Leng Keng Hồng Nhan Phong Thái Hành Thiên Hạ

Contents

Leng Keng Hồng Nhan Phong Thái Hành Thiên Hạ **4**

1. Q.1 - Chương 1: Sống Lại 4
2. Q.1 - Chương 2: Phát Triển 7
3. Q.1 - Chương 3: Gia Gia 9
4. Q.1 - Chương 4: Tóc 10
5. Q.1 - Chương 5: Tỷ Thí 12
6. Q.1 - Chương 6: Đề Nghị 15
7. Q.1 - Chương 7: Ly Biệt 17
8. Q.1 - Chương 8: Học Võ 20
9. Q.1 - Chương 9: Trên Đường Phố 22
10. Q.1 - Chương 10: Trừng Phạt 24
11. Q.1 - Chương 11: Từ Đường 27
12. Q.1 - Chương 12: Tìm Sư 29
13. Q.1 - Chương 13: Sư Phụ 32
14. Q.1 - Chương 14: Học Nghệ 34
15. Q.1 - Chương 15: Nhìn Lén 36
16. Q.1 - Chương 16: Xuống Núi 37
17. Q.1 - Chương 17: Về Nhà 40
18. Q.1 - Chương 18: Ôn Chuyện 42
19. Q.1 - Chương 19: Cầu Hôn 45
20. Q.1 - Chương 20: Đồn Đãi 47
21. Q.1 - Chương 21: Hàn Lâm Viện 50
22. Q.1 - Chương 22: Cường Đạo 52
23. Q.1 - Chương 23: Mỹ Nhân 54
24. Q.1 - Chương 24: Nhập Học 56
25. Q.1 - Chương 25: Khảo Thí 59
26. Q.1 - Chương 26: Cựu Thức (người Quen Cũ) 61
27. Q.1 - Chương 27: Thất Vọng 63
28. Q.1 - Chương 28: Phân Phòng 66
29. Q.1 - Chương 29: Ngủ 68
30. Q.1 - Chương 30: Bỏ Lỡ 70
31. Q.1 - Chương 31: Phần Ăn 73
32. Q.1 - Chương 32: Học Tập 75
33. Q.1 - Chương 33: Xuống Núi 77
34. Q.1 - Chương 34: Hoài Nghi 81
35. Q.1 - Chương 35: Thăm Dò 84
36. Q.1 - Chương 36: Biểu Diễn 86
37. Q.1 - Chương 37: Vũ Yên 88
38. Q.1 - Chương 38: Ngoài Ý Muốn 90
39. Q.1 - Chương 39: Quay Về Trường 92
40. Q.1 - Chương 40: Đến Nơi 95
41. Q.1 - Chương 41: Ôn Chuyện 97

42. Q.1 - Chương 42: Tìm Người . . . 99
43. Q.1 - Chương 43: Thương Lượng . . . 101
44. Q.1 - Chương 44: Sơn Trưởng . . . 103
45. Q.1 - Chương 45: Ở Chung . . . 105
46. Q.1 - Chương 46: Ngã Bệnh . . . 108
47. Q.1 - Chương 47: Phát Hiện . . . 110
48. Q.1 - Chương 48: Đêm Tối . . . 112
49. Q.1 - Chương 49: Bức Cung . . . 115
50. Q.1 - Chương 50: Khai Mạc . . . 117
51. Q.1 - Chương 51: Trợ Uy . . . 121
52. Q.1 - Chương 52: Kết Thù . . . 126
53. Q.1 - Chương 53 . . . 130
54. Q.1 - Chương 54: Cứu Trận . . . 135
55. Q.1 - Chương 55: Ngăn Trở . . . 141
56. Q.1 - Chương 56: Thăm Bệnh . . . 145
57. Q.1 - Chương 57: Sáng Tỏ . . . 151
58. Q.1 - Chương 58: Bế Mạc . . . 155
59. Q.1 - Chương 59: Mối Tình Đoạn Tụ . . . 159
60. Q.1 - Chương 60: Tin Đồn . . . 164
61. Q.1 - Chương 61: Nghỉ Học . . . 170
62. Q.1 - Chương 62: Trả Thù . . . 175
63. Q.1 - Chương 63: Bảo Bối . . . 181
64. Q.1 - Chương 64: Lời Mời . . . 184
65. Q.1 - Chương 65: Trò Hay . . . 189
66. Q.1 - Chương 66: Bị Thương . . . 195
67. Q.1 - Chương 67: Dưỡng Thương . . . 203
68. Q.1 - Chương 68: Đến Thăm . . . 207
69. Q.1 - Chương 69: Vô Tình Gặp Lại . . . 213
70. Q.1 - Chương 70: Kỳ Nghỉ Kết Thúc . . . 218
71. Q.1 - Chương 71: Tươi Cười . . . 224
72. Q.1 - Chương 72: Thái Tử . . . 230
73. Q.1 - Chương 73: Cáo Bệnh . . . 235
74. Q.1 - Chương 74: Bữa Cơm . . . 240
75. Q.1 - Chương 75: Thái Tử Giá Lâm . . . 244
76. Q.1 - Chương 76: Hành Động . . . 248
77. Q.1 - Chương 77: Thay Đổi Lớn . . . 253
78. Q.1 - Chương 78: Kiên Quyết . . . 258
79. Q.2 - Chương 79: Tỉnh Lại . . . 264
80. Q.2 - Chương 80: Sự Thật . . . 268
81. Q.2 - Chương 81: Bình Phục . . . 273
82. Q.2 - Chương 82: Tòng Quân . . . 277
83. Q.2 - Chương 83: Hôn Môi . . . 280
84. Q.2 - Chương 84: Lên Đường . . . 284
85. Q.2 - Chương 85: Tương Phùng . . . 288
86. Q.2 - Chương 86: Báo Danh . . . 292
87. Q.2 - Chương 87: Tôi Luyện . . . 299
88. Q.2 - Chương 88: Mong Ngóng . . . 304
89. Q.2 - Chương 89: Nhẫn Nại . . . 308
90. Q.2 - Chương 90: Giết Địch . . . 312
91. Q.2 - Chương 91: Chuyện Cũ . . . 318
92. Q.2 - Chương 92: Thăng Chức . . . 322
93. Q.2 - Chương 93: Lập Công . . . 326
94. Q.2 - Chương 94: Thu Phục . . . 331
95. Q.2 - Chương 95: Oanh Động . . . 336

96. Q.2 - Chương 96: Chợt Hiểu . . . 342
97. Q.2 - Chương 97: Ám Sát . . . 346
98. Q.2 - Chương 98: Kế Sách . . . 350
99. Q.2 - Chương 99: Người Thân Đến . . . 358
100. Q.2 - Chương 100: Cao Hứng . . . 363
101. Q.2 - Chương 101: Dục Tuyên . . . 368
102. Q.2 - Chương 102: Không Muốn . . . 372
103. Q.2 - Chương 103: Quà Tặng . . . 379
104. Q.2 - Chương 104: Ra Lệnh . . . 382
105. Q.2 - Chương 105: Thắng Lợi . . . 387
106. Q.2 - Chương 106: Hoài Niệm . . . 392
107. Q.2 - Chương 107: Hòa Nhau . . . 396
108. Q.2 - Chương 108: Hoài Nghi . . . 400
109. Q.2 - Chương 109: Xuất Động . . . 404
110. Q.2 - Chương 110: Gian Tế . . . 407
111. Q.2 - Chương 111: Bị Lỗ . . . 413
112. Q.2 - Chương 112: Bất An . . . 418
113. Q.2 - Chương 113: Tưởng Niệm . . . 422
114. Q.2 - Chương 114: Tranh Cãi . . . 427
115. Q.2 - Chương 115: Đào Tẩu . . . 430
116. Q.2 - Chương 116: Chấm Dứt . . . 434
117. Q.3 - Chương 117: Trị Thương . . . 441
118. Q.3 - Chương 118: Cơ Thể Nữ Nhi . . . 443
119. Q.3 - Chương 119: Phúc Hắc . . . 447
120. Q.3 - Chương 120: Cảnh Cáo . . . 450
121. Q.3 - Chương 121: Giải Thích . . . 455
122. Q.3 - Chương 122: Thẳng Thắn . . . 458
123. Q.3 - Chương 123: Lo Lắng . . . 462
124. Q.3 - Chương 124: Tỉnh Ngộ . . . 467
125. Q.3 - Chương 125: Vào Kinh . . . 471
126. Q.3 - Chương 126: Sống Chung . . . 475
127. Q.3 - Chương 127: Kinh Thành . . . 479
128. Q.3 - Chương 128: An Ủi . . . 485
129. Q.3 - Chương 129: Tiến Cung . . . 489
130. Q.3 - Chương 130: Yến Hội . . . 493
131. Q.3 - Chương 131: Cường Hôn . . . 498
132. Q.3 - Chương 132: Tâm Sự Đêm Khuya . . . 502
133. Q.3 - Chương 133: Đối Lập . . . 506
134. Q.3 - Chương 134: Khoảng Cách . . . 510
135. Q.3 - Chương 135: Che Giấu . . . 517
136. Q.3 - Chương 136: Nữ Trang . . . 519
137. Q.3 - Chương 137: Đi Dạo Phố . . . 523
138. Q.3 - Chương 138: Trúng Chiêu . . . 527
139. Q.3 - Chương 139: Hợp Mưu . . . 531
140. Q.3 - Chương 140: Bình Tĩnh . . . 534
141. Q.3 - Chương 141: Triệu Kiến . . . 539
142. Q.3 - Chương 142: Đùa Giỡn . . . 544
143. Q.3 - Chương 143: Chuộc Thân . . . 549
144. Q.3 - Chương 144: Đọ Sắc . . . 554
145. Q.3 - Chương 145: Gây Khó Dễ . . . 559
146. Q.3 - Chương 146: Bại Lộ . . . 564
147. Q.3 - Chương 147: Trị Tội . . . 568
148. Q.3 - Chương 148: Nghĩ Cách Cứu Viện . . . 573
149. Q.3 - Chương 149: Tranh Luận . . . 577

150. Q.3 - Chương 150: Chương 152 . . . 580
151. Q.3 - Chương 151: Chương 151 . . . 583
152. Q.3 - Chương 152 . . . 589
153. Q.3 - Chương 153: Sinh Tử . . . 593
154. Q.3 - Chương 154: Tiêu Diệt Phỉ . . . 598
155. Q.3 - Chương 155: Giam Cầm . . . 603
156. Q.3 - Chương 156: Buông Tay . . . 606
157. Q.3 - Chương 157: Theo Đuổi . . . 611
158. Q.3 - Chương 158: Bức Hôn . . . 616
159. Q.3 - Chương 159 . . . 620
160. Q.3 - Chương 160: Nhu Tình . . . 625
161. Q.3 - Chương 161: Nỗi Đau Thầm Kín . . . 630
162. Q.3 - Chương 162: Dạ Đàm . . . 636
163. Q.3 - Chương 163: Thành Thân . . . 640
164. Q.3 - Chương 164: Kết Thúc [hồi Cuối] . . . 644
165. Q.3 - Chương 165 . . . 649
166. Q.3 - Chương 166 . . . 659

Leng Keng Hồng Nhan Phong Thái Hành Thiên Hạ

Giới thiệu
Một lần ngoài ý muốn, hắn làm cho chính mình xuyên đến cổ đại, sống lại dưới hình dáng của hài tử

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/leng-keng-hong-nhan-phong-thai-hanh-thien-ha

1. Q.1 - Chương 1: Sống Lại

Người edit: sammy2201

Úy Trì Phong tận mắt chứng kiến thân thể của chính mình bị xé tan thành nhiều mảnh, nhìn thấy được gương mặt hoảng sợ của tỷ tỷ, nàng bỗng nhớ đến những lời lão cha từng nói: "Nếu ngươi cứ thí nghiệm lung tung như vậy, có ngày sẽ xảy ra chuyện a."

Đúng như vậy, hôm nay nàng rốt cuộc đã làm chính mình nổ tung, may mắn là phòng thí nghiệm được thiết lập ở tại rừng cây sâu trong hậu viện, bằng không chắc chắn sẽ làm liên lụy đến người nhà.

Lão cha thường nói nhân sinh vô thường, hẳn là: "Nhân sinh đắc ý tu tẫn hoan, mạc khiến kim tôn đối không nguyệt"(*), những chuyện đáng quên thì hãy cứ để nó trôi đi, ta đây bây giờ sẽ cố gắng quên các ngươi, cũng nên nhanh chóng đi đầu thai, nếu có duyên biết đâu sẽ còn gặp lại.

Trì Phong thở dài một tiếng, lẳng lặng chờ đợi Hắc Bạch Vô Thường trong truyền thuyết đến thu linh hồn của mình dẫn về Âm Tào Địa Phủ…

“A…. Đau quá….A……”

“Dùng sức…Dùng sức… Phu nhân, người hãy cố gắng thêm một chút!”

“Hả…. Ta đau quá… Ta không… muốn sinh nữa…”

Từ trong trướng phòng không ngừng truyền ra thanh âm la hét đau đớn, khiến cho vị thư sinh đứng bên ngoài cửa không khỏi bồn chồn lo lắng, trên khuôn mặt trắng nõn nhã nhặn đã đong đầy mồ hôi.

“Phu nhân, ngươi nhẫn nại một chút, mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.” Nam nhân hướng vào bên trong hô to.

“A— Ta sau này không bao giờ sinh hài tử nữa! Không bao giờ sinh nữa!” Sản phụ nghiến răng nghiến lợi thét lớn.

“Hảo hảo hảo, sinh xong lần này chúng ta sẽ không sinh nữa.” Nam nhân vội vàng trấn an.

Trì Phong bỗng nhiên cảm thấy bản thân như đang ở trong nước, hai tròng mắt không tài nào mở ra được, cẩn thận lắng nghe bên ngoài có tiếng gào thét, mới lờ mờ nhận ra chính mình đang nằm trong bụng của một ai đó? Bằng không như thế nào lại cảm giác có một đạo lực muốn đẩy nàng ra phía bên ngoài? Trì Phong luôn luôn thức thời, cho nên nàng nhanh chóng vặn mình hướng theo đạo lực đó mà đi về phía trước.

Rốt cục, cũng có thể thoát ra bên ngoài, toàn thân thật nhẹ nhàng khoan khoái, lúc bấy giờ Trì Phong mới đảo mắt nhìn mọi thứ xung quanh.

Wow! Cái miệng nhỏ nhắn của tiểu hài tử ngay lập tức mở thành hình chữ O.

Đàn hương lượn lờ, khói tỏa mờ ảo, hết thảy những thứ trước mắt đều không giống như thật.

Phía trên đầu giường là một màn trướng màu đỏ được thêu chín con phượng hoàng đang sải cánh bay lượn, cả trướng phòng được thắp nến sáng trưng, trong góc có một bức tượng kỳ lân hiên ngang vênh đầu lên được đặt trên bàn, bên cạnh đó là một cây tử đàn được bọc bằng vải lụa, trên đấy là những vật quý được tráng men và khảm hoa văn một cách tinh tế, nhìn sơ qua cũng biết đây là vật vô giá.

Lại nhìn người phụ nữ đang ôm nàng xem, một thân cổ trang y phục, gương mặt cau có trông thật khiếp sợ.

Đây chẳng phải là khuê phòng thời cổ đại sao? Nhưng tại sao bây giờ lại bày ra trò này? Nàng chẳng những không đến điện Diêm Vương, ngược lại còn chạy đến chỗ quái nào a?

Ngẫm nghĩ một hồi, Trì Phong vui vẻ không nhịn được mà nở nụ cười. Chính mình đã sống lại rồi!!! Ha ha, không cần chờ đến mười tám năm, ta Uy Trì Phong chính là một trang hảo hán!

“Phu…Phu nhân, đây là một tiểu thư!” Bà mụ run rẫy nhìn tiểu oa nhi trong lòng mình đang cười đến híp cả mắt, sốt ruột bẩm báo lại với thiếu phụ đang nằm trên giường.

“Lại là nữ tử sao? Oa, như thế nào lại là nữ tử—— Lão Thiên gia, ngươi tại sao lại đối xử với ta như vậy?” Thiếu phụ một điểm cũng không vui sướng khi sinh ra được một nữ nhi, trái lại còn đang than trời trách đất.

Cánh cửa lập tức bị đẩy ra, nam nhân xông vào, một trận gió mát khẽ luồn vào trong trướng phòng, khiến cho Trì Phong lạnh run người.

“Phu nhân, ngươi làm sao vậy?” Nam nhân sốt ruột hỏi, trên khuôn mặt đã vã đầy mồ hôi.

“Ô ô…Như thế nào lại là một nữ oa nhi? Lão Thiên ngươi muốn ta chết thật hay sao?” Phu nhân thở dài.

“Nữ oa nhi?” Nam nhân vội vàng hỏi lại, “Có thể nào lại như vậy? Đại phu rõ ràng nói đây là một nam oa nhi. Nhũ mẫu, mau bế lại đây cho ta xem một chút.”

Sau một hồi kiểm tra, nam nhân rốt cuộc tuyệt vọng: “Thật sự là một nữ oa nhi.”

“Ô ô…” Phu nhân lại càng thương tâm khóc lóc thảm thiết.

Trì Phong cau mày, cái nam nhân kia đối với nàng quấy rối tình dục cũng không nói đi, xong lại còn tỏ vẻ thất vọng chán nản, thật là đáng ghét mà! Nắm chặt hai tay Trì Phong cố gắng đấm hướng vào mặt hắn! Đáng tiếc lại ngoài tầm với, cho nên chỉ có thể túm lấy vạt áo của hắn mà thôi.

Hô— cuối cùng cũng có thế khiến hắn chú ý. Nam nhân này qủa thật trông rất khôi ngô tuấn tú, vừa nhìn đã biết đây là loại người nhã nhặn hữu lễ, ăn học đầy đủ, tốt lắm, ấn tượng đầu tiên cũng không tệ, nàng sẽ không cùng hắn so đo chuyện "bất kính" lúc nãy. Trì Phong tâm trạng phấn khởi, hướng về phía nam nhân cười thật tươi.

Nhìn hài tử mới sinh nằm trong lòng, Úy Trì Tùng nén tiếng thở dài, quan sát khuôn mặt mủm mỉm, đôi mắt to tròn đen láy, nho nhỏ hai phiến môi, khóe miệng tươi cười nhếch lên càng khiến cho nàng trông ngây thơ đáng yêu một cách dị thường.

"Phu nhân, hãy nhìn nữ nhi của chúng ta xem, hảo đáng yêu!!" Úy Trì Tùng ôm tiểu oa nhi hướng về phía Lâm Ngọc Lan.

Ồ, nguyên lai là lão cha. Trì Phong như bừng tỉnh ngộ.

Lâm Ngọc Lan ngừng khóc, hai mắt đẫm lệ mông lung mà ngắm nhìn tiểu nữ nhi của chính mình, quả thật rất xinh xắn đáng yêu…chỉ tiếc đó lại là nữ tử.

"Nàng có muốn lập tức thông báo tin tức này cho phụ thân biết hay không?!" Úy Trì Tùng cẩn cẩn dực dực hỏi.

"Thông báo? Chẳng lẽ ngươi đã nhanh chóng muốn lập tiểu thiếp rồi sao?" Lâm Ngọc Lan lấy tay gạt nước mắt, hung hăng trừng mắt liếc hắn một cái.

Uh, xem ra lão nương của nàng rất có uy phong. Trì Phong cảm thấy vô cùng hài lòng, bản thân nàng sợ nhất chính là nhìn thấy nước mắt của nữ nhân.

"Phu nhân, ngươi biết trong lòng ta vốn chỉ có một mình ngươi mà thôi." Úy Trì Tùng ôn nhu dỗ dành.

Lâm Ngọc Lan hờn dỗi liếc mắt nhìn trượng phu, trong đầu bỗng nảy ra một ý định.

"Hãy báo tin cho cha ngươi là ta đã hạ sinh được một nam tử."

"Phu nhân— như thế có được không?" Úy Trì Tùng thấp giọng hỏi.

"Hừ! Không được cũng phải được, dựa vào cái gì ta không sinh được nam nhi thì ngươi lại phải nạp thiếp, ta thật sự không phục!" Lâm Ngọc Lan khuôn mặt từ uể oải chuyển sang giận dữ.

"Phu nhân, ngươi biết rõ đây không phải là ý tứ của ta." Úy Trì Tùng vội vàng giải thích, một khi phu nhân đã ăn dấm chua quả thật rất đáng sợ, tốt nhất là không nên làm cho nàng tức giận.

Lâm Ngọc Lan trầm tư suy nghĩ một hồi lâu, quyết tâm thuyết phục trượng phu của mình lần nữa: "Lão Thiên cũng muốn giúp chúng ta, hài nhi này sinh sớm hơn so với dự kiến mười ngày, hơn nữa hiện tại chỉ có ba người chúng ta, bên ngoài hẳn không ai biết ta sinh hạ nữ nhi, cho nên chúng ta hãy cứ tuyên bố với mọi người đó là một nam nhi." Vì hạnh phúc của chính mình đành phải hy sinh hạnh phúc của nữ nhi mà thôi, bất quá nói không chừng sống ở thân phận nam nhi cũng sẽ tốt cho nó.

"Được rồi, mọi việc hãy cứ nghe theo phu nhân, hài tử này từ đây về sau sẽ chỉ do ba người chúng ta chăm sóc, không thể để ột ai biết được thân phận thật sự của nó. Còn những chuyện khác sau này sẽ tính tiếp." Úy Trì Tùng kiên định nói.

Như vậy, thân phận của Úy Trì Phong đã được cha mẹ nàng giải quyết một cách dứt khoát. Từ đây trở về sau, tướng quân phủ không có nhị tiểu thư, chỉ có một tiểu thiếu gia!

Trì Phong cười cười, sống ở thân phận nam nhân cũng không sao, nữ cải nam trang, vốn là trận khiêu chiến! Bản thân nàng luôn luôn thích những trò chơi nguy hiểm, kích thích.

Trì Phong uể oải nhắm mắt ngủ một giấc dài, đối với cuộc sống tương lai tràn ngập mong chờ.

Do tâm trạng bối rối, không một ai chú ý đến tiểu hài tử này từ lúc mới sinh ra cho đến tận lúc ngủ cũng không có khóc lấy một tiếng, cũng không một ai chú ý đến vẻ mặt quỷ dị của nó.

Biên giới Tử La quốc.

"Lão gia, có tin tức do thiếu gia truyền tới!" Một binh lính tay cầm phong thư hô to chạy vào trong doanh trại.

"Thật sao? Mau đưa cho lão phu!" Trong đại trướng một vị tướng quân chừng bốn mươi lăm tuổi khẩn trương mở phong thư, khuôn mặt lộ vẻ lo âu hồi hộp.

"Lão gia, đừng lo lắng, thiếu phu nhân đã sinh hạ một tiểu thiếu gia." Người đưa thư đứng bên cạnh vội vàng trấn an.

Nửa ngày.

Úy Trì Hòe rốt cuộc không nhịn được ngửa đầu mà cười lớn: "Ha ha… Úy Trì phủ rốt cuộc đã có người nối dõi rồi!!"

Thanh âm vang dội, tràn ngập sự đắc ý cùng thỏa mãn!

Chú thích:

(*)"Đời người đắc ý cứ vui chơi,

Chén vàng sao nỡ trống hoài dưới trăng."

Đây là hai câu thi trong bài thi Tương tiến tửu của Lý Bạch

2. Q.1 - Chương 2: Phát Triển

Người edit: sammy2201

"Nương, đệ đệ lớn lên hảo đáng yêu nga." Thanh âm ôn nhu của một nữ tử bỗng đâu vang lên, nàng dùng đầu ngón tay mượt mà khẽ vuốt khuôn mặt của Trì Phong,

Trì Phong trong lúc ngủ mơ liền giật mình tỉnh giấc, hai bàn tay nhỏ bé vân vê dụi mắt, nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của một tiểu cô nương phía ngoài nôi, đoán đây chính là tỷ tỷ của nàng sao? Lớn lên hẳn sẽ rất xinh đẹp, mi thanh mục tú. Nàng biết chính mình còn có một tỷ tỷ, gọi là Úy Trì Tuyết, trùng tên với tỷ tỷ kiếp trước, cũng lớn hơn nàng ba tuổi.

Bất quá nàng đối với mình lại động tay động chân trêu ghẹo, cho nên Trì Phong tức giận vươn tay mà nắm lấy bàn tay của tỷ tỷ cho vào miệng cắn cắn.

"Ha ha, nương, người xem đệ đệ…" Trì Tuyết tâm trạng vui vẻ, lại tiếp tục chơi đùa cùng Trì Phong.

"Đừng phá đệ đệ của ngươi nữa, hắn không thích có người chạm vào nga." Lâm Ngọc Lan nhẹ nhàng trách cứ Trì Tuyết một câu.

Trì Tuyết tủm tỉm cười, lẳng lặng ghé sát mặt vào bên nôi chăm chú nhìn ngắm Trì Phong.

Trì Phong rất muốn chơi đùa cùng nàng, nhưng vốn là hữu tâm vô lực, thân thể trẻ con rất yếu ớt, vận động một chút đã cảm thấy mệt mỏi, đặc biệt là đối với những người hiếu động như Trì Phong.

Hơn nữa mỗi ngày đều phải uống sữa, đây quả thật là một loại cực hình, mặc dù nàng được Lâm Ngọc Lan tự tay chăm sóc, cũng không khỏi cảm thấy khó chịu. Tuy nhiên, Trì Phong biết rằng sữa mẹ đối với thân thể của chính mình rất cần thiết nên mỗi ngày đành phải cau có mà uống.

Đó cũng không phải là điều khiến nàng cảm thấy khó chịu nhất, nhìn xem, vừa mới nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã xuất hiện.

"Tướng công, như vậy không được? Trì Phong vừa mới ngủ a." Lâm Ngọc Lan xấu hổ đỏ bừng hai má vội vàng đẩy Ùy Trì Tùng ra.

"Sao lại không được, dù gì Trì Phong vẫn còn nhỏ, nó sẽ không biết đâu, hơn nữa chúng ta cũng không phải là lần đầu tiên." Úy Trì Tùng khe khẽ nói, móng vuốt lang sói đang sờ loạn trên thân thể của Lâm Ngọc Lan.

"Nhưng ta vẫn chưa hoàn toàn bình phục, hơn nữa lỡ có người nào vào đây thì sao?" Lâm Ngọc Lan mặc dù thở hồng hộc, vẫn cố gắng khước từ sự nhiệt tình của trượng phu.

"Tướng công, bây giờ vốn là ban ngày, ngươi…" Lâm Ngọc Lan còn đang do dự, nhưng đã bị trượng phu tấn công tới tấp khiến cho nàng chống đỡ không được.

"Ngươi…Uh, ngươi điểm nhẹ một chút…"

Tiếng nam nhân thở dốc hòa cùng tiếng nữ nhân yêu kiều rên rỉ đáp lại, không ngừng vọng ra. Một hồi lâu sau từ trong trướng phòng bỗng nhiên vang lên tiếng thét chói tai của một người.

Hả——— hả——

Trì Phong trong lòng rống to, "Cha nương à, ta còn chưa ngủ đây, các người có thể hay không chờ ta ngủ rồi hãy tiến hành?! Qủa thật là đã làm ô uế tâm linh thuần khiết của ta."

Ngay lúc lão cha lại muốn quấn quýt lấy lão mẹ, Trì Phong rốt cuộc bộc phát cơn thịnh nộ, gào khóc lớn tiếng, thanh âm đinh tai nhức óc, khiến cho sự hăng hái cả hai người hoàn toàn biến mất, từ đó trở về sau, lão cha cùng lão mẹ mặc dù không rõ có chuyện gì, nhưng cũng không còn tỏ thái độ thân mật ở trước mặt nàng.

Lớn hơn một chút, Trì Phong đã có thể được ôm ra ngoài dạo chơi, nhưng vẫn bị giới hạn trong Tùng Lâm viện. Hơn nữa người lớn cũng không có khả năng nói với trẻ con đây là triều đại nào, đây là nơi nào. Căn cứ vào cách phục sức của bọn họ, Trì Phong chỉ biết đây chính là Trung Quốc cổ đại, những chuyện khác nàng vẫn chưa nắm bắt được.

Trì Phong cũng không biết chính mình vì sao lại không chết, ngược lại còn tới nơi này, nhưng chứng kiến dung mạo của cha mẹ hiện tại và cha mẹ kiếp trước lại tương tự nhau, nàng ngẫm nghĩ chắc có lẽ Lão Thiên muốn cấp cho nàng thêm một cơ hội nữa, nếu là như vậy nàng đương nhiên sẽ sống thật tốt, điều quan trọng nhất chính là hiện tại, có một số việc cũng nên ngừng truy cứu.

Thời gian như nước chảy, tuy nhiên Trì Phong lại cảm thấy rất vô cùng khổ cực, nàng không ngừng hướng tới Lão Thiên mà cầu nguyện, hy vọng ngày mai tái mở mắt đã có thể tự do bay nhảy, không còn bị mắc kẹt trong chiếc nôi chật hẹp kia.

Hiển nhiên, đây chỉ là một nguyện vọng mà thôi. Dựa vào người không bằng dựa vào mình, vì vậy, nàng ra sức rèn luyện thân thể, rốt cuộc sau tám tháng, đã có thể bước đi vững chãi! So với những hài tử bình thường khác đã sớm hơn hai tháng, khiến cho cha mẹ nàng kinh hỷ không thôi.

Từ đó trở đi, địa bàn hoạt động của Trì Phong đã được mở rộng đến cả Tùng Lâm hoa viên.

Chẳng bao lâu sau, Trì Phong đã tròn một tuổi rồi, lễ đầy năm cũng đã cận kề, gia gia của nàng tuy còn đang trấn thủ ngoài biên cương, nhưng lại nắm rất rõ tình hình trong nhà, cho nên hắn đã nhanh chóng gửi về cho đứa cháu đích tôn độc nhất này một lễ vật vô cùng hậu hỷ.

Sau khi cúng bái tổ tiên, Trì Phong được lão cha ôm đến đặt trước một chiếc bàn nhỏ, phía trên bày biện rất nhiều thứ, nào là vàng bạc thất bảo đồ chơi, tứ thư ngũ kinh, binh khí bằng mộc, bút lông nghiêng mực, nữ công may vá…

Nhiều đồ vật như vậy, khiến cho Trì Phong cảm thấy hoa cả mắt. Nàng run rẩy đi qua đi lại một hồi lâu, sau đó vươn cánh tay bé nhỏ dùng hết sinh lực ôm lấy bảo kiếm của gia gia và chích bút lông của lão cha, rồi dõng dạc hô to: "Hảo nga."

Các vị cử tọa đều trợn mắt kinh ngạc, lão cha lão mẹ lại càng mất mặt ôm chầm lấy nàng mà khóc lớn, miệng không ngừng gọi: "Tiểu bảo bối, tiểu bảo bối", tiếp đó lập tức gửi đi một phong thư.

Tại biên cương, Úy Trì Hòe sau khi nhận được phong thư càng thêm kinh hỷ vạn phần, trong lòng thầm cảm tạ chư vị Bồ Tát đã phù hộ cho Úy Trì phủ có người kế nghiệp!

Dân chúng Càng Châu đều kháo với nhau rằng tiểu thiếu gia Úy Trì phủ nhất định lớn lên sẽ là một nam tử văn võ song toàn.

3. Q.1 - Chương 3: Gia Gia

Người edit: sammy2201

Kể từ khi Trì Phong bắt đầu có thế nói chuyện, nàng đã không ngừng biểu đạt ý kiến của chính mình.

"Mẫu thân, người không nên gọi ta là tiểu bảo bối, hãy trực tiếp kêu tên của ta là Trì Phong."

"Được rồi, tiểu bảo bối." Lâm Ngọc Lan thương yêu mà vuốt đầu nàng.

… …

"Mẫu thân, trang phục của ta người đừng nên chọn những kiểu dáng quá cầu kỳ, như vậy trông rất ngớ ngẩn a."

"Nhưng ta lại thấy chúng rất xinh."

… …

"Mẫu thân, người không cần mớm thức ăn cho ta, thật không sạch sẽ tý nào, bản thân ta vốn cũng có răng."

Lâm Ngọc Lan không nói gì.

"Phụ thân, nếu như người không cho ta ra Tùng Lâm hoa viên dạo chơi, vậy người cũng đừng mong được ngủ cùng với nương."

"Nhưng ít nhất phải có nhũ mẫu đi theo trông chừng." Úy Trì Tùng lo lắng một phen, vội vàng thỏa hiệp.

Chỉ trong một thời gian ngắn, Úy Trì Tùng cùng Lâm Ngọc Lan nhận ra rằng nữ nhi của chính mình vốn không giống như những tiểu hài tử bình thường khác, nàng độc lập tự chủ, hiếu chuyện nhu thuận, mặc dù đôi khi gây ra không ít rắc rối, nhưng chỉ cần không phải tự rước lấy họa là tốt rồi, cho nên bọn họ đối với nàng cảm thấy rất yên tâm.

Trì Phong sống ở Úy Trì phủ tựa như cá gặp nước, có thể tự do đi lại khắp mọi nơi, muốn gì có đó, nói gì mọi người đều phải răm rắp tuân theo.

Sau một thời gian tìm hiểu kỹ lưỡng, nàng rốt cuộc cũng đã nắm bắt được tình trạng hiện tại của bản thân.

Nơi đây chính là Tử La quốc, vốn thuộc về Trung Quốc cổ đại. Tại thời điểm này Trung Nguyên được chia thành bốn quốc gia, ngoài trừ Tử La quốc, còn có Xuân Đằng quốc, Phồn Lũ quốc cùng Thạch Nam quốc, những cái tên này quả thật nghe rất quái dị, thực lực của cả bốn quốc gia được xem là ngang nhau, thiên hạ thái bình thịnh trị, nhưng đôi khi có xảy ra một số tranh chấp không đáng kể.

Quốc họ của Tử La quốc vốn là Đạm Bàn, điều này khiến cho Trì Phong không khỏi cảm thấy hoang mang vì đây là một triều đại chưa từng tồn tại trong lịch sử.

Bây giờ hãy nói một chút về gia cảnh của Trì Phong, cũng như bao gia đình bình thường khác, bao gồm gia gia, cha mẹ cùng tỷ tỷ, còn các bậc trưởng bối khác cơ hồ đều đã tử trận trên sa trường, cho tới nay dòng họ Úy Trì chỉ còn lại độc nhất một mình Úy Trì Tùng, chính vì vậy mà lão gia gia vô cùng lo lắng về việc kế thừa hương quả. Lão cha của nàng thì chỉ là một thư sinh, hết lần này đến lần khác đều kiên quyết không đi theo con đường binh nghiệp, hắn lại vừa cưới thiên kiêm tiểu thư của Tể Tướng tiền nhiệm, nhiều năm qua cũng chỉ sinh hạ được một nữ nhi, cuối cùng lão gia gia đã hạ thông cáo, nếu hài tử lần này không phải là một nam nhi, thì lão cha của nàng sẽ phải nạp thêm tiểu thiếp.

Chính vì nguyên nhân này, nương của nàng mới đành phải dùng tới hạ sách là cho nàng nữ cải nam trang.

Đang lúc cao hứng được giải phóng khỏi sự kiểm soát của cha mẹ thì gia gia của nàng lại trở về!

Gia gia đã trở về, là thật hay đùa? Từ trước đến nay ở Úy Trì phủ này Trì Phong luôn là lớn nhất, xem ra những ngày tháng sắp tới sẽ khó sống lắm đây! Trên khuôn mặt nhỏ nhắn bầu bỉnh của nàng thoáng hiện

lên nét rầu rĩ cùng suy tư, phải như thế nào để lấy lòng lão gia gia, làm cho người đối với chính mình có một ấn tượng thật tốt.

Trời ạ, đây tuyệt đối là một tin tức chấn động đối với vợ chồng Úy Trì Tùng! Để tránh mọi chuyện bại lộ, bọn họ mỗi ngày đều ra sức nhắc nhở Trì Phong: "Tiểu bảo bối, ngàn vạn lần đừng để cho lão gia gia phát hiện ngươi là nữ nhi, nhất định phải nhớ kỹ thân phận của mình chính là nam nhi."

Trì Phong hai mắt trợn trắng: "Một trăm lẻ một lần rồi, ta đâu có ngu ngốc đến như vậy?!"

"Hy vọng lão gia không nghi ngờ." Lâm Ngọc Lan miệng lẩm bẩm cầu khẩn.

Ngày lão gia trở về, tất cả mọi người trong phủ đều ra tận cổng để nghênh đón, Trì Phong mặc dù chỉ mới ba tuổi cũng không được ngoại lệ. Vì để phòng ngừa lão gia gia nhất thời cao hứng sờ vào tiểu đệ đệ của Trì Phong, Lâm Ngọc Lan đã ép buộc nàng phải mặc đến ba bốn lớp quần dày, khiến cho nàng cảm thấy rất nặng nề cùng khó chịu.

Hôm ấy, đợi từ sáng sớm đến chiều tối, rốt cuộc cũng đã trông thấy chiếc xe ngựa của lão gia về đến nơi. Nghe nói trước đây lão gia đều là cưỡi kỵ mã trở về, nhưng lần này bỗng nhiên lại ngồi xe ngựa? Điều này khiến ọi người rất khẩn trương, không biết có phải là đã bị thương rồi hay không?

Ánh mắt mọi người đều tập trung nhìn chằm chằm vào chiếc xe ngựa, người đầu tiên bước ra khỏi cửa là một tiểu nam hài ước chừng 6 tuổi, một thân mặc cẩm y sang trọng màu xanh nhạt, đầu đội ngân quan, làn da trắng mịn môi hồng răng trắng, thân hình béo tròn, ánh mắt lanh lợi, thoạt nhìn trông cực kỳ đáng yêu.

Tiếp sau đó lão gia mới đi ra, vẻ mặt uy nghiêm, thân mặc thường phục, mặc dù đã hơn năm mươi tuổi nhưng thân thể vẫn còn rất tráng kiện.

Mọi người vừa muốn tiến lên nghênh đón, thì từ trong xe ngựa lại có một tiểu nam hài khác bước xuống, trang phục cũng tương tự như nam hài kia, chỉ khác là sắc bạch y cẩm sam, bộ dạng ước chừng bảy tám tuổi.

Trì Phong nhìn chăm chú vào tiểu nam hài trước mắt, khuôn mặt ôn nhuận như ngọc, đôi mắt trong suốt phẳng lặng tựa như bầu trời đầy tinh tú sáng ngời. Tuy còn nhỏ tuổi, nhưng vẫn để lộ ra khí chất tiêu sái bất phàm.

Trong khoảnh khắc, cả hai người bọn họ đều thu hút sự chú ý của tất cả mọi người. Tuy nhiên vừa bước ra khỏi xe ngựa bọn họ không một chút chần chừ liền thẳng tắp chạy đến vây quanh lấy Trì Phong.

Nhìn hai tiểu nam hài anh tuấn đẹp trai trước mắt, Trì Phong bỗng nhiên cảm thấy nguy hiểm mãnh liệt.

4. Q.1 - Chương 4: Tóc

Người edit: sammy2201

"Ngàn vạn lần đừng nên là con riêng của lão gia gia nga, nói như vậy ta sẽ không còn là tiểu thiếu gia độc nhất của Úy Trì phủ nữa rồi, cũng không còn được tiếp tục cải nam trang!" Trì Phong trong lòng thầm kêu rên, "Chẳng lẽ ta phải quay trở về với thân phận nữ nhi, giống như tỷ tỷ mỗi ngày đều phải học nữ công gia chánh sao?"

Sự thật chứng minh tư tưởng của Trì Phong vốn là xấu xa, trí tưởng tượng lại vô cùng phong phú, như vậy chẳng phải là đã vũ nhục đến tình cảm của Úy Trì Hòe dành cho nãi nãi đã mất của nàng hay sao?

Cho nên khi gia gia giới thiệu đây là ngoại tôn của một vị bằng hữu, chỉ tạm thời lưu lại Úy Trì phủ một thời gian, Trì Phong bỗng cảm thấy trong lòng có chút áy náy.

Nàng trên mặt mang theo nụ cười ngọt ngào, kiêu ngạo mà nhìn thẳng vào hai tiểu nam hài kia.

"Xem đi xem đi, ta không tin bản thân so với các ngươi lại kém hơn."

Thân mặc tố y cẩm sam, dáng người nho nhỏ, khi đứng chỉ cao vừa đến bắp đùi của Lâm Ngọc Lan. Tái nhìn kỹ khuôn mặt của nàng, đôi mắt to tròn đen láy cùng hàng lông mi dài cong vút, khẽ chớp động, cái miệng nhỏ nhắn nhếch nhẹ, cười rộ lên lộ ra hàm răng tựa như ngọc thước, da tay trắng noãn, hai má ửng hồng, thoạt nhìn trông rất đáng yêu.

"Úy Trì tướng quân, đây chính là tiểu thiếu gia của quý phủ?" Tiểu nam hài sáu tuổi ngẩng đầu lên hỏi.

Lão gia gia mĩm cười mà nhìn nàng, gật đầu.

"Gia gia." Trì Phong khẽ gọi một tiếng, đây là số mệnh hay là duyên phận? Gia gia này mặc dù cùng gia gia ở hiện đại của nàng không quá giống nhau, nhưng có đồng dạng khí chất uy nghiêm, cũng là quân nhân, một người vốn là tướng quân, một người vốn là tư lệnh, đồng dạng quân nhân thế gia, chỉ bất quá phụ thân này không phải quân nhân mà thôi.

"Ôi chao." Úy Trì Hòe cao hứng lên tiếng, nếu không phải có ngoại nhân ở đây, hắn thật muốn lập tức chạy đến ôm lấy tôn nhi của chính mình mà hôn một cái, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, nhìn nụ cười ngọt ngào trong sáng, thật sự rất đáng yêu, chỉ tiếc là trong ba năm qua hắn lại phải trấn thủ ngoài biên cương, nếu như được ở bên cạnh tôn nhi thì tốt rồi.

Trì Phong đương nhiên cũng nhận ra lão gia gia đối với chính mình rất yêu thích, nàng vừa định chạy tới cùng hắn hảo thân thiết một phen, nhận tiện xác định ọi người biết địa vị của mình ở Úy Trì phủ này, kết quả là lại bị hai tiểu nam hài đứng bên cạnh phỉ báng!

"Hảo lùn nga." Thanh y nam hài bĩu môi nói.

"Đó là bởi vì hắn còn nhỏ tuổi, ngươi trước kia cũng lùn như vậy đấy thôi." Bạch y nam hài phản bác, nhân tiện dễ dàng chiếm được cảm tình của Trì Phong.

"Nhưng hắn hảo xấu! Tròn tròn, béo béo, ngươi xem, tóc lại ít đến như vậy!" Thanh y nam hài tựa như phát hiện được một điều gì đó rất trọng đại, lớn tiếng kêu lên, thanh âm bén nhọn, xuyên thẳng vào sự tự tôn của Trì Phong.

Hắn vừa dứt lời thì ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào mái tóc của Trì Phong, chỉ thấy trên đầu nàng thưa thớt vài sợi tóc, có thể trông thấy rõ cả da đầu.

Khuôn mặt Trì Phong nhanh chóng biến dạng, từ tươi cười chuyển sang méo mó, cánh tay lập tức vươn lên sờ sờ vào tiểu sọ não của chính mình, không xong rồi, lại quên đội mũ!

Phải biết rằng Trì Phong sau khi nhìn thấy tướng mạo của cha mẹ cùng tỷ tỷ, đối với tướng mạo của bản thân cũng rất mong chờ, cho nên đợi đến lúc có thể đứng vững, việc đầu tiên chính là đi tìm chiếc gương, do lão mẹ lại để gương trang điểm trên cao, nàng vì muốn nhìn thấy dung mạo của chính mình phải tốn hết sức lực của chín trâu hai hổ mới có thể bò lên đến đó.

Đối với Trì Phong mà nói mái tóc thưa thớt chính là điều cấm kỵ, cho nên bình thường nàng lúc nào cũng đội mũ, Chi Tê Dại Hồ… cũng uống không ít, chỉ là không có hiệu quả mà thôi. Cho nên bây giờ tại nơi đông người, hơn nữa còn là ở trước mặt lão gia gia mới trở về nhà, lại bị nhắc tới khuyết điểm của bản thân, muốn Trì Phong không tức giận trừ phi bầu trời chuyển sang màu hoàng kim.

Úy Trì Tùng cùng Lâm Ngọc Lan cũng có chút khẩn trương, bọn họ vốn biết rất rõ nữ nhi chính mình đối với mái tóc vô cùng coi trọng, cả ngày cơ hồ đều nhắc đến làm sao cho tóc mọc nhiều hơn, hơn nữa lại chứng kiến tóc dài đen mượt của Trì Tuyết cho nên càng cảm thấy khó chịu.

Trì Phong sờ sờ vào tiểu sọ não của chính mình, liếc nhìn sắc mặt của mọi người, kể cả mười mấy vị hộ vệ gia gia mang về, phát hiện ra phần lớn bọn họ đều lộ vẻ đồng tình.

"Làm sao có thể để như vậy được? Bây giờ chỉ vì vấn đề cỏn con này đã bị hạ gục, sau này ta làm sao còn có thể ra ngoài tung hoành ngang dọc?" Trì Phong phải nhanh chóng nghĩ ra đối sách.

Tiếp sau đó chỉ thấy nàng kiêu ngạo liếc nhìn thanh y nam hài mà nói lớn: "Ha ha, đó là do ngươi kiến thức nông cạn. Trong truyền thuyết, những tiểu hài tử thông minh khi còn nhỏ đều có rất ít tóc, không nghe nói qua cái gì gọi là thông minh tuyệt đỉnh sao? Đó là trời cao bồi thường cho hắn! Hừ, ngươi đã ngu dốt lại còn muốn hù dọa kẻ khác!"

"Ngươi nói bậy! Ta khi còn bé có rất nhiều tóc, nhưng sư phụ nói ta rất thông minh, ta biết rất nhiều chữ, còn có thể làm thi, ngươi được sao?" Thanh y tiểu nam hài không phục mà reo lên, vừa nói tay vừa khẽ vuốt đuôi tóc của chính mình đang buông dài trước ngực.

"Tiểu Tam, chúng ta tới đây làm khách! Hơn nữa ngươi lại lớn hơn tiểu thiếu gia, chính mình không cảm thấy xấu hổ sao?" Bạch y nam hài khẽ quát, đồng thời gõ lên đầu thanh y nam hài một cái.

"Hừ, tuy ta còn nhỏ tuổi nhưng tin chắc trí tuệ sẽ vượt trội hơn hắn! Ngươi cho rằng hắn có thể so sánh được với ta sao?!" Trì Phong cố gắng khiêu khích, không cam lòng yếu thế mà hô lớn. Lúc bấy giờ nàng vốn đã quên bản thân chính là một người trưởng thành hai mươi tuổi, khó trách mà lão cha ở hiện đại thường hay nói rằng nàng rất thông minh nhưng tính tình lại không thua một tiểu hài tử ba tuổi.

"Nếu đã như vậy chúng ta liền tỷ thí một chút?" Thanh y nam hài xem ra cũng không vừa mắt Trì Phong rồi, dựa vào cái gì dám nói hắn ngu hả.

"Ai sợ ai chứ!" Cả hai lập tức khởi tay áo, để lộ ra làn da trắng noãn, đồng thời hai tay chống nạnh, mắt đối mắt, mũi đối mũi, một người khom lưng xuống, một kẻ kiễng chân lên, tức giận đến đỏ mặt tía tai.

Các vị trưởng bối đứng bên cạnh đều lắc đầu mà cười lớn, ngay cả bạch y nam hài cũng không nhịn được khì khì bật cười.

"Tốt lắm tốt lắm, muốn tỷ thí sau này còn rất nhiều thời gian, chúng ta trước tiên hãy vào phủ nghĩ ngơi một chút, đi đường xa chắc mọi người đều đã rất mệt mỏi." Nữ chủ nhân Úy Trì phủ nhanh chóng bước ra giảng hòa, rốt cuộc cũng đem được hai tiểu hài tử cứng đầu này đi vào trong phủ.

Bất quá Trì Phong muốn cấp cho gia gia ấn tượng đầu tiên thật tốt, nhưng xem ra đã thất bại hoàn toàn rồi, từ nay trở về sau, giữa hai người sẽ có một khoảng cách rất lớn.

5. Q.1 - Chương 5: Tỷ Thí

Người edit: sammy2201

Tại bữa tiệc tẩy trần, Trì Phong vô cùng tức giận khi bị xếp ngồi ở vị trí cuối bàn, nàng trừng mắt liếc nhìn hai tiểu hài tử kia đồng thời dự đoán xem thân phận thật sự của bọn họ. Bạch y nam hài lớn hơn gọi là Dục Tước, thanh y nam hài nhỏ hơn gọi là Dục Tuyên.

Có thể khiến cho gia gia tỏ thái độ cung kính mà đối đãi, tuyệt đối không phải chỉ đơn thuần là ngoại tôn của lão bằng hữu!

Nhớ kỹ khi vừa mới bước vào đại sảnh, theo quán tính lão gia gia liền nhượng vị trí chủ tọa cho bạch y nam hài, nhưng hắn lại vội vàng khoát tay từ chối, chính vì vậy lão gia gia đành phải ngồi vào vị trí đó.

Đến lúc nhập tiệc, lão cha lão mẹ đối với hai người bọn họ lại đặc biệt quan tâm chăm sóc, nào là gắp thịt nào là gắp cá, bình thường đây vốn là độc quyền của riêng nàng! Bây giờ bọn họ đến Úy Trì phủ này, đoạt mất danh tiếng của nàng cũng không nói đi, lại còn dám ngang nhiên cười nhạo!

"Úy Trì phu nhân, đây chính là nữ nhi của các vị sao?" Dục Tước nhìn Úy Trì Tuyết vẫn lẳng lặng ngồi nhã nhặn ở một bên từ nãy đến giờ, nhẹ giọng hỏi.

Trì Tuyết nhanh chóng ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua Dục Tước, khuôn mặt lập tức ửng đỏ, sau đó lại vội vàng cuối đầu xuống, khiến cho Trì Phong thấy vậy mà trợn mắt há hốc mồm, này… này sao lại có thể dễ dàng thẹn thùng đến như vậy?

Lâm Ngọc Lan sửng sốt, vội vàng hồi đáp: "Đúng vậy, đây chính là tiểu nữ tử, Úy Trì Tuyết."

"Oa, tỷ tỷ so với đệ đệ xinh đẹp hơn nhiều, nhìn mái tóc này xem vừa dày lại vừa đen mượt!" Dục Tuyên bỗng quay sang nhìn Trì Phong vừa cười vừa nói.

Trì Phong hung hăng mà nhai nuốt đám thức ăn trong miệng, tựa hồ như đó chính là Dục Tước cùng Dục Tuyên vậy, nhưng nét mặt vẫn thản nhiên, lạnh lùng không đáp lại dù chỉ một câu.

Hắn thấy nàng không có nghênh chiến, không thể làm gì khác hơn là nhàm chán bĩu môi.

Sau khi đã nuốt trôi hết thức ăn, Trì Phong liền giương khuôn mặt xinh đẹp lên, cười tủm tỉm mà nói: "Gia gia, ngài lần này trở về có còn quay lại biên cương nữa hay không? Trì Phong rất sùng bái ngài, trên chiến trường dũng mãnh thiện chiến, là một đại tướng quân anh minh thần vũ."

Thanh âm nhuyễn nhu mềm mại, khiến cho Úy Trì Hòe nghe xong cảm thấy thoải mái không thôi.

"Ha ha, ngươi quả thật rất biết cách lấy lòng người khác! Gia gia lần này trở về trước mắt sẽ không quay lại biên cương, hảo hảo dạy dỗ Trì Phong, để sau này ngươi cũng có thể trở thành một vị tướng quân uy trấn thiên hạ. Tùng nhi rất biết cách giáo dưỡng hài tử, tuy tuổi còn nhỏ đã hội dùng thành ngữ."

Úy Trì Tùng cùng Lâm Ngọc Lan đối mặt nhìn nhau, tâm lý xấu hổ, đấy đâu phải do bọn họ dạy dỗ? Cũng không biết Trì Phong học được ở nơi nào, lại còn có cả công phu vuốt mông ngựa (khen nịnh).

Trì Phong vừa nghe xong, bàn tay bé nhỏ đang vương ra định gắp thức ăn đột nhiên dừng lại, rốt cuộc rụt trở về.

"Mẹ ơi, thật sự là tự đào huyệt chôn chính mình." Trì Phong trong lòng thầm nguyền rủa bản thân, nàng cũng không muốn làm cái gì đó tướng quân. Không biết phải lập bao nhiêu chiến công, giết bao nhiêu người mới có thể trở thành một vị tướng quân uy trấn thiên hạ?

Trì Phong chỉ cảm thấy da đầu tê dại, nhưng vẫn có gắng trấn tĩnh bản thân.

"Đây, tiểu bảo bối ăn món này đi." Lâm Ngọc Lan tâm lý xấu hổ, cho nên liền gắp thức ăn cho nữ nhi của chính mình.

"Cảm ơn nương." Trì Phong điềm đạm đáp lại, trong lòng không ngừng kêu khổ, đây chính là khổ qua hả! Là loại thực vật mà nàng ghét nhất.

Nàng chớp mắt, thuần thục dùng đũa gắp lấy miếng khổ qua trực tiếp bỏ vào trong chén của Dục Tuyên, gằng giọng nói: "Tuyên ca ca, đây, ăn cái này đi, rất có lợi cho trí não, Trì Phong đã đủ thông minh, có thể không cần ăn."

Trên bàn ăn không khí bỗng trở nên trầm mặt, Trì Phong vẫn thản nhiên quay đầu về phía gia gia ôn nhu mỉm cười, khiến cho Úy Trì Hòe bất giác cảm thấy khó chịu.

Dục Tuyên oán hận mà nhìn miếng khổ qua, quyết định từ nay về sau sẽ chán ghét nó như chán ghét chính Trì Phong vậy!

"Lùn đông qua, hãy giữ lại cho chính mình ăn đi."

Trên bàn ăn không khí lại càng trở nên trầm mặc.

Vì vậy, miếng khổ qua đáng thương nhanh chóng quay trở về với nguyên chủ.

Trì Phong nheo lại hai tròng mắt, buông đũa, sờ sờ tiểu sọ não của chính mình, liếc mắt nhìn Dục Tuyên một cái, nói lớn: "Tiểu tử ngốc, chờ ngươi ăn xong, chúng ta liền tỷ thí một phen, ta sẽ cho ngươi tâm phục khẩu phục!" Trì Phong trong lòng oán hận thầm mắng, "Không nên nói ta khi dễ tiểu hài tử, lão hổ không phát huy ngươi cho là mèo bệnh à?"

Một trận xôn xao, Úy Trì Hòe mặc dù muốn ngăn cản, nhưng trông thấy ngay cả Dục Tước bộ dạng cũng hăng hái bừng bừng, cho nên không thể làm gì khác hơn, như vậy cũng tốt, coi như rèn luyện nhân cách của Trì Phong, tính tình không nên nóng nảy háo thắng như vậy. Úy Trì Hòe ngẫm nghĩ một hồi lầu, rốt cuộc cũng đồng ý.

Rất nhanh, bữa tiệc tẩy trần cứ như vậy mà vội vã kết thúc, Trì Phong cùng Dục Tuyên tỷ thí thu hút đông đảo mọi người trong Úy Trì phủ.

Địa điểm được chọn để tỷ thí chính là hoa viên, trọng tài bao gồm Dục Tước cùng Úy Trì Tùng, người xem vô số.

Cả hoa viên được thắp đèn lồng sáng trưng, gió nhè nhẹ thổi miên man trên những cành cây ngọn cỏ, mang theo cả hương hoa mùa xuân thơm ngát.

"Tất cả đã chuẩn bị xong rồi chứ?" Trọng tài Úy Trì Tùng tươi cười hỏi.

Hai khuôn mặt mủm mĩm liếc mắt nhìn lẫn nhau một cái, đồng thanh hô lớn: "Đã xong!"

"Sư phụ thường nói, ta là đệ tử có tư chất nhất mà người từng thu nhận, ngươi đã bái sư hay chưa? Có lẽ đến một chữ bẻ đôi cũng không biết." Dục Tuyên khiêu khích.

Trì Phong cười gian: "Hắc hắc, ta một tuổi đã bắt đầu học chữ, đều là do phụ thân dạy, mặc dù người không dạy qua ta làm thi, nhưng với trí thông minh của chính mình, muốn thắng ngươi dễ như trở bàn tay." Nàng vừa nói vừa nhân tiện lật bàn tay của chính mình lên xuống mà ngắm.

Dục Tuyên tức giận đến cả người phát run, vội vàng kêu lên: "Ca ca, thúc thúc, hãy nhanh chóng ra đề tài."

Mọi người trong lòng cười thầm, nơi này là Úy Trì phủ, cho nên công khai hoặc ngấm ngầm ủng hộ Trì Phong, mặc dù bọn họ đối với nàng cũng không có mấy tin tưởng, nhưng thua người không được thua trận, khí thế dĩ nhiên là phải có.

Úy Trì Tùng cùng Dục Tước nhìn thoáng qua nhau hội ý, sau đó Úy Trì Tùng thay mặt lên tiếng: "Bây giờ vốn là mùa xuân, như vậy hãy lấy Mùa Xuân làm đề tài."

Trì Phong lập tức cười to: "Ha ha, thật là quá dễ dàng rồi, nghe đây này."

Dục Tuyên còn đang khổ tâm, thì Trì Phong đã nhanh chóng bước lên phía trước dõng dạc đọc thi: "Úy Trì phủ hoa mãn hề, ngàn đóa vạn đóa đè chi thấp. Lưu ngay cả làm trò điệp lúc nào cũng vũ, tự tại kiều oanh hoàn toàn đề." Nàng biết ở hoa viên của Úy Trì phủ vốn có một dòng suối nhỏ từ bên ngoài chảy vào, cho nên nhân tiện đem nó vào trong bài thi.

Mọi người kinh hãi, Úy Trì Tùng lại càng mở rộng miệng: "Hảo hảo hảo! Trì Phong thật lợi hại!"

Nàng cười đắc ý, nhìn sắc mặt khó coi của Dục Tuyên thầm nghĩ: "Muốn đấu với ta sao? Thật là không biết cao thấp!" Trì Phong thiếu chút nữa là đã nhảy cẩn lên tự chúc mừng chiến thắng của chính mình.

"Hoặc là ta có thể giúp ngươi làm một bài khác vậy. ' Trì nhật giang sơn lệ, xuân phong hoa cỏ thơm mát. Bùn tan ra Phi Yến tử, sa ấm ngủ uyên ương'."

"Ngươi… Ngươi…" Dục Tuyên tức giận mặt đỏ như gấc.

Mọi người đều cảm thấy bội phục, Lâm Ngọc Lan cùng Úy Trì Hòe lại càng kinh ngạc không thôi.

Dục Tước nhẹ nhàng mà khuyên bảo: "Tiểu Tam, ngươi thua, tiểu đệ đệ Trì Phong mỗi một lời nói ra đều có thể thành thi, chính ta cũng không phải là đối thủ của hắn."

"Được rồi, lần này coi như ta chịu thua, chúng ta tái tỷ thí bằng hội họa, ngươi thấy thế nào?" Dục Tuyên nghe ca ca nói như vậy, chớp mắt lại nảy ra một ý định khác, vô luận thế nào cũng phải hòa nhau một ván mới được. Hội họa vốn là sở trường của chính mình, tuyệt đối có thể thắng được tiểu tử kia.

"Hảo!"

Vì vậy, bút lông nghiêng mực ngay lập tức đã được đem đến.

Dục Tuyên sau khi hội đủ cảm xúc cùng ý tưởng, nhanh chóng hạ bút, nét vẽ tinh tế chuẩn xác, rất có phong thái, nhìn qua có thể nhận ra hắn đã được giáo dưỡng rất tốt.

Trái lại, Trì Phong, người mới vừa rồi vẫn còn rất đắc ý nhưng giờ đây đắng đo mãi cũng không tài nào đặt bút xuống được. Nàng mới theo lão cha học cách viết chữ bằng bút lông chỉ mới hơn một năm nay, vẽ tranh thủy mặc làm sao đến phiên nàng học, sao có thể so sánh được với bốn năm luyện tập của Dục Tuyên.

Trì Phong suy nghĩ một hồi, dứt khoát đem bút đặt xuống, cao giọng gọi một gia nhân đến phân phó. Mọi người xôn xao khó hiểu, không lâu sau, người này mang đến một đống mộc than (than chì). Trì Phong không hề nghĩ ngợi, trực tiếp lựa chọn một thanh cứng nhất, nhanh chóng xuất ra công lực hội họa trước kia đã được theo học, bắt đầu vẽ từng nét một.

Không lâu sau, hai người bọn họ cơ hồ đều đồng thời buông bút, trừng mắt nhìn nhau khiêu khích.

Bức tranh của Dục Tuyên chính là cây hoa đào nở rực ở gốc hoa viên, mặc dù bút pháp còn khá non nớt, nhưng vẫn có thể nhìn ra cái thần trong đó.

"Ngươi đã vẽ bức tranh này khá nhiều lần trước đây rồi phải không?" Trì Phong nhìn thoáng qua, cười trêu chọc nói.

Dục Tuyên không trả lời, chỉ chăm chú nhìn vào bức chân dung của chính mình được Trì Phong vẽ bằng mộc than rất sống động, tựa như hắn đang soi mình qua tấm gương.

"Có thể tặng nó cho ta được không?" Dục Tuyên nhẹ giọng hỏi.

Trì Phong khẽ gật đầu, biết rằng mình đã thắng.

Dục Tước đứng ở một bên cười yếu ớt, vỗ vỗ bả vai của Dục Tuyên. Bọn hạ nhân trong Úy Trì phủ vỗ tay hoan hô kiệt liệt, các vị chủ nhân mặc dù không có biểu hiện gì, nhưng trong ánh mắt có thể dễ dàng nhận ra sự tán thưởng cùng hoan hỷ.

Tiểu hài tử của Úy Trì phủ thật sự là thiên tài! Vạn sự tin thông!

Tám tháng bước đi vững chãi, một tuổi nói năng lưu loát, ba tuổi ngâm thi vẽ tranh, danh tiếng vang vọng cả Càng Châu.

Kể từ đó, Trì Phong đã bước đi trên con đường tinh quang chói lóa! Cũng chính là bước đi trên con đường đầy chông gai!

6. Q.1 - Chương 6: Đề Nghị

Người edit: sammy2201

Nếu như Trì Phong tưởng rằng lần tỷ thí nọ sẽ khiến cho Dục Tuyên đối với nàng răm rắp tuân lời, hoặc là bội phục sát đất, vậy chỉ có thể nói suy nghĩ của Trì Phong vốn dĩ đã quá ngây thơ rồi!

Trên thực tế, từ đó trở về sau, Dục Tuyên thường đối với nàng rất độc mồm độc miệng.

Tỷ như bây giờ.

"Lùn đông qua, ta cùng ca ca sẽ đến thành Càng Châu du ngoạn, ngươi có muốn đi với chúng ta hay không? Ồ, ta quên mất, chưa có sự cho phép của Úy Trì phu nhân ngươi không thể ra ngoài, hảo đáng thương nga, có người lớn đến như vậy ngay cả đại môn cũng chưa từng được bước ra."

Trì Phong nổi giận đùng đùng, chính vì Dục Tuyên đã chạm đến nỗi đau thầm kín của nàng, nàng xác thực lớn đến như vậy cũng chưa từng được ra khỏi phủ, Úy Trì Tùng cùng Lâm Ngọc Lan đối với nàng quản giáo rất nghiêm, trên cơ bản là vây chặt lấy một bước không rời, chỉ sợ vạn nhất không cẩn thận thân phận nữ nhi của nàng sẽ bị bại lộ.

"Trì Phong, ngươi có muốn đi cùng chúng ta hay không? Ta sẽ xin phép Úy Trì phu nhân." Tâm tính của Dục Tước thật sự rất tốt, khiến cho Trì Phong cảm kích đến thiếu chút nữa là rơi nước mắt.

"Cảm ơn Tước ca ca, vậy ta chờ tin tức tốt lành của ngươi." Nàng chớp chớp mắt, trên môi nở nụ cười rạng rỡ tựa như đóa hoa.

Dục Tước tuy chỉ mới bảy tuổi nhưng cách đối nhân xử thế vốn đã rất trầm ổn, nói năng cũng rất chừng mực, điều này khiến cho Trì Phong thật sự rất thích.

Dục Tước đi rồi, Trì Phong ngoan ngoãn ngồi xuống chiếc ghế gần sát cửa sổ, chống cằm nhìn ngắm bình hoa tinh xảo bóng loáng bên cạnh đến ngẩn người.

Đợi một hồi lâu, Dục Tuyên cảm thấy có chút không tự nhiên, vươn chân đá đá vào tiểu đoản chân của Trì Phong: "Này, lùn đông qua, ngươi cái kia... thi là ở đâu tới? Ta như thế nào lại chưa từng nghe qua? Còn có cả việc dùng mộc thán để vẽ tranh nữa?" Dục Tuyên khuôn mặt có chút ửng đỏ, yếu thế mà hướng về

phía địch nhân hỏi chuyện là một việc chưa từng có, nhưng khát vọng muốn tìm hiểu những điều chưa biết lại khiến cho hắn không khỏi cúi đầu.

Trì Phong vẫn không nhúc nhích, chỉ khẽ chớp chớp hàng lông mi dài.

Dục Tuyên lập tức có điểm không nhịn được nữa rồi, bật người đứng dậy quát lớn: "Úy Trì Phong, ngươi rốt cuộc có đang nghe ta nói chuyện hay không? Tai ngươi điếc rồi sao?" Vừa nói vừa nhân tiện vươn tay giật nhẹ lỗ tai của Trì Phong.

Nàng vẫn duy trì tư thế cũ, chỉ có đôi chân mày khẽ nhíu lại, nhìn ngắm khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu trước mặt, không khỏi muốn trêu chọc hắn một phen, vì vậy cười cười nói: "Ngươi cấp cho ta hôn một cái, ta sẽ nhân tiện nói cho ngươi biết, bằng không đừng hòng ta mở miệng, sĩ khả sát bất khả nhục!"

Dục Tuyên đứng ngây cả người, mặt càng đỏ hơn, không rõ vốn là do tức giận hay là do ngượng ngùng mà lại trở nên như thế?

Hắn mở to hai mắt nhìn nàng trừng trừng một hồi lâu, khóe mắt dần ngân ngấn nước, nhưng vẫn cố gắng mạnh miệng nói: "Vậy ngươi cũng không được lừa gạt ta, hôn rồi thì phải lập tức nói cho ta biết." Không phải chí hôn một cái thôi sao? Cứ coi như bị muỗi đốt vậy.

Trì Phong mỉm cười gật đầu, khuôn mặt thoáng hiện một tia giảo hoạt tựa hồ như một tiểu hồ ly.

Vì vậy, nàng liền bắt Dục Tuyên ngồi xổm xuống, không chút khách khí mà chụp lên đôi môi đỏ mọng trước mặt.

"Các ngươi đang làm gì vậy?" Từ ngoài cửa đột nhiên truyền vào một tiếng quát lớn, khiến cho hai kẻ đang ngẩn ngơ bừng tỉnh.

Bọn họ đồng thời nhìn về phía phát ra thanh âm kia, liền trông thấy Dục Tước đang đứng ở ngoài cửa kinh ngạc mà trợn to đôi phượng nhãn.

Trì Phong nhanh chóng lấy lại được bình tĩnh, ôn nhu nói: "Chúng ta tỏ vẻ hảo hữu, Tước ca ca, mẫu thân của ta đã đồng ý rồi sao?"

Dục Tước quay sang nhìn Dục Tuyên đang đỏ mặt cúi đầu đứng một bên, nhíu nhíu mày, nói: "Đồng ý rồi, chúng ta hãy nhanh chóng khởi hành."

————————phân cách tuyến ————————

Ba tiểu hài tử tuấn mỹ nghênh ngang mà đi lại trên các con phố náo nhiệt ở thành Càng Châu, thu hút rất nhiều ánh mắt hiếu kỳ. Nhưng chứng kiến đi theo phía sau bọn họ là mấy vị phiêu hãn đại hán, cho nên không ai dám lỗ mãng đến quấy rầy.

Rốt cuộc vẫn chỉ là một tiểu hài tử, Dục Tuyên ngay lập tức đã quên đi mới vừa rồi còn bị ca ca trông thấy việc làm đáng xấu hổ kia, bây giờ rất cao hứng mà đi lại mọi khắp nơi, hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, không ngừng thốt lên những tiếng kinh hô ngạc nhiên.

"Có người còn nói chính mình thường xuyên xuất môn, nhưng xem ra không phải như vậy, thật làm mất hết thể diện nga." Trì Phong vốn luôn luôn biết cách bỏ đá xuống giếng (thêm dầu vào lửa, thừa cơ hãm hại) cũng như đả kích người khác.

Đang đi bên cạnh chơi đùa cùng con diều vừa mới mua Dục Tuyên liền bật người quay lại nói: "Hừ, có ai giống như ngươi không? Chân đoản mà lại không chịu thừa nhận, thể lực lại kém, vừa đi mấy bước đã than mệt, bây giờ còn bắt ca ca của ta cõng ngươi."

Trì Phong nghe vậy càng bá chặt lấy cổ của Dục Tước rất đắc ý mà nói: "Chẳng qua là do ngươi đố kỵ với ta, có muốn cũng không được nga, ai bảo ngươi lại phì như vậy."

"Ngươi—— Ngươi—— ta phì nơi nào hả? Cho tới bây giờ không ai nói qua ta phì, ngươi mới phì đấy, tiểu mập mạp, lùn đông qua!"

Nhận thấy những lời lẽ vô tình trong chốc lát có thể dẫn đến chiến mã sẽ triển khai, Dục Tước vội vàng quát: "Đủ rồi! Chúng ta hãy đi ăn một chút gì đi."

Dục Tước dừng bước quan sát bốn phía, sau đó tùy tiện chọn một tửu lâu rồi bước vào, Trì Phong ở trên lưng giãy dụa đòi xuống, nhanh chóng lôi kéo tay hắn đi lên tầng hai.

Tửu lâu làm ăn rất tốt, tất cả các bàn đều đả đầy khách, chỉ duy nhất còn trống một bàn gần cửa sổ, hay là có khách vừa mới đi khỏi.

Đang muốn ngồi xuống, đột nhiên nghe thấy một thanh âm chói tai: "Đứng lại! Đây vốn là bàn của bổn thiếu gia."

Quay đầu nhìn lại, trông thấy phía sau có một người thân hình mập mạp, một người mỏ nhọn cao gầy, đều mặc cẩm y ước chừng là tiểu hài tử bảy tám tuổi. Phía sau lưng cũng dẫn theo một lượng lớn tùy tùng.

Dục Tước cố gắng nói lý: "Này, là chúng ta tới trước."

"Nói bậy, ta không cần biết các ngươi đến trước hay đến sau, bàn này thuộc về Bạch thiếu gia của chúng ta, còn không mau tránh ra chỗ khác!" Tên tiểu hài tử cao gầy bước lên phía trước, không chút khách khí quát lớn.

Trì Phong liếc nhìn một vòng, phát hiện những người chung quanh cũng chỉ nhăn mặt cau mày, nhưng không một ai có động tĩnh gì, xem ra tất cả bọn họ đều có ý định khoanh tay đứng nhìn.

Đúng lúc này, tiểu nhị ca rốt cuộc cũng đã xuất hiện, chỉ thấy hắn nhẹ giọng nói: "Các vị công tử, xin hãy đợi một lát, không lâu nữa sẽ có bàn ngay."

Những lời này Trì Phong vốn cũng đã nói rồi.

Dục Tuyên rất giận dữ, ngoại trừ Trì Phong, từ trước đến nay hắn chưa từng nhịn nhục ai bao giờ, hơn nữa hai ngày nay lại tích lũy không ít oán khí làm cho hắn thoáng một cái bộc phát ra rồi: "Không nhường chính là không nhường!"

Bạch thiếu gia cũng cảm thấy vô cùng tức giận, thường ngày chỉ cần nói một câu, cả Càng Châu này không một ai dám trái lại, bây giờ bọn này còn muốn phản kháng.

Trì Phong ngẫm nghĩ một hồi lâu, đột nhiên hăng hái đề nghị: "Nam nhân chỉ dùng nắm tay để nói chuyện, người mạnh là Vương, chúng ta hãy đánh nhau một trận đi."

Lời này vừa nói ra, song phương liền sấn tới trước.

Nhìn thấy vẻ mặt cầu xin của tiểu nhị cùng chưởng quầy ở bên cạnh, khiến cho Trì Phong có chút không đành lòng: "Chúng ta hãy ra ngoài, một chọi một, ta sẽ ở bên cạnh làm trọng tài."

Vì vậy, sau khi tiếp nhận đề nghị bọn họ liền kéo nhau đi tới một con phố nhỏ, nhanh chóng bắt đầu hỗn chiến.

7. Q.1 - Chương 7: Ly Biệt

Người edit: sammy2201

Ở một góc phố nhỏ của thành Càng Châu không khí thoáng chốc trở nên náo nhiệt, dân chúng hiếu kỳ vây quanh lấy năm tiểu hài tử, tùy tùng hai bên không khỏi lo lắng nhìn chăm chú vào các vị chủ tử của chính mình lo sợ có sẽ điều gì bất trắc gì xảy ra.

Trì Phong đứng ở giữa, một thân huyết sắc cẩm y, nghiêm túc nhìn cả hai bên, dõng dạc nói: "Hôm nay đánh một trận cho dù thắng hay thua cũng phải hứa tuyệt đối không được bẩm báo lại với các vị trưởng bối, là tiểu hài tử cũng có phải tôn nghiêm của tiểu hài tử, không nên hở một tý là trở về đi tìm cha mẹ." Trên thực tế, Trì Phong đã nhận thấy thân phận của Bạch thiếu gia này vốn không hề đơn giản, vì sợ bọn họ mách lại với các vị trưởng bối sẽ dẫn đến không ít phiền toái, cho nên mới cố ý nói ra những lời này.

Song phương cũng gật đầu đáp ứng.

Dục Tước thoáng nhìn qua Trì phong hiện đang hết sức cao hứng, bất đắc dĩ mà cười cười, không rõ chính mình tại sao lại hội đáp ứng chủ ý hoang đường này, nhưng khi nhận ra thái độ ngạo mạn của Bạch thiếu gia cùng tên mỏ nhọn cao gầy kia cũng phần nào cảm thấy chủ ý đó quả thật không sai.

"Tốt lắm, bây giờ hãy bắt đầu đi!" Trì Phong ra lệnh một tiếng, song phương nhanh chóng dây dưa cùng một chỗ.

Mọi người xung quanh cũng hiểu được nên chỉ lẳng lặng đứng xem náo nhiệt, hài tử mà, chung quy đánh nhau cũng chẳng có gì to tát, chỉ cần không gây ra đại sự gì là tốt rồi.

Nhìn thấy bọn họ động thủ, Trì Phong cảm thấy vô cùng hưng phấn. Nàng ở một bên không ngừng chạy tới chạy lui cổ vũ, đụng cơ hội nhân tiện gia tăng một hai cước, sau đó lại tiếp tục đứng phía bên ngoài hò hét như không có chuyện gì xảy ra.

Dục Tước cùng Dục Tuyên đã từng học qua một điểm võ công, cho nên Trì Phong không mấy lo lắng, nhưng nàng không nghĩ tới chính là hai tên tiểu hài tử kia cũng không phải là hạng thư sinh yếu đuối, hơn nữa kinh nghiệm đánh nhau của chúng lại còn vượt trội hơn hẳn cả bọn Dục Tước, cho nên chỉ trong chốc lát, Dục Tước đã có vẻ yếu thế.

Trì Phong thật sự phẫn nộ rồi, cũng không còn quan tâm tới việc bản thân vốn chỉ là một tiểu hài tử ba tuổi, nhân tiện khởi tay áo cùng hét lớn một tiếng, gia nhập cuộc chiến!

Dân chúng đứng xem bên cạnh thấy vậy mà trợn mắt há hốc mồm, không nghĩ tới chuyện trọng tài lại có thể hành động như vậy.

Đám tùy tùng ở bên ngoài cảm thấy vô cùng lo lắng nhưng lại không dám manh động. Cuối cùng ngước nhìn sắc trời một chút, nhận ra thời gian cũng không còn sớm, hơn nữa các vị chủ tử đã bắt đầu thấm mệt, cho nên nhân tiện mỗi người một tay lôi bọn họ ra khỏi cuộc chiến.

Tiểu hài tử hai bên vẫn bất phân thắng bại, không ai phục ai tiếp tục động thủ, hộ vệ song phương lắc đầu nhìn nhau cười khổ, nhanh chóng mang theo tiểu chủ tử của chính mình quay trở về. Trước khi đi, không quên để lại một câu: "Chúng ta lần sau tái chiến!"

Dục Tước ngay cả phong độ cũng đã không còn, đầu tóc rối tung, ngân quan méo mó, khóe miệng tơ máu ứa ra, trên thân bạch sắc cẩm y còn in rõ một dấu chân màu đen. Sau khi đã ngưng chiến, hắn nhanh chóng chỉnh đốn lại đầu tóc cùng trang phục, cố gắng khôi phục lại hình tượng công tử cao quý của chính mình.

Dục Tuyên khuôn mặt từ trắng noãn đã chuyển sang đỏ rực, trông giống như một cái bánh bao lên men, hơn nữa hốc mắt lại điểm màu xanh đen, bên trong hàm chứa hề hề nước mắt, quần áo bị xé rách, lộ ra một mảng nhỏ da thịt trước ngực.

Lại nhìn Trì Phong, trên mặt cười hì hì, y phục hoàn hảo, tóc, ồ, đã quên, nàng cơ hồ là không có tóc, cho nên nếu như bỏ qua một vài dấu răng đỏ ửng trên cánh tay, vậy đương nhiên nàng là người có hình tượng tốt nhất.

Bạch thiếu gia cùng tên tiểu hài tử cao gầy kia thì trông thảm hại hơn một chút, trên mặt có không ít những vết cào xước, đây tuyệt đối chính là kiệt tác của Trì Phong! Nàng vốn là thân nữ nhi, đương nhiên sử dụng móng vuốt để tham chiến.

Trên đường trở về phủ, Trì Phong yên tâm thoải mái mà nằm trong lòng một vị hộ vệ, nhìn Dục Tước cùng Dục Tuyên thất thểu bước đi bên cạnh.

"Về phủ phải bẩm báo như thế nào đây?" Xem những chiến tích trên mặt bọn họ đương nhiên là không thể gạt được ai.

"Hừ, chúng ta thật ra cũng không có gì, nhưng ngươi nhân tiện bi thảm rồi, Úy Trì phu nhân sẽ không bỏ qua ngươi." Dục Tuyên có chút hả hê ngẩng đầu mà nhìn Trì Phong.

Trì Phong không biết lấy ở nơi nào một nhánh cỏ lau, ngậm trong miệng vừa nhai vừa nói: "Yên tâm! Ta tuyệt đối có thể an toàn vượt qua cuộc kiểm tra."

Dục Tước nãy giờ vẫn im lặng, đột nhiên lên tiếng: "Chuyện hôm nay tuyệt đối không được để lộ ra ngoài."

"Vâng, thiếu gia!" Các vị hộ vệ đồng thanh đáp.

Quả nhiên, sau khi trở lại Úy Trì phủ, mọi người cực kỳ hoảng sợ, tiểu mỹ nữ Trì Tuyết lại càng ủy mị nước mắt rơi lã chã, Úy Trì Hòe áy náy bất an, nhưng trông thấy Dục Tước cùng Dục Tuyên không nói gì, thần thái vẫn ung dung, cũng nhân tiện yên lòng.

Tiểu hài tử của người khác không thể mắng, vậy tiểu hài tử của chính mình chung quy vẫn có thể đi? Cho nên mọi sự tức giận đều đổ dồn lên đầu Trì Phong!

Không nghĩ tới mọi người ở Úy Trì phủ có thể dễ dàng bỏ qua chuyện này, Trì Phong thần sắc kiên định vội vàng quay sang nhìn Úy Trì Hòe nói: "Gia gia, từ nay về sau, ta muốn cố gắng theo ngài học giỏi võ công, tương lai còn dài về sau có thể bảo vệ người nhà, bảo vệ quốc gia, bảo vệ dân chúng!' Vừa nói vừa chấp ba ngón tay chỉ thiên mà thề, nói xong mấy câu này tâm trạng khẳng khái phẫn nộ, nhiệt huyết sôi trào.

Úy Trì Hòe nghe xong, thâm tâm vô cùng cảm động, thật là một cơ hội hiếm có, hôm qua nhìn bộ dạng lúc tỷ thí của Trì Phong, vốn tưởng rằng gia tộc Úy Trì lại có thêm một tên thư sinh vô dụng, đang suy nghĩ biện pháp làm sao cho Trì Phong theo hắn học võ, không nghĩ tới Trì Phong chính mình lại la hét đòi học, thật là tốt quá, xem ra gia tộc Úy Trì đã có người kế thừa binh nghiệp rồi.

"Vậy rốt cuộc tại sao ngươi lại cùng kẻ khác ẩu đả?" Lâm Ngọc Lan đương nhiên không dễ bị hồ lộng như thế, tính tình nữ nhi của chính mình còn không rõ hay sao, luôn luôn hiếu động háo thắng, ở đâu náo nhiệt là liền có mặt.

Trì Phong thu hồi thần sắc kiên định mới vừa rồi, nhanh chóng chuyển sang thần thái lòng đầy căm phẫn: "Mẫu thân, mấy kẻ vừa rồi thật sự ghê tởm nga, ỷ vào người nhà có chút thế lực, dám khi dễ bá tánh thiện lương, bất quá ta chỉ tiện tay giúp đỡ một chút, cũng coi như là đã làm một chuyện tốt. Nương không cần khen ngợi, ta sẽ kiêu ngạo a."

Dục Tước cùng Dục Tuyện đứng bên cạnh, nghe xong toàn thân run rẫy, há hốc mồm, chưa từng thấy ai như vậy… Ách… Thật là vô liêm sĩ nga, nói cho cùng chuyện vừa rồi nếu không phải do nàng đề nghị vậy bọn họ làm sao lại đánh nhau.

Tóm lại, chuyện này dù sao cũng đã kết thúc, về phần Trì Phong sau khi về phòng đã bị lão cha cùng lão mẹ đóng cửa giáo huấn một trận.

Ở lại tĩnh dưỡng hai ngày tại Úy Trì phủ, Dục Tước cùng Dục Tuyên cũng nên tiếp tục cuộc hành trình của chính mình rồi, lần này vốn là chuẩn bị đi đến An Châu thăm viếng nhà của lão ngoại công, trên đường đi qua Càng Châu thuận tiện ghé qua Úy Trì phủ xem Trì Phong một chút, bây giờ đã thấy được, coi như là thắt chặt tình hữu nghị, vì vậy cũng nên rời đi.

Ngoài đại môn của Úy Trì phủ, tống tiễn một đoàn người.

Trì Phong ôm lấy cổ Dục Tước, sờ sờ khuôn mặt của hắn, "thâm tình" mà nói: "Tước ca ca, ngươi trở về nhất định phải nhớ kỹ Trì Phong nga, ta sẽ luôn tưởng niệm ngươi." Vừa nói xong nhân tiện dùng miệng của mình in một dấu son môi lên trên khuôn mặt trắng noãn của hắn.

Dục Tước có chút đỏ mặt, ôm chặt Trì Phong hít lấy tư vị thơm mát toát ra từ thân thể mềm mại nhỏ bé kia, thật sự cảm thấy luyến tiếc, nếu như Trì Phong vốn là tiểu đệ đệ của chính mình thì thật tốt biết mấy, vậy có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ rồi.

"Trì Phong, sau này ngươi đến kinh thành, nhớ kỹ phải tìm ta, ta nhất định sẽ chiêu đãi ngươi."

Đứng bên cạnh Dục Tuyên có chút bực mình mà hừ lạnh một tiếng.

Trì Phong vội vàng quay sang lôi kéo tay hắn, trên môi nở nụ cười thật tươi: "Tuyên ca ca, mặc dù chúng ta lúc trước có chút không thoải mái, nhưng bây giờ đã phải biệt ly, chuyện cũ không nên nhắc lại nữa, ta sẽ nhớ kỹ ngươi. Ôi, 'rơi lệ từ biệt người ngàn dặm, ngày sau hàn ấm đều tự trân. Khẳng khái từ xưa anh hùng sắc, ngọt vẩy nhiệt huyết viết thanh xuân.' Tuyên ca ca, ngươi cũng sẽ không quên ta phải không?"

Tới lúc này rồi, Trì Phong vẫn còn không quên phô trương trình độ văn chương của bản thân.

Dục Tuyên gật đầu, âm thầm thề lần sau tái kiến nhất định phải cho hắn nếm mùi thất bại.

Nhìn chiếc xe ngựa dần dần khuất dạng, Trì Phong đang muốn hoan hô vì chính mình đã được giải thoát, nhưng lại phát hiện ra những ngày tháng cực khổ của nàng chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi!

8. Q.1 - Chương 8: Học Võ

Người edit: sammy2201

Trời tờ mờ sáng, sương mù hãy còn bao phủ khắp mọi nơi, bây giờ mặc dù đã là tiết lập xuân, nhưng không khí buổi sớm mai vẫn se se lạnh.

Trì Phong gật gà gật gù từ Tùng Lâm hoa viên đi tới, cẩn thận lê từng bước chân, nhân tiện ngóng trông lão cha sẽ giúp nàng cầu tình, đáng tiếc thay Úy Trì Tùng lại bỏ qua sự cầu khẩn của nàng, nhanh chóng trở về trướng phòng tìm ái thê ôn tồn.

"Nhìn cái gì? Còn không mau luyện tập!" Thanh âm vang dội của Úy Trì Hòe đã phá tan đi tia hy vọng cuối cùng trong lòng Trì Phong.

"Bẩm không có gì đâu ạ, gia gia, hôm nay bụng ta cảm thấy không được thoải mái, có thể hay không nghĩ ngơi một ngày?" Trì Phong cố gắng trợn to hai mắt, bộ dạng đáng thương hề hề mà nói.

"Cái gì! Ngày hôm qua ngươi chính là đã dùng cách này rồi, ngày hôm trước còn nói thân thể ngứa ngáy, tái ngày hôm trước lại bảo chân không thoải mái, ngươi cho rằng ngươi là nữ nhi à, sao lại lắm lời đến thế!" Úy Trì Hòe bực mình quát lớn.

Thanh âm chói tai khiến cho thân thể Trì Phong co rút lại.

Thật là thất sách nga, bởi vì chưa từng thành công qua, cho nên nhân tiện lười biếng tìm lý do mới, không nghĩ tới gia gia lại hội nhớ kỹ đến vậy, Trì Phong mặt mày ủ dột.

"Tốt lắm, vậy thì hãy tập trung hảo hảo luyện tập, ngươi là nam tôn độc nhất của Úy Trì phủ, tương lai của cả gia tộc đều phải dựa vào ngươi, Tử La quốc từ ngày kiến quốc đến nay đã trải qua hơn năm trăm năm lịch sử, dòng họ Úy Trì kể cả ta có tổng cộng sáu vị tướng quân, không nghĩ đến tới đời này thiếu chút nữa là tuyệt hậu, nếu như ngươi không cố gắng học tốt một chút ta tương lai làm sao có thể đối mặt với liệt tổ liệt tông đây?" Úy Trì Hòe đau lòng nhức óc mà nói.

"Gia gia, kỳ thật không làm được tướng quân cũng không sao, ta có thể làm một quan văn, nói không chừng biết đâu nhân tiện cùng ngoại tôn giống nhau làm được Tể Tướng nga." Trì Phong bĩu môi, cố gắng nói lý.

"Nói bậy! Tể tướng sao có thể so sánh được với tướng quân! Tể tướng bức quá cũng chỉ là ở bên cạnh giúp đỡ hoàng thượng xử lý việc triều chính, chỉ thủ họa cước (khua tay múa chân), nào có được như Tướng quân! Thượng trận giết địch, bảo hộ dân chúng, đây mới là điều quan trọng!" Úy Trì Hòe hung hăng mà gõ vào đầu Trì Phong một cái, lớn tiếng khiển trách.

Trì Phong sờ sờ tiểu sọ não trụi lủi của chính mình, tốt nhất là không nên tranh cãi cùng gia gia, tư tưởng thật sự quá khác biệt rồi!

"Hai chân song song khai lập, khoảng cách giữa hai cước là chiều dài của ba bước chân, sau đó hạ người ngồi chồm hổm, mũi chân song song về phía trước, chớ được nhúc nhích. Hai đầu gối hướng ra phía ngoài chống giữ, nhưng cũng không thể vượt qua mũi chân, bắp đùi cùng mặt đất song song. Đồng thời lưng phải luôn giữ tư thế thẳng đứng, cái mông chớ được ưỡng ra sau. Như vậy cơ thể sẽ được uốn thành hình cung." Úy Trì Hòe cầm một cây tiểu trúc vừa nói vừa đi đảo quanh Trì Phong.

"Đều đã nói rồi, lưng tuyệt đối phải thẳng, chớ ưỡng ngực. Hai tay vây quanh trước ngực tựa như đang ôm bóng. Mắt lúc nào cũng phải nhìn hướng về phía trước, đầu ngẩng cao, cảm giác đỉnh đầu như bị một cây

tuyến nâng trụ." Trì Phong ngồi chồm hổm một hồi, Úy Trì Hòe lại cảm thấy không hài lòng, vội vàng nhắc lại quy tắc thêm một lần nữa.

Trì Phong làm theo, nước mắt trong lòng không ngừng tuôn rơi, cũng tự trách mình nhất thời hồ đồ, ngày đó vì ham hố muốn đánh nhau, đã nghĩ phải học võ, chờ đợi sau này có thể tự do đi xuyên rừng, phiêu phiêu dục tiên mà xuất hiện trước mặt mọi người.

Hơn nữa học xong võ công, còn có thể cứu người, trong các cuốn tiểu thuyết cũng thường có cốt truyện "anh hùng cứu mỹ nhân"! Tưởng tượng một chút, vị anh hùng ngọc thụ lâm phong, ra tay trượng nghĩa cứu giúp nữ tử xinh đẹp, tại giữ không trung xoay tròn một hồi lâu mới đáp xuống đất. Sau đó mỹ nữ xấu hổ rụt rè mà nói nhỏ muốn lấy thân đền đáp…

Bịch! Đầu bỗng nhiên cảm thấy đau xót.

"Ngươi đang suy nghĩ cái gì? Lại còn cười khúc khích nữa chứ." Động tác của gia gia làm cho Trì Phong lập tức hồi phục lại tinh thần.

"Ngươi phải nhớ kỹ, trên thế gian này, chỉ có bản lãnh mạnh, sau này mới có thể bảo vệ được dân chúng, mới có thể khiến cho những kẻ khác phải thuần phục ngươi!" Úy Trì Hòe thấm thía nói.

Lần này Trì Phong thật sự chăm chú lắng nghe, nàng hiện tại là nữ cải nam trang, nếu như bản lãnh không mạnh, tương lai như thế nào có thể làm một đại trương phu? Như thế nào có được địa vị trong giới nam nhi? Như thế nào có thể bảo vệ chính mình không bị người khác thương tổn?

Nghĩ tới đây, Trì Phong kiên định gật đầu, hai mắt sáng lên: "Gia gia, ta đã thông suốt rồi, từ nay về sau sẽ cố gắng luyện tập!"

Vì vậy, Úy Trì Hòe cảm thấy rất vui mừng, may mắn đích tôn của chính mình vốn là thiết thụ nở hoa rồi.

Bây giờ Trì Phong mặc dù mới ba tuổi, nhưng cuộc sống đã vô cùng bận rộn. Sáng sớm thức dậy đứng tấn luyện võ, hai canh giờ sau dùng điểm tâm cùng người nhà, tiếp đó lại cùng tỷ tỷ học viết chữ, xế chiều dành thời gian luyện tập cầm kỳ thi họa, buổi tối vốn là để kiểm tra lại mọi hoạt động trong ngày.

Nghĩ lại lúc còn ở hiện đại Trì Phong mặc dù IQ cao, trí nhớ siêu quần, cũng chưa từng siêng năng đến như vậy? Nhưng bây giờ bất đồng, ở hiện đại như thế nào cũng không bị chết đói, nhưng nơi này lại không như thế, kẻ nào đắc tội với Hoàng Thượng nhân tiện trưu di tam tộc hoặc bị đày ra biên ải lưu vong. Úy Trì phủ đều là dựa gia gia chống đỡ, gia sản cũng chỉ có vài chục mẫu ruộng, hơn nữa lại còn có một chút bổng lộc, nhưng chính là gia gia đối đãi với binh lính rất tốt, thường cầm bổng lộc của chính mình đi cứu tế người khác, người nhà vừa lại không có kinh doanh gia sản, cho nên Úy Trì phủ cũng không mấy dư giả. Mặc dù các vị trưởng bối không có nói qua, Trì Phong cũng biết.

Cứ như vậy, thoáng một cái đã ba năm trôi qua, Trì Phong cũng đã được sáu tuổi rồi.

Trong ba năm này, tuy cuộc sống khá là khắc khổ, nhưng nàng vẫn gây ra không ít chuyện.

"Quản gia thúc thúc, nếu như ngươi không gia tăng lượng thịt trong thức ăn hàng ngày của ta, ta sẽ nhân tiện bẩm báo lại cho gia gia biết chuyện tối hôm qua ngươi cùng Thúy Nương hẹn hò trong bếp." Trì Phong vừa nói vừa chắp hai tay sau lưng, đi đi lại lại trong phòng.

"Tiểu thiếu gia, ngàn vạn lần đừng nên bẩm báo cùng lão gia gia, Thúy Nương còn không có đáp ứng ta đấy." Một nam tử hơn ba mươi tuổi bộ dạng đáng thương hoảng hốt nhìn Trì Phong cầu khẩn. Thúy Nương vốn là trù nương của Úy Trì phủ đã hơn mười năm nay, quản gia liếc mắt một cái nhân tiện nhìn trúng đối phương, đáng tiếc lâu như vậy vẫn chưa thành công.

"Vậy ngươi phải đáp ứng điều kiện của ta, mỗi ngày đều chỉ ăn rau cải củ, ta gần như mất hết cả vị giác rồi đây này!" Trì Phong bất mãn nói.

"Nhưng tiểu thiếu gia, mấy ngày hôm trước ngài âm thầm đánh lén một hộ vệ trong phủ, khiến cho hắn phải nằm tĩnh dưỡng trên giường, bây giờ trong phủ không có ai bảo vệ, lão gia nói phải phạt người bảy ngày

không được ăn thịt, hiện tại chỉ vừa trải qua có ba ngày mà thôi." Quản gia cố gắng kích thích trí nhớ của Trì Phong.

"Trời ạ, mới có ba ngày, ta còn tưởng rằng ba tháng đã trôi qua, gia gia cũng thật là, tên hộ vệ kia quả thật không còn dùng được nữa rồi, ta rèn luyện năng lực phản ứng của hắn có gì bất hảo, cư nhiên còn bị phạt! Làm chuyện tốt rốt cuộc lại như thế này, có hay không thiên lý hả!" Trì Phong ngửa đầu nói lớn, phạt gì không phạt lại phạt nàng không được ăn thịt? Vậy chẳng phải khiến cho nàng sống không bằng chết sao? Không ăn thịt nhân tiện không có tâm tình cùng thể lực để học hành rồi, gia gia đây chính là hủy hoại tương lai của quốc gia a!

"Quản gia, nếu ngươi gia tăng lượng thịt trong thức ăn cho ta, đổi lại ta sẽ miễn phí dạy cho ngươi một đơn thuốc, Thúy Nương sẽ chấp nhận ngươi dễ như trở bàn tay." Suy nghĩ một chút, Trì Phong đột nhiên thần bí hề hề mà ghé sát vào tai quản gia đầu độc.

9. Q.1 - Chương 9: Trên Đường Phố

Người edit: sammy2201

Quản gia nhăn mặt cau mày, đấu tranh tâm lý một hồi lâu, vẫn chưa có chủ ý nên dè dặt nói: "Tiểu thiếu gia, ta không phải là không muốn giúp ngươi, nhưng nếu làm vậy có nghĩa là đã phản bội lại lão gia, như thế sao được?"

"Quản gia, những lời này của ngươi qủa thật không đúng rồi, ta cùng gia gia vốn là người một nhà, hắn đương nhiên yêu quý ta nhất, mấy ngày nay ta không thể cùng bọn họ dùng cơm, một mình trốn ở trong phòng mà ăn rất tội nghiệp nga, phỏng chừng hắn cũng cảm thấy đau lòng. Phải biết rằng ta mới chỉ có sáu tuổi, quản gia, sáu tuổi vốn là thời kỳ phát triển, nếu như ăn không ngon, thiếu gia ta sau này có gì bất hảo thì người nào đau lòng nhất? Chẳng phải là gia gia hay sao? Hắn vẫn mong chờ ta vì Úy Trì phủ mà phát dương quan đại đấy." Trì Phong bộ dạng đáng thương hề hề nhìn quản gia thấm thía nói tiếp: "Quản gia, ta không phải muốn chê trách gì ngươi, nhưng nếu ngươi và Thúy Nương vẫn cứ duy trì tốc độ này, chỉ sợ đến lúc tiểu thiếu gia ta lấy vợ rồi cả hai ngươi cũng chẳng đi đến đâu, Thúy Nương bây giờ đã hai mươi mấy xuân xanh, chậm một chút nữa thì đừng nghĩ đến chuyện sinh hài tử nga."

Quản gia vừa nghe xong, sắc mặt tái xanh, nhận ra bản thân đã lâm vào thế phá phủ trầm châu (không còn đường rút lui)(2) cho nên kiên định mà nói: "Được rồi, tiểu thiếu gia, ta tin tưởng vào năng lực của ngươi."

Vì vậy, trong mấy ngày kế tiếp, bữa ăn của Trì Phong đã được cải thiện hơn rất nhiều.

"Tiểu thiếu gia, người xem, kỳ trừng phạt đã là quá khứ, tiểu nhân cũng đã làm theo yêu cầu của người, vậy bây giờ người có thể nói cho ta biết đơn thuốc kia là gì được không?" Quản gia trên mặt mang theo vẻ nịnh nọt, nhìn Trì Phong khẽ nói.

Trì Phong quết miệng, vỗ vỗ cái bụng nhỏ căng tròn của chính mình, liền hỏi: "Quản gia, ngươi xem bổn thiếu gia có phải hay không ngày càng béo hơn rồi?"

Quản gia vội vàng cười đáp: "Nói bậy, như thế nào có thể béo hơn được? Tiểu thiếu gia vốn rất là đáng yêu, ngài càng lớn càng trông giống như đồng tử ở bên cạnh Quan Thế Âm Bồ Tát." Quả thật tiểu thiếu gia rất đáng yêu, tính tình lại thông minh lanh lợi, trong phủ không có ai không thích cái tiểu thiếu gia này, ách… Mặc dù có lúc người cũng thật tinh quái.

"Thật sự?" Trì Phong cười đến híp cả mắt.

"Vậy bổn thiếu gia nhân tiện nói cho ngươi, đơn thuốc chính là gạo nấu thành cơm, buổi tối ngươi hãy cùng Thúy Nương hẹn hò, sau đó thuận tiện củi đốt gặp gỡ liệt hỏa, trực tiếp thiêu đốt nhau đi. Nếu còn không được, thì hãy dùng tới xuân dược, đơn giản, thẳng đến mục đích, ta không tin đến lúc đó Thúy Nương còn có thể không chấp nhận ngươi." Nhược điểm của người cổ đại chính là quá thành thật, sau khi bị chiếm tiện nghi cũng chẳng mất mát gì mà ngược lại còn có người phụ trách.

"Ách… Tiểu thiếu gia, là ai to gan lớn mật dám dạy người những thứ này?" Quản gia chẳng nhưng không có chút hưng phấn, mà ngược lại còn bị dọa đến thất kinh cả hồn vía. Nhìn xem, những lời này vốn là của

một tiểu hài tử sáu tuổi nói ra hay sao? Mặc dù mọi người trong phủ đều biết rằng tiểu thiếu gia không giống như những tiểu hài tử bình thường khác, bất quá cũng không nên đáng sợ đến như vậy chứ, trong ba năm qua tiểu thiếu gia chưa từng bước ra khỏi phủ, người trong phủ càng không thể nói ra những chuyện này, vậy làm sao mà tiểu thiếu gia lại biết được?

Trì Phong nhìn vẻ mặt của quản gia có thể đoán ra hắn đang suy nghĩ điều gì, cho nên nhân tiện phất tay nói tiếp: "Quản gia thúc thúc, nghe lời ta nhất định sẽ không sai, đối phó với Thúy Nương nếu không dùng cách này thì xem ra ngươi hết hy vọng rồi, phải trực tiếp dùng thủ đoạn cực đoan, bằng không đợi đến lúc tóc ngươi hoa râm cũng không có người nối dõi, ngươi hãy suy nghĩ cho cẩn thận, bổn thiếu gia phải du ngoạn giang hồ đây."

Nói xong đoạn này, Trì Phong vắt giò lên cổ nhanh chóng chạy mất dạng, trong ba năm qua, nàng mỗi ngày phải đều thức dậy từ rất sớm, có thể nói vừa nghe tiếng gà gáy đã lập tức khắc khổ luyện võ, khắc khổ luyện chữ bằng bút lông, Trì Phong cũng không ngờ bản thân lại có thể siêng năng đến như vậy. Mà hiệu quả thật rõ ràng, nàng bây giờ không phải là đã đánh ngã được các hộ vệ trong phủ hay sao? Mặc dù là đánh lén, nhưng đây cũng có thể gọi đó là một loại năng lực.

Cho nên nàng bây giờ đối với chính mình tràn trề tự tin, cảm giác được bản thân vốn đã là giang hồ đệ nhất cao thủ rồi.

Trì Phong nhân tiện chạy đến xin phép cùng lão gia gia, hắn đương nhiên là đồng ý.

Vì vậy, Trì Phong mang mũ nhanh chóng bước ra ngoài phố du ngoạn, phía sau không quên dẫn theo bốn vị hộ vệ.

Hai tròng mắt Trì Phong loạn chuyển, bàn tay vuốt vuốt hai mươi văn tiền trong túi, cảm thán nay đã bất đồng với ngày xưa. Trước kia nàng đi dạo trên đường phố đều mang theo thẻ tín dụng, nhân tiện xoát xoát mà tiêu mấy ngàn đồng, vì Trung Quốc tăng trưởng kinh tế làm không ít cống hiến, nhưng bây giờ... Trì Phong nhăn mặt cau mày, với hai mươi văn tiền, chỉ có thể mua mấy cái bánh bao hoặc hồ lô ngào đường, gia gia vẫn chỉ xem nàng là một tiểu hài tử sáu tuổi hay sao? Ít tiền như vậy, không đủ để nhét kẽ răng.

Cho nên bây giờ nàng chỉ có thể nhìn không thể sờ soạng lung tung, ôi, đến lúc nào nàng mới có thể đạt đến cảnh giới thích gì mua đó, có người theo sau trả tiền, có người giúp nàng cầm những thứ đã mua đây, đáng tiếc là chính mình không thể tự do buôn bán, hơn nữa gia gia thân là quan viên, lại càng không thể, vì vậy nàng chỉ có thể dùng số tiền ít ỏi này mà thôi.

Trì Phong một bên cảm thán, một bên loạn tẩu, hồn nhiên không để ý đến ánh mắt của mọi người trên đường đang nhìn theo.

"Thật là một tiểu oa nhi đáng yêu nga, nhỏ như vậy sao lại học nhân gia cau mày, là tiểu hài tử của nhà nào vậy? Như thế nào cho tới bây giờ chưa từng thấy qua?" Tam Nương hỏi.

"Đúng vậy, đúng vậy, phỏng chừng cũng là hài tử của đại hộ nhân gia, xem mấy vị hộ vệ phía sau thì biết. Ôi, để ột tiểu hài tử xinh đẹp như vậy đi ra ngoài phố không sợ sẽ bị kẻ khác bắt cóc sao? Nếu là hài tử của ta thì tốt rồi, hảo đem hắn ở trong nhà giáo dưỡng. Nhìn hắn bây giờ đã đáng yêu như vậy, trưởng thành cũng không biết còn hội mê chết bao nhiêu cô nương đây?" Lục tẩu nói.

Các vị hộ vệ đi theo phía sau nghe được không hẹn mà cùng cười thầm: "Thiếu gia bị bắt cóc? Hừ, còn không biết người nào bắt cóc người nào?"

Trì Phong lúc này vẫn đang mạn bất kinh tâm (thờ ơ) mà đi dạo, cũng không có ý định tìm phiền toái, nhưng chính là phiền toái lại tìm đến nàng rồi.

Một tiểu cô nương, đại khái bộ dạng chừng sáu bảy tuổi, tóc tai bù xù đột nhiên giữ chặt ống tay áo của nàng, đau đớn đáng thương mà khóc ròng nói: "Công tử, cứu ta."

Trì Phong lập tức hồi phục lại tinh thần, nhìn phía sau tiểu cô nương đang chạy trốn có hai người đuổi theo, toàn thân thoáng một cái hưng phấn hẳn, ha, cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân đã tới rồi!

Trì Phong xoa xoa hai tay, cao hứng mà nhìn những kẻ đang chạy đến, trong miệng lẩm bẩm nói: "Yên tâm, nhân tiện giao cho ta đi."

"Tiểu tử, ngươi dám cả gan nhúng tay vào chuyện của bổn thiếu gia hay sao?" Một tên thiếu niên ước chừng mười tuổi, thân mặc cẩm y sang trọng, bên người lại còn dẫn theo một tên cao gầy, tình cảnh này như thế nào lại quen thuộc đến vậy?

"Chúng ta có phải hay không đã từng gặp mặt?" Trì Phong sờ sờ cằm, hồ nghi mà hỏi.

"Làm càn! Dám ở trước mặt của Bạch thiếu gia nói năng xằng bậy, chúng ta gặp qua ngươi lúc nào?" Tên cao gầy giọng the thé nói.

"Bạch thiếu gia? Thì ra là Bạch thiếu gia! Ba năm trước đây chúng ta đã từng đánh nhau một trận ở trên đường, ta nhớ ra rồi." Trì Phong vỗ vỗ vào trán tán dương trí nhớ của chính mình, hứng khởi nói.

Được Trì Phong nhắc lại, Bạch thiếu gia cũng đã nhớ ra, hắn đời này chưa bao giờ bị thiệt thòi lớn đến như vậy.

"Hừ, tiểu tử, ta cuối cùng cũng tìm được ngươi, ba năm trước đây ngươi để lại trên mặt ta không ít vết cào xước, khiến cho ta bị cười nhạo thật lâu. Hôm nay ngươi cũng đừng hòng chạy thoát." Bạch thiếu gia hung hăng mà mắng, nhanh chóng khởi tay áo. Hắn so với ba năm trước đây đã càng khỏe mạnh hơn nhiều, tỷ như đã cao hơn Trì Phong một cái đầu rồi.

Các vị hộ vệ ngay lập tức tiến lên phía trước đem Trì Phong cùng tiểu cô nương hộ ở sau người.

Bạch thiếu gia cũng không phải là kẻ ngốc, hắn mấy ngày hôm trước phạm vào sự tình, liền bị lão cha phạt ở trong phủ tu tâm dưỡng tánh, hôm nay chính là trốn ra ngoài du ngoạn, cho nên không mang theo hộ vệ, vốn cũng định an phận thủ thường, đáng tiếc lại nhìn thấy một tiểu cô nương xinh đẹp đơn độc trên đường, nhân tiện không nhịn được đùa giỡn một chút, cũng không phải vô lễ mà nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, chỉ là giật nhẹ tóc mà thôi, nào ngờ nàng giống như gặp phải ma quỷ liền hốt hoảng bỏ chạy?

Bạch thiếu gia không nghĩ tới bây giờ lại đụng phải Trì Phong, thấy Trì Phong có chứa tùy tùng, sợ chính mình không phải là đối thủ của bọn họ, cho nên nhân tiện thách đấu cùng với Trì Phong.

Ai nấy cũng đều nhận thấy điều này quả thật không công bằng tý nào. Đáng tiếc Trì Phong lại muốn thử xem võ nghệ của chính mình, thuận tiện có thể ra tay trượng nghĩa cứu giúp tiểu mỹ nhân, cho nên gật đầu đáp ứng.

Vì vậy, hai bóng dáng một lùn một cao rất nhanh lao vào hỗn chiến.

Chú thích:

(2) "Phá phủ trầm châu", dựa theo tích Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc. Sau khi qua sông thì dìm hết thuyền bè, đập vỡ nồi niêu, chỉ giữ lại ba ngày lương thực để cho binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng.

10. Q.1 - Chương 10: Trừng Phạt

Người edit: sammy2201

Trì Phong căn cứ vào những chiêu thức đã được gia gia truyền dạy, nhất nhất đánh ra hết, ba năm luyện tập gian khổ qủa thật không uổng phí, công phu của nàng có thể nói là vô cùng nhuần nhuyễn, đáng tiếc không đợi cho nàng đắc ý xong, Bạch thiếu gia nhân tiện phát khởi mà tiến công rồi.

Bạch thiếu gia năm nay được mười tuổi, lớn lên rất khỏe mạnh, mặc dù đối với văn chương không có hứng thú, nhưng lại cực kỳ siêng năng luyện tập võ nghệ, cho nên rất nhanh Trì Phong đã bị hắn đánh ngã.

Bịch, khuôn mặt trắng noãn đã trúng phải thủ pháp, một bên mắt liền chuyển sang thâm tím.

Bốp, cái mông nho nhỏ lại bị đá một cước.

Trì Phong thật sự phẫn nộ rồi, tiểu PP cư nhiên bị một tên nam nhân đá trúng, qủa thật là thiên địa đại sỉ nhục!

Tiểu trụ bạo phát, Trì Phong như một tiểu Man Ngưu, xông thẳng vào Bạch thiếu gia đấm đá loạn xạ, đây hoàn toàn là động thủ bằng trực giác, những chiêu thức đã học trong dĩ vãng xem ra hoàn toàn vô dụng rồi.

Các vị hộ vệ vây xung quanh trông thấy tình cảnh này vô cùng sốt ruột, tiểu thiếu gia cư nhiên bị đánh tơi tả, nhưng bọn họ lại không thể làm gì khác ngoài trơ mắt đứng nhìn!

Tiểu cô nương nép ở một bên cũng cảm thấy rất lo lắng, nước mắt không ngừng tuôn rơi, nếu không phải chính mình nói dối phụ thân để trốn ra ngoài dạo chơi, như thế nào hội gặp phải kẻ xấu, lại còn làm liên lụy đến tiểu công tử xinh đẹp kia bị đánh.

"A—-" Tiếng thét chói tai cùng thảm thiết bỗng đâu truyền đến, khiến cho đường phố thành Càng Châu vốn đang rất náo nhiệt thoáng một cái ngưng đọng trong vài giây.

"Tiểu thiếu gia!"

"Bạch thiếu gia!"

"Tiểu công tử!"

Song phương nhất nhất đồng thanh mà hô lớn, cả hai người bọn họ đều đang quấn chặt lấy nhau cận chiến cho nên cũng rõ rốt cuộc ai là người bị thương?

Chậm rãi, hai người từ từ tách nhau ra, Trì Phong mặt mũi tuy bị bầm dập, nhưng khóe môi lại nhếch lên lộ ra tia cười quỷ dị, như vậy mọi người đương nhiên có thể đoán ra ai là người thắng cuộc rồi.

Bạch thiếu gia vươn tay che lấy tiểu DD của chính mình thống khổ mà đứng lên, tên cao gầy nhanh chóng chạy đến bên cạnh đỡ lấy hắn: "Tiểu tử, ngươi thật độc ác, dám tổn thương tiểu bảo bối của ta, hãy chờ đó, ta nhất định sẽ không bỏ qua! Nếu là trượng phu thì hãy báo lại danh tính!"

Trì Phong cảm thấy có chút áy náy, mặc dù bản thân không phải là nam nhi chính tông, nhưng cũng biết địa phương đó vốn rất trọng yếu, ôi, ai kêu chính mình lại nhất thời lỡ chân, nhưng nàng vẫn cho rằng bản thân không sai, đều là do nàng tự lực chống đỡ không nhờ đến sự trợ giúp của kẻ khác.

"Ta là Úy Trì Phong, ta sẽ chờ ngươi đến báo thù!" Trì Phong đắc ý báo ra đại danh.

Dân chúng đứng xung quanh xem náo nhiệt cùng "Ồ" lên một tiếng, nguyên lai là thịnh truyền Úy Trì Phong lớn lên hóa ra là bộ dạng này, một tiểu hài tử rất xinh đẹp, nhưng, ách… Nhưng quả thật có chút dã man.

"Tốt lắm, ta gọi là Bạch Nhất Quân, có một ngày ta sẽ khiến cho ngươi phải nếm thử nỗi thống khổ mà hôm nay ta phải chịu." Nói xong, hắn tựa người vào tên cao gầy kia thất thểu bước đi.

Từ phía sau Trì Phong nhìn theo cười một cách cổ quái.

"Cảm ơn Trì Phong công tử đã ra tay tương trợ." Tiểu cô nương vội vàng hạ bái, thúy sinh sinh mà cảm tạ.

Trì Phong quần áo lộn xộn, mặt mũi bầm dập, mặc dù có tổn hại hình tượng, nhưng vẫn tỏ ra phong độ lập tức nâng vị tiểu cô nương kia đứng dậy: "Không cần cảm ơn, chút tài cán này vì mỹ nữ phục vụ là vinh hạnh của ta."

Tiểu cô nương dung mạo như hoa, khuôn mặt trái xoan, mi thanh mục tú, đích xác là một tiểu mỹ nhân, khó trách lại bị Bạch Nhất Quân đùa giỡn.

"Công tử, ta gọi là Liễu Bích Yên, hôm nay nếu không gặp được công tử, ta còn không biết có thể hay không thoát thân đây?" Liễu Bích Yên cảm tạ lần nữa. Các vị cô nương khuê các vốn không thể tùy tiện đem danh tính chính mình nói cho nam tử, tuy nhiên Trì Phong lại là ân nhân của nàng, đồng thời vẫn chỉ là một hài tử, cho nên nàng cũng không cảm thấy có gì bất tiện.

"Tiểu Yên Nhi, ngươi hãy trực tiếp gọi ta là Trì Phong, không cần xưng hô quá khách khí, ta nghe xong không được tự nhiên." Trì Phong mặc dù toàn thân đau nhức, nhưng vẫn cố gắng cùng tiểu mỹ nữ nói chuyện phiếm.

"Ân, Trì Phong công tử, bây giờ cũng không còn sớm, ta phải nhanh chóng trở về, bằng không phụ thân sẽ rất lo lắng." Liễu Bích Yên sắc mặt có chút ửng hồng, nhân tiện cáo từ.

Giúp người phải giúp cho trót, tiễn Phật phải tiễn phải tiễn đến Tây Thiên, vì vậy Trì Phong sau khi hộ tống tiểu mỹ nữ đến tận khách điếm, vô cùng phấn khởi huýt sáo mà quay trở về phủ.

"Tiểu thiếu gia, người vẫn còn có thể cao hứng như vậy sao? Xem ra lần này người đã gây ra đại họa rồi, Bạch Nhất Quân vốn chính là hài tử của thái thú thành Càng Châu a." Một trong những vị hộ vệ vội vàng nhắc nhở, mới vừa rồi trông thấy tiểu thiếu gia cùng Liễu Bích Yên đang hứng khởi trò chuyện, cho nên hắn không tiện xen vào.

Thái thú? Vậy đây chẳng phải là vị quan cấp cao nhất trong phạm vi thành Càng Châu hay sao? Tương đương với thị trưởng ở thời hiện đại rồi. Gia gia vốn là một tướng quân tam phẩm, cũng không biết rốt cuộc ai có cấp bậc cao hơn? Trì Phong nghĩ tới nghĩ lui, tâm trạng đột nhiên cảm thấy bất an, nàng chỉ vô tình đá trúng hắn có một cước cũng phải không nghiêm trọng đến như vậy chứ? Vạn nhất sau này Bạch Nhất Quân "không được", chẳng phải là nàng đã tự rước họa vào thân rồi sao?

Trì Phong nghiêm mặt, đôi chân mày hơi nhíu lại, anh hùng qủa nhiên không phải dễ làm!

Đúng như dự đoán, nàng mới vừa bước chân vào phủ môn, đã trông thấy song thân cùng tỷ tỷ từ trong hoa viên sồng sộc chạy đến.

"Hảo nga, Úy Trì Phong, ngươi thật sự không còn biết sợ là gì rồi phải không? Cứ tưởng trong ba năm qua ngươi đã khôn lớn, nào ngờ vừa rời khỏi phủ liền gây ra họa, dám ngang nhiên ẩu đả ngay trên đường phố!" Lâm Ngọc Lan vừa mắng vừa hung tợn nắm lấy lỗ tai của Trì Phong, "Ngươi sau này đừng nghĩ có thể tái ra khỏi phú một bước!" Lần này không có ngoại nhân ở đây, cho nên Lâm Ngọc Lan cũng không cần kiêng nể mà trở về phòng đóng cửa giáo huấn Trì Phong nữa rồi.

"Mẫu thân, người điểm nhẹ một chút, đau quá, ta đây là anh hùng cứu mỹ nhân, người như thế nào lại có thể trách ta?" Trì Phong cố gắng né tránh để giảm bớt đau đớn, chết tiệt thật, lão nương sao lại ra tay mạnh đến vậy!

Úy Trì Tùng chỉ có thể ở bên cạnh bất đắc dĩ mà nhìn, phu nhân dạy con luôn luôn không cho hắn nhúng tay vào, nói là từ phụ nhiều bại nhi.

Úy Trì Tuyết lại càng không thể làm gì khác hơn là đứng một bên vì đệ đệ mà đau lòng, đệ đệ rõ ràng không có làm sai.

"Gia gia cứu mạng!" Trì Phong cảm giác được lão nương mỗi lúc lại càng gia tăng lực đạo, vì cứu lấy lỗ tai đáng yêu của chính mình, lại vừa nhìn thấy gia gia xuất hiện ở phía sau nhân tiện vội vàng kêu lên. Gia gia luôn luôn cưng chiều nàng nhất, chung quy sẽ không trơ mắt mà chứng kiến nàng bị nương trừng phạt?

Úy Trì Hòe trừng mắt liếc nhìn Trì Phong một cái, thở hỗn hển mà quát lớn: "Ngươi còn mặt mũi nào dám gọi ta? Ta truyền thụ võ công cho ngươi vốn là để ngươi giương oai diệu võ trên đường phố hay sao? Cư nhiên dám đánh nhau với hài tử của Bạch thái thú, lại còn đả thương hắn ở địa phương không nên đả thương, ngươi thực sự muốn ta tức hết có phải không?" Đồng hương làm quan, biểu muội của Bạch thái thú hiện tại lại là đệ nhất sủng phi, đúng là như mặt trời lúc giữ trưa, vì sự bình yên của mọi người trong phủ, cần phải trực tiếp đến đó xin lỗi một phen.

"Cha, ngài xem chuyện này có cách nào cứu vãn được không?" Úy Trì Tùng cẩn cẩn dực dực hỏi, Lâm Ngọc Lan tuy rằng vẫn đang đứng ở một bên trừng phạt Trì Phong nhưng vẫn cố gắng vểnh tai lên mà nghe ngóng, dù sao đó cũng là tâm can tiểu bảo bối của chính mình.

"Điều này còn phụ thuộc vào thương thế của Nhất Quân, quản gia, lập tức đi mời đại phu, chuẩn bị lễ vật thật cẩn thận, ta phải nhanh chóng đến phủ Thái Thú một chuyến." Úy Trì Hòe sau khi ngẫm nghĩ một hồi lâu liền trầm giọng nói.

Trước khi đi, không quên hạ lệnh xuống: "Đem Trì Phong nhốt vào từ đường, đêm nay cùng ngày mai cũng không được phép ăn cơm, phải khiến cho hắn nhớ thật kỹ!"

Trì Phong kêu rên: "Gia gia, ngươi không thể đối xử với ta tàn nhẫn như vậy, ta trên người vẫn còn bị trọng thương a?"

"Không kẻ nào được phép giúp hắn cầu tình! Bằng không sẽ bị xử theo gia pháp!" Thanh âm của Úy Trì Hòe từ phía xa xa truyền đến, chặt đứt mọi hy vọng cuối cùng của Trì Phong.

11. Q.1 - Chương 11: Từ Đường

Người edit: sammy2201

Màn đêm dần buông xuống, tại đại sảnh của Úy Trì phủ mọi người đang dùng cơm tối, trong dĩ vãng nơi đây vốn luôn văng vẳng không ngớt tiếng cười đùa, nhưng hiện tại mỗi người đều chăm chú vào bát cơm của chính mình, đám hạ nhân đứng ở một bên lại càng dè dặt không dám hé mặt ra ngoài.

Hồi lâu rốt cuộc cũng đã có người đánh vỡ bầu không khí trầm mặt.

"Cha, vậy thương thế của Bạch thiếu gia rốt cuộc như thế nào rồi?" Úy Trì Tùng vội vàng mở miệng hỏi, giọng điệu có chút khẩn trương cùng lo lắng, nếu hắn cứ chần chừ không khéo sẽ bị phu nhân cấu véo thắt lưng cho đến chết mất.

Úy Trì Hòe hừ lạnh một tiếng: "May mắn là không có gì nghiêm trọng, bằng không ta không đem thối tiểu tử kia đánh ột trận mới là lạ!"

"Vậy đệ đệ đã có thể ra ngoài dùng cơm rồi sao? Từ đường vốn là nơi âm u, đệ đệ hội sẽ rất sợ hãi, hắn bây giờ nhất định cũng đói bụng rồi." Úy Trì Tuyết khiếp sinh sinh mà nhìn thoáng qua khuôn mặt uy nghiêm của gia gia, cắn cắn môi, cố lấy dũng khí nói.

"Ai nói có thể, chẳng lẽ lời nói của ta có thể tùy tiện sửa đổi hay sao? Lần này xem như hắn may mắn không làm cho Bạch thiếu gia gặp chuyện không may, vạn nhất có một ngày thật sự xảy ra chuyện thì làm sao đây? Ta trừng phạt hắn như vậy đã là rất nhẹ rồi, các ngươi không một ai được phép giúp hắn cầu tình!" Úy Trì Hòe trừng mắt liếc qua, mọi người lập tức cúi gầm mặt xuống, khí thế của đại tướng quân qủa nhiên không thể tùy tiện đùa giỡn.

"Trì Phong vốn là nam tôn duy nhất của Úy Trì phủ, tương lai của cả gia tộc sau này đều phải dựa vào hắn, hắn mặc dù rất thông minh, tuy nhiên trời sinh bản tính tinh nghịch, thương ngày trêu đùa những người trong phủ ta cũng có thể cho qua, nhưng hắn thật sự ngày càng ngang ngạnh ương bướng, tương lai như thế nào có thể thành đại khí? Cho nên bây giờ thưa dịp hắn còn nhỏ phải hảo hảo mà giáo huấn cho nghiêm khắc." Úy Trì Hòe thấm thía giải thích.

"Người cũng biết hắn vẫn còn là một tiểu hài tử à, cho nên tâm tính của Trì Phong như vậy chẳng phải là bình thương hay sao?" Lâm Ngọc Lan phản bác, kể từ sau khi Úy Trì Hòe bức bách Úy Trì Tùng nạp thiếp, Lâm Ngọc Lan nhân tiện không thích công công này rồi, tuy rằng ngoài mặt vẫn duy trì vẻ tôn kính.

Úy Trì Hòe đương nhiên cũng nhận ra khúc mắc của nàng, nhưng Úy Trì phủ nếu không có người kế nghiệp vậy sao được?

"Trì Phong là nam tôn của Úy Trì phủ, cho nên chúng ta không thể xem hắn như những tiểu hài tử bình thường khác, ta muốn bồi dưỡng hắn từ nhỏ phải có tinh thần trách nhiệm, làm sai nhất định sẽ bị phạt, các ngươi ngàn vạn lần cũng không được dung túng cho hắn." Úy Trì Hòe lớn tiếng cảnh cáo.

Không một ai trả lời.

Ở thời đại này, từ đường vốn là một loại kiến trúc phổ biến trong các đại hộ nhân gia, nơi đây được dùng để thờ cúng tổ tiên, tiến hành bái tế, ngoài ra nó còn được xem là biểu tượng cho tông tộc. Bàn thờ được đặt giữa gian phòng, phía trên ngoài đặt mười mấy bài vị của tổ tiên còn có bày biện một ít hoa quả.

Đối với người bình thường ấn tượng về từ đường vốn là: một nơi rất trang nghiêm, nhưng cũng không kém phần âm u lạnh lẽo, có lẽ còn có cả ma quỷ.

Lúc này Trì Phong đang phải đối mặt với từ đường đích thật là cảm thấy rợn cả người, từ ngoài cửa nhìn vào ngoại trừ ánh nến chập chờn hòa cùng làn khói hương lượn lờ thì chỉ trông thấy một mảng đen kịt, tuy có ánh trăng mông lung, nhưng vẫn không thể chiếu sáng cảnh vật ở phía trước.

Trì Phong dựa theo yêu cầu quỳ gối ngay ngắn ở chính giữa, hoàn hảo, gia gia coi như vẫn còn thương tiếc nàng, không bắt nàng phải quỳ trên mặt đất, ngược lại còn chiếu cố cho thêm tấm đệm mềm, chẳng phải chỉ bị phạt sám hối một ngày một đêm thôi sao, ta đây chịu được. Trì Phong khẽ nhếch miệng cười.

Thật là không có sáng tạo gì cả, ở hiện đại gia gia luôn muốn nàng quỳ tổ tông, gia gia bây giờ cũng vậy, Trì Phong bĩu môi, sờ sờ vào cái bụng nhỏ lép kẹp của chính mình, hảo đói nga, đặc biệt là sau khi vận động một trận kịch liệt lúc xế chiều.

Trì Phong hai mắt xám ngắt ngước nhìn quả táo cùng nải hương tiêu thơm mát trước mặt, này các ngươi quả thật là muốn giết người hay sao? Cư nhiên đợi lúc nàng đói bụng lại mang đến, chỉ có thể nhìn nhưng không thể ăn, vậy chẳng phải sống không bằng chết à? Hơn nữa không biết có phải hay không trong bóng đêm, nàng lại cảm thấy đám hoa quả kia đặc biệt thơm mát, đặc biệt mê người!

Trì Phong cố gắng loại bỏ tạp niệm trước mắt, chuyên tâm đem thi từ của chính mình mà nhớ kỹ lại lần nữa.

Không đợi cho nàng tịnh tâm xong, bỗng đâu vang lên một thanh âm nhỏ nhỏ "Đệ đệ."

Trì Phong lập tức xoay người nhìn xung quanh, phát hiện một bóng dáng nho nhỏ đứng lấp ló ngoài cửa.

"Tỷ tỷ, sao ngươi lại tới đây?" Trì Phong thấp giọng hỏi.

"Đệ đệ, nơi này thật đáng sợ nga, tối đen như vậy." Trì Tuyết lén lút mà tiến vào, theo thanh âm của Trì Phong mới tìm được hắn.

"Không có việc gì, nơi này là nơi bái tế tổ tiên, bọn họ nhất định sẽ không làm hại chúng ta." Trì Phong an ủi nói, lôi kéo cánh tay của Trì Tuyết.

"Đệ đệ mau cầm lấy, đây là bánh bao ta lấy trộm từ trên bàn cơm, ngươi hãy mau ăn đi, nhất định là đói bụng lắm rồi phải không?" Trì Tuyết đau lòng mà sờ sờ vào tiểu sọ não chỉ có lưa thưa vài sợi tóc của Trì Phong, từ trong lòng lấy ra một cái bánh bao khô cứng.

"Ngươi lẻn đến đây có bị ai phát hiện hay không?" Trì Phong vẫn không tiếp nhận cái bánh bao, ngược lại hỏi.

"Không có, ta chờ cho bọn họ ngủ thiếp đi mới cầm tới. Nhanh ăn đi, gia gia sẽ không biết được đâu." Trì Tuyết khuyên bảo.

Trì Phong cố gắng nhẫn nhịn, thở dài một tiếng, ở hiện đại nếu như do tỳ tỳ kia mang đến, nàng không nói hai lời lập tức ăn ngay, bởi vì nàng biết tỷ tỷ nhất định là thoát khỏi sự kiểm soát của gia gia hoặc có lão cha giám thị mới cho phép nàng đến tiếp viện, nhưng là tỷ tỳ này…?

Ôi, tốt nhất là không nên hy vọng nữa rồi.

Cho nên Trì Phong đột nhiên cất cao giọng mà nói: "Tỷ tỷ, ta không thể ăn, nếu như đã làm chuyện sai quấy, lại khiến cho gia gia phải thay mặt đến Bạch phủ nhận lỗi, ta đây cũng nên bị trừng phạt! Đại trượng dám làm dám chịu, vì vậy ngươi hãy nhanh chóng quay trở về đi."

Trì tuyết vừa nghe xong, thoáng chốc giật mình sửng sốt: "Đệ đệ, ngươi nói những điều ngu ngốc gì thế? Ngươi hãy còn nhỏ, đói bụng sao có thể chịu được, nhanh ăn đi, sẽ không ai biết đâu."

"Ai nói không ai biết? Các vị tổ tông đang nhìn đấy thôi, ta Úy Trì Phong đã nói được thì sẽ làm được, nói không ăn sẽ không ăn, tỷ tỷ, ngươi hãy mau quay về đi." Trì Phong thúc giục nói.

Nhìn thấy Trì Tuyết vẫn muốn tiếp tục khuyên can, Trì Phong nhân tiện cản lại: "Tỷ tỷ, nếu như ngươi còn dụ dỗ ta phạm sai lầm, sau này ta sẽ không bao giờ gọi ngươi là tỷ tỷ nữa, đi nhanh đi."

Trì Tuyết nghe hắn nói vậy, không nhịn được nước mắt tuôn trào: "Nhưng ngươi vẫn chỉ là một tiểu hài tử, gia gia như thế nào lại có thể nhẫn tâm đến vậy?" Bình thường đệ đệ sức ăn rất lớn, bây giờ thoáng một cái bắt hắn không thể ăn cơm, vậy chẳng phải là có chủ tâm muốn hành hạ hắn hay sao?

"Gia gia xem ra vẫn rất yêu thương ta, người còn không có bảo ta phải nhịn đói ba ngày đấy, cho nên ngươi hãy nhanh một chút quay trở về, ta không có việc gì đâu, ngươi còn ở lại nơi này, vạn nhất gia gia phát hiện, ta có thể sẽ bị tăng thêm hình phạt a." Trì Phong vừa nói vừa thay nàng gạt đi nước mắt còn vương má.

Giọt nước mắt rơi trong bóng đêm tựa như những viên dạ minh châu lung linh phát sáng.

"Được rồi, ta sẽ đi." Trì Tuyết đem bánh bao lưu lại, chuẩn bị rời đi, sợ điều mà đệ đệ nói sẽ thành sự thật.

"Chờ một chút, hãy đem cái bánh bao này đi đi, ta nhất định sẽ không ăn." Trì Phong cầm lấy bánh bao trong tay đưa cho tỷ tỷ, chỉ hận là không thể lập tức cắn ngay một cái.

Trì Tuyết nhìn thấy Trì Phong kiên quyết từ chối, không thể làm gì khác hơn là khóc lóc nức nở mà nhận lấy bánh bao mang trở về.

Trì Tuyết vừa khuất dạng, Trì Phong vội vàng xóa đi những giọt mồ hôi trên trán, ngất mất thôi, khuyên nhũ người khác như thế nào lại mệt đến vậy? Bây giờ chắc gia gia cũng đã được thông báo tin tức này rồi?

Đúng như dự đoán, ngay sau khi Trì Tuyết rời khỏi, đích xác có một bóng đen chạy vội hướng về phía thư phòng bẩm báo cùng với Úy Trì Hòe, giờ phút này Úy Trì Hòe nghe xong tin tức trên đang vuốt vuốt râu mà mỉm cười hài lòng, tiểu tử này lớn lên nhất định sẽ trở thành một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, nhưng đây chẳng qua cũng chỉ là ý nghĩ của hắn mà thôi.

Nửa đêm, trời đất thanh vắng, Trì Phong xoay đầu đánh giá tình hình xung quanh, kẻ giám thị giờ này chắc cũng đã buông lỏng rồi, từ trong lòng vội vàng xuất ra một cái bánh bao rồi âm thầm nhai nuốt, sợ làm phát ra bất cứ thanh âm nào.

Ôi, vẫn là nương an minh nhất, ngay khi Trì Phong bị áp giải tới từ đường, nương của nàng nhân tiện lặng lẽ đưa cho hai cái bánh bao lớn, ai kêu lúc ấy gia gia lại đi ra ngoài.

Đêm nay, Úy Trì Hòe không ngủ, Úy Trì Tùng cũng không ngủ, Úy Trì Tuyết thì lại khóc suốt cả một đêm, rốt cuộc chỉ có hài tử cùng nương ngủ.

Ngày thứ hai, sân trước của từ đường vốn rất hẻo lánh nay không khí bỗng nhiên lại náo nhiệt hẳn, bọn hạ nhân một nhóm rồi đến một nhóm tiến vào quét dọn, chỉ có vài mảnh lá rơi lại có thể dọn dẹp suốt cả nửa ngày, phía trong từ đường sống lưng của Trì Phong vẫn được giữ thẳng tắp, cũng không có nhúc nhích mà quỳ một cách rất nghiêm túc.

Nếu có người tiến lại gần quan sát kỹ, hội phát hiện ra hai mắt của nàng vốn là đang nhắm nghiền.

12. Q.1 - Chương 12: Tìm Sư

Người edit: sammy2201

Buổi tối, Trì Phong rốt cuộc bị bọn hạ nhân khiêng ra khỏi từ đường, người khác vốn tưởng rằng nàng vì quá kiệt sức nên đã ngất đi, nhưng chỉ có chính nàng biết rõ đó là do bản thân ngủ say chưa chịu tỉnh giấc mà thôi.

Tại đại sảnh, trên chiếc bàn lớn đã được bày đầy ắp thức ăn, đây đều là những món mà Trì Phong ưa thích.

Trì Phong nhanh chóng ngồi xuống vùi đầu ăn ngấu nghiến, song thân cùng tỷ tỷ ở bên cạnh trông thấy thế không khỏi cảm thấy đau lòng.

"Đệ đệ, ăn từ từ thôi, ngươi cả ngày hôm qua không có gì ăn gì, không nên ăn nhanh như vậy, bằng không chốc nữa sẽ đau bụng đấy." Trì Tuyết vừa nói vừa phụ giúp Trì Phong gắp thức ăn.

Trì Phong ngước nhìn đôi mắt sưng đỏ của Trì Tuyết, rốt cuộc không kìm nén được xúc động mà thở dài, rõ ràng chính mình đã được ăn no ngủ kỹ, nhưng lại khiến cho tỷ tỷ lo lắng suốt cả đêm.

“Không có việc gì, sau này đừng sai phạm nữa là tốt rồi, ngã một lần, khôn hơn một chút.” Úy Trì Tùng thương tiếc sờ sờ đầu của Trì Phong.

“Hừ, muốn hắn không rước lấy họa, trừ phi mặt trời mọc từ hướng tây!” Lão mẹ nhìn nàng hừ lạnh một tiếng.

Trì Phong chỉ lo ăn, không có đáp lời.

“Lần này ngươi đã biết sai chưa?” Úy Trì Hòe nãy giờ vẫn im lặng ngồi ở một bên mà chăm chú lau chùi thanh bảo kiếm của chính mình bỗng nhiên lên tiếng, đồng thời thoáng liếc qua khuôn mặt dính đầy dầu mỡ của Trì Phong.

Trì Phong cố gắng dời mắt ra khỏi thanh bảo kiếm sáng loáng trong tay gia gia, nhanh chóng nuốt trôi đám thức ăn rồi mới hồi đáp: “Ân, ta đã biết sai rồi, lần sau nhất định không tái phạm nữa!” Tái phạm cũng sẽ không để cho người bắt được a, mặc dù lần trừng phạt này đối với chính mình không hề hấn gì, nhưng nếu cứ tái diễn như vậy cũng không phải là việc tốt, cũng nên chừa chút danh tiếng để người khác nể trọng.

“Biết sai là tốt rồi.” Úy Trì Hòe chậm rãi nói.

Thật vất vả rốt cuộc cũng đã no bụng, Trì Phong nhanh chóng tiếp nhận khăn tay Trì Tuyết đưa qua lập tức lau đi những vết dầu mỡ trên mặt, sau đó cẩn cẩn dực dực mà bày tỏ nỗi lo lắng của bản thân.

“Gia gia, võ công của người trên giang hồ bài danh như thế nào?”

Úy Trì Hòe liền lập tức ngừng động tác, trầm giọng nói : “Ngươi hỏi việc này để làm gì?”

“Ta cảm giác được tư chất của chính mình không tệ, vậy tại sao lại không thể theo học những môn võ công thượng đẳng? Ta học được càng nhiều, sẽ càng có thêm nhiều kinh nghiệm.” Trì Phong chậm rãi nói ra ý nghĩ của bản thân, vừa quan sát phản ứng của bọn họ, chính yếu vẫn là ý kiến của gia gia, hắn vốn là nhất gia chi chủ mà.

“Lời của ngươi qủa thật không phải không có đạo lý, vậy chẳng lẽ ngươi muốn ra ngoài học nghệ?” Úy Trì Hòe buông bảo kiếm trong tay, rồi nhanh chóng trao cho quản gia đang đứng ở bên cạnh, rất cao hứng mà mở miệng.

“Gia gia, cho dù ta học hết được toàn bộ bản lãnh của người, cũng chỉ có thể đạt được tới cảnh giới hiện tại mà thôi, nếu muốn vượt trội hơn nữa, ta nhất định phải theo học người có bản lãnh cao hơn, như vậy mới có thể khiến cho Úy Trì phủ phát dương quan đại,. Gia gia, ta tin đây cũng chính là mong ước của người!”

“Uh, ngươi nói không sai!” Úy Trì Hòe tiếp tục vuốt râu, mỉm cười gật đầu.

“Ta không đồng ý! Lão gia tử, Trì Phong vẫn còn quá nhỏ, sao người lại có thể nhẫn tâm bỏ hắn ở bên ngoài chịu khổ?” Lâm Ngọc Lan vội vàng đưa ra ý kiến phản đối.

“Đúng vậy đúng vậy, Trì phong thật sự còn quá nhỏ.” Úy Trì Tùng cũng nhanh chóng phụ họa theo thê tử, nhưng chính yếu Trì Phong vẫn là một nữ tử a. Hắn cùng thê tử vốn chỉ có chủ ý cho Trì Phong giả nam trang mấy năm đầu mà thôi, chờ cho Trì Phong lớn hơn một chút, tái đổi về thân phận nữ nhi, như vậy cho dù cha hắn phẫn nộ cách mấy cũng không có biện pháp, bởi vì lúc ấy tuổi của người cũng đã cao ý nghĩ cũng phần nào không còn mạnh mẽ như trước, nói không chừng có thể đã đi về cõi tiên rồi.

Đối với một thư sinh đọc sách thánh hiền như Úy Trì Tùng mà nói, chiến tranh vốn đã quá tàn bạo quá đẫm máu, cho dù hắn thật sự có nam tử, cũng không hy vọng hài tử của chính mình đi trên con đường này, cả gia tộc Úy Trì vì giang sơn xã tắc đã cống hiến không biết bao nhiêu thế hệ vẫn còn chưa đủ hay sao? Bây giờ gia tộc càng ngày càng đơn bạc, hắn nhận định đó là do sát nghiệp quá nặng, cho nên khi thể tử nói không muốn sinh thêm hài tử, hắn cũng không miễn cưỡng.

Khi còn bé, cha hắn thượng chiến trường, nương ở nhà mỗi ngày đều là lấy lệ tẩy mặt, vì vậy hắn không mù quáng mà tuân theo ý nghĩ của cha, thủy chung kiên trì là một gã thư sinh.

“Các ngươi thì biết cái gì? Chẳng qua đó chỉ là ý nghĩ của những bậc phụ mẫu mà thôi. Vậy cả ngày cưng chiều Trì Phong, chẳng phải cũng là làm hại hắn hay sao? Không thể bởi vì các ngươi không muốn mà lại hủy đi tương lai của hắn! Vốn ta có ý định chờ thêm hai năm nữa sẽ đem hắn tống xuất học nghệ, bây giờ

nếu như Trì Phong đã chủ động đề nghị, ta cho rằng cũng tới lúc rồi. Thừa dịp bây giờ Trì Phong tuổi còn nhỏ, lại thêm thiên tư thông dĩnh (thông minh, lanh lợi), hảo hảo giáo dưỡng, chờ sau này học nghệ trở về có thể gia nhập quân ngũ mà trau dồi một phen." Úy Trì Hòe thấm thía nói.

Đáng tiếc phu phụ Lâm Ngọc Lan không có tiếp nhận nỗi khổ tâm cùng sự an bài của Úy Trì Hòe, ngược lại tâm hoảng ý loạn, vừa nghĩ đến Trì Phong tuổi vẫn còn nhỏ như vậy đã phải rời khỏi phủ, nhân tiện lo lắng không thôi. Mặc dù Trì Phong từ thuở nhỏ biểu hiện vốn không giống như những tiểu hài tử bình thường khác, đôi khi thoạt nhìn lại có vẻ như một người trưởng thành, nhưng dù sao đó vẫn chỉ là một tiểu hài tử sáu tuổi, ra đến bên ngoài cũng không biết có thể hay không tự chiếu cố bản thân (tự chăm sóc chính mình)? Không biết có thể hay không gặp phải nguy hiểm?

Úy Trì Hòe sau khi ra lệnh cho hạ nhân thoái lui, mới nói tiếp:

"Sư phụ của Trì Phong ta vốn đã tìm được từ lâu, ở trên giang hồ phi thường nổi danh chính là Vô Tình Kiếm, hắn không chỉ kiếm pháp lợi hại, hơn nữa học thức cũng phong phú, có thể nói là thượng thông thiên văn hạ tri địa lý. Gia tộc Úy Trì của chúng ta vốn có một bộ kiếm pháp nổi danh, bất quá chỉ có thể dùng trên chiến trường để giết địch, nếu như học xong vô tình kiếm pháp, tái học Úy Trì kiếm pháp, vậy chẳng phải là rất viên mãn rồi sao?"

Nghe đến đó, Úy Trì Tùng thở dài một hơi: "Cha, ta mặc dù là một thư sinh, nhưng cũng đã từng nghe nói qua đại danh của Vô Tình Kiếm. Giang hồ tương truyền hắn tính tình cổ quái, giết người không gớm tay, nửa chính nửa tà, hỷ nộ vô thường… Cha, người nhẫn tâm giao Trì Phong cho hắn giáo dưỡng, chẳng lẽ không sợ Trì Phong rốt cuộc trở nên cũng như vậy à?"

Lâm Ngọc Lan nghe thấy thế lập tức lớn tiếng nói: "Xem ra hắn chỉ là tên ma đầu mà thôi, ta tuyệt đối không đồng ý giao phó Trì Phong cho hắn."

"Nói bậy! Đấy là do ngoại nhân đối với hắn hiểu lầm, ta đây đã thấy qua hắn, lời ăn tiếng nói phi phàm, bân bân hữu lễ (lịch sự, nhã nhặn), hơn nữa đối với thê tử tình sâu nghĩa nặng, một người như vậy sao có thể là loại người như ngươi nói được chứ?" Úy Trì Hòe lạnh lùng trừng mắt.

"Được rồi, cho dù là vậy đi chẳng nữa, nhưng làm sao người biết hắn sẽ đồng ý thu nhận Trì Phong làm đồ đệ?" Chung quy Úy Trì Tùng vẫn không nghĩ sẽ cho Trì Phong ra ngoài học nghệ.

"Này ta đương nhiên nắm chắc rồi mới nói, năm đó ta từng giúp qua hắn, cho nên hắn đã hội đáp ứng ta một điều kiện, muốn hắn truyền thụ võ công cho Trì Phong vốn rất dễ dàng." Úy Trì Hòe tươi cười nói, trong ánh mắt thoáng hiện vài phần đắc ý.

Ngồi ở một bên Trì Phong vừa nghe vừa cảm thấy cảm thấy hăng hái bừng bừng, nhất là sau khi biết được Vô Tình Kiếm lợi hại như vậy, hai tròng mắt lập tức phát sáng lấp lánh trông rất đáng sợ, ít nhất cũng khiến cho Trì Tuyết bị hù dọa một phen.

"Gia gia, người hãy mau chóng liên lạc với Vô Tình Kiếm, ta sẽ đi theo thuyết phục cha mẹ."

Trong Tùng Lâm viện.

"Cha, nương, nếu như ta vẫn tiếp tục ở Úy Trì phủ, ta đây khẳng định sẽ còn gây ra nhiều phiền toái, chuyện ngày hôm nay có thể tái phát sinh một lần nữa. Trọng yếu nhất ta là thân nữ nhi, sẽ ngày một trưởng thành, như vậy nữ tính đặc thù cũng càng ngày càng rõ ràng, các người không sợ bị kẻ khác phát hiện hay sao? Cây kim giấu trong bọc lâu ngày cũng phải lòi ra! Nhưng nếu ta đi ra ngoài một thời gian, sau tám đến mười năm rồi mới quay trở về, đến lúc đó có thể giả trang một chút, như vậy sẽ không ai nhận ra được thân phận nữ nhi của ta." Trì Phong thoáng chốc dừng lại, uống một ngụm nước, đồng thời quan sát phản ứng của lão cha cùng lão mẹ.

Bọn họ không nói gì, chỉ ngồi trầm ngâm suy nghĩ.

"Hơn nữa một khi đã học nghệ thành tài, tương lai sẽ không còn có kẻ nào dám khi dễ ta, cho dù ta vốn là nữ cải nam trang đi chăng nữa." Sự thật là Trì Phong sống tại Úy Trì phủ cảm thấy vô cùng ngột ngạt, nếu như gia gia không sớm buông tha cho nàng, chính nàng cũng muốn chạy đi.

Trải qua một phen bị miệng lưỡi của Trì Phong thuyết phục, Úy Trì Tùng cùng Lâm Ngọc Lan rốt cuộc cũng đã miễn cưỡng chấp nhận rồi.

Vì vậy, không lâu sau đó Trì Phong chuẩn bị được rời nhà đi học nghệ!

13. Q.1 - Chương 13: Sư Phụ

Người edit: sammy2201

Tuy đã nói là đồng ý cùng chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng đến hôm ngày ấy, Lâm Ngọc Lan rốt cuộc vẫn không kìm được nước mắt, Úy Trì Tùng thì chỉ lẳng lẳng đứng ở bên cạnh, thần sắc cũng vô cùng ảm đạm.

Ngoài đại môn của Úy Trí phủ là một trận hỗn loạn, tiếng khóc lóc thảm thiết văng vẳng khắp cả một con phố, khiến cho không ít người qua đường thất kinh hồn vía, ngay đến cả con chó lưu lãng cũng không dám bén mảng lại gần.

"Nương, tỷ tỷ, các người đừng khóc nữa, ta đây chỉ đi học nghệ mà thôi, đâu phải một đi không trở lại a." Trì Phong mặc nhất kiện áo vải màu xám, đỉnh đầu đội một chiếc mũ màu xanh nhạt, trên vai mang theo tay nãi, bên trong nhân tiện chứa vài bộ y phục cùng một ít ngân lượng, trên cơ bản gia sản của Úy Trì phủ đã bị nàng gom đi hết một phần ba rồi, muốn thêm nữa cũng không được, ôi, mẹ ơi nước mắt nhiều như vậy nhân tiện đủ cho nàng chết đuối a.

"Nhưng lần này ngươi đi lâu như vậy, bảo ta không lo lắng sao được? Ngươi dù thế nào đi chăng nữa vẫn là máu thịt của ta!" Nói đến đây Lâm Ngọc Lan thoáng chốc dừng lại rồi lấy chiếc khăn tay mà chặm nước mắt, Úy Trì Tùng không thể làm gì khác hơn là vỗ nhẹ lưng nàng vài cái trấn an.

Trì Phong bỗng nhếch miệng cười, dùng ánh mắt gian tà đầy ẩn ý nhìn song thân, thấp giọng nói: "Cha, nương, sau khi ta rời khỏi phủ các người có thể tùy ý mà thân mật rồi, không còn lo lắng bị ai phá rối nữa, như vậy hẳn phải cao hứng mới đúng chứ."

Lâm Ngọc Lan nghe xong lập tức trừng mắt liếc nhìn Trì Phong một cái, sau đó lớn tiếng mắng: " Tên tiểu tử này, nói năng xằng bậy gì thế? Ngay cả đến cả nương ngươi cũng dám trêu ghẹo à!" Nhưng khuôn mặt lại không khỏi ửng đỏ.

Tốt lắm, ít nhất là không tiếp tục rơi lệ nữa rồi, bây giờ chỉ hội phải an ủi một người nữa mà thôi.

"Tỷ tỷ, ngươi hãy mau nín đi, chờ khi ta học nghệ thành tài quay về chắc ngươi cũng đã trở thành một đại mỹ nhân rồi, đến lúc đó ta đây võ nghệ cao cường sẽ đi theo làm hộ hoa sứ giả, nếu ai dám khi dễ ngươi, ta nhân tiện giết chết không tha!" Trì Phong vừa nói vừa le lưỡi làm mặt quỷ, khiến Trì Tuyết đang khóc cũng phải bật cười.

"Sư phụ như thế nào vẫn còn chưa xuất hiện a?" Trì Phong đi tới trước mặt Úy Trì Hòe, khẩn trương hỏi. Nàng tâm lý chờ mong sư phụ sẽ thi triển khinh công xuất thần nhập quỷ mà bay đến, sau đó như một cơn lốc xoáy đem chính mình cuốn đi, để lại mọi người đứng phía sau trông theo, thật lãng mạn nga.

Úy Trì Hòe đứng thẳng người lên, vươn bàn tay to lớn đầy vết chai sần, êm ái mà vuốt ve khuôn mặt bầu bĩnh của Trì Phong, thở dài: "Rất nhanh thôi, hắn mấy ngày hôm trước đã dùng bồ câu đưa tin cho ta, báo nội trong ngày hôm nay sẽ đến nơi." Vừa nói vừa thuận tiện giúp Trì Phong sửa sang lại y phục cho chỉnh tề.

"Gia gia, ngươi hảo bảo trọng thân thể." Nhìn khuôn mặt già cỗi dày dặn phong sương của gia gia, nghĩ hắn cả một đời chinh chiến trên sa trường uy danh vang dội, không biết đã bao nhiêu lần vào sinh ra tử, rốt cuộc lại bị hài tử của chính mình lừa gạt, khiến cho Trì Phong trong lòng không khỏi cảm thấy áy náy.

"Uh, ta biết rồi, ta còn muốn chờ Trì Phong trở về để kế thừa gia nghiệp a." Úy Trì Hòe lãng lãng cười to.

Vừa lúc Trì Phong còn muốn cùng người nhà nói thêm vài câu, thì ở phía trước bỗng nhiên xuất hiện bóng dáng của một người đang từ từ đi tới, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Đầu tóc rối bời, từng sợi từng sợi, từng nhúm từng nhúm mà dính cùng một chỗ, tựa như những con rắn đang quấn chặt vào nhau, một thân y phục rách nát màu đen, bộ dạng đại khái chỉ tốt hơn tên khất cái đứng ở bên cạnh một chút mà thôi.

Hắn cúi đầu bước đi, phía trước ngực ôm một thanh trường kiếm không có vỏ bọc.

Kiếm, vốn là hảo kiếm, sắc bén vô cùng, dưới ánh nắng mặt trời phát ra hàn quang lấp lánh.

Ở bên hông còn có giắc một bình hồ lô rất lớn, so với những người khác cơ hồ muốn to hơn gấp đôi, bên trong phỏng chừng là trống không, theo từng bước chân tiêu sái của hắn mà không ngừng nhấp nhô.

Hắn di chuyển rất chậm, chân mang theo một đôi hài cũ nát được làm bằng cỏ cây, để lộ ra cả hai đầu ngón chân, trên đường phố người qua lại vô cùng tấp nập vội vã, nhưng không một ai nhân tiện dám va vào hắn dù chỉ một chút, cũng không một ai dám đối với hắn mà chỉ chỉ trỏ trỏ.

Đối với một số người mà nói, bề ngoài của họ cho dù bất kham cách mấy đi chăng nữa, nhưng đổi lại lại có một khí phách phi thường bất phàm, khiến cho những kẻ đối diện không dám tùy tiện khiêu khích.

Hắn chính là một người như thế.

Hắn vẫn như cũ không để ý đến cảnh vật xung quanh thản nhiên tiến về phía trước, lướt ngang qua Úy Trì phủ.

"Vô Tình Kiếm!"

Úy Trì Hòe đột nhiên lớn tiếng gọi.

Thân ảnh nọ thoáng chốc dừng cước bộ, quay đầu nhìn lại rồi chầm chậm đi tới trước mặt bọn họ.

Tất cả mọi người ở Úy Trì phủ đều im lặng mà nhìn chằm chằm vào hắn.

Úy Trì Hòe tuy giọng điệu bình thản, nhưng vẫn không thể che dấu được vẻ kinh ngạc: "Để ta giới thiệu với ngươi, đây là nam tôn của ta, Úy Trì Phong. Trì Phong, đây chính là sư phụ tương lai của ngươi!"

Trì Phong khóe miệng co quắp, hai tròng mắt cơ hồ muốn lọt cả ra ngoài.

Đây chính là vị sư phụ trong mộng của nàng hay sao?

Không có đối với nàng ôn nhu mà mỉm cười, không có thi triển khinh công tuyệt đỉnh, không có vẻ ngoài bân bân hữu lễ, cũng không có thần thái tiếu sái tuấn dật…

Cái gì cũng không có!

Vô Tình Kiếm hơi ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua khuôn mặt của Úy Trì Hòe, hai mắt vô thần, một mùi hôi thối bỗng đâu theo gió truyền đến.

Hắn sau khi nghe Úy Trì Hòe giới thiệu, lập tức dời tròng mắt lên người Trì Phong.

Ánh mắt như đao!

Sắc bén khiến người ta phải kinh hãi!

Trì Phong đột nhiên cảm giác chính mình tựa như đang xích lõa trước mặt hắn, toàn thân trên dưới đều không còn một chút bí mật nào.

Bị khiêu khích, Trì Phong vô cùng tức giận siết chặt lấy dây buột tay nãi đang khoác trên vai, nhưng vẫn cố gắng tỏ ra vẻ thản nhiên trừng mắt mà nhìn thẳng vào hắn.

"Ngươi, nguyện ý, cùng nhau?" Hắn gằng từng chữ từng chữ một, thanh âm khàn khàn, cơ hồ nói chuyện rất khó khăn.

"Ta nguyện ý cùng ngươi chung một chỗ, cũng nguyện ý làm đồ đệ của ngươi." Trì Phong thần thái kiên định, cao giọng nói.

"Đi thôi." Hắn xoay người rời đi, phía sau có một bóng dáng nho nhỏ vội vàng đuổi theo.

"Mười năm, gặp lại." Mọi người ở trước đại môn của Úy Trì phủ vẫn đang đứng ngây ngốc mà trông theo, bỗng nhiên nghe thấy một đạo thanh âm từ xa xa vọng lại.

"Quả thật nội lực rất mạnh!" Úy Trì Hòe tán thưởng.

14. Q.1 - Chương 14: Học Nghệ

Người edit: sammy2201

Lẽo đẽo theo sau sư phụ một hồi lâu, rốt cuộc Trì Phong mới nhận thức được đoạn đường phía trước vẫn còn rất dài, hơn nữa cước bộ của sư phụ lại nhanh như vậy, buộc lòng nàng phải dốc toàn lực may ra mới có thể đuổi kịp.

Vô Tình Kiếm trên suốt cả đoạn đường vẫn im lặng như cũ, Trì Phong cũng không nói gì, chỉ vùi đầu theo sau.

Phía trước là một bóng dáng cao lớn, chậm rãi bước đi, bộ dạng trông như một tên khất cái.

Phía sau là một bóng dáng nho nhỏ, vội vàng theo sát, bộ dạng lại trông như một tiểu hòa thượng.

Thật là một tổ hợp kỳ quái.

Trì Phong bây giờ đã gỡ bỏ mũ xuống, bước nhanh khiến cho nàng toàn thân vã đầy mồ hôi, cả người ướt đẫm tựa hồ như mới từ dưới nước đi lên.

Lại ngước nhìn mặt trời ở phía trên đỉnh đầu, Trì Phong bỗng nhiên cảm thấy cực kỳ chán ghét nó, thật sự là quá nóng bức rồi, mặc dù bây giờ mới chỉ là đầu hạ.

Nàng rất muốn dừng lại để nghỉ ngơi, nhưng vì bản tính quật cường đã khiến cho nàng không tài nào mở miệng được, cho nên không thể làm gì khác hơn là tiếp tục đuổi theo.

Rốt cuộc, sau khi trải qua hai canh giờ vất vả, sư phụ của nàng cũng đã chịu ngừng cước bộ, ghé vào một quán trà ven đường để nghỉ chân.

Trì Phong nhanh chóng ngồi xuống, tựa như một tiểu Man Ngưu đói khát nhân tiện bưng nguyên cả ấm trà mà uống một hơi.Sau khi đã uống xong, mới có tâm tình dùng mũ phiến phiến gió, lấy khăn tay tái lau đi mồ hôi, đồng thời đảo mắt ngắm nhìn cảnh vật xung quanh.

Trì Phong mơ hồ cảm thấy hai chân đau nhức, từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng phải chịu khổ cực như vậy.

Nơi này là rừng núi hoang vắng, ngoại trừ cả nhà chủ quán ba người thì chỉ còn có hai thầy trò bọn họ mà thôi.

Sau khi đã quan sát tình hình xung quanh, Trì Phong thoáng liếc qua người đối diện, ách, lại càng thêm hoảng sợ.

Khi nhận ra Vô Tình Kiếm chỉ ngồi lẳng lặng ở một bên mà đánh giá nàng.

"Ngươi, không hối hận?" Ánh mắt hắn thoáng lộ ra một tia quỷ dị.

Trì Phong lắc đầu: "Chỉ cần ngươi thật sự có bản lãnh cao thâm, ta sẽ nguyện ý đi theo ngươi." Trở thành kẻ mạnh vốn luôn là ước nguyện của Trì Phong, từ thuở còn bé nàng đã luôn rất muốn đánh nhau với những tiểu hài tử hay khi dễ mình, nhưng khi đó do có tỷ tỷ ở bên cạnh, cho nên nàng chưa từng có cơ hội động thủ. Hơn nữa rất nhiều trưởng bối biết nàng vốn là cháu gái của một vị tư lệnh, vì vậy cũng thường căn dặn bọn chúng không nên gây khó dễ với nàng.

Bây giờ nếu như đã tới cổ đại, đương nhiên phải nếm thử đặc sản cổ đại —— đó là học võ nghệ thật giỏi, đặc biệt là công phu phi thiềm tẩu bích (bay trên mái, chạy trên vách).

"Thời gian cũng không còn sớm, phải mau đi thôi." Vô Tình Kiếm vừa nói vừa cầm lấy thanh bảo kiếm nhanh chóng đứng dậy.

Uống nước cũng đã uống đến no rồi, bánh bao cũng đã ăn đến mấy cái rồi, Trì Phong đang định khởi tay nãi chuẩn bị tiếp tục lên đường, thì phát hiện sư phụ đột nhiên vươn tay, đem nàng kẹp tại bên hông, sau đó liền thi triển khinh công mà nàng vẫn luôn muốn học nhất.

Nhưng Trì Phong rốt cuộc vẫn không vui. Suy nghĩ một chút, ngươi bị một người kẹp tại nách mà chạy vội, tựa như mang theo một khối vật thể không có sự sống, ngươi hội có cảm giác vui sướng sao? Hội sinh ra khoái cảm sao?

Trọng yếu nhất chính là, người đang kẹp lấy nàng lại sở hữu một mùi hôi có thể giết cả một con voi, vậy ngươi còn có thể cảm thấy không cần bước đi cũng là một loại hạnh phúc sao?

Cho nên bây giờ Trì Phong rất thống khổ, nhưng lại không dám mở miệng kêu la, bởi vì một khi mở miệng sẽ phải hứng cả một miệng đầy tro bụi cùng bão cát.

Cũng không biết trải qua bao lâu, đến khi Trì Phong đã nôn ra hết những thứ mới vừa cho vào bụng lúc nãy, bọn họ rốt cuộc cũng đến hang ổ của Vô Tình Kiếm.

Vì vậy, Trì Phong đã nhận ra ánh mắt quỷ dị của Vô Tình Kiếm trong quán trà khi ấy hàm chứa ý đồ gì rồi.

Hang ổ của Vô Tình Kiếm đúng nghĩa là một hang ổ thật sự.

Nơi đây vốn là một sơn cốc hoang vắng, sương mù dày dặc bao phủ quanh năm, ba mặt đều giáp núi, nơi không có núi lại giáp một mảng rừng cây đen kịt!

Ở phía xa xa trên bãi đất trống có một gian nhà nhỏ bằng gỗ đã khá cũ kỹ, bên ngoài cỏ dại mọc thành bụi cơ hồ như muốn phong tỏa cả lối đi. Thật vất vả mới có thể đẩy cửa mà tiến vào, bên trong chỉ trông thấy những vật dụng đơn giản, tất cả cũng bị một tầng tro bụi dày phủ kín.

"Đây là nhà của ngươi?" Trì Phong ngẩng đầu lên nghiêm túc hỏi.

Vô Tình Kiếm nghiêm túc mà gật đầu.

Như vậy, cuộc sống mới của bọn họ đã bắt đầu rồi.

Trì Phong vốn có nền tảng tương đối vững chắc, cho nên Vô Tình Kiếm cũng không tốn bao nhiêu khí lực nhân tiện trực tiếp mà truyền thụ võ công.

Bước thứ nhất, nhân thức huyệt đạo.

Trì Phong tư chất thông minh, cho nên chỉ qua một ngày đã nhận thức được hết tất cả các huyệt đạo trên cơ thể con người, không những thế nàng còn thuận tiện nghiên cứu xem đánh vào vị trí nào có thể khiến cho đối phương nhanh chóng gục gã nhất.

Bước thứ hai, nội lực.

Mỗi ngày đều phải ngâm mình vào trong một thùng gỗ chứa đầy thứ thuốc đen ngòm tanh tưởi suốt bốn canh giờ liền, lúc đi ra, toàn thân đã trở nên trắng bệch nhăn nhúm trông đến phát khiếp.

Bước thứ ba, khinh công.

Giao cho Trì Phong một quyển tâm pháp Đại Toàn, sau khi đã học thuộc khẩu quyết, liền trực tiếp đem Trì Phong lên vách núi rồi ném xuống.

Chờ cho đến khi Trì Phong hoảng loạn mà la hét đến khan cả cổ, mới phát hiện bên hông đã được buộc vào một sợi dây thừng, đồng thời cước bộ của chính mình cũng đã trở nên cực kỳ vững chãi.

Rất nhanh, Trì Phong đã học xong khinh công rồi, hơn nữa lại còn có thể đạt tới cảnh giới thủy thượng phiêu (chạy trên nước).

Bước thứ tư, kiếm pháp.

Vô Tình Kiếm diễn luyện kiếm pháp qua một lần, sau đó Trì Phong sẽ tái luyện lại, nếu như không đạt được sáu phấn tương tự, đêm nay nhất định bị bỏ đói rồi, chính mình phải tự đi kiếm thức ăn mà thôi.

Thời gian như nước chảy, thấm thoát đã năm năm trôi qua, hai thầy trò vẫn như trước không có nói gì, cho đến khi Trì Phong từ bên ngoài nhặt trở về bốn tiểu hài tử.

15. Q.1 - Chương 15: Nhìn Lén

Người edit: sammy2201

Ngày hôm đó, Vô Tình Kiếm bệnh cũ lại tái phát, sau khi đã dụng công luyện kiếm suốt một canh giờ liền hắn cứ như thế mà quay mặt vào vách núi trầm tư, một hồi lâu cũng không có di chuyển, Trì Phong vốn đã đem hắn trở thành một đạo phong cảnh, một toà pho tượng rồi.

Nhưng... Nhưng... Tại sao trong nhà lại không có nước, cũng không có thức ăn, điều này vẫn có thể chịu được, nhưng tại sao ngay đến cả diêm cũng không có!

Quay đầu nhìn lại, chỉ trông thấy sư phụ của chính mình vẫn u buồn mà đứng bất động như cũ, Trì Phong quyết định phải tự mình xuống núi một chuyến.

Lập tức rống to lên: "Sư phụ, đồ đệ xuống núi đây."

Tuyệt nhiên không có thanh âm đáp trả, bỗng đâu từ phía xa có một bình hồ lô phá không mà bay tới, bí mật mang theo một lực đạo mạnh mẽ, Trì Phong lập tức nghiêng người né tránh đồng thời vung tay mà bắt lấy.

"Yên tâm, ta sẽ giúp ngươi mua hảo tửu trở về." Trì Phong giọng điệu thản nhiên, nhưng dưới chân lại tựa như dẫm trên Phong Hỏa Luân (hai vòng lửa dưới chân Na Tra), hướng về phía chân núi mà bay nhanh.

Đây là lần đầu tiên chính mình xuống núi trong suốt năm năm qua, có thể không kích động được sao?

Vì vậy, không kiềm chế được mà mua rất nhiều đồ vật cũng không nói đi, lại còn thuận tiện nhặt thêm bốn tiểu hài tử mang trở về, quả thật là không xem ai ra gì nữa rồi.

"Đây là cái gì?" Vô Tình Kiếm nhìn bốn tên tiểu quỷ quần áo rách rưới đang đứng trước mặt, lớn tiếng quát.

"Người." Trì Phong cười hì hì nói.

"Ngươi phụ trách."

"Hảo." Trì Phong khuôn mặt tươi cười, trong ánh mắt thoáng hiện vài phần đắc ý.

Chớp mắt năm năm nữa lại trôi qua.

Tại thác nước hẻo lánh nằm ẩn sâu trong rừng.

Hai bên bờ cỏ mọc xanh mướt, tán cây rợp bóng, hương hoa thơm ngát, giữa lúc đêm khuya thanh vắng, Trì Phong nhẹ nhàng thoát bỏ y phục trên người, tóc đen buông xõa, nhanh chóng tiến vào trong thủy đàm, muốn mượn dòng nước tinh khiết nơi đây để tẩy hết đi mọi sự mệt mõi uê oải của cả thể xác lẫn tinh thần.

Da thịt tựa như ngọc điêu, trắng nõn không chút tỳ vết, tứ chi mảnh khảnh, vóc người thon dài, suối tóc mượt mà ẩm ướt che lại rồi một mảnh xuân sắc trước ngực.

Cúc khởi thanh thủy nhẹ nhàng mà trạc tẩy, thanh thủy mang theo tư vị thơm mát, tại bên nàng lưu luyến không muốn rời đi.

Trì Phong lẳng lặng nhắm mắt mà hưởng thụ bầu không khí tươi mát, hương cỏ hoa dịu nhẹ thoang thoảng trong gió đêm, tiếng côn trùng rả rít hòa cùng tiếng chim muôn tình tự, đây quả thật là chốn bồng lai tiên cảnh.

"Ôi, giá mà mỗi ngày đều có thể trôi qua như thế này thì tốt rồi." Trì Phong thở dài, thanh âm trầm thấp mang theo vài phần mệt mỏi.

Tĩnh tọa trong nước hồi lâu, bỗng nhiên một trận gió thổi qua, lỗi tai Trì Phong khẽ động, khóe miệng cong lên lộ ra nụ cười gian xảo, thân thể đột ngột vọt lên khỏi mặt nước, mang theo bọt trắng xóa, một bộ thanh sam nhanh chóng bao lấy xích lõa cơ thể, thân hình nàng chợt ẩn chợt hiện như một đạo khói xanh, vung bả lợi kiếm trong tay lên chém thẳng vào bụi cây gần đó.

"Bốp" một tiếng, bốn đạo thanh âm đau đớn bỗng đâu truyền đến, từng người từng người ngã xuống mặt đất, bọn họ vẫn chưa kịp hoàn hồn thì đã trông thấy một bóng đen đứng chắn ngang trước mặt, y phục theo gió khẽ lay động, ánh trăng mông lung soi rọi vào khuôn mặt thanh tú của hắn khiến cho cảnh vật càng thêm huyền ảo.

"Hảo nha, bốn tiểu sắc quỷ các ngươi lại dám cả gan nhìn lén ta tắm rửa, sư huynh ta đây nếu lần này không giáo huấn cho các ngươi một trận, ta sẽ không mang họ Úy Trì!" Trì Phong khuôn mặt tươi cươi đến xán lạn, nhưng trong ánh mặt lại lộ ra vẻ lạnh lẽo khiến cho người ta phải khiếp sợ.

"Sư huynh, tất cả đều là lỗi của Hàn Sơn, hắn nói ngươi là nữ nhi, bằng không lớn lên làm sao lại có thể xinh đẹp như vậy, chúng ta không tin, cho nên mới lén đi theo nhìn một chút." Túy Trúc lồm cồm bò dậy, lập tức chỉ thẳng vào mặt tên bạch y nam hài vẫn còn đang nằm dài trên mặt đất kia, nói lớn.

Nam hài vô tội mà chớp chớp mắt mấy cái, vội vàng giải thích: "Sư huynh, ta chỉ tùy tiện nói đùa một chút, nhưng bọn hắn lại khí thế bừng bừng, nhất quyết lôi kéo ta đến đây."

"Hàn Sơn, ngươi không nên đổ hết trách nhiệm lên người bọn ta." Hắc y nam hài trấn tĩnh mà đứng dậy, phủ đi tro bụi còn bám trên y phục, bộ dạng vân đạm phong khinh (lạnh nhạt) tựa hồ như chưa có chuyện gì phát sinh, nhưng khi len lén liếc nhìn qua khuôn mặt của Trì Phong, hắn ngay tức khắc trở nên lo lắng.

"Sư huynh, cho chúng ta xin lỗi, nhân gia chỉ là nhất thời hồ đồ, không nên tức giận như vậy a." Hồng y nữ tử Túy Trúc vừa kéo kéo cánh tay Trì Phong vừa nũng nịu mà reo lên.

Trì Phong vẫn im lặng như trước nhanh chóng thoát ly khỏi tầm tay của nàng.

"Xin lỗi sư huynh, bọn ta sai rồi." Tử y nữ tử bộ dạng đáng thương hề hề, ngước đôi mắt ngân ngấn lệ, nói khẽ.

Trì Phong nhất nhất xem qua, thấy bọn họ ai nấy cũng đều cúi đầu, hừ lạnh một tiếng, phất tay áo mà rời đi.

Bốn người tâm trạng lo sợ bất an lẽo đẽo theo sát ở phía sau, chốc chốc lại quay sang nhìn nhau, mong có thể mau chóng tìm ra cách khiến cho sư huynh nguôi giận.

Sư huynh thường ngày tâm tính rất vui vẻ rất thân thiện, tuy nhiên lại không cho phép bọn họ cùng hắn tắm rửa, cho dù thời tiết có nóng bức cách mấy đi chăng nữa cũng không đánh xích bạc (cởi áo), nói là tôn trọng những nữ hài tử ở đây, điều này vốn cũng hợp với luân thường đạo lý, nhưng chính là Trì Phong càng ngày lại càng trở nên xinh đẹp khiến cho bọn họ sinh ra hoài nghi rồi.

Bất quá, chuyện quan trọng lúc này là nên làm thế nào cho phải đây? Sư huynh có thể hay không đột nhiên giận dữ mà trừng phạt bọn họ, nghĩ đến phương pháp giáo huấn của sư huynh, ai nấy cũng đều phải rùng mình một cái.

16. Q.1 - Chương 16: Xuống Núi

Người edit: sammy2201

Từ thác nước trở về căn nhà gỗ, bây giờ bên cạnh nó vốn đã mọc thêm ba gian phòng nhỏ nằm sang sát nhau, bãi cỏ hoang ngày trước cũng đã bị sang bằng, khắp nơi trên mặt đất nay đều được bao phủ bởi nhiều loại hoa dại với màu sắc vô cùng rực rỡ, cảnh trí tựa như trong những câu chuyện đồng thoại.

Làn gió xuân phe phẩy lướt qua, đem theo những cánh hoa mỏng manh bay lượn trên không trung, ẩn ước trong đám sương mù xuất hiện một vài bóng dáng mờ ảo. Trì Phong không vội vã cũng không chậm rãi

tiêu sái mà đi tới, bước chân nhẹ nhàng tựa như phiêu lãng trên mây, ưu nhã, mê người. Đi theo phía sau là bốn người trẻ tuổi y phục bất đồng màu sắc, giờ phút này bọn họ đều trở nên ngây ngốc mà ngắm nhìn bóng dáng phía trước.

"Vô luận thế như nào đi chăng nữa, sư huynh cũng như vậy ưu nhã, như vậy mê người, như vậy tiêu sái tuấn dật!" Hồng y nữ tử Túy Trúc tán dương, vẻ mặt không giấu nổi sự si mê.

"Sư huynh nếu như là nữ nhi, tuyệt đối là quốc sắc thiên hương!" Bạch y nam hài Hàn Sơn lòng đầy cảm xúc, nói như chém đinh chặt sắc.

"Sư huynh vẻ ngoài điềm đạm nho nhã, nhưng tính tình lại cương trực quyết đoán, hơn nữa tư chất lại vô cùng thông minh." Hắc y nam hài Nam Sơn vẻ mặt sùng bái mà bình luận.

"Long chương phượng tư, thiên chất tự nhiên. Sư huynh bề ngoài thư hùng mạc biện (phi nam phi nữ), vậy hắn rốt cuộc là nam hay là nữ?" Tử y nữ tử Túy Nguyệt thì thào tự hỏi.

"Đương nhiên là nam tử!"

"Đương nhiên là nữ tử!"

Hai đạo thanh âm bất đồng trước sau vang lên, bốn cặp mắt nhìn nhau tóe lửa.

Hàn Sơn cùng Nam Sơn hy vọng Trì Phong vốn là nữ nhân, Túy Trúc cùng Túy Nguyệt đương nhiên hy vọng Trì Phong vốn là nam nhân rồi.

Đi ở phía trước Trì Phong không khỏi cười thầm, nàng nhĩ lực hơn người, cho nên trong lúc bốn người bọn họ nói chuyện với nhau toàn bộ đều đã bị nàng nghe thấy không sót một lời nào. Mấy năm qua, Trì Phong vẫn một người trụ một phòng, đối ngoại tuyên bố bản thân vốn là nam tử, hơn nữa võ công của chính mình ngoài trừ sư phụ đều cao hơn những người khác một bậc, vì vậy bọn họ không có khả năng mà khám phá được bí mật của nàng.

Tại trước mặt sư đệ sư muội Trì Phong vốn luôn luôn bảo trì hình tượng ưu nhã điềm đạm, tuy nhiên một khi đã khiến cho nàng tức giận thì hậu quả sẽ rất khủng khiếp. Nàng đem toàn bộ những chiêu thức giáo huấn của sư phụ đã dùng lúc trước trực tiếp tái sử dụng đối với bọn họ, thậm chí thủ đoạn còn tiến bộ hơn rất nhiều, khiến cho bọn họ không ngừng kêu khổ.

Nhắc tới việc học nghệ, trong mười năm qua Trì Phong vốn đã học được những gì? Đó chính là ngụy trang!

Trước mặt mọi người thì bộ dạng bân bân hữu lễ, nhưng sau lưng lại nhân tiện mà nhe răng trợn mắt, vô pháp vô thiên.

Đấy là đánh giá của sư phụ đối với nàng! Đáng tiếc các sư đệ sư muội lại không biết điều đó, cho dù bọn họ có thấy được đi chăng nữa cũng sẽ tự thôi miên bản thân rằng đó không phải là vị sư huynh đáng kính của mình.

Sau khi trở lại căn nhà gỗ, Trì Phong tiến thẳng vào gian phòng của chính mình sửa sang lại y phục cho chỉnh tề, rồi nhanh chóng tiến vào trong phòng Vô Tình Kiếm, đóng cửa lại, ý bảo bốn người khác nhân tiện tránh xa một chút.

Trong phòng, Vô Tình Kiếm đang xem thư. Hắn bây giờ đã khác hẳn so với mười năm trước, quần áo sạch sẽ, sắc mặt đoan chính, bộ dạng trông tựa như một thư sinh, chỉ là trong ánh mắt thỉnh thoảng hiện lên tinh quang biểu hiện hắn vốn không phải là người tầm thường.

"Sư phụ, ngày mai ta phải từ biệt mọi người mà xuống núi rồi, hẹn ước mười năm cũng đã đến." Trì Phong vừa nói vừa ngồi xuống bên cạnh, đồng thời tiện tay cầm lấy một quyển sách lên xem, đây vốn là binh thư.

Trì Phong thực sự cảm thấy rất bội phục sư phụ của chính mình, đối với nàng mà nói, Úy Trì Hòe cùng Úy Trì Tùng đều không thể khiến cho nàng sinh tâm bội phục, nhiều lắm đó chỉ là sự kính trọng thân thiết giữa những người cùng chung một huyết thống mà thôi, nhưng Vô Tình Kiếm lại bất đồng, hắn học vấn phong phú, võ nghệ cao cường, bỏ đi bề ngoài không chịu nổi trước kia, hắn quả thật là một người bân bân hữu hữu lễ, bởi vì nội lực thâm hậu, ngoài trừ mái tóc có chút hoa râm ra, thì thân hình cao to vạm vỡ, thắt lưng thẳng tắp, hoàn toàn trông không giống với một trung niên nam tử tuổi đã ngoài bốn mươi.

Cho nên Trì Phong đối với sư phụ vốn là rất yêu thích, Vô Tình Kiếm không chỉ kiếm pháp cao siêu, lại hội học qua y thuật, mưu lược, thiên văn, hoàn toàn có thể xứng với lời tán dương "thượng thông thiên văn, hạ tri địa lý" của gia gia ngày ấy.

"Chỉ chớp mắt, ngươi đã mười sáu tuổi rồi, mười năm qua, ta thờ ơ lạnh nhạt hết thảy với ngươi. Ta thừa nhận, lần đầu tiên đụng chạm ngươi, ta nhân tiện phát hiện ra thân phận nữ nhi của ngươi. Nhìn ngươi vùi đầu khổ học, ta cũng đã hoàn toàn xem ngươi như một nam tử mà đối đãi, tuy nhiên trong lòng cũng không tránh khỏi có chút chấn động." Vô Tình Kiếm buông quyển sách trên tay, nhìn Trì Phong một hồi lâu rồi nói tiếp.

"Nghĩ lại ngày trước, ta cũng như vậy. Sáu tuổi bắt đầu theo sư phụ học võ, người nói ta cốt cách hơn người, vốn là nhân tài luyện võ, ta cũng ngày đêm khổ luyện, nhưng phải mất mười lăm năm mới có thể đạt được cảnh giới như ngươi hiện tại. Mà tư chất của ngươi so với ta còn thiếu một chút, nhưng bù lại trí lực siêu phàm, học võ cũng dụng công, tính tình nhẫn nại quyết tâm, có phương pháp học tập tốt, cho nên ngươi chỉ tốn mười năm.Trong thời gian qua, ngươi chẳng những quan tâm chăm sóc ta, lại còn có lòng mà nhặt về bốn tiểu hài tử. Nói thật, ta Vô Tình Kiếm cả đời cuồng ngạo, tự phụ chính mình vốn là kỳ tài ngút trời, cũng không thể không khen ngợi ngươi, đặc biệt ngươi lại là thân nhi nữ." Vô Tình Kiếm mỉm cười, trong ánh mắt lộ vẻ tán thưởng.

Trì Phong có chút ngượng ngùng, kỳ thật bản thân nàng vốn đã là một người trưởng thành hai mươi tuổi, đương nhiên suy nghĩ không giống với những tiểu hài tử bình thường khác, hơn nữa nàng từ hiện đại xuyên qua cho nên hội hiểu được phải học tập như thế nào mới có thể đạt được hiệu suất cao nhất.

Vô Tình Kiếm giọng điệu ôn nhu, dặn dò: "Mặc dù thân thủ của ngươi bây giờ trên giang hồ đã khó gặp được đối thủ, nhưng mong ngươi sau này có thể sửa đổi tính khí nóng nảy bốc đồng, không nên tiếp tục ngang ngạnh ương bướng. Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, kinh nghiệm giang hồ của ngươi vốn không nhiều, ta chỉ lo ngươi sẽ bị thiệt thòi mà thôi."

Trì Phong liên tục gật đầu, chăm chú lắng nghe, không có nói chen vào.

Vô Tình Kiếm đứng dậy đi về phía tủ sách lấy ra một bọc vải đã được gói lại cẩn thận đưa cho Trì Phong.

"Ngươi dù sao vẫn là nữ hài tử, mặc dù mấy năm nay ngươi đã tận lực rèn luyện, cho nên dáng vẻ so với những nam tử khác cũng khá tương đồng, hơn nữa ngôn hành cử chỉ của ngươi tuy không lộ ra tử khí của nữ hài tử, nhưng dù sao bản chất cũng khó lòng thay đổi được, ngươi bây giờ mới mười sáu tuổi, vốn là một thiếu niên, không có hầu kết vẫn có thể giải thích, nhưng theo tuổi trưởng thành, nhất định phải có sự chuẩn bị. Trên tay ngươi bây giờ vốn là… Những vật phẩm mà trước kia sư mẫu của ngươi dùng để giả nam trang, chỉ cần không để kẻ khác xem mạch, tuyệt đối sẽ không ai có thể phát hiện ra."

Trì Phong cảm thấy vô cùng cao hứng mà cầm trong tay hầu kết giả cùng bộ y phục có thể khiến cho bộ ngực nở nang của chính mình trở nên bằng phẳng, bên cạnh đó còn có một quyển sách hướng dẫn cách sử dụng.

"Cảm ơn sư phụ." Trì Phong thật sự cảm thấy rất xúc động, nước mắt không kiềm được mà lăn dài trên má.

Vô Tình Kiếm cũng đại khái hiểu được tâm ý của Trì Phong, không có nói thêm gì nữa.

"Ôi, dung mạo của ngươi tuấn tú như thế, không biết là họa hay là phúc?" Khi Trì Phong đã bước ra khỏi cửa, Vô Tình Kiếm đứng ở sau lưng mà thở dài một tiếng.

Trì Phong cước bộ không có dừng lại, chỉ là trên khuôn mặt nở ra một nụ cười tươi như hoa. Dung mạo vốn là do trời sinh, là phúc hay là họa chẳng phải đều đã được an bài rồi hay sao? Nếu đã như vậy thay vì sợ hãi trốn tránh, tại sao lại không thoải mái mà đương đầu?

"Cái gì? Sư huynh, người phải xuống núi rồi sao?" Tiếng kinh hô từ trong miệng bốn người đồng thanh mà vang lên.

"Uh, ngày mai ta phải lên đường rồi." So với sự kích động của bọn họ, Trì Phong thần thái lại có vẻ rất bình tĩnh.

"Sư huynh, có phải hay không hôm nay do chúng ta nhìn lén người tắm rửa, cho nên người mới tức giận mà quyết định xuống núi?" Túy Trúc giờ phút này đã không còn giữ được vẻ hoạt bát thường ngày, gấp giọng hỏi tới.

Nam Sơn bộ dạng khẩn trương, trầm giọng nói: "Sư huynh, người muốn phạt chúng ta như thế nào cũng được, nhưng không nên bỏ đi như vậy."

Túy Nguyệt cùng Hàn Sơn cũng vội vàng hùa theo.

Trì Phong khoát khoát tay: "Đừng suy nghĩ lung tung, xuống núi vốn là chuyện sớm đã định sẵn, thời hạn mười năm cũng đến rồi, ta nhân tiện nên quay trở về mà gặp lại gia nhân của chính mình."

"Nguyên lai là sư huynh còn có người nhà, chúng ta vốn còn tưởng rằng người cũng giống như bọn ta là cô nhi đấy." Túy Nguyệt giọng điệu có chút mất mát, cũng có chút mừng rỡ.

Trì Phong lại cười nói: "Gia nhân của ta nhân tiện cũng chính là người nhà của các ngươi, bây giờ chẳng phải các ngươi đã theo họ Úy Trì của ta rồi hay sao? Đừng nên có ý nghĩ sẽ theo ta xuống núi, các ngươi công phu vẫn còn chưa học xong. Hơn nữa, ta sau khi trở về, có lẽ sẽ theo gia gia nhập ngũ, cho nên không thể nào chiếu cố các ngươi được, chờ khi mọi việc đã ổn định, sẽ tái liên lạc với các ngươi."

Rốt cuộc phải tốn cả một đêm Trì Phong mới hảo an ủi xong bốn người bọn họ.

Phất tay cáo biệt các sư đệ sư muội, tái cùng sư phụ nói một vài câu, Trì Phong nhân tiện trên đường mà quay trở về nhà rồi. Một cuộc sống mới tràn ngập màu sắc đang chờ đợi nàng ở phía trước!

17. Q.1 - Chương 17: Về Nhà

Người edit: sammy2201

Trì Phong khoác tay nãi trên vai, cước bộ vốn là nhảy nhót, tại những nơi không có người liền nhân tiện thi triển khinh công mà chạy vội, chưa đầy nửa canh giờ sau nàng đã xuống đến chân núi rồi.

Nơi này vốn chỉ là một thị trấn nhỏ, nhưng bởi vì nằm tiếp giáp với biên giới Phồn Lũ quốc cho nên thương nhân ở khắp đại giang Nam Bắc thường tập trung buôn bán khá đông đúc, vì vậy có thể coi là một chỗ phồn hoa náo nhiệt.

Đây là lần thứ hai Trì Phong xuống núi trong suốt mười năm qua, do đó nàng rất cao hứng mà đi dạo khắp mọi nơi, mắt ngắm nghía tay sờ soạn, nhìn thấy cái gì cũng cảm thấy mới mẻ hấp dẫn.

"Vị công tử kia diện mạo quả thật rất khôi ngô tuấn tú, nơi này mỗi ngày đều có nhiều người lui tới như vậy, nhưng ta đây vẫn chưa thấy ai có thể sánh được với hắn." Tại một khách điếm nhỏ ven đường có vị lão bản nương nọ đang đứng ở ngoài cửa lớn, vẻ mặt say mê nhìn ngắm Trì Phong.

Trì Phong trong lúc du ngoạn, ánh mắt vô tình liếc thoáng qua lão bản nương, thấy nàng đối với chính mình tươi cười, cũng lễ phép mà nhếch miệng cười đáp lễ.

Một tiếng "bộp" bỗng nhiên vang lên, Trì Phong quay đầu nhìn lại thì đã trông thấy vị trung niên nữ tử lúc nãy đang nằm ngất xỉu trên mặt đất, khiến cho tiểu nhị ca một phen hoảng hốt vội vàng chạy đến bên cạnh mà lay tỉnh.

Trì Phong cười thầm, bất giác nhận thức được mị lực của chính mình hóa ra lại lợi hại như vậy.

Nàng từ lúc phát dục đến nay, vốn đã rất tự giác rèn luyện thân thể, đối với nàng mà nói một nam tử lùn nhân tiện là một điều vô cùng hổ thẹn, hơn nữa cũng dễ dàng khiến ọi người hoài nghi thân phận nam nhân của chính mình, vì vậy nàng đã không ngừng ra sức luyện tập để tăng chiều cao.

Lão Thiên quả nhiên không phụ người có tâm, dưới sự kiền trì của bản thân, Trì Phong rốt cuộc cũng đã lột xác thành công, bộ dạng của nàng hiện tại cùng hình tượng mập mạp thuở còn bé cách biệt nhau một trời một vực.

Nàng lúc bấy giờ lấy theo tiêu chuẩn hiện đại mà nói không sai biệt lắm vốn là một thước bảy, dáng người cao gầy thanh mảnh, mái tóc ít ỏi thưa thớt ngày nào nay đã trở nên đen dài óng mượt tựa như mây buông xõa trên vai, hơn nữa khuôn mặt lại rất thanh tú thoát tục, quả thật là Phan An tái thế đây mà.

Bất quá chính là vẫn có điểm nữ khí!

Đây là điều Trì Phong cảm thấy không hài lòng nhất, chính mình khi nghiêm mặt trông rất hoàn hảo, nhưng mỗi khi cười sẽ lộ ra một chút ngây thơ một chút ủy mị, hơn nữa những lúc tức giận dáng vẻ lại càng trông giống như một nữ nhân đang nũng nịu.

Ôi, con người lớn lên xinh đẹp quá đôi khi cũng là một loại tội lỗi a.

Trì Phong bộ dạng rầu rĩ ủ dột mà thở dài một hơi, nhưng kỳ thực trong lòng lại đắc ý muốn chết đi được.

Bởi vì nơi đây vốn đông đúc người qua lại, cho nên Trì Phong cũng dễ dàng mua được một hảo tuấn mã.

Sau một hồi lâu nhìn trái nhìn phải chọn lựa giữa bạch mã và hắc mã, nàng rốt cuộc đã xuống quyết định: "Nhân tiện mua hắc mã đi."

Vì vậy, khi đã thanh toán tiền bạc xong xuôi, liền nhanh chóng dẫn ngựa rời đi.

Trên đoạn đường trở về Càng Châu, Trì Phong giục ngựa chạy như điên. Ngay đến cả chính nàng cũng không ngờ bản thân vốn đã rời nhà đi lâu như vậy, nàng thật sự cảm thấy rất tưởng niệm người thân, hơn nữa trong mười năm qua nàng cũng chưa bao giờ cùng người nhà thông qua một phong thư, cho nên tưởng niệm càng thêm sâu sắc.

Sư phụ quả thật là không thông tình đạt lý, ngay đến cả thư tín cùng người thân cũng đều không cho phép!

Trì Phong một bên thầm mắng Vô Tình Kiếm, một bên vừa lại thúc giục bản thân nhanh lên một chút mà quay trở về nhà.

Rốt cuộc, sau khi trải qua ba ngày liền rong rủi trên lưng ngựa, Trì Phong cũng đã đến thành Càng Châu rồi.

Lúc tới nơi trời hãy còn tờ mờ sáng, cửa thành vẫn chưa khai mở, cho nên Trì Phong trước hết đi đến một dòng suối nhỏ gần đó tẩy rữa mặt mũi, thuận tiện cho con ngựa nghỉ ngơi một chút.

Cửa thành rốt cuộc cũng đã mở, Trì Phong chậm rãi cầm lấy dây cương mà dắt ngựa đi vào, càng gần về đến nhà tâm trạng của nàng lại càng trở nên hồi hộp lo lắng, chính mình dường như có điểm không dám đối mặt với người thân.

Tuy rằng hiện tại vẫn còn khá sớm, nhưng trên đường phố thành Càng Châu không khí đã vô cùng tập nập náo nhiệt, có người bán cá, có người bán củi, còn có cả những người đi chợ mua thức ăn… Tất cả hòa vào nhau tạo nên một bức tranh sinh động nhiều màu sắc.

Trì Phong vẫn đang chìm đắm trong khung cảnh xung quanh thì đột nhiên nghe thấy một trận tiếng kinh hô vang lên, theo sau là một trận tiếng vó ngựa từ xa lồng lộng thoáng gần, thanh âm mỗi lúc một lớn, một đạo hồng ảnh ở phía trước nhanh chóng lao đến, trên đường đi đụng đỗ không ít hàng quán, mọi người ai nấy cũng đều hoảng hốt mà né tránh đồng thời lớn tiếng kinh hô: "Mau tránh ra! Mau tránh ra!"

Trong phút chốc mọi thứ đã trở nên hỗn loạn, trọng yếu nhất chính là cách đó không xa nhân tiện có một tiểu hài tử non nớt vẫn đang ngây ngốc đứng yên ở chỗ cũ, dân chúng hai bên đường có người la hét, cũng có người nhát gan mà che mặt lại.

Mắt trông thấy cảnh tượng con ngựa thất kinh sắp giẫm lên người tiểu hài tử, Trì Phong vội vàng xoay thắt lưng, như một đạo khói trắng, lao đến ôm lấy hắn rồi nghiêng người tránh sang một bên, đồng thời tay phải vận lực kéo lấy đuôi ngựa, hét lớn một tiếng, con ngựa hung hãn bị níu lại, chồm lên hí lộng liên hồi, hất người đang ngồi trên yên bay lên cao.

Trì Phong nhanh chóng buông đuôi ngựa, thi triển khinh công đạp gió mà thả tiểu hài tử đang ôm trong lòng ra, phút chốc lại tái tung người lên không trung đỡ lấy bóng dáng kia rồi nhẹ nhàng đáp xuống.

Lúc này, dân chúng vây trên đường phố mới kịp hiểu được chuyện gì vừa xảy ra, một trận trầm mặt trôi qua, liền sau đó bộc phát tiếng vỗ tay tán thưởng cùng tiếng hoan hô vang dội, trung gian bí mật mang theo tiếng khóc thét của tiểu hài tử.

Trì Phong quay đầu nhìn lại, thì đã trông thấy tiểu hài tử vừa rồi đang nằm trong lòng mẫu thân khóc nháo cả lên, vị phu nhân nọ một bên an ủi hài tử của chính mình, một bên cảm kích mà nhìn Trì Phong. Nàng khoát khoát tay, chuẩn bị dắt ngựa tiếp tục rời đi thì bỗng nhiên một đạo thanh âm ôn nhu tựa như hoàng oanh xuất cốc vang lên:

"Mới vừa rồi cảm ơn công tử đã ra tay tương trợ. Xin hỏi người cao danh quý tánh là chi, để tiểu nữ tử thỉnh gia phụ tới nhà tạ ơn cứu mạng?"

Thanh âm vừa rồi vốn là của vị chủ nhân con ngựa thất kinh lúc nãy, nàng một thân mặc hồng y sang trọng, nét mặt thanh tú lanh lợi.

Trì Phong chỉ khẽ mỉm cười rồi nói: "Tại hạ chẳng qua chỉ tiện tay giúp đỡ mà thôi, tiểu thư không nên khách khí như vậy. Bất quá người nên bồi thường cho những dân chúng đã bị thiệt hại kia thì tốt hơn."

Hồng y nữ tử có chút đỏ mặt, vội vàng hồi đáp: "Đó là chuyện đương nhiên."

Trì Phong gật đầu, nhanh chóng quay lưng bước đi. Nàng vốn là đang trên đường trở về nhà, nhưng lại phát hiện chính mình hội không còn nhớ rõ vị trí của Úy Trì phủ, cũng là do trước kia nàng xuất môn quá ít mà thôi.

Vì vậy, Trì Phong không thể làm gì khác hơn là nhẹ giọng hỏi: "Xin hỏi chư vị, tướng quân phủ đi như thế nào a?"

Ngay lập tức có cả một đống người nhiệt tâm thất chủy bát nhiệt (nhiều người tranh nhau nói cùng lúc) hỗ trợ, kết quả là khiến cho Trì Phong ngược lại không nghe rõ ràng lắm, nên đành phải mơ mơ hồ hồ mà đi theo hướng chỉ tay của một gã tiểu nhị.

Trì Phong trí lực tốt lắm, cảm giác phương hướng cũng rất mạnh mẽ, cho nên rất nhanh đã tìm được nhà rồi.

Ngoài đại môn của Úy Trì phủ lúc này chỉ có một lão gia nhân đang cặm cụi quét dọn, Trì Phong thoáng chốc dừng cước bộ, lẳng lặng nhìn ngắm cảnh vật thân thuộc trước mắt, trong lòng cảm thấy ngổn ngang trăm mối.

Người gia nhân nọ quan sát Trì Phong một hồi lâu, vẻ mặt đầy hồ nghi hỏi: "Xin hỏi công tử tìm ai?"

Trì Phong xuống ngựa, vừa cười vừa đáp lại: "Lão Phúc, ngươi không còn nhận ra bổn thiếu gia nữa à?"

Lão Phúc nghe thấy thế, ánh mắt lập tức lóe sáng, thần sắc vô cùng kinh hỷ nói: "Người chính là tiểu thiếu gia đây sao?"

Trì Phong cầm lấy đôi bàn tay chai sần có chút run rẩy của hắn mà khẽ gật đầu.

Lão Phúc chấn kinh một hôi lâu rồi lại vội vã chạy hướng vào trong phủ, miệng không ngừng lớn tiếng kêu lên: "Lão gia, thiếu gia, tiểu thiếu gia đã trở về rồi!"

Không lâu sau đó, toàn bộ Úy Trì phủ đều bị oanh động cả lên.

18. Q.1 - Chương 18: Ôn Chuyện

Người edit: sammy2201

Theo tiếng gọi của lão Phúc, tất cả mọi người trong Úy Trì phủ đêu nhanh chóng chạy cả ra ngoài mà vây quanh lấy Trì Phong. Bọn họ ai nấy cũng thất chủy bát nhiệt hỏi thăm, Trì Phong bộ dạng tươi cười rạng rỡ, kiên trì nhất nhất đáp lại, ha ha ha, rốt cuộc cũng đã trở về địa bàn của chính mình rồi.

Bầu không khí ngoài đại môn lúc bấy giờ có thể nói là vô cùng ồn ào náo nhiệt, đám thị nữ tụm năm tụm ba, thiết thiết tư ngữ mà thảo luận (thì thầm bàn tán), ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn về phía Trì Phong, thoáng chốc hai má lại ửng hồng.

Rất nhanh, bọn hạ nhân toàn bộ thoái lui, nhường chỗ cho các vị chủ nhân thượng trận.

Úy Trì Hòe là người đầu tiên đi tới, hắn hét lớn lên một tiếng: "Các ngươi đang làm gì vậy?"

Nhìn thấy bóng dáng vừa mới xuất hiện, đám đông ngay lập tức tản ra, Trì Phong bất giác quay đầu nhìn lại thì đã trông thấy lão gia gia đang đứng trước đại môn rồi. Hắn toàn thân khoác trường bào màu trắng, mái tóc vốn đã bạc đi nhiều so với trước kia, nếp nhăn cũng đã muốn nhiều hơn, nhưng thân thể vẫn rất cường tráng thẳng tắp, bảo trì được phong độ của một người quân nhân.

Trì Phong chậm rãi đi đến bên cạnh bóng dáng cao lớn kia, lặng lẽ mỉm cười rồi ôm chầm lấy hắn: "Gia gia, Trì Phong đã trở về!"

Úy Trì Hòe không kềm được nước mắt, nức nở nói: "Trở về là tốt rồi. Trong thời gian qua, chúng ta đã lo lắng cho ngươi biết bao nhiêu! Ngươi còn nhỏ như vậy nhân tiện phải rời khỏi phủ, cũng không biết có thể hay không tự chiếu cố bản thân?"

Cho dù Úy Trì Hòe cả một đời vốn là Thiết Huyết tướng quân uy trấn thiên hạ, nhưng vẫn không khỏi lo lắng cho nam tôn duy nhất của chính mình, dù sao cũng đã mười năm không gặp.

Trì Phong buông Úy Trì Hòe ra, vừa muốn biểu đạt một phen tưởng niệm, thì thân thể đột nhiên lại bị một người khác gắt gao ôm lấy, tiếng khóc rung trời: "Trì Phong! Ôi, tiểu bảo bối, tiểu bảo bối của ta đây mà! Ngươi thật sự đã trở về rồi sao?"

Trì Phong cố hết sức xoay người để nhìn xung quanh, này đây không phải vốn là nương của chính mình sao? Đứng bên cạnh còn có cả phụ thân của nàng.

Sau một phen khóc lóc nức nở, song phương rốt cuộc cũng đã biểu đạt xong tâm tư tưởng niệm của chính mình trong suốt mười năm qua, vì vậy rất nhanh chóng di chuyển tới đại sảnh, lúc này Úy Trì Tuyết mới khoan thai mà đi đến.

Bấy giờ tái nhìn kỹ lại, mới thức được ba người khác nhân tiện vẫn đang mặc áo ngủ đã vội vàng chạy đến, Trì Tuyết bởi vì là khuê nữ chưa xuất giá, cho nên trước phải đem trang phục của chính mình cấp cho chỉnh tề mới có thể xuất môn.

"Dáng người yểu điệu, dung mạo diễm lệ, khi chất ưu nhã thoát tục. Tỷ tỷ, mười năm không gặp, ngươi thật sự đã trở thành một đại mỹ nhân rồi." Trì Phong bộ dạng trông tựa như một sắc lang, nhìn chằm chằm vào Trì Tuyết mà muốn chảy cả nước miếng.

Trì Tuyết vốn là tiểu chuẩn của một đại mỹ nữ, phu (làn da) như nõn nà, ngũ quan tinh xảo, bên ngoài mặc bạch sắc cẩm y bằng sa mỏng, bên trong vốn là hồ lam sấn váy, cổ áo và tay áo đều được thêu hoa văn kim sắc phức tạp, trông nàng tựa như một cánh bướm rập rờn bay trong nắng.

Trì Tuyết che miệng cười khẽ, trong ánh mắt tràn đầy vẻ ôn nhu: "Mười năm không gặp, miệng lưỡi của đệ đệ vẫn mỡ khang hoạt điều như trước nga!"

Trong lúc hai tỷ đệ cùng nhau hàn huyên tâm sự, những người khác đều nhanh chóng trở về thay đổi xiêm y.

Buổi điểm tâm sáng nay quả thật là vô cùng thịnh soạn phong phú, Lâm Ngọc Lan chỉ hận không thể đem tất cả những món ăn ngon nhất ở thành Càng Châu cấp bưng lên, sau đó khiến cho Trì Phong toàn bộ ăn hết.

Trì Phong đem tình cảnh của chính mình trong mười năm qua giản lược mà thuật lại một lượt.

"Tiểu bảo bối của ta hảo đáng thương nga, nhất định là ngươi đã phải chịu nhiều cực khổ rồi. Ngày đó, trông thấy sư phụ của ngươi, ta liền nhân tiện cảm thấy sợ hãi, hắn như thế nào lại có thể ăn mặc như vậy?" Lâm Ngọc Lan yêu thương mà vuốt vuốt đầu Trì Phong, đột nhiên vừa cười vừa nói: "Tiểu bảo bối, trước

kia ngươi vốn rất chán ghét mái tóc thưa thớt của chính mình, nhưng nhìn xem bây giờ rốt cuộc nó cũng đã trở nên đen dày óng mượt."

Tất cả mọi người đều bật cười.

Trì Phong sờ sờ mái tóc của chính mình, cũng cười nói: "Khi đó tâm lý của ta chính là sốt ruột, không nghĩ qua sau này không chú ý đến nữa, thì nó lại nhân tiện mọc dài ra."

Úy Trì Hòe nặng nề mà vội ho một tiếng, thấy tất cả mọi người đều đã tập trung nhìn về phía mình, hài lòng nói: "Trì Phong, trong mười năm qua ngươi đi theo sư phụ hội đã học được những gì?"

Trì Phong nghiêm mặt hồi đáp: "Chỉ là đi theo sư phụ học võ nghệ, ngoại trừ nội lực không thể sánh được với người, còn lại tất cả đều đã học xong. Sư phụ nói với thân thủ của ta bây giờ trên giang hồ vốn đã khó có thể gặp được đối thủ."

"Vậy người hãy cùng gia gia tỷ thí một phen!" Úy Trì Hòe dẫn đầu mà bước ra ngoài, Trì Phong cũng vội vàng đi theo sát phía sau.

Thấy Lâm Ngọc Lan kéo kéo tay áo của chính mình, trên khuôn mặt lại lộ vẻ lo lắng, Trì Phong liền trầm giọng trấn an: "Không có việc gì, người cứ tin tưởng ở nơi ta!"

Địa điểm tỷ thí chính là đấu trường luyện võ nằm ở phía sau hậu viện, Trì Phong bỗng nhiên có chút hoài niệm, chính mình năm ấy đã học võ tại nơi này, lúc đầu còn nghĩ mỗi buổi sáng không tài nào có thể thức dậy sớm như vậy được, nào ngờ bây giờ nhân tiện tập mãi cũng đã trở thành thói quen rồi.

Vẫy tay bảo mọi người lùi ra xa một chút, Úy Trì Hòe cùng Trì Phong tiến đến bên cạnh giá thượng vũ khí, rồi tự chọn lấy hai cây bả mộc kiếm, sau đó cùng nhau trở lại giữa sân.

"Trì Phong, ngươi phải dốc hết toàn lực để tỷ thí, hãy cho ta xem mấy năm qua ngươi đã học được những gì?" Úy Trì Hòe ánh mắt rất nghiêm túc.

Trì Phong cũng nghiêm túc mà gật đầu.

Hai người đứng thủ thế chăm chú nhìn đối phương một hồi lâu, toàn thân ở trong trạng thái cảnh giác cao độ, sẵn sàng bộc phát bất cứ lúc nào. Úy Trì Hòe không báo trước một tiếng, liền nhân tiện cầm kiếm mà chém ngang, thanh kiếm vừa vung lên kiếm phong đã vù vù nổi dậy khí thế cực kỳ khủng khiếp, Trì Phong cũng không dám chậm trễ, tại không trung tung người bay xéo về phía sau, cấp tốc tránh được một kích của gia gia.

"Hảo!" Úy Trì Hòe hét lớn một tiếng, thanh âm vẫn còn chưa dứt, hắn đã lao nhanh về phía trước, mũi kiếm vẫn như cũ không ngừng chỉ đến đại huyệt đối phương. Trì Phong ngấm ngầm hít một hơi chân khí, ung dung chờ ũi kiếm sắp chạm vào người, thì vội vàng đề khí lùi lại phía sau ba bước.

Từ trước đến nay Trì Phong ngoại trừ cùng các sư đệ sư muội so chiêu, nhân tiện cũng ít khi cùng ngoại nhân đánh nhau, cho nên kinh nghiệm đối địch đương nhiên không thể sánh bằng với gia gia.

Úy Trì Hòe dù sao cũng là lão tướng trên sa trường, tuy rằng kiếm pháp không mấy biến hóa, nhưng mỗi chiêu mỗi thức đều là sát chiêu đoạt mạng.

Vì vậy Trì Phong cũng không vội mà thủ thắng, kỹ lưỡng nhìn qua một lượt các động tác của Úy Trì Hòe, rồi mới nói: "Gia gia, đây chính là Úy Trì kiếm pháp sao?"

Thanh âm không vội không hoãn, cơ hồ như cuộc tỷ thí hiện tại không làm hao tổn đến nửa phần khí lực của nàng! Úy Trì Hòe tâm lý vừa mừng vừa sợ, trên tay chiêu thức đã xuất ra gần hết, vội vàng trấn tỉnh bản thân mà đáp lại: "Đúng vậy!"

"Vậy cũng không tệ lắm!" Trì Phong vừa dứt lời, chiêu thức nhất thời nhanh hơn, thế kiếm tựa như cuồng phong bạo vũ nhắm thẳng vào cổ họng của Úy Trì Hòe, khiến cho hắn bất giác không dám tiến công, chỉ chăm chú lo phòng ngự. Nhận thấy thời cơ đã chín mùi, Trì Phong hét vang lên một tiếng, đồng thời xoay người mà phóng kiếm lướt trên thanh kiếm của đối phương, rồi trượt thẳng tới trước đâm vào cổ tay hắn.

Úy Trì Hòe lập tức phát ra thanh âm đau đớn, Trì Phong hoảng hốt vứt bỏ thanh kiếm trong tay, vội vàng chạy bên cạnh đến đỡ lấy hắn: "Gia gia, ngươi làm sao vậy? Có phải hay không ta đã khiến cho người bị thương rồi?"

Mọi người đang đứng bên ngoài nghe thấy tiếng kêu thất thanh của Trì Phong, cũng nhanh chóng chạy vào.

Úy Trì Hòe che cổ tay phải, lắc đầu nói: "Mặc dù đây chỉ là bả mộc kiếm nhưng bản thân nó vẫn có tính sát thương, nếu như vừa rồi Trì Phong không giảm bớt nội lực lại, có lẽ kinh mạch của ta đã sớm bị đứt đoạn!" Những lời này vừa thoát ra, mọi người đương nhiên nhận thức được ai thắng ai bại.

Úy Trì Hòe tuy rằng thua trận nhưng vẫn rất cao hứng mà cười lớn: "Hôm nay Trì Phong đã đánh bại được ta, quả thật là một chuyện đáng vui đáng mừng, xem ra hắn bây giờ đã có thể nhập ngũ được rồi."

Nghe đến đây, mọi người ai nấy cũng đều chấn kinh, quay đầu ngơ ngác mà nhìn nhau!

19. Q.1 - Chương 19: Cầu Hôn

Người edit: sammy2201

Nếu như Úy Trì Hòe không nói ra những lời này, Úy Trì Tùng cùng Lâm Ngọc Lan vốn còn tưởng rằng bản thân bọn họ thật sự có một nam tử, nhưng bây giờ khi nghe thấy hắn nói như vậy, hai người nhất thời cảm thấy vô cùng khổ não.

Xem ra người khổ não không chỉ có phu phụ bọn họ mà thôi, Trì Phong hiện tại thật sự là không có một điểm nào mong muốn sẽ gia nhập cái gì đó quân ngũ, chính mình vừa mới thoát khỏi sơn cốc hoang vắng buồn tẻ kia, nay lại phải lập tức tiến vào địa phận của nam nhân, nàng vẫn còn chưa từng được nhìn ngắm cảnh vật hoa lệ ở Tử La quốc nga? Cho nên tuyệt đối sẽ không cam tâm!

Nhanh chóng liếc mắt nhìn nhau một cái, Trì Phong cùng lão cha lão mẹ rốt cuộc cũng tìm ra đối sách rồi, nàng vội vàng đi tới phía sau lưng của Úy Trì Hòe thay hắn mà xoa bóp: "Gia gia, Trì Phong mới mười sáu tuổi, từ lúc ba tuổi đã bắt đầu luyện tập võ nghệ cho đến tận bây giờ, trừ lần đó ra, chuyện gì cũng chưa từng được làm qua, ngài cứ như vậy cho ta đi nhập ngũ, chỉ sợ đến lúc đó ta đây sẽ hội trở thành một gã mãng phu. Hơn nữa, ta cho rằng nếu muốn trở thành một vị tướng quân uy trấn thiên hạ thì học vấn cũng không thể xem thường, vì vậy ta vẫn còn muốn học hỏi thêm nhiều thứ."

Ùy Trì Hòe hưởng thụ sự xoa bóp của Trì Phong, rất thoải mái mà nhắm hai mắt lại nói: "Sư phụ ngươi nhân tiện không dạy qua binh pháp sao? Ngày trước ta đã cố công nhờ cậy hắn."

Trì Phong tâm trạng cảm thấy phấn chấn hơn đôi chút, ôn nhu nói: "Gia gia, giáo huấn vốn là một điểm, kỳ thật điều trọng yếu nhất chính là, ta vừa mới trở về, còn không có nghĩ tới nhanh như vậy đã phải rời xa các ngươi, chẳng lẽ gia gia ngài nhẫn tâm khiến cho ta trở thành một cô linh linh, đáng thương hề hề mà khóc rống ở ngoài biên cương xa xôi sao?

Trông thấy thần sắc của Úy Trì Hòe có chút động dung, Úy Trì Tùng cũng nhanh chóng tiếp ứng: "Đúng vậy, thưa cha, Trì Phong lần này đi không biết bao giờ mới có thể quay về, ta chỉ sợ hắn sẽ giống như nhị thúc, tam thúc, tứ thúc một đi không trở lại, vậy đến lúc đó người bảo chúng ta phải làm gì đây?"

"Đúng vậy, lão gia tử, người đã hỏi qua ý kiến của Trì Phong chưa? Ta nhân tiện cho rằng người vốn chỉ xem hắn là một tên thừa kế gia nghiệp bù nhìn mà thôi, căn bản người chưa bao giờ để tâm đến cảm thụ của chúng ta!" Lâm Ngọc Lan thanh âm mang theo vài phần ai oán, vài phần trách móc.

"Làm càn! Ta đây có nói là bắt hắn đi ra biên cương ngay bây giờ sao?" Úy Trì Hòe phỏng chừng bị nhiều người công kích cùng một lúc, cho nên thẹn quá hóa giận rồi.

"Cha, nương, các người xem ra đã trách lầm gia gia rồi, hiện tại ngài không có ý định sẽ đem đi ta nhập ngũ, đợi thêm mấy năm nữa hãy còn chưa muộn, huống hồ chi bây giờ thiên hạ lại đang thái bình thịnh trị." Trì Phong mau lẹ mà đỡ lời cho gia gia.

Úy Trì Hòe hừ lạnh một tiếng, không có nói thêm bất kỳ lời nào nữa, khiến ọi người tạm thời cảm thấy yên tâm.

Trì Phong rốt cuộc cũng đã trầm tĩnh lại, mấy ngày hôm nay đều là sớm ra vãn về, trước cấp đem thành Càng Châu đi dạo một lần, hoàn lại còn thuận tay làm một vài việc tốt.

Hôm nay quả nhiên là chuyện lạ hiếm thấy, chưa tới giữa trưa mà Trì Phong đã trở về rồi, vừa mới phi thiềm tẩu bích (bay trên mái, chạy trên vách) tiến vào trong phủ thì đã được Xuân Hoa, nha hoàn thiếp thân của tỷ tỷ mời đi.

Nhìn thấy nàng cứ lắp ba lắp bắp nói không nên lời, Trì Phong vội vàng trấn an: "Đừng quá khẩn trương, có việc gì ngươi cứ từ từ nói."

Xuân Hoa khuôn mặt thoáng chốc ửng hồng, không dám nhìn thẳng vào Trì Phong, chỉ là cúi đầu nói khẽ: "Tiểu thiếu gia, tiểu thư căn dặn khi nào người quay trở về thì phải lập tức đi tìm nàng." Vừa mới dứt lời, liền nhanh chóng quay lưng bỏ chạy môt mạch.

Trì Phong đứng ở phía sau trông sau mà lắc đầu ngán ngẩm, nàng có thể đối với ngoại nhân trêu hoa ghẹo nguyệt đôi chút, nhưng tuyệt nhiên không thể ra tay với các nha hoàn trong phủ, bản thân nàng vốn luôn cẩn trọng duy trì khoảng cách, cũng không có tùy tiện cười loạn, như thế nào Xuân Hoa lại trở thành bộ dạng này? Ôi, con người lớn lên xinh đẹp quá chính là không có biện pháp, chẳng lẽ thật muốn chính mình hủy dung hay sao?

Trì Phong tự kỷ mà sờ sờ khuôn mặt của mình, thở dài một hơi.

"Tỷ tỷ thân ái, ta đã đến rồi đây! Người có việc gì muốn nhờ đến ngọc thụ lâm phong, phong lưu tiêu sái, mạo tựa Phan An… (dưới tỉnh lược bớt hai trăm chữ) tiểu đệ đệ này hay sao? Ta đây vốn rất thích ra tay tương trợ mỹ nhân, chỉ cần mỹ nhân lên tiếng cho dù có phải lên núi đao xuống biển lửa cũng quyết không từ nan." Trì Phong vừa mỡ khang hoạt điều nói ra những lời tân bốc bản thân vừa liêu khởi y phục dao động, đẹp trai mà ngồi xuống.

Trì Tuyết thấy vậy không khỏi bật cười, vẻ lo lắng cũng tản mát đi được phần nào: "Ngươi nha, miệng lưỡi ngày càng ba hoa quá rồi đấy, gần đây còn thường xuyên sớm ra vãn về, có phải hay không lại đi đùa giỡn con gái nhà lành?"

"Nhìn xem, ngươi rốt cuộc cũng chịu mỉm cười rồi, mỹ nữ phải cười rộ lên như vậy trông mới đẹp mắt, quả nhiên là nhất tiếu khuynh thành nga!" Cầm lấy ấm trà ở giữa bàn, Trì Phong tự rót ình một ly, ngửa đầu lên liền nhân tiện uống xong.

Trì Tuyết khẽ lắc đầu, trầm giọng nói: "Cử chỉ của ngươi kỳ thật có thể nhã nhặn một điểm hay không? Được rồi, lúc nãy khi ngươi vừa mới trở về có biết hay không cha mẹ đang cùng ai nói chuyện?"

Trì Phong cũng chỉ lắc đầu: "Ta rất ít khi từ đại môn tiến vào, đa phần đều là leo tường, như vậy sẽ thuận tiện hơn rất nhiều, hơn nữa còn có thể giảm bớt được sự tình!"

Trì Tuyết thở dài một hơi, bất đắc dĩ mà nói: "Phỏng chừng lại là một nhà nào đó đến cầu thân, ta kể từ khi tròn mười lăm tuổi, người cầu hôn nhân tiện vẫn không ngừng, bây giờ ta cũng đã mười chín rồi, coi như là một lão cô nương, vì vậy cha mẹ có lẽ đã muốn đem ta gả ra ngoài."

Trì Phong cười hắc hắc nói: "Đó là do tỷ tỷ tri thư đạt lý, cầm kỳ thi họa mọi thứ tinh thông, cho nên mới được hoan nghênh như vậy!"

"Nhưng những kẻ cầu hôn kia ta quả thật một điểm cũng không thích, bản thân ta không biết còn có thể chống cự bao lâu nữa, kỳ thật ta vốn chỉ mong ước được gả cho người mình yêu." Trì Tuyết đột nhiên có chút xúc động, tại trong phòng đi tới đi lui, mặc dù lúc này, cước bộ của nàng vốn cũng chỉ là lượn lờ mà thôi.

Trì Phong bỗng nhiên cảm thấy hơi ngây ngốc một chút, không nghĩ tới tỷ tỷ của chính mình lại hội có những suy nghĩ như vậy, nàng còn tưởng rằng cổ đại nữ tử vẫn luôn cam chịu số mệnh đấy. Bất quá bây giờ nghe Trì Tuyết thổ lộ tâm sự, mới nhận thức được tình cảnh của nàng, ôi, cũng chỉ biết tự trách mình đã sớm không nghĩ tới phương diện này.

"Vậy trong lòng ngươi vốn đã có người yêu thích rồi phải không? Hãy cho ta biết hắn là ai, ta nhất định sẽ giúp ngươi!"

Trì Phong vừa dứt lời liền khiến cho Trì Tuyết trở nên an tĩnh lại, nàng chỉ âm thầm thở dài mà không nói gì, ánh mắt thất thần nhìn chậu hoàng lan trên bàn.

Hào khí có chút nặng nề, Trì Phong biết rõ tỷ tỷ của chính mình bề ngoài dịu dàng yếu đuối nhưng kỳ thật ẩn chứa bên trong là tính tình quật cường, một khi đã quyết định tuyệt đối sẽ không để bất cứ ai cải đổi.

Đúng lúc Trì Phong đang định mở miệng nói thêm điều gì đó, thì ở ngoài cửa đột nhiên truyền đến một trận tiếng bước chân, khiến cho hai tỷ đệ bất giác cùng nhìn ra ngoài. Từ xa xa, Lâm Ngọc Lan dẫn đầu mà đi đến, trông thấy Trì Phong cũng không hề kinh ngạc, sau khi đã an tọa mới thản nhiên nói: "Các ngươi chắc cũng đã biết hôm nay lại có người tới Úy Trì phủ để cầu thân rồi phải không?"

Trì Tuyết chậm rãi hỏi: "Lần này là thiếu gia nhà nào vậy ạ?"

Lâm Ngọc Lam nhấc khóe miệng cười lạnh, Úy Trì Tùng ngồi ở bên cạnh vội vã hướng về phía Trì Phong nháy mắt một cái, đáng tiếc lúc này Trì Phong đang tập trung mọi sự chú ý lên người Lâm Ngọc Lan, cho nên không có thời gian bận tâm đến ám hiệu của lão cha.

"Hừ, đây không phải là chuyện của Tuyết nhi, lần này nhân gia đến phủ của chúng ta là để cầu hôn tiểu thiếu gia, Úy Trì Phong a!"

"Cái gì?!" Trì Phong vừa nghe xong, cái mông đã trực tiếp nằm trên mặt đất, miệng mở to, hai mắt trợn trắng, toàn bộ hình tượng công tử hào hoa phong nhã nay đều đã không còn.

"Úy Trì Phong, ngươi quả nhiên lợi hại nga, mới vừa trở về chưa được mấy ngày, liền nhân tiện dẫn theo sáu vị nương tử đến tận phủ!" Lâm Ngọc Lan trong phút chốc đã trở thành một ngọn lửa bộc phát mà phun trào.

20. Q.1 - Chương 20: Đồn Đãi

Người edit: sammy2201

"Cái… Cái… Cái gì? Có tới những sáu người đến Úy Trì phủ để cầu hôn ta? Trời ạ, ta đây chỉ vừa mới trở về có vài ngày, như thế nào nhân tiện được hoan nghênh đến vậy!" Trì Phong sau khi kinh ngạc trôi qua, tâm lý ngược lại trở nên mừng khấp khởi, phải biết rằng ở thành Càng Châu này có biết bao nhiêu nhân tài nghĩa sĩ, chính mình không ngờ lại được nhiều người ưu ái như vậy, đủ để nhận thức được đây quả thật là chuyện vinh quang cỡ nào!

"Đến tận lúc này rồi ngươi vẫn còn có thể cười được hay sao? Nếu đã như vậy thì ngươi hãy cứ chờ mà cưới thê tử đi, dù sao đó cũng đều là thiên kim tiểu thư của các hào môn thế gia, hơn nữa gia gia của ngươi vốn đã muốn đồng ý rồi." Lâm Ngọc Lan tức giận đến mức cả người phát run.

Trì Phong khẽ nhíu mày suy tư một hồi lâu, sau đó thông qua lão cha mới nhận biết được tình hình cụ thể, nguyên lai chính là do vị hồng y nữ tử mà mấy ngày hôm trước Trì Phong đã ra tay cứu mạng, nàng vốn là thân thích của Thái Thú thành Càng Châu, nói như vậy chẳng phải cũng là thân thích của Bạch Nhất Quân hay sao?

Úy Trì Tùng vừa nói vừa giơ ngón cái lên khen ngợi: "Trì Phong quả nhiên lợi hại nga! Bây giờ danh tiếng của ngươi có thể nói vang dội khắp cả thành Càng Châu, hơn nữa lại còn là tình nhân trong mộng của vô số tiêu thư khuê nữ, từ trong hẻm cho đến ngoài phố đâu đâu cũng tương truyền rằng ngươi văn võ song toàn, mạo tựa Phan An, tâm địa thiện lương…"

Nghe đến đây Trì Phong chỉ còn biết gãi gãi đầu mà thôi, xem ra chính mình thật sự tạo ra nghiệt số đào hoa rồi. Nếu đã như vậy, thì không thể làm gì khác hơn là phải tự thân đi giải quyết.

Ngày thứ nhất, ở thành Càng Châu bỗng nhiên xuất hiện lời đồn đãi, tiểu thiếu gia của Úy Trì phủ đêm túc thanh lâu, vì tranh giành đệ nhất hoa khôi Kỷ Lệ Xuân, cho nên cùng Bạch Nhất Quân ghen tuông một trận long trời lỡ đất.

Bầu không khí tại thành Càng Châu lúc bấy giờ sôi trào cả lên, có người tin, có người không tin, càng lan truyền lại càng trở nên sinh động náo nhiệt, ngoài đại môn của Úy Trì phủ từ sáng sớm cho đến tối mịt đều có bóng người lúc ẩn lúc hiện, còn ở trong phủ đám hạ nhân sau khi không thu thập được bất cứ tin tức gì, liền nhân tiện quay sang theo dõi Bạch Nhất Quân, kết quả cũng hoàn không.

Buổi tối, có người khóc, có người tức giận.

Ngày thứ hai, tin đồn tiếp tục lan nhanh, nhưng lần này hội đã trở thành Úy Trì Phong cùng hoa khôi Kỷ Lệ Xuân vừa gặp đã yêu, bây giờ vốn đã chuẩn bị đem kiệu hoa rước lấy giai nhân mà đem về phủ rồi.

Buổi tối, lại có người khóc, lại có người cười.

Ngày thứ ba, đồn đãi vẫn như cũ hoành hành, nghe nói lần này Úy Trì Phong đã bị lão tướng quân giáo huấn ột trận, rốt cuộc còn bị chặt đứt cả hai chân.

Buổi tối, càng nhiều người khóc, càng nhiều người cười.

Nhưng tất cả vẫn chỉ là lời đồn đãi mà thôi.

Chân tướng sự việc vốn là:

Vào buổi sáng ngày thứ ba, Trì Phong vừa ngáp ngắn ngáp dài vừa leo tường tiến vào trong phủ, y phục cùng khuôn mặt đều nhăn nhúm như nhau, mắt nhắm mắt mở mông mông lung lung mà chuẩn bị mò trở về phòng ngủ.

Không nghĩ tới chính là bỗng đâu có một trận tật phong ùa tới, mang theo cường đại lực đạo, Trì Phong trong tiềm thức hướng thượng giật mình, cho nên cấp tránh được một trận phục kích.

Bây giờ tái nhìn kỹ lại, đứng vây bắt ở dưới chân tường nguyên lai chính là Úy Trì Hòe, Trì Phong rốt cuộc cũng đã chịu thanh tỉnh rồi, mồ hôi theo ngạch tế (trán) từng giọt từng giọt chảy xuống. Lão gia gia của nàng giờ phút này đang cầm trong tay một cây gậy bát khấu, nổi giận đùng đùng mà nhìn Trì Phong.

"Tiểu tử, mau xuống đây!" Úy Trì Hòe thanh âm vang dội tựa hồ như sấm rền chớp giật.

"Vậy người đừng đánh ta!"

"Mau xuống đây!"

"Tại sao lại đánh ta?"

"Ta bảo, xuống ——- đây!"

Quan sát tình hình xung quanh, nhận thấy không thể làm gì khác hơn cho nên Trì Phong đành phải ngoan ngoãn mà nhảy xuống, nhưng đáng tiếc người vẫn còn chưa chạm đất thì chân đã bị trúng ngay một gậy của lão gia gia rồi.

"Ôi chao!"

Vì vậy, tại hoa viên của Úy Trì phủ trong phút chốc thượng diễn rồi một hồi người truy ta chạy trốn, đứng bên cạnh có vô số người xem.

"Gia gia, có chuyện gì chúng ta hãy hảo hảo nói chuyện, đừng nên sử dụng thủ đoạn bạo lực nga!"

"Gia gia, người dừng lại một chút có được hay không? Chúng ta liền nhân tiện chậm rãi nói chuyện!"

"Nương, cứu mạng!"

"Cha, cứu mạng!"

"Tỷ tỷ, cứu mạng!"

“Quản gia thúc thúc, cứu mạng!”

……

Nhưng đáp lại nàng chỉ là sự im lặng tĩnh mịch mà thôi. Mọi người cư nhiên trơ mắt đứng nhìn chính mình bị lão gia gia đuổi đánh mà không một ai giúp nàng cầu tình, Trì Phong thật sự cảm thấy tan nát cả cõi lòng rồi.

“Ô…Ô…. Các người cũng khi dễ ta! Ta đây dù sao vẫn chỉ là một tiểu hài tử ốm yếu, các người thân là trưởng bối nhưng lại hùa nhau ăn hiếp một mình ta, rốt cuộc các người còn có trái tim không hả?” Trì Phong một bên ba chân bốn cẳng chạy trốn một bên vẫn không ngừng tru la thảm thiết, hoa viên nhân tiện nhỏ như vậy, hơn nữa hiện tại lại có nhiều người xung quanh, cho nên muốn sử dụng khinh công cũng không được, mặt khác bị lão gia gia rượt đuổi nãy giờ Trì Phong quả thật là đã kiệt sức rồi, không còn cách nào khác liền phóng lên một cây cổ thụ gần đó.

“Ngươi mau xuống đây cho ta!” Úy Trì Hòe dùng mộc côn chống đỡ lấy thân thể của chính mình, vừa thở hồng hộc vừa nói.

“Trước tiên hãy cho ta biết lý do vì sao người lại đánh ta, bằng không ta sẽ nhân tiện ở mãi trên này.” Trì Phong hai tay ôm chặt lấy thân cây, mạnh miệng nói.

“Ta đánh chết ngươi, cái đồ ranh con! Mới tý tuổi đầu đã học đòi nhân gia thượng kỹ viện! Hoàn lại đêm túc không về, hoàn lại ghen tuông, hoàn lại…” Úy Trì Hòe ngừng lại thở hỗn hển một lát rồi tiếp tục nói: “Úy Trì phủ chúng ta giáo dưỡng ngươi như thế sao? Sư phụ ngươi giáo dưỡng ngươi như thế sao? Ta thà rằng đánh chết ngươi cũng không để cho ngươi ra ngoài lộng hành làm mất mặt cả Úy Trì phủ!”

“Gia gia, tất cả đều chỉ là lời đồn đãi mà thôi! Ta là cháu đích tôn của ngươi, nhưng ngươi thà tin người ngoài cũng không chịu tin ta.” Trì Phong đương nhiên là phải phủ nhận rồi.

“Vậy những tin đồn ấy sao có thể sinh động như thật đến thế? Người đừng tưởng rằng ta đây đã già cho nên nhân tiện tai điếc mắt mờ mà không hay không biết gì! Ta vẫn còn có thể nghe nhất thanh nhị sở (rõ ràng rành mạch) a.”

“Gia gia, ngài làm sao có thể lão đây? Chính là, dù cho ta có già đi chăng nữa, thì ngài cũng không lão nga, ngài vốn là luôn có sức sống tràn trề!” Trì Phong cười hì hì nói, còn có khí lực rượt đánh người như vậy, như thế nào hội lão đi được?

“Người đừng mong dùng bộ mặt tươi cười kia để nịnh nọt ta, thanh danh của Úy Trì phủ bao nhiêu năm nay đều bị ngươi cấp mất hết cả rồi!” Úy Trì Hòe vẫn đang nổi giận đùng đùng mà hét lớn.

Nhìn thấy khuôn mặt tức giận của lão gia gia, so với mấy ngày hôm trước muốn đã già hơn một ít, lại nhìn xem đứng ở bên cạnh còn có Lâm Ngọc Lan cười lạnh, Úy Trì Tùng cùng Trì Tuyết lo lắng, Trì Phong rốt cuộc cũng mềm lòng rồi.

Nàng sâu khí thở dài một hơi, ánh mắt mờ mịt trông về phương xa, thành công mà hấp dẫn tầm mắt của tất cả mọi người.

“Gia gia, kỳ thật mọi chuyện xảy ra chẳng phải đều là do ngươi muốn ta đính hôn hay sao? Từ thuở nhỏ, ta vốn đã luôn nghe phụ thân nói rằng làm nương tử của các binh lính của các tướng quân vô cùng khổ cực, trên người lúc nào cũng phải chịu đựng một áp lực rất lớn, trước mặt mọi người thì luôn giả bộ tươi cươi, nhưng khi đêm xuống lại chỉ biết lặng lẽ khóc thầm, lo lắng cho tướng công của chính mình không biết có bình an hoàn hảo mà trở về hay không? Vạn nhất thật sự một đi không quay lại, vậy cô nhi quả phụ phải biết làm sao đây?” Đám hạ nhân trong Úy Trì phủ cơ hồ đều là những gia nô trung thành tận tụy, cho nên đã có không ít người nguyện ý đi theo chủ nhân nhập ngũ, bây giờ nghe đây, ai nấy cũng đều không cầm được xúc động, nước mặt dâng trào.

Trì Phong bộ dạng thê lương, tiếp tục nói: “Ta bây giờ mới mười sáu tuổi, công danh hãy còn chưa có, nếu lấy thê tử sẽ khiến cho tư tưởng bị phân tán, tiêu tan ý chí chiến đấu, hơn nữa vạn nhất mấy năm sau ta tòng quân, có gì bất trắc xảy ra, vậy vị hôn thê hoặc thê tử sẽ như thế nào đây? Ta sao lại có thể nhẫn tâm làm cho các nàng bị tổn thương?”

"Nhưng ngươi cũng không thể vì thế mà phiêu kỹ viện!" Úy Trì Hòe có chút động dung, giọng điệu đã phần nào dịu xuống.

"Gia gia, sao ngài lại có thể nghĩ như vậy? Ta ngày đó chỉ là tâm phiền ý loạn, cho nên tùy tiện đi dạo một chút mà thôi, nào ngờ đụng phải Bạch Nhất Quân ở trước cửa kỹ viện, hắn nói rằng vị tiểu cô nương năm xưa ta ra tay giúp đỡ nay đã trở thành đệ nhất kỹ nữ ở thành Càng Châu, lòng ta vốn chỉ mong được gặp lại cố nhân, không nghĩ tới chính là có nhiều sự tình phát sinh khiến cho chậm trễ thời gian quay trở về phủ. Gia gia, ngài hãy tin tưởng ta, ta bây giờ vẫn còn trong sạch đấy, bản thân ta vốn đang tu luyện một bộ thần công bí truyền của sư phụ, nếu muốn đạt thành kết quả thì phải bảo trì thân đồng tử cho đến khi tròn hai mươi tuổi, bằng không chẳng những thần công bị phá hủy, tánh mạng của chính mình e cũng khó có thể bảo toàn." Trì Phong thở dài một hơi.

"Ngươi quả thật không gạt ta?"

"Gia gia, Trì Phong đã lừa gạt ngài bao giờ chưa?" Trong ánh mắt có chút lệ quang.

Do đó, một trận cuồng phong bão táp cứ như vậy bình yên trở lại, Trì Phong chân bước khập khiễng mà quay về phòng nghĩ ngơi, lời đồn đãi cũng chính vì như thế mới phát sinh.

Từ đó về sau không một ai tái đến Úy Trì phủ để cầu thân cùng Trì Phong nữa, bởi vì tất cả đều nhanh chóng bị cự tuyệt.

Trì Phong sau khi đã trở về phòng, chuyện thứ nhất chính là nhào vào trong chăn mền cười gian, chuyện thứ hai chính là lập tức dùng bồ câu đưa tin cho sư phụ đại nhân nhằm đối chứng lời khai, phòng ngừa bị kẻ khác vạch trần.

21. Q.1 - Chương 21: Hàn Lâm Viện

Người edit: sammy2201

Rốt cuộc thì trận cuồng phong bão táp tin đồn cũng qua đi, thành Càng Châu cùng Úy Trì phủ đã có thể trở lại những ngày tháng bình yên rồi.

Vào một buổi sáng đẹp trời, tại tiểu sảnh của Tùng Lâm viện.

Trì Phong thư thái ngồi gác cả hai chân lên một cái ghế thượng, nhàm chán mà gặm quả táo trong tay, ngẫu nhiên rống to lên một câu: "Nương, ngươi rốt cuộc bảo ta đến đây để làm chi?"

Đợi một hồi lâu sau, mới trông thấy lão nương của nàng đang nổi giận đùng đùng từ ngoài cửa tiến vào.

"Ngươi như thế nào lại ở chỗ này? Ta không phải đã bảo ngươi chờ tại từ đường hay sao?"

Trì Phong nheo mắt tinh chuẩn mà đem hột táo mới vừa ăn xong ném vào trong thùng rác, khóe miệng lộ ra một nụ cười tà dị, nói: "Nương, phiền người sau này nếu có muốn truyền ta tới đi chăng nữa thì không nên dùng các tiểu nha hoàn nga, các nàng vừa trông thấy ta liền lắp ba lắp bắp nói không ra lời, khiến cho ta căn bản là chẳng nghe được gì, cho nên không thể làm gì khác hơn đành phải chờ người ở nơi này mà thôi. Hơn nữa, có việc gì lại phải đến tận từ đường để nói chuyện? Nói ở đây hay ở đó chẳng phải cũng giống như nhau cả sao? Mặc dù hai nơi đều với gần chỗ ở của ta."

Lâm Ngọc Lan tức giận nhìn nam nhi đang ngồi trước mặt mình, à không, vốn là nữ nhi, người này lớn lên càng ngày lại càng trở nên anh tuấn, mặc dù ngẫu nhiên vẫn có điểm nữ khí, nhưng nhìn chung rất tiêu sái tuấn dật, quả thật là mạo tựa Phan An, phong lưu thích thảng, nếu như chính mình có thể trẻ lại thêm mười lăm tuổi, hắn vừa lại là một nam tử, vậy nàng tuyệt đối sẽ sống chết mà truy đuổi hắn cho đến cùng, khi đó hội không còn coi trọng Úy Trì Tùng nữa rồi.

Đáng tiếc… Lâm Ngọc Lan lắc đầu, thở dài một hơi.

"Nương, ngươi đang suy nghĩ điều gì mà lại có vẻ trầm tư như vậy?" Trì Phong vừa nói vừa với lấy quả táo khác ở trên bàn, nhân tiện dùng ống tay áo lau sơ qua, sau đó liền nhanh chóng há miệng gặm lấy một miếng lớn.

"Ôi chao, ôi chao, ngươi có thể hay không tẩy qua rồi hãy tái ăn? Còn nữa ngươi cũng mau chóng chỉnh đốn lại tư thế cho nghiêm túc có được hay không?" Lâm Ngọc Lan vội vàng ngăn cản.

"Không có việc gì, ta ở trước mặt người ngoài sẽ không bao giờ hành động như vậy, cho nên ngươi có thể yên tâm." Trì Phong mỉm cười nói, ở thời cổ đại này không khí vốn vô cùng thoáng mát sạch sẽ, cần gì phải lo lắng đến việc ô nhiễm cơ chứ.

Lâm Ngọc Lan thấy thế không thể làm gì khác hơn là quay trở lại vấn đề chính: "Xem ra lão gia gia bây giờ quả thật rất yêu thương chiều chuộng ngươi, nhưng ta vẫn lo sợ vạn nhất có một ngày hắn cao hứng, muốn đem ngươi đi gia nhập quân ngũ hoặc cưới thể tử thì phải làm sao đây? Chi bằng ngươi hãy là nhanh lên một chút rời khỏi nhà đi."

Lâm Ngọc Lan cũng có chút bất đắc dĩ, nữ nhi của chính mình thật sự là mạng khổ, từ thuở nhỏ đã phải nữ cải nam trang, hơn nữa trên vai còn gánh vác trách nhiệm nam tôn độc nhất của Úy Trì phủ, bây giờ chính mình lại muốn đuổi nàng đi, có phải hay không ngay từ khi bắt đầu bản thân đã quyết định sai lầm rồi?

Trì Phong nhìn thoáng qua khuôn mặt của lão nương liền đoán được nàng đang suy nghĩ những gì, vì vậy mau chóng ngồi lại cho chỉnh tề, trầm giọng nói: "Nương, ngươi hội suy nghĩ lung tung nữa rồi, ta từ trước đến nay vốn vẫn luôn cảm tạ quyết định lúc đầu của ngươi, nhìn xem, ta bây giờ chẳng phải tốt lắm sao? Được làm thân nam nhi, ta có thể tiêu diêu tự tại khắp nơi, không cần suốt ngày phải ở trong phủ cặm cuội mà học nữ công gia chánh. Mặt khác, nếu như ta sinh tồn dưới thân phận nữ nhi, chẳng phải là rất đáng tiếc cho tài trí thông minh của chính mình hay sao?"

"Nói thì nói như vậy, nhưng ngươi rốt cuộc vẫn là thân nữ nhi, hơn nữa chuyện chung thân đại sự sau này biết phải tính thế nào?" Lầm Ngọc Lan cũng có ý nghĩ của riêng mình, mặc dù Trì Phong bây giờ vốn là thích thú, nhưng vạn nhất tương lai có ngày nàng lại hối hận thì phải làm sao đây?

"Ta căn bản là không hi hãn (quan tâm) đến vấn đề đó, không có ai quy định là nữ tử nhất định phải thành thân, chẳng phải tỷ tỷ vốn cũng như vậy à? Cho dù nàng có thật sự không lấy chồng đi chăng nữa, ta đây vẫn có biện pháp dưỡng nàng đến già." Trì Phong giọng điệu thản nhiên, tựa hồ như vấn đề nàng đang nói căn bản cùng mình không có quan hệ.

"Ôi, tình huống của hai ngươi sao có thể giống như nhau được?" Lâm Ngọc Lan cảm thấy vô cùng thiểu não, bất giác mà thở dài một hơi.

"Nương, nhi tôn tự có nhi tôn phúc, ngươi cũng đừng nên quá lo lắng kẻo lại sinh bệnh." Trì Phong vừa dứt lời, liền nhân tiện đứng dậy chuẩn bị rời đi.

"Ta vẫn còn chưa nói hết đấy, cái đứa nhỏ này!"

"Nương, vậy phiền ngươi hãy nói nhanh lên một chút, ta vốn đang rất bề bộn công việc nga!" Trì Phong lười biếng đứng tựa lưng vào cửa mà nhìn Lâm Ngọc Lan, trên gương mặt lộ vẻ thiếu kiên nhẫn.

"Cha ngươi đề nghị ngươi đến Hàn Lâm viện để học tập kinh thư, sau ba năm hãy tái quay trở về phủ, đến lúc đó có lẽ nhiều chuyện đã thay đổi, cho nên ngươi cũng dễ dàng thoát khỏi việc nhập ngũ."

Trì Phong vừa nghe đến đây, cảm thấy vô cùng cao hứng, nhanh chóng đứng thẳng dậy, hai tay chống nạnh cười thật to: "Này chẳng phải là muốn ta trở thành Chúc Anh Đài hay sao? Chỉ không biết là ở Hàn Lâm viện có thể hay không gặp được một Lương Sơn Bá ngơ ngác đáng yêu đây?"

Trông thấy Trì Phong đang mông mông lung lung mơ tưởng những ý nghĩ kỳ quái, Lâm Ngọc Lan nhân tiện không chút khách khí liền cắt đứt mọi suy nghĩ của nàng: "Đừng vội quá đắc ý như vậy, ngươi cho rằng bản thân ngươi bây giờ vốn trông giống như một nữ nhân à?" Lâm Ngọc Lan bộ dạng khinh bỉ liếc nhìn Trì Phong một lượt.

Trì Phong tựa như mèo bị giẫm phải đuôi, nhảy dựng cả lên: "Nương, ngươi đừng xem thường ta, kỳ thật vóc dáng của ta cũng tốt lắm, chỉ vì bất đắc dĩ phải che dấu mà thôi."

Lâm Ngọc Lan từ chối cho ý kiến, chỉ hừ lạnh một tiếng.

"Được rồi, nương, nhưng việc trọng yếu nhất chính là gia gia có đồng ý cho ta đi Hàn Lâm viện hay không?" Trì Phong hứng khởi vội hỏi, chính mình cũng không ngờ lại có thêm ba năm nhàn nhã nữa rồi.

"Gia gia của ngươi mặc dù có điểm cố chấp, nhưng chỉ cần ba chúng ta đồng tâm hợp lực thì chuyện thuyết phục hắn chẳng phải vô cùng dễ dàng hay sao? Do đó ngươi có thể yên tâm." Lâm Ngọc Lan vốn đã có chuẩn bị từ trước, cho nên rất tự tin vỗ vỗ vào ngực mình.

"Vậy là tốt rồi, ha ha ha, ta nhất định sẽ không làm mất mặt của Úy Trì phủ, ta đây phải hội trở thành đệ nhất đệ tử của Hàn Lâm viện, ha ha ha, các người hãy cứ mà chờ xem." Trì Phong cười đắc ý, khóe miệng nhếch lên kéo tới tận mang tai.

Vì vậy, sau khi trải qua một phen cố gắng thuyết phục, Úy Trì Hòe rốt cuộc đã chịu nghe theo ý kiến của Úy Trì Tùng cùng Lâm Ngọc Lan, là quyết định cho Trì Phong đến Hàn Lâm viện để học tập kinh thư đồng thời nhân tiện uốn nắn lại tính cách háo thắng tự phụ của y.

Hơn nữa đây còn là thư viện lớn nhất cả nước, ngoài giáo dạy binh thư còn có cả rèn luyện võ thuật, cho nên vốn cũng rất có lợi cho sự phát triển của Trì Phong.

Cứ như vậy, Trì Phong nhanh chóng rời khỏi phủ mà lên đường đi nhập học rồi.

22. Q.1 - Chương 22: Cường Đạo

Người edit: sammy2201

Tâm trạng của Trì Phong bây giờ có thể nói là phi thường buồn bực, một thân một mình lại phải trải qua cả một đoạn đường dài như vậy quả thật rất nhàm chán, lúc vừa mới bắt đầu nàng còn hăng hái rời khỏi lưng ngựa mà hái hoa bắt bướm, hoặc là nghêu ngao ca hát, nhưng trải qua một thời gian, nàng thật sự đã mất hết kiên nhẫn rồi, ngước nhìn bầu trời trong xanh cao vút, mây trắng lượn bay trên không trung, cây cối xanh tươi dọc hai bên đường, cảm giác hảo nhàm chán nga.

Trên đường đi, mọi người ai nấy cũng đều vội vã bề bộn mà lướt nhanh, chưa có người nào dừng lại để nghĩ chân, ngẫu nhiên có vài người trong lúc vô tình thoáng liếc qua Trì Phong, nhưng chẳng một ai nói gì.

Cho nên Trì Phong không thể làm gì khác hơn là tự lẩm bẩm với chính mình, con ngựa của nàng ngẫu nhiên đáp lại bằng một hai tiếng "phì phò", một người một ngựa tuy rằng chỉ mới ở cùng nhau trong bốn ngày ngắn ngủi nhưng cảm tình được bồi dưỡng tốt lắm, vì vậy Trì Phong quyết định đặt cho nó một cái tên, chính là "Kinh Phong".

"Nhàm chán, quả thật rất nhàm chán nga, suốt cả quãng đường đi chẳng có gì hứng thú, phải chi gặp được cường đạo cũng tốt, ít nhất thì vẫn còn có người cùng ta trò chuyện." Trì Phong cúi người ghé sát vào tai con ngựa mà thầm thì to nhỏ.

Rốt cuộc vận may của Trì Phong cũng đã đến rồi, vì muốn nhanh chóng thoát khỏi tình thế hiện tại, nàng quyết định chọn con đường tắt đi xuyên qua núi, căn cứ vào tấm địa đồ của gia gia, từ nơi này xuất phát có thể rút ngắn được một nửa thời gian. Bất quá ở hai bên đường đều chỉ là rừng cây mà thôi, cho nên thoạt nhìn trông có điểm âm u tĩnh mịch.

Nhưng… Nhưng điều trọng yếu nhất chính là tại sao nàng chưa bao giờ nghe gia gia nói qua ở nơi này có cường đạo! Nếu như biết từ trước, thì nàng đã không phải buồn rầu ủ rũ suốt cả mấy ngày nay.

Nhìn đám người ồn ào náo loạn ở phía trước, Trì Phong vỗ vỗ vào con ngựa của chính mình vài cái, còn bản thân hăng hái bừng bừng mà phi thân tiến đến gần, sau đó liền nhân tiện ẩn mình phía sau một gốc cây đại thụ.

Lúc bây giờ tái quan sát kĩ, mới phát hiện đây quả nhiên là cường đạo.

Đám cường đạo này, đại khái có tổng cộng hai mười tên, tất cả đều bịt kín mặt, cưỡi ngựa, thân mặc hắc y, trong tay lăm lăm cầm đại đao không ngừng phát ra bạch sắc quang mang, đang đứng vây quanh một chiếc xe ngựa hoa lệ, hoàn lại bên cạnh còn có hai người.

Một trong số đó vốn là tiểu thư đồng, bộ dạng ước chừng mười bốn mười lăm tuổi, giờ phút này hắn rất trấn định nhìn bọn người vây xung quanh, chỉ là chân có điểm run rẩy mà thôi.

Người còn lại là một nam nhân tráng kiện như thiết tháp, đại khái khoảng hai mươi tuổi, mặc huyền sắc áo tang bằng vải thô bình thường, bên hông mang theo một thanh bội kiếm được quấn bằng lớp lụa trắng. Tiếc thay, ở vị trí của Trì Phong chỉ có thể trông thấy bóng lưng của hắn, nhưng lại không tài nào nhìn rõ được diện mạo.

Đám cường đạo cười khằng khặc một trận quái dị.

"Ngọn núi này vốn là địa bàn của bọn ta, nếu muốn bình an rời khỏi đây, hãy ngoan ngoãn giao nộp toàn bộ tư trang! Bổn đại gia sẽ nhân tiện mà tha mạng cho các ngươi!" Một tên trong đám cường đạo bộ dạng trông tựa như đầu lĩnh lên tiếng, thanh âm trầm thấp mang theo vài phần lạnh lùng.

Nam nhân trẻ tuổi vẫn như trước không nói gì, chỉ chậm rãi rút thanh kiếm ở bên hông ra.

Khi lớp vải bọc được giải khai, ngay lập tức từ thanh kiếm phóng ra những tia lãnh quang lấp loáng cùng hàn khí kinh người, cho dù đứng ở khoảng cách khá xa cũng dễ dàng cảm nhận được, tựa hồ như trong nháy mắt có thể đả thương địch thủ một cách vô hình.

Vì vậy đám cường đạo cũng không dám manh động, vừa nhìn thoáng qua đã có thể nhận thấy kinh nghiệm thực chiến của bọn họ vốn vô cùng phong phú, trên khuôn mặt không biểu lộ bất cứ thần sắc gì, đứng thủ thế sẵn sàng chờ lệnh của lão đại. Song phương cứ như vậy mà giằng co một hồi lâu.

Ẩn mình phía sau thân cây, Trì Phong cảm thấy cực kỳ sốt ruột.

Nhãn châu thiểm động, tâm lý bắt đầu có chút lung lay, nàng đột nhiên vận nội lực, điểm mũi chân chạm trên mặt đất một cái, giữa không trung thân hình vừa chuyển, cả người tựa như một đạo khói xanh, khinh phiêu phiêu đáp xuống ngay giữa vòng vây.

"Các ngươi còn chần chừ gì nữa mà chưa chịu động thủ vậy hả? Thật là, muốn bức chết người khác rồi. Ta đây vốn đang rất bề bồn công việc nga! Nếu muốn đánh thì hãy lập tức động thủ, bằng không nhanh chóng tránh sang một bên, thật là, không có đạo đức gì cả, sao lại đứng chắn ngang đường như thế? Không biết người khác còn phải đi hay sao? Con đường này cũng không phải chỉ có một mình các ngươi đi, thiên hạ này cũng không phải chỉ có mấy người các ngươi, rốt cuộc các ngươi muốn gì? Còn nữa, nói cái gì là thụ tài hả? Chẳng có tiến bộ gì cả, làm cường đạo lâu như vậy, cũng không biết thế nào là sang tân (đổi mới) à? Tục ngữ nói sang tân vốn là ngọn nguồn của tiến bộ, không sang tân sẽ không phát triển,..." Trì Phong vừa mới xuất hiện, liền nhân tiện lớn tiếng mà quát mắng không ngừng, thật giống như mấy trăm năm qua chưa từng nói chuyện, hoàn toàn không cho người khác có cơ hội xen miệng vào.

Tên đầu lĩnh khoé miệng co quắp, gân xanh bạo khởi, nhưng lại nhận thấy Trì Phong thân thủ bất phàm, cho nên giọng điệu có phần nào ôn hòa: "Tiểu huynh đệ, phiền ngươi hãy tránh sang một bên, chúng ta sẽ nhanh chóng giải quyết xong mọi việc."

"Giải quyết xong?!" Trì Phong thanh âm cao vút, "Ta đợi đến độ thiếu chút nữa đã muốn ngủ thiếp đi, hoàn lại các ngươi vẫn chỉ đứng bất động như thế!"

"Chúng ta bây giờ liền bắt đầu, xin mời tiểu huynh đệ tránh ra." Tên đầu lĩnh vội vàng trấn an Trì Phong.

"Nhưng bây giờ ta không nghĩ sẽ tránh đi." Trì Phong vừa nói vừa đảo mắt nhìn xung quanh, đồng thời thoáng liếc qua nam nhân trẻ tuổi mặc huyền sắc y phục kia.

Điều đầu tiên đập vào mắt nàng là một khuôn mặt anh tuấn, lưỡng đạo mày kiếm thô dày, đôi mắt đen sâu thâm thẩm, cái mũi thẳng, đôi môi mỏng, vóc người rắn chắc vạm vỡ, trên gương mặt không biểu lộ bất cứ thần sắc gì, chỉ là trong ánh mắt mơ hồ toát ra một loại hàn khí âm lãnh khiến cho người ta phải khiếp sợ.

Trì Phong bất giác tiến đến gần, thì ngay lập tức ngửi thấy mùi máu tươi phảng phất trong không khí, đến tận lúc này nàng mới phát hiện hắn đã bị thương.

Tên đầu lĩnh cường đạo đại khái vẫn còn đang muốn nói điều gì đó, bỗng nhiên trông thấy Trì Phong cười rộ lên, thân hình chợt lóe rồi nhanh chóng biến mất.

Mọi người ai nấy cũng đều vô cùng kinh ngạc, nhất thời vẫn chưa hiểu được chuyện gì vừa xảy ra, cứ như thế mà đứng ngây ngốc tại chỗ, chỉ trong chớp mắt, liền nhân tiện nhìn thấy một đạo khói xanh tựa như tật phong phóng về phía tên đầu lĩnh, đồng thời ngay tại yết hầu của hắn đã có một thanh đao kề sát, thanh đao này vốn trông rất quen thuộc nga.

Một tên cường đạo đột nhiên la lên: "Đó là đao của ta!"

Tên đầu lĩnh sắc mắt vẫn trấn tĩnh như trước, chỉ nghe hắn nói: "Tiểu huynh đệ quả nhiên lợi hại, hôm nay xem như chúng ta có mắt mà không trông thấy Thái Sơn, xin ngươi hãy lượng thứ, chúng ta sẽ ngay lập tức rút lui."

"Ta làm sao biết các ngươi có lừa gạt ta hay không?" Cùng hắn ngồi ở trên lưng ngựa, Trì Phong khóe miệng nhếch lên một tia cười lạnh.

"Chúng ta căn bản vốn không phải là đối thủ của ngươi. Hơn nữa, Vương Nhị Hổ ta tuy rằng chỉ là một tên cường đạo, nhưng từ trước đến nay chưa bao giờ cố ý tổn hại đến tính mạng của kẻ khác, chỉ là cướp tiền tài mà thôi."

Trì Phong liếc mắt nhìn về phía nam tử trẻ tuổi, trông thấy hắn khẽ gật đầu, vì vậy liền nhân tiện buông tên thủ lĩnh ra.

Đứng ở một bên nhìn đám cường đạo rời đi, Trì Phong mỉm cười nói: "Đây thật sự là cường đạo à?"

Lúc này, từ trong cỗ xe ngựa hoa lệ bỗng nhiên truyền ra một trận tiếng rên rĩ.

Tiểu thư đồng biến sắc, vội vàng vén bố liêm (bức màn) mà chui vào bên trong.

Liền sau đó, ngay trước mặt Trì Phong đột ngột xuất hiện một tuyệt sắc mỹ nhân, khiến cho thần trí của nàng trong phút chốc đã trở nên mê muội.

23. Q.1 - Chương 23: Mỹ Nhân

Người edit: sammy2201

Đại mỹ nhân bộ dạng đại khái chừng mười bảy mười tám tuổi, một thân xanh nhạt sắc cẩm y sang trọng, đai lưng là tơ lụa hoàng sắc, càng làm tôn lên làn da trắng nõn tựa như bạch ngọc. Ngũ quan của nàng khi tách ra mặc dù không thể xem như tuyệt mỹ, nhưng tổ hợp lại tạo nên một dung mạo vô cùng kiều diễm, khiến cho người ta vừa nhìn thấy phản ứng đầu tiên xuất hiện trong đầu chính là —— người này rất đẹp! Có thể nói là phi thường xinh đẹp!

Trì Phong trợn tròn mắt không ngừng đánh giá đại mỹ nhân trước mặt, bàn tay bất giác vỗ vỗ vào ngực trái, cố gắng trấn định lại tâm tình đang bấn loạn của chính mình.

"Thiếu gia, bây giờ ngài cảm thấy như thế nào?" Tiểu thư đồng vẻ mặt lo lắng khẩn trương mà thấp giọng hỏi, khiến cho Trì Phong trong lòng không khỏi chấn động mãnh liệt.

Chờ một chút, rốt cuộc tin tức nàng mới vừa nghe lúc nãy là sao hả?

"Ngươi không có nghe lầm, hắn đích thực là nam nhân." Một đạo thanh âm trầm thấp dễ nghe bỗng đâu vang lên.

Trì Phong quay đầu nhìn lại, nguyên lai chính là nam nhân trẻ tuổi lúc nãy, hắn hai tay ôm bảo kiếm đứng tựa lưng vào thân cây, ánh mắt trong trẻo nhưng lại thập phần lạnh lùng sắc bén.

Trì Phong không tin vào tai mình, nhanh chóng tiến đến gần chiếc xe ngựa, đẩy tên tiểu thư đồng đang đứng ở bên cạnh ra, bái khai quần áo, đồng thời đưa tay sờ sờ ngực cùng yết hầu của mỹ nhân.

Động tác liên tiếp dứt khoát, đừng nói là tiểu thư đồng, ngay đến cả đối tượng bị phi lễ cũng không kịp có phản ứng gì.

"Oa, quả thật là nam nhân, các ngươi lừa gạt tình cảm của ta!" Trì Phong hụt hẫng kêu to, nhưng hai tròng mắt vẫn gắt gao khóa tại bộ ngực bằng phẳng trắng trẻo trước mặt, bộ dạng trông tựa như một tiểu sắc lang.

May thay, tiểu thư đồng rốt cuộc cũng đã hồi phục tinh thần, quát lo lên một tiếng, sau đó liền vội vàng chạy đến, thay thiếu gia nhà hắn sửa sang lại quần áo cho chỉnh tề.

Đến tận lúc này, mỹ nhân mới kịp hoàn hồn, khuôn mặt của y trong phút chốc từ trắng noãn đã chuyển sang ửng đỏ, đôi mặt u thâm thâm lẳng lặng nhìn Trì Phong.

"Ngươi có bệnh?" Trì Phong đột nhiên ngây ngốc hỏi.

"Chính ngươi mới có bệnh đấy! Thiếu gia ta chỉ ngẫu nhiên bị trúng phong hàn mà thôi." Thư đồng lại kêu to, hung hăng liếc nhìn Trì Phong một cái.

"Vậy tại sao toàn thân hắn hội nóng lên như thế?" Trì Phong khó hiểu hỏi.

"Ngươi có thể điều trị được sao?" Huyền y nam tử vẫn trầm mặc mà đứng nguyên tại chỗ.

"Ta đương nhiên là không thể, nhưng bất quá ta có dược để điều trị." Trì Phong vội vã quay đầu hướng về phía bìa rừng, huýt sáo to lên một tiếng, Kinh Phong của nàng vừa nghe thấy liền ngay lập tức chạy đến.

Trì Phong thân thiết mà vuốt vuốt đầu nó vài cái, sau đó từ trên lưng ngựa mới xuất ra một túi đựng rất nhiều dược vị do tiểu sư muội Túy Nguyệt đã cấp ình trước lúc xuống núi, tìm trong đó bình dược điều trị phong hàn.

"Đây chính là dược do tiểu sư muội ta nghiên cứu bào chế, nếu như các ngươi tin tưởng thì hãy mau cho thiếu gia dùng đi." Trì Phong vừa nói vừa cấp chiếc bình đưa cho huyền y nam tử.

Hắn trầm tư suy nghĩ một hồi lâu, rồi mới đi tới tiếp nhận.

Vì vậy, mỹ nhân sau khi đã uống dược xong, cũng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Rốt cuộc, mọi người liền nhân tiện cùng nhau rời đi.

Thông qua cuộc trò chuyện, Trì Phong mới nhận thức được nguyên lai bọn họ vốn không hề quen biết, chỉ là trên đường đi cùng vô tình đụng phải cường đạo, sau khi đã hợp sức đánh lui được địch nhân, huyền y thiếu niên bị trọng thương, còn mỹ nhân bị kinh hách, cho nên trúng phải phong hàn. Trừ lần đó ra, toàn bộ hộ vệ mỹ nhân mang theo đều đã công tuẫn chức (hy sinh vì nhiệm vụ) cả rồi.

Sau bởi vì phải giúp mỹ nhân chữa bệnh, cho nên bọn họ đành lựa chọn con đường tắt đi xuyên qua núi, không nghĩ tới chính là lại một lần nữa gặp phải cường đạo, nhưng may mắn được Trì Phong ra tay tương trợ.

Vốn là ba người cùng nhau hành tẩu, bây giờ lại có thêm Trì Phong nữa rồi.

Đương nhiên, những điều này đều là do thư đồng Tiểu Thanh nói ra, huyền y thiếu niên Dung Ức Ảnh vẫn lẳng lặng mà đánh xe, mỹ nhân Vân Thiên Trạch hiện còn đang ngũ say.

Đại khái chừng nữa canh giờ sau, bọn họ rốt cuộc đã ra tới bìa rừng.

Vừa đến một thị trấn nhỏ gần đó, Trì Phong liền nhân tiện tháo miếng vải đen che mặt xuống, mọi người ai nấy cũng đều cảm thấy sửng sốt, trong mắt không khỏi lộ ra một tia kinh diễm.

Trì Phong cười đắc ý nói: "Thế nào? Thiếu gia ta có phải hay không lớn lên rất tuấn mỹ? Ha ha ha, kỳ thật bản thân ta cũng cảm giác được điều đó, chính vì vậy ta đây mới phải mang khăn đen che mặt, vốn là không nghĩ làm cho những kẻ khác sinh tâm mà cướp sắc."

Ba người còn lại vừa nghe đến đây ngay lập tức dời tầm mắt, không muôn phải chứng kiến một màn tự biên tự diễn của Trì Phong.

Do đó, thuận theo tự nhiên, mọi người cùng nhau tìm khách điếm để trụ hạ, hoàn lại mời đại phu đến xem bệnh ỹ nhân.

"Trì Phong, ngươi chuẩn bị đi đến nơi nào?" Lúc bấy giờ, Tiểu Thanh đã đi sắc thuốc, Dung Ức Ảnh vừa lại không nói lời nào, cho nên Vân Thiên Trạch không thể làm gì khác hơn là phải đích thân tìm hiểu về Trì Phong.

"Ha ha, ta vốn đang trên đường đến Hàn Lâm viện ở thành Tương Châu để nhập học." Trì Phong thuận miệng trả lời, hai mắt nhìn chằm chằm vào cửa lớn, nhân tiện chờ đợi tiểu nhị nhanh lên một chút đem thức ăn mang đến, nàng quả thật đói muốn chết đi được.

"Thật sao? Chúng ta cũng vậy!" Vân Thiên Trạch trong lòng có chút kinh hỷ mà nói, thanh âm rõ ràng trong trẻo, rất động lòng người.

Trì Phong say mê một hồi mới đáp: "Ha ha, nếu đã như vậy chi bằng chúng ta hãy cùng nhau lên đường." Nghĩ đến việc có thể cùng mỹ nhân ở chung một chỗ, hơn nữa dọc đường lại có người cùng mình trò chuyện, Trì Phong đương nhiên cảm thấy vô cùng cao hứng.

Không lâu sau đó, một nhóm hộ vệ khác của Vân Thiên Trạch rốt cuộc đã đến nơi, bọn họ ai nấy dung mạo cũng nghiêm nghị, bước đi lặng yên không một tiếng động. Trì Phong bất giác le lưỡi, nhiều hộ vệ như vậy cư nhiên lại không địch nổi đám cường đạo? Vậy đám cường đạo này nhất định là rất lợi hại!

Hơn nữa đây cũng là lần đầu tiên Trì Phong mới nhận biết được thế nào là sự phô trương, tất cả các vật dụng của Vân Thiên Trạch tuyệt đối đều là trân phẩm, chén uống trà vốn là dương chi bạch ngọc, ôn nhuận trong suốt. Đũa thì được làm bằng nga voi, trụ tại phòng xa hoa đệ nhất của khách điếm, mọi thứ bên trong như chăn mền chiếu gối đều được trực tiếp mang từ nhà đến.

Nhìn thấy Vân Thiên Trạch trong lúc dùng cơm luôn nhăn mặt cau mày, Trì Phong phỏng chừng hắn không vừa ý với thức ăn ở nơi đây, nghĩ đi nghĩ lại, quả nhiên đúng như vậy thật, nơi đây căn bản chỉ là một thị trấn nhỏ, như thế nào hội có được những món sơn hào hải vị?

"Nhà các ngươi nhất định là rất có tiền nga!" Trì Phong rốt cuộc cũng đã có kết luận.

Vân Thiên Trạch thoáng liếc qua Trì Phong một cái, nhận thấy nàng không có vẻ gì hâm mộ hoặc đố kị, thần sắc vẫn thản nhiên như trước, tâm lý ngược lại cảm thấy hứng khởi, trên mặt lộ ra một nụ cười rạng rỡ, tựa như bách hoa tranh nhau nở rộ, xuân quang phá tuyết, quả thật vô cùng mỹ lệ.

Trì Phong lại một phen ngẩn ngơ, nói: "Đẹp quá!"

Vân Thiên Trạch thoáng chốc giật mình sửng sốt, nhưng vẫn như trước tươi cười.

Trì Phong trông thấy thế cũng chỉ ngây ngô mà cười theo, hồn nhiên không hay biết đám hộ vệ cùng thư đồng Tiểu Thanh đứng bên cạnh tâm lý cực kỳ khiếp sợ.

Trái ngược với Vân Thiên Trạch hoa lệ, huyền y nam tử Dung Ức Ảnh có vẻ rất bề bộn, trầm mặc ít nói, y phục tầm thường, trụ tại gian phòng hạng trung của khách điếm, hắn toàn thân trên dưới đại khái chỉ có mỗi thanh kiếm là đáng giá.

Ba người tuy rằng trụ cùng một khách điếm, nhưng tình cảnh hoàn toàn khác xa nhau, bởi vì mức độ tiêu phí bất đồng. Một người vốn là siêu cấp phú hào, một người là tiểu trung lưu, một người là bá tánh bình dân, đây quả thật là một tổ hợp kỳ quái, nhưng khi ở chung vẫn có điểm hòa hợp.

Trải qua vài ngày đi đường, đoàn người rốt cuộc đã đến—— thành Tương Châu rồi.

24. Q.1 - Chương 24: Nhập Học

Người edit: sammy2201

Thành Tương Châu vốn nằm ở phía Đông Nam của Tử La quốc, ngoại trừ kinh thành thì có thể nói đây là thành trì nổi danh thuộc vào loại bậc nhất lúc bấy giờ, bởi vì nơi đây có Hàn Lâm viện, hàng năm thư

hương tung bay, trong triều đình có rất nhiều quan viên đều cầu học tại thành Tương Châu, danh nhân thi sĩ cả nước cũng ở chỗ này học tập qua.

Hàn Lâm viện trong mấy ngày nay đang chuẩn bị tổ chức chiêu sinh, cho nên không khí đặc biệt ồn ào náo nhiệt. Ngoài cửa thành lúc nào cũng tấp nập người cùng xe ngựa qua lại, thỉnh thoảng xuất hiện một nhóm nam nhân trẻ tuổi, bọn họ thân mặc nho sam, rất hào hứng cùng nhau đàm luận điều gì đó.

Trì Phong không có tâm trạng quan tâm đến những việc này, nàng hiện tại đang không ngừng đi tới đi lui trước đại môn của Hàn Lâm viện mà đắng đo suy nghĩ trước sau.

Nguyên lai tại Hàn Lâm viện mặc dù có đến mười mấy sở học sân, nhưng nổi danh nhất bất quá chỉ có hai viện.

Một viện trong số đó vốn là văn võ đều phải học, nhưng vẫn lấy việc học tập kinh thư làm trọng yếu, rất nhiều quan văn đã xuất thân từ nơi đây, gọi là Phong Hiền viện.

Một viện khác cũng tương tự văn võ đều phải học, nhưng lại lấy việc rèn luyện võ thuật làm trọng yếu, rất nhiều võ tướng cũng đã xuất thân từ nơi đây, gọi là Lạc Lâm viện.

Hai sở học sân vốn là địa danh nổi tiếng nhất cả nước, vì vậy hấp dẫn đông đảo người đến cầu học, tuy nhiên nếu muốn nhập môn thì cần phải trải qua một cuộc khảo thí vô cùng ngắt ngao.

Điều kỳ quái nhất chính là hai gian thư viện này đều tọa lạc trên hai ngọn núi tương đối cao, trung gian được phân cách bởi một khoảng sân rộng lớn, lúc này cả hai nhà đều đang rất bận rộn mà chiêu sinh.

"Trì Phong, ngươi có gì phiền não sao?" Đứng ở một bên, Vân Thiên Trạch tò mò hỏi thăm. Hắn thân mặc hoa phục, đầu đội bạch ngọc quan, phụ trợ thêm cho vóc người cao gầy một cỗ phiên nhiên khí, mặc dù khuôn mặt tuyệt mỹ của hắn sẽ khiến cho không ít người lầm tưởng đó là nữ nhân, nhưng nhìn qua y phục cùng dáng vẻ thì có thể hoàn toàn nhận ra đó là một nam nhân.

Tuy đã biết hắn đích thực là nam nhân, bất quá vẫn có rất nhiều người len lén mà ngắm nhìn, tỷ như mới vừa rồi Trì Phong còn trông thấy một vài tên khuôn mặt thoáng chốc ửng hồng.

Vân Thiên Trạch thoạt nhìn qua thần sắc vẫn thản nhiên như trước, đối với những ánh mắt si mê đó vốn không thèm để ý.

Bây giờ Trì Phong không có tinh lực nghĩ đến những việc này, nàng phiền não nhíu mày: "Ta đang suy nghĩ nên báo danh vào viện nào? Phải biết rằng đây chính là nơi chúng ta theo học trong suốt bốn năm, vạn nhất lựa chọn sai lầm sau này sẽ rất thống khổ nga!" Ánh mắt của nàng không ngừng dao động tại hai bên bàn đăng ký.

"Ngươi cho rằng ngươi là ai? Bây giờ vốn là Hàn Lâm viện chọn lựa ngươi, không phải ngươi chọn lựa Hàn Lâm viện." Dung Ức Ảnh hừ lạnh một tiếng.

Trì Phong khóe miệng nhếch lên, cười nói: "Ta đối với chính mình vốn vô cùng tự tin, muốn vào viện nào hoàn lại đều rất dễ dàng." Vừa dứt lời liền nhân tiện nhìn thoáng qua Dung Ức Ảnh, "Ngươi thì sao? Rốt cuộc đã xuống quyết định hay chưa?"

"Ta muốn thử báo danh vào Lạc Lâm viện." Dung Ức Ảnh trầm ngâm một hồi rồi mới đáp lại, nhưng trong ánh mắt lộ vẻ kiên định.

"Ta chọn Phong Hiền viện." Vân Thiên Trạch triển khai vũ phiến (quạt giấy), nhàn nhã mà phe phẩy.

Ba người một người lạnh lùng, một người tuyệt mỹ, một người tuấn mỹ, ba loại khí chất bất đồng tụ lại cùng một chỗ, hấp dẫn vô số tầm mắt.

"Hả? Các ngươi cũng đã xác định rồi." Trì Phong trong lòng cảm thấy lo lắng bất giác thở dài, gia gia đương nhiên muốn nàng tiến vào Lạc Lâm viện, trái lại phụ thân muốn nàng tiến vào Phong Hiền viện. Ở Lạc Lâm viện không khí dường như tự do hơn, có ít các quy cũ nghiêm khắc hơn so với Phong Hiền viện, nhưng mặt khác nó có một điểm tốt, chính là nếu như ngươi sau khi đã hoàn thành tất cả các chương trình học do phu tử đưa ra, tái thông qua một cuộc thi, vậy thì ngươi có thể sớm tốt nghiệp rồi.

Trì Phong không xác định chính mình có thể hay không trốn tránh được việc nhập ngũ, cho nên vẫn còn do dự.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có một nam tử đi lướt qua trước mắt nàng. Nam tử này thoạt nhìn không thể đoán được đại khái bao nhiêu tuổi, ngươi có thể nói hắn mười tám mười chín tuổi, cũng có thể nói hắn hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, mặc một thân thuần bạch sắc trường sam, y phục vốn rất đơn giản, nhưng khi khoác lên người hắn, lại hội trở thành cẩm y hoa phục. Tóc dài đen nhánh bó thành một quan ở phía sau đầu. Ngũ quan hoàn mỹ cực kỳ, không lộ ra một điểm nào bất hảo, khí chất tao nhã lạnh lùng không gì so sánh kịp. Chỉ cần nhìn qua ánh mắt say mê của Trì Phong cũng đủ để nhận biết hắn là nhất đẳng mỹ nam tử, à không, phải nói rằng Trì Phong rốt cuộc đã gặp được nam tử đắc ý nhất trong cuộc đời của chính mình rồi, quả nhiên là cực phẩm nga!

Hắn ở trong đám người đông đúc tiêu sái mà bước đi, không có kẻ nào dám gây trở ngại, một mạch liền nhân tiện tiến thẳng, hoàn lại còn có rất nhiều người hướng về phía hắn hành lễ, hắn hết thảy gật đầu đáp lại. Tại khoảng sân rộng lớn này cơ hồ mọi người đều chăm chú dõi theo từng bước chân của hắn.

Như vậy khí chất, như vậy tư thái, như vậy tuấn mỹ, Trì Phong vừa lại đưa tay che ngực trái, cảm thụ trái tim của chính mình hữu lực mà đập liên hồi.

Con người còn sống quả thật là điều vô cùng tốt đẹp, vì còn có thể tận mắt chứng kiến được một mỹ nam nhân tuyệt thế vô song như vậy.

Cho nên vì cuộc sống tươi đẹp sau này, Trì Phong không chút chần chừ liền nhanh chóng chạy đến chắn ngang trước mặt mỹ nam, dưới sự kinh ngạc của tất cả mọi người, nàng triển khai một nụ cười rạng rỡ tựa như đóa phù dung bừng nở trên mặt nước, đồng thời khởi hai tay hữu lễ mà hỏi thăm: "Huynh đài, xin mạn phép được hỏi người ở viện nào?"

Vị nam tử kia vi lặng trong chốc lát, nhưng rất nhanh đã hồi phục lại tinh thần mà hồi đáp: "Phong Hiền viện." Thanh âm trầm ấm, mang theo từ tính động lòng người.

"Đa tạ huynh đài, ta đây cũng sẽ rất nhanh trở thành đệ tử của Phong Hiền viện, chúng ta sau này nhất định còn gặp lại." Trì Phong mừng rỡ cười toe toét, sau đó vội vàng chạy về phía bọn Vân Thiên Trạch.

"Ngươi rất thích hắn?" Vân Thiên Trạch thu hồi vũ phiến, khẽ nhíu mày.

Trì Phong bất giác nắm chặt hai tay, không trả lời hắn mà kiên định nói: "Ta quyết tâm phải tiến vào Phong Hiền viện."

Vừa dứt lời, liền nhân tiện chui vào trong đám đông.

Trì Phong một bên cố gắng len lõi tiến về phía trước, một bên không ngừng hô to: "Ta đây muốn đi báo danh, làm phiền mọi người hãy tránh ra!"

Rất nhiều người mới vừa rồi chứng kiến một màn truy đuổi mỹ nam của Trì Phong, cho nên cũng nhanh chóng nhường đường đồng thời đứng sang một bên mà chờ xem náo nhiệt.

Trì Phong rốt cuộc đã chui đến được phía trước bàn báo danh rồi, nơi này có một mảnh đất trống, hoàn lại chỉ có vài vị chủ khảo ngồi ở đó, một nam nhân trong số đó bộ dạng chừng ba mươi tuổi, thân mặc cẩm y nho nhã, cười nói: "Tiểu đệ đệ, muốn vào Phong Hiền viện của chúng ta cần phải trải qua một cuộc khảo thí, bao gồm một văn một võ, chỉ cần ngươi thông qua là được."

"Không thành vấn đề, bây giờ nhân tiện khảo đi." Trì Phong vừa nói vừa thoáng liếc nhìn về phương hướng mỹ nam đã biến mất, trong lòng cảm thấy tràn đầy tự tin.

"Vậy chúng ta liền bắt đầu." Nam tử hướng về phía một lão đầu ngồi cách đó không xa cấp nháy mắt một cái, đối phương hiểu ý mà gật gật đầu.

Vì vậy, sau một hồi chuẩn bị cuộc khảo thí đã chính thức bắt đầu rồi.

25. Q.1 - Chương 25: Khảo Thí

Người edit: sammy2201

Lão nhân nọ đại khái chừng năm mươi tuổi, đầu tóc hoa râm, vóc người thấp bé, thân mặc nhất kiện trường sam màu xám rộng thùng thình, ở cổ áo và tay áo đều được viền bằng vải đen, bộ dạng có thể nói trông tựa như một lão đạo sĩ.

Cả người toát ra vẻ lười biếng cùng thiếu kiên nhẫn, hai tròng mắt dài hẹp, thoạt nhìn, cơ hồ không thể phân biệt được hắn rốt cuộc là đang ngủ thiếp đi hay là đang tỉnh giấc.

Lúc bấy giờ hắn ngồi chễm chệ trên một chiếc ghế lớn, càng khiến cho vóc người có vẻ càng thêm thấp bé, quay đầu hướng về phía Trì Phong mà liếc mắt một cái, miễn cưỡng nói: "Chúng ta trước hết tiến hành khảo thí văn chương, chính là ta đây tùy ý đưa ra một đề tài, chỉ cần trong thời gian một nén nhang ngươi có thể hoàn thành xem như đã vượt qua."

Trì Phong vẻ mặt nghiêm túc, đứng thẳng lưng, cung kính nói: "Xin mời tiên sinh ra đề tài." Nàng vốn không muốn nhân gia đối với chính mình có ấn tượng không tốt, sau đó lại âm thầm cấp nàng khiến bán tử (lợi dụng quyền lực cản trở), tuy rằng lúc đâu nàng vẫn còn do dự chưa xác định được bản thân muốn vào viện nào, nhưng bất quá hiện tại nàng đã xuống quyết tâm phải tiến vào Phong Hiền viện, vì vậy tuyệt nhiên không thể phạm bất cứ sai lầm nào.

Vị lão giả kia không tái liếc mắt nhìn nàng, nói thẳng: "Thanh thiên hữu nguyệt lai kỷ thì, ngã kim đình bôi nhất vấn chi!"

Ở bên cạnh sớm có một đệ tử bộ dạng đang chuẩn bị điểm dân hương, Trì Phong ngay lập tức vung tay lên nói: "Không cần điểm, ta đã có đáp án rồi, 'Nhân phan minh nguyệt bất khả đắc, nguyệt hành khước dữ nhân tương tuỳ'."

Mọi người ai nấy cũng đều cảm thấy thất kinh trước tốc độ của Trì Phong, người chuẩn bị điểm nhang cũng vội vàng dừng tay lại.

Lão nhân nọ hừ lạnh, tiếp tục nói: "Thiên sơn điểu phi tuyệt, vạn kính nhân tung diệt."

"Cô chu thôi lạp ông, độc điếu hàn giang tuyết." Trì Phong không cần nghĩ ngợi mà nhanh chóng đáp lời.

Lão giả trong mắt thoáng hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền nhân tiện dập tắt, không để những người khác kịp thời nhận ra. Trái lại vị nam tử trung niên nho nhã lúc nãy vô cùng hứng thú mà nhìn Trì Phong.

Lão giả thần sắc vẫn lạnh lùng như trước, ánh mắt nhìn về phía hồ sen cách đó không xa, nói: "Cầu đối cuối cùng, 'Liên diệp hà thanh thanh, liên hoa kiều doanh doanh'."

Giờ phút này người đệ tử chuẩn bị điểm dâng hương chăm chú nhìn Trì Phong, nàng thong thả đưa hai tay chắp sau lưng, cũng trông về phía hồ sen kia, thì thầm: "Thái chi vật thương ngẫu, minh niên bất phục sinh."

Trì Phong vừa mới dứt lời, đám đông lập tức trở nên xôn xao.

"Tiểu tử, xem như ngươi thật sự có tài, tên gọi là gì hả?" Thanh âm lười biếng vang lên, nhưng lại thành công khiến cho tiếng xì xầm bàn tán của tất cả mọi người mau chóng lắng xuống.

Trì Phong cung kính đệ thượng (dâng lên) tấm mộc bài chứng minh thân phận của chính mình (tương đương với cmnd), vị đệ tử điểm hương lúc nãy vội vàng chạy đến tiếp nhận sau đó trực tiếp đưa cho lão giả.

Lão giả nhìn thoáng qua, mạn bất kinh tâm (thờ ơ, không để ý), nói: "Úy Trì Phong, thành Càng Châu? Tại thành Càng Châu tương truyền rằng Úy Trì Phong tám tháng bước đi vững chãi, một tuổi nói năng lưu loát, ba tuổi ngâm thi vẽ tranh. Ngươi chính là Úy Trì Phong kia sao?"

Bên cạnh bỗng nhiên có một đạo thanh âm khẽ cất lên: "Hả?"

"Hồi bẩm tiên sinh, đúng là tại hạ. Nhưng những điều này chẳng qua đều là do dân chúng đã quá ưu ái Trì Phong mà thôi, tiểu sinh hổ thẹn không dám nhận." Trì Phong vốn cũng không nghĩ tới danh tiếng của

chính mình lại có thể truyền xa đến như vậy, tâm lý âm thầm đắc ý, nhưng thần sắc vẫn tỏ vẻ đứng đắng khiêm nhường.

"Lời đồn đãi rốt cuộc là thật hay là giả, chúng ta sớm sẽ biết ngay thôi." Lão giả khóe miệng nhếch lên cười khẩy rồi nói tiếp: "Trước mặt mọi người, ngươi hãy làm một bài thi hoặc làm một vế đối, mãn sơn (phía sau núi) của Phong Hiền viện chúng ta đều là lá phong, cho nên ngươi nhân tiện lấy 'lá phong' làm đề tài đi."

"Tuân lệnh, tiên sinh." Trì Phong một bên hành lễ, một bên không ngừng động não mà tìm ra cảm hứng sáng tác.

Mọi người ai nấy cũng lẳng lặng chờ đợi, hoàn lại trong đám đông có vài ánh mắt đặc biệt nóng rực.

"Tại hạ đã chuẩn bị xong." Sau một hồi trầm ngâm suy nghĩ, Trì Phong trước tiên liền nhân tiện hồi đáp. Bởi vì bản thân nàng vốn vẫn chưa phải đệ tử của Phong Hiền viện, cho nên không thể làm gì khác hơn là xưng tại hạ.

Đám người trở nên hỗn loạn đôi chút.

Nàng tay trái chắp ở phía sau lưng, tay phải khuất khủy đặt trước tiểu phúc (bụng), một bên tiêu sái bước đi một bên ung dung đọc thi: "Nhất trọng sơn, lưỡng trọng sơn, sơn xa thiên cao yên thủy lãnh, tương tư lá phong đan." Nàng vừa đọc đến đây bỗng nhiên ngừng lại trong chốc lát, đồng thời dời tầm mắt mê ly của chính mình hướng về phía rừng phong thấp thoáng ở phía xa xa, tất cả mọi người lúc bấy giờ đều nín thở chờ đợi nàng hạ khuyết (kết thúc).

Trì Phong quay đầu nhìn lão giả, trong lòng âm thầm xin lỗi Lý Dục (nhà thơ nổi tiếng đời Đường), sau đó mới đem hạ khuyết đọc ra: "Hoa cúc khai, hoa cúc tàn, tắc nhạn bay cao người chưa hoàn, một liềm gió trăng nhàn "

Nửa ngày, cả khoảng sân rộng lớn không có một ai lên tiếng.

"Hảo!" Nam tử trung niên nho nhã dẫn đầu mà khen ngợi, những người khác bấy giờ tựa hồ như vừa mới bừng tỉnh khỏi một giấc mộng dài, cũng đều vội vàng tán dương.

"Không hổ danh là thần đồng, chỉ trong một thời gian ngắn lại có thể làm ra những câu thi xuất chúng như vậy, quả nhiên rất đáng khâm phục!"

"Xem ra lời đồn đãi vô cùng xác thật nga."

… …

Những lời nghị luận của đám người bên ngoài căn bản không ảnh hưởng gì đến Trì Phong, nàng rất trấn định nhìn lão giả, thở dài nói: "Tại hạ đã hoàn thành, xin mời tiên sinh điểm bình (nhận xét)."

Vị lão giả nọ thản nhiên nói: "Tương tư à? Ngươi bao nhiêu tuổi mà đã nhân tiện tưởng niệm đến nữ nhân rồi, vậy tại sao còn muốn tiến vào Hàn Lâm viện, chi bằng hãy dứt khoát trở về quê nhà thú thê tử đi." Vừa dứt lời hoàn lại nhìn Trì Phong cười châm chọc.

Trì Phong đạm đạm nhất tiếu (cười lạnh), hồi đáp: "Tiên sinh, sợ rằng ngài đã hiểu lầm ý tứ của Trì Phong rồi, vì tương tư không chỉ giới hạn trong tình cảm nam nữ. Tình yêu vốn là tình, tình thân tình bằng hữu cũng là tình, Trì Phong vừa mới cáo biệt sư phụ cùng sư huynh muội xuống núi mà quay trở về gia chưa được bao lâu, mười mấy năm qua tại hạ cùng người nhà chung đụng thì ít xa cách thì nhiều, bây giờ lại nhìn thấy lá phong, trong lòng không khỏi dâng lên nỗi tưởng niệm đối với thân nhân, cho nên nhân tiện làm ra những câu thi này, không ngờ lại chọc giận đến tiên sinh, Trì Phong quả thật vô cùng thất lễ, xin tiên sinh rộng lòng lượng thứ."

Trì Phong ngoài mặt tỏ vẻ nhún nhường chịu đựng, nhưng thật ra tâm lý đang âm thầm phúc phỉ (nguyền rủa) cái lão nhân kia, không có việc gì làm nên tìm đủ mọi cách để bắt bẻ đây mà, còn không mau thu nhận ta đi.

Lão giả hừ lạnh một tiếng, nhưng không có nói thêm điều gì nữa.

Ngược lại vị nam tử trung niên nho nhã vô cùng kinh hỷ nói: "Ngươi đã vượt qua cuộc khảo thí văn chương rồi, bây giờ mời vào khảo thí võ nghệ."

Trì Phong tâm trạng vui vẻ, chắp tay hành lễ đồng thời nói lời cảm tạ.

Vị sư phụ tiến hành khảo thí võ nghệ vốn là một nam tử hơn bốn mươi lăm tuổi, thân thể cao lớn cường tráng, nhưng khi bước đi lại lặng yên không một tiếng động, đây quả nhiên là một nhất lưu cao thủ, xem ra thực lực của Phong Hiền viện cũng không tệ.

"Tiểu tử, ngươi chỉ cần tiếp được ba mươi chiêu của ta xem như đã vượt qua." Sư phụ võ thí cất cao giọng tuyên bố, thanh âm tựa hồ như sấm rền chớp giật.

Song phương cùng nhau khom lưng cúi chào, vị sư phụ kia nhìn thoáng qua Trì Phong liền nhân tiện bật người mà ra tay, nắm tay nhanh như chớp tấn công vào hạ bàn của Trì Phong, nàng vội vàng nghiêng người né tránh, bởi vì không muốn hấp dẫn sự chú ý quá mức, cho nên chỉ vận dụng năm thành khinh công mà thôi.

Cước bộ nhẹ nhàng uyển chuyển, dễ dàng trốn tránh được sự công kích của vị sư phụ kia, vừa lại lo lắng có nên ra tay tiếp chiêu hay không, đúng lúc này vị sư phụ võ thí đột nhiên dừng lại nói: "Ngươi thắng rồi!"

Đám đông hò reo vang dội, Trì Phong trái lại chỉ mỉm cười rồi chắp tay nói: "Đa tạ sư phụ đã nương tay."

Cho dù Trì Phong đã cố gắng che dấu võ nghệ của chính mình, nhưng khi song phương cùng giao đấu, vị sư phụ nọ đã cảm thụ được một luồng tràng khí mãnh liệt xuất phát từ trên người Trì Phong, cho nên đừng nói là ba mươi chiêu, chính là muốn đánh bại hắn cũng hoàn toàn dễ dàng.

Nam tử trung nhiên nho nhã đối với Trì Phong mỉm cười nói: "Chúc mừng ngươi đã trở thành đệ tử của Phong Hiền viện, xin mời qua bên đây để nghĩ ngơi, chốc lát sẽ có người dẫn ngươi đến nơi cư trú."

Trì Phong cảm thấy vô cùng cao hứng, vì vậy nàng một bước liền chạy đến trước mặt lão giả hỏi: "Lão đầu, xin hỏi mỹ nam mới vừa rồi là ai?"

Mọi người hít sâu một hơi, lão… Lão đầu?

Không nghĩ tới chính là vị lão giả nọ cũng không để ý, vừa cười vừa nói: "Đến lúc đó ngươi sẽ biết!" Trong nụ cười mang theo vài phần hòa ái.

Trì Phong không chú ý đến điều này, tâm lý mặc dù có chút thất vọng, nhưng đồng thời cũng rất cao hứng, vì phía trước vẫn còn nhiều thời gian, chung quy sẽ có một ngày nàng tìm được hắn, đến lúc đó nhân tiện… Nhân tiện… Tạm thời hoàn lại không nghĩ tới.

Cứ như vậy, Trì Phong tung tăng nhảy nhót mà chạy đi tìm hai người khác đàm luận điều gì đó.

26. Q.1 - Chương 26: Cựu Thức (người Quen Cũ)

Người edit: sammy2201

Sau khi đã tìm thấy Vân Thiên Trạch cùng Dung Ức Ảnh, Trì Phong hưng phấn mà chỉ thủ họa cước (múa tay múa chân) nói: "Các ngươi nhìn thấy rồi chứ? Ha ha, vậy là ta sắp có thể biết được mỹ nam kia là ai rồi?"

"Ngươi thích hắn đến như vậy sao?" Vân Thiên Trạch sắc mặt có chút bất hảo.

Trì Phong vội vàng giải thích: "Ta chỉ là thích xem mỹ nam mà thôi, cho nên ta vốn cũng rất thích ngươi nga!"

Vân Thiên Trạch nghe vậy, sắc mặt rốt cuộc đã tôt lên một điểm, do đó liền nhân tiện nhoẻn miệng cười, trông thấy Trì Phong thoáng chốc trở nên vi lặng, hắn lại càng thêm đắc ý cười thật tươi.

Đứng ôm kiếm ở bên cạnh, Dung Ức Ảnh trợn mắt há hôc mồm nhìn hai tên tiểu Bạch si trước mặt.

"Đến lượt ta phải đi báo danh rồi." Hắn bỗng nhiên gằng giọng nói.

"Bọn ta sẽ đi theo cổ vũ cho ngươi!" Trì Phong lúc bấy giờ mới hồi phục lại tinh thần, cất cao giọng nói.

Dung Ức Ảnh lắc đầu từ chối: "Không cần, ta phải đi đây!"

"Vô vị!" Trì Phong nhìn theo bóng lưng của hắn một hồi lâu rồi mới nói, sau đó liền quay sang hối thúc Vân Thiên Trạch: "Ngươi cũng nhanh chóng đi khảo thí đi, như vậy chúng ta có thể trở thành đồng học rồi."

Vân Thiên Trạch mỉm cười đáp: "Ta vốn đã được Thái Thú thành Mộc Châu tiến cử, cho nên không cần phải trải qua khảo thí. Hơn nữa, Trì Phong, ngươi đã bị bọn họ lừa gạt rồi. Nói chung, tại Phong Hiền viện này có hai cách để tiến vào, một trong số đó vốn là phải có thư đề cử của một quan viên thuộc hàng tứ phẩm, cách còn lại là chỉ cần tthông qua một trong hai cuộc khảo thí văn chương hoặc võ thuật, ngươi thông qua lưỡng dạng thì không có gì để nói. Mặt khác người tiến hành khảo thí văn chương của ngươi mới vừa rồi chính là phó sơn trưởng (phó hiệu trưởng) của Phong Hiền viện, trong nhiều năm qua chưa có kẻ nào có thể hoàn thành được những câu đối mà hắn đưa ra, cho nên ngươi muốn nhập môn so với người khác thập phần khó khăn."

Trì Phong ngẩn người, nhưng đồng thời cũng cảm thấy vô cùng cao hứng: "Không quan hệ, nguyên lai bọn họ coi trọng ta như vậy nga, ha ha…"

Vân Thiên Trạch nghe thấy thế không khỏi trợn trắng cả hai mắt, từ trước đến nay hắn chưa từng gặp qua người nào bị kẻ khác làm khó dễ hoàn lại cảm thấy vui vẻ như vậy.

Ngẫm nghĩ một hồi lâu, hắn thở dài nói tiếp: "Trì Phong, ngươi bây giờ phỏng chừng đã vô cùng nổi danh rồi, cho nên tương lai hội sẽ có rất nhiều người đến tìm ngươi khiêu chiến, cuộc sống sau này của ngươi, chỉ e rằng…" Hắn nói đến đây thì bỗng nhiên ngừng lại, ái ngại mà nhìn Trì Phong.

"Thật ư? Nếu được náo nhiệt như vậy thì tốt quá, ha ha, mười năm qua ta sống ở trên núi, tĩnh mịch muốn chết đi được." Trì Phong cao hứng vỗ tay mà cười hả hả, hoàn toàn không chú ý đến sắc mặt vặn vẹo của Vân Thiên Trạch.

Đến tận lúc này, nàng đột nhiên nhớ tới một việc, mới vừa rồi… Mới vừa rồi nàng tựa hồ như rất kích động thì phải, vừa chạy nhảy vừa hò hét, căn bản là đã phá vỡ toàn bộ hình tượng thư sinh nho nhã của chính mình bấy lâu nay.

Nghĩ như vậy, nàng vội vàng an tĩnh lại, chỉnh đốn y phục cho chỉnh tề, rất nhanh liền nhân tiện hồi phục hình tượng ưu nhã điềm đạm, sau đó mới đảo mắt mà đánh giá tình hình chung quanh, nơi này hoàn lại không có sư đệ cùng sư muội, hơn nữa cũng không có bóng dáng của một mỹ nữ nào, cho nên sự việc lúc nãy coi như không có phát sinh qua.

Cứ như vậy, nàng đem chuyện này quăng lại phía sau lưng rồi.

Hiện tại điều trọng yếu nhất chính là phải mau chóng tìm một chỗ trú ngụ, đồng thời cũng phải kiếm một người bạn cùng phòng tốt tính, chỉ là không biết có thể hay không một người trụ một phòng?

Phong Hiền viện tọa lạc trên ngọn núi tương đối cao, quanh năm đều được bao phủ bởi rừng phong xanh ngát. Tại giữa sườn núi có một con đường lớn được hình thành bởi những bậc thềm đá hình chữ nhật, nói cách khác đây cũng chính là con đường duy nhất dẫn vào Phong Hiền viện, dọc theo hai bên lối đi có rất nhiều phong thụ cao lớn rậm rạp, ở phía xa xa ngẫu nhiên xuất hiện một hai con đường mòn, đi đến những nơi u tĩnh, hoàn lại có thể nghe được thanh âm tiếng suối chảy róc rách.

Không có sự chỉ dẫn của các đệ tử khác, Trì Phong cùng Vân Thiên Trạch không thể làm gì khác hơn là phải tự mình lên núi. Trên đoạn đường hành tẩu, Trì Phong không ngừng ngắm nhìn cảnh vật xinh đẹp chung quanh, tâm tình cũng đặc biệt trở nên phấn chấn.

Trái ngược hẳn kẻ đi bên cạnh, Vân Thiên Trạch lúc bấy giờ hoàn toàn không có một chút hứng thú nào với việc ngoạn cảnh, hơi hở hỗn hển, khuôn mặt tuyệt mỹ bởi vì vận động quá sức mà đã chuyển sang đỏ ửng, mồ hôi theo ngạch tế (trán) từng giọt từng giọt chảy xuống.

Một hồi lâu sau, Trì Phong mới phát hiện được điều này, nàng quay đầu nhìn chung quanh rồi vội nói: "Rất khó chịu sao? Nếu vậy chúng ta dừng chân nghỉ ngơi một lát!" Quả nhiên là đại gia công tử nga, bình

thường có lẽ rất ít vận động, cho nên bây giờ chỉ vác người không trèo lên núi chưa được bao lâu đã nhân tiện mệt thành như vậy rồi.

Trì Phong nhìn bộ dạng thất thểu của hắn ngao ngán mà lắc đầu, lúc bấy giờ mới nhận ra trên vai nàng đang khoác cả hai túi hành trang, một cái rất nhỏ, còn một cái có thể nói là siêu cấp lớn, đây cũng chính là tay nãi của Vân Thiên Trạch.

Nguyên lai quy định của Hàn Lâm viện vốn không cho phép mang theo người hầu, ngoại trừ các đệ tử thì chỉ có người của Hàn Lâm viện mới được phép ra vào đại môn. Tại nơi này, hết thảy đều phải dựa vào chính mình.

Bất qúa theo quan điểm của Trì Phong, Phong Hiền viện thật sự rất tốt, bao ăn bao ở hoàn lại còn bao luôn cả việc giặt quần áo, hai người một gian phòng ngủ, đối đãi có thể nói là vô cùng tốt! Tuy rằng vẫn chưa đến nơi, nhưng Trì Phong nhân tiện đối với nó đã sinh ra hảo cảm rồi, hơn nữa trên đường đi lại có thể ngẫu nhiên nhìn thấy một vài tên thư sinh, bọn họ phần lớn đều rất thanh thanh tú tú, hoặc là văn văn nhã nhã, quả thật khiến cho người ta nhìn thấy cảm giác vô cùng vui mắt nga.

"Vậy chúng ta nghỉ chân một lát." Vân Thiên Trạch cao hứng trả lời, sau đó chậm rãi lấy khăn tay mà lau đi mồ hôi trên mặt, hoàn lại mở túi hành tranh siêu cấp lớn của chính mình xuất ra một điếm tử (tấm nệm lót) trải lên tảng đá, lúc này mới thong thả ngồi xuống.

Trì Phong khẽ nhăn mặt cau mày: "Có nhất thiết phải phiền toái thế không? Ta thấy tảng đá này vốn đã rất sạch sẽ nga!" Vừa nói xong liền nhân tiện đặt mông ngồi xuống một tảng đá khác ở gần đó.

Vân Thiên Trạch lắc đầu: "Nhưng ta lại cảm giác nó rất bẩn."

Trì Phong đô miệng không nói thêm gì nữa, chỉ là hưng phấn mà ngắm nhìn cảnh vật xung quanh.

Dọc theo đường đi, có một vài nhóm nam nhân trẻ tuổi tụm năm tụ ba đi lướt qua, phỏng chừng đều là đệ tử của Phong Hiền viện, bọn họ ai nấy cũng rất hưng phấn cùng nhau đàm luận điều gì đó.

Trì Phong vừa mới lơ đãng quay đầu sang hướng khác, thì bỗng nhiên từ phía xa lại xuất hiện hai người đi tới, thành công hấp dẫn sự chú ý của nàng.

Cả hai bộ dạng đại khái chừng mười chín, hai mươi tuổi, một người thân mặc xanh nhạt sắc cẩm y sang trọng, đầu đội ngân quan, làn da rám nắng, nét mặt cương nghị, đôi mắt đặc biệt hữu thần, khóe môi hơi nhếch lên lộ ra một nụ cười tà mị.

Người còn lại thân mặc bạch sắc cẩm y, khuôn mặt ôn nhuận như ngọc, tinh mâu (đôi mắt) trong suốt lấp lánh tựa như bầu trời đầy sao sáng, cả người để lộ ra một cỗ khí chất tiêu sái tuấn dật, trên mặt hắn lúc này hiện lên một nụ cười ôn nhu.

Trì Phong chỉ lẳng lặng quan sát bọn họ, chung quy cảm giác như đã từng quen biết.

"Sao? Lùn đông qua không còn nhận ra chúng ta nữa à?" Thanh y nam tử cười tà, vừa nói vừa nhân tiện đưa tay mà nâng cằm của Trì Phong.

27. Q.1 - Chương 27: Thất Vọng

Người edit: sammy2201

Trì Phong vi lặng trong chốc lát, sau đó vội vàng tránh khỏi bàn tay của hắn, trên mặt lộ ra một nụ cười tươi như hoa: "Xú tiểu tử, ta làm sao có thể quên ngươi được đây?"

Vừa nói vừa nhìn về phía bạch y nam tử đang đứng trước mặt, tái quay đâu quan sát tình hình xung quanh, tốt lắm, hoàn toàn không có một bóng người, vì vậy liền nhân tiện chạy về phía trước mà nhào vào trong lòng hắn, miệng thì không ngừng kêu lên: "Tước ca ca, ta rất nhớ ngươi!" Thanh âm nũng nịu có thể nói là thập phần ngọt ngào thần thiết.

Dục Tước bất ngờ bị tấn công, thân thể thoáng chốc mất thăng bằng thiếu chút nữa là đã ngã lăn trên mặt đất, mĩm cười nói: "Tiểu tử kia, ngươi bây giờ đã trưởng thành rồi, so với khi còn bé nặng hơn rất nhiều

nga." Trầm ngâm suy nghĩ một hồi lâu, khuôn mặt có chút ửng đỏ mà nói tiếp: "Ta cũng rất nhớ ngươi, mấy năm trước chúng ta có ghé qua Úy Trì phủ, nhưng kết quả lại không gặp được ngươi."

"Khi đó ta vẫn còn chưa xuống núi, cũng vừa mới trở về chưa được bao lâu, không nghĩ tới chính là ở nơi đây lại hội ngộ với các ngươi." Giờ phút này, Trì Phong quả thật cảm thấy vô cùng cao hứng, có thể gặp lại những tiểu đồng bọn của chính mình, đối với nàng mà nói, đích thật là một chuyện đáng vui đáng mừng.

Thuở còn bé, nàng lúc nào cũng chỉ vùi đầu vào việc học, không học cái này thì phải học cái khác, rất hiếm khi có đồng bọn cùng nhau chơi đùa, cho nên đối với Dục Tước cùng Dục Tuyên nhân tiện đặc biệt nhớ kỹ.

"Hai nam nhân lại đứng ôm nhau như thế, không biết xấu hổ hay sao?" Đứng bên cạnh Dục Tuyên cảm thấy trong lòng có điểm chua xót, gằng giọng nói.

Thật là, đồng dạng giao tình, tại sao hắn lại chỉ đối xử tốt với mỗi một mình ca ca?

"Đừng để ý đến hắn, chẳng qua là hắn ghen tỵ với chúng ta mà thôi!" Trì Phong cười nói, đồng thời nhanh chóng buông Dục Tước ra, chỉ sợ rằng ôm hắn quá lâu sẽ bị phát hiện có điểm kỳ quái.

"Ai ghen tỵ chứ hả? Lùn đông qua, ngươi không nên nói lung tung." Dục Tuyên bị nhân gia nói trúng tim đen phỏng chừng thẹn quá hóa giận, lớn tiếng quát.

"Lùn cái gì mà lùn? Ta vốn đã cao hơn trước rất nhiều rồi!" Trì Phong vừa nói vừa đứng thẳng lưng ưỡn ngực mà nhìn Dục Tuyên.

Dục Tước trông thấy cảnh tượng trước mắt không khỏi bật cười: "Các ngươi lại định tỷ thí nữa à?"

Lúc bấy giờ nếu đem hai người so sánh với nhau, thì khó có thể trách Dục Tuyên hay gọi Trì Phong là lùn đông qua, bởi vì Dục Tuyên lớn lên thân hình cao to cường tráng, bộ dạng đại khái chừng một thước tám, đích xác cao hơn hẳn Trì Phong một cái đầu, hơn nữa hắn vóc người rắn chắc, bả vai rộng lớn cùng lồng ngực vạm vỡ, xem ra nàng so với hắn quả thật còn kém rất xa.

"Bất quá chiều cao của ta đã vượt trội hơn rất nhiều người rồi, tuyệt đối không thể xem là lùn được!" Trì Phong vốn định châm chọc hắn vài câu, nhưng vừa trông thấy vóc người của Dục Tuyên cũng không sai biệt lắm, cho nên không thể làm gì khác hơn là nhẫn nhịn.

Dục Tuyên đưa tay vuốt vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn của Trì Phong: "Lùn đông qua, ngươi muốn so với ta vẫn còn kém xa, nhưng không ngờ tóc lại có thể dài ra nhiều như vậy, thật sự chúc mừng ngươi, ngày trước ta cứ nghĩ ngươi sau này nên trực tiếp đi làm hòa thượng, dù sao đầu của ngươi cũng trơn trượt như vậy đỡ phải tốn công quy y."

Trì Phong trợn to hai mắt liếc hắn một cái, sau đó liền nhân tiện không chú ý đến nữa, nhanh chóng chuyển hướng sang Dục Tước.

"Tước ca ca, các ngươi cũng đến đây học tập kinh thư sao?"

Đứng ở một bên, Dục Tuyên chăm chú nhìn bàn tay của chính mình, không ngờ rằng da dẻ của Trì Phong lại mịn màng đến vậy, cảm giác quả thật rất thật dễ chịu.

Dục Tước không có trả lời, ngược lại nhìn Vân Thiên Trạch nói: "Trì Phong, ngươi vẫn còn chưa giới thiệu vị huynh đài đây?"

Trì Phong lúc này mới nhớ tới chính mình vừa rồi đã đem Vân Thiên Trạch ném sang một bên, do đó vội vàng quay sang đối với hắn giải thích: "Xin lỗi, ta gặp lại hai vị bằng hữu cũ nên đã thất lễ với ngươi."

Vân Thiên Trạch chỉ mỉm cười lắc đầu, trầm ngâm đánh giá Dục Tước cùng Dục Tuyên tựa hồ như đang suy nghĩ điều gì đó.

Song phương sau khi đã giới thiệu xong, liền nhân tiện kết bạn đồng thời cùng nhau thẳng tiến đến Phong Hiền viện, lúc bấy giơ túi hành trang trên người Trì Phong cũng đã được Dục Tước trợ giúp rồi, do đó nàng mới có thể ung dung mà đấu võ mồm với Dục Tuyên trên suốt cả đoạn đường đi, trái lại Vân Thiên Trạch chỉ cắm cụi đuổi theo, không rảnh bận tâm tới những việc khác.

“Lùn đông qua, ngươi mới vừa rồi quả thật rất lợi hại nga, dám ngang nhiên lừa gạt cả phó sơn trưởng (phó hiệu trưởng), hoàn lại có thể tiến nhập vào Phong Hiền viện.”

“Ha ha, xú tiểu tử đúng là xú tiểu tử, phỏng chừng ngươi ngay cả lừa gạt cũng làm không được nga.” Trì Phong lắc đầu thở dài.

“Ngươi ——— nếu đã như vậy chúng ta liền tái đấu một phen?!” Rốt cuộc đã có kẻ nào đó phẫn nộ rồi.

“Ta bây giờ không nghĩ sẽ tỷ thí cùng với bại tướng, vì cho dù có thắng đi chẳng nữa cũng không có ý nghĩa.”

“Sợ thua thì cứ nói thẳng ra.”

… …

Trải qua một đoạn đường vô cùng vất vả, rốt cuộc bọn họ cũng đã đặt chân đến Phong Hiền viện rồi, nơi này địa thế rất kỳ quái, ngay tại sườn núi lại cư nhiên xuất hiện một mảnh đất trống, không biết bắt đầu từ lúc nào, nó đã nhân tiện kiến thành Phong Hiền viện nổi danh khắp cả nước.

Phong thụ xanh ngát một màu, thanh khê uốn lượn hiền hòa, ẩn hiện trong đó là một đình viện vô cùng rộng lớn nhưng kiến trúc lại thập phần tao nhã, mái ngói đỏ thắm, tường vôi sơn trắng, một đôi sư tử bằng đồng đứng uy vũ (sừng sững) hai bên đại môn, hoàn lại ở chính giữa gian nhà còn có một tấm biển được khắc từ khối ngọc lưu ly, dòng chữ “Phong Hiền viện” trên đó vốn là do chính tay tiên đế ngự bút.

“Hàn Lâm viện nhất định là rất có tiền.” Trì Phong rốt cuộc đã đi kết luận, hai tròng mắt không ngừng lóe sáng.

Phía bên hông đại môn có một gian phòng nhỏ, bên trong lúc nào cũng có người túc trực, bất cứ ai nếu muốn ra vào thì đều phải đưa nhập học thông hành chứng.

Sau khi đã qua được cửa khẩu, trước mặt mọi người ngay lập tức trở nên sáng ngời, sân trường rộng rãi thoáng mát, đâu đâu cũng thấy hòn non bộ, ghế đá, đình viện, cảnh vật có thể nói là vô cùng đẹp mắt.

Tụ trung lại, nơi đây thể hiện đầy đủ tất cả những bản sắc của một thư viện giáo dưỡng nhân tài cả nước.

Dựa theo tục lệ, đầu tiên tiến sẽ hành lễ khai giảng, tiếp đó là phân chia kí túc xá.

Trước khi lên đường nhập học, Trì Phong đại khái đã nghe lão cha nói qua những quy định của Hàn Lâm viện. Trong biên chế, ngoài trừ sơn trưởng (hiệu trưởng), còn có phó sơn trưởng (phó hiệu trưởng), trợ giáo, giảng thư, giám viện (giám thị), thủ sự, phu tử, học trưởng (người đứng đầu các đệ tử), đường trưởng, quản lý nhân sự cùng trông nom kho khố.

Các khoảng hạng khai đơn vị (chi phí vận hành) của Hàn Lâm viện chủ yếu đều dựa vào thu nhập điền sản (trồng trọt). Triều đình vì muốn tỏ rõ sự coi trọng đối với Hàn Lâm viện, nhân tiện cấp thêm đất đai để trồng trọt, những người giàu có nếu muốn trợ giúp cũng thường làm như vậy, rất ít khi trực tiếp biếu tặng ngân lượng. Hàn Lâm viện có đất đai, cho nên kinh tế cũng tương đối ổn định.

Từ sau khi thông qua cuộc tỷ thí dưới chân núi, Trì Phong phỏng chừng đã vô cùng nổi danh rồi, cho nên khó trách bây giờ có rất nhiều người nhìn nàng mà đánh giá trước sau.

Trải qua một ngày tuyển sinh vất vả, cuối cùng thì những người trúng tuyển đều được triệu tập lại cùng một chỗ để tiến hành lễ khai giảng, sau khi đám đông đã hoàn toàn ổn định, sơn trưởng cùng phó sơn trưởng mới chính thức xuất hiện, phía sau hoàn lại có vài người đi theo.

Tận mắt tái kiến bóng dáng vĩ ngạn kia, Trì Phong rốt cuộc thừa nhận suy nghĩ của chính mình đã quá sai lầm rồi, nàng bây giờ cảm thấy cực kỳ thất vọng.

Ô ô… Tại sao mỹ nam nọ lại là sơn trưởng? Nghe nói sơn trưởng vốn là thần long thấy đầu không thấy đuôi (hiếm khi gặp được), bình thường đều sống ẩn cư, như vậy sau này nàng làm sao có thể cùng hắn trao dồi kinh thư, làm sao có thể cùng hắn bồi dưỡng tình cảm đây?

28. Q.1 - Chương 28: Phân Phòng

Người edit: sammy2201

Một màn diễn thuyết cứ như vậy đã chính thức bắt đầu rồi, đáng tiếc Trì Phong hoàn toàn không để cho nó có cơ hội lọt vào màng nhĩ, nàng lúc này chỉ lo chăm chú ngắm nhìn bóng dáng cao ngất kia, trong lòng đang không ngừng suy nghĩ làm cách nào để tiếp cận hắn đây, phải biết rằng nhất đẳng mỹ nam tử như vậy rất khó tìm nga, không đi "chiếu cố" hắn một chút thì quả thật rất có lỗi với bản thân!

Đứng ở bên cạnh, Dục Tuyên vẫn không ngừng trêu chọc nàng như trước, Trì Phong không nói gì chỉ cấp nháy mắt vài cái, ý tứ vốn là "Đừng làm phiền ta!"

"Hãy nghiêm túc một chút nga, ngươi nhìn hắn đến sắp chảy cả nước miếng ra rồi, rốt cuộc ngươi muốn cùng ai trụ chung một phòng?"

"Ta có thể hay không chính mình trụ một phòng?" Trì Phong có chút chờ mong hỏi.

"Chuyện đó còn phải xem vận khí của ngươi như thế nào?" Dục Tuyên tựa hồ như vô tình nói, "Nếu không được, ta đây nhân tiện chịu ủy khuất mà cùng ngươi trụ chung một phòng vậy."

Trì Phong bĩu môi, nhỏ giọng phản bác: "Ai cần ngươi chịu ủy khuất? Muốn chung phòng ta với vốn đã có rất nhiều người rồi."

"Hừ, người có địa vị cao như bổn thiếu gia đây nhân nhượng cùng ngươi trụ chung một phòng, ngươi đáng lẽ phải cảm kích đến rơi nước mắt, lại còn dám ngang nhiên từ chối à!" Dục Tuyên một lần nữa vươn ma trảo bắt lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Trì Phong.

Cảm giác toàn bộ da thịt trên mặt mình bị hắn lôi kéo đến mức sắp giãn cả ra, Trì Phong vội vàng hất tay hắn sang một bên, sau đó song phương liền nhân tiện hoa tay múa chân mà đôi co với nhau.

"Hai đệ tử ở phía dưới kia đã nghe rõ các quy cũ chưa?" Một đạo thanh âm trầm thấp nghiêm nghị bỗng đâu truyền đến, khiến cho bọn Trì Phong thoáng chốc giật mình sửng sốt, đồng thời nhanh chóng quay đầu nhìn lại, nguyên lai là vị nam tử trung niên nho nhã ở dưới chân núi, không ngờ rằng hắn lại là giám viện (giám thị) của Phong Hiền viện, tên gọi Mạ Côn, có trách nhiệm quản lý việc hành chính, tài vụ, cùng kê sát (xem xét) rèn luyện phẩm hạnh của các đệ tử, địa vị chỉ thấp hơn sơn trưởng cùng phó sơn trưởng.

Trong phút chốc, tầm mắt của tất cả mọi người cũng theo Mạ Côn hướng về phía bọn Trì Phong, Dục Tước và Vân Thiên Trạch đứng bên cạnh tễ mi lộng nhãn (liếc mắt) nhắc nhở.

Trì Phong cùng Dục Tuyên vội vàng tách nhau ra, tỏ vẻ đứng đắng mà nhìn Mạ Côn, chỉ là lúc bấy giờ hai tròng mắt của Dục Tuyên có điểm trốn tránh, trái lại Trì Phong bộ dạng vẫn đạm phong khinh (lạnh lùng) tựa hồ như chưa chuyện có gì xảy ra, ôn nhu nói: "Hồi bẩm giám viện, ta đây cũng đang thỉnh giáo hắn về vấn đề này, vừa rồi quả thật ta nghe có điểm không được rõ ràng cho lắm, chỉ vì cảnh trí nơi đây quá mỹ lệ, khiến cho tư tưởng của ta bị phân tán."

Biết rõ đây chỉ là một cái cớ, nhưng trông thấy thái độ quá mức thản nhiên của Trì Phong, hơn nữa nhớ đến biểu hiện xuất chúng trong cả hai cuộc khảo thí vừa rồi, cho nên giám viện (giám thị) cũnh đành nhắm mắt cho qua.

"Hừ, ai biết bọn họ có nói thật hay không?" Một đạo thanh âm khác lại đột ngột vang lên.

Nhìn theo hướng thanh âm truyền đến, nguyên lai chính là Bạch Nhất Quân, hắn thân mặc nhất kiện cẩm y sang trọng, bên ngoài hoàn lại khoác thêm huyền sắc trường bào, Trì Phong trừng mắt lườm hắn một cái, thật sự là oan gia ngõ hẹp nga, không nghĩ tới tại thành Càng Châu cùng hắn đánh nhau năm lần bảy lượt, bây giờ đã đi đến thành Tương Châu này, cư nhiên còn đụng phải hắn!

Hai huynh đệ Dục Tước cùng Dục Tuyên căn bản không còn nhận ra Bạch Nhất Quân nữa rồi, nhưng Trì Phong làm sao có thể dễ dàng quên hắn như vậy được, bọn họ tháng trước còn mới gây ra một trận ghen tuông long trời lỡ đất ở thanh lâu. Cho nên khi ánh mắt song phương vừa chạm nhau, đã có thể trực tiếp dấy lên chiến hỏa rồi.

Hắn khóe miệng nhếch lên cười khẩy, đáng tiếc mọi người không ai kịp nhận ra điều này, bởi vì giám viện (giám thị) đã bắt đầu thuyết giảng.

"Được rồi, chúng ta hãy tiếp tục, lúc nãy đang nói đến vấn đề phân phòng, dựa theo tục lệ từ trước đến nay, đều là tự do tổ hợp, năm nay tổng cộng có sáu mươi đệ tử nhập môn, do đó hai người cùng nhau trụ một gian." Mạ Côn vừa nói vừa mỉm cười hòa ái mà nhìn đám đông xôn xao phía dưới.

Tốt lắm, việc trọng yếu nhất rốt cuộc đã đến rồi, Trì Phong bật người giơ tay hỏi: "Giám viện (giám thị), có thể hay không phá lệ một lần? Ta từ nhỏ đã quen một người một phòng, nếu ở cùng người khác e sẽ không ngủ được."

Nàng vừa mới dứt lời, rất nhiều người đồng thanh đưa ra ý kiến, phải biết rằng muốn tiến vào Phong Hiền viện này, không phải trong nhà có tiền chính là có quyền nga, hoàn lại vẫn cần phải có tài năng, bằng không làm sao các vị phu tử có thể giáo dạy kinh thư cho hắn đây? Tuy nhiên cũng có trường hợp ngoại lệ, một số người gia cảnh mặc dù khó khăn bần hàn, nhưng tài hoa xuất chúng, cho nên có thể miễn phí nhập học. Bất quá phàm đã bước chân vào Phong Hiền viện này, khẳng định đều là những người tâm cao khí ngạo, cùng kẻ khác xài chung một gian phòng, đối với các thiếu gia mà nói, cơ hồ là chuyện không thể, vì vậy lúc bấy giờ mọi người ai nấy cũng đều nhao nhao đòi phòng riêng.

Điều bất ngờ nhất chính là Mạ Côn vẫn tươi cười như trước: "Tất cả đừng nên náo loạn, năm vừa rồi ở khóa trước cũng xuất hiện vấn đề tương tự, nhưng đến cuối cùng vẫn phải tuân theo quy cũ, đợi đến khi các ngươi tốt nghiệp, phỏng chừng sẽ rất tưởng niệm đến vị bằng hữu đồng phòng đấy. Ta nhắc lại, tuyệt đối không có ngoại lệ, nếu các ngươi không thể tự mình quyết định, nhân tiện rút thăm đi."

Nghe đến đây đám đông tâm lý tuy vẫn chưa chịu buông xui, nhưng cũng không có biện pháp nào khác. Sơn trưởng cùng phó sơn trưởng bất giác nhìn nhau lắc đầu, xem ra trong bốn năm tới sẽ rất khó khăn đây.

"Trì Phong, ta và ngươi cùng nhau trụ chung một gian đi." Dục Tước và Vân Thiên Trạch đồng thanh lên tiếng, sau khi nói xong, liền kinh ngạc mà nhìn đối phương.

"Ha ha, các ngươi đã đền chậm một bước, hắn lúc nãy đã đồng ý với ta rồi." Dục Tuyên cười đắc ý tuyên bố.

Trì Phong nhanh chóng hồi phục lại tinh thần, trợn mắt há hốc mồn nhìn Dục Tuyên.

"Trì Phong, ta và ngươi trụ cùng nhau đi. Hai huynh đệ bọn họ ở chung một gian phòng là hợp lý nhất." Vân Thiên Trạch vừa nói vừa mỉm cười nhìn về phía Trì Phong, nụ cười tuyệt mỹ lòe lòe tỏa sáng, vô tình hấp dẫn cả những kẻ không liên can đứng ở bên cạnh.

Rất nhanh bỗng đâu xuất hiện một người cao to vạm vỡ nói: "Vị huynh đài này, ta và ngươi trụ cùng một gian đi."

Vân Thiên Trạch hoảng hốt lắc đầu, đồng thời quay sang nhìn Trì Phong cầu cứu, đáng tiếc ánh mắt của nàng lúc bấy giờ hoàn toàn dõi theo phương hướng mà sơn trưởng đã khuất dạng, lưu luyến không muốn rời đi, nghĩ tới điều này nàng lại cảm thấy vô cùng buồn bực, ngay đến cả tên của sơn trưởng cũng không biết, quả thật là thất bại nặng nề.

Nếu đã không thể chính mình độc chiếm một phòng, vậy ở cùng ai chẳng phải cũng như nhau cả sao? Trì Phong mạn bất kinh tâm (thờ ơ lạnh nhạt) nói: "Các ngươi rút thăm đi."

Suy nghĩ một chút, xem ra vận mệnh của bản thân thật sự rất tôt nga, cư nhiên lại có đến mấy mỹ nam yêu cầu chung phòng với mình, vì vậy, nàng rất nhanh liền cao hứng trở lại, nhiệt tình tham dự vào chuyện này.

"Để cho công bằng, chúng ta sẽ tiến hành rút thăm." Trì Phong vừa nói vừa xoay người ngắt lấy một nhánh cây gần đó, rồi nhân tiện chia nhỏ thành ba nhánh nữa, trong đó vốn có một nhánh ngắn nhất.

"Trò chơi rất đơn giản, chỉ cần một trong sồ các ngươi ai rút được nhánh cây ngắn nhất ta sẽ cùng hắn trụ chung một phòng." Trì Phong nắm ba nhánh cây trong tay, ngay lập tức đưa về phía bọn họ.

"Ta mới không cần cùng ca ca trụ chung một phòng, từ nhỏ đến lớn đều như vậy, cho nên vốn đã không còn ý nghĩa gì nữa rồi." Dục Tuyên một bên lầm bầm lầu bầu, một bên tập trung nhìn chằm chằm vào ba nhánh cây trước mặt mà xem xét cẩn thận.

Nhưng ba nhánh cây nọ chỉ lộ ra một đoạn ngắn ngủn, căn bản không có cách nào nhận biết đâu là nhánh ngắn nhất.

Vì vậy bọn họ đành phải tiến hành rút thăm theo thứ tự, Dục Tuyên trước hết, Vân Thiên Trạch trung gian, Dục Tước cuối cùng, sau đó cả ba nhanh chóng tụ lại cùng một chỗ so sánh với nhau, trên gương mặt Dục Tuyên thoáng chốc lộ ra nụ cười đắc ý, như vậy mọi ngươi đương nhiên có thể đoán được ai là kẻ thắng cuộc rồi.

Nơi ở của các đệ tử Phong Hiền viện được an bài cùng một chỗ, kí túc xá chia làm ba sân, các sân phân cách với nhau bởi một bức tường, trong mỗi sân tổng cộng có mười gian phòng. Căn cứ theo sự sắp xếp của giám viện, Trì Phong, Dục Tuyên cùng Dục Tước, Vân Thiên Trạch không được trụ đồng một sân, nhưng bất quá bọn Trì Phong lại được an bài đồng sân cùng với Bạch Nhất Quân, cho nên cuộc sống tương lai quả thật rất đáng để chờ mong.

Vừa bước chân vào sân, Trì Phong đã nhân tiện la lên: "Ta muốn gian phòng ở trong góc kia."

Bạch Nhất Quân ngay cả phòng còn chưa kịp nhìn rõ, liền lớn tiếng quát: "Vậy nó phải là của ta!"

"Xem ai nhanh hơn!"

Vừa dứt lời, hai đạo bóng dáng ngay lập tức phóng nhanh về phía trước, bỏ lại phía sau lưng hai người ngơ ngác đứng nhìn nhau, rốt cuộc gian phòng kia có cái gì tốt mà phải tranh giành nhau như thế?

"Ha ha… Dục Tuyên, mau chóng đến đây nga, gian phòng này đã là của chúng ta rồi." Trì Phong hai tay chống nạnh đứng trước cửa cười đắc ý, Bạch Nhất Quân ở bên cạnh hung hăng nhìn nàng chằm chằm, "Úy Trì Phong, ta với ngươi nhất định không đội trời chung, ngươi hãy cứ chờ mà xem!"

29. Q.1 - Chương 29: Ngủ

Người edit: sammy2201

Dục Tuyên bất đắc dĩ mà đi qua, nhìn bộ dạng hưng phấn của Trì Phong, nói: "Ngươi tại sao lại muốn gian phòng ở trong góc này? Xuất nhập không được thuận tiện cũng không nói đi, mặt khác lại còn rất gần với sơn khê, ban đêm không chừng hội sẽ có côn trùng từ ngoài… bò vào."

"Nếu ngươi sợ như vậy, chi bằng cùng người khác đổi phòng đi!" Trì Phong quệt quệt miệng, dẫn đầu mở cửa tiến vào.

Vừa mới bước chân vào phòng, Trì Phong liền nhân tiện kiểm tra giường chiếu, khi nàng nhìn thấy ở nơi đây hoàn lại chỉ có duy nhất một chiếc giường lớn, đâu óc ngay lập tức vận động suy nghĩ.

"Tuyên ca ca, ngươi từ nhỏ đến lớn đều ngủ một mình phải không?" Trì Phong tái quay đầu nhìn hắn mỉm cười ngọt ngào, chỉ cần như vậy cũng đủ để khiến cho người đối diện trống ngực đập liên hồi.

"Đúng vậy, ngươi hỏi cái này để làm chi?" Hắp chớp mắt vài cái liền nhanh chóng nhận ra vấn đề: "Ngươi yên tâm, ta khi ngủ sẽ không ngáy, cũng sẽ không ma răng (nghiến răng)."

"Ta không phải đang đề cập đến việc này, điều ta muốn hỏi chính là, ngươi rốt cuộc có thể hay không… Có thể hay không ngủ một mình?" Trì Phong ấp a ấp úng nói.

"Ngủ một mình? Nhưng nơi này chỉ có mỗi một chiếc giường, chẳng lẽ ngươi muốn ngủ dưới đất sao?" Dục Tuyên khó tin hỏi.

Trì Phong trừng mắt: "Tại sao không phải là ngươi ngủ dưới đất?"

Dục Tuyên nhướng mày: "Ta có giường không ngủ tại sao lại phải xuống dưới đất để ngủ cơ chứ, dù gì đó cũng không phải là ý kiến của ta?"

Trì Phong nghẹn lời, trầm ngâm suy nghĩ một hồi lâu mới hồi đáp: "Được rồi, trước mắt cứ như vậy mà thông qua đêm nay, ngày mai ta sẽ mua thêm một chiếc giường nữa, hai người ngủ cùng nhau quả thật không quen chút nào."

"Tùy ý ngươi." Dục Tuyên bất giác cảm thấy không vui, chính mình đã chịu ủy khuất cùng hắn trụ chung một phòng, vậy mà hắn còn dám cư nhiên tỏ vẻ khó chịu.

Màn đêm dần buông xuống, Trì Phong cố gắng bắt chước giống như Tiểu Long Nữ, dùng một sợi dây thừng bắt ngang qua phòng để ngủ, nhưng đáng tiếc điều đó hoàn toàn không đơn giản chút nào, vì vậy nàng cũng không thể làm gì khác hơn là đành phải ngoan ngoãn mà quay trở về giường.

Tại chính giữa chiếc giường rộng lớn của hai người bọn họ hoàn lại có một khoảng đất trống không ai chiếm lĩnh, đêm khuya thanh vắng, qua một hồi lâu, Trì Phong bỗng nhiên nhẹ giọng hỏi: "Ngươi đã ngủ thiếp đi rồi sao?"

"Ừm, ngủ thiếp đi rồi." Người nào đó thanh âm vẫn thanh tỉnh như cũ đáp lại.

"Vậy hảy nói chuyện phiếm cùng ta nga."

"Ta đã nói là ngủ thiếp đi rồi, không rảnh trò chuyện cùng ngươi." Thanh âm lúc bấy giờ đột nhiên có điểm tức giận.

"Nhưng ta lại ngủ không được, nếu vậy ngươi dựa vào cái gì mà dám ngủ thiếp đi, ta muốn nói chuyện phiếm nga. Ôi, ngươi nói xem đến lúc nào ta mới có thể trông thấy sơn trưởng một lần nữa? Không biết hắn rốt cuộc tên là gì nhỉ, có thể hay không giáo dạy kinh thư cho chúng ta? Mặt khác cũng không biết các vị phu tử ở nơi đây có phải rất thủ cũ (nghiêm khắc) hay không? Nếu như vậy chúng ta làm sao có thể chơi đùa được đây?" Trì Phong nói xong bất giác thở dài một hơi, dù sao nơi này vẫn còn tốt hơn ở trong quân doanh rất nhiều, đọc sách tuy rằng có chút nhàm chán, nhưng ít nhất thì vẫn còn được an toàn.

"Ta sao lại không biết cơ chứ? Bất quá ngươi cũng không phải nữ nhân, tại sao cứ chú ý đến sơn trưởng như vậy?" Một đạo thanh âm khinh thường vang lên.

"Không quan hệ, ta vốn chỉ thích cái đẹp mà thôi, căn bản là không phân biệt giới tính cùng biên giới."

"Vậy tại sao ngươi không thích ta?"

Một trận trầm mặt, hồi lâu sau…

Trì Phong sâu kín thở dài: "Ôi, nếu như ngươi có được tư sắc như vậy, ta còn phải hướng ra ngoài phát triển sao?"

Lúc bấy giờ, Dục Tuyên cảm thấy vô cùng khó chịu, mùi thơm từ trên người Trì Phong không ngừng theo gió lan tỏa khắp cả gian phòng, khiến cho hắn xúc động bất an.

"Ôi, ngươi là một đại nam nhân tại sao trên người lúc nào cũng thoang thoảng hương thơm tựa như nữ nhân vậy?" Hắn rốt cuộc không nhịn được rồi.

"Có lẻ đó là do vật này." Trì Phong từ trong vạt áo của chính mình lấy ra một chiếc túi thơm, đưa cho Dục Tuyên. Nàng ngay cả khi đi ngủ cũng không có thoát quần áo, đêm nay vì ai nấy cũng đều bận rộn sắp xếp chỗ ở mới cho nên nàng mới có thể tự do tắm rửa, xem ra chính mình lần này đã may mắn thoát được một trận tai kiếp, chỉ là không biết về sau sẽ phải tính thế nào đây? À, rốt ruộc cũng tìm ra được một cái cớ rồi.

"Mới vừa rồi ngươi tại sao không tắm rửa cùng với chúng ta mà lại lẻn đi một mình như vậy?" Dục Tuyên tò mò hỏi, đêm nay cho dù mọi người có kêu gọi cỡ nào đi chăng nữa hắn thà chết cũng không đi, chẳng lẽ là do hắn ngượng ngùng?

Thật sự là sợ cái gì thì cái đó sẽ xuất hiện liền nga, Trì Phong thở dài: "Ôi, ngươi có điều không biết, ta từ nhỏ đã theo sư phụ học võ, rất là khổ cực, thường xuyên vết thương cũ chưa lành nhân tiện đã có thêm vết thương mới, cho nên trên người ta bây giờ vốn vẫn còn rất nhiều sẹo, hơn nữa ta cũng không có thói quen cùng người khác tắm rửa."

"Quả nhiên là lắm tật xấu nga! Dù sao ngươi cũng không phải là nữ nhân, trông xinh đẹp để làm chi?" Dục Tuyên thấp giọng thì thào một câu.

Đêm đó, Trì Phong cùng Dục Tuyên căn bản không có chợp mắt qua, khiến cho cả hai sáng hôm sau đều mang theo hai vành mắt đen xì mà bò vào phòng ăn, lại nhìn những người khác xem, dường như ai nấy

cũng đang lâm vào tình trạng thiếu ngủ tương tự, phỏng chừng bọn họ không có thói quen cùng người khác chung phòng.

Từ sáng sớm, Trì Phong liền nhân tiện ra ngoài luyện võ, cho nên tinh thần coi như đã được cải thiện đôi chút, chỉ là thức ăn của Phong Hiền viện thật sự quá tệ, khiến cho tâm tình của nàng một lần nữa bị phá hư rồi. Trong lòng suy nghĩ ngày nào đó nhất định phải lẻn ra ngoài bồi bổ dinh dưỡng mới được, Trì Phong không nghĩ tới chính là, cái ý niệm này sau đó lại hội trở thành lý do thường xuyên trốn học của nàng.

Ngày đầu tiên tại Phong Hiền viện vốn vẫn chưa phải đi học, chỉ là để ọi người làm quen với hoàn cảnh mới với đồng học mới mà thôi.

Lúc này, Trì Phong đang truyền tín cấp cho sư huynh muội cùng người nhà để thông báo cho bọn họ biết tình hình hiện tại.

Vào ban đêm, Trì Phong nằm trên chiếc giường nhỏ của chính mình, quyện người vào cái chăn ấm mà thư viện đã phát, bình yên ngủ.

Ngược lại tại chiếc giường rộng lớn giữa phòng, Dục Tuyên đêm nay vẫn không tài nào chợp mắt.

30. Q.1 - Chương 30: Bỏ Lỡ

Người edit: Consitance Hà

Beta: sammy2201

Ngày thứ hai, chính thức lên lớp, tất cả các đệ tử đều phải mặc trang phục đồng nhất, đó chính là một thân thuần bạch sắc trường sam, với ống tay áo rộng thùng thình, khi di chuyển tạo nên cảm giác phiêu dật tiêu sái, trên đỉnh đầu có một phần tóc được cuộn thành búi nhỏ, sau đó được cố định bằng cách xuyên thượng một phát kế (trâm cài tóc), tại hai bên nhĩ tấn (hai bên tai) lưu lại hai nhánh tóc mai, ở phía sau lưng thì hoàn toàn được che phủ bởi phần tóc còn lại. Đây cũng chính là tiêu chuẩn trang phục của giới thư sinh thời bấy giờ.

Nhưng nếu quan sát kỹ, sẽ có thể dễ dàng nhận ra sự khác biệt trong gia cảnh của mỗi người.

Tỷ như Bạch Nhất Quân mang thắt lưng bạch sắc được làm từ loại vải tô cẩm thượng hạng, loại vải này dưới ánh sáng mặt trời sẽ phản chiếu ra ngân quang, khiến cho người ta có cảm giác như đó chính là hào quang của các vị thần tiên, nếu như đi dạo trên đường phố thì không biết có bao nhiêu tiêu sái bao nhiêu tuấn dật nga.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết để có thể mặc loại trang phục này là chủ nhân của nó phải có vẻ điềm đạm nho nhã giống như bốn người bọn Trì Phong vậy, ngược lại Bạch Nhất Quân vóc người cao to vạm vỡ cùng với dáng đi nghênh ngang hách dịch, quả thật chẳng phù hợp một chút nào, căn bản là chỉ làm lãng phí bộ trang phục đắc tiền ấy mà thôi.

Trái lại ba người Dục Tước, Dục Tuyên cùng Vân Thiên Trạch, khẳng định gia cảnh vô cùng giàu có, mặc dù bọn họ không mặc loại y phục phô trương táo bạo như Bạch Nhất Quân, nhưng đây cũng đều là những loại vải thượng đẳng, tuy rằng kiểu dáng đơn giản bất qua vẫn có nét phóng khoáng tinh tế, khi khoác trên người bọn họ lại tựa hồ như thêu hoa trên gấm, khiến cho người thưởng thức cảm thấy vô cùng vui thích.

Lúc bấy giờ mọi người đang cùng nhau trên đường đi lên lớp, Trì Phong nhìn bọn họ hồi lâu rồi bất giác thở dài một hơi, vì để tương xứng với những bộ trang phục này, bọn họ phải dùng tới các loại khảm bảo thạch hoặc ngọc thạch hoàn cao cấp nhất, ngay đến cả đai lưng cũng có thể nói là cực kỳ quý hiếm.

Bất quá nhìn dáng vẻ văn chất bân bân (đậm chất thư sinh) mang theo một chút tái nhợt của Vân Thiên Trạch, dáng vẻ tao nhã điềm đạm mang theo sự tự tin của Dục Tước, dáng vẻ khí vũ hiên ngang mang theo nét tà tứ của Dục Tuyên, Trì Phong cảm thấy những thứ ấy rốt cuộc cũng đáng giá bởi vì nó đã có công tạo ra nhiều soái ca như vậy.

“Trì Phong, mới sáng sớm sao lại thở dài rồi?” Dục Tước đi đến bên cạnh nàng, nhẹ giọng hỏi.

“Các ngươi quả thật trông rất đẹp mắt.” Trì Phong khẳng khái nói.

Mọi người ai nấy cũng đều giật mình sửng sốt, chỉ riêng Dục Tuyên lại có vẻ cực kỳ đắc ý: “Hắc hắc, ngươi bây giờ mới biết à, đêm hôm trước còn có người bảo rằng ta tư sắc không được ổn đấy.”

Trì Phong nghe thấy thế vội vàng bổ sung: “Ta vốn đang nói quần áo của ngươi nga.”

Khuôn mặt tươi cười cuả Dục Tuyên thoáng chốc cứng đơ, sau đó rất nhanh liền chuyển sang tức giận mà nhìn Trì Phong.

“Trì Phong, kỳ thật ngươi mới là người khôi ngô tuấn tú nhất trong số chúng ta, nếu ta là thân nữ nhi khẳng định cũng sẽ rất thích ngươi.” Dục Tước cười nói, nhìn vẻ tiêu sái thuần khiết của Trì Phong, y phục dù không phải là loại tốt nhất, nhưng khi mặc trên người hắn có thể nói là mạo tựa Phan An, phong lưu tiêu sái, khiến cho dọc trên đường đi hội không biết có bao nhiêu kẻ đứng ngây ngốc mà ngắm nhìn.

“Hì hì, thật ư? Ha ha, đó là do ta bẩm sinh mỹ lệ khó chối.” Trì Phong ngay lập tức trở nên đắc ý.

“Ngươi cứ tự thổi phồng lên đi, có cái gì tốt mà lại khoe khoang như vậy? Quả thật rất nông cạn nga, chỉ thích chú trọng bề ngoài!” Dục Tuyên nhếch miệng cười khẩy, hắn rốt cuộc cũng đã tìm được cơ hội để báo thù rồi.

Trì Phong thoáng chốc ngừng cước bộ, liếc nhìn Dục Tuyên một hồi lâu mới đáp lại: “Ngươi chờ coi, hôm nào nhân tiện tìm một nữ vô diệm đứng trước mặt ngươi, đến lúc đó ta xem ngươi còn có thể trấn định như vậy được nữa không, còn có thể kiên nhẫn ăn uống được nữa không? ”

Dục Tuyên cũng chăm chú nhìn Trì Phong mà gằng giọng nói: “Ta khẳng định được.”

“Hảo, phải nhớ kỹ những gì ngươi đã nói ngày hôm nay.” Vì vậy, hai người bọn họ tại ánh mắt tóe lửa này đã nhanh chóng đạt thành một cuộc đánh cược.

“Trì Phong, đai lưng của ngươi được làm bằng chất liệu gì vậy?” Vân Thiên Trạch từ nãy đến giờ vẫn một mực yên lặng bỗng nhiên cất tiếng hỏi, thành công phá tan bầu không khí trầm mặc hiện tại.

Trì Phong sờ sờ thắt lưng của chính mình, mỉm cười nói: “Ta quả thật không biết, đây vốn là do một vị trưởng bối đã tặng cho ta.”

“Ồ.” Vân Thiên Trạch khẽ thốt lên rồi không nói thêm điều gì nữa.

Dục Tước cùng Dục Tuyên cũng trông thấy điều này, nhưng bọn họ vẫn không hỏi gì thêm, chỉ là Dục Tước yêu thương mà sờ sờ đầu Trì Phong.

Trì Phong hai mắt trợn trắng: “Tước ca ca, ngươi có thể hay không đừng sờ đầu ta như vậy nữa, phải biết rằng ta đã mười sáu tuổi rồi, không nên đối xử với ta như một tiểu hài tử nga.”

“Nhưng ta cảm thấy ngươi vẫn chỉ là tiểu hài tử mà năm đó ta đã cõng trên lưng, hơn nữa trong các đệ tử nhập môn khóa này, ngươi vốn là người nhỏ tuổi nhất, cho nên xem ngươi là tiểu hài tử cũng đâu có sao.” Dục Tước có chút vô tội nói.

Trì Phong nghe thấy thế bất giác thở dài một hơi, đồng thời gia tăng cước bộ, chuyện lúc còn bé nhớ rõ như vậy để làm chi.

Dục Tước một bên cười thầm, một bên liền vội vàng đuổi theo, Vân Thiên Trạch lúc bấy giờ đi ở phía sau chỉ trầm ngâm mà nhìn theo bóng lưng của bọn họ, tựa hồ như đang suy nghĩ điều gì đó.

Vừa mới bước chân vào phòng học, nhìn đống bàn ghế gỗ lim được sắp xếp ngay ngắn, Trì Phong mới thật sự cảm thán bản thân lại phải bắt đầu đi học nữa rồi, ôi, ở hiện đại nhân gia đã muốn tốt nghiệp từ lâu nga.

Chỗ ngồi vốn đã được phân bổ từ trước, đều là tự mình ngồi cùng với bạn đồng phòng, mặt khác nếu tái quan sát kỹ cách phân bổ vị trí thì có thể đoán biết được gia cảnh của một số người. Xem ra Phong Hiền viện quả nhiên là một nơi nói quy củ.

Lúc bấy giờ Trì Phong đang ngồi ở tận phía cuối phòng, vì căn bản là nàng không nghĩ sẽ đàng hoàng mà đi học, cho nên để có được vị trí chiến lược này nàng đã phải sống chết đòi người khác đổi chỗ cho. Ban đầu nàng quả thật chỉ muốn một mình đổi chỗ, nhưng bất quá Dục Tuyên lại tự nhiên đổi theo, Vân Thiên Trạch thấy thế cũng không chịu thua kém, rốt cuộc… Rốt cuộc cả đám bọn họ cứ như vậy liền nhân tiện an vị tại dãy bàn ở cuối phòng rồi.

Trong giờ học, mọi người ngồi nghiêm túc tại ví trí của chính mình, trên tay hoàn lại cầm theo một quyển sách, vừa lắc đầu vừa đọc theo phu tử.

Vị phu tử này vốn là giáo sư dạy kinh học, đại khái hơn sáu mươi tuổi, nghe nói nổi danh khắp cả nước, nhưng Trì Phong vốn không có hứng thú với môn học này, do đó chỉ đọc được một hồi, hai mí mắt đã nhân tiện len lén sụp xuống, không lâu sau liền thi triển công phu ngồi ngủ đã được rèn luyện từ xa xưa, thắt lưng cố gắng duy trì thẳng đứng, sách phải cầm cho thật vững, hai tròng mắt cũng nhắm rất chặt, cứ như vậy mà thẳng tiến vào mộng đẹp.

Bởi vì chính mình đã được cuốn sách che chắn, hơn nữa vị phu tử nọ lại chỉ đứng ở phía trên bục giảng mà nói không ngừng, do đó không một ai phát hiện ra tình trạng của Trì Phong. Thẳng đến khi tan học, chờ cho tất cả các vị đồng học đã ra khỏi lớp, Dục Tuyên mới đẩy nhẹ vào vai của Trì Phong, đáng tiếc là nàng không hề thanh tỉnh, chỉ ngã bịch một tiếng rồi lại nằm dài trên bàn mà tiếp tục ngủ, mơ hồ có cả ngân tơ tằm (nước miếng) từ trong miệng chảy ra.

Dục Tuyên, Dục Tước cùng Vân Thiên Trạch trợn mắt há hốc mồm nhìn nhau một hồi lâu, rốt cuộc bọn họ cũng không thể làm gì khác hơn là đành phải nhận mệnh ngồi tại chỗ chờ Trì Phong tỉnh ngủ.

"Các ngươi như thế nào lại không kêu ta dậy vậy hả? Thật là, hại ta bỏ lỡ cả buổi cơm trưa, bây giờ phải tính sao đây? Ta vốn đang rất đói bụng nga."

"Không phải ngươi đã nói thức ăn của thư viện ngay đến cả heo cũng không thèm hay sao, bây giờ hoàn lại còn oán trách cái gì nữa chứ?" Dục Tuyên đô đô miệng cãi lại.

"Nhưng ít nhất thì nó vẫn là thức ăn, ít nhất thì nó vẫn có thể khiến cho ta no bụng, ngươi không biết con người khi đói bụng hội rất khó chịu ư? Ta từ sáng sớm đã phải thức dậy đi học chẳng phải cũng chỉ vì bữa cơm trưa hay sao? Bây giờ cơm trưa không có, chẳng lẽ ta muốn nói một hai câu cũng không được à?" Trì Phong thẳng thừng nói, sau đó lại tiếp tục kêu lên, "Phải ở trong thư viện chín ngày mới có cơ hội ra ngoài chơi đùa một ngày, bình thường chín ngày đó đều phải đi học, trời ạ, sao mạng ta khổ thế này – tuổi xuân của ta, thời gian của ta đều bị lãng phí ở chốn này rồi." Trì Phong vẫn không ngừng thao thao bất tuyệt mà cảm thán, thần sắc bi thương, tựa hồ như đang chịu rất nhiều ủy khuất.

Ba người khác một bên bất đắc dĩ nhìn nàng tự biên tự diễn, một bên sờ sờ bụng của chính mình, quả thật rất đói nga.

Kỳ thật tại thư viện chỉ cần phải đi học nữa ngày, thời gian còn lại đều do các đệ tử tự quản.

Nhưng xế chiều nay, bốn người tề tụ đông đủ tại phòng của Trì Phong cùng Dục Tuyên, căn bản là không có tâm tư để đọc sách, bởi vì bụng vẫn đang đói muốn chết đi được. Đối với ba người khác mà nói, đói bụng vốn là một chuyện rất khó tin, là một chuyện phi thường hiếm thấy, bây giờ thư viện lại không cho phép tự mình nhóm lửa, phòng ăn vốn cũng đã đóng cửa từ lâu, cho nên trong thời gian ngắn bọn họ vẫn chưa nghĩ ra biện pháp gì.

Trì Phong không còn tinh thần nằm dài trên giường của Dục Tuyên, suy nghĩ một hồi lâu, nhãn tình bỗng nhiên sáng rực lên, đồng thời hô to: "Chờ ta một lát, nửa canh giờ sau ta sẽ quay lại, đến lúc đó các ngươi nhất định có thức ăn."

Vừa nói xong liền nhân tiện phóng ra ngoài cửa sổ rồi nhanh chóng biến mất, lưu lại phía sau lưng ba người lo lắng đứng ngồi không yên.

31. Q.1 - Chương 31: Phần Ăn

Người edit: Consitance Hà

Beta: sammy2201

Sau khi đã rời khỏi phòng, Trì Phong nhân tiện chạy vội đến phòng bếp của thư viện để lấy thêm một ít gia vị cùng một ít vật liệu, tiếp đó liền nhanh chóng thi triển kinh công mà thẳng tiến đến phía sau núi.

Trì Phong kinh nghiệm vốn phong phú, hơn nữa thân thủ lại cực nhanh, cho nên chỉ trong chốc lát đã đến phía bên kia núi rồi, hoàn lại còn bắt được vài sơn kê (gà rừng), đắng đo suy nghĩ một hồi lâu nàng quyết định thả chạy hai con nhỏ, độc lưu lại bốn con to béo nhất mà thôi.

Khi đã sơ chế xong các vật liệu và chuẩn bị gia vị, Trì Phong dùng một tấm lá sen lớn bọc kỹ sơn kê, ở phía bên ngoài còn trét thêm một lớp bùn dày, cứ như vậy quăng nó vào trong đống lửa mà không cần trông nom gì thêm, sau đó nàng mới thư thái loạn dạo vài vòng, nhân tiện điều tra hoàn cảnh chung quanh, không nghĩ tới chính là lại hội phát hiện ra dấu vết của một vài đống lửa, Trì Phong bất giác mỉm cười, phỏng chừng có một người nào đó cũng giống như nàng không nhịn đói được, cho nên đành phải ra đây đánh dã (săn bắn).

Du ngoạn chung quanh một hồi lâu, nàng nhanh chóng quay trở về chỗ ban đầu rồi dùng nhánh cây khều tu bùn sơn kê từ trong đống lửa ra, gõ nhẹ lên nó vài cái, nghe xong thanh âm, liền cao hứng nói: "Ha ha, vậy là sắp được rồi!"

Chờ thêm một lát nữa, rốt cuộc món ăn cũng đã hoàn thành xong, lúc này Trì Phong mới dùng nước ở dòng suối nhỏ gần đó để dập tắt lửa, đồng thời từ trong người vội vàng lấy ra một miếng vải rách đã được chuẩn bị từ trước nhất nhất bọc lại cẩn thận, tâm trạng hết sức phấn khởi mà quay trở về.

Sau khi đã xác định được vị trí của ký túc xá, Trì Phong trước tiên bỏ chiếc bọc vải xuống, tiếp theo đó liền tung người nhảy lên một ngọn cây ngay sát bờ tường, đánh giá tình hình xung quanh, tốt lắm hoàn toàn không có một bóng người, vì vậy nàng ngay lập tức khinh phiêu phiêu đáp xuống mặt đất rồi cầm lấy chiếc bọc vải nghênh ngang tiến vào.

Giờ phút này trên gương mặt Trì Phong lộ ra một nụ cười đắc ý, xem ra đã an toàn rồi, căn cứ theo giáo quy của Phong Hiền viện, tuyệt đối nghiêm cấm các đệ tử săn bắt những tiểu động vật hoang dã ở phía sau núi, do đó nếu như bị bắt gặp chắc chắn sẽ rất phiền toái nga.

Vừa mới bước chân vào cửa phòng, Trì Phong đã trông thấy Dục Tước đang ngồi ngay ngắn trên thư bàn của Dục Tuyên, Vân Thiên Trạch có điểm khó coi hơn một chút là nửa nằm nửa ngồi trên chiếc thư bàn còn lại, Dục Tuyên lúc bấy giờ thì đã hoàn toàn kiệt sức mà nằm dài trên chiếc giường lớn.

Trông thấy Trì Phong đẩy cửa tiến vào, ba bức tượng điêu khắc kia ngay tức thì liền sống lại, nhìn nàng chờ đợi.

Trì Phong sau khi đã đóng cửa cẩn thận, nhe răng cười toe toét: "Hắc hắc hắc, lại đây xem ta đem cái gì tốt về cho các ngươi đây?"

Ba người nọ nghe thấy thề vội vàng vây quanh lấy Trì Phong, ánh mắt khẩn trương cùng chờ mong hướng về phía chiếc bọc vải Trì Phong đang cầm trên tay. Chỉ đợi có thế Dục Tuyên liền nhân tiện giật phắt một cái, rồi nhanh chóng mở nó ra, ở bên trong hoàn lại chỉ trông thấy bốn cục bùn đang nằm ngoan ngoãn.

"Úy Trì Phong, ngươi không có ý định cho chúng ta ăn bùn đó chứ? Ta dù cho có đói đi chăng nữa cũng sẽ không ăn thứ này!" Dục Tuyên phẫn nộ mà liếc nhìn Trì Phong, thật uổng công khi nãy chính mình đã tin tưởng vào hắn.

Hai người khác cũng tràn đầy nghi hoặc nhìn Trì Phong, Trì Phong hung hăng trừng mắt liếc Dục Tuyên một cái.

Vẫn im lặng không nói bất cứ điều gì, nàng cầm lấy cục bùn to nhất, rồi dùng nghiêng mực đập thật mạnh vào nó, từ cục bùn đột nhiên phát ra những tiếng răng rắc răng rắc, sau đó ở bên trong dần dần lộ ra một thứ gì đó xanh biếc, đồng thời không ngừng tản ra từng chập từng chập mùi thơm kỳ dị.

Ba người nọ nhanh chóng bị mùi thơm kỳ dị này hấp dẫn, Dục Tước khẩn trương hỏi: "Đây là mùi thơm gì vậy?"

"Món này được gọi là gà hoa nga!" Đối với Dục Tước, Trì Phong vẫn còn rất kiền nhẫn giải thích, chỉ là đáp án này lại càng khiến cho ba kẻ đó càng thêm mù mịt mà thôi, Trì Phong lúc này mới nhớ tới, hiện tại vốn vẫn chưa xuất hiện cách gọi này.

"Các ngươi cần biết nhiều như vậy để làm chi? Gọi là gà hoa thì chính là gà hoa thôi, tuy rằng cách làm có đôi chút bất đồng." Trì Phong cứ như vậy không thèm giải thích gì thêm, chính mình vốn cũng đã đói bụng từ lâu, do đó nàng rất nhanh liền nhân tiện đem lá sen xé mở, chẳng mấy chốc lộ ra lớp da gà rừng vàng ươm cùng giòn tan, lập tức, một mùi thơm ngào ngạt xộc thẳng vào mũi của mỗi người, kích thích nước miếng tiết ra tràn lan.

Trì Phong nhìn thành quả của chính mình trên môi không khỏi nở một nụ cười hài lòng, rửa tay xong không để ý gì đến mọi người chung quanh liền trực tiếp xé một miếng thịt gà thật to bỏ vào miệng, thỏa mãn mà nhấm nuốt.

Nhìn vẻ mặt của Trì Phong, ba người khác bất giác nuốt từng ngụm từng ngụm nước miếng, Dục Tuyên giờ phút này đã không còn tự chủ được nữa rồi, hắn vươn tay định chộp lấy một chiếc đùi gà, khiến cho những kẻ đứng ở bên cạnh cũng muốn hùa theo.

Trì Phong vừa phát vào tay của Dục Tuyên một cái vừa kêu lên: "Đây là phần của ta, cấm không cho đoạt nga, phần của các ngươi đâu?"

Nghe đến đây, cả ba người bọn họ vội vàng lao về phía chiếc bọc vải lúc nãy mà tranh giành lẫn nhau ba cục bùn còn lại, Vân Thiên Trạch do không có võ công cho nên rốt cuộc đành phải nhận lấy cục bùn nhỏ nhất.

Bọn họ cấp bách mở lá sen ra, sau khi rửa tay xong trực tiếp xé từng miếng lớn thịt gà vàng ươm cho vào miệng, trong thoáng chốc, cả căn phòng tràn ngập mùi thơm.

Bốn người ôm bốn con gà cứ như vậy cắn nuốt không ngừng, phải nhịn đói cả một buổi chiều cho nên khi được ăn vẻ mặt mày ai nấy cũng đều trở nên vô cùng hớn hở, ở trên miệng hoàn lại chỉ dính toàn dầu mỡ.

"Hả, trong bụng con gà này còn có một cây nấm nga!" Dục Tuyên kinh ngạc kêu lên.

"Ngươi mới biết à?" Trì Phong liếc mắt nhìn hắn.

Dục Tuyên hoàn toàn không để ý gì đến sự xem thường của Trì Phong, vội vội vàng vàng đem cây nấm đưa vào trong miệng, nhãn tình của hắn nhất thời sáng hẳn lên, chỉ cảm thấy cây nấm nọ thơm ngon vô cùng, mềm nhẫn vô cùng, trong mùi nấm thơm ngát còn mang theo cả hương vị tươi ngon của thịt gà, hắn từ trước cho đến nay vẫn chưa từng được nếm qua loại tư vị này.

Hai người khác trông thấy vẻ mặt thỏa mãn của hắn, cũng nhanh chóng thưởng thức cây nấm, sau đó cứ luôn miệng mà khen ngon, đồng thời nhìn về phía Trì Phong với ánh mắt tràn ngập sự bội phục.

Trong cả bốn người thì chỉ duy nhất động tác của Trì Phong có thể xem như tạm ổn, ba người nọ do chưa từng dùng tay ăn qua, cho nên đều rất bề bộn, không có một chút gì gọi là ưu nhã.

"Trì Phong, món gà hoa này quả thật rất ngon! Vì nó ta đây quyết định sẽ tha thứ cho tất cả những hành động bất kính trước kia của ngươi." Dục Tuyên rộng lượng nói.

Trì Phong trợn to hai mắt nhìn hắn, ý tứ vốn là: "Ai cần ngươi tha thứ chứ hả?"

"Trì Phong, sau này chúng ta có thể ăn món này được nữa không?" Căn bệnh sạch sẽ của Vân Thiên Trạch giờ phút này đã không còn nữa rồi, chỉ thấy hắn mỗi tay cầm một chiếc đùi gà mà gặm liên hồi, trong đôi mắt long lanh trong suốt hiện lên quang mang sùng bái.

Nếu như mỹ nhân đã dùng đến vẻ mặt này rồi, Trì Phong làm sao có thể từ chối được nữa đây.

Dục Tước lúc bây giờ bỗng nhiên lên tiếng điểm bình: "Chất thịt tế nộn mềm nhẫn, hoàn lại còn mang theo cả sự tinh khiết của sơn tuyền, thật sự là rất tuyệt, nếu như quán rượu nào có được món ăn này chắc chắn sẽ bán lời đến phát điên!"

Vừa nghe đến đây nhãn tình của Trì Phong đột nhiên lóe sáng, tựa hồ như đã có thêm chủ ý gì rồi.

Những ngày tiếp theo, chỉ cần buổi chiều không có tiết học, tất cả mọi người đều không dùng cơm trưa mà quay sang chờ đợi món gà hoa của Trì Phong, bất quá hiện tại Trì Phong không còn phải vất vả một mình săn bắn nữa, vì đã có thêm — Dục Tuyên giúp đỡ.

Nhưng bởi vì mùi thơm thật sự quá nồng, cho nên trong một thời gian ngắn nó đã hấp dẫn thêm một số đồng học ở ký túc xá bên cạnh, vì vậy đồng phạm vừa lại tăng thêm mấy người, đến cuối cùng đã lan rộng ra hết cả khu bọn họ, bất quá vẫn phải che giấu các khu khác trong viện, dù sao sơn kê cũng không nhiều như vậy nga.

Bạch Nhất Quân một bên cầm con gà, một bên kiêu ngạo mà hô to: "Úy Trì Phong, trận đấu khi còn bé của chúng ta xem như đã được xóa bỏ, những việc khác sẽ từ từ tính sau."

Lời này vừa nói ra ngay lập tức đã phải rước lấy đông đảo ánh mắt tóe lửa của những người hâm mộ Trì Phong.

Trì Phong trong bụng cười thầm, cuộc sống bây giờ quả nhiên rất tốt, ăn uống không lo, đồng học thân mật, đây vốn chẳng phải là cuộc sống của thần tiên hay sao? Lúc đầu nàng cũng không nghĩ tới những kỹ năng thực tế đã học được khi ở cùng với sư phụ rốt cuộc lại hữu dụng đến vậy!

Chỉ là… chỉ là vài ngày sau đó, phó Sơn trưởng đột nhiên triệu tập tất cả các đệ tử lại để thông báo, thời gian gần đây hắn phát hiện sơn kê cùng dã thố (thỏ hoang) ở phía hậu sơn, dường như đã ít đi rất nhiều, mặt khác không hiểu lí do vì sao lá sen ở hà trì cũng còn rất ít, do đó yêu cầu mọi người mau chóng tìm ra nguyên nhân.

Có một phần ba số đệ tử khi nghe đến đây gương mặt nhất thời suy sụp xuống.

Từ đó trở về sau, Trì Phong bắt đầu nhàn rỗi một thời gian dài, tuy nhiên cuộc sống có điểm không được tự nhiên thoải mái như trước, ngẫm lại có người luôn dùng ánh mắt ai oán thê lương mà nhìn ngươi, ngươi hội cảm thấy tự tại được nữa không?

32. Q.1 - Chương 32: Học Tập

Người edit: Consitance Hà

Beta: sammy2201

Từ sau khi biết đến cái gọi là gà hoa, đã có rất nhiều người sinh tâm bất mãn đối với phòng ăn của Phong Hiên viện, đúng lúc này tại thư viện lại đang bắt đầu chiến dịch bầu chọn Học trưởng (hội trưởng hội học sinh). Học trưởng, vốn là người do đích thân Sơn trưởng từ trong đông đảo chư sinh mà tuyển chọn ra, có nhiệm vụ hiệp trợ Sơn trưởng dạy học, đồng thời quản lý công việc hành chính, cũng như quản lý cuộc sống hằng ngày.

Những việc khác Trì Phong có thể không chú ý đến, nhưng bốn chữ "hiệp trợ Sơn trưởng" Trì Phong lại nghe nhất thanh nhị sở (rõ ràng rành mạch), cho nên nàng hiện tại đang dốc toàn tâm toàn lực để có thể vươn tới vị trí đó.

"Trì Phong, thời gian gần đây ngươi rất nhu thuận đi học, có phải hay không đã chịu đả kích gì rồi?" Dục Tuyên tò mò hỏi thăm.

Trì Phong cười thần bí, len lén liếc nhìn xung quanh rồi nói khẽ: "Ha ha, gần đây không phải đang tiến hành tuyển chọn Học trưởng sao? Nghe nói đó phải là đệ tử phẩm học kiêm ưu, cho nên ta nhất định phải hảo hảo biểu hiện một chút."

Dục Tuyên nghe xong hừ lạnh một tiếng: "Chẳng qua ngươi chỉ muốn tiếp cận với Sơn trưởng thôi đúng không?"

Trì Phong vốn cũng không sợ bị hắn khinh bỉ, do đó rất sảng khoái mà thừa nhận.

"Nhớ kỹ rồi chứ, các ngươi nhất định phải bỏ phiếu cho ta." Trì Phong nhất nhất nhìn Vân Thiên Trạch cùng Dục Tước.

Dục Tước mỉm cười nói: "Yên tâm, ta đối với chức vị Học trưởng vốn không có hứng thú." Những lời này vừa nói ra ngay lập tức nhận được một nụ cười ngọt ngào từ phía Trì Phong.

Vân Thiên Trạch thì nói: "Nghe nói việc tuyển chọn Học trưởng chính yếu là dựa vào thành tích cá nhân của mỗi người, không lâu nữa sẽ tiến hành một cuộc khảo thí, đến lúc đó bất cứ đệ tử nào đứng nhất bảng, thì người ấy có cơ hội rất lớn để trở thành Học trưởng. Nhưng bất quá, thời gian vừa qua ngươi đa phần đều ngủ gật trong lớp, ta xem ngươi lần này rất nguy hiểm nga!"

Cũng chính từ hôm đó, Trì Phong khẩn trưởng bắt tay vào việc học tập, chương trình học của bọn họ bao gồm sáu môn: kinh học, sử học, văn học, cởi ngựa bắn cung, âm học cùng võ thuật, những thứ khác còn có thể từ từ bồi dưỡng, nhưng... nhưng âm học rốt cuộc phải tính như thế nào đây?

Bản thân Trì Phong ngay từ thuở bé đã không thích học cầm, không thích học thổi dịch (thổi sáo)..., ngay đến cả việc ca hát ngũ âm cũng không được đầy đủ (trật nhịp), do đó mỗi khi vào tiết học âm học y rằng nàng đều ngủ mê man, nghĩ đến đây, nàng không khỏi nhăn mặt cau mày.

Lúc bấy giờ, cách cuộc khảo thí chỉ còn hơn hai mươi ngày.

"Trong ba người các ngươi, ai là người giỏi âm học nhất?" Trì Phong ánh mắt tràn đầy chờ mong hỏi.

Ba vị nam tử đứng trước mặt nàng ai nấy cũng bỗng nhiên mang vẻ mặt đắc ý đồng thời cố gắng mà ưỡn ngực thẳng lưng, Dục Tuyên kiêu ngạo lên tiếng: "Ta thổi tiêu tốt nhất."

"Ta cầm đàn cũng không tệ." Dục Tước tươi cười đáp lại.

Vân Thiên Trạch thì vô cùng hãnh diện nói: "Các phương diện ta đều học lướt qua, trình độ có thể nói là không tệ."

"Hả, các ngươi quả thật rất lợi hại nga!" Trì Phong ủ rũ thở dài một hơi, rốt cuộc tại sao chỉ có mỗi một mình nàng cái gì cũng không biết.

"Ha ha, đó là do chúng ta ngay từ thuở nhỏ đã bắt đầu luyện tập rồi, đa số các đệ tử khác đều như vậy cả, gia gia của ngươi vốn là tướng quân, đương nhiên hắn không chú trọng đến vấn đề này cũng có thể lý giải được, vì tại Lạc Lâm viện sẽ không khảo thí âm học, nhưng đổi lại bọn họ phải khảo thí binh pháp."

"Nếu như ta có thể đổi từ khảo thí âm học sang khảo thí binh pháp thì tốt rồi." Trì Phong thầm than, hay là thừa dịp vẫn còn hai mươi ngày cuối cùng, tạm thời cố gắng chạy nước rút một phen vậy, phải biết rằng trước kia cũng có rất nhiều đệ tử ngày thường không chăm chỉ thắp hương đợi cho đến khi cuống lên mới chạy đi ôm chân Phật Tổ.

"Dạng nào dễ học nhất? Dạy cho ta." Cuộc khảo thí căn bản chỉ yêu cầu chọn lựa một loại nhạc khí, sau đó diễn tấu hoàn chỉnh một khúc xem như đã thuận lợi vượt qua.

Thông qua sự giảng giải của ba người khác, trong đầu Trì Phong bỗng nhiên xuất hiện những hình ảnh như sau: một vị công tử tiêu sái nho nhã hết lần này đến lần khác mang theo cây ngọc tiêu xông pha thiên nhai, cây ngọc tiêu ngoài tác dụng phụ trợ thêm cho dáng vẻ anh tuấn bên ngoài còn có thể dùng như một dạng vũ khí.

Nghĩ như vậy, nàng hứng khởi tuyên bố: "Ta quyết định phải học thổi tiêu!"

Khuôn mặt của Dục Tuyên giờ phút này rạng rỡ hẳn lên, đây không phải chính là cơ hội báo thù tốt nhất hay sao?

Dục Tước cùng Vân Thiên Trạch sắc mặt có điểm buồn bã, cũng không biết cảm giác mất mát này từ đâu mà đến.

Trong hai mươi ngày kế tiếp, có thể nói Trì Phong phi thường khắc khổ, nàng không chỉ học bù tất các môn khác, còn phải ra sức luyện tập thổi tiêu, một người vốn chẳng có khái niệm gì về âm luật, nay lại phải học

diễn tấu hoàn chỉnh cả một thủ khúc, độ khó cứ như vậy mà tăng thêm gấp bội, cho nên Trì Phong thật giống như trở về với trước kia lúc mới bắt đầu học nghệ, thức khuya dậy sớm, phi thường chăm chỉ, thậm chí ngay cả đến ngày nghỉ mà nàng cũng không để ý tới, nhất mực không có xuống núi vui chơi.

Mọi người ai nấy đều cảm thấy kinh ngạc trước sự thay đổi của Trì Phong.

"Ta vốn còn tưởng rằng Trì Phong cái gì cũng chỉ làm đại khái qua loa mà thôi, nguyên lai hắn cũng có thể chăm chỉ siêng năng như vậy." Vân Thiên Trạch ôn nhu nói.

"Nếu hắn một mực không nghiêm túc thì làm sao văn chương cùng võ nghệ có thể lợi hại đến thế, ta tin rằng để đạt được thành tích như hiện tại nhất định là do hắn trước kia rất nỗ lực và cố gắng." Dục Tước nhìn Trì Phong, mỉm cười tán dương.

Trái ngược hẳn với hai người khác, Dục Tuyên không có thời gian bình luận, bởi vì hắn cũng đang phải cố gắng học bù những môn của chính mình, mặt khác còn phải dành thêm thời gian dạy Trì Phong thổi tiêu. Lúc mới bắt đầu hắn còn có tâm tư trêu chọc cùng giễu cợt Trì Phong, bất quá nàng vẫn rất chăm chú, đối với hắn lại rất đỗi cung kính, cho dù hắn có nói thế nào đi chăng nữa cũng không nổi giận, hơn nữa có đôi khi vì để lấy lòng Dục Tuyên, nàng còn chịu khó chạy đến phía sau núi làm gà hoa.

Bởi vậy, Dục Tuyên bây giờ đã hoàn toàn mềm lòng, quyết định đem ý nghĩ muốn tranh tài cao thấp với Trì Phong tạm thời ném sang một bên, trước giúp hắn vượt qua ải này rồi tính tiếp.

Một người giáo dạy nghiêm túc, một người học hành khắc khổ, thêm vào đó trí nhớ siêu cấp của Trì Phong lúc này đã hoàn toàn hiển lộ ra rồi, nàng dựa vào trí nhớ siêu cấp này, rất nhanh liền nhân tiện học thuộc chín khúc phổ, khi diễn tấu cũng có thể tạm chấp nhận được.

Hai mươi ngày gian khổ cứ như vậy nhanh chóng trôi qua, các đệ tử của Hàn Lâm viện đều đang rất háo hức chuẩn bị nghênh đón cuộc khảo thí đầu tiên sau khi đã chính thức nhập học, tầm quan trọng của cuộc khảo thí này ai nấy cũng đều biết rõ, nếu như đạt được kết quả tốt chẳng những tạo lập được uy tín với đồng học cùng phu tử, mặt khác còn có thể đặt nên móng vững chắc cho tương lai sau này, do đó tất cả mọi người đều dốc hết sức lực vào cuộc khảo thí.

Kinh học vốn là một môn học thuộc lòng, đồng thời kèm theo một ít nghị luận, Trì Phong học dựa vào bút ký của Dục Tước, cho nên môn này hoàn toàn không đáng lo, sử học là môn đàm xưa nói nay, với miệng lưỡi mỡ khang hoạt điều của Trì Phong càng không có gì đáng ngại, văn học lại là sở trường của nàng, làm thi đối luận thì không cần phải nói, cởi ngựa bắn cung khi còn ở trên núi nàng vốn cũng đã học qua, bởi vì sư phụ vẫn luôn lo lắng sẽ có một ngày nàng phải gia nhập quân ngũ cho nên giáo dạy rất nghiêm khắc, võ thuật càng không có gì để nói, với thân thủ hiện tại của Trì Phong, hoàn toàn có thể đánh bại các lão sư dễ như trở bàn tay.

Vì vậy nếu như muốn đạt được vị trí Học trưởng tất cả đều phải xem thành tích khảo thí môn âm học như thế nào mà thôi.

Cuộc khảo thí kéo dài trong suốt mười ngày liên tiếp, dây thần kinh của mỗi người có thể nói là cực kỳ căng thẳng.

Sau khi cuộc khảo thí kết thúc, tất cả các đệ tử sẽ được nghỉ phép hai ngày, mặc dù mọi người tâm trạng lẫn thể xác vẫn còn rất uể oải, nhưng cũng nhanh chóng tụm năm tụm ba cùng nhau xuống núi mà thư giãn, bọn Trì Phong lại càng không ngoại lệ.

33. Q.1 - Chương 33: Xuống Núi

Người edit: Consitance Hà

Beta: sammy2201

"Trì Phong, người chuẩn bị đi đâu?" Dục Tước êm ái hỏi. Bây giờ bốn người bọn họ đang trên đường xuống núi thư giản sau khi đã trải qua hơn mười ngày khảo thí vất vả.

"Việc này cũng cần phải hỏi nữa ư? Nhìn bộ dạng của hắn, khẳng định là trước ăn một bữa cho thật no nê, tiếp đó liền nhân tiện du ngoạn một vòng quanh thành Tương Châu này rồi." Dục Tuyên vừa nói vừa khinh bỉ liếc nhìn Trì Phong.

Trì Phong bĩu môi, đáp lại: "Không sai, ta vốn đang chuẩn bị làm như vậy đấy, ngươi quản được sao?"

"Nhìn xem nhìn xem, rốt cuộc hồ ly cũng đã chịu lòi đuôi ra rồi! Mấy ngày nay đột nhiên đối xử với ta rất tốt, bây giờ cuộc thi vừa mới kết thúc, thì ngay lập tức đã phủi tay mà quên mất công ơn của sư phụ." Dục Tuyên cao giọng nói.

Trì Phong trợn to hai mắt nhìn hắn một hồi lâu nhưng không có nói thêm điều gì nữa, bởi vì hiện tại tâm trạng của nàng đang rất tốt cho nên không có ý định so đo với hắn.

Nàng quay đầu hỏi Vân Thiên Trạch: "Thiên Trạch, ngươi nói xem chúng ta có nên gọi tiểu Ảnh đi cùng hay không? Hắn chắc chắn cũng đã được nghỉ phép rồi, tính tình tiểu Ảnh vốn tự bế (khép kín), ta chỉ lo hắn ở Lạc Lâm viện ngay đến cả một bằng hữu cũng chưa từng giao qua."

Vân Thiên Trạch chau mày suy nghĩ một lát, sau đó rất nhanh liền gật đầu đáp ứng.

"Vấn đề là chúng ta làm sao liên lạc với hắn đây?" Trì Phong lẩm bẩm tự hỏi, tất cả đều là do bản thân nàng lúc đầu đã quên cùng hắn trao đổi phương thức liên lạc, ôi, nếu như đang ở thời hiện đại thì tốt rồi, chỉ cần gọi một cuộc điện thoại thông báo địa điểm thế là xong.

"Không cần phải quá lo lắng, ta đây sẽ có biện pháp." Vân Thiên Trạch lúc bấy giờ đã nhìn thấy tên thư đồng tiểu Thanh của nhà mình rồi.

Trông thấy tiểu Thanh, Trì Phong liếc mắt nhìn về phía Vân Thiên Trạch, tò mò hỏi: "Nguyên lai tiểu Thanh vẫn còn chưa trở về phủ, vậy bình thường hắn ở nơi nào?"

"Kỳ thật nhà chúng ta có một tòa tiểu viện tại thành Tương Châu, bình thường tiểu Thanh đều ở đó trông nom, nếu như đêm nay mọi người không nghĩ sẽ quay trở về thư viện, có thể đến nhà của chúng ta trụ một phen." Xuống núi vốn không tiêu hao nhiều thể lực, cho nên Vân Thiên Trạch còn có khí lực mà cùng bọn họ nói chuyện phiếm.

Trì Phong nhãn tình nhất thời sáng hẳn lên, mỉm cười nói: "Được như vậy thì tốt quá, ta đây quả thật vẫn chưa muốn trở về, ngủ trên chiếc giường nhỏ trong thư viện thật sự có điểm không được thoải mái nga."

"Không thoải mái? Vậy ngươi như thế nào lại không chịu ngủ cùng ta?" Dục Tuyên reo lên.

"Hừ, ai biết được ngươi có thể hay không có những nghĩ xấu xa, lỡ như trong lúc ta đang ngủ, ngươi ầm thầm chiếm tiện nghi của ta thì sao?" Trì Phong nghiêng người liếc nhìn Dục Tuyên một cái, trong ánh mắt tràn ngập sự không tín nhiệm.

"Cái gì? Ta chiếm tiện nghi của ngươi ư? Ngươi dù sao cũng không phải là nữ nhân, vậy bổn thiếu gia chiếm tiện nghi của ngươi làm gì hả?" Dục Tuyên ngay lập tức nổi điên mà rống lên, nhưng khi trông thấy ánh mắt tò mò của những người xung quanh, hắn mới vội vàng điều chỉnh thanh âm thấp xuống.

Trì Phong bộ dạng thần bí hề hề thì thào nói: "Ai nói nam nhân không thể chiếm tiện nghi của nam nhân? Các ngươi chưa từng nghe nói qua chứng đoạn tụ hay sao? Nam luyến ngay từ thuở xa xưa vốn đã tồn tại rồi, ta lớn lên mỹ mạo đắc ý như vậy, như vậy động lòng người, ta làm sao biết được ngươi có thể hay không đối với ta chuyển lệch tâm tư? Dù sao cũng không nên đánh giá con người qua vẻ bề ngoài, có rất nhiều người ngoài mặt bân bân hữu lễ nhưng thật ra bên trong lại mang trái tim cầm thú."

Dục Tuyên hoàn lại vẫn chưa kịp phản bác, Dục Tước đã nhân tiện nghiêm túc hỏi: "Trì Phong, ngươi từ nhỏ đến lớn đều sống ở trên núi, là ai nói cho ngươi biết những thứ này hả?"

Trì Phong cười đắc ý: "Hừ, ta một khi đã muốn biết chuyện gì thì sẽ không có ai có thể làm khó ta được!"

Trông thấy Dục Tuyên sắc mặt xanh mét, hình như hắn lên cả gân xanh, vì vậy nàng vội vàng bổ sung thêm: "Kỳ thật Úy Trì Phong ta vốn là một người rất khai thông (cởi mở), đối với chứng đoạn tụ không có ý kiến phản đối gì, chỉ cần đôi bên thật tâm yêu nhau, ta sẽ thật tình chúc phúc."

"Úy Trì Phong, ta không có mắc chứng đoạn tụ! Hãy mau thu hồi lại những suy nghĩ miên mang kia đi!" Dục Tuyên gầm nhẹ, đồng thời đưa hai tay túm lấy cổ áo của Trì Phong.

Trì Phong không chút hoang mang mà đẩy tay hắn ra, chậm rãi nói: "Đừng nên thẹn quá hóa giận như vậy, ta từ nãy đến giờ vẫn chưa từng nói qua ngươi mắc chứng đoạn tụ. Dù sao hiện tại ngươi cũng đã trưởng thành rồi, cho dù có thật sự mắc chứng đoạn tụ đi chăng nữa, vậy cũng không được thích hợp cho lắm, chỉ làm tổn hại hai tròng mắt của ta mà thôi! Ta cảm thấy nếu như muốn đoạn tụ, ít nhất phải như Vân Thiên Trạch cùng Tước ca ca, cả hai người bọn họ đều tuấn tú tiêu sái như vậy, đứng chung một chỗ quả thật rất đẹp mắt, bất quá ta xem Thiên Trạch nhân tiện bi thảm rồi, hắn nhất định là tiểu thụ nga." Vừa nói xong liền cười hắc hắc một mình.

Vân Thiên Trạch mặc dù không biết cái gì gọi là tiểu thụ, nhưng trông thấy nụ cười mập mờ của Trì Phong, ngay lập tức hiểu ra những từ ngữ đó vốn không có ý nghĩa gì tốt, vì vậy khuôn mặt nhất thời đỏ bừng lên, đứng ở bên cạnh Dục Tước cũng có điểm không được tự nhiên.

Trì Phong không nghĩ tới chính là, những lời nói ngày hôm nay của nàng đã khiến cho ba người khác rung động tâm can, đồng thời chôn xuống một mầm móng bên trong bọn họ.

Hậu quả trực tiếp nhất đó chính là bọn hắn sau khi đã trở về thư viện, Dục Tước và Vân Thiên Trạch không ai nói với ai một lời nào cứ như vậy mà tách ra ngủ riêng.

Sau khi đã gọi tiểu Thanh đi mời Dung Ức Ảnh, cả đoàn người của Trì Phong nhanh chóng tới ngay tửu lâu lớn nhất tại thành Tương Châu để ăn cơm chiều.

Bao hẳn một phòng riêng biệt, Vân Thiên Trạch vẫn y như cũ dùng chén đũa của chính mình, người này vô luận đang ở thư viện hay đang ở tửu lâu, dùng cái gì cũng đều phải là của riêng mình, bất hảo sẽ không thích, cho nên bọn họ rốt cuộc điểm một bàn toàn là những món ăn trứ danh nhất.

Dung Ức Ảnh rất nhanh liền đến nơi, sau một phen cùng Dục Tước và Dục Tuyên giới thiệu, mọi người nhân tiện ngồi xuống, nói chuyện phiếm một hồi, thức ăn đã từ từ được bưng lên.

Nhìn những màu sắc và hương vị của toàn bộ thức ăn, Trì Phong rất mau đã muốn chảy cả nước miếng ra ngoài, nàng thở dài nói: "Chỉ có lão Thiên gia mới biết, ta đã bao lâu không ăn qua dạng thức ăn này rồi, chờ khi ta trở thành Học trưởng, ta sẽ cố gắng khiến ỹ nam Sơn trưởng đem trù tử tại thư viện thay đổi ngay, thức ăn của thư viện thật đúng là không phải dành cho người nga."

"Nhưng ngươi vẫn ăn đấy thôi!" Dung Ức Ảnh thản nhiên nói.

Trì Phong bĩu môi: "Không nói cùng ngươi, kẻ đáng ghét nhà ngươi từ trước đến nay có bao giờ biết lựa chọn thức ăn đâu? Vẻ mặt ăn mỳ nấu với cải trắng hoàn lại cũng giống như vẻ mặt bây giờ đang ăn sơn hào hải vị vậy, đều là chẳng thay đổi một chút nào. Nếu như muốn biết thức ăn của chúng ta có bao nhiêu khó ăn, ngươi cứ thử nhìn Vân Thiên Trạch mà xem, chỉ hơn một tháng, hắn đã gầy đến mức cằm cũng nhọn ra, mới vừa rồi tiểu Thanh trông thấy hắn như vậy vô cùng đau lòng nga."

"Thức ăn của thư viện", Vân Thiên Trạch tựa hồ như bị chạm đến những hồi ức thống khổ trong lòng, vẻ mặt vốn luôn luôn thản nhiên của hắn cũng nhanh chóng chuyển sang tức giận mà nói, "Thật là heo cũng không muốn ăn, rau cỏ rất già, thịt vừa lại rất cứng vừa lại rất ít…"

Đúng lúc hắn định nói thêm điều gì đó thì mới giật mình phát hiện ra mọi người đều đang nhìn hắn với ánh mắt vô cùng kinh ngạc, do đó Vân Thiên Trạch lập tức im miệng, đồng thời vươn đôi đũa ngà voi của chính mình gắp lấy một khối thịt bò nướng, ưu nhã bỏ vào trong miệng, sau đó mới nói tiếp: "Đây mới chính là thức ăn dành cho người."

Trì Phong vội vàng phối hợp, Dục Tước ngồi ở một bên chỉ một mực mỉm cười, Dục Tuyên tâm lý tựa hồ như có cái gì đó rất phức tạp, cho nên không rảnh đôi co cùng với Trì Phong.

Trong bữa ăn, mọi người ăn uống rất tận hứng, cũng đàm luận rất tận hứng, nhưng đến lúc trả tiền, giữa Dục Tước và Vân Thiên Trạch xảy ra một chút tranh chấp, rốt cuộc Trì Phong không nhịn được liền phải xen vào: "Được rồi, bữa ăn này có là cái gì, lần này Thiên Trạch trả, lần sau Tước ca ca trả là được, chúng ta đâu phải chỉ tới đây một lần." Vừa nói xong liền nhân tiện bồi thêm một câu: "Chỉ cần không phải là ta trả tiền là được, bản thân ta vốn rất nghèo nga."

Sau khi cơm nước xong, màn đêm đã nhanh chóng buông xuống, nhưng cũng không thể đi ngủ sớm như vậy, do đó mọi người thống nhất cùng nhau đi dạo bên hồ.

Tại hai bên bờ hồ đều được giăng đầy những chiếc đèn lồng nhiều màu sắc, khung cảnh lúc bấy giờ có thể nói là vô cùng nên thơ, thật không hổ danh là thành trì nổi tiếng thuộc vào loại bậc nhất của Tử La quốc, quả nhiên rất có tiền nga. Trên đoạn đường du ngoạn, mọi người ai nấy cũng đều rất hào hứng mà cùng nhau đàm luận, chỉ riêng một mình Trì Phong vẫn im lặng không có nói gì, mọi người cảm thấy vô cùng kỳ quái, phải biết rằng trong những trường hợp như thế này vốn không thể thiếu thanh âm huyên náo của Trì Phong, Dục Tước vội vàng hỏi: "Trì Phong, ngươi làm sao vậy? Đang suy nghĩ điều gì ư?"

Nghe đến đây Trì Phong vươn ngón tay thon dài của chính mình, chỉ về phía chiếc thuyền đang tỏa sáng giữa hồ, hai tròng mắt không ngừng nhấp nháy, vẻ mặt tựa như khờ dại hỏi: "Các ngươi biết đó là gì không?"

Dục Tuyên gõ gõ đầu nàng, quát lớn: "Tiểu hài tử đừng nên hỏi nhiều như vậy!"

Trì Phong cười giảo hoạt: "Đừng cho rằng ta đây không rõ, đó chẳng phải là thuyền hoa trong truyền thuyết hay sao? Ha ha, đó cũng chính là thiên đường của nam nhân nga."

Mọi người ai nấy đều cảm thấy kinh hãi, Dục Tước hốt hoảng nói: "Ngươi làm sao biết được?" Đối với hắn mà nói, Trì Phong vốn vẫn luôn là một tiểu hài tử, cho nên hôm nay khi nghe nàng huyên thuyên nói về chứng đoạn tụ đã khiến cho hắn một phen đau đầu rồi, không nghĩ tới chính là bây giờ lại có chuyện tương tự xảy ra.

Trì Phong cười hắc hắc: "Ta đây ngay cả thanh lâu cũng đi qua rồi, chuyện này thì có gì đáng kinh ngạc như vậy?"

Một hồi lâu sau, Dục Tước mới thốt ra một câu: "Nhưng ngươi chỉ mới mười sáu tuổi." Nghĩ đến Trì Phong vẫn còn non nớt đã bị rơi vào tay các thanh lâu nữ tử, Dục Tước trong lòng bất giác cảm thấy khó chịu. Dục Tuyên lúc bấy giờ lại vô cùng bình tĩnh, Vân Thiên Trạch vẻ mặt trầm tư, Dung Ức Ảnh vẫn như trước không có bất kỳ phản ứng gì, chỉ có tiểu Thanh kinh ngạc mà nhìn Trì Phong.

Trì Phong bĩu môi không đồng ý: "Đừng cho rằng ta còn nhỏ tuổi nên cái gì cũng đều không biết, loại để tử nhà giàu như các ngươi, khẳng định chưa đến mười sáu tuổi cũng đã có thị nữ riêng rồi, vậy tại sao ta lại không thể dạo chơi tại thanh lâu?" Mặc dù từ trước đến nay nàng vẫn chưa bao giờ hỏi qua thân thế của 3 người bọn họ, nhưng dựa vào khí chất bất phàm toát ra từ trên người bọn họ nàng cũng có thể dễ dàng đoán được đó chính là những thiếu gia công tử của những hào môn thế gia.

Trừ Dung Ức Ảnh và tiểu Thanh, sắc mắt ba người khác lại một lần nữa biến đổi, nửa ngày sau, Dục Tước mới nói: "Trì Phong, dù có nói thế nào đi chăng nữa, thì việc lui tới thanh lâu luôn bất hảo, ngươi lần sau không nên tái phạm, nếu lỡ như để lão tướng quân phát hiện được, vậy ngươi nhân tiện phiền toái rồi."

Trì Phong mỉm cười nói: "Việc này gia gia của ta đã sớm biết, ha ha, ta bây giờ quả thật có chút tưởng niệm đến tiểu Yên Nhi, cũng không biết tình hình hiện tại của nàng như thế nào rồi?"

"Tiểu Yên Nhi là ai?" Dục Tuyên đờ đẫn hỏi.

"Đó chính là hoa khôi của thanh lâu lớn nhất tại thành Càng Châu, để ta nói cho các ngươi nghe, nàng tính tình ôn nhu, học vấn phong phú, ôi, chỉ đáng tiếc là ta không có tiền, bằng không đã sớm đem nàng chuộc ra ngoài rồi, các ngươi không biết tên Bạch Nhất Quân kia vốn rất thích tiểu Yên Nhi, cho nên ta bây giờ vẫn không yên tâm, chờ sau này khi đã có đủ ngân lượng, ta nhất định sẽ chuộc thân cho nàng." Trì Phong hăng hái nói ra những suy nghĩ của riêng mình mà chẳng hề quan tâm gì đến suy nghĩ của những chung quanh.

Lúc bấy giờ mọi người tâm lý có điểm phứ tạp, hình tượng nho nhã thuần khiết của Trì Phong bấy lâu nay trong phút chốc đã hoàn toàn bị đánh vỡ cả rồi, không ai dám nghĩ tới Trì Phong tuổi còn nhỏ như vậy đã nhân tiện dính dáng đến thanh lâu nữ tử.

Dục Tuyên cùng Dục Tước cảm thấy vô cùng tức giận, cả hai không hẹn mà cùng nghĩ đến: "Nhất định là do thanh lâu nữ tử nọ đã dạy hư Trì Phong."

Nghĩ như vậy, cho nên Dục Tước vẫn cần cù dạy bảo: "Trì Phong, lần sau tuyệt đối không được đi đến thanh lâu nữa biết không?" Lão tướng quân vốn dĩ quản giáo Trì Phong rất nghiêm khắc, theo lý thuyết, nếu như biết Trì Phong đi đến những nơi đó, lão tướng quân chắc chắn phải giáo huấn cho hắn một trận mới đúng, vậy tại sao bây giờ Trì Phong còn dám ung dung nói ra những chuyện này?

Không nghĩ tới chính là Trì Phong lại tiếp tục nói: "Ôi, chỉ tiếc rằng bản thân ta vốn đang tu luyện một loại võ công bí truyền, sư phụ ngày trước đã có nói qua nếu như muốn đạt được kết quả thì tuyệt đối không thể phá hư thần đồng tử cho đến khi tròn hai mười tuổi, bằng không đêm nay chúng ta nên đi thanh lâu một chuyến, biết đâu có thể gặp được một hai hồng nhan tri kỷ thì sao? Như các ngươi thấy đấy, bản thân ta vốn ngọc thụ lâm phong như vậy, tùy tiện đi đến thanh lâu, mọi người còn không nhanh chóng vây lại hay sao?"

Nghe đến đây tản đá đè nặng trong lòng mọi người rốt cuộc cũng đã được dở bỏ, vừa lại không nhịn được mà cười phá lên!

34. Q.1 - Chương 34: Hoài Nghi

Người edit: Consitance Hà

Beta: sammy2201

"Trì Phong, mặc kệ như thế nào đi chăng nữa, ngươi sau này cũng tuyệt đối không được lui tới những nơi bướm hoa như vậy!" Tuy biết rằng Trì Phong không có làm ra những chuyện gì vượt rào, bất quá Dục Tước vẫn cảm thấy cần phải nhắc nhở hắn thêm một lần nữa.

Trì Phong bĩu môi, trả lời cho có lệ: "Tốt lắm, tốt lắm, đã nghe thấy rồi, hiện tại cũng không sớm, chúng ta cũng nên nhanh chóng trở về ngủ đi."

"Lùn đông qua, ngươi nhất định phải nhớ kỹ, lần sau nếu để cho chúng ta phát hiện ngươi lại trốn đi cái địa phương kia, vậy thì ngươi hãy nhân tiện giữ gìn cẩn thận đôi chân của mình nga!" Dục Tuyên hung tợn mà cấu véo gương mặt của Trì Phong.

Ách, rốt cuộc chuyện này có liên quan gì đến bọn họ cơ chứ? Trì Phong âm thầm đảo mắt, đồng thời giả vờ như không có nghe thấy.

"Như thế nào? Lại muốn giả vờ không có nghe thấy à?" Dục Tuyên một tay ôm chặt lấy bả vai nhỏ gầy của Trì Phong, còn tay kia thì nắm lấy cằm của nàng mà xoay về phía mình.

Đến nước này, Trì Phong cũng không thể làm gì khác hơn cho nên đành phải ngoan ngoãn nói: "Tốt lắm, tốt lắm, đã nghe được, Tuyên ca ca trước hãy mau buông tay."

Sau khi đã hung hăng hăm dọa thêm một hồi lâu, Dục Tuyên mới chịu buông tay, rồi nói tiếp: "Trì Phong à, thân thể của ngươi thật sự là quá gầy yếu, cũng không biết đã có phát dục hay chưa?"

Trì Phong trong lòng thầm cười khẩy, dù sao bản thân nàng vẫn là nữ nhi, cần cao to vạm vỡ như hắn để làm chi?

"Bất quá làn da của ngươi thật tốt, so với nữ nhân còn muốn tốt hơn rất nhiều, vừa mềm mại lại vừa mịn màng, tựa hồ như món đậu hũ chúng ta vừa mới ăn hôm nay nga." Dục Tuyên đột nhiên chuyển đề tài, khiến cho Trì Phong đứng ở bên cạnh bất giác có điểm run rẩy.

Chỉ với một câu nói này, liền nhân tiện đem tầm mắt của tất cả mọi người đang có mặt tại nơi đây tập trung vào khuôn mặt của Trì Phong, lúc bấy giờ nếu tái quan sát kỹ một chút sẽ có thể dễ dàng nhận ra những đường nét trên khuôn mặt Trì Phong hết sức nhu hòa, thêm vào đó dưới ánh sáng chập chờn của những ngọn nến xung quanh càng khiến cho nàng có vẻ càng thêm vẻ dịu dàng huyền ảo.

Trì Phong cả kinh, vội vàng lớn tiếng reo lên: "Tuyên ca ca quả thật rất đáng ghét, nhân gia làn da tốt một chút liền bị hồ nghi, vậy chẳng lẽ nam nhân ai nấy làn da cũng giống như ngươi sần sùi thô ráp cả hay sao? Các ngươi như thế nào lại không hồ nghi Vân Thiên Trạch, hắn so với chúng ta càng giống nữ nhân hơn nga!"

Lúc bấy giờ tầm mắt của mọi người lại nhanh chóng chuyển hướng sang Vân Thiên Trạch, Vân Thiên Trạch mập mờ cười: "Trì Phong, ngày đó ngay lần đầu tiên gặp mặt, ngươi chẳng phải là đã đem ta sờ soạn qua một lần rồi ư? Ta rốt cuộc là nam hay là nữ ngươi vẫn còn chưa rõ nữa sao?"

Tầm mắt của mọi người vừa lại chuyển sang người Trì Phong, Trì Phong cũng bắt chước theo Vân Thiên Trạch mập mờ cười: "Đúng vậy, làn da đó, cảm xúc đó, ôi, cho dù từ trước cho đến nay ta vẫn chưa từng đụng chạm qua nữ nhân, nhưng cũng có thể biết đó là cực phẩm nga!"

Tiểu Thanh nóng nảy: "Trì Phong thiếu gia, ngươi đừng nên nói lung tung như vậy, công tử nhà ta đường đường chính chính là một thân nam nhi."

"Điều trọng yếu nhất chính là, Trì Phong, tại sao ngươi không bao giờ chịu đi tắm cùng với chúng ta? Chẳng lẽ thân thể của ngươi có gì bất đồng với chúng ta ư?" Vân Thiên Trạch thản nhiên nói một câu thế nhưng lại khiến cho Trì Phong không khỏi cảm thấy hoảng sợ.

Trong đáy mắt của Dục Tuyên cũng nhanh chóng lóe lên những tia quang mang hoài nghi: "Đúng vậy, ngươi nhắc đến đây ta mới nhớ, ở chung phòng với hắn lâu như vậy, ta vốn chưa bao giờ trông thấy hắn đánh xích bạc (cởi trần), mặt khác trên người lúc nào cũng tản ra mùi thơm hoa cỏ a."

"Các người đừng trêu chọc hắn nữa, chẳng lẽ các ngươi không phát hiện ra hắn có trái cổ hay sao?" Dục Tước trông thấy Trì Phong tức giận đến cả người phát run, cho nên vội vàng lên tiếng giảng hòa.

"Ô… ô…" Trì Phong một bên dùng chiếc tay áo rộng thùng thình che mặt lại, một bên vùi đầu vào ngực Dục Tước mà khóc lóc kể lể, "Biết rõ thân thể của ta có nhiều vết sẹo xấu xí, vậy mà hết lần này đến lần khác cứ đem ta ra làm trò đùa, các ngươi quả thật vô cùng nhẫn tâm. Tâm linh của ta vốn rất yếu ớt, vạn nhất tạo thành những thương tổn không thể hồi phục, vậy các ngươi phải tính sao đây hả?"

Dục Tuyên không nhịn được liền vươn tay kéo Trì Phong ra khỏi lồng ngực của Dục Tước, ôn nhu nói: "Được rồi, được rồi, chúng ta sẽ không trêu ghẹo ngươi nữa, do đó đừng có giả vờ tỏ vẻ đáng thương như vậy nga. Trì Phong sao lại có thể là nữ nhân được cơ chứ? Trong thiên hạ này làm gì có nữ nhân nào vừa to gan lại vừa ngạo mạn như ngươi được?"

Trì Phong hờn dỗi liếc mắt nhìn hắn một cái: "Đáng ghét, ta đây vẫn chưa hết giận đâu a." Dáng vẻ ấy kiều mỵ đến cực điểm, khiến ọi người thấy rồi ngược lại nổi lên một tầng da gà.

Vân Thiên Trạch vội nói: "Được rồi, được rồi, chúng ta hứa sẽ không tái trêu chọc ngươi nữa, cho nên tốt nhất ngươi cũng nên thu hồi lại bộ dạng kinh khủng kia đi." Vừa nói xong liền nhân tiện lui về phía sau mấy bước.

Mọi người cứ như vậy cười cười nói nói mà quay trở về biệt viện của Vân Thiên Trạch.

Tuy hắn chỉ nói rằng đây là một tòa biệt viện, nhưng kỳ thật nó còn muốn to hơn nhà của những gia đình khác rất nhiều, bọn Trì Phong nhanh chóng tiến vào Tây Sương phòng, mỗi người trụ một gian.

Sau khi đã căn dặn đám hạ nhân đem dục thùng (bồn tắm) đổ đầy nước, Trì Phong cẩn thận chốt cửa lại, buông xõa mái tóc, tháo trái cổ giả, trái cổ giả này vốn có một khuyết điểm, nếu gặp nước sẽ mất đi tác dụng, cho nên bình thường phải bảo hộ rất kỹ lưỡng.

Tắm rửa sạch sẽ xong, Trì Phong gọi người dọn dục thùng ra ngoài, tiếp đó liền muốn leo lên giường ngủ một giấc cho thật thoải mái, bình thường tại thư viện mỗi khi ngũ nàng cũng luôn phải đề cao cảnh giác, ai biết được Dục Tuyên có thể hay không đột nhiên chạy đến xốc chăn mên của nàng lên.

Nằm ở trên giường lăn qua lăn lại mà suy nghĩ đến những chuyện phát sinh ngày hôm nay, trong lòng Trì Phong bất giác cảm thấy có chút nghi hoặc, tại sao bỗng nhiên mọi người lại đem vấn đề về giới tính của nàng ra bàn luận như vậy? Nghĩ đến đây, Trì Phong rất nhanh liền bật người ngồi dậy rồi đi đến trước bàn trang điểm, ngắm nhìn hình ảnh phản chiếu của chính mình trong tấm gương đồng.

Hình ảnh ánh lên trong gương lúc bấy giờ là hình ảnh của một giai nhân, với đôi lông mày cong cong lá liễu, đôi mắt to đen tràn đầy linh khí, một chiếc mũi thẳng, một đôi môi đỏ mọng tự nhiên, đưa tay chạm vào da mặt, Trì Phong khẽ nhăn mặt nhíu mày.

Trong lòng thầm than, tuy rằng trước kia nàng đã rất cố gắng rèn luyện sao cho cử chỉ và hành động của chính mình trông thật giống với nam nhân, nhưng theo độ tuổi tăng trưởng, thân thể càng ngày lại càng bộc lộ ra nhiều điểm nữ tính, có đôi khỉ chỉ cần lơ đãng một chút đã vô tình toát ra một cỗ mỵ thái mềm mại, đây chính là điểm khó có thể khống chế nhất.

Suy nghĩ một chút, có lẽ đêm nay sẽ có người hoài nghi, vì vậy nàng quyết định phải đi dò thám một phen.

Quả nhiên không nằm ngoài dự đoán, sau khi đã lần lượt đem phòng của bọn họ tra xét, không thấy bóng dáng bất cứ người nào, rốt cuộc cũng tìm được bọn họ đang tập trung tại phòng của Vân Thiên Trạch.

"Tốt lắm, tụ họp đông đủ lại cùng một chỗ như vậy mà không gọi ta!" Trì Phong thầm nghĩ, tiếp đó liền vội vàng thi triển khinh công bay lên nóc nhà, cẩn thận nghe ngóng.

"Chúng ta có nên gọi Trì Phong đến hay không?" Dục Tuyên trầm giọng hỏi.

"Ta nghĩ không nên, dù sao thời gian gần đây hắn vốn cũng đã rất mệt mõi vì việc thi cử, cho nên hôm nay hãy để cho hắn nghỉ ngơi sớm. Hơn nữa hắn lại còn nhỏ tuổi như vậy, uống rượu sẽ ảnh hưởng không tốt đến sức khỏe." Dục Tước quan tâm nói.

"Ca ca thật là, ngươi đối với Trì Phong còn muốn tốt hơn đối với ta rất nhiều, chẳng phải trước kia khi ta vừa tròn mười sáu tuổi, ngươi đã chủ động dạy ta uống rượu hay sao?"

"Như thế nào, ngươi ghen à?"

"Ta mà ghen ư? Hừ, nếu như Trì Phong không phải là nam nhân, ta còn tưởng rằng ngươi thích hắn đấy!"

Mọi người cười to một phen.

"Bất quá các ngươi không cảm thấy Trì Phong thật sự có điểm giống như nữ nhi sao? Người học võ vốn thường nhạy cảm hơn những người bình thường khác, ta cảm giác được Trì Phong có vẻ gì đó không giống như chúng ta."

Núp trên nóc nhà, Trì Phong cực kỳ chấn động, nhưng rất nhanh liền cố gắng trấn tĩnh lại bản thân, tuy nàng biết rằng võ công của chính mình so với tất cả những người ở đây là cao nhất, bằng không giờ phút này đã sớm bị Dung Ức Ảnh phát hiện ra, thế nhưng tốt nhất vẫn nên cẩn thận đề phòng một chút, nhất là trong những thời điểm như hiện tại.

Dục Tuyên cười ha hả: "Ha ha, bề ngoài có thể nói là rất giống với nữ nhi, bất quá hắn tính tình thô lỗ ngạo mạng như vậy, làm sao là nữ nhi được?"

Vân Thiên Trạch khóe môi hơi nhếch lên lộ ra một nụ cười tà mỵ: "Hay chúng ta hãy thử hắn một lần xem sao?"

"Đừng nên quá đáng, cẩn thận Trì Phong sẽ nổi giận nga." Dục Tước lắc đầu nhắc nhở.

Ngồi ở bên cạnh, Dục Tuyên hứng trí hô lên: "Thử dò xét một chút cũng không được sao? Chỉ là trêu ghẹo hắn một chút mà thôi, tên kia bình thường kiêu ngạo như vậy, ta từ trước đến nay vốn đã muốn chỉnh hắn một phen."

Vì vậy, đám người ngay tức thì liền chụp đầu vào cùng một chỗ mà thì thầm to nhỏ điều gì đó, Trì Phong mặc dù đã cố gắng hết sức để lắng nghe, nhưng rốt cuộc vẫn chỉ nghe được mơ mơ hồ hồ.

Mấy tên đáng chết này, không biết bọn họ đã nghĩ ra phương pháp gì rồi? Trì Phong oán hận nghĩ, nếu như đã không nghe được, tốt hơn hết là nên trở về phòng mà tìm cách đối phó.

Nghĩ như thế, Trì Phong cẩn cẩn dực dực rời đi.

Đêm đó, Trì Phong vẫn giống như khi còn ở tại thư viện, mặc chiếc áo ngủ đặc chế của chính mình, chiếc áo ngủ này có thể nói là rất đặc biệt, nó giúp che dấu đi dáng vẻ nữ tính của bản thân. Nàng biết, ngay ngày mai bọn họ nhất định sẽ tiến hành cuộc kiểm tra.

Chẳng phải người xưa đã có câu 'Binh đến tướng cản nước đến đất ngăn' hay sao? Các ngươi hãy cứ chờ mà xem Úy Trì Phong ta sẽ đối phó như thế nào!

35. Q.1 - Chương 35: Thăm Dò

Edit: Nhoktho

Beta: Lan Hương

Ngày hôm sau, do không có giờ học nên Như Phong thức dậy muộn hơn so ngày thường.

Sau khi mặc xong cái áo màu xanh và thắt đai lưng, Như Phong mở cửa phòng ra, không ngờ đã có hai vị cô nương cúi đầu đứng chờ sẵn. Trên tay các nàng là chậu nước và muối súc miệng, vừa thấy Như Phong đi ra, các nàng vội nói: "Như Phong công tử."

"Có chuyện gì vậy?" Như Phong gải gải đầu, nghi hoặc hỏi. Nàng sống ở thế giới này đã 16 năm, trừ lúc còn bé, thì đa số mọi việc sinh hoạt đều tự mình lo liệu, không hề có người hầu hạ.

"Như Phong công tử, chính chủ nhân đã cố ý giao phó tỷ muội nô tỳ hầu hạ người, bây giờ xin mời công tử rửa mặt." Cô nương mặc áo màu hồng lên tiếng.

"Ơ, sao tối hôm qua ta không nhìn thấy các ngươi? Các ngươi tên gì thế?" Như Phong sờ sờ cằm, kinh ngạc hỏi.

"Thưa Như Phong công tử, nô tỳ tên là Tiểu Hà." Nữ tử mặc áo màu hồng, trên đầu búi hai chùm tóc khom người trả lời, hai má trên mặt ửng đỏ.

"Nô tỳ gọi là Tiểu Hạ." Một cô nương khác mặc quần áo cũng giống Tiểu Hà nhưng màu cam cũng nhanh tiếng trả lời. Ánh mắt cụp xuống, có vài phần căng thẳng tránh nhìn vào mắt của Như Phong.

Như Phong cười: "Ha ha, trước mặt ta hai vị cô nương không cần khách sáo, cứ xưng 'ta' là được. Được rồi, ngẩng đầu lên đi, cho ta nhìn rõ một chút."

Như Phong làm như là tên vô lại ở trên đường chuẩn bị đùa giỡn con gái nhà lành, vừa nói vừa cười , giọng điệu có chút ngả ngớn.

Khi hai vị cô nương đó ngẩng đầu lên, Như Phong một phen kinh ngạc, lại thấy hai cô nương ấy nhìn mình mỉm cười. Da thịt trắng nõn, khuôn mặt xinh đẹp, đôi môi đỏ, hai má ửng hồng. Nhưng quan trọng nhất là … cả hai là một đôi song sinh!

Vốn dĩ cả hai nàng đã xinh đẹp, nhưng khi có hai người xinh đẹp giống nhau cùng đứng bên nhau thì nét đẹp càng tăng gấp đôi.

Như Phong liền cảm thấy rất hứng thú, nàng cười nói:

Hứng thú của Như Phong nhất thời bị khơi mào, nhìn hai nàng rồi cười nói: " Hai vị tỷ tỷ, trong hai người ai là tỷ tỷ ai là muội muội?"

Tiểu Hạ kia trả lời: "Nô tỳ…a…ta là tỷ tỷ."

"Vậy thì người này là muội muội rồi." Như Phong quay sang Tiểu Hà "Còn nữa, hình như là muội muội có vẻ hơi mắc cỡ, khuôn mặt trắng trẻo lại ửng hồng, thật sự là nhan sắc như nàng tiên nữ."

Như Phong đưa tay vuốt vào mặt của Tiểu Hà, rồi cười nói: "Tiểu Hà đừng trách nha, ta chỉ nhất thời bị mê hoặc, mạo phạm nên mong nàng lượng thứ cho."

Tiểu Hà vội vàng lắc đầu, cái cổ trắng ngần cũng đã đỏ bừng.

"Trời ơi, sao ta lại quên mời hai vị tỷ tỷ vào phòng rồi, khổ cực cho các nàng rồi, ta thật sự lại quên làm lụy khổ hai người." Như Phong đột nhiên nhớ ra, vỗ vào đầu mình, vội vàng đưa tay bê chậu nước. Hai vị tỷ muội không chịu, nhưng lại không ngăn được Như Phong, đành tay không đi vào phòng.

Như Phong khéo léo từ chối sự giúp đỡ của hai nàng: "Việc thô thiển này làm sao có thể để cho hai vị tỷ tỷ xinh đẹp động tay vào, Như Phong tự mình làm được mà." Vừa nói vừa hớp một ngụm nước muối, ùng ục một hồi rồi phun ra, sau đó tự mình lau rửa mặt, còn phải chú ý trái cổ nếu không nó sẽ bị rớt ra.

Hai vị tỷ muội kia thấy không có việc gì giúp được, giường chiếu cũng được Như Phong xếp gọn gàng, nên tính lau dọn cái bàn một chút.

"Ui…" Tiểu Hà đau đớn mà mặt có chút biến sắc, nước mắt rưng rưng, ngây người nhìn ngón tay bị chảy máu.

Như Phong vội quay đầu nhìn, thì thấy ngón trỏ của Tiểu Hà bị cạnh bàn cứa phải, vẽ một đường màu đỏ.

"Để ta xem." Một đôi bàn tay trắng nõn thon dài, năm ngón tay nhỏ và dài, da tay không phải là của cô nương thấp kém, ngay cả nốt chai cũng không có.

Như Phong cầm bàn tay của người ta, dùng cái miệng hồng nhỏ nhắn hôn lên tay, rồi nhẹ nhàng ôn nhu mà thổi, miệng còn an ủi: " Ngoan, không đau, không đau, lỗi là tại cái bàn này, không biết thương hoa tiếc ngọc, làm đau tay Tiểu Hà muội muội. Nó đáng bị bổ làm củi mới đúng, để ở chỗ này thật là chướng mắt."

Mặt Tiểu Hà càng ngày càng hồng, vội vàng rút tay về nói: "Là lỗi do ta."

" Làm sao có thể là lỗi của mỹ nhân chứ? Tất cả mỗi lỗi đều là lỗi của người khác hết." Như Phong vội nói, đau lòng nhìn tay nàng.

" Lại đây Tiểu Hạ, thuốc này ngươi bôi cho Tiểu Hà đi. Da thịt xinh đẹp như vậy, nếu có vết sẹo nào thì không tốt đâu." Như Phong kéo Tiểu Hạ qua, rồi đem thuốc đặt vào lòng bàn tay nàng.

Cuối cùng hai tỷ muội khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng kính cẩn cúi chào Như Phong rồi bước ra khỏi phòng.

Từ trong tay áo, Như Phong rút ra chiết phiến mà phe phẩy giống như một công tử phong lưu. Nghêng ngang mà bước tới, chuẩn bị tìm bọn họ mà trêu đùa.

Nếu như nhìn kĩ sẽ thấy chiết phiến vô tình che khuất một khuôn mặt đang rất mắc cười.

Không mắc cười sao được? Như Phong thầm nghĩ, mình đang hứng thú mong chờ kế hoạch của bọn họ. Không ngờ bọn họ lại nghĩ ra cái chiêu kém như thế? Hai vị tỷ muội vừa rồi nhìn là biết không phải là thân phận nô tỳ thấp kém. Tay của hai tỷ tỷ ấy da đã trắng noãn như tuyết lại không có một chút vết chai nào. Nếu đứng cạnh bên còn có thể ngửi được mùi thơm của son phấn đắc tiền.

Nghĩ thời gian chỉ còn một ngày, ý chí chiến đấu của Như Phong lại càng mạnh mẽ. Nhân dịp này làm cho bọn họ hết hi vọng luôn.

Lúc này Như Phong không thấy ở nơi kia có một đám người tụm lại.

Dục Tuyên dựa người vào tường vừa ngáp một cái, nói: "Uổng công hôm nay thức sớm như vậy? Tên Như Phong này sao có thể là nữ nhân được? Có nữ nhân nào mà như vậy hả? Nhìn hắn giống tên háo sắc hơn thì có."

"Bởi vậy ta nói các ngươi đều hồ đồ mà." Dục Tước đứng lên, phủi phủi ống tay áo, chuẩn bị rời đi. Bản thân cũng không tin Như Phong là nữ tử nhưng cũng đến để góp vui, bây giờ cả một tia hy vọng nhỏ nhoi cũng tan biến rồi.

"Tại sao lại như vậy? Nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp như thế, nếu Như Phong là nữ thì chắc sẽ đố kị mới đúng. Tại sao còn cố ý che chở?" Vân Thiên Trạch tuy nhăn mặt nhưng vẫn là bộ dạng tuyệt mỹ, vẫn không chịu hết hi vọng. Nhưng hai tỷ muội kia là do mẫu thân phân làm thị nữ ình, cũng coi như đã từng thấy người tuấn tú, nhưng hôm nay lại bị Như Phong khiêu khích làm cho xuân tình nhộn nhạo.

Dung Ức Ảnh cũng không chịu hết hy vọng. Hắn vẫn ôm kiếm như trước, giống như gốc cây tùng thẳng đứng, nói: "Mặc kệ là như thế nào, chứ ta thì ta vẫn tin vào trực giác của mình. Ta cảm thấy Như Phong có điểm gì đó không thích hợp."

Dục Tuyên giễu cợt: "Chẳng lẽ ngươi đố kị Như Phong vì có khuôn mặt khôi ngô đó sao? Nhưng mỹ nam là ta so ra còn hơn hắn nhiều. Nhưng Như Phong là loại mỹ nam đặc biệt quyến rũ, ta chưa từng thấy qua. Khó trách hai vị cô nương vừa rồi bị câu mất hồn."

"Nếu vậy chúng ta hãy thử lại một lần nữa." Vân Thiên Trạch hỏi.

"Ừ, chỉ cần Như Phong chưa cởi áo trước mặt ta thì ta không tin hắn là nam nhân đâu." Dung Ức Ảnh phụ họa nói.

"Kỳ lạ..." Vân Thiên Trạch đi một vòng quanh Dung Ức Ảnh còn miệng thì lại trêu chọc: "Tiểu Ảnh à, từ khi ta biết ngươi tới nay thì hôm nay là ngươi nói nhiều nhất. Nói mau, ngươi có ý đồ gì với Như Phong hả?"

May là Dung Ức Ảnh da đen, bằng không thì không thể che giấu được khuôn mặt đỏ lự của hắn, chỉ thấy hắn không đáp lại lời nào, cứ đứng im như cái cây tùng à.

Vân Thiên Trạch cũng chỉ hơi mỉm cười. Dục Tuyên thì lại cảm thấy hăng hái lên: "Chúng ta còn cách khác mà. Ta sớm đã hiếu kỳ với Như Phong, nhìn da tay hắn trắng noãn như vậy ta tin là dưới lớp quần áo kia cũng đẹp như vậy. Ta thật muốn nhìn xem coi là hắn giấu cái gì?" Dứt lời liền xăn tay áo lên, chuẩn bị khởi động một hồi, người khác không biết còn tưởng là hắn chuẩn bị đi đánh cướp.

Mặc kệ, tất cả đều không cam lòng, bốn người tụm vào rồi cùng nhau bàn luận. Tiểu thư đồng nhàm chán đứng một bên nhìn các thiếu gia, trong lòng thầm nghĩ: "Ngộ ngỡ Như Phong thiếu gia thật sự là nữ nhân thì đến lúc đó có nhiều người nhìn thân thể của hắn như vậy, rốt cuộc ai sẽ chịu trách nhiệm này đây.

Hết chương 35

36. Q.1 - Chương 36: Biễu Diễn

Edit: Nhoktho

Beta: Lan Hương

Như Phong một đường đi thẳng đến nhà ăn, vị quản gia đó thấy vậy liền bưng lên vài món ăn địa phương. Như Phong suy nghĩ rồi chọn ăn bánh bao với bát cháo.

Ngồi ăn được một lúc thì Như Phong thấy bốn người bọn họ đi tới.

Như Phong gật đầu chào, trong miệng ngốn 1 đống bánh bao, thật sự là khó nói ra lời.

Dục Tuyên đi đến, đưa giúp cho Như Phong ly trà, còn miệng thì quát: "Thật là, ta đã nhắc ngươi đừng ăn một lần nhiều như thế. Bây giờ thì tốt rồi, ngay cả nói cũng không nói được.

Hai má Như Phong đều phồng lên, nàng ăn món điểm tâm bánh bao hay gì đó thì luôn muốn một lần ăn cho nhanh, vì vậy đôi khi cũng hay bị nghẹn, nhưng lại không rút được kinh nghiệm. Còn Dục Tuyên và nàng đã ở chung với nhau được một tháng thì đương nhiên biết rõ nàng có thói quen nhỏ này.

Như Phong liền uống một ngụm trà của Dục Tuyên đưa, nuốt được hết đống đồ ăn trong miệng rồi mới hỏi: "Sao các người dậy muộn thế ta còn tưởng rằng ta dậy muộn nhất chứ."

Thật ra ngươi là người dậy muộn nhất đấy. Dục Tuyên bĩu môi nói: "Ha ha, lâu lâu mới ngày không đi học mà."

Dục Tước thấy Dục Tuyên và Như Phong có hành động ăn ý như vậy thì trong lòng có tư vị không nói nên lời.

Như Phong gật đầu đồng ý, nói: "Buổi sáng hôm nay, các ngươi có vui vẻ hay không vậy?"

Trong lòng mọi người đều sửng sốt, tưởng rằng hắn đã biết chuyện cố ý an bài hôm nay rồi.

Không ngờ Như Phong lại nói tiếp: "Tâm trạng ta thì đang rất tốt, sáng sớm đã gặp phải một đôi tỷ muội song sinh xinh đẹp như hoa. Thiên Trạch, ngươi thật là có phúc, có thể có được các nàng hầu hạ." Ngữ khí của Như Phong mang theo vẻ hâm mộ.

Trong lòng mọi người đều nhẹ nhỏm, lúc Vân Thiên Trạch đang định nói gì đó thì Như Phong liền nói tiếp: "Nhưng ngày tháng vui vẻ của ta cũng sắp đến rồi. Không bao lâu nữa, sư muội sư đệ sẽ đến thăm ta, lúc đó tới các ngươi sẽ hâm mộ ta. Ha ha, không phải ta khoe khoang chứ sư muội sư đệ của ta đều là mĩ nhân đó." Như Phong vỗ ngực: "Nhìn ta là biết rồi"

Mọi người trợn tròn mắt, suýt cắn phải lưỡi của mình.

Sau khi ăn xong, Vân Thiên Trạch liền mở miệng hỏi: "Như Phong, tối hôm nay ở Phàm Tiên Các sẽ có một buổi biểu diễn ca múa, ngươi có muốn đi xem không?"

Đôi mắt Như Phong sáng rực, vội vàng gật đầu: "Ta đi."

Đang vui vẻ nhưng Như Phong đột nhiên cau mày lại: "Nhưng không phải Tước ca ca không cho ta đi vào trong đó sao?"

Dục Tuyên tiếp lời: "Ai da, ca ca chỉ không cho ngươi đi làm loạn, còn hôm nay là đi xem biểu diễn ca múa chuyên nghiệp. Chúng ta chỉ có tinh thần là thưởng thức nghệ thuật, vậy mà đầu ngươi lại nghĩ đi đâu rồi?"

"Ồ, là như vậy hả? Như thế cũng tốt, dù sao chỉ cần đi là được. Mà các ngươi cũng đi sao?"

Mọi người đều gật đầu, khóe miệng của Như Phong cong lên: "Tiểu Ảnh à, ta không nghĩ tới nhà ngươi cũng có hứng thú với buổi biểu diễn này. Thật sự là nhìn người không thể nhìn tướng mạo ha."

Dung Ức Ảnh gật đầu nhanh: "Không nghĩ là ngươi cũng nhiều chuyện hơn rồi."

"Thì vốn là thế mà." Như Phong lơ đễnh trả lời.

***

Ăn điểm tâm xong, Vân Thiên Trạch phải đi thu xếp việc xem biểu diễn còn mọi người tụm lại một chỗ để nói chuyện phiếm.

Như Phong, cuộc thi khảo lần này như thế nào?" Dục Tước thấy Như Phong đang đùa với tỷ muội xinh đẹp người ta liền vội hỏi.

Như Phong đành quay sang Dục Tước rồi trả lời: "Còn như thế nào? Trừ âm học ra, những môn khác thì không có vấn đề gì."

"Vậy ngươi thấy việc trở thành học trưởng có bao nhiêu phần chắc chắn?"

"Ít hay nhiều gì thì ta cũng đã gắng hết sức. Yên tâm, ta tin tất cả sẽ không tệ, vì chúng ta có duyên tốt như vậy, chắc là không sao." Nói đến việc này thì Như Phong cũng có chút không tự tin rồi, Phong Hiền Viện nhân tài đông đúc. Mặc dù bản thân mình cũng không tệ nhưng cũng không biết thực lực của người khác như thế nào. Cho nên dù muốn nói nắm chắc phần thắng nhưng Như Phong cũng không nói nên lời.

"Yên tâm đi, ngươi nhất định có thể được." Dục Tước vốn là không muốn cho Như Phong thân thiết với các thị nữ, nhưng bây giờ thấy Như Phong phiền não. Hắn cũng không chịu được mà vội vàng an ủi.

……

Sau khi ngồi tán chuyện phiếm thì thời gian trôi qua cũng rất nhanh. Mọi người muốn đi sớm hơn nửa tiếng để đến Phi Tiên Các chờ. Liền sớm khởi hành, Như Phong vừa bước xuống ngựa liền quan sát cách bày trí của Phàm Tiên Các.

Màn che màu trắng thật long trọng, bên trong đại sảnh có mấy cây trụ lớn màu đỏ, bên trên dán những bông giấy vàng. Chỗ ngồi được bày trí hợp lý, dùng rèm ngăn ra. Các chất liệu kiến trúc đều làm bằng gỗ loại thượng hạng. Tú bà lại rất thông minh, khóe léo mà bày trí khung cảnh đẹp như phàm trần mà ngược lại có vài phần giống như tiên cảnh.

Nhóm Như Phong có chỗ ngồi ở hàng đầu, đúng là có tiền có thể khiến quỷ đẩy ma, tầm nhìn thật là tốt. Lúc Như Phong vừa ngồi xuống thì lại thấy tên Bạch Nhất Quân kia đang ngồi trước mặt nàng lắc lư.

"Úy Trì Như Phong, chúng ta thật có duyên ha, vậy mà cũng có thể gặp nhau." Bạch Nhất Quân ngoài cười nhưng trong không cười mà nói.

Như Phong giương mắt lên nhìn, cùng ngồi với Bạch Nhất Quân có mấy người đều là đồng môn quen biết. Vì vậy có chút lịch sự gật đầu chào hỏi. Bên kia có chút kinh ngạc nhưng đều gật đầu đáp lại. Như Phong nghĩ cũng đúng. Dù sao học viện cũng chỉ cho phép thời gian nghỉ mới được ra ngoài du ngoạn, vì vậy bây giờ thấy các bạn đồng môn trong thanh lâu cũng không phải chuyện lớn.

"Như Phong, ngươi biết người cuối cùng ra biểu biễn là ai không?" Bạch Nhất Quân phe phẩy cây quạt, đắc ý hỏi.

Như Phong chớp mắt mấy cái, nghi hoặc lắc đầu.

"Đó là người đẹp của ta, Vũ Yên cô nương. Nàng vì ta mà cố ý nhận lời tới Phàm Tiên Các".

Như Phong lúc này mới hiểu ra, khó trách vừa đến đây đã cảm thấy cảnh nơi này có cảm giác quen thuộc, nguyên do nơi này là xích điếm [chắc là chi nhánh] của Phi Thiên Các ở thành Càng Châu.

" Ngươi chắc chắn là nàng đến vì ngươi?" Như Phong dùng cây quạt che khuất nữa bên mặt, tới gần Bạch Nhất Quân thấp giọng nói: "Ta nhớ là lần trước ngươi bại bởi ta, Vũ Yên cô nương vốn là bằng hữu của ta".

"Hừ, thế thì sao? Tuy võ công của ta so với ngươi ngang nhau, nhưng hôm nay là so về tiền tài." Bạch Nhất Quân sắc mặt trắng không còn chút máu nhưng rất nhanh liền hồng nhuận trở lại.

Như Phong cau mày, vậy thì thật là..., rốt cục lúc nào mình mới có nhiều tiền đây?

Một tay tựa má, một tay phe phẩy quạt, nhưng Như Phong lại hấp dẫn nhiền ánh mắt nhìn. Như các cô nương này ngượng ngùng xấu hổ, tự nhiên lại dịu dàng trang nhã...

Nhóm người Dục Tước lại một lần nữa cảm nhận được: Như Phong rất có sức hấp dẫn đối với nữ nhân.

Buổi biễu biễn chính thức bắt đầu, Như Phong nghiêm túc thưởng thức, đã ném tiền vào đây thì đương nhiên phải xem cho tốt.

Như Phong thật nồng nhiệt say mê nhưng bốn người khác cứ len lén mà nhìn Như Phong.

Thật ra Như Phong không thèm để ý tới bọn họ nhưng trong lòng lại thấp thỏm không yên. Cũng sắp đến buổi tối rồi, không biết rốt cuộc là bọn họ nghĩ ra cách gì để đối phó mình đây?

Hết chương 36.

37. Q.1 - Chương 37: Vũ Yên

Edit: Nhoktho

Beta: Lan Hương

Trên sân khấu mở màn những vũ điệu quyến rũ, Như Phong đã thấy những màn biểu diễn ở thời hiện đại tuyệt vời hơn rất nhiều, vì vậy trước những điệu múa ẻo lả đơn giản này hoàn toàn không khơi dậy nổi hứng thú của nàng. Thật ra, cái nàng đang thưởng thức chỉ là vẻ đẹp của nữ nhân ở thời xưa cổ mà thôi.

Cho dù là vậy, Như Phong vẫn giả bộ thích thú như kẻ háo sắc thấy mồi ngon.

Cạnh bên, Dục Tước và Dục Tuyên châu đầu vào nhau thì thầm: "Ca, xem ra Như Phong thật sự không phải là nữ tử. Bằng không sao hắn nhìn thấy những cảnh này ở thanh lâu mà mặt không một chút hồng? Hơn nữa, ngươi xem? Hắn lại còn tỏ ra rất là thích thú, thật đúng là kẻ háo sắc."

[chính xác =.=]

Dục Tước cười khổ: "Ta đã sớm nói hắn không phải là nữ mà, tại các ngươi không nghe thôi." Ngữ khí có vài phần mất mác.

"Ca, ngươi không phải đã thích hắn rồi đấy chứ?" Dục Tuyên lập tức nhận ra.

Dục Tước đáng trống ngực, mặt không còn chút máu, liếc Dục Tuyên một cái: "Ngươi nói bậy bạ gì đó? Ta chỉ thấy nếu Như Phong là một nữ nhân như các ngươi nói thì sẽ là một mỹ nhân tuyệt thế."

Dục Tuyên gật đầu phụ họa: "Đúng là như vậy. Huynh đệ chúng ta đã gặp qua không ít mỹ nhân, nếu Như Phong là nữ thì chính là người tuyệt sắc nhất, có điều sẽ không còn tự nhiên như lúc trước."

Dục Tuyên vừa nói xong lại cảm thấy phiền não.

Cũng giống như Dục Tuyên, Vân Thiên Trạch và Dung Ức Ảnh cũng trầm mặc.

"Tiểu Ảnh, xem ra chúng ta nghĩ sai rồi. Ngươi nhìn Như Phong kìa, thấy nam nhân khác ôm nữ tử bên này bên kia rồi sờ mó lung tung mà mặt lại không đỏ tim không rung, cứ như là thường xuyên thấy những cảnh này."

"Lần trước không phải hắn nói là đã đi thanh lâu rồi sao? Vì vậy hắn không lo sợ cảnh này rồi."

"Cho dù sự thật là như thế, nhưng một nữ nhân như thế nào cũng có điểm thẹn thùng chứ.

…

Nói đến đây, bốn người bọn họ cũng không tin tác phong lớn mật này là của nữ nhân.

Như Phong không phải là không biết bọn họ nói chuyện riêng, chẳng qua ở đây ồn ào náo nhiệt quá, nhiều người lắm chuyện, nàng nhất thời không nghe rõ ràng lắm, nên đành không nghe nữa mà quay sang xem buổi biểu diễn của nàng.

Khoảng nữa canh giờ sau, phần quan trọng hôm nay rốt cục đã đến, bởi vì không khí xung quanh đã đạt đến cao trào, tiếng những kẻ háo sắc kêu la không ngừng, tác phong chính nhân quân tử của nhiều người đã biến mất không còn tăm hơi. Ngay cả Như Phong cũng hợp thời với tình hình chung mà đứng lên, đưa tay lên miệng huýt sáo thật to.

Nghe thấy tiếng huýt xé gió kia vang lên, vì vậy nhiều tên ăn chơi trác táng cũng bắt chước huýt sáo. Nơi này bây giờ như là có một ngôi sao sắp xuất hiện biểu diễn.

Chẳng qua là Như Phong suy nghĩ Vũ Yên đúng thật là ngôi sao trong giới thanh lâu, mặc dù so ra có kém hơn hoa khôi ở kinh thành này nhưng cũng không nhiều lắm.

Vũ Yên thật ra là Liễu Bích Yên mà Như Phong đã từ quen biết lúc nhỏ [xem lại chương 6]. Sau khi Như Phong đưa nàng về quán trọ thì không lâu sau nàng cùng phụ thân liền rời khỏi thành Càng Châu. Đáng tiếc phụ thân nàng lại mất trên đường đi, vì vậy Liễu Bích Yên bị người ta bán vào thanh lâu, nhiều lần trắc trở đưa vào trong Phi Thiên Các được tú bà chăm sóc dạy dỗ.

Liễu Bích Yên đến năm mười bốn tuổi đã thành tài, lấy nghệ danh là Vũ Yên, bán nghệ không bán thân, vừa xuất hiện đã nổi tiếng khắp thành Càng Châu, không chỉ vì dung mạo xuất chúng mà là vì tài nghệ âm nhạc, vũ đạo cao siêu của nàng.

Vũ đạo của nàng hư ảo lạ kỳ hiếm có, cực kì phóng khoáng, uyển chuyển, đầy ý vị, lúc nàng múa thì thân thể như hoa đang nở, linh hoạt cực kỳ, động tác rất nhanh, khi thì thong thả, thân thể lúc múa thật tương sinh, cuối cùng như chiếu sáng quang cảnh, vật cùng ta giao hòa làm cho người ta chấn động, tuyệt vời. Lần đầu xem thì Như Phong cũng đã mê mẩn hết sức.

Vì thế nên mặc dù Liễu Bích Yên mới hành nghề có hai năm nhưng thanh danh của nàng đã vang tiếng khắp nơi, có điều Như Phong không nghĩ là nàng lại đến thành Tương Châu.

Khi tú bà đi ra làm chủ cục diện, mọi người biết Vũ Yên sẽ biễu diễn nên cũng từ từ an tĩnh lại.

Như Phong cầm tay của Dục Tuyên không ngừng lung lay: "Dục Tuyên, Dục Tuyên, Vũ Yên múa thực sự rất hay, ngươi nhất định phải chờ xem đó."

"Được rồi được rồi, biết rồi." Ngược lại với Như Phong, Dục Tuyên không có hành vi gì quá khích, chỉ tao nhã ngồi trên ghế gỗ khắc hoa, trên mặt cười tà mị, đôi mắt híp lại.

Như Phong nhìn thấy lại bị chấn động một hồi. Nàng chưa từng thấy Dục Tuyên có vẻ mị lực như vậy. Ở trong lòng nàng, Dục Tuyên chỉ toàn cợt nhã, không có vẻ 'đàn ông' như lúc nãy. Nhưng như thế lại mới lạ với Như Phong.

Nhưng Vũ Yên đã lên đài rồi, nên nàng không suy nghĩ nhiều nữa, chăm chú nhìn lên đài.

Trên tấm gỗ tinh xảo kia, từ từ xuất hiện một vị giai nhân áo trắng. Nàng có dung mạo xinh đẹp, trên váy có đính những chiếc chuông tinh xảo, khi di chuyển thì chuông tao thành những tiếng 'leng keng lang đang' rất thanh thúy dễ nghe, quả thật như gió lướt đá ngọc, như tuyết che nụ quỳnh, lại thêm khuôn mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng, thật là 'Lãnh khốc vô tình'.

Như Phong an ủi trong lòng, Vũ Yên thật sự phù hợp với hình tượng 'Tiểu long nữ' trong lòng mình. Hơn nữa, ánh mắt của Vũ Yên nhìn khắp khán đài đều bằng ánh mắt lãnh lẽo vô tình nhưng khi ánh mắt của nàng lướt đến Như Phong thì lại tỏ ra ấm áp, làm nhiều người đố kỵ vô cùng.

Như Phong đắc ý nhìn Bạch Nhất Quân. Bây giờ Bạch Nhất Quân đã không còn nhớ rõ chuyện mình đã từng trêu ghẹo tiểu cô nương ngày xưa nhưng Vũ Yên lại nhớ rất rõ. Vì vậy, Bạch Nhất Quân muốn làm vui lòng Vũ Yên thì xem ra rất là khó rồi.

Nhạc khúc dễ nghe vang lên, Vũ Yên vẫn bộ mặt đó, dáng vẻ thanh thoát, tay áo nhẹ nhàng, thân hình mềm mại di chuyển, xoay người nhanh như gió, làm người ta hoa mắt, tiếng chuông vẫn không ngừng vang lên tạo thành những âm thanh dễ nghe đẹp mắt…

Trong lúc Vũ Yên múa, vẻ mặt nàng không còn lạnh lùng nữa mà tràn ngập sự nhiệt tình.

Tất cả mọi người đều đắm chìm trong điệu múa tuyệt vời của Vũ Yên, còn Dục Tuyên và Vân Thiên Trạch bên cạnh Như Phong lại trao đổi với nhau bằng ánh mắt.

Chỉ một điệu múa mà tiếng vỗ tay nhiệt liệt cơ hồ có thể làm sụp nóc nhà. Vũ Yên xinh đẹp cúi đầu cảm ơn, trước khi rời đi còn cố ý nhìn Như Phong với ánh mắt buồn bã.

Như Phong cười gượng, cảm giác như mình đã làm sai chuyện gì đó.

Cuối cùng, độc đáo của đêm nay cũng tới, tối nay người ra giá cao nhất sẽ được cùng Vũ Yên ở trong một gian phòng, một mình thưởng thức điệu múa tuyệt vời của nàng.

Như Phong nhìn túi tiền của mình với vẻ ngượng ngùng, đương nhiên sẽ không tham gia cuộc vui này, nhưng đã có Vân Thiên Trạch giúp đỡ nàng.

Cuối cùng, Như Phong một mình đi vào khuê phòng thơm mát của Vũ Yên. Phía sau là những ánh mắt sắc như dao của các nam nhân khác, đặc biệt là Bạch Nhất Quân.

Hết chương 37

38. Q.1 - Chương 38: Ngoài Ý Muốn

Edit: Nhoktho

Beta: Banghuyet + Lan Hương

Như Phong được tú bà dẫn ra sau viện, nhìn tú bà khoảng chừng bốn mươi tuổi, mặc dù bôi son trát phấn nhưng ngũ quan lại sắc sảo, dáng người còn thướt tha, xinh đẹp mà khôn khéo, không hề tầm thường.

"Như Phong công tử, ma ma ta đã ba mươi năm qua gặp rất nhiều trang nam tử nhưng chưa từng nhìn thấy người nào tuấn tú như người đây. Vũ Yên của chúng ta thật sự là có phúc." Tú bà phất cái khăn tay thơm vào người, tướng đi ẹo qua ẹo lại, cái miệng không ngừng ca tụng, trên mặt lộ vẻ niềm nở tươi cười.

Như Phong đi phía sau nàng, cố ý cách xa bà ta một chút, bước đi vẫn nghênh ngang. Trong TV, tiểu thuyết thường nói, các tú bà đều là những người dày dặn kinh nghiệm, có thể nhìn thấu thân phận nàng, tốt nhất là phải cẩn thận hơn.

"Ha ha, ma ma quá khen rồi, Như Phong chỉ là nhờ thừa hưởng của cha mẹ mà thôi. Mặc dù già dặn hơn so với các cô nương khác nhưng ma ma lại có phong thái mê người, lại khôn khéo tài giỏi, quả là một nữ nhân hiếm có, Như Phong bội phục." Như Phong khép chiết phiến*, chắp tay nói.

"Ôi chao, ta thật sự giống như thế hả Như Phong công tử?" Tú bà cười tươi như hoa, lấy khăn che miệng lại. "Thật là một tên tiểu tử dẻo mồm, miệng lưỡi trơn tru, ta nào có tốt như ngươi nói, già rồi."

Rõ ràng phủ nhận rồi còn nói như vậy, trong lòng Như Phong thầm nghĩ. Thật giống ta =.=

"Vốn là như thế mà. Bà nó, thật đau lòng khi nhìn lại thì cùng một tuổi như nhau nhưng nữ nhân trẻ giống như ma ma đây vốn đâu còn." Như Phong nói thêm, trên đoạn đường đi mà hai người đều thổi phồng lẫn nhau, tê dại cả da đầu.

Rút cuộc cũng đến tiểu viện của Vũ Yên, do thân phận của Vũ Yên đặc biệt nên nàng được có riêng một tiểu viện.

Tới cửa tiểu viện, tú bà càng tươi cười hơn: "Như Phong công tử, tới nơi rồi, xin mời người tự vào trong, chúc người có một đêm vui vẻ."

Như Phong chắp tay, mỉm cười nói: "Đa tạ ma ma."

Vì vậy, hai người tạm biệt nhau.

Trước cửa có hai kẻ vai u thịt bắp, còn có thêm một nha hoàn. Nàng ấy thấy tú bà đi rồi, liền liếc xéo Như Phong một cái rồi hầm hừ bước vào. Như Phong cười khổ, cũng đi theo vào.

"Tiểu Thiến cô nương, tại hạ đã đắc tội với nàng rồi phải không?"

"Hừ, công tử không có đắc tội với ta. Nhưng người thấy tiểu thư nhà ta không đáng giá nên người giễu cợt phải không? Tới thành Tương Châu cũng không nói một tiếng, làm cho tiểu thư nhà ta ở thành Càng Châu si mê chờ đợi. Nếu không phải vô tình nghe nói người đã đến nơi này thì tiểu thư nhà ta còn đang ngóng chờ ngươi rồi." Tiểu Thiến trên đường đi miệng nói không ngừng.

Như Phong lại cười khổ. Ngày đó chỉ nghĩ muốn thoát khỏi gia gia bức hôn, liền tùy tiện đi vào Phi Tiên Các. Không nghĩ tới vừa lúc thấy Vũ Yên biểu diễn, sau đó Vũ Yên ra câu đối, sở trường văn học của Như Phong lại có công lực đạo văn thuộc loại cao thủ lợi hại [nhoktho: "Mặt nàng dày mấy tấc vậy?" Như Phong: "3 tấc" Nhoktho: "…."], liền giải quyết những người khác cùng Bạch Nhất Quân nhanh gọn lẹ. Kết quả là lúc tiến vào khuê phòng của nàng thì Vũ Yên liền quỳ xuống. Sau khi kể rõ sự tình, cuối cùng biết được mỹ nhân lạnh như băng trước mắt vốn là Liễu Bích Yên khi bé mình từng cứu giúp.

Như Phong lúc ấy trong lòng xúc động, lên tiếng muốn thay nàng chuộc thân nhưng Vũ Yên nói mình đang ở tuổi thanh xuân, tiền chuộc thân là giá trên trời. Sau đó, Như Phong nhớ ra nhà mình cũng không có tiền, vì vậy không thể làm gì khác hơn là bỏ cuộc.

Nếu tính lại, bọn họ cũng chỉ ở chung có hai ngày thôi. Buổi sáng ngày thứ ba, Như Phong cảm thấy đã đạt được mục đích rồi. Trở về nhà, không lâu sau đó lại đi học ở thành Càng Châu.

Nhưng mà theo như tình huống trước mắt này, xem ra Vũ Yên đối với mình…

Như Phong vỗ đầu mình, haizz, kì thật nàng không ngờ lại làm tổn thương đến Vũ Yên, có trách cũng chỉ trách khuôn mặt của mình, quá anh tuấn mà thôi! [nhoktho lắc đầu: "Lần đầu tiên ta thấy người như nàng, tự nhận mình là anh tuấn." Như Phong đắc ý: "Còn phải nói." nhoktho thở dài: "….vô sỉ." Băng nhi: "Thì mặt Phong tỷ dày 3 tấc lận mà … hắc hắc…" Như Phong lườm Băng nhi rét run…. >

Mặt Như Phong đầy vẻ đắc ý nhưng kì thật trong lòng rất đau đầu. Hơn nữa, nàng cũng không rõ tại sao Vân Thiên Trạch lại giúp nàng đấu giá.

"Tới rồi, tiểu thư đang ở trong phòng chờ người, người vào mau đi." Nha đầu này không có một chút hảo giọng điệu nào.

Như Phong đi vào liền thấy thấy một chiếc lồng đèn hoa nhỏ đặt ở trên bàn, bên trong có ngọn nến đang cháy [nhoktho: "Lạc đề rồi" Như Phong : "bít mà"] còn Vũ Yên một mình ngồi bên cửa sổ, ánh mắt nhìn ra ngoài.

Như Phong thấy vậy cũng nhìn ra ngoài theo, buồn bực nói: "Bên ngoài không có cái gì, tiểu Yên nhi à, ngươi nhìn cái gì thế?"

Như Phong di chuyển đến ngồi trên ghế dài bên phải Vũ Yên, chầm chậm phe phẩy cây quạt.

Vũ Yên chậm rãi quay sang, nhìn Như Phong với thái độ lãnh đạm, thờ ơ như một con búp bê bằng băng.

Như Phong sờ sờ mũi, ho khan một tiếng, lúc này mới cười nói: "Tiểu Yên nhi, ngươi có khỏe không?"

"Ngươi nói xem ta có khỏe không?" Búp bê băng giá nhả ra giọng điệu lạnh lùng.

Như Phong đặt cây quạt lên bàn rồi dùng vẻ mặt vô cùng thành khẩn nói: "Xin lỗi, lúc ấy chưa kịp thông báo cho ngươi là ta đã phải lên đường rồi."

"Không trách ngươi được, chỉ tại ta thôi." Vũ Yên hít vào một hơi, mạnh mẽ tự trấn định nói.

Như Phong cúi đầu, nói vậy đều là trách mình quên thôi.

Bỗng nhiên một mùi hương bay đến, Như Phong ngẩng đầu nhìn qua, đúng là Vũ Yên nhưng chỉ thấy mặt nàng đỏ bừng, ánh mắt có chút dồn dập.

Như Phong ngạc nhiên, vội vàng kêu lên: "Yên nhi, ngươi làm sao vậy?"

Vũ Yên khẽ cắn môi, thoáng cái đã gục vào trong lòng Như Phong.

Như Phong không có tâm tình thưởng thức hương vị ngọt ngào, ấm áp, thơm mát trong ngực này. Ngược lại, đẩy thân thể mềm mại ngọt của Vũ Yên ra, giọng gấp gáp hỏi: "Yên nhi, ngươi làm gì thế."

"Ta…ta chỉ muốn cùng ngươi thân mật một chút. Như thế nào, chẳng lẽ ngươi ngại thân phận của ta sao." Vũ Yên không còn là hình tượng của một mỹ nhân băng giá nữa, ngược lại đôi mắt long lanh đã ngấn lệ nhìn Như Phong.

Như Phong một bên khước từ, một bên nói: "Thật sự là không có, ngươi đừng nghĩ bậy như vậy, ta chỉ xem ngươi như là muội muội thôi."

"Muội muội? Nhưng mà ta không muốn làm muội muội của ngươi." Vũ Yên vừa nói liền đem đầu áp vào ngực của Như Phong.

Như Phong không biết phải làm sao, công phu của nàng muốn bỏ Vũ Yên qua một bên vốn là chuyện dễ dàng, có điều nàng không muốn làm như vậy, vì hiện giờ hai bên trái, phải cửa đều có người, như thế thì không phải sẽ đánh nhau với mấy người của Phàm Tiên Các hay sao? Không phải bọn họ bảo vệ Vũ Yên sao?

"Tiểu Yên, ta không thể phá tân được [ý muốn giữ trinh tiết của nam đó] , ta muốn giữ thân thể đồng tử [trai tân, tiểu đồng đó], nếu ta phá tân thì sư phụ sẽ đánh ta. Hơn nữa ta cũng không muốn thương tổn ngươi, ngươi mau buông ta ra đi."

"Như Phong, ta chỉ muốn gần ngươi thêm một chút mà thôi." Khuôn mặt của Vũ Yên đã ửng hồng toàn bộ, nhưng trong mắt vẫn hiện lên kiên quyết, nhanh chóng luồn tay vào hông của Như Phong mà mở đai lưng.

Động tác như vậy hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Như Phong nên lúc Như Phong phát hiện đã không còn kịp rồi.

Hết chương 38.

39. Q.1 - Chương 39: Quay Về Trường

Edit: Nhoktho

Beta: Banghuyet + Lan Hương

"A…" Như Phong sợ hãi kêu lên một tiếng, vội vàng đẩy Vũ Yên ra.

Vũ Yên bị ngã nhẹ trên mặt đất, quần áo sốc sổ, mặt của nàng đỏ bừng, nhìn tay của mình.

Như Phong cũng đỏ mặt: "Ngươi như thế nào có thể làm vậy hả?"

Vũ Yên tự mình đứng lên, ngượng ngùng nhìn Như Phong: "Xin lỗi, ta…ta không cố ý."

"Thôi bỏ đi, bỏ đi, ta sẽ coi như không phát sinh chuyện gì." Như Phong khoát tay, trên mặt vẫn còn chút ửng đỏ, nhìn dưới ánh nến lại càng mị hoặc người khác, làm cho nhịp đập của người ta càng nhanh.

Bàn tay của Vũ Yên càng toát mồ hôi, cảm thấy toàn thân mình tựa hồ đang bốc cháy. Như Phong nhìn thấy tình huống như vậy, vội vàng bỏ lại một câu: "Ta đi trước đây, lần sau sẽ quay lại gặp ngươi."

Dứt lời liền mở cửa sổ nhảy ra ngoài, mũi chân điểm nhẹ trên nhánh cây, chỉ chốc lát đã rời Phàm Tiên Các.

Từ từ Như Phong ra đường lớn, nàng không đi tìm những người khác mà hướng thẳng đường trở về biệt viện của Vân Thiên Trạch.

Trên đường rất ít người, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy một hai người cầm đèn đứng trước gia môn, hoặc là người đi đường mang theo đèn lồng. Như Phong một mình đi trong bóng đêm, gió mát thoang thoảng, Như Phong nhớ tới tình hình vừa rồi liền đổ mồ hôi lạnh.

Thì ra mấy tên đó nghĩ đến cách này! Đúng là tài giỏi thật! Chỉ có đều Như Phong không hiểu vì sao Vũ Yên lại hồ đồ mà nghe theo.

"Cảm ơn sư mẫu đã tương trợ." Như Phong nghĩ thầm, nếu không thì mình đã bị lộ. Do biết bọn họ đang muốn kiểm tra mình nên buổi sáng đã chuẩn bị kĩ càng, nếu không đêm nay căn bản không thể qua mặt được Vũ Yên.

Nhưng nghĩ mãi vẫn không ra, tại sao Vũ Yên lại làm cái chuyện như vậy? Như Phong trở lại biệt viện, bảo hạ nhân chuẩn bị nước nóng, cởi quần áo của mình, rồi chỉ mặc khố và nội y bước vào trong thùng tắm.

Trong thùng tắm, Như Phong ngắm nghía cái dương vật giả, nếu đính nó vào trong khố thì so với hạ thể của nam nhân không khác biệt mấy [éc, cái này các nàng tự hiểu ha], chính là thứ sư phụ đưa ình. Nó cùng với yết hầu giả và tiểu y vốn là một bộ. Dùng thứ này, gần như có thể thành công trong việc giả trang thành nam nhân. Nghe nói, trước kia sư mẫu cũng làm như thế này, sau này lại bị sư phụ phát hiện.

May mắn là hôm nay mình có chuẩn bị, bằng không thật sự bị vạch trần rồi. Hơn nữa, Vũ Yên chưa có kinh nghiệm với nam nhân, khẳng định không biết cái này là vật giả, nên bây giờ chắc bọn họ đều nghĩ rằng mình là nam nhân.

Như Phong vục mặt vào nước hồi lâu mới ngẩng lên, lộ ra vẻ tươi cười đắc ý.

Nét mặt tươi như hoa, quả nhiên là: "Thủ như nhu đề, Phu như ngưng chi, Lãnh như tù tề, Xỉ như hồ tê, Tần thủ nga my. Xảo tiếu thiến hề! Mỹ mục phiến hề!"

[Đó là bài thơ Thạc nhân 2, Người đẹp 2 (Người dịch: Tạ Quang Phát)

Tay mềm như tranh non lên tươi

Tựa mỡ đọng trắng mướt làn da

Cổ cao lại trắng nõn nà

Hột bầu tề chỉnh răng ngà ngà trong

Trán vuông cao, ngài cong nhỏ rức

Miệng có duyên những lúc mĩm cười

Mắt xinh đen trắng sáng ngời.]

Một đại mỹ nhân sống sờ sờ mà chả ai biết.

Sáng sớm ngày hôm sau, mọi người thức dậy sớm để trở về học viện. Như Phong vừa nhìn thấy, quả nhiên sắc mặt bốn người bọn họ ai cũng uể oải. Như Phong làm bộ không biết, hỏi: "Các ngươi làm sao vậy? Không ngủ được sao?"

Vân Thiên Trạch chỉnh lại vẻ mặt mình làm như không có chuyện gì mà cười nói: "Tối hôm qua ngươi có vui không ?"

"Vui chứ, ôi tiếc là không hưởng thụ được mỹ nhân, vì ta chưa đến hai mươi tuổi mà?" Như Phong tiếc hận lắc đầu, bộ dạng vô cùng tiếc nuối.

Dục Tuyên nghiến răng nghiến lợi, nhìn chằm chằm vào Như Phong, phẫn uất nghĩ: "Tối hôm qua mọi thứ an bài đều uổng phí, tự dưng lại cho Như Phong nhiều tiện nghi như vậy."

Ánh mắt của Dục Tước cũng có chút uể oải đi ở phía trước, trên đường cũng không mở miệng nói.

Sau khi tới cổng trường rồi, Dung Ức Ảnh lạnh lùng nói một câu: "Ta đi trước đây." [há há há đẹp mặt chưa]

Như Phong phía sau hắn nói vọng tới: "Tiểu Ảnh à, hẹn kì nghỉ sau lại gặp nhau nha. "

Sau lại thấy chân của Dung Ức Ảnh bước càng nhanh hơn, Như Phong cười thầm, rồi quay lại liếc nhìn ba người kia.

"Lại đây Thiên Trạch, ta giúp ngươi mang hành lý cho." Như Phong tiếp nhận tay nãi của Vân Thiên Trạch dẫn đầu đi vào cổng trường.

Dọc theo đường đi, Vân Thiên Trạch thường hay dừng lại nghỉ ngơi một chút, mọi người cũng không cấp bách, từ từ đi, trên đường còn chào hỏi các bạn đồng môn.

Nghỉ được hai ngày nên có rất nhiều người sáng nay mới quay về trường. Buổi tối hôm qua, cũng có không ít người đi Phàm Tiên Các biết chuyện của Như Phong. Có người ngưỡng mộ vỗ vào vai Như Phong, lắc đầu cười, sau đó rời đi. Có người lại đố kị, nhìn chằm chằm vào Như Phong rồi cũng nuốt hận rời đi.

Như Phong sờ sờ đầu, nhìn bọn Dục Tuyên. Đáng tiếc bây giờ họ không biết tâm trạng của nàng.

Vào buổi học sáng, lúc tuyên bố thành tích, Như Phong điều chỉnh cái bộ dạng ngủ gà ngủ gật trước đó, lấy lại tinh thần phấn chấn chăm chú nhìn Mạ Côn, cẩn thận nghe hắn nói.

"Cuộc thi lần này, các ngươi đều lần đầu tiên tham gia, năng lực của các ngươi cơ bản ta cũng đã nắm được rồi, bây giờ ta tuyên bố thành tích." Nói đến đây, Mạ Côn nhìn Như Phong, trong mắt có ý tán thưởng.

Tim Như Phong đập như sấm, sau khi nhìn thấy cái nhìn đó mới trở lại bình thường.

Quả nhiên, thành tích của Như Phong xếp hạng nhất, trừ mỗi âm khảo hơi thiếu một chút, những cái khác đều tốt. Hơn nữa, sự tán thưởng của các phu tử đối với Như Phong đều gia tăng.

Đứng thứ hai là Dục Tước, đứng thứ ba là Dục Tuyên, đứng thứ tư là Vân Thiên Trạch.

Như Phong chớp chớp mắt, nhìn thấy vẻ mặt của ba người bọn họ ai cũng bình tĩnh, Như Phong cũng đành phải đè nén sự phấn khởi vui mừng của mình, tỏ vẻ bình tĩnh. [chậc, giả dối]

Mạ Côn phía trên âm thầm gật đầu: Tốt lắm, thắng không kiêu, bại không nản. [óe hắn giả bộ đó thầy ơii]

Tiếp đến là cuộc cạnh tranh chức vị Học Trưởng. Đầu tiên là tự mình đề cử, sau đó Mạ Côn cùng các vị phu tử quyết định. Sơn Trưởng cũng có mặt trong hoạt động này.

Như Phong vừa lên sàn liền thu hút mọi ánh mắt của người khác. Ở thời hiện đại, vốn là có rất nhiều cuộc tranh luận nên tài ăn nói của Như Phong là rất tốt [không tốt sao vuốt mông ngựa, hừ], hơn nữa bản lãnh lừa người cũng rất mạnh [thế mà cũng khoe, đúng là mặt dày 3 tấc]. Vả lại bản thân nàng cũng rất tuấn tú, cử chỉ ưu nhã, thành tích học tập lại cao. Đám người Dục Tước cũng bị nàng uy hiếp không được lên đài. Vì vậy, Như Phong thắng tuyệt đối và đoạt được chức vị học trưởng. [ta hết nói với nàng này rồi, ba tấc hình như là quá mỏng với nàng ấy]

Nhìn sơn trưởng trước khi đi, khuôn mặt Như Phong tươi cười rạng rỡ.

“Ngươi nhìn cái gì vậy? Đi thôi, sau này còn nhiều cơ hội gặp mặt mà.” Dục Tuyên nhéo Như Phong một cái, tức giận mà nói.

Hết chương 39

40. Q.1 - Chương 40: Đến Nơi

Edit: Nhoktho

Beta: Băng Huyết + Lan Hương

Đáng tiếc là Như Phong chưa kịp tiếp xúc mỹ nam sơn trưởng, thì sơn trưởng đã phải lên kinh thành nửa tháng sau mới trở về. Điều này là cho Như Phong thất vọng rất nhiều.

Dục Tuyên bên cạnh vô tình thấy bộ dạng của nàng như vậy thì cười nói: “Như Phong, cho dù sơn trưởng của ngươi còn ở nơi này thì người cũng không được gặp hắn nhiều đâu. Dù sao, những chuyện của học viện đa số là do Mạ Côn và phó sơn trưởng quản lý.”

“Vậy bình thường hắn làm cái gì?” Như Phong vội vàng hỏi.

“Ngươi năn nỉ ta đi, ta sẽ nói cho ngươi.” Dục Tuyên mỉm mỉm cười, thân thể tráng kiện, cả người giãn ra nằm trên giường cười quỷ quái nhìn Như Phong.

Như Phong hét lên một tiếng, tức giận nói: “Ta đi tìm Tước ca ca, hắn chắc cũng biết.”

“Hừ, đi tìm đi, ta chờ ngươi.” Dục Tuyên đã tính trước.

Như Phong đích thật là không muốn đi tìm. Mấy ngày nay Dục Tước hình như xa lánh mình rất nhiều, luôn lạnh lùng, thản nhiên, dùng ánh mắt phức tạp nhìn mình. Sự thân thiết trước kia đã biến mất không còn chút tăm hơi rồi. Như Phong đã mấy lần dò xét nhưng Dục Tước cũng không nói ra nguyên nhân, Dục Tuyên ở một bên nhìn trò vui, còn Vân Thiên Trạch cùng phòng với Dục Tước nhưng hắn cũng không hé răng nói một lời.

Bởi vậy bây giờ Như Phong không muốn đi hỏi mà biết sẵn là không có câu trả lời, chỉ mong Dục Tước mau khôi phục lại như bình thường là tốt rồi.

“Ôi, ngươi nói đi, tại sao ngươi biết nhiều chuyện vậy? Còn ta dò hỏi thế nào cũng không ra.” Như Phong liếc mắt nghi hoặc nhìn Dục Tuyên.

Còn Dục Tuyên vẫn thản nhiên cười cợt: “Đó là do ngươi không có đầu óc, ta và ngươi không phải cùng một cấp bậc.”

“ Hừ” Như Phong hai tay ôm ngực cười lạnh: “Ta tuy không có đầu óc nhưng ít nhất trước kia đã đánh bại đầu óc của nhà ngươi, hơn nữa ngươi nói ngươi lợi hại, tại sao lúc thi ngươi không đứng nhất bảng như ta?”

Mặt Dục Tuyên xanh mét một hồi mới hầm hừ mà nói: “Đó là do ta nhường ngươi nếu không người đứng nhất vốn dĩ là ta.” Nói xong liền ném cái gối qua.

Như Phong nghiêng người tránh, tiện tay cầm ống đựng bút ném tới.

Chỉ chốc lát gian phòng liền loạn cả lên. Như Phong chạy lại giường leo lên ngồi trên người Dục Tuyên, làm cho hắn không thể nhúc nhích [á á phi lễ kìa] “Nói, ở đây ai phải dọn dẹp?”

“Đương nhiên là ngươi rồi, bổn thiếu gia chưa bao giờ dọn dẹp mấy cái chuyện tầm thường này!” Dục Tuyên thở hồng hộc mà nói, cả người hắn nằm bẹp trên giường, khí thế vừa rồi bay mất tiêu. Bình thường, đúng là do Như Phong dọn dẹp, tôn chỉ của học viện vốn là “Việc nhỏ không lo được thì sao quản được thiên hạ”, vì thế trong học viện rất ít người làm công việc quét dọn.

“Ư –” Như Phong kéo dài giọng điệu, trong tay dùng sức, Dục Tuyên kêu rên một tiếng đau đớn.

“Ta không dọn!” Đại trượng phu uy vũ không khuất phục, tuyệt đối không thể cúi đầu.

...

Như Phong tức giận, vì mỗi lần tên tiểu tử này đánh thua thì sau đó sẽ không chịu quét dọn chiến trường. Dựa vào bản tính quật cường này, hắn sẽ chịu được đau đớn. Xem ra, sau này nếu muốn khắc chế hắn phải tìm ra một phương pháp khác mới được.

"Các ngươi đang làm cái gì vậy?" Thanh âm quen thuộc của người nào đó vang lên.

Như Phong và Dục Tuyên quay đầu lại thì nhìn thấy Dục Tước.

Có điều sắc mặt của hắn có vẻ không tốt lắm.

Còn đang suy đoán, thì Dục Tước với sắc mặt không tốt lại rời đi ngay, giống như lúc đột nhiên xuất hiện.

Dục Tuyên và Như Phong cả hai cùng nhìn nhau.

"Ca ca ngươi làm sao vậy?"

"Không biết." Dục Tuyên trên mặt có vẻ trầm tư.

"Chẳng lẽ sắp tới thời kỳ mãn kinh rồi? Nhưng sao mà sớm dữ vậy?" Như Phong lầm bầm lầu bầu, thả Dục Tuyên ra, đứng lên tự mình dọn dẹp.

Lúc Như Phong đang phiền não về Dục Tước thì Mạ Côn lại tìm nàng.

"Tổ chức thi đấu?" Như Phong tròn xoe mắt, giọng điệu đầy hưng phấn. Cuộc sống trong học viện thật sự là rất nhàm chán, không ngờ bây giờ còn có thi đấu. Ha ha, như vậy ngày tháng vui vẻ của mình đã tới rồi sao?

"Ừa." Mạ Côn chững chạc giải thích, "Hàng năm, chúng ta đều đã cùng với Lạc Lâm viện tổ chức một trận thi đấu hữu nghị, hai bên đều có thắng có thua, nói là trận đấu hữu nghị như kỳ thật cả hai đều rất coi trọng chuyện này, vì vậy ngươi nhất định phải làm cho tốt."

Như Phong nghe giải thích xong rồi gật đầu, nàng đã nghe qua. Hai viện này vốn là đối thủ của nhau, đều không có người nào phục người nào, đều muốn giỏi nhất thiên hạ, tựa như quan văn cùng võ quan trong triều, người nào cũng muốn mình có năng lực nhất, là trụ cột của quốc gia này.

Quan văn xem thường quan võ lỗ mãng và thô thiển, nghĩ rằng bọn họ chỉ là đầu óc ngu si, tứ chi phát triển.

Quan võ thì xem thường quan văn lòng dạ yếu đuối, nghĩ rằng bọn họ chỉ biết khoa tay múa chân.

So ra cũng giống khoa học xã hội và khoa học tự nhiên ở hiện đại mà thôi.

"Chúng ta thi đấu cái gì với cái gì?" Như Phong vội vàng hỏi.

"Dựa theo tục lệ năm cũ, đó là cầm kỳ thi họa, đá cầu, bắn tên, đua ngựa, võ thuật, đều là sở trường của hai bên. Mặc dù chính yếu của chúng ta vốn là văn, chính yếu của bọn họ vốn là võ, nhưng trong mọi người có rất nhiều người văn võ song toàn, vì thế trận đấu sẽ rất kịch liệt, đôi khi chúng ta cũng thất bại trong cầm kỳ thi họa, bọn họ cũng có thể như vậy." Mạ Côn nói tiếp: "Một tháng sau là lúc bắt đầu trận đấu, ngươi cùng với học trưởng của bên đó thương lượng mọi chuyện cụ thể rồi chuẩn bị cho tốt xong thông báo cho chúng ta biết là được."

Như Phong gật đầu đồng ý, xem ra tất cả mọi người vốn có thực lực rất mạnh hả, văn võ kỳ thật cũng tất nhiên không thể phân khu rõ ràng rồi.

Đêm đó, Như Phong nhận được tin của bồ câu đưa. Sau khi xem xong lại vui vẻ mà cười.

Dục Tuyên tò mò: "Ngươi cười cái gì?"

"Nhiều chuyện, các sư đệ sư muội của ta chuẩn bị tới đây rồi, ngươi nói ta có thể không cười vui vẻ sao?" Như Phong đắc ý nói, lâu rồi không gặp bọn họ, nhưng tín thư cũng không nói gì cả, chỉ nói có vài người đến, lại không nói là người nào đến, Như Phong coi nửa ngày, phỏng chừng là bọn họ muốn làm mình kinh hỉ đây mà.

41. Q.1 - Chương 41: Ôn Chuyện

Edit: Nhoktho

Beta: Lan Hương

Từ sau khi biết có trận đấu, Như Phong liền đặt tất cả tinh lực vào trận đấu. Đầu tiên là phải lên kế hoạch cho tốt cái đã.

Ba ngày sau, nhóm sư đệ và sư muội của nàng cũng tới, sau khi Như Phong biết được tin này thì không thể nào không phấn khích. Khó khăn lắm mới tới chờ hết buổi học giờ chỉ muốn chạy ào ra khỏi cổng trường.

"Như Phong, không được, bây giờ không phải là thời gian nghỉ, ngươi đi ra ngoài sẽ bị chịu phạt đấy. Ngươi nên chờ đến ngày nghỉ đi, còn có ba ngày nữa thôi mà." Vân Thiên Trạch vội vàng ngăn lại.

"Không có chuyện gì đâu, ta bây giờ đã là học trưởng, ta chỉ cần nói là đi tìm học trưởng của Lạc Lâm viện bàn luận về trận đấu là được." Như Phong đắc ý nhướng mày, đúng bộ dạng của tiểu nhân được toại ý nguyện.

Vân Thiên Trạch cười rộ lên: "Hóa ra ngươi muốn lợi dụng công làm việc riêng nha."

"Nhiều chuyện, lúc nguy cấp thì phải dùng tới thủ đoạn chứ, có thể đạt mục đích là được rồi." Như Phong vừa nói vừa chuẩn bị vài thứ, thật ra là lấy tiền ra để mang theo.

"Như Phong, ngươi thật nghèo đó." Dục Tuyên thích thú khi nhìn vào túi tiền của Như Phong, bên trong chỉ có ít bạc vụn.

Như Phong trừng mắt: "Không lâu ta sẽ có tiền thôi." Thật ra lúc Như Phong xuống núi, trong tay nãi có một nghìn hai bạc trắng do Hàn Sơn buôn bán kiếm được. Nhưng khi về nhà, nàng đã giao nó cho quản gia vì thấy gia đình có vẻ túng quẫn, chỉ có gia gia và cha mẹ không biết mà thôi.

Do vậy, lúc nàng đến học viện, trừ học phí ra thì chỉ còn lại mấy lượng bạc. [haizz, sao nữ chủ nghèo quá vậy]

"Hơn nữa, nếu ta có nhiều tiền thì các ngươi lại nghĩ gia gia của ta tham ô. Ta nghèo như vậy, đủ biết gia gia của ta chính là một vị quan thanh liêm." Như Phong cầm lấy bạc vụn bỏ vào trong vạt áo.

"Như Phong, nếu như ngươi cần tiền thì hãy nói cho ta biết." Trầm mặc mấy ngày, đột nhiên Dục Tước mở miệng nói.

Như Phong kinh hỉ nhìn hắn: "Tước ca ca, huynh rốt cục cũng nói chuyện rồi. Mấy ngày nay, huynh cứ buồn bực không nói, làm ta tưởng rằng huynh giận ta? Bây giờ thì tốt rồi." Nói xong liền ôm chầm lấy Dục Tước. [á lợi dụng thời cơ ăn đậu hũ kìa]

"Ha ha, ta coi ngươi như đệ đệ của ta, làm sao ta có thể giận ngươi chứ?" Dục Tước cũng cười nói, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Dục Tuyên và Vân Thiên Trạch cùng nhìn nhau.

"Ta cũng muốn cùng Như Phong ra ngoài." Vân Thiên Trạch đột nhiên nói.

"Ta cũng muốn." Dục Tuyên cũng mở miệng theo.

Như Phong lắc đầu: "Không được, đi bàn luận mà sao có thể nhiều người như vậy, người khác sẽ nghi ngờ, nhiều nhất là một người thôi."

Thế là rút quẻ, Dục Tuyên thắng, nhìn thấy vẻ đắc ý của hắn, Như Phong thật là buồn bực: "Tại sao mỗi lần chơi thì người thắng đều là ngươi."

"Vì ta có máu đỏ đen." Dục Tuyên nửa thật nửa giả.

Như Phong phất tay với hai người kia: "Chúng ta đi đây, khi trở về sẽ có quà cho các ngươi, nhớ đừng khóa cửa đó."

Hai người còn lại nhìn nhau, trên trán mơ gân xanh mờ mờ. [nga nga, có dấm chua]

*****

Một đường thuận lợi xuống núi thẳng đến khách sạn mà sư đệ cùng sư muội đang ở.

"Được rồi, ngươi đi chơi đi, ta muốn cùng sư đệ và sư muội tâm sự, có ngươi không tiện." [chẹp, sao ta thấy giống xua đuổi trẻ con quá]

"Tại sao? Ta muốn gặp sư đệ, sư muội của ngươi không được sao." Dục Tuyên phản đối.

"Chúng ta đã một năm không gặp, ngươi đi làm gì chứ? Chờ sau khi chúng ta ôn chuyện rồi, ta sẽ sắp xếp cho ngươi gặp mặt." Như Phong thành khẩn nhìn hắn.

"Được rồi." Dục Tuyên đành chịu. [chậc, mất mặt nam nhi quá]

Như Phong vuốt quần áo rồi đi vào.

"Sư huynh, sư huynh, ở bên này." Mới vừa vào tới cửa, Như Phong đã nghe thấy thấy thanh âm quen thuộc. Ngưng mắt nhìn lại đúng là Hàn Sơn và Túy Nguyệt.

Túy Nguyệt một thân tử y [áo tím], yên lặng ngồi đó, an tĩnh như trăng thu giữa đêm, dịu dàng say lòng người.

Hàn Sơn một thân bạch y, tính tình chính chắn hơn so với lúc trước, ung dung ngồi quan sát xung quanh.

"Ơ, tại sao chỉ có hai người các ngươi? Bọn họ đâu?" Như Phong vui vẻ đi tới, vén vạt áo lên ngồi xuống.

Hàn Sơn vui vẻ nhìn Như Phong: "Bọn họ còn chưa thành tài mà, làm sao có thể hạ sơn? Chờ một hai năm sau nữa." Ngữ khí nghe có chút hả hê.

"Sư huynh, lâu rồi không gặp." Thanh âm nhẹ nhàng ôn nhu của Túy Nguyệt phát ra.

"Ừ, lâu rồi không gặp, sư phụ có khỏe không?" Thanh âm Như Phong cũng mềm mại, sư muội vốn học y thuật, tính cách ôn nhu, làm việc mặc dù có chút lạnh lùng, nhưng có tài y học trời cho.

"Tốt lắm." Túy Nguyệt trả lời đơn giản.

"Túy Nguyệt, ngươi học y thành tài rồi. Chúc mừng, chúc mừng!!!!!" Như Phong cười nói.

"Không có." Túy nguyệt lắc đầu: "Vì sư phụ nói với muội ở trong núi rất buồn, tốt hơn hết là xuống núi để mở mang thêm kiến thức."

Hàn Sơn bên cạnh lanh mồm lanh miệng xen vào: "Thật ra, Tuý Nguyệt học không tệ đâu, có điều thiếu thực tế, nên sư phụ muốn cho nàng xuống núi cùng ta."

"Vậy còn ngươi?" Như Phong cầm lấy chén đũa từ tay của tiểu nhị, gắp một hơi đồ ăn, gặp ăn uống thì nàng không bỏ qua cơ hội nào. [đồ tham ăn]

Túy Nguyệt và Hàn Sơn thấy thế cũng vội vàng hỗ trợ gắp những món ưa thích cho Như Phong.

"Võ công của đệ cũng có thể tự bảo vệ mình rồi. Trên núi rất buồn chán, sư phụ liền cho ta xuống núi trước tiên."

Như Phong gật đầu hài lòng: "Ha ha, các ngươi còn nhớ rõ món mà ta thích ăn, sẵn đây xin chúc mừng Hàn Sơn, ngươi luôn luôn chăm chỉ luyện võ, lại có năng khiếu."

"Sư phụ nói huynh mới giỏi nhất." Túy Nguyệt xen miệng nói vào.

"Làm sao không biết? Bốn người chúng ta cũng rất nhớ huynh. Nếu không phải sư phụ không cho phép, chúng ta cũng đã xuống núi sớm đi tìm huynh rồi, không có sư huynh ở trên núi, không có gì vui cả." Hàn Sơn oán giận nói: "Sư phụ thật ra cũng nhớ huynh lắm đó. Huynh xuống núi rồi, hắn một ngày cũng không nói một lời nào, chúng ta lại không dám cùng người nói chuyện."

Nói đến đây, trong mắt Tuý Nguyệt và Hàn Sơn ánh lên tia buồn bã.

Như Phong nhướng mi: "Các người làm ra vẻ mặt này để làm chi? Tính cách của sư phụ, các ngươi cũng không phải là không biết, hồi lâu nghẹn không ra một chữ là chuyện bình thường, vì ta hay ồn ào om xòm nên hắn mới cùng ta nói chuyện."

"Sư huynh, huynh ồ ào om xòm?" Hàn Sơn nở nụ cười.

Không khí nhất thời buông lỏng.

"Nói đi, các ngươi gặp ta rồi, giờ dự định như thế nào." Như Phong ăn uống no đủ mới hỏi nói.

"Chẳng lẽ sư huynh ngại chúng ta sao? Chúng ta không thể ở bên cạnh huynh sao?" Hàn Sơn ủ rũ ra mặt.

"Chẳng lẽ các ngươi muốn cùng ta dùi mài sử sách trong học viện sao?" Như Phong khó tin hỏi, sử sách? Thật là không có gì thú vị! Nếu không phải gia gia và phụ thân kiên trì ép buộc, còn gia nhập quân ngũ như tảng đá lớn đè trên đầu, thật sự Như Phong chẳng muốn đến học viện.

Hai người vội vàng lắc đầu: "Không không không, không thích, chúng ta vốn là người trong giang hồ, sử sách gì chứ? Không có gì thú vị." Hàn Sơn vội vàng khoát tay.

"Bởi vậy mới nói." Như Phong đã sớm ngờ tới.

"Sư huynh, hôm nay bọn đệ đi quanh thành Tương Châu, ngẫm lại thật ra nơi này không tệ, hơn nữa sư phụ nói huynh có lẽ cần bọn đệ hỗ trợ, nên giờ bọn đệ có ý định sinh sống ở nơi này cho tới khi nào huynh rời khỏi đây." Hàn Sơn rất nghiêm túc nói.

Như Phong im lặng một hồi, ngẫm lại mới hỏi: "Vậy định làm gì dưới chân núi?"

"Cũng không có gì đáng ngại, đệ có ý định mở khách điếm ở thành Tương Châu, ta sẽ mời người có uy tín đến quản lý, mấy ngày nay đệ sẽ đi xem xét xung quanh." Hàn Sơn nghiêm túc trả lời.

Như Phong gật đầu, Hàn Sơn luôn luôn có đầu óc làm ăn, lúc Như Phong mười bốn tuổi đã tự mình làm một đôi giày cao, vì Như Phong lúc ấy phòng ngừa mình sau này không cao sẽ bị lộ, thì ngay lúc đó, Hàn Sơn liền nhìn thấy có cơ hội kiếm tiền, đem giày xuống núi bán, kết quả không biết hắn làm như thế nào mà mang về được một trăm lượng bạc, làm ọi người bội phục hắn vô cùng.

Vì vậy, Như Phong cố ý bồi dưỡng kiến thức buôn bán cho hắn, truyền bá cho hắn một ít kiến thức ở hiện đại. Hàn Sơn học rất nhanh rồi áp dụng buôn bán tại nơi đó, chính như thế mà Như Phong mới có tiền đem về nhà.

Vì thế, hai người thảo luận lại một hồi, hẹn thời gian gặp mặt lần sau.

Không lâu khi đến giờ, Như Phong và Dục Tuyên cùng nhau trở về trước khi học viện đóng cửa.

Buổi tối, Như Phong nằm ở trên giường, suy nghĩ ngày mai, nhất định ngày mai phải qua Lạc Lâm viện tìm người .

42. Q.1 - Chương 42: Tìm Người

Edit : Stupid mermaid

Beta: Băng Huyết

Ngày thứ hai, Như Phong liền cùng Dục Tước đến Lạc Lâm viện đi tìm học trưởng của bọn họ.

"Tước ca ca, ngươi nói tại sao không phải hắn tới tìm ta, mà là ta đi tìm hắn đây?". Lòng Như Phong đầy khó hiểu, mắt thấy thời gian chỉ còn lại 20 ngày nhưng đối phương cũng không cấp bách. Như Phong không vội là bởi vì chỉ lo chuyện sư đệ, sư muội của nàng. Vậy chẳng lẽ đối phương phải lo chuyện khác?

"Không biết, chúng ta đi xem một chút là được." Dục Tước lại cười nói, vốn hôm nay Dục Tuyên muốn tới, chỉ là Như Phong nghĩ muốn nhân cơ hội cùng Dục Tước lấy lại cảm tình, cho nên liền đẩy Dục Tuyên sang nơi khác, điều này làm cho Dục Tuyên rất không vui, Như Phong cắt đất bồi thường một phen mới bằng lòng bỏ qua.

“Tước ca ca, không biết chúng ta có thể hay không nhìn thấy tiểu Ảnh?” Như Phong suy nghĩ một chút rồi hỏi, Ức Ảnh cũng là đệ tử của Lạc Lâm viện. Bất quá nếu xem tính cách hắn, phỏng chừng đối với trận đấu này sẽ không cảm thấy hứng thú, cho nên muốn gặp đến hắn. Uh, có chút khó khăn.

“Có lẽ là có thể, Lạc Lâm thư viện không phải là rất lớn, muốn tìm hắn cũng dễ dàng.” Dục Tước vỗ vỗ bả vai Như Phong an ủi nói,.

Lạc Lâm thư viện cùng Phong Hiền viện tương đối giống nhau, trung gian chỉ cách 1 sân rộng thật to, cho nên bọn họ chỉ tốn hơn mười phút liền đi tới cửa Lạc Lâm viện.

Thông báo thủ vệ của viện, xuất ra bài tử của Phong Hiền viện, bọn họ rốt cuộc có thể tiến vào.

“Không nghĩ tới bên này cũng nghiêm khắc như vậy, vậy mà người ta còn nói Lạc Lâm viện rất dễ dãi.” Như Phong cong lên miệng, đem bài tử thu vào trong lòng.

Dục Tước cười khẽ: “Chỉ là tương đối dễ dãi mà thôi, trên thực tế người của viện đều đã kiểm tra ra vào, vì an toàn của các học tử mà.”

Như Phong dù không cam lòng ,không muốn gật đầu đồng ý cũng không thể làm gì khác.

Như Phong cùng Dục Tước đi vào đoạn đường, cũng muốn một ít thềm đá mới thượng như nhân gia viện, dọc theo đường đi phong cảnh cùng Phong Hiền viện không sai biệt lắm, chính là không có nhiều như vậy phong thụ.[chắc là cây cổ thụ]

Phong Hiền viện hơn vài phần khéo léo tinh xảo, Lạc Lâm viện thì hơn vài phần mộc mạc.

Trên đường trải qua rất nhiều học tử, bọn họ cũng mặc y bào màu lam,chỉ có Như Phong cùng Dục Tước mặc bạch y, cho nên bọn họ tại trong đám người nổi bật, hấp dẫn rồi đông đảo tầm mắt.

Như Phong ngăn một người trẻ tuổi thoạt nhìn rất hòa thuận: “Huynh đài, ta là Phong học trưởng Phong Hiền viện Úy Trì Như Phong, có việc tìm quý học trưởng thương lượng chuyện. Xin hỏi ta có thể ở nơi nào tìm được hắn?”

Thái độ Như Phong bân bân hữu lễ, thành khẩn cực kỳ, nhưng mặt người trẻ tuổi lại thoáng cái đỏ, hắn lắp bắp mà trả lời: “… Huynh đài, học trưởng chúng ta… Chúng ta…” Nói còn chưa nói hết, liền nhanh như chớp mà chạy, rồi vừa chạy vừa quay đầu lại nói, “Ngươi hỏi người khác đi.”

Như Phong ngạc nhiên, nhìn Dục Tước, Dục Tước cũng kinh ngạc: “Vốn là nghe nói Lạc Lâm viện cùng Phong Hiền viện luôn luôn giao ác, nhưng là cũng không nghe nói qua loại tình huống này ha.”

Như Phong nháy nháy mi, nhìn người đi đường, đang định tìm một người khác tới hỏi, liền thấy được thanh âm Dung Ức Ảnh rồi.

“Mới vừa rồi có người nói cho ta biết, trong viện hai người Phong Hiền viện tới, mà một thấp một cao, người thấp hơn đặc biệt xinh đẹp, có vài người bị đôi mắt hắn vừa nhìn, trái tim liền luống cuống, cho nên ta nhân tiện có ý định qua đến xem, không nghĩ tới là các ngươi.” thanh âm Dung Ứcc Ảnh là thản nhiên, hỗn loạn châm chọc.[cái quái gì vậy?]

“Tiểu Ảnh, ngươi rốt cuộc tới, ha ha, ta còn tưởng rằng sẽ không nhìn thấy ngươi đây.” Như Phong thật cao hứng, “Ha ha, xem ra mị lực của ta thật là cường đại hả, hắc hắc…”

Thấy như Phong vừa lại chuẩn bị khoe khoang một phen, Dung Ức Ảnh vội vàng nói sang chuyện khác: “Ta mang bọn ngươi đi tìm học trưởng đi.” Nếu đợi cho Như Phong nói xong, chính hắn chịu không được rồi, tiểu tử này ngày thường là một bộ dáng đẹp, nên thường đắc ý. Hắn không phải phụ nữ, là nam nhân mà, bề ngoài xinh đẹp có ích lợi gì, năng lực mạnh mẽ mới là đứng đắn.

Như Phong không thể làm gì khác hơn là câm miệng rồi. Thật là, tại Phong Hiền viện, Như Phong bởi vì cùng mọi người quen nhau, cho nên bọn họ đối với mình cũng tùy tiện rồi. Bây giờ đến nơi đây, ánh mắt mọi người đối với mình như vậy, thoáng cái khiến cho trái tim Như Phong thỏa mãn rồi. [Nhoktho:xìiii…đồ sĩ diện hão ~~ Như Phong: Kệ ta, còn hơn ngươi, hừ ~~Nhoktho:ngươi… ngươi .. coi chừng ta cào chết ngươi ~~Như Phong: *vênh mặt* ngon lại đây]

Nói đến đây, Như Phong đối với mặt mình rất là hài lòng.

“Nông cạn!” Dung Ức Ảnh hừ lạnh một tiếng.

Như Phong bĩu môi: “Tiểu Ảnh, ngươi chính là không muốn ta cao hứng phải không?” Vừa nói vừalắc đầu, “Thật sự là một người tâm lý vặn vẹo, người vốn là nên ca ngợi ta, như vậy chúng ta mới có thể làm rất tốt được, mới có thể càng thêm vui sướng.”

“Được rồi, Như Phong, ngươi nhân tiện an tĩnh dùm đi.” Dục Tước thấy cước bộ Dung Ức Ảnh nhanh hơn rồi, vội vàng nhắc nhở Như Phong.

Như Phong giương mắt cẩn thận đánh giá rồi Dục Tước liếc mắt một cái: “Tước ca ca, kỳ thật ngươi tức giận cũng là rất tuấn tú, vốn là loại hình khiêm tốn quân tử, là đại biểu cho sự ôn nhu, là vương tử trong lòng nữ tử, là tình nhân trong mộng các cô gái chưa chồng…”

“Được rồi, Như Phong, ngươi đừng nói nữa.” Dục Tước vội vàng gọi dừng, bên tai đã đỏ gay.

“Ta còn chưa nói hết đây…” Như Phong kháng nghị nói.

“Tới rồi, đây là học trưởng của chúng ta!” Dung Ức Ảnh lạnh lùng mà nói. Như Phong vội vàng im miệng, ngưng mắt nhìn lại, học trưởng đứng ở lãnh đình trong nhìn bọn họ.[cái này convert nói là lạnh đình, ta không biết]

Học trưởng Lạc Lâm viện là một người trẻ tuổi, ước chừng hai mươi tuổi, tên là Cao Càng Tề, tướng mạo bình thường, nhưng lại lớn lên khổng võ hữu lực, Như Phong đứng ở trước mặt hắn quả thực tựa như tiểu bạch thỏ vô hại.

Như Phong nhìn ra một chút, hắn cao khoảng một thước chín, mặc trang phục xanh da trời, đây là giáo phục Lạc Lâm viện, đường nét cơ thể toàn thân hắn cũng hiển lộ ra.

Cùng y phục rộng Phong Hiền viện phiêu dật hoàn toàn bất đồng, Lạc Lâm viện chú ý chính là ngắn gọn hào phóng, mặc ở trên người cũng là có mùi khác.

Như Phong lúc này mới đánh giá quần áo Dung Ức Ảnh, nhìn đường nét, đường cong hắn rõ ràng, thân thủ chuẩn bị đi sờ sờ bộ ngực Dung Ức Ảnh, thở dài nói: “Tiểu Ảnh, của ngươi vóc người không sai mà, lồi có lõm có hả.”[Nhoktho:á á đồ sắc nữ, thả Ức Ảnh ca ca của ta ra~~Như Phong: Đừng nói với ta là ngươi không có ý định như ta nhé~~Nhoktho: Ờ thì..* lau nước miếng* ~~Ức Ảnh: ngươi lại đây thử xem]

Dung Ức Ảnh thấy Như Phong sờ lén, hung hăng trừng mắt liếc Như Phong : “Nói chuyện của ngươi đi.”

Bên cạnh địa Dục Tước cũng đem tay Như Phong kéo lại: “Đừng động tay động chân.”

Cao Càng Tề xem như không có nhìn thấy này một màn này, trực tiếp nhìn Như Phong: “Úy Trì công tử, chúng ta bắt đầu nói đi.”

“Bảo ta Như Phong là được “, Như Phong sang sảng mà nói, “Ta trực tiếp gọi ngươi Càng Tề đi.”

Đối phương gật đầu.

43. Q.1 - Chương 43: Thương Lượng

Edit : Stupid mermaid

Beta: Lan Hương

“Không biết ngươi đối với trận đấu lần này có ý kiến gì?” Ba người ngồi ở trên ghế đá dài, Dung Ức Ảnh cầm kiếm của hắn dựa vào cây cột lãnh đình, Như Phong mở miệng trước, cười hỏi.

“Không ý kiến, giống như trước kia là được.” Cao Càng Tề không cần nghĩ ngợi mà nói, cái này cũng đâu có gì, Phong Hiền viện cùng Lạc Lâm viện vốn là vẫn tích oán sâu đậm, cho nên mọi người đối với lần này, thắng lợi vốn là tình thế bắt buộc.

Như Phong thất vọng mà nhìn hắn: “Chẳng lẽ ngươi sẽ không nghĩ muốn làm mới sao? Nếu cứ giống trước kia thì đâu có gì hay ?”

Cao Càng Tề kinh ngạc mà nhìn nàng: "Vậy ngươi muốn như thế nào?"

Như Phong nhìn Dục Tước, Dục Tước vội vàng đem một quyển sổ trắng trong lòng đưa cho Cao Càng Tề.

Cao Càng Tề nghi hoặc mà tiếp nhận, sau khi lật xem một phen, rồi yên lặng nhìn Như Phong: "Này kế hoạch… Tốt lắm, nhưng là người của các viện đồng ý sao? Hơn nữa nếu như dựa theo kế hoạch này thật thì chúng ta sẽ phải chuẩn bị nhiều việc."

"Chẳng lẽ Càng Tề cảm giác rất phiền toái sao? Đừng nói cái này gọi trận đấu, chúng ta tên đổi lại, gọi là 'Hội thể thao', tất cả viện ở Tương Châu thành cũng tới tham gia, càng nhiều người càng náo nhiệt, chơi đùa thật tốt hả!" Như Phong cười đến hai tròng mắt long lanh.

"Nhưng là, cái này có vài thứ ta không rõ?" Cao Càng Tề không biết là làm cho có lệ hay là cảm thấy hứng thú, tiện tay chỉ một danh từ.

Như Phong thăm dò vừa nhìn, cười nói: "Cái này đơn giản hả, thi đấu tiếp sức chính là chạy bộ." Như Phong chỉ cho bọn họ một chút quy tắc cơ bản về thi đấu tiếp sức, lại còn nhấn mạnh nói, "Nhớ kỹ hả, không cho phép dùng khinh công, nếu không tất nhiên không thể chơi."

Trong kế tiếp thời gian, Như Phong nhân tiện nói một ít quy tắc vận động, kỳ thật ý nghĩ Như Phong chính là đem một ít nội dung thêm vào, tỷ như nhảy cao, nhảy xa, nhảy sào, bơi lội, ném bóng, sau đó lại xin mời sáu viện khác ở Tương Châu thành cùng nhau tới tham gia, như vậy cũng có thể giảm bớt ân oán Phong Hiền viện cùng Lạc Lâm viện.

"Bất quá không biết bọn họ có chịu hay không tham gia?" Cao Càng Tề thoạt nhìn có điểm nóng lòng muốn thử.

"Tước ca ca, ngươi xem phải làm như thế nào?" Như Phong quay đầu nhìn Dục Tước.

Dục Tước vốn là an tĩnh mà ngồi ở một bên, bây giờ thấy Như Phong hỏi hắn, liền ôn nhu mà nói: "Hẳn là có thể, bây giờ mọi người coi khóa nghiệp [chắc là tốt nghiệp ~.~] cũng không trọng, hơn nữa hoạt động cũng ít, có thể thừa dịp này đại náo một hồi cũng là khá vui vẻ ."

"Nhưng mà, có lẽ bọn họ không chịu cùng chúng ta so tài thì sao đây?" Cao Càng Tề cau mày, mặt ngăm đen nghiêm túc, rất có uy nghiêm.

"Yên tâm đi, chúng ta đưa rất nhiều hoạt động mọi người có thể chơi đùa. Nói đến việc chơi đùa, có lẽ chúng ta có thể kém bọn họ đấy." Như Phong cảm giác được đây không phải một cái gì vấn đề lớn, so với Phong Hiền viện cùng Lạc Lâm viện của bọn họ, nếu như bọn họ thua cũng sẽ không bị nói bọn họ, nhưng vạn nhất thắng đây?

"Được rồi, chúng ta trước hết cứ định như vậy, bất quá ta còn muốn thưa với sơn trưởng viện chúng ta một chút, nếu như sơn trưởng nói đồng ý, chúng ta lập tức đi tìm người viện khác." Cao Càng Tề bình tĩnh lấy bản án.

Sau khi mọi người tách ra, Dục Tước nhìn Như Phong: "Như Phong, tại sao ngươi cười đến cao hứng như vậy?"

"Tước ca ca, ngươi có hay không cảm giác được tên Cao Càng Tề này có thể chơi đùa được?" Như Phong cười nói, tại trên trán hồng như có ánh sáng, mắt to có vẻ càng thêm linh động.

Dục Tước hoảng hốt một chút, mới trả lời: "Hảo chơi đùa? Có lẽ là không được, phụ thân hắn là kẻ làm việc dưới tay gia gia ngươi, nghe nói cũng là một vị rất có thực lực mới có thể làm thiếu tướng. Bất quá hôm nay nhìn hắn, mặc dù có điểm chất phác, nhưng ánh mắt chính trực, cả người trên dưới cũng lộ ra một cỗ khí dũng mãnh, sau này hẳn là một danh mãnh tướng. Hơn nữa…" Dục Tước ngừng lại, lẳng lặng mà nhìn Như Phong, "Hơn nữa nếu là người đầu tiên nhìn thấy ngươi, chung quy sẽ một ít phản ứng. Đại đa số mọi người là kinh diễm hoặc hoảng hốt một chút, nhưng hắn hoàn toàn không có, nhìn ngươi như là một người bình thường."

Như Phong cười hắc hắc nói: "Vậy ta mới nói hắn là người đáng để chơi đùa, xem ra sau này không thể dùng… mỹ nhân kế đối với hắn rồi."

“Chẳng lẽ mới vừa rồi ngươi là tại đối với hắn dùng mỹ nam kế sao?”

“Tước ca ca, nguyên lai ngươi cũng sẽ cùng ta vui đùa hả?” Như Phong cười to, hai người hai người đuổi nhau trên đường, vì vậy rất mau trở về đến viện. [Chỗ này ta không hiểu gì hết, ai đã đọc convert mà hỉu rồi thì chỉ cho ta với TTˆTT]

Ngày thứ hai, Cao Càng Tề đến tìm Như Phong, bọn họ tìm thời gian một ngày, đem nói cho các viện biết, bởi vì thời gian chỉ lại còn lại hai mươi bốn ngày thôi, cho nên tất cả mọi người vội vàng tiến hành chọn lựa bên trong, hoặc là đem quy tắc thể thao chuẩn bị đầy đủ.

“Như Phong, nghe nói trận đấu năm nay cùng lúc trước bất đồng?” Mạ Côn đột nhiên tới gặp Như Phong, kinh ngạc hỏi.

Như Phong gật đầu: “Giám viện đại nhân, đệ tử lúc trước không phải đã đem kế hoạch đưa cho ngài nhìn sao? Lúc ấy ngài cũng không phản đối mà?” Trong lòng Như Phong có điểm không yên, bây giờ tất cả mọi người bắt đầu chuẩn bị rồi, hắn trở lại gọi dừng. Như vậy không phải có chủ tâm làm khó mình sao?

“Ha ha, đừng khẩn trương.” Mạ Côn hòa ái mà mỉm cười nói, “Ta chỉ vốn là hỏi một chút, hình như sơn trưởng đối với chuyện này cố gắng cảm thấy hứng thú, cho nên ta tới hỏi một chút thôi, bây giờ chuẩn bị được thế nào rồi?”

Như Phong thở dài một hơi: “Thời gian vốn là rất ít, nhưng chúng ta bây giờ đã bắt đầu bắt tay vào làm khâu chuẩn bị rồi, chỉ là có chút chuyện có thể muốn ngài hỗ trợ.”

Mạ Côn gật đầu: “Có cái gì muốn hỗ trợ cứ việc tới tìm ta. Được rồi, ngươi cảm giác được lần này cơ hội thắng của viện chúng ta có bao nhiêu?”

Như Phong âm thầm bĩu môi, nói đi nói lại cũng là sợ mất thể diện viện chúng ta.

“Giám viện đại nhân, chỉ cần các học tử cố gắng hết sức thôi, đệ tử nghĩ muốn thắng hẳn là có nhiều cơ hội .”

“Uh uh, vậy ta an tâm, ta rất xem trọng các ngươi. Chỉ là nhiều năm như vậy rồi, chúng ta cũng không có cùng viện khác đấu qua, lần này xem ra hội rất náo nhiệt. Trong hai ngày này, ngươi phải đi tìm sơn trưởng đi, ngươi lên làm trai trưởng đã lâu như vậy, cũng nên nhận thức một chút sơn trưởng chứ.”

Như Phong nhãn tình [con mắt] sáng lên, vội vàng cúi đầu chắp tay nói: “Vâng, đệ tử nhớ kỹ.” Trong lòng mừng thầm, nhưng hay là nghi hoặc, nọ vậy sơn trưởng như thế nào sớm đã trở về? Bất quá này không liên quan chuyện của mình, chỉ cần có thể cùng hắn tiếp xúc gần gũi là tốt rồi. [nhoktho: Đồ hám zai

Như Phong: Lạy cô, cô đừng nói là cô không có như tôi nhé

nhoktho: ờ thì….*cứng họng*]

Vừa xuất môn liền nhìn thấy phó sơn trưởng, lão nhân kia một tay nâng lấy Như Phong muốn hành lễ, kêu lên: “Hảo a, Uý Trì Như Phong, hai ngày nay ngươi đã làm gì vậy? Ta giảng cũng dám không đi, xem ta làm sao mà không chỉnh chết ngươi!” Vừa nói vừa cầm sách ở tay phải nhân tiện hướng lên đầu Như Phong mà đánh.

“Phu tử, ta là có việc muốn làm mới đi ra ngoài, chứ không phải cố ý không đi.” Như Phong vội vàng tránh né cuốn sách, cũng không dám dùng sức, dù sao lão nhân này cũng không võ.

“Chẳng lẽ ta giảng không tốt sao? Tại sao muốn chạy trốn ta giảng mà không trốn sư phụ khác?”

Nghe thế, phu tử vốn vẫn an phận trong phòng cũng nhô đầu ra, mặt đầy hắc tuyến mà nhìn bọn họ.

44. Q.1 - Chương 44: Sơn Trưởng

Edit : Stupid mermaid

Beta: Lan Hương

Như Phong nhìn lão đầu chu chu miệng, ý bảo hắn xem tình huống một chút, không nghĩ tới lão đầu nhìn Như Phong rồi nói: "Ngươi trở về đi, lần sau sẽ lại tìm ngươi."

Như Phong gật đầu, nhất nhất hướng phu tử kia nói chuyện, lúc sau mới rời đi.

Một hồi đến phòng, Như Phong liền nhào lên giường, liều mạng mà đấm đánh gối. Dục Tuyên một bên đang viết, kinh ngạc mà nhìn nàng: "Như Phong, ngươi bị cái gì mà hưng phấn thế?"

Như Phong đắc ý ngẩng đầu lên, cười nói: "Không có việc gì, chỉ là ta chuẩn bị đi gặp sơn trưởng." Lần này sẽ được chứng kiến chân diện mục của mỹ nam.

"Có cần cao hứng như vậy sao? Nói thật ra đi, Như Phong, ngươi có phải hay không… Có phải hay không có cái sở thích lạ?" Dục Tuyên hoài nghi mà nhìn Như Phong.

Như Phong bĩu môi, dụi đầu vào trong chăn mền thơm mát nhuyễn, buồn bực lớn tiếng đáp: "Ta thích mỹ nam!"

"Xong rồi, xong hết rồi, thật sự xong hết rồi." Dục Tuyên đem bút buông, đi tới đi lui trong phòng.

Như Phong rốt cục ngồi dậy, hồ nghi mà nhìn hắn: "Hết cái gì?"

Dục Tuyên ngừng lại, nhìn thoáng qua Như Phong, trong lòng càng thêm khổ sở, nhìn bộ dáng Như Phong bây giờ, sợi tóc đen có chút tán loạn, mắt to tròn tròn vô tội mà nhìn mình, ngạch gian địa hồng chí trang điểm tại tuyết trắng địa trên trán, cho hắn tăng thêm vài phần kiều my của nữ nhi. Như Phong bình thường vốn cũng đã đủ đẹp rồi, bây giờ còn như vậy, càng lại đẹp kinh người! [Nhok tho: Nàng câu dẫn soái ca của ta aaaaa

Dục Tuyên: *đá* Ai là soái ca của ngươi hả???]

Dục Tuyên nghĩ như vậy, trong lòng lại càng sầu khổ, mấy ngày nay hắn xem vẻ mặt ca ca đã kì lạ rồi, rõ ràng là đã phải lòng Như Phong mất rồi. [Đoạn này ta không rõ lắm , nguyên văn là: "rõ ràng là đúng Như Phong thượng rồi trái tim địa bộ dáng"], bây giờ thử dò xét Như Phong thêm một lần, nhân tiện phát hiện Như Phong cũng thích mỹ nam, như vậy vạn nhất hai người bọn họ trở thành sự thật…(Băng nhi: ah… ta cũng thích mỹ nam nữa… *nhỏ dãi*

nhoktho: *đá* đừng ngồi mơ màng nữa, đồ sắc nữ)

Dục Tuyên nghĩ tới đây liền cau mày, nhưng đồng thời trong lòng lại có cảm giác nói không rõ. [Nhoktho: Có dấm chua]

Như Phong mở to hai mắt nhìn Dục Tuyên, bật cười: "Ha ha, Dục Tuyên, vẻ mặt của ngươi rất giống người bị ma ám nha."

Dục Tuyên cùng Như Phong trên giường, cầm bờ vai của nàng, muốn nói điều gì, nhưng khi hắn chạm được dưới vùng bả vai Như Phong lại có vài phần hoài nghi, nhìn vào hai mắt Như Phong, rồi lại hồ nghi mà nhìn mình, dưới tình thế cấp bách vội nói: " Bả vai của ngươi mềm như vậy, không giống cứng như chúng ta."

Như Phong mân mê miệng, không hài lòng mà trả lời: "Người bất đồng người, các ngươi là kẻ cơ bắp, nhìn liền cảm thấy ác tâm, như ta thế này mới hảo hả, thoạt nhìn có điểm thư sinh. Tại ngươi không biết đấy thôi, bây giờ nữ nhân cũng thích loại thân hình này mà."

Dục Tuyên cũng không nghĩ nhiều, bỏ Như Phong ra, thở dài một hơi, rồi không nói cái gì nữa.

Như Phong cục cục nông rồi một câu không thể hiểu nổi, nhân tiện đứng dậy chỉnh trang lại tóc của mình.

Sau khi chuẩn bị chỉnh tề, Như Phong liền vô cùng cao hứng mà một mình hướng sân sơn trưởng chạy.

Sân bọn Như Phong ở bên phải cửa viện, sân sơn trưởng ở bên trái cửa viện, muốn đi gặp sơn trưởng phải tới cửa rẽ trái, rồi lại đi qua một con đường nhỏ u tĩnh.

Đường nhỏ này, trên mặt đất chính là màu xanh của đá bản, chỉ có thể sắc mặt hạ hai người song song hành tẩu, Như Phong nhìn, phát hiện ven đường có vài bụi cỏ hoang mọc lên, thoáng che dấu đường nhỏ, nhưng lờ mờ có thể nhìn ra những hình cực kỳ công phu, tại nơi rẽ, còn có cẩm thạch, hoa văn cẩm thạch sắc sảo tỉ mĩ, không giống tục vật.[nguyên văn là đá đọa]

Đoạn đường Như Phong đi là phân hoa phất liễu[~.~], ngẫu nhiên ngẩng đầu hoàn vọng bốn phía, ngửi được trong mũi chính là mùi cỏ cây thơm ngát, không nhịn được càng chạy tâm tình lại càng tốt [Nhoktho: Hừ, gặp mỹ nam đương nhiên là tâm tình phải tốt rồi, sắc nữ mà]. Cho tới bây giờ Như Phong vẫn không nghĩ tới, phong cảnh bên này lại tốt như vậy, thanh sơn hoàn thủy, điểu ngữ hoa hương, đoạn đường đi tới, bừng tỉnh vào trong 1 bức tranh , cảnh tùy theo bước đi, làm cho nàng kinh khen [chắc là kinh ngạc khen ngợi] không thôi, phảng phất lại nhớ tới chỗ ở của sư phụ.

Vừa lại quanh quẩn qua một người khom, một bức cảnh đẹp bỗng nhiên đập vào mắt liền.

Chỉ thấy phía trước có một tòa đình viện khéo léo, tường hồng ngói đen, mặc cho thanh đằng bò mãn tường, chung quanh đình viện hoa dại nở rộ, các loại nhan sắc tranh kỳ đấu nghiên, bên trong mơ hồ có tỏa khói, đang từ trong viện tỏa ra làm cho cảnh đẹp trước mắt thêm vài phần nhân khí.

Như Phong ngây ngốc sửng sờ, cảnh đẹp này thật sự là rất quen thuộc rồi, lại có bảy phần như chỗ ở sư phụ! Lúc này, Như Phong mới nghe được rồi một tiếng đàn êm tai, như có như không, rồi lại làm cho người ta không nhịn được nghĩ muốn đi theo, đi nghe một cách rõ ràng.

Nghĩ vậy, Như Phong liền cao hứng, vội vàng đi qua gõ cửa, cánh cửa bằng đằng điều trong núi kết lại, mỗi cây đều là khoảng ngón tay cái, có màu xanh, xuyên thấu qua đằng điều, có thể mơ hồ nhìn thấy hình ảnh bên trong cánh cửa, nhưng lại không đúng, ở chỗ này, tiếng đàn nghe được càng thêm rõ ràng rồi, Như Phong mặc dù vốn là một người mù âm nhạc, nhưng rất thích nghe người khác đánh đàn hoặc thổi tiêu ….

Khi Như Phong nghe liền biết tiếng đàn này là cực phẩm, có thể khiến cho người nghe không khỏi đáp lại, nghe chi vong tục!

Rất nhanh, cánh cửa mở ra, một hắc y nam tử ước chừng ít hơn hai mươi tuổi tuổi, tướng mạo thanh tú, vóc người cùng Như Phong không sai biệt lắm, nhưng lại nhìn không ra tâm tình trong mắt, chỉ thấy hắn rất có lễ phép mà nói: “Như Phong công tử, xin theo ta đi.”

Như Phong kinh ngạc, vừa đi theo hắn phía sau, vừa hỏi: “Ngươi như thế nào biết là ta đến?”

Nam tử kia cũng không đáp lời, chỉ là buồn bực đầu đi tới, vì vậy Như Phong cũng không muối hỏi thêm.

Như Phong đi theo hắn xuyên qua hai cây trúc rậm rạp khom lưng mọc nối nhau mà thành cổng vòm, nhân tiện nhìn thấy một lãnh đình, lãnh đình nhưng là xây tại chỗ cao, một mặt có chỗ dựa, phía dưới vốn là vững vàng Thạch chuyên, trên đình có một người, chung quanh đình đủ loại rồi kỳ hoa dị thảo.

Làm cho Như Phong kinh ngạc nhất chính là, trên lãnh đình lưu lại vài khe hở, rồi bên trong chảy ra một dòng nước trong suốt, nơi nước chảy xuống là một trì tử có đường kính hai thước, mặt nước trì tử có vài đóa hoa sen màu trắng, màu xanh biếc lá sen thản nhiên mà tại mặt nước nổi lơ lửng. Người tạo thác nước đúng là một người giỏi!

Như Phong lại tập trung nhìn vào, nguyên lai trong lãnh đình đúng là có một người đang khảy đàn.

Vẫn đang là một thân trường sam trắng thuần, tóc đen dài bó thành một bó, có một ít tóc được búi lên phía sau, Như Phong nhìn hắn, ngũ quan hoàn mỹ, thử đem một người mỹ nam tử tiêu chuẩn đến xem, ngươi căn bản là chọn không ra nơi nào của hắn là không tốt, khí chất hắn lạnh lùng trong đó còn mang theo vẻ trác tuyệt. Giờ phút này chuyên chú đánh đàn nhưng hắn lạnh lùng, mâu thuẫn mà có vài phần kích động điên cuồng.[Nhoktho: chị tả nghe ghê quá mà không bít sửa làm sao]

Như Phong cùng hắc y nam tử đứng yên chỉ chốc lát, tiếng đàn cũng từ từ dừng lại, cuối cùng âm thanh nhỏ dần rồi trở nên yên tĩnh.

“Ngươi đã đến rồi?” Một thanh âm từ chỗ cao truyền đến, như ngọc thạch tấn công, động lòng người cực kỳ.

45. Q.1 - Chương 45: Ở Chung

Edit : Stupid mermaid

Beta: Lan Hương

“Sơn trưởng?” Như Phong gọi một tiếng.

“Lên đây đi.” Mỹ nam cũng không nhìn Như Phong, chỉ là hai tay vẫn đặt ở cầm sắc, nhẹ nhàng mà gảy cầm huyền. Thần thái có chút nhàn nhã, ánh mắt cũng rất lãnh đạm.

Như Phong lơ đểnh, trực tiếp đi lên tấm ván gỗ được dùng làm thang lầu, chỉ chốc lát sau liền đi tới bên người mỹ nam.

Như Phong đứng bên cạnh một hồi, nhìn thấy cầm làm bằng bạch ngọc, rồi ngây ngốc một hồi lâu, mới vừa ngồi xuống cái bàn ghế làm bằng đá, một tay chống cằm, tay khác lại gõ nhẹ lên mặt bàn, hai tròng mắt chuyên chú mà nhìn chằm chằm mỹ nam.

“Ngươi nhìn cái gì?” Tiếng nói đầy nam tính vang lên.

Như Phong nghe thấy chỉ muốn say, trả lời: “Nhìn ngươi.”

Sau một lúc lâu, hắn mới nói: “Ta có cái gì đẹp để nhìn? Đây là biểu hiện ngươi đối với sơn trưởng sao?”

“Ngươi đẹp như vậy, ta tại sao không thể nhìn? Hơn nữa ngươi chỉ là sơn trưởng viện mà thôi, lại vừakhông dạy qua ta.” Ngữ khí Như Phong có chút là cây ngay không sợ chết đúng.

“Cưỡng từ đoạt lý.”[~.~]

“Ngươi cũng như vậy thôi.”(Băng nhi: ủa ! ta tưởng tỷ với ai cũng vô sỉ như vậy mà….. Phong tỷ: *lườm* câm!…..Băng nhi: *le lưỡi* *bỏ chạy* Nhoktho:Có tật giật mình)

… …

“Sơn trưởng, thật nhàm chán a, bất quá cảnh vật nơi này thật sự là có một loại ý cảnh đặc biệt, tại sao ta bây giờ mới phát hiện nơi này đẹp như vậy đây?”

“Nơi này không phải ai cũng có thể vào.”

“Có ý gì?” Như Phong kinh ngạc hỏi.

Trầm mặc, chỉ có tiếng tiếng đàn tuyền bàn đinh đông rõ ràng mà đứt quãng vang lên.

“Sơn trưởng, ngươi tên là gì? Năm nay bao nhiêu tuổi rồi? Đã có hôn sự hay chưa?” Một lát sau, Như Phong không chịu nổi rồi, hắc y nam tử khi nãy đã đi rồi, cho nên nàng ngay cả một đối tượng nói chuyện cũng không có.”

… …

“Được rồi, nếu ngươi không nói thì ta gọi ngươi mỹ nam nha, nói thật ra, lúc đầu ta nghĩ là gặp được ngươi mới vào Phong Hiền viện.”

” Mộc Vấn Trần.”

” Tên kỳ quái, vậy ngươi rốt cuộc bao nhiêu tuổi đây? Tuổi còn trẻ như vậy mà đã lên chức sơn trưởng, ban đầu ta tưởng rằng đều là lão nhân mới được làm, nhưng bây giờ nhìn ngươi tuổi còn trẻ như vậy, cho nên ta cho rằng ngươi nhất định rất có khả năng. Được rồi, ngươi có phải chưa tới hai mươi?”

Tiếng đàn nhất thời trở nên chói tai.

Như Phong bất vi sở động, tiếp tục nói: “Đừng nói cho ta, ngươi so với ta nhỏ hơn, ta sẽ tự ti ah.”

Tiếng đàn đột nhiên vừa lại thong thả rồi.

Như Phong mặc niệm tên của hắn, một lát sau mới lo lắng mà ngâm nói: “Hệ trước cửa liễu ảnh lan thuyền, khói mãn ngâm thoa, gió dạng nhàn câu. Thạch thượng Vân Sinh, sơn gian thụ lão, kiều ngoại hà nhận được. Chơi đùa sử sách cúi đầu khoanh tay, hỏi hồng trần giam khẩu quay đầu lại. Túy nguyệt lo lắng, sấu Thạch hưu hưu, thủy nhưng đào tình, hoa nhưng tan ra sầu.”[~.~ ta ngất aa]

Tiếng đàn biến mất, Như Phong nắm chắc cơ hội, nói: “Tên của ngươi có phải hay không xuất phát từ câu này? ‘hỏi hồng trần giam khẩu quay đầu lại ‘.”

Mộc Vấn Trần đứng lên, đứng mà đón gió, tay áo phiên bay, vĩ ngạn vóc người cao hơn Như Phong một cái đầu.

"Có hay không người ta nói qua ngươi rất quát táo?"

Như Phong thành thật gật đầu: "Có hả, sư phụ ta."

Mộc Vấn Trần xoay người xuống lầu, Như Phong cũng đi theo hắn bên người, líu ríu mà nói: "Ngươi luôn như vậy trầm mặc, sau này bộ mặt sẽ cương hóa, như vậy cho dù ngươi muốn đẹp hay là hổ thẹn. Bất quá nói lại, chờ lúc chúng ta tuổi già, trên mặt ngươi không có nếp nhăn, hay là ngọc điêu giống nhau, mà ta thích cười như vậy, khẳng định là vẻ mặt có nếp nhăn rồi." Như Phong thở dài một hơi, lắc đầu, tự động mà cũng đi theo xuống.

Đây là hé ra gậy trúc làm 4 cái chân bàn, ngay cả cái ghế bọn họ ngồi cũng là được làm từ gậy trúc mà thành, mơ hồ lộ ra một cỗ mùi thơm ngát.

Ở trong đình viện, Như Phong cùng Mộc Vấn Trần ngồi đối diện.

Đợi một hồi, nhân tiện phát hiện hắc y nam tử bưng đồ vật đi ra, Như Phong vừa nhìn, nước miếng nhất thời chảy ra.

Rõ ràng sao Tiểu Bạch thức ăn, xanh biếc sắc lá cây, thoạt nhìn xanh biếc ướt át, rất nhẹ nhàng khoan khoái, còn có trúc duẩn, thịt gà trắng noãn [Tưởng tượng anh hắc y mà bưng đồ ăn sao ta thấy mất phong độ quá]… Chỉ là thức ăn nhà bình thường, nhưng là sắc hương vị câu toàn bộ, làm cho người ta thèm thuồng ba thước.

"Di, ta như thế nào không có đũa?" Như Phong chớp hai tròng mắt nhìn Mộc Vấn Trần.

Nọ vậy hắc y nam tử đợi một hồi, mới xoay người quay về ốc đi lấy rồi một đôi bát đũa đưa cho Như Phong.

Như Phong cảm kích mà đối với hắn cười: "Cám ơn hắc y đại ca."

Hắc y nhân tựa hồ cương một chút, sau đó hắn mới đi theo ngồi xuống, giúp Mộc Vấn Trần xới một chén cơm trước rồi sau đó mới xới ình. Như Phong cũng không có ý định muốn người khác là giúp, cho nên hắn tự mình cũng rất cần mẫn mà đem cơm bới.

Thấy Mộc Vấn Trần bắt đầu giơ đũa, Như Phong cũng vội vàng theo vào, mặc dù tướng ăn Như Phong không gọi thô tục, nhưng là tuyệt đối không phải ưu nhã, bởi vì của nàng tướng ăn lộ ra một cỗ "Tàn nhẫn kính" .[~.0]

Đến sao cùng, Mộc Vấn Trần cùng hắc y nam tử cũng dừng lại, nhìn Như Phong một người ở nơi nào "Biểu diễn" .

Như Phong cũng gấp thức ăn liên tục, sau đó mới vỗ vỗ bụng, cảm kích mà nhìn hắc y nam tử: "Hắc y đại ca, ngươi làm thức ăn thật là ăn quá ngon rồi! Ngươi trước kia có phải là đầu bếp không? Trời ạ, trời biết ta Uý Trì Như Phong có bao nhiêu lâu không có ăn qua thức ăn ngon miệng như vậy, yên tâm, ta sau này sẽ báo đáp ngươi."

Hắc y nam tử khóe miệng co quắp rồi hạ, nhưng hay là không nói cái gì, chỉ là trầm mặc mà đem đống chén đĩa hỗn độn trên bàn thu thập sạch sẽ.

Như Phong nhìn chăm chú rồi hắc y nam tử nửa ngày, mới quay đầu lại nhìn Mộc Vấn Trần.

Mộc Vấn Trần cũng nhìn nửa ngày, mới móc ra khăn tay đưa cho nàng, hai tròng mắt nhìn chằm chằm môi Như Phong.

Như Phong hiểu ý, tiếp nhận rồi nhân tiện hướng ngoài miệng lau, sau đó không chút khách khí mà đem khăn tay nhét vào trong lòng, trong miệng còn khen nói: "Thật sự là mùi thơm như lan, giống như chủ nhân nó."

Mặt bạch ngọc của Mộc Vấn Trần nhất thời cương một chút, có chút đỏ mặt, cũng không biết là vì cái gì?

"Sơn trưởng, ta nhờ ngươi một việc, ngươi có thể hay không đem trù tử [đầu bếp] viện thay đổi? Ngươi không biết trù tử của viện làm thức ăn quả thực không chịu nổi, nếu không phải không có cái gì ăn được,

ta sẽ không vứt hắn đi ngay. Ngươi xem, ta sở dĩ gầy như vậy, lùn như vậy, đều là do thức ăn làm hại, phải biết rằng ta là đang ở tuổi phát triển a, bây giờ không bổ sung dinh dưỡng, sau này ta sẽ phát triển bất thường."

Mộc Vấn Trần nhìn chăm chú nàng nửa ngày, mới phun ra một câu: "Ngươi trở về đi thôi."

Như Phong xem sắc trời một chút, gật đầu: "Ta trở về đây, ngày mai trở lại gặp ngươi."

Vừa đi đoạn đường vừa huýt tiểu khúc, ngũ âm không được đầy đủ.

Cuộc sống kế tiếp, Như Phong ban ngày liền chuẩn bị chuyện hội thể thao, buổi tối cũng đến cọ xát cơm, sau khi Phong có một lần cầm gà hoa đến hiếu kính hắc y đại ca Mộc Đồng, Mộc Đồng sẽ không có đối với Như Phong lãnh đạm như vậy, nhưng hay là không để ý.

Như Phong lắc đầu, thật sự là có nhiều chủ nhân liền có nhiều người hầu.

Dục Tuyên cùng Dục Tước biết chuyện của Như Phong cũng rất kinh ngạc, hai người nhìn thoáng qua lẫn nhau, sau đó đại đa số đều là Như Phong một mình lẩm bẩm. Hai người sống chết mà nhìn chằm chằm Như Phong.

"Các ngươi muốn làm ma sao?" Tiểu sinh Như Phong hơi sợ mà nắm chắc vạt áo mình .

Dục Tuyên một tay gõ bàn: "Nghĩ muốn cái gì đây?"

"Được rồi, ngươi cảm giác được sơn trưởng như thế nào?" Dục Tước giống như mạn bất kinh tâm mà hỏi thăm.

Như Phong suy nghĩ một hồi mới trả lời: "Nếu như nói Dung Ức Ảnh vốn là phẫn thế giới đố kị tục lãnh đạm, như vậy Mộc Vấn Trần chính là cùng sinh câu tới lạnh nhạt, ở trong lòng hắn, tựa hồ rất nhiều đồ vật cũng không xem tại trong mắt, rất nhiều đồ vật cũng không sẽ khiến cho hắn phản ứng."

Dục Tước cùng Dục Tuyên im lặng, thật lâu không nói gì.

46. Q.1 - Chương 46: Ngã Bệnh

Edit : Stupid mermaid

Beta: Lan Hương

Dưới sự cố gắng của Như Phong, đầu bếp trước Phong Hiền viện đã đi, đầu bếp mới là một đại nương chừng bốn mươi tuổi, mặc dù dung mạo đại nương không xuất sắc, nhưng tài nghệ so với đầu bếp tiền nhiệm tốt hơn nhiều, ít nhất có thể ăn.

Thực sự đây là việc duy nhất mà sau khi Như Phong lên làm học trưởng vì mọi người làm, phải biết rằng đầu bếp tiền nhiệm đã tác oai tác quái đã nhiều năm vẫn không xuống đài, nghe nói vốn là có người nào đó hậu thuẫn, không nghĩ tới lần này Như Phong vừa xuất ngựa đã thành công rồi, cho nên tất cả mọi người đối với Như Phong cảm kích không thôi.

Chỉ có Như Phong biết, vốn là Mộc Vấn Trần chịu không được một ngày ba ăn bữa cơm đều bị "Ân cần thăm hỏi ", vận dụng quyền lực trong tay, trực tiếp đem đầu bếp đuổi đi, nghĩ lại chắc đã đắc tội vị đại nhân nào đó rồi. [Nhoktho: chung quy cũng tại tỷ mà, nói bóng gió làm gì ~~ Như Phong : Im!!! ~~ nhoktho: Xì, Đúng rồi chứ gì]

Cho nên vài ngày gần đây Như Phong chưa từng đi quấy rối Mộc Vấn Trần nữa, bởi vì cho dù nàng muốn đi cũng đi không được rồi.

Cách hội thể thao chỉ còn lại mười ngày, Như Phong ngã bệnh.

Bên ngoài ánh nắng tươi sáng, phòng của Như Phong lại một mảnh khí áp thấp, mọi người đứng xung quanh Như Phong.

"Ô ô… Đau quá…" Như Phong rên rỉ, cả người trùm chăn bông chỉ hé cái đầu đầy mồ hôi, sắc mặt thảm bại như tờ giấy, chau mày.

“Như Phong, ngươi rốt cuộc làm sao vậy?” Dục Tước sốt ruột hỏi, một tay không ngừng mà thay Như Phong lau mồ hôi, nhưng mà mồ hôi vẫn là không ngừng toát ra.

“Dục Tuyên, này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Vân Thiên Trạch cau mày hỏi.

Dục Tuyên mặc dù cũng là vẻ mặt sốt ruột, lại bất đắc dĩ mà giải thích: “Ta cũng không biết, buổi sáng hôm nay Như Phong không đi học, ta tưởng rằng hắn lại vội vàng đi chuẩn bị hội thể thao rồi, không nghĩ tới ta ăn cơm trưa xong trở về liền phát hiện hắn đã như vậy rồi.”

“Nhanh lên gọi đại phu đến đây đi.” Dục Tước rốt cục không nhịn được vừa quát lên một lần.

“Không muốn không muốn, các ngươi có dũng khí gọi đại phu tới, ta quyết sẽ không bao giờ coi các ngươi là bằng hữu nữa, ta nói được thì làm được!” Như Phong vừa nghe, vội vàng kêu lên.

“Nhưng là ngươi bây giờ thành cái dạng này…” Dục Tước cũng kém chút muốn rống lên.

Mọi người không rõ tại sao Như Phong không nghĩ mời đại phu, ngã bệnh rồi không mời đại phu hay là muốn làm ma?

“Không muốn không muốn…” Như Phong cho dù đau hay khó chịu, vẫn là kiên trì nói.

Dục Tuyên không đành lòng, vội vàng an ủi nói: “Được rồi, được rồi, chúng ta không gọi, loại tình huống bây giờ này rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Khí trời nóng như vậy rồi, Như Phong khư khư quấn chặt lấy chăn, không muốn người khác lấy đi nhưng mồ hôi cứ không ngừng mà tiết ra. Như Phong luôn là 1 đứa bé khoẻ mạnh, bộ dáng suy yếu như vậy lần đầu bọn họ nhìn thấy, cho nên tất cả mọi người khẩn trương không thôi.

Bụng Như Phong giống như có một cây côn tử tại quấy rối, hạ phúc trụy trướng, đau được nàng không ngừng quất khí.

“… Bụng ta đau…” Như Phong thật vất vả nói ra miệng, “Chắc chỉ khoảng một hồi nữa thì sẽ hết đau thôi, đây là… cứ để như vậy, chịu đựng một chút là hết thôi.”

“Ngươi nói cũng không nói được, còn có thể chịu đựng được sao?” Dục Tước vội vã xoay quanh, nhưng cũng bất lực vì hắn không có học qua y, Như Phong lại không chịu mời đại phu, nhưng hắn[đây là Như Phong nhé] bây giờ thành cái dạng này, hỏi bọn hắn yên tâm được như thế nào đây?

Như Phong có nỗi khổ khó nói mà, đây chỉ là đau do kinh nguyệt mà thôi, từ lúc nàng mười lăm tuổi cho tới bây giờ, sự đau đớn mỗi lần đến kỳ kinh nguyệt vẫn đeo đuổi nàng, chỉ là khi đó tình huống còn không có nghiêm trọng như vậy, chỉ cần ngày đầu tiên nhịn một chút sau đó sẽ hết, cho nên Như Phong cũng không quá để ý.

Nhưng vì lần này quá mức bận rộn, không chú ý nghỉ ngơi, cho nên liền phá lệ mà đau, đau nhức ngay cả người luôn luôn kiên nhẫn nàng cũng chịu không được, quan trọng là nàng phát hiện mình có điểm váng đầu hoa mắt, cóvẻ là trúng thực[c ónàng nào hiểu cái từ này không] rồi, cho nên không thể làm gì khác hơn là ngủ, khí trời nóng, còn muốn cái chăn bông, chỉ sợ “Mùi” trên người sẽ để cho người khác phát hiện.

“Được rồi, ta nghĩ uống nước đường đỏ…” Như Phong suy nghĩ một chút, cuối cùng nhớ tới đến cái này.

Mọi người vừa nghe, Dục Tuyên vội vàng hướng phòng bếp chạy đi, Dục Tước giúp nàng lau mồ hôi, đau lòng nói: “Ngươi hôm nay chưa ăn cơm đấy, có muốn ăn một ít hay không .”

Như Phong lắc đầu, nàng cảm giác định lực mình không tập trung nổi rồi, bụng đau muốn chết, ổ chăn trong vừa nhiệt lại ẩm ướt, càng lại làm cho nàng cả người khó chịu, nơi này có nhiều đại nam nhân, nàng mơ hồ có thể nghe được đến chính mình trên người phát ra “Mùi đặc biệt “, sợ bị bị người khác ngửi thấy được, cho nên càng lại vội vàng lui vào bên trong.

Rất nhanh, hồng đường thủy tới, Như Phong nghiêng đầu uống, nhưng là vừa chạm, liền không nhịn được cau mày, bởi vì nước rất lạnh, Dục Tuyên dĩ nhiên còn nói: “Ta thấy ngươi đổ mồ hôi, liền cố ý đem thủy băng [nước đá] qua, bây giờ tốt một chút không?”

Như Phong khóc "Oa" một tiếng, thật sự là rất đau đớn rồi, kỳ thật nàng hận không thể trước mắt mọi người biến mất, nhưng là bọn hắn như thế nào lại đồng ý? Bây giờ bụng đau nhức, liền đặc biệt tưởng nhớ hiện tại người nhà, nghĩ muốn người Uý Trì phủ, nghĩ lại muốn cuộc sống trước kia của mình, nói ngắn lại, một đống lớn chuyện loạn thất bát tao cũng nghĩ tới, tất cả mang áp lực mà đến, càng nghĩ càng ủy khuất, nhân tiện không nhịn được nhỏ giọng mà khóc ra.

Nàng vừa khóc, ba người càng lại kinh hoảng không thôi.

"Như Phong Như Phong, rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ? Chúng ta gọi đại phu đi?" Dục Tước thấp giọng kêu.

"Ôi, đáng tiếc thuốc của ta đối với Như Phong hoàn toàn không cần." Vân Thiên Trạch đau đầu mà ở trong phòng đi tới đi lui.

Dục Tuyên một mực nhìn Như Phong, ngẫu nhiên nhìn cửa, tâm lý không ngừng giãy dụa, đã nghĩ có muốn hay không đi ngược lại ý Như Phong đem mời đại phu tới, như vậy đại phu sẽ ngụ ở trong thư viện, rất tiện.

"Không nên… Các ngươi… Ai dám đem… Đại phu gọi tới, ta nhân tiện… Ta sẽ chết cho các ngươi xem! Ô ô… Ta chán ghét đại phu! … Ô ô… Còn có… Hôm nay chuyện ta khóc không cho các ngươi nói cho… Nói cho người khác!" Như Phong vội vàng kêu lên, trên đầu mồ hôi hột càng lại không ngừng mà toát ra , tóc đen của nàng cùng gối đầu cũng dính ẩm ướt rồi, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt đến dọa người, ngay cả đôi môi luôn luôn hồng nộn cũng trắng bệch rồi.

"Như Phong Như Phong… Chúng ta đây rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ?" Dục Tuyên một tay bắt được bàn tay lạnh lẽo của Như Phong, tàn nhẫn quyết tâm đến, "Ta đi mời đại phu! Cho dù ngươi sau đó sẽ trách ta!"

Như Phong vốn đang xúc động, như vậy vừa nghe lại bỏ qua tay hắn, hung hăng mà nói: "Không cho đi!"

Dục Tuyên cùng Vân Thiên Trạch cũng không quen nhìn Như Phong suy yếu như bây giờ ,bộ dáng như con mèo nhỏ, cũng quyết tâm đến tàn nhẫn: "Đi thôi, chúng ta cùng nhau chịu trách nhiệm."

Thấy Dục Tuyên thật sự ý định xuất môn, dưới tình thế cấp bách, Như Phong vội vàng kêu lên: "Được rồi, bất quá ta muốn mời đại phu đến, những người khác ta SẼ không tin

47. Q.1 - Chương 47: Phát Hiện

Edit : Stupid mermaid

Beta: Lan Hương

"Như Phong, ngươi muốn gọi người nào?" Mọi người mừng rỡ, chỉ cần Như Phong đồng ý xem bệnh là được.

"Đi khách điếm Duyệt Lai, tìm đến sư muội Túy Nguyệt của ta, nàng sẽ điều trị cho ta." Như Phong do cố sức nên sau khi nói xong liền ngã xuống, cảm thấy toàn thân rất khó chịu, ngực buồn bực xúc động, đầu đau choáng váng, thân mình không còn chút sức lực nào, sắc mặt tái nhợt, tứ chi lạnh lẽo, mồ hôi lạnh đầm đìa, hư thoát bất tỉnh quyết chờ bệnh trạng rồi ra đi, bây giờ nàng thật hận không thể chết đi.[Nhoktho: Tỷ tả nghe ghê quá]

Bất quá, xem ra lần này chắc nàng bị lộ rồi…

Dục Tuyên rời đi giống như một trận gió.

Như Phong nhỏ giọng nói: "Ta muốn uống nước nóng…"

Vân Thiên Trạch vội nói: "Ta đi đây!"

Trong phòng chỉ còn lại có Dục Tước cùng Như Phong, Như Phong cơ hồ vốn là nửa hôn mê, chỉ là cố gắng làm ình tỉnh táo.

Dục Tước cầm chặt tay Như Phong, tâm tình phức tạp. Nhìn thấy bộ dáng suy yếu của Như Phong, hắn đau lòng không thôi, loại cảm giác này chưa từng có qua, thật sự là hận không thể cơn đau chuyển đến cơ thể mình, cũng không muốn làm Như Phong khó chịu như thế [Nhoktho: Ôi, ta ngất ngây với anh này]

Trong lòng Dục Tước khủng hoảng, có phải hay không là theo lời Như Phong ngày ấy "Đoạn tay áo chi phích"[Cái này ai hay đọc ngôn tình chắc cũng hiểu ha ai không biết thì cứ hỏi ta sẽ trả lời] ? Nghĩ vậy, Dục Tước liền run rẩy cả người, đoạn tay áo sao? Từ ngữ này đại biểu cho cấm kỵ, đại biểu cho bất bình thường...[Nhoktho: Tại sao chứ ???nói vậy anh Văn Sát của ta cũng bất bình thường à]

Quên đi, có lẽ chỉ là đối với Như Phong chỉ là tình "Huynh đệ", Dục Tước tự an ủi, giống mấy ngày nay.

Suy nghĩ miên man một hồi, Vân Thiên Trạch rốt cục cũng đi đến, cầm trên tay một chén nước nóng: "Tới rồi, đây là nước nóng lấy từ phòng bếp."

Dục Tước nhìn trên trán Vân Thiên Trạch đang chảy ra mồ hôi, thanh âm còn có chút thở dốc, áy náy mà nói: "Đáng lẽ nên để ta đi, thân thể của ngươi không tốt mà."

"Không có gì đâu, vì Như Phong làm chút chuyện này, ta thật cao hứng." Vân Thiên Trạch mỉm cười, tìm kéo ghế ngồi xuống, chuyên chú mà nhìn chằm chằm cửa, chờ đợi Dục Tuyên trở về.

Sau khi Dục Tước tiếp nhận nước nóng liền nhẹ gọi Như Phong : "Như Phong , nước nóng tới, ngồi dậy, uống một miếng đi."

Như Phong nhíu mày, mặc cho hắn kêu gọi như thế nào cũng không chịu di chuyển một chút.

Dục tuyên giống như một cơn lốc xoáy,để lại cho viên thị vệ 1làng khói trắng hoang mỹ

Trên đoạn đường hắn chạy như điên, tại trên đường cái không biết đụng ngã bao nhiêu người, nhưng hắn không thèm để ý, chỉ cần một phần ba thời gian bình thường đã đi tới khách điếm Duyệt Lai, vừa vào cửa liền một kéo áo người đang tính sổ tại quầy, hung tợn mà quát: "Nói! Nơi này là không phải, phải hay không có một nữ tử tên Túy Nguyệt?"

Người nọ bị dọa đến mặt như màu đất, chỉ có thể lắp bắp mà chỉ vào một phương hướng.

Dục tuyên theo tay hắn chỉ nhìn lại, chỉ thấy ở góc đại đường, có một cô gái tử y đang ngồi nghiêm túc thay người bắt mạch, nhìn cái điệu bộ này, hẳn là Túy Nguyệt mà Như Phong muốn tìm, không thể nghi ngờ.

Vì vậy, Dục Tuyên tiến lên, một bên bắt trụ cánh tay Túy Nguyệt, một bên giải thích: "Như Phong bị bệnh, hắn muốn ngươi!"

Vốn vừa muốn giãy dụa, Túy Nguyệt vừa nghe, bất chấp người bệnh đang chờ đợi, liền phối hợp đứng lên mà chạy thoát, đối với nàng mà nói, không có gì quan trọng hơn so với sư huynh hơn rồi.[haizz tội nghiệp con nhóc, hi vọng cho nhiều rồi thất vọng]

Dedicated to

Mới vừa tới cửa, lại gặp phải Hàn Sơn đang trở về, Túy Nguyệt cũng bất chấp chào hỏi, nói thẳng: "Hàn Sơn, sư huynh bị bệnh, ta đi một chuyến."

Lời còn chưa dứt, người đã chạy thoát ở tại trên đường cái.

Hàn Sơn phản ứng lại, cả kinh, cũng vội vàng chạy theo, tuy trên đường người đi đều nhường đường, nhưng Túy nguyệt dù sao cũng là nữ hài tử, vừa lại chưa từng học qua công phu, bởi vậy luôn kéo chậm tốc độ, Dục Tuyên đang ở phiền não, Hàn Sơn đã theo kịp ngồi chồm hổm xuống, Túy Nguyệt cùng hắn cùng một chỗ lâu ngày, tự nhiên hiểu ý tứ của hắn, cũng không nói nhiều, trực tiếp ngã lên lưng Hàn Sơn.

Vì vậy, đoạn đường Hàn Sơn cùng Dục Tuyên thi triển khinh công, rất mau trở về tới viện.

Dục Tuyên lưu lại cùng thủ vệ giao thiệp, Hàn Sơn nhân cơ hội đem Túy Nguyệt trên lưng đi tới phòng Như Phong.

Dục tước cùng Vân Thiên Trạch nhìn thấy bọn họ, cũng đại khái biết thân phận bọn họ rồi, rất là kinh hỉ.

“Sư huynh… Sư huynh…” Hai người tới bên giường, nhìn bộ dáng Như Phong, trong lòng khó chịu vô cùng.

Như Phong nghe được thanh âm quen thuộc, tinh thần chấn động, có chút chút thanh tỉnh, vội vàng nhỏ giọng nói: “Túy Nguyệt, gọi những người khác đi ra ngoài!”

Túy Nguyệt không rõ vì sao, nhưng vẫn tuân theo ý nghĩ Như Phong, đem mọi người đá ra ngoài,đóng cửa.

Như Phong cắn cắn môi, nhẹ giọng nói: “Không nên đem chuyện lộ ra đi ra ngoài.”

Túy Nguyệt kiên định mà gật đầu.

Như Phong run rẩy mạnh mà đem tay phải vươn đi, Túy Nguyệt một bả mạch, tay run lên, khiếp sợ mà nhìn Như Phong .[Ô, ô ô ta không muốn edit đoạn này]

Như Phong cười khổ một chút, nhìn cửa sổ.

Túy nguyệt đè nén sự kinh ngạc trong lòng, hiểu ý mà đi đóng cửa sổ lại, cản trở hết thảy tầm mắt.

“Sư huynh…” Suy nghĩ một chút, xưng hô thế này tựa hồ không đúng, Túy Nguyệt vội vàng ngậm miệng.

“Cứ gọi như vậy đi, không nên truyền ra ngoài.” Như Phong nhịn đau nói xong, bộ mặt vặn vẹo .

Túy Nguyệt vừa nhìn, vội vàng đem chăn mền xốc lên, một cỗ mùi đặc thù truyền ra, Như Phong cùng Túy Nguyệt mặt cũng không đổi sắc, chỉ là Túy Nguyệt có thương tiếc càng sâu, nhưng lập tức tinh tế mà xem mạch giúp Như Phong, sự tình khác có thể để sau này.

Một lát sau, Túy Nguyệt gật đầu, trong lòng đã biết, chỉ là không nghĩ tới, nàng trái tim trong mắt địa sư huynh hội vì vậy mà đau đớn thành như vậy.

“Có thể hay không… làm cho ta lập tức… hết đau?” Như Phong nhịn đau nói, thật sự là chịu không được rồi.

Túy Nguyệt khổ sở mà lắc đầu: “Cái này rất khó trị tận gốc, chỉ có thể từng bước một điều trị, muội bây giờ chỉ có thể làm cho huynh giảm bớt đau đớn.”

Vừa nói tiện tay mở bao bọc nhỏ mang theo, bên trong là một loạt kim châm rậm rạp sắp xếp, đủ loại dài ngắn đều có.

Túy Nguyệt ngưng thần, thầm hít một hơi, bình tĩnh tâm tình, rút ra kim châm, nhận định tương huyệt, đại chuy huyệt, nhận sơn huyệt chờ huyệt đạo xuyên vào hạ, nghiêng đâm niệp chuyển đề cập xuyên vào, thần thái chuyên chú.

Như thế chuẩn bị rồi hai chú thơm mát địa công phu, như gió địa đau đớn đích xác giảm bớt rồi chút.

Túy Nguyệt vội vàng cởi quần áo Như Phong, trước dùng ngón cái điểm ấn rốn, khí hải, đóng nguyên, trung cực, trở về, tam âm giao, một lát sau, dùng tay phải chưởng ấn vân vê hạ bụng, như thế một bộ động tác xuống tới, đã là nửa canh giờ sau rồi.

48. Q.1 - Chương 48: Đêm Tối

Edit : Stupid mermaid

Beta: Lan Hương

Thấy Như Phong mê man, Túy Nguyệt thở dài một hơi, trên trán đầy mồ hôi.

Ngoài cửa, Dục Tước, Vân Thiên Trạch cùng Hàn Sơn sốt ruột chờ đợi, ba người làm các học tử khác chú ý, nhưng toàn bộ đều bị Dục Tuyên đuổi đi.

Không lâu sau, Dục Tuyên chạy trở về, gấp gấp hỏi: “Ca ca, Như Phong bây giờ thế nào rồi?”

“Vẫn còn ở bên trong, bây giờ đã nửa canh giờ rồi, tại sao còn không đi ra, cũng không biết tình huống bây giờ thế nào?”

Dục Tuyên nghe vậy, liền nhìn về phía cửa sổ, vừa nhìn, thấy bên trong rèm cửa sổ che mất, nhất thời bực mình mà nói: "Ta cuối cùng không biết Như Phong lúc đầu tại sao muốn giả bộ bày ra cái này, nguyên lai thời khắc mấu chốt còn có thể có loại tác dụng này." Nếu là bình thường, tầng cửa sổ chỉ dùng sức đâm là được, nhưng là bây giờ? Đâm rồi còn có một tầng vải dày.

"Yên tâm đi, y thuật inh Túy Nguyệt, sư huynh nhất định không có việc gì." Hàn Sơn mặc dù cũng lo lắng, nhưng vẫn an ủi nói.

"Nhưng dù sao nàng tuổi còn trẻ như vậy." Dục Tước có điểm lo lắng, mới vừa rồi bộ dáng Như Phong hù dọa hắn rồi, bây giờ còn đang nghĩ có muốn hay không tìm lão Đại phu trong viện.

Hàn Sơn giải thích: "Trong nhà Túy Nguyệt vốn là học y địa, nàng tuy là nữ tử, nhưng từ nhỏ liền đi theo học y, sau lại theo sư phụ, lại càng cố gắng, cho nên mọi người không cần lo lắng."

Dục Tuyên tiếp lời nói: "Kỳ quái, sư phụ các ngươi là ai? Hình như bộ dáng các ngươi cũng rất lợi hại?"

Như Phong thì không cần phải nói rồi, cuộc thi võ thuật lúc trước, nàng nhất cử đánh bại phu tử võ thuật rồi, làm cho phu tử thiếu chút nữa xấu hổ, xấu hổ đến vô cùng, từ đó, Như Phong không bao giờ dùng võ thuật khóa nữa. Mà hôm nay, Hàn Sơn, sư đệ Như Phong, bản lãnh tựa hồ cũng không nhỏ, trên lưng cõng một người dĩ nhiên thi triển khinh công bay lên, chính mình thiếu chút nữa lại theo không kịp.

Phải biết rằng mình đã trải qua chỉ dạy của danh sư, từ nhỏ cố gắng luyện tập, cho nên bây giờ Dục Tuyên đối với sư phụ bọn họ tò mò vô cùng.

Hàn Sơn thật là có chỗ khó nói, hắn chỉ có thể nói: "Cái này không thể nói cho các ngươi."

Mọi người cũng hiểu rõ, trên đời này chung quy có rất nhiều thế ngoại cao nhân, không nghĩ để cho người khác biết cũng là bình thường.

d to

Hàn Sơn biết bọn họ hiểu sai rồi, nhưng cũng không sửa đúng, nói về sư phụ cho bọn họ nghe, ôi…

Chính lúc bọn hắn bên ngoài vừa vội vã xoay quanh, cửa phòng đóng chặt cuối cùng cũng hé mở.

Túy Nguyệt đi ra, nhìn ánh mắt chờ mong của bọn họ, trấn định mà nói: "Trước tiên, nấu một thùng nước nóng đem đến đây, sư huynh muốn tắm rửa, như vậy ta cũng sẽ châm cứu một lần nữa tốt hơn."

Dục Tước vội hỏi : "Vậy bây giờ hắn như thế nào rồi? Như Phong có còn kinh khủng như trước không?"

"Tốt hơn nhiều." Túy Nguyệt cũng không nói nhiều.

"Nước nóng thì một lần nữa nấu qua mới được .Vân Thiên Trạch có chút vẻ mặt đau khổ, nhóm lửa việc này mấy người bọn họ hoàn toàn không biết, nhưng ngặt một nỗi lúc này ở trong phòng bếp lại không có một ai.

Nhưng hắn vừa mới dứt lời, Hàn Sơn cũng đã cầm lấy thùng không ở sân bên ngoài, hỏi nơi có nước sạch sau đó liền vội chạy đi, không lâu sau liền hai tay ôm một thùng nước trở về, quan trọng nhất là, thùng nước lại có hơi nóng tỏa ra.

Bọn Dục Tước kinh hãi, Hàn Sơn đã ôm thùng nước vào cửa phòng, trước khi đi lại còn lo lắng nhìn thoáng qua tại ổ chăn mà Như Phong mê man bên trong. Sau khi đi ra, Vân Thiên Trạch nhẹ giọng nói: "Có thể sử dụng nội lực để đun nóng nước, môn công phu này hiện tại trong chốn võ lâm hình như chỉ có một môn phái có."

Hàn Sơn quay đầu nhìn Vân Thiên Trạch, hắn mới vừa rồi cũng không chú ý, chỉ là cảm giác được cái nam nhân này rất đẹp, nhưng thân thể tựa hồ thật không tốt, cũng không chú ý nhiều hơn, không nghĩ tới hắn bây giờ lại một phen mà nói ra cái này.

Vì vậy Hàn Sơn khẽ cười nói: "Ha hả, sư huynh nói, …., sư phụ và sư huynh ta cùng luyện môn công phu này, chẳng lẽ họ cùng một môn phái ư? [Nguyên văn hôm nay hạ tương tự chính là chuyện hơn nhiều, sư phụ ta cùng sư huynh cũng sẽ môn công phu này, chẳng lẽ bọn họ cũng là nọ vậy môn phái địa người?"]

Vân Thiên Trạch không nói nữa, chỉ là không biết nghĩ gì mà cười. Dục Tước cùng Dục Tuyên nhìn thoáng qua nhau, không có nói nữa.

Trong phòng, Túy Nguyệt đem Như Phong đẩy đẩy: "Sư huynh, mau đứng lên tắm rửa đi."

Trong khi đang hồn phiêu phách lạc, Như Phong vừa nghe đến hai chữ "Tắm rửa", liền hoàn hồn tỉnh lại, nhìn thấy Túy Nguyệt cùng thùng tắm nước nóng [nguyên văn là mạo hiểm thùng], vội vàng cảm kích mà nói: "Cám ơn."

"Sư huynh, chúng ta trong lúc này nói cám ơn cái gì đây. Ngươi nhanh đi đem tắm giặt cho sạch, sau đó liền ăn một chút gì." Như Phong sờ sờ bụng, cảm giác mình tốt hơn nhiều, vội vàng cao hứng mà đứng lên, nghe vị mồ hôi trên người mình thối cùng luồng khí mùi đặc biệt, không nhịn được cau mày.

Túy Nguyệt ôn nhu mà cười cười, nói: "Ta đi ra ngoài, ta sẽ nói bọn hắn không nên vào, ta bây giờ phải đi ra nói Hàn Sơn chuẩn bị đồ ăn."

"Uh uh." Như Phong đã sớm không thể chờ đợi được rồi, vội vàng vội vàng gật đầu.[Con bé thế mà người lớn quá, chả bù ta, tuổi lớn mà cứ như trẻ con >"<>

Túy Nguyệt sau khi đi ra, liền canh giữ ở cửa, sau khi nói với Hàn Sơn, Hàn Sơn liền chạy vội đi xuống.

"Túy Nguyệt cô nương, Như Phong có còn bị kinh khủng như vậy nữa không?" Dục Tước sau khi thấy Hàn Sơn đi rồi, vội hỏi.

Túy Nguyệt mặc dù không rõ Như Phong lúc nào tới kỳ [kinh nguyệt], nhưng vẫn nói: "Bệnh cũ thôi, là bệnh mãn tính."

"Như vậy có thể hay không trị tận gốc?" Dục Tuyên hỏi tiếp.

Túy Nguyệt trầm ngâm mà lắc đầu: "Phải từ từ điều trị, kỳ thật cũng không phải rất nghiêm trọng, chỉ là ngẫu nhiên tái phát một lần, sau này thì tốt rồi."

Thấy Túy Nguyệt không muốn nhiều lời, những người khác cũng không hỏi, hơn nữa còn phải chờ Như Phong tỉnh dậy.

Sau khi Như Phong ở trong tiểu phòng giặt sạch rồi ngâm mình tắm, đem đáng buộc vứt bỏ, nhân tiện đem sàng đan cấp đâu tiến vào chính mình thùng trong, thay tân địa sàng đan, thuận tiện đem chăn bông chiết điệp đứng lên phóng ra hảo, lại ra một lọ chất lỏng nhỏ từ trong ngăn tủ, phun vào trong không khí, cuối cùng cũng giấu được loại mùi cần che dấu.

Sau khi thấy mọi thứ đã ổn, Như Phong mới mở ra cánh cửa, đối với bọn họ cười nói: "Cuối cùng cũng sống lại đây!" Mặc dù bây giờ bụng còn rất đau, nhưng thân thể dễ chịu rồi, còn hơn mới vừa rồi đau nhức, bây giờ đau đớn còn đang trong phạm vi có thể chịu được.

Mọi người mừng rỡ, sau khi Như Phong ăn xong gì đó mà Hàn Sơn mua trở về, tinh thần liền rất tốt, mà Hàn Sơn cùng Túy Nguyệt cũng cần phải trở về, Túy Nguyệt trước khi đi muốn Như Phong ngày mai xuống núi một chuyến, nàng cho Như Phong một ít dược, Hàn Sơn lại nói: "Sư huynh, kế hoạch cửa hàng chúng ta đã chuẩn bị tốt, chờ sau lúc ngươi đã khỏe, chúng ta lại thương lượng một chút."

Như Phong cũng nhất nhất cười gật đầu.

Sau khi sư đệ sư muội rời đi, Như Phong híp mắt nhìn chằm chằm ba người,: "Ai nha, hảo mệt, phải ngủ hơn nữa." Vừa nói sờ sờ hai cái hốc mắt đen đen của mình.

Ba người khác khí cực, nhưng cũng bất đắc dĩ.

Buổi tối, bụng Như Phong không thể nào thoải mái, cho nên liền đứng lên đi nhà xí, trong lúc vô ý thấy được bóng đen hiện lên rất nhanh trong viện, nàng vội vàng ngồi xổm xuống, may mắn chính mình bước đi nhẹ nhàng, trên người mặc vừa là áo ngủ màu đen, cho nên thật ra không có để lộ dấu vết.

Như Phong cau mày, lại nghe được trên mái hiên có chút tiếng vang, sách này sân gần đây là chuyện gì xảy ra hả? Buổi tối luôn luôn người không ngủ được đi ra đi dạo, nhưng là sư phụ nói, rất nhiều chuyện nhìn

thấy rồi cũng nên trở thành không phát hiện, đặc biệt đã biết tính tình tò mò, càng lại muốn thiết kỵ[Ko rõ a~], miễn cho gặp phải cái gì họa bưng[đại loại là tai họa thì phải, ko rõ lắm]

Trong lòng từ chối một hồi lâu, Như Phong mới âm thầm mà đi trở về phòng, đắp cái chăn mỏng, không nên có ý định xen vào việc của người khác , dù sao mạng nhỏ chỉ có một cái.

49. Q.1 - Chương 49: Bức Cung

Edit : Stupid mermaid

Beta: Lan Hương

Ngày thứ hai, trời vẫn nắng như trước, Như Phong lại cảm nhận được cơ thể túa ra mồ hôi lạnh, đương nhiên, mồ hôi lạnh hôm nay cùng ngày hôm qua không giống nhau.

Cái này là do bị 3 người thẩm vấn, bức cung a. [nguyên văn : Tam đường hội thẩm, bức cung địa tới]

"Như Phong, ngươi rốt cuộc nói hay không tại sao hôm qua ngươi suýt chết? Ngày hôm qua ngươi làm chúng ta thật kinh hãi." Dục Tước lấy tay kéo một cái ghế, ngồi trước mặt Như Phong, hai mắt nhìn thẳng chằm chằm vào nàng.

Dục Tuyên nằm ở trên giường của mình, tùy ý mà trở mình còn nói: "Còn hỏi thế để làm chi? Khẳng định hắn lúc trước đoạt phụ nữ của nam nhân khác, bây giờ bị báo ứng rồi!"

Vân Thiên Trạch mỉm cười mà ngồi ở một cái ghế khác, đang cầm ngọc tiêu của Như Phong mà nghịch chơi, đó là của Vân Thiên Trạch đưa cho nàng, toàn thân màu trắng, Như Phong rất là thích, thường xuyên cầm nó để luyện tập.

Ngồi ở trên giường Như Phong hung hăng trừng mắt liếc Dục Tuyên: "Có phải ngươi không muốn tốt cho ta đúng không? Ta trêu ngươi chọc giận ngươi lúc nào thế? Muốn chống đối ta sao?"

"Hừ, ta chỉ vốn là tùy tiện nói một chút mà thôi." Dục Tuyên không thèm để ý lời Như Phong nói, như trước mạn bất kinh tâm [không quan tâm]mà lật xem sách .

Dục Tước cười thầm, không biết ngày hôm qua người nào sốt ruột như vậy mà đi mời đại phu đây? Bây giờ Như Phong khôi phục bình thường rồi, Dục Tuyên cũng quay lại thái độ cũ với Như Phong.

"Như Phong, nói đi, lần sau đừng có dọa chúng ta nữa nha." Nên cảnh cáo trước.

Lại nói, Dục Tước vẫn giống như trước đều là tao nhã lịch sự mà cười, nhưng chỉ muốn hắn bản khởi mặt đến, cũng không tự giác mà toát ra một cỗ uy nghiêm cao quý, chính là khí chất, làm cho người ta không tự chủ được mà trả lời vấn đề.

Như Phong bĩu môi, chớp mắt, nói: "Tước ca ca, ngươi có hay không cùng sơn trưởng có qua lại hả? Như thế nào các ngươi bản khởi mặt tới lúc như thế nào như vậy như? Làm ta sợ muốn chết."

Mặt Dục Tước cứng đờ, nhưng lại không khỏi nở nụ cười: "Lại muốn đánh trống lãng hả, Như Phong ngươi không thể đàng hoàng mà trả lời ta đúng vấn đề sao?"

Như Phong than khóc một tiếng: "Ôi, không phải ta không nói, thật sự là dọa người hả, lúc ấy ta học võ chưa thành, liền thích đi ra ngoài cùng người khác đánh nhau, kết quả có một lần gặp cao thủ, ta không địch lại đối phương, may mắn sư phụ tìm đến, ta mới không có bị mất mạng, nhưng lại mắc căn bệnh cái này, từng nguyệt đau một lần, đau xong sẽ tốt thôi, đối với thân thể là vô hại. Lần này đau mạnh cũng là vì quá mệt mỏi ."

Dục Tước vừa nghe, liền gõ gõ đầu Như Phong: "Ngươi thân là danh môn tướng quân, sao có thể cùng người giang hồ hung ác sính đấu dũng giống nhau? Như vậy không bị thương tích mới lạ?"

Như Phong chỉ là cười khúc khích, hỗn quá khứ là tốt rồi.

Dục Tuyên cũng không làm cho Như Phong sống tốt, khóe miệng câu dẫn ra một mạt tươi cười tà ác: "Hừ, hắn thích đánh nhau như vậy, xem chúng ta khi còn bé sẽ biết, ca ca, bình sinh chúng ta đầu nhau chính hắn khơi mào ."

Như Phong trừng mắt: "Đúng vậy, các ngươi phỏng chừng không nhớ rõ rồi, Bạch thiếu gia không phải là Bạch Nhất Quân bây giờ sao?"

Dục Tước cùng Dục Tuyên có điểm kinh ngạc, không nghĩ tới trên đời lại có chuyện khéo như thế, khó trách Bạch Nhất Quân luôn tìm Như Phong mà làm phiền, mà hai huynh đệ bọn họ, bởi vì chỉ thấy qua mặt Bạch Nhất Quân một lần, cho nên cũng không nhận ra, mà Như Phong mấy lần cùng hắn giao thiệp, tự nhiên liền quen thuộc rồi.

"Khó trách ta chung quy cảm giác được hắn quen mắt." Dục Tước cười nói, "Nam hài qua mấy năm sẽ không giống nhau rồi, nhận thức không được cũng là bình thường, chỉ là Như Phong cùng khi còn bé thật ra không có thay đổi bao nhiêu, cho nên chúng ta liếc mắt một cái liền nhận ra ngươi."

Vân Thiên Trạch vẫn lặng im không nói đột nhiên xen miệng: "Ấn ta nói hả, cũng không phải Như Phong trên trán có nốt ruồi son sao, người nào có nốt ruồi son như vậy ở chính giữa. Rất giống Quan Âm Bồ Tát có dấu son trên trán, nếu muốn không nhớ rõ cũng hơi khó à."

"Uh, Vân Thiên Trạch nói rất đúng." Dục Tước gật đầu phụ họa.

"Ta cảm giác được không phải, lùn đông qua khi còn bé vừa lại tròn lại vừa béo, trên đầu còn không có tóc, bây giờ cuối cùng cũng có khuôn hình người rồi [cái này nguyên văn là người khuôn người dạng] rồi." Dục Tuyên chắc là nhớ tới rồi khi còn bé chuyện, sờ sờ chính mình địa đầu.

Như Phong nghiêng đầu liếc Dục Tuyên một cái: "Ta là người có khuôn người dạng, không có chút giống người có khuôn cẩu dạng!"

"Ngươi — ngươi nói người nào?" Người nào đó giận dữ.

"Người nào tức giận là người đó." Như Phong dễ dàng trả lời.

Dục Tước thấy tình huống không đúng, vội vàng đánh giảng hòa, sau đó đề tài liền đổi sang chuyện khác, Như Phong nhẹ thở dài một hơi, cuối cùng cũng không lôi đề tài của nàng ra bàn nữa rồi.~.~[đại khái là không lộ ra vấn đề của Như Phong]

Mọi người nói một hồi, thì bàn đến đề tài quan trọng là đại hội thể thao sắp tới. Trước kia bọn họ ba người họ mặc cho Như Phong tự lo liệu tính toán, ba người cũng rất ít nhúng tay, trừ phi Như Phong gọi vào. Bây giờ vừa nghe bệnh tình Như Phong là do quá mức mệt nhọc, liền thương lượng đem tiếp nhận chuyện đến làm xong.

Như Phong phất tay từ chối: "Không có việc gì đâu, cũng chuẩn bị được gần xong rồi."

"Còn lại là chúng ta hỗ trợ tốt một chút, ngươi tiểu gia hỏa này chuyện gì cũng ôm mà làm 1 mình, sẽ mệt chết." Dục Tước không đồng ý, ánh mắt ôn nhu mà nhìn Như Phong.

Như Phong một trận nổi da gà, từ ngày hôm sau khi qua sự kiện, Dục Tước đối với mình nhân tiện đặc biệt mà ôn nhu, nhìn một cái, hai tròng mắt này đều muốn tan ra thành nước. Ai cũng nghĩ Dục Tước thật sự đối với mình có cái chủ ý gì lệch lạc với bề ngoài nam tử mình đây?[chém]

Như Phong nghiêng nghễ bộ dáng hoài nghi Dục Tước không phải không thấy được, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là cười khổ, mình có đôi khi cũng tự khống chế không được.

Chưa người nào chú ý tới cái này, trong mắt hiện lên Dục Tuyên thần sắc phức tạp.

Mà Vân Thiên Trạch một mực đem chơi đùa ngọc tiêu tựa hồ không thấy được Như Phong cùng Dục Tước "Trao đổi ", bình tĩnh như trước không có sóng.

Quả nhiên, sau khi có bọn hắn tham gia, Như Phong thật sự là dễ thở hơn nhiều, bây giờ nơi sân đã chuẩn bị tốt rồi, người trọng tài cũng do Như Phong tự mình bồi huấn tốt, bây giờ nhân tiện chỉ còn lại chọn lựa thành viên tham gia thi đấu.

Cầm kỳ thi họa, xúc cúc bắn tên thi đấu ngựa võ thuật đều là những hạng mục cũ, cho nên không cần Như Phong tự mình đi làm, bọn Dục Tước có thể tuyển ra, nhưng một ít hạng mục mới khác, Như Phong liền tự mình giữ cửa.

Ôi, nói như thế nào, là chủ sự Phong Hiền viện, đương nhiên muốn chuẩn bị tốt một chút rồi.

Như Phong cầm lấy kế hoạch của chính mình, ý định ngày mai đi xuống núi đi làm vài chuyện. Ha hả, chức vụ Học trưởng này tốt ha, có thể giả chuyện công lo chuyện tư để đi ra ngoài. [nhoktho: *liếc* thế mà cũng khoe]

Nghĩ tới đây Như Phong liền tươi cười.

"Ngươi cười gian chuyện gì đấy?" Dục Tuyên đi vào, tùy ý liếc mắt Như Phong một cái, kể từ lúc Như Phong bắt tay vào khâu quản lý thu chi của viện và biết bây giờ viện đã không có thừa lại bao nhiêu tiền, liền cười nói: "Dục Tuyên, ngươi nói ta có thể hay không lợi dụng hội thể thao lần này kiếm được tiền đây?"

"Hừ, buôn bán buôn bán lại buôn bán, ngươi chỉ nghĩ như vậy thôi, ngươi cho rằng kiếm tiền sẽ dễ dàng như vậy sao?" Dục Tuyên vừa thấy bộ dáng Như Phong, liền theo thói quen mà phản bác.

50. Q.1 - Chương 50: Khai Mạc

Edit: Nhoktho

Beta: ss Lan Hương

Như Phong đã có 1 ngày bận rộn ở viện, ngày thứ hai mới đi xuống núi, đi đến trước quán trọ Duyệt Lai tìm Túy Nguyệt và Hàn Sơn.

Do biết trước ý định của Như Phong, cho nên hôm nay bọn họ không đi ra ngoài, ở trong phòng chờ Như Phong."Sư huynh!" Túy Nguyệt cùng Hàn Sơn tất cả đồng thanh mà kêu lên.

Như Phong xoay tay đóng cửa lại, lên tiếng: "Hàn Sơn, cửa hàng của ngươi sao rồi?"

"Hắc, ta có ý định mở một dược thiện điếm [đại khái là cửa hàng bán đồ ăn mà có nấu với thuốc, cho người bệnh ăn ví dụ như bồ câu hầm thuốc Bắc đó], sư muội có thể xem mạch ọi người, sau đó có thể biết nhu cầu của người đó, chúng ta sẽ nấu cho hắn cái đó." Hàn Sơn thay Như Phong rót một chén nước.

"Hắc, các ngươi quyết định là tốt rồi, bất quá còn đầu bếp thì sao?" Mở tiệm ăn thì quan trọng là đầu bếp mà Hàn Sơn cùng Túy Nguyệt cũng không phải là cao thủ trù nghệ.[Tài nấu ăn]

"Yên tâm, đã sớm chuẩn bị tốt rồi." Hàn Sơn cười nói.

"Sư huynh, ngươi còn lo lắng hả, Hàn Sơn đã theo người lâu như vậy, thì có một chuyện nhỏ như vậy chẳng lẽ hắn không biết giải quyết?" Túy Nguyệt cũng ở một bên ôn nhu mà cười nói.

Như Phong gật đầu: "Thế thì tốt!"

Sau khi bàn xong chuyện, tất cả mọi người liền kéo nhau đi xem mặt trước cửa hàng.

Chỉ là một cửa tiệm nhỏ trên một con đường, có hai tầng lầu, tầng thứ nhất có thể bày được mười cái bàn, tầng thứ hai chia phòng, hậu viện có sáu giang phòng nhỏ, làm thành một tiểu viện.

Bây giờ mặc dù còn có công nhân [không biết nên dùng từ nào thay thế, để cái này sao thấy nó hiện đại quá] đang bận rộn, nhưng Như Phong nhìn xuống, bố trí rất thanh nhã, ngay cả hoa cỏ trong viện cũng không có tổn hại.

"Sư huynh, thế nào?" Hàn Sơn chờ đợi mà nhìn Như Phong.

"Uh, tốt lắm, được rồi, cửa hàng tên là gì?" Như Phong thuận miệng hỏi một câu.

"Phong Nguyệt dược thiện." Hàn Sơn rất đứng đắn mà đáp.[trong convert để là gió trăng dược thiện, ta để thế này thấy hay hơn]

"Cái gì?" Như Phong thiếu chút nữa trượt chân, "Ngươi,.. đây mà là tên? Có tên cửa hàng nào như vậy sao?"

Một bên Túy Nguyệt cũng rất ủy khuất: "Hàn Sơn nói là lấy tên tự [tên chữ] của chúng ta, ta nói với hắn rồi, như vậy không tốt."

"Sửa lại sửa lại, tên này thể nào cũng làm cho ta nghĩ đến thanh lâu." Như Phong phất tay, mãnh liệt kháng nghị.

"Không được, ta cảm thấy cái tên này rất tốt." Hàn Sơn cũng rất kiên trì.

Như Phong yên lặng cũng nhìn Hàn Sơn một hồi, đến lúc xem hắn mặt đỏ tới mang tai, Như Phong lúc này mới hài lòng mà mỉm cười: "Tên một người là rất trọng yếu, sư đệ, ngươi liền sửa lại đi, gọi 'Thực vi thiên dược thiện' thế nào?" [hổng hiểu nổi cái tên này]

Hàn Sơn trầm ngâm gật đầu.

Túy Nguyệt cùng Như Phong trao đổi bằng ánh mắt, rồi âm thầm cười gian.

Như Phong lại đợi một hồi, sau khi đưa ra đề nghị ấy người lắp đặt, liền chuẩn bị cáo từ.

Đem Hàn Sơn bỏ qua một bên, Như Phong lén lút nói bên tai Túy Nguyệt: "Túy Nguyệt, ngươi ngàn vạn lần không nên đem chuyện ngày hôm trước nói ra nha, bất luận kẻ nào đều không được, sau này ta sẽ nói rõ nguyên nhân với ngươi."

Túy Nguyệt trân trọng gật đầu: "Sư huynh, ngươi yên tâm, ta sẽ không nói cho bất cứ kẻ nào đâu."

"Uh, ta tin tưởng ngươi." Như Phong vỗ vỗ bả vai của nàng.

Sau khi cáo biệt bọn họ, Như Phong mượn bài tử của học trưởng, chạy về viện kêu Dục Tuyên, chuẩn bị đi dạo chơi Tương Châu thành.

"Bảo ta đi ra để làm chi, khó được ngày nghỉ, ta nghĩ để dành ngủ không được sao?" Dục Tuyên lười biếng mà oán giận [Nhoktho: Gớm, thích quá mà còn làm bộ

Dục Tuyên: BIẾN~~Nhoktho: Dạ …dạ*xách dép chạy*]

Dedicated to

"Ta sở dĩ gọi ngươi ra, là muốn cho ngươi học hỏi ta, để cho ngươi thấy cách ta kiếm tiền như thế nào, hừ, để khỏi cho ngươi cười nhạo ta nữa!" Như Phong hai mắt nhìn trên đường, đi vào rất tửu lâu rất mới, trang trí thanh nhã, gọi tên là "Thuận Thiên tửu lâu" [nguyên văn là Ứng với thiên tửu lâu]. Như Phong trừng mắt: "Ngươi nghĩ rằng ta đến đây ăn sao?"

Sau khi Như Phong gọi chưởng quỹ tới, cùng hắn nói chủ ý của mình.

Hắn cau mày: "Như Phong công tử, việc buôn bán của lão như vậy đã nhiều năm, cho tới bây giờ chưa từng nghe qua cái biện pháp này, có hiệu quả sao?"

Như Phong tự tin mà trả lời: "Đương nhiên có thể, Hội thể thao ngày đó, nhất định có rất nhiều học tử tụ tập cùng một chỗ, có lẽ còn có thể có dân chúng Tương Châu thành, đến lúc đó các ngươi đưa bài tử, khẳng định có rất nhiều người chứng kiến, thấy được liền lưu tâm, như vậy coi như là mở rộng danh tiếng tửu lâu các ngươi, sẽ mang lại cho các ngươi khách hàng. Tửu lâu các ngươi vốn là mới khai trương, khẳng định còn không có người nhiều biết, nếu như tại hội thể thao chúng ta mà tuyên truyền, như vậy không phải rất nhiều người cũng biết rồi sao?" [Đại khái là giống như các cửa hàng phát tờ rơi ấy mà]

"Công tử nói cũng đúng, nhưng … " hắn có chút chần chờ.

" Chuyện tiền bạc đâu có nghĩa gì, danh tiếng mới quyết định được sự nghiệp kinh doanh." Như Phong nói thẳng, cố ý hướng trên đầu Dục Tuyên liếc mắt một cái.

Chưởng quỹ cũng theo tầm mắt Như Phong nhìn lại, phút chốc nhãn tình sáng lên, nói: "Cứ như vậy quyết định, ta nghĩ là lợi nhuận chia đôi"

Như Phong cười nói: "Không nỡ hài tử che không được lang hả."

“Như vậy, tốt nhất lợi nhuận chia đôi !” Giải quyết dứt khoát!

Sau khi đi ra tửu lâu, Như Phong cầm thư hiệp nghị [có lẽ là bảng hợp đồng], cười cầu tài.

Một bên, nội tâm Dục Tuyên bội phục, nhưng vẫn nói: “Như Phong, tại sao mới vừa rồi chưởng quỹ liếc mắt nhìn ta một cái liền đồng ý vậy?”

Như Phong không trả lời mà mỉm cười: “Ta làm sao biết hắn nghĩ thế nào đây?”

Kỳ thật chưởng quỹ là còn có chút lo lắng, nhưng là sau khi nhìn thấy dây cột tóc trên đầu Dục Tuyên, liền đồng ý, cũng không lo lắng bọn họ là lừa gạt tiền. Bởi vì riêng sợi dây cột tóc trên đầu Dục Tuyên mang cũng đã vốn giá trị ngàn hai rồi, giống như ngân [bạc] không phải ngân, ngọc cũng không phải ngọc, chỉ biết vừa nhìn không phải tục vật.

“Ta cuối cùng cảm giác được ta hình như thua rồi.” Dục Tuyên vỗ vỗ đầu, trăm tâm khó giải.

Cứ như vậy, Như Phong đi vào rất nhiều cửa hàng, sau khi trở về cầm không dưới hai trăm hai tờ thư hiệp định. Dục Tuyên chưa bao giờ nghĩ đến tình cảnh này, làm đạo cụ cho Như Phong sử dụng nguyên một ngày.

Quay đi quay lại lo vội vàng rất nhiều việc, thời gian như thoi đưa, nhiều người lực lượng đại, cơ hồ tất cả đệ tử Phong Hiền viện cũng bắt đầu đầu nhập trong hội thể thao lần này. Cho nên rất nhanh mọi việc đã được chuẩn bị thỏa đáng, mà mọi người chờ mong đã lâu, hội thể thao rốt cục cũng khai mạc .

Vào ngày chính thức khai mạc hội thể thao, bầu trời quang đãng, ánh nắng chiếu khắp nơi, từ sân rộng đến cây cối, lá cây xanh tỏa sáng, tiên hoa nở rộ, con bướm rực rỡ ở hoa tùng bay múa, gió nhè nhẹ thổi, chim nhỏ hoan duyệt mà ca xướng… …

Tâm tình mọi người cũng phấn khởi hơn, sáng sớm Như Phong mặc quần áo, chỉnh trang y phục, và tự soi kính nửa canh giờ mới xem như hài lòng.[Nhoktho: mắc ói quá]

Bên cạnh, Dục Tuyên buồn ngủ mắt mông lung: “Như Phong, có phải ngươi không mà như một đàn bà thích soi gương như vậy.”

Như Phong từ gương trong liếc mắt Dục Tuyên một cái, hừ nói: “Bề ngoài sạch sẽ là tiêu biểu ột người có tu dưỡng, ngươi có thể diện một bộ y phục đẹp, sang trọng, nhưng ngươi phải sạch sẽ, sạch sẽ. Hơn nữa hôm nay chúng ta là đại diện Phong Hiền viện, cũng là đại diện Tương Châu thành, ta đương nhiên muốn cẩn thận kiểm tra một lần, bằng không đợi tới khai mạc có thể sẽ mất thể diện.”

“Ta không thèm nói với ngươi nữa.” Dục Tuyên ngồi dậy mà rời giường, tiện tay đem chăn mền cuốn thành một cuộn, vuốt vuốt tóc, xoay xoay cổ.

Như Phong thở dài: “Thật sự là tên một không biết sạch sẽ, ngươi không thể gấp chăn mền đàng hoàng được sao?”

“Dù sao đêm nay cũng sẽ ngủ, ta gấp chỉnh tề như vậy để làm chi?” Dục Tuyên cũng tỏ ra cây ngay không sợ chết đứng.

“Vậy hôm nay ngươi sẽ ăn cơm, thì ngày hôm qua ngươi còn ăn để làm chi?” Vẫn kiểu nói châm chọc nhau, mỗi ngày buổi sáng, bọn họ ít nhất phải nói một lần, bằng không tất cả mọi người cảm thấy không thoải mái.

Có người đến gõ cửa, thì ra Dục Tước.

“Như Phong, xong hết chưa? Hôm nay chúng ta cần phải đi sớm một chút.”

Như Phong vội vàng đi đến mở cửa phòng ra, nhìn thấy bộ y phục sáng chói của Dục Tước.

Dục Tước nhìn Như Phong , cười nói: “Cùng nhau đi thôi.”

Hai người liền chuẩn bị rời đi, không để ý tới tiếng kêu ảo não của Dục Tuyên phía sau. Như Phong đi kiểm tra một lần cuối cùng, vì sau nửa canh giờ nữa sẽ bắt đầu khai mạc chính thức rồi, bây giờ chắc là đã có lác đác người tới.

Mộc Vấn Trần bình thản làm những việc giống như mọi buổi sáng, sau khi ăn sáng xong, trong lúc đánh đàn trong lãnh đình, Mộc Đồng thì ở phía dưới lãnh đình luyện kiếm.[là anh hắc y nhân thì phải?]

Tuy nhiên, tâm tư Mộc Vấn Trần không có đặt ở trên tiếng đàn, ngược lại đưa mắt nhìn xuống phía dưới, từ nơi này nhìn lại, cơ hồ có thể thấy được cả viện.

Hôm nay rất không bình thường, mới sáng sớm, các học sinh trong sân đã rất náo nhiệt, có thể nhìn thấy rất nhiều người không ngừng qua lại, đại đa số mọi người mặc giáo phục Phong Hiền viện, chỉ có một bộ phận nhỏ người mặc thanh sam, hơn nữa mọi người trên mặt cũng tràn đầy tươi cười, Mộc Vấn Trần đưa mắt tìm kiếm nhưng cũng không thể nhìn thấy Như Phong.

Tiếng đàn ngưng lại, Mộc Đồng cũng thu kiếm, mũi chân một điểm, bay lên lãnh đình.

"Hôm nay như thế nào lại náo nhiệt như vậy?" Thanh âm trầm thấp vang lên.

"Chủ tử, ngài không nhớ rõ sao? Hôm nay vốn là ngày đầu tiên Tương Châu thành viện khai mạc chính thức hội thể thao, do Phong Hiền viện chúng ta chủ sự, đến lúc đó sẽ có Tương Châu thành chủ, sơn trường viện đều có mặt." Thanh âm Mộc Đồng khô khan cung kính vang lên.

"Lễ khai mạc? Vừa là chủ ý Như Phong ?" Thanh âm như trước không hề có tâm tình.

"Đúng vậy, mấy ngày trước Như Phong công tử cũng đã đến mời ngài rồi, ngày hôm qua phó sơn trưởng cũng nhắc nhở ngài mà."

"Ồ, ta biết rồi, ngươi nhắc ta mới nhớ tới."

"Đúng vậy, chủ tử."

Cùng lúc đó, bọn Như Phong đã đến sân vận động và bắt đầu khai mạc.

Sân rất rộng lớn đủ làm sân bóng đá, trên sân được phủ lớp cỏ xanh, vốn không có đường giới hạn sân thì bây giờ đã có các bậc thang chỗ ngồi vây quanh. Bậc thang là Như Phong thiết kế trong một tháng và do ba nhà xưởng lớn nhất ở Tương Châu thành phối hợp chế tạo gấp gáp mà thành. Quan sát thì thấy mỗi bậc thang có sáu tầng, có thể ngồi ba hàng người, mỗi hàng ngồi được mười người, toàn trường tổng cộng có tám mươi bậc thang, mà từng vị trí bán hai văn tiền, cung không ứng với cầu. Đương nhiên, nếu như không phải người đến trước, thì người đó chỉ có thể đứng xem, vì dù sao các bậc thang cũng không sát nhau quá.

Tám người thủ vệ Tương Châu thành viện đã xuất động rồi, để duy trì trị an, đám người cũng lục đục mà ồ ạc kéo vào. Như Phong dò xét một vòng, nhìn thấy nhà điếm tử tuyên truyền vải ở chung quanh đều đã kéo lên, Chủ Tịch trên đài cũng biết tốt lắm, lễ nghi nhân viên cũng mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng rồi. Dục Tước đứng ở nàng bên cạnh, nhẹ giọng nói: "Hình như không có gì vấn đề rồi."

"Hắc, hy vọng hết thảy thuận lợi." Như Phong cười gật đầu.

Dục Tước bắt tay khoát lên trên vai Như Phong, khẽ cười nói: "Cũng không ai biết ý đồ quỷ quái của ngươi, chỉ có lễ khai mạc như vậy, sơn trường cũng tùy ý bị ngươi kéo dính vào, mà các nhà thương buôn cũng chi bỏ tiền, thật sự là khó tin."

Như Phong trở mình mắt trợn trắng: "Này có cái gì khó tin a? Hơn nữa, ta không có suy nghĩ hồ đồ, ta rất nghiêm chỉnh mà làm việc." Như Phong trong miệng thì nói dễ dàng, nhưng lại cứng cả người luôn, trời, dĩ nhiên là Dục Tước để tay khoát lên trên lưng mình, đây chính là lần đầu tiên a.

Buổi sáng khoảng tám giờ, Như Phong đánh giá một chút thời gian hiện đại, chỉ biết giờ chính thức khai mạc bắt đầu rồi. Bởi vì Chủ Tịch trên đài ngồi đầy người, Tương Châu thành chủ ngồi ở chính giữa gian, ở cùng bên cạnh Mộc Vấn Trần cười nói cái gì.

Như Phong liếc mắt nhìn một cái, nhỏ giọng mà nói: "Có phải hay không mà ai làm quan cũng béo tốt như vậy hả? Ngươi nhìn đi, mặt thành chủ như chậu nước rửa mặt lớn vậy, trên lưng có nhiều chuế thịt [chắc là thịt mỡ] như vậy, vóc người so với sơn trường chúng ta cũng lớn gấp đôi. Tấm tắc, so với sơn trường chúng ta tuấn mỹ xuất trần, quả thực chính là cách biệt một trời."

Dục Tước nhìn Như Phong ánh mắt lóe sáng, không nói gì. Tiểu gia hỏa này, đối với Mộc Vấn Trần vốn là tuyệt đối si mê, hắn bây giờ chỉ cần nói một câu Mộc Vấn Trần không phải như vậy, thì Như Phong có thể lập tức phản bác ra mười mấy điều cho thấy mình không đúng.

Xa xa, Dục Tuyên đã đi tới, lộ ra một người tiêu sái tươi cười, hỏi: "Như Phong, ngươi nói hôm nay tại sao phụ nữ tới nhiều như vậy?"

Như Phong tùy tiện nhìn thoáng qua trận ngoại, quả nhiên, có rất nhiều nữ tử tới, có người khuê phòng tú, có tiểu nhà bích ngọc, cũng có rất nhiều nữ tử tầm thường.

Tinh thần Như Phong rất tốt rồi nói: "Cái này mà ngươi cũng không hiểu, ngươi không biết sao? Hàng năm Phong Hiền viện cùng Lạc Lâm viện tỷ thí đều đã hấp dẫn một lượng lớn người, ở chỗ này, nếu như ngươi gây được sự chú ý, vậy phỏng chừng không lâu ngươi sẽ thu được một phú quý nhân gia yêu, có đôi khi còn có thể xúc thành rất nhiều nhân duyên đây. Phải biết rằng, có thể ở đây hai nhà viện đọc sách học tử đều cũng có tiền hoặc có tài, tiền đồ cũng không lượng, cho nên rất nhiều người nhân cơ hội đến kén rể. Cho nên, các ngươi hôm nay nếu như nghĩ muốn có vận đào hoa, nhất định phải biểu hiện được tốt một chút đi."

Dục Tuyên cau mày, bừng tỉnh hiểu ra: "Khó trách hôm nay ngươi dậy sớm như vậy, so với ngày thường còn chú trọng trang phục."

"Hừ, ta cũng không phải có tâm trạng này, ta chỉ là cao hứng mà thôi." Như Phong vừa nói tùy ý thoáng nhìn, sau đó mặt biến sắc.

Dục Tước chú ý tới, rồi vội hỏi: "Ngươi làm sao vậy?"

Như Phong thấy Vân Thiên Trạch đi tới, liền vội vàng đoạt lấy cây quạt bạch ngọc của hắn đem che khuất mặt, lúc này lòng vẫn còn sợ hãi mà nói: "Không xong rồi, mới vừa rồi ta xem thấy biểu muội Bạch Nhất Quân, nàng trước kia đã tới nhà của ta cầu hôn, sau lại bị ông nội của ta khước từ rồi, mới vừa rồi nàng cũng thấy ta rồi. "

Ba người nở nụ cười, Dục Tước cười nói: "Nguyên lai ngươi còn có thể sợ loại sự tình này hả, ngươi không phải rất thích sự tình oan trái này sao?"

51. Q.1 - Chương 51: Trợ Uy

Edit: Nhoktho

Beta: ss Lan Hương

Thật vất vả, sau khi lễ khai mạc kết thúc, trận đấu cũng đã chính thức bắt đầu. Do có nhiều hạng mục trận đấu, cho nên thời gian được chia làm ba ngày và được công bố trên bảng thông báo tại góc sân. Bên cạnh bảng thông báo lại còn có đề tên các thương hiệu tài trợ, trong đó "Thực vi thiên dược thiện điếm" của Hàn Sơn cũng ở trong đó. Đương nhiên, đây là kết quả Như Phong lén thêm vào.

Lúc này, Hàn Sơn cùng Túy Nguyệt cũng đã đi theo phía sau Như Phong để hỗ trợ.

"Sư huynh sư huynh, lễ khai mạc này tại sao ngươi lại nghĩ ra được hay thế? Sao lại thu hút như vậy hả, nhạc khúc kia cũng nghe hay quá." Hàn Sơn đi nhanh vài bước, đuổi theo Như Phong, mà miệng không ngừng khen ngợi.

Chính xác, lễ khai mạc hôm nay đã đem lại ọi người cảm giác mới lạ, lí do thứ nhất là khí trời tốt; hai là hình thức mới mẻ độc đáo, Tử La quốc trước kia chưa từng có qua; ba là các thành viên trận thể thao đều là nam tử cường tráng, tuấn tú câu dẫn không biết bao nhiêu các tâm hồn thiếu nữ; bốn là người của sáu viện khác nhau lần đầu tiên tập họp lại tham gia thi đấu; năm là tất cả mọi người muốn nhìn xem rốt cuộc là Phong Hiền viện lợi hại, hay là Lạc Lâm viện lợi hại, phải biết rằng, trước kia lúc hai nhà viện đấu, người có thể xem cuộc chiến trận cũng không nhiều, mà bây giờ, trừ lễ khai mạc ra thì giờ các chỗ ngồi đã không còn trống nữa, khán giả đã sẵn sàng theo dõi các trận đấu; sáu là nghe nói hôm nay lại có them rất nhiều hạng mục, tất cả mọi người tò mò mà đến xem.

Tuy điều mà Như Phong còn chưa hiểu, chính là còn có tốp người trung niên, lúc mới bắt đầu thì còn không hiểu, khi cuộc thi đấu nam tử chạy bộ 1000 thước. Một người nam tử trung niên mặc áo vải nhất quyết cũng chạy theo đám người thanh niên kia rống to: "Con ta, cố gắng lên! Con ta, cố gắng lên!"

Lúc này, Như Phong mới biết được, dĩ nhiên còn có gia trưởng cố ý từ trong nhà chạy tới trợ uy cho hài tử nhà mình có them tinh thần.

"Sơn trưởng, sơn trưởng." Như Phong vừa muốn trả lời vấn đề của Hàn Sơn thì một người thanh niên mặc thanh sam đã chạy tới. Hôm nay, hễ là người mặc thanh sam, cấp trên ấn có mỗ mỗ bố trang, thanh niên trên đầu có khăn màu trắng tiêu dao đều là người Phong Hiền viện phái ra làm đội viên lễ nghi cùng nhân viên phục vụ.

Chính là đội viên lễ nghi tại lễ khai mạc hoặc lúc lễ bế mạc, chuyên môn của những người này chỉ dẫn các chỗ ngồi. Còn nhân viên phục vụ, chính là những người bán hàng. Đương nhiên, bọn họ đều là một người thân kiêm hai chức, những người này không phải vì gia cảnh không được tốt, do tự mình tới viện miễn phí đọc sách, Như Phong cũng gần như có thể xem là người như thế, bởi vì nàng mặc dù vốn là danh môn, nhưng là trong nhà quả thật là không có tiền; loại người thứ 2 chính là loại người trận đấu nào cũng không tham gia, không phải thân thể nhược[yếu] chính là điều kiện không đủ, cho nên đã được Như Phong chộp tới làm cái này.

Đương nhiên, Như Phong sẽ trả tiền cho bọn họ, dù sao bọn họ cũng muốn nỗ lực lao động mà.

Bán hàng ư? Đừng tưởng rằng không thể, những người khác thì không nhưng Như Phong lại nghĩ tới, những người bán hàng rong cũng không nghĩ có thể kiếm được tiền của những thư sinh Phong Hiền viện, nhưng lần này là hội thể thao nên không giống nhau, nhiều người như vậy, khí trời lại nóng, đương nhiên phải uống một chút nước? Sau đó còn có nhiều người vận động, đương nhiên là sẽ đói thôi!

Bao quanh sân rộng trong rừng người xiêm áo, có bốn tửu quán, phân biệt bán nước sôi, trà lạnh, bánh bao cùng các thứ linh tinh khác. Đừng nói, sinh ý [lợi nhuận]thật sự rất không tệ, thành phẩm lại nhỏ, nhưng mua người rất nhiều.

"Làm sao vậy?" Như Phong mỉm cười hỏi. Phe phẩy cây quạt về phía hắn.

"Học trưởng, ta thật sự là chịu không được rồi, ngươi đi một chuyến đi, nơi nào chúng ta bán lạnh trà, có rất nhiều nữ tử cũng đang hỏi chuyện của ngươi, nghiêm trọng quấy nhiễu công việc bình thường của chúng ta quá. Ta nhìn xung quanh, các tửu quán khác cũng là như vậy." Nghe vậy người tuổi trẻ đầu đầy mồ hôi, mặt đỏ lên.

Như Phong ngưng mắt nhìn lại, quả nhiên, cách đó không xa trước trà lạnh tửu quán đứng tụ một nhóm lớn các cô gái, quần áo đủ mọi màu sắc. Thấy Như Phong nhìn các nàng, đều xấu hổ mà cùng cúi đầu, không lâu lại ngẩng đầu, sau đó lại vứt cái mị nhãn, sau đó lại cúi đầu, như thế làm không biết chán.[nữ tử thời xưa thật biết làm bộ, chẳng như bây giờ, có gì là phô ra hết , haizzz]

Như Phong nhìn hai tròng mắt co quắp, nhưng vẫn diễn được nụ cười lộ ra sáu cái răng, càng tươi cười thì sắc mặt càng tuấn tú với môi hồng răng trắng, mắt đen to tròn vốn lộ vẻ nữ khí, nhưng cười liền biến thành vầng trăng khuyết, trên tay phe phẩy cây quạt làm cho Như Phong có vẻ phong lưu nho nhã, như chim hạc giữa bầy gà. Nụ cười này đương nhiên khiến cho không ít cô gái thổn thức, thậm chí nghĩ kế té xỉu dựa trên người thị nữ mà bất tỉnh cho rồi.

Kỳ thật, Hàn Sơn bên người Như Phong cũng được xem là thanh niên tuấn tú, cao to hơn Như Phong, nhưng ở Như Phong lại rất có khí chất hơn người nên so với Hàn Sơn thì hơn một bậc.

Hàn Sơn cũng mở to hai mắt nhìn Như Phong, trong mắt tràn đầy sùng bái: "Sư huynh, ngươi thật là lợi hại!"

Như Phong thu hồi chiết phiến, gõ hắn một cái: "Nói cái gì cho ra hồn coi? Ngươi cũng muốn loạn theo sao?"

Một bên Túy Nguyệt đi theo cười trộm, nếu như không phải biết sư huynh vốn là nữ, nàng cũng đã bị mê hoặc mất rồi. Nàng quan sát lại xung quanh, nhưng phát hiện cái đám nữ tử kia cũng dung ánh mắt không thiện cảm mà nhìn nàng, cả kinh, vội hỏi: "Sư huynh, tại sao các nàng nhìn ta như vậy?"

Như Phong vội vàng nhìn lại, nhưng lại phát hiện các nàng xấu hổ ngại ngùng.

Túy Nguyệt cảm giác không ổn: "Sư huynh, ánh mắt các nàng thật sự thật đáng sợ!"

Không biết từ nơi nào, Dục Tuyên nhảy ra cười hì hì nói: "Hắc hắc, tiểu sư muội, tại các nàng đố kỵ ngươi đây, ngươi nếu không cách xa sư huynh ngươi một chút, cẩn thận bị bọn họ phân thây!"

Túy Nguyệt cũng là một người hiểu chuyện, vừa nghe liền sáng tỏ, vì vậy che miệng cười nói: "Sư huynh, hôm nay ta sẽ không theo sau ngươi nữa, ta đi xem Lan đại nương một chút, coi công việc như thế nào rồi?" Lan đại nương vốn là đầu bếp mới tới Phong Hiền viện, nấu thức ăn cũng không tệ lắm, lần này bánh bao … là do nàng phụ trách.

Như Phong cười gật đầu đồng ý, Dục Tuyên trên mặt lộ vẻ một nụ cười xấu xa, nghía nhìn từng phần trên người Như Phong .

"Lùn đông qua, ngươi nói tại sao ta lớn lên cao cường như vậy, tại sao người ngưỡng mộ của ta không có nhiều như của ngươi đây?"

Như Phong bĩu môi, đem thân thể hắn đẩy ra: "Ngươi tại thanh lâu được hoan nghênh như vậy, ngươi lại còn so đo này đó làm chi? Hơn nữa ta tin tưởng chỉ cần ngươi đem thân phận của ngươi tiết lộ, cũng không phải có thể đưa tới một đống con bướm sao?" Trên thực tế, từ sau lần nọ đi Phàm Tiên các, Dục Tuyên liền thỉnh thoảng mà hướng thanh lâu chạy đến, mỗi đêm trở về đều là một thân son vị, hơn nữa người này lại còn giải thích nói mình chỉ đi ngắm hoa, chứ không phải ngắt hoa.

"Ta? Ta có thân phận tốt gì để phải tiết lộ hả? Không phải là con một viên quan nhỏ đã mất hay sao." Thân thể Dục Tuyên lại chưa từ bỏ ý định mà dựa vào như cũ.

Vốn là da mặt Như Phong đã dày nhưng cũng không thể chịu đựng được nhiều ánh nhìn them thuồng của các nữ tử, vì vậy liền lôi kéo Dục Tuyên cùng đi xem trận đấu.

"Lùn đông qua, ngươi hôm nay thật sự là ra tẫn danh tiếng hả!" Như Phong đang tìm tìm bóng dáng Dục Tước, Dục Tuyên liền ở bên cạnh cứ cười nói.

"Đúng vậy!" Như Phong chắp tay nói.

Quả thật, hôm nay Như Phong là một người làm náo động nhất, đầu tiên, nàng vốn là học trưởng Phong Hiền viện, không xem gia thế của nàng, xem riêng phương diện năng lực tổ chức nàng rất mạnh cũng đã đã bị chú ý rồi, càng đừng đề cập nàng còn có khuôn mặt tuấn mỹ cùng nụ cười ôn nhu. Cho nên ở đây nhiều nữ tử mê Như Phong cũng là trong dự liệu.

Đồng thời, ba người Dục Tước bọn họ cũng vì có khí chất bất đồng cùng khuôn mặt cũng bị chú ý khắp nơi!

"Dục Tuyên, ngươi nói nữ tử bây giờ tại sao cũng lớn ruột gan như vậy hả? Sao cũng thành quần kết đội mà xuất hiện?" Như Phong buồn bực, nàng còn tưởng rằng nữ tử cổ đại cũng rất bảo thủ đây.

Hai người ở trong đám người đi xuyên qua, bên tai không ngừng mà nghe được thanh âm mọi người hô to "Cố gắng lên", thật sự là phi phàm náo nhiệt.

"Hôm nay như vậy cũng là lẽ tự nhiên thôi, hơn nữa phụ huynh bọn họ cũng muốn thừa dịp cơ hội này cho các nàng ra mắt, dù sao nơi này có rất nhiều người gia thế không tầm thường." Khóe miệng Dục Tuyên cong lên thản nhiên tươi cười châm chọc.

Như Phong ngẩn người, nói sang chuyện khác: "Tiểu Ảnh đâu? Sao hôm nay một ngày cũng chưa thấy hắn? Còn có Tước ca ca cùng Thiên Trạch cũng không biết đi đâu rồi?"

"Hôm nay không phải ngươi nói cử hành cái gì trận đấu Điền kinh sao? Theo Vân Thiên Trạch nói, Dung Ức Ảnh đi tham gia trận đấu đó rồi." Dục Tuyên trả lời, hai mắt đã ở tìm kiếm.

"Hắn? Hôm nay tham gia trận đấu?" Như Phong le lưỡi, nghĩ không ra bộ dáng tên lạnh như băng vậy đi chạy bộ. Bởi vì quy định không cho phép sử dụng khinh công trong trận đấu Điền kinh, cho nên Như Phong thật đúng là tưởng tượng không ra bộ dáng Dung Ức Ảnh chạy thở hỗn hển.

Lúc này, thanh âm cao vút một người truyền đến: "Chư vị, phía dưới đã đến phiên Phong Hiền viện cùng Lạc Lâm Viện thi trận đấu tiếp sức rồi, xin mời mọi người đến xem và cổ vũ!" Thanh âm như vậy do dùng nội lực, vì thế dù khoảng sân rộng lớn nhưng mọi người cũng đều nghe thấy. Tức thời, đám người cũng hăng hái chạy đi.

Như Phong cười cười, có nội lực thật sự tốt nha, bằng không một người giản Dịch khoách âm khí[chắc là thông báo chương trình] sao sẽ có loại hiệu quả này.

"Phong Hiền viện cùng Lạc Lâm Viện đây, chúng ta nhanh lên mau đi xem đi." Có người đi ngang qua bọn họ nói.

"Đúng đó, chứng kiến để xem người nào lợi hại hơn!" Lại một đám người lướt qua.

Như Phong cùng Dục Tuyên nhìn lẫn nhau, lập tức cũng đẩy đám người ra, chuẩn bị đi tiếp cận cuộc vui này.

vừa chạy vừa nói nói tới nhìn, quả nhiên là chuẩn bị bắt đầu trận đấu rồi, là tám mục thi đấu tiếp sức, vì tám giới chính là mỗi người dọc theo cái này đặc biệt chạy trốn thoát nói chạy trốn thoát hai lần, từng viện phái ra bốn người, bây giờ Như Phong vừa nhìn, song phương cũng đang chuẩn bị vận động.

Đều cùng một trang phục, tóc được bó lại, áo ngắn, hạ thân là cùng loại vu quần hiện đại, chỉ là không có khố đang mà mình, bắp chân bị tơ tằm thao quấn quít lấy, dưới chân vốn là Dịch vu giày chạy bộ, thoạt nhìn cũng rất có cảm giác "Vận động".

Phong Hiền viện là quần áo màu trắng, Lạc Lâm Viện còn lại là màu lam.

Cái này không phải trọng yếu, quan trọng là Như Phong phát hiện là trong đó có Dung Ức Ảnh cùng Dục Tước! Hơn nữa hình như người kia là học trưởng Lạc Lâm Viện Cao Càng Tề cũng tham gia.

Dục Tuyên cũng nhìn thấy, tỏ vẻ mặt khiếp sợ: "Không nghĩ tới ca ca mà cũng tới tham gia loại trận đấu này!"

"Đúng vậy." Như Phong lòng có sự đồng cảm mà gật đầu, vừa nhìn lại, ngất thôi, Bạch Nhất Quân cũng tới kìa.

Thôi rồi, như vậy tâm trạng hăng hái của Như Phong xem ra càng đậm dầy.

Chỉ thấy nàng dùng hai tay chum lại trước mặt làm loa, trong miệng thì hô: "Phong Hiền viện , cố gắng lên!"

Thanh âm rất lớn, nhất thời, ánh mắt mọi người cũng tụ tập tại trên mặt Như Phong, đương nhiên, kể cả các thành viên tham gia thi đấu thể thao, Như Phong hướng Dục Tước giơi tay thành chữ "v" địa thắng lợi thủ thế, trong miệng hô: "Tất thắng!"

Dục Tước chỉ là mỉm cười, Như Phong cũng hướng Dung Ức Ảnh nháy mắt mấy cái, chỉ tiếc hắn chỉ là thản nhiên liếc liếc mắt Như Phong một cái liền nhìn đi nơi khác.

Như Phong cười thầm, tên kia, có ý gì đây hả?

Tưởng quy tưởng, Như Phong nghĩ là viện nhà mình thắng, vì vậy vội vàng la lớn: "Phong Hiền viện mau tới đây, mọi người tụ cùng một chỗ."

Lúc này, hướng tâm lực cũng rất mạnh, huống chi là cùng đấu Lạc Lâm Viện. Cho nên rất nhanh, bên người Như Phong liền tụ tập một đám đông người.

Không nghĩ tới lúc này Cao Càng Tề hô: "Úy Trì Như Phong, ngươi không đến dưới này chạy sao?"

Tầm mắt mọi người lại chuyển nhìn Như Phong, biết Như Phong vốn là học trưởng Phong Hiền viện, có người suy nghĩ muốn nhìn hai người học trưởng hai viện quyết đấu.

Như Phong lắc đầu, biết mình nếu như không để dùng khinh công, chạy bộ khẳng định sẽ kéo chân sau bọn họ. Cho nên chỉ có thể cự tuyệt: "Không cần, ta bây giờ là lạp lạp đội[chắc là đội cổ vũ] đội trưởng đây, phải biết rằng, thành viên tham gia thi đấu thành công, có một bộ phận đến từ chính chúng ta lạp lạp đội cố gắng lên!" Vừa nói liền đem nắm tay giơ rồi giơ.

May là Cao Càng Tề cũng không nói cái gì nữa, bởi vì trận đấu cũng đã bắt đầu rồi.

Trận đấu là cùng khi tiến hành, có hai người chạy trốn thoát nói, bởi vì không có phương tiện tốt thời trước, cho nên liền ai có thể chạy trước hết, người đó là người thắng, mà người trọng tài kỳ thật chính yếu chính là xem ai tại trận đấu đã sử dụng khinh công.

Bắt đầu lúc trận đấu, Như Phong thì có tổ chức cố gắng lên rồi."Phong Hiền viện !" thanh âm Như Phong

"Cố gắng lên!" Thanh âm học tử khác.

Như thế thay phiên đến hô, thẳng đem hào khí trận sao rất nhiệt, vì vậy một bên có ít người khác viện cũng đi theo hô đứng lên. Dù sao Như Phong là có tổ chức, cho nên Lạc Lâm Viện tản ra cố gắng lên tiếng hét hoàn toàn bị bao trùm rồi, cả nơi sân cũng chỉ có thể nghe được tiếng hét cố gắng Phong Hiền viện.

Lại đừng nói, trận đấu này bọn Như Phong đã trải quá luyện tập [cái này chém], người Lạc Lâm Viện cước đều phải run rẩy run lên.

Không hề nghi ngờ, vốn song phương thực lực cũng rất mạnh mẽ, nhưng Phong Hiền viện thắng ở tại phương diện nhân khí, cho nên cuối cùng Phong Hiền viện thắng.

Mọi người hoan hô, Như Phong càng lại chạy tới một chưởng đánh vào vai Dục Tước oa thượng, cười nói: "Tước ca ca, ngươi giỏi lắm!"

Vân Thiên Trạch lúc này mới cầm nước lại, rót một chén cho Dục Tước, mỉm cười nói: "Rất lợi hại, chạy rất nhanh!"

Bên kia Cao Càng Tề đã đi tới, đối với Như Phong nói: "Đây chỉ là trong một hồi mà thôi, sau này chúng ta nhất định sẽ thắng lại các ngươi."

Nói vừa xong, người liền rời đi, Như Phong đối với bóng lưng hắn bĩu môi, không nói gì.

Lại vừa nhìn, phát hiện đã không gặp bóng dáng Dung Ức Ảnh rồi: "Tiểu ảnh đã không gặp rồi, hắn đáng sẽ không đi len lén trốn ở đâu mà thương tâm mà khóc đi?"

"Ngươi cảm giác được cái này có thể sao?" Dục Tuyên hai tay ôm ngực, châm chọc nói.

Như Phong thành thật mà lắc đầu: "Có vẻ không quá có thể." Hai mắt còn đang trong đám người, nhưng lại đột nhiên chứng kiến bóng dáng một người vĩ ngạn quen thuộc chợt lóe mà qua, Như Phong chấn động: "Ta như thế nào hình như nhìn thấy sơn trưởng?"

Lại tìm một hồi, kiễng mũi chân cũng không nhìn thấy rồi, không khỏi một trận mất mát, phải biết rằng mình đã vài ngày không đi xem qua sơn trưởng.

"Sơn trưởng như thế nào sẽ đến? Ngươi có lẽ nhìn lầm rồi." Dục Tước một bộ rất tự tin.

"Có lẽ vậy." Như Phong cũng không xác định, vẫy vẫy đầu, vừa lúc thấy được Bạch Nhất Quân ở một bên đang uống nước, vội nói, "Bạch Nhất Quân, ta còn không biết ngươi chạy bộ nhanh như vậy đây, như một đầu Man Ngưu, trùng rất khoái!" Vừa nói liền hướng hắn giơ ngón tay cái lên.

Như vậy Bạch Nhất Quân vốn tưởng rằng Như Phong hiện đang châm chọc hắn, nhưng là xem vẻ mặt Như Phong lại không giống, trong khoảng thời gian ngắn cũng không biết nên phản ứng như thế nào, dù sao mọi người cả viện biết hắn cùng Như Phong nhưng thị tử đối đầu.

Lúc Bạch Nhất Quân đang ngẩn ngơ, một cái thanh âm lại đánh vỡ trầm mặc Như Phong cùng hắn.

Thanh âm như hoàng anh xuất cốc, rất là dễ nghe. Nếu như là người bên ngoài, Như Phong cảm thấy trong lòng thư sướng, nhưng trước mắt cái thanh âm này lại làm cho da đầu nàng tê dại, nàng len lén mà dùng cây quạt che khuất mặt, hướng Dục Tước nháy nháy mắt, vội vàng vừa lại quay đầu lại, mỉm cười nói: "Mộ Dung tiểu thư, đã lâu không gặp rồi."

Mộ Dung tiểu thư này là ai? Không phải vốn là biểu muội Bạch Nhất Quân, Mộ Dung Nghênh Hà sao? Đúng là ngày đó Như Phong về nhà, sáng sớm ở trên ngựa cứu hồng y nữ tử, nữ tử này tại Càng Châu thành cũng đã từng được nhắc đến, nàng cùng tỷ tỷ của Như Phong là Như Tuyết nổi danh, là hai Đại mỹ

nhân Càng Châu thành có sự khác biệt, nếu như nói Như Tuyết là ôn nhu tĩnh nhã khoảng không cốc u lan, như vậy nàng chính là nhiệt tình như lửa kiều diễm hoa hồng!

Mới vừa rồi Như Phong thật vất vả tránh được, không nghĩ tới bây giờ lại đụng phải, chỉ có thể nói thật là có duyên thôi!

Chương này có vài từ khó hiểu, ss hương chịu thua ta cũng vậy nên các nàng bỏ qua nhé

52. Q.1 - Chương 52: Kết Thù

Edit: Nhoktho

Beta: ss Lan Hương

"Úy Trì công tử, đã lâu không gặp, ngươi có khỏe không?" Chỉ thấy Mộ Dung Nghênh Hà mặc một bộ hỏa hồng y, đầu đội kim nữu, mi giống như trăng rằm, da thịt trắng nõn như tuyết vô cùng mịn màng, đích thật là một mỹ nhân yêu kiều.

Lúc này đây, mắt nàng đã ngân ngấn nước, long lanh nhìn thẳng vào Như Phong.

Như Phong vội vàng đáp lễ nói: "Đa tạ Mộ Dung tiểu thư quan tâm, tại hạ vẫn tốt."

"Úy Trì công tử cần gì phải khách khí như thế? Lần trước ta còn chưa cám ơn ngươi đã cứu mạng, ha ha, nhắc tới thấy chúng ta thật đúng là hữu duyên." Mộ Dung Nghênh Hà che miệng cười duyên, cảm kích mà nhìn Như Phong .

Lúc này, những người không liên quan đều bị Bạch Nhất Quân đuổi đi nơi khác, để cho Mộ Dung Nghênh Hà một cơ hội tiếp cận.

Như Phong vội vàng khước từ, quyết định đem chuyện này phải giải quyết một lần cho rồi: "Tiểu thư không nên để ở trong lòng, chỉ là thuận tay tương trợ thôi, lúc ấy ngựa kinh hoảng như vậy, ta lại là người tập võ, vô luận là người phương nào, ta cũng phải lập tức cứu giúp."

Sắc mặt Mộ Dung Nghênh Hà trắng không còn chút máu, nhưng vẫn cố gắng giữ vẻ mặt tươi cười nói: "Úy Trì công tử, ngươi có thể gọi ta là Nghênh Hà được rồi, chúng ta cũng coi như là đã quen biết nhau." Ý tứ lời này chính là nếu như Như Phong thích Nghênh Hà, nên gọi tục danh của cô nương, phải biết rằng tục danh cô nương không phải người nào cũng có thể gọi như vậy.

Như Phong trong lòng làm một mặt quỷ, tên này đương nhiên không thể kêu, kêu thì mình đã có thể nhiều hơn một người người vợ rồi.

Tay nàng cầm cây quạt, hai mắt giả bộ lơ đãng nhìn xung quanh, nhưng ánh mắt lại hữu ý vô tình mà nhìn Dục Tước.

Cách đó không xa, ba người bọn Dục Tước đang chờ nàng nhưng không hiểu cái nhìn của nàng, Dục Tước cùng Vân Thiên Trạch là không hiểu, còn Dục Tuyên thì đang có tâm tư xem kịch vui, cho nên cùng khoanh tay đứng nhìn.

Trong lòng Như Phong thở dài một hơi, ôn nhu nói: "Cái này thật là không nên, tục danh của cô nương sao có thể mà tùy tiện gọi. Điều này nếu để nương tử tương lai của ta biết được thì sẽ bi thảm thôi."

Vừa nói liền thở dài một hơi. Ánh mắt nhìn chung quanh.

Bên đây, trên mặt Nghênh Hà so với mới vừa rồi đã trắng giờ đã không còn chút máu, môi đỏ mọng của nàng run rẩy, liên thanh hỏi: "Úy Trì công tử, như vậy là ý gì? Chẳng lẽ ngươi đã có ý trung nhân rồi sao?"

Bạch Nhất Quân so với Mộ Dung Nghênh Hà càng tức giận hơn: "Úy Trì Như Phong, biểu muội ta nói chuyện với ngươi là để mắt tới ngươi, ngươi dám làm cho nàng thương tâm, có phải ngươi không muốn sống nữa? Cũng là tiểu tử nhà ngươi vẫn còn đang tơ tưởng Vũ Yên?"

Bạch Nhất Quân sở dĩ cho biểu muội hấn tranh thủ cơ hội, một là bởi vì Mộ Dung Nghênh Hà đối với Như Phong có tình ý như vậy, bằng không cũng không muốn bị gọi là người mai mối đâu; hai là Bạch Nhất Quân

cho rằng, một khi Úy Trì Như Phong cưới biểu muội mình, như vậy thủ đoạn dùng biểu muội của mình thì Úy Trì Như Phong sẽ không thể cùng với hắn tranh Vũ Yên nữa rồi.

Cho nên bây giờ thấy biểu muội mình bại trận, vội vàng lên tiếng hỗ trợ.

Như Phong chớp mắt, nghiêm túc nghiêm mặt nói: "Bạch Nhất Quân, ngươi cũng không đúng rồi, ngươi rõ ràng biết rõ ta trước hai mươi tuổi không thể cưới thê, bây giờ nếu như ta thật sự cái kia cái kia gì đó, như vậy không phải chậm trễ rồi nhân duyên của cô nương sao? Phải biết rằng thanh xuân cô nương là có hạn, ta sao có thể liên lụy người khác như vậy?"

Thốt ra lời này, Mộ Dung Nghênh Hà như lại chuyển từ ưu sang hỉ [buồn sang vui, để từ hán việt thấy hay hơn]: "Úy Trì công tử thật sự là hảo tâm. Ta… … Ta mới mười bốn tuổi thôi, bốn năm sau cũng mới mười tám tuổi." Dứt lời, thân thể yểu điệu, tay không ngừng mà vuốt vuốt bím tóc buông xuống phía trước ngực mình, nhưng hai mắt lại không ngừng mà nhìn Như Phong, như vậy nếu người sáng suốt chỉ vừa nhìn thì biết là có ý tứ gì rồi.

Da đầu Như Phong nhất thời tê dại, bây giờ cô nương mười tám tuổi Tử La quốc cũng coi như là tuổi vẫn còn trẻ, cho nên tỷ tỷ hắn là Như Tuyết mười chín tuổi rồi còn không bị coi là quá thì, gia gia cũng không như vậy mà sốt ruột, nhưng nàng lại không nghĩ tới chính là tuổi Mộ Dung Nghênh Hà này lại còn quá trẻ như vậy!

Nếu như vậy cũng không được, xem ra không thể làm gì khác hơn là ủy khuất sư muội mình rồi.

Vì vậy, trái tim nàng hung ác, cất cao giọng nói: "Ha hả, xem ra tuổi Mộ Dung tiểu thư cũng không khác lắm sư muội nhà ta đây, ha hả, đáng tiếc sư muội nhà ta thì không được như Mộ Dung tiểu thư hiểu tình đạt lý như vậy, tiểu gia hỏa kia rất càng bướng, là mối bất an không giải được, nhưng không có biện pháp nào khác, ai kêu ta thích nàng ta đây?" Lúc nói chuyện trên mặt một mảnh ôn nhu sủng nịnh.[chị này sao không đi đoạt giải oscar nhỉ?]

Mặt Mộ Dung Nghênh Hà thật vất vả hồng nhuận lại trắng không còn chút máu, chỉ là lần này nàng bỏ quên ngụy trang, thẳng mặt mà hét lên: "Úy Trì Như Phong, ngươi có ý gì nữa đây? Chẳng lẽ ngươi thật sự thích cái sư muội gì của ngươi kia sao?" Vừa nói hai tay chống nạnh.

Trái tim Như Phong buông lỏng, xem ra nàng thật sự như theo lời đồn đãi, vốn là một mỹ nhân nhiệt tình như lửa.

Cứ như vậy, Như Phong giả bộ như bị kinh hãi, lui lui bả vai, cả kinh nói: "Mộ Dung cô nương!"

Mộ Dung Nghênh Hà này mới phát hiện hành động của mình, mặt nhất thời trở nên lúc hồng lúc trắng, vội vàng vội vàng buông tay xuống, lắp bắp mà nói: "Úy Trì công tử! Ta… . Ta…"

Như Phong vội vàng "ba" một tiếng mà thu về cây quạt, nói: "Không có ý tứ, ta còn có việc, xin đi trước một bước, chúc ngươi ở chỗ này chơi đùa được vui vẻ."

Dứt lời đã nhấc chân đi, chợt lóe thần công phu, Như Phong đã chạy tới bên người bọn Dục Tước.

"Biểu muội, ta không phải gọi ngươi không nên lớn tiếng nói chuyện sao? Ngươi không nghe nói qua sao? Úy Trì Như Phong thích chính là nữ tử ôn nhu chăm sóc." Bên đây, Bạch Nhất Quân cũng mới phản ứng lại, đấm ngực dậm chân nói.

Mộ Dung Nghênh Hà cũng ra vẻ mặt ảo não: "Ta như thế nào mà không biết tự nhiên lớn tiếng không thể kiềm chế được, ta không phải cố ý." Dứt lời liền liếc mắt nhìn bóng lưng Như Phong một cái, trừng mắt liếc Bạch Nhất Quân liền chạy vội đi, nha hoàn một mực bên cạnh cũng vội vàng đuổi theo đi.

Như Phong chạy đến bên người bọn Dục Tước, nhẹ giọng nói: "Chúng ta nhanh rời nơi này đi, trận đấu hôm nay cũng sắp kết thúc, chúng ta về viện trước đi."

Dục Tuyên chớp chớp mi, tươi cười im lặng rời đi.

Kỳ thật, nội dung cuộc chuyện mới vừa rồi, ngoại trừ Vân Thiên trạch không có võ công ra, Dục Tuyên cùng Dục Tước cũng nghe được, vì thế họ cũng biết tại sao Như Phong muốn rời khỏi nơi này rồi.

"Như Phong, ngươi thật sự thích sư muội của ngươi sao?" Mấy người bước đi nhanh một hồi, rốt cục Dục Tước cũng mở miệng trước.

Như Phong quay đầu lại nhìn Vân Thiên Trạch một thoáng, thấy hắn không có gì khác lạ, mới trả lời: "Sao có thể chứ? Sư muội tựa như muội muội của ta, ta như thế nào mà có thể thích muội muội hả?"

Dục Tước vừa nghe xong, trong lòng thở phào một hơi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tại sao ta lại thở dài một hơi?

Con đường kế tiếp, Dục Tước như nghĩ tới cái gì mà mọi người nói chuyện gì cũng không thể nghe. Vân Thiên Trạch cũng vừa mới thi đấu xong, đang điều chỉnh hô hấp của mình, đương nhiên cũng không có khí lực phát biểu ngôn luận gì rồi, vì thế dọc theo đường đi thì chỉ có Dục Tuyên cùng Như Phong nói chuyện.

"Lùn đông qua, số đào hoa của ngươi thật hơn người? Ngay cả biểu muội Bạch Nhất Quân cũng mê chết ngươi rồi! Chỉ là tại sao mới vừa rồi ngươi chạy trối chết như là có ma đuổi vậy?" Dục Tuyên trước thì đưa người ta lên mây, sau lại giễu cợt, chọc móc.

Như Phong thản nhiên phe phẩy cây quạt, một tay nắm theo tà áo, quay người trợn mắt nói: "Đào cái đầu nhà ngươi, ngươi đố kỵ với ta thì cứ việc nói thẳng ra."

"Hừ, cái loại phụ nữ này lấy về sẽ là một người phiền toái, phỏng chừng ngay cả để nạp làm thiếp cũng không được, không yên bình mà sẽ long trời đất lỡ." Dục Tuyên nghe Như Phong nói như vậy, vội vàng kêu lên.

"Dù sao ta cũng không thích nàng, ta đây sao muốn làm lỡ tuổi xuân của nàng? Tốt hơn là sớm nói rõ ràng cho xong." Như Phong mặt nhăn cau mày, đột nhiên nghiêm túc hỏi: "Dục Tuyên, ngươi sau này sẽ lấy rất nhiều thê tử sao?"

Vẻ mặt Như Phong rất chăm chú, rất nghiêm túc, làm cho Dục Tuyên ngẩn người không trả lời.

Như Phong thấy thế, xoay người sang chỗ khác, nhìn Dục Tước cùng Vân Thiên Trạch nghiêm túc hỏi một lần: "Các ngươi thì sao? Sau này sẽ lấy rất nhiều thê tử sao?"

Ba người họ nhìn Như Phong từ đầu tới chân, Dục Tuyên mới an ủi vỗ vai cười to: "Ha ha… … Như Phong à, tại Tử La quốc chúng ta, có nam nhân nào không có tam thê bốn thiếp? Lấy một người? Như thế nào có thể?"

"Ngươi thì sao?" Như Phong nhìn Dục Tước. Dục Tước ngẫm nghĩ rồi mới nhẹ giọng nói: "Nếu như trong lòng đã có người yêu thương thì ta chỉ muốn một người là đủ, chỉ là… …" Hắn mặt nhăn mày nhíu, không nói cho hết lời.

Vân Thiên Trạch móc khăn tay ra lau lau mồ hôi, lúc này mới chậm trãi tư thế mà nói: "Thân thể ta thế này, lấy nhiều như vậy để làm chi? Mắc công làm mất tuổi xuân của người khác."

Như Phong mê đắm mà nhìn khuôn mặt Vân Thiên Trạch đỏ bừng, chảy nước miếng [=..=] nói: "Thiên Trạch, ngươi lớn lên đẹp như vậy, đại khái nữ tử gả cho ngươi đều đã tự ti, cho nên có lẽ ngươi cũng chỉ có thể lấy một người thôi, hắc hắc."

Vân Thiên Trạch nghiêng liếc nhìn Như Phong một cái bằng ánh mắt có mị lực chết người, câu hồn nhiếp phách.

Như Phong chấn động, thẳng chăm chăm mà nhìn hắn: "Xem xem một chút, chỉ là liếc mắt một cái như vậy, liền hơn cả nữ tử thế gian, ngươi hả, nên sống sờ sờ để tức chết người khác. Nếu ngươi là nữ tử, như vậy nhất định sẽ là hồng nhan họa thủy!" [vâng, còn bây giờ là lam nhan họa hỏa ạ]

Vân Thiên Trạch nhìn thoáng qua Dục Tuyên, Dục Tước, lại nhìn Như Phong, nói: "Nói đến hồng nhan họa thủy, cái này lại không tới phiên ta đâu."

Như Phong chớp mi, buồn bực: "Chẳng lẽ thế gian này còn có nữ tử so với ngươi đẹp hơn sao?"

Vân Thiên Trạch trắng không còn chút máu liếc một mắt nhìn Như Phong: "Ngươi thật muốn xem ta là nữ nhân? Nếu như người nói những lời này không phải là ngươi…, như vậy quá nguy hiểm rồi." Dứt lời nhoẻn miệng cười, có giảo hoạt.

Như Phong run rẩy cả người, kêu lên: "Coi như ta sợ ngươi đi. Bất quá, Thiên Trạch, y thuật Túy Nguyệt sư muội ta cũng không tồi, có muốn nàng bắt mạch cho ngươi không¿'

Vân Thiên Trạch trong mắt hiện lên một tia buồn bã, nhưng rất nhanh liền tiêu tan: "Thân thể này của ta, từ nhỏ đến lớn không biết xem qua bao nhiêu danh y, cũng không làm nên chuyện gì. Đây là bẩm sinh rồi, chỉ có thể dùng danh dược đắt tiền xa hoa dưỡng, nhưng cũng không đả thương tánh mạng." Lúc nói lời này, trên mặt hắn đầy lạnh nhạt.

Như Phong tự nhiên cảm thấy xót xa, đã biết từ lâu nhược điểm của mình, không phải cuồng bạo thành tánh, chính là giống như Vân Thiên Trạch ở chỗ lạnh nhạt. Mà Vân Thiên Trạch có thể làm đến sau khi một điểm hẳn là cũng là đã trải qua rất nhiều chuyện đi.

Nghĩ vậy, Như Phong liền đối với Vân Thiên Trạch không khỏi sinh ra một loại cảm giác thương tiếc mãnh liệt, chẳng lẽ đây thật là thiên đố hồng nhan?[trời đố kị người đẹp, giống như trong truyện thúy kiều ấy]

"Như Phong, sao ngươi đột nhiên hỏi tới vấn đề này? Khó khăn không được ngươi còn muốn sau này thích lấy một người hả?" Dục Tuyên nói cắt đứt suy nghĩ mọi người.

Như Phong trừng mắt, nghiêm túc nói: "Chỉ cần là ta thích, một người là đủ rồi."

Đoạn đường trầm mặc không nói gì, mọi người rốt cục đi tới dãy phòng, Như Phong nhìn một chút, sắc trời còn sớm, sờ sờ bụng, cảm giác đói bụng, vì vậy lúc tại cửa nói: "Ta nghĩ đi gặp sơn trưởng một chuyến, các ngươi có muốn hay không đi?"

Vân Thiên Trạch lắc đầu: "Ta trở về nghỉ ngơi, các ngươi đi đi."

Dục Tước cùng Dục Tuyên cũng lắc đầu: "Chỗ Sơn trưởng không phải người nào cũng có thể đi, ta không đi." Vừa nói mặt hai người thể hiện như thà chết còn hơn.

Như Phong sửng sờ ngây ngốc tại chỗ: "Sơn trưởng này là yêu quái gì sao? Sao mọi người đều lẫn mất nhanh như vậy?

Lắc đầu, Như Phong hướng trái đi, đi qua đường nhỏ quen thuộc, rốt cục đi tới chỗ ở Mộc Vấn Trần .

Mộc Đồng đã quen thói Như Phong không mời tự tới, cho nên cũng biết có thói quen cánh cửa không đi, mà trực tiếp leo tường vào.

"Mộc Vấn Trần, tại sao?" Như Phong vừa vào cửa liền kêu lớn.

Mộc Đồng từ trong phòng bếp đi ra, trên tay bưng một hồ trà, âm thanh lạnh lùng nói: "Nhỏ giọng một chút, người chết đều bị ngươi đánh thức rồi!"

Như Phong le lưỡi, đi theo vào nhà.

Trong phòng, bố trí rất đơn độc, bước vào phòng, đối diện chính là một bức bình phong, bên trong hẳn là giường, Như Phong cũng không để ý bên trong ra sao, bởi vì nàng đang bị thu hút bởi khung cửa sổ to bên phải.

Đó là một người rất lớn cửa sổ, cùng khác cửa sổ không hỏi, bởi vì đó là một khối nửa trong suốt thủy tinh rơi xuống đất cửa sổ. Này tại hiện đại rất bình thường, nhưng tại cổ đại cũng rất ngạc nhiên rồi.[có ai biết không a ="=]

Như Phong cẩn thận xem qua, cảm giác được cái kia không phải là thủy tinh tạo thành, chỉ là một khối gì đó mà có thể nhìn thấy bên ngoài, nàng muốn biết danh vũ, đáng tiếc Mộc Vấn Trần hờ hững ngó lơ, làm cho Như Phong ẩm hận không thôi.

Giờ phút này, Mộc Vấn Trần đang ngồi ở bên cạnh cửa sổ, phía trước hắn vốn là một bộ cờ vây đang đánh dỡ dang, trời chiều từ nửa trong suốt cửa sổ bỏ ra, cho hắn độ thượng rồi một tầng kim quang, bừng tỉnh tuấn mỹ thần nhân.

Như Phong thật sự hoảng hốt, trong miệng thở dài nói: "Vấn Trần, ngươi xem ra thật sự đẹp lắm!"

Bên cạnh Mộc Đồng hừ lạnh một tiếng, Như Phong trừng mắt: "Sao? Chẳng lẽ ngươi không đồng ý sao? Hay là ngươi cho rằng Mộc Vấn Trần rất xấu?" Như Phong không nghĩ phải gọi là sơn trưởng, cho nên cứ

"Mộc Vấn Trần, Mộc Vấn Trần " mà gọi, dù sao chính chủ cũng không so đo, mà người hầu chính chủ đã so đo rồi. Tuy nhiên, Như Phong không coi sự phản đối của Mộc Đồng là quan trọng.

Như Phong đi qua ngồi ở đối diện Mộc Vấn Trần, nhìn ván cờ, nói: "Chỉ có nhân tài tịch mịch mới mình cùng mình đánh cờ."

Mộc Vấn Trần không chút động lòng, vẫn đang ngưng thần tự hỏi.

Như Phong không thú vị nói: "Ta hôm nay tại sân rộng nơi nào nhìn thấy ngươi rồi, ta còn tưởng rằng lễ khai mạc một chấm dứt, ngươi liền rời đi đây, nguyên lai ngươi còn đang hả!" Kỳ thật Như Phong cũng không xác định có phải hay không hoa mắt rồi, nhưng hay là bắt nó nói ra.

Mộc Vấn Trần dùng con cờ trắng tấn công cờ địch, nhưng không nói từ nào.

Lúc này, Như Phong đã chuyển sự chú ý đến Mộc Đồng, đương nhiên không chú ý đến động tác của Mộc Vấn Trần.

"Mộc Đồng, ngươi thương giúp thân tội nghiệp của ta đi, từ sau khi ăn đồ ăn ngươi nấu, ta ăn gì khác cũng không biết vị ra sao, ta bây giờ đã đói bụng rồi, ngươi có thể hay không ban ơn một chút cho ta?" Vừa nói cũng tỏ ra vẻ mặt đáng thương hề hề mà nhìn hắn.[Nhoktho: mặt chị này dày chắc cũng hơn 3 tấc nhỉ]

Mộc đồng giữ khuôn mặt không thay đổi rồi cúi xuống, âm thanh lạnh lùng nói: "Không phải đầu bếp đã thay đổi sao?"

"Nhưng là tài nghệ Lan đại nương sao so được với ngươi đây?" Một người tươi cười nịnh nọt phụ thượng.

Mộc Đồng hừ một tiếng, giúp Mộc Vấn Trần rót một chén trà thơm, đem ấm trà để một bên, thấy Mộc Vấn Trần gật đầu, lúc này mới rời đi phòng.

Như Phong cao hứng mà vỗ vỗ tay: "Cám ơn Vấn Trần!"

Trong thời gian kế tiếp, Như Phong liền đem chuyện hội thể thao ra mà nói, nàng thao thao bất tuyệt, Mộc Vấn Trần thì lại vẫn làm việc của mình, Như Phong cũng hào kỳ để ý thái độ người nghe không hợp tác, vẫn nói tiếp đến lúc ăn hết phần ăn luôn, lại nhìn nhìn lên trần, nên đi vận động kết thúc công việc, liền cáo từ đi trở về.[Nhoktho: Rốt cuộc chụi tới làm gì thế ko biết]

Như Phong đi rồi, Mộc Đồng thu thập tàn cuộc, nhìn chủ tử không nhúc nhích vài bước ván cờ, như nghĩ tới cái gì.

Như Phong tới sân rộng rồi, sau khi đem thắng thua hôm nay làm thống kê công bố tại bảng thông báo, liền bắt chuyện mọi người cùng nhau lối ra.

Trở lại viện, mọi người liền vội vàng hỏi rõ tình hình chiến đấu hôm nay, khi biết cùng với Lạc Lâm Viện ngang hàng, các cũng ma đao soàn soạt, chuẩn bị ngoài sáng thi cầm kỳ thi họa cùng ngày mốt xúc cúc bắn tên thi đấu ngựa võ thuật trong nhất quyết cao thấp! Như Phong đang muốn trở về phòng, lại bị Bạch Nhất Quân dưới tàng cây sân trong chờ đã lâu gọi lại.

53. Q.1 - Chương 53

Edit: ss Lan Hương

Beta: Nhoktho

Việc Bạch Nhất Quân nói đã làm cho Như Phong có phần bất an, nhưng do thân thể mệt mỏi hơn nên Như Phong chẳng muốn suy nghĩ nhiều đến việc này nữa. Chỉ nghĩ một chút, cũng không nghĩ tới Bạch Nhất Quân sẽ dùng cái thủ đoạn gì đối phó nàng, trước kia Bạch Nhất Quân cũng chỉ là cậy thế làm khó dễ Như Phong một chút mà thôi.

Như Phong rất nhanh liền đem chuyện này để ra khỏi tâm trí, nàng bước nhanh trở về phòng của mình, trong phòng Dục Tuyên đã cởi chỉ còn lại có một cái nội khố bốn góc.

Lúc Như Phong đẩy cửa đi vào thấy hết hồn: "Dục Tuyên, ngươi sao có thể như vậy? Nơi này cũng không phải phòng tắm, ngươi cởi hết như vậy để làm chi?"

Dục Tuyên nháy mắt vô tội mấy cái: "Ta nóng mà, ra nhiều mồ hôi như vậy, hơn nữa nơi này cũng gần phòng tắm vậy." Vừa nói liền khoe ra thân thể khỏe đẹp, Như Phong trừng mắt to, cẩn thận nhìn thoáng qua.[éc, cẩn thận á]

Vai to vạm vỡ, thắc lưng chắc nich, lưng hình tam giác vớ vóc dáng cân đối đẹp mắt, hơn nữa… hơn nữa, cơ bụng Dục Tuyên lại có sáu múi

Như Phong mở to hai mắt, nheo lại hai tròng mắt nói: "Tuyên ca ca, cơ bụng của ngươi có 6 múi, ngươi làm sao mà rèn luyện được?" Vừa nói liền muốn kiểm tra, vươn tay sờ sờ.

Oa tắc! Như Phong đang hưởng thụ cảm giác cơ thể chắt nịch của người khác dưới bàn tay của mình, vì trước kia nàng thường nhìn thấy người mẫu có vóc người như thế trên tạp chí, khi đó nàng nghĩ cũng rất muốn cảm thụ cơ thể đó một chút, cũng từng muốn cha nàng cởi quần áo cho nàng sờ một chút nhưng yêu cầu này đương nhiên Úy Trì phụ thân nghiêm chỉnh cự tuyệt.

Không nghĩ tới bây giờ tự nhiên có thể mò lấy, Như Phong hai tròng mắt nheo lại thỏa mãn, trống ngực cũng nhanh hơn, phải biết rằng đây là lần đầu tiên nàng tiếp xúc gần gũi như thế với cơ thể nam nhân xích lõa như vậy đây, nếu không phải da mặt mình dày, khẳng định sẽ chảy máu mũi không ít.

Dục Tuyên cũng đắc ý vóc người huyền diệu của mình, thấy Như Phong thích như vậy, đắc ý nói: "Thế nào? Cơ thể của ta đẹp không? Lùn đông qua, ngươi đời này cũng đừng mơ có được thân thể như vậy!"

Dứt lời lại còn cố ý nhìn liếc mắt cái vóc người gầy yếu của Như Phong, bả vai đơn bạc, không đủ chiều rộng bả vai.

Như Phong vốn đang ở tâm trạng mặt đỏ tim nhanh, vừa nghe như vậy, bật người phục hồi tinh thần lại, chỉ là ngón tay vẫn đang áp vào trên cơ ngực Dục Tuyên [=..=] , trong miệng thì phản bác nói: "Cần ….vóc người ngươi, ta còn không hi hãn đây, ngươi gặp qua con gà trắng trơn chưa? Chưa từng thấy nhìn ngươi như thế, nước da trắng như vậy, giống như một cô nương! Ngươi không biết da tay mạch sắc là nam nhân khỏe mạnh tượng trưng có mị lực sao?"

"Hừ, ngươi đã không thích, ngươi lại còn dán tay lên để làm chi? Bỏ ra!" Dục Tuyên thẹn quá thành giận liền đem ngón tay Như Phong nắm lên, vừa nhìn, liền trào phúng nói, "Còn nói nước da ta trắng, chính ngươi cũng không đen nơi nào, nhìn tay ngươi này, cũng giống như đàn bà, trắng noãn nộn [nộn: múp ,béo], so với ta lại còn trắng hơn!"

Như Phong trả lời lại một cách mỉa mai: "Ngươi quản được sao? Ta đây là loại hình thư sinh, xứng với khí chất thư sinh ta càng có vẻ phong độ. Ngươi lại mang khí chất người man rợ hoang dã, lại có da trắng toàn thân thì chỉ biết một dáng nhưng không chỉ một loại.

Hai người đang muốn nói cái gì nữa, liền phát hiện một người là Dục Tước đang đứng trước cửa mặt đen thui nhìn bọn họ.

Như Phong cùng Dục Tuyên giống như làm sai chuyện gì vội vàng tách ra, Như Phong vội vàng đi đón, cười ngọt ngào nói: "Tước ca ca, sao ngươi lại tới đây?" Trong lòng bàn tay lại đổ ra mồ hôi, Như Phong tức giận trừng mắt liếc Dục Tuyên, đều là hắn gây họa! Không mặc quần áo chạy loạn trước mắt mình, kết quả làm hại bây giờ trống ngực mình như sấm. Như Phong cẩn thận trộm nhìn liếc mắt Dục Tước một cái, không biết hắn có hay không nghe được tiếng tim đập kịch liệt của mình? Tiếng tim đập này so với khi mình bị sư phụ bỏ lại vách núi còn lợi hại hơn đây?

"Chẳng lẽ ta không thể tới sao?" Dục Tước không chú ý tới ánh mắt Như Phong, chua xót nhìn nhìn thân thể Dục Tuyên nói, tại sao mỗi lần mình đến đều chứng kiến loại tình huống này?

"Tiểu Tam, ngươi còn không mau mặc xong quần áo, cho dù là đang ở phòng mình cũng không nên xích lõa thân thể, như vậy nhiều thứ không tốt. Hơn nữa ngươi đừng quên, phòng này không chỉ có một người ngươi, phải chú ý hình tượng." Dục Tước luôn luôn là nụ cười tủm tỉm, giờ phút này nghiêm mặt như vậy tự nhiên làm cho Dục Tuyên cùng Như Phong không quen, cho nên Dục Tuyên cũng nghe lời phủ thêm nhất kiện y bào, liền vội vã tiêu sái đi tắm đường.

Còn lại Như Phong vội vàng cười nói: "Tước ca ca, ngươi ngồi, muốn uống trà hay là muốn uống nước nóng đây?"

Dục Tước lắc đầu: "Ta chỉ là tới hỏi ngươi một tiếng rốt cuộc có muốn hay không cùng ta cùng đi ăn cơm chiều."

Như Phong vốn mới vừa rồi đã ăn tại chỗ Mộc Vấn Trần, bụng cũng không phải rất đói, ý định tối nay lại đi ăn, nhưng là xem tình huống bây giờ, nếu Dục Tước đã tự mình lại đây mời, cho nên đương nhiên muốn đi.

Trên đường đi, Dục Tước khoác tay trên vai Như Phong, thuyết giáo nói: "Như Phong, cho dù ngươi cùng Dục Tuyên đều là nam hài tử, ngươi cũng không nên cùng Dục Tuyên cùng một chỗ như vậy, chung quy phải chú ý một chút mới tốt, miễn truyền ra chút chuyện tình không tốt."

Như Phong lại còn đắm chìm ở trong rung động mới vừa rồi, đối với Dục Tước nói cũng cũng chỉ là ừa ừa hả hả gật đầu đáp. Trên thực tế nàng căn bản là không có nghe vào tai, chỉ là cảm giác được trong tay mình còn giữ xúc cảm tốt đẹp trên cơ thể chắc nịch của Dục Tuyên, không nghĩ tới thân thể của chính nam tử lại tốt như vậy, ta còn tưởng rằng chỉ có vóc người nữ tử mới được gọi là hoàn mỹ.

Như Phong thấy trống ngực mình có điểm bất bình thường, phỏng chừng là do mình không phát hiện qua cái gì nam thể, cho nên liền ảo não mình kiếp trước gia giáo rất nghiêm, dĩ nhiên không có tự mình đi sờ qua thân thể nam nhân.

Lúc này, Như Phong xác thực đã quên, kiếp trước mình sống đến đến hoảng hai mươi tuổi, khi đó nàng trầm mê vu thế giới hóa học, cùng với cùng gia gia mình đối nghịch, căn bản là không nghĩ tới nam nhân như lúc này!

Cho nên bây giờ nàng lần đầu nhìn thấy thân hình nam nhân khỏe đẹp như vậy, lại còn tự mình đi "Thực tế khảo sát" một phen, cũng khó trách chính cô ta ăn không tiêu rồi.

Như Phong thất thần làm cho Dục Tước đã nhận ra, hắn vội ho một tiếng, nói: "Như Phong, ngươi làm sao vậy? Hình như ngươi có tâm sự."

Như Phong dường như là bị người ta nhìn thấu tâm tư, vội vàng đi nhanh vài bước, lơ đãng bỏ qua tay Dục Tước khoát lên trên vai mình, trong miệng thì gấp giọng nói: "Không có việc gì không có việc gì, ta có thể có chuyện gì đây?"

Vừa nói hình như biết mình đang nói dối, liền không có ý tứ mà sờ sờ cái mũi, bất quá lại vừa nghĩ, liền lập tức bỏ tay xuống, phải biết rằng mình từ nhỏ đến lớn nói dối lại còn ít sao? Ngay lúc đó lại như vậy không phải là cái tật rồi sao?

Quả nhiên, Dục Tước chú ý tới động tác mất tự nhiên của nàng, hoài nghi hỏi: "Như Phong, chẳng lẽ ngươi ——" Dục Tước bây giờ đối với Như Phong là có thêm ân cần không giống bình thường, tự nhiên liền nhìn rõ ràng vẻ mặt Như Phong có biến chuyển, lúc này thấy khuôn mặt Như Phong hồng hồng, hai tròng mắt còn không dám nhìn mình, lúc nói chuyện ánh mắt loạn tung bay, như vậy phản ứng rõ ràng không tự nhiên làm cho Dục Tước biết vừa rồi khẳng định là Như Phong có chuyện mà.

Nghĩ vậy, Dục Tước xem chừng một chút vội vàng nhỏ giọng thử dò xét: "Như Phong, ngươi sẽ không thích Dục Tuyên rồi chứ?" Lúc hỏi cái này, trong lòng Dục Tước rất phức tạp, bất quá có một chút chính hắn rất hiểu rõ ràng, đó chính là —— đáp án nhất định không nên là khẳng định.

Như Phong như bị người khác giẫm vào đuôi, nhảy cách Dục Tước ba bốn trượng, miệng hô to: "Tước ca ca, làm sao có thể như thế? Dục Tuyên là nam nhân mà, ta làm sao có thể thích người như hắn chứ?" Nói xong, nàng mới ý thức được đây là nơi công cộng, may mắn bây giờ xung quanh không có ai, vì thế Như Phong lại gần Dục Tước, hạ giọng nói: "Tước ca ca, những việc này không thể nói lung tung, nếu người khác nghe được sẽ ảnh hưởng bất lợi cho chúng ta."

Dục Tước trong lòng uẩn khúc, phản ứng của Như Phong như vậy đã làm sáng tỏ một vấn đề: Như Phong không có tình cảm bất bình thường với Dục Tuyên, một điểm hứng thú cũng không có. Nhưng chính bản thân mình, đối với Như Phong là cảm tình gì? Nhìn thấy người ta cùng Dục Tuyên thân thiết, thì chính mình lại sinh ra một cảm giác không thoải mái, hơn nữa vừa nghĩ đến có lẽ hắn thích là đệ đệ thân thiết

của mình, tâm trạng lại càng khó chịu cực kỳ, chẳng lẽ thật sự bản thân có tình cảm bất thường đối với Như Phong?

Nghĩ đến đây, Dục Tước cũng không còn tâm tư nào mà truy cứu chuyện tình cảm của Như Phong nữa, hắn suy nghĩ chính bản thân mình là người đang lâm vào một đầm lầy, nghĩ ra được nhưng không có giải pháp nào.

Vừa lúc cũng nhanh đến phòng ăn, hai người không ai nói nữa, đều suy nghĩ tới chuyện của chính mình.

Như Phong tâm tư tán loạn, cũng không chú ý tới Dục Tước đột nhiên trầm mặc, khuôn mặt biểu hiện đầy phức tạp. Nàng bây giờ cũng nghĩ đến Dục Tuyên, từ đầu tới cuối suy nghĩ lại lần một, từ Dục Tuyên khi còn bé cùng với mình hay gây sự với nhau hay là bây giờ mới hay cãi nhau, đang nghĩ đến Dục Tuyên như vậy mà có khuôn mặt nam tính đầy mị lực, cùng với thân hình xích lõa như vừa rồi, như vậy đều sáng tỏ một vấn đề: Dục Tuyên, hắn bây giờ không còn là thằng nhóc đối nghịch với mình ngày bé, hắn, giờ đã là một nam nhân trưởng thành rồi.

Phát hiện ra điều này làm cho trái tim Như Phong thắt lại, bởi vì bọn họ là người trưởng thành rồi thì sau này đều phải lấy thê thiếp, hơn nữa mới vừa rồi Dục Tuyên còn nói lấy thê đều do trời định. Tâm trạng đầy tư vị.

Như Phong còn đang khổ tâm, thì đã được tiếng nói lớn làm thức tỉnh.

"Tiểu tử kia, làm gì mà ngây ngốc như thế? Ngươi muốn ăn cái gì đây? Hôm nay có món trư can đó, ngươi có muốn ăn không hả?

Như Phong lắc lắc đầu, quyết định không thèm nghĩ nữa, tỏ ra bình thường với khuôn mặt tươi cười: "Lan tỷ tỷ, như thế nào một ngày không gặp, mà ta cảm giác ngươi so với ngày hôm qua còn muốn trẻ trung xinh đẹp hơn ba phần".

Vậy mà mặt Lan đại nương trắng không còn chút máu liếc Như Phong: "Tiểu gia hỏa nhà ngươi, đồ ba hoa, lại lấy đại nương ta ra mà trêu đùa mà."

Như Phong liền cười lấy lòng: "Như Phong ta rất ít nói láo." Vốn là bởi vì ta thường xuyên nói láo mà, Như Phong tự nói với chính mình, miệng thì tiếp tục nói: "Lan tỷ tỷ đừng khiêm tốn! Ai mà không thấy chuyện này đúng, mọi người nói coi đúng không?"

Câu cuối cùng thì Như Phong đột nhiên nói cao giọng, trong phòng ăn cũng ngồi không ít người, Như Phong lại luôn là nhân vật tiêu điểm, cho nên lời nói của Như Phong đều được mọi người nghe rõ rang, thấy Như Phong nói như vậy, mọi người đều lên tiếng hỗ trợ đáp "Đúng vậy."

Kỳ thật Như Phong bọn họ không nói láo, Lan đại nương này tuy là nữ nhân tuổi hơn bốn mươi, nhưng nàng chăm sóc mình rất tốt, làn da trắng nõn, vóc người cũng mỹ miều, bộ dáng thoạt nhìn cũng khoảng hơn ba mươi tuổi thôi, hơn nữa trên người nàng có khí chất không giống với phu nhân bình thường, cho nên nếu không có sự chênh lệch tuổi tác nhiều, phỏng chừng tất cả các nam nhân ở viện này sẽ giao động lớn. Trên thực tế, theo Như Phong điều tra, quả phụ Lan đại nương này đã chiếm được sự ưu ái của phu tử dạy âm học

Luật pháp của Tử La quốc này cũng không quy định nữ tử không được tái giá, cho nên tân quả phụ Lan đại nương có thể lấy được người đàn ông quá vợ mà mình thích, chỉ là theo Như Phong nghĩ, bọn họ một người vốn là hoa rơi cố ý, một người vốn là nước chảy vô tình. Như vậy, phu tử muốn ôm được mỹ nhân về, thì khó khăn lắm đây.

"Trong miệng có đường mật rồi, có phải muốn ta đã giúp gì ngươi không?" Lan đại nương cười nói, còn tay vẫn nhanh nhẹn giúp Như Phong dọn ra những món ăn ngon.

"Làm sao mà dám chứ? Ông trời phải ca ngợi tấm lòng của ngươi." Như Phong lấy tay mân mê miệng.

Hai người nói vui đùa một chút, Như Phong cùng Dục Tước rời đi thẳng đến dãy bàn ăn.

Khi tìm một vị trí ngồi xuống, Dục Tước nghi hoặc mà nói: "Lan đại nương này đối với người nào cũng lãnh đạm, nhưng vì sao mà lại tốt với ngươi như vậy chứ ?

Như Phong cắn một cái trư can, nuốt xuống rồi mới nói : "Đó là chúng ta có duyên hảo bái, gặp được người mình thích."

Như Phong tỏ ra tự cao tự đại mà làm cho Dục Tước cười rộ lên: "Tiểu gia hỏa nhà ngươi, đồ khoe khoang."

Như Phong nghi hoặc mà hỏi: "Tại sao các ngươi đều thích kêu ta ' tiểu tử kia ', bộ ta nhỏ như vậy sao?"

Dục Tước cười mà không đáp, chỉ gắp những món Như Phong thích bỏ vào bát của nàng, sau đó gắp lại những món Như Phong không thích ăn, đặc biệt là thanh tiêu, đó là món mà Như Phong cùng Dục Tuyên đều ghét cay ghét đắng.

Như Phong cũng không để ý, cắm đầu cắm cổ mà ăn. Hai người cơm nước xong, Dục Tước thuận tiện lấy giúp Vân Thiên Trạch phần cơm mang về.

****

Ngày thứ hai, là phần thi cầm kỳ thi họa, địa điểm trận đấu vẫn là ở sân rộng như trước, ngày hôm qua sân rộng trống không mà sáng sớm nay đã được bọn người Như Phong mang lên mấy cái bàn.

Hôm nay vốn là cầm kỳ thi họa cùng nhau tiến hành, bởi vì nhiều người, cho nên phải thi đấu cả một ngày mới hoàn tất, đặc biệt nhất là môn cờ vây, muốn qua đối thủ phải thắng hai lần, một ngày thật là thời gian quá ngắn rồi, cũng không muốn phí thời gian, cho nên cuộc thi cờ vây đã được bắt đầu từ sáng sớm, an bài ở tại nơi an tĩnh mà ấm áp.

Vân Thiên Trạch tham gia thi đấu cờ vây, vốn là Như Phong muốn cho hắn tham gia thi đấu môn âm luật, nhưng Vân Thiên Trạch thấy môn âm luật có Dục Tước là đủ rồi, hắn liền chuyển qua tham gia thi đấu cờ vây, thế nên Như Phong mới biết nguyên lai Vân Thiên Trạch chơi cờ vây thật là cao thủ phi thường.

"Thiên Trạch, ngươi ngồi ở chỗ tốt đây này, có muốn cái gì thì cứ nói với ta, thắng thua không quan trọng, cố hết sức là được rồi." Như Phong chỉ lo lắng đến thân thể của Vân Thiên Trạch thôi, nhân tiện cố ý an bài chỗ tốt cho Vân Thiên Trạch, độc chiếm góc.

Vân Thiên Trạch mỉm cười: "Yên tâm đi, không phải còn có Tiểu Thanh ở một bên sao? Hắn để ý đến ta được rồi, ngươi cứ yên tâm đi lo chuyện của ngươi đi."

Như Phong lúc này mới nhìn Tiểu Thanh đứng ủy khuất một bên, cười nói: "Ta quên mất, ai kêu học viện bình thường không cho phép chúng ta mang theo tiểu đồng. Ta đi đây, ngươi cố gắng tốt nha, cố gắng lên!" Như Phong cùng Vân Thiên Trạch đập tay, rồi vội vàng đi lo chuyện khác.

Tiểu Thanh nhìn bóng lưng Như Phong xa dần, ngập ngừng mà hỏi: "Thiếu gia, ngài không phải lúc nào cũng ghét người khác lo lắng cẩn thận ình như vậy sao? Nhưng sao lần này…"

Vân Thiên Trạch nhẹ nhàng nhìn qua, Tiểu Thanh lập tức im lặng không nói. Ô ô… Thiếu gia lãnh đạm mà ánh mắt thật đáng sợ!

****

Lần này Như Phong không có đại diện Phong Hiền Viện xuất chiến, một là bởi vì nàng còn phải quản lý đủ thứ việc, phải làm tốt công việc của chính mình; hai là bởi vì nàng cảm giác được bản thân bình thường tại học viện đã nổi danh lắm rồi, bây giờ là cơ hội tặng cho các đồng môn khác, dù sao chính mình sau này cũng không phải làm quan, cho nên không muốn ngăn trở tiền đồ của các đồng môn khác; ba là nàng cũng chỉ là tay ngang, nhưng do có trí thông minh, khi còn bé lại bị nãi nãi buộc thi rất nhiều cuộc thi, nhưng nói đến nguyên sang, chính mình xoay ngang hay là không đủ, vạn nhất đến lúc đó ra đề tài chính mình nhớ không được, hoặc là không ứng phó được đề thi, như vậy có phải không còn mặt mũi của mình rồi sao?

Cho dù Như Phong trải qua nhiều cuộc thi, nhưng nàng cũng không dám khẳng định mình có thể bị làm khó hay không, cho nên đơn giản là không thi cho rồi.

Nhưng do có hứng thú với môn thi Thư, Như Phong hay chú ý đến các trận đấu này, thế mới biết cuộc thi có sáu trọng tài, đều là người Tương Châu Thành hoặc người có danh thư hương thế gia, trong đó một người chính là Mộc Phấn Trần, đây là điều Như Phong không ngờ tới, nàng không nghĩ tới Mộc Vấn Trần là người cao thâm văn chương như vậy.

Hơn nữa lần này quy tắc trận đấu vốn là tám nhà thư viện cùng nhau đề ra, đều chiếm cứ một phương, mỗi Học viện cử người thi, không giới hạn số người, trọng tài ra đề, sau đó mỗi đội sẽ viết câu thi, sau đó trọng tài sẽ bình ưu khuyết điểm, thua bị loại, như thế rút xuống, cuối cùng chung quy còn thừa lại hai người, người đó cưỡi đáp cuối cùng, người đó là người thắng.

Như Phong đối với viện của mình là một cách tự tin , người nhiều như vậy cùng đi, khẳng định có thể thắng.

Như Phong đang ở cùng lễ nghi đội viên vừa nói chú ý sự tình hạng, Dục Tuyên nhân tiện đã đi tới, vỗ vỗ bả vaiNhư Phong , nói: "Lùn đông qua, ta cũng muốn đi tham gia ' bức tranh ' trận đấu[chắc là thi họa], ngươi tại sao không cùng ta nói chút gì? Ngươi cùng Vân Thiên Trạch nói, cùng ca ca cũng nói, tại sao lại không nói cho ta?"

Như Phong không được tự nhiên nhìn bàn tay to đặt trên vai nàng, nghĩ đến hắn tối hôm qua một màn khỏa thân, nhất thời có chút không được tự nhiên, liền nghiêng người vứt tay hắn ra, nói: "Đừng động tay chân lung tung."

Dục Tuyên rất ủy khuất: "Tại sao, chúng ta trước kia cũng như vậy mà, khi đó ngươi sao không nói?"

Chính Như Phong cũng ủy khuất, cũng không phải tối hôm qua Dục Tước làm ình không được tự nhiên? Nhưng nàng còn chưa nói cái gì, thì đã nhìn thấy trước mắt nàng vẻ mặt quỷ dị của người trong đội lễ nghi.

Như Phong buồn bực nói: "Sao sắc mặt ngươi kỳ quái như vậy?"

Tên đó liền lắp bắp mà trả lời: "Không có gì." Nhưng trên mặt đầy kích động, hưng phấn cùng hèn mọn là thấy rõ

54. Q.1 - Chương 54: Cứu Trận

Edit:Nhoktho

Beta:ss Lan Hương

Kích động rồi lại dần xuống, như vậy là có chuyện gì xảy ra rồi. Như Phong buồn bực ngẫm nghĩ.

Dục Tuyên cũng không chú ý đến vẻ mặt đội viên kia, chỉ ủy khuất nhìn Như Phong nói: "Như Phong vậy ngươi có đi cổ vũ cuộc thi vẽ tranh của ta không hả? Ta còn đang đợi một người động viên đây."

Như Phong không nhịn được trừng mắt với hắn một cái: "Bộ có ta thì toàn trường mới cố gắng thi hả, mà sao có thể chỉ xem trận đấu của một mình ngươi? Được rồi, nếu như đi được, ta nhất định sẽ đi. Còn nữa, ngươi có thể không chấp nhặt nhắc đến chuyện ngày xưa được không? Chuyện quá khứ cũng lâu như vậy rồi, mà ngươi còn nhớ, người gì mà thù dai."

Dục Tuyên có chút tức giận : "Ta mặc kệ, ngươi nhất định phải đi xem đó nha."

"Được rồi, được rồi, ta nhất định đi, nhất định đi." Như Phong gật đầu cho có lệ, lúc này mới đuổi được Dục Tuyên .

Xoay người, nghiêm túc nhìn chằm chằm đội viên đó: "Nói, sắc mặt ngươi mới vừa rồi là có ý gì?"

"Học trưởng, không có, không có gì." Đội viên nọ thấy Như Phong tới gần, vội vàng lui về phía sau từng bước, sắc mặt khẩn trương.

Như Phong không tin, liền lại gần, thấp giọng nói: "Vậy tại sao hôm nay mỗi người thấy ta vẻ mặt cũng đều kỳ quái như vậy?" Đừng tưởng rằng Như Phong không để tâm, hôm nay nàng vừa xuất hiện chỗ đông người, liền phát giác vẻ mặt của mọi người nhìn nàng không bình thường cho lắm, vừa lúc đầu thì nàng cũng không chú ý, còn tưởng rằng mình quá mức mẫn cảm rồi, nhưng bây giờ ngay cả người này luôn luôn đi theo nàng cũng biểu hiện như vậy, cho nên không thể làm gì khác hơn là cố gắng tra hỏi hắn cho rõ ràng.

"Học… Học trưởng, không phải ta không nói, thật sự là… Ôi!" Vừa nói liền thở dài, vẻ mặt giống như rất bất đắc dĩ, nhưng rồi lại quay đầu chạy.

Như Phong chớp chớp mi, xem ra hắn chạy trốn so với con thỏ còn nhanh hơn, quay đầu lại nhìn, đảo mắt chung quanh nhìn, thì thấy tầm mắt mọi người nhìn mình vội vàng chuyển sang nơi khác, nàng xoay người lại với sắc mặt cũng thiệt không lời nào diễn tả.

Như Phong không nói gì, trong lòng tựa như bị mèo cào, tim bứt rức, cả người đều ngứa ngáy, nhưng lại không có ai tốt bụng mà giải đáp ình.

Trong lòng Như Phong lại có một dự cảm không tốt, đặc biệt sau khi tiếp xúc với ánh mắt ai oán phẫn nộ của Mộ Dung Nghênh Hà, dự cảm này trong lòng lại đạt tới đỉnh điểm.

Thế nhưng bây giờ trận đấu đã bắt đầu rồi, cho nên muốn tìm người đều không được, hơn nữa đám người này đều ấp úng không nói, thôi mặc kệ đi, bởi vậy trong bụng Như Phong càng lúc lại càng tức nghẹn rồi phát hỏa.

Như Phong tới bàn làm việc để sửa sang lại tư liệu, sau đó nhìn chung quanh một vòng hội trường, thấy mỗi người đều có đã vị trí và nhiệm vụ riêng, an vị tại ghế trên nhìn buổi sáng hôm nay nhận được bồ câu đưa tin.

Đây là một phong thư ở nhà, gia gia như thường vốn oán giận Như Phong đã không lựa chọn Lạc Lâm viện học, nhưng phụ thân thì lại cao hứng, sau đó biết Như Phong đã làm Học trưởng Phong Hiền viện, lại càng tán thưởng Như Phong cuống quít, nếu không phải lần trước Như Phong ngăn cản, phỏng chừng Úy Trì Tùng đã đi tới viện xem Như Phong rồi.

Còn Lâm Ngọc Lan vẫn với hàm xúc thẳng thắng, ý tứ trong lời nói với Như Phong rõ ràng, không phải muốn cho Như Phong tốt nhất là say nghĩ cho tương lai của mình hay sao? Mình dù sao cũng là một nữ hài tử, nữ giả trang nam trang chỉ là kế sách tạm thời, tương lai cuối cùng phải đối mặt với sự thật, cho nên bây giờ nên nghĩ cho tương lai thì tốt hơn.

Nghĩ tới đây Như Phong lại phiền lòng, nương mỗi lần thấy mình có bản lĩnh nam nhân là sẽ nói những câu cắt đứt vọng tưởng của mình.

Lại nhìn thư tỷ tỷ, rất ngắn gọn, chỉ là biểu đạt nỗi nhớ đối với mình, sau đó liền oán giận việc nhà nào là kể lại có người nào tới cầu hôn rồi, người này mình không thích, người thích thì lại không tới.

Như Phong cau mày, mình năm lần bảy lượt thử dò xét, Như Tuyết chính là không chịu tiết lộ tên nam nhân, thật sự là… thôi mặc kệ đi, kiếp trước tỷ tỷ xui xẻo hơn mình nhiều, ôi —— tâm sự nữ nhi gia thật sự là khó đoán.

Trong khi suy nghĩ, thời gian đã qua đi, Lan đại nương đưa cơm tới cho Như Phong.

"Lan tỷ tỷ, cám ơn ngươi." Như Phong rất là kinh ngạc, không nghĩ tới nàng sẽ đưa cơm ình .

"Không có việc gì, ta cũng chỉ là đang nhàm chán, hôm nay mọi người rất nhiệt tình ha, năm này tất cả mọi người không ăn ngọ thiện [đồ ăn sáng], xem, ai cũng đắm chìm ở không khí trận đấu trúng, người nào còn nhớ rõ ăn cái gì." Lan đại nương đặt mông ngồi xuống kế bên người Như Phong, động tác lưu loát, rồi lại có một mùi thơm thoang thoảng.

Như Phong cười nói: "Tỷ tỷ, nếu như không phải biết ngươi không có võ công, ta còn tưởng rằng ngươi đến đây học lén võ công, nên động tác lưu loát như vậy."

Lan đại nương chỉ là cười hắc hắc một chút, nhìn xuống sân rộng, chỉ thấy đầy những mái đầu đen của đám người, thoạt nhìn rất náo nhiệt.

"Được rồi, bình thường ngươi đã ở bên cạnh đám người nam nhân đó như vậy, thế ngươi thích người nào nhất?" Lan đại nương kính mắt nhìn xa xa, giống như lơ đãng hỏi.

Như Phong vùi đầu vào bái cơm, nghe câu như thế lặng đi một chút: "Tỷ tỷ, ngươi nói lời này sao kỳ lạ như vậy? Ta đương nhiên đều là thích rồi."

"Ồ, không đặc biệt thích một người nào ư?" Nàng mỉm cười hỏi, hai mắt nhìn chằm chằm vào mắt Như Phong.

"Nụ cười của ngươi rất kỳ lạ." Như Phong nuốt thức ăn trong miệng xuống, nói một câu, không trả lời vấn đề trước của nàng.

Lan đại nương hắc hắc cười không ngừng: "Tiểu tử kia, ngươi bày đặt giả ngốc rồi." Nói xong đã đi rồi, giống nhau đột nhiên khi đến.

Như Phong nhìn bóng lưng của nàng, cảm giác là hôm nay tất cả mọi người đều kỳ lạ, chỉ còn lại một mình là bình thường thôi.

Cơm nước xong, Như Phong bị cơn buồn ngủ kéo tới, thụ ấm hạ, gió nhẹ khẽ vuốt, cây cỏ xanh mùi thơm ngát, sau đó hai tay gác lên trên bàn bề bộn kê đầu ngủ một giấc là một việc tốt đẹp cỡ nào! Nhất là lúc tất cả mọi người đều vội vàng.

Sau khi tỉnh lại, trận đấu vẫn chưa chấm dứt, ngược lại càng ngày càng náo nhiệt, bên thi cầm [nhạc cụ] kia là tiên nhạc tung bay tung bay, đấu cờ bên đó là một mảnh an tĩnh, trong đám người cũng chỉ có thanh âm rỉ tai thì thầm, thi đấu thơ bên này là một trận lại tiếp một trận hô hào cổ vũ, thi vẽ bên kia coi như là an tĩnh .

Như Phong suy nghĩ một chút, lười biếng duỗi thắt lưng người, ý định đi đảo quanh, miễn cho người ta nói hắn là một Học trưởng mà vô cùng tắc trách, ngay cả trận đấu cũng không quan tâm.

Tới trước nơi thi cờ nào đó, xem một chút, tổng cộng có hai đội nhân mã ở trận đấu, có lẽ hai vị cuối cùng sắp quyết đấu rồi. Như Phong thấy được Vân Thiên Trạch, hắn coi như là tài giỏi có thừa, ván cờ quân trắng chiếm một hơn phân nửa, mặc dù trên mặt ra rất nhiều mồ hôi, nhưng có Tiểu Thanh đi theo hầu hạ, cho nên cũng không có gì vấn đề lớn.

Trái lại đối thủ của hắn, còn lại là sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh chảy ròng.

Như Phong lén lút đứng ở phía sau đám người, cũng thuận tiện nghe được người ta thầm thì.

"Xem kìa, công tử Vân Thiên Trạch Phong Hiền viện thật là uy phong ha, chơi một ván liền đem người ta giết không để lại phiến giáp, lần này vốn sớm có thể thắng, nhưng là hắn hết lần này tới lần khác chậm rãi hành hạ đối thủ, phỏng chừng nghĩ là muốn đem đối thủ giết một cách sạch sẽ, thanh âm này là của một nữ tử, giọng điệu nghe ra cũng rất hiểu biết về môn chơi cờ này.

"Cái chính nữa là, công tử đó lại xinh đẹp biết bao, ngươi nói xem người như thế nhìn cũng thoải mái hả."

"Đúng là gương mặt thật đẹp, bất quá sắc mặt hắn hình như không tốt lắm, nghe nói là thân thể không tốt, thiệt là làm cho người ta đau lòng."

… …

Như Phong liền biết, nói xong lời cuối cùng, các nàng sẽ thảo luận đến Vân Thiên Trạch thích nhất nữ tử như thế nào.

Như Phong lắc đầu, nghĩ đến Vân Thiên Trạch đã có được một nhóm lớn nữ nhân hâm mộ rồi.

Lại ghé qua nơi thi cầm nhìn một cái, Như Phong không phải rất cảm thấy hứng thú, chỉ là xem Dục Tước còn an tĩnh ngồi ở trên đài mỉm cười, mà trên đài cũng chỉ còn lại có ba người, lại nhìn xem và nghe được những lời si mê của đám người cùng với những khuôn mặt nữ tử đỏ bừng, Như Phong mặt nhăn mày cau, nhìn một chút đã đi.

Nơi đấu thi[thơ] chỉ còn lại có Phong Hiền viện cùng Lạc Lâm viện ở trận đấu, song phương ngươi tới ta đi, giai câu tùy thời đâu ra, mọi người liền một mảnh nhiệt hỏa hướng lên trời, lúc trên đài ngâm thi, dưới liền an tĩnh.

Như Phong chưa xem ai, liền nhìn Mộc Vấn Trần, gặp hắn ngồi ngay ngắn ở vị trí chính giữa, hai mắt nhìn xuống mặt bàn, thỉnh thoảng ngó lên trời, ánh mắt không có không kiên nhẫn, cũng không có cao hứng phấn khởi, nhưng hắn lại bình luận làm ọi người tâm phục khẩu phục.

Như Phong say mê mà nghe tiếng nói như ngọc thạch tương thân của Mộc Vấn Trần, vì cơ hội này rất hiếm có, bởi vì hắn rất ít mở miệng. Như Phong đứng thật lâu một hồi, có chút nhụt chí, vì vậy liền nhìn lăm lăm chằm chằm vào Mộc Vấn Trần, thật vất vả để Mộc Vấn Trần nhìn về phía bên này, Như Phong vội vàng

vẩy tay, nhưng Mộc Vấn Trần lại chỉ là tùy ý thoáng nhìn, như nhìn một người người xa lạ, nhanh chóng quay mặt đi nơi khác.

Như Phong cong miệng lên, Mộc Vấn Trần cũng quá lãnh đạm rồi, ình một nụ cười cũng tốt. Bất quá xem ra, mình còn chưa nhìn hắn cười tươi bao giờ.

Bị đả kích như vậy, Như Phong quay lại xem trận đấu của Dục Tuyên, bắt gặp hắn thần thái chăm chú, ánh mắt chuyên chú, cả người trên dưới tỏa ra cảm giác yên bình trái ngược hoàn toàn với khí chất binh sĩ, làm Như Phong kinh ngạc một hồi.

Nhưng nghĩ đến Dục Tuyên khi còn bé cũng đã lộ rõ ra khả năng họa thiên phú cùng với lòng nhiệt huyết, cho nên cũng không thấy lạ cho lắm.

Cũng giống như Vân Thiên Trạch, nữ nhân hâm mộ Dục Tuyên cũng không ít, Như Phong vừa mới chịu đả kích, cũng chỉ là nhìn chăm chú một hồi, vóc dáng nàng khá lùn, nên không thấy được Dục Tuyên vẽ cái gì, nhưng tất cả mọi người bình luận bút pháp bức tranh, thủ thế chờ chấp bút Như Phong buồn bực, rất nhanh liền rời đấu trận, về tới nơi bảng thông báo.

Hai tay ôm má, nhìn lá cây cùng một ít hạt bụi trên mặt đất, Như Phong suy nghĩ một chút, tất cả mọi người không rảnh, vì vậy mình nên quét.

Vừa nghĩ như vậy, Như Phong liền hăng hái, nắm cái chổi bên cạnh giơ lên. Hô hô cuối cùng không phải không có hàn huyên.

****

Cùng lúc đó, ở nơi thi đấu thơ, các môn sinh Phong Hiền viện và Lạc Lâm viện cùng trên đài vắt hết óc nghĩ câu thơ, song phương cũng xuất động toàn bộ tinh anh, vì chiến thắng mà đấu.

Tiếng lòng Lạc Lâm viện: hừ, trận đấu ngày hôm qua chúng ta ngang hàng, hôm nay nhất định phải thắng, các ngươi không phải nói Lạc Lâm viện chúng ta thô lỗ sao? Chỉ cần chúng ta ở mục này thắng các ngươi, xem các ngươi này có lưỡi lẹo còn không phục? Xem sau này các ngươi lại còn có dám ở trước mặt chúng ta kiêu ngạo hay không, nói chúng ta đầu óc ngu si, tứ chi phát triển!

Tiếng lòng Phong Hiền viện: đáng chết, trận đấu ngày hôm qua ngang hàng, hôm nay nhất định phải thắng, cũng không biết ba trận trận đấu khác thế nào rồi? Mặc kệ như thế nào, trước đem "Thơ" bảo trụ. Hơn nữa, nếu như nói thua, trời ạ, sau này sao đối mặt đám mãng phu kia? Làm thế nào đối mặt đồng đội khác, sao có thể nhìn mặt Sơn trưởng? Nhưng mà, tại sao bọn họ năm nay phái ra người nhiều đến như vậy, hơn nữa chúng cũng không thô tục, trong đó lại có một tên đặc biệt lợi hại? Ô ô… Học trưởng, chúng ta hảo hoài niệm văn tư nhanh nhẹn của ngươi, ra khỏi miệng thành văn, nhưng mà ngươi bây giờ ở nơi nào hả? Ngươi có biết chúng ta muốn thắng thật khó khăn không?

Đương nhiên, đây chỉ là ước muốn trong lòng bọn họ, biểu hiện ra, mọi người đều là phe phẩy quạt, giống như vân đạm phong khinh, mặt ngoài như là hảo hữu, nhưng bên trong thì sóng lòng cuồn cuộn.

Trận đấu vẫn đang tiếp tục, nhưng vẫn không cách nào hạ được đối phương, song phương đều giằng co.

Vì vậy, một nam tử tuổi còn trẻ bước ra khỏi hàng Lạc Lâm viện, nói: "Này cách thi này quá bình thường rồi, không làm khó được chúng ta, ta đây có một ý nghĩ, có thể nhanh chóng quyết định thắng bại, các ngươi thấy thế nào?"

Một người trọng tài tóc hoa râm cũng hiểu được trận này đã đấu lâu lắm rồi, vì vậy nói: "Ngươi nói xem nào."

"Tốt, ta có một câu thơ, không phải câu thơ chính quy bình thường, vốn cũng chỉ là để đến chơi đùa mà thôi, bây giờ lấy ra để ọi người xem xem, nếu như Phong Hiền viện các ngươi có thể ở trong hai nén hương quy định làm ra một câu thơ có nghệ thuật [1] giống câu thơ đó, chúng ta liền nhận thua." Vừa nói liền huy hào phóng bút viết thơ, rất nhanh, trang giấy được để trên mặt bàn Phong Hiền viện .

Người xem dưới đài cũng cầm một trang giấy khác truyền lại, đều than thở, hoặc cố suy nghĩ, hoặc xem kịch vui, hoặc sốt ruột nhìn Phong Hiền viện.

Người Phong Hiền viện nhìn câu thơ trên giấy, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, đã có người bắt đầu suy đoán, nhưng theo thời gian trôi qua, một nén nhang đã hết, nhìn trọng tài bắt đầu đốt nén nhang cuối cùng, mọi người nhất thời cũng bối rối, nhưng là càng sốt ruột càng nghĩ không ra, cây quạt đều bị niết bị vặn vẹo, trên trán mồ hôi hột không ngừng lưu lại. [aay da, tội nghiệt nhở]

Nam tử vừa nãy nhàn nhã mà phe phẩy cây quạt, ngồi ở trên ghế, uống một ngụm trà thơm, châm chọc nói: "Sao? Phong Hiền viện các ngươi không phải được xưng là văn viện tốt nhất cả nước sao? Sao bây giờ chỉ là một câu thơ nhưng lại làm khó các ngươi? Xem ra đồn đãi cũng chỉ thường thôi ha." Lời này vừa nói ra, đối phương ồn ào cười to.

Người Phong Hiền viện thật sự phẫn nộ, hung hăng trừng mắt liếc đối phương, nhưng lại vô kế khả thi.

Có người mắt lại đột nhiên sáng lên: "Gọi Như Phong đến đi, hắn dám chắc được."

Có người phản đối: "Không phải nói Như Phong sẽ không tham gia sao?"

" Giờ là lúc nào rồi, Như Phong khẳng định đồng ý ."

"Vậy cũng được, nhưng mà, Học trưởng Như Phong đang ở đâu?"

Lời này vừa ra, mọi người liền đứng ở trên đài liều mạng mà nhìn xung quanh, có người mắt the thé, chỉ một ngón tay : "Ở kia!"

Nhất thời, "xoạt xoạt xoạt" mấy trăm con mắt cùng nhìn về phía ngón tay chỉ. .

Sau đó, tất cả mọi người đều có hắc tuyến, thấy người mà mọi người chờ mong đang cầm một cán cây chổi hăng hái bừng bừng quét bụi trên đấy [điên><], phải="" nói="" là="" hăng="" hái="" bừng="" bừng,="" bởi="" vì="" người="" đó="" quét="" đi="" liền="" quét="" lại,="" tại="" sao="" còn="" muốn="" tiền="" trở="" mình="" sau="" khi="" biến,="" thượng="" nhảy="" xuống="" dược="" làm="" các="" loại="" động="" tác,="" hơn="" nữa="" tư="" thái="" lại="" còn="" đẹp="" hơn?="" có="" ai="" gặp="" qua="" quét="" dọn="" còn="" dùng="" vũ="" lực="">

Người trọng tài trên sàn đấu, lão giả mới vừa rồi lên tiếng hỏi Mộc Vấn Trần bên cạnh: "Một năm ta đã không tới Tương Châu thành, Phong Hiền viện các ngươi khi nào ra như vậy? Hắn thật sự tốt như vậy sao? Có thể cứu lại Phong Hiền viện khỏi thế bại?"

Mộc Vấn Trần ra chiều suy nghĩ một hồi, vốn định không trả lời, nhưng thân phận đối phương bất đồng, vì vậy nói: "Hắn, vốn là một người xuất chúng, người hội xuất hồ ý liêu."

Bên kia, Như Phong đen mặt nhìn đội viên lễ nghi mới vừa rồi đối với mình thần bí hề hề: "Ta không đi, dù sao còn ba trận khác phỏng chừng đều đã thắng, như vậy cho bọn người đó thắng trận này đâu có cái gì quan trọng? Hơn nữa mới vừa rồi ngươi cũng không chịu nói cho ta biết nguyên nhân."

Nghe vậy, mặt đội viên nọ càng đen: "Học trưởng, đại cục làm trọng, ngươi nên đi thôi, môn thi đấu này chúng ta cho tới bây giờ chưa bao giờ thua, nếu như lần này thua, Phong Hiền viện chúng ta đây dù thắng nhiều cũng vô dụng!"

"Ta không đi!" Như Phong nhướng cao lông mi.

Đội viên vẻ mặt cầu xin: "Học trưởng, ngươi đi đi, đến lúc đó ta sẽ nói cho ngươi nguyên nhân."Chỉ cần ngươi không giết ta là được rồi."

Vì vậy, dưới sự lôi kéo của đội viên, Như Phong đi tới nơi thi đấu. Dưới đài có người hét rầm lên, cơ hồ đều là nữ.

Trên đài, đồng môn vừa thấy Như Phong, liền giống như gặp được người thân, bằng hữu vậy, ôm lấy Như Phong đi tới cái bàn trước mặt, nói: "Học trưởng, đây chính là đề tài thi, hắn muốn chúng ta làm bài thơ đối lại, chúng ta lại chưa từng thấy câu thơ như vậy."

Như Phong nhìn bài thơ, theo thói quen cau mày, bởi vì đó là một thủ bảo tháp thi. Đề tài mục vi hạ , nội dung như sau:

Lục dày cảnh giai

Sắc thái hoa tươi đẹp khắp nơi

Thảo nguyên điệp bay hồ nước minh con ếch

Nhật người đâu tiếng xé gió phí trời chiều màu hà quải

Bách điểu minh xướng quanh quẩn lương sanh ca Yến vũ phồn hoa

Thụ ấm dưới nạp lạnh chỗ hoan tiếng xé gió chuyện cười phẩm tây qua

Người trẻ tuổi bên Lạc Lâm viện mỉm cười: "Ta còn tưởng rằng người nào thì ra là người này sao? Nguyên lai cũng là một tiểu tử miệng còn hôi sữa, ha ha, trên tay lại cầm cái chổi, ha ha… Xem ra Phong Hiền viện thật sự không có ai!"

Chưa người nào kịp thấy, chỉ biết là giây tiếp theo Như Phong liền xuất ngay trước mặt hắn, mũi đối với mũi, mắt đôi mắt, Như Phong cúi người, trầm giọng nói: "Ngàn vạn lần không nên xem thường bất cứ một người vô danh tiểu tốt nào, bởi vì có đôi khi ngươi đánh bại thành danh, nhưng lại đảo mắt thua ở trên tay tên vô danh tiểu tốt."

Nói xong không nhìn lại sắc mặt tiểu tử kia, thong thả đi quay về đại bản doanh của mình, giơ tay lên, nói: "Bút!"

Lập tức có người kinh hỉ mà đưa bút lên, Như Phong nắm bút lên liền trên giấy rồng bay phượng múa, một lát sau, một bài thơ liền xuất hiện.

Đông

Tuyết lạnh đóng băng

Tuyết tung bay vũ trời cao

Nguyên trì đèn cầy tượng thanh sơn tịch khoảng không

Gió hàn hoa mai vũ tuyết mà ánh thanh tùng

Nhật cao không ấm mà đông lạnh Tiêu Tiêu ngàn dặm gió lạnh

Mạc nói nghiêm đông hàn lạnh rung tuyết mà vui đùa ầm ĩ thấy anh hùng

Đám người lúc trước hoan hô liền bật người yểu xìu, Như Phong chắp hai tay ở sau lưng, mỉm cười nói: "Mới vừa rồi hình như là ngươi khảo chúng ta, ta đây bây giờ khảo các ngươi, chỉ cần các ngươi trong thời gian 3 nén hương làm ra một bài thơ đối lại thì cho các ngươi thắng, thế nào?"

Nam tử kia cũng biết Như Phong lợi hại, nhưng giờ phút này đã cưỡi hổ khó xuống, vì vậy không thể làm gì khác hơn là đáp ứng.

Như Phong nhoẻn miệng cười, một tay dẫn theo ống tay áo, rất nhanh liền viết xuống trên giấy hai bài thơ, cùng là đề tài mục hạ .

Có người mở miệng đọc ra: " ' khúc giản nhảy châu vỡ, rậm rạp sơn điệt thúy dày. Trúc tân phu ảnh bạc, nhàn xem dựa chi cung. ' bài thơ thứ hai là ' cung chi dựa xem nhàn, bạc ảnh phu tân trúc. Dày thúy điệt sơn rậm rạp, vỡ châu nhảy giản khúc. ' di? Này hai bài thơ có cái gì liên lạc sao?"

Như Phong như trước vẫn mỉm cười: "Ngươi đem cho đệ nhất thơ ở phía sau mà đọc đi, đây là quay về văn thi."

Người nọ đọc một lần, kinh hãi: "Thật là gặp cao thủ thơ đây mà, diệu hả!"

Lần này đến phiên Như Phong bọn họ ngồi xem bên kia làm trò, người nọ mồ hôi chảy ròng, sau ba nén hương, vẫn là không nghĩ ra.

Ngồi trên bàn, lão giả vuốt râu mép cười nói: "Đích thật là xuất hồ ý liêu a!"[xuất hồ ý liêu: một cách bất ngờ, bất thình lình[giải thích by docke]]

Mộc Vấn Trần nhìn khuôn mặt tươi cười đắc ý người nọ , trong mắt lóe hiện tia sáng, nhưng rất nhanh liền biến mất, trên mặt như trước không chút thay đổi: "Cho nên ta nói rồi."

Lúc người làm trọng tài tuyên bố Phong Hiền viện thắng được trận đấu, trong đám người nhất thời bộc phát ra một trận tiếng hoan hô.

Như Phong lại cao hứng nhìn về phía Mộc Vấn Trần, đã thấy hắn cùng bên cạnh lão giả đáp lời, cũng không để ý tới chính mình, nhất thời thì có điểm ủy khuất, nhìn hồi lâu, phỏng chừng là oán niệm Như Phong quá sâu, Mộc Vấn Trần đột nhiên quay đầu lại nhìn Như Phong một chút rồi gật đầu.

Chỉ là động tác gật đầu, nhưng lại làm cho Như Phong hồn vía bay lên mây cho nên đồng môn bên cạnh cũng quấn quít lấy Như Phong, trong lòng Như Phong cao hứng, cũng kiên nhẫn trả lời.

Qua một hồi lâu, Như Phong đột nhiên tỉnh ngộ: đội viên mới vừa rồi đâu?

Vì vậy dồn mấy người còn lại, Như Phong hung tợn hỏi: "Các người phải đợi ta hỏi rồi mới đi?"

Người nọ bị nắm áo mình, vẻ mặt cầu xin: "Học trưởng, ta đối với ngươi không có hứng thú, ta thích là phụ nữ, hay là ngươi đi tìm Dục Tuyên đi thôi."

Dứt lời ôm đầu chạy đi.

Như Phong đứng yên ở trong gió, một mảnh lá khô rụng đến thân thể của hắn , lòng của nàng thật là thật lạnh thật lạnh nguyên lai… Nguyên lai mọi người… Mọi người tưởng rằng nàng là kẻ đoạn tụ đây mà.

Khó trách vẻ mặt mọi người như vậy mà kỳ quái! Như Phong cuối cùng cũng bừng tỉnh hiểu rõ.

Chỉ là… Chỉ là rốt cuộc là ai truyền lời đồn dối trá này đây ? ? ?

Ây da, mấy bài thơ ta và ss pó tay đó, ai có khả năng thì giúp giùm nha

55. Q.1 - Chương 55: Ngăn Trở

Edit : ss Lan Hương

"Như Phong, hôm nay người bị làm sao mà kỳ lạ vậy? Chúng ta thắng mà, sao ngươi lại mất hứng thế?" Dục tuyên thấy kỳ lạ hỏi.

Như Phong nổi giận đùng đùng bước lên bậc cao thềm đá, nghe vậy liền trừng mắt nhìn Dục Tuyên: "Ngươi hôm nay không phát hiện ra cái gì kỳ lạ sao?"

Dục Tuyên sờ sờ đầu, khó hiểu: "Không phát hiện, bộ có cái gì không đúng sao? Nhưng thật ra thì ánh mắt mọi người nhìn ta hơi là lạ."

Như Phong trừng mắt: "Cuối cùng thì ngươi cũng không hồ đồ!"

Vân Thiên Trạch chậm rãi tiêu sái, sắc mặt có điểm tái nhợt, suy nghĩ một chút nói: "Mới vừa rồi, ta nhìn thấy ngươi hình như là uy hiếp một đồng môn, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?"

"Khẳng định đây là chuyện lớn, chứ sao mà Như Phong lại nổi khí xung thiên như vậy?" Dục Tước thoạt nhìn thấy tâm tình không tốt, nhưng cũng không ngừng lấy cớ mà trêu ghẹo thêm.

"Có người truyền miệng … truyền miệng nói ta là kẻ đoạn tụ!" Như Phong một hơi nói xong, mắt quan sát xem phản ứng của bọn họ.

Ba người đồng loạt hai mắt mở to, kinh ngạc mà nhìn Như Phong.

Như Phong làm bộ trầm trọng gật đầu: "Bây giờ cơ hồ cả học viện cũng biết rồi, hơn nữa mọi người lại đang đoán các ngươi xem người nào là người yêu của ta."

Dục Tước liền nghiêm túc hỏi: "Miệng người nào rải lời đồn đãi?"

Như Phong không biết mà lắc đầu: "Ngày hôm qua, trong lúc đi ăn cơm, trên đường rõ ràng chỉ có hai người là ta cùng Tước Ca Ca, cho nên ta không rõ tại sao có người nghe được chúng ta nói chuyện này với nhau? Nhưng lại có thể nhanh như vậy mà tung lời đồn đãi khắp nơi."

Ban đầu, Vân Thiên Trạch chỉ là kinh ngạc một chút, sau đó cũng chậm rãi nói lý lẽ: "Người đoạn tụ, ở Tử La Quốc này thì chẳng phải là chuyện mới mẻ gì, chỉ là sau này đối với tương lai của sĩ tử có ảnh hưởng mà thôi."

Dục Tuyên cười nói: "Như Phong với ta có quan hệ, vậy chắc người khác thể nào cũng suy đoán về chúng ta, ta nghĩ coi, người khác khẳng định đoán Như Phong là thụ rồi, hắc hắc, ai kêu ngươi lớn lên như vậy mà lùn quá!" (đoạn tụ, thụ và công thì tìm hiểu ở bác Google nha)

Như Phong chớp mi: "Chẳng lẽ không phải là ngươi sao? Ta võ công so với ngươi cao hơn."

"Nhưng ta cao lớn hơn ngươi, cường tráng hơn ngươi, lớn tuổi hơn ngươi, nói như thế nào ngươi cũng đều là thua ta." Dục Tuyên đắc ý mà vỗ ngực.

"Thì cứ đắc ý đi, vóc dáng cao lớn mà đầu óc thì lại ngắn, ta buồn thay ngươi à."

Hai người lại vui đùa một trận ầm ĩ tại bậc thềm đá cao không ngừng phát ra xung quanh, các đồng môn khác đi ngang qua bọn họ cũng nhìn bọn họ với ánh mắt mập mờ, một số người khác thì lại có ý ngưỡng mộ, chỉ là không ai dám tỏ vẻ khinh bỉ, dù sao hôm nay bốn người bọn họ đều lập công lớn mà.

"Ngươi nghĩ xem thử coi người nào gây ra?" Vân Thiên Trạch thấy Dục Tước đi chậm lại, biết hắn có việc muốn hỏi.

Dục Tước vẻ mặt tươi cười, chỉ là ý cười không tới đáy mắt: "Còn ai vào đây dám xúc phạm người có quyền thế? Đương nhiên là hắn rồi, thật sự là mặt ngây thơ mà tâm thủ đoạn."

Hai người nhìn nhau, qua mắt thấy được có cùng một suy nghĩ.

Như Phong như thế nào cũng không để chuyện này để ở trong lòng, nàng chỉ là tức giận vì mọi người giấu diếm nàng mà thôi, lời đồn đãi quỷ quái của một ai đó thần bí làm ình trở thành kẻ xấu xa như vậy. Nàng bây giờ biết rồi, cũng không tức giận như tưởng tượng nữa, dù sao muốn thanh trừ lời đồn đãi này cũng không phải việc khó, chỉ là mình chẳng muốn động thủ mà thôi.

Tuy nhiên, nàng không để tâm, không có nghĩa là người khác không để tâm.

****

Ngày thứ hai, vốn là ngày thi cuối cùng của hội thi, gồm có các môn thi đá túc cầu, bắn tên, đua ngựa cùng võ thuật.

Vì ngày hôm qua, Lạc Lâm Viện thua rối tinh rối mù, cho nên hôm nay tức giận đem theo những sĩ tử bí mật xuất sắc nhất, những người đó khí thế kinh người, người của sáu học viện khác nhìn mà tim lạnh đi hết mấy phần.

Bất quá, người một người hai tranh không được thì còn có người thứ ba.

Giống như ngày hôm qua, Như Phong cũng không tham gia bất cứ trận thi đấu nào, cũng chỉ làm tốt công việc của mình, ví như ai thi đấu cùng ai, ở trận đấu nào thì có thể đến đó xem qua một chút.

Hôm nay là ngày thi đấu mang tính vận động, nên Vân Thiên Trạch cũng không tham gia, nhưng hắn không chịu nghỉ ngơi, cứ đi theo Như Phong đi ra vô giúp vui.

Như Phong nhìn chằm chằm vào một người rất tuấn tú, nhưng có vẻ mặt lạnh lùng khốc liệt là của Dung Ức Ảnh, liền nói với Vân Thiên Trạch đứng kế bên: "Thiên Trạch, ngươi xem Tiểu Ảnh ngày hôm nay kìa? Ta còn không nghĩ tới hắn như vậy mà mưu cầu danh lợi ở trận đấu này, ôi, xem kỹ lại, ta ban đầu tưởng rằng hắn là loại người không cần quan tâm đến chuyện của người khác, không nghĩ tới hắn thay học viện của mình mà tham gia thi đấu."

Vân Thiên Trạch nhìn Dung Ức Ảnh, vẻ mặt thản nhiên, nói: "Hắn muốn làm chính là tướng quân, mà ở trận đấu này hắc có thể làm uy danh tiếng, càng làm cho nhiều người thấy hắn, biết hắn, như vậy sẽ có lợi đối với tiền đồ của hắn sau này."

Như Phong líu lưỡi, không nghĩ tới Dung Ức Ảnh như vậy mà có lòng yêu nước nhiệt tình, bất quá, nàng chớp mắt, nhìn Vân Thiên Trạch: "Vậy còn ngươi? Ngày hôm qua ngươi đi tham gia kỳ nghệ đại thi đấu, có phải hay không cũng muốn làm quan, làm tướng trụ cột nước nhà?"

Vân Thiên Trạch có chút nhíu mày: "Ta vốn là nhất thời có hứng thú, khi còn bé không ai cùng ta chơi đùa, chỉ có ta đánh cờ với chính mình, cửu nhi cửu chi, mà cũng có chút tinh thông kỳ nghệ, nên lần này cũng là muốn thử xem tài nghệ của mình tới đâu, không nghĩ tới cầm được giải nhất trở về."

Như Phong giật mình trợn mắt lên, xem ra lúc nhỏ hắn thật là tịch mịch rồi, nhưng nói đến đánh cờ, lại nghĩ đến Mộc Vấn Trần, hắn cũng là người thích đánh cờ với chính mình.

"Như Phong à, ngươi sau này muốn làm cái gì?" Vân Thiên Trạch đột nhiên hỏi.

Như Phong im lặng không trả lời.

Nàng muốn làm gì à? Gia gia đương nhiên nghĩ muốn nàng là một tướng quân danh trấn thiên hạ rồi, còn cha cùng nương phỏng chừng đều muốn nàng nhanh chóng khôi phục lại phận nữ nhi, sau đó tìm người mà gả chồng cho, cuối cùng thì sinh và nuôi dưỡng con cái, cả đời như vậy mà trôi qua.

Nhưng mà nàng thì? Như Phong rất ít nghĩ tới điều này, trước mắt thì nàng chỉ nghĩ là ở tại học viện này khoảng ba bốn năm nữa, sau đó thì sẽ trốn tránh kỳ vọng của gia gia, cuối cùng có lẽ sẽ giang hồ một phen, hoặc là đi du ngoại nơi nào đó, ngắm núi đùa sông, cả đời như thế.

Thành thật mà nói, đến thế giới này, nàng chung quy cảm giác được nàng đã sống một đời rồi, so với người khác thật may mắn, cho nên luôn nghĩ muốn tùy tâm mà sống, nhưng vừa lại cảm giác bây giờ phải sống thật tốt, cho nên từ nhỏ đã cố gắng học tập nhiều điều thật tốt, nên bây giờ cảm thấy bản thân cũng ổn, riêng về tương lai của chính nàng sau này? Thật đúng là chưa có suy nghĩ cụ thể.

"Như Phong, Như Phong... Nghĩ đến cái gì vậy?" Vân Thiên Trạch lo lắng nhìn vào biến đổi sắc mặt của Như Phong, mặt nhăn mà mắt nhắm chặt như vậy.

Như Phong phục hồi lại tinh thần, nhìn trước mắt là một khuôn mặt đẹp tuyệt mỹ liền khen: "Thật sự là xinh đẹp!"

Mặt Vân Thiên Trạch trắng không còn chút máu liếc Như Phong một cái, cũng không nhìn ánh mắt của người khác, mà trực tiếp gõ vào đầu Như Phong một cái, nói: "Ngươi hả, không thèm trả lời câu hỏi mà toàn đánh trống lãng sang chuyện khác, thật là thói quen bất hảo mà!"

Như Phong cố lấy cơ miệng, bất mãn nhìn hắn mà lớn tiếng nói: "Các ngươi cũng không phải đều giống nhau? Nhất là ngươi và Tước ca ca, càng lại cao thủ hơn, ta mà hơn các ngươi điều này thì quá vọng tưởng rồi."

Vân Thiên Trạch mỉm cười nói: "Hay là chúng ta đi xem trận đá túc cầu đi, trận đấu này có Dục Tước và Dục Tuyên tham gia đó."

Nhãn tình Như Phong sáng lên, thiếu chút nữa quên rồi, hôm nay chắc là trận đầu thi đá túc cầu nên có rất nhiều người đến xem đây, sân thi có rất nhiều người, tỷ như Dục Tước Dục Tuyên, Bạch Nhất Quân, Dung Ức Ảnh cùng Cao Càng Tề, cho nên trận thi đấu này không cố gắng thì không xong.

Vì vậy hai người liền cùng nhau đi đến sân diễn ra trận đấu.

Đá túc cầu kỳ thật chính là môn đá banh ở thời hiện đại, mà bóng đá tại Trung Quốc có lai lịch từ thời đại ngày xưa. Nhưng thực tế, đa số thì chỉ có nam nhân Trung Quốc tham gia, do đó Như Phong hiện đại đối với bóng đá cũng không có gì hứng thú.

Ngay trong trận thi đấu đá túc cầu này, đều là các đệ tử có thế gia cao nhã địa vị ngang nhau, người nghèo căn bản không được đi học.Tuy nói Như Phong ở nhà học ba năm cầm kỳ thi họa, cũng dành thời gian nhiều để luyện võ, nhưng đối với đá túc cầu cũng là mít đặc mà thôi.

Vì thế đây là cơ hội mở mang kiến thức, vì bây giờ là thời điểm bóng đá đang thịnh hành sung khí, có hai khung cửa ở hai đầu sân, mỗi bên đội có sáu người, người của đội mang túc cầu vào khung cửa đối phương thì sẽ được ghi điểm, trên sân có một trọng tài. Có bóng cánh cửa địa bóng trận, phảng theo một năm

mười hai tháng, cộng thiết mười hai một bóng cánh cửa, tại bóng trận đồ vật xa tương hô ứng, từng bóng cánh cửa thiết thủ vệ thành viên một người, trận đấu song phương nhân số tương đương, có người trọng tài trường cùng phó người trọng tài trường đều một người chấp pháp.

Vài ngày địa trận đấu là có bóng cánh cửa địa, cho nên thượng trận nhân số đông đảo, xem náo nhiệt địa người cũng nhiều.

Túc cầu rất nặng, cho nên đối phương trong trận đấu càng lúc càng phải gắng sức của mình, bất quá Như Phong đối với cái này không nhiều hứng thú lắm, vì nàng cảm thấy ở hiện đại xem hay hơn, nhưng nàng xem chính là người mà không phải túc cầu, mỗi lần người của đội nào tiến vào dành lấy túc cầu ở trong chân thì cổ động viên nhà đều vỗ tay hoan hô reo hò, riêng Vân Thiên Trạch tay chẳng buồn lay động, làm cho Tiểu Thanh ở bên cạnh một mực nhìn ghi hận không thôi.

Vân Thiên Trạch vẫn vẻ mặt thản nhiên như thường, nhưng khi nhìn về phía Như Phong thấy vẻ mặt hứng thú mắt sáng rỡ, thì hắn lại mỉm cười.

"Thiên Trạch, ta không nghĩ tới Dục Tước bọn họ có tài nghệ đá cầu lợi hại như vậy, còn có Bạch Nhất Quân kia, mặc dù hắn luôn cùng ta đối nghịch, nhưng không thể phủ nhận là hắn ta rất lợi hại nha!" Như Phong chứng kiến thân thể Bạch Nhất Quân linh hoạt chèp ép trong đám người chui đến đánh tới, nghĩ đến nếu như chính mình ở bên trong, như vậy chẳng phải là thiệt thòi cho bản thân hay sao?

Trận đấu tiến hành rất kịch liệt, các va chạm thân thể không ngừng xảy ra, dưới chân không ngừng mà giành lấy quả cầu, hai mắt mọi người đều nhìn chăm chăm vào trái cầu hình tròn, có tiếng thở dài, có tiếng hoan hô…

Như Phong cảm giác được đội hình có thực lực chính là do có Dục Tước cùng Dục Tuyên, bởi vì bọn họ phối hợp rất tốt, xem ra đã hợp tác qua vô số lần rồi, mà Bạch Nhất Quân lại là người cao lớn rất dũng mãnh, người bình thường cũng không dám trực tiếp cùng hắn sáp lá cà.

Vừa mới bắt đầu, mà Như Phong lại thấy hăng hái bừng bừng, nhưng qua khoảng nửa giờ sau thì nàng không còn hứng thú nữa, đang cân nhắc nên đi nơi khác xem một chút, tỷ như võ thuật.

Nghĩ tới đây, nàng nhìn thoáng qua Vân Thiên Trạch, thấy toàn bộ tinh thần hắn chăm chú, định một mình rời đi.

Ngay lúc Như Phong chậm rãi xoay người rời khỏi, trong sân thi cầu có tiếng hô lớn, sau đó một bóng dáng vượt tới, hoành chân một đá, làm ọi người khinh hô theo, thẳng tắp mà đá bay bóng ra khỏi sân, hướng bay vào giữa đám người đang xem thi đấu.

Như Phong đã cảm giác được có cái gì tập kích, chỉ là bên cạnh nhiều người quá, trong một khắc nàng đang chuẩn bị động thủ ngăn cản thì có một người thứ hai mang theo mùi hương thân thể ấm áp ôm lấy che chở cho nàng.

Chậm rãi, chậm rãi, như là những pha quay chậm giống nhau, Như Phong vội vàng xoay người lại, thân thể kia chậm rãi trượt xuống, một dòng nước lỏng ấp áp bắn tung tóe lên bộ áo màu xanh của Như Phong.

Nhìn thấy màu máu đỏ như vậy, Như Phong nhất thời luống cuống, nàng ôm thân thể yếu đuối của Vân Thiên Trạch, kêu lên đầy sợ hãi: "Mau gọi đại phu!"

"Thiếu gia!"

"Vân Thiên Trạch!"

… …

Đám người hoảng loạn cả lên, những người xung quanh không ngừng la hét, Như Phong nhìn khuôn mặt trắng bệch như tờ giấy của Vân Thiên Trạch, lúc này mới biết là cảm giác chân thật, nước mắt không khỏi chảy xuống: "Thiên Trạch, ngươi không sao chứ?"

Lúc vừa nói câu này, Như Phong cũng không tin là hắn không có việc gì, bởi vì sắc mặt hắn trắng bệch, khóe miệng lại có chút vết máu.

Vân Thiên Trạch cũng miễn cưỡng mở mắt ra: "Không có việc gì."

Dục Tước cùng với Dung Ức Ảnh vọt đến nơi, đẩy Tiểu Thanh đang khóc lóc kế bên ra, xem xét một hồi rồi Ức Ảnh nói: "Chắc là không có gì nghiêm trọng đâu, chỉ là thân thể Vân Thiên Trạch yếu hơn so với người thường cho nên mới bị hộc máu mà thôi."

"Như thế nào mà không có việc gì? Cũng đã hộc máu rồi, thật đáng chết mà, cầu hồi nãy là ai đá vậy?" Như Phong đột nhiên nghĩ đến vấn đề này.

Sắc mặt Dục Tước liền trầm lắng lại, không còn vui vẻ như bình thường: "Vốn là do Bạch Nhất Quân, một cước này phỏng chừng là dùng lực đạo rất lớn đây." Như Phong gương mắt lên nhìn trong đám người tìm kiếm, đã thấy Bạch Nhất Quân kinh ngạc đứng trong đám người bên ngoài, vẻ mặt thừ người ra, Như Phong nhìn hắn, tâm trạng đầy phẫn nộ, trong tâm oán hận mà nghĩ: Bạch Nhất Quân, ngươi lần này nhất định trốn không thoát rồi!

"Đại phu tới!" Mọi người lập tức tản ra theo phía giọng nói phát ra, Dục Tuyên cầm tay dẫn đến một lão nhân tóc bạc, nhưng nhìn lão nhân cũng thở rất khó khăn.

Dục Tước quát khẽ: "Tiểu Tam, buông đại phu ra!"

Đại phu kia một lần nữa cước kiên định mà, mặc dù đang bấn loạn nhưng vẫn cố gắng phục hồi lại tinh thần, vì đạo đức nghề nghiệp , bước ngay lên phía trước cầm tay Vân Thiên Trạch xem mạch, lúc này Vân Thiên Trạch đã hôn mê rồi.

Sau khi đại phu ngưng thần một hồi rồi không ngừng mà lắc đầu, làm cho tâm lý cả đám người cũng đều bất ổn, Tiểu Thanh lại càng nước mắt riền miên.

Như Phong nhẫn nại mà nhìn đại phu, chân hận không thể túy nguyệt cũng ở chỗ này.

Qua một hồi lâu, đại phu mới nói: "Vị công tử này nguyên là có ứ đọng huyết trong ngực, bây giờ đột nhiên bị tác động, cũng chỉ là đem ứ đọng huyết phun ra ngoài, mặc dù bây giờ xem đối với thân thể của hắn vốn là không tốt, nhưng nghĩ kỹ lại thì vị công tử này ngược lại là trong họa có phúc đó."

Mọi người vừa nghe xong, tất cả đều thở phào một hơi, nếu không vì đầu Vân Thiên Trạch đang nằm ở trên đùi mình thì Như Phong nàng cũng muốn giống như Tiểu Thanh xụi lơ trên mặt đất.

Lần đầu tiên có người vì mình mà bị thương, loại cảm giác này, thật sự không dễ chịu.

Sau khi đại phu cho toa thuốc, nhóm Như Phong tìm cáng đem Vân Thiên Trạch quay về phòng ngủ, Như Phong lưu lại chiếu cố hắn, những người khác tiếp tục trận đấu.

Nhưng khi thi đấu, đệ tử Phong Hiền Viện rõ ràng không còn dũng mãnh như vừa rồi, Bạch Nhất Quân lại càng không yên lòng, Dục Tước cùng Dục Tuyên cũng lại phân tán lực chú ý.

Cho nên sau nửa canh giờ, Phong Hiền Viện bị thua trận.

Nhưng Lạc Lâm Viện không có hoan hô vui mừng, Phong Hiền Viện lại có vẻ cũng không quan tâm đến thất bại.

Dung Ức Ảnh đi theo lên núi, nói: "Vậy là Bạch Nhất Quân không có cố ý?"

Dục Tước suy nghĩ một hồi, nói: "Hẳn là có, hắn vốn cùng Như Phong không bằng lòng, lần này cũng là nghĩ muốn nhắm vào Như Phong, vốn lấy thân thủ Như Phong , đoạn sẽ không dễ dàng bị thương, nhưng không nghĩ tới là Vân Thiên trạch sẽ thay Như Phong cản một bóng nọ."

Dục Tuyên vẻ mặt phức tạp nói: "Không nghĩ tới Vân Thiên Trạch tiểu tử kia có động tác nhanh nhẹn như vậy!"

Dung Ức Ảnh liền trầm mặc.

56. Q.1 - Chương 56: Thăm Bệnh

Edit: Nhoktho

Beta: LHuong

Nóng hôi hổi đấy mời các nàng thưởng thức

Như Phong ngồi ở bên cạnh Vân Thiên Trạch, nhìn hắn ngủ say, sắc mặt lại tái nhợt, hai bờ môi bạc phết hơi hé mở [bạc môi :môi mỏng, mẹ ta bảo con trai môi mỏng sẽ không chung thủy >_<] có="" thể="" nhìn="" thấy="" hàm="" răng="" trắng="" như="" tuyết="" bên="" trong,="" nhìn="" hướng="" lên="" trên="" thì="" lông="" mi="" dài="" cong="" đang="" an="" tĩnh="" buông="" xuống,="" như="" phong="" hâm="" mộ="" cực="" kỳ,="" suy="" nghĩ="" một="" chút="" liền="" đưa="" tay="" lên="" tính="" sờ.(ăn="" đậu="" hũ="" a="">o<>

Mới vừa muốn động thủ, phía sau liền truyền đến thanh âm của Tiểu Thanh khẽ quát: "Ngươi muốn làm gì vậy?"

Như Phong vừa quay đầu, nhìn thấy khuôn mặt thanh tú của Tiểu Thanh đang tức giận mà trừng mắt nhìn mình, vội vàng giơ hai tay lên, rời khỏi bên giường. Từ lúc Vân Thiên Trạch chủ động thay Như Phong cản một bóng, Tiểu Thanh liền xem Như Phong không vừa mắt mình rồi, nên bây giờ hắn nhìn Như Phong cũng không thể dùng từ "Nhìn", chỉ có thể dùng từ "Trừng" .

Thấy Như Phong rời đi, Tiểu Thanh lúc này mới tỏ vẻ hài lòng, đem khăn lông trong chậu nước rửa mặt vắt khô, sau đó chậm rãi lau sạch mặt Vân Thiên Trạch.

Như Phong suy nghĩ một chút, nhẹ giọng nói: "Ta đi ra ngoài một chút."

Tiểu Thanh gật đầu nhưng không quay đầu lại, Như Phong cũng không để ý nữa, biết gã sai vặt này bây giờ đối với mình rất tức giận, dù sao thiếu gia nhà hắn vì cứu mình mới bị thương.

Như Phong dùng sức chạy như điên, trên đường cùng lúc đụng phải ba người Dục Tước.

"Như Phong, chạy nhanh cấp bách đi đâu vậy?" Dục Tước cùng Dục Tuyên vội vàng ngăn cản.

Như Phong ngừng cước bộ lại, hồi đáp: "Ta muốn đi tìm sư muội của ta đến xem, không bằng ta cứ lo lắng."

Nói xong dưới chân liền sinh gió, nhanh như chớp đã bỏ chạy, rất nhanh liền biến mất không gặp.

Dung Ức Ảnh nhìn Như Phong như vậy liền khen: "Cao thủ khinh công!"

Dục Tuyên trừng mắt, xoay người cùng Dục Tước tiếp tục đi.

Như Phong thi triển khinh công cả đoạn đường , tới phố thị mới bước nhanh mà đi, cho nên rất nhanh đã tới ngay Tiệm ăn vi thiên dược thiện, nơi Túy Nguyệt cùng Hàn Sơn mở, vì mấy ngày nay Như Phong bỏ công quảng cáo tại Đại hội thể thao, nên bây giờ mặc dù mới khai trương, nhưng lợi nhuận cũng không tệ lắm.

Mới vừa vào tiệm, liền nhìn thấy Túy Nguyệt đang xem mạch một nữ tử, một bên còn nhẹ nhàng mà vừa nói nói cái gì, Như Phong thở dài một hơi, bước nhanh đi qua, kêu lên: "Sư muội!"

Túy Nguyệt ngẩng đầu, vừa nhìn thấy là Như Phong, hai tròng mắt nhất thời sáng ngời: "Sư huynh, sao ngươi lại tới đây? Không phải không rảnh sao?"

Như Phong lắc đầu nói: "Muội bây giờ theo ta lên viện một chuyến đi, ta có việc tìm muội hỗ trợ, còn nữa, mang theo cái hòm thuốc của muội luôn."

Túy Nguyệt sững một chút, nhìn Như Phong: "Sư huynh, có phải ngươi ngã bệnh rồi không ?"

Như Phong quay mình mắt trợn trắng: "Không phải ta, nhanh lên một chút đi."

"Ồ, được, ngươi đợi lát nữa, ta đi nói cho Hàn Sơn." Vừa nói liền xin lỗi khách nhân trước mắt, sau đó mới đi vào trong.

Lúc Như Phong chờ đợi Túy Nguyệt, tiểu viện bên trong toàn bộ đều là nữ quyến địa phương, giờ phút này đang bàn tán xôn xao.

"Các ngươi xem, phía trước cái cửa kia chính là Úy Trì Như Phong, nghe nói lần này Phong Hiền viện có thể thắng lợi thi đấu về Thơ đều là nhờ hắn." Một người nói rất kinh hỉ, mang theo âm điều tận lực đè thấp.

“Đúng vậy đúng vậy, lúc ấy ta theo ca ca ta có đi xem, ca ca ta nói Úy Trì Như Phong là nhân tài khó gặp, tại phương diện thi từ không người nào có thể và hơn nữa văn tư hắn nhanh nhẹn, cơ hồ không cần bao lâu thời gian đã nghĩ ra đáp án rồi, các ngươi không biết, lúc ấy sắc mặt thư nhã công tử cuồng ngạo Lạc Lâm viện thật khó coi.” Vừa nói si ngốc mà nở nụ cười.

“Nhưng mà, nghe nói hắn là kẻ đoạn tụ có ý trung nhân rồi, ta nghe người khác nói là một trong ba vị tài tử còn lại.” Một thanh âm khác có tiếc nuối.

“Cái gì? Chẳng lẽ Dục Tước, Dục Tuyên cùng Vân Thiên Trạch cũng là kẻ đoạn tụ sao?” thanh âm khó tin.

“Không có khả năng! Bọn họ sao có thể là kẻ đoạn tụ được, nhất định là có người đố kỵ mới nói thế?” Thanh âm như đinh chém sắt.

“Nhưng là ta nghe nói hôm nay Vân Thiên Trạch vì hắn mà cản một bóng, bây giờ hộc máu nằm trên giường rồi.” Có người chần chờ mà nói.(nói gì mà nghe kinh thế >0<>

“Hãy nghe ta nói, điều đó cũng không chứng minh được! Bọn họ là tứ đại tài tử chỉ có tình huynh đệ mà thôi, Như Phong thích sư muội của hắn, cũng chính là chủ cửa hàng Túy Nguyệt. Bằng không, sao hôm nay ta lại mang bọn ngươi tới nơi này xem?” Một người nữ tử ra vẻ rất quyền uy mở miệng rồi.

Lời này vừa nói ra, mọi người tựa hồ cũng thở phào nhẹ nhõm, vừa lại ca ngợi Như Phong cái gì cái gì mà anh tú.

Nhóm khác, một nha hoàn nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, đúng là Úy Trì Như Phong.”

“Mắt của ta không có bị đui!” Mộ Dung Nghênh Hà trào phúng mà liếc mắt nhìn đồng nữ tử ngu ngốc bên cạnh.

“Như vậy, tiểu thư người sao lại còn cười được?” Nha hoàn sợ hãi hỏi, mới vừa rồi tiểu thư rõ ràng rất phẫn nộ, rất thương tâm, cho nên mới nghĩ muốn tới nơi này tìm Túy Nguyệt.

Mộ Dung Nghênh Hà nhẹ nhẹ nở nụ cười: “Chỉ cần hắn không phải thích nam nhân là tốt rồi, chỉ cần hắn còn thích nữ tử, một ngày nào đó ta chắc chắn sẽ làm cho hắn quỳ gối ngay dưới chân Mộ Dung Nghênh Hà ta!” (vâng, chị cứ mơ đi ạ @_@)

“Tiểu thư thật là lợi hại!” Nha hoàn cúi đầu thuận mi mà nghênh hợp.

“Hừ!”

… …

“Sư huynh, chuyện gì mà sốt ruột như vậy hả?” Túy Nguyệt đi theo phía sau Như Phong, lau lau mồ hôi mới hỏi.

Như Phong nhìn nàng khuôn mặt trắng nõn ửng đỏ, vội vàng chậm bước lại, nói như thế nào Túy Nguyệt cũng không có tập qua võ, theo không kịp cước bộ mình.

“Kỳ thật cũng không phải chuyện lớn lắm, chỉ là muốn mời ngươi đi giúp Vân Thiên Trạch xem một chút, hôm nay hắn cản cho ta một bóng.” Như Phong một tay cầm theo cái hòm thuốc, tay kia duỗi rồi ra, cầm tay Túy Nguyệt.

“Sư huynh, vậy ngươi có bị đả thương hay không?” Túy Nguyệt thấy Như Phong lắc đầu, vội hỏi, “Là công tử có hình dáng yếu ớt sao? Nhưng mà lấy tu vi sư huynh, một bóng hẳn là không thể gây thương tổn được cho ngươi mới đúng chứ.”

“Đích xác sẽ không đả thương đến ta, chỉ là lúc ấy nhiều người, lúc ta muốn tránh ra, hắn đã phóng lại đây rồi.” Như Phong cũng rất bất đắc dĩ, nàng tình nguyện mình bị thương, cũng không nguyện làm cho Vân Thiên Trạch thay mình bị thương, nói như thế nào thân thể của mình cũng tốt hơn so với hắn .

“Sư huynh, không nên tự trách, nghĩ đến một bóng hẳn là không có uy lực lớn như vậy mới đúng.” Túy Nguyệt thấy Như Phong cau mày, vội vàng an ủi nói.

“Có lẽ vậy.” Như Phong trầm mặc, mặc dù lão đại phu nói không có gì trở ngại, chỉ cần tĩnh dưỡng nửa tháng cho tốt là được rồi, nhưng mình vì tâm lý áy náy, cho nên mới tìm Túy Nguyệt.

Đoạn đường Như Phong nắm tay Túy Nguyệt đi qua sân rộng, đi lên thềm đá, hai người tư thái tự nhiên, không coi ai ra gì, nhưng người xung quanh lại thấy rất rõ ràng, đều cảm thán: ai nói Úy Trì Như Phong là kẻ đoạn tụ? Nhìn cặp đôi người ta thật thân thiết nha!

Mà Túy Nguyệt lại không có thần kinh thép như Như Phong, nàng luôn luôn không muốn gây chú ý cho người khác, chỉ là mỗi lần cùng sư huynh ở cùng một chỗ điều khiển cho người khác chú ý, này là 2 tiệm đều đột nhiên có rất nhiều nữ khách còn trẻ tuổi tới, đều dùng ánh mắt khác thường nhìn mình, nàng cũng không rõ vì là cái gì nhưng mọi người xem đều không quen nữ đại phu, nhưng giờ cùng sư huynh lên núi, ánh mắt khác thường mọi người dọc theo đường đi làm cho nàng đỏ bừng mặt.

Chỉ là nàng từ nhỏ đối với sư huynh phi thường ngưỡng mộ, khi còn bé sư huynh cũng thường thường nắm tay nàng đi qua sơn đạo gập ghềnh, bây giờ mọi người đều đã lớn, nếu như nắm tay cái kia thật là của nam tử, như vậy mình có thể thật sự không chịu cho hắn dắt, nhưng bây giờ biết sư huynh là nữ tử, liền cảm thấy không có gì là không được.

Cho nên tư thái hai người mới tự nhiên như vậy, nhưng thật ra khiến cho người khác cảm thấy kỳ quái.

Ít nhất tại sân rộng, Bạch Nhất Quân hung hăng nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Như Phong, làm cho tiểu lâu la một bên hắn không dám lên tiếng.

Đi tới giữa giáo cửa sườn núi, sau khi Như Phong cùng người gác cổng đánh bắt chuyện có thể mang theo Túy Nguyệt đi vào, nhưng quay đầu vừa nhìn, thấy Túy Nguyệt thở hồng hộc, liền đau lòng nói: "Đều do ta không có để ý đến thể lực của ngươi."

Túy Nguyệt muốn móc ra khăn tay lau lau mồ hôi, nhưng nhất thời lại tìm không được, Như Phong liền đem khăn tay mình đưa qua, lau trên trán Túy Nguyệt, Túy Nguyệt nhìn Như Phong với khuôn mặt tuấn mỹ như tạc tượng, biết rõ nàng là nữ tử, nhưng dưới khuôn mặt chuyên chú nhìn nàng chăm chú như vậy, mặt nàng vốn hồng liền trở nên đỏ hơn.

Như Phong thấy thế, cười ha ha: "Ha ha, đùa ngươi thôi." Cười rồi, tâm tình thật ra tốt hơn một chút.

"Đáng ghét!" Túy nguyệt tiếp nhận khăn tay, hờn dỗi một câu.

"Như Phong, ngươi đang làm gì?" Tiếng nam nhân dễ nghe truyền đến, Như Phong xoay người nhìn, là Mộc Vấn Trần .

Hắn đứng ở bên trái lối đi vào đường mòn, vẫn như cũ là một bộ y bào trắng thuần, áo quần tôn lên dáng người cao ngất, một tay để ở phía sau lưng, một tay đưa ra ở phía trước, tròng mắt ngăm đen nhìn chằm chằm Như Phong, không hề có tâm tình, Mộc Đồng đứng phía sau Mộc Vấn Trần vẻ mặt không chút thay đổi, cũng là nhìn chằm chằm Như Phong.

Như Phong ngẩn người, liền phục hồi tinh thần lại, cao hứng mà nói: "Không có gì, tính đi thăm Thiên Trạch, sơn trưởng ngươi đây làm gì? Vì rất ít thấy ngươi đi ra ngoài."

Hai tròng mắt Mộc Vấn Trần chuyển biến, chứng kiến Như Phong cùng Túy Nguyệt nắm tay gắt gao thân mật, âm thanh lạnh lùng nói: "Trong viện mà thân mật như thế còn ra thể thống gì, ngươi thân là Học trưởng há không rõ đạo lý này?"

Như Phong vừa nghe, vội vàng buông tay Túy Nguyệt ra, sau đó đem nàng đặt ở phía sau mình, nói: "Đây là sư muội của ta, Túy Nguyệt, Túy Nguyệt, đây là sơn trưởng Phong Hiền viện, Mộc Vấn Trần."

Sau đó cúi xuống bên tai nàng lặng lẽ nói: "Hắn có phải nam tử tốt hay không? Chỉ là không biết hắn mấy tuổi mà thôi, có lẽ đã bốn mươi tuổi rồi cũng nên, nhưng mặt không đoán ra được."

Vốn nói tiếng rất nhỏ, Túy Nguyệt muốn cười không dám cười, không thể làm gì khác hơn là nghẹn, hai tròng mắt không ngừng mà nhìn mặt Mộc Vấn Trần, gặp hắn lạnh lùng mà nhìn chằm chằm mình, nhãn lực lực sát thương như vậy không thua gì sư phụ, vì vậy vội vàng cúi đầu.

Lúc Như Phong đối mặt lại với Mộc Vấn Trần cùng Mộc Đồng, trên mặt liền bày đặt tươi cười rất giả dối, giả vờ không nhìn vẻ mặt cứng ngắc của bọn họ nhất là ánh mắt có thể giết chết người của Mộc Đồng, cười nói: "Sơn trưởng, nếu không có chuyện gì thì ta phải đi đây."

Vừa nói liền nhấc chân hướng phải mà đi.

Đi vài bước, liền phát hiện Mộc Vấn Trần cũng đi theo phía sau mình, vì vậy nghi hoặc mà xoay người nói: "Sơn trưởng, ngài theo tới nơi này làm gì?"

Vẻ mặt Mộc Vấn Trần lạnh nhạt, trong miệng lại quan tâm nói: "Ta nghe nói có người ở trận đấu túc cầu bị thương hộc máu, cho nên tới xem một chút." Lời này của hắn vừa nói ra, vẻ mặt Mộc Đồng vốn lạnh lùng cứng ngắt lập tức tỏ ra kinh ngạc.

Như Phong lúc này mới cười nói: "Ha ha, như vậy đi theo ta đi."

Đối với thái độ trước sau không hiểu vì sao của Như Phong, Mộc Vấn Trần cũng không nói gì thêm.

Như Phong rất nhanh liền khôi phục thái độ trước kia, đi tới bên cạnh Mộc Vấn Trần, đem chuyện đã trải qua nói một lần, cuối cùng lại có chút khổ não mà nói: "Ôi, bây giờ trong lòng ta rất áy náy, ngươi nói xem, thân thể Vân Thiên Trạch xui xẻo như vậy vì sao mà lại thay ta ngăn bóng chứ? Ta thật hận không thể đem quả bóng đánh vào người ta, cũng không muốn Thiên Trạch hộc máu đâu!"

Lúc nói chuyện, cước bộ Như Phong liền chậm lại, cước bộ Mộc Vấn Trần cùng Như Phong đồng nhất: "Không có việc gì, các ngươi là huynh đệ đồng môn, ta tin tưởng nếu như Vân Thiên Trạch gặp nạn, ngươi cũng sẽ thay hắn ngăn cản có phải không? Bây giờ Vân Thiên Trạch thay ngươi ngăn cản như vậy, chắc hắn xem ngươi là huynh đệ tốt của hắn, cho nên ngươi cũng không cần suy nghĩ nhiều."

Như Phong ngẫm lại, cũng hiểu được, vì vậy mở to hai mắt nhìn Mộc Vấn Trần: "Sơn trưởng, hình như đây là lần đầu tiên người nói nhiều với ta như vậy, ta vốn nghĩ rằng ngươi có chút khó khăn khi nói chuyện, ta cũng tính cho sư muội xem giúp ngươi một chút, bây giờ xem ra ta không cần rồi, ngươi rất bình thường mà.

Lời này nói ra làm cho trán Mộc Vấn Trần cùng Mộc Đồng đều nổi gân xanh, cho nên liền làm cho những đệ tử muốn đến chào hỏi bây giờ cũng đi đường vòng, làm cho bọn Như Phong ở ngả này thanh tịnh không ít.

"Nhưng mà nói chuyện với ngươi thanh âm rất êm tai, nếu như ngươi có thể nói nhiều một chút thì tốt rồi." Như Phong tiếc hận mà thở dài nói.

Nghe vậy, vẻ mặt Mộc Vấn Trần lại khôi phục lạnh nhạt, tuy nhiên trong ánh mắt lại thấp thoáng nét cười, nhưng tay Mộc Đồng lại nổi lên gân xanh, hung hăng mà nhìn chằm chằm sau ót Như Phong.

Túy Nguyệt nhìn Mộc Đồng bên cạnh tỏa ra sát khí, trong lòng lạnh lạnh, âm thầm thở dài nói: "Sư huynh, sao đường xa như vậy hả? Ngươi có một người như tảng băng đi theo sau như thế sao có thể nói nhiều như vậy hả? Đáng thương cho ta ở phía sau vừa khó chịu bị dày vò đây nè."

Khi tới sân sau của Vân Thiên Trạch, Mộc Vấn Trần ngăn lại rồi khác ân cần thăm hỏi, trực tiếp đi theo Như Phong vào phòng Vân Thiên Trạch cùng Dục Tước.

Trong phòng, Vân Thiên Trạch đã tỉnh dậy, Dục Tước, Dục Tuyên cùng Dung Ức Ảnh cũng ở đây, một khắc nhìn thấy Mộc Vấn Trần, trừ Dung Ức Ảnh ra, ba người khác đều có vẻ mặt phức tạp.

Như Phong thấy được không khí trầm lắng kỳ lạ bèn nhanh nhẹn lên tiếng phá vỡ.

"Đến đây, đây là Vân Thiên Trạch, vị bên người ta là sơn trưởng Mộc Vấn Trần của chúng ta, hắn là đến thăm Thiên Trạch."

Lặng im một hồi, Dục Tước cùng Dục Tuyên vội vàng cúi người cúi đầu: "Chào sơn trưởng."

Vân Thiên Trạch làm bộ muốn đứng lên, Mộc Vấn Trần liền khoát khoát tay, vì vậy Vân Thiên Trạch chỉ nói: "Cám ơn sơn trưởng đến thăm đệ tử."

Mộc Vấn Trần chỉ thản nhiên liếc mắt nhìn bọn hắn rồi nói: "Không nên đa lễ, các ngươi coi như ta không có ở đây là được."

Như Phong mân mê miệng, nhìn hắn: "Ngươi là một mỹ nam như vậy đứng ở chỗ này, chúng ta sao có thể xem ngươi không có ở đây? Chúng ta cũng không phải người mù!"

Dục Tước gõ gõ đầu Như Phong, ôn nhu cười nói: "Không nên nói chuyện với sơn trưởng như vậy."

Như Phong le lưỡi, vội vàng kéo tay Túy Nguyệt đứng một bên qua, mừng khấp khởi mà nói: "Đến đây, Thiên Trạch, đây là sư muội Túy Nguyệt của ta, y thuật rất lợi hại, cho nàng giúp ngươi xem mạch một chút đi, bằng không ta lo lắng lắm."

Vân Thiên Trạch tao nhã nhìn Túy Nguyệt, lắc đầu: "Thôi khỏi đi, không sẽ làm phiền Túy Nguyệt cô nương, cơ thể của chính mình thì ta đã biết rõ, hơn nữa đại phu cũng nói không có việc gì."

Như Phong xụ mặt: "Chẳng lẽ ngươi không tin y thuật của sư muội ta sao?"

Vân Thiên Trạch vội vàng lắc đầu, cười khổ: "Ta chỉ là không muốn phiền đến các ngươi thôi, thôi được, đến đây đi." Vừa nói liền kéo ống tay áo, lộ ra một cánh tay trắng như tuyết, da bóng mịn như ngọc, dĩ nhiên không có chút lông tay ..., nhưng vì rất trắng không còn chút máu, nên thấy rõ mạch máu màu lam phía dưới, cũng có chút dọa người.

Như Phong đột nhiên đi tới, cũng kéo áo giơ cánh tay ra, khen: "Thật sự là một cánh tay như ngọc ha, Thiên Trạch, nhìn xem tay ngươi thật hoàn hảo so với ta?"

Vân Thiên Trạch dở khóc dở cười, Tiểu Thanh bên cạnh cũng vuốt ve tay Như Phong: "Như Phong thiếu gia, ngươi đừng nói là loại này, so với nữ nhi thì cũng có cái gì đó giông giống."

Như Phong biết miệng, không nói gì.

Túy Nguyệt an ủi mà vỗ vỗ bả vai Như Phong, nhân tiện chuẩn bị thay Vân Thiên Trạch xem mạch, không nghĩ rằng tayVân Thiên Trạch co rụt lại, tránh tay Túy Nguyệt.

Mọi người sửng sốt, Vân Thiên Trạch vội nói: "Xin lỗi, ta không quen nữ tử chạm ta."

Túy Nguyệt suy nghĩ một chút, biết bây giờ rất nhiều người xem thường nữ đại phu, tính ra cũng chỉ có sư huynh đối với mình coi trọng như vậy, vì vậy lấy ra một cái khăn tay đưa cho Như Phong.

Như Phong mặt trắng không còn chút máu liếc mắt nhìn Vân Thiên trạch: "Thật sự là cổ hủ, sư muội ta cũng đã không ngại, ngươi lại nhỏ nhen như vậy." Vừa nói liền cẩn thận lấy khăn bao một vòng tay Thiên Trạch.

Vân Thiên Trạch đỏ mặt, không có ý tứ mà cười cười.

Tay Túy Nguyệt để trên khăn tay, cười nói: "Vân công tử không nên lưu tâm, ngươi đã cứu ta sư huynh, ta còn không tạ ơn ngươi."

Vừa nói liền ngưng thần đứng lên, lại xem sắc mặt Vân Thiên Trạch cùng lưỡi đài một chút, hỏi một ít vấn đề.

Như Phong vốn ở bên cạnh xem, cũng không để ý đến hào khí phía sau, nhưng Mộc Vấn Trần nói làm cho nàng để ý tới.

Hắn nói: "Như Phong, ta đi ra ngoài, ngươi không tiễn ta sao?"(í làm nũng kìa ^^)

Như Phong sửng sốt, nào có người nhanh như vậy đã đi, nhưng vẫn đứng dậy tiễn Mộc Vấn Trần.

"Đường gần như vậy lại không biết xấu hổ bảo ta tiễn? Hơn nữa ngươi tới xem bệnh người ta sao lại không đem chút đồ vật, cho dù không quả, đem hoa cũng được mà, nơi ở ngươi nhiều hoa như vậy, bằng không tiền cũng được, ta có thể cầm tiền đi mua." Mới ra ngoài sân, Như Phong nói liền một hồi, không biết tại sao, ngay trước mặt Mộc Vấn Trần, Như Phong liền đặc biệt nói nhiều, hơn nữa lại nói không chút kiêng nể.

Sau khi Mộc Vấn Trần nghe xong, một hồi lâu mới nói: "Ngươi rất thiếu tiền sao?"

Như Phong không có ý tứ mà sờ sờ đầu, thấp giọng nói: "Đúng vậy." Kiếp trước chưa từng thiếu tiền, đến nơi đây kỳ thật dùng tiền ở nhà cũng rất ít, chỉ là Như Phong cũng có đôi khi cảm giác được có tiền rất tốt, có thể mua rất nhiều thứ mới mẻ.

Mộc Vấn Trần mỉm cười, chỉ là nụ cười tươi như hoa rất nhanh liền tan mất, Như Phong không có duyên nhìn thấy.

"Như vậy ngươi có muốn không ta cho ngươi …", dừng một chút, Mộc Vấn Trần tiếp tục nói, "Cho ngươi mua đồ vật đưa Vân Thiên Trạch?"

Như Phong hoài nghi mà nhìn hắn: "Ngươi có tiền sao?" Ở trong lòng Như Phong, Mộc Vấn Trần không phải người nhân gian khói lửa (hình như là người phàm tục thì phải), trên người sao lại có bạc? (í chỉ là ảnh có bạc sẽ hơi tục khí, giống người thường nhoktho: *hếch mũi khinh thường* thần tiên cũng cần ăn mà)

Mộc Vấn Trần nghiêm túc gật đầu: "Thật sự có, ở trong ngực của ta."

Vừa dứt lời, tay Như Phong cũng đã duỗi tiến vào, duỗi tới trước ngực Mộc Vấn Trần, dùng sức sờ loạn.((=„=) em pó tay m(_ _!!!)m, chị đọc tới khúc này muốn té ghế luôn)

Mộc Vấn Trần kinh ngạc mà trừng mắt to, nhìn cái tay ngay trước ngực mình làm loạn.

Phía sau, bảo kiếm của Mộc Đồng đã ra khỏi vỏ, vận sức chờ phát động mà nhìn chằm chằm vào tay của kẻ trộm Như Phong đang không biết sống chết.

57. Q.1 - Chương 57: Sáng Tỏ

Edit: Nhoktho

Beta: LHương

Phía sau, bảo kiếm của Mộc Đồng đã tuốt khỏi vỏ, vận sức chờ tấn công.

Như Phong nghe được tiếng tuốt kiếm, nhưng lại không hề để ý tới, chỉ lo sờ soạng trước ngực của Mộc Vấn Trần một hồi, cuối cùng nàng cũng lấy ra được một thỏi bạc trong một cái túi áo.

Như Phong nhất thời cười ngẩn người nhìn vàng trong tay, đó là thỏi có hình như một tiểu oa nhi, được tạc rất khéo léo đáng yêu, vì vậy ngạc nhiên mà hỏi: "Tại sao vàng này lại giống như búp bê vậy?"

Mộc Vấn Trần sửa sang lại quần áo trước ngực, nhìn tứ phía một hồi, nói: "Không có gì, chỉ là đồ chơi nho nhỏ của một người thôi, ngươi muốn mượn thì dùng đi."

"Không được đâu ", Như Phong vội vàng lắc đầu, "Nhìn thỏi vàng đáng yêu như vậy ta sao có thể dùng nó? Hay là cho ta cái khác đi."

Lời này vừa nói ra, Mộc Đồng với ánh mắt như đao phóng tới, Như Phong chỉ vào hắn nói: "Ngươi không có, nhưng hắn chắc chắn là có!"

Mộc Vấn Trần gật đầu, vì vậy Mộc Đồng không thể làm gì khác hơn tuy không cam tâm, tình nguyện mà phải móc ra một túi bạc nhỏ, Như Phong đoạt liền, mở túi ra, móc từ bên trong ra một thỏi bạc nhỏ, rồi đem túi trả lại cho Mộc Đồng. (chậc nữ chính đúng là lưu manh)

"Ngươi không lấy thêm nhiều một chút sao?" Nhìn Như Phong tươi cười thỏa mãn, Mộc Vấn Trần hỏi.

"Không cần, đã đủ rồi, hơn nữa ta sợ nếu ta lấy thêm, Mộc Đồng sẽ lấy mạng của ta." Như Phong lắc đầu.

Mộc Vấn Trần xoay người liếc mắt nhìn Mộc Đồng, Mộc Đồng lập tức cúi đầu, lui về phía sau hai bước.

"Vấn Trần, ngươi hôm nay sao lại đối với ta tốt như vậy? Còn nói nhiều như vậy?" Như Phong khó hiểu, nhớ lại trước kia đều là mình ở một bên tự lầm bầm lầu bầu, Mộc Vấn Trần rất ít đáp lời, sao bây giờ đột nhiên lại thay đổi bản tính?

Mộc Vấn Trần nhìn Như Phong chăm chú mà không nói một lời.

Như Phong nhìn vào hai mắt của hắn, đen sâu thẳm, như suối chảy, cơ hồ có thể hút người vào, bây giờ trong con ngươi còn có một nhân ảnh của Như Phong nho nhỏ.

Tim Như Phong nhất thời đập nhanh hơn, nàng vỗ về ngực, lẳng lặng nhìn chằm chằm vào Mộc Vấn Trần.

Ánh mắt Mộc Vấn Trần chợt có tia lóe lên, nhẹ giọng nói: "Như Phong, làm đệ đệ của ta được không?"

Phía sau, Mộc Đồng nhất thời cứng đơ người, đầu bỗng nhiên mà ngẩng lên, hai mắt trợn to.

Như Phong giống như không nghe đến câu hỏi của Mộc Vấn Trần, trả lời không đâu vào đâu: "Ánh mắt của ngươi tự nhiên sao lại biến thành màu lam, mới vừa rồi ta thấy được một đạo lam quang."

"Ngươi nguyện ý làm đệ đệ của ta sao?" Mộc Vấn Trần tiếp tục hỏi.

Như Phong nhìn về phía sân cách mình không xa, nhẹ nhàng lắc đầu: "Ngươi là sư trưởng của ta, ta không thể làm đệ đệ của ngươi." Muốn làm cũng không thể làm, mình vốn là nữ tử, vạn nhất sau này Mộc Vấn Trần biết thân phận mình, như vậy mình có thể bị chết không toàn thây hay không? Như Phong vừa nhìn là biết người trước mắt rất thống hận người khác lừa gạt.

Hơn nữa người trước mắt tuổi không rõ, thân phận không rõ, tự nhiên lỗ mãng như vậy mà nhận đệ tử của hắn làm đệ đệ, sau này hắn đem mình bán thì làm sao bây giờ? Như Phong càng nghĩ càng có khả năng, mặt nhăn lại khổ sở.

Thấy mặt Như Phong nhăn như thế, Mộc Vấn Trần nhìn hắn một cái, liền bỏ lại một câu: "Không làm thì thôi." Dứt lời liền phất tay áo đi, không chịu quay đầu lại.

Như Phong miệng cong lên, người ta còn chưa nghĩ tới, một mỹ nam như vậy sao hắn có thể xem mình như người một nhà, đang nghĩ tới mình sao không cảm kích, bây giờ còn làm người ta giận bỏ đi, cái này phiền toái rồi, nhưng mà thôi, qua vài ngày chờ lúc mình rảnh rỗi lại đi tìm hắn giải thích, cùng lắm thì thật sự vừa làm đệ tử của hắn vừa làm đệ đệ, dù sao chuyện sau này, chung quy hắn cũng không thể ăn thịt mình được.

Chờ lúc Như Phong trở lại phòng Vân Thiên Trạch, Dục Tước cùng Dục Tuyên liền vội hỏi: "Không phải tiễn một chút thôi sao? Sao mà đi lâu như vậy mới trở về?"

Như Phong lấy vàng đã nhét vào trong túi ra, giơ giơ bạc khoe, nói: "Ta tìm hắn đòi tiền, nhìn đi, đây là phí dưỡng bệnh cho Thiên Trạch."

"Vì cái này?" Dục Tuyên hoài nghi hỏi, "Bởi vì chuyện, chuyện tiền bạc mà đi lâu như vậy hả?" Hắn thấy sắc mặt Như Phong không thích hợp, hoàn toàn không có hưng phấn khi nhắc đến tiền, ngược lại tỉnh bơ như không có chuyện gì, cho nên ôm hoài nghi mà hỏi.

Như Phong bĩu môi, trừng mắt: "Biết ngươi lợi hại rồi, thật sự là còn phát sinh chuyện khác."

"Ách… Sơn trưởng hình như thật sự đối xử rất tốt với Như Phong." Dục Tước sờ sờ cằm, mở miệng nói.

Như Phong thấy Vân Thiên Trạch đang nằm ở trên giường nhìn mình, vội nói: "Sư muội, hắn thế nào rồi?"

Túy Nguyệt đang ngồi viết đơn thuốc tại bàn, cúi đầu hồi đáp: "Cũng không có chuyện gì lớn đâu, ta chỉ sửa đơn thuốc một chút thôi, như vậy Vân công tử có thể rút ngắn một nửa thời gian, không nên nằm ở trên giường lâu như vậy." Vừa nói liền nhìn thoáng qua Như Phong.

Như Phong và Túy Nguyệt sống cùng nhau mấy năm, đương nhiên biết ý tứ của nàng, cũng chỉ là gật đầu.

"Ta sẽ đưa sư muội của ta xuống núi, thuận tiện đem dược thảo về." Như Phong thấy Túy Nguyệt đã viết xong, liền mở miệng nói.

Dung Ức Ảnh ngồi im nãy giờ cũng mở miệng nói: "Nếu Thiên Trạch không có việc gì, ta cũng đi thôi."

Dục Tuyên kéo ống tay áo Như Phong, truy vấn: "Ngươi còn chưa nói sơn trưởng và ngươi có chuyện gì?"

Như Phong thu hồi bước chân đi ra cánh cửa, kinh ngạc nói: "Ngươi sao lại quan tâm đến chuyện này như vậy?"

Dục Tuyên miệng giật giật, nói: "Thôi quên đi, ngươi đi đi, trở về sớm một chút."

"Được rồi." Như Phong hào phóng gật đầu, liền đi tới.

Dục Tước và Dục Tuyên nhìn nhau rồi lại nhìn Như Phong.

"Chờ hắn trở về đi." Dục Tước thở dài nói, Dục Tuyên gật đầu.

Trên giường, hiếm thấy Vân Thiên Trạch nhíu chặt đôi mày lại, một bên Tiểu Thanh khẽ cắn chặt môi.

…

Trên đường, bọn người Như Phong cũng không thể nào nói chuyện, Dung Ức Ảnh vốn là người ít nói, mà Túy Nguyệt ở trước mặt người xa lạ cũng rất ít nói chuyện, cho nên người như Như Phong luôn luôn hoạt bát cũng câm miệng, như vậy chỉ có thể trầm mặc mà thôi.

Lúc đến sân chính, Như Phong mới nói: "Tiểu Ảnh, ngươi sau này thật sự muốn đi tòng quân?"

Dung Ức Ảnh nhìn Như Phong kỳ quái, liếc mắt một cái, nói: "Ừa."

"Khó trách ngươi lúc đầu muốn đi Lạc Lâm viện, chỉ là ta còn hy vọng sẽ không có chiến tranh." Như Phong thở dài, thật sợ hãi mình sẽ trên chiến trường. (ông chị là tướng quân mà)

Vẻ mặt Dung Ức Ảnh cứng ngắc: "Sớm muộn chiến tranh cũng xảy ra, bây giờ trong bốn nước thì đã có ba nước muốn lâm le rồi, tốt nhất phải tự đề phòng, tình hình là chỉ thiếu người châm ngòi nổ mà thôi."

Như Phong không nói nữa, đối với nàng chiến tranh thật sự rất xa vời, kiếp trước quốc gia đang trong thời kỳ hòa bình, còn ở chỗ này cũng là mười sáu năm yên bình, mặc dù Như Phong học tập binh pháp từ nhỏ, cho dù mình có một gia gia làm tướng quân, nhưng nàng cũng không có nhiều cảm nhận gì về nó.

Ngay tại sân chính, sau khi Dung Ức Ảnh tách ra đi khỏi, Như Phong liền vội vàng hỏi Túy Nguyệt: "Sư muội, thân thể Vân Thiên Trạch như thế nào rồi?"

Túy Nguyệt nhìn xung quanh một hồi, nhỏ giọng nói: "Sư huynh, thân thể Vân công tử đúng thật là từ nhỏ đã không tốt, do từ trong bụng mẹ mà ra, đây là do lúc mẫu thân hắn mang thai đã bị hạ độc, cho nên lúc sinh hạ Vân công tử thì có khuyết tật bẩm sinh, kỳ thật loại bệnh này cũng không phải là khuyết tật gì lớn, nhưng nó âm hiểm nằm ở chỗ làm cho người ta không có khí lực, thân thể suy yếu, làm chuyện gì cũng làm không được tốt, bởi vì người trúng độc lại bị thiếu máu, cho nên Vân công tử bước bậc thang cũng không có sức lực. Hơn nữa mới vừa rồi muội còn cố ý hỏi thêm một chút, mấy năm trước Vân công tử lại bị hạ một loại độc, sau đó trải qua danh y chẩn trị, liền biến thành bộ dáng bây giờ, thân thể cũng không tệ lắm, chỉ là toàn thân mong manh như là thủy tinh…"

Như Phong nghe xong, đầu cháng váng não căng ra, vội vàng ngắt lời: "Sư muội, ngươi cứ việc nói thẳng đi, tổng thể là thân thể Thiên Trạch như thế nào?"

Túy Nguyệt ôn nhu cười: "Sư huynh, đừng nóng vội mà, tánh mạng Vân công tử không lo, nhưng thân thể so với người thường suy yếu gấp ba, chỉ có thể cả đời dùng dược cầm cự. Nhưng mà cuối cùng muội cảm giác được thân thể của hắn không đơn giản như vậy, kinh nghiệm hành y của muội không đủ, cho nên cũng tạm thời nhìn không ra huyền cơ, nhưng từ mặt ngoài xem là như thế này không sai."

Như Phong vỗ vỗ ngực, thở dài một hơi: "Chỉ cần không có nguy hiểm cho tánh mạng là tốt rồi, ta chỉ sợ một bóng mà làm thương tổn tới tính mạng hắn, ta đây sẽ áy náy cả đời." Nghĩ vậy, Như Phong lại nghĩ tới Bạch Nhất Quân, tên kia năm lần bảy lượt cùng mình đối nghịch, trước kia mình không để ý tới hắn, không nghĩ tới bây giờ hắn làm trầm trọng thêm rồi, lần này dám ở trước mắt bao người dùng bóng đánh người!

Đi một hồi, Túy Nguyệt đột nhiên nói: "Sư huynh, muội khuyên huynh, huynh nên ít cùng Vân công tử qua lại đi."

Như Phong kinh ngạc, biết Túy Nguyệt không phải là người nói lung tung, quả nhiên, nàng tiếp tục nói: "Sư huynh, căn cứ bút ký cha ta lưu lại, loại độc trong Vân công tử, chỉ có tại hoàng thất hoặc gia đình quyền quý mới có thể dùng đến, bởi vì muốn chế tạo độc dược này cần rất nhiều dược liệu danh quý hiếm có, thường gặp trong khi tranh giành quyền hoặc đoạt tài. Như vậy xem ra, thân phận Vân công tử chỉ sợ là không đơn giản, do đó âm sâu kế độc ta không phải không biết, đáng thương cha ta lúc đầu chính là…" Nói tới đây, hai mắt Túy Nguyệt liền đỏ.

Như Phong vội vàng an ủi nói: "Được rồi được rồi, không nghĩ nữa, đều do ta, bây giờ làm cho ngươi đau vết thương cũ, chuyện quá khứ thì cứ cho nó là quá khứ, dù sao ta sẽ chú ý không nên đi trêu chọc những người đó."

"Ừa ừa, chuyện đã qua đi thật lâu, ta làm một người giang hồ là được." Túy Nguyệt thấy bộ dáng Như Phong sốt ruột, liền phá nước mắt mỉm cười.

Như Phong thương tiếc mà nhìn nàng, biết phụ thân Túy Nguyệt trước kia là ngự y Tử La quốc, đáng tiếc trong một âm mưu đoạt quyền, phụ thân của nàng cũng bị mất mạng, nếu không có nhiều người giúp đỡ, phỏng chừng Túy Nguyệt cũng sớm bị bay đầu.

Trước kia Túy Nguyệt luôn nghĩ tới việc báo thù, nhưng mấy năm gần đây, cừu oán này cũng bị Như Phong làm tan biến, cuộc sống là như thế, một người dân chúng bình thường, bộ muốn đi tìm người quyền quý báo thù thì dễ vậy sao, chỉ sợ đến cuối cùng cũng chỉ có thể mất cái mạng nhỏ của mình thôi. Cho nên Túy Nguyệt liền theo di chúc của phụ thân nàng, cố gắng sống sót cho tốt, không muốn liên quan gì đến hoàng thất.

Như Phong đưa Túy Nguyệt về tiệm cũng không thấy Hàn Sơn ở đó, nên sớm cáo từ, đem thuốc trở về.

Trở lại sân chính, lúc này mới phát hiện trận đấu đã kết thúc, Phong Hiền viện cũng chỉ thắng lần thi đấu ngựa, ngoài ý muốn chính là trong hồi bắn tên tự nhiên nửa đường sát hắc mã, làm cho người Kỳ Lân viện cướp lấy quán quân, hù dọa rớt cằm mọi người. Nhưng tổng thể mà nói, trong đại hội này Phong Hiền viện là viện thắng trận nhiều nhất, nên Mạ Côn lúc thấy Như Phong, thì cười tủm tỉm.

Như Phong quay mình mắt trợn trắng, có thể không cười sao? Đã biết lần trước tham ô một trăm lượng bạc, nhưng thu hồi tới đã có hai trăm lượng bạc, bởi vậy chút phí tài trợ cũng đủ rồi, đương nhiên, khụ khụ… Nếu như Mạ Côn biết Như Phong từ đó nuốt riêng ba trăm lượng bạc, phỏng chừng sẽ không cười đến vui vẻ như vậy rồi.

"Như Phong, ngươi thật là Học trưởng xuất sắc nhất Phong Hiền viện chúng ta từ trước tới nay, lần này quản lý hoạt động không cần viện phải bỏ tiền, lại làm cho viện kiếm được tiền, thật sự là lợi hại! Chính yếu là, lần này danh tiếng Phong Hiền viện chúng ta lớn mạnh, có các ngươi cầm kỳ thi họa tứ đại tài tử, xem sau này Lạc Lâm viện còn có dám xem nhẹ chúng ta hay không." Mạ Côn vỗ vỗ bả vai Như Phong, cười tủm tỉm nói.

"Cái gì? Tứ đại tài tử? Không phải là nói ta cùng bọn Dục Tước chứ?" Như Phong thiếu chút nữa cầm mấy thang thuốc trong tay đi chỗ khác. Nữ cải trang mà còn gọi là tài tử?

Mạ Côn như trước mà cười tủm tỉm, phó sơn trưởng lão nhân kia cũng không biết từ ở đâu ra, trên mặt cười rạn rỡ nói to: "Như Phong, tất nhiên là nói các ngươi rồi, ngày thường bốn người các ngươi đều ở cùng một chỗ, một người giỏi một phần, cũng đều ưu tú như vậy, nhất là ngươi, Như Phong, lần này nhờ có ngươi, về thi đấu thơ chúng ta đã có thể diện rồi, hắc hắc, thật không hổ là đệ tử của ta!"

Như Phong liền phất tay: "Được rồi, phu tử, ngài cũng đừng khoa trương, ta cũng không có ý tứ rồi, được rồi, ta phải về viện rồi, Thiên Trạch còn chờ ta cầm thuốc trở về này.."

Mạ Côn vội nói: "Vậy ngươi đi nhanh, chúng ta đã đi xem qua Vân Thiên Trạch rồi, thật sự là một đệ tử tốt, cản cho ngươi một bóng, xem ra các ngươi có tình cảm thật tốt ha."

Như Phong vội vàng gật đầu, biết Mạ Côn đang thử dò xét, xem ra bọn họ đều biết những lời đồn đãi đó rồi, bây giờ là cơ hội tốt để làm sáng tỏ, vì vậy, yết hầu Như Phong lành lạnh, khổ não mà nói: "Đúng vậy, chúng ta vốn là hảo huynh đệ mà, chỉ là không biết là người nào đem tình huynh đệ thuần khiết của chúng ta biến thành mối tình đoạn tụ, thật sự là tức chết ta rồi, chẳng lẽ nam nhân cùng nam nhân thì không thể có tình huynh đệ thuần khiết sao? Vì huynh đệ giúp bạn không tiếc cả mạng sống vốn là đương nhiên, đúng không? Như giám viện (giám thị) đại nhân cùng phó sơn trưởng người nhất định cũng là bạn tốt, các ngươi bây giờ kề vai sát cánh, chẳng lẽ các ngươi cũng là mối tình đoạn tụ sau?"(đoạn tay áo = gay = pê đê = đồng tính nam J)

Mặt Mạ Côn đỏ lên, nhảy dựng lên: "Sao có thể là đoạn tụ chứ?" Trong lòng nói thầm, phó sơn trưởng đã bao tuổi rồi, ta bao tuổi rồi, nếu ta muốn đoạn tụ cũng không tìm hắn nha, muốn tìm tìm… Tìm người như sơn trưởng, hoặc là Như Phong trước mắt cũng được a. ((=„=)tư tưởng ông thầy này cùng quá phóng khoáng nha)

"Cho nên mới nói, những người đó thật sự là nói hưu nói vượn, nếu như bị sư muội của ta nghe được, chắc chắn sẽ làm tổn thương nàng." Vừa nói Như Phong lắc đầu, phất gói thuốc trong tay, kêu lên: "Ta đi."

"Như Phong, nhớ kỹ ngày mai là nghi thức bế mạc đó, đều là ngươi nghĩ ra được, ngươi nên đến ủng hộ một chút." Mạ Côn vội vàng nhắc nhở nói. Như Phong gật đầu, lưu cho bọn hắn một cái ót.

Một hồi lâu, Mạ Côn sau lưng mở miệng nói: "Ngươi xem, Như Phong là đoạn tụ sao? Ta xem không giống, mặc dù bộ dạng hắn có đẹp một chút, nhưng ta xem anh khí rất đủ mà."

Phó sơn trưởng vỗ về râu mép, lắc đầu: "Sao có thể là đoạn tụ? Hắn là đệ tử có linh khí nhất ta đã dạy, sau này Phong Hiền viện của chúng ta còn chờ hắn ở trên triều đình giúp một tay đây."

"Nhưng hắn lại bộc trực quá, xem ra sẽ không tố làm quan văn đâu." Mạ Côn thở dài nói.

58. Q.1 - Chương 58: Bế Mạc

Edit: Nhoktho

Beta: LHuong

Như Phong cầm theo thang thuốc chạy vội trên đường, phải nói từ sau khi nàng luyện khinh công, bình thường cũng không chịu bước đi bình thường, luôn muốn thi triển khinh công, có thể sánh bằng xe ngựa, cũng không uổng công nàng tập luyện, lúc đầu còn bị sư phụ muốn bệnh tim tới nơi.

Một hồi sau đến phòng Vân Thiên Trạch, Như Phong đem thang thuốc đưa cho Tiểu Thanh, sau khi dặn dò tường tận tỉ mỉ sắc thuốc như thế nào, Như Phong buồn cười liền nhào người mình lên giường Dục Tước.

Dục Tước cùng Dục Tuyên vốn đang ôm bụng đầy nghi ngờ, bây giờ thấy Như Phong với cái bộ dạng này thì càng thêm tò mò.

"Lùn đông qua, nói mau, ngươi có chuyện gì giấu diếm khai mau?" Dục Tuyên đi qua đi, trực tiếp kéo áo Như Phong.

Như Phong buồn cười, trực tiếp đấm đánh gối đầu.

Dục Tuyên mất hứng, hơi dùng sức một chút liền bỏ tay ra khỏi áo, cho dù Như Phong mặc áo lụa màu trắng bên trong, nhưng vẫn lộ ra một phần cổ trắng nõn cùng một phần lưng. (phi lễ chớ nhìn J)

Như Phong còn chưa có ý thức chuyện gì xảy ra, bọn Dục Tuyên thì đã ngây ngốc một hồi, cổ Như Phong thoạt nhìn trắng mịn, hoàn toàn không giống màu da nên có của nam tử, so với Vân Thiên Trạch chỉ có hơn chớ không kém.

Trong lòng Dục Tuyên chấn động, tay lại không tự chủ được mà hướng tới cái cổ đó sờ một chút.

Như Phong kêu lên một tiếng "A", quay đầu tức giận mà nhìn Dục Tuyên: "Ngươi để làm gì đây? Phi lễ hả?"

Dục Tuyên không cãi lại giống như bình thường, chỉ là đứng lên, thanh thanh yết hầu nói: "Lúc nãy sơn trưởng cùng ngươi nói cái gì thế? Sắc mặt ngươi không tốt lắm." Trong lòng cũng không an, lúc nãy cảm xúc đụng Như Phong ở tay so với nữ tử thì hoàn toàn giống nhau, khó trách ca ca lại để tâm đối với Như Phong.

Như Phong ngồi dậy, sửa sang áo lại một hồi, làm mặt quỷ với Dục Tuyên: "Xem ra trong chúng ta, kẻ đoạn tụ là ngươi, ngay cả tiện nghi của ta cũng muốn chiếm đây mà."

Dục Tước nhìn chằm chằm trái cổ Như Phong trên dưới vẫn di chuyển một hồi lâu, ánh mắt buồn bã. (trái cổ: hình như là yết hầu í)

Vân Thiên Trạch nằm ở trên giường mặc dù cách Như Phong khá xa, không rõ Dục Tuyên làm cái gì, nhưng nghe Như Phong nói, lại nhìn đến động tác của Như Phong, thì đoán được đại khái.

Vì vậy liền giải vây nói: "Như Phong, nói đi, bọn họ còn đang chờ câu trả lời của ngươi đó?"

Như Phong vừa nghĩ đến chuyện này, liền đau đầu mà nói: "Sơn trưởng, hắn nói muốn làm ca ca của ta."

"Cái gì?" Dục Tước cùng Dục Tuyên tất cả đồng thanh mà gầm lên.

Như Phong lại càng hoảng sợ, nhảy cách bọn họ vài bước, kinh ngạc: "Sao lại giật mình như vậy?"

Dục Tước cùng Dục Tuyên liếc mắt nhìn nhau một cái, Dục Tuyên vội vàng thấp giọng nói: "Chúng ta chỉ là kinh ngạc thôi, vậy ngươi đáp ứng rồi sao?"

Dục Tuyên vừa nói ra lời này, vốn Dục Tước cùng Vân Thiên Trạch đang suy tư cũng đồng loạt nhìn Như Phong.

Như Phong nhất phái tự nhiên: "Ta không đáp ứng, ta đâu biết gì về sơn trưởng, tuy nói ta không có đồ gì để cho người ta, nhưng cũng không thể tùy tiện nhận ca ca về nhà chứ, mắc công đến lúc đó gia gia không tha cho ta." (í chị bảo là chị không có gì để anh sơn trưởng lợi dụng)

Dục Tước và Dục Tuyên đồng thời buông lỏng người, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Dục Tước nói: "Không muốn đáp ứng thì không cần đáp ứng, ngươi đã có hai người chúng ta còn chưa đủ sao? Ta cùng Tiểu Tam đều là ca ca của ngươi." Lúc nói lời này, đáy lòng lại cười khổ, mình cũng không muốn là thân phận một người "Ca ca" a! Nhưng mà còn cách nào khác đâu, Như Phong lại còn nhỏ như vậy, mà chính mình… Ôi, rối như tơ vò. Kế hay nhất cũng chỉ có thể làm đại ca của Như Phong trước, những cái khác sau này sẽ từ từ mà tính.

Vân Thiên Trạch cũng vội vàng thêm vào: "Đúng thế, Như Phong có chúng ta là được, có làm hay không ca ca cũng không sao cả."

Như Phong đương nhiên gật đầu, cười tủm tỉm hỏi: "Các ngươi có ai biết lai lịch của sơn trưởng sao? Ta hỏi người khác cũng chỉ biết sơn trưởng về phương diện văn tài nghệ rất sâu, hơn nữa có vẻ là nhà có sản nghiệp nhỏ bé, nhưng thêm nữa thì không biết gì hết.

Dục Tước đi tới, chạm vào những sợi tóc của Như Phong đang buông xuống sau lưng, nói: "Sơn trưởng lai lịch thần bí, rất ít người biết nhà của hắn, cho nên ngươi hỏi cũng như không, dù sao ngươi biết hắn không gây bất lợi với ngươi là được rồi, cái khác ít quan tâm một chút đi."

Như Phong cũng biết, Dục Tuyên luôn luôn có tin tức linh thông: "Tuyên ca ca này, cũng không biết luôn sao?"

Trong lòng Dục Tuyên có chút hỗn loạn, nhưng phản ứng cơ mẫn: "Như Phong thì chỉ có lúc nhờ vả ta mới gọi là 'Tuyên ca ca", ngày thường thì kêu loạn lên 'này này này'."

"Vậy ngươi rốt cuộc có biết không?" Như Phong không nhịn được rồi, cố chừng mà nói hắn, có quỷ!

"Biết cũng không nói cho ngươi, đi thôi, trời đã sắp tối rồi, chúng ta đi dùng bữa nhanh lên đi." Dục Tuyên kéo cánh tay Như Phong muốn rời đi.

Vân Thiên Trạch lại nói: "Như Phong, ngươi còn chưa nói ngươi mới vừa rồi tại sao lại bật cười?"

Như Phong vừa nghe, vội vàng tránh khỏi tay Dục Tuyên, cười nói: "Biết vừa nãy ta trở về nghe được một tin gì không?"

Thấy ba người bọn họ điều không hiểu cho nên Như Phong càng đắc ý: "Hắc hắc, biết không? Bốn người chúng ta bây giờ đã nổi danh rồi, mệnh danh là 'tứ đại tài tử', phó sơn trưởng đắc ý vô cùng."

Ba người vừa nghe, biểu hiện cũng như thường, Như Phong không hài lòng, nói: "Các ngươi chẳng lẽ không cảm giác được ta mà được tôn sùng là rất khó tin sao? Ta nửa vời như thế mà lại còn được gọi là tài tử đấy, cười đau chết người đi được." Như Phong nói chưa hết đã ra vẻ mình là người đứng đầu tứ đại tài tử, ra vẻ bởi vì mình có võ, nhưng lại là học trưởng Phong Hiền viện.

Dục Tước mỉm cười: "Như Phong ngươi cần gì phải khiêm tốn? Tài nghệ của ngươi cũng do học luyện được mà thành, sao có thể nói mình là nửa vời như vậy. Phải biết rằng ngày hôm qua, ngươi rất uy phong đó."

Như Phong mặt nhăn mày cau: "Dù sao ta cảm thấy có điểm không thích hợp, thôi quên đi, có được hư danh cũng rất tốt, hắc hắc, sau này bước ta đi đều có uy phong rồi." Như Phong ngẫm lại liền mở miệng cười, cho dù không phải là chính mình học, như vậy thì thế nào? Nói sao đều là ở trong óc của mình.

Dục Tuyên thấy Như Phong cao hứng, chính mình cũng cao hứng, vội nói: "Chúng ta nên đi ăn cơm rồi đó?"

Như Phong lại chạy tới, kéo tay Vân Thiên Trạch, rất nghiêm túc mà nói: "Thiên Trạch, thiếu chút nữa lại quen mất việc này rồi, ta trịnh trọng mà cảnh cáo ngươi, lần sau đừng lỗ mãng như vậy mà thay ta cản bóng đó... Ngươi cũng biết thân thể của mình rồi đó, đụng một cái là không dậy nổi luôn, không giống như ta da thô thịt dày, một trăm bóng ném lại đây cũng không có việc gì, ngươi không biết, ngươi bị hộc máu làm mọi người chúng ta sợ hãi vô cùng."

Vân Thiên Trạch vốn đang có chút mất hứng, nhưng thấy sự quan tâm trong mắt Như Phong, lại nhìn hắn cầm nắm tay mình, nên không tự chủ được mà gật đầu, nói: "Biết rồi, lúc ấy cũng là tình thế cấp bách nhất thời, quên mất Như Phong ngươi có luyện võ rồi."

Như Phong lúc này mới hài lòng gật đầu, nếu còn một lần như vậy nữa, phỏng chừng Tiểu Thanh không thể không ình ăn mấy cái tát.

Dục Tước đi nhanh tới, kéo tay Như Phong qua nói: "Đi thôi, cùng đi ăn, sau đó đem thức ăn về cho Thiên Trạch."

Vì vậy, ba người cùng nhau rời đi.

Vân Thiên Trạch nằm trên giường nhìn theo bóng dáng bọn họ song hành rời đi, cúi đầu nhìn lại tay của mình, trong mắt ẩn chứa tâm tình không thể tả.

...

Buổi sáng ngày kế tiếp là lễ bế mạc đại hội, điểm chính của lễ bế mạc này là phần phát thưởng, hễ là người lọt vào top 3 ở đại hội là được quan ngự sử thành Tương Châu ban thưởng, cho nên đây là cơ hội được diện kiến người.

Tuy nhiên, người bên Lạc Lâm Viện không có vẻ gì là vui mừng, chỉ cần nhìn không khí bên đám người bọn họ là biết.

Trái với Lạc Lâm viện, người bên Phong Hiền Viện thì vui vẻ tưng bừng, còn Mạ Côn vẻ mặt làm như không có gì, nhưng đáy lòng lại vô cùng sung sướng, xem ra lần này không có ai phản đối Phong Hiền viện là viện giỏi nhất rồi.

Lúc nghe qua tin tức như thế, người nhà của Úy Trì thật có tâm trạng thật phức tạp. Nhưng phức tạp là chỉ Úy Trì Hòe, Úy Trì Tùng đương nhiên là phấn khởi vui mừng, nhưng Úy Trì Hòe vốn là võ tướng, đương nhiên hy vọng Lạc Lâm viện giỏi hơn, nhưng Như Phong lại ở Phong Hiền viện, lại là chủ sự đại hội, cho nên tâm tình hắn đầy phức tạp.

Ngoài ra, trong lễ bế mạc, triều đình còn truyền thánh chỉ tới, có thể nói cách khác là lần này đại vận hội tại Tương Châu thành làm rất tốt, phát hiện ra nhiều người tài giỏi thì sau này có thể làm quan giúp cho nước nhà, tóm lại là thưởng cho chút gì đó vân vân, làm cho chủ thành nói hoài không hết, cả nửa canh giờ còn không ngưng.

Kỳ này bọn người Như Phong đã nổi danh nhưng ngày sau sẽ có phiền toái đây. Như Phong thế mới biết cả nước có bao nhiêu người đang nhìn chằm chằm vào Phong Hiền viện cùng Lạc Lâm viện.

Lễ Bế mạc một người rồi lại một người nói, lúc cuối cùng Như Phong đột nhiên cất cao giọng nói: "Lần này quản lý vận động hội thành công là kết quả cố gắng của mọi người , hôm nay là Phong Hiền viện chủ sự, sang năm tới là viện khác, bây giờ hoạt động cũng đã kết thúc, tất cả chơi một trò chơi để kỉ niệm hoạt động này của chúng ta."

Mọi người ngạc nhiên, trò chơi?

Dục Tước cùng Dục Tuyên phía dưới rất có hứng thú, Như Phong luôn luôn là quỷ bày trò hơn người, tỷ như đại hội lần này tại lễ khai mạc, lễ bế mạc, nói chung là cùng một bộ trò.

Kỳ thật Như Phong cũng không có ý khác, cái chính là hòa lẫn người của Phong Hiền viện và Lạc Lâm viện, sau đó chia làm hai đội, chơi trò "Nối vòng tay lớn". Lúc nàng học đại học ở kiếp trước, trong khóa tâm

lý giáo sư dạy học sinh chơi một trò chơi, quy tắc như sau: mọi người nắm tay làm thành một vòng tròn, mỗi người nhớ kỹ phải nắm tay một người bên cạnh, sau đó phải chạy loạn lên, vị trí thay đổi, thì nắm tay người mới bên cạnh, lúc này thì tất cả mọi người đều xen lẫn nhau nắm tay thành một vòng tròn, nhất định tay phải nắm tay nhau.

Sau khi Như Phong nói quy tắc trận đấu, hai đội liền chạy đi, mọi người tay nắm tay, nhìn người bên cạnh mình, có vài người là cùng viện, có vài người là viện đối thủ, vốn không muốn chơi, nhưng ngại quan sử đại nhân cùng các chư vị quan lớn mất hứng thú, nên chỉ có thể kiên trì chơi cho đến cùng.

Dục Tuyên tay trái lôi kéo Dục Tước, tay phải lôi kéo một người không biết là ai, trong miệng thấp giọng oán giận: "Ca, chúng ta đây làm vậy để làm chi? Con nít muốn chết, Như Phong làm cái quỷ gì thế không biết nữa?"

Dục Tước có chút tự đắc hơn, cười nói: "Nháo nhào cũng không có cách, dù sao không có việc gì mà."

"Nhưng là bọn hắn nhìn chúng ta như xem khỉ đó, ngươi nói đây có thể là Như Phong cố ý chỉnh ta không? Tối hôm qua hình như ta giành một miếng thịt bò của hắn." Dục Tuyên đột nhiên hình như giác ngộ ra.

Dục Tước quay người sang trợn mắt nhìn, thật không biết Tiểu Tam nghĩ đi đâu nữa, sao hắn đối với Như Phong xử sự như là con nít vậy ? Ngay cả giành thức ăn mà cũng làm. Nhưng hắn không nói gì, bởi vì trò chơi đã bắt đầu rồi, mọi người vừa mới bắt đầu đều cảm thấy không thích, nhưng sau khi thấy tách ra, lại lôi kéo nắm tay người bên cạnh, lại phát hiện người đã loạn cả lên, xem ra muốn khôi phục lại vòng tròn như mới như vừa rồi thì thật khó khăn.

Bởi vì có một yếu tố khác, dường như ai cũng nóng nãy không muốn bị thua đội khác.

Vì vậy liền đều tự giác như thế nào cũng không sao, ai là ai thì mặc kệ, ở đâu tới cũng mặc kệ, cả đội thống nhất là một đoàn.

Quan ngự sử cao hứng mà nhìn đám học tử nháo nhào thống nhất thành một đoàn ở phía dưới, cười gọi Như Phong lại, hỏi: "Phong, ngươi xác định bọn họ có thể cùng nhau chơi sao?"

Như Phong liếc mắt nhìn Mộc Vấn Trần ngồi ở kế bên, thấy hắn nhìn phía dưới, cũng không thèm nhìn mình một cái, trong lòng không khỏi có chút chán chường, chẳng lẽ hắn còn tức giận?

Trong lòng nghĩ như vậy, nhưng miệng lại cung kính mà đáp lời: "Bẩm đại nhân, Như Phong có thể cam đoan chỉ cần bọn họ đều nắm tay thì nhất định sẽ thành công."

Quan ngự sử cười tủm tỉm nhìn Như Phong, thịt béo trên mặt càng đùn lại một chỗ, so với phật Di Lặc còn muốn hòa ái hơn: "Như Phong, ngươi thật sự là người còn trẻ mà có tài, lại tuấn tú lịch thiệp, nếu như nữ nhi của ta xuất giá trễ hai năm thì tốt quá rồi." Lời nói với giọng điệu có chút tiếc nuối.

Mặt Như Phong thiếu chút nữa thì đen thui, muốn ngất thôi, với dung nhan của hắn, thì nữ nhi của hắn chẳng lẽ không được di truyền sang? May mắn là được gả sớm, bằng không chẳng phải là gặp nạn lớn rồi sao?

Như Phong lau lau mồ hôi, nói: "Đại nhân quá khen rồi, Như Phong thẹn không dám nhận đâu."

Quan ngự sử lại cùng Như Phong nói thêm vài câu nữa rồi thôi. Như Phong lui xuống, len lén mà nhìn Mộc Vấn Trần.

Đáng tiếc Mộc Vấn Trần như không thấy, mắt mũi chăm chăm nhìn không chớp mắt vào đám người nháo nhào bên dưới đều hòa nhập thành một đội, mọi người ở các viện khác đều cười đùa với nhau, chỉ chỉ trỏ trỏ, ra mưu hoa sách.

Như Phong bĩu môi, đồ quỷ hẹp hòi, như vậy mà cũng tức giận? Không phải chỉ là mình không chịu làm đệ đệ của hắn sao? Làm đệ đệ thì có cái gì tốt đâu, tốt hơn hết là làm… (làm cái gì ai biết không >_^)

Như Phong ngẩn người, cũng không rõ nên làm cái gì mới tốt, theo lý thuyết, lần này xem như Mộc Vấn Trần lần đầu chủ động đối tốt với mình, hẳn là mình nên thuận theo tâm mà đồng ý, nhưng đệ đệ? Hay là thôi đi, lỡ sau này khôi phục phận nữ nhi thì đó không phải là phiền phức sao.

Như Phong nhìn mũi Mộc Vấn Trần cao thẳng băng, mắt đẹp cao quý, không có một tí thịt dư, người như vậy chắc là lực ý chí kiên cường và có thể là người không muốn bị lừa gạt.

Con ngươi lại nhìn Mộc Đồng luôn theo ở phía sau, lại đúng lúc thấy Mộc Đồng đang nhìn nàng, hơn nữa… hơn nữa trong mắt còn có một chút hả hê.

Hai mắt Như Phong trừng to, hay lắm hả, sao Mộc Đồng lại có biểu hiện như vậy chứ?

Không đợi nàng suy nghĩ kỹ càng, trò chơi phía dưới đã tiến hành đến phần cuối.

Tiếng hoan hô không ngừng, vang dội một phương, lúc này không ai nhớ kỹ ngươi có phải là đối thủ của mình hay không, Như Phong thấy vừa đúng lúc, liền nhân cơ hội nói: "Tên gọi trò chơi này là 'Nối vòng tay lớn', kỳ thật trong cuộc sống trong lòng mỗi người đều có rất nhiều 'nối', nhưng kỳ thật chỉ cần mỗi người chúng ta cùng cố gắng, có lẽ rất nhiều khúc mắc sẽ có thể vì vậy mà giải khai. Ví dụ như ngươi cho người đáng ghét trước kia một cái mỉm cười khi gặp mặt, hắn sẽ nhớ kỹ 'ân huệ' của ngươi, thời gian rất dài, các ngươi có thể không trở thành bạn tốt, nhưng chính ngươi cũng sẽ không phiền não."

Như Phong chỉ mới nói ngắn gọn nhưng mọi người cũng điều hiểu được rõ ràng là nói về khúc mắc giữa Phong Hiền viện và Lạc Lâm viện.

Sau khi lễ bế mạc kết thúc thành công, Như Phong tạm biệt Dục Tước, trong lòng rất vui mừng chuẩn bị đi tìm Mộc Vấn Trần để nói chuyện.

Sau đó… kết quả là… rốt cục nàng đã biết tại sao Mộc Đồng lại nhìn mình với vẻ mặt hả hê rồi, bởi vì… bởi vì căn bản là nàng không vào được nơi ở của bọn họ, con đường mòn nhỏ rõ ràng ngay trước mắt, nhưng dù mình đi sao cũng không được, đã đi vào sẽ tự động đi ra.

Như Phong cuối cùng cũng đã rõ câu nói kia của Mộc Vấn Trần "Nơi này không phải người nào cũng có thể đi vào", thì ra nơi này có cơ quan bí mật a.

Hết chương 58

59. Q.1 - Chương 59: Mối Tình Đoạn Tụ

Edit: Nhoktho

Beta: LHuong

Như Phong đi qua đi lại hồi lâu, mới nhớ tới đến hỏi người canh giữ cửa.

Người giữ cửa nhìn Như Phong rồi suy nghĩ, ngày thường Như Phong thường xuyên ra vào, dĩ nhiên hắn biết Như Phong, nhưng hắn không trả lời mà lại hỏi: "Úy Trì công tử, có phải ngươi cùng sơn trưởng cãi nhau hay không? Nếu không thì sao sơn trưởng lại không cho ngươi đi vào?"

Như Phong âm thầm bĩu môi: "Ngươi cảm thấy sơn trưởng và ta có thể cãi nhau sao?"

Người canh cửa suy nghĩ một chút, lắc đầu.

Như Phong thấy người giữ cửa không biết gì, liền liếc mắt nhìn lối đường mòn nhỏ ấy một cái rồi bỏ đi.

…

Trong đình, Mộc Đồng chạy tới nói: "Chủ tử, Úy Trì Như Phong ở lối vào nhưng đi qua lại hồi lâu mà vẫn không thể đi vào."

Mộc Vấn Trần gật đầu, hiếm thấy mở miệng nói: "Biết rồi." Vừa nói hai lại chắp sau lưng, nhìn về phía xa, lại phát hiện Như Phong đã chạy về sân của hắn rồi. Mộc Vấn Trần liền cảm thấy một nỗi niềm không nói nên lời, thật không ngờ tên tiểu gia hỏa Như Phong này lại không có tính nhẫn nại, nhanh như vậy liền quay trở về. (hihi, cho huynh chừa)

"Chủ tử, sau này lúc hắn tới có cần để cho hắn tiến vào không?" Mộc Đồng xin chỉ thị hỏi.

Mộc Vấn Trần lại hỏi một nẻo: "Mộc Đồng, chẳng lẽ làm đệ đệ của ta không tốt sao?"

Mộc Đồng chấn động một hồi, cúi đầu đáp: "Làm đệ đệ của ngài là phúc cho tên tiểu tử kia!" Đáng tiếc tiểu tử kia có phúc mà không biết hưởng, thật là tiểu tử đáng ăn đòn!

Mộc Vấn Trần không nói vấn đề ấy nữa: "Lần sau, lúc hắn đến thì cứ để cho hắn vào đi."

Mộc Đồng mở to hai mắt, nhưng không dám hỏi nữa.

...

Như Phong buồn bực mà trở lại phòng, nằm lên giường của mình, Dục Tuyên thì đang vùi đầu viết cái gì đó, thần thái rất chăm chú.

Như Phong suy nghĩ một hồi liền hỏi: "Dục Tuyên, ngươi đang làm gì vậy? Không đi vẽ tranh của ngươi nữa sao?" Thời gian trước, Dục Tuyên luôn chạy ra bên ngoài, Như Phong hỏi thì đáp là đi ra ngoài vẽ tranh, nhưng mỗi lần như vậy Như Phong cũng chưa từng thấy tranh của hắn, bởi vì hắn thấy bức tranh không hài long nên đã ném đi.

Dục Tuyên không trả lời, sau khi ngưng bút viết thư, liền gật đầu, đi ra ngoài, không lâu sau thì trở về, thấy Như Phong mở mắt to nhìn mình, vì vậy cười nói: "Ngươi hôm nay không phải đi tìm sơn trưởng của ngươi sao?"

Như Phong cũng không để ý tới lời khích bát của hắn mà hỏi: "Tại sao lối đường nhỏ tới nơi sơn trưởng lại có trận đồ? Ta vào không được a."

"Cái này thì không có gì mà ngạc nhiên, vì sơn trưởng phòng ngừa người khác quấy rầy, cho nên liền thiết lập ngũ hành bát quái tại nơi ở." Dục Tuyên tùy ý mà đáp, rồi rót ình một chén nước.

Như Phong suy nghĩ một hồi, gật đầu: "Nói cũng đúng, sơn trưởng bộ dạng đẹp như vậy, vạn nhất có người đi cướp sắc thì làm sao bây giờ?" (=..= có chị mới làm í)

Dục Tuyên suýt nữa thì phun hết nước trong miệng ra: "Sẽ có người đi cướp sắc của hắn? Người nào mà có lá gan lớn như vậy? Ngươi nên lo lắng cho ngươi thì hơn!" Vừa nói liền liếc mắt nhìn vóc người của Như Phong.

Như Phong cố gắng ưỡn ngực, nói: "Chính ta sẽ tự bảo vệ mình, ta chỉ sợ ngươi buổi tối hóa thành lang, thừa dịp lúc ta ngủ mà nổi thú tính, còn cái khác ta cũng không sợ!" Thấy Dục Tuyên trừng mắt nhìn mình, Như Phong liền hắc hắc cười không ngừng.

Dục Tuyên nhìn Như Phong mà coi rẻ: "Ngươi có thân hình mềm mại như nữ nhi sao? Có tính tình ôn nhu nhẹ nhàng sao? Cái gì cũng không có, ta sao có thể thú tính nổi với ngươi đây?" (cái này còn chưa biết à nha)

Như Phong cũng không thèm biện hộ, đột nhiên bí hiểm thầm nói: "Dục Tuyên, ngươi gần đây có phát hiện viện của chúng ta có gì cổ quái hay không? Hình như buổi tối rất nhiều người tại bay tới bay lui, làm cho ta thiếu chút nữa ngủ không yên." Kỳ thật Như Phong luôn luôn là một con heo ham ngủ, ngủ thiếp đi sẽ rất khó tỉnh lại, nhưng võ công của Như Phong cao cường, cho nên lúc ngủ chỉ cần có chút gì tiếng động không thích hợp nàng rất dễ dàng bị tỉnh. Đây là bị Vô Tình kiếm khi còn bé huấn luyện ra, cho dù lúc đang ngủ cũng có thể bảo vệ chính mình, vì thế giấc ngủ của Như Phong trong hai năm qua có chất lượng rất kém, cuối cùng thiếu chút nữa bị bứt điên.

Dục Tuyên ngưng uống nước, đi tới cạnh bên Như Phong ngồi xuống, rất nghiêm túc nói: "Như Phong, việc này không liên quan gì đến chuyện của ngươi, buổi tối ngàn vạn lần ngươi đừng để ý, ngươi ngủ ngon giấc của ngươi là được rồi, coi như không có chuyện gì xảy ra."

Như Phong miết miết cái miệng nói: "Ta đã biết rồi, cũng không biết ở đây có chuyện ma quỷ gì, từ khi ta vào viện học tới nay vẫn yên ổn qua ngày."

"Dù sao ngươi nên nhớ kỹ lời ta nói vừa rồi như thế là tốt rồi, xảy ra chuyện gì thì ngàn vạn lần ngươi đừng có tò mò." Hắn biết tính tình Như Phong, rất thích xem náo nhiệt, cho nên mới cảnh cáo.

Thấy thần thái của Dục Tuyên nghiêm túc như vậy, Như Phong cũng không dám sơ sẩy, biết có những chuyện không thể nói ình biết, vì vậy vội vàng gật đầu nói: "Yên tâm, ta sẽ không như vậy đâu."

Dục Tuyên lúc này mới gật đầu, cười nói: "Lùn đông qua, tới giờ ăn cơm chiều rồi, đi thôi."

Như thế Như Phong mới biết đã đến tối, thất vọng nói: "Một ngày hôm nay như vậy mà đã đi qua, thời gian qua thật nhanh quá, ta phải đi xem Thiên Trạch một cái." Từ sau khi Vân Thiên Trạch vì mình cản một bóng, quan hệ Như Phong cùng Vân Thiên Trạch càng thêm thân mật, cảm tưởng như có thể vượt qua giao tình với Dục Tước và Dục Tuyên.

Vì thế Dục Tuyên rất đố kỵ: "Hừ, ngươi luôn nhớ đến Vân Thiên Trạch, vậy sao không ở kế bên chăm sóc hắn đi."

Như Phong nghiêm túc mà gật đầu: "Ta cũng muốn như vậy, nhưng mà Tiểu Thanh lại không chịu, mấy ngày nay hắn ở lại viện để chăm sóc Thiên Trạch, không cho ta động chạm một chút việc nào cả, thật sự là tôi tới tận tụy."

"Thật sự là đồ không có lương tâm, mới có như vậy mà đã nghĩ bỏ ta cùng ca ca rồi, sao không nghĩ lúc đầu ta, ca ca cùng ngươi cùng luyện võ hả." Dục Tuyên gõ gõ cái đầu Như Phong.

Như Phong nghiêng người tránh khỏi, nói: "Đừng có học động tác của Tước ca ca, được rồi, chúng ta làm sao để xử phạt cái tên Bạch Nhất Quân đáng chết đây? Dám ám toán ta!" Như Phong nắm chặt tay ra vẻ hung tợn mà nói.

Mới vừa nói xong Như Phong đã tới cửa phòng, vừa lúc nhìn thấy Bạch Nhất Quân cũng đi ra từ cửa, tầm mắt hai người đang nhìn vào đối phương, lửa giận bừng bừng.

Dục Tuyên thấy kinh tâm mà vỗ lưng Như Phong cười nói: "Đi thôi!"

Như Phong thấy Bạch Nhất Quân trừng mắt nhìn mình, vì vậy cười cười, thu hồi tầm mắt, nắm tay nhưng lại không tự chủ được mà nắm chặt. Bây giờ nàng thật hối hận vì mình làm cái cái chức Học trưởng này a, ngay cả chán ghét một người cũng không thể biểu hiện ra ngoài rõ ràng, tránh bất lợi ình, nhưng mà nghĩ lại, nếu như mình không phải là học trưởng, bây giờ cũng không dám được tiếp xúc gần gũi với Mộc Vấn Trần, ôi, thật là có được tất có mất nha.

Lúc tới phòng Vân Thiên Trạch, Dục Tước đang ngồi ở cạnh bàn, nhìn thấy Như Phong tới, liền nói: "Đến rồi, chúng ta cùng đi ăn cơm đi."

Như Phong gật đầu, bước đi nhanh đến ghế bên giường ngồi xuống, nhìn Vân Thiên trạch: "Ngươi tốt hơn chút nào không?"

Vân Thiên Trạch vuốt cằm: "Tốt hơn nhiều rồi, chỉ là cả ngày chỉ nằm trên giường rất buồn chán."

Như Phong nhìn môi cánh hoa của Vân Thiên Trạch trắng bệch, suy nghĩ một chút, nói: "Chờ chúng ta cơm nước xong rồi, ta sẽ đưa ngươi đi ra ngoài đi dạo một chút."

Tiểu Thanh kế bên kêu lên: "Như vậy lỡ không tốt thì sao?"

Như Phong xoay mình mắt trợn lên, trả lời: "Đợi ta đi hỏi đại phu một chút." Trong lòng không khỏi thở dài nói, thân thể Vân Thiên Trạch thật sự rất yếu, không phải như người thường, được rồi, cho dù quả bóng kia có dùng nội lực, nhưng mà thân thể của hắn cũng quá yếu ớt đi. Nhờ vậy Như Phong lại càng thêm cảm động , người ta thân thể yếu ớt cũng đồng ý thay mình ngăn cản bóng. Trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, sau này nhất định phải đối đãi với Vân Thiên Trạch thật tốt.

Vân Thiên Trạch mỉm cười nhìn khuôn mặt Như Phong đang trầm tư, Dục Tước một bên vội vàng nói: "Như Phong, phải đi thôi."

Như Phong lúc này mới phản ứng lại, cùng Dục Tước, Dục Tuyên rời đi.

Trên đường đi Dục Tước tâm sự đủ điều, Dục Tuyên cau mày hỏi lại, Như Phong cũng không muốn quấy nhiễu bọn họ, liền suy nghĩ đến Mộc Vấn Trần, quyết định ngày mai sẽ đến xem sao, có lẽ hôm nay hắn đi ra ngoài.

Lúc ăn cơm, Như Phong thuận tiện cùng Lan đại nương nói vài câu, thấy nàng giống như ngủ không đủ, liền mở miệng nói: "Tỷ tỷ, buổi tối ngươi đi ăn trộm à, có quầng mắt thâm đen, cẩn thận nếp nhăn đó!"

Lan đại nương giơ lên thìa liền chuẩn bị đánh Như Phong: "Tiểu đồ ranh con, dám trù ta có nếp nhăn?"

Như Phong cười hắc hắc không ngừng, chỉ vào Dục Tước phía sau: "Ngươi đánh đi, sau đó dùng lại cái này múc thức ăn cho Dục Tước, ta hoàn toàn không ý kiến."

Dục Tước cẩn thận nhìn Lan đại nương một hồi, lúc này mới nói: "Như Phong nói bậy, Lan đại nương còn trẻ mà."

Lời này nói xong mặt mày Lan đại nương liền hớn hở.

Phía sau, Dục Tuyên âm thầm xoay mình mắt trợn trắng lên, ca ca lúc nào học được Như Phong cái màn khua môi múa mép vậy? Thật sự là gần mực thì đen mà. Nhưng mà nhìn bóng lưng Dục Tước và Như Phong đứng cạnh bên nhau, trong lòng lại cảm thấy thoải mái, nghĩ đến liền sợ ca ca thật sự có là cái loại này… cái loại này thì sao? Vừa nghĩ như vậy, vừa sầu lại vừa để tâm.

Như Phong vừa ăn cơm lại vừa nghĩ tới làm sao để trả thù Bạch Nhất Quân mà không cho người biết là chính mình làm, nên Dục Tuyên đem tiêu xanh gắp vào trong bát mình lúc nào cũng không biết, Dục Tước muốn ngăn cản, nhưng bị Dục Tuyên ngăn trở. Cho đến lúc Như Phong cảm giác có vị cay trong miệng, mới hồi phục tinh thần, lại một phen ồn ào, những ý nghĩ mới vừa rồi liền quên mất.

Sau khi cơm nước xong, Như Phong chạy đến y quán một chuyến, lúc trở về liền dìu Vân Thiên Trạch vào trong viện đi dạo một chút.

Mặt trời chiều ngã về tây, mặc dù không có ánh chiếu như sáng sớm, nhưng lại là một cảnh mang nét riêng khác, hơn nữa có gió mát thoang thoảng , thổi bay đi cái nóng bức ban ngày.

Vân Thiên Trạch trên người khoác một kiện áo choàng xanh thẫm, một phần thân thể đều tựa vào người Như Phong, nhìn ngoài cửa nói: "Chúng ta đi dạo bên ngoài một chút đi, nơi này không có gì hết."

Như Phong lo lắng nhìn mặt hắn tái nhợt: "Ngươi có thể chứ?"

"Ừa, có thể mà." Vân Thiên Trạch ngửi được mùi thơm trên tóc Như Phong, có chút say mê.

Vì vậy, hai người liền chậm rãi đi ra cửa, Tiểu Thanh không đi theo, vì là buổi tối, nên Tiểu Thanh phải xuống núi, ban ngày mới có thể đi lên.

Dục Tước đứng ở trong phòng, nhìn bong lưng của bọn họ, miệng mím chặt, một lát sau, liền đánh một quyền lên vách tường. (bạn nam nào cùng ghen ghê quá từ nam chính đến nam phụ =.=)

Dục Tuyên từ chỗ khuất đi đến, vẻ mặt trầm ngâm, ca ca, chẳng lẽ ngươi thật sự là hạng người như vậy sao? Như Phong… Như Phong… Ta nên đối phó với người sao đây?

…

Như Phong cùng Vân Thiên Trạch ở trong viện dạo xung quanh, trên đường nhàn hạ tán dóc.

Dần dần, màn đêm phủ xuống, trời cũng đã trở nên tối đen, Như Phong nhẹ giọng nói: "Chúng ta về đi thôi, nếu trời quá tối sẽ không thấy rõ đường."

Như Phong dìu cánh tay Vân Thiên Trạch, nhẹ nhàng mà lên tiếng.

Nói đến phải đi về, hai người lúc này mới phát giác, nguyên lai đã đi đến nơi để học, cách túc xá khá xa.

Như Phong trong lòng sốt ruột, nhưng Vân Thiên Trạch lại có chút hưởng thụ, phải đi tốc độ cùng nhau, Như Phong cũng không dám thúc dục.

Không nghĩ lúc hai người đi qua rừng cây nhỏ, bỗng nghe tiếng vang phát ra từ bên trong.

Như Phong cùng Vân Thiên Trạch chúi người dừng bước, lén lút yên lặng nghe. Bây giờ không phải đêm khuya à? Sao nhanh như vậy đã có động tĩnh? Như Phong nghĩ không ra, trong lòng cũng âm thầm đề phòng, bởi vì Vân Thiên Trạch không biết võ công. Nhưng dựa theo thanh âm truyền đến khiến cho nàng hiểu là mình suy nghĩ nhiều rồi.

"Muốn chết ta rồi, bảo bối!" Sau đó là một trận âm thanh giống như là sự đụng chạm quần áo đôi khi còn có tiếng xé rách..(á á thục nữ không nên nhìn*che mắt* *nhìn hé hé giữa hai ngón tay*)

“Đừng… Đừng nhanh như vậy, người ta… Người ta còn chưa có chuẩn bị cho tốt, tử quỷ!” một thanh âm khác khước từ nói.

“Lâu như vậy không thân thiết rồi, đương nhiên ta nóng nảy, muốn chết ta rồi!” thanh âm có vẻ cấp bách.

“Đừng nhanh như vậy mà, a —— a ——”Thanh âm kiều mị thoát ra.

“Ngươi đẩy ta làm gì, trước kia ngươi không phải rất thích ta làm như vậy sao? Chẳng lẽ ngươi thích người khác? Tỷ như Úy Trì Như Phong mặt trắng nhỏ xinh?” Thanh âm thô dã mang theo tức giận.

“Ai nha —— ngươi biết rõ trong lòng người ta chỉ có một mình ngươi mà, ngươi sao phải nói đến học trưởng chứ.”

“Nhưng mà ta thấy lúc ngươi nhìn hắn, hai tròng mắt đều sáng lên, dù sao ta cũng mặc kệ, ngươi chỉ có thể có một mình ta!”

Kế tiếp là một trận thanh âm nhi đồng không nên xem.

…

Như Phong không đành lòng nghe tiếp, lôi kéo Vân Thiên Trạch chuẩn bị chạy, Vân Thiên Trạch lại vẫn không nhúc nhích, đôi mắt đen phát ra quang mang không rõ.

Như Phong toàn thân sợ hãi, nhớ tới khi còn bé mình nghe được thanh âm cha mẹ lúc thân mật, tình cảnh trước mắt thật sự là quen thuộc nha, lại càng thêm kinh khủng.

Lại nghe them một hồi thanh âm cuồng loạn, Như Phong không nhịn được, lần nữa kéo gốc áo Vân Thiên Trạch.

Vân Thiên Trạch kéo tay Như Phong, lúc này mới chậm rãi, cẩn thận đi về phía trước.

Lúc này Như Phong mới phát hiện tay Vân Thiên Trạch ra không ít mồ hôi, nhiệt độ toàn thân so với lúc nãy cao hơn, suy nghĩ một chút, chắc là chịu ảnh hưởng thanh âm mới vừa rồi.

Lúc đến sân, Vân Thiên Trạch đột nhiên ngừng bước lại, nhẹ giọng nói: “Như Phong, ngươi nói giữa nam nhân và nam nhân thật sự có tình yêu sao?”

Như Phong liền nghĩ đến kiếp trước, cũng thấp giọng nói: “Thật sự có, bởi vì thế tục không chấp nhận, cho nên bọn họ yêu nhau rất khổ cực, so với giữa nam nữ còn khắc sâu hơn, động lòng người hơn.” Thật ra là trước kia, Như Phong đã xem qua nhiều nghiên cứu, bên trong nói nữ tử cổ đại cơ bản là ‘không tài mới chính là đức’ chỉ để dâng tặng hầu hạ người, cho nên đối với nam tử hầu như không có gì là đề tài chung để nói, còn nam tử sớm chiều ở chung, có chung hứng thú yêu thích, cùng chung chí hướng, cũng có thể giải thích cho nhau, cho nên rất dễ dàng phát sinh đồng tính luyến ái. (haizz bạn Như Phong thật là….ngốc)

Đương nhiên, điểm ấy Như Phong lại còn chưa chắc đó có phải là sự thật không.

“Vậy ngươi chấp nhận mối tình đoạn tụ sao?” Vân Thiên Trạch lại hỏi, vừa điều chỉnh hô hấp chính mình.

Như Phong lắc lắc đầu: “Đương nhiên đồng ý, yêu chính là yêu, đâu cần được đồng tính hay không đồng tính, đoạn tụ hay phân đào.” Đương nhiên, Như Phong càng thích chính là, hai người đoạn tụ đều phải là nam tử hình mẫu đẹp trai, như vậy sẽ tốt ắt nha. Đáng tiếc mình chưa hiểu tình cảm, kiếp trước chưa kịp nếm thử, một đời lại quá ngắn rồi.

“Như vậy —— vậy ngươi sẽ là kẻ đoạn tụ sao?” Lúc Như Phong đang ở suy nghĩ miên man, Vân Thiên trạch đột nhiên hỏi.

Như Phong phản ứng đầu tiên là: “Không có đâu!” Mình sao có thể thích nữ tử?

Như Phong như đinh chém sắt hiển nhiên làm cho Vân Thiên Trạch lặng đi một chút. Như Phong vội vàng bổ sung nói: “Hẳn là không thể nào, trước mắt thì ta còn chưa có khuynh hướng như vậy.”

Vân Thiên Trạch không nói, buông tay Như Phong ra, tự bản thân mình mà bước đi.

Như Phong tròn mắt nhìn bóng lưng hắn, miệng không nói nên lời, sao nhìn cước bộ của Vân Thiên Trạch có vẻ rất ổn định vậy?

Suy nghĩ một chút, lắc đầu, liền nhanh như chớp mà chạy về phòng của mình. Vừa vào cửa, nhìn thấy Dục Tuyên nằm ở trên giường trở mình, liền vội vàng chạy tới, ngồi ở trên giường, kê vào bên cạnh tai Dục Tuyên thì thầm nói: "Dục Tuyên, có biết vừa rồi ta cùng Thiên Trạch ở rừng cây nhỏ nghe được cái gì không?"

Dục Tuyên dùng tay đẩy mặt Như Phong ra, nghiêm mặt mất hứng mà nói: "Đừng có quậy, ta bây giờ không muốn cùng nói chuyện với ngươi!"

Như Phong sửng sốt, sờ sờ đầu, ủy khuất mà nói: "Ngươi làm sao vậy? Mất hứng sao? Ta lúc nào chọc giận ngươi thế?"

Dục Tuyên bay qua thân, không để ý tới Như Phong.

Như Phong bĩu môi, thật là, quỷ hẹp hòi, nhưng trong lòng chính mình lại như ẩn dấu một cái gì đó, không nói ra không hài lòng, vì vậy không nhìn cái mông lạnh của Dục Tuyên (ta thề là cái này ta không sửa), hạ giọng nói: "Dục Tuyên, ta nói cho ngươi, mới vừa rồi chúng ta ở trong rừng cây nghe được thanh âm, vốn là thanh âm hoan ái, quan trọng nhất là, hắc hắc, đó là thanh âm hai người nam nhân phát ra, nhưng mà ta không có nghe ra bọn họ là ai, chỉ là cảm giác được có chút quen tai mà thôi." Hơn nữa tiếng kêu ẻo lả kia, làm cho Như Phong mao cốt tủng nhiên, nếu như là đồng môn, hình như không có ai có thanh âm như vậy a. (mao cốt tủng nhiên: nổi da gà, sởn gai ốc)

Dục Tuyên vốn bất động lập tức xoay người lại, nắm cánh tay Như Phong, hỏi: "Thật sự vậy hả?"

Như Phong rất khẳng định gật đầu: "Thật sự, vốn là hai người nam! Thật không nghĩ tới viện sẽ có việc này phát sinh, ha ha, đoạn tụ, ôi, ta còn không đoạn tụ, bọn họ lại làm ra trước rồi." Hơn nữa thanh âm tiêu hồn thực cốt thật làm cho người ta chịu không được, không nghĩ tới giữa nam cùng nam chuyện giường chiếu cũng có thể kịch liệt như vậy, thât là đại khai nhãn giới!

Dục Tuyên gõ Như Phong một cái: "Nghĩ cái gì thế? Cười đến dâm tặc như vậy!"

Như Phong trừng mắt: "Ngươi dùng từ thật ác tâm!"

Dục Tuyên hăng hái tới, nhảy xuống giường nói: "Chúng ta đi xem một chút đi."

Như Phong gật đầu: "Được a được a!" Mới vừa rồi cùng đi với Vân Thiên Trạch, chỉ sợ bị người khác phát hiện, cho nên cũng không dám nhìn thế nào, bây giờ có Dục Tuyên cùng một chỗ thì tốt rồi, hắn cũng có võ công, đào tẩu cũng tiện nha.

Vì vậy, trong bóng tối, nương theo một chút ánh sáng nến từ phòng người khác, hai người thi triển khinh công chậm rãi đến gần rừng cây nhỏ rình coi, còn chưa tới, liền nghe được tiếng vang, có lẽ đã tiến hành tới kết thúc, cho nên thật kịch liệt, tiếng gầm nhẹ không ngừng mà vang lên.

Hai người liếc mắt nhìn lẫn nhau, chậm rãi ngồi xổm xuống, chính là lúc nghe được khúc hay, đột nhiên, có người bịt kín lỗ tai Như Phong, Như Phong lúc đầu tưởng là Dục Tuyên, sau mới phát hiện là Dục Tước, đến khúc cao trào, nên hình như mình rất chuyên chú, đến nỗi Dục Tước đến gần rồi cũng không biết.

Dục Tước vỗ vỗ bả vai Như Phong, lại xoay qua nắm cái lỗ tai Dục Tuyên, chỉ chỉ đường trở về.

Như Phong và Dục Tuyên đều rõ ràng ý của Dục Tước, không thể làm gì khác hơn là lòng không cam tình không nguyện mà theo sát đi trở về.

Mới vừa vào phòng, Như Phong và Dục Tuyên liền nhìn thấy vẻ mặt xanh mét của Dục Tước, hai người liếc mắt nhìn nhau, biết chắc chắn là bị giáo huấn rồi. Nghĩ vậy liền cúi đầu xuống.

60. Q.1 - Chương 60: Tin Đồn

Edit Lan Hương

Beta: Nhoktho

Dục Tước thấy bộ dạng của bọn họ, vừa tức vừa mắc cười, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là nói: "Thôi quên đi, ta cũng không thèm nói với các ngươi, chỉ cần phải cẩn thận không nên để người khác bắt gặp, hơn nữa loại chuyện này tốt nhất không nên truyền ra ngoài."

Dục Tuyên và Như Phong liền cùng lúc gật đầu, kinh ngạc mà nhìn Dục Tước, không nghĩ đến có thể thoát được một kiếp nạn dễ dàng như thế.

Dục Tước ngừng một chút, thở dài một hơi rồi nói: "Đi ngủ sớm một chút đi." Nói xong liền xoay người rời đi.

Một lát sau, Dục Tuyên nhìn Như Phong: "Đoạn tụ à."

"Là ngươi sao?" Như Phong giảo hoạt cười, nhìn quét từ trên xuống dưới người của Dục Tuyên.

Dục Tuyên liền véo cái lỗ tai của Như Phong, kê mặt sát tai của Như Phong, nhẹ giọng nói: "Nếu như ta đoạn tay áo, đối tượng nhất định là ngươi."

Như Phong không biết vì sao, mặt đột nhiên có chút nóng lên, lần đầu tiên nàng như vậy rõ ràng mà cảm giác được khí chất nam tính do Dục Tuyên Phát ra. Cho nên nàng theo bản năng mà dùng sức đẩy, Dục Tuyên không phòng bị, một chút đã bị đẩy ngã.

"Làm gì vậy? Không phải là chỉ đùa một chút sao?" Dục Tuyên ngã ra đến một bên, rất bất mãn, lại đột nhiên như nghĩ tới cái gì, mập mờ cười, một lần nữa để sát vào Như Phong, "Có lẽ ngươi thật sự có ý đồ gì đối với ta?"

Như Phong cao giọng nói: "Ngươi đi chết đi, nếu như ta đoạn tay áo, muốn tìm cũng là tìm sơn trưởng đoạn tay áo nha! Ngươi, liền coi như hết!" Ngữ khí rất không tiết.

Nói thật ra, Như Phong trong khoảng thời gian ngắn đã quên phòng nơi này cách âm không tốt, bây giờ là buổi tối, cũng đã quên mọi người cách vách đều có võ công, cho nên lúc người ở cách vách truyền tới tiếng nói to, Dục Tuyên cùng Như Phong cũng sửng sốt.

Người ở cách vách nói: "Học trưởng, ta ủng hộ ngươi tìm sơn trưởng đoạn tay áo, nhưng mà không nên tàn hại chúng ta cùng những người khác là được."

Như Phong nhận ra, đây là một đồng học thường ngày rất tích cực, ăn phi thường tốt, võ công cũng không tệ lắm, quan hệ cùng Như Phong rất tốt, quen biết của bọn họ khởi nguồn từ món ăn gà hoa của Như Phong, bây giờ Như Phong đem hắn giới thiệu đến "Ăn vi thiên dược thiện điếm" của Túy Nguyệt cùng Hàn Sơn bởi vì món gà hoa cùng được bán ra ở nơi đó.

Vì vậy Như Phong cũng cao giọng trả lời: "Nhân tiện ngươi nọ vậy hùng dạng, miễn phí làm cho ta giết hại ta cũng không tiết!"

Dục Tuyên cười gian, hạ thấp thanh âm nói ra: "Cái miệng ngươi, lần này để xem ngươi làm gì? Làm như tin đồn đoạn tụ vừa rồi dễ dàng mới vừa tiêu trừ, bây giờ ngươi lại tạo ra lời đồn đại mới nữa."

Như Phong vỗ ngực: "Không quan hệ, thanh giả tự thanh, chỉ có người ngu mới tin tưởng lời đồn đãi." Lời này nói xong rất lớn như xé gió.

Người ở cách vách trả lời: "Được rồi, đừng nói lớn tiếng như vậy, ngày mai chúng ta chuẩn bị cho chiến tranh, hội vận động mấy ngày nay vận động hội cũng làm ta mệt bi thảm rồi!"

Như Phong vội vàng đáp, vì vậy im tiếng, Dục Tuyên chuẩn bị ngủ, Như Phong chuẩn bị cho tốt quần áo, như bình thường, chuồn tới dòng suối nhỏ phía sau núi tắm rửa.

Như Phong nương ánh trăng, tắm trong làn nước lanh như băng , ôi, khí trời càng ngày càng lạnh rồi, những lúc lạnh như thế này làm sao tắm a, nhưng mà bởi vì mùa đông nơi này đặc biệt lạnh, cho nên hằng năm có thể trở về nghỉ đông, đây là điều Như Phong rất hài lòng, mùa đông mà đi học thì không có ý nghĩa ha.

Nhưng mà, bây giờ cũng nên cho nghỉ rồi đi, cho nghỉ rồi có thể về nhà, nghĩ vậy, Như Phong mà bắt đầu nhớ cha mẹ, nhớ đến cha mẹ bây giờ, lại bắt đầu nghĩ đwns cha mẹ hiện đại, nghĩ đến tỷ tỷ của nàng, nghĩ đến nghĩ đến lại bắt đầu có cảm giác muốn khóc, cho nên Như Phong vội vàng ra lệnh mình ngừng, khua tay khua châm tắm xong nhanh.

Ngày thứ hai, hào khí phi thường tốt, lúc đi học, không ngừng có người trộm ngắm Như Phong, trên mặt lại còn cười tủm tỉm, Như Phong trước sau như một mà đánh ngáp, đối với chung quanh hoàn cảnh mẫn cảm hoàn toàn không biết gì cả.

Dục Tước cau mày, quay đầu nhìn mắt Dục Tuyên, thấy dục tuyên cười trộm, nghĩ phỏng chừng cũng không có đại sự gì, cho nên cũng sẽ không nhắc nhở Như Phong.

Phu tử dạy học cũng cảm giác được này luồng hào khí kì lạ này, thấy mọi người không nghe, vì vậy chuẩn bị bất động thanh sắc mà đi tới trước mặt Như Phong.

Hên là Như Phong ngồi sau cùng, nên Dục Tuyên vừa thấy, liền lập tức một tay cầm sách, một tay kia len lén mà duỗi đến dưới cái bàn, liều mạng mà đâm bắp đùi Như Phong.

Như Phong tưởng rằng là Dục Tuyên trêu cợt mình, cho dù có động tĩnh, mình cũng không nguyện tỉnh lại.

Lúc Dục Tuyên muốn động đậy tiếp, lại nhìn thấy phu tử thẳng tắp mà nhìn chằm chằm chính mình, vì vậy không thể làm gì khác hơn là thu hồi tay, miệng lại che dấu dưới sách, không ngừng mà nhỏ giọng nhắc tới: "Phu tử tới, phu tử tới!"

Trong lòng Như Phong cả kinh, liền vội vàng mở mắt, không ngừng mà nháy mắt, cố gắng làm cho chính mình lập tức tỉnh táo lại.

Vừa lúc, phu tử đi tới trước mặt nàng, trầm giọng hỏi: "Vấn đề ta mới hỏi, cậu trả lời đi."

Như Phong ngồi ngay ngắn lại, những người khác giả vờ đứng đắn, có người khóe miệng mỉm cười, biết đây là khảo nghiệm Như Phong.

Như Phong liều mạng mà nhớ lại, sao cũng nghĩ không ra phu tử vừa rồi hỏi cái vấn đề gì, nghĩ vậy, liền nghiêng mắt nhìn Dục Tuyên.

Dục Tuyên không dám động đậy, vì phu tử đang nhìn mình.

Phu tử nhìn Như Phong, nói: "Úy Trì Như Phong, ngươi trả lời đi."

Chỉ có thể trách mình hôm nay vận khí thật xui xẻo, bị chộp bao rồi. Trong lòng Như Phong nói thầm , chậm rãi mà đứng lên, nghiêng đầu nhìn phu tử, cất cao giọng nói: "Phu tử, đệ tử sợ mình giải thích sai, cho nên xin mời ngài lập lại vấn đề một lần nữa được không?"

"Có thể, nhưng ngươi phải trong mười giây đưa ra được câu trả lời." Phu tử trong lòng biết rõ ràng, Như Phong vừa rồi khẳng định không nghe, cho nên muốn làm khó dễ một chút.

"Được rồi, ngài nói đi." thanh âm Như Phong hữu khí vô lực, nhưng sau khi thấy ánh mắt có chút hả hê của Bạch Nhất Quân nhìn mình. Trong lòng khí cực, tinh thần liền phấn chấn lên.

"Tốt, vấn đề của ta là tại sao nói 'súc vật, con người đều có Phật tánh bình đẳng? Phật tánh là gì?" Phu tử cười nhìn Như Phong, do đã lớn tuổi nhiều kinh nghiệm, bây giờ niềm vui thú duy nhất chính là tỏ uy phong lẫm liệt của mình làm cho những học tử trẻ tuổi này cảm thấy yếu ớt.

Như Phong trong óc nhanh chóng vận động, xem ra đây là tân khóa, mình mặc dù đã sớm xem qua khóa này một lần, nhưng thời gian đã lâu, dù có nhớ cùng không thể là toàn bộ, xem ra bây giờ chỉ có thể dựa vào chính mình.

"Đã đến giờ rồi, Như Phong, ngươi trả lời đi." Phu tử đắc ý nói, râu mép nhếch nhếch lên .

Như Phong ho nhẹ vài tiếng, nói: " Súc vật, con người đều có Phật tánh bình đẳng vì con người có thể tái sanh làm người và loài vật có thể tái sanh làm người, hoàn toàn giống nhau, không có khác biệt. Mặc dù hình hài có là Phật, Bồ Tát, La Hán, tiên, người phàm trần, súc vật có loại thủy tộc, loài chim, tẩu thú… Tuy bất đồng, nhưng tất cả đều có tiềm năng thành Phật, có nghĩa là trở thành giác ngộ viên mãn" Như Phong trả lời với tốc độ bình thường, rõ ràng hữu lực.

Giờ phút này thấy sắc mặt phu tử không biến chuyển, vì vậy lại theo nói tiếp: "Phật tánh là từ bi, trí tuệ, thần thông địa tác dụng, cứu độ mười phương chúng sinh, đối với mười phương chúng sinh bố thí ân huệ; nhưng ở trong lòng mình lại không nghĩ 'ta là cứu độ chúng sinh, ta là bố thí ân huệ', cái ý nghĩ này người ta hay có ý niệm trong đầu. Này cũng là phật tánh…" Câu cuối, Như Phong lại chậm rãi mà nói rồi làm điệu bộ sẽ không ngừng nói hết.

Phu tử dạy học kinh sợ nhất lúc đệ tử trả lời mà nói day dẵn, nên vội vàng nói: "Được rồi được rồi, trả lời được được là tốt rồi, Như Phong ngươi ngồi xuống đi."

Như Phong lúc này mới hài lòng mà ngồi xuống, chuyển cho Bạch Nhất Quân một ánh mắt đầy đắc ý, khiến cho Bạch Nhất Quân tức mà khẽ cắn môi.

Như Phong ngồi xuống, lại bắt đầu nghe phu tử nói vấn đề làm sao để thành phật, vừa nói vừa đi, nhưng sao lại vẫn nhìn mình, không thể ngủ, vì vậy mà bắt đầu đi vào cõi thần tiên, nghĩ tới tây du kí. vừa nghĩ như vậy, phấn khởi hẳn lên, liền vẽ loạn trên giấy, ý định đem tây du kí viết bằng mực, chỉ là này bút lông thật sự là khó viết, mặc dù chữ nhỏ, nhưng phải cầm bút đứng lên rất là bất tiện, vì vậy trong đầu liền liên tục suy nghĩ.

Phu tử thật mở rộng tầm mắt, không nghĩ đến Như Phong cũng có lúc chăm chú nghe giảng như thế, vì vậy càng nói càng tự tin, cũng không để ý đến không khí quỷ dị như trước.

Sau khi tan học, Như Phong đến ngay chỗ mình cần, muốn tự mình chế tạo một cây bút để viết dễ hơn, đáng tiếc chưa nghĩ ra, Dục Tước cùng Dục Tuyên lại đuổi kịp mình.

"Như Phong, ngừng lại đi, ngươi hôm nay không cảm nhận được có chuyện gì kì lạ sao?" Dục Tuyên cười hì hì hỏi.

Như Phong suy nghĩ, quyết định chờ cho đến giờ nghỉ tìm sư đệ Hàn Sơn giúp đỡ, bây giờ mình không thể xuống núi.

"Uh, đúng đó, Như Phong, ngươi gần đây có phải lại làm chuyện gì để ọi người chú ý hay không?" Dục Tước cũng hỏi tiếp.

Đang nói, thì có người chạy lại bảo: "Học trưởng, ta bội phục dũng khí của ngươi!" Nói xong liền đi.

Như Phong không hiểu ra sao, nháy mắt mấy cái, khó hiểu: "Ta không làm cái gì nha?"

Dục Tuyên cười nói: "Có lẽ chính là chuyện tối hôm qua ngươi nói đó, hắc hắc, theo tin tức đáng tin cậy của ta, tất cả mọi người nói ngươi muốn cùng sơn trưởng đoạn tụ đó."

Như Phong bĩu môi: "Quên đi, ta mặc kệ, tin đồn chung quy cũng chỉ trong một hai ngày."

Dục Tước nhìn chằm chằm vào Như Phong: "Đúng theo tin đồn sao?"

Như Phong đánh một ngáp, kiễng gót chân vỗ vỗ bả vai Dục Tước, nói: "Tước ca ca, ngươi đừng lo lắng, ta không sợ người khác nói đâu."

Dục Tước trong lòng nói thầm: nhưng ta sợ người khác nói a, tại sao không phải là tin đồn về ta và ngươi? (Bợn Tước thích nổi tiếng nha)

Dục Tuyên ở một bên mạn bất kinh tâm (thờ ơ; không để ý; không đếm xỉa tới) mà nói: "Ai kêu Như Phong tự nói mình muốn cùng sơn trưởng đoạn tụ?"

"Thật sự sao?" Dục Tước cau mày, dừng cước bộ, nắm cánh tay Như Phong.

Như Phong lại càng hoảng sợ, gấp giọng nói: "Tước ca ca, ngươi làm gì vậy?"

"Như Phong, ngươi thật sự..." Dục Tước nói không được nữa, nhìn ánh mắt Dục Tuyên tìm tòi nghiên cứu, không thể làm gì khác hơn là thôi, "Quên đi, ta không hỏi nữa."

Vừa nói liền bước đi, Dục Tuyên ở lại trừng mắt liếc Như Phong, cũng tránh ra đi hướng khác của Dục Tước.

Như Phong cong miệng lên, thật sự là không hiểu hai người đó!

Tốc độ tin đồn rất nhanh, huống chi có người trong đó trợ giúp, có người nhớ lúc Như Phong ở ngày khai giảng học, hình như chính là vì sơn trưởng mà vào Phong Hiền viện, việc này rất nhiều người đều biết, hôm nay nghĩ lại, không có lửa làm sao có khói, có lẽ lời đồn lần này là thật? (chết chị chưa ai bảo hám zai =..=)

Xế chiều cùng ngày, Mộc Đồng biết được tin tức, hắn nhìn chủ tử đang khảy đàn, muốn nói lại thôi, vẻ mặt lưỡng lự hiếm có.

Mộc Vấn Trần đàn một khúc xong, nhàn nhàn mà cầm chén trà, hỏi: "Có việc thì nói đi."

Mộc Đồng suy nghĩ một chút, mới thấp giọng nói: "Chủ tử, bây giờ trong viện đang có một lời đồn có liên quan đến ngài."

"Chuyện có liên quan tới ta ít lắm sao? Không phải ta đã bảo ngươi không nên để ý tới sao?" Thanh âm Mộc Vấn Trần lạnh lùng, sắc mặt không chút thay đổi.

"Chủ tử, lời đồn này còn có liên quan đến Như Phong." Mộc Đồng cúi đầu nói. Cũng do mình nhiều chuyện, vốn định không để ý tới, nhưng lúc xuống núi mua thức ăn, hết lần này tới lần khác nghe được, sợ chủ tử mất uy tín, cũng vì nhắc nhở chủ tử nên cẩn thận với Như Phong nên mặc kệ hiểm nguy bị chủ tử lạnh lùng mà kiên quyết nói thẳng ra.

Mộc Vấn Trần trầm mặc, nói: "Nói đi."

"Chủ tử! Có người nói Úy Trì Như Phong thích chủ tử, muốn cùng ngài… cùng ngài đoạn tụ." Nói cho hết lời da đầu liền co rút nhanh, nhắm mắt lại, nửa ngày không thấy động tĩnh, không nhịn được tự giễu, mình lúc nào thấy chủ tử tức giận? Chủ tử là người thái sơn băng vu tiền mà mặt không đổi sắc, sao có thể lại vì câu nói đầu tiên tức giận?

thái sơn băng vu tiền :Thái sơn có sụp trước mặt cũng ko biến sắc

đại khái là chỉ những người trầm ổn, ko nao núng trước bất cứ chuyện gì

Ngón tay thon dài của Mộc Vấn Trần chợt ngừng lại, như nghĩ đến gì mà nhìn viện phía dưới, một lát sau mới hỏi nói: "Là từ đâu truyền ra?"

Mộc Đồng nhẹ giọng đáp: "Nghe nói là Úy Trì Như Phong tự mình nói." Trong lòng cười thầm, xem ra Như Phong sẽ bị cấm cửa là chắc chắn rồi, xem ra hắn sau này có về nhà của mình cùng sẽ bị cắt đứt chân, dám mơ ước chủ tử như thần minh bàn của mình? (Chậc Bạn Đồng à, như thế mới hợp với ý tứ của chủ tử bạn ý)

Mộc Vấn Trần "Ồ" một tiếng rồi không nói nữa, ngón tay di chuyển như bay, một lần nữa tấu đàn lên, khúc nhạc lần này rất du dương truyền cảm, làm cho người ta nghe xong rất khoái cảm.

Mộc Đồng hạ mi xuống, nghĩ đến lần này vẫn không thể xử lý được Như Phong!

…

Trong phòng Vân Thiên Trạch và Dục Tước.

Như Phong tán dóc cùng Vân Thiên Trạch, Dục Tước đi ra ngoài đọc sách, Tiểu Thanh ở một bên sắp xếp đồ đạc.

Một lát sau, thừa dịp Tiểu Thanh đi ra ngoài giặt quần áo, Vân Thiên Trạch thừa cơ hỏi: "Như Phong, nghe nói ngươi thích sơn trưởng phải không?" Ánh mắt nhìn chăm chú.

Như Phong kinh ngạc mà nhìn hắn: "Không nghĩ tới ngươi cũng nghe đượctin đó sao, ôi, tất cả là họa của tối hôm qua, lúc trở về ta cùng tên Dục Tuyên kia nói đùa một chút, không nghĩ tới bị truyền ra, liền biến thành ta thích sơn trưởng, hơn nữa nghe nói ta còn muốn cùng sơn trưởng đoạn tụ nữa." Như Phong cũng rất bất đắc dĩ, nghĩ đến cuộc sống trong viện vừa khôi phục sự đơn điệu buồn tẻ, nên bây giờ một tin đồn, lại là tin đồn chuyện lớn như vậy, liền tích cực bùng lên, lấy tốc độ đội cẩu tử truyền bá, bây giờ cả viện mỗi người đều biết mình thích sơn trưởng. (Đội cẩu tử: Paparazzi)

"Vậy suy nghĩ của ngươi ra sao? Ngươi thật sự… Thật sự là kẻ đoạn tụ sao?" Vân Thiên Trạch theo sát hỏi.

Như Phong gật đầu: "Thích sơn trưởng là dĩ nhiên rồi, hắn tốt như vậy, ta đây tại sao không thể thích hắn, còn đoạn tụ, đó là trò đùa quá đáng." Nói xong tay liền cầm quả táo trên đĩa do Tiểu Thanh mang đến. Hôm nay Tiểu Thanh đối với mình đặc biệt tốt, bằng không Như Phong cũng không dám đụng vào Vân Thiên Trạch.

Nhìn bộ dạng Như Phong ăn quả táo nhai rôm rốp, Vân Thiên Trạch hữu tâm vô lực, thấy Dục Tước vào nhà, không thể làm gì khác hơn là dừng lại cái đề tài này mà nói chuyện khác.

Không lâu, đã đến giờ nghỉ ngơi của Vân Thiên Trạch, Như Phong thấy bộ dáng Dục Tước không có gì là vui vẻ, cũng không muốn dây vào, liền muốn đi tìm Mộc Vấn Trần nói chuyện.

Nghĩ đến lại buồn, xế chiều ngày hôm qua không thể vào, nên hôm nay Như Phong cũng không ôm hy vọng gì, nhưng nàng lại không nghĩ tới lần này rất thuận lợi mà có thể đi vào.

Mặc dù lúc Mộc Đồng mở cửa ra, sắc diện rất lạnh lùng, nhưng Như Phong thì lại rất phấn khởi, sau khi tìm được Mộc Vấn Trần, liền nói ngay: "Ngày hôm qua các ngươi đi đâu vậy? Ta vào không được."

Mộc Vấn Trần đang xem sách, thấy thế thì để sách xuống, hồi đáp: "Trước tiên không nói việc này, Như Phong, hôm nay ngươi tìm ta có việc sao?"

Như Phong kinh ngạc, thấy thái độ Mộc Vấn Trần so với trước kia tốt hơn nhiều như vậy, không nhịn được thụ sủng nhược kinh, nói: "Sơn trưởng, hôm nay ngươi sao lại đối với ta tốt như vậy?"

(Gớm sướng quá còn làm bộ >_>)

Mộc Vấn Trần không trả lời, trực tiếp nhìn Mộc Đồng một bên, phân phó: "Ngươi đi làm chút điểm tâm mà Như Phong thích ăn đến đây."

Như Phong vừa nghe, càng thêm kinh ngạc, thấy mắt đẹp của Mộc Vấn Trần đen như bảo thạch nhìn chằm chằm chính mình, trái tim liền không nhịn được đập loạn một trận, liền nghĩ tới lời đồn.

Mộc Vấn Trần nhìn chằm chằm vào Như Phong, nói: "Hôm nay ngươi tìm ta có việc gì?" Trong mắt lại hiện lên một tia lam quang.(Lam quang: ánh sáng xanh)

Tay Như Phong ở trên bàn sờ loạn, lắc đầu nói: "Không có việc gì không có việc gì."

Lại nhìn vào hai mắt Mộc Vấn Trần, không nhịn được liền nói thêm: "Sơn trưởng à, ánh mắt của ngươi thật sự có đôi khi có thể nhìn thấy sắc lam quang đây."

Lần này Mộc Vấn Trần trả lời, không trốn tránh như lần trước: "Mẫu thân ta… Mẫu thân có một đôi mắt màu lam."

Như Phong bừng tỉnh đại ngộ: "Trách không được, ngươi là con lai, khó trách thông minh như vậy, đẹp như vậy!" Thì ra mẫu thân của hắn chắc là người Thạch Nam quốc, Thạch Nam quốc ở phía Bắc Tử La quốc, người ở đây thường cao lớn, mũi ắt sâu, ngũ quan khắc sâu, đương nhiên không thiếu đôi mắt lam, tuy nhiên Như Phong cũng chưa từng nhìn thấy bao giờ.

Mộc Vấn Trần nhìn vào khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp của Như Phong, nghĩ rằng tiểu tử trước mặt mình mới chính là người xinh đẹp. Nhưng mà nghĩ đi nghĩ lại, mặt lại cúi xuống, chẳng lẽ tên tiểu tử này vì thấy khuôn mặt trắng trẻo của mình nên mới cảm thấy hứng thú chăng? Vừa nghĩ như thế, Mộc Vấn Trần liền cầm cuốn sách lên xem lại một lần nữa.

Như Phong thấy thế, cũng không để tâm, một là bởi vì Mộc Vấn Trần thường xuyên không để ý đến mình, hai là vì Mộc Đồng đã nhanh chóng bưng điểm tâm đến nên giống như trước kia, Như Phong lập tức trở nên vui vẻ mà ăn cơm.

Vào buổi tối, Như Phong cùng Mộc Vấn Trần dùng cơm, nàng còn nói về chuyện phát sinh trong viện hai ngày gần đây. Lúc Như Phong rời đi, tâm tình liền phấn chấn. Chỉ là, từ đầu đến cuối, nàng và Mộc Vấn Trần đều đã quên chuyện lần trước Mộc Vấn Trần muốn Như Phong làm đệ đệ của hắn.

Từ đó về sau, cuộc sống của Như Phong là buổi sáng thì đi học, xế chiều lại cùng Vân Thiên Trạch tâm sự, đến tối thì lại chỗ Mộc Vấn Trần ăn cơm chùa.

Dần dần, Vân Thiên Trạch cũng khỏi bệnh, so với trước kia thân thể cũng tốt hơn một chút, Tiểu Thanh cũng đã xuống núi, vì đương sự trong tin đồn không chút động tịnh, do đó nó cũng dần dần mà chìm xuống.

Thừa dịp lúc được phép được xuống núi, Như Phong tìm Hàn Sơn, nói với hắn về việc bút viết, sau đó lại thuận miệng nói rằng mình muốn viết tiểu thuyết, Hàn Sơn liền lập tức vắt óc suy nghĩ, còn Như Phong nhân lúc rãnh rỗi, cũng hỗ trợ góp ý.

Không lâu sau, Hàn Sơn liền nói cho Như Phong biết, cây bút mà nàng muốn làm đã xong rồi, có thể viết chữ rất nhỏ trên giấy, mà nét chữ vẫn rõ ràng.

Như Phong hăng hái bừng bừng đem những chuyện xưa trong đầu mà viết ra, lúc đi học lại không còn ngủ gục, làm cho các chư vị phu tử rất hài lòng không thôi, mặc dù mỗi lần muốn Như Phong trả lời vấn đề đều phải tha ột lần.

61. Q.1 - Chương 61: Nghỉ Học

Edit: Nhoktho

Beta: LHương

Từ lớp học trở về, bốn người cùng đi, mặc dù trang phục đều giống nhau nhưng tư sắc bên ngoài lại khác nhau hoàn toàn, Dục Tước văn nhã cao quý, Thiên Trạch tuyệt mỹ ôn nhu, Như Phong mạo tựa Phan An, Dục Tuyên tà mị không kềm chế, làm ọi người lóa mắt không thôi, vừa nhìn thấy họ thì phong cảnh xung quanh cũng trở nên sống động không ít. (F4, F4 kìa ss XD)

"Như Phong, gần đây bận cái gì vậy? Đi học mà không chăm chú gì cả!" Do Dục Tước và Vân Thiên Trạch ngồi ở đằng trước Như Phong và Dục Tuyên, nên trong giờ học Dục Tước rất khó có thể quan sát Như Phong làm cái gì ở phía sau.

Như Phong nhướng mày lên, đắc ý nói: "Ta đang tiến hành sáng tác ra tác phẩm hạng nhất!"

Dục Tuyên ở bên cười giễu cợt lên tiếng: "Sáng tác? Hắn lại làm lãng phí mực."

Như Phong trừng mắt: "Ngươi quản được sao? Ngươi đố kỵ tài năng viết của ta nên mới nói thế!"

Vân Thiên Trạch mở chiết phiến, chậm rãi phe phẩy, không tham gia trận cãi vã của bọn họ, trong bốn người, hắn luôn luôn điềm tĩnh nhất, ngẫu nhiên mới xen vào một hai câu, nhưng đều là câu từ chí lý, hoặc là sau khi hắn nói chen vào thì đều là có ý kết thúc câu truyện. (chiết phiến: quạt)

Như Phong ghen ghét mà trừng mắt nhìn vào chiết phiến của Vân Thiên Trạch, phiến bính cùng phiến cốt đều là dùng ngà voi chế thành, nên biết rằng ngà voi thuần mịn cứng cỏi, dễ dàng cho điêu khắc, lại không bị ngã màu, là nguyên liệu danh giá đắt tiền xa hoa dùng chế tạo quạt. Vân Thiên Trạch mà có đã không còn là điều lạ, cũng vì vậy mà gặp bọn cướp, nhưng giờ phút này Như Phong đố kỵ không phải vì ngà voi, vì phàm là người giàu có một chút đều có thể dùng, điều Như Phong đố kỵ là trên mặt chiết phiến của Vân Thiên Trạch.

Đó là tác phẩm của Dục Tuyên, từ sau khi tham gia "thi họa", thì tác phẩm của Dục Tuyên ở Tương Châu thành càng lúc càng nổi danh, rất nhiều người đến cầu tranh, nhưng Dục Tuyên cái gì cũng không thiếu, người cũng lười, nên không ai mà thành công, bởi vậy mới có câu "Bạch Kim khó cầu tranh Dục Tuyên". (thấy gớm =.=)

Từ lúc đó trở đi, Như Phong lại nhìn ra cơ hội kiếm tiền, liền năn nỉ muốn Dục Tuyên vẽ tranh cho nàng. Vốn là Dục Tuyên rất vui vẻ, lại còn có chút đắc ý chuẩn bị triển khai thân thủ, kết quả là trong lúc vô tình nghe được ý định của Như Phong muốn đem đi bán sau đó, sắc mặt liền thay đổi nhanh chóng, chết cũng không chịu vẽ. Vân Thiên Trạch đúng lúc ấy nằm ở trên giường có chút nhàn nhã mà phe phẩy chiết phiến trước mắt, Như Phong cũng ở đó, Dục Tuyên liền mượn chiết phiến của Vân Thiên Trạch, vẽ lên một bức tranh có một nam nhân ở dưới tàng cây nhìn lên con chim nhỏ, nam tử đó giống Như Phong cũng bảy tám phần, ý nói "Muốn có mà không được".

Điều này làm cho Như Phong rất tức tối, Vân Thiên Trạch thì lại thích thú, đã tới cuối mùa thu rồi, vẫn luôn lấy ra phe phẩy, nói rằng Như Phong ở trong bức tranh này rất đẹp.

Nghĩ vậy, Như Phong hầm hừ mà nói: "Thiên Trạch, đừng quạt nữa, coi chừng bị người ta trộm đấy, nhìn ngươi, cây quạt này thật sự là đáng giá!" Như Phong lại nhìn cây quạt, nhân gia bính lương (thật sự em không tra ra nổi bính lương là cái giề L)thượng, trung, hạ bộ phận lại còn khảm có khắc hoa mặt ngoài, quyển vân câu liên hổ phách và điêu quỳ long khảm đại mạo hộ bày, phía dưới hoàn lại treo một người ngọc

Thạch phiến trụy. Tấm tắc, giá trị cây quạt thật sự đủ một người bình thường sống trên một hai năm. Như Phong thật hận không thể đoạt lấy.

"Ha ha, nếu muốn liền tặng cho ngươi?" Đây là lần thứ năm mươi mốt Vân Thiên Trạch đưa ra vấn đề này.

"Đừng đưa! Cẩn thận hắn lấy đi bán." Dục Tuyên ngăn cản.

"Không cần! Tự ta viết tiểu thuyết đi kiếm tiền." Như Phong rất có cốt khí mà lắc đầu.

Dục Tước một bên rất bất đắc dĩ, sao mỗi lần hắn hỏi chuyện gì, Như Phong cùng Dục Tuyên đều lại chuyển đến hướng khác thế? Đang thắc mắc nên hắn mới hỏi là Như Phong gần đây bận bịu cái gì, không nghĩ tới bây giờ nói tới vấn đề cây quạt.

Lúc trở lại túc xá, Như Phong đảo mắt, kích động mà lén trốn ra khỏi viện, lúc trở về thì trên tay cũng cầm một cây quạt, lắc lắc trước mắt Dục Tuyên.

Đây là một cây quạt cán làm bằng mạch, lấy mạch cán biên thành biển mang, như chậu nước rửa mặt lớn nhỏ, dùng trúc phiến hai mặt kẹp chi vi bính, mạch màu vàng óng ánh mà nhuận, nhẹ nhàng nhanh và tiện, trung tâm dán năm màu lăng đoạn làm một chuồng, một bên tú một bức thư sinh cuồng ngạo đồ, một khác sườn dùng trắng tuyến tú "Trời sinh ta tài tất có dùng, thiên kim tan hết hoàn lại phục đến" mấy người chữ nhỏ, tự thể tuấn dật hào hiệp, vừa nhìn là biết chữ viết của Nhu Phong

Ss bó tay, chẳng hiểu cây quạt của Phong muội muội ra sao cả, hihi

"Thế nào? Cây quạt này đẹp không?" Như Phong thầm đắc ý trước mặt Dục Tuyên và Vân Thiên Trạch.

Dục Tuyên cười nhạt: "Cây quạt này của ngươi, cũng chỉ vài đồng tiền, huyền diệu chỗ nào cho xem đi."

Như Phong vui vẻ cười nói: "Ta là người nghèo, đương nhiên ta cần cây quạt phù hợp với thân phận của ta, cây quạt này tuy nói chỉ dùng để quạt mát, trình độ chưa tinh xảo, nhưng quan trọng là cái này đây, chữ này đây, là do ngôi sao Vũ Yên nổi tiếng cả nước, nhảy múa giỏi nhất tặng cho ta, xem đây, có phải nó rất đắc giá sao?"

"Ngươi lại đi tìm Vũ Yên? Ngươi không phải nói sẽ không đi sao?" Vân Thiên Trạch trầm tĩnh đột nhiên hỏi.

Như Phong phe phẩy cây quạt, đáp: "Ta không phải đi lén đâu? Buổi tối Vũ Yên chắc chắn không rảnh, nhưng ban ngày thì có, cho nên ta đi tìm. Ôi, ở Tương Châu thành ta chỉ quen có vài nữ nhân, vốn muốn tìm sư muội của ta, nhưng mà nàng cầm kim châm thì có thể, nhưng cầm kim may lại không được, nghĩ lại lúc ở trên núi, còn giúp nàng khâu lại vết rách đó, kĩ thuật của nàng so với ta còn tệ hại hơn!"

"Mặc kệ như thế nào, nơi như thế sau này ngươi nên hạn chế đi thì hơn." Vân Thiên Trạch giáo huấn, Dục Tước đang đi vào nghe được, phụ họa gật đầu.

Như Phong bĩu môi, nghĩ tới lúc đầu chính bọn hắn kéo mình tới đó, bây giờ liền quên rồi.

"Có nghe không?" Dục Tước thân mật mà bóp mũi của Như Phong.

Như Phong đẩy tay hắn ra, làm mặt nhăn mặt nhăn cái mũi, kêu lên: "Biết rồi biết rồi, đừng có bóp niết nữa, mũi ta thẳng như vậy mà gãy thì rất tiếc nha."

Mọi người phì cười.

Từ đó, Vân Thiên Trạch phe phẩy chiết phiến quý hiếm của hắn, Như Phong phe phẩy mạch cán phiến của nàng, tạo thành một cảnh viên mãn.

Lúc viện sắp cho nghỉ học, dược thiện điếm cùng thư phường của Hàn Sơn đã mở được hồng hồng hỏa hỏa.

Ăn vi thiên dược thiện điếm nhằm vào những quan khách nhân sĩ thuộc bậc trung, món ăn đặc biệt của quán là món ăn tên gọi Gà hoa, ấn thủ pháp của Như Phong, ở bên trong con gà có thịt nạc, tôm, cua, nấm đông cô thơm ngát, mùi thơm nồng, nguyên nước nguyên vị, dinh dưỡng phong phú, chả trách mọi người thích, nhất là đệ tử Phong Hiền viện đến giờ được nghỉ là thích mua một phần về ăn.

Vì trong viện, Như Phong là người phong khoán nghĩa hiệp, tốt chín phần, vì thế đến giờ nghỉ, rất nhiều đệ tử cũng tình nguyện đến "Ăn vi thiên dược thiện điếm" để ăn một trận cho đã, mặc dù giá cả có hơi đắt, nhưng nơi này toàn người đa phần là địa chủ, nên chút tiền ấy cũng có là bao.

Bây giờ trời vào đông làm cho những món ăn nóng càng được ưa chuộng, lợi nhuận lại càng rực rỡ như mặt trời lên cao, mỗi người đã mở được một phân điếm rồi.

Mà Minh Bác thư phường thì mở cách Phong Hiền viện cùng Lạc Lâm viện không xa, bên cạnh ăn vi thiên dược thiện điếm, cửa hàng của hai người chỉ cách nhau một con phố. Minh Bác thư phường có hai tầng, trang trí chủ yếu đơn giản, lầu một bán sách, các loại các dạng đều có, kiêm bán giấy và bút mực, đương nhiên nếu ngươi chịu thế chấp một khoản tiền thì ngươi cũng có thể thuê sách, khi trả lại sẽ tính tiền sau; lầu hai là khu vực đọc sách, phân thành hai gian cho nam và nữ, gian dành cho nữ có vẻ nhỏ hơn.

(Minh bác: Uyên bác + thông thái)(đạm nhã:thanh đạm + trang nhã)

Những người ở khuê phòng tại Tử La quốc cũng có chút tri thư đạt lý, học gì đó cũng nhiều, cho nên cũng có nữ tử đi ra mua sách, chỉ là đọc sách ít hơn, kỳ thật Hàn Sơn nói có nữ tử trong gian đọc sách chủ yếu là vì do Như Phong, Túy Nguyệt bắt gặp bọn họ thường xuyên ở nơi đó thảo luận vấn đề về hắn.

Điều đặc biệt nhất của Minh Bác thư phường là điều mới lạ của cây bút.

Ngòi bút bằng lông, sau khi trải qua xử lý thì lông tạo thành ngòi bút cứng và nhỏ, khi sử dụng phải chấm mực nước mới có thể viết. Ngòi bút lông còn có thể hút mực, quá trình viết cũng hiệu quả do ngòi bút liên tục duy trì tình trạng thấm ra mực. Điều này mà Như Phong thích là bút làm từ lông quạ đen tạo thành, do Như Phong viết chữ nhỏ thanh, vì thế Dục Tuyên bèn cười nhạo nàng sẽ bị xui xẻo.

Có bút máy, dùng nước tẩy rửa quặng mỏ vật Thạch Mặc, khiến Thạch Mặc biến thành Thạch Mặc phấn, sau đó đồng lưu hoàng, tùng thơm mát thành hỗn hợp, lại đem hỗn hợp này điều chế, bên ngoài lại dùng hai điều mộc điều đối với hảo, niêm hợp, tạo được bút máy đơn giản, mặc dù nếu so ra thì kém bút ở hiện đại, nhưng dù sao cùng vừa ý được Như Phong.

Sau khi hai loại bút này được tung ra, không lâu liền được sự hoan nghênh của các học sinh, vì khi đi học đem theo rất tiện.

Còn có một đặc sắc lớn nữa, nơi này có rất nhiều tiểu thuyết, tỷ như tây du kí , đang rất 'hot', đương nhiên, còn có tiểu thuyết khác, vì Như Phong còn chưa viết xong. Ngoài ra lại còn có rất nhiều tiểu thuyết thông thường, ngôn tình tiểu thuyết lại càng được các thiếu nữ yêu thích, Như Phong trong đầu nhớ rất nhiều đoạn Kiều kinh điển, mỗi lần nàng đem ý tứ nói sơ qua cho Hàn Sơn, Hàn Sơn sẽ tìm người đem chuyện xưa viết đầy đủ, sau đó một quyển tiểu thuyết liền ra đời.

Từ phân công nhau mà làm, Như Phong chiếm được lợi nhuận ở cả hai tầng, trở thành một tiểu phú ông. Do đó, khi Như Phong ở trước mặt Dục Tuyên là rất hãnh diện.

"Hắc hắc, bây giờ chúng ta cũng có tiền rồi, Dục Tuyên, ta mời ngươi đi 'ăn vi thiên' ăn món Gà hoa có được không? Ta gọi ra con gà hoa đất, cho ngươi thưởng thức." Như Phong tỏ ra chính mình là địa chủ, cao hứng mà nói.

"Tốt thôi, khó mà được gà thiết công keo kiệt vô cùng của chúng ta hôm nay muốn rút lông, ta đây cần phải nói cho hai người bọn họ biết mới được." Dục Tuyên cũng không thèm để ý, buông họa bút trong tay, sau khi đánh giá kỹ một phen mới trả lời.

Như Phong phất tay, hào phóng mà nói: "Đi thôi đi thôi, ta đương nhiên sẽ sẽ kêu Tước ca ca cùng Thiên Trạch." Trên thực tế, nàng còn muốn kéo theo Mộc Vấn Trần, nhưng mà sợ ba người bọn họ không được tự nhiên, cho nên liền bỏ ý định này.

Mỗ thiên, lúc ăn cơm cùng Mộc Vấn Trần, lúc này khí trời đã chuyển lạnh, Như Phong nhìn thức ăn trước mắt, thở dài nói: "Mùa đông rồi, ta phải lập tức trở về nhà, ôi, sẽ là thời gian lâu lắm không thể nhìn thấy ngươi rồi, làm sao bây giờ? Ta sẽ rất nhớ ngươi." Vừa nói lại còn quay người phía sau nhìn Mộc Đồng, nói: "Ta cũng sẽ thật nhớ ngươi, … nhớ thức ăn của ngươi." (Nhoktho: *Bịch* Ui da! Mông của ta! Đau quá)

Khóe miệng Mộc Đồng co chặt lại, còn vẻ mặt Mộc Vấn Trần lại như đang kiềm chế, nhíu mi nói: "Ngươi phải về nhà? Không thể không quay về sao?"

Như Phong lắc đầu: "Không được, đã tám tháng nay ta không gặp người thân rồi, giờ muốn cùng nhau ăn tết năm mới." Thật sự là tháng trước người nhà Như Phong đã bắt đầu gửi thư hỏi lúc nào trở về, nghĩ tới bộ dáng bọn họ đang vui mừng hy vọng, Như Phong cũng đành phải tiễn biệt rồi.

"Ồ." Mộc Vấn Trần lên tiếng, cũng không nói thêm, một lần nữa nhấc đôi đũa ăn cơm.

Như Phong rất thất vọng, vốn đang muốn hỏi hắn là không về nhà lễ mừng năm mới, nghĩ tới nhân cơ hội biết nhiều một chút về chuyện của hắn, vì mấy tháng nay, Như Phong cũng không có cơ hội hiểu rõ, gia thế Mộc Vấn Trần, một là bởi vì Mộc Vấn Trần bình thường sẽ không nói chuyện nhiều, đều là Như Phong nói; hai là bởi vì Như Phong cũng không muốn hỏi, những người khác cũng không biết, chỉ biết là nhà Mộc Vấn Trần hẳn là rất có quyền thế.

Ôi, còn có mười ngày sẽ về nhà rồi, mình còn không biết nhà hắn ở nơi nào, trong nhà có mấy người, thật sự là thất bại! Trong lòng Như Phong nghĩ đến đó, ăn cơm cũng không yên lòng, không có "hình ảnh tàn nhẫn " như ngày thường, điều này làm cho Mộc Đồng ghé mắt nhìn.

Lúc rời đi, Như Phong lưu luyến, lần nữa mà cố năn nỉ, không để ý đến ánh mắt nóng nảy liên tiếp của Mộc Đồng.

"... Sơn trưởng..." Như Phong có chút nhăn nhó mà gọi một tiếng, thấy Mộc Vấn Trần chăm chú nhìn mình, trống ngực nhất thời nhanh hơn, "Vấn Trần, ta... Ta..." Nói không nên lời.

Như Phong như thế này đừng nói Mộc Vấn Trần, ngay cả Mộc Đồng cũng chưa từng thấy, cho nên hai người cũng rất tò mò mà nhìn Như Phong.

Như Phong chớp mắt, nói: "Trước tiên Mộc Đồng ra ngoài trước đi."

Mộc Đồng vốn không chịu, nhưng lại nhìn thấy ánh mắt của chủ tử mình, vội vàng đi ra ngoài, nhưng vẫn ở ngoài cửa lắng nghe.

Như Phong thấy Mộc Đồng đi rồi, áp lực cũng giảm, một hơi nói xong: "Vấn Trần, ta có thể ôm ngươi một chút được không?" Nói xong liền lẳng lặng mà nhìn thẳng vào Mộc Vấn Trần, không buông tha một phản ứng nào của hắn.

Mộc Vấn Trần rất là kinh ngạc, hai mắt chớp chớp vài cái rất nhanh, nghiêm túc nhìn thẳng vào ánh mắt Như Phong, nửa ngày, mới nói: "Có thể."

Như Phong nhất thời mừng rỡ, sợ Mộc Vấn Trần hối hận, lập tức tiến đến hung hăng mà áp vào lòng Mộc Vấn Trần, hai tay bám sau lưng hắn. Sau đó lại hít một hơi thật sâu, một mùi thơm ngát nói không nên lời, mang theo một chút mùi đàn ông thơm mát bay vào của mũi nàng, làm cho tâm nàng run lên, lại tinh tế mà cảm thụ được chiều rộng dày hoài bão, nghe tiếng tim đập trầm ổn của hắn.

Hai người đã dựa sát vào nhau một hồi lâu, Như Phong không chủ động rời đi, Mộc Vấn Trần cũng không thúc dục, chỉ là chậm rãi, tay Mộc Vấn Trần vuốt nhẹ mái tóc đen của Như Phong. Như Phong chấn động, cánh tay ôm càng chặt.(Mơ màng~ing~~)

Giờ phút này, nàng cảm giác được thân phận mình chính là nữ nhân trong hành động này, ở trong lòng Mộc Vấn Trần, nàng cảm giác được sự nhỏ bé đáng yêu của mình, cảm giác được sự cao lớn của hắn mang đến cho nàng một loại cảm giác an toàn, loại cảm giác này rất xa lạ, nên nàng cũng không biết làm sao để phản ứng.

"Ngươi, trở về ăn tết thật tốt rồi chúng ta sẽ gặp nhau rất nhanh." Mộc Vấn Trần nhẹ giọng nói.

Như Phong nghiêng đầu, lại tiếp tục cọ xát trong lòng hắn.

Lúc này đây, Mộc Đồng ngoài cửa hai tay ôm đầu, chạy đến một thân cây trong viện không ngừng mà đập vào, trong lòng đang bấn loạn không ngừng mà hò hét: trời ạ, cái tư thế kia của bọn họ! Đoạn tụ đó, đoạn tụ rồi aaaa —— nên làm cái gì bây giờ? Thì ra chủ tử không chịu gần nữ sắc là bởi vì hắn thích nam nhân!

Sét đánh giữa trời! Thừa nhận điều này làm cho tâm trạng luôn trầm ổn của Mộc Đồng phải kinh động mãi thôi.

Ôi ôi… Đều là… Đều là lỗi của Như Phong! Tìm được một người phát tiết, Mộc Đồng rất nhanh bừng tỉnh lại, ý định kế tiếp trong cuộc sống là toàn tâm kháng địch, không cho Như Phong cùng chủ tử có bất kì tiếp xúc nào về thân thể, kiên quyết đem chủ tử đang lạc lối quay trở về.

Vừa nghĩ như vậy, toàn thân Mộc Đồng lại tràn ngập ý chí sau khi từ "Rút lui", hắn đã thật lâu không hưng phấn như vậy, lại là lần nữa hắn đã tìm được mục tiêu trong cuộc sống!

Còn Như Phong không hề hay biết do tình hình vẫn còn chìm đắm trong ôn nhu khó có của Mộc Vấn Trần, không biết đã có người coi mình như là vi khuẩn độc hại.

Buổi tối ngày đó lúc quay về phòng, Như Phong như tung bay trở về, ngay cả tắm cũng quên, chỉ biết là mình thật vui vẻ.

Dục Tuyên cau mày nhìn nàng hồi lâu, không lâu liền bĩu môi, ý định không thèm để ý tới nàng.

Theo thời gian gần tới kỳ nghỉ, cũng là song song với cuộc thi kiểm tra cuối kì của bọn Như Phong đã sắp bắt đầu, đám người vội vàng thiên hôn địa ám, đau đớn cùng vui sướng nha! Dù sao qua mỗi kì thi của mỗi môn đều có ý nghĩa ngày trở về gia đình cũng đã sắp gần.

Đừng nhìn bộ dạng trầm ổn bình thường của đệ tử trong viện, kỳ thật bọn họ rất nhiều người đều là lần đầu tiên rời nhà đi lâu như vậy, cho nên nhớ nhà cực kỳ, cho nên dù phải chuẩn bị cho cuộc thi sắp đến, mặc dù trong miệng oán giận cuống quít, nhưng phải phục tùng bên cạnh nhiệt tình.

Trong sự bận rộn này, thời gian rất nhanh liền qua đi, Như Phong trong mười ngày này cũng không có thời gian đi đến chỗ Mộc Vấn Trần một lần, vì ngày thường nàng vội vàng viết tiểu thuyết, cho nên hắn phải học chuẩn bị cho cuộc thi nhiều hơn người khác, rồi đừng nói tới phải giữ vị trí đứng đầu của mình.

Lại một lần nữa, Như Phong phải cảm tạ trí nhớ cao siêu của mình, vì đã giúp cho nàng rất nhiều.

Sau mười ngày, đến lúc trở về nhà. Đệ tử trong viện đều vội vàng chuẩn bị hành lý, lúc này điểm thi không cần lo lắng, được về nhà sớm mới là chính yếu.

Trong các khuôn viên của viện, không khí thật sự sôi nổi, các học viên hỏi nhau xem có ở gần nhà nhau hay không, thật là tốt nếu về chung đường, dưới chân núi cổng lớn của viện đã chật ních chỗ đậu các xe ngựa đủ kiểu, đó là người hầu của bọn họ tới đưa đón.

Như Phong thừa dịp lúc rảnh, liền vội vàng trốn đến chỗ của Mộc Vấn Trần để nói lời cáo biệt, cuối cùng cũng cảm thấy mỹ mãn mà rời đi.

Trở về túc xá nhìn thấy Dục Tước và Dục Tuyên thì cảm xúc lại bắt đầu dâng lên, ôi, sẽ tới mấy tháng không được gặp hai người bọn họ. Vì Dục Tước và Dục Tuyên ở kinh thành, nằm ở hướng Bắc, hoàn toàn khác đường về của Như Phong, làm cho Như Phong ở chỗ này liền cảm thấy buồn buồn.

Dục Tước và Dục Tuyên cũng không tốt hơn là bao, thấy ánh mắt lưu luyến của Như Phong, trái tim cũng mềm hẳn một phần, nhất là Dục Tước.

"Được rồi, được rồi, đừng khổ sở nữa, chúng ta hẳn là rất nhanh gặp mặt, nếu như có thể đi Quang châu thăm nhà ngoại công chúng ta, đến lúc đó đi qua Càng châu, chúng ta chắc chắn ghé thăm ngươi có được hay không?" Dục Tước sờ sờ đầu Như Phong, cảm giác hình như lại nhớ tới tình cảnh lúc Như Phong ba tuổi, khi đó thật khác, mình còn có thể đem Như Phong nho nhỏ ôm vào trong lòng, bây giờ… Mười ba năm trôi qua rồi, Như Phong những năm qua, hắn muốn ôm còn phải được Như Phong đồng ý.

Dục Tước vừa nói như vậy thì trong lòng Như Phong cùng tốt hơn một chút, nghĩ đến vẫn có thể gặp mặt liền bỏ qua chuyện đó bật người chuyển sang đề tài khác.

Dục Tước và Dục Tuyên nhìn bộ dáng Như Phong hết sức phấn khởi thu dọn hành lý, hai mặt nhìn nhau không nói gì, bộ dạng thương cảm mới vừa rồi đi đâu mất rồi?

Lúc về nhà, Như Phong đem theo Hàn Sơn và Túy Nguyệt, chủ yếu về cho người nhà biết qua. Hơn nữa, nàng cùng Vân Thiên Trạch, Dung Ức Ảnh là cùng hơn nửa đoạn đường, cho nên có thể cùng nhau đi.

Vân Thiên Trạch như thường là bài trận hoa lệ lệ, phía sau có rất nhiều hắc y nhân, Như Phong cùng Túy Nguyệt, Hàn Sơn, Dung Ức Ảnh một chiếc xe ngựa, Hàn Sơn cùng Dung Ức Ảnh thay phiên đánh xe, vốn là Dung Ức Ảnh là không chịu cùng Như Phong ngồi cùng xe ngựa, hắn muốn cưỡi ngựa, nhưng vì bây giờ trời lạnh gió lớn nên không thể làm gì khác hơn là bị Như Phong kéo vào.

Đương nhiên là vô tình Như Phong được hưởng sự xa xỉ theo Vân Thiên Trạch, trên đường mọi người nói nói cười cười, đánh xe cũng không cảm thấy khổ cực.

Trên đường ai nấy đều vô sự, vô tình có đụng đám sơn tặc thì cũng bị Như Phong cùng đám hắc y nhân kia đuổi đi. Thẳng tiến đến tới đoạn đường khác, mọi người mới tách ra tự đi.

62. Q.1 - Chương 62: Trả Thù

Edit: Nhoktho

Beta: LHương

Sau khi tách ra khỏi nhóm người Vân Thiên Trạch, bọn Như Phong từng bước một tiến đến gần thành Càng Châu, thành Càng Châu nằm ở phía nam, mùa đông cũng không lạnh lắm, đã vài ngày ngồi trong xe ngựa, Như Phong liền không nhịn được nữa nghĩ tại sao không tự mình cưỡi ngựa, cho nên lúc sau ba người bọn họ đã vứt bỏ xe ngựa, toàn bộ đều cưỡi ngựa mà đi.

Nhưng cho dù như vậy, tốc độ cũng nhanh hơn không được bao nhiêu, vì thể chất Túy Nguyệt không tốt lắm, lại không có nội lực, cho nên cách một hai canh giờsẽ phải nghỉ ngơi một chuyến. Hơn nữa, Túy Nguyệt còn mang theo tấm lòng cứu người, lúc dừng chân nàng còn là người bắt mạch.

Kể từ đó, tốc độ tự nhiên không nhanh, cho nên bây giờ, vốn lộ trình chỉ có hai ngày , nhưng đi ba ngày còn chưa tới.

Như Phong có chút không nhịn được, như vậy là quá chậm mà đi như thế không phải phong cách của nàng, hơn nữa tâm lý nàng còn đang đắng đo chuyện khác.

"Sư huynh, là ta không tốt, đều là ta làm liên luỵ các ngươi." Túy Nguyệt rất áy náy, trên khuôn mặt thanh tú diễm lệ đầy nỗi bất an.

Như Phong cười lắc đầu: "Không có việc gì, các ngươi cứ chậm rãi đi thôi, giúp người bệnh, bị thương là chuyện tốt, chỉ là sư huynh muốn thành sớm một chút do có việc, bây giờ cách Càng Châu lại còn cả quãng đường xa, ta cưỡi ngựa nhanh trở về, sau khi làm xong chuyện ta muốn làm, ta lại trở về gấp cùng các ngươi hội ngộ, sau đó cùng nhau vào thành."

Hàn Sơn và Túy Nguyệt ngu ngơ, Như Phong lại nói: "Đừng nghĩ nữa, dù sao loại chuyện này nếu cho các ngươi biết thì không tốt, như vậy đi, ngày mai vào lúc này ta liền ở cửa thành chờ các ngươi, có chuyện xảy ra thì chúng ta dùng bồ câu đưa tin liên lạc." Như Phong nói công đạo một phen, "Hàn Sơn, an toàn của Túy Nguyệt liền giao cho ngươi, ta đi trước."

Sau khi nói thêm vài câu, Như Phong liền cưỡi lên ngựa, giục ngựa đi.

Hàn Sơn nhìn bóng dáng Như Phong rời đi, quay đầu nhìn Túy Nguyệt bên cạnh, nói: "Sư huynh rốt cuộc có chuyện gì mà muốn trở về sớm vậy?"

Túy Nguyệt cũng không giải đáp mà lắc đầu: "Ta cũng không biết."

"Ngươi sao lại không biết chứ? Không phải ngươi với sư huynh là ..." Câu nói kế tiếp, Hàn Sơn không nói ra khỏi miệng, nhưng sắc mặt hắn không tốt lắm.

Túy Nguyệt khóe miệng mỉm cười: "Là cái gì của sư huynh?" Trong mắt lại hiện lên một tia tức giận "Ngươi có chuyện gì cứ việc nói thẳng!"

Hàn Sơn khôi phục bộ dáng bình thường, sờ sờ cằm, khẽ cười nói: "Không phải là người trong lòng sư huynh sao?"

Túy Nguyệt nhìn khuôn mặt hắn tươi cười, trầm giọng nói: "Ta và sư huynh cũng chỉ có tình cảm huynh muội, những cái khác thì cái gì cũng không có. Ngươi không nên đoán mò, dù sao người trong lòng của sư huynh tuyệt đối sẽ không phải là ta." Dứt lời liền xoay người đi vào khách sạn.

Tinh thần Hàn Sơn chấn động, đuổi theo sát truy vấn: "Ngươi thật sự không thích sư huynh hả? Vậy trước kia ngươi cùng Túy Trúc như thế nào luôn nhìn sư huynh rồi đỏ mặt?"

Túy Nguyệt tức giận mà trả lời: "Sao ngươi phiền quá vậy hả, ta cùng Túy Trúc nghĩ sao liên quan gì đến ngươi?"

Hàn Sơn dừng lại đứng ở cửa phòng Túy Nguyệt, khóe miệng cong lên sung sướng, chỉ cần sư huynh không thích Túy Nguyệt là tốt rồi, như vậy ta còn có cơ hội.

Trên đoạn đường, Như Phong giục ngựa chạy như điên, rút ngắn đi một nửa thời gian trở về thành Càng Châu. Nàng thừa dịp cửa thành sắp đóng cửa mới đi vào, hơn nữa trên đầu lại đội đấu lạp che mặt hơn phân nửa, bên hông còn dắt một thanh kiếm.

Đấu lạp: (của Như Phong thì vải che ngắn lại dày hơn một tí)

Sau khi vào thành, nàng không về phủ tướng quân, ngược lại tùy tiện đi tìm một phòng trong khách sạn nhỏ trụ lại. Vì trang phục vóc dáng của nàng giống như một người giang hồ, cho nên cũng không ai chú ý tới.

Sau khi Như Phong nghỉ ngơi, thừa dịp bóng đêm, toàn thân màu đen lặng lẽ đi Phi Tiên các, ở phía sân sau bắt được một tên người hầu, dùng vải bố bịt kín cái miệng của hắn, hạ giọng nói: "Đừng hoảng hốt, nói, Bạch Nhất Quân đêm nay có tới nơi này không? Bây giờ ta buông ra ngươi, ngươi dám kêu la, ta liền một đao đâm chết ngươi!" Nói xong tỏ vẻ bặm trợn uy hiếp.

Tên người hầu toàn thân run rẩy, cuống quít gật đầu, Như Phong lúc này mới buông hắn ra, chỉ thấy hắn thấp giọng nói: "Tối hôm qua không có tới, đêm nay cũng vẫn chưa thấy bóng người, ta cũng không biết hắn rốt cuộc tới hay không."

Như Phong nghe được điều mình muốn, cũng liền buông hắn ra. Sau đó nàng lại dùng phương pháp cũ, sau khi bắt được vài người khác, rốt cục biết Bạch Nhất Quân đêm nay vừa tới, bây giờ đang ở trong phòng tìm hoan lạc.

Vì vậy Như Phong không thể làm gì khác hơn là đứng bên ngoài Phi Thiên Các chờ đợi.

Một mình ngồi trên nóc nhà, không khí ban đêm trong lành nhưng lạnh lẽo, làm cho người rét lạnh, nhìn một mảnh bầu trời đen nhánh, Như Phong sờ sờ xiêm y đơn bạc trên người, bây giờ mới khoảng tám giờ tối, còn khá sớm, phỏng chừng Bạch Nhất Quân không đi ra nhanh như vậy, vì vậy liền có ý định đến tướng quân phủ xem qua một lát.

Sau khi xác định đúng phương hướng, Như Phong thi triển khinh công, chạy vội trên đường, rất mau đã về đến phủ tướng quân.

Như Phong cũng không có ý định đi vào, ở cửa đi qua lại một hồi, quyết định đi lén vào, tránh thị vệ đi tuần đêm trong phủ, leo trên nóc nhà của gia gia xem trộm một chút, cẩn thận mà hé một tấm mái ngói ra, nheo một bên mắt nhìn vào bên trong thì thấy Úy Trì Hòe mười tháng không gặp đang nằm sấp trên án viết cái gì đó, trên người ông khoác một tấm choàng dầy, thỉnh thoảng lại ho khan vài cái.

Như Phong nhìn gia gia tóc đã hoa râm, trong lòng có cảm giác đau lòng, nghĩ ngợi một hồi liền đem mái ngói cẩn thận thả lại chỗ cũ, tiếp theo lại đi xem cha mẹ.

Dưới ánh nến, Lâm Ngọc Lan đang thêu thùa cái gì đó, Úy Trì Tùng thì đang xem sách.

Một lát sau, lúc Như Phong đang tính rời đi, Lâm Ngọc Lan đột nhiên mở miệng: "Ngày mai, Như Phong sẽ trở về rồi?"

Úy Trì Tùng lên tiếng: "Đúng, chậm nhất là sáng ngày mốt sẽ về tới, ôi, người ta chỉ cần năm ngày đã có thể trở về, nàng chế giễu chi bây giờ bảy ngày rồi còn chưa tới, Bạch thiếu gia phủ thượng thư không phải

cùng học viện với Như Phong sao? Người ta ngày hôm trước đã về tới, cũng không biết con ta ở trên đường có bị gì không?"

Lâm Ngọc Lan lấy chỉ so qua kim thêu nói: "Không phải, con đã nói cùng sư đệ và sư muội của nàng về đây sao? Nhiều người nên chắc là bị trì hoãn thời gian đi thôi." Úy Trì Tùng gật đầu: "Ừ, có lẽ là như vậy, Như Phong haiz…", hắn thở dài một hơi, "Quả thật con của chúng ta quá tốt, quá ưu tú! Nhưng mà nàng dù sao thì……ôi…."

Lâm Ngọc Lan cũng liên tục gật đầu: "Đáng tiếc lại sinh sai giới tính."

Hai người cùng nhau thở dài.

Như Phong mân mê miệng, một cảnh bên dưới dứt khoát không nhìn nữa, thật là, mình là nữ có cái gì không tốt, đáng giá cho các ngươi thở vắn than dài sao?

Vì vậy trong lòng Như Phong rất bực bội, nhưng vẫn không quên đi đến phòng tỷ tỷ Như Tuyết, ngọn đèn bên trong vẫn còn sáng, Như Phong cẩn thận đáp xuống, lại phát hiện trong phòng chỉ có một mình Như Tuyết, nàng đang vẽ tranh, bên cạnh một người thị nữ nha hoàn cũng không có.

Như Phong ngưng mắt nhìn lại, vì có chút xa cho nên cũng không nhìn rõ nàng vẽ gì, bây giờ cũng đã hoàn tất, Như Tuyết đang đứng trước bàn để thưởng thức, Như Phong vội vàng chạy đến bên đó đúng ngay bên trên bức tranh, nên khoản nhìn rất thuận lợi nhưng khoảng cách cũng không gần, chỉ biết là hình dáng vẽ một nam nhân.

"Sao ai cũng vẽ mình vậy nhỉ?" Trong lòng Như Phong dương dương tự đắc, nhưng rất nhanh liền tự mình bác bỏ, mình chỉ là đệ đệ của nàng, nàng sao có thể nửa đêm canh ba không ngủ được liền đệ để của chính mình? Theo suy luận này thì nhất định bức tranh kia chính là người trong lòng nàng.

Nghĩ vậy, hai mắt Như Phong sáng rực, càng thêm chăm chú nhìn kĩ, nhưng chỉ có thể mơ hồ nhìn được một người trẻ tuổi đầu đội kim quan, người đứng thẳng, tay cầm chiết phiến, ngũ quan không thể nhìn rõ ràng, nhưng rất có khí chất, nói chung Như Phong cảm giác có chút quen quen, giờ phút này nàng thật sự là hận mình không thể tiến vào cái lỗ nhỏ này để xem cho rõ ràng.

Lúc Như Phong đang ngưng thần, đột nhiên truyền đến một giọng nữ nhỏ nhẹ, "Tiểu thư, đêm đã khuya, ngài nên ngủ đi."

Như Phong thấy Như Tuyết cuống quít lên tiếng, một lát sau mới cuộn bức họa lại, sau đó kéo một cái rương dưới sàng ra, đem bức họa bỏ vào, lúc này mới chậm rãi mà cởi quần áo ngủ.

Như Phong thấy thế, liền đem mái ngói thả lại chỗ cũ, sau khi nhìn thoáng qua một nơi khá âm u trên cây, sau đó cẩn thận mà tránh thị vệ trong phủ, trực tiếp đến Phi Tiên các chờ.

Chậm hai ngày so với dự tính. Thành thật xin lỗi các nàng (

Sau khi Như Phong đi không lâu thì một bóng đen liền đi vào thư phòng của Úy Trì Hòe, trầm giọng nói: "Bẩm lão gia, mới vừa rồi tiểu nhân phát hiện có một người bịt mặt ở trên nóc nhà, đầu tiên là rình xem phòng lão gia rồi tới thiếu gia và tiểu tiểu thư. Nhìn bộ dạng của hắn thì rất quen thuộc với địa hình trong phủ chúng ta, hơn nữa võ công lại cao siêu, đoán hắn đã phát hiện ra tiểu nhân rồi, nhưng hắn không biểu hiện ra, tiểu nhân thấy hắn không có gì ác ý, cho nên không giao thủ cùng hắn."

Úy Trì Hòe như nghĩ tới cái gì: "Nơi ở chúng ta thường xuyên có người đến thăm, là những người đó sao?"

"Bẩm lão gia, không giống như là những người đó, tiểu nhân nhìn thân hình hắn là người trẻ tuổi, nhìn lại có vài phần như là tiểu thiếu gia, nhưng tiểu thiếu gia không phải là còn chưa trở về sao? Hơn nữa tiểu nhân muốn đuổi theo, hắn liền tẩu thoát." Bóng đen tiếp tục đáp.

"Không sao đâu, ngươi đi ra ngoài đi, họa tới cũng tránh không khỏi." Úy Trì Hòe thở dài một tiếng.

Bóng đen nghe vậy, nhanh chóng biến mất, thật giống như chưa từng có xuất hiện qua.

Như Phong mới vừa trở về không lâu, chờ đợi thêm một lát thì nhìn thấy Bạch Nhất Quân say khướt đi ra, bên cạnh hắn còn có một đám người xung quanh.

Như Phong bĩu môi, cái tên này, còn nói thích Vũ Yên mà vẫn thường tới lui nơi này để tìm hoan lạc hay sao? Thật sự không đáng tin!

Đi theo hắn, đợi lúc hắn đến một nơi hẻo lánh, Như Phong liền đánh ngã đám thị vệ, sau đó trùm cái bao lên đầu Bạch Nhất Quân, tiếp theo là một trận quyền đấm cước đá đánh Bạch Nhất Quân như đánh bao cát, đánh vô cùng nhuần nhuyễn, Bạch Nhất Quân dù muốn giãy dụa, nhưng cũng chỉ có thể kêu rên vài tiếng, hắn căn bản không phải là đối thủ của Như Phong.

Như Phong cảm thấy đánh đủ rồi, liền mở túi ra, lộ ra Bạch Nhất Quân có cái mặt như là mặt heo, Như Phong dò xét kỹ lại, ôi, vẫn còn thở, vuốt khuôn mặt mảng xanh mảng đỏ, Như Phong lắc đầu: lần đầu tiên đánh người, xem ra lực đạo khống chế không được tốt lắm.

Sau đó nàng móc ra một cái bình nhỏ từ trong túi, đưa đến mũi của Bạch Nhất Quân, quơ qua quơ lại, tuần tự cứ như vậy cho những người khác đều được ngửi, sau đó đem toàn bộ bọn họ kéo ra bên ngoài ngõ, lại còn lấy tờ giấy đã được viết chữ trước đó từ trong túi đem dán lên tường.

Động tác Như Phong thật nhanh chóng, mục tiêu chính xác, sau khi làm xong hết thảy liền bỏ đi thật nhanh.

Sau khi quay lại quán trọ, Như Phong đi ngủ trong sự đắc ý, lúc hừng đông thì xuống sảnh đường bên dưới ăn bữa sáng vừa nghe bát quái, tâm tình khoái trá cực kì.

"Nghe gì chưa? Con trai thái thú Bạch Nhất Quân tối hôm qua từ thanh lâu trở về đã gặp phải cừu gia, bị người ta hành hung rồi cho ăn một trận, ôi chao, cái mặt ấy ư, ta nghĩ chắc ngay cả cha hắn cũng không nhận ra được!" Cách bàn của Như phong không quá xa, một đại thúc trung niên nói.

"Là cừu gia nào vậy? Sao có lá gan lớn thế?" Có người hỏi. (cừu gia: kẻ thù)

Đại thúc trung niên rất đắc ý: "Ta cũng biết sơ sơ, buổi sáng hôm nay ta dậy sớm, vừa lúc đi qua ngõ kia, nhìn chữ trên tờ giấy dán qua một lần mới biết thì ra Bạch Nhất Quân đó ở Phong Hiền viện lại không an phận, có một lần ở trên đường đùa giỡn với một cô nương xinh đẹp, kết quả cô nương ấy có chỗ tương tựa nên lúc ấy đã nói có ngày sẽ trả thù, không nghĩ bây giờ báo ứng đã tới rồi! Hiện giờ nghe nói thái thú đại nhân rất tức giận, nhưng cũng không trách được, ngay cả người để bắt cũng không biết được."

"Thật là, chuyện Bạch Nhất Quân trêu đùa cô nương mà ít sao? Các cô nương xinh đẹp dù chỉ một chút ở thành Càng Châu chúng ta gặp Bạch Nhất Quân còn phải tìm đường vòng mà đi, ôi, ngươi nói thái thú thành Càng Châu chúng ta cũng không phải là người bại hoại lắm, sao lại sinh ra một người con thua kém như vậy chứ?"

"Cưng chiều quá nên như thế, con trai độc nhất thì không phải là bảo bối hay sao? Ngay cả Phong Hiền Viện cũng là dựa vào cha hắn mới có thể vào đó học được." Một người tựa như biết rõ nội tình mà xen miệng vào.

Nhất thời, người trong đại đường liền thảo luận sôi nổi hẳn lên, đem chuyện của Bạch Nhất Quân ra để bàn tán thêm một lần nữa, Như Phong lắc đầu, sờ sờ đấu lạp đang đội trên đầu, xem ra Bạch Nhất Quân thật là có tính háo sắc không thay đổi, thích đùa giỡn cô nương nhà người ta.

Lúc Như Phong đang chuẩn bị trả phòng rời đi, liền nghe được có người nói: "Có biết Úy Trì Như Phong không?"

Như Phong đang muốn đứng lên, lại lần nữa ngồi xuống, lắng tai nghe ngóng.

"Sao mà không biết? Úy Trì Như Phong không phải là cháu Úy Trì tướng quân sao? Lại nói tiếp, gia gia của hắn cũng cùng cấp bậc với thái thú, tất cả đều là đại quan, nhưng cái chính là Úy Trì công tử và người ta không giống nhau, từ nhỏ đã được mọi người biết danh, bây giờ đến học tại Phong Hiền viện, lại làm cho người thành Càng Châu được nở mày nở mặt, chiếm được danh hiệu 'người đứng đầu trong tứ đại tài tử', ngươi nói xem khác biệt giữa người với người sao lại lớn như vậy chứ?" Một người lớn giọng lãng lãng nói.

"Đúng vậy, hơn nữa bề ngoài của Úy Trì công tử lại tuấn tú như vậy, thật sự là giống như thần tiên khi hắn cười với người ta, ai nha, toàn bộ các cô nương đều mê muội với nụ cười của hắn…"

"Chính xác, chính xác, hơn nữa người ta còn vui vẻ giúp đỡ mọi người…"

… …

Như Phong nghe không nổi nữa, cho dù nàng thích người ta tán dương, nhưng không nên khoa trương như vậy có được không? Mấy người đó nói như là người hoàn hảo trong đời này chỉ có một mình thôi hay sao? Nhưng mà chỉ cần trong lòng rất sung sướng là được.

Vốn là nàng chuẩn bị chờ chút nữa mới ra khỏi thành, nhưng bây giờ nàng quyết định cách nơi này xa sớm một chút.

Sau khi ra khỏi cửa thành, Như Phong đến rừng cây nhỏ ở ngoại thành huýt sáo một tiếng to ở trạm khẩu canh gác, con ngựa Kinh Phong của nàng liền chạy ra, Như Phong thân thiết xoa xoa đầu nó, nếu không phải sợ người khác nhận ra đây là ngựa của mình, nàng cùng không muốn tách rời Kinh Phong ra đâu, dù sao lúc còn ở viện, nàng vẫn bắt nó an dưỡng tại chuồng ngựa trong viện, cũng chỉ khi có tiết học bắn tên hoặc cỡi ngựa mới có thể nhìn thấy nó, lần này về nhà, Kinh Phong rất vui mừng, trên đoạn đường chạy như điên.

Ở một trấn nhỏ cách thành Càng Châu không xa, Như Phong gặp được Hàn Sơn cùng Túy Nguyệt.

"Sư huynh, rốt cuộc huynh trở về để làm chuyện gì vậy?" Hàn Sơn cuống quít hỏi tới.

Như Phong thủng thẳng nói: "Không có gì, không phải chỉ dạy dỗ một người sao? Không có chuyện gì." Nói như là không có chuyện gì to tát, cũng không để ý đến đề tài đang bàn tán nóng hổi tại thành Càng Châu.

Hàn Sơn sửng sốt nhưng cũng chỉ biết sờ sờ cái mũi mình, rồi giục ngựa đi đến bên người Túy Nguyệt, lấy lòng nói: "Túy Nguyệt, đến lúc vào thành ngươi nhớ kỹ phải trùm cái khăn để che mặt nha?"

Túy Nguyệt cũng không nhịn được, đáp: "Biết rồi, ngươi có biết là phiền quá không hả? Đã nói mấy lần rồi, ngươi nghĩ rằng ta bị chậm phát triển hay là cho ta là đứa bé ba tuổi hả?"

Như Phong cười lãng, không nhìn mặt Túy Nguyệt mà âm trầm nói: "Ha ha… Túy Nguyệt, ngươi có phát hiện là ngươi đối với người nào cũng rất ôn nhu, nhưng gần đây luôn phát hỏa đối với Hàn Sơn không? Còn nữa, Hàn Sơn…" Như Phong chuyển hướng sang Hàn Sơn, nói: "Còn ngươi, nghe nói là khôn khéo giảo hoạt, thay đổi đủ trò nhưng mà luôn làm cho Túy Nguyệt bực mình, tình huống của các ngươi có phải theo như lời người ta là 'vui mừng oan gia' hay không ?"

Kết quả là Túy Nguyệt trầm mặc, còn Hàn Sơn lại bắt đầu cười khúc khích.

Một lát sau, Túy Nguyệt đột nhiên nói: "Sư huynh, ta xem Dục Tuyên công tử cùng ngươi mới là oan gia chân chính đó chứ?" Ngữ khí lại đã không có ôn nhu văn nhã như trước kia, ngược lại là tràn ngập sự trêu chọc.

Như Phong sờ sờ đầu, nghĩ đến Dục Tuyên, nói: "Thật là, ta cùng Dục Tuyên? Chúng ta vốn là cừu nhân!"

Túy Nguyệt chỉ mỉm cười, còn Hàn Sơn lại mơ hồ hỏi: "Nhưng mà Dục Tuyên công tử và sư huynh đều là nam mà."

Như Phong rống to một câu: "Đi đường của ngươi đi, đừng nói nhiều!" Vừa nói liền dẫn đầu giơ roi giục ngựa, Túy Nguyệt cùng Hàn Sơn vội vàng đuổi theo.

Giữa trưa, cuối cùng bọn Như Phong cũng về tới thành Càng Châu.

Chuyện Như Phong về thành được rêu rao khắp nơi, nàng mặc một bộ cẩm y màu xanh nhạt ngồi trên ngựa chậm rãi đi tới, có nội lực hộ thân, cho nên đã không có ngoài cũng người vào đông trong địa ung thũng, người cũng có vẻ thon dài tiêu sái.

Hôm nay bầu trời trong lành, Như Phong đứng trong ánh nắng rực rỡ của mùa đông, cả người như kim quang lóng lánh, như thiên nhân uyển chuyển hạ phàm, khuôn mặt tuấn mỹ, làm ắt người ta đui mù. Còn trên mặt hắn lại lộ vẻ tươi cười, chào hỏi với những người khác, mặc dù một năm không gặp, nhưng vẫn còn có người nhận ra nàng, cũng bởi vì Như Phong ở Phong Hiền Viện làm vang danh tiếng, cho nên dù nàng không nhận biết người khác, người khác lại biết nàng, còn không nói tới trên trán Như Phong có nốt ruồi son.

Dù giờ phút này Như Phong đang bề bộn nhiều việc, tươi cười trên mặt cũng vẫn không dừng lại, còn có cô nương thỉnh thoảng đem quả tử ném lên người nàng, phỏng chừng là nhìn cái điển cố ném hoa doanh quả, bây giờ là mùa đông không có tiên hoa, cho nên cô nương này liền ném quả tử cùng khăn tay ném trên người Như Phong .

Vừa mới bắt đầu Như Phong còn tưởng rằng đã bị công kích, sau lại thấy người ném đều là nữ tử trẻ tuổi, lại một bộ dáng hưng phấn, tên Như Phong còn bị người gọi gọi, Như Phong chớp mắt, cũng liền rõ ràng.

Nghĩ vậy, Như Phong liền mở chiết phiến trong lòng ra , nhàn nhã mà phẩy vài cái, không dấu vết giơ phiến che đậy tuấn nhan của mình, mỉm cười, nhìn Hàn Sơn bên cạnh, nháy mắt mấy cái.

Trên đường người vây xem càng tụ càng nhiều, không ít diệu linh cô nương thấy vậy tim đập thình thịch, cầm lòng theo sát ngựa Như Phong, rau quả cùng khăn tay không ngừng mà ném vào Như Phong. Như Phong không dám tiêu thụ, không thể làm gì khác hơn là không ngừng mà né tránh, ưu nhã mà lấy cây quạt ngăn cản rau quả không đập vào mặt mình .(cái này giống tù nhân đi xe củi bị ném rau thối)

Vừa mới bắt đầu Như Phong còn thích thú, nhưng sau lại liền phát hiện thật sự là đi quá chậm, vì vậy liền bất động thanh sắc mà ở trên ngựa lắc nhẹ thân thể, tránh quả cà chua muốn đập vào huyệt Thái Dương, cười nói: "Hàn Sơn, ngươi lên trước mở đường đi, ta muốn đi nhanh một chút!" Đang nói chuyện, vài mảnh qua quả đâm đầu bay tới, Như Phong lắc mình né tránh, không nghĩ phía sau một cô gái, ném ra một cái quả táo, thiếu chút nữa đập lệch ngân quan trên đầu Như Phong. Nàng vội vàng né rồi lại né, trong lòng âm thầm thở dài, quả tử thật sự là như đạn lạc bay múa đầy trời, nhiệt tình của các cô nương quả thực là quá mức kinh khủng, không, các nàng có phải quá mức đói khát rồi không? Thật sự là "Khó nhất là nhận ân tình của mỹ nhân", Như Phong bây giờ cuối cùng cùng đã thấm thiết nhận thức được rồi.

Hàn Sơn một bên gắt gao bắt được dây cương, thấp giọng nói: "Sư huynh, ngươi thật lợi hại!" Qua quả cũng đã ném tới trên người hắn, cho nên hắn không thể làm gì khác hơn là xuống ngựa nắm cương ngựa Như Phong, ở phía trước mở đường. Còn Túy Nguyệt thì vẫn theo sát ở sau nhưng dứt khoát không xuống ngựa hành tẩu, cố ý cách Như Phong xa một chút, miễn cho các cô gái này ném chết mình, dù sao mình lại không giống sư huynh cùng Hàn Sơn có võ công hộ thân.

Thật vất vả, Như Phong rốt cục về tới Úy Trì phủ, nhìn xa xa mấy chữ to, Như Phong cùng Hàn Sơn cũng thở dài một hơi. Đợi lát nữa, Túy Nguyệt mới vượt qua đến, đương nhiên trên trán chảy đầy mồ hôi.

Túy Nguyệt lau lau mồ hôi, nói: "Sư huynh, ngươi thật sự rất được hoan nghênh chào đón đó."

Như Phong có chút cười khổ: "Ta bây giờ mới biết được rất được hoan nghênh cũng không phải là một chuyện tốt, vừa mới nãy thật sự là nửa bước khó đi."

Hàn Sơn hoài nghi mà nhìn Như Phong: "Sư huynh, ta sao lại cảm giác được ngươi là cố ý vậy?"

Như Phong cười đắc ý, nói: "Bây giờ phỏng chừng toàn bộ thành đều biết Úy Trì Như Phong ta giữa trưa hôm nay mới từ viện trở về rồi."

Túy Nguyệt cùng Hàn Sơn hồ nghi, nhưng trước mắt có một cái vấn đề để cho bọn họ sốt ruột hơn .

"Sư huynh, nhà của ngươi đã tới rồi, ngươi nói chúng ta nên làm cái gì bây giờ?" Hàn Sơn hỏi, đây chính là lần đầu tiên nhìn thấy người nhà sư huynh, không biết bọn họ có nói chuyện được hay không, đại tương quân trong truyền thuyết rất nghiêm khắc rất uy nghiêm có phải rất hung ác hay không ? Thái độ Bọn họ đối với mình cùng Túy Nguyệt là như thế nào?

Như Phong nhìn vẻ mặt hai người bọn họ khẩn trương, lại nhìn đám người đông đúc trước cửa Úy Trì phủ, xoay mình mắt trợn trắng, an ủi nói: "Các ngươi cũng không phải vợ xấu ra mắt cha mẹ chồng, sợ cái gì? Hơn nữa, bọn họ cùng biết sự tồn tại của các ngươi, ta đã sớm viết thư đến nói cho bọn họ rồi, các ngươi cũng là sư đệ sư muội của ta, có cái gì phải sợ nào, hơn nữa ở nhà của sư huynh có cái gì không đúng sao? "

Túy Nguyệt lần nữa lau lau mồ hôi: "Sư huynh, ta vẫn còn hồi hộp, ngươi nói bọn họ có e ngại thân phận nữ nhân giang hồ như chúng ta hay không?"

Như Phong hết chỗ nói rồi: "Sao có thể, nên biết rằng ta cũng được xem như nửa người giang hồ đó, ngại các ngươi chẳng khác nào ngại chính ta sao? Đừng suy nghĩ nhiều nữa, chúng ta nhanh trở về thôi, miễn

cho bọn họ chờ đã lâu." Vừa nói liền dẫn đầu kỵ mã đi.

Đám người Úy Trì Hòe nhìn thấy Như Phong, quả nhiên thật phấn khởi vui mừng, đều hỏi han ân cần, Hàn Sơn và Túy Nguyệt cùng được mọi người nhiệt liệt hoan nghênh.

63. Q.1 - Chương 63: Bảo Bối

Edit: Alice + Thuystar + Lê Chi

Beta: LHương

Một bữa tiệc rượu mừng được bày biện nhiều như hai kiếp mới ăn hết, Như Phong bị Lâm Ngọc Lan vây lấy để tra hỏi nàng mọi chuyện ở học viện, Hàn Sơn thì bị Úy Trì Tùng vây bắt, hai người ngồi cùng nói chuyện vui vẻ, Tuý Nguyệt và Như Tuyết thì bên nhau thì thầm to nhỏ chuyện gì mà nét mặt lại mang ý cười.

Úy Trì Hoè giương mắt nhìn cảnh tượng này trước mắt, râu mép dựt dựt, cảm giác hết sức là vui mắt.

Như Phong bị Lâm Ngọc Lan quấn quýt cảm thấy thật bất lực, không thể làm gì khác hơn là nói: "Nương à, ngươi yên tâm đi, nhi tử của người như thế nào có thể ăn hết được chỗ này? Muốn hỏi cái gì chờ lúc rảnh rỗi, con sẽ đến Tùng Lâm Viên cùng người từ từ kể chuyện cũng không muộn mà."

"Ý ngươi là chê ta lắm nhảm sao?" Lâm Ngọc Lan bặm môi lại, ánh mắt bi thương nhìn Như Phong.

Như Phong thở dài nói: "Mẫu thân à, người nghĩ chuyện gì vậy, thôi được rồi, con muốn nói chuyện với gia gia rồi, người xem gia gia ngồi một chỗ có một mình một người nhìn thật là buồn đó". Quy định ăn thì không được nói chuyện của gia gia mình thật là thảm a, nhìn trên bàn này mọi người thật náo nhiệt a.

Úy Trì Hoè mỉm cười: "Các ngươi cứ nói chuyện đi, chờ cơm nước xong, Như Phong trở lại thư phòng một chuyến, ta có chuyện muốn nói với ngươi."

Như Phong gật đầu, trong lòng đang đoán xem gia gia muốn nói với mình chuyện gì.

Sau khi tiệc rượu mừng vô cùng náo nhiệt kết thúc, Như Phong bèn đi theo Úy Trì Hoè vào thư phòng.

Sau khi hai người yên vị, Úy Trì Hoè nhìn Như Phong một hồi, lúc này mới rõ vẻ thương yêu mà hỏi thăm: "Tại học viện có khoẻ không?"

Như Phong mỉm cười: "Thưa gia gia, tốt lắm ạ."

Uý Trì Hoè gật đầu: "Ta biết ngươi ở Phong Hiền Viện là việc làm không sai, nhưng chắc ngươi cũng có nghe qua chuyện gia gia muốn ngươi vào Lạc Lâm viện"

Như Phong có chút bĩu môi, biết Uý Trì Hoè đối với chuyện này canh cánh trong lòng, dù sao người trước kia vốn là đệ tử Lạc Lâm viện, chỉ là không học xong đã phải đi nhập ngũ rồi.

"Gia gia, ở Phong Hiền viện con học văn thơ, nhưng nếu như ngày nào đó tại quê nhà cần con, con cũng tuỳ thời thế mà có thể nhập quân ngũ ra trận." Đương nhiên, nếu như không cần thì tốt hơn rất nhiều."

Úy Trì Hoè trầm mặc một hồi liền đột nhiên hỏi: "Ngươi ở Phong Hiền viện, buổi tối ở đó, có… có phát hiện cái gì khác lạ hay không?"

Như Phong kinh ngạc mà nhìn ông: "Gia gia, ý của người là gì đây?"

Úy Trì Hoè tựa hồ như rất khó mở miệng, cau mày suy nghĩ hồi lâu không trả lời.

Tâm trạng Như Phong có chút lo sợ bất an, cũng không biết ý của gia gia hỏi mình chuyện gì đó? Úy Trì Hoè lâm vào trầm tư, Như Phong cũng không dám quấy rầy, không thể làm gì khác hơn là tuỳ ý mà quan sát bố trí trong thư phòng. Trong này đại đa số đều là binh thư pháp, so với thư phòng của người bình thường không có gì khác nhau, nhiều lắm chính là kiếm trên tường cùng cung tên nhiều hơn.

"Ôi, vốn không muốn cho ngươi cuốn vào đây, nên mới trăm phương ngàn kế thuyết phục ngươi vào Lâm Lạc viện nhân tiện để học tập luôn, không nghĩ tới ngươi lại nhập học ở Phong Hiền viện." Úy Trì Hoè hình như hạ quyết tâm, ánh mắt kiên định sáng rực nhìn Như Phong.

Như Phong ánh mắt lóe sáng, hỏi: "Gia gia, chẳng lẽ Phong Hiền Viện có cái gì cổ quái hay sao?"

Úy Trì Hòe gật đầu: "Ừa, nghe nói ở ngọn núi mà Phong Hiền Viện đang ngự có một bảo bối, nghe nói bảo bối có ma lực hết sức đặc biệt, có thể thực hiện được nguyện vọng của người có nó..., mọi người đồn có một truyền thuyết như vậy đó."

Úy Trì Hòe còn chưa nói hết, Như Phong nhân tiện cười phá lên: "Gia gia, truyền thuyết hoang đường này mà người cũng tin?" Đây cũng không phải là truyện thần thoại, như thế nào mà có chuyện huyền diệu như vậy? Như Phong hoài nghi không biết có phải bản thân mình đã vào trong thế giới thần thoại.

Úy Trì Hòe không thèm để ý Như Phong cười to mà nói thật nghiêm túc: "Lúc đầu mọi người cũng không tin, cũng không biết lời đồn này từ đâu mà có, lúc ấy mọi người cũng tưởng rằng chỉ là một chuyện đùa, không nghĩ tới Hoàng thượng cũng biết, lại phái người đi tìm, như vậy mới khiến ọi người khắp nơi quan tâm tới."

Như Phong thấp giọng nói: "Vậy gia gia ngươi cũng tin tưởng trên đời thực sự có thứ bảo bối có thể thực hiện được nguyện vọng của con người sao?"

Úy Trì Hòe cũng thấp giọng nói: "Ta không tin."

Như Phong cười, nhưng vẫn nghi hoặc mà hỏi lại: "Nếu như vậy, gia gia, ngươi nói chuyện này với ta rốt cuộc là có mục đích gì?" Nếu gia gia cũng không tin lời nói vô căn cứ kia vậy nói ra là có ý nghĩa gì?

Úy Trì Hòe thở dài: "Chỉ là nhắc nhở ngươi một chút mà thôi, trước mắt có rất nhiều người tranh đoạt bảo bối này, có lẽ cả các nước khác cũng vậy, ta sợ các nước khác mượn cái cớ này để gây rối. Kỳ thật..." Hắn dừng lại nhìn Như Phong rồi tiếp tục nói, "Sự tình về bảo bối là cái gì rất nhiều người cũng không biết, nhưng trong hoàng thất của cả bốn nước đều biết, lúc đầu vì sao có bốn phần thiên hạ, phỏng chừng cùng bảo bối này có quan hệ, cho nên Hoàng thượng đặt nặng chuyện này như vậy."

Như Phong ngạc nhiên, không đoán ra được có một vật như vậy, khiến cho bao người mơ ước, bởi vậy vào buổi tối ở Phong Hiền Viện mới có nhiều bóng đen đi ra đi vào như thế.

"Vậy tại sao nó lại lọt vào Phong Hiền Viện?" Như Phong vội vàng hỏi tới.

Úy Trì Hòe đáp trả: "Nó vẫn ở đó, chỉ là mấy năm gần đây mới có người truyền tin tức ra."

"Vậy gia gia người nói cho con biết cái đó để làm gì? Chẳng lẽ người cũng muốn con đoạt bảo bối đó sao?" Như Phong có chút nghi hoặc.

"Nói bậy! Ta ước gì người không ở tại nơi hỗn tạp đó, ta nói cho ngươi chuyện này mục đích là muốn ngươi ở học viện phải cẩn thận một chút . Còn có..." Úy Trì Hòe ngừng lại không nói tiếp.

Như Phong mở to mắt ra nói: "Gia gia, người có chuyện gì thì cứ việc nói thẳng ra đi."

"Còn nữa chính là ngươi phải cẩn thận bảo vệ Dục Tước công tử và Dục Tuyên công tử." Úy Trì Hòe nói xong một hơi, hai mắt nhìn chằm chằm vào Như Phong .

"Tại sao?" Như Phong ngạc nhiên.

"Ngươi cũng đừng hỏi, dù sao ngươi ở đó bảo vệ bọn họ đồng thời phải nhớ bảo vệ chính mình là được, được rồi, ngươi đi ra ngoài được rồi, bây giờ gia gia muốn ở một mình." Úy Trì Hòe tựa hồ không muốn bị quấy rầy nữa liền phất tay đuổi đi.

Như Phong thấy thế, không thể làm gì khác hơn là không hiểu ra sao mà đi ra ngoài. Lúc đi tới phòng khách, phát hiện Hàn Sơn đang mang lễ vật tặng cho cha mẹ mình.

Như Phong mỉm cười, không hề có ý nghĩ muốn biết rõ thân phận của Dục Tước và Dục Tuyên, dù sao bọn họ khẳng định vốn là thượng nhân, xem ra bọn họ tới Phong Hiền Viện mục đích chính là vì bảo bối kia rồi.

Như Phong bây giờ đối với điều này không cảm thấy hứng thú lắm, bèn dứt khoát không nghĩ nữa.

Xế chiều, Như Phong lại đi đến Tùng Lâm hoa viên, Lâm Ngọc Lan còn muốn hỏi mình rất nhiều chuyện.

"Như Phong, ngươi ở tại học viện có gặp vấn đề gì không?" Lâm Ngọc Lan kéo tay Như Phong, khẩn trương hỏi.

Như Phong lắc đầu: "Nương cứ yên tâm, không có ai phát hiện hết."

Nói như vậy nhưng Lâm Ngọc Lan lại rất khó chịu: "Nhưng ta nghe nói ngươi cùng một nam tử khác ở cùng phòng, vậy còn đâu là nữ nhi khuê phòng…"

Như Phong bĩu môi, nàng mười bảy năm chưa từng mặc qua trang phục nữ nhi lấy một lần, cũng rất ít khi nghĩ mình là thân phận nữ nhi, hơn nữa nàng còn từng vào kĩ viện, đã như vậy rồi còn nói cái gì mà nữ nhi khuê phòng chứ?

Nhưng vẫn cứ phải an ủi : "Nương à, đừng lo lắng nữa, không có việc gì đâu, cùng phòng với con là người khi còn bé đã tới nhà của chúng ta, là Dục Tuyên."

Úy Trì Tùng vốn vẫn đang yên lặng, nghe thế, đột nhiên xen vào nói: "Chẳng phải là Dục Tuyên từng cùng ngươi tỉ thí sao? Mấy năm trước hắn cùng ca ca hắn còn qua đây? Vốn là thuận đường tới tìm ngươi, chỉ là lúc ấy ngươi còn đang cùng Vô Tình Kiếm ở tận nơi nào ấy, vì thế bọn họ rất nhanh mà đi khỏi."

Như Phong gật đầu, Dục Tước đã từng nói qua chuyện này lúc bọn họ gặp lại.

Lâm Ngọc Lan lại đột nhiên cười nói: "Như Phong, mặc dù bề ngoài của ngươi là nam tử, nhưng chung quy vốn là nữ tử, ngươi ở học viện lâu như vậy, ở đó toàn là những nam tử trẻ tuổi, nhưng mà toàn là nam tử nổi tiếng trong cả nước , chẳng lẽ ngươi cùng bọn họ sớm chiều ở chung mà không có chút ý nghĩ gì sao?"

Như Phong nhìn mẫu thân của mình đang hứng thú ra mặt, không thể trách được mà nói: "Nương à, người rốt cuộc là muốn nữ nhi của mình làm cái gì đây?"

"Không có gì, thừa dịp ngươi còn trẻ, sao không nhân cơ hội này cùng một nam tử nói chuyện tình yêu, như vậy đối với bản thân cũng tốt mà! Hơn nữa ta xem Dục Tuyên cùng Dục Tước đều rất tốt, rất đáng lưu tâm, người lại quỷ quái như thế, hoàn toàn có thể hái trăng sao được, ta rất có niềm tin với ngươi." Lâm Ngọc Lan mập mờ mà lấy tay chỉ chỉ vào người Như Phong.

Như Phong lắc đầu, xem ra hôm nay không thể nói chuyện gì được rồi, tốt nhất là nên đi ngủ.

Nghĩ vậy, Như Phong nói: "Cha, nương, con phải đi thôi, hỏi nhiều muốn chết, con muốn đi ngủ rồi." Lời còn chưa dứt, người đã tung bay đi ra ngoài, không nhìn Lâm Ngọc Lan gọi ở sau lưng.

Việc Như Phong trở về rất nhiều người cũng đã biết, thì tin tức này lan rất nhanh cũng như chuyện Bạch Nhất Quân bị người đả thương. Như Phong thì cũng bắt đầu bận rộn hẳn lên, vì mỗi ngày đều có rất nhiều người gửi danh thiếp cho nàng.

Như Phong nhìn trên bàn là một đống "Thiếp mời", thấy bên cạnh lại là Hàn Sơn đang nhàn nhã uống trà, tức giận mà nói: "Hàn Sơn, ta không phải đã nói không nên để ý tới mấy thiếp mời này sao? Ngươi như thế nào lại mang vào phòng ta?"

(đại khái là mấy bà mai mối mời đi xem mắt hỏi vợ í mà)

Hàn Sơn vô tội mà nhìn Như Phong : "Đây cũng không phải chủ ý của ta, đây vốn là việc của quản gia, hắn không dám, cho nên phải khiến cho ta đem đến thôi. Hắn nói những người này dù sao đều là những nhân vật có mặt mũi ở thành Càng Châu này, cho nên hắn hi vọng ngươi nhìn qua một cái rồi mới quyết định cũng không muộn."

Da đầu Như Phong như tê dại, mới đầu nàng không biết là chuyện gì xảy ra, cho nên lúc nhận được danh thiếp mời, lại được gia gia yêu cầu, thì vốn là rất kích động mà chạy xem thử, kết quả vừa đi vừa nhìn, dĩ nhiên phát hiện mỗi một nhà cơ hồ cũng có một hoặc mấy nữ tử xinh đẹp ở đây, sau đó nhân tiện trưởng bối ở đấy tự hào tường trình nữ nhi của mình, tiểu nữ có bao nhiêu tố chất tốt… Một cảnh tượng như thật được hồi tưởng lại.

Bây giờ, Như Phong thấy những ánh mắt ái mộ của các nữ tử, chung quy cảm giác như chính mình đã tạo nên nghiệp chướng, nếu sau này các cô nương ấy không gả được ình thì làm sao bây giờ? Nhưng bản thân

mình cũng không có cách nào làm cho đối phương hạnh phúc, vì thế cho nên từ lúc đó trở đi quyết tâm không để ý tới những thiếp mời này.

Hàn Sơn lại tiếp tục nói: "Sư huynh, ta biết ngươi không quan tâm gì địa vị gia đình của người ta, cũng không muốn giao tình gì với người ta, nhưng cái này và đó cũng không giống nhau, đây chính là thành Càng Châu rồi, có quan lính đi tuần, người ta cũng chỉ là muốn mời ngươi đi uống trà, yên tâm, nơi này nhất định không có nữ tử đâu."

Như Phong lắc đầu liền: "Ta không đi, không muốn đi, ta chỉ muốn ngũ giác." Thuận tiện mang kiếm pháp gia truyền ra rèn luyện, ngày hôm qua gia gia mới đưa cho nàng kiếm phổ, đến bây giờ vẫn chưa kịp xem đây.

"Ồ, chẳng lẽ ngay cả do Bạch Nhất Quân mời cũng không đi sao?" Hàn Sơn cười nói.

Như Phong ngạc nhiên: "Hắn mời? Có ý gì đây chứ?" Như Phong đang suy nghĩ xem Bạch Nhất Quân có ý đồ gì, không phát hiện ra Hàn Sơn đã chạy ra khỏi cửa rồi.

64. Q.1 - Chương 64: Lời Mời

Edit: Cẩn

Beta: ptlhuong

Như Phong đương nhiên có lý do để đoán như vậy, bởi vì gần đây quan hệ của mình và Bạch Nhất Quân rất căng thẳng, thậm chí đã đến mức "Hận thù đến chết cũng không xóa hết", nhưng bây giờ hắn lại tự nhiên chủ động tốt bụng mời mình đi tham gia cái gì mà "đại hội thưởng mai" ? (đại hội ngắm hoa mai)

Không phải là chỉ ngắm hoa mai sao? Vì sao hết lần này đến lần khác lại cố tình muốn đến "Lạc Mai biệt viện" ở ngoại thành rừng núi hoang dã, tại sao Bạch Nhất Quân lại muốn mời ta đến đó? Hơn nữa, nếu hắn muốn tạo bất lợi ình hẳn sẽ không dám ngang nhiên gửi thiệp mời ình đến.

Như Phong trầm mặc tự hỏi, hay là địch nhân có mưu đồ gì.

Cuối cùng cũng không đoán ra được ý đồ của Bạch Nhất Quân.

Như Tuyết nhẹ nhàng bước vào thư phòng của Như Phong lại thấy người nọ ngồi phía sau núi thiếp mời mà ngẩn người, nhẹ giọng hỏi: "Đệ đệ, đang nghĩ gì vậy?"

Như Phong ngẩng đầu, thấy người đến là Như Tuyết liền cười: "Tỷ tỷ, sao tỷ lại đến đây? Tỷ không phải đang cùng Túy Nguyệt nghiên cứu phương pháp dưỡng da tay sao?" Vì lý do này mà ta trở về đã mấy ngày rồi vẫn chưa được cùng tỷ nói chuyện.

Như Phong ghé sát vào người Như Tuyết cẩn thận nhìn nhìn ngắm ngắm một chút: "Da tay tỷ tỷ thật tốt, trắng noãn mềm mại, xem ra là đã nghiên cứu thành công"

Như Tuyết cười, xoa xoa mặt Như Phong: "Được lắm, dám đùa giỡn cả tỷ tỷ, người này là đầu óc giảo hoạt tinh ranh, giỏi dẻo mồm dẻo miệng, càng lớn lại càng tuấn tú, nói da tay ta, da tay của ngươi thì mới đúng đấy, nếu ngươi không phải là nam, tỷ tỷ ta sẽ đố kỵ mất thôi."

Như Phong nhìn quanh ngạc nhiên: "Tỷ tỷ, nha hoàn của ngươi đâu? Như thế nào chỉ có một mình tỷ tới?"

Như Tuyết thở dài: "Ngươi còn dám nói, ngươi không biết từ sau khi ngươi trở về, nha hoàn phủ chúng ta từ trên xuống dưới hoàn toàn làm việc vô tâm, người nào có cơ hội liền trốn sang viện của ngươi, Hương Lăng cũng thế, ngươi nha, bây giờ chính là một kẻ vô tâm, ta lo cho nàng ta sẽ chậm trễ hôn nhân đại sự nên không dắt nàng đến đây."

(hình như nàng nha hoàn đi theo Tuyết tỷ tên Hương Lăng thì phải o"O?)

Như Phong kháng nghị: "Ai nói ta là người vô tâm?"

"Xem xem, ngươi cũng đã mười bảy tuổi rồi, đối với chuyện nam nữ lại dốt đặc cán mai, mặc dù cả ngày bên ngoài phong lưu khoái lạc nhưng tính tình vẫn còn là một tiểu hài tử không hơn không kém, muốn ngươi động tình tất phải lao tâm lao lực rồi. Được rồi, Như Phong, sau khi người qua hai mươi tuổi, có muốn thu nhận Hương Lăng làm thị thiếp hay không? Ta xem nàng đối với ngươi là một tấm chân tình, Hương Lăng và ta cùng nhau lớn lên, có thể nói là một người ta biết rõ tận tường." Như Tuyết vừa nói vừa chờ mong nhìn Như Phong.

Như Phong tức giận bĩu môi: "Khó trách hôm nay ngươi rãnh rỗi đến tìm ta, nguyên lai là nghĩ muốn thay ta làm bà mối", trong lòng lại cảm thấy ớn lạnh, ngất thôi, không ngờ tỷ tỷ cũng đến góp vui, gần đây mặc dù gia gia không nhắc tới cái gì là nối dõi tông đường, hôn nhân đại sự, cũng không tiếp nhận bà mối đến cầu hôn, nhưng lại tích cực an bài "Đại hội tương thân" gì gì đó, nhân tiện hy vọng mình sẽ đem một người về ra mắt.

"Vậy ngươi nói một chút suy nghĩ của ngươi đi, cuối cùng là chịu hay không?" Như Tuyết truy vấn gắt gao.

Như Phong chớp mắt, nói nhỏ: "Tỷ tỷ, ngươi đừng hỏi ta, ta là nam nhân, lấy điều kiện của ta ra ít nhất cũng không cần lo thiếu vợ, còn ngươi thì khác. Ngươi có phải hay không đã có ý trung nhân rồi, bằng không sao nam nhân thành Càng Châu chúng ta một người ngươi cũng không để mắt tới?" Như Phong hỏi như vậy là muốn tìm chút thông tin về bức tranh tối hôm đó mình đã nhìn thấy.

Như Tuyết trầm mặc, tay nắm chặt khăn tay, đôi môi được tô son đỏ như cánh hoa nhất thời bị cắn mà phai sắc, có thể thấy lực đạo nàng dùng thật lớn.

Như Phong cảm thấy không đành lòng, vội vàng vỗ nhẹ lưng nàng: "Tỷ tỷ, không muốn nói thì đừng nói, ây da, vẫn là câu cũ, ngươi nên chọn người nam nhân thích hợp cho bản thân, cho dù sau này ngươi không muốn gả đi, ta cũng sẽ phụng dưỡng ngươi đến già, sau này ta chính là đương gia Úy Trì Phủ"

Như Tuyết nhìn thẳng vào Như Phong, nhẹ giọng: "Không phải ta không muốn nói, nhưng mà người kia đã rõ ràng hắn không có ý với ta, ta sao có thể không biết xấu hổ mặt dày theo đuôi?"

Như Phong vừa nghe liền bị hấp dẫn, nhanh miệng khuyên nhủ: "Tỷ tỷ, ngươi còn chưa mở miệng thổ lộ với người ta như thế nào lại biết người ta không thích ngươi?"

Như Tuyết cười khổ: "Ta biết là chính xác mà, quên đi, không nói cái này nữa, ta mệt rồi, ta về trước đây", dứt lời liền vội vã rời đi, tựa như bị Như Phong nói trúng tâm sự.

Như Phong nhìn dáng nàng lượn lờ rời đi, mặt mày nhăn nhó, như thế nào người trong nhà này chỉ cần gặp chuyện không muốn nói đều dùng lý do bản thân mệt mỏi lấy cớ chạy đi a? Bất quá cũng thật may mắn, cuối cùng chuyện thê thiếp cũng chìm vào quá khứ, Như Phong thở phào nhẹ nhõm.

Nghĩ tới nghĩ lui, Như Phong quyết định đến đại hội thưởng mai gì gì đó, nàng muốn nhìn xem Bạch Nhất Quân đến cùng muốn làm trò quỷ gì.

Ngày thứ hai, khí trời rét lạnh, tuyết rơi lất phất, vừa ra khỏi cửa tay chân đã lạnh cóng như băng.

Tuy nội lực của Như Phong hoàn toàn có thể giúp nàng giữ ấm bản thân nhưng nàng vẫn khoác một chiếc áo bông thật dày, chính là vì nàng tính toán vào mùa đông mặc quần áo dày cộm, vậy nàng có thể hoàn toàn không cần mặc áo nhỏ của sư phụ đưa, hơn nữa trái cổ cũng có thể không mang, Như Phong đã quấn một chiếc khăn đan quanh cổ.

Như Phong thoáng chốc cảm thấy tinh thần thật sảng khoái, toàn thân trên dưới dễ chịu vô cùng, nếu mặc bộ áo nhỏ đó lại, bản thân cũng thật sự sợ cho bộ ngực trung bình của mình, mặc dù sư phụ nói không ảnh hưởng gì hết, nhưng ai mà biết được, có thể không mặc thì tốt hơn.

Cho nên tâm tình Như Phong có chút sung sướng, cưỡi Kinh Phong, một người một ngựa hướng về phía ngoại thành phi nhanh. Do khí trời chuyển lạnh nên trên đường ít người qua lại, Như Phong ngẫu nhiên nhìn thấy chiếc xe ngựa có chút hoa lệ đi cùng đường với mình, nàng vốn không để ý lắm thì lại nghe thấy có người gọi tên nàng,

"Là Như Phong công tử sao?" Như Phong vội vàng kìm cương dừng ngựa, quay đầu nhìn lại, một người có dáng dấp thư sinh từ cửa xe ngựa thò đầu ra, chắp tay cười nói: "Như Phong công tử, ta là xã trưởng Bác Lâm thi xã Hướng Cảnh Bác, hữu lễ"

Như Phong gật đầu, mỉm cười đáp lễ: "Nguyên lai là đại danh đỉnh đỉnh Hướng xã trưởng, Như Phong hữu lễ."

Hướng Cảnh Bác mỉm cười: "Bên ngoài trời rét lạnh, nếu Như Phong công tử không chê thì vào đây cùng ngồi. Bổn xã trưởng ngưỡng mộ đại danh Như Phong công tử từ lâu cho nên muốn cùng công tử lãnh giáo một phen."

Nguyên lai là muốn khiêu chiến đây mà, Như Phong thầm nghĩ, trên mặt lại cười tươi: "Hướng xã trưởng, Như Phong là người thô thiển, kỵ mã là được, lãnh giáo thì không dám nhận, đợi đến biệt viện của Bạch Nhất Quân, Như Phong sẽ rất vui cùng xã trưởng lãnh giáo một phen có được hay không?"

Hướng Cảnh Bác ngẫm lại cũng đúng, nói thêm mấy câu khách sáo rồi cũng lui về.

Như Phong mỉm cười, giục ngựa lao đi, dọc đường không hề dừng lại, cho dù có người gọi cũng coi như không nghe thấy.

Trên đường Như Phong dừng lại ngắm phong cảnh, cách xa một chút con đường đến "Lạc Mai biệt viện", mắt ngó đỉnh Thanh Sơn đã bao một tầng tuyết mỏng, thuận tay hái vài quả dại nếm thử, chờ tới lúc nàng đến Lạc Mai Biệt viện thời gian cũng suýt sao giờ hẹn, hình như Như Phong là người đến cuối cùng.

Vừa xuống ngựa, Như Phong đã nhìn thấy một đám người trước cửa biệt viện, chính giữa là người khoác áo choàng lông thú Bạch Nhất Quân, Như Phong vừa đi tới, vừa đánh giá cái áo khoác bên ngoài, một màu thuần khiết, mềm nhẵn vô cùng chính thị sắc đỏ của áo choàng Hỏa Hồ Ly, nghe nói một cái áo choàng này từ trên xuống dưới chỉ làm bằng da hồ ly, một tấm áo khoác như thế không biết đã hại chết bao nhiêu con hồ ly để tạo thành.

Như Phong thầm than, nếu đây là thời hiện đại thì cái này không phải là phạm pháp sao? Tên tiểu tử Bạch Nhất Quân này thật là dư tiền, y phục này chính là từ tiệm y phục tốt nhất cả nước bán ra, toàn quốc chỉ có năm cái, cái này Như Phong vốn không biết, là do Hàn Sơn trở về kể cho nghe, sau lại kĩ lưỡng miêu tả cái áo choàng, cuối cùng nói ở thành Càng Châu, Bạch Nhất Quân bỏ ra một ngàn hai lượng bạc mua lấy.

Nhìn lại quần áo những người khác xem, không đáng giá thì cũng sang trọng, đều là mặc áo lông cừu tốt nhất, chỉ có Như Phong mặc áo bông bình thường, do Như Phong phỏng theo quân y hiện đại mà làm nên.

Đang nghĩ ngợi lung tung thì nhìn thấy Bạch Nhất Quân cười tủm tỉm chào đón: "Như Phong, ngươi đã đến rồi, chỉ còn thiếu mình ngươi thôi", vừa nói vừa đấm vào Như Phong một quyền.

Như Phong cười khổ nhận một đấm, vai trái truyền tới cảm giác đau đớn, xem ra trò hay đã tới, một người bình thường với ngươi "thủy hỏa bất dung" (như nước với lửa) đột nhiên tươi cười đón chào ngươi, ngươi có thể không nghi ngờ sao?

"Đáng lẽ ta không tới muộn, ha ha, trên đường đi dạo vài vòng, nên có chút trễ giờ." Như Phong vội vàng giải thích, một bên gật đầu mỉm cười với những người khác.

"Không có việc gì, không có việc gì, dù sao cũng không đến muộn." Bạch Nhất Quân vội nói, trên mặt đầy nét tươi cười, Như Phong nhìn những người khác trong mắt đều một dạng cười không có ý tốt gì, thầm than một tiếng, xem ra đây là bàn tiệc Hồng Môn Yến* rồi.

Quả nhiên, sau một lượt giới thiệu, Như Phong cười khổ, nguyên lai người đến đều là người đã gửi thiếp mời ình, bản thân mình lúc đầu còn gặp qua vài người, những người đó đều là người có giao tình tốt với gia gia hoặc phụ thân, nếu không phải thì liền từ chối. Động thái này hẳn là đắc tội với bọn hắn, cho nên bây giờ liên hợp lại chuẩn bị ình xuống ngựa một lần rồi.

Một đám ba, bốn mươi người vây quanh, vô cùng náo nhiệt hướng bên trong đi tới, Như Phong vốn muốn nhìn một chút cảnh vật cùng bố trí bên cạnh, nghe nói nơi này phong cảnh đẹp phi thường, nhưng người đến bắt chuyện cùng nàng nhiều quá nên Như Phong cũng không có thời gian xem.

Mọi người trước đến đại sảnh, nơi này hồng hồng ấm ấm, hiển nhiên Bạch Nhất Quân là muốn ọi người trầm tĩnh lại, nghỉ ngơi một trận, sau đó lại đi ngắm hoa.

Như Phong nhìn quanh, đại sảnh bố trí rất đơn giản, hai bên đều có chỗ ngồi, là loại bàn lùn thấp, ngồi xếp bằng, hai người một bàn, Như Phong nhìn nhìn bên cạnh, tạm thời còn chưa có ai cùng mình ngồi chung.

Như Phong vừa mới ngồi xuống thì có người kêu lên: "Vô Ưu công tử đến." Như Phong nhìn thấy tầm mắt mọi người đều hướng ra cửa, mặt lộ ra vẻ khẩn trương cùng chờ mong.

Như Phong lòng hiếu lỳ nổi lên, cũng đưa mắt nhìn ra ngoài.

Không lâu sau, người hầu dẫn theo một người vào, người này đầu đội mũ thư sinh, thân vận hồng y mỏng, như ngọc thụ lâm phong, hắn càng tới gần, phảng phất một trận xuân phong nhu hòa chậm rãi thổi tới theo, Như Phong lúc này mới biết thì ra trên thế giới này cũng có nam nhân như vậy, cùng người trong tranh đẹp giống nhau, hoàn toàn là đẹp tự nhiên, mặt phù dung, đôi mắt hẹp dài, mị nhãn như tơ, sóng mắt đảo đến đâu ở đó liền im phăng phắc, không một người lên tiếng.

Ngay từ đầu Như Phong còn tưởng là mỹ nữ cải nam trang, nhìn đến chân người nọ mới biết được đây là danh nam tử, chưa nói đến trái cổ của hắn, chỉ cần nhìn tư thế bước đi cùng chiều cao của hắn, Như Phong chỉ biết, đó là một nam nhân.

Như Phong ngồi thưởng thức bức họa mĩ nữ đi bộ, mà trong lúc hắn di chuyển, hồng y phiêu dật, thoáng ẩn thoáng hiện một mảnh da ngực nhỏ trắng nõn, tay như bích ngọc, càng có vẻ động lòng người, xinh đẹp không thể tả.

Như Phong nhìn hắn chậm rãi đến gần, nghĩ thầm, trên đời này hóa ra còn có nam nhân như vậy, dung mạo so với Vân Thiên Trạch chỉ hơn không kém.

Người này với Vân Thiên Trạch là cùng một loại, chính là loại vẻ đẹp âm nhu tuyệt mỹ, nhưng Vân Thiên Trạch trên người còn có khí chất cao quý của thế gia công tử, điểm ấy đủ để người ta chỉ có thể đứng xa mà nhìn chứ không thể tới gần trêu ghẹo, còn nam tử trước mắt đẹp thì có đẹp, thế nhưng trên người lại tỏa ra khí vị phong trần, lại liên tưởng đến tên của hắn thì rõ là vị trước mắt chính là phong hoa tuyệt đại "Vô Ưu" công tử.

Vô Ưu công tử vài ngày gần đây tại thành Càng Châu khuấy đảo một cơn lốc mới, nghe phong phanh hắn xướng ca lợi hại, diễn kĩ xuất chúng, chủ yếu là nói hắn tài hoa hơn người, dung mạo tuyệt mỹ, nổi tiếng kinh thành, danh diễm lệ vang khắp thiên hạ.

Như Phong mặc dù vẫn ở nhà luyện tập kiếm pháp nhưng những chuyện đáng biết thì Hàn Sơn cùng quản gia đều có kể lại, mấy ngày hôm trước Như Phong đã biết chuyện của công tử Vô Ưu này, nghe nói hiện nay rất nhiều gia đình phú quý thành Càng Châu lấy việc mời gánh hát mà Vô Ưu diễn để đến diễn xướng làm vinh quang, không những thế, có người còn lấy dung mạo Vô Ưu ra so sánh với mình.

Lúc Hàn Sơn kể lại, Như Phong cũng không để ý lắm, không phải chỉ là một người nam nhân thôi sao, mình là nữ nhi thì cùng hắn so đo cái gì. Bất quá Như Phong không ngờ chính tại chỗ này lại đụng mặt người ta.

Nghĩ vậy, Như Phong nhìn về phía Bạch Nhất Quân, chỉ thấy trong mắt hắn hiện lên một tia đắc ý, khóe miệng cười ẩn ý.

Như Phong rùng mình, xem ra Vô Ưu này đến chính là nhằm vào mình rồi.

Quả nhiên, Bạch Nhất Quân cười nói: "Vô Ưu công tử, ngươi đã đến thì hãy cùng tài tử lừng lẫy Úy Trì Như Phong nổi tiếng tại thành Càng Châu chúng ta ngồi chung một bàn đi."

Vô Ưu hướng về phía Như Phong tươi cười, rõ ràng là chỉ cười mà đã mang theo phong tình nữ tử vô hạn, cười xong một cái thì chuẩn bị đến cạnh Như Phong ngồi xuống.

Nghĩ một chút thì rõ, tại xã hội phong kiến, quan điểm cấp bậc rất chi là bảo thủ, mà Úy Trì gia vốn là "Tướng quân phủ" nổi danh cả nước, tổng cộng đã có sáu người tướng quân, đối với quốc gia trung thành và tận tâm, vì Tử La quốc lập bao công lao to lớn, cho nên Úy Trì phủ trong mắt trong tâm dân chúng rất có địa vị to lớn.

Như Phong vốn là hậu nhân tướng gia, mặc dù bây giờ Úy Trì phủ người không nhiều nhưng Như Phong chính thị là cháu độc tôn của Uy Vũ tướng quân, bản thân chính là hậu duệ gia tộc, còn Vô Ưu công tử cho dù tài danh vang khắp thiên hạ, suy đến cùng cũng chỉ là một tên kép hát, địa vị thấp kém, vì thế Bạch Nhất Quân để Như Phong cùng Vô Ưu ngồi cùng một bàn chính là muốn làm nhục nàng, lúc này mọi người có mặt đều trừng mắt nhìn xem Như Phong xử lý thế nào, còn có người rỉ tai thì thầm, hai tròng mắt mở to ngó trò vui sắp diễn.

Như Phong lúc đầu hoàn toàn không nghĩ tới chiêu này, sau lại trông đến ánh mắt khiêu khích của Bạch Nhất Quân, đầu óc lay chuyển, lúc này đã hiểu rõ.

Nếu Bạch Nhất Quân bất quá muốn nhìn thấy cảnh mình tức giận hoặc bộ dạng không được tự nhiên, hắn đã uổng phí tâm cơ rồi, Như Phong đến từ xã hội hiện đại, đối với quy cũ cấp bậc vốn không để vào mắt, huống chi trong mắt của nàng Vô Ưu công tử tương đương với ngôi sao diễn viên nổi tiếng, cho nên nàng ngược lại rất hưng phấn.

"Đến đây, đến đây, ngồi bên này này!" Như Phong vội vàng hô, một bên dùng tay lôi kéo.

Vô Ưu có chút sửng sốt, một lúc sau mới định thần lại, mỉm cười ngồi xuống. Mới vừa ngồi xuống, Như Phong liền quay đầu sang cười nói: "Ta là Úy Trì Như Phong, ngươi gọi ta Như Phong là được rồi, ta có thể gọi ngươi là Vô Ưu không? Mấy hôm trước ta có nghe qua tên của ngươi, nghe nói ngươi diễn xướng rất lợi hại, ta bội phục nhất là những người diễn kĩ xướng ca, bởi vì ta cảm giác nghề này rất khó học, hơn nữa ngũ âm của ta không được đầy đủ, vừa rồi lại vỡ tiếng, muốn học cũng không được."

Vô Ưu vừa nghe, phản ứng đầu tiên chính là tưởng Như Phong đang châm chọc hắn, thế nhưng lại thấy ánh mắt hưng phấn, vẻ mặt chân thành của Như Phong liền hoài nghi phán đoán của mình, hắn chưa nghĩ phải nói gì, chỉ nghe Như Phong lại bảo: Ai nha, khí trời lạnh vậy, ngươi như thế nào lại chỉ mặc một trang phục mỏng như vậy, khó trách tay ngươi lạnh như băng hết rồi a."

Nói vừa xong, Như Phong cởi xuống áo khoác xanh lộ ra bên trong rộng thùng thình chiếc áo lông màu ngọc, tự mình động thủ đem áo khoác lên người Vô Ưu, đem Vô Ưu bọc kỹ. Sau đó rót một chén trà nóng, đặt vào tay Vô Ưu, cười tủm tỉm nói: "Uống đi, cái này có thể làm ấm thân thể."

Mọi người đồng loạt ngây ngẩn, chuyện lúc nào lại biến thành như vậy?

Vô Ưu cũng sửng sốt, nghĩ đến hắn từ nhỏ đã theo đoàn diễn kĩ lớn lên, không ngừng học tập hết thảy những thứ cần thiết, từ lúc năm tuổi đã bắt đầu biểu lộ tài hoa, dung mạo mơ hồ cũng nhìn thấy là trang tuyệt sắc, dưới tay chủ gánh hát điều giáo, mười ba tuổi lên đài diễn xướng, bây giờ mười sáu tuổi đã danh khắp thiên hạ.

Lần này về thành Càng Châu biểu diễn, mới vừa vào thành đã đạt được thành công rất lớn, danh tiếng bản thân cũng rất nhanh phất lên, nhưng vài ngày sau, có người dám lấy dung mạo mà mình kiêu ngạo ra so sánh cùng một người tên "Úy Trì Như Phong". Chính mình không phục, hỏi thăm kỹ mới biết sự tích của Úy Trì Như Phong, lúc ấy mình cũng tràn ngập khinh thường, nghĩ đến thân thế Úy Trì Như Phong làm sao so với mình? Nếu như mình cũng có gia thế như vậy, vậy chính mình....

Nên khi Bạch Nhất Quân tìm đến, mình cũng muốn thừa cơ hội cho hắn một lần bẽ mặt, vì thế mới cố tình mặc hồng y, trang điểm kỹ lưỡng, khiến mọi người chú ý.

Càng đến gần càng thấy rõ tướng mạo của người gọi "Úy Trì Như Phong".

Xem ra vóc dáng trung bình, trên người mặc một trang phục khoác áo choàng màu xanh không cùng màu, nhìn lại khuôn mặt của hắn, tâm khẽ chấn động, quả nhiên là tuấn mỹ!

Khuôn mặt không đoán được là nam hay nữ, hấp dẫn người chú ý chính là đôi mắt đen to linh động, trán điểm một nốt ruồi son, trên mặt lại lộ nét xuân phong tươi cười. Cả người xuất ra khí tức tinh khiết mà tràn ngập linh khí, không có tính kiêu ngạo của đại gia công tử, mặc dù có điểm ngây thơ nhưng ngược lại giống như tăng thêm vài phần mị lực.

Cho dù chính mình muốn không muốn thừa nhận nhưng cũng không thể phủ nhận vị này quả nhiên là một người xuất sắc, khó trách lại trở thành nam nhân được thiếu nữ thành Càng Châu yêu thích nhất.

Nhìn hắn cởi áo choàng khoác vào mình, lại nhìn đến chén trà nóng trong tay, đáy lòng lạnh băng của mình tựa hồ cũng trở nên ấm áp hẳn lên.

65. Q.1 - Chương 65: Trò Hay

Edit: Cẩn

Beta: Lan Hương

Sáng sớm, lúc Như Phong đang vui vẻ trở về thì tại ba nơi khác cũng có người quan tâm đặc biệt đến thành Càng Châu.

***

Trong kinh thành.

Sương mù trắng xóa bao trùm lấy toàn bộ mái ngói hoàng cung tạo nên một cảm giác mông lung, huyền bí nhưng cũng không làm mất đi vẻ trang nghiêm vốn có.

Dục Tước cùng Dục Tuyên đọc tin tình báo trong tay, Dục Tuyên cau mày: "Ca, Như Phong tự nhiên ở chung phòng với một tên đào hát hơn nửa canh giờ lúc nửa đêm, lúc trở ra thì tên đó quần áo lại không chỉnh tề, có người còn nghe được tiếng rên rỉ trong phòng, rốt cuộc là chuyện quỷ quái gì? Chẳng lẽ Như Phong thật sự là kẻ đoạn tụ?"

Dục Tước mặt đen thui, cầm giấy trong tay vò thành một cục, tâm trạng vừa tức giận vừa vui mừng, tức giận vì Như Phong như thế nào lại cùng một tên đào hát làm ra cái loại …cái loại chuyện tình này, vui mừng bởi vì người Như Phong thích chính là nam nhân, như vậy mình không phải có cơ hội rồi sao? Nhưng gia đình Như Phong sẽ nghĩ như thế nào? Rồi Như Phong có chấp nhận hay không?

Dục Tuyên nhìn vẻ mặt Dục Tước lúc này, làm huynh đệ nhiều năm như vậy lẽ nào lại không biết hắn đang nghĩ gì, tâm trạng không khỏi có chút chua chát.

"Ca ca, ngươi nói thật ta nghe, ngươi thật sự thích Như Phong sao?"

Dục Tước phục hồi tinh thần, nhìn Dục Tuyên cười khổ: "Ta thích thì có ích gì? Như Phong hắn hoàn toàn không nghĩ đến ta, lúc nào cũng xem ta là ca ca, bên ngoài lại có nhiều hồng nhan tri kỷ như vậy, huống chi, ta còn chưa biết nên làm sao với người nhà bên đó nữa.

"Ca ca, hay là ngươi buông tay Như Phong đi, hắn không thích hợp với chúng ta càng không thích hợp với ngươi. Hiện tại, đại ca đang nghi kị chúng ta, nên ngươi càng phải lấy cẩn thận là chính, đừng hại Như Phong phải đứng trước đầu sóng ngọn gió", ánh mắt Dục Tuyên trở nên nghiêm túc, cũng không biết là đang khuyên ca ca hay đang khuyên chính mình. (haiz, Tuyên ca thiệt là đàn ông mừ)

Dục Tuyên cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Qua hết năm nay, chúng ta đến nhà ngoại công đi, thuận tiện ghé thăm Như Phong một chút."

"Ca!", Dục Tuyên hô khẽ, "Lúc này chúng ta đến nhà ngoại công làm chi? Việc quan trọng của chúng ta bây giờ chính là…."

"Đừng nói nữa!" Dục Tước cắt đứt lời hắn, "Chúng ta ở kinh thành ngược lại càng khiến cho hắn nghi kị, tốt hơn hết nên đến nhà ngoại công rồi từ từ bàn tính. Nói thật, tiểu tam, ta kỳ thật không muốn cái vị trí kia."

Dục Tuyên buồn bã: "Ta biết, nhưng ta không nghĩ hắn sẽ để yên cho ngươi sống, những gì chúng ta làm bây giờ bất quá chỉ là muốn bảo vệ tính mạng mà thôi. Bỏ qua thôi, không nói chuyện này nữa, ngươi muốn đi thì đi đi." Dục Tuyên ngồi trên ghế, phất phất tay.

* * *

Tại Vân Châu.

Trong căn phòng ấm áp, hương khí thanh nhã từ hương lô tỏa ra phảng phất khắp nơi.

Vân Thiên Trạch trầm tư ngồi trên giường, nhìn tờ giấy nằm trong tay nội dung không sai khác gì với tờ tình báo của Dục Tước.

Tiểu Thanh cẩn thận đẩy cửa bước vào, trong tay cầm một cái bát bạch ngọc, bên trong là thứ dược đen như mực lại cực kì khó ngửi, người bình thường ngửi thấy chỉ muốn nôn.

Tiểu Thanh nhanh tay lẹ chân đi tới trước mặt Vân Thiên Trạch, nhẹ giọng nói: "Thiếu gia, đã tới giờ uống thuốc"

Vân Thiên Trạch đưa tờ giấy cho Tiểu Thanh cầm, tay nhận bát ngọc, mày không chau, mặt không nhăn, thoáng chốc đã uống cạn.

Tiểu Thanh cầm tờ giấy cũng không có ý định xem, trực tiếp đi tới hỏa lô bên cạnh, không chút do dự quăng nó vào, đến khi thấy nó hoàn toàn hóa thành tro mới trở lại nhận cái bát không.

"Gọi người đến đem tên đào hát kia giáo huấn một trận, ta xem hắn lấy cái gì câu dẫn Như Phong!" Tiểu Thanh đang muốn rời đi lại nghe Vân Thiên Trạch trầm thấp lên tiếng, trong âm thanh toát ra một cỗ âm tàn khiến cả khác không rát mà run. (ây da)

Tiểu Thanh toàn thân chấn động, vội vàng che giấu tia đau thương trong mắt, quay đầu trở lại, cúi người, nhỏ giọng: "Thiếu gia, người thật sự động tâm thật với Như Phong sao?"

Vân Thiên Trạch liếc mắt nhìn, trầm giọng: "Chuyện của ta khi nào đến phiên ngươi quản?"

Tiểu Thanh khom người càng thấp, khủng hoảng đáp: "Xin lỗi thiếu gia, là Tiểu Thanh to gan." Nói xong cũng nhanh chóng lui xuống, nhưng cước bộ có chút loạn.

Vân Thiên Trạch mặt không biểu lộ gì nhìn cánh cửa gỗ khắc hoa lê một lần nữa, không lâu sau đó, trên gương mặt tinh xảo tuyệt mỹ hiện lên một tia tức giận.

* * *

Thành Tương Châu, Phong Hiền thư viện.

Mộc Vấn Trần nhìn tờ tình báo trong tay, hồi lâu không nói gì, Mộc Đồng cũng như thế đứng phía sau hắn. Cả không gian cũng chỉ nghe được tiếng chim kêu buổi sáng, thanh thúy dễ nghe, căng tràn sức sống.

Hồi lâu, Mộc Vấn Trần mới lên tiếng đánh vỡ trầm mặc: "Mộc Đồng, ngày mai chúng ta sẽ lên đường đến Càng Châu thành." (đáng yêu quá)

Vẻ mặt Mộc Đồng bỗng như tan vỡ, nhanh chóng phản đối: "Chủ tử, bây giờ đang là lúc nguy cấp mà."

Mộc Vấn Trần lạnh lùng nói: "Cho bọn họ tìm kiếm đi, sau khi chúng ta đi, bọn họ mới có thể toàn bộ lộ diện."

Mộc Đồng không nhúc nhích, nhanh miệng trả lời: "Như vậy ngài cũng có thể trở lại kinh thành, tại sao lại muốn đến thành Càng Châu?" Nhất là ở thành Càng Châu còn có cái tên ghê tởm Úy Trì Như Phong, thật sự ghê tởm mà, tên Úy Trì Như Phong kia như thế nào lại hết lần này đến lần khác thích nam nhân? Vậy không phải sẽ làm cho chủ tử…Nghĩ tới đây, Mộc Đồng không dám nghĩ tiếp nữa.

Vẻ mặt Mộc Vấn Trần trở nên ấm áp, trong mắt hiện lên một tia ôn nhu, nhẹ giọng nói: "Thành Càng Châu này hấp dẫn ta hơn." Trong tâm có một chút tức giận, còn chưa đầy một tháng tiểu gia hỏa kia đã gây sự, giờ lại đến chuyện Vô Ưu, mặc dù biết bọn họ không xảy ra chuyện gì nhưng trong lòng vẫn không thoải mái được, ai biết có phải hay không khi không ai chú ý đến sẽ phát sinh thêm chuyện gì.

Nghĩ đến tiểu gia hỏa ngày thường ríu ra ríu rít cùng cười với hắn. Mộc Vấn Trần quyết định hay là đến thành Càng Châu sớm một chút, có lẽ…có lẽ là vì muốn sớm nhìn thấy vẻ mặt tươi cười ấm áp kia mà thôi.

"Chủ tử, nghe nói sư muội Túy Nguyệt của Úy Trì Như Phong cũng theo hắn về nhà, hơn nữa trên dưới Úy Trì gia đều rất thích nàng." Mộc Đồng ra vẻ lầm bầm lầu bầu, thân thể cố gắng giữ thẳng.

Mộc Vấn Trần híp mắt, hỏi: "Ngươi nói thế là muốn nói cái gì?"

"Chủ tử, Như Phong vốn là nam tử." Trầm mặc một hồi, Mộc Đồng quyết định lên tiếng khuyên ngăn.

Mộc Vấn Trần liếc hắn một cái: "Hừ, không cần ngươi nhắc."

Như vậy ngài còn muốn làm gì? Mộc Đồng bĩu môi. Tuy nhiên, từ khi Như Phong xông vào cuộc sống của bọn hắn, vẻ mặt của chủ tử hình như vui vẻ hơn rất nhiều, cũng không cùng bạch ngọc cầm ngày ngày sớm tối bên nhau. Cho dù bây giờ ôm cầm cũng chỉ đàn vài khúc tiết tấu nhanh, vui vẻ, nghĩ đến như vậy, có lẽ tiểu tử Như Phong kia cũng không tệ lắm, nhưng bắt hắn trơ mắt nhìn chủ tử anh minh thần võ sa vào cấm kỵ chi luyến, chuyện này hắn căn bản là làm không được.

"Còn nghĩ cái gì, không mau đi chuẩn bị!" Thanh âm êm tai của Mộc Vấn Trần nhanh chóng kéo Mộc Đồng trở lại hiện thực.

Mộc Đồng vội nói: "Ta đi ngay". Hễ chuyện gì có liên quan đến tiểu tử kia là chủ tử luôn đặc biệt nóng lòng, cũng không biết bọn họ từ lúc nào trúng phải ám độ trần thương, như thế nào ngay cả một dấu hiệu nhận biết cũng không có? Chờ lúc bản thân phát hiện ra cũng đã thành sự tình này, hiện tại chính là thời điểm tốt nhất, tên tiểu tử Như Phong kia chưa rõ ràng làm chuyện không đúng đối với chủ tử, chỉ là...chân mày Mộc Đồng cau lại, tiểu tử kia nhiều lần nhìn chủ tử nhà mình mà ngẩn người ra, chỉ còn thiếu chảy nước miếng nữa thôi, mà chủ tử lại đương nhiên đồng ý cho hắn nhìn, nếu là trước kia, hắn sớm đã bị đánh bay đi mất.

Mộc Đồng đi khuất, Mộc Vấn Trần trong tay dùng lực một chút, tờ giấy hóa thành bột phấn, từng hạt trắng xóa từ những ngón tay thon dài lả tả rơi, bàng hoàng tới tây thiên kêu oan khuất.

* * *

Như Phong một đoạn thi triển khinh công, một đoạn chậm rãi tản bộ, ôi, xem ra phải đợi một thời gian nữa Kinh Phong của ta mới có thể tái xuất giang hồ rồi, bây giờ chỉ có thể ủy khuất tự mình đi bộ mà thôi.

Như Phong một trận thầm nói, nhớ đến mới vừa rồi một đám người kia sắc mặt trắng bệch thật là vui vẻ, trên đời làm gì có nhiều quỷ như vậy nhưng hết lần này đến lần khác bản thân lại gặp phải, bất quá cổ nhân đối với chuyện quỷ thần quả nhiên có phần kiêng kỵ.

Đợi Như Phong trở lại thành Càng Châu trời đã gần giữa trưa, Như Phong tùy ý mà đi vào cửa thành, nàng bây giờ rời thành, vào thành cơ hồ cũng không cần dùng đến "Chứng minh thư", bởi vì đại đa số người trong thành đã đều biết mặt nàng. Chỉ là hôm nay tình huống có chút kỳ quái, Như Phong suy nghĩ, làm sao mà dọc đường đi ánh mắt mọi người nhìn mình cũng kỳ quái như vậy? Nhất là các thiếu nữ, trước kia các nàng đều là ánh mắt nóng rực, trong mắt đều là tim hồng phấp phới, như thế nào bây giờ mỗi người đều là vẻ mặt ai oán, làm Như Phong sợ đến nổi da gà, nàng phát hiện dọc theo đường đi lại có nhiều nam tử nhìn nàng với ánh mắt lạ lùng.

Ta xỉu a, nữ tử thì không nói làm gì, như thế nào bây giờ nam tử cũng như vậy?

Như Phong sờ sờ mặt mình, chẳng lẽ khuôn mặt mình thật sự rất hấp dẫn sao? Bằng không làm sao mà bây giờ ngay cả nam nhân cũng bị hấp dẫn rồi?

Thôi bỏ đi, mặc dù không biết mấy nữ nhân kia bị làm sao, nhưng không ai đến quấy rầy là tốt rồi, không để ý nữa, lúc này tốt nhất nên hồi phủ, tối hôm qua một đêm không quay về, cũng không biết gia gia nghĩ tới cái gì nữa rồi? Ôi, gia gia là một người dễ hiểu lầm nha.

Như Phong tăng nhanh cước bộ, đang vắt óc suy nghĩ thì phát hiện mình bị người ta cản đường.

Đó là một tiểu cô nương, nói đúng hơn, là một tiểu cô nương mặt lạnh.

"Như Phong công tử, tiểu thư nhà ta ời." Tiểu cô nương thanh âm lạnh lùng tựa như khí trời hiện tại giống nhau, chỉ còn kém là không kết băng.

Như Phong nhướng mày: "Tiểu Thiến cô nương, tiểu thư nhà ngươi không phải ở thành Tương Châu sao? Sao lại về thành Càng Châu rồi?"

"Tiểu thư muốn quay về, Như Phong công tử, ngươi rốt cuộc là có đi hay không?" Tiểu Thiến lạnh lùng nói, khinh thường nhìn Như Phong.

Như Phong sờ sờ cái mũi, không biết mình khi nào đắc tội với tiểu cô nương ăn nhầm hỏa dược này rồi, cho nên không thể làm gì khác hơn là ăn nói nhẹ nhàng, thái độ ôn hòa: "Được rồi, xin mời dẫn đường."

Nói xong sẵn tay lấy từ trong ngực ra chiết phiến quạt quạt, ô, nãy giờ chạy nhiều như vậy, mồ hôi thật cũng ra chút ít, hơn nữa hôm qua còn không có tắm rửa a. (>_<>

Vì vậy, trước ánh mắt nhiều người nhìn, Như Phong đi theo một tiểu cô nương, sảng khoái bước vào đại môn Phi Tiên các.

Bây giờ không phải là thanh thiên bạch nhật sao? Như Phong công tử sớm như vậy đã đến thanh lâu rồi? Không phải người ta nói hắn thích...sao? Có người thầm nghĩ.

Một đường đi tới tiểu viện của Vũ Yên, sau khi Tiểu Thiến lui ra, Như Phong bước vào khuê phòng thơm ngát của cô nương nhà người ta, vừa vào cửa đã thấy Vũ Yên ngồi đợi tựa như búp bê bằng băng khối vạn năm, thậm chí lãnh khí có xu hướng tăng chứ không giảm, Như Phong nhìn Tiểu Thiến đã rời đi, thật sự là chủ tử nào người hầu nấy, y chang Mộc Vấn Trần cùng Mộc Đồng.

Như Phong ho khan vài tiếng, nhẹ giọng nói: "Tiểu Yên nhi, tìm ta có việc sao? Có việc gì thì cứ nói thẳng, dựa vào giao tình của chúng ta, ta nhất định sẽ vì ngươi vào nước sôi lửa bỏng, quyết không chối từ!" Hình tượng Như Phong chứng tỏ chính là một người uy phong, một nam tử hán khí khái nha.

Thế nhưng Vũ Yên lại sâu kín thở dài, nhìn Như Phong không nói.

Như Phong nhìn nàng ánh mắt ai oán, không được tự nhiên sờ sờ mũi, cẩn thận ngồi xuống chiếc ghế màu đen mềm mại, nhẹ giọng hỏi: "Làm sao vậy? Ngươi quay về thành Càng Châu lúc nào?"

Một lát sau, Vũ Yên mở miệng nói: "Cây quạt này là ta cho ngươi?"

Như Phong nhìn chiết phiến trong tay, thẹn thùng nói: "Cây đó cán quạt không thể gấp, không tiện lắm cho nên hôm nay không mang trên người." Hơn nữa giờ vốn là mùa đông, có ai lại mang theo một cây quạt chạy khắp nơi chứ? Đương nhiên, trừ Như Phong ta.

Vũ Yên hừ lạnh một tiếng: "Xế chiều hôm qua, ta trở về, chỉ là ta không nghĩ tới, vừa mới đến thì ngươi đã...ngươi đã tặng cho ta một cái kinh hỉ lớn như vậy a~!

Như Phong ngạc nhiên, vội hỏi: "Cái gì kinh hỉ? Sao bản thân ta cũng không biết?"

"Hừ, nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm. Ngươi tối hôm qua đã đi đâu?" Vũ yên lạnh lùng cười, như hoa xuân động lòng người, nhưng lại làm Như Phong không được tự nhiên, xem ra là chuyện lớn rồi, bằng không tiểu Yên nhi ít cười như vậy như thế nào lại đột nhiên cười rộ lên?

Như Phong thành thật trả lời: "Ta tối qua đi đến 'Lạc Mai biệt viện' của Bạch Nhất Quân, aiii, không nói gạt ngươi, tối hôm qua ta hoạt động liên tục cả buổi, vận động thật nhiều a". Vừa nói vừa ngáp một cái phụ họa.

Vũ Yên càng lạnh lùng, nàng nhìn chằm chằm Như Phong.

Như Phong bị nàng nhìn đến không được tự nhiên, vội hỏi: "Thế nào? Có vấn đề gì sao?"

Vũ Yên đột nhiên nói: "Ngươi tại sao lại thích một nam nhân? Thế gian có nhiều nữ tử xinh đẹp như vậy, ngươi như thế nào lại hết lần này đến lần khác thích nam nhân?"

Vũ Yên ánh mắt có điểm kích động, nhưng Như Phong so với nàng ta càng kích động hơn, nàng từ trên ghế nhảy dựng lên, kêu to: "Ai nói ta thích nam tử? Ta như thế nào lại không biết!"

Vũ Yên thấy vẻ mặt Như Phong không phải giả vờ, cũng không nghĩ nhiều nữa, vội nói: "Hôm nay ta nghe nói tối hôm qua ngươi tại Lạc Mai biệt viện cùng Vô Ưu công tử ở chung một phòng, hơn nữa...xảy ra quan hệ ái muội." Lời vừa nói ra, khuôn mặt trắng nõn liền hiện lên một vạt hồng.

Như Phong trừng to mắt, khó tin nói: "Nhưng chúng ta rõ ràng chuyện gì cũng không làm, hơn nữa như thế nào lại có người biết loại sự tình này rồi nhanh chóng truyền ra ngoài như vậy!"

"Nhưng mà có người nói nhìn thấy lúc Vô Ưu công tử đi ra quần áo bị xé rách, trên người còn có dấu hồng để lại." Vũ Yên vội vàng bổ sung, chỉ cần Như Phong công tử không thích nam tử, nàng yên tâm hơn nhiều.

Như Phong chậm rãi hô một hơi, ngồi xuống, suy nghĩ một chút, rất nhanh đã nghĩ ra: "Thì ra là thế, là do Bạch Nhất Quân sắp đặt, khó trách hôm nay lúc ta về thành mọi người lại dùng ánh mắt kỳ quái như vậy nhìn ta." Như Phong vô lực, không nghĩ tới tin đồn ở thành Tương Châu là mình đoạn tụ vừa dập tắt, hôm nay lại ở thành Càng Châu bắt đầu lưu truyền, thế nhưng lại còn rầm rộ hơn.

Như Phong đột nhiên nói: "Tiểu Yên nhi, ta phải về nhà đây, không chừng ông nội của ta đang ở nhà chuẩn bị đại hình hầu hạ, ta phải vội quay về giải thích."

"Vậy ngươi mau trở về, ta tin tưởng ngươi, chỉ cần ngươi không thích nam tử là tốt rồi." Vũ Yên vội nói, khí chất băng sơn đã biến mất vô tung vô ảnh.

Như Phong bỗng nhìn thẳng vào nàng, Vũ Yên bị Như Phong trực diện nhìn chằm chằm như vậy không nhịn được cúi đầu, nhưng lại giấu không được mạt hồng trên khuôn mặt.

Không nghĩ tới Như Phong đột nhiên nghiêm túc nói: "Tiểu Yên nhi, ta đời này sẽ không lấy bất cứ nữ nhân nào, vô luận thân thế nàng ta là cao quý hay thấp hèn." Ngữ khí kiên quyết, ánh mắt kiên định.

Vũ Yên phản ứng rất nhanh, mặt thoáng chốc trắng bệch, môi có chút run run, vốn nàng là người thông minh, đương nhiên rõ ràng ý tứ của Như Phong.

Tuy Như Phong không đành lòng nhưng nàng biết tốt nhất nên một đao dứt khoát cắt đứt mọi thứ: "Tiểu Yên nhi, ngươi nên nhớ kỹ, ngươi vĩnh viễn là muội muội của ta."

Nói xong không đợi nàng phản ứng, Như Phong trực tiếp nhảy cửa sổ ra ngoài, hướng Úy Trì phủ phi tới.

Vũ Yên chạy vội tới cửa sổ, nhìn bóng lưng Như Phong từ từ nhỏ lại, nguyên lai, nguyên lai hắn hiểu rõ tâm ý của mình! Muội muội…muội muội…ta không muốn làm muội muội của ngươi đâu mà, chỉ trong phút chốc, Vũ Yên lệ đổ như mưa.

Trong lúc Vũ Yên thương tâm rơi lệ, tại Thích Sử phủ, Mộ Dung Nghênh Hà không nhịn được đắc ý cười.

Nàng ở trong phòng thong thả bước đi, cười nói: "Mưu kế của biểu ca thật hay, như thế này ta xem ở thành Càng Châu còn có nữ nhân nào đồng ý gả cho Như Phong, hắn là của ta, những nữ nhân khác đừng mơ có được! Xem ra bây giờ ta nên tìm một cơ hội đến Úy Trì phủ, chỉ cần Úy Trì tướng quân đồng ý, Như Phong còn có thể từ chối sao?"

Tiểu nha hoàn vận áo hồng đứng bên cạnh cũng cười mãn nguyện, nhưng nàng vẫn nhắc nhở tiểu thư của mình: "Tiểu thư anh minh, chỉ là nô tỳ nghe nói mới vừa rồi Như Phong công tử vào phòng Vũ Yên, như vậy hắn đối với Vũ Yên có hay không ….."

Mộ Dung Nghênh Hà hừ lạnh một tiếng: "Hừ, xét đến cùng ả cũng chỉ là một kỹ nữ thân phận thấp hèn, Úy Trì phủ là danh môn thế gia, như thế nào có thể để hắn rước một nữ tử thanh lâu về nhà, Như Phong chỉ là thương hại nàng ta mà thôi. Hơn nữa, đã có ta, Như Phong làm sao muốn đi tìm nàng." (sư tỷ này có trí tưởng tượng phong phú ghê)

Tiểu nha hoàn vội lên tiếng: "Vâng, tiểu thư xinh đẹp như vậy, Như Phong công tử nhất định si mê tiểu thư."

"Tất nhiên là thế, việc cấp bách chính là đối phó sư muội của Như Phong, bọn họ là thanh mai trúc mã, ta chỉ sợ Như Phong có cảm tình với nàng." Mộ Dung Nghênh Hà tính toán, hai người cùng nhau thương lượng kế hoạch.

* * *

Như Phong nhanh chóng trở về, rất mau đã về tới Úy Trì phủ, đứng trước đại môn đang đóng chặt, nàng cảm thấy đó là báo hiệu điềm xấu tới rồi a.

Như Phong suy nghĩ một chút, quyết định nhảy tường vào nhà, vừa định động thủ, một đạo thanh âm ngăn nàng lại.

"Sư huynh, gia gia ngươi nói ngươi không nên leo tường, mời đi cửa chính."

Như Phong nhìn thấy người đến là Hàn Sơn liền cười nói: "Hàn Sơn, gia gia của ta có nghe được lời đồn hay không?"

Hàn Sơn vẻ mặt thống khổ, nhìn Như Phong nói: "Sư huynh, ngươi tự thu xếp đi, aaa, ta cũng là thân bất do kỷ thôi." Vừa nói xong thì bay qua tường biến mất, bỏ lại một câu: "Sư huynh, ta khuyên ngươi nên vào bằng cửa chính, bằng không lão gia tử sẽ càng tức giận."

Như Phong vừa nghe, thở dài một hơi, haiz, gia gia làm sao lại xúc động như vậy? Cũng không nghe người ta giải thích, nếu nói mình thích nam nhân, Như Phong trong đầu đầu tiên nghĩ đến Dục Tước, sau đó đến Dục Tuyên, Vân Thiên Trạch, Dung Ức Ảnh, cuối cùng dừng lại ở hình ảnh gương mặt tuấn tú hoàn mỹ của Mộc Vấn Trần .

Như Phong hoảng sợ, vỗ vỗ ngực, lắc đầu, không suy nghĩ nữa, bây giờ còn chưa tới mùa xuân như thế nào đã nghĩ đến nam nhân rồi? Trước tiên phải qua được ải này đã.

Như Phong rụt rè đi tới cửa đại môn, nhẹ nhàng áp lỗ tai lên cửa, bên trong rất an tĩnh, có người, nhưng không nhiều lắm. Nàng hành động lén la lén lút tự nhiên khiến cho nhiều người trên đường chú ý, tất cả mọi người hôm nay đều đã nghe được lời đồn đãi, cho nên không ít người đến xem kịch hay, cũng không ngại khí trời rét lạnh mà chạy tới, xem ra lực hấp dẫn của tin bát quái là vô cùng lớn a.

Như Phong nhẹ nhàng đẩy cánh cửa, cửa không cài nên nàng rất dễ dàng đẩy ra.

Như Phong đau đầu suy nghĩ, trong phủ an tĩnh đến khó tin, bình thường lúc mình trở về sẽ có rất nhiều người đến nói chuyện cùng mình, không nghĩ tới bây giờ không khí lạnh lẽo, đảo mắt dò xét, trong viện một người cũng không có, ngay cả thủ vệ và Phúc thúc cũng không thấy.

Có điều mờ ám! Như Phong xác định.

Binh đến tướng cản, nước đến đất ngăn. Như Phong chỉnh sửa quần áo, phe phẩy chiết phiến, nghênh ngang bước vào, trong tâm lại âm thầm cảnh giác.

Như Phong vừa bước vào cửa, một trận gió kỳ quái hướng đầu nàng đánh tới, Như Phong nhanh chóng ngồi xuống, giơ lên chiết phiến, truyền vào nội lực, cản lại một kích, toàn thân lại bay vào trong đình viện.

Như Phong tập trung nhìn lại, hóa ra là quản gia thúc thúc, chỉ thấy ông ấy toàn thân mặc võ phục màu đen, tay cầm trường kiếm, mắt hổ trực diện nhìn chằm chằm Như Phong, còn đâu diện mạo đôn hậu, hòa ái, bây giờ quản gia thúc một mặt lãnh tuấn, tỏa ra loại khí chất chỉ cao thủ mới có.

Như Phong vội vàng tỏ vẻ ôn hòa, cười khan nói: "Quản gia thúc thúc, có chuyện thì hảo hảo ngồi xuống nói, cần gì động thủ động cước, như vậy rất tổn hại đến hòa khí."

Quản gia mặt càng lạnh, thanh âm cũng có vẻ lạnh lùng mà trước đây chưa từng có: "Tiểu thiếu gia, đây là lệnh của lão gia, ta không dám không theo, người trước hết hãy thắng qua trận này của ta đi."

Lời vừa dứt, một tiếng nổ ầm ầm vang lên, đại môn khép lại, ngăn chặn ánh mắt dòm ngó của các nhân sĩ bên ngoài.

"Ta có thể sử dụng vũ khí không?" Như Phong thử dò xét, cây quạt này đỡ một kích vừa rồi đã muốn hư một nửa.

Quản gia không để ý cũng không nói chuyện nữa, toàn thân giống như gió lốc mà lao tới, Như Phong cuống quít đưa chiết phiến ngăn chặn, trong trận đấu người lúc phân lúc hợp, quản gia cầm trong tay ngân kiếm, kiếm quang chớp nhoáng như ngân xà uốn éo xuất động, mà cây quạt của Như Phong đã không thể dùng cho nên chỉ có thể dựa vào đôi tay, chưởng phong vù vù đánh tới, trong khoảng thời gian ngắn cùng quản gia tới tới lui lui.

Như Phong không dám khinh thường, quản gia hai mươi năm trước trên giang hồ là cao thủ dùng kiếm, dựa vào võ công cao cường mà nổi danh thiên hạ, kiếm pháp tỉ mỹ chặt chẽ, xuất quỷ nhập thần, bất tri bất giác sẽ đem đối thủ khóa vào bên trong.

Như Phong kinh nghiệm đối địch rất ít, võ công so với quản gia cao hơn, nhưng quản gia kinh nghiệm đối địch phong phú, hơn nữa nội lực cũng không thua kém, cho nên Như Phong hoàn toàn không dám khinh thường, nàng trên tay cũng không có vũ khí, chỉ có thể chuyên tâm đối phó.

Võ công Như Phong thiên về âm nhu, mềm dẻo mà lâu dài, tựa như kim châm thẳng tắp đâm tới, đâm vào trong công kích của quản gia…hai người lúc cao lúc thấp, một cái đình viện to như vậy đều bị khí tức hai người bao trùm, ở chỗ tối, có rất nhiều ánh mắt đang nhìn.

Hai người kịch liệt tranh đấu, Như Phong lúc đầu có chút luống cuống tay chân nhưng nàng rất nhanh trấn định, khinh công thi triển nhẹ nhàng phiêu dật, thành công trốn thoát công kích của quản gia, sau đó lại tìm kiếm cơ hội phản kích.

"Yaa" một tiếng, hai người vốn đấu thành một khối giờ đã tách ra, Như Phong đứng đối diện với quản gia, chấp tay cười nói: "Đa tạ thúc thúc đã nhường!"

Quản gia lui về sau hai bước, sắc mặt trắng bệch, nói: "Tiểu thiếu gia quả nhiên là đệ tử của cao thủ, lão nô bội phục."

Ở chỗ khuất có người vừa mới thở phào một cái, nhưng lại xuất hiện một âm thanh già nua nói: "Phục Cường trận."

Ba chữ thốt ra hữu lực làm người khác mặt trắng không còn chút máu .

"Lão gia!"

"Phụ thân!"

66. Q.1 - Chương 66: Bị Thương

Edit: Lan Hương

Beta: Nhoktho

Tuy Như Phong có võ nghệ cao cường, nhưng sắc mặt cũng không khỏi trắng bệch, không thể nào, Phục Cường Trận sao?

"Gia gia, người nghe con giải thích, thật ra tối hôm qua con không có làm cái chuyện trái đạo như vậy." Như Phong vội vàng la lên.

Úy Trì Hòe Dương không cần biết đến, giọng nói thâm trầm: "Ngươi qua cửa này đi rồi mới nói."

"Phụ thân ơi, Như Phong sẽ chịu không nổi đâu." Úy Trì Tùng lên tiếng.

"Phụ thân, Như Phong không thể nào làm chuyện như vậy." Lâm Dĩ Lam cũng sốt ruột lên tiếng.

… …

"Yên tâm, có Túy Nguyệt ở đây, không chết được đâu, còn nữa, người nào cũng không được phép lên tiếng xin tha, bằng không Như Phong xảy ra chuyện gì thì các ngươi tự liệu." Úy Trì Hòe nghiêm khắc cảnh cáo.

Mọi người đều im lặng.

Như Phong biết lúc này trốn cũng không thoát, nên trước khi vào Phục Cường trận, nàng liền ngồi xếp bằng, điều tức nội lực. Buổi sáng hôm nay, lúc trở về thành phải dùng khinh công đã tiêu hao một phần nội lực, mới vừa rồi lại cùng quản gia đấu một trận, tuy nói trận này thắng là mình nhưng lại làm cơ thể mình tiêu hao rất nhiều nội lực nữa, giờ lại phải đối phó với trận đòn kế tiếp… . . .

Phục cường trận vốn là trận gia pháp nổi tiếng nhất của Úy Trì phủ, do mười lăm người người tạo thành, trình độ võ công của mười lăm người này so với người trong giới giang hồ cũng chỉ bình thường, nhưng khi mười lăm người họ cùng nhau thi triển kiếm pháp, uy lực lại tăng gấp vạn lần.

Nó mang nhiều chiến tích huy hoàng trên chiến trường, các đệ nhất cao thủ của phen địch phái tới đều bị thua trận, từ đó về sau danh tiếng được truyền bá khắp nơi. Ngoài ra, hai mươi lăm năm trước, lúc đương kim hoàng thượng tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, không biết đã dùng cách nào mà làm cho gia gia đứng ở bên phen hắn, kết quả khi đấu với đệ nhất cao thủ của Tử La Quốc, Phục Cường trận lần nữa xuất động, đã đánh bại người mang danh "Bất bại chi thần" bị trọng thương! Nhờ có chuyện này, nên khi Vô Tình Kiếm xuất hiện đã trở thành đệ nhất cao thủ trên giang hồ.

Từ đó về sau, Phục Cường trận đã trở thành thần thông trên giang hồ, danh tiếng như muốn vượt qua Thập bát đồng nhân trận* của Thiếu Lâm tự.

* 18 người đồng Xem chi tiết ở đây

Hiện giờ Như Phong đang nghiên cứu, Phục Cường trận sở dĩ có thể vượt qua Mười tám nhân đồng trận là bởi vì nó có huyết tinh, không sai, chính là máu tanh, vì khi trận bày ra thì kẻ địch không chết cũng sẽ trọng thương, chỉ cần mệnh lệnh của chủ nhân, thì người kia cũng chỉ còn đường chết thôi.

Điều này đều là do sư phụ Vô Tình Kiếm từng nói qua cho Như Phong biết, hơn nữa lúc đó Vô Tình Kiếm còn nói chính người gắng gượng lắm mới bất phân thắng bại với Phục Cường trận.

Mặc dù vào lúc ấy, Như Phong thấy hiếu kỳ với Phục Cường trận, cũng từng muốn được gia gia cho thử đấu với Phục Cường trận, nhưng gia gia lúc đó nói còn chưa đến lúc, hơn nữa Phục Cường trận cũng không phải tùy tiện mà thử nghiệm, nhưng không nghĩ tới bây giờ Như Phong có diễm phúc khác thường mà thấy được.

Nghĩ lại lúc này, mặc dù tâm lý Như Phong có phần sợ hãi, nhưng cũng cảm thấyhưng phấn với lần thử thách này.

"Gia gia, nếu như con chết rồi thì nhớ kỹ phải đến tiền trang (ngân hàng tư nhân) lớn nhất của Tử La quốc mà lấy tiền của ta ra." Như gió điều tức xong, đứng lên, cao giọng nói.

"Hừ!" Chỗ tối truyền đến một tiếng hừ lạnh.

"Gia gia, cho con thay đổi quần áo khác đi, quần áo này dầy quá, không tiện để giao đấu." Như Phong lại nói thêm.

Như Phong thấy gia gia của mình không có gì phản ứng, bèn vội vàng thi triển khinh công nhanh chóng trở về phòng của mình, sau đó lấy quần áo ra thay. Một lát sau, Như Phong lại xuất hiện với y phục màu xanh.

Lúc này Như Phong không nói lời nào, vì những hắc y nhân đã vây quanh Như Phong, bày ra trận pháp, khí thế kinh người, Phong Cường trận, quả nhiên danh bất hư truyền! Khí thế chấn động mọi người.

Như Phong ngưng thần, tính toán toàn lực ứng phó. Chỉ thấy nàng khoanh tay mà đứng, vạt áo tung bay, tựa như tình cảnh trước mắt không để vào tâm, lúc này khí thế Như Phong như cầu vồng chói lọi, sáng lạn. Nàng giờ đây, mới chính là nàng, một người đích thật là một cao thủ võ lâm.

"Aaaa!" Như gió hét lên một tiếng, thanh âm vút thẳng lên trời mây.

Tại nơi nào đó ở thành Càng Châu, có người nghe được bèn cùng người bên cạnh thấp giọng nói: "Có phải Úy Trì phủ đang chuẩn bị kiếm người kế vị rồi hay không?"

"Ừa, chắc là như vậy." Bên cạnh trả lời lại.

Vì vậy cả hai nhìn lẫn nhau, không nhắc lại nữa, trong lòng đang suy nghĩ kỹ lưỡng về Úy Trì phủ, cùng lúc rất nhiều người có suy nghĩ giống nhau.

Như Phong quát một tiếng thất thanh, quần áo phồng ra, một đạo ngân quang hiện lên, trong tay Như Phong bất ngờ xuất hiện một vũ khí sắc bén, đây là một thanh bảo kiếm, ngọc cũng không phải ngọc, tựa như ngân không phải ngân, sắt cũng không phải sắt, thân kiếm thon dài mềm mại, nằm trên tay Như Phong nhưng lại như có sức sống như thường, cứng rắn mà chói mắt. Nếu có người tinh mắt tinh tường, hoàn toàn biết được đây là thất lưng thường ngày của Như Phong.

Các hắc y nhân cùng nhìn nhau, một câu nói cũng không có, liền hướng vào Như Phong đánh tới, động tác bọn họ thật nhanh, nhanh nhưng lặng yên không phát một tiếng động, mỗi người trong mười lăm người đều

có vị trí và cương vị riêng, hợp thành Phục Cường trận, trận này dùng kỹ thuật như sợi tơ tằm quấn cổ, nếu xông vào trong trận địa thì người một tầng tầng bao vây, nếu như không biết đối phó trận pháp này thì sẽ bị bó tay bó chân.

Kiếm quang trong tay Như Phong lúc sáng lúc tối, trận này dường như bịt mặt người ta rồi bó buộc lại, ánh nhìn bị che lấp. Lúc đầu tâm Như Phong có chút kích động, nhưng bây giờ lại bình tĩnh, nàng mặc dù cảm thấy áp lực của từng đợt bài sơn đảo hải mà đến, cũng không hoảng loạn mà vẫn tỉnh táo, linh hoạt mà lấy sở học kiếm pháp của mình ra chiến đấu, đứng vững trước sức ép.

Dần dần cũng qua trăm chiêu, Như Phong cảm thấy càng ngày càng quen thuộc với trận pháp này, trên thân kiếm quang hoa càng lúc càng mạnh, như sóng sóng lớn chụp ngạn, vừa lại như sấm sét chấn khoảng không, tầng tầng phá đứt lớp bao vây, nhưng mà trận thuật này quả thật lợi hại, cứ như động bàn tơ tằm quấn quanh, vô cùng vô tận, vĩnh viễn cũng trảm không xong, không thể ngừng lại.

Xem ra, nếu như muốn phá trận pháp này, cần phải có công lực tương đương, Như Phong cùng những người này phải lâm vào khổ chiến. Nàng biết những người bịt mặt này đang muốn làm công lực của mình tiêu hao từ từ, cho nên thoạt nhìn, bây giờ mọi người đánh nhau trên dưới ngang tay nhay, nhưng Như Phong biết, một lúc sau nữa, mình sớm muộn gì cũng sẽ bị thua.

Hai trăm chiêu trôi qua, Như Phong đã cảm giác được công lực của mình dần dần mất, chỉ còn cảm giác lực bất tòng tâm, kiếm thế cũng hoãn chậm lại. Như Phong trong lòng rùng mình, trận này sư phụ cùng mình đã nghiên cứu qua, nhưng bây giờ trận thế đang thi triển nhưng không thể suy tính dễ dàng, hơn nữa bây giờ khí lực của mình cũng từ từ suy kiệt, xem ra giờ là được ăn cả ngã về không.

Như Phong nghĩ vậy, trong tay cầm kiếm bạc hét lớn một tiếng, kiếm quang xoay mình vùng lên, như là nước dâng cuồn cuộn, thừa cơ đám người đang bốn phía vây đánh tới, liền dồn sức chặt đứt tất cả, cả đám người bịt mặt thế công càng cấp bách, Như Phong dưới tình thế cấp bách, bại lộ ra sơ hở, một tia kiếm thuận lợi hướng vào nàng mà đâm tới, tia máu bắn ra đỏ tươi.

Aaa! Như Phong quỳ rạp trên mặt đất, phun ra một ngậm máu tươi, sắc mặt tái nhợt.

Aaa! Tập thể hắc y nhân lui ra phía sau vài bước, trong đó có một người bị Như Phong đâm đang lấy ta bụm vết thương trên ngực lại, nhưng là trên đầu kiếm có vết máu tươi.

Lưỡng bại câu thương! (cả hai đều bị thiệt)

"Lui ra!" Úy Trì Hòe Dương đi ra, các hắc y nhân thoáng cái liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

"Như Phong!"

"Sư huynh!"

... .

Mọi người kinh hô, vốn ở trong phòng đều chạy ra.

Lâm Dĩ Lam nhào tới bên người Như Phong mà khóc rống lên: "Như Phong, Như Phong, ngươi bị thương thế nào rồi?"

Úy Trì Tùng kéo Lâm Dĩ Lam lại, nói: "Mau tránh ra, để cho Túy Nguyệt đến xem."

Túy Nguyệt một tay đặt lên mạch bác thượng của Như Phong, cẩn thận nghe xong một hồi, sau đó lấy ra trên người một lọ dược, đem dược hoàn nhét vào trong miệng Như Phong, lúc này mới nghiêm túc mà nói: "Nội lực suy kiệt, khí tức rối loạn, trên người còn có vết thương, may mà tánh mạng không lo. Hàn sơn, ngươi hãy đem sư huynh trở về phòng đi."

Mọi người vừa nghe, cũng thở dài một hơi, sắc mặt cũng tốt hơn đôi chút.

Úy Trì Hòe Dương cũng thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía quản gia, quản gia gật đầu, rất nhanh biến mất dạng.

Như Phong được Hàn Sơn ôm cẩn thận trở về gian phòng, Túy Nguyệt nhìn mọi người, rồi nhẹ giọng nói: "Các ngươi đi ra ngoài đi, ta muốn tự mình kiểm tra lại thân thể của sư huynh một chút, lại còn phải xử lý vết thương."

Sắc mặt Như Tuyết trắng bệch, run rẩy mà nói: "Có muốn ta ở lại giúp ngươi hay không?"

Túy nguyệt lắc đầu: "Sư huynh bị đả thương ở chỗ phần mông, ngươi không thể nhìn được."

Như Tuyết mặt đỏ lên, nhưng Lâm Dĩ Lam lại thét to lên: "Ta muốn nhìn thấy!" Úy Trì Tùng cũng khẩn trương gật đầu, cùng Lâm Dĩ Lam nhìn Túy Nguyệt.

Túy Nguyệt đầu óc linh hoạt, biết bọn họ nghĩ gì, liền kiên định mà nói: "Vậy bá mẫu vào đi, những người khác đều ở bên ngoài chờ."

Vừa nói xong liền cùng Lâm Dĩ Lam đi vào.

Ngoài cửa

Úy Trì Tùng trừng mắt oán hận nhìn Úy Trì Hòe Dương: "Phụ thân, sao người có thể nào nhẫn tâm như vậy? Như Phong có làm chuyện gì thì cũng là cháu của người mà, sao người lại đem Phục Cường trận ra mà trừng trị Như Phong? Huống chi, Như Phong nhất định không gây ra chuyện này, sao người không để cho Như Phong giải bày?"

Úy Trì Hòe Dương sắc mặt cũng không tốt gì: "Ta tức giận vì Như Phong gây ra chuyện xằng làm bậy, ta cũng chỉ muốn tốt cho nó, nếu là đích tôn của Úy Trì phủ chúng ta thì nhất định phải qua được hai trăm chiêu Phục Cường trận, hôm nay Như Phong không chỉ qua được hai trăm chiêu, cuối cùng còn đâm bị thương một người trong trận, thực lực Như Phong đúng thật không sai, xem ra Vô Tình Kiếm giáo huấn rất tốt."

Nói xong lời cuối cùng, sắc mặt Úy Trì Hòe Dương lộ vẻ đắc ý: "Xem ra Như Phong so với ta năm nào còn muốn lợi hại hơn, hơn nữa có phải trên người nó mặc cái bảo vật gì không? Tại sao chỉ bị đả thương đến cái mông hả?"

Úy Trì Tùng tức giận đến run rẩy cả người: "Phụ thân, người còn quan tâm đến chuyện này nữa, ta… Ta… Ôi!" Hắn thở dài một tiếng, không nói gì nữa.

Úy Trì Hòe Dương liếc mắt nhìn đưa con trai của mình, nói: "Ngươi yên tâm, Như Phong không có việc gì đâu, Phục Cường trận hôm nay cũng chỉ phát huy tám phần thực lực, bằng không Như Phong hôm nay sẽ không chỉ bị đả thương một chỗ như vậy, hơn nữa Như Phong lớn như vậy rồi, kinh nghiệm đối địch ít, thương tổn lần này rất có ích cho công lực của nó. Tùng nhi, nghiêm khắc với Như Phong bây giờ thì rất tốt cho sau này."

Úy Trì Tùng buồn bã suy nghĩ: Nhưng phụ thân ơi, Như Phong vốn là nữ nhi, vốn là nó không phải khổ cực như vậy. Có lúc trong nháy mắt, Úy Trì Tùng đã tính đem chân tướng nói ra. Nhưng mà nhìn Úy Trì Hòe Dương đắc ý vui mừng ra mặt, hắn bèn nói không nên lời, nếu như phụ thân biết Như Phong vốn là nữ nhi, như vậy không biết người sẽ ra sao, hơn nữa phu nhân và mình… . . .

Ôi, không nghĩ tới năm đó chỉ là nhất thời xúc động mà nói dối, bây giờ chuyện lại phát triển đến nước này, tiểu nữ của mình và phu nhân bị trở thành như vậy, còn nhỏ mà phải xa nhà, sau khi khổ cực học võ nghệ, khi trở về lại còn đi đọc văn thư, bây giờ còn phải phá cái trận này, so sánh cuộc sống của Như Phong với Như Tuyết… Úy Trì Tùng nhìn Như Tuyết đang nắm chặt chiếc khăn, thở dài một hơi.

"Phụ thân, sao người nhìn con như vậy?" Như Tuyết chớp mắt khó hiểu hỏi, sau khi biết tánh mạng của Như Phong không còn nguy hiểm thì lòng của nàng cũng nhẹ bớt phần nào.

"Không có việc gì." Úy Trì Tùng lắc đầu, hai nữ nhi của mình đều thật là thảm thương, đại nữ nhi lớn rồi cũng không chịu xuất giá, tiểu nữ nhi thì lại biến thành nam không ra nam, nữ không ra nữ, tương lai của cả hai đứa phải làm sao bây giờ?

Lúc Úy Trì Tùng đang phiền muộn vì lo lắng, thì Hàn Sơn cũng đang căng thẳng nhưng biết rõ thực lực của Túy Nguyệt cho nên cũng an tâm đôi chút.

Lúc tính rời đi thì lại phát hiện một đạo nhân ảnh xuất hiện từ trên đỉnh viện bay đến, bóng người rất nhanh đến trước mặt mọi người, nhẹ nhàng đáp xuống, giống như một chiếc lá rụng rơi xuống mặt đất, có thể biết được người này có võ công rất cao.

Mọi người chăm chú nhìn thì Hàn Sơn đã mừng rỡ la lên: "Sư phụ!"

Những người khác vừa nghe thấy đều ngạc nhiên, Úy Trì Tùng và Như Tuyết không dám tin, nhới lại năm đó là một tên ăn mày dơ bẩn mà Vô Tình Kiếm trước mắt bây giờ lại là một người trung niên đầy nho nhã, hơn nữa điệu bộ vừa rồi như là tiên nhân xuất hiện làm cho người ta không dám nửa phần địa bất kính.

Hai tay Vô Tình Kiếm để sau lưng, thản nhiên nhìn Hàn Sơn nhưng không lên tiếng.

Ánh mắt Hàn Sơn tối sầm lại, cúi đầu không dám nói gì nữa.

Úy Trì Hòe Dương nghênh đón: "Ngươi đã đến rồi?"

Vô Tình Kiếm gật đầu đi theo Úy Trì Hòe Dương vào một gian phòng, lúc này mới hồi đáp: "Không phải ngươi báo tin cho ta sao?"

Úy Trì Hòe Dương lấy tay vuốt râu của mình, cười gật đầu: "Là do ta e sợ không thể cản nổi."

"Thiếu chút nữa thì cản không nổi rồi, chỉ có thể nói vận khí của ta tốt đến đúng lúc, còn có thể nhìn thấy Như Phong đối phó với Phục Cường trận, nhưng tính ra Như Phong cũng có vận khí cũng tốt nên mới có thể được Phục Cường trận bồi luyện." Vô Tình Kiếm lộ ra một tia mỉm cười.

Úy Trì Hòe Dương lấy một vò rượu từ bên trong rương, rót một chén cho Vô Tình Kiếm: "Cụng đi, đây là rượu quý mà ta cất giữ ba mươi năm rồi." Mùi rượu thơm nồng nàn tỏa khắp gian phòng.

Vô Tình Kiếm uống một hơi cạn sạch, khen: "Quả nhiên là rượu quý!"

"Ha ha, đã lâu rồi chúng ta không uống rượu cùng nhau." Úy Trì Hòe Dương cười ha ha.

Hai người trầm mặc uống một hồi, Úy Trì Hòe Dương mới lên tiếng nói: "Hôm nay nhất định có rất nhiều người đến xem trận đấu đây."

Vô Tình Kiếm gật đầu: "Vốn là rất nhiều, nhưng không phải đã bị ngươi đuổi đi rồi sao?"

Úy Trì Hòe Dương vẻ mặt tươi cười: "Đúng vậy, dĩ nhiên có không ít mật thám nên ta mới dùng chiêu như vậy, bây giờ mọi người đều biết Như Phong bị ta đả thương ở nhà, tin tức được truyền ra ngoài, còn phải cám ơn đã hỗ trợ."

Vô Tình Kiếm trầm mặc một lúc rồi nói: "Ta nghĩ Như Phong sẽ mất hết thể diện."

Úy Trì Hòe Dương cười khổ: "Giao tình chúng ta cũng đã mấy chục năm mà lại không bằng địa tình nghĩa thầy trò của ngươi và Như Phong?" Nói là nói như vậy, nhưng trong lòng lại thoải mái không thôi.

"Chỉ có điều..." Úy Trì Hòe Dương có chút khổ não mà nói, "Ngươi cho Như Phong luyện cái môn công phu đồng tử khi nào vậy? Khiến cho ta muốn Như Phong thành thân sớm một chút cũng không được, bây giờ thì lại bị đồn là kẻ đoạn tụ, thật sự làm ta tức chết!"

Vô Tình Kiếm âm thầm cười, chỉ uống rượu không nói gì, không nghĩ Như Phong nói dối chuyện đó như vậy mà hữu hiệu, hắn ta không ngờ người bạn tốt anh minh một đời lại hồ đồ nhất thời, cuối cùng lại bị mấy đứa nhỏ lừa gạt, thật là phong thủy luân chuyển lạc. (ý nói chuyện gì cũng có thể xảy ra).

"Đúng rồi." Úy Trì Hòe Dương lại nói, "Trên người Như Phong hình như có mặc một bảo vật gì đó, dĩ nhiên là đao kiếm không thể đâm vào, hơn nữa trong tay hắn có ngân kiếm cũng không phải thứ bình thường, thế nên vì hai bảo vật này mà giúp cho Như Phong rất nhiều.

Vô Tình Kiếm cau mày tự hỏi một hồi, rồi mới thấp giọng nói: "Mặc trên người nó là của ta cho, còn về phần thanh kiếm của nó, nói thật ta cũng không biết nó lấy từ đâu ra, nghĩ lại cũng có duyên mới có được thanh kiếm ấy."

"Ờ, biết rồi." Úy Trì Hòe Dương lên tiếng nhưng nghĩ tới cái gì đó.

Trong phòng, hai người đều uống rượu mà đâm chiêu nghĩ ngợi, biểu hiện bên ngoài thì vui vẻ hòa nhã.

Bên trong phòng, Lâm Dĩ Lam hai mắt đỏ hoe, hồi hộp nắm lấy tay của Túy Nguyệt: "Túy Nguyệt cô nương, bất luận ngươi có phát hiện điều gì cũng không được để lộ ra biết không?"

Túy Nguyệt gật đầu, nhẹ giọng nói: "Bá mẫu yên tâm đi, chuyện tình của sư huynh, con đã biết rồi, con sẽ không tiết lộ ra đâu."

Lâm Dĩ Lam mới yên lòng: "Vậy là tốt rồi rồi."

Túy Nguyệt cẩn thận cởi quần Như Phong ra, mới lộ ra được nửa vết thương, Như Phong chấn động liền vươn ra nắm tay Túy Nguyệt: "Người nào?"

Túy Nguyệt vội nói: "Sư huynh, là ta cùng bá mẫu."

Như Phong vừa nghe xong, sức mạnh chống chọi khi nãy bùng lên liền buông xuôi, mắt tối sầm lại, rơi vào mảng bóng tối.

Túy Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, nhìn kỹ lưỡng vết thương, đây là chính là vết thương bị người ta đâm, trong trận khi Như Phong đâm bị thương một người thì cũng đồng thời lộ sơ hở của bản thân, đó là vùng ngực và vùng mông, Như Phong rất khôn ngoan mà lựa chọn hy sinh cái mông. Cho nên bây giờ, hai vùng mông tròn trịa trắng nõn của thiếu nữ đang lộ ngay trước mặt Lâm Dĩ Lam và Túy Nguyệt.

Lâm Dĩ Lam đau xót: "Như Phong đáng thương của ta, như thế nào bị đả thương thành như vậy? Vết thương sâu như vậy nhất định rất là đau."

Mặc dù Túy Nguyệt đã nhìn thấy các dạng vết thương khác nhau, nhưng vì Như Phong là sư huynh của mình nên tâm trạng hơi sốt ruột. Hơn nữa, màu máu đỏ tươi trên làn da trắng nõn càng làm cho người ta thấy giật mình, cho nên cũng làm Túy Nguyệt hoảng sợ.

"Bá mẫu, đừng nói nữa, chúng ta phải rửa sạch vết thương, may mắn là không có độc, người đi lấy nước sạch lại đây." Túy Nguyệt vội vàng phân phó, còn mình thì tìm các loại thuốc để trị thương.

Không lâu, hai người đồng tâm hiệp lực, cuối cùng cũng xử lý tốt vết thương, vì muốn vết thương mau lành lại, nên trong tương lai Như Phong phải ở trong phòng, nằm sấp ngủ, không muốn vết thương nứt ra.

Lúc Túy Nguyệt đi ra, biết Vô Tình Kiếm đến bèn vội vàng chạy đi gặp Vô Tình Kiếm.

Úy Trì Hòe Dương quan tâm mà hỏi thăm: "Vết thương của Như Phong không có việc gì chứ?"

Túy Nguyệt trả lời: "Dạ không có việc gì, nhưng phải nằm trên giường nửa tháng, do vết thương lớn nên giờ đây sư huynh không còn nội lực gì, thân thể rất suy yếu." Hai mắt nhìn thẳng vào Vô Tình Kiếm.

"Sư phụ!" Rốt cục, Túy Nguyệt gọi một tiếng.

Vô Tình Kiếm lãnh đạm mà gật đầu, để ly rượu lại trước mặt, đứng dậy nói: "Xem ra Phục Cường trận thật sự rất mạnh, làm đồ nhi của ta cũng phải bị thương, bây giờ ta phải đi thăm hắn một chút."

Úy Trì Hòe Dương kinh hỉ mà đáp: "Đúng đúng đúng, ta cũng cùng đi."

Vô Tình Kiếm cũng không quay đầu lại mà nói: "Thôi khỏi đi, ta muốn cùng Như Phong trò chuyện riêng."

Úy Trì Hòe Dương cũng không thèm để ý, bình tĩnh ở lại, thì thào tự nói: "Không có việc gì, chỉ cần Như Phong không có việc gì là tốt rồi, có lẽ trong cái họa còn cái phúc."

Cước bộ Vô Tình Kiếm rất nhanh, Túy Nguyệt cố gắng theo sau người, sùng bái mà nhìn Vô Tình Kiếm phía trước, nhưng mà… nhưng mà sư phụ tại sao đối với chúng ta lạnh lùng, lãnh đạm như thế?

Vô Tình Kiếm đi vào trong phòng, để lại một câu: "Ngươi không nên vào trong." Nói xong bèn đóng cửa cửa phòng.

Túy Nguyệt kinh hỉ nhìn Hàn Sơn: "Hàn Sơn, sư phụ đã nói chuyện với ta đó!"

Hàn Sơn gật đầu, tâm trạng cũng vui sướng theo.

Vô Tình Kiếm đi vào phòng của Như Phong, nhìn Lâm Dĩ Lam: "Ngươi đi ra ngoài trước đi, ta muốn trị thương cho Như Phong."

Lâm Dĩ Lam thấy khí thế của Vô Tình Kiếm, bèn yên tâm lui ra ngoài, vì Như Phong đã nói qua với nàng, Vô Tình Kiếm đã biết thân phận của nàng. Trước khi đi ra, Lâm Dĩ Lam mặc áo lại cho Như Phong, sau đó mới mở rèm ra, nói như thế nào thì nữ nhi của mình cũng là tiểu thơ cành vàng lá ngọc mà, không thể tùy tiện mà cho người ta có thể làm gì, cho dù người kia vốn là sư phụ của Như Phong.

Vô Tình Kiếm thấy Lâm Dĩ Lam đi rồi, lúc này mới ở ngồi xuống ghế bên cạnh, do xét trên trán Như Phong, bắt mạch, sau đó mới cầm lấy tay của Như Phong đưa vào một ít chân khí.

Như Phong chậm rãi tỉnh lại, rên la một tiếng, mở mắt mới phát hiện là ai.

"Sư phụ!" Như Phong hữu khí vô lực mà gọi một tiếng.

"Cảm giác như thế nào?" Vô Tình Kiếm nhẹ giọng nói.

"Toàn thân ngây ngất, hữu khí vô lực, trong ngực có chút đau buốt, cái mông càng đau hơn! Ôi ôi..." Như Phong vừa lại lên tiếng rên rỉ.

"Ngươi đó, ai biểu ngươi để cho gia gia ngươi bắt được nhược điểm, bằng không hắn cũng không tàn nhẫn quyết tâm dùng đến Phục Cường trận mà đối phó ngươi." Vô Tình Kiếm lộ vẻ mặt ôn hòa mà trước nay chưa từng có, ít nhất là người ngoài.

Như Phong liền giận dỗi: "Sư phụ, con như vậy mà cảm giác được người hình như rất hả hê, nhìn thấy con bị thương người rất vui vẻ đúng không? Ngươi thấy rất hài lòng đúng không? Con biết mà, người đố kỵ con giỏi hơn người."

"Tầm bậy" Vô Tình Kiếm đánh nhẹ vào trán Như Phong, vừa nghiêm túc mà nói: "Vết thương hiện tại của ngươi có vị trí không tốt, cho nên ngươi phải nằm sấp, ta sẽ truyền cho ngươi một ít nội lực để có thể khỏe hơn."

Như Phong phản đối: "Sư phụ, không cần như vậy đâu, nội lực không thể truyền, người giữ lại đi."

"Đừng nói nhiều, ta không giống ngươi, suốt ngày đi đánh đấm nhau." Vô Tình Kiếm một lần nữa nghênh mặt nói.

Như Phong trề môi, không có nói nữa, chỉ nhắm hai mắt lại, chậm rãi dẫn đạo trong cơ thể chân khí tuần hoàn.

Một lát sau, hai người mới mở mắt, sắc mặt Như Phong cũng tốt lên một chút, đã không còn bi thảm như lúc nãy.

"Đây, nội công này ta vốn đã muốn truyền cho ngươi, năm ta ba mươi tuổi trong một lần ngoài ý muốn, nội lực toàn bộ mất đi, lúc ấy ta sống không bằng chết, lúc tuyệt vọng thì sư tổ ngươi mới cho ta quyển sách này, bây giờ giao lại cho ngươi, ngươi hay tập trung khổ luyện, khi thành công, nội lực sẽ tăng đến tầng thứ tám." Vô Tình Kiếm đưa cho Như Phong một quyển sách.

Như Phong kinh ngạc: "Không thể nào, ta đây không phải có thể đến tầng thứ hai rồi sao? Hắc hắc, võ công của ta không phải vốn là cao cường rồi sao? Ha hả, ta còn tưởng rằng ta muốn nâng cao phải tốn nhiều khí lực, nhưng không nghĩ tới chỉ cần chịu một lần đả thương thì tốt rồi." Nói xong, lời cuối cùng đã dương dương tự đắc, hiển nhiên đã quên mất sự đau đớn của vết thương này trên người như thế nào.

Vô Tình Kiếm mỉm cười: "Ừa, ngươi muốn nói như vậy cũng được, sắp tới ngươi sẽ không thể ra khỏi nơi này rồi, cho nên ngươi hãy nằm cho tốt đi." Ngữ khí như xem chuyện vui.

Như Phong bĩu môi, biết rằng sự phụ thích thú nhìn mình chịu khổ như thế này, biết mình là người khoái bay nhảy, giờ không thể ra khỏi đây là một trừng phạt ình. Nhưng nếu như võ công có thể tăng lên, vậy

thì mình cũng không ngại buồn khổ. Từ trước đến nay, Như Phong rất tự tin vào võ công của mình, lần này thảm bại trước Phục Cường trận, làm bị thương hết một cái mông dễ thương của mình, quả thực đã đả thương lòng tự tôn của mình.

Mặc dù biết Phục Cường trận rất lợi hại, nhưng Như Phong có cảm giác được Phục Cường trận chưa sử dụng hết công lực, nếu không thì mình sẽ không chỉ bị thương một cái mông và đâm được một người rồi, nhưng nếu như Phục Cường trận không phải của nhà mình mà là của kẻ thù. Chắc có lẽ mình đã mất mạng, bởi vì trên kiếm của bọn họ sẽ có đủ loại độc dược, cái mạng giữ được sao?

Cho nên, tóm lại là võ công của mình chưa đủ!

"Đang suy nghĩ cái gì vậy? Nhíu mày mặt nhăn lợi hại vậy?" Vô Tình Kiếm gõ gõ vào đầu Như Phong.

Như Phong đột nhiên nhớ đến một việc: "Sư phụ, như thế nào mà người không nói cho con biết tiểu y của sư mẫu đao thương bất nhập? Nếu trong trận đánh lúc đó không vô tình phát hiện, con còn không biết đó." Cũng may mắn là nó công dụng đặc biệt, thay Như Phong cản được nhiều lần nguy hiểm, bằng không Như Phong sẽ không dễ dàng mà có thể rời khỏi trận pháp, còn làm bị thương một người trong trận, lưỡng bại câu thương, coi như còn chút thể diện.

Vô Tình Kiếm lạnh lùng nói: "Ngươi bây giờ không phải đã biết rồi sao? Bởi vậy ta mới nói người ngu ngốc, bây giờ mới phát hiện?"

Như Phong cắn môi tức giận: "Sư phụ, ngươi thật là không tốt!"

Vô Tình Kiếm hừ lạnh một tiếng.

Như Phong suy nghĩ một chút, vội hỏi: "Sư phụ, Túy Trúc và Nam Sơn đâu?"

Vô Tình Kiếm nhìn ra bên ngoài, nói: "Chắc là ở trên núi, ta không để cho bọn họ xuống đây."

"Có phải là bởi vì người ngại trên núi rất cô quạnh rồi không? Không phải con nhiều chuyện, sư phụ à, người nên đối xử tốt với bọn họ một chút đi, luôn lạnh lùng, người chết đều đã bị người hù dọa chạy trốn hết!" Như Phong nói những câu thấm thía.

"Lảm nhảm, ngươi hãy tự lo mình cho tốt đi. Thật sự làm mất hết mặt mũi của ta, may mắn cho ngươi, gia gia không có nói cho người khác biết ngươi bị thương cái mông, bằng không ta cũng không dám hành tẩu giang hồ luôn, huống hồ gia gia ngươi chỉ có xuất tám phần của Phục Cường trận." Vô Tình Kiếm trào phúng nói.

Như gió tức giận: "Bộ dễ dàng lắm sao? Phục cường trận lợi hại như vậy, có bản lãnh thì ngươi đi đấu đi! Sư phụ, không phải ta nói người, miệng người như vậy toàn phá hư chuyện, không an ủi ta mà toàn châm chọc khiêu khích ta, khó trách sư mẫu bây giờ vẫn còn trốn tránh người!" Như Phong nóng nảy, không để ý đến lời nói ra.

"Aaa —" Như Phong kêu thảm thiết như là tiếng con gà bị giết.

Mọi người kinh hãi, đang muốn đi vào trong phòng, nhưng lại thấy Vô Tình Kiếm thở hổn hển đi ra, rất nhanh liền biến mất dạng.

Mọi người ngây ngẩn cả người, chuyện gì xảy ra?

Tiếng Như Phong liên tục truyền đến: "Túy Nguyệt, mau tới giúp ta cầm vết thương!"

Từ lúc đó đến nay đã vài ngày, Như Phong an phận dưỡng thương, thuận tiện đem cuốn bí kíp nội công ra học làu làu, cuộc sống qua ngày xem như có chút vị.

Ba ngày sau vào một buổi tối, tai họa ập xuống, có người đến dò xét phòng của Như Phong.

"Như Phong, ngươi bị thương sao rồi?" Mộc Vấn Trần căng thẳng hỏi.

67. Q.1 - Chương 67: Dưỡng Thương

Edit + Beta : Lhuong

Như Phong cảm thấy mát lạnh, cả người lập tức bừng tỉnh lại, phát ra một tiếng kêu sợ hãi: "Không nên nhìn!" Vừa dứt lời, đã tiện tay cầm một tấm chăn mỏng đắp lên cái mông.

Mộc Vấn Trần thấy Như Phong kích động như thế bèn hoảng hốt nói: "Ta vốn chỉ muốn nhìn một chút mà thôi, ta đã mang thuốc trị thương tốt nhất đến đây, ngươi bị thương ở chỗ này rất bất tiện nếu tự thoa, để cho ta giúp đi."

Như Phong vội vàng lắc đầu: "Không nên không nên, nam với nam không thể thân mật như vậy, không thể nhìn chính là không thể nhìn, nếu ngươi mà nhìn thì ta sẽ đánh ngươi."

Mộc Vấn Trần sửng sốt đôi chút, giờ phút này vốn là đêm khuya, trong phòng tối đen, nhưng khi Mộc Vấn Trần đến đã móc ra trong túi mình một dạ minh châu, làm chiếu sáng cả nơi gường chiếu, vừa rồi trong lúc nhất thời kéo quần của Như Phong, cũng chỉ chú ý tới vết thương đang sưng đỏ trên cái mông trắng nõn, lúc hắn muốn nhìn kỹ thì Như Phong không để ý tới đau đớn mà lấy chăn che lại.

Cho nên, một câu thôi, Mộc Vấn Trần còn chưa phát hiện cái gì không thích hợp, nếu như có cảm giác không thích hợp mà nói thì cũng chỉ là cảm giác cái mông của Như Phong rất đẹp mà thôi.(…đồ 35 =_=)

"Như Phong, chúng ta đều là nam nhân mà, cho ta nhìn xem thì có gì quan trọng đâu?" Mộc Vấn Trần cố gắng thuyết phục Như Phong, mặt có chút đỏ lên.

Như Phong thở phào nhẹ nhõm, mới vừa rồi, nàng còn tưởng Mộc Vấn Trần phát hiện ra cái gì khác lạ? Dù sao cái mông của nam hay nữ cũng không giống nhau, nhưng xem ra Mộc Vấn Trần hẳn là không tiếp xúc với nữ nhi, chứ nếu lúc này là Dục Tuyên, thì bí mật của mình có lẽ sẽ bại lộ rồi.

Nghĩ vậy, cho dù trong phòng rất ấm áp, trên trán Như Phong vẫn ra một chút mồ hôi lạnh, một phần là bị hù dọa, một phần là vì bị chạm đau đến vết thương.

"Không muốn không muốn, cái chính là không nên, nếu như ngươi dám thừa dịp lúc ta không thể cử động mà chiếm tiện nghi của ta, ta nhất định sẽ không tha thứ cho ngươi, lúc đó chúng ta nhân định sẽ tuyệt giao! Ta Úy Trì Như Phong nói được thì làm được!" Như Phong rất nghiêm túc nói uy hiếp.

Mộc Vấn Trần cũng là do nhất thời xúc động mà cởi quần của Như Phong, bây giờ Như Phonh nói như vậy, cũng không cố chấp nữa, dù sao vết thương ở vị trí xem không tốt lắm.

Như Phong thấy Mộc Vấn Trần không nói, tưởng rằng hắn còn không cam lòng, bèn cường điệu lần nữa nói: "Nếu như ngươi muốn xem, vậy ngươi phải cởi sạch cho ta nhìn hết toàn thân mới được, sau đó ta sờ nữa mới đủ, bằng không ngươi không được nhìn!"

Mộc Vấn Trần toàn thân nóng lên, vội nói: "Thôi đi thôi đi, không nhìn nữa."

Như Phong lúc này mới thở dài một hơi, nếu như đêm nay người đến là Dục Tuyên, nàng cũng không dám nói những lời như vậy, vì tên Dục Tuyên kia là cao thủ xấu xa, Như Phong đấu với hắn không lại.

Như Phong thấy Mộc Vấn Trần ngây thơ như vậy, tâm lý có chút vui vẻ, bèn cười nói: "Vị trí này cũng không thể tùy tiện mà cho người ta xem, thôi bỏ đi, không nói cái này nữa, sơn trưởng, sao ngươi lại tới đây?"

Mộc Vấn Trần thấy Như Phong nói sang chuyện khác, cũng không để ý, giờ phút này trước mắt hắn tựa hồ là hình ảnh cái mông của Như Phong lắc lư, nghĩ như vậy, trên mặt lại nóng bừng lên, vội trả lời: "Ta muốn tới thành Càng Châu có chút việc, trên đường nghe nói ngươi bị thương, cho nên liền chạy đến thăm ngươi."

Như Phong vừa nghe xong, cười ngọt ngào: "Cám ơn sơn trưởng đến thăm ta." Nhưng trong lòng buồn bực, bị đánh trọng thương mà sao tin tức đi xa như vậy?

Mộc Vấn Trần móc từ trong lòng ra một lọ thuốc màu trắng, đưa cho Như Phong rồi nói: "Đây là thuốc trị thương, hiệu quả tốt lắm, mỗi ngày bôi lên ba lần, khoản bảy tám lần thì vết thương sẽ tốt lên, lại không lưu lại vết sẹo."

Như Phong vừa nghe đến, liền vội vàng vui mừng nhận lấy, nàng vốn là một nhi nữ bình thường, nếu như có thể không lưu lại vết sẹo đương nhiên là mừng rỡ rồi, dù sao Túy Nguyệt cũng không thể cam đoan thuốc của nàng có thể làm cho Như Phong không để lại vết sẹo.

"Vậy sư muội và sư đệ của ta, ngươi làm gì bọn họ vậy?" Như Phong nghĩ đến Túy Nguyệt bèn vội vàng hỏi.

Mộc Vần Trần vô tình nói: "Không có việc gì đâu, ta chỉ điểm huyệt đạo của bọn họ mà thôi. Đợi ta đi rồi thỉ sẽ giải huyệt thôi."

Như Phong nhìn Mộc Vấn Trần, giờ phút này nàng đang dùng tay chống giữ lên, cho nên có thể nhìn thẳng vào Mộc Vấn Trần: "Xem ra võ công của ngươi rất cao nha. Đúng rồi, Mộc Đồng đâu?"

"Ở bên ngoài." Mộc Vấn Trần có chút bực mình mà đáp lại, nhưng rồi lại không biết mình bực mình chuyện gì, chỉ hy vọng Như Phong toàn tâm chú ý vào mình mà thôi.

Như Phong lên tiếng, nhìn lại tình huống trước mắt, mình thì đắp chăn mỏng nhưng bên dưới chỉ mặc một cái quần vải mỏng, Mộc Vấn Trần là một nam nhân lại ở sát bên giường của mình, ngẫm lại cũng thấy vạn phần không được tự nhiên.

Mộc Vần Trần cũng không nghĩ tới vấn đề này, chỉ hỏi: "Bình thường thì người nào chăm sóc vết thương cho ngươi?"

Như Phong suy nghĩ một chút mới nói: "Là nương của ta." Đương nhiên, là có Túy Nguyệt giúp đỡ rồi, nhưng không biết vì sao Như Phong không nói tên của Túy Nguyệt ra.

Mộc Vấn Trần gật đầu, móc ra một cái khăn tay trắng tinh ra lau mồ hôi trên trán của Như Phong, động tác nhẹ nhàng, ánh mắt chăm chú, Như Phong nằm mơ cũng không ngờ tới, bình thường Môc Vấn Trần đối xử với mình rất lạnh lùng sao giờ đây lại nhiệt tình với mình, chẳng lẽ là do lâu quá không gặp cho nên hắn nhớ mình? Như Phong có chút đắc ý.

Nhưng Mộc Vấn Trần làm hành động này làm cho Như Phong nhất thời đỏ mặt, nàng nhìn kỹ lại, do viên dạ minh châu chiếu sáng làm cho ngũ quan của Mộc Vấn Trần càng thêm tuấn mỹ, đôi mắt đen như bảo thạch làm động lòng người ta, toàn thân lại tỏa ra sức hấp dẫn, lôi cuốn.

Như Phong lắc đầu, không muốn nghĩ đến cái chuyện này, vì vậy nhẹ giọng nói: "Ngươi ở lại thành Càng Châu nghỉ ngơi vài ngày sao?"

Mộc Vấn Trần suy nghĩ một hồi mới nói: "Còn chưa biết, để coi công việc ra sao cái đã."

Như Phong gật đầu, không biết hắn là sơn trưởng của Phong Hiền viện mà còn tới nơi này làm chuyện gì, hơn nữa mấy năm liên tục cũng không đến. Như Phong đang tự hỏi, Mộc Vấn Trần cũng không nói gì, trong khoảng thời gian ngắn, hai người cùng nhau trầm mặc, im lặng ở trong phòng, Mộc Vấn Trần nhìn Như Phong ăn mặc phong phanh rồi lên tiếng nói một câu: "Eo của ngươi rất là nhỏ đó."

Như Phong nhất thời cảm thấy căng thẳng, cười khan vội vàng nói: "Ha ha, tại ta ốm quá mà." Vừa nói xong liền vội vàng trùm chăn kín hết người, trong lòng âm thầm nghĩ may mà Mộc Vấn Trần tuổi lớn như vậy mà cũng là đồ ngốc, cũng may mắn là mình có mặc tiểu y, cũng do sợ gia gia đến thăm mình, cho nên dù lúc ngủ cũng đều trang bị đầy đủ bằng không chừng chắc là lộ tẩy rồi.

Mộc Vấn Trần cũng chỉ thương sót mà nói: "Gia gia của ngươi sao có thể ra tay như vậy, làm cho ngươi phải bị trọng thương."

Như Phong lắc đầu: "Là do ta làm cho người tức giận." Mặc dù bản thân rất vô tội, nhưng đối với người khác cũng chỉ có thể nói như vậy thôi.

"Ngươi nói cho ta nghe chuyện như thế nào mà làm cho ông ta tức giận?" Hai mắt Mộc Vấn Trần long lanh hữu thần, chăm chú nhìn thẳng vào mắt của Như Phong, hiển nhiên không đạt mục đích là không bỏ qua.

Như Phong thấy toàn thân hắn khí thế bức người, biết là tình thế bắt buộc, vội thành thật mà nói ra: "Bạch Nhất Quân mời ta đến Lạc Mai biệt viện của hắn ở một đêm, tối hôm đó có người ở trong phòng nói chuyện cùng ta một chút, không ngờ ngày thứ hai lúc ta trở về, toàn bộ trong thành đều đồn rằng ta là người đoạn

tụ, gia gia của ta liền nổi giận nên mới dùng cách vừa rồi để giáo huấn ta, bởi vậy ta mới thành ra như vậy đó."

"Nhưng mà cách giáo huấn này thật là nhẫn tâm, làm mất toàn bộ nội lực của ngươi." Mộc Vấn Trần lẳng lặng mà nói. Hắn không nói cho Như Phong biết cái tên Vô Ưu hôm đó dụ dỗ hắn, ngày hôm qua đã bị người ta hành hung cho ăn đòn một trận, trên mặt còn bị hạ độc, nói không chừng một hai tháng nữa cũng không thể ra ngoài gặp người ta, chuyện này đang chấn động mọi người tại thành Càng Châu, nhưng mà hung thủ là ai cũng không biết được.

Như Phong không ngờ Mộc Vấn Trần có thể phát hiện ra nội lực hiện tại của mình, vì vậy kinh ngạc mà trả lời: "Cũng tốt lắm, trong họa có phúc, sư phụ của ta cũng đã tới, cho nên nội lực của ta sau khi bị đả thương mất đi, cũng có thể luyện tập và khôi phục lại."

Mộc Vấn Trần như nghĩ tới chuyện gì đó: "Nội lực cùng võ công của ngươi không bị mất, thật sự rất muốn gặp được sư phụ của ngươi."

Như Phong cười khan: "Hắc hắc, ngươi là không gặp người được rồi, ta đã làm hắn tức giận bỏ đi rồi."

Mộc Vấn Trần lắc đầu, mỉm cười, sờ sờ đầu của Như Phong mà nói: "Rất giống chuyện ngươi thường làm, thôi được rồi, ngươi hãy dưỡng thương cho tốt đi, chờ thương thế của ngươi tốt hơn, ta sẽ truyền thụ võ công cho ngươi." (Mộc Đồng chắc tức chết)(he he tức cùng đâu làm được gì)

Như Phong nghe Mộc Vấn Trần mỉm cười và nói những lời này liền chấn động tâm can, cũng không hỏi võ công gì nữa, chỉ thì thào nói: "Sơn trưởng, ngươi cười lên thật là đẹp mắt."

Mộc Vấn Trần vừa nghe xong, khuôn mặt trở lại bình thường, nói: "Ta đây đi, ngươi nghỉ ngơi cho tốt đi."

Như Phong phục hồi tinh thần lại, trên mặt tỏ ra phấn chấn tươi cười: "Ha ha, sơn trưởng, đây là lần đầu tiên ngươi nói chuyện với ta nhiều như vậy, ta còn tưởng rằng ngươi vẫn thích tiết kiệm từng câu từng chữ chứ, thì ra ngươi cũng có thể nói nhiều như vậy, ha ha."

Mộc Vấn Trần vừa nghe thì ngay lập tức mặt trầm xuống, gõ Như Phong một cái rồi đi ra cửa.

Còn Như Phong nhìn phía sau lưng dáng người cao thẳng đó, trong lòng thầm mắng mình, thật sự người hồ đồ ở đâu cũng hồ đồ, giờ có phải làm cho người ta tức giận rồi không? Khó trách sư phụ cũng giận mình mà, bản thân thật sự là không biết cách ăn nói mà!

Trong lúc Như Phong đang ảo não, Túy Nguyệt và Hàn Sơn chạy vội vào, thấy Như Phong vẫn đang yên lành ở trên giường, bèn thở dài một hơi.

"Sư huynh, ngươi không có việc gì là tốt rồi, nếu như ngươi gặp chuyện gì không may, ta làm sao mà phải đạo với sư phụ?" Hàn Sơn ảo não mà nói: "Người đó có võ công rất cao, hình như còn có thể cao hơn một chút so với sư huynh, nên căn bản ta đánh không lại."

Túy Nguyệt cũng gật đầu: "Đúng đó, ngay cả tung độc dược mà ta cũng không có thời gian làm."

Như Phong cười gật đầu: "Yên tâm đi, chỉ là một người bạn cũ của ta, hắn không phải cố ý đối với các ngươi như vậy. Bỏ qua đi, không nói cái này nữa, Hàn Sơn, ngươi đi nghỉ ngơi một chút đi, ta thấy trời cũng đã gần sáng rồi, khổ cực cho ngươi quá rồi. Túy Nguyệt thì ở lại đây, ta có chút chuyện muốn nói với ngươi."

Mấy ngày nay sợ xảy ra chuyện gì, đều là do Túy Nguyệt cùng Hàn Sơn canh gác vào ban đêm. Kỳ thật, Như Phong không muốn để cho bọn họ làm phiền toái như vậy, vì sự canh gác Úy Trì phủ không hề yếu kém, hơn nữa gia gia cũng không để cho họ làm như vậy. Nhưng Hàn Sơn và Túy Nguyệt cương quyết không chịu, kiên trì muốn trông coi Như Phong, làm cho Như Phong vừa cảm động vừa tức cười, tức cười là vì bọn hắn nghe theo lời của sư phụ căn dặn.

Hàn Sơn nhìn Như Phong, còn Túy Nguyệt thì trừng mắt với hắn, bèn đi ra ngoài nhưng đầy nghi ngờ.

"Sư huynh, người kia có phải là nam nhân hay không? Có phải không? Hắn có nhìn ra thân phận của ngươi?" Túy Nguyệt rất có hứng thú mà hỏi, một điểm lo lắng trên mặt cũng không có.

Như Phong trừng mắt liếc nàng một cái: "Ngươi biến thành kẻ xấu xa rồi, chuyện của sư huynh mà cũng dám hỏi. Lại đây, trước hết hãy giúp ta bôi loại thuốc tốt này." Vết thương thật ra vẫn còn đau, tại trước mặt Mộc Vấn Trần phải cố nén đau.

Túy Nguyệt vừa nghe, vội đi tới đỡ lấy Như Phong nằm xuống, trầm giọng nói: "Sư huynh, ngươi không cẩn thận gì hết, đầu tiên là bị kiếm khí gây thương tích, sau đó lại bị đâm vào một kiếm, vết thương vốn ổn rồi, thì ngươi cứ cử động qua lại, nói thế nào cũng không nằm dưỡng thương cho tốt, xem nè bây giờ vết thương lại bị hở nữa rồi."

Như Phong cười khổ, mặc kệ Túy Nguyệt ca cẩm, chỉ đưa lọ thuốc trên tay cho Túy Nguyệt: "Dùng cái này bôi lên."

Túy Nguyệt nhìn một chút rồi nhận lấy, mới mở nắp ra, ngửi ngửi, nhãn tình liền sáng lên, vội nói: "Sư huynh, ngươi thật có phúc, bình thuốc này để trị thương do kiếm thương đao đả thương, là loại thuốc trị thương quý giá, là dược trân quý hiếm, cực kỳ khó mà có được, ở trên giang hồ chính là thứ vô cùng quý giá, người bình thường cũng mua không được, hơn nữa cũng không biết nơi nào mà mua, xem ra thân phận của người đó không phải bình thường."

Như Phong nằm trên giường, yên lặng tùy ý Túy Nguyệt bôi thuốc quý, còn mình thì âm thầm lo nghĩ về thân phận của Mộc Vấn Trần, tại sao? Tại sao những người bên cạnh mình cũng đều là người không đơn giản vậy? Hết lần này tới lần khác mình phải nhịn mà không muốn đi hỏi thẳng, ôi, Như Phong trường thở dài một hơi, bỏ qua thôi đi, quan trọng bây giờ là dưỡng thương cho tốt đã, sau đó tập luyện để lấy lại nội lực của mình, bây giờ toàn thân mình không có sức lực gì cả nên có chút không quen, cả người mạnh khỏe thì mới có thể tự tin được.

Cái đêm đó cứ như vậy trở thành quá khứ, trong phủ có rất nhiều người cũng không biết tối hôm đó xảy ra chuyện gì. Từ đó về sau đã vài ngày, Như Phong cũng đều toàn tâm toàn ý mà đọc sách, đối với chuyện bên ngoài thì có thái độ 'Không quan tâm để ý chuyện bên ngoài'. Vì trong khoảng thời gian nàng dưỡng thương này, Úy Trì Hòe Dương cầm rất nhiều sách cùng tư liệu tới cho Như Phong xem.

Khi vết thương của Như Phong đã tốt hơn thì nàng bắt đầu luyện tập nội công, dựa theo hướng dẫn trong sách, bế quan suốt nửa tháng, không gặp bất cứ một người nào, mỗi ngày lấy cơm qua một cái lỗ.

Nửa tháng sau, Như Phong xuất quan, ánh mắt sáng rạng rỡ, Úy Trì Hòe Dương cùng đám người đã sớm ở cửa chờ rồi, nhìn Như Phong rồi nói: "Có phải nội lực đã tiến bộ rồi phải không?"

Như Phong cười gật đầu, nhìn lại quần áo trên người mình nói: "Con đi tắm rửa trước đã rồi sẽ cùng gia gia nói chuyện sau."

Sau khi tắm gội sạch sẽ, Như Phong khôi phục lại tư thế hào hùng hiên ngang, nàng nhìn Hàn Sơn rồi nói: "Đây là do sư phụ cho ta nội công tâm pháp này, ngươi giữ lại, nếu có một ngày ngươi gặp phải chuyện của ta, thì nhớ luyện theo là được."

Hàn Sơn không chịu tiếp nhận, cự tuyệt nói: "Đây là sư phụ đưa cho ngươi, không thể được."

Như Phong lắc đầu: "Bây giờ đối với ta nó không còn giá trị, ta đã ghi nhớ hết rồi, hãy nhận lấy đi, sư phụ trách thì cũng do ta cho ngươi, cho dù ngươi không thích luyện võ, nhưng võ công cao thì rất có lợi."

Hàn Sơn có chút không được tự nhiên, hắn từ nhỏ luôn sống vô tư lạc quan, luyện võ thì không giỏi, luôn cố trốn tránh, nếu không tại sư huynh ép buộc, có lẽ võ công hiện nay của mình không được như vậy.

Như Phong đột nhiên cười gian xảo: "Ha ha, võ công cao cường thì sẽ bảo vệ được cho Túy Nguyệt đó."

Hàn Sơn mở to mắt đầy kinh ngạc, nhưng liền tức giận mắng Như Phong: "Sư huynh, ngươi thật không nghiêm chỉnh gì hết!"

Như Phong cười hắc hắc: "Mùa xuân cũng đến nhanh rồi, người cũng nên tỏ tình đi." Dứt lời liền sải bước đi, để Hàn Sơn tức giận ở lại, vô ý gặp ánh mắt đầy nghi ngờ của Túy Nguyệt, trên mặt liền nóng bừng lên, vội vàng theo sát Như Phong.

Như Phong đến đại sảnh, sau khi giải bày sự tình, Úy Trì Hòe Dương đành bỏ qua chuyện cũ, bèn nói sang chuyện khác: "Ngày mai là 30 tết rồi, mấy ngày này không người nào muốn đi đâu, mọi người chỉ muốn

cùng nhau ăn một bữa cơm đoàn viên mà thôi, mười năm rồi mới có một cái tết đông đủ mọi người như thế này đây. Còn nữa, vào ngày tết nguyên tiêu này, nhà chúng ta sẽ có hai vị khách quý, tới lúc đó Như Phong ngươi nhớ phải tiếp đãi cho tốt một chút." (bà con đoán coi là ai? ^_^)

Như Phong không hiểu hỏi: "Gia gia, không phải khách quý của người sao? Tại sao lại để cho con tiếp đón chứ?" Bản thân mình chẳng hứng thú gì mà đón tiếp mấy ông lão, rất là khác biệt với thanh niên, không cần phải lễ phép kính nể.

Úy Trì Hòe Dương cười bí hiểm: "Ha ha, vì là bạn tốt của ngươi mà."

Như Phong sửng sốt, lập tức phản ứng ngay, kinh hỉ mà nói: "Không phải là Dục Tước và Dục Tuyên chứ? Bọn họ muốn tới đây sao?"

Úy Trì Hòe Dương vẫn cười mà không nói, không người nào chú ý đến một người, Như Tuyết trên bàn ăn toàn thân đột nhiên chấn động, một hồi sau mới tỉnh lại nhưng ánh mắt lại khác lúc trước.

Như Phong đi vào Tùng Lâm viện, thấy Lâm Dĩ Lam đang nhâm nhi uống trà trong phòng khách, vội hỏi ngay: "Nương, người tìm con chi vậy?" Mình hiện đang bận nhiều việc, hôm nay lại là 30 tết nữa, trên đường rất là náo nhiệt, trong nhà cũng rất náo nhiệt, nơi nơi đều giăng đèn kết hoa, nhiều chuyện đều toàn đợi chỉ thị qua mình, cha mẹ và gia gia căn bản là hất tay, mặc kệ rồi, may mắn là có Túy Nguyệt và Hàn Sơn hỗ trợ thêm, bằng không mình tới chết cũng không làm được.

Quay lại chuyện khác, Như Phong nhớ tới chuyện của Mộc Vấn Trần, trong thời gian mình bế quan luyện công, Mộc Vấn Trần cũng không đến thăm mình một lần nữa, không biết là bận việc gì? Có phải hắn còn đang giận mình không? Mình chỉ thuận miệng nói có một chút vậy mà làm đồ nhỏ nhen như hắn tức giận, vậy sau mình phải cẩn thận một chút mới được.

Nhớ đến Mộc Vấn Trần, trong lòng Như Phong lại xúc động. Còn một chuyện khác nữa, mấy ngày hôm trước, Mộ Dung Nghênh Hà có phái người đến đây, ý tứ ám chỉ muốn kết thân với mình, còn gia gia thì không tỏ thái độ gì, Như Phong thật sự sợ bỗng nhiên gia gia cưới vợ về ình.

Lâm Dĩ Lam nghiêng đầu liếc nhìn Như Phong ngồi cái phịch xuống ghế, trào phúng nói: "Ngươi kêu gào chuyện gì mà kêu gào chứ? Cả ngày toàn chỉ biết ra ngoài sinh sự, lần này không phải gia gia bắt lỗi được, đánh trọng thương ngươi, thì ngươi cũng không thay da đổi thịt như thế đâu, thế nhưng tạo ra tin đồn ngươi là người đoạn tụ khắp nơi, làm Úy Trì phủ chúng ta mất hết mặt mũi, thật ra ta và cha ngươi thì không sao, chỉ có điều gia gia ngươi để tâm thôi. Ngươi coi, mấy ngày hôm trước lại biểu chúng ta kiếm một nữ nhân, ôi, ngươi không trở về thì buồn, đã trở về thì cũng buồn, thật không biết bắt ngươi làm sao nữa."

"Được rồi được rồi, nương à, rốt cuộc người kêu con đến để làm chi?" Như Phong vội ngăn lời nương lại. Nếu nàng mà không thích nam nhân, thì chắc nương cũng sẽ phiền não đây.

Lâm Dĩ Lam vừa nghe xong, liền nở một nụ cười bí hiểm rồi lấy một phong thư ra, hỏi: "Trước lúc ngươi bế quan, có người đưa tới một phong thư cho ngươi, ta xem qua, là do một người tên là 'Thiên Dịch' gửi cho ngươi, ôi Như Phong, lá thư này rất ám muội, nói thật đi, ngươi và hắn có phải đã xảy ra chuyện gì sai trái rồi không?"

Như Phong nhận thư rồi nổi giận bừng bừng: "Nương, người xâm phạm quyền riêng tư của con, tự tiện xem thư của con."

Biết nói cũng là nói vô ích, nhưng không thể không nghi ngờ mà, nhận phong thư này mà Như Phong mừng rỡ hẳn lên, sau khi nàng dựt phong thư liền chạy nhanh đi, không thèm để ý tới tiếng kêu của Lâm Dĩ Lam phía sau.

68. Q.1 - Chương 68: Đến Thăm

Edit: Cẩn

Beta: Lan Hương

Như Phong nắm chặt lá thư, đợi đến khi trở về phòng mình thì mới mở ra xem. Sau khi nhìn hết một lượt mới biết cái gì là ám muội, không phải bên trong chỉ có một câu "Rất nhớ ngươi, nhớ nhất là thời gian chúng ta sống ở học viện".

Ta ngất a, không phải chỉ có một câu thôi sao? Chắc là trước kia, ngay cả thư tình nương cũng chưa từng nhận, bằng không như thế nào chỉ có một câu như vậy nàng liền cho rằng nó ám muội a?

Như Phong nhìn lại một lượt sau đó mới chấp bút hồi âm, đầu tiên là kể cho hắn nghe mình cũng nhớ hắn, rồi kể lại cho hắn những chuyện xảy ra gần đây, nhưng chuyện bị Mộc Vấn Trần nhìn thấy vết thương thì đương nhiên không nhắc tới làm gì, ngay cả vị trí vết thương ở đâu cũng không kể rõ ràng, mắc công lại dọa người ta. Ngoài ra, chuyện Dục Tước và Dục Tuyên đến đây chơi vào lễ Tết Nguyên Tiêu này cũng kể ra luôn, lúc kết thư còn hỏi thăm sức khỏe của hắn như thế nào rồi, cuối cùng lại vẽ thêm một cái mặt người đang cười thật to.

Sau khi Như Phong viết thư xong thì niêm phong lại rồi đưa cho người gác cổng.

Buổi tối mới thật sự là náo nhiệt, là dịp mừng năm mới, mấy cái bàn đã dọn đầy thức ăn, bởi vì sợ thức ăn mau nguội lạnh nên ăn lẩu là chính, ba bàn cho hạ nhân, cả nhà Như Phong cùng Túy Nguyệt và Hàn Sơn một bàn, sau khi ăn xong còn có trà mát hạ hỏa do Túy Nguyệt pha chế.

Như Phong nghĩ tới nghĩ lui cũng cảm thấy mình an bài như vậy là tốt lắm rồi, tiết kiệm được rất nhiều công sức của mọi người.

Còn Úy Trì Hòe Dương tuy ngoài mặt không nói gì nhưng trong tâm kỳ thực cũng rất vui vẻ.

Mùng một đầu năm, khắp nơi đều là tiếng pháo nổ vang trời, trên đường phủ kín xác pháo còn sót lại, từ lúc sáng sớm Như Phong đã kích động chạy đến chỗ phụ mẫu cùng gia gia nhận bao đỏ, sau đó mới mỹ mãn chạy đi dùng cơm chay, ở nơi này có một truyền thống, chính là ngày đầu năm mới phải ăn chay, làm cho Như Phong rất khó chịu, không có thịt để ăn nên tâm trạng cũng không tốt a.

"Tỷ tỷ à, sao gần đây tâm trạng của tỷ lại tốt như vậy?" Như Phong bỏ vào miệng một miếng rau, cau mày một cái rồi mới từ từ nuốt xuống.

Như Tuyết khẽ mở đôi môi đỏ mọng, cười tươi: "Đệ đệ, ngươi làm sao biết tâm trạng của ta tốt chứ?"

Như Phong cũng không ngẩng đầu lên mà nói: "Hai ngày nay tỷ ăn cơm nhiều hơn so với ngày thường, bước đi cũng nhanh nhẹn, khẳng định đã có chuyện gì xảy ra làm cho tỷ vui vẻ như vậy rồi. Có phải hay không,Túy Nguyệt?" Như Phong quay sang Túy Nguyệt nãy giờ đang im lặng ngồi ăn mà hỏi. Sáng sớm Hàn Sơn không biết đã đi đâu, Như Phong cũng không quan tâm tới hắn, dù sao qua vài ngày nữa hắn sẽ cùng Túy Nguyệt đi một chuyến quay về thăm sư phụ, sau đó lại đến thành Tương Châu trông coi việc buôn bán.

Túy Nguyệt ngẩng đầu, ôn nhu cười: "Sư huynh, ngươi không nên hỏi ta, Như Tuyết tỷ tỷ cũng đâu có tâm sự cùng ta, nàng ấy nha, cái gì cũng để trong lòng."

Như Phong gật đầu: "Đúng là vậy." Tỷ tỷ này vốn là tiểu thư thế gia xinh đẹp, ôn nhuận như thủy, so với tỷ tỷ Như Tuyết bây giờ, Như Phong càng thích tỷ tỷ kiếp trước, bởi vì vị tỷ tỷ kia ôn nhu, chững chạc, đối với mình vô cùng tốt. Còn tỷ tỷ bây giờ, buồn bực gì cũng để trong lòng, Như Phong hỏi nàng trong tâm có ai, nàng chết cũng không phun ra một chữ.

Như Tuyết nhìn hai người bọn họ, che miệng cười: "Các ngươi hai người không hổ là sư huynh muội, ăn ý đến như vậy." Hiển nhiên, nàng đã đem quan hệ giữa Túy Nguyệt và Như Phong phức tạp hóa lên rồi, Như Phong quăng cho Túy Nguyệt một ánh mắt đầy mị lực, Túy Nguyệt cúi đầu, tay run run, rõ ràng là đang nhịn cười muốn chết.

"Được rồi." Như Phong chuyển sang chuyện khác: "Ta muốn đi ra ngoài chơi, khoảng thời gian qua làm ta chán muốn chết, ta nhất định phải ra ngoài để cho thông thoáng đầu óc, các ngươi có ai muốn đi chung hay không? Ta có thể làm người hộ vệ cho các ngươi đó."

Túy Nguyệt lập tức lắc đầu: "Ta không đi đâu, ta còn có một ít dược liệu chưa nghiên cứu hết, hơn nữa chẳng lẽ hôm nay lại không có người đến khám bệnh."

Như Phong thất vọng gật đầu, sau khi Túy Nguyệt đến nơi này đã trở thành đại phu chuyên trách của Úy Trì phủ rồi, vì vậy nàng đem toàn bộ hy vọng ký thác lên người Như Tuyết.

Như Tuyết cũng lập tức lắc đầu: "Ta không thể đi, nương sẽ trách phạt ta mất."

Như Phong nhìn Như Tuyết hoa dung nguyệt mạo, gật đầu đồng ý: "Đúng đó, tỷ tỷ xinh đẹp như vậy nếu xuất hiện trên đường phố thì không ổn chút nào, sẽ tạo ra bi kịch a, ví dụ như có người vì mê mẩn dung mạo của tỷ tỷ không cẩn thận bị xe ngựa đụng phải…"

Như Tuyết mặt trắng không còn chút máu, liếc Như Phong một cái: "Đệ đệ, ngươi cũng mười bảy tuổi rồi mà miệng lưỡi ăn nói như thế thì tương lai làm sao mà cưới vợ?"

Như Phong bĩu môi: "Lấy vợ cái gì chứ, lúc ta hai mươi tuổi hãy nói, ta bây giờ còn chơi chưa đủ đâu. "

"Vậy Mộ Dung Nghênh Hà cũng không chịu lấy sao? Người ta là đệ nhất mỹ nữ thành Càng Châu đó." Như Tuyết nghiêm túc nói, nàng cũng biết Mộ Dung Nghênh Hà có ý với đệ đệ của mình, vì rất nhiều lần cô ta chủ động gửi thiếp mời Như Tuyết đến đàm đạo thi thơ, nhưng lúc đến thì cô ta toàn hỏi chuyện tình của Như Phong, về sau Như Tuyết tìm một vài lý do cự tuyệt đến những buổi gặp gỡ như thế, cả ngày cũng không ra khỏi cửa.

Như Phong cười giễu cợt một tiếng: "Hừ, tỷ tỷ cùng nàng ta là đều là đệ nhất mỹ nữ, ta nha, hiện tại xem phú quý như rác rưởi, mỹ nữ như phù vân, rất thanh cao a."

Túy Nguyệt bất ngờ xỏ vào một câu: "Ý của sư huynh là huynh thích nam nhân sao? Mấy ngày trước ta nhìn thấy rất nhiều nam tử xinh đẹp đứng ở đại môn Úy Trì phủ lưu lưu luyến luyến, phỏng chừng cũng không phải là hạng nam nhân đứng đắn gì. Sư huynh, hôm nay lúc ra đường huynh nhớ cẩn thận một chút nha." Nói xong thì nhoẻn miệng cười giảo hoạt.

Như Phong khẽ cắn môi oán giận, cũng tự trách bản thân đã ngốc nghếch bị nàng ta phát hiện ra thân phận thật, nhớ lại lúc đầu tiểu sư muội này đối với mình ngưỡng mộ biết bao nhiêu, đến lúc nàng biết mình là thân nữ nhi, lâu lâu lại xuất ra vài câu trêu mình, ôi, quả nhiên là nhất thất túc thành thiên cổ hận a (một lần sảy chân, ngàn đời ôm hận), ngày đó tại sao mình lại không chịu được đau đớn của nguyệt kỳ a?

"Được rồi, gia gia có nói gì thêm không?" Như Phong vội hỏi Như Tuyết.

Như Tuyết lắc đầu: "Gia gia cũng không nói cái gì, gần đến cuối năm, ông có rất nhiều sự tình cần giải quyết làm sao rãnh rỗi nghe mấy chuyện linh tinh này nọ? Nhưng có rất nhiều người đoán ngươi nam, nữ đều thích, hơn nữa Phúc thúc gác cổng cũng nhận được vài phong thư, lúc ấy ngươi đang bế quan, ta và cha mẹ tự làm chủ mà xem qua một chút, mặc dù rất nhiều thư không ghi tên họ nhưng có thể nhận ra được rất nhiều thư là do nam nhân gửi đến, đệ đệ, khuôn mặt của ngươi thật sự hấp dẫn rất nhiều người nha."

Như Phong âm thầm kinh hãi, sờ sờ hai má, lại một lần nữa than thở người ta lớn lên xinh đẹp cũng không được sao, nhìn xem, bây giờ rước lấy một đống phiền toái.

Túy Nguyệt ngồi một bên thấy bộ dạng Như Phong như thế, vội vàng nhỏ giọng nói: "Như Tuyết tỷ tỷ, ngươi đừng khen sư huynh nữa, hắn đó, cái đuôi đã vểnh lên lắc qua lắc lại rồi."

Như Phong cũng không giận, chỉ cười hắc hắc không ngừng: "Hắc hắc, người làm sao biết được thế? Ta cao hứng đấy thì làm sao, người lớn lên xinh đẹp cũng không có phạm pháp, ta tất nhiên nên vì khuôn mặt tuấn tú của mình mà vui vẻ rồi." Như Phong cũng không ra vẽ khiêm nhường, tự biên tự diễn luôn luôn là chuyện nàng thích làm.

Sau khi ăn xong bữa điểm tâm vô cùng vui vẻ, Như Phong thay y phục, khoác vào một cái áo choàng da chồn, nghênh ngang xuất môn.

Lần này Như Phong đi dạo phố cũng không mang theo thị vệ, không lo lắng chuyện tiền nong, vì nàng đã đem theo rất nhiều tiền, đương nhiên trong này phần lớn đều là công của Hàn Sơn, ôi, có một sư đệ biết kiếm tiền thật là tốt ghê, Như Phong thầm đắc ý.

Dọc đường đi, trên đầu Như Phong đội nón nỉ cho nên mọi người chung quanh đều không nhận ra nàng, người bình thường nhìn qua cũng chỉ cho là một thiếu gia nhà giàu đi du ngoạn mà thôi.

Như Phong sau lại không thích chốn đông người, chơi đùa không vui, lúc đi ngang qua Phi Tiên các thì đứng lại một lúc, tính toán xem có nên đi vào nói chuyện với Vũ Yên hay không, lên tiếng chào hỏi, hoặc là giúp nàng chuộc thân cũng được. Nhưng nhớ lại tình cảnh lần gặp cuối cùng, Như Phong liền do dự, ngày đó mình nói như vậy, nàng có giận mình không đây?

Đương lúc Như Phong còn đang lo lắng đã bị Tiểu Thiến kéo về thực tại.

"Như Phong công tử, thật là khéo, ta mới từ ngoài trở về lại gặp được ngươi." Vừa nói vừa liếc mắt nhìn Phi Tiên các một cái.

Như Phong bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đi theo nàng, trong tâm âm thầm cười khổ, có chút buồn, nếu là người khác thì nàng cũng không muốn xen vào, nhưng đây lại là Vũ Yên, Như Phong cũng không muốn tổn thương nàng, có lẽ là vì lần gặp mặt khi còn bé.

"Thương thế của ngươi đã tốt hơn chưa?" Hồi lâu, Vũ Yên mới thản nhiên mà hỏi thăm.

Như Phong gật đầu: "Tốt hơn rồi." vừa mới nhắc đến, Như Phong cảm giác được nơi nào đó trên mông đau âm ỉ, hiển nhiên là do tâm lý tác động rồi, bị thương như vậy, một phần ba ngày nghỉ của nàng đều lãng phí ở trên giường rồi.

"Ừm" Vũ Yên thản nhiên lên tiếng, nét mặt không có biểu tình gì mà nhìn Như Phong, rồi tiếp tục nói: "Ngươi đi thăm Vô Ưu chưa? Nghe nói hắn bị người ta đánh, bây giờ dường như vẫn chưa khỏi".

"Cái gì?" Như Phong thất kinh, "Ta đã thật lâu không ra khỏi cửa cũng không biết chuyện này, là do ai làm?" Mặc dù Vô Ưu ngày đó tham gia kế hoạch, nhưng Như Phong biết hắn đôi khi là không được quyền lựa chọn, hơn nữa, khuôn mặt xinh đẹp là sự kiêu ngạo của Vô Ưu, Như Phong thật sự lo lắng cho hắn.

"Bây giờ tất cả mọi người đều muốn biết là ai làm, cũng chỉ có thể đoán là do người ta đố kỵ hoặc là nguyên nhân khác gì đó thôi, ôi, ta và hắn là cùng một loại người." Vừa nói vừa hàm xúc ý tứ mà nhìn lướt qua Như Phong, sau lại cúi đầu uống trà.

Như Phong không nói nên lời, nàng không quen nhìn Vũ Yên mặt đầy hối tiếc, suy nghĩ một chút mới chân thành nói: "Yên nhi, ta thay ngươi chuộc thân nha."

Vũ Yên lắc đầu: "Thôi khỏi đi, ta bây giờ không nghĩ sẽ rời khỏi đây."

Như Phong nóng nảy: "Nhưng nơi này là chỗ tốt xấu lẫn lộn, ngươi ở lâu chỗ này rất không an toàn."

Vũ Yên cúi đầu, trong mắt hiện lên một tia sáng, lúc ngẩng đầu lên đã khôi phục bình thường: "Ngươi đừng nói nữa, ta sẽ không đồng ý." Nàng thấy Như Phong mở miệng muốn nói thì nhanh chóng bổ sung: "Đến lúc muốn đi, ta sẽ nói cho ngươi biết."

Như Phong nghe xong mới yên tâm mà gật đầu.

Sau khi hai người nói thêm một vài chuyện linh tinh, Như Phong cáo từ chuẩn bị đi thăm Vô Ưu, nhưng đến nơi rồi thì tên nô bộc của Vô Ưu báo là Vô Ưu công tử bây giờ một chút cũng không muốn gặp nàng, cuối cùng Như Phong không thể làm gì hơn, bất đắc dĩ để lại lễ vật rồi rời đi.

Từ lúc rời khỏi chỗ Vô Ưu, Như Phong cũng không muốn dạo phố thêm nữa liền trở về nhà sớm, hơn mười ngày sau Như Phong một bước cũng không ra khỏi nhà, không hề để ý tới bất cứ lời mời của kẻ nào, ngược lại an tĩnh ở nhà, chuyên tâm luyện Úy Trì kiếm pháp.

Úy Trì Hòe Dương sau khi chứng kiến tình huống này, rất thoải mái gật đầu khen ngợi, rồi tặng cho Như Phong thêm nhiều chuyện để làm.

Chuyện này duy trì được hơn mười ngày, trong lúc này Hàn Sơn và Túy Nguyệt đã trở về tìm sư phụ, còn Như Phong vẫn ở lại trong phủ cho tới lúc Dục Tước và Dục Tuyên đến.

Dục Tước và Dục Tuyên mới đến tới ngoài thành, người Úy Trì phủ đã ra đại môn đứng chờ. Vì lần này Dục Tước cùng Dục Tuyên lấy danh nghĩa ghé thăm bạn học mà đến Úy Trì phủ, cho nên từ lúc sáng sớm Như Phong đã bị yêu cầu đứng chờ ngoài cửa.

Đến giữa trưa, Dục Tước và Dục Tuyên cưỡi trên hai con ngựa cao lớn khoan thai xuất hiện. Dục Tước một thân sang trọng, áo choàng lông trắng, dáng vẻ hào phóng, cao quý uy nghiêm; Dục Tuyên thì áo choàng da hỏa hồ bao phủ cả người, môi hồng răng trắng, khóe môi khẽ nhếch vẽ nên một nụ cười thờ ơ, làm cho nét tà khí, phong lưu của hắn chỉ tăng không giảm.

Phía sau bọn họ là một đống hộ vệ tháp tùng, một đoàn long trọng diễu hành như thế hiển nhiên gây ra sự chú ý, hấp dẫn ánh mắt của nhiều người rồi.

Như Phong vừa thấy bọn họ đến liền cười nói: "Tước ca ca, Tuyên ca ca.", có Úy Trì Hòe Dương đứng bên bên cạnh, Như Phong dựa theo quy cũ mà lễ phép xưng hô.

Dục Tước nhãn tình sáng lên, làm một động tác trở mình xuống ngựa thật đẹp mắt, bước tới chào hỏi Úy Trì Hòe Dương, lúc này mới đến vỗ vai Như Phong, kinh hỉ nói: "Như Phong, đã lâu không gặp, lại cao thêm rồi."

Dục Tuyên chậm rãi xoay người xuống ngựa, nghe vậy liền không nể mặt mà trợn tròn mắt, nói: "Vẫn lùn như cũ thì có."

Như Phong phẫn nộ trừng mắt, chiều cao của nàng đúng thực không tăng, nhưng tên Dục Tuyên này cũng không nên nói rõ ràng ra cho người khác nghe thế chứ, sao không học cách làm người của Dục Tước a, mới câu đầu tiên mà đã làm Như Phong mát ruột mát gan rồi.

Dục Tước và Dục Tuyên cùng mấy người khác chào hỏi hai, ba câu, Úy Trì Hòe Dương đã mở miệng: "Vậy mấy ngày này để Như Phong đưa các ngươi đi chơi, ta già rồi, không đi cùng các ngươi được."

Như Phong vội đáp ứng, đưa Dục Tước và Dục Tuyên đến phòng khách đã chuẩn bị trước, nói là phòng khách, nhưng kỳ thật bài trí hoàn hảo giống y phòng của Như Phong, đây là do Úy Trì Hòe Dương cố ý chuẩn bị.

Dục Tuyên vừa nhìn thấy giường liền bay tới nằm, lười biếng nói: "Bí đao lùn, giúp ta châm trà đi, ông đây mệt quá, ai.., ca ca không chịu chờ mà muốn sớm nhìn thấy mặt ngươi, thúc ngựa phi nhanh nên chúng ta đến sớm một ngày."

Dục Tước trừng mắt liếc Dục Tuyên một cái, nhìn Như Phong ôn nhu nói: "Đừng để ý đến hắn, Như Phong, nghe nói ngươi bị thương, vết thương thế nào rồi?"

Như Phong trong lòng âm thầm nói, tại sao hầu hết mọi người đều biết mình bị thương a? Nhưng trên miệng vẫn đáp: "Đã sớm khỏi rồi, lễ tết vừa rồi là đã khỏe, không có việc gì đâu."

"Bị thương ở đâu vậy?" Dục Tước quan tâm hỏi, hai mắt quét một vòng trên người Như Phong.

Như Phong hắc hắc cười không nói, nàng đương nhiên sẽ không nói mình bị thương ở nơi nào, sẽ rất xấu hổ a.

Dục Tuyên ở một bên kêu lên: "Khẳng định là bị thương ở nơi khó nói, bằng không hắn đã sớm chỉ ra để cho ngươi đau lòng rồi."

Như Phong trừng mắt liếc Dục Tuyên: "Ngươi không mở miệng không ai nói là ngươi câm."

Dục Tuyên hừ một tiếng: "Ta đây càng muốn nói.Nói, Úy Trì Như Phong kia, mấy ngày nay có nhớ đến chúng ta hay không hả? Hay là vui chơi đến nỗi quên mất chúng ta rồi?" Dục Tuyên thoại lý hữu thoại. (câu nói có hàm ý khác)

Như Phong làm thành một mặt quỷ, nhìn Dục Tước nói: "Hừ, ta mới không thèm nhớ đến ngươi, ta chỉ nhớ Tước ca ca thôi." Vừa nói vừa cười lấy lòng.

Dục Tước mỉm cười, trong mắt lóe ý cười.

"Aaa, chúng ta nghe nói ngươi vừa về không bao lâu liền cùng nam nhân khác làm ra cái chuyện không trong sạch gì đó, thế là như thế nào hả?" Dục Tuyên một hơi nói hết, giữa câu cũng không dừng lại chút nào.

Như Phong bĩu môi: "Chuyện ngươi nghe thật là nhiều, hơn nữa cái miệng cũng thật dơ bẩn, cái gì cũng nói ra được, toàn là vu cho ta."

Dục Tuyên đang muốn phản bác lại thì bên ngoài truyền vào tiếng gõ cửa nhẹ nhàng, Như Phong chau mày, người nào đến vào lúc này?

"Vào đi!" Như Phong nhìn lướt qua Dục Tước cùng Dục Tuyên rồi mới đáp, sau đó ngồi thẳng người, vẻ tùy tiện vừa rồi giống như chưa từng có.

Người đến là Như Tuyết, nàng trong tay bưng ấm trà nóng hổi, trên người mặc một bộ y phục phấn hồng, bên ngoài khoác một cái áo nhỏ màu trắng, trên mặt mỉm cười ngượng ngùng, thoạt nhìn chính là một vẻ mắt ngọc mày ngài, xinh đẹp động lòng người, với bình thường tao nhã, thoải mái hoàn toàn bất đồng, hiển nhiên là đã chăm chút trang điểm.

Như Tuyết liếc mắt nhìn trong phòng một cái, lập tức cúi đầu, có chút cà lăm mà nói: "Bọn họ...bọn họ đều không rảnh, ta vừa lúc đi ngang qua nên thuận tiện đem đến đây."

"À." Như Phong lên tiếng, cũng không nghi ngờ, chỉ quay đầu nhìn lướt qua Dục Tước và Dục Tuyên, rồi nói: "Tỷ tỷ, lại đây, ta giới thiệu cho tỷ hai người này, bất quá, ngươi hẳn là đã biết."

Như Tuyết gật đầu, trên mặt xuất hiện một mạt đỏ hồng, sau đó nàng ngẩng đầu hướng Dục Tước và Dục Tuyên hành lễ, nhẹ nhàng cười cười.

Dục Tước và Dục Tuyên cũng chỉ theo lệ mà gật đầu.

Như Phong cảm thấy không khí có chút không thoải mái, đang muốn lên tiếng cứu vãn thì Như Tuyết đã lui ra ngoài.

Như Phong đóng cửa lại, buồn bực vỗ vỗ đầu.

Dục Tuyên một lần nữa quay về giường nằm, cười nói: "Bí đao lùn, nhìn không ra ngươi còn có một tiên nữ tỷ tỷ, so với nàng, ngươi cũng chỉ có thể làm một tên sai vặt thôi."

Như Phong trên mặt một vẻ tươi cười, đột nhiên đi tới, cười lạnh nói: "Đúng đó, bây giờ ta sẽ cho ngươi nhìn thấy thực lực của gã sai vặt ta đây!" Dứt lời, hai người náo loạn cả lên, Dục Tước một bên tự rót ình ly trà, bất đắc dĩ mà lắc đầu, nhưng nhìn cảnh này trước mắt, trên mặt lại lộ ra nụ cười ôn nhu.

Tối đến, một bữa tiệc thịnh soạn chào đón làm mọi người ăn rất thoải mái, không khí hòa hợp đến cực điểm.

Sang ngày thứ hai là Tết Nguyên Tiêu, Như Phong cùng Dục Tước, Dục Tuyên đã hẹn nhau buổi tối ra ngoài chơi một chút. Mười bảy năm qua, Như Phong chưa từng ra ngoài xem hoa đăng, Dục Tước và Dục Tuyên cũng muốn đi góp vui, cuối cùng ở trong phủ vừa nói ra, Lâm Dĩ Lam cùng Úy Trì Tùng cũng có ý định đi, ngay cả người luôn luôn không ra khỏi cửa là Như Tuyết cũng tỏ vẻ nhanh chân theo cùng.

Như Phong nhanh nhẩu đi viết một thủ từ:

"Đông phong dạ phóng hoa thiên thụ,

Canh xuy lạc, tinh như vũ.

Bảo mã điêu xa hương mãn lộ,

Phụng tiêu thanh động,

Ngọc hồ quang chuyển,

Nhất dạ ngư long vũ.

Nga nhi tuyết liễu hoàng kim lũ,

Tiếu ngữ doanh doanh ám hương khứ.

Chúng lý tầm tha thiên bách độ,

Mạch nhiên hồi thủ,

Na nhân khước tại,

Đăng hỏa lan san xứ."

Ở thời hiện đại, Tết Nguyên Tiêu sớm đã không còn náo nhiệt như vậy, rất nhiều truyền thống hầu như đã biến mất, cho nên đến nơi đây, Như Phong quyết định phải để bản thân cảm thụ một chút không khí Tết Nguyên tiêu, đặc biệt cái kia "Bảo mã điêu xa hương mãn lộ", đêm đó nhất định có rất nhiều tiểu thư xinh đẹp công khai đi cùng công tử nha, cho nên Như Phong nhất định phải đi xem một chút.

Chưa tới xế chiều, mọi người cũng đã chuẩn bị trang phục chỉnh tề, chờ đến trời tối mới ra ngoài chơi. Cổ nhân rất ít người sống về đêm, cho nên tất cả mọi người đều là một dạng hăng hái bừng bừng đi xem hội.

69. Q.1 - Chương 69: Vô Tình Gặp Lại

Edit: Nhoktho

Beta: Lan Hương

Sau khi mọi người trang phục chỉnh tề tụ lại ở ngoài cửa, thấy bộ dạng của mọi người đều rực rỡ hẳn lên, Như Phong cười nói: "Xem ra đêm nay mấy người chúng ta đều rất là xinh đẹp nha."

"Lúc nào cũng nghĩ chuyện không đứng đắn." Dục Tước gõ gõ vào đầu của Như Phong.

Như Phong lắc đầu, thở dài nói: "Trong nhà các ngươi thê thiếp thành đàn, cho nên không biết nỗi khổ vì cô đơn như ta, buổi tối không có cái chuyện có người làm ấm chăn gường cho đâu."

"Úy Trì Như Phong nhà ngươi muốn có người làm ấm chăn gường rất dễ mà, ngươi chỉ cần đứng trên đường cái hô một tiếng, bảo đảm sẽ có một đống người đến, nam nữ đều có, mặc cho ông anh chọn lựa." Dục Tuyên cười nhạo nói.

Như Phong nhìn Dục Tước và Dục Tuyên: "Nhưng so ra thì kém hơn những thiếu nữ xinh đẹp ở nhà các ngươi."

Dục Tước xấu hổ mà nói: "Ta và tiểu tam đều chưa lấy vợ mà."

Như Phong bĩu môi, cố ý vô tình liếc nhìn Như Tuyết một thân quần áo màu hồng phấn, lúc này nàng đang len lén nhìn Dục Tước.

"Thế nhưng, cho dù các ngươi chưa có thê tử, các ngươi cũng có tỳ nữ, thê thiếp (vợ lẻ) rồi, ôi, đáng thương ta ngay cả nha đầu thông phòng* một ngày cũng không có." Giọng điệu như chực khóc.

*người hướng dẫn chuyện giường chiếu í mờ :">

Dục Tước và Dục Tuyên im lặng không nói chuyện, nhưng Dục Tuyên sờ sờ cái mũi rồi nói: "Như Phong ngươi đố kỵ chúng ta thì cứ việc nói thẳng, còn nữa, Như Phong, nếu ngươi là nữ, ta cũng chỉ muốn một mình ngươi, người khác là ai ta cũng không muốn."

Như Phong kinh ngạc: "Đây có tính là tỏ tình không hả?"

Dục Tuyên vỗ vỗ vào bả vai Như Phong, lộ rõ vẻ tươi cười: "Đáng tiếc ngươi không phải nữ, cho nên… hừ hừ." Ý nghĩa phía sau không cần nói cũng biết.

Như Phong trừng mắt nhìn, đang tính nói thì đã bị ngưng lại.

"Đi thôi nào!" Lâm Dĩ Lam và Úy Trì Tùng bước ra, trên người mặc y phục mùa đông màu đỏ thẫm, dáng vẻ vui mừng.

Mọi người cùng lên tiếng liền gia nhập dòng người đông đúc đang rảo bước.

Hôm nay là ngày Tết Nguyên Tiêu, không cấm đi lại ban đêm, nên tuy là buổi tối, nhưng trên mọi ngã tư đường nơi nơi đều treo đèn, còn dựng đèntròn thật to, treo đèn ở trên lầu và cả trên cây, do đó khắp nơi đều đèn đuốc sáng trưng. Trên đường người đi nhốn nháo, lũ lượt, náo nhiệt khác thường. Đúng là bằng chứng cho câu thơ "Tiếp hán nghi tinh lạc, y lâu tựa nguyệt huyền", có thể thấy được cảnh tượng tưng bừng lúc Tết Nguyên tiêu.

Nhà thơ nổi tiếng thời Đường Lư Chiếu Lân từng tả quang cảnh đèn sáng trong Tết Nguyên tiêu rằng "Tiếp Hán nghi tinh lạc, y lâu tựa nguyệt huyền"

tạm dịch: "Sau Hán giống sao rơi, tựa lầu tựa trăng treo.

(*vuốt mồ hôi* có bản tiếng trung mới tra được cái này đó)

Tết Nguyên Tiêu là ngày bắt đầu năm mới, khắp nơi hoa nở rộ đón xuân, trên bầu trời trăng sáng treo cao, dưới mặt đất là ngàn vạn hoa văn sắc màu, người xem đèn, đoán đố đèn, ăn chè trôi nước, hoặc cả nhà cùng tụ họp bên nhau, đó là một việc vô cùng vui vẻ, ví dụ như gia đình của Như Phong.

Mọi người vừa mới bắt đầu dạo bước, trên mặt Như Phong đã lộ ra vẻ cười vui mừng, rất hứng thú nhìn các kỹ nghệ hỗn tạp trên đường. Dục Tước đến bên người Như Phong, muốn nói lại thôi.

Như Phong mạn bất kinh tâm* mà hỏi thăm: "Tước ca ca, ngươi muốn nói gì với ta vậy?"

* không để ý

Dục Tước thở dài: "Như Phong, ta không biết ngươi là thật sự thông minh hay là giả thông minh, chuyện ta muốn nói ngươi còn chưa rõ sao?"

Như Phong kinh ngạc mà ngẩng đầu lên nhìn Dục Tước, nhẹ giọng nói: "Tước ca ca, ngươi có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi, ta đoán không ra."

Dục Tước suy nghĩ một hồi, thấy Như Phong nhìn mình chằm chằm, liền nói: "Như Phong, những người đó, kỳ thật ta không thích một chút nào, chỉ là không có cách nào mới phải tiếp nhận, nếu như kiếp này có một người ta thật sự thích, ta nghĩ ta sẽ chỉ có một mình nàng."

"Thật vậy chăng?" Như Phong mắt nhìn Như Tuyết, nháy mắt nàng mấy cái.

Như Tuyết không hiểu nên nhìn Như Phong, nhưng vẫn đi lại, đứng bên cạnh Như Phong.

Như Phong híp mắt nhìn Dục Tuyên mua chong chóng trên đường, vì vậy nói: "Ta đi đến chỗ Dục Tuyên một chút đây." Vừa nói liền chạy tới, Dục Tước muốn gọi lại, rồi lại không biết nên nói tâm ý của mình như thế nào, trong lòng nhất thời cảm thấy bối rối, ai, Như Phong tại sao không phải là nữ? Nếu thế thì hôm nay cũng sẽ không có nhiều chuyện phiền toái như vậy.

Trong lòng Như Tuyết lại âm thầm cảm kích tâm ý của Như Phong, biết rằng biểu hiện của mình mấy ngày nay đều đã lọt vào mắt đệ đệ, lúc trước thì mình có bị đánh chết cũng sẽ không chủ động đến gần nam nhân, nhưng nghĩ lại mình đã gần hai mươi tuổi rồi, nếu không nắm chắc cơ hội này, thì sau này bản thân phải gả ột nam nhân nào đó, như vậy tốt hơn hết là không lấy chồng nữa.

Như Phong đi tới bên cạnh Dục Tuyên, vỗ vỗ vào vai của hắn nói: "Dục Tuyên, ngươi cảm thấy ca ca ngươi cùng tỷ tỷ của ta thế nào? Xứng hay không xứng?" Giọng nói toát ra vài phần đắc ý.

Dục Tuyên cầm lấy chong chóng dành cho tiểu hài tử, lấy tay xoay xoay rồi rút ra, lại nhìn qua hai người đang giả vờ tỏ ra vui vẻ trò chuyện cách đó không xa, hiếm khi phụ họa mà nói: "Trai tài gái sắc, đích thực không tệ!" Trong lòng lại âm thầm vui sướng, Như Phong nhìn không ra tâm ý ca ca mình đối với hắn, ngược lại đem tỷ tỷ nhà mình giao cho ca ca, nghĩ đến hy vọng của ca ca hắn là tan biến rồi, đây đúng là kết cục mình muốn nha, cho nên đối với Như Phong cảm thấy thân thiết vô cùng.

Vì vậy, dưới sự tận lực an bài của Dục Tuyên và Như Phong, Dục Tước cùng Như Tuyết liền đi cạnh nhau, còn Như Phong thì cùng Dục Tuyên tung tăng đi chơi khắp nơi.

Như Phong tính tình thích náo nhiệt, cho nên chăm vào hướng những nơi nhiều người mà chui vào, Dục Tuyên cũng không khác gì, vì thế hai người vui chơi rất ư là vui vẻ, đối với biểu hiện xấu hổ mang theo sợ hãi của các cô gái trên đường làm như không thấy.

Như Phong mấy lần nhìn Dục Tuyên, rốt cục có một lần hỏi ra miệng: "Tuyên ca ca, ngươi hiểu Sơn trưởng được bao nhiêu?" Trong ấn tượng của Như Phong, Dục Tuyên hình như rất biết rõ Sơn trưởng, cho nên mới hỏi như vậy.

Dục Tuyên đang vỗ tay thì ngừng lại, hắn cau mày nhìn Như Phong: "Ngươi hỏi cái này để làm gì?"

Như Phong suy nghĩ một chút, hỏi vặn lại: "Vậy ngươi biết hắn bây giờ ở nơi nào sao? Mới hồi nãy hình như ta thấy được bóng dáng của hắn."

Dục Tuyên lắc đầu: "Sao ta có thể biết Sơn trưởng ở nơi nào chứ? Nhưng mà hắn không có khả năng ở thành Càng Châu đâu. Ngươi đó, chắc là nhìn hoa mắt rồi." Nói xong thì không để ý tới Như Phong nữa, vì đang hứng thú cực kỳ với trò nuốt lửa đang biểu diễn.

Như Phong mân mê miệng, cái trò xiếc này có cái gì đẹp mắt đâu? Hay là đi xem cái khác một chút đi. Nghĩ vậy liền chen ra khỏi đám người, một mình rầu rĩ không vui mà đi.

Mới vừa rồi, thật sự Như Phong thấy được một người rất giống dáng người của Mộc Vấn Trần, nhưng mà lúc Như Phong đang muốn gọi, nàng cũng đã thấy rõ diện mạo người ấy, không phải Mộc Vấn Trần.

Nhớ lại buổi tối ngày đó Mộc Vấn Trần nói sẽ nán lại ở thành Càng Châu, nhưng lại không nói là nghỉ ngơi mấy ngày, hơn nữa từ sau khi Như Phong nhìn thấy Mộc Vấn Trần, thì vẫn mong chờ Mộc Vấn Trần tự đến tìm mình, đến khi vết thương tốt hơn, Mộc Vấn Trần vẫn chưa xuất hiện, vì thế mấy ngày nay Như Phong rất là phiền muộn, không ngừng cảm thấy hối hận rằng buổi tối ngày đó mình không nên trách hắn nói nhiều, cũng tự trách mình nhất thời thẳng thắn quá, làm người ta phát cáu bỏ đi, không biết hắn bây giờ đi đâu rồi, có phải đã về Phong Hiền viện hay không ?

Nghĩ vậy, Như Phong cũng không có hứng thú tiếp tục xem tiết mục Tết Nguyên tiêu nữa, đã muốn trở về ngủ một giấc thật sâu, sau đó lại từ từ tự suy xét sau này nên làm cái gì bây giờ, còn nữa, lúc nhìn thấy Mộc Vấn Trần nên nói như thế nào? Có lẽ phải mở miệng xin lỗi, hắn nên không để ý mới đúng, như vậy bọn họ có thể trở lại quan hệ trước kia rồi.

Nghĩ như thế, tâm tình Như Phong liền trở nên tốt hơn một chút, nàng giương mắt nhìn một hồi để phân biệt hướng về nhà, nhưng trong lúc vô ý lại phát hiện trong đám người có một bóng dáng bạch y quen thuộc.

Như Phong cả kinh, trong lòng nhất thời dâng lên một niềm vui sướng, vì vậy vội vàng đẩy đám người ra chen chúc về hướng của bóng dáng kia.

Nhưng người trên phố thật sự là rất nhiều, trong lòng Như Phong gấp gáp, hai mắt không ngừng nhìn về phía trước, cũng không để ý đến tâm trạng của những người bên cạnh, nhìn bóng dáng kia sắp khuất khỏi tầm mắt, Như Phong liền quýnh lên, không nghĩ nhiều mà thi triển khinh công, giẫm hết vai người này đến vai người kia, rất nhanh, rốt cục nàng thấy được bóng dáng màu trắng kia, vì vậy đưa tay bắt bả vai của người nọ.

"Vấn Trần!" Như Phong gọi một tiếng.

Người nọ quay đầu lại, trừng mắt liếc Như Phong, cả giận nói: "Công tử, ngươi nhận lầm người rồi!"

Như Phong cả kinh, vội vàng buông bả vai đối phương ra, cười nói: "Ngại quá, nhận lầm người."

Người nọ hừ một tiếng, xoay người liền rời đi.

Như Phong lại vội vàng tìm kiếm trong đoàn người, liên tiếp túm vai mấy người mặc áo trắng, đáng tiếc, cũng không phải là người mà mình muốn thấy.

Như Phong quay đầu lại nhìn đoàn người đang chen chúc phía sau, trong lòng mờ mịt cảm giác như đánh mất thứ gì đó, trong miệng tràn ra một vị chua chát. Loại cảm giác này rất là khó chịu, cơ hồ khiến cho nàng nảy sinh một loại cảm giác khủng hoảng, cảm thấy trái tim mình đang treo lơ lửng giữa không trung, không ở trên cũng không ở dưới, cực kì khó chịu.

(*chấm chấm nước mắt*Dục Tước ngay trước mắt sao lại không quý trọng mà chỉ lo tìm những thứ mơ hồ chi để đau lòng thế T_T)

Như Phong ủ rũ buồn bã mà đi về phía đã đi qua, lúc đi đến chỗ người thưa thớt, lại phát hiện phía sau có một tiếng kêu quen thuộc: "Như Phong !"

Như Phong bỗng nhiên quay đầu, liền nhìn thấy Mộc Vấn Trần một bộ y phục màu trắng, đứng ở phía dưới một cái đèn đang treo trên cây, đang nhìn mình, ánh mắt thâm thúy, chớp cũng không chớp.

(Lhuong: *cười mãn nguyện*, nhoktho: ss cười gì chứ T_T)

Trái tim Như Phong giống như lúc đang lơ là phòng bị đột nhiên bị hung hăng đấm một phát, "Chúng lý tầm tha thiên bách độ, mộ nhiên hồi thủ, na nhân khước tại, đăng hỏa lan san xử*". Giờ phút này nhìn thấy khuôn mặt hắn, trong lòng Như Phong nhất thời dâng lên một cảm giác tủi thân.

Tạm dịch: Trăm lần, trăm và ngàn lần anh tìm em trong hỗn-độn, anh chợt ngoảnh đầu lại, em đang đứng đó, phía dưới ngọn đèn dần tắt.

Như Phong vội vàng chạy tới, uất ức mà nhìn Mộc Vấn Trần: "Ngươi sao không tới tìm ta? Ta tìm ngươi rất là lâu."

Mộc Đồng bên cạnh bị Như Phong tự động loại bỏ lúc này nặng nề mà ho khụ một tiếng, Như Phong vừa nghe, vội vàng chào hỏi nói: "Mộc Đồng, thì ra ngươi cũng ở đây à." (giống nói móc quá =_=)

Khóe miệng Mộc Đồng co quắp, hắn luôn đứng bên người chủ tử mà, dưới ánh sáng của ngọn đèn, hắn lại không phát hiện một người lớn như mình đang tồn tại sao?

Mộc Vấn Trần nhìn thấy cánh tay của Như Phong đã tự động choàng trên tay mình, thản nhiên mà nhìn qua Mộc Đồng bên cạnh, nói: "Ngươi đi đi."

(Bạn Đồng bị chủ trọng sắc khinh nô rồi J)

"Chủ tử!" Mộc Đồng kinh ngạc mà gọi một tiếng, thấy trong mắt Mộc Vấn Trần hàm chứa lợi quang, vì vậy không thể làm gì khác hơn là ủy khuất mà rời đi.

Như Phong hoan hô: "Ha ha, Mộc Đồng đi là tốt rồi, như vậy chỉ còn lại có hai người chúng ta, thật là tốt."

Mộc Vấn Trần nhìn khuôn mặt tươi cười của Như Phong, đưa tay xoa xoa vào khuôn mặt đỏ bừng của nàng hỏi: "Lạnh không?"

Như Phong lắc đầu: "Ta có nội công mà, không lạnh, ngược lại, ngươi mặc quần áo mỏng như vậy, ngươi không lạnh sao?"

Mộc Vấn Trần lắc đầu: "Ta cũng không lạnh."

Như Phong thấy bên cạnh có bán mũ, liền mua một cái nón bằng nỉđem đội lên đầu che khuất nốt ruồi son của mình, lúc này mới yên tâm ôm cánh tay rắn chắc của Mộc Vấn Trần đông du tây đi dạo.

"Vấn Trần, ngươi lâu như vậy sao không tới tìm ta, có phải giận ta hay không?" Sau khi vui sướng rút đi, Như Phong bắt đầu tính toán sổ sách.

Mộc Vấn Trần lắc đầu: "Không có, lúc ta đi tìm ngươi lần nữa, thì nghe nói ngươi đang luyện công, cho nên đã không đi gặp ngươi."

"Vậy à." Như Phong sờ sờ chiếc mũ trên đầu, xấu hổ mà cười nói, "Ta lúc ấy bế quan luyện tập nội công, bây giờ đã xong rồi, so với trước kia tăng tiến không ít đó."

"Ta thấy rồi, chờ khi trở lại Phong Hiền viện ta sẽ truyền thụ một môn võ công cho ngươi." Mộc Vấn Trần không đợi Như Phong hỏi rõ ràng liền nói rằng, "Vừa rồi ngươi tìm ta trong đám người đó sao?"

Như Phong nhớ tới, lại bắt đầu tủi thân: "Đúng vậy, ta tưởng rằng là ngươi chứ, cho nên hết tìm rồi lại tìm, ngươi có phải vẫn đi theo bên người ta nhìn ta bị chê cười hay không?"

Mộc Vấn Trần mỉm cười, nói lảng sang chuyện khác: "Chúng ta đi ăn chè trôi nước đi." Vừa nói liền chỉ vào một tửu lầu bên cạnh.

Như Phong hoảng hốt mà nói: "Ngươi cười tươi lên thật sự rất là đẹp, sau này thường thường cười với ta như vậy có được không?"

Nụ cười đó thật giống như hoa quỳnh lặng yên nở trong đêm tối, khiến người ta kinh diễm không thôi.

Mộc Vấn Trần gật đầu, lại mỉm cười, đáp: "Được, chỉ cần ngươi thích là được." Vừa nói liền cùng Như Phong đi vào đại tửu lầu được treo đèn đuốc sáng trưng. (ây da, đau tim quá)(ghét cái đoạn này>_<>

Thần thái hai người tự nhiên, đều là hành động phát ra từ nội tâm, Như Phong không chú ý tới động tác thân mật của nàng và Mộc Vấn Trần trong mắt người đời là kinh thế hãi tục bao nhiêu, khuôn mặt tuấn mỹ của Như Phong phía dưới mũ không ngừng mà tươi cười, cùng với vẻ mặt sủng nịnh của Mộc Vấn Trần, rõ ràng hành vi này là của những người yêu nhau, nhưng lúc này, Như Phong cùng Mộc Vấn Trần đều là nam trang, cho nên người qua đường đều liên tiếp ghé mắt, rỉ tai thì thầm nghị luận.

Như Phong tâm tình bây giờ rất vui sướng, đương nhiên không để ý tới, còn Mộc Vấn Trần cũng luôn luôn không quan tâm đến cái nhìn của người khác, cho nên cả hai người không để ai vào mắt mà đi vào tửu lầu.

Sau khi thuê một nhã gian quý nhất, Mộc Vấn Trần nhìn Như Phong: "Ngươi muốn ăn cái gì?"

Như Phong nhìn thực đơn, cong lên miệng: "Sao toàn là chè trôi nước?"

Hành động của Như Phong rất là nữ tính, nhưng tiểu nhị bên cạnh lại bất động thanh sắc, thật giống như chưa thấy gì.

Mộc Vấn Trần đưa cái đầu ngây ngốc của hắn trở về, nhẹ giọng nói: "Bánh nguyên tiêu là 'Bánh trôi nước' hoặc 'Bánh trôi' cùng với từ 'Đoàn viên' có âm gần giống, ý nghĩ là sum họp, tượng trưng cho cả nhà quây quần, hòa thuận hạnh phúc. Cho nên Tết Nguyên tiêu nhất định phải ăn bánh trôi, ngươi xem thử mình thích ăn vị gì?"

Tiểu nhị bên cạnh lúc này mặt tươi cười mà nói: "Hai vị khách quan, tiểu điếm có các loại bánh trôi, tỷ như nói 'Bánh trôi tỷ muội', phương pháp chế biến bằng gạo nếp, gạo xay thành tương, lấy bột làm vỏ, dùng mứt táo, đường trắng, hoa quế làm nhân. Ngoài màu sắc tuyết trắng, sáng lóng lánh, khéo léo lả lướt, mùi vị còn thơm ngọt, còn có 'Bánh trôi mứt táo vừng', cách làm là trước tiên đem táo đỏ đun sôi khử hạt nghiền nát, mỡ heo thì khử da rồi dùng dao đập nát, thêm hai lạng đường cát trắng mịn rồi nắn thành nhân bánh, cùng bột gạo hòa nước làm thành tiểu bánh trôi, hạt vừng xào với đường trắng mịn nghiền thành vụn nhỏ tạo ra bột chiên, đem tiểu bánh trôi đã đun sôi lăn nhanh một vòng trên mặt bột, khi ăn mỡ thấm vào mềm mại…" Tiểu nhị thao thao bất tuyệt, tựa hồ hình như là muốn đem tất cả các loại bánh trôi trong điếm nói hết trong một lần.

Như Phong cũng không kiên nhẫn nghe cái này, vội vàng phất tay nói: "Nhiều món khác nhau à? Vấn Trần, ngươi thì sao?"

"Thì nhiều loại khác nhau đi." Mộc Vấn Trần đáp, vì vậy tiểu nhị hài lòng mà lui xuống.

Hai tay Như Phong nâng má nhìn Mộc Vấn Trần, cười tủm tỉm nói: "Vấn Trần, ngươi tới thành Càng Châu muốn giải quyết chuyện gì sao?"

"Xong rồi." Mộc Vấn Trần gật đầu, hai mắt nhìn Như Phong chớp mắt một cái cũng không có.

Khuôn mặt Như Phong bị nhìn như vậy có chút đỏ lên, cho nên nàng cúi đầu, một tay tại khéo đưa đẩy họa tiết thêu trên khăn bàn, nhẹ giọng nói: "Ngươi tới thăm ta, ta rất là vui mừng đó."

Mộc Vấn Trần cau mày: "Nhưng buổi tối hôm đó ngươi nhìn thấy ta, hình như rất là hoảng sợ, không ngừng muốn đuổi ta đi."

Như Phong vừa nghe, có chút xấu hổ mà tháo xuống mũ, nói: "Lúc ấy… Lúc ấy ta cảm thấy quá đột ngột, hơn nữa lúc ấy quần áo ta không chỉnh tề, đương nhiên sẽ ngại ngùng." Kỳ thật lúc ấy lòng Như Phong tràn đầy nỗi sợ bị Mộc Vấn Trần phát hiện mình là nữ nhi, nên mới cố gắng đuổi đi.

Nghĩ vậy, Như Phong vội vàng bổ sung nói: "Từ ngày ngươi rời đi, ta nhìn thấy ngươi bây giờ mới cảm thấy vui vẻ đó." Nói xong mới cố lấy dũng khí ngẩng đầu nhìn Mộc Vấn Trần.

Mộc Vấn Trần mỉm cười: "Thấy ngươi nói cũng có lý."

Lúc họ đang nói chuyện với nhau, bánh trôi nước rất nhanh đã được bưng lên, sau khi Như Phong và Mộc Vấn Trần ăn xong thì tính đi dạo chơi.

"Đi thôi, chúng ta đi đoán đố đèn, xem câu đối." Như Phong có chút hào khí mà nói.

Mộc Vấn Trần đương nhiên không phản đối, họ đi xuyên qua đoàn người, rất nhanh tới ngay tới nơi đoán đố đèn, nơi này có đủ các loại đèn lồng đầy màu sắc, mặt trên dán câu đố, rất nhiều người dáng dấp thư sinh phe phẩy cây quạt đứng phía trước đèn lồng chỉ chỉ trỏ trỏ, cũng có người nắm tay tình nhân hoặc thê tử, rêu rao gây sự chú ý trong đám người.

Tổ hợp Như Phong và Mộc Vấn Trần tự nhiên khiến cho rất nhiều người chú ý, lúc Như Phong nhìn đèn lồng đang muốn đoán, liền nhìn thấy bên kia đèn lồng là người quen!

Nhân sinh nơi nào không tương phùng, Như Phong cười vẫy tay: "Tỷ tỷ, Tước ca ca, các ngươi cùng nhau đến à?"

Như Tuyết đứng bên cạnh Dục Tước, nhìn Mộc Vấn Trần, mày có chút nhíu lại, còn Dục Tước thì ngẩn người nhìn Mộc Vấn Trần, không cùng Như Phong chào hỏi.

Như Phong kinh ngạc, liếc nhìn khuôn mặt của Mộc Vấn Trần lại phát hiện hắn chỉ nhìn chằm chằm vào đèn lồng nói: "Ngươi không phải muốn đoán sao?"

Như Phong buồn bực, lại nhìn Dục Tước đã khôi phục tinh thần, nói: "Chúng ta đi đi thôi, để nơi này cho tỷ tỷ và Tước ca ca."

Mộc Vấn Trần nghe vậy cũng chỉ gật đầu, tùy ý để Như Phong lôi kéo đi đến phía trước.

Dọc theo đường đi, Như Phong gặp rất nhiều người quen, hiển nhiên là người từng bôi nhọ mình Vô Ưu công tử, thanh nhã động lòng người Vũ Yên, còn có diễm quang tứ xạ Mộ Dung Nghênh Hà cùng kiêu ngạo ngang ngược Bạch Nhất Quân…

Nhớ lúc Bạch Nhất Quân nhìn thấy Mộc Vấn Trần, đầu vốn đang ngẩng cao lập tức cúi thấp xuống, lắp bắp nói: "Sơn… Sơn trưởng."

Mộc Vấn Trần thản nhiên gật đầu, lúc Bạch Nhất Quân đang muốn nói gì, Như Phong đã xách Mộc Vấn Trần lôi đi mất.

Như Phong nghi hoặc khó hiểu mà nhìn Mộc Vấn Trần: "Vấn Trần, ngươi nói xem sao ánh mắt bọn họ nhìn chúng ta lại quái dị như vậy?" (Phong nhi ơi, yêu quá mà mù quáng rồi)

"Ngươi để ý tới ánh mắt của họ sao?" Mộc Vấn Trần hỏi ngược lại.

Sắc mặt Như Phong nhất thời trắng bệch, giờ phút này nàng mới biết được mọi người sao lại nhìn mình với Mộc Vấn Trần như vậy, nguyên lai suốt từ đó đến giờ Như Phong vẫn ôm cánh tay của Mộc Vấn Trần bước đi, Như Phong nhìn nam trang trên người mình một chút, bị người ta nhìn như vậy, thì ra… thì ra là do trong mắt người mình cùng Mộc Vấn Trần quả thực chính là đôi đoạn tụ a!

Bi thảm rồi bi thảm rồi, ngày mai xem ra mình sẽ đứng đầu bảng trong những tin đồn bát quát ở thành Càng Châu, mặt Như Phong nhất thời nhăn thành một đống, tuy nàng không để ý nhưng mà gia gia của nàng lại quan tâm tới, lời bịa đặt lần trước đã làm cho tiểu PP (cái mông) của mình bị đâm một lỗ đó! Như vậy lần này sẽ như thế nào?

Hơn nữa… Hơn nữa quan trọng nhất là, Mộc Vấn Trần không thèm để ý mà mặc mình lôi kéo đi, buổi tối hôm nay lại đối xử với mình tốt như vậy, không phải là hắn thích nam nhân đó chứ? Vì hiện tại thân phận của mình không phải là nam nhân hay sao?

Trong lòng Như Phong nhất thời nổi lên một trận mưa rào, trái tim thật lạnh thật lạnh.

70. Q.1 - Chương 70: Kỳ Nghỉ Kết Thúc

Edit: Cẩn

Beta: Lan Hương

Như Phong chìm vào suy nghĩ miên man bao lâu thì Mộc Vấn Trần cũng đã nhìn chăm chú nàng bấy lâu, nhìn thấy vẻ mặt Như Phong biến ảo không ngừng, lúc trắng lúc hồng, bây giờ chân mày lại nhíu thật chặt lại, hiển nhiên là trong lòng đang suy nghĩ chuyện gì đó phức tạp, nhiễu loạn.

Trên gương mặt điềm tĩnh của Mộc Vấn Trần thoáng hiện lên nỗi thất vọng, định thần lại rồi nhẹ giọng nói: "Như Phong, đừng lo lắng, trong mắt mọi người thì chúng ta cũng giống như hai huynh đệ, mọi người không hiểu sai chuyện gì đâu."

Như Phong ngẩng đầu nhìn gương mặt tuấn mỹ của Mộc Vấn Trần, nhất thời cảm thấy thất vọng vô cùng, quả nhiên, thật là đẹp trai chết đi được mà lại là đồng tính luyến ái! Thì ra là như thế! Mộc Vấn Trần có tướng người tốt như vậy, muốn tài có tài, muốn mạo có mạo, muốn nhân phẩm có nhân phẩm, bình thường lại không gần nữ sắc, cả ngày trốn ở trong phòng đánh đàn, nguyên do…nguyên do là người ta thích nam nhân!

Thật sự là sét đánh giữa trời quang a! Như Phong nhất thời đầu váng mắt hoa, một cực phẩm nam nhân như vậy tự nhiên lại yêu thích nam nhân, mà vừa khéo mình lại là nam nhân cải trang.

Hu hu…quả là không có thiên lý mà…Tại sao chứ?

Như Phong vẻ mặt đau thương, hai mắt mở tròn to nhìn Mộc Vấn Trần, mỗi lần nhìn ngắm là mỗi lần khuôn mặt chùng xuống một chút, cuối cùng vẻ mặt tuấn mỹ lâm vào trạng thái mây đen vây phủ, gió mưa kéo về.

Mộc Vấn Trần không hiểu lý do gì chỉ âm thầm chịu đựng: "Như Phong, chúng ta có còn đi giải câu đối hay không?"

Như Phong chu mỏ, dùng sức đá cây kẹo đường hồ lô không biết người nào làm rớt dưới đất, rầu rĩ nói: "Không có tâm trạng nữa, ta muốn về nhà thôi."

Mộc Vấn Trần trong lòng thở dài, cảm xúc dâng trào trong mắt, minh ám bất định, cuối cùng cũng điềm tĩnh trở lại, âm thanh thanh thúy như ngọc thạch va nhau vang lên: "Vậy ta đưa tiễn ngươi về nhà."

Như Phong vô tình gật đầu, dọc theo đường đi cũng không bám lấy cánh tay của Mộc Vấn Trần nữa, một mình nghĩ ngợi lung tung.

Mộc Vấn Trần mấy lần muốn nói lại thôi, muốn hỏi Như Phong rõ ràng đến cùng là vì chuyện gì mà trở thành như thế này, nhưng cuối cùng tất cả lời muốn nói lại hóa thành tiếng thở dài, cái gì cũng không nói ra.

Rất nhanh đã tới Úy Trì phủ, dòng người cũng dần thưa thớt, Như Phong cúi đầu rầu rĩ nói một câu: "Hẹn gặp lại." Lời còn chưa dứt thì người đã xoay đi chuẩn bị bước vào cửa.

Mộc Vấn Trần vội vàng nắm lại tay của Như Phong, nhẹ giọng nói: "Như Phong, ta có chuyện muốn nói với ngươi."

Như Phong nhẹ nhàng giương mắt, úy khuất liếc nhìn Mộc Vấn Trần: "Nói đi." Tâm trạng vô cùng uể oải có phải do biết Mộc Vấn Trần đồng tính luyến ái hay không nữa, nam nhân tốt như vậy, haiz…, rất nhiều tỷ muội nữ nhi không có phúc phận rồi a.

"Như Phong, ngày mai ta phải rời đi nơi khác rồi, chúng ta muốn gặp mặt chắc phải đợi đến nửa tháng sau lúc ngươi nhập học mới có thể gặp được." Mộc Vấn Trần nói một hơi xong, vội quan sát phản ứng của Như Phong.

Như Phong quả nhiên không phụ lòng của Mộc Vấn Trần, cả người nhảy dựng kêu lên: "Cái gì? Ngươi phải đi rồi? Chúng ta vừa mới gặp nhau không bao lâu đâu?"

Mộc Vấn Trần kiên nhẫn giải thích: "Ta còn có việc phải làm, ở thành Càng Châu lâu rồi, không thể kéo dài thêm nữa, không sao đâu, chờ sau khi ngươi nhập học chúng ta có thể gặp mặt rồi, đến lúc đó ta gọi Mộc Đồng làm một vài món ăn mới cho ngươi, như vậy được không?"

Như Phong trừng mắt nhìn, trả lời: "Có thể không được sao? Ngươi có việc muốn làm, đương nhiên ta không giữ ngươi lại nữa, được rồi, nửa tháng sau chúng ta gặp lại."

Hai người nhìn nhau một lúc, Như Phong thấy Mộc Vấn Trần không còn lời gì muốn nói nữa, định chuẩn bị tạm biệt hắn, không ngờ Mộc Vấn Trần kéo cánh tay nàng lại một lần nữa, nhẹ giọng hỏi: "Như Phong, thương thế của ngươi tốt lắm không? Có để lại sẹo hay không?"

Như Phong nhất thời mặt đỏ tới mang tai, len lén nhìn trái nhìn phải, nhỏ giọng nói: "Tốt lắm, tốt lắm, yên tâm, yên tâm, không có việc gì đâu."

Mộc Vấn Trần trong khoảng thời gian ngắn cũng tìm không ra việc gì để nói, hắn vốn không phải là một người thích nói chuyện, đêm nay nói nhiều như vậy đã là khác thường lắm rồi, vì vậy không thể làm gì khác hơn là trơ mắt nhìn Như Phong vẫy tay với mình rồi biến mất nhanh vào phía sau cửa.

Mộc Vấn Trần đứng chờ trong chốc lát rồi mới xoay người chậm rãi rời khỏi Úy Trì phủ.

Hắn không phát hiện thật ra Như Phong đang ở trên tường nhìn theo hướng Mộc Vấn Trần rời đi, lấy tay gạt một cành cây non cản trở tầm mắt mình ra, vẻ mặt buồn bã.

Dục Tuyên từ chỗ khuất đi tới, u ám hỏi: "Thế nào rồi? Như Phong công tử của chúng ta không nỡ xa rời tình nhân sao?"

Như Phong thiếu chút nữa là ngã sấp xuống: "Cái gì tình nhân hay nhân tình hả? Ngươi làm gì mà lên tiếng bất ngờ dọa ta thế?"

"Hừ, nếu không phải sao vẻ mặt của ngươi lại lưu luyến như vậy?" Dục Tuyên hừ lạnh một tiếng, ánh mắt lúc sáng lúc tối, nhãn thần chớp nhoáng không ngừng.

Như Phong đưa tay ngắt xuống một chiếc lá, rầu rĩ nói: "Hôm nay trên đường, vô tình gặp nhau rồi nói chuyện với nhau nhưng không thoải mái, cho nên tâm tình ta không tốt, ngươi đừng chọc ghẹo ta!"

Dục Tuyên thở dài, đi qua sờ sờ đầu Như Phong an ủi: "Bí đao lùn, đừng đăm chiêu ủ dột nữa, vẻ mặt này không hợp với ngươi đâu. Được rồi, ngươi nói đại ca của ta cùng tỷ tỷ của ngươi có khả năng hay không hả?"

Dục Tuyên rõ ràng nói lảng sang truyện khác rất là có hiệu quả, Như Phong quyết định đem buồn bực không hiểu ở đâu ra quăng ra khỏi đầu, chuyên tâm ứng phó với chuyện trước mắt.

"Dục Tuyên, buổi tối hôm nay ở nơi câu đối đèn lồng, ta nhìn thấy Tước ca ca và tỷ tỷ ở cùng một chỗ, ta nghĩ tình cảm của bọn họ sau đêm nay sẽ tiến triển không ít." Như Phong nhớ tới hình ảnh lúc đó cũng cảm giác đã thành công, buồn bực trên mặt cũng bay mất, "Xem ra ta thật là có duyên làm mai mối nha, hai người bọn họ thoạt nhìn thật là xứng đôi, chính là một đôi tuấn nam mỹ nữ đó."

Dục Tuyên thấy mặt Như Phong không còn ủ dột nữa cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ có điều không an lòng giống Như Phong được, nhưng biểu hiện trên mặt vẫn đồng tình: "Hy vọng là thế."

Aii, chỉ hy vọng ca ca không nên đắm chìm quá sâu, Như Phong…Như Phong dù sao cũng là nam nhân thôi a…

Dục Tuyên nhìn kỹ Như Phong, dáng người cao giống mình, nhưng khuôn mặt lại đẹp hơn một chút, nhất là có một đôi mắt to long lanh làm tăng thêm vài phần nữ khí cho hắn, trên trán lại điểm một nốt ruồi son càng thêm phần linh khí, thoáng nhìn qua có lẽ sẽ nghĩ hắn là nữ, nhưng nhìn kỹ một chút, vóc người này, trái cổ này cũng đều nói được đây là nam nhân hàng thật giá thật đến cỡ nào, huống chi, lần trước đã thử kiểm tra, Vũ Yên cũng đã chắc chắn sờ được "mệnh căn tử" nam nhân (là cái giề thì tự hiểu, ta đây rất chong-xáng nha) , cho nên muốn lừa mình dối người cũng không được.

Chỉ có điều, tại sao ca ca lại rơi vào? Hơn nữa nhìn quan hệ sơn trưởng và Như Phong cũng không hề đơn giản.

Đương lúc Dục Tuyên đang tự hỏi, Như Phong cười to: "Hắc hắc, Tước ca ca cùng tỷ tỷ đã trở về, chúng ta ra coi một chút đi."

Dục Tuyên chấn động toàn thân, tinh thần hoảng hốt một lúc nhưng rất nhanh lại phục hồi, trong lòng thầm than: thì ra là vậy, khó trách dù đã nhìn qua vô số mỹ nữ, ca ca chỉ lưu ý đặc biệt với Như Phong mà thôi!

Như Phong cũng không để ý Dục Tuyên ra sa, nhanh nhẹn kéo tay áo của hắn chạy tới trước mặt hai người Dục Tước và Như Tuyết vừa mới bước vào đại sảnh, hắc hắc cười một tiếng: "Các ngươi đã về?"

Có điều Như Phong không nghĩ tới chính là sắc mặt hai vị trước mắt không được tốt lắm, Như Tuyết chỉ nhìn lướt qua Như Phong rồi cúi đầu nói: "Ta về phòng trước."

Dục Tước nhìn Như Tuyết đi rồi mới nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Như Phong, thở dài một hơi, trong mắt hiện lên một tia buồn bã, hai tay đặt sau người, nói: "Ta cũng trở về phòng đây." Nói xong ngẩng đầu bước về phía trước, không quay đầu lại.

Như Phong không hiểu gì hết mà sờ đầu, nghi hoặc nhìn Dục Tuyên: "Dục Tuyên, làm sao mà hôm nay tất cả mọi người điều kỳ quái như vậy?"

Dục Tuyên sắc mặt không tốt, thần tình khó lường quay sang Như Phong, lắc đầu rồi cũng rời đi, bỏ lại Như Phong ngẩn ngơ đứng tại chỗ.

Đang suy nghĩ thì Lâm Dĩ Lam và Úy Trì Tùng cũng trở về, trên mặt bọn họ vốn đang tươi cười, nhưng nhìn thấy Như Phong ngơ ngác đứng ở cửa, mặt thoáng chốc chùng xuống.

Như Phong ủy khuất hỏi: "Cha, nương, các ngươi làm sao vậy?"

Lâm Dĩ Lam hung hăng nhéo mặt Như Phong, nói: "Ngày mai ngươi sẽ có trò hay để mà coi, ai..., hy vọng ngươi không quá bi thảm là được rồi."

Như Phong không hiểu sao là sao, lia ánh mắt cầu cứu sang nhìn Úy Trì Tùng, Úy Trì Tùng mềm lòng, trên mặt cười đến tao nhã: "Không có việc gì, chắc là không có gì đâu, đừng lo lắng quá."

Như Phong vừa nghe, càng thêm lo lắng, bình thường lúc phụ thân nói không có việc gì, thì chắc sự tình sẽ rất nghiêm trọng.

Đêm đó, gần như cả đêm Như Phong không ngủ, sáng sớm thức dậy cùng Úy Trì Hòe Dương luyện công, tinh thần cũng không phấn chấn hơn là bao.

Úy Trì Hòe Dương đánh xong một bộ quyền, lúc này mới nhìn sang Như Phong, hỏi: "Tối hôm qua đã làm gì?"

Như Phong ha ha cười: "Không có việc gì, không có việc gì, chỉ là tối hôm qua ăn nhiều quá cho nên không ngủ được."

Úy Trì Hòe Dương hừ một tiếng, không nói thêm gì nữa, làm Như Phong thở dài một hơi.

Nhưng Như Phong an lòng quá sớm rồi, sau khi dùng xong điểm tâm, Dục Tước và Dục Tuyên liền vội vã rời đi, còn Như Tuyết cũng không ra ăn điểm tâm, Như Phong biết chuyện có gì không đúng rồi, nhưng lúc này cũng không thể trực tiếp đi hỏi Như Tuyết, nên không thể làm gì khác hơn là đợi lúc đến học viện mới hỏi vậy.

Sau khi ăn xong, Úy Trì Hòe Dương giao cho Như Phong làm rất nhiều chuyện, khiến cho nàng bận đến chân không chạm đất, cũng nhờ vậy mà nàng quên luôn chuyện tình của Như Tuyết. Rốt cuộc, mệt mỏi vài ngày sau thì Lâm Dĩ Lam mới mở miệng nói, có người báo cáo cho Úy Trì Hòe Dương nghe chuyện ngày Tết Nguyên Tiêu, Như Phong cùng một người nam nhân có cử chỉ thân mật, không ra thể thống.

Như Phong bừng tỉnh đại ngộ, khó trách gia gia giao ình nhiều việc như vậy hóa ra là muốn mình sớm quen việc trong quân doanh. Tuy nhiên, nàng tự biết mình đuối lý nên chỉ có thể im lặng chịu đựng.

Có lẽ là do Như Phong có biểu hiện thật tốt, cách nhập học vài ngày, Như Phong rốt cuộc cũng được rãnh rỗi, dù vậy nàng cũng không có hứng thú đi khắp nơi chơi, trái lại, nàng ngồi ngây ngốc ở nhà đọc sách viết chữ, giống như Úy Trì Tùng hưởng thụ cuộc sống thanh nhàn.

Đến ngày phải trở về học viện, thái độ Như Phong lại hoàn toàn khác hẳn, rất là hưng phấn đóng gói hành lý, cáo từ người nhà đang lưu luyến không rời, một người một bóng lên đường đến học viện, đương nhiên là cưỡi trên con ngựa Kinh Phong yêu quý tự động quay về của nàng rồi.

***

Tương Châu thành, Phong Hiền Viện.

Mộc Vấn Trần trầm giọng nói: "Chúng ta ra ngoài nhiều ngày như vậy, nơi này có động tĩnh gì không?"

"Bẩm chủ tử, học viện đều đã bị lật tung, nhưng bọn họ vẫn không tìm được thứ gì." Mộc Đồng rất mực cung kính hồi đáp.

"Vậy có tra ra là thế lực phương nào không?" Mộc Vấn Trần biểu tình lạnh lùng, tay phải gõ nhẹ mặt bàn.

"Thuộc hạ vô năng, còn có một thế lực chưa tra ra." Mộc Đồng cuối đầu, thanh âm trầm thấp, ẩn hàm một tia xấu hổ.

Mộc Vấn Trần chau đôi mày anh tuấn, nói: "Thì ra trên đời này còn có chuyện các ngươi không tra ra được, xem ra cần phải tiếp tục quan sát thêm, bất quá lần này chúng ta đi ra ngoài coi như cũng có thu hoạch." Hắn trầm tư, trên mặt điểm tĩnh như thường.

Mộc Đồng thở phào một hơi, chủ tử không trách tội là tốt rồi.

Mộc Vấn Trần đột nhiên hỏi: "Học viện sắp khai giảng rồi phải không?"

Mộc Đồng lặng đi một chút, rồi rất nhanh hồi đáp: "Đúng vậy, còn ba ngày nữa là khai giảng."

"Ừm, vậy mấy ngày này ngươi chuẩn bị một chút, mấy món bình thường Như Phong thích ăn đều làm một ít đi." Mộc Vấn Trần vội vàng phân phó, giọng điệu hơi cao.

Mộc Đồng không tình nguyện mà đáp ứng một tiếng, trong bụng thầm mắng Như Phong một phen, nhưng đối với tình huống trước mắt cũng không hề có biện pháp nào hơn.

Trên đường đến thành Tương Châu, Vân Thiên Trạch vừa nằm vừa ngồi trong cỗ xe ngựa rộng rãi dễ chịu, trong tay cầm một quyển sách đóng bìa cứng, thỉnh thoảng nhìn phong cảnh bên ngoài một cách thờ ơ mà xe ngựa đi ngang qua.

Đối diện hắn là Tiểu Thanh đang bận rộn, đầu tiên hắn lấy ra một cái ấm trà thủy tinh trong suốt long lanh, tạo hình kì lạ đặt trên bàn nhỏ, lại lấy ra thêm một cái cốc thủy tinh lớn có quai cầm đặt kế bên, sau đó rót từ trong ấm ra một dịch thể màu đen mùi thật nồng, tiếp tục xoay người từ một cái ám gian làm bằng gỗ lê lấy ra một cái hộp nhỏ, mở nắp lấy ra một bình sứ nhỏ, đổ ra một viên dược màu xanh, bỏ nó vào trong chất lỏng màu đen, lung lay một cái rồi mới đưa cho Vân Thiên Trạch.

"Thiếu gia, đã đến giờ uống thuốc." Tiểu Thanh nhẹ giọng nói.

Vân Thiên Trạch vươn cánh tay trắng nõn, cầm lấy cái chén, nhẹ nhàng nhận lấy cái ly thổi nguội một chút, lông mày hơi cau lại, chậm rãi nói: "Có chắc là chúng ta gặp được Như Phong ở trên đường hay không?"

Tiểu Thanh khẽ cắn môi, trầm giọng nói: "Đúng vậy thưa thiếu gia, lộ trình của Như Phong công tử thì chúng ta đã nắm trong tay, nhất định có thể gặp được hắn ở trên đường."

"Hắn thật sự là khởi hành một mình?" Vân Thiên Trạch một hơi uống hết chất lỏng ở trong ly mới tiếp tục lên tiếng.

"Đúng vậy, Dục Tước và Dục Tuyên cũng không ở chỗ của hắn, bọn họ chỉ ở thành Càng Châu một ngày sau đó lại đến thành Khinh Châu." Tiểu Thanh suy nghĩ một chút rồi cố ý nói: "Thiếu gia, Tết Nguyên Tiêu ngày đó, Như Phong công tử cùng Mộc Vấn Trần cử chỉ thân mật, ngài xem…"

Vân Thiên Trạch quát: "Đủ rồi! Việc này ta đã biết, không cần ngươi nhắc nhở ta, nếu như ngươi rảnh rỗi nói lời dư thừa như vậy, ta sẽ cho ngươi đến nơi bận rộn hơn."

Tiểu Thanh nhanh chóng quỳ xuống, dập đầu: "Xin lỗi thiếu gia, sau này nô tài không dám nữa, thỉnh thiếu gia đừng đuổi nô tài đi."

Vân Thiên Trạch ném quyển sách trên tay, xốc rèm cửa lên, một hồi sau mới nói: "Không được nhắc lại chuyện này."

Tiểu Thanh được đặc xá, vội vàng bò lên, nhưng ánh mắt lại bao phủ một vẻ ngoan độc.

***

Trên đường đến thành Tương Châu.

Dục Tước và Dục Tuyên cưỡi trên tuấn mã từ từ di chuyển, phía sau là mấy người hộ vệ cũng không nhanh không chậm theo đuôi.

"Ca ca!" Dục Tuyên gọi một tiếng.

Dục Tước thả ngựa cho đi chậm, nghiêng đầu hỏi: "Việc gì?"

"Ca ca, chỉ cần chúng ta đi nhanh hơn một chút là có thể đuổi kịp Như Phong rồi, chúng ta có nên hay không…." Hắn nhìn Dục Tước hỏi.

Dục Tước như đang suy nghĩ cái gì đó, một lát sau mới trả lời: "Khỏi đi, muộn thì cũng muộn rồi."

Dục Tuyên ngẩn người, ánh mắt phức tạp nhìn Dục Tước: "Ca ca, ngươi…" câu tiếp theo không có gì để nói thêm nữa.

Dục Tước làm như không nhìn thấy được vẻ mặt của Dục Tuyên, mắt nhìn thẳng phía trước, hỏi: "Tiểu Tam, ngươi nói cuộc sống của chúng ta ở Phong Hiền viện còn được bao lâu nữa?"

Dục Tuyên cười: "Ca ca, kỳ thật cuộc sống ở Phong Hiền viện rất vui, rất tự do tự tại, có điều chuyện vui rồi rất nhanh sẽ kết thúc, sợ rằng sau này rất khó có cơ hội được như vậy nữa." Ngữ khí rõ ràng là có điểm tiếc nuối.

Dục Tước thở dài: "Đúng vậy, chuyện này rất nhanh rồi sẽ kết thúc, tin rằng cũng không kéo dài được bao lâu. Mọi người đều đợi không được rồi."

"Ca ca, ngươi đến cùng là đã hạ quyết tâm chưa?" Dục Tuyên thấy Dục Tước trầm mặc, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục hỏi .

Mặt Dục Tước trầm xuống, sắc mặt không đổi, nói: "Tiểu tam, kỳ thật ngươi có thể tự mình làm."

Dục Tuyên nhanh chóng lắc đầu: "Ca ca, ta không thích hợp!" Nói xong lại bổ sung thêm một câu: "Năng lực của ta ta hiểu rõ, nhưng ta mong ngươi sẽ làm, không những ta, rất nhiều người khác cũng hy vọng là ngươi."

Dục Tước thấy hắn đề cập tới chuyện cũ, trong lòng có chút xúc động, mạnh mẽ vung roi quất xuống mông ngựa, ngựa hí lên một tiếng, tung vó điên cuồng chạy.

Dục Tuyên cũng vội vàng đuổi theo, nhìn bóng lưng thẳng tắp phía trước, tựa hồ như có thể mang vác vô số gánh nặng, lại tựa hồ không chịu nổi một đòn. Dục Tuyên cảm thấy buồn bã, ca ca, ngươi trốn tránh không được đâu, cho dù hôm nay ta không bức ngươi, người khác cũng sẽ bức ngươi, cũng đều phải lâm trận xông pha, không bằng chính mình nắm quyền chủ động.

Cuộc sống của Như Phong có chút tiêu dao, chính là phi ngựa thật nhanh, ăn cơm rồi nghỉ ngơi, trên đường tình cờ nhấc tay cứu một hai người bị cướp, có điều lần này, Như Phong không có tâm tình cùng người khác nói chuyện, không ngừng tự suy nghĩ tâm sự của mình.

Tới lúc ở lối rẽ lại gặp Vân Thiên Trạch.

Như Phong vui vẻ nhảy xuống ngựa, tiến vào xe ngựa hoa hoa lệ lệ của Vân Thiên Trạch, thị vệ bên cạnh cũng không ngăn trở, chỉ có điều sắc mặt của Tiểu Thanh có chút không tốt.

"Thiên Trạch, đã lâu không gặp, ngươi hình như ngày càng đẹp hơn, trên mặt cũng có chút huyết sắc rồi." Như Phong cười tủm tỉm nói, không chút khách khí cầm điểm tâm trên bàn trà nghênh ngang bỏ vào miệng.

Vân Thiên Trạch rót một ly trà cho nàng đưa qua, rồi cười nói: "Ăn từ từ."

Như Phong ô ô gật đầu, nuốt vào thức ăn trong miệng rồi mới nói: "Điểm tâm nhà các ngươi ngon thật."

Vân Thiên Trạch vẫn cười như trước, ôn nhu nói: "Vậy thì ngươi ăn nhiều một chút đi, dù sao ta cũng không thích ăn cái này."

Như Phong vừa nghe xong cũng không khách khí, bụng nàng cũng đang đói đây, hơn nữa mùi vị điểm tâm này thật sự rất là ngon lắm.

"Ha ha, không nghĩ là tới chỗ này gặp lại ngươi." Sau khi đã bổ sung xong năng lượng, Như Phong mới có hứng đàm tiếu.

"Đây là do chúng ta hữu duyên." Vân Thiên Trạch tiếp lời.

"Không sai! Nhưng Dung Ức Ảnh lại không hữu duyên với chúng ta, lần này đi cũng chưa gặp phải hắn, ngày nghỉ cũng không liên lạc với hắn được, ôi, hắn cũng không chịu nói cho ta biết địa chỉ, muốn viết thư cho hắn cũng không được." Như Phong thở dài nói.

"Không sao, sau khi tới thành Tương Châu là có thể nhìn thấy hắn rồi." Vân Thiên Trạch an ủi nói.

"Thì vậy mà." Như Phong cười tươi, bắt đầu nói sang những chuyện khác.

Hai người trên đường cười nói vui vẻ, hai ngày sau cuối cùng cũng đến được thành Tương Châu.

Như Phong nhìn con đường lên núi tới học viện, rất tự giác cầm hành lý giúp Vân Thiên Trạch, cao hứng nói: "Chúng ta rốt cuộc đã trở lại học viện rồi!" Trong lòng tràn đầy vui sướng, xem ra đêm nay có thể đi gặp Mộc Vấn Trần rồi, nghĩ đến tay nghề của Mộc Đồng, Như Phong vui vẻ một hồi.

Vân Thiên Trạch nhìn thấy bộ dạng Như Phong vui vẻ, cũng không kìm được mà vẻ mặt thả lỏng ra.

71. Q.1 - Chương 71: Tươi Cười

Edit: Nhoktho

Beta: Lan Hương

Sau khi quay lại học viện, Như Phong đi dạo xung quanh chào hỏi các bạn học khác, tán ngẫu cùng mọi người một hồi rồi mới bắt đầu sắp xếp đồ đạc. Như Phong nhìn căn phòng đã tích đầy bụi bậm, ca thán thở dài.

Ô ô… Vì sao giờ này tên Dục Tuyên còn chưa đến? Bằng không có thể bắt hắn lao động rồi a? Ví dụ như cái chuyện linh tinh này.

Lúc Như Phong đang tức tối thì phát hiện Vân Thiên Trạch đã đứng ngay cửa phòng của nàng.

Như Phong ngạc nhiên: "Thiên Trạch, ngươi không thu dọn phòng mình sao?"

Vân Thiên Trạch chớp chớp mi, nói điều đương nhiên: "Ta chờ Dục Tước đến dọn dẹp mà, bình thường phòng của bọn ta đều do hắn làm hết." [Tội anh Tước chưa T_T]

Như Phong hâm mộ nhìn hắn: "Thiên Trạch, phòng của bọn ta đều là do mình ta dọn dẹp, Dục Tuyên thì chỉ ngồi làm ông chủ."

"Vậy sau này ngươi không cần dọn dẹp nữa, ta có thể kêu Tiểu Thanh đến giúp đỡ cho." Vân Thiên Trạch gấp gáp nói.

Như Phong vội vàng lắc đầu, giỡn chơi sao, bây giờ Tiểu Thanh đang có thành kiến gì đó với mình, bình thường gặp nhau đều xụ mặt, hoàn toàn không giống với sự nhiệt tình ban đầu, bây giờ mà kêu hắn tới đây, không phải muốn thấy người ta kinh bỉ mình sao?

"Không cần đâu, chuyện nhỏ này ta có thể tự làm." Như Phong khéo léo từ chối rồi còn nói thêm: "Thiên Trạch à, bằng không ta sẽ giúp ngươi dọn dẹp phòng trước nha, thân thể của ngươi không khỏe mạnh cường tráng như ta, có lẽ giúp ngươi xong đi đã, bên này thì bọn ta cũng không vội gì."

Vân Thiên Trạch cũng không khước từ, liền gật đầu ngay. Như Phong đóng cửa cẩn thận rồi đi qua sân bên cạnh.

Đang dọn dẹp...

"Lại đây, Như Phong, đây là trà mật ong do Tiểu Thanh pha, ngươi uống một hớp đi, nghe nói có thể dưỡng dung nhan." Vân Thiên Trạch thấy Như Phong đang ra sức lau cái bàn, liền bưng một ly trà mật đưa cho Như Phong, cái ly trong suốt sáng long lanh, nước trà bên trong thoạt nhìn mê người đến cực điểm, Như Phong nhịn không được sự hấp dẫn của nó.

Vừa tính đón nhận thì Vân Thiên Trạch liền lắc đầu: "Không được, tay của ngươi bẩn, ta giúp cho ngươi."

"Được." Như Phong nhìn giẻ lau trong tay mình, gật đầu đồng ý.

Vân Thiên Trạch tươi cười hớn hở, phấn khởi vui mừng mà đưa cái ly đến bên miệng của Như Phong, nhẹ giọng nói: "Uống đi, uống đi."

Như Phong vừa uống vừa nghĩ, sao giọng điệu này giống như mụ phù thủy dụ dỗ hại người vậy trời?

"Bộp bộp bộp" tiếng vỗ tay từ cửa truyền đến, Như Phong và Vân Thiên Trạch cùng quay đầu nhìn lại.

Dục Tuyên đang tựa vào cửa, khóe môi nhếch lên một nụ cười quỷ quái: "Ha ha, ca ca, đây là một cặp vợ chồng hạnh phúc đó." [bắt gian tại trận :">]

Dục Tước khuôn mặt đen thui nhìn Như Phong và Vân Thiên Trạch nhưng không nói một câu nào.

Như Phong cũng mặt đen thui nhìn Dục Tuyên, cả giận nói: "Tên tiểu tử này, sao lại nói như vậy hả?" Vừa nói vừa nhào tới, cầm cái giẻ lau trong tay chà lên mặt hắn.

"Aaa —— cái tên dơ bẩn này, ngươi dám lấy cái giẻ dơ lau lên mặt của ta, ta sẽ không để yên cho ngươi!" Dục Tuyên vội vàng chạy trốn ra ngoài.

Như Phong cũng đuổi theo, hai người không thi triển khinh công chỉ dùng sức thường.

Vân Thiên Trạch và Dục Tước ở lại cùng trầm mặc, một lát sau, Vân Thiên Trạch mới lên tiếng: "Ngươi đã tới rồi?"

Dục Tước yên lặng gật đầu, không nhìn Vân Thiên Trạch, chỉ để hành lý của mình xuống, rồi sau đó tiếp tục công việc đang dở của Như Phong.

Vân Thiên Trạch yên lặng nhìn một hồi rồi mới xoay người nhìn về phía hai bóng dáng nhảy nhót trong viện, trong mắt lóe một tia sáng mà người khác không thể đoán là ý gì.

Như Phong cuối cùng không địch lại thể lực Dục Tuyên, hổn hển thở: "Thôi được, thôi được, ta nhận thua, ngươi thắng rồi!"

Dục Tuyên cười hả dạ, những lần hắn thắng được Như Phong kể ra rất ít, vì vậy liền nhếch môi nói: "Vậy ngươi mau nhanh theo ta trở về phòng mà dọn dẹp đi, thật là, phòng của mình không quét dọn lại đến quét dọn cho người khác, ngươi tốt vậy!"

Như Phong ngẩng đầu nói: "Đừng có quên ca ca ngươi cũng ở phòng đó nha."

"Nhưng sao ta thấy ngươi làm việc rất là vui vẻ mà, mau cùng ta trở về phòng thôi!" Vừa nói xong liền tóm lấy cổ áo của Như Phong, lôi Như Phong sềnh sệnh trở về.

Như Phong thê lương nhìn về phía Vân Thiên Trạch và Dục Tước cầu cứu: "Tước ca ca, Thiên Trạch, cứu mạng ta với!"

"Hắc hắc, ngươi nên ngoan ngoãn theo ta đi về." Dục Tuyên sằng sặc cười quái dị.

Kiểu cười này ý như chuyện này không liên quan tới các người.

Vân Thiên Trạch nhìn bóng dáng bọn họ biến mất sau cửa, nhỏ giọng nói: "Cuộc sống của chúng ta thế này có thể kéo dài được bao lâu?" Thanh âm trầm thấp, gần như không thể nghe thấy.

Gần tối, Như Phong chạy tới chỗ của Mộc Vấn Trần.

"Ô hô... Vấn Trần, hôm nay ta bị người khác bắt nạt." Như Phong lúc lắc cánh tay đang đánh đàn của Mộc Vấn Trần làm bộ muốn khóc.

Mộc Vấn Trần khuôn mặt đầy ý cười, có thể thấy tâm trạng đang vui vẻ nói: "Ai dám bắt nạt ngươi vậy?"

Như Phong cong môi lên, lắc lắc cánh tay hắn: "Là Dục Tuyên, hắn bắt ta dọn dẹp cả buổi trưa, phòng kí túc xá của bọn ta đã được lau rất sạch sẽ."

Mộc Vấn Trần cầm tay Như Phong nhìn một hồi mới nói: "Có cần ta giúp ngươi giáo huấn hắn hay không?" [Á, lạm dụng chức quyền, người xấu!*cắn khăn*]

Như Phong trừng mắt to: "Ngươi có thể sao?"

Mộc Vấn Trần lộ nụ cười bí hiểm nói: "Chỉ cần ngươi muốn là có thể được."

Như Phong nhìn hắn chăm chú một hồi nhưng không phát hiện được gì, vậy nên bĩu môi nói: "Bỏ đi bỏ đi, sau này ta sẽ tự mình trả thù."

Như Phong và Mộc Vấn Trần ở đình nghỉ cùng nói chuyện và ngắm cảnh, cuối cùng mới xuống phía dưới dùng cơm chiều.

"Mộc Đồng, lâu rồi không gặp, thức ăn của ngươi vẫn ngon như vậy." Cắn một miếng thịt mềm, Như Phong khen luôn mà không tiếc lời.

Mộc Đồng nghiêm mặt, không trả lời.

Như Phong cũng không để ý tới, nhìn thẳng Mộc Vấn Trần nói: "Vấn Trần, tư thế của ngươi ăn cơm thật là đẹp mắt!"

Cánh tay Mộc Vấn Trần đang gắp rau bỗng nhiên hạ xuống, nói: "Ngươi nên ăn nhanh một chút đi."

"Hì hì, ngươi lại xấu hổ sao?" Như Phong hì hì cười.

Mộc Đồng càng nghiêm mặt hơn, nói: "Nhanh ăn đi, nếu không đồ ăn sẽ nguội hết."

Như Phong lúc này mới ngoan ngoãn ăn cơm.

Lúc ăn gần xong, Mộc Vấn Trần đột nhiên nói: "Như Phong, vào lúc đêm khuya, có một số việc không nên quá tò mò."

Như Phong im lặng nhìn Mộc Vấn Trần, theo trực giác thì nàng rất tin tưởng Mộc Vấn Trần, nhưng chuyện này rốt cuộc có nên nói với hắn hay không? Nhìn đôi mắt thâm thúy của hắn, cùng khuôn mặt tuyệt mỹ, Như Phong rốt cuộc hạ quyết tâm.

"Vấn Trần, có phải là chuyện về thứ bảo bối gì đó không?"

Mộc Vấn Trần và Mộc Đồng cả kinh mà nhìn khuôn mặt tỏ vẻ vô sự của Như Phong.

Như Phong cười khổ: "Chẳng lẽ không đúng sao?"

Một hồi lâu, Mộc Vấn Trần mới nói: "Là Úy Trì tướng quân nói cho ngươi biết sao?"

Như Phong gật đầu.

Mộc Vấn Trần trầm mặc một hồi, mới nói: "Mặc kệ như thế nào, ngươi vẫn không cần lo chuyện này, nếu ngươi dính dáng vào thì không tốt đâu."

Như Phong không gật đầu vì gia gia muốn mình bảo vệ Dục Tuyên và Dục Tước, cho nên bọn họ mà gặp nguy hiểm thì mình vẫn phải ra tay.

"Vấn Trần, ngươi nói xem, bảo bối kia thật sự rất quan trọng như vậy sao? Đáng giá để nhiều người tranh đoạt như vậy?" Như Phong nhớ tới tiếng động trên nóc nhà buổi tối, còn thường xuyên phát hiện vết máu

ở một góc nào đó trong học viện, có một lần Như Phong nằm phơi nắng trên thảm cỏ, lại thấy một ngón tay bị cắt đứt, cùng một con mắt [trời ơi, ghê quá], lúc ấy nàng ói muốn ra cả mật xanh luôn, từ đó về sau, nàng không bao giờ nằm trên bãi cỏ học viện như vậy nữa.

Mộc Vấn Trần vẻ mặt bình tĩnh nói: "Tóm lại trên đời này có rất nhiều kẻ tham lam, đối với truyền thuyết về bảo vật như vậy, đương nhiên sẽ không từ thủ đoạn nào mà chém giết, thật ra rất bình thường."

Như Phong lắc đầu, lại không nhịn được lo lắng hỏi: "Vấn Trần, ngươi ngươi cũng sẽ bị nguy hiểm hay sao?" Dù sao nơi này là chỗ của hắn, nên người khác muốn tìm bảo vật, đều sẽ nghĩ đến nơi ở của hắn. Như Phong suy nghĩ như vậy, không nhịn được liền quan sát xung quanh một hồi, tóm lại cảm giác trong lùm cây hay bụi cỏ lúc nào cũng có thể nhảy ra một người nào đó.

Mộc Vấn Trần nhìn Như Phong nói: "Yên tâm đi, ta không có việc gì đâu, thời gian đã lâu như thế, có chuyện gì thì cũng đã xảy ra rồi, không chờ tới bây giờ đâu, bây giờ ta chỉ sợ là vì bảo bối này mà xảy ra chiến tranh."

Như Phong kinh ngạc, không hiểu sao Mộc Vấn Trần và mình lại đi sâu vào đề tài này.

Lại thấy Mộc Vấn Trần tiếp tục nói: "Như Phong, nếu có chiến tranh, ngươi sẽ tham chiến sao?"

Như Phong cúi đầu, không chút do dự nói: "Đương nhiên là đi, cho dù bản thân không muốn đi, gia gia của ta cũng sẽ không đồng ý." Thực tế là lần này Úy Trì Hòe Dương đã muốn cho Như Phong nghỉ học, sau đó vào quân ngũ tập luyện, tại vì người cảm thấy Như Phong không giống một nam nhân, trên người lại không có khí khái nam tử hán, nên muốn đưa Như Phong nhét vào chiến trường tôi luyện một phen.

Đương nhiên, Như Phong thầm nghĩ, nếu như trên người mình có hào khí của nam tử như gia gia muốn thì cha mẹ mình không cần lo lắng như vậy rồi.

Mộc Vấn Trần với người qua gắp một cái đùi gà bỏ vào bát Như Phong nói: "Phải đi thì cứ đi, nam nhân mà đã tôi luyện qua chiến trường rồi thì chẳng còn là nam nhân tao nhã nữa, ngươi đi cũng tốt, ta chỉ sợ ngươi không chịu được máu tanh trên chiến trường.

Như Phong kinh hỉ mà nhìn đùi gà trong bát, cố gắng không để chảy nước miếng vì xúc động, vừa rồi Mộc Đồng cường ác cứ nhìn chằm chằm vào đùi gà, làm hại nàng không dám để ý đến nó, không ngờ bây giờ Mộc Vấn Trần đã gắp nó ình, hắc hắc, Mộc Vấn Trần đúng là đi guốc trong bụng mình, rất hiểu được tâm ý của mình. [^o^]

Nghĩ vậy, Như Phong liền nhìn Mộc Đồng với ánh mắt khiêu khích, Mộc Đồng bị kích động đến nỗi tay cầm chiếc đũa nổi cả gân xanh.

Mộc Vấn Trần cũng nhìn thấy được việc này, nhưng chỉ lắc đầu, trong mắt đầy ý cười làm say lòng người.

Như Phong phục hồi tinh thần lại, đột nhiên nói: "Chẳng lẽ Vấn Trần ngươi trước kia cũng đã từng đánh giặc sao?"

Lần này Mộc Vấn Trần chưa đáp lời, Mộc Đồng đã lớn tiếng nói: "Cái đó là đương nhiên, năm đó chủ tử ta lãnh binh làm cho …" Trong mắt đầy hưng phấn.

"Mộc Đồng!" Mộc Vấn Trần thản nhiên gọi một tiếng tên của hắn, lập tức Mộc Đồng như bị tạt gáo nước lạnh, ũ rũ giống dưa chua bị héo, nhỏ giọng nói: "… thất bại thảm hại."

Như Phong ai oán nhìn về phía Mộc Vấn Trần: "Tại sao ngươi không cho hắn tiếp tục nói cho hết, chuyện này cũng không phải là chuyện gì dọa người ta."

Mộc Vấn Trần nhàn nhạt cười, không nói, còn Như Phong thì ngẩn người, quên mất vừa rồi định hỏi cái gì, chỉ sững sờ mà nhìn Mộc Vấn Trần.

Như Phong định thần lại, xấu hổ mà dụi dụi hai mắt của mình, thật là, bị sắc dụ dỗ rồi, còn mình lại dễ dàng bị hạ gục, thật là, một người bình thường không cười tại sao khi cười lên lại đẹp như vậy? Giống như mình thường xuyên cười, nhìn khá đẹp, nhưng bởi vì thường xuyên cười nên tất cả mọi người nhìn mãi thành quen, không còn đáng giá nữa. Aiz, sớm biết như vậy trước kia nên giả bộ như một ngọn núi băng,

nói không chừng mình có thể câu dẫn Mộc Vấn Trần, sau đó làm cho hắn yêu mình, yêu tới khi dù biết mình là nữ cũng không để ý, như vậy có thể đảo ngược hướng tư tưởng [yêu nam nhân] của hắn rồi.

Như Phong nghĩ như vậy, liền không nhịn được hắc hắc cười không ngừng.

Mộc Vấn Trần lắc đầu, biết là suy nghĩ của Như Phong đã bay bổng về phương nào rồi, aiz, tiểu gia hỏa này, còn nhỏ thế, nếu như lớn hơn một chút nữa, trưởng thành thêm một chút nữa thì tốt quá rồi, như vậy mình có thể… [suy nghĩ tăm tối =.=]

Như Phong lần nữa định thần lại nói: "Vấn Trần nè, ta hỏi ngươi một vấn đề, nếu như ta là nữ, vậy ngươi có phải sẽ không khuyên bảo ta đi đánh trận hay không?" Lời của nàng cắt đứt suy nghĩ của Mộc Vấn Trần.

Mộc Vấn Trần nhìn vào khuôn mặt của Như Phong rồi nói: "Nếu như ngươi là nữ, ta sẽ đem ngươi giấu ngay lập tức." [hô hô, hô hố, hu hú…ôi, MVT yêu quý của ta]

Mặt Như Phong liền nóng như lửa, vội vàng cúi đầu, nàng đang nghĩ xem Mộc Vấn Trần nói những lời này có nghĩa là tỏ tình hay không, nàng thật hận mình bây giờ không thể nói ngay cho hắn biết: mình chính là nữ nhân.

Lần đầu tiên, Như Phong cảm thấy mình thật sự là một nữ nhi.

Mộc Vấn Trần lại nói: "Đáng tiếc ngươi không phải, nên sẽ không có từ nếu." Nhìn Như Phong cúi đầu, ánh mắt Mộc Vấn Trần lấp lánh nói, "Như Phong, ngươi vẫn không nên ra chiến trường."

Như Phong cuối cùng mới đè xuống được cảm gíac kì quái lúc nãy, nghe vậy thì nói: "Đây vốn không phải quyết định của ta, còn phải xem ý của gia gia." Gia gia nhà mình là người kiên cường, quyết đoán, ở nhà thì Như Phong không được có ý kiến đâu, Như Phong lại thầm thở dài một tiếng.

Sau khi ăn bữa cơm với thời gian thật dài, cuối cùng Như Phong cũng cảm thấy mỹ mãn, có ý định cáo từ.

Mộc Vấn Trần suy nghĩ một hồi rồi nói: "Ta tiễn ngươi."

"Tốt quá!" Như Phong vui vẻ rồi vội vàng khoác cánh tay Mộc Vấn Trần.

Mộc Đồng ở phía sau nhìn đến co quắp khóe miệng, vẻ mặt âm u tăm tối nhìn chằm chằm vào lưng của Như Phong, xem ra, chủ tử thật sự bị tên Như Phong ẻo lả này mê hoặc mất rồi, nhìn xem kìa, bây giờ chủ tử anh minh thần võ đã biến thành một tên ngốc nghếch rồi, Như Phong tiểu tử kia muốn làm gì thì chủ tử liền hùa theo hắn, mặc dù chủ tử như vậy vui vẻ hơn không ít, nhưng… nhưng dù sao cũng không thể nhìn quen được, bởi vì chủ tử lạnh như băng trước kia vẫn tốt hơn nhiều.

Như Phong cảm thấy sống lưng lành lạnh, tê tê dại dại, vì vậy nói: "Vấn Trần, có người đang nghĩ xấu về ta đấy." Kỳ thật Như Phong đã sớm cảm giác được ánh mắt bất thiện của Mộc Đồng, giác quan của nàng luôn luôn nhạy cảm, đặc biệt trong khoảng thời gian này do công lực của mình tăng cao.

Mộc Vấn Trần giận tái mặt, bóng cây che rợp khuôn mặt hắn, âm u một mảnh, cho nên Như Phong không nhìn thấy.

"Yên tâm, có ta ở đây, sẽ không sao."

Như Phong cười cười, nói: "Đêm nay dĩ nhiên có sao đấy, bây giờ là mùa xuân rồi, sau này hoa cỏ hai bên đường sẽ um tùm, cũng nên dọn dẹp đi, ta thích chúng, xanh xanh mát mát làm cho tâm tình ta thoải mái hơn."

"Hội trưởng đi nào, nhanh!" Mộc Vấn Trần phụ họa nói.

Trên đường hai người vừa đi vừa tán dóc, đoạn đường ngắn ngủn mà đi mất gần một tiếng.

"Ta phải quay về kí túc xá." Như Phong nhìn Mộc Vấn Trần, nhỏ giọng mà nói.

Mắt Mộc Vấn Trần long lanh, xoa xoa đầu Như Phong rồi nói: "Về đi, ngày mai gặp lại."

Như Phong nhếch miệng lên: "Nhưng mà ngày mai phải đi học rồi, haiz, thật là muốn trốn học luôn." Nói xong mới nhớ ra vị đứng trước mặt mình chính là sơn trưởng Phong Hiền viện nên lập tức che miệng.

Mộc Vấn Trần cũng không nói gì, chỉ nắm cổ tay của Như Phong, một lát sau mới buông ra nói: "Về đi."

Như Phong gật đầu, cũng không để ý tới động tác của Mộc Vấn Trần, chỉ là trên mặt có chút nóng rần, cảm thấy cổ ta bị nắm đã nóng rực, vì vậy vội vàng phất tay rồi xoay người rời đi, không dám quay đầu lại.

Mộc Vấn Trần thấy Như Phong đi vào sân rồi, lúc này mới quay trở về. Trên mặt, không nhịn được mà nở nụ cười thật tươi, may mắn là bầu trời đã tối đen, bằng không sẽ hù chết người cùng nên, suy nghĩ lại một chút, một người quanh năm suốt tháng không có một nụ cười, lần này đột nhiên có một nụ cười tươi như thế, vậy còn không dọa người sao?

Lúc Mộc Vấn Trần trở về phòng, nét cười trên mặt còn chưa thu lại.

Mộc Đồng buông ấm trà xuống, không nhịn được hỏi: "Chủ tử, ngài cười cái gì?"

Mộc Vấn Trần nhìn Mộc Đồng rồi nói: "Không có gì, chỉ vì tâm trạng ta đột nhiên tốt hơn mà thôi."

Mộc Đồng im lặng, nhưng sắc mặt có chút cứng ngắc, không phải là quan hệ của Như Phong và chủ tử nhà mình tốt như vậy rồi sao?

Như Phong trở về túc xá, Dục Tuyên còn chưa ngủ, thấy Như Phong trở về, trên khuôn mặt trắng trẻo lại có chút ửng hồng, vì vậy liền giễu cợt: "Sao, rốt cục đã trở về rồi?"

Như Phong nhìn Dục Tuyên, lúc này mới nhớ tới chuyện của Dục Tước, vì vậy cũng không so đo hắn chọc ghẹo, nói: "Tuyên ca ca." Gọi một tiếng thật ngọt.

Dục Tuyên nhất thời từ trên giường nhảy dựng lên, nói lớn: "Nói ngọt ngào như vậy, nhất định không phải chuyện tốt gì, có chuyện thì nói nhanh đi, ta không để ý tới lời ngon tiếng ngọt của ngươi đâu." Chỉ ca ca mới có thể thích bộ dạng này của ngươi.

Như Phong bĩu môi, nhất thời cảm thấy không thú vị nữa vì vậy nói: "Dục Tuyên, ngươi nói xem ca ca ngươi gần đây có phải là tâm trạng không tốt không? Nếu không sao hôm nay nhìn thấy ta cũng không vui vẻ, có phải là vì chuyện tỷ tỷ của ta hay không? Ngươi không biết đâu, sau khi các ngươi đi tâm trạng của tỷ tỷ ta cũng không tốt, ngươi thấy có phải liên quan đến Tước ca ca hay không?" Nhắc đến chuyện này, Như Phong liền cảm thấy có chút phiền não, trước hôm đến trường học mấy ngày, cha mẹ luôn bắt mình tới để hỏi chuyện Dục Tước và Như Tuyết, nhưng mà mình cùng đâu có biết sự tình của bọn họ, ngày đó mình đi cùng với Mộc Vấn Trần, chuyện của bọn họ thì ít can dự vào.

Mặt Dục Tuyên trầm xuống nói: "Ngươi không nên xen vào việc của người khác, ca ca ta như thế nào thì hắn mới tự biết."

Như Phong oan ức nhìn hắn: "Không phải là ta lo lắng cho hắn sao? Trước kia hắn không phải như vậy mà."

Dục Tuyên chịu không được vẻ mặt của Như Phong, vội nói: "Ôi, qua vài ngày là tốt thôi, không có việc gì đâu, ngươi nhanh đi tắm rồi ngủ đi."

Vì vậy, Như Phong không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn chạy đến sau núi tắm trong nước lạnh.

Buổi tối, Như Phong không biết là vì mệt nhọc quá độ hay là tinh thần quá vui vẻ mà sao cũng ngủ không được, nhưng vì tinh thần của ngày mai, nên Như Phong vẫn phải nhắm mắt lại làm bộ mình đã ngủ rất lâu.

Không biết qua bao lâu, Như Phong mơ mơ màng màng mà ngủ thiếp đi, phát ra tiếng hít thở trầm ổn.

Không lâu, trong phòng vốn yên tĩnh lại có động tĩnh.

"Như Phong… Như Phong…" Dục Tuyên kêu nhỏ vài tiếng.

Như Phong bên kia không nhúc nhích.

"Như Phong…" Dục tuyên lại kêu nhỏ một tiếng.

Ánh trăng trong veo như nước từ cửa sổ chiếu xuống, chăn mền Như Phong vẫn không di chuyển một chút.

Vì vậy, Dục Tuyên sột sột soạt soạt rất nhanh chuẩn bị một hồi, rồi đẩy cửa đi nhanh ra ngoài.

Lúc này, Như Phong bỗng nhiên ngồi dậy, cau mày tự nghĩ một hồi, nhớ tới lời dặn dò của gia gia, vẫn có ý định đi nhìn xem một chút.

Vì thế đẩy chăn mền ra, mặc bộ áo đen và mặt nạ đã chuẩn bị trước đó đeo vào, bình tĩnh rời khỏi phòng.

Trên đường đi, Như Phong nghiêng tai lắng nghe động tĩnh của Dục Tuyên một hồi, lúc này mới lén lút đi theo phía sau của hắn.

72. Q.1 - Chương 72: Thái Tử

Edit: Cẩn

Beta: Lan Hương

Trên đường đi, Như Phong luôn luôn ẩn giấu hành tung theo sát Dục Tuyên, lặng yên không gây ra một tiếng động nào.

Bây giờ chỉ mới vào xuân, khí trời se se lạnh, trên bầu trời đêm chỉ có một mảnh trăng khuyết cùng vài ngôi sao nhỏ, trong không khí thoang thoảng mùi cỏ xanh thơm mát, Như Phong kìm nén cảm giác muốn ngáp một cái, mặt khác trong lòng lại âm thầm chửi mắng tên Dục Tuyên này lựa lúc này mà ra ngoài làm chi.

Dọc theo đường quanh co ngoằn ngoèo, xuyên rừng, băng qua đình viện, cuối cùng Dục Tuyên cũng dừng lại.

Như Phong nhìn thấy hóa ra là Tàng thư các của Phong Hiền viện, Tàng thư các chỉ có hai tầng lầu, ngày thường chỉ mở tầng dưới cho các đệ tử cùng phu tử mượn sách, tầng hai thì đóng cửa quanh năm, ổ khóa lối lên lầu hai cũng đầy rỉ sắt, bây giờ lầu hai chắc cũng đóng đầy tro bụi rồi.

Tuy nhiên, Như Phong nhìn thấy nhiều bóng đen thấp thoáng trên lầu hai thì cảm giác được nơi này chính là nơi cất giấu bảo vật, Tàng Kinh các của Thiếu Lâm tự người ta không phải có rất nhiều võ lâm bí kíp sao? Chẳng qua là có nhiều cao thủ canh gác mà thôi.

Chỉ thấy Dục Tuyên ban đầu đứng ở dưới lầu quan sát, sau đó mới nhún người nhảy lên, cuối cùng cẩn thận đẩy cửa, thân pháp nhẹ như chim yến, không phát ra bất kì âm thanh thừa thải nào. Như Phong thầm than: hóa ra thân thủ của Dục Tuyên lợi hại như vậy.

Như Phong suy nghĩ một chút, quyết định đi theo, mũi chân điểm nhẹ, khởi động chân khí, tung người bay lên, nhẹ nhàng chạm xuống sàn gỗ. Lúc này, Như Phong cúi người, nên mới phát hiện dưới sàn nhà có mấy cái lục lạc, trên cửa sổ cũng gắn vài vật nho nhỏ phát ra âm thanh, chỉ cần lực đạo của ngươi nặng một chút, toàn bộ lầu hai sẽ vang động.

Như Phong nhìn Dục Tuyên đang loay hoay lục lọi chung quanh, đoán rằng Dục Tuyên hẳn là đã biết chuyện này lâu nên động tác mới quen thuộc như vậy. Hơn nữa, nếu Như Phong không nhìn lầm, trận thế ngoài cửa kia cũng ẩn chứa ngũ hành bát quái, hiện giờ Như Phong cũng không có ý định vào trong, vì nàng không hiểu nhiều về mấy thứ đó, với lại không biết bên trong còn có cái bẫy nào không, dù sao nàng chỉ cần biết Dục Tuyên ở bên trong an toàn là được.

Chẳng biết bao lâu nhưng cảm giác chờ đợi thật là không dễ chịu chút nào, hai mắt Như Phong nhìn chăm chú xung quanh, đôi khi nhìn thấy một hai người vận hắc y che mặt cũng nhảy lên, Như Phong đều là tiên hạ thủ vi cường [ra tay trước, chiếm lợi thế], lén lút đem người giải quyết sạch sẽ, sau đó thả người xuống chỗ đất không có lục lạc, cũng may mấy người đó võ công cũng không cao, chỉ có khinh công là có chút lợi hại, còn Như Phong vừa ra tay chính là mê dược vô sắc vô vị, cho nên mới có thể giải quyết hết.

Đương nhiên, Như Phong hiện tại cũng không biết võ công của bản thân cao thấp thế nào, trải qua một kỳ nghỉ lễ toàn là huấn luyện cùng huấn luyện, thân thủ của Như Phong đã tiến bộ rất nhiều, nhưng tiến bộ tới bậc nào, Vô Tình Kiếm và Úy Trì Hòe Dương đều chưa từng nói nên Như Phong cũng không rõ.

Cuối cùng, ngay lúc Như Phong vừa giải quyết xong hai người thì Dục Tuyên rốt cục cũng cẩn thận từ bên trong đi ra.

Thật cẩn thận, hai người một trước một sau nhảy xuống lầu các, chạy về hướng ký túc xá.

Nhân lúc Như Phong tưởng rằng có thể trở về phòng ngủ thì phía trước bất ngờ xuất hiện ba hắc y nhân! Trang phục mặc trên người cùng Như Phong không khác là mấy, đều là loại trang phục không ra người nào.

"Để lại vật trong người của ngươi!" Một tên hắc y trong đám quát.

Như Phong thấy thế, thân hình chợt vụt đi, cẩn thận nhảy lên thân cây bên cạnh, ẩn thân kỹ càng. Nàng cũng muốn nhân cơ hội này nhìn xem võ công của Dục Tuyên đã đạt đến trình độ nào, tuy bình thường cùng nhau đùa giỡn hắn luôn không bằng mình, nhưng nhỡ đâu đó là do hắn cố ý che giấu thực lực thì sao?

Hơn nữa, tự nhiên xuất hiện nói không chừng lại phá hư chuyện của người ta, vì vừa rồi Như Phong phát hiện có người theo sau mình nhưng có vẻ hắn không có gì ác ý nên Như Phong cũng không để ý tới.

Lúc Như Phong còn đang tự hỏi thì mấy người phía dưới đã dụng khẩu không xong mà động thủ.

Chỉ thấy hai đấm tay của Dục Tuyên vùn vụt, tựa như kinh phong bạo vũ [gió lốc mưa to] đánh tới hắc y nhân, ba hắc y nhân cầm trường kiếm trong tay cùng nhau công kích Dục Tuyên, ngay lúc Dục Tuyên có chút luống cuống tay chân, trong bóng tối bỗng nhiên nhảy ra hai hắc y nhân nữa, Như Phong kinh hãi, tập trung nhìn lại, hóa ra là đến trợ giúp Dục Tuyên, tâm thoáng yên lòng. Tra xét lại thì mới khẳng định người theo dõi mình lúc nãy chính là bọn hắn.

Ba gã địch nhân kia võ công cũng không tồi (tg: Như Phong đã đem bọn họ trở thành địch nhân rồi a), khí tức trầm ổn lâu dài, không vội vàng không nóng nảy, đúng là kinh nghiệm của cao thủ võ lâm, Như Phong âm thầm le lưỡi, bảo bối này hẳn là món cám dỗ người ta, nếu không thì làm sao có thể hấp dẫn cả đống cao thủ đến đoạt?

Nhìn kỹ một chút, Như Phong cảm thấy chuyện không xong rồi, Dục Tuyên trong tay không kiếm, hai gã hắc y nhân kia võ công dù không yếu nhưng bọn hắn phải bảo vệ Dục Tuyên, hơn nữa địch nhân lại cố chém cố giết, phối hợp khá ăn ý, vì thế Dục Tuyên dần dần rơi vào tình thế lấy trứng chọi đá, tránh trái tránh phải, chật vật vô cùng, có một lần Dục Tuyên còn suýt bị người ta đâm trúng.

Như Phong thấy thế, kiềm chế không được, rất sợ Dục Tuyên bị thụ thương, vì vậy vội vàng lách người bay ra, giúp một người bên phe mình tránh thoát một đòn, đồng thời quát: "Ta cũng đến!"

Như Phong lúc ẩn lúc hiện, ra tay nhanh như gió, thân hình như ảo như ảnh, chưởng phong sắc bén đồng thời hướng ba người ập tới.

Ba gã kia bất ngờ không kịp phòng bị nên làm lộ ra chỗ sơ hở, để cho Dục Tuyên nhân cơ hội nhanh chóng chạy ra khỏi kiếm ảnh, trốn sang một bên.

Như Phong dùng hai tay cùng bọn họ chém chém giết giết, bại thế từ từ hiện rõ, đang lúc bản thân muốn xuất ra binh khí của mình thì hắc y nhân đứng cạnh Dục Tuyên đem kiếm trong tay ném sang cho nàng, nói: "Kiếm cho ngươi!"

Như Phong mừng rỡ, nghiêng người tránh một nhát kiếm, xoay người một cái, vững vàng tiếp kiếm. Như Phong bỗng chốc như hổ thêm cánh, đường kiếm mạnh mẽ linh hoạt, xuất ra chiêu thức kiếm pháp của Vô Tình Kiếm, trong khoảng thời gian ngắn như phượng hoàng bay lượn, trường kiếm tựa bầy ong, chiêu kiếm dày đặc đem ba người cuốn vào trong quang ảnh.

Cứ như vậy, Dục Tuyên và hai tên hắc y nhân đứng một bên xem Như Phong đơn đả độc đấu. Như Phong cũng không cảm thấy khó khăn, ngược lại cả người đều hưng phấn, nàng tay cầm chuôi kiếm, kiếm thanh xé gió, kiếm quang trùng điệp, tựa như hoa văn vẽ lên bằng ánh sáng, bay múa xung quanh, đầu tiên làm trường kiếm trong tay của một tên địch nhân đánh văng, thân hình bỗng biến ảo, chân phải đột nhiên đá trúng giữa ngực tên còn lại, người nọ văng mạnh ra sau, tay Như Phong bỗng nhiên đổi hướng, lướt qua xương sườn của bản thân, đâm vào ngực người phía sau đang đánh tới!

Ba gã kia đảo mắt một cái đã chuyển sang thế bại trận, cùng nhìn nhau một cái, không cam lòng trừng mắt nhìn Như Phong, sau đó hiểu ý cùng nhau xoay người bỏ chạy.

Như Phong còn chưa thỏa mãn, đang muốn đuổi theo, Dục Tuyên ở phía sau đột nhiên nói: "Đừng đuổi theo!"

Vì vậy, Như Phong không thể làm gì khác hơn là tâm không cam, tình không nguyện mà dừng lại, nàng còn chưa đánh đủ a, giờ này nàng nhìn sang Dục Tuyên, đang tự hỏi một chút làm thế nào cho phải, chỉ thấy Dục Tuyên nói: "Chúng ta trở về thôi." Lời này vừa nói ra, đương nhiên là đối phương đã hiểu rõ thân phận Như Phong rồi.

Do đó Như Phong buộc lòng phải trả kiếm trong tay lại cho hắc y nhân, không tình nguyện theo sát sau hắn.

"Ngươi làm sao biết là ta?" Như Phong hỏi.

Dục Tuyên thả cước bộ chậm lại, cùng Như Phong đi song song, nói: "Như thế nào ta lại không nhận ra ngươi? Đừng nói nữa, chúng ta trở về đi thôi."

Sau khi trở lại ký túc xá, thắp lên một ngọn đèn, ánh sáng vàng mờ nhạt tỏa ra, Như Phong thay quần áo xong rồi mới thấp giọng nói: "Chúng ta vừa rồi đánh nhau kịch liệt như vậy, mà sao người ở bên trong vẫn ngủ như chết vậy hả?"

Dục Tuyên nằm trên giường mình, xoa xoa bả vai trả lời: "Ngươi không biết sao? Trên giang hồ, mọi người đều biết không thể đánh nhau ở trong sân của Phong Hiền viện, nếu có việc gì thì ra ngoài tự giải quyết, nên tất cả mọi người đều không lo lắng."

Như Phong kinh ngạc, hứng thú nổi lên, thì ra là thế, khó trách mỗi buổi tối mình đều nghe được có người bay qua nóc nhà mình, lại có người ở sân ngoài đánh nhau, thì ra là thế! Vì vậy, Như Phong thích thú hỏi thăm: "Làm sao lại có quy củ này, ai trâu bò giao ước như vậy thế?"

Trong mắt Dục Tuyên hiện lên một mảnh phức tạp, nhẹ giọng nói: "Cái này ngươi không cần biết."

Như Phong nhất thời thất vọng mà bĩu môi, châm chọc nói: "Thảo nào ngươi lại muốn trở về như vậy, thì ra nơi này là một cái cảng tránh gió. Được rồi, ngươi vừa rồi có bị thương hay không?" Nói đến cuối câu thì giọng điệu đã chuyển thành quan tâm.

Dục Tuyên lắc đầu cười: "May mắn là ngươi kịp thời xuất hiện, được rồi, võ công của ngươi có phải đã tiến bộ rất nhiều hay không?"

Như Phong yên lặng gật đầu, hưng phấn vừa rồi đã chuyển thành mệt mỏi, buồn ngủ không chịu được.

Dục Tuyên rất có tinh thần mà hỏi: "Ngươi làm sao nâng cao võ công được?"

Như Phong trừng mắt liếc hắn một cái, tức giận nói: "Liên quan gì đến ngươi? Ta không nói đấy!" Nói xong liền kéo chăn trùm kín người, chuẩn bị đi ngủ, bây giờ là canh ba nửa đêm, trời đã sắp sáng.

Dục Tuyên thấy không hỏi được cái gì, cũng không để ý tới, thổi tắt nến, cả phòng khôi phục lại vẻ tĩnh lặng.

Đợi một hồi, Như Phong cũng không ngủ được, vì vậy không thể làm gì khác hơn là lại hỏi: "Ngươi hôm nay tại sao chỉ dẫn theo có hai người vậy hả? Nếu ta không xuất hiện thì làm sao?"

Hồi lâu sau, ngay lúc Như Phong tưởng rằng Dục Tuyên sẽ không trả lời, hắn lại mở miệng nói: "Làm sao ta biết đối phương thông minh đến vậy? Không hoàn toàn mắc bẫy? Thiếu chút nữa thất bại trong gang tấc rồi!"

Như Phong nghe xong cũng không hỏi thêm gì, kéo ền lên chuẩn bị đến đánh cờ cùng Chu công. [là ngủ á, ta thật là màu mè]

Rốt cục, Như Phong cũng chưa từng hỏi Dục Tuyên tìm thấy được cái gì, còn Dục Tuyên cũng không hỏi Như Phong tại sao phải giúp mình.

Như Phong nằm trên giường, trong đầu nhớ lại tình cảnh đánh nhau vừa rồi, học võ vài chục năm, Như Phong lúc đầu là không thể không học, đến bây giờ lại hóa thành yêu thích võ nghệ. Trong những ngày nghỉ lễ, Úy Trì Hòe Dương lại dạy Úy Trì kiếm pháp cho Như Phong, cuối cùng còn cho đánh với Phục Cường trận, làm nâng cao trình độ võ nghệ của Như Phong.

Dựa theo lời gia gia nói, trong thiên hạ, có thể có cơ hội đối phó với Phục Cường Trận đã là một vinh quang rất lớn, bao nhiêu người tập võ cầu mà không được, bản thân ông trước kia cũng không làm được.

Lời này nói ra rất có cảm giác dường như gia gia rất hâm mộ mình, dường như rất muốn có nhiều vinh quang giống mình a.

Nhưng cuối cùng, cái vinh quang này lại làm cho cái mông của Như Phong bị hơn hai người đâm trúng, bả vai cũng được tặng một kiếm, nhưng Như Phong tiến bộ cũng là chuyện thật rõ ràng, rõ ràng đến nỗi nàng đã có thể từ trong Phục Cường trận an toàn đi ra. Cũng vì thế, Như Phong lại có hứng cùng Vô Tình Kiếm đánh nhau xem ai lợi hại hơn ai, ách…này có tính là "Bạch nhãn lang"* hay không? Sau khi học được võ công cao cường, đã nghĩ đến việc đem ân sư của mình ra giẫm xuống?

[Bạch nhãn lang:hình dung người vô tình vô nghĩa, tâm địa hung ác, vong ân phụ nghĩa. Thanks bạn tieuthao]

Vì vậy buổi tối hôm nay, cho dù có đến ba cao thủ vây đánh cũng không làm khó được Như Phong nửa phần!

Sáng ngày thứ hai, bắt đầu đi học.

Như Phong không có tinh thần sảng khoái mà ngáp dài ngáp ngắn, trong miệng cắn bánh nướng, vai hơi cúi, vô tình theo sát sau Dục Tuyên, chuẩn bị đến lớp học.

Vân Thiên Trạch đi liền quan tâm hỏi: "Như Phong, tối hôm qua đi trộm sao? Tinh thần rất tệ đó."

Như Phong thả miếng bánh nướng trên miệng ra, gật đầu: "Đúng vậy, ta đi trộm đó, mới vừa mơ thấy mỹ nữ, ta còn chưa kịp thân thiết thì tỉnh dậy, aii…, mất hứng!" Nói xong cắn thêm một mẩu bánh, cũng không thèm nhìn tới ánh mắt những người xung quanh.

Vân Thiên Trạch lộ ra gương mặt ảm đạm, khó chịu nói: "Ngươi mộng cái gì không mộng lại mộng mấy cái này!"

Như Phong vẻ mặt cũng lười nhác, tối hôm qua sau khi vận động nhiều vì vậy trở nên rất uể oải, ngủ lại ngủ không được, cuối cùng bản thân tức muốn chết, nhưng vẫn ngủ không được, cũng không có cách nào a.

Dục Tước đi bên cạnh không lạnh không nhạt nói: "Hắn trừ ra muốn cái này còn có thể muốn cái gì? Đầu óc không đứng đắn."

Như Phong không đáp lời, cắn cắn bánh nướng, một cỗ hương vị tràn vào trong lòng, nàng nghĩ sao con đường này lại dài như vậy chứ?

Dục Tuyên đột nhiên quay đầu lại, giựt cái bánh nướng mà Như Phong đang ngậm trong miệng ra quăng vào thùng rác bên đường, chán ghét nói: "Ngươi người này, một cái bánh nướng ngươi ngậm cũng đã ngậm bao lâu rồi mà còn không ăn? Ngươi không biết bánh nướng ở Phong Hiền viện là món ngon nhất sao? Vừa mềm vừa giòn, bên trong còn có thịt, vậy mà ngươi lại không muốn ăn! Lãng phí đại nương người ta một phen tâm ý!"

Ngữ khí muốn nói có bao nhiêu nghiêm chỉnh thì có bấy nhiêu nghiêm chỉnh, cứ như hắn bình thường là một người không bao giờ lãng phí lương thực.

Như Phong tròn xoe mắt nhìn bánh nướng đã yên vị trong thùng rác, trên mặt bánh còn có hạt mè.

"Ta đã không thích ăn cái gì thì dù nó ngon đến cỡ nào ta cũng không muốn ăn." Như Phong bất mãn nói, nhớ tới sáng hôm nay khi Lan đại nương nhìn thấy quầng mắt đen thui của mình, trong mắt lại hiện lên tâm tình không rõ, cuối cùng không nói gì mà kín đáo đem một cái bánh nướng cho Như Phong, nói là làm cho hắn bồi bổ cho tốt.

"Được rồi, được rồi, đừng nói nữa, tới nơi rồi." Dục Tước can ngăn.

Vì vậy Như Phong không dám nói nữa, dạo gần đây Dục Tước đối với mình rất kỳ quái, thật không rõ một người tính tình tao nhã lịch sự, quan tâm tinh tế mà cái quái gì lại trở thành tính tình khó lòng vậy chứ? Như Phong chép chép miệng, cảm giác đây là một vấn đề đáng nghiên cứu, tuy nhiên không phải bây giờ, bây giờ nàng muốn ngủ ngủ.

Vì mới khai giảng nên có một số người chưa điều chỉnh được thời gian làm việc và nghỉ ngơi, do đó trong giờ học có cả khối người ngủ gục, vừa lúc Như Phong là một nhân tài kiệt xuất trong số đó, may mà phu tử cũng mở một mắt nhắm một mắt cho qua, do học kỳ vừa rồi, thành tích của Như Phong là đệ nhất.

Đang lúc Như Phong đi vào cõi thần tiên ngoài vũ trụ, trong phòng học lại ầm ĩ như muốn nổ tung, cuối cùng cũng đánh thức nàng dậy.

Như Phong ngẩng đầu, sờ sờ khóe miệng, vội vã hỏi: "Dục Tuyên, chuyện gì xảy ra vậy?"

Dục Tuyên vẻ mặt buồn bực, trầm giọng nói: "Chẳng bao lâu nữa thái tử sẽ tới Phong Hiền viện."

Như Phong cũng ngạc nhiên: "Thái tử? Thái tử?" Dĩ nhiên rồi, vì trong đầu của Như Phong, người có thân phận như vậy còn đang ở tuốt chân trời, có cảm giác về sau cũng không gặp được, nhưng bây giờ lại nói như vậy, thái tử lại tự hạ thấp địa vị đến Phong Hiền viện, đây tuyệt đối là tin tức lớn a!

Chả trách có nhiều người bàn tán như vậy! Như Phong kết luận.

"Chỉ có điều, sao vẻ mặt của bọn họ lại hưng phấn như thế chứ?" Như Phong chống cằm, khó hiểu hỏi. Thái tử đến ngoại trừ làm tăng thêm phiền toái ọi người còn có thể có cái gì?

Dục Tuyên dùng ánh mắt y như nhìn quái vật mà nhìn Như Phong: "Ngươi không biết? Ngươi không phải luôn khoe khoang ngươi rất thông minh sao?"

Như Phong nhìn hắn: "Ngươi không nói, ta đi hỏi Tước ca ca."

Dục Tuyên vội nói: "Được rồi, được rồi, ta nói. Bọn họ hưng phấn là bởi vì một khi thái tử đến đây, nếu như có thể biểu hiện tốt trước mặt hắn, thì nói không chừng sẽ có lợi lớn đối với con đường làm quan sau này, thậm chí có thể một bước lên trời."

Như Phong sau khi nghe xong, bừng tỉnh đại ngộ: "Ra là thế!" Chính mình trước giờ không quan tâm đến chuyện này, thậm chí còn có điểm trốn tránh, cho nên mới vừa rồi không nghĩ ra cũng là chuyện bình thường. Nhưng những người khác thì không giống, đa số người tới nơi này đọc sách là vì muốn sau này làm quan, không cùng đẳng cấp với bản thân a.

Chẳng qua, thái tử tới đồng nghĩa phiền toái cũng tới, xem ra tốt hơn nên bớt phóng túng một chút, miễn bị thái tử nắm được nhược điểm và vân vân, như vậy mạng nhỏ của mình khó có thể bảo toàn.

Nghĩ vậy, Như Phong vội nghiêng người đối mặt với Dục Tuyên, hỏi: "Thái tử là người như thế nào?"

Dục Tuyên chế giễu cười: "Như thế nào? Ngươi cũng muốn sự ưu ái của thái tử sao?"

Như Phong trừng mắt liếc hắn một cái: "Muốn cái đầu ngươi, ta hỏi vì cái khác."

Sắc mặt Dục Tuyên lúc này mới tốt lên một chút, thờ ơ trả lời: "Dân gian truyền rằng, thái tử ôn nhu đôn hậu, tâm tính thiện lương, hành sự ổn thỏa, thừa khôn khéo, dư năng lực, lại chiêu hiền đại sĩ...Tóm lại, hết thảy những từ hình dung tốt đẹp nhất đều hướng về hắn."

Như Phong nhìn Dục Tuyên rũ mi xuống, giống như cánh quạt rung động, nhìn thật đẹp, đang muốn vươn tay sờ sờ thì Dục Tuyên không lên tiếng nữa, vì vậy vội nói: "Hết?"

Dục Tuyên gật đầu: "Hết rồi."

"Hắn lợi hại như vậy!" Như Phong than một tiếng, nghĩ lại mình thật là không quan tâm đến quốc gia đại sự rồi, ngay cả chủ nhân tương lai của nước mình cũng không biết.

"Ngươi không hỏi xem hắn đến để làm gì sao?" Thấy Như Phong trơ ra giống tượng, Dục Tuyên chịu không được hỏi.

"A, đến để làm gì?" Như Phong đang mất hứng, nhất thời cũng không phản ứng gì nhiều.

"Nghe nói vốn là ba nước khác phái sứ giả đến chúc mừng sinh nhật thái tử, sau đó nghĩ muốn thuận tiện cùng Tử La quốc chúng ta trao đổi cảm tình, vì vậy mỗi nước cử ra một sứ giả, đến Phong Hiền viện cùng Lạc Lâm viện để cùng nhau giao lưu." Dục Tuyên một hơi nói hết, chờ xem phản ứng của Như Phong.

Như Phong lúc này mới phản ứng, nói: "Nói như vậy, cái này có lẽ chính là chuyện của chúng ta?"

Dục Tuyên gật đầu, Dục Tước và Vân Thiên Trạch ngồi phía trước cũng quay đầu lại, không hẹn mà cùng gật đầu.

Vì vậy, Như Phong bắt đầu ở trong lòng kêu rên.

73. Q.1 - Chương 73: Cáo Bệnh

Edit: Nhoktho

Beta: Lan Hương

Ô ô… Xem ra mình phải xuất đầu lộ diện rồi.

Đúng rồi! Như Phong đột nhiên nhớ tới một chuyện, liền vội vàng hỏi lại: "Chừng nào thì thái tử điện hạ đến đây?"

Dục Tuyên nhìn Như Phong với vẻ khinh thường: "Lúc ngươi ngủ thì không nghe người khác nói gì hay sao? Ban nãy có nhiều người nói chuyện này rồi mà."

Như Phong xoay qua chỗ khác, không thèm để ý tới Dục Tuyên, chuyển sang hỏi Dục Tước: "Tước ca ca, ngươi nói đi, thái tử lúc nào thì đến đây?"

Dục Tước nhẹ giọng nói: "Nhanh thôi, còn mười lăm ngày nữa sẽ tới thành Tương Châu, do đây là quyết định đột ngột vì vậy chuyến đi dường như khá là vội vàng."

Như Phong gật đầu, hai tay nâng má suy nghĩ.

Vân Thiên Trạch không nhịn được hỏi: "Như Phong, ngươi đang suy nghĩ cái gì vậy?"

Như Phong tự mình lẩm bẩm: "Xem ra bọn mình sắp phải lao động khổ sai rồi."

Ba người không hiểu vì sao, còn Như Phong thì lo lắng nhưng lại không chịu giải thích, bởi vì ở đây có ai chịu động tay chân gì đâu, ngay cả chăn mền bình thường của bọn họ còn chưa gấp nữa là.

***

Vào buổi chiều là giờ luyện tập xúc túc [đá cầu, tương tự đá bóng, chi tiết xin xem bên dưới *chỉ chỉ*]

Ánh mặt trời ấm áp, gió xuân thổi hây hây, cỏ cây trong viện một màu vàng non, nhìn thoáng qua như vùng trời màu vàng nhạt hòa quyện với màu xanh biếc, trong không khí thoang thoảng một mùi thơm làm lòng người say đắm.

Ánh mặt trời chiếu sáng, không khí dễ chịu, con người lại tuấn mỹ, thật là tốt quá đi! Như Phong cảm thán nói, giờ phút này nàng đang cùng Vân Thiên Trạch lười biếng nằm ở trên ghế dài, một người một cái, cứ thế mà chiếm chỗ nghỉ ngơi của người ta.

Hai tay của Như Phong đặt sau ót, hai tay đánh nhịp lên xuống, trong miệng còn ngậm một cọng cỏ xanh dài, nàng thật là vất vả mới tìm được thứ này, không dễ dàng đâu vì cỏ lúc này không dài như thế này.

Trên ghế dài có trải chăn dày, Vân Thiên Trạch nằm nghiêng một cách ưu nhã, căng mắt nhìn chăm chú trận đấu trên bãi đất thưa thớt cỏ.

Động tác của hai người cao ngạo không cần để ý đến chuyện của thái tử. Ở Phong Hiền viện, ai chẳng biết chuyện này, Úy Trì Như Phong từ trước đến nay không hề tham gia thi đấu các trận xúc túc, còn Vân Thiên Trạch thì xinh đẹp như nữ nhân kia thì thân thể nhu nhược, gió thổi là ngã, lần trước vì đỡ cho Úy Trì Như Phong một bóng đã bị hộc máu, cho nên nếu bắt hắn chơi xúc túc, vậy không phải muốn hắn đi chết sao?

Vì vậy, bây giờ hai người bọn họ dù cùng nhau trốn tập xúc túc, rồi lại nằm bên cạnh nhau cũng không có người nào phản đối, ngay cả phu tử cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Nguyên nhân Như Phong ghét tập xúc túc là do nàng không thích va chạm thân thể với những người khác, lại sợ người khác biết được thân phận của bản thân, nhưng nàng lại không ngại thỉnh thoảng xem người khác đá cầu đâu . [^^]

Như Phong nhìn các đồng môn trong sân, tuổi còn rất trẻ, trên người vận trang phục màu trắng bó sát làm cơ thể kiện tráng như ẩn như hiện, nhanh nhạy tràn đầy sức sống!

Nhìn kỹ Dục Tước và Dục Tuyên trong sân đấu, Như Phong phát hiện thân thủ của bọn họ rất linh hoạt, động tác của Dục Tuyên nhanh nhẹn, y như một con báo, còn phòng ngự của Dục Tước thì chặt chẽ, giữa họ toát ra một thứ khí phách không nói nên lời, mạnh mẽ như con sư tử!

Tên Bạch Nhất Quân kia thì trái ngược lại, hắn ỷ mạnh, đấu đá lung tung, chơi xấu mang không ít lợi cho hắn. Nhắc đến tên Bạch Nhất Quân, từ lần chia tay ở "Lạc Mai biệt viện", hắn ít gây phiền toái ình. Một là do lúc mình ở nhà rất ít khi ra khỏi cửa, nên muốn gây sự cũng không có cách. Thứ hai, nguyên nhân thứ hai thì Như Phong không biết, chỉ biết bây giờ hễ hắn nhìn thấy Như Phong đều hừ lạnh một tiếng, sau đó liền rời đi ngay, không giống như trước kia luôn bỏ lại một hai câu uy hiếp nói về thanh thế to lớn của hắn.

Như Phong đối với chuyện này mặc dù không hiểu rõ nhưng lại không có ý định nghiên cứu nguyên nhân.

"A —— thật là thoải mái! Rất ấm áp nha!" Như Phong đột nhiên kêu một tiếng to, sau đó lại vội vàng ngậm miệng lại vì sợ làm rơi cọng cỏ.

Vân Thiên Trạch đang chăm chú xem trận đấu chậm rãi đưa mắt nhìn Như Phong rồi nói: "Thật thoải mái à, chỗ này của ta càng thoải mái hơn, chúng ta cởi trường y rồi hợp lại, sau đó ngươi có thể nằm cùng một chỗ với ta, rất là êm ái." [Dụ dỗ, đây chính là dụ dỗ đó]

Với lời mời hấp dẫn của Vân Thiên Trạch, Như Phong lại không bị thuyết phục, đừng đùa chứ, nghe nói chăn mền của Vân Thiên Trạch bên trong được nhồi lông con gì ấy, cực kỳ quý hiếm, lỡ mình dây bẩn nó thì làm sao đây? Như vậy chắc chắc là cuối cùng mình phải đi giặt cho sạch, không phải tự làm khổ mình hay sao? Hơn nữa cùng với tên Vân Thiên Trạch tuấn mỹ kia nằm chung chăn mền, thì không biết sẽ xảy ra cái chuyện động trời nào nữa, đó không phải là phá hủy danh tiếng trong sạch mà mình vất vả mới xây dựng được sao?

Nghĩ tới đây, Như Phong lại nhớ đến Mộc Vấn Trần, ừm, hình như lâu rồi chưa gặp hắn, xem ra buổi tối hôm nay phải đi một chuyến đến chỗ hắn thôi. Như Phong âm thầm suy nghĩ, nhưng lại hoàn toàn quên mất là tối hôm qua chính mình đã đến đó rồi.

Nghĩ xong, Như Phong rất có khí khái mà cự tuyệt: "Ta không cần! Ta không quen nằm êm ái như vậy, như vậy được rồi, đây mới là tác phong nam nhân mạnh mẽ đó!" Lúc nói lời này, Như Phong cũng không sợ làm mất lòng Vân Thiên Trạch, vì quả thật Vân Thiên Trạch và hai chữ mạnh mẽ không thể dính dáng với nhau.

Vân Thiên Trạch cũng không nói chuyện đó nữa nhưng đột nhiên hỏi: "Như Phong, sau này ngươi muốn làm gì?"

Như Phong không chút nghĩ ngợi mà trả lời: "Tung hoành sơn thủy, hoặc là tìm nơi nào tốt rồi ẩn cư, thỉnh thoảng tái xuất gây tai họa cho nhân gian."

Vân Thiên Trạch trầm mặc, đột nhiên nói: "Vậy ngươi muốn người bên cạnh mình như thế nào?"

Như Phong đột nhiên cảm thấy kỳ quái tại sao hắn hỏi cái này, nhưng vẫn thành thật trả lời: "Ta không muốn đó là nữ, nữ nhân rất là phiền toái, tốt nhất là tìm một nam nhân có cùng chung chí hướng."

Vân Thiên Trạch vui vẻ ngồi xuống nhìn Như Phong rồi nói: "Như vậy ta và ngươi cùng nhau đi, Như Phong, ta cũng có thể mà."

"Ngươi?" Như Phong hoài nghi nhìn Vân Thiên Trạch rồi nói, "Ta không nói về tình trạng sức khỏe của ngươi, đó không phải vấn đề lớn, cùng lắm thì chúng ta có thêm một người nữa là được, nhưng còn người nhà của ngươi đồng ý sao?" Nhìn bộ dạng của Vân Thiên Trạch là biết có gia thế không tầm thường, người như vậy thì sao có thể như mình vứt bỏ thân phận địa vị mà đi tiêu dao nhân gian sao?

Mặt Vân Thiên Trạch mặt tối sầm u ám, nói: "Chỉ cần ta muốn, là có thể."

"Nương ngươi sẽ lo lắng cho ngươi." Như Phong một câu nói trúng vấn đề.

Vân Thiên Trạch này hình như đối với người nào cũng rất lãnh đạm, dĩ nhiên là không tính Như Phong vào, nhưng Như Phong biết Vân Thiên Trạch là một người con có hiếu, rất nhiều lần hắn nói chuyện với Như Phong đều có nhắc đến mẫu thân của hắn, Như Phong nghe hắn miêu tả, hơn nữa tự thân Vân Thiên Trạch đã rất xinh đẹp, biết rằng mẫu thân Vân Thiên Trạch cũng nhất định là một đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành.

Nhưng Như Phong ấn tượng khắc sâu nhất chính là Vân Thiên Trạch đối với mẫu thân của hắn có tình cảm rất sâu sắc, thường thường khi thư của mẫu thân hắn đến đều làm cho tâm tình một ngày của hắn chuyển biến rất tốt, hoặc là đôi khi biết mẫu thân mình sinh bệnh, Vân Thiên Trạch cũng sẽ khó chịu theo, mấy ngày đều rầu rĩ không vui, nên Như Phong kết luận hắn có "Luyến mẫu tình kết". [Luyến mẫu tình kết: yêu và bám lấy mẹ]

Quả nhiên, lúc Như Phong nói ra những lời này, Vân Thiên Trạch thật sự bị hóa đá, một lát sau, mới nói: "Chắc là không thành vấn đề." Hắn nhìn Như Phong, trong mắt chớp động tâm tình khó lường.

Sự chú ý của Như Phong lúc này đã bị trận đấu hấp dẫn, trận đấu đã tiến vào hiệp cuối, hồi hộp mà kích động. Sau này lúc hồi tưởng lại thì Như Phong mới biết được Vân Thiên Trạch đưa ra quyết định này lúc ấy thật sự là không dễ dàng!

Sau khi kết thúc trận đấu, Dục Tước và Dục Tuyên đã chạy tới, Như Phong vội vàng đứng dậy nhường chỗ của mình cho bọn họ, rồi đưa khăn cho họ lau mồ hôi, nịnh nọt mà nói: "Hai vị đại gia khổ cực rồi, lại đây, ngồi bên này nè."

Dục Tuyên lau mồ hôi trên mặt, cố ý đem mồ hôi rảy lên người Như Phong, nói: "Ân cần như vậy, nói đi, có chuyện gì nhờ vả ta sao?"

Như Phong cười hắc hắc không ngừng, tránh né phạm vi công kích của Dục Tuyên, nhìn Dục Tước đang uống nước kế bên, tạo ra nụ cười ngọt ngào: "Tước ca ca, có chuyện ta muốn ngươi giúp."

Vận động hình như đã làm cho tâm tình của Dục Tước tốt hơn rất nhiều, vì vậy hắn cười lộ ra hàm răng trắng thật đẹp, nói: "Nói đi."

"Hắc hắc, bắt đầu từ ngày mai cơ thể ta không được khỏe, muốn xin nghỉ thêm ba ngày, cho nên ta muốn ngươi đi nói với phó sơn trưởng một chút, nhớ kỹ nhất định phải là buổi tối nay đó." Như Phong tay trái chà chà tay phải. Cũng do Như Phong xin nghỉ cũng đã khá nhiều, nên phó sơn trưởng đã hoài nghi Như Phong nói dối, vì vậy Như Phong mới tính nhờ vả Dục Tước và Dục Tuyên nói giúp, đương nhiên cái tên Dục Tuyên kia thì đừng hy vọng gì rồi, chỉ mong không gây trở ngại là tốt rồi, vẫn là Dục Tước đáng tin hơn.

Dục Tuyên ngạc nhiên: "Nhưng ta thấy ngươi bây giờ rất tốt mà, sắc mặt hồng nhuận, trung khí mười phần, sao ngươi biết mình ngày mai sẽ phát bệnh?" [Trung khí: Đông y chỉ khí trong dạ dày, có tác dụng tiêu hoá thức ăn và dinh dưỡng của cơ thể]

Như Phong đưa tay đỡ trán, giống như suy yếu nói: "Ta biết mà."

Dục Tước mặc dù khó hiểu, nhưng vẫn cười nói: "Được rồi, buổi tối hôm nay ta sẽ đi nói cho."

Như Phong lúc này mới vui mừng phấp khởi rồi quay về kí túc xá, ân cần lấy ngoại bào của Dục Tước và chăn mền của Vân Thiên Trạchdọn dẹp ngăn nắp, làm cho ba người bọn họ nhìn vừa tức vừa cười, Như Phong mỗi lần có gì cần giúp, đều vì bọn họ làm một chuyện gì đó, khiến trong lòng bọn họ rất không thoải mái, nhưng lúc không có chuyện gì nhờ, hắn liền lười nhác như con rắn trên cây, một là trốn ở trên giường xem sách giải trí hoặc là sáng tác tiểu thuyết, ngay cả cơm cũng do Dục Tuyên hoặc Dục Tước đem về. [ôi trời ơi]

Gần tối đó, Như Phong vui vẻ chạy tới nơi ở của Mộc Vấn Trần.

Thái độ Mộc Vấn Trần khác lạ hơn ngày thường, không chịu ăn cơm, không một mình đánh cờ, đọc sách hoặc đánh đàn, ngược lại cứ đi tới đi lui trước mặt Như Phong.

Như Phong bị nghẹn miếng bánh bao, sau khi nhai kỹ một hồi mới nuốt vào, Mộc Vấn Trần nhìn cách ăn uống của nàng, không nhịn được mà lắc đầu, sao cách ăn uống lại thô lỗ như vậy? Nhưng mà thoạt nhìn rất là đáng yêu.

Trong lòng hắn dằn xuống một chuyện, muốn nói lại thôi.

Như Phong không nhịn được nữa, kẻ ngu dốt đều biết là Mộc Vấn Trần muốn nói chuyện gì đó với mình, vì vậy vui vẻ nói: "Vấn Trần, ngươi có việc muốn nói với ta sao?"

Mộc Vấn Trần ngồi xuống bên cạnh Như Phong, nhẹ giọng nói: "Như Phong, ngươi bình thường tắm rửa ở đâu?" [hô hố, hô hô]

Như Phong ngay tức khắc kéo dài khoảng cách của bọn họ, cảnh giác nhìn hắn: "Ngươi hỏi chuyện này làm gì?"

Mộc Vấn Trần vội vàng dùng lời lẽ mềm mỏng: "Ta nghe nói ngươi chưa bao giờ cùng với các môn sinh khác tắm rửa, cho nên muốn hỏi một chút, là vậy thôi."

Như Phong bưng dĩa bánh bao ở trên bàn lên, nhảy lên ghế trên* ngồi rồi nói: "Từ trước đến giờ ngươi chưa bao giờ hỏi mà, sao bây giờ đột nhiên lại hỏi thế?" [Ghế trên: Ai đọc Mã Giám Sinh mua Kiều chắc biết ha]

Mộc Vấn Trần cười có chút bất đắc dĩ, không tiếp cận Như Phong nữa, ngược lại nói: "Là như thế này, ta cảm thấy nếu như ngươi thấy bất tiện, có thể đến nơi của ta tắm rửa, hoặc là đến nơi này ngủ cũng được, nơi ở của ta còn có một gian phòng trống." [Ừm,...cũng có ga – lăng] [Mộc Đồng chắc đang lên máu]

Như Phong nhìn vẻ mặt chờ mong của Mộc Vấn Trần, mắt trợn tròn kinh ngạc hỏi: "Vấn Trần, ngươi sốt rồi phải không? Bằng không, sao hôm nay lại nói chuyện kỳ quái như vậy? Ta ở trong viện cũng rất tốt mà." Ách... Mặc dù tắm rửa là có chút bất tiện, mỗi lần đều trời tối đen mới đi được, tuy nước lạnh cóng, nhưng nước lạnh đối với thân thể cũng rất hữu ích mà, hơn nữa mình là người tập võ, chút lạnh ấy tính làm gì, cơ thể mình bây giờ không phải xem như là bảo bối sao?

Đương nhiên là tới lúc có chuyện ấy [kỳ kinh nguyệt ấy], Như Phong sẽ len lén chuồn xuống núi đi tìm phòng khách sạn hoặc là đi đến chỗ Túy Nguyệt tắm bằng nước nóng, đây là lý do tại sao Như Phong thường xin nghỉ phép.

Mộc Vấn Trần có chút nóng nảy, khuôn mặt như bạch ngọc điêu khắc có chút đỏ lên, suy nghĩ một chút mới nói: "Ta chỉ cảm thấy bình thường nơi này rất an tĩnh, Mộc Đồng và ta cũng không phải là người nói nhiều, nếu có ngươi ở chỗ này thì có sinh khí hơn rất nhiều, nên mới muốn mời ngươi tới đây, hơn nữa ta là sơn trưởng mà, chút chuyện ấy cũng không có gì."

Lời như vậy được nói từ một người rất thành khẩn, Mộc Đồng ở ngoài cửa hóa đá thiếu chút nữa thì lệ rơi đầy vạt áo: ô ô... Lúc nào chủ tử trở nên thông tình đạt lý như vậy chứ? Còn ngại mình ầm ĩ, nên làm cho tính cách hoạt bát của mình bây giờ biến thành "Mộc Đầu Nhân" [người đầu gỗ] như lời của Như Phong, hắn rất nghe lời mà? Đây không phải tuân theo yêu cầu của chủ tử sao? Không ngờ bây giờ chủ tử qua cầu rút ván, lại ghét bỏ không khí nơi này không có sức sống!

Hắc, cách giải thích như vậy đã khiến cho Như Phong đồng ý, chớp mắt nói: "Được rồi, ta sẽ ở chỗ này ba ngày."

Mộc Vấn Trần vội nói: "Tại sao chỉ có ba ngày?"

Như Phong cây ngay không sợ chết đứng hồi đáp: "Bởi vì ta sẽ giả vờ ngã bệnh ba ngày, hơn nữa ở cùng ngươi lâu dài, ta sẽ tách rời với các đồng môn, như vậy sẽ khác biệt với mọi người, cho nên ta không cần."

Mộc Vấn Trần trầm mặc, qua nửa ngày, mới nói nói: "Được rồi, ngươi thích như thế nào thì như thế ấy đi." Thanh âm có một tia thất vọng.

Như Phong cũng rất ngại, người ta đây là vì mình suy nghĩ như thế, chỉ vì mình hiểu sai mà thôi, ngẫm lại đi, Mộc Vấn Trần có đoạn tay áo chi phích, mình lờ mờ tùy tiện đến ở, không chừng có lúc hắn phát hiện ra giới tính thật sự của mình, hắn một hơi đuổi mình đi, sau này không bao giờ có thể vào đây được nữa, không bao giờ có thể gặp mặt nữa, như vậy chẳng phải là được một mà mất mười sao? Cho nên việc này còn phải đợi dài dài, chờ mình cải thiện hướng tư tưởng của hắn thành cân bằng mới được.

Như Phong suy nghĩ xong liền nở miệng cười tươi tắn.

Mộc Vấn Trần cũng đã nghĩ thông, chỉ cần Như Phong vui vẻ là tốt rồi, vì vậy nói: "Ngày mai tại sao ngươi muốn xin phép?"

Như Phong bĩu môi: "Là ta muốn thôi!" Ngữ khí rất vô trách nhiệm.

Mộc Vấn Trần lắc đầu, nhìn Như Phong một hồi, ánh mắt nóng bỏng mà chăm chú, làm cho bánh bao trong miệng Như Phong thiếu chút nữa bị nghẹn.

Có lẽ thấy Như Phong không được tự nhiên, Mộc Vấn Trần liền trở về chỗ mình thường ngồi, cầm lấy một quyển sách mà bắt đầu xem.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng, chỉ có tiếng Như Phong uống trà, thỉnh thoảng pha lẫn với âm thanh lật sách của Mộc Vấn Trần, an tĩnh mà ấm áp.

Rất nhanh thì bọn Dục Tước biết được tại sao Như Phong muốn xin nghỉ, bởi vì phó sơn trưởng hạ mệnh lệnh, huy động tất cả phải quét sạch sẽ cả Phong Hiền viện, xó xỉnh nào cũng không được buông tha! [ôi trời, Phong nhi của ta…]

Trong thời gian ba ngày, cả Phong Hiền viện kêu rên ầm ĩ, tro bụi đầy trời, mọi người làm đến khí thế ngất trời.

Vân Thiên Trạch cầm chiếc khăn trắng như tuyết một cách chán ghét, lau lau trên cửa của mình, tay kia cũng cầm cái khăn tay che cái mũi của mình, trong miệng oán giận nói: "Tên Như Phong kia, cũng không thông báo một tiếng, hắn làm sao biết hôm nay bắt đầu quét dọn chứ? Hơn nữa ba ngày này còn không thể được nghỉ với bất cứ lý do gì?" Bổ sung một chút, cái cánh cửa kia, Vân Thiên Trạch đã lau từ sáng sớm rồi, nhưng mà chỉ có một chỗ là có thể soi được bóng người, nơi khác thì mèo vẫn hoàn mèo.

Nhớ lại khi phó sơn trưởng vừa mới tuyên bố chuyện này, có người ngay tại chỗ đã nói thân thể mình không thoải mái, kết quả ngay tức khắc có hai đại phu chạy tới giúp hắn xem bệnh, vì vậy tên làm bộ đã bị ăn một trận la mắng thậm tệ, kết quả quả tàn khốc đã làm cho những người khác chùn bước.

Ngay cả Vân Thiên Trạch muốn nói thân thể khó chịu cũng không được, bởi vì phó sơn trưởng rất nhẹ nhàng hòa ái nói: "Vân học trò, ta cảm thấy thân thể của ngươi tuyệt đối có thể đảm nhiệm việc nhẹ như lau cái bàn, nên biết rằng, vận động nhiều, thân thể của ngươi mới có thể tốt hơn đó!" Lời nói không chỉ thấm thía, còn làm ặt Vân Thiên Trạch vẫn u ám đến bây giờ.

Dục Tước đang ở trong sân quét dọn hốt rác, sau khi nghe Vân Thiên Trạch nói xong, không nhịn được liền nói: "Tiểu gia hỏa kia luôn tinh quái như vậy, hắn muốn lười biếng thì có gì khó đâu?" Dục Tước khác với các bạn học khác, hắn không cảm thấy làm chuyện này có gì không tốt, Như Phong thường xuyên khen ngợi hắn có: "Tinh thần chịu khó".

Phần lớn các môn sinh khác sống an nhàn sung sướng, bình thường dọn dẹp phòng mình thì đã thấy đủ ủy khuất rồi, bây giờ còn phải dọn dẹp cả học viện, nhưng phu tử người ta cũng tự thân vận động đấy thôi, cho nên mỗi người đành đem tức giận oán khí hóa thành sức mạnh. Vì vậy thường thường có thể thấy trên đường lớn của học viện, có người khiêng lên một đống rác rưởi, trong miệng "A A A ——" mà kêu loạn, sau đó "Bịch" một tiếng, rác bị ném vào hố rác.

Lúc này thì Như Phong đang ở lãnh đình viết Tây Du Kí của mình, vì gần đây Hàn Sơn thúc dục bản thảo nên bất đắc dĩ đành phải xin nghỉ.

Còn Mộc Vấn Trần thì đang gảy bạch ngọc cầm, khóe miệng cong lên vui vẻ, khúc nhạc từ bàn tay xuất ra, làn điệu nhẹ khoái ôn hòa, giống như gió xuân, làm cho toàn thân đều trở nên thoải mái hơn.

Ba ngày sau, Như Phong khiêng hành lý của mình xuất hiện trước mặt bọn Dục Tuyên, không ngờ bộ dạng không được mập mạp tròn ra, ngược lại là vẻ mặt tiều tụy.

Bọn Dục Tước lại càng hoảng sợ, vội vàng hỏi: "Như Phong, ngươi làm sao vậy? Sơn trưởng ngược đãi ngươi à, không cho ngươi cơm ăn?"

Như Phong hữu khí vô lực phất tay, nói: "Ôi —— một lời khó nói hết lắm!" Ngữ khí tràn ngập ai oán.

74. Q.1 - Chương 74: Bữa Cơm

Edit + Beta: Lan Hương

Dục Tuyên liền chế giễu, cười cợt: "Ngươi mà có chuyện gì một lời khó nói chứ, bọn ta mới bị xui xẻo, ngươi coi cả người toàn mùi chua lét."

Như Phong đảo mắt quan sát thấy bên trong ký túc xá đều sạch sẽ sáng sủa, dưới đất cũng sạch sẽ, còn nhìn lại Dục Tuyên thì đang bộ dạng nổi giận đùng đùng, không khỏi cười hắc hắc.

"Hắc hắc, các ngươi là vì muốn nghênh đón thái tử mới phải làm như vậy, còn ta thì tương lai không có ý định làm quan, bởi vậy có làm hay không cũng không sao hết." Tâm trạng thì âm thầm thích thú, sớm nghe được phó sơn trưởng và Mạ Côn bàn bạc, nhất định là bọn Dục Tuyên đang tức tối chuyện này.

Dục Tước trừng mắt nhìn Dục Tuyên, rồi hỏi lần nữa: "Như Phong, sắc mặt của ngươi hình như không được tốt lắm, xảy ra chuyện gì rồi?"

Vân Thiên Trạch cũng cau mày, đi một vòng quanh Như Phong: "Hình như còn gầy đi một chút."

Như Phong trợn mắt lên: "Mới có ba ngày vậy mà lại gầy đi! Ôi, xa các ngươi mà ta ăn cái gì cũng không ngon miệng được, còn nữa, ta mệt là do ta phải hoàn thành gấp tác phẩm của ta đó."

Mọi người liền tỉnh ngộ ra.

Dục Tuyên đấm vào Như Phong một quyền: "Ngươi nói vì sáng tác tiểu thuyết gì đó của ngươi nên mệt mỏi, ta còn chấp nhận được, nhưng ngươi nói vì nhớ tới bọn ta nên khí sắc không tốt, cho ngươi biết một chữ ta cũng không tin!"

Như Phong chỉ cười, tên Dục Tuyên này thật sự là ghê gớm, nói chuyện cứ thẳng đuột như vậy? Thiệt là đau lòng!

Dục Tước đành giảng hòa: "Được rồi được rồi, Như Phong quay về là tốt rồi, mọi người mau đi ăn sáng thôi, sắp đến giờ học rồi."

Như Phong vội tươi cười cảm kích với Dục Tước, để hành lý trên tay của mình xuống.

Trên đường đi, Vân Thiên Trạch đi bên cạnh Như Phong, nhẹ giọng hỏi: "Có phải tên sơn trưởng kia khi dễ ngươi rồi không?"

Như Phong nhìn hắn với vẻ khó tin: "Làm gì có chuyện đó chứ? Ta chỉ vì muốn hoàn thành tiểu thuyết nên tâm trạng không tốt, mà tâm trạng không tốt thì không muốn ăn gì hết, nên khí sắc không tốt như vậy."

Vân Thiên Trạch vô tình nói: "Nhưng ta nhớ khi tâm trạng ngươi không tốt thì lại ăn càng nhiều đó mà."

Như Phong khóe miệng co giật nói: "Ta không nói cùng ngươi, ta nào có thể như vậy chứ."

Vân Thiên Trạch chỉ cười cười, vỗ vỗ vào vai Như Phong, nhìn hai huynh đệ Dục Tước và Dục Tuyên phía trước đang ở nói chuyện.

Trên lớp học, lần này Như Phong không nằm ngủ mà tay cầm một quyển sách, nhưng tâm tư lại để tận nơi đâu. Nàng đang nhớ lại ba ngày sống ở nơi của Mộc Vấn Trần, thật sự mọi thứ đều tốt cả, thức ăn chính là mĩ thực, giường ngủ êm ái không khác gì của Vân Thiên Trạch, nghe Mộc Đồng nói là do Mộc Vấn Trần cố tình vì mình mà chuẩn bị, còn mình thì cả ngày không ngồi sáng tác tiểu thuyết thì chỉ ăn, thỉnh thoảng nói chuyện với Mộc Đồng và Mộc Vấn Trần.

Ở đó mọi thứ đều rất tốt, điều không tốt là không biết vì sao Mộc Vấn Trần cứ luôn nhìn mình, ánh mắt nồng cháy nhưng vẻ mặt của hắn lại vẫn thản nhiên như tiên phong đạo cốt, không phải người phàm tục cho nên Như Phong cũng không biết hắn đang suy nghĩ cái gì.

Cứ mỗi lần mình phát hiện hắn đang nhìn mình, nhìn lại hắn, kết quả lập tức hắn sẽ thu hồi tầm mắt, bộ dạng như không có gì xảy ra.

Cái trò "Ta nhìn ngươi, ngươi nhìn ta" làm cho Như Phong mất tự nhiên, lại nhớ tới sở thích của Mộc Vấn Trần [ý NP là MVT thích nam nhân] liền cảm thấy buồn bã, vì thế Như Phong mới càng ngày càng tiều tụy đi.

Nhưng có một chuyện tốt nữa là Mộc Vấn Trần từng nói là muốn truyền ình một bí kíp, chuyện này vốn Như Phong đã quên mất rồi, nhưng lần này Mộc Vấn Trần đã nhắc lại vì vậy Như Phong rất vui vẻ đồng ý. Nhưng càng ngạc nhiên vui mừng hơn là Mộc Vấn Trần muốn truyền cho Như Phong bí kíp "Truyền âm nhập mật" mà nàng đã từng xem trong tiểu thuyết võ hiệp, bí kíp này hình như đã thất truyền lâu rồi, Như Phong không ngờ Mộc Vấn Trần biết rõ như vậy.

Dĩ nhiên bây giờ Như Phong chưa luyện thành, do đó mỗi ngày sau này đều đến chỗ của Mộc Vấn Trần để tập luyện, vì ở ký túc xá không tiện do bị người khác quấy rầy.

Dục Tuyên đế ý thấy vậy nhẹ giọng hỏi: "Nghĩ cái gì thế?"

Như Phong không nhìn vào sách nữa, thấy phu tử [thầy] đang say mê giảng bài, cũng nhẹ giọng nói: "Ta đang nghĩ coi trưa hôm nay được ăn cái gì."

Dục Tuyên liền trừng mắt lên: "Chỉ có ngươi là toàn suy nghĩ tới những chuyện tầm thường như vậy."

"Không cao quý như ngươi, cả ngày ưu quốc ưu dân [lo nước lo dân]!" Như Phong châm chọc lại.

Dục Tước phía trước quay đầu lại nói một câu: "Không cãi nhau nữa!"

Như Phong và Dục Tuyên nhìn nhau cùng đao quang kiếm ảnh, lúc này mới không cam lòng mà hướng sự chú ý trở lại .

Vào giờ nghỉ buổi chiều, bốn người Như Phong cùng bọn họ đi ra phố tính kiếm gì ăn cho bồi bổ. Nước phù sa không thể để chảy ra ngoài, Như Phong đương nhiên đề nghị đến "Thực vi thiên" để ăn. [ý NP muốn mọi người đến ủng hộ tiệm của mình, nếu ăn ở tiệm khác thì mang lợi cho người ngoài]

Hàn Sơn và Túy Nguyệt nhìn thấy Như Phong thì rất là vui mừng.

"Sư huynh, ngươi đã đến rồi?" Túy Nguyệt vui vẻ ra đón chào, Hàn Sơn vội vàng đi sắp đặt một chỗ tốt cho bọn họ.

Như Phong phe phẩy của cây quạt của mình, cười tủm tỉm nói: "Lại đây lại đây, ta dẫn đến mấy vị khách đại gia cho các ngươi đây."

Túy Nguyệt nhìn phía sau Như Phong là hai vị huynh đệ phong thần tuấn lãng và một nam tử tuấn mỹ, tươi cười tiếp đón.

Ba người đó đều đã quen thuộc với Túy Nguyệt rồi, nên chào hỏi nhiệt tình.

Hàn Sơn đi ra dẫn cả đám người Như Phong nhanh tiến vào một gian phòng trang nhã, vì bốn người Như Phong xuất hiện đã làm cho các khách nhân khách chú ý, còn nữa, ngoài cửa giờ đang có nhiều nữ nhân chen lấn đi vào.

Dục Tước hiểu ý, vội vàng lôi kéo Như Phong đi theo Hàn Sơn.

Như Phong phe phẩy cây quạt, vô tình quay đầu lại, quả nhiên là phát hiện ở cửa mấy nữ nhân đang nhìn bọn họ, vội vàng cười nói: "Hóa ra mị lực của ta còn chưa mất đi."

Dục Tuyên hừ lạnh nói một câu: "Tào lao!"

Vân Thiên Trạch trừng mắt với Dục Tuyên: "Đó là bản lãnh của Như Phong mà."

Túy Nguyệt đi phía sau, để lộ nụ cười gượng.

Sau khi mấy người họ yên vị, ba người khác đang gọi món, Như Phong kéo Túy Nguyệt và Hàn Sơn lại để nói chuyện.

"Gần đây có khỏe không?" Như Phong vội vàng hỏi.

Hàn Sơn ủy khuất nhìn Như Phong: "Sư huynh, ngươi tới học viện rồi mà giờ mới đến thăm bọn ta? Nếu không phải ta dùng bồ câu đưa tin cho ngươi, muốn ngươi giao bản thảo gấp, có phải ngươi đã quên mất chúng ta rồi sao?"

Như Phong vội cười khan: "Làm sao ta có thể quên các ngươi chứ? Các ngươi là người thân duy nhất của ta ở thành Tương Châu mà."

Túy Nguyệt cười khì một tiếng, nét mặt tươi cười như hoa làm cho Hàn Sơn có chút thất thần.

Ba người bên cạnh đang bàn xem gọi món nào thì không hẹn cùng nhau hừ hừ, Như Phong không hiểu vì sao, chỉ nhìn bọn họ một cái rồi lại quay đầu hỏi tiếp: "Được rồi, lần này các ngươi trở về, có gặp Túy Trúc và Nam Sơn hay không?"

Túy nguyệt gật đầu, "Có gặp, công phu của Túy Trúc rất có tiến bộ rồi, công lực muốn bằng sư huynh lúc mười lăm tuổi, nhưng tính tình rất nóng nẩy, toàn trút giận vào Nam Sơn, còn Nam Sơn cũng đã luyện thành, hắn thích nhất là nghiên cứu phá trận pháp, sư phụ nói hắn nên xuống núi để có thêm kinh nghiệm."

Như Phong vui mừng tươi cười: "Ha ha, vậy là tốt rồi." Có điều không đề cập tới chuyện Túy Trúc ăn hiếp Nam Sơn, rồi chớp mắt nhìn Hàn Sơn, "Võ công của ngươi thì sao? Có tiến bộ được chút nào chưa?"

Hàn Sơn liền mặt đỏ lên, gãi gãi đầu: "Gần đây bận quá, bận quá… Hắc hắc."

Như Phong trừng mắt nhìn: "Ngươi buôn bán kiếm nhiều tiền như vậy để làm chi? Luyện võ giỏi để bảo vệ bản thân mình mới đúng, buôn bán kiếm tiền nhiều thì cuối cùng chỉ có lợi cho ta và Túy Nguyệt thôi, được rồi, đêm nay ta cũng không về trường, ta ở lại chỉ dạy cho ngươi một chiêu."

Túy Nguyệt và Hàn Sơn vui vẻ vội gật đầu.

Ở đây, Như Phong đã biết Hàn Sơn giao thiệp làm ăn rộng rãi với xung quanh, còn Túy Nguyệt thì danh tiếng cũng khắp nơi nên có rất nhiều nữ nhân danh giá rất thích đến chỗ nàng khám bệnh.

Góc phòng bên này, ba người khác đang thì thầm to nhỏ.

Dục Tuyên với giọng điệu không vui: "Hừ, tên tiểu tử Như Phong kia, chúng ta không phải là người thân của hắn sao? Chúng ta đối xử tốt với hắn như vậy!"

Vân Thiên Trạch giọng điệu cũng đau lòng: "Đó là sư đệ sư muội của hắn, đã có mười mấy năm giao tình, chúng ta sao có thể so đo cùng bọn họ được?"

Dục Tước cười khổ nói: "Không nói cái này nữa, các ngươi có thấy hay không, lúc Như Phong và Túy Nguyệt, Hàn Sơn ở bên nhau thì như là mẹ già, mọi chuyện đều quan tâm tới bọn họ vô cùng."

Dục Tuyên và Vân Thiên Trạch gật đầu đồng ý, chua xót mà nhìn sau lưng Như Phong.

Sau khi Như Phong nói xong liền xoay người lại, nói lớn: "Giờ có món ăn ra chưa? Ta chết đói rồi!"

"Tốt nhất là ngươi chết vì đói đi!" Dục Tuyên dùng lực mạnh ném thực đơn qua.

Như Phong nhẹ nhàng kẹp giữa ngón trỏ và ngón giữa, cười hì hì nói: "Các ngươi không ăn thì ta ăn." Vì vậy gọi một tràng dài các món ăn.

Hàn Sơn ghi nhớ rồi cười tủm tỉm cùng Túy Nguyệt đi ra.

Sau khi thấy bọn họ đóng cửa lại, Dục Tước mới nói: "Như Phong, võ công của ngươi đã tiến bộ hơn rồi."

Như Phong cười hì hì: "Tàm tạm tàm tạm, so với người nào đó thì ta hơn một chút." Người nào đó thì tất cả mọi người đều biết là nói người nào.

Dục Tuyên thở hổn hển trừng mắt nhìn Như Phong, hắn lại nhớ buổi tối mấy ngày hôm trước được Như Phong cứu giúp, nên không còn cách nào để phản bác lại.

Vân Thiên Trạch một tay gõ nhẹ mặt bàn, nhẹ giọng nói: "Như Phong đúng thực là một thiếu niên, mới mười bảy tuổi lại có võ nghệ cao cường, tuy vóc người không mạnh mẽ cường tráng, nhưng khuôn mặt lại rất tuấn mỹ, là một nam nhân xinh đẹp, là nữ nhân cũng được, nhưng lại rất thông minh, thành tích học

tập cực tốt, cởi mở rộng rãi, gia thế cũng không tồi, thật sự là một người hiếm có để làm hôn phu xứng đáng ha."

Như Phong vội gật đầu: "Không sai không sai, ta cũng cảm thấy là ta rất ưu tú!" Mặc dù nàng không rõ vì sao Vân Thiên Trạch lại đột nhiên nói điều này, nhưng người ta đang tán dương mình mà, lại nói rất đúng nữa! Quả thực là đúng quá! [bó tay]

Dục Tuyên làm vẻ mặt như sắp nôn mửa, giễu cợt Như Phong: "Thật không biết ngượng! Đúng là tên mặt dày!"

Như Phong ủy khuất: "Nhưng Thiên Trạch nói rất đúng mà, ngươi là lòng dạ tiểu nhân, không chịu nhận ra ông đây hơn nhà ngươi!"

Dục Tuyên cãi lại: "Hừ, ngươi vừa lười vừa ham ăn, đi học thì ngủ gà ngủ gật, ỷ một chút thông minh mà khi dễ bọn ta, còn lừa gạt cả học viện, khoái nói dối, mỗi lần xin phép nghỉ cũng do ăn trúng cái gì, nhưng mỗi lần như vậy cũng toàn là bọn ta mang đồ ăn cho ngươi, không cùng nhau hưởng lạc. Còn nữa, có việc cần chúng ta giúp đỡ thì miệng ngọt như mật, lời hay gì cũng không biết xấu hổ nói ra, nhưng khi không có việc gì cần bọn ta thì vứt chúng ta qua một bên, ngay cả đi ăn cơm cũng không chịu đi, không phải là nhờ bọn ta đi mua giúp ngươi sao. Còn nữa còn nữa, ngươi luôn ỷ mình võ nghệ cao cường, ở ký túc xá toàn ức hiếp ta, dùng bạo lực thủ đoạn uy hiếp ta mua cơm giúp ngươi!" Một hơi nói xong, hình như không dừng lại, làm Hàn Sơn bưng thức ăn vào đến cửa phải hoảng sợ, sư huynh có nhiều thói quen như vậy sao? [NP: tiêu hình tượng của ta rồi, sao DT bức xúc dữ vậy trời]

Như Phong mặt đỏ lên, vừa tính giáo huấn lại tên Dục Tuyên, thì nhìn thấy Hàn Sơn đang trợn mắt há hốc mồm, chỉ cười nói: "Hàn Sơn, bưng thức ăn lên đi, lời nói của hắn mới rồi ngươi cứ coi như đang tụng kinh đi."

Hàn Sơn đáp lời, không dám nhìn Dục Tuyên đang trừng mắt nhìn, để thức ăn lên bàn sau đó liền vội vàng rời đi.

Cánh cửa khép lại, Dục Tuyên lại nói: "Còn là người hai mặt nữa!" [haiz, ta giận giận Tuyên ca lắm lắm rồi nha, làm gì nói nặng Phong nhi của ta như vậy chứ]

Như Phong tức giận, không tìm lời nào để phản bác lại, nên đành nói cho qua: "Ỷ lớn hiếp nhỏ! Không biết xấu hổ!"

Dục Tước nở nụ cười, nhìn Dục Tuyên và Như Phong đang dùng mắt đấu đá nhau, nói: "Được rồi được rồi, ăn cơm đi."

Như Phong ủy khuất lại gần Dục Tước: "Tước ca ca, ngươi thấy ta có nhiều khuyết điểm như vậy sao?"

"Không có không có, Như Phong, đó chỉ là một khuyết điểm nhỏ thôi, có thể bỏ qua mà, không có việc gì hết, thật sự ngươi rất là ưu tú." Dục Tước vội vàng trấn an nói. [Tước ca ca vì Phong mà quên Tuyên rồi, sủng quá, hihi]

Lúc này Như Phong mới đắc ý hất cằm về phía Dục Tuyên.

Nhưng Vân Thiên Trạch vào lúc này lại nói: "Như Phong, sau này ngươi muốn ở bên cạnh người như thế nào?"

Như Phong giật mình nhìn Vân Thiên Trạch, thấy hắn rất nghiêm túc nhìn mình, vì vậy vội cúi đầu nói: "Có thể ta không lấy ai hết?" Ngữ khí có chút đáng thương.

Dục Tước nhìn Như Phong rồi cúi đầu nhẹ, bình tĩnh mà nói: "Bây giờ nói chuyện đó thì hơi sớm, lại đây, chúng ta bắt đầu ăn cơm đi, mắc công thức ăn nguội lạnh hết."

Vân Thiên Trạch nhìn Dục Tước giàng hòa, trong mắt cao thâm khó lường, cũng không nói đề tài này nữa, chỉ nói: "Như Phong!"

Như Phong chớp mắt nhất thời hiểu rõ ý tứ của hắn.

Vì vậy liền lấy bát bạch ngọc của hắn ra, cẩn thận giúp hắn tráng nước sôi.

Dục Tuyên còn nói thêm: "Như Phong, ta và ca ca giờ mới biết, ngươi chưa từng chăm sóc chu đáo với bọn ta như vậy, thật là không công bằng!" [cái đầu ngươi, hồi nãy mắng chửi Phong nhi của ta như vậy mà đòi chăm sóc chu đáo hả]

Như Phong trừng mắt nhìn: "Thiên Trạch thân thể không tốt, nhưng lại vì ta cản một bóng, ta tự nguyện vì hắn phục vụ!"

Vân Thiên Trạch nhìn trong bát ánh vàng óng ánh của món canh gà, nói lời nhỏ nhẹ: "Cuộc sống như thế này không còn lâu nữa đâu." Ngữ khí có một tia mất mát.

Dục Tước và Dục Tuyên nhìn nhau mà không nói gì thêm.

Như Phong thì cầm đũa hướng thẳng vào miếng thịt gà thơm lừng: "Ăn thôi!"

Vì vậy bốn đôi đũa cùng nhau hoạt động.

Vài ngày sau, thái tử tới đây.

Phong hiền viện bỗng dưng bận rộn khẩn trương, Như Phong thì không lo lắng như bọn họ, nàng đang hiếu kỳ với tên thái tử này, nên có chút chờ mong, hơn nữa đến lúc đó nàng sẽ là đại diện nghênh chiến đối phương về "Thư", Như Phong đối với phương diện này này coi như nằm lòng, gần đây do hắn viết tiểu thuyết nên bỏ công đọc rất nhiều sách, muốn mình ra tay cũng được.

Có điều, Như Phong cau mày, chung quy là cảm giác hai huynh đệ Dục Tước và Dục Tuyên này gần đây có chút khác lạ, hai người luôn thần bí thì thầm chuyện gì đó, hơn nữa sắc mặt cũng không được tốt.

Còn Vân Thiên Trạch nữa, gần đây cũng rất hay trầm mặc, Như Phong thấy hắn ăn cơm cũng không nhiều, hình như gầy đi.

Còn Mộc Vấn Trần nữa, lúc mình luyện tập "Truyền âm nhập mật" gần đây, vẻ mặt của hắn lại lạnh lùng, làm cho Như Phong có chút bất an.

75. Q.1 - Chương 75: Thái Tử Giá Lâm

Edit + Beta: Lan Hương

Vào ngày thái tử giá lâm [đến nơi], bầu trời vô cùng quang đãng, ánh nắng rất ấm áp, những nhánh cây lay nhẹ theo gió, hoa ở sân trường đều nở rộ với sắc màu rực rỡ, tươi đẹp.

Như Phong đứng nhìn xuống mũi chân, dưới mặt đất rất sạch sẽ, mọi người bây giờ đang nghiêm túc đứng ở trước cổng học viện để chờ đợi thái tử giá lâm.

Như Phong cùng ba người bọn Dục Tước đứng ở phía sau phu tử nên tầm nhìn thấy rất rõ.

Như Phong len lén liếc mắt nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Mộc Vấn Trần đang đứng ở trước tất cả mọi người, ôi, nàng lại bắt đầu nhớ tới vẻ mặt lúc ở bên cạnh hắn? Mới vừa rồi mình chào hỏi hắn ta, hắn chỉ thản nhiên gật đầu, khiến cho vẻ niềm nở của Như Phong trở nên lạnh giá, trong lòng lại cảm thấy buồn bã.

Như Phong lại nhìn kỹ một bên khuôn mặt của Mộc Vấn Trần, đường nét rất là đẹp, giống như tạc tượng, hai bờ môi hồng hào đang mím chặt, nhưng toàn thân hắn lại tỏa ra khí tức làm kẻ khác không khỏi thấy lạnh lẽo, nhưng rõ ràng thời tiết đang ấm áp mà.

Như Phong nhìn bên tay phải của mình là Dục Tước và Dục Tuyên, hai huynh đệ này mấy ngày nay không như bình thường, luôn làm bộ mặt nghiêm túc, Dục Tước lại muốn nói gì đó với mình nhưng lại thôi không nói, ép buộc hắn nói ra thì hắn không chịu luôn, còn Dục Tuyên bây giờ cũng không tâm tư để giễu cợt mình hoặc đánh nhau với mình vì hình như hắn có nhiều chuyện phải bận bịu, luôn thần thần bí bí.

Như Phong lại nhìn qua bên tay trái của mình, Vân Thiên Trạch đang đứng ở chỗ này, do đứng gần bên nhau nên Như Phong ngửi được mùi thơm quen thuộc trên người của hắn, giống như mùi hoa, nhưng lại

ít ngọt ngào hơn so với mùi hoa, quả là một mùi hương kỳ lạ, giống như mùi hoa, tạo cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái. Lúc ban đầu, Như Phong không quen trên người một nam nhân lại thơm mát hơn so với mình, nhưng nhìn thấy khuôn mặt Vân Thiên Trạch thật là đẹp liền cảm thấy mùi hương thơm mát ấy cùng hắn như hòa quyện với nhau.

Vân Thiên Trạch gần đây cũng nhìn mình với ánh mắt đầy phức tạp, lại yên lặng không nói gì, làm cho Như Phong cũng không nói được gì.

Rốt cuộc là gần đây làm sao vậy? Tại sao mấy nam nhân đó đều không bình thường như vậy? Như Phong thật muốn ngửa đầu để huýt sáo một hơi, gần đây mình thật sự có chút buồn chán rồi, không có ai vui vẻ với mình nên đành phải chuồn xuống núi đấu võ với Hàn Sơn, lại nghĩ gần đây võ công của Hàn Sơn đã tiến bộ rất nhiều, có lẽ cũng là do công lao của mình. Suy nghĩ như thế làm tâm trạng của Như Phong thấy phấn chấn lên đôi chút.

Trong đầu Như Phong suy nghĩ vòng vo rất nhiều thứ, nhưng thực tế thời gian cũng không dài bao nhiêu, nhưng giờ nàng đã mất kiên nhẫn rồi, vội đổi trọng tâm cơ thể từ chân trái sang chân phải. Thật ra trước kia lúc nàng luyện võ, cho dù đứng tấn bao lâu chăng nữa cũng không thấy mệt, nhưng bây giờ do cảm thấy nhàm chán nên mới thấy thời gian qua đi chậm vô cùng.

Thật đáng ghét, cái tên thái tử kia tại sao giờ này còn chưa tới? Như Phong mơ hồ biết rằng bọn họ khác thường chắc chắn là do tên thái tử đến đây, vì vậy dù chưa được gặp mặt, Như Phong cảm thấy không ưa với tên thái tử này.

Dục Tước và Vân Thiên Trạch hình như nhận thấy điều gì đó nên hai người cùng lúc quay người nhìn Như Phong.

Như Phong thấy bọn họ chú ý đến mình, tâm trạng rất mừng rỡ nhưng lại vội tỏ vẻ mặt ủy khuất.

Trong mắt Dục Tước hiện lên ý cười, vỗ vỗ vào vai của Như Phong rồi nhép miệng: "Ráng chờ thêm một chút nữa đi." Đương nhiên là hắn không phát ra tiếng nhưng Như Phong nhìn khẩu hình của hắn hiểu ra.

Vân Thiên Trạch cũng nháy mắt mấy cái với Như Phong. [toàn mấy anh đẹp trai quan tâm, ôi… ước gì!!!]

Như Phong liền cảm thấy cơ thể và tâm trạng dễ chịu hơn nhiều, thì ra mình dễ thỏa mãn như vậy, chỉ cần có người quan tâm mình một chút là được rồi.

Nhanh sau đó, Dục Tước và Vân Thiên Trạch liền khôi phục lại tư thế nghiêm chỉnh, Như Phong lại bắt đầu ngẩn người ra, nàng nhìn vào người đứng trước nhất chính là Mộc Vấn Trần, nhớ lại vài ngày gần đây luyện tập "Truyền âm nhập mật", liền cao hứng muốn nói chuyện cùng Mộc Vấn Trần.

Vì vậy, Như Phong cố gắng ngưng tụ nội lực, ý đồ muốn thanh âm ngưng tụ thành ý nghĩ, sau đó truyền đạt đến Mộc Vấn Trần, đáng tiếc là tới khi đầu nàng vả đầy mồ hôi rồi mà Mộc Vấn Trần bên kia cũng không có cái gì đáp lại. Như Phong đang lúc nhụt chí thì đột nhiên nghe được một giọng nói tinh tế trong đầu, nội dung là: "Ngươi còn chưa luyện thành, không nên sử dụng bừa bãi."

Như Phong cả kinh, thiếu chút nữa là té xuống đất rồi, đang tính há mồm ra lại đột nhiên nhớ chỗ này đang cần sự nghiêm túc, vì vậy đành phải ngậm lại miệng, vừa định ngưng tụ nội lực như khi nãy thì một tiếng nói vừa rồi truyền đến: "Ngươi an phận một chút đi, công phu này mất rất nhiều nội lực."

Vì thế, Như Phong đành phải đứng đàng hoàng, không dám lộn xộn như vừa rồi. Tuy nhiên, bây giờ Như Phong đã biết rõ, Mộc Vấn Trần có võ công cao hơn so với nàng rất nhiều.

Lúc Như Phong đang suy nghĩ miên man, bắt đầu cảm thấy đói bụng thì đoàn người của thái tử cũng từ từ tiến đến.

Phía trước có đông đảo binh lính mặc áo giáp, thái tử ở giữa đoàn người xung quanh, Như Phong cũng chưa được nhìn thấy hình dạng của thái tử như thế nào thì phải quỳ xuống hành lễ rồi.

"Thái tử điện hạ vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế." Mọi người cùng nhau hét lớn, Như Phong miệng mấp máy nhưng lại không lên tiếng, sau đó nàng phát hiện ra người ở hai bên người nàng cũng không lên tiếng, hơn nữa kiểu quỳ không thành khẩn cũng giống như mình.

Đợi lúc cái người cao quý kia là thái tử điện hạ nói: "Miễn lễ" thì Như Phong đứng dậy rất nhanh, nàng lén giương mắt nhìn Mộc Vấn Trần một chút thì phát hiện hắn cũng không quỳ xuống, vì hắn đang đứng ở bên cạnh thái tử.

Thật là tốt! Như Phong thèm muốn như thế, không cần quỳ xuống hành lễ.

"Đây là các đệ tử Phong Hiền viện sao?" Thật lâu sau, một giọng nam trầm vang lên, Như Phong nhớ kỹ đây là giọng nói của thái tử, chắc là tính giới thiệu cho các sứ giả.

"Đúng vậy." Giọng nói rõ ràng của Mộc Vấn Trần theo sau vang lên, giọng điệu không kiêu ngạo không siểm nịnh.

"Đều thật tuấn tú nho nhã mà!" Thái tử cười ha ha, đáng tiếc là không có ai dám cười theo, cả sân học viện chỉ nghe thấy một tiếng cười của thái tử.

Đồ điên! Như Phong thầm mắng chửi.

"Ờ, đúng rồi, bốn người là 'tứ đại tài tử' ở đây đâu?" Thái tử sau khi cười xong lại hỏi.

Mộc Vấn Trần nhìn đám người Như Phong rồi nói: "Các ngươi đi ra gặp mặt thái tử đi."

Vì vậy, phu tử liền tránh sang một bên để bọn người Như Phong có thể "Diện kiến mặt trời". Như Phong cúi đầu, chỉ nhìn thấy đôi giày thêu tinh xảo, nàng không dám tùy tiện ngẩng đầu, giỡn chơi sao, vạn nhất bị hắn ta nói mình chẳng biết tôn ti trật tự, vậy thì mạng nhỏ của mình còn giữ được sao?

"Ngẩng đầu lên đi, không cần sợ." Thái tử lại lên tiếng.

Như Phong lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn thái tử trước mặt. Một thân y phục xa xỉ, hắn không mặc y phục của thái tử, ngược lại nhìn như một người nhàn nhã, y phục màu tím, phía trước có thêu tường vân đồ án.

Như Phong ngẩn cao thêm nửa đầu nữa, xem ra gien của hoàng gia không tồi, này tướng mạo của tên thái tử này cũng coi như là tuấn tú, da dẻ trắng trẻo có thể so được với Như Phong và Vân Thiên Trạch! Không hổ là con cháu của hoàng thất mà, sống sung sướng như vậy thì khó mà không được như thế!

Như Phong cảm thấy ánh mắt của thái tử ôn hòa, khuôn mặt phúc hậu, trên mặt lộ vẻ tươi cười, giờ phút này hắn đang nhìn vào Như Phong.

Thái tử nhìn Như Phong rồi nói: "Đây là cháu của Úy Trì tướng quân sao? Úy Trì lão tướng quân đúng là một võ tướng vang danh lẫy lừng khắp cả nước ta, ai ngờ cháu của người lại theo học văn thơ, ta vốn rất là tò mò nhưng bây giờ xem ra nhà ngươi thật sự rất tuấn tú nho nhã, thật sự rất là thư sinh, ha ha, so với Úy Trì lão tướng quân khí khái lẫm liệt hoàn toàn khác biệt! Có điều ta nghe nói ngươi học vấn cao thâm, vì vậy sau này làm quan văn cũng rất tốt, ừm, tốt lắm.

Thật ra, thái tử có thái độ rất hòa nhã, trong mắt tỏ ý cười ôn hòa và chân thật, xem ra là ca ngợi Như Phong thực sự, nhưng Như Phong lại không thích hắn, nhưng chỉ trong ý nghĩ mà thôi.

Như Phong cung kính thi lễ rồi trên mặt có chút ngại ngùng nói: "Tạ ơn thái tử khen ngợi, thảo dân thẹn không dám nhận!"

Thái tử mỉm cười nói: "Không sao, đợi lúc giao lưu cùng với sứ giả các nước thì bổn cung sẽ biết thực lực của ngươi."

Mới vừa nói xong, hắn lại chuyển sự chú ý qua ba người khác.

Không biết tại sao thái tử cũng chỉ nói vài câu với Vân Thiên Trạch, sau đó gật đầu với Dục Tước và Dục Tuyên thôi, Như Phong giờ mới biết Vân Thiên Trạch vốn là cháu ngoại duy nhất của thủ phủ Vân Châu, tổ tiên họ từng có một người là đại quan, nếu dùng từ hiện đại mà nói: nhà bọn họ hay gia đình mẫu mực nổi tiếng khắp cả nước.

Về phần thái tử tại sao đối với Dục Tước và Dục Tuyên lại kỳ quái như vậy thì Như Phong cũng không biết, cũng không muốn tìm hiểu sự tình.

Trong lúc vô tình, ánh mắt Như Phong và Mộc Vấn Trần chạm vào nhau, Mộc Vấn Trần trầm tĩnh nhìn Như Phong một cái rồi nhanh chóng chuyển sang chỗ khác, làm cho Như Phong thất vọng vô cùng.

Lúc này Mộc Vấn Trần mới lên tiếng: "Chúng ta nên vào học viện đi thôi, nơi này nói chuyện cũng không tiện."

Thái tử gật đầu, vì vậy mọi người liền cùng nhau mở đường vào học viện.

Lúc đi vào, các sứ giả cố ý tụ lại, quần áo của bọn họ mặc không quá khác biệt với Tử La quốc, tướng người cũng không khác lắm, trừ người của Hữu Nam quốc với đôi mắt to và màu xanh, hơn nữa vóc người bọn họ cao lớn hơn so với người bình thường, nói chuyện cũng ngay thẳng một chút, nhưng Như Phong lại rất thích bọn họ. Nguyên do đôi mắt màu xanh của bọn họ làm cho Như Phong nhớ tới ánh mắt thâm sâu thỉnh thoảng ánh lên màu xanh của Mộc Vấn Trần.

Lúc này, đám người Như Phong là nhóm đệ tử đi sau cùng, có vài sứ giả cũng đi chậm lại để cùng đi với các môn sinh, nghĩ lại, tình huống này xem ra không thích hợp, nhưng dù sao mọi người đều tới đây để giao lưu mà, hơn nữa nơi này cũng không phải là kinh thành.

Nhưng hiển nhiên là có vài người hứng thú với Như Phong.

Cái tên dáng người cao cao kia, Như Phong chắc chỉ đứng tới ngực của hắn, đang chăm chú nhìn Như Phong, trong đôi mắt xanh tỏ vẻ tò mò, nói: "Tiểu đệ, năm nay ngươi được mười lăm tuổi không?"

Khóe miệng Như Phong có chút run rẩy, nói: "Ta đã mười bảy tuổi rồi."

"Nhưng tướng người ngươi rất nhỏ, như con nít vậy, trẻ quá." Người nọ lại nghiêm túc nói.

Như Phong có chút đỏ mặt lên, cũng nhìn chăm chú vào đối phương rồi nói: "Tướng người ngươi cũng rắn chắc, thân thể nhìn tốt lắm."

"Đương nhiên rồi!" Đối phương kéo lộ ra cánh tay cường tráng của mình rồi nói: "Vài ngày nữa, ta còn giao lưu võ thuật với người của Lạc Lâm viện nữa."

Như gió chợt hiểu ra mà gật đầu, khó trách tướng người của hắn lực lưỡng như thế, dù sao cũng chỉ đùa vui nên không để bụng lâu, rất nhanh đã quên mất.

Khi trở lại ký túc xá, Như Phong như tê liệt ngã lên giường, cuộn vào chăn mền, Dục Tuyên ngồi ở trên bàn cau mày lại.

Dục Tước và Vân Thiên Trạch cũng nhanh bước vào, bốn người tụ họp cùng một chỗ.

"Như Phong, vừa rồi ngươi nói chuyện gì với sứ giả Thạch Nam quốc vậy? Cười vui vẻ như vậy?" Vân Thiên Trạch đi tới gường của Như Phong ngồi xuống.

Như Phong suy nghĩ một chút rồi cười nói: "Cũng không có gì, hắn chỉ khen ta có tướng người đẹp mắt mà thôi."

Dục Tuyên quái gỡ tiếp lời: "Ngươi còn quên một câu, người ta còn nói tướng của ngươi rất lùn!"

Như Phong trừng mắt liếc hắn, giải thích nói: "Hắn chỉ là nói ta nhìn rất trẻ, nói rằng ta được chăm sóc chu đáo, không giống như ngươi, mới hai mươi tuổi mà nhìn già như ba mươi."

Lần này Dục Tuyên không cãi lại nữa, chỉ đưa mắt nhìn Dục Tước, làm Như Phong không còn hứng thú gây chiến nữa.

"Được rồi, các ngươi nói xem, lần giao lưu này, chúng ta phải nhất định thắng đối phương sao?" Như Phong đột nhiên nghĩ tới liền hỏi.

Dục Tước bình tĩnh gật đầu: "Ừ, việc này tuy nói chỉ là giao lưu, nhưng mọi người đều biết phải toàn lực ứng phó, không làm mất thể diện của chúng ta."

Dục Tuyên ngẩng đầu lên nhìn Dục Tước, nói: "Trên thực tế, chúng ta đã bị mất thể diện rồi."

Dục Tước mắt đen nhánh nhìn Dục Tuyên, nói: "Ta không sao."

Vì vậy Dục Tuyên không nhắc lại nữa, vẻ mặt bình tĩnh.

Vân Thiên Trạch rủ mắt xuống nên không thể biết tâm tư của hắn.

Tâm trạng Như Phong cảm thấy khó chịu, vì nàng cảm giác mỗi con người bên cạnh nàng đều không đơn giản, hơn nữa lại xa lạ hơn bình thường rất nhiều rồi, nên đành phải im lặng, ôm đầu gối ngẩn người ra, nghĩ tới buổi thi chiều nay, nhớ các phu tử đang rất lo lắng, Như Phong thì thấy rất thoải mái, vì nàng cảm giác được mình nắm được phần thắng, với điều kiện chỉ cần chôm chỉa những câu thơ của các bậc tiền nhân là được.

Thời gian lặng lẽ cũng đến giữa trưa, bữa cơm trưa rất thịnh soạn, nhưng Như Phong lại không thấy gì hứng thú, nhưng phải đối phó với các đồng môn trong phòng ăn, vì tất cả mọi người đều cần sự hăng hái của Như Phong, ngay cả phu tử cũng tới đây nói vài câu, đại ý chính là lần này trước mặt các người nước khác thì phải làm rạng rỡ danh tiếng của Phong Hiền viện chúng ta.

Như Phong đều tỏ vẻ tươi cười, tỏ ra bình thản không có chuyện gì.

Buổi chiều cũng tới rất nhanh, mặc dù trời đang nắng, nhưng so với thời tiết hiện giờ thì nhờ có nắng nên rất ấm áp, vì vậy không ai để ý đến ánh mặt trời chói chang.

Mỗi người đều có vị trí theo cương vị riêng, những nhân vật trọng yếu gồm có các sứ giả, các nhân sĩ nổi tiếng và vô danh cũng ngồi ở vị trí trên cao, chiều hôm nay là buổi thi "Cầm kỳ thi họa", đây là phong tục thi đấu của cả bốn nước, vì vậy không thể không được tuyển chọn, Như Phong mặc dù cảm thấy không nhẫn nại nữa, muốn xem thi đấu ra sao nhưng nàng đành phải im lặng.

Sau khi tập hợp lại, các sứ giả mới vừa rồi còn tươi cười chào hỏi giờ lộ ra vẻ mặt thật, cả đám người đều nghiêm túc đứng đắn, Như Phong lúc này mới rõ trận thi giao hữu này không phải là chuyện đùa.

Như Phong bị xếp thi tại trận đầu, nghe nói do các phu tử nghĩ thành thích của Như Phong đã từng trăm trận trăm thắng nên cố ý an bài như vậy, muốn trận đầu cho người khác thấy danh tiếng của Phong Hiền viện.

Quả nhiên, khi lên thi đấu, Như Phong khiêu chiến sứ giả của cả ba nước, cứ một câu là Như Phong đối lại bằng một câu thơ kinh điển, miệng thao thao không ngừng. Trong mắt mọi người hiện giờ, Như Phong cứ mở miệng ra là thành thơ, suy nghĩ lại nhanh nhẹn, tài hoa xuất chúng, lại cộng thêm vẻ thư sinh tuấn tú bề ngoài, đối phương lại không thể ứng phó, đây chính là một cảnh thi đấu vui mắt.

Vì thế, trong trận giao hữu đầu tiên, Tử La quốc đứng nhất, mọi người trong nước và kể cả thái tử cũng cảm thấy nhẹ nhỏm.

***

76. Q.1 - Chương 76: Hành Động

Edit: Cẩn

Beta: Lan Hương

Trên đường Như Phong quay về chỗ ngồi, tiện thể quay đầu nhìn Mộc Vấn Trần, sau đó mới mỉm cười nhìn sang thái tử, gật đầu một cái.

Thấy trong mắt Mộc Vấn Trần tỏ ý khen ngợi mình, Như Phong cảm thấy thái tử bên cạnh tựa như tro bụi có thể tùy ý quét đi.

Sau khi trở lại chỗ ngồi của mình, trận thứ hai là Dục Tuyên ra trận, vì vậy chỉ thấy Vân Thiên Trạch và Dục Tước.

Dục Tước vỗ vỗ vai Như Phong, nhỏ giọng nói: "Như Phong, thật lợi hại!" trong mắt tràn đầy yêu thương.

Như Phong hất cằm, nói: "Do trí nhớ ta tốt."

Dục Tước không hiểu ý nghĩa gì của những lời này cho nên chỉ cười cười cho qua.

Như Phong thấy Vân Thiên Trạch rất chú ý trận đấu trên đài, cho rằng hắn đang rất hồi hộp, thuận miệng nói: "Thiên Trạch, không có việc gì đâu, không cần khẩn trương như vậy, ta thấy ngươi rất giỏi mà."

Vân Thiên Trạch dùng ánh mắt cổ quái nhìn Như Phong mà không nói gì, làm cho Như Phong ngượng ngùng cúi đầu, nghịch đùa ngón tay của mình. Một lát sau, thấy tất cả mọi người đều chú ý đến trận đấu, Như Phong cũng vội vàng ngẩng đầu nhìn, kỳ thật Như Phong rất có lòng tin với Dục Tuyên, chưa kể là hắn có thiên phú từ nhỏ, ngày thường hắn đều rất chăm chỉ tập luyện.

Quả nhiên, một canh giờ đằng đẵng trôi qua, sau PP [đôi mông] của Như Phong ngồi đến phát đau, tranh của bốn người cuối cùng cũng đã vẽ xong.

Tuy Như Phong không biết thưởng tranh, nhưng mưa dầm thấm đất, có thể nhận ra một chút chất liệu màu sắc, bốn bức tranh trước mắt màu sắc tươi sáng, không dễ phai màu, hẳn là đã dùng khoáng vật làm ra, mà tranh họa không phải là sông nước Giang Nam dịu dàng đẹp đẽ thì cũng là cao sơn lưu thủy [núi cao nước chảy] oai nghiêm hùng vĩ, nhìn là biết do họa sĩ tài ba, nét vẽ lưu loát ưu mỹ.

Nhưng Như Phong vẫn cảm thấy tranh của Dục Tuyên là đẹp nhất, vì hắn quyết sử dụng nhiều màu thạch thanh [đá có màu lục], thạch lam [đá có màu lam] và màu chu sa đỏ làm chủ đạo, họa ra một bức tranh làm cho người ngắm tranh phải rung động!

Sau khi giám khảo nói một đống từ ngữ chuyên môn mà Như Phong không biết rồi mới tuyên bố Xuân Đằng quốc và Tử La quốc đồng hạng nhất [Cẩn: ờ thì là đồng chí Dục Tuyên đã thua trận đấy, Lhương: không thua, cùng hạng nhất mà]. Như Phong kinh ngạc, nhìn sứ giả Xuân Đằng quốc trên mặt giấu không được ý cười, trong lòng âm thầm nhíu mày.

Sau khi Dục Tuyên bước xuống, Dục Tước lặng lẽ cầm lấy tay của Dục Tuyên, hai người nhìn nhau một chút, Dục Tước lên đài nghênh tiếp trận đấu.

Như Phong tươi cười nhìn Dục Tuyên, nói: "Tuyên ca ca, tranh của ngươi là đẹp nhất, ta rất thích."

Dục Tuyên miễn cưỡng cười đáp: "Kỹ thuật vẽ tranh của đối phương quả thật thuần thục hơn ta, ta hơn người chỉ có chỗ ý tưởng mới lạ mà thôi, hôm nay mới biết được thế nào là thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân." [thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân: ngoài trời có trời, ngoài người có người, ý nói người giỏi còn có người giỏi hơn]

Như Phong không quen nhìn bộ dáng suy sụp này của hắn, trong cảm nhận của Như Phong, Dục Tuyên luôn luôn kiêu ngạo, tinh thần phấn chấn, nên vội vàng nói: "Nhưng ta cảm thấy có sáng tạo vẫn quan trọng hơn, ngươi có thiên phú, chỉ cần cho ngươi thời gian thì kỹ thuật của ngươi có thể sẽ hơn hắn, còn hắn lại không có ý tưởng gì mới hơn của ngươi." Vì vậy còn bồi thêm một tràng về việc cách tân đổi mới có bao nhiêu quan trọng, có bao nhiêu vĩ đại, cuối cùng cũng dỗ được Dục Tuyên vui vẻ cao hứng lên.

Lúc này cũng đến lúc Dục Tước bắt đầu biểu diễn, bọn người Như Phong cũng vội nín thở tập trung dỏng tai nghe.

Lần này Dục Tước chọn cổ cầm, Như Phong nhắm mắt lại, cảm thụ nhạc khúc hào hùng, nghe được âm thanh đầu tiên, Như Phong mơ hồ cảm giác được một cỗ khí thế trang nghiêm, đang muốn chăm chú cảm thụ lại phát hiện tiếng đàn đã chuyển thành nhu hòa, tựa như một bài dạ khúc nhẹ nhàng trong đêm, đến lúc nàng bắt đầu buồn ngủ thì tiếng đàn lại biến hóa, kiên cường mạnh mẽ, phảng phất như thấy được hình ảnh con sóng cuộn trào mãnh liệt, mưa hoa rơi rụng, hải điểu tung bay, âm thanh chảy vào tai, núi rừng cây cối, xanh um tươi tốt, giống như lạc bước vào xứ sở thần tiên.

Trong tâm Như Phong có chút chấn động, một cảm giác kỳ diệu tự nhiên nảy sinh, bên tai vang lên âm thanh thiên nhiên hài hòa êm tai, trong lòng thế nhưng lại cảm thấy vô cùng quen thuộc.

Đúng vậy! Không sai! Như Phong trợn tròn mắt, thủ khúc này giống như Mộc Vấn Trần đã đàn qua! Mặc dù có chút bất đồng, mặc dù Như Phong đối với âm nhạc cơ hồ là mít đặc, nhưng khúc nhạc này cùng khúc nhạc mà Mộc Vấn Trần thường đàn rất là giống nhau, tạo cho nàng những cảm giác như nhau.

Nghĩ vậy, Như Phong cũng rất muốn nhìn vẻ mặt của Mộc Vấn Trần một tý, ôii…, nàng thật hận không thể lập tức học được truyền âm nhập mật ngay, như vậy có thể nghe một chút quan điểm của Mộc Vấn Trần rồi.

Kế tiếp còn có ba nước khác diễn tấu, nhưng hiển nhiên là sau khi nghe xong tiếng đàn của Dục Tước, tất cả những người khác đều không tập trung được nữa, vì vậy không hề ngạc nhiên khi tuyên bố Dục Tước là người thắng cuộc.

Như Phong dùng ánh mắt phức tạp nhìn chằm chằm vào Dục Tước, Dục Tước không rõ lý do, hắn nhìn lại Như Phong: "Ngươi tại sao dùng ánh mắt như vậy nhìn ta?"

Như Phong suy nghĩ một chút, bất đắc dĩ lắc đầu: "Không có việc gì, chỉ là không nghĩ tới Dục Tước ca ca thâm tàng bất lộ, lại có thể đàn ra một thủ khúc hay như vậy."

Dục Tước mỉm cười, bình tĩnh đáp: "Đàn lung tung thôi."

[mấy tên sứ giả còn lại mà nghe thấy sẽ mắng anh chảnh thấy ớn à xem =o=]

Như Phong nhìn không hiểu tâm tình trong mắt hắn, vì vậy đành không nhắc lại nữa, ngoan ngoãn nhìn Vân Thiên Trạch cùng người khác đấu cờ.

Nhưng nói thật, nàng đối với cờ vây một chút hứng thú cũng không có, cho nên trong lúc chờ đợi, Như Phong đã ngủ thiếp đi. [bó tay]

Dục Tước và Dục Tuyên nhìn nhau, trong mắt lóe lên tia bất đắc dĩ, cho nên hai người không thể làm gì khác hơn là bất động thanh sắc để Như Phong ở chính giữa, làm cho Như Phong thuận thế kề vai một người.

Dục Tước điều chỉnh đầu Như Phong một chút, nhìn xung quanh, thấy tất cả mọi người đều không chú ý tới chỗ này mới yên lòng. Hắn nhìn Vân Thiên Trạch trên đài với vẻ mặt không biểu tình gì, nghĩ lại biểu hiện của mình vừa rồi, lại chọn thủ khúc đó, chắc sẽ gặp mạo hiểm? Hy vọng "hắn ta" sẽ không nghi ngờ.

Dục Tuyên nhìn Như Phong vô ý thức áp sát ca ca, lại nhìn thấy ca ca nhìn về phía Như Phong với vẻ ôn nhu như thủy, trong tâm cảm thấy chua xót, tình cảnh như vậy sau này còn có thể xuất hiện hay không? Mà chính mình lại vẫn tiếp tục làm người đứng nhìn như vậy phải không?

Như Phong bị đánh thức, xung quanh không khí ồn ào, nàng vội kéo Dục Tước và Dục Tuyên lại hỏi: "Làm sao vậy? Làm sao vậy?"

Dục Tước nhìn nàng, gạt tóc trên trán của nàng qua rồi nói: "Vân Thiên Trạch té xỉu."

"Cái gì?" Như Phong kêu to, kinh ngạc nhìn hắn rồi hỏi: "Giờ hắn ta ở đâu."

Ánh mắt Dục Tước nhìn về nơi nào đó một chút, nói: "Hắn đã được đưa đi rồi, ngươi hiện giờ không thấy hắn đâu."

Như Phong lo lắng hỏi: "Tại sao hắn té xỉu, có phải trời nắng quá không?"

Dục Tước kìm nén sự khó chịu trong lòng, rồi an ủi: "Chắc không có việc gì đâu, do thời gian đánh cờ quá lâu, thể lực hắn không đủ nên mới ngất đi thôi."

Thế là Như Phong mới biết, té ra mình đã ngủ năm tiếng rồi, nghĩ lại mỗi lần ra một nước cờ thật là lâu, thảo nào thể lực của Vân Thiên Trạch chống đỡ không nổi, dù sao môn này cũng rất hao thể lực.

Dục Tuyên ở bên cạnh thản nhiên mở miệng: "Là Xuân Đằng quốc thắng."

Như Phong không phục bĩu môi: "Nhưng chúng ta thắng bọn họ nhiều hơn một trận mà."

Dục Tuyên mạn bất kinh tâm [thờ ơ] liếc mắt nhìn gương mặt do ngủ nhiều đến phát đỏ của Như Phong, tiếp tục nói: "Ai mà biết Lạc Lâm viện có thể thắng hay không? Xem ra dã tâm lần này của Xuân Đằng quốc cũng thật lớn, tiến bộ nhiều đến vậy."

Dục Tước hờ hững, nâng Như Phong dậy, nói: "Trở về đi thôi, cũng tàn cuộc rồi, tiếp theo đã không còn chuyện của chúng ta."

Như Phong cầu còn không được, giương mắt chờ mong nhìn Dục Tước: "Tước ca ca, thật sự là không thể đi thăm Vân Thiên Trạch sao?"

Dục Tước trong mắt là một mảng đen kịt, vài tia sáng bất minh xẹt qua, nói: "Có lẽ là vậy, dù sao thân phận của hắn cũng rất đặc biệt." Hai chữ cuối cùng nói ra nhấn mạnh khác thường.

Vì vậy Như Phong đành phải thất vọng theo sau Dục Tuyên cùng Dục Tước về ký túc xá.

* * * * * * *

Dục Tước và Dục Tuyên đứng trong phòng Vân Thiên Trạch.

"Ca ca, chuẩn bị tốt rồi sao? Chúng ta đã hết đường lui rồi." Dục Tuyên kiên định nhìn Dục Tước.

Dục Tước thở dài: "Cũng đã đến nước này, cho dù chúng ta muốn lui cũng không có đường lui nữa rồi, chúng ta đi thôi, trời cũng đã sắp tối rồi."

"Ca ca, ngươi yên tâm, ta đã thu xếp thỏa đáng." Dục Tuyên vỗ vỗ vai Dục Tước, trong mắt một mảng tràn đầy tự tin.

Dục Tước gật đầu, đang lúc định nói gì đó, Dục Tuyên đã nói thêm vào: "Có muốn đem Như Phong theo không?"

Dục Tước lập tức phản đối: "Hắn theo làm gì?"

Dục Tuyên nhìn Dục Tước: "Ca ca, ngươi nghĩ cái gì trong đầu vậy?" Vừa nói vừa nhìn bốn phía, tiếp tục nói: "Lần trước là Như Phong đã cứu ta, võ công của hắn cao thâm hiếm thấy, liên tiếp dễ dàng đánh bại cả ba cao thủ hạng nhất, có hắn theo, chúng ta sẽ có nhiều phần thắng hơn."

Dục Tước vẫn nhíu chặt mày: "Không được, rất nguy hiểm."

Dục Tuyên cười khổ: "Ca ca, ngươi chưa từng mềm lòng với bất kỳ kẻ nào, ngoại trừ Như Phong." Hắn nhìn chằm chằm vào mắt Dục Tước, khẳng định: "Chỉ một mình Như Phong, hơn nữa, hắn là nam nhân, vả lại dựa vào việc chúng ta đến nhà bọn họ nhiều lần như vậy, ca ca, hắn sớm đã bị chúng ta liên lụy, bây giờ thoát được hay không cũng không phải do hắn muốn là được."

Dục Tuyên còn muốn nói thêm một đống lý do, nhưng hắn tin tưởng ca ca mình cũng đã nhận thức rõ ràng, cho nên nói hay không cũng không sao cả, mọi người trong lòng đều hiểu rõ, chỉ là không có vạch trần ra mà thôi.

Dục Tước cuối cùng thỏa hiệp, nói: "Hãy cam đoan với ta rằng hắn sẽ an toàn."

Dục Tuyên trầm mặc một hồi mới đáp lời: "Ta và ngươi giống nhau, đều không muốn hắn gặp chuyện không may."

* * * * * * *

Như Phong một mình rầu rĩ không vui mà trở lại ký túc xá, ngã xuống giuống, ngay cả cơm cũng không muốn ăn, đang phiền não việc đến lúc nào mới có thể gặp Vân Thiên Trạch thì phát hiện Dục Tước cùng Dục Tuyên đẩy cửa bước vào.

Dục Tuyên kéo Như Phong lại nói: "Như Phong, có việc cần nói với ngươi."

Như Phong chưa từng gặp qua Dục Tuyên nghiêm túc như vậy, vì vậy đành phải thu hồi vẻ mặt chán chường, cũng nghiêm túc nhìn lại hắn.

"Đêm nay theo chúng ta đến một nơi đi."

Như Phong im lặng, biết bản thân không thể cự tuyệt, vì vậy không thể làm gì khác hơn là yên lặng gật đầu, trong lòng bất an vô cùng.

Dục Tước nhìn Như Phong, nói: "Ngươi nhớ cẩn thận."

Như Phong miễn cưỡng lộ vẻ tươi cười: "Yên tâm đi, Tước ca ca, võ công ta cao như vậy, mạnh như vậy, nhất định sẽ bảo vệ được chính mình, cũng có khả năng bảo vệ Dục Tuyên thật tốt."

Dục Tuyên trừng mắt nhìn nàng: "Đến lúc đó sẽ có người phụ trách đến bảo vệ ta, yên tâm, còn nữa, kỳ thật võ công của ta không kém như vậy." Vẫn là không nhịn được nên biện giải một chút.

Như Phong làm mặt quỷ, bầu không khí ngưng trọng vừa rồi mới dịu xuống đôi phần.

Tối đến, trời cao không trăng, chỉ có vài ngôi sao lẻ loi hiện diện, mặt đất một mảnh yên tĩnh.

Như Phong như cũ mặc vào bộ hắc y lần trước, tăng thêm một cái mặt nạ, cẩn thận theo sát sau Dục Tuyên. Mới đầu bọn họ loanh quanh vài vòng ở Đinh Châu thành, đợi lúc Như Phong thấy đầu óc choáng váng mới bắt đầu chuyển hướng, đi thẳng tới mục tiêu.

Như Phong thầm than trong lòng: cái này không biết chuyện gì đang xảy ra quả nhiên không có cảm giác an toàn, so với kẻ trộm càng hỏng bét. Người ta làm trộm ít nhất còn biết đêm nay đến đâu, gia đình nào để chém giết, cướp bóc, còn mình chỉ theo sát sau mông người ta, sau đó chờ người ta gọi mình ra tay thì mới ra tay.

Đây không phải là nhân vật phụ điển hình hoặc là tiểu lâu la sao? Ta làm sao suy bại tới tình trạng này rồi chứ?

Mặc kệ trong tâm Như Phong đang suy diễn tới cục diện nào, nàng vẫn theo sát phía sau Dục Tuyên, nhưng phía sau nàng cũng có một chuỗi người, phía trước cũng có một chuỗi người.

Như Phong mắt nhìn tứ phía, tai nghe tám phương, nội lực của nàng vốn rất thâm hậu, cho nên ban đêm nhìn mọi vật cũng không có khó khăn gì, nhưng hắc y nhân ở phía trước hay phía sau đều có vẻ rất lợi hại, hành động mau lẹ, năng lực mạnh mẽ, điều này làm Như Phong nhớ tới người hầu của Vân Thiên Trạch, cũng được huấn luyện bài bản tốt như vậy.

Đi được chừng nửa canh giờ [một canh = 2 tiếng, vậy nửa canh = 1 tiếng] bọn họ đứng trước một rừng cây ngoài thành, Dục Tước phất tay, hắc y nhân nhanh chóng tản ra, một người trung niên bình thường cầm một ít công cụ vào trong đống cây cối tối thui tìm tìm kiếm kiếm. Sỡ dĩ nói hắn là người bình thường là bởi vì Như Phong cảm thấy hắn không có nội lực, nhưng chắc ở phương diện khác lại hoàn toàn là một tay kiệt xuất, có thể làm cho Dục Tuyên coi trọng.

Như Phong hiện giờ không có việc gì làm, nhìn chăm chú bốn phía, có vẻ như không có gì nguy hiểm, thế nhưng xung quanh lại tràn ngập không khí hồi hộp khẩn trương.

Hai mắt Như Phong quét một vòng rừng cây, sợ có mãng xà gì đó nhảy ra...hơn nữa,lại cảm thấy có điều gì đó không thích hợp.

Nơi này, quá yên tĩnh, âm thanh duy nhất phát ra là âm thanh của hắc y nhân đi đi lại lại, nhưng ở buổi tối tĩnh lặng này mà nghe ngóng, thì thật sự là quá yên tĩnh rồi.

Như Phong đột nhiên kinh hãi, linh quang chợt lóe, vội vã kéo Dục Tuyên đến, nói: "Dục Tuyên, có phát giác nơi này quá yên tĩnh hay không, rất khác thường? Tại sao không có thanh âm của các loại côn trùng?"

Vẻ mặt Dục Tuyên trong đêm tối nhìn không thấy rõ nhưng tiếng hắn nói vào tai Như Phong thì thanh âm rất rõ ràng: "Cánh rừng này vốn đã rất kỳ quái, có người nói cho tới bây giờ bên trong cũng chưa từng phát ra âm thanh gì."

Như Phong lúc này mới có chút thả lỏng tâm tình, nàng nhìn nhìn động tác của hắc y nhân, cũng không hỏi xem bọn họ đang tìm cái gì.

Rất nhanh sau, trên mặt đất xuất hiện một cái mật đạo, Như Phong kinh ngạc, Dục Tuyên trong mắt lấp lánh ánh sáng, lập tức phái người đi vào, không biết đã qua bao lâu, đến lúc Dục Tuyên mất hết kiên nhẫn thì có đã người xuất hiện, gã trung niên vừa rồi cầm trong tay một viên ngọc châu phát sáng giao cho Dục Tuyên, Dục Tuyên vội vàng đặt nó vào một cái hộp đã chuẩn bị trước.

Thoáng nhìn một cái, Như Phong thấy hạt châu nọ lớn bằng nắm tay mình, không phải loại dạ minh châu phát ra huỳnh quang màu trắng, mà là kiểu ánh sáng lam ở trong, ánh sáng tím xinh đẹp bao bọc bên ngoài, Như Phong chưa kịp suy nghĩ đó vật liệu gì, ngay lúc vừa bước ra khỏi rừng cây, một đám người so với bên mình còn nhiều hơn xông ra, mắt chằm chằm nhìn vào đám người Như Phong.

77. Q.1 - Chương 77: Thay Đổi Lớn

Edit: Cẩn

Beta: Lan Hương

Như Phong thở dài, biết ngay là sự tình không đơn giản như vậy mà, ở đâu có chuyện dễ dàng tìm ra bảo bối như vậy a? Ở đời chuyện đường lang bổ thiền, hoàng tước tại hậu* nhiều vô số kể, chỉ không ngờ tới Dục Tuyên có ngày phải đóng vai đường lang đáng thương kia. [đường lang bổ thiền, hoàng tước tại hậu: bọ ngựa bắt ve, chim sẻ đứng phía sau. Ý nghĩa: thấy cái lợi trước mắt, không biết mối hại phía sau. Đường lang: bọ ngựa; Hoàng tước: chim sẻ.]

Nghĩ vậy, Như Phong liếc nhìn Dục Tuyên một cái, thấy thần sắc của hắn trấn định cũng an tâm phần nào.

"Nhớ kỹ, khi có cơ hội liền chạy, phải thật cẩn thận, không nên để bản thân bị thương." Dục Tuyên kề sát tai Như Phong nói. [*nhìn trời* ta thì ta thấy hình ảnh ám muội a]

Như Phong gật đầu, nói: "Ngươi cũng phải cẩn thận." Thấy hắn không có nói ra tên của mình, mình cũng không nên nói ra tên của hắn.

Dục Tuyên cười: "Yên tâm."

Lúc hai người đang lặng lẽ trao đổi, tên thủ lĩnh phe bên kia đã không kiên nhẫn, ra lệnh một tiếng, ngay sau đó âm thanh tuốt kiếm chói tai liên tiếp vang lên, không khí ngưng trọng, thế cục đối đầu giương cung bạt kiếm vô vùng căng thẳng!

Làm gì có chuyện hay để bàn, Như Phong biết trận này đánh nhau là xu thế tất yếu, nàng rút ngân kiếm của mình ra, xé toạt trời cao, một tia sáng bạc hiện lên trong bầu không khí nặng nề.

Mọi người kinh hãi, đều bị ngân kiếm của Như Phong hấp dẫn.

Chân Như Phong run nhè nhẹ, thanh âm lại rất trầm ổn, lại có chút khàn khàn: "Ta hôm nay thật sự phải giết người?"

Dục Tuyên sau khi nghe xong, nếu không phải vì chuyện này là chuyện nghiêm túc, tình huống sống chết không lường, Dục Tuyên thật sự nghĩ sẽ cười một trận thật to, nhưng sắp xảy ra trận chiến sinh tử rồi, không phải chính mình là người khiến cho Như Phong lâm vào cảnh khốn cùng này sao?

Đáng tiếc, Dục Tuyên còn chưa nói được gì thì đối phương đã ra tín hiệu, bắt đầu khua kiếm chém tới.

Như Phong bất đắc dĩ vì mạng sống, không thể làm gì khác hơn là cầm kiếm đánh tới, cũng giống như trước kia, Như Phong không xuất ra những chiêu kiếm quá mức tuyệt tình, nàng chuyên tấn công vào nhược điểm của người khác, cũng làm cho đối phương không có năng lực chiến đấu nữa. Như Phong một bên chú ý tình hình của Dục Tuyên, sợ hắn gặp nguy hiểm, một bên đả bại địch nhân, động tác mau lẹ, duệ bất khả đáng. [khí thế mạnh mẽ không gì chống cự nổi]

Dục Tuyên bên người còn có hắc y nhân bảo vệ, chính hắn cũng cầm kiếm đánh trả, xuống tay quyết đoán, không giống Như Phong nhân từ, hắn không chút do dự dưới sự trợ giúp của thuộc hạ, đem thanh kiếm trong tay cắt đứt yết hầu của đối phương.

Như Phong nhìn quá nửa số địch nhân đang vây quanh mình, người trước không ngừng ngã xuống, người sau lại không ngừng đánh lên.

Như Phong âm thầm suy tính, nếu cứ tiếp tục như vậy thì thật không hay, tuy rằng đã giải quyết xong một ít địch nhân, thế nhưng phe ta cũng không còn được bao nhiêu người, muốn toàn thân trở về cũng tương đối khó khăn.

Lại nhìn thấy thủ lĩnh của đối phương, hai tay buông thõng đứng bên ngoài nhìn trận đấu, tầm mắt của hắn gắt gao bám lấy Dục Tuyên, Như Phong cau mày, cho dù mình võ công cao cường cũng không địch nổi

quần hùng luân phiên đánh đến, thể lực cùng nội lực sẽ có lúc cạn kiệt, khi đó chỉ sợ là lúc mình chết cùng Dục Tuyên.

Kế sách bây giờ, không thể làm gì khác hơn là đột phá vòng vây, mở con đường máu, như vậy mới có khả năng thoát ra.

Nghĩ vậy, Như Phong âm thầm chú ý vị trí của Dục Tuyên, thanh kiếm lạnh lẽo trong tay chợt lóe ngân quang [ánh sáng bạc], âm vang sắc bén gào thét lao ra, tiếp theo sau, kiếm ảnh ba đào mãnh liệt tựa khuynh bồn đại vũ [mưa to như trút nước], đổ xô nhau mà đến, hướng thẳng phía đám địch nhân đang vây quanh.

Xoạt xoạt xoạt, một vòng địch nhân bị kiếm khí của Như Phong gây thương tích, rất nhanh đã ngã xuống, Như Phong thấy thế, vội vàng nghiêng người, thắt lưng xoay một cái, người đã đứng cạnh Dục Tuyên, cùng hắn chống đỡ.

"Ngươi không sao chứ?"

"Ngươi không sao chứ?"

Hai người đồng thời hỏi.

"Không có việc gì!"

"Không có việc gì!"

Lại vừa song song đáp.

Như Phong mỉm cười, tinh thần tốt hơn nhiều, nhưng máu tươi dính trên người và mùi máu tanh dày đặc bao phủ xung quanh lại làm cho Như Phong ngày càng không thoải mái. Mắt thấy người bên cạnh ngày càng ít đi, trong lòng Như Phong sốt ruột, kiếm thế trong tay ngày càng hung mãnh.

Lúc này, tên thủ lĩnh bên kia bay đến, toàn thân trên dưới như một cây độc tiễn, thẳng tắp đâm tới sau lưng Như Phong.

Dục Tuyên bất ngờ trông thấy, vội vã kêu to: "Cẩn thận!" Thân thể bất giác che chở cho Như Phong.

Như Phong kinh hãi, chỉ cảm thấy một trận hàn khí ào ào kéo tới, toàn thân dùng sức giữ lại Dục Tuyên, đem lưng mình hướng về kiếm thế, làm cho địch nhân lợi dụng sơ hở, toàn thân phát động nội lực bảo hộ.

Điện quang hỏa thạch, Dục Tuyên chợt phát ra một tiếng rên rĩ tuyệt vọng.

[Điện quang thạch hoả [　] ~ Cũng hay được viết sai thành "Điện quang hoả thạch" [　] : Là chỉ, ánh sáng của tia chớp, lửa của đá lấy lửa. Vốn là từ của Phật gia, chỉ sự vật đến rồi đi trong chớp mắt. Hiện nay được dùng để miêu tả sự vật biến mất trong nháy mắt giống như tia chớp cùng lửa của đá lấy lửa. Cũng được dùng để chỉ hành động nhanh chóng, ra tay trước hạn định.

"A" một tiếng, gã thủ lĩnh không dám tin mình đã nằm dưới đất, không đợi hắn hiểu được, đầu ngón tay Như Phong đã động một cái, một chiếc phi tiêu đã yên vị nơi yết hầu của gã.

Như Phong không nhìn đến tên nam nhân đang trừng mắt nằm dưới đất, mình không thể tiếp tục lòng dạ đàn bà được, nếu không, người chết chính là mình và Dục Tuyên!

Vì vậy, kiếm trong tay không hề lưu tình, nhất chiêu nhất thất đều lạnh lẽo vô tình, chiêu chiêu chí mạng.

Dục Tuyên từ khiếp sợ trở lại bình tĩnh, thấy Như Phong không bị thương, trong lòng mừng như điên, nhìn Như Phong thần dũng như vậy cũng thật yên lòng.

Nhưng vô luận thế nào, địch nhân cũng còn nhiều lắm, chung quy có cảm giác giết thế nào cũng không hết, bản thân lại bắt đầu có cảm giác vô lực, tay chân mất dần vẻ linh hoạt, nhưng công kích của địch nhân lại tựa hồ liên tục không dứt, càng lúc càng mãnh liệt.

Đang lúc suy tính thì có một đám hắc y nhân từ trên không nhảy xuống, không chút do dự bắn chết địch nhân.

Như Phong một trận kinh hỉ, mắt nhìn Dục Tuyên, thấy hắn cũng đang nhìn mình, lâu ngày ở chung khiến cho Như Phong và Dục Tuyên lập tức hiểu rõ ý nghĩ của đối phương, vì vậy vừa đánh vừa lui, hai người mang theo mấy người còn lại nhanh chóng chạy vào rừng sâu.

"Như Phong, còn khí lực không?" Cố sức chạy một mạch, Dục Tuyên vội hỏi, cúi người thở hỗn hển.

Như Phong cũng gập người như vậy, thân thể mệt mỏi đến cực điểm, nhưng vẫn cố chịu đựng, điều chỉnh hô hấp, nói: "Ta còn tốt lắm, được rồi, những người vừa rồi là do ai phái đến?"

Dục Tuyên lắc đầu: "Không biết, ta chỉ biết là không phải người của ta, bởi vì một bộ phận nhân mã ta đã điều đi nơi khác rồi, nhưng ta thật không nghĩ tới lại bị người khác phát hiện hành tung, hẳn là có nội gián, nhưng giờ đừng nhắc tới nữa, hiện giờ chúng ta trốn đi rồi tính."

Như Phong nghiêng tai nghe ngóng tình hình, nói: "Không đơn giản như vậy, bọn chúng chờ chúng ta đánh đến thương vong đầy mình mới xuất đầu lộ diện, chính là cái kiểu nghêu sò đánh nhau, ngư ông đắc lợi, phỏng chừng không lâu sau sẽ đuổi theo."

Dục Tuyên nhìn năm hắc y nhân còn lại, đem vật trong ngực giao cho Như Phong: "Cầm lấy đưa cho ca ca, chúng ta chia làm hai đường, như vậy phần thắng sẽ nhiều hơn một chút."

Như Phong mấp máy môi, muốn nói gì đó, thế nhưng Dục Tuyên lại kiên định nhìn Như Phong: "Nghe lời, ngươi mau đi đi, vật này đối với ca ca rất quan trọng! Hơn nữa ca ca sau khi biết chúng ta xảy ra chuyện nhất định sẽ vội phái người đến tiếp ứng chúng ta, cho nên ta sẽ không gặp nguy hiểm gì, bây giờ tách ra cũng chỉ để phòng ngừa bất trắc thôi."

Như Phong không do dự nữa, biết lúc này nói gì cũng là lãng phí thời gian, nhận cái hộp trong tay, cất vào trong ngực, xoay người hướng hướng khác chạy mất.

Hai người cuối cùng tách biệt.

Như Phong một người một bóng độc hành trong rừng rậm, vẫn là cánh rừng đêm đó, một điểm âm thanh cũng không có. Như Phong toàn thân mệt mỏi, ngẩng đầu nhìn trời, hóa ra trong bất tri bất giác mình đã chạy suốt một đêm, khó trách thể lực đã gần như cạn kiệt.

Như Phong nhớ tới Dục Tuyên vừa rồi, bọn họ nhiều người như vậy hiển nhiên sẽ gây chú ý nhiều hơn, khả năng gặp nguy hiểm cũng sẽ nhiều hơn mình. Sờ sờ cái hộp trồi lên trong ngực, Như Phong nghĩ mãi cũng không hiểu tại sao Dục Tuyên vì cái hộp này mà ngay cả mạng cũng không cần.

Ngừng lại, Như Phong cởi hắc y trên người ra làm lộ thanh sam bên trong, nhìn lại con đường phía sau, chạy thẳng về hướng sao mai, không biết qua bao lâu, rốt cục nàng cũng ra khỏi rừng!

Đi tới đường lớn, Như Phong thi triển khinh công, rất mau đã trở về Càng Châu thành, dọc đường không gặp nguy hiểm gì, hết thảy đều tốt, trừ ra thân thể cùng tinh thần đều mệt mỏi.

Bây giờ nàng lo lắng nhất vẫn là Dục Tuyên, mình không gặp nguy hiểm, vậy khả năng Dục Tuyên gặp nguy hiểm chẳng phải sẽ rất lớn?

Như Phong chỉnh lại quần áo, tăng nhanh cước bộ, xuyên qua một đám người, lúc này vào khoảng tám chín giờ, người trên đường còn chưa nhiều lắm, Như Phong còn muốn chạy nhanh một chút, nhưng xem ra lực bất tòng tâm rồi.

Vô tình lại thấy Vân Thiên Trạch đứng trước mặt.

Như Phong kinh hỉ, nhanh chóng gọi một tiếng: "Thiên Trạch!"

Vân Thiên Trạch mỉm cười, bước về phía trước, Như Phong đến bên cùng hắn đi song song, một bên hỏi: "Ngươi làm sao lại ở chỗ này? Ngươi không phải đang ở thư viện sao?"

Vân Thiên Trạch nhìn về phía trước, nói: "Hôm qua ta ngất xỉu rồi được đưa đến đây."

"À, vậy ngươi đã khỏe hơn chưa?" Như Phong quan tâm hỏi, sắc mặt Vân Thiên Trạch nhìn không tốt lắm a.

Vân Thiên Trạch đáp phi sở vấn*: "Bộ dạng ngươi sao chật vật như vậy?"

[đáp phi sở vấn: hỏi một đằng trả lời một nẻo]

Như Phong vừa nghe, cảm thấy xấu hổ nên cách xa Vân Thiên Trạch một chút, sợ lây nhiễm mùi máu tươi trên người sang hắn, vội nói: "không có việc gì, một trận hỗn chiến, ta cùng người khácc đánh nhau thôi."

Vân Thiên Trạch đột nhiên hỏi: "Như Phong, ngươi thích ta không?"

Như Phong mặc dù cảm thấy khó hiểu, nhưng vẫn không chút do dự trả lời: "Đương nhiên thích!"

"Có giống như thích Mộc Vấn Trần không?" Ngữ khí Vân Thiên Trạch không chút vui mừng, chỉ có cước bộ ngừng lại, lẳng lặng nhìn Như Phong.

Mặt Như Phong bỗng chốc đỏ bừng, cúi đầu nói: "Cái này...cái này không thể giống nhau a, thích có rất nhiều loại, ta thích ngươi là bởi vì ngươi là bằng hữu của ta, là bạn học của ta, là huynh đệ của ta, mà cái kia...Mộc Vấn Trần kia, sơn trưởng...sơn trưởng...ách...là sư trưởng của ta, hai loại tình cảm này làm sao có thể giống nhau chứ? Cho nên, đương nhiên không thể so sánh rồi." Nói đến câu cuối cùng, giọng điệu đã chuyển thành cây ngay không sợ chết đứng, nàng ngẩng cao đầu nhìn Vân Thiên Trạch.

Vân Thiên Trạch trong mắt hiện lên một mạt thất vọng cùng phức tạp, hắn nhắm mắt lại, lúc mở mắt, trong mắt lại là một mảng bình tĩnh tựa mặt nước hồ, nửa điểm cũng không gợn sóng.

Trong lòng Như Phong sốt ruột, rất lo lắng cho Dục Tuyên, cho nên vội nói: "Thôi bỏ đi, ta phải nhanh chóng trở về học viện, Thiên Trạch, chúng ta sẽ nói chuyện sau nha."

Vân Thiên Trạch kéo tay Như Phong lại, gọi một tiếng: "Như Phong!"

Như Phong không biết nguyên do, đang định hỏi chuyện thế nhưng lại phát hiện phía sau có mấy người đang lén lén lút lút nhìn mình, trong lòng kinh hãi, vội nói: "Thiên Trạch, nơi này không an toàn, chúng ta đi nhanh thôi." Lúc này Như Phong mới phát hiện mình dường như đã đi vào một ngõ hẻm tĩnh mịch.

Vân Thiên Trạch thấy thế, vội vàng kéo tay Như Phong không ngừng chạy, rẽ trái quẹo phải.

Như Phong vừa chạy vừa hỏi: "Thiên Trạch, sao tay ngươi lại ra nhiều mồ hôi vậy?" [version 2: bà ơi, sao tai bà dài thế? =))]

Vân Thiên Trạch chỉ nói: "Không phải ngươi nói nơi này rất nguy hiểm sao? Còn không mau chạy!"

Như Phong nhìn mấy người kia càng đuổi càng gần, vội nói: "Không kịp nữa rồi."

Vân Thiên Trạch vẫn không để ý, vẫn chạy thật nhanh, hai ngươi dừng lại tại một ngã rẽ, Như Phong nhìn xung quanh không một bóng người, vì vậy đem vật trong ngực lấy ra, đưa cho Vân Thiên Trạch, sốt ruột nói: "Thiên Trạch, ngươi đưa cho Dục Tước hộ ta, ta dụ bọn chúng rời đi."

Ngẫm lại lại cảm thấy không xong: "Không được, một mình ngươi đi ta sẽ lo lắng, nếu xảy ra sự cố thì làm sao giờ? Nhưng nội lực ta không đủ, sợ rằng không bảo vệ ngươi được."

Vân Thiên Trạch yên lặng nhìn Như Phong: "Ngươi yên tâm giao nó cho ta?" [haiz aa..]

Như Phong không ngừng dò xét xung quanh, thấy mấy kẻ kia đã đuổi đến, vội nói: "Ngươi nhanh chạy đi, từ nơi này chạy ra rất nhanh sẽ gặp đường lớn, sau đó ngươi đem đến đưa cho Hàn Sơn là được, ở gần nơi này, hắn sẽ giúp đỡ ngươi." Vừa nói vừa không do dự đem cái hộp nhét vào tay Vân Thiên Trạch, đẩy hắn vào trong một con ngõ khác, kế tiếp lắc mình chạy vào trong một con hẻm khác."

Quả nhiên, những người đó đuổi theo Như Phong, nàng cố tình để lộ tung tích, thành công che giấu Vân Thiên Trạch, thực ra Như Phong cũng mơ hồ biết rằng bên người Vân Thiên Trạch chắc chắn là có cao thủ bảo vệ, nên nàng cũng yên tâm.

Nhưng điều làm cho Như Phong không hiểu chính là những người đó chỉ đơn thuần đuổi theo nàng mà không hề động thủ, vì vậy Như Phong tốn hết khí lực mới có thể cắt đuôi bọn họ.

Lau mồ hôi trên mặt, Như Phong không để ý đôi chân bủn rủn, vội vàng chạy về thư viện.

* * * * * *

Trong Phong Hiền viện.

Mộc Vấn Trần đứng trong đình nghỉ mát, đứng hướng ngược gió, mắt nhìn xa xa.

Không lâu sau, Mộc Đồng phi thân đến, đứng phía sau hắn, trầm giọng gọi: "Chủ tử!"

Thân hình cao lớn của Mộc Vấn Trần hơi nhoáng một cái, sau đó nhanh chóng trấn định, toàn thân căng cứng: "Nói đi, Như Phong có gặp nguy hiểm gì hay không?"

Mộc Đồng cúi đầu, nói: "Không có, xin chủ tử yên tâm, người của chúng ta đến kịp lúc, một đường hộ tống Như Phong vào thành, chờ đến khi hắn ở ngoài thành gặp phải Vân Thiên Trạch."

"Vân Thiên Trạch?" Mộc Vấn Trần nghiền ngẫm nói ra cái tên này, thân hình thả lỏng, nói: "Thân phận của hắn đã điều tra rõ ràng chưa?"

Mộc Đồng cung kính tiến lên từng bước, cầm mật hàm trong tay giao cho hắn.

Mộc Vấn Trần mở ra nhìn một cái, mật hàm trong tay chốc lát liền hóa thành tro bụi, mặt ngày càng trầm xuống.

Mộc Đồng lúc này mới nói: "Chủ tử, nếu Như Phong đã không có chuyện gì rồi, vậy ngài cũng nên nghỉ ngơi đi thôi, ngài đã một đêm không ngủ rồi." [ôi ôi, cảm động quá]

Mộc Vấn Trần quay đầu nhìn về phía Mộc Đồng, hỏi: "Ngươi có biết thân phận của Vân Thiên Trạch?"

Mộc Đồng khó hiểu, lúc này một con bồ câu xám bay tới, Mộc Đồng nhanh chóng gỡ thư xuống nhìn: "Chủ tử, tiểu tử Như Phong kia đã đem "nó" giao cho Vân Thiên Trạch, chúng ta có giành lại hay không?"

Mộc Vấn Trần lộ ra một tia cười khổ: "Bây giờ muốn lấy lại cũng không dễ dàng rồi."

"Tại sao? Với thực lực của chúng ta…" Mộc Đồng không phục.

"Ta đã nói không nên nhúng tay vào chuyện này, ta chỉ muốn ngươi đi bảo vệ Như Phong." Mộc Vấn Trần cắt lời Mộc Đồng, qua một hồi lâu rồi mới thở dài, nói: "Thôi, chung quy rồi sẽ có một người thắng."

Lời vừa nói hết, người đã phi xuống, đi vào trong nhà.

Mộc Đồng đứng ngốc tại chỗ, nắm chặt tay lại, Như Phong, khúc mắc giữa chúng ta lại lại lớn hơn rồi. Ánh mắt lơ đãng nhìn lướt qua bột phấn trên mặt đất, không nhịn được tò mò: thân phận của Vân Thiên Trạch? Chẳng lẽ hắn có thân phận đặc biệt sao?

* * * * *

Như Phong thật vất vả mới trở về được Phong Hiền viện, lén lút leo tường mà vào, trở về ký túc xá.

Lòng đầy bất an đẩy ra cửa phòng, nhìn thấy Dục Tước và Dục Tuyên đều ở bên trong, trong lòng cũng thở thào một hơi.

"Các ngươi không có việc gì là tốt rồi!" Như Phong thở dài, ngã người lên giường.

Dục Tước cùng Dục Tuyên cũng thở ra một lượt, Dục Tước đi tới nhìn Như Phong nói: "Ngươi cũng không có việc gì là tốt rồi, chúng ta thật sợ ngươi sẽ gặp chuyện gì không may, như thế nào mà lâu như vậy mới trở về?"

Như Phong đang muốn trả lời thì nhìn thấy bên trong áo Dục Tuyên đang cởi trần nửa người, trên người băng bó một vòng vải trắng, giật nảy người: "Dục Tuyên, ngươi bị thương?"

Dục Tước cười khổ: "Ta đến không kịp, làm cho tiểu tam bị thương."

Dục Tuyên không thèm để ý, lắc đầu nói: "Không có việc gì, được rồi, Như Phong, tối hôm qua ngươi thay ta cản một kiếm như thế nào lại không sao?" Vừa nói vừa thuận tay đem áo khoác trên người cởi xuống, vừa rồi nghe thấy có người đi tới mới vội vàng khoác áo vào.

Như Phong cười nhẹ: "Trên người ta có mặc một chiếc áo quý báu đao thương bất nhập, hừ, ngươi còn dám nói, ngươi làm sao lại không biết tự lượng sức mình thay ta cản kiếm như vậy? Ta đây là đi bảo vệ ngươi, không phải là để ngươi bảo vệ ta, thiếu chút nữa là chết rồi. Lúc ấy mặc dù hỗn loạn, nhưng muốn đánh lén ta cũng không phải chuyện dễ." Dù sao mình cũng từng chịu qua sự huấn luyện đặc biệt của sư phụ và gia

gia, nên địch nhân muốn thừa cơ đánh lén, Như Phong ta cũng sẽ chuẩn bị thật tốt, xuất kỳ bất ý* đánh bại chúng. [xuất kỳ bất ý: bất thình lình, thừa lúc người ta không ngờ tới, thừa dịp đối phó]

Nhưng nhớ lại một kiếm đó, tuy nói có tiểu y che chở, Như Phong vẫn cảm giác trên lưng hình đau nhoi nhói, công lực người nọ quả không tồi, hơn nữa mình lại không đủ thời gian để phản ứng, cho nên vẫn là bị thương đôi chút, nhưng nàng không định nói ra, để tránh cho họ đòi muốn xem thử. [không phải sợ họ lo, là sợ họ muốn-xem a~]

Dục Tuyên bừng tỉnh đại ngộ: "Hèn chi ngươi không có bị thương. Chỉ có điều, lúc ngươi lấy mạng người kia, tư thái thật sự rất đẹp!" Trong lòng cũng không rõ vì sao, lúc ấy không biết mình trúng tà gì mà không chút do dự thay hắn cản kiếm, nhìn xem, ngươi ta lại nói mình toàn gây phiền toái.

Như Phong nhất thời muốn ói, liếc hắn một cái, nói: "Ngươi đừng nói nữa có được hay không, đây là lần đầu tiên ta giết người." Trước kia đều là giết động vật thôi. [=_=" sau này em nó lại xem người như củ cải mà chém, σ, ^x^ ta không spoil đâu nghen]

Dục Tuyên vì vậy mà im lặng, không nói thêm nữa.

Dục Tước lẳng lặng mà nghe, một lát sau mới nói: "Được rồi, Như Phong, ta muốn nói cho ngươi nghe một chuyện, hy vọng ngươi không nên thương tâm, mới vừa rồi người của ta báo lại, nói Vân Thiên Trạch vốn là nhị hoàng tử của Xuân Đằng quốc, có lẽ sau này hắn với chúng ta sẽ là kẻ thù với nhau."

Như Phong vừa nghe, vốn vì quá mệt mà chuẩn bị đi điều tức, nghe xong lập tức nhảy dựng lên, vội vàng hỏi: "Các ngươi có nhận được cái hộp kia hay không, là cái hộp mà Dục Tuyên giao cho ta ấy?" Ánh mắt ánh lên nét vội vàng trước nay chưa từng có.

Dục Tuyên lại càng hoảng sợ hơn, khó hiểu hỏi: "Không phải ta đưa cho ngươi sao? Ta lúc ấy đưa cho ngươi mang về mà."

Như Phong bỗng chốc cảm thấy cả người vô lực, xụi lơ trên giường, một hồi lâu mới nói: "Nhưng ta đã đưa nó cho Vân Thiên Trạch."

[Cẩn: tiếp tục edit, tiếp tục ax xì, tiếp tục cầm khăn giấy lau lau chấm chấm TˆT . Nhìn lại, mấy chương này phần chú thích hơi nhiều nhỉ?

Lúc Vân Thiên Trạch kéo tay Như Phong chạy trốn, lúc đó ta có cảm tưởng, nếu ta là Thiên Trạch, ta muốn thời gian dừng lại ngay lúc này, để ta được nắm tay hắn cùng hắn một chỗ, một khi thời khắc này trôi qua…có thể sau này…sẽ không bao giờ được nắm tay hắn nữa…

Ừ thì, bạn Thiên Trạch mặc dù phản bội (?), nhưng ta cũng không cảm thấy ghét hắn, bởi vì…hắn cũng là người trong hoàng tộc, Dục Tước và Dục Tuyên cũng vậy, chỉ khác ở chỗ, Như Phong không sinh ở Xuân Đằng quốc, mà là sinh ở Tử La quốc, đến cuối cùng, Như Phong cũng sẽ vì Tử La quốc, vì Úy Trì phủ, vì đồng bào…mà đối địch với hắn thôi.

Có bạn nào thích đồng chí Vân Thiên Trạch không a?

Ta bổ sung chút, người nào biết rồi thì thôi a, câu này dù khá phổ biến nhưng hẳn sẽ có vài bạn không rõ, ta là lo lắng chuyện vạn nhất nha

~

đường lang bổ thiền, hoàng tước tại hậu, tình cảnh nó là thế này:

Trong vườn có cái cây, bên trên có con ve, ve ở trên cao vừa kêu vừa uống sương, mà không biết con bọ ngựa đã ở đằng sau! Bọ ngựa vươn người ra định bắt con ve mà không biết chim sẻ vàng đã ở bên cạnh! Chim sẻ rướn cổ định mổ con bọ ngựa mà không biết viên đạn đã ở bên dưới! Cả 3 con đều muốn lấy cái lợi trước mắt mà không biết đằng sau có nguy hiểm.

78. Q.1 - Chương 78: Kiên Quyết

Edit: Cẩn

Beta: Lan Hương

Như Phong một đường chạy đi, kỳ thật nàng cũng không biết mình phải đi đâu, chỉ vì nếu tiếp tục ở học viện thì nàng không có cách nào đối mặt với Dục Tước và Dục Tuyên, dù sao cũng là tự tay mình đã đưa vật đó cho Vân Thiên Trạch.

Như Phong cười khổ, không cần Vân Thiên Trạch hao tâm tổn trí tới giành, chính cô đã tự động dâng lên tới cửa.

Nàng bây giờ cái gì cũng không muốn nghĩ, nhưng có một việc không hề nghi ngờ, nàng rất muốn gặp Vân Thiên Trạch.

Một đường chạy thẳng, một đường mờ mịt, có chút cảm giác ngu ngốc, Như Phong cười khổ, đại khái là do mười chín năm kiếp trước cùng mười bảy năm kiếp này chưa từng có kinh nghiệm về mặt này đi, vì vậy nhất thời không biết phải làm gì, cho nên hiện tại mới khó chịu như vậy.

Thế giới này…quả nhiên không đơn giản! Như Phong cảm thán, có cảm giác mình trước kia quá thuận buồm xuôi gió rồi.

Như Phong nặng nề cảm khái, hai mắt chuyển động không có mục tiêu, trong giây lát thì đụng phải người, Như Phong kinh ngạc tỉnh lại, xoa xoa cái hông bị đụng phát đau, nhìn một chút vào người đã tông vào mình, hóa ra là một tiểu hài tử, ánh mắt khẽ chuyển lại lơ đãng phát hiện, theo hướng tiểu hài tử biến mất xuất hiện một cỗ xe ngựa bình thường.

Chính yếu này là, chính yếu là làn gió thổi qua, màn xe tốc lên, trong xe ngựa bỗng dưng lộ ra nửa mặt của tiểu Thanh!

Như Phong cả người chấn động, chân vội chạy tới, xe ngựa lúc này cũng di chuyển thật nhanh, Như Phong gì cũng không kịp nghĩ đã thi triển khinh công đuổi theo, dọc đường đụng bao nhiêu người cũng không cần biết, trong mắt chỉ có cỗ xe ngựa chạy phía trước.

Mắt thấy tốc độ của mình ngày càng không kịp, Như Phong nhanh chóng nhìn xung quanh một chút, không chút do dự cướp một con ngựa, rút kiếm chặt đứt dây cương, thả người bay lên ngồi trên lưng ngựa.

Chủ nhân con ngựa vội vàng quát mắng: "Tiểu tặc đừng mong trộm ngựa!" nói xong nghiêng người nhào tới.

Như Phong biết mình vô tình vô lý, quay đầu lại nói: "Cho ta mượn một chút, lúc quay lại sẽ trả cho ngươi!" [="="=] Lời còn chưa dứt, người đã vung thanh kiếm mềm tựa đai lưng quất xuống, ngựa ăn đau, hí một tiếng, lao đầu chạy, bỏ lại chủ ngựa phía sau đang mắng mỏ um trời.

Như Phong không để ý, chỉ lo nhìn xe ngựa phía trước, đoàn người đi đường hoảng cả lên, xe ngựa phía trước chạy như bay, con ngựa phía sau cũng như bay truy đuổi.

Dần dần, xe ngựa cùng ngựa cũng ra khỏi Tương Châu thành, người đi trên đường càng ngày càng ít, Như Phong một lòng sốt ruột, cuối cùng khẽ cắn môi, sau đó bỏ ngựa, thi triển khinh công, tựa như làn khói, một trận bay đi, rốt cục cũng đuổi kịp xe ngựa.

"Dừng lại!" Như Phong đứng ở giữa đường hét lớn.

"Hưu…" Tên phu xe quát khẽ, hai con ngựa vung cao chân trước, theo lời dừng lại.

Tóc Như Phong có chút tán loạn, nhãn thần trong trẻo hữu thần, cầm trong tay nhuyễn kiếm, lớn tiếng gọi: "Vân Thiên Trạch, ngươi ra mau!"

Phu xe thoạt nhìn giống như một hán tử kiên nghị, hắn trung thành cố thủ ở vị trí của mình, tựa như không nhìn thấy Như Phong.

Hồi lâu, màn xe rung động, gương mặt tiểu Thanh lộ ra, trào phúng cười: "Như Phong thiếu gia, ngươi không nên không biết tự lượng sức mình, ngươi đánh không lại chúng ta đâu." Dứt lời liền làm một động tác tay.

Theo hướng tay hắn, rất nhanh hai bên xuất hiện mấy chục tên cao to áo xám, mắt nhìn chằm chằm vào Như Phong, khí thế kinh người.

Như Phong bất vi sở động, không thèm nhìn một cái, chỉ gắt gao nhìn chằm chằm vào hai mắt tiểu Thanh: "Ta muốn gặp Vân Thiên Trạch."

[bất vi sở động: không có hành động nào]

"Thiếu gia của chúng ta không muốn gặp ngươi!" Tiểu Thanh oán giận trừng mắt liếc Như Phong, khẽ cắn môi, trong mắt hiện lên tia oán giận.

Như Phong nheo mắt, gạt gạt sợi tóc bị gió thổi loạn, nhẹ nhàng cười khẽ, thanh sam tố nhan*, tay áo phiêu bay, kinh diễm điên đảo chúng sinh, nhưng hắn rõ ràng là một nam nhân, mà trong tay hắn lại cầm nhuyễn kiếm đang tỏa ra bạch quang quỷ dị, tăng thêm vài phần thị huyết. [thị huyết = khát máu(?)][thanh sam tố nhan: áo xanh mặt đẹp (?) = người đẹp mặc thanh sam (?)]

Hình ảnh quỷ dị khiến người người bất an!

Mấy tên đại hán áo xám xung quanh không hẹn mà cùng tiến lên một bước.

Như Phong tiếp tục cười nhẹ: "Tiểu Thanh, muốn ta nói ra bí mật trong lòng người đang cất giữ không?" Ngữ khí mang theo vài phần thờ ơ.

Tiểu Thanh bất vi sở động, thanh âm lạnh lùng, nói: "Tránh ra! Nể tình ngươi cùng thiếu gia cùng học chung một năm, nếu không, đừng trách ta ra tay không khách khí!"

Như Phong cầm kiếm trong tay, nhẹ nhàng vuốt phẳng, nói: "Tiểu Thanh, có phải ngươi rất ghét ta hay không? Thậm chí hận đến nổi không thể không giết ta? Úy Trì Như Phong ta mặc dù không tính là hoa gặp hoa nở, người gặp người thích, nhưng lại có không ít người tương tư, ánh mắt các nàng nhìn ta, cùng ngươi…."

Câu tiếp theo Như Phong cũng không nói ra, sắc mặt tiểu Thanh nhất thời chấn động, thanh âm nhuyễn xuống, nói: "Như Phong thiếu gia, mời tránh ra, thiếu gia nhà ta sẽ không gặp ngươi."

Như Phong thu lại tươi cười, châm chọc nói: "Là không muốn gặp, hay là không dám gặp? Chuyện gì cũng đã làm, có cái gì không dám đối mặt, nói như thế nào thì chúng ta cũng quen biết hơn một năm, hay là…"Như Phong chớp mắt, nói: "Thiếu gia nhà ngươi ốm đau liệt giường, giờ đã quy thiên?"

Tiểu Thanh nhất thời tức đến sôi máu, nói: "Thiếu gia nhà ta mới không chết, người hoàn toàn khỏe mạnh nằm trong xe ngựa!"

Như Phong cầm kiếm chỉ đến, lớn giọng: "Vân Thiên Trạch, ngươi ra mau!"

Tiểu Thanh ảo não, tự trách mình quá dễ mắc lừa.

Không lâu, tiểu Thanh lui người đi vào, một thanh âm động lòng người theo đó vang lên: "Ngươi vẫn là nên quay trở về."

Như Phong im lặng không nói, gắt gao cắn chặt môi.

"Ngươi muốn viên châu đó?" Vân Thiên Trạch nói, chỉ cách một tấm màn xe nhưng lại làm cho Như Phong cảm thấy thật xa lạ.

Như Phong khẽ cắn môi: "Nó vốn là của ta."

"Cái này không thể cho ngươi, hơn nữa, đây là do chính tay ngươi đặt vào tay ta."

Như Phong lần thứ hai trầm mặc, không lời nào phản bác, một hồi lâu sau mới chua chát nói: "Là ta quá dễ dàng tin tưởng người khác rồi."

Không khí một mảnh trầm mặc, chỉ còn tiếng gió nhẹ nhàng thổi, tiếng lá cây rơi rụng lả tả vang lên.

Như Phong nhớ tới trước kia cùng sống chung với Vân Thiên Trạch, phá vỡ yên tĩnh, nói: "Ngươi một mực gạt chúng ta, gạt ta!" Trong lòng chua chát, trong miệng đắng nghét, so với hồi bé khi mình nhờ sư phụ giúp đỡ Trúc Cơ, đổi lại mình phải uống dược đắng còn đắng hơn gấp trăm lần!

Vân Thiên Trạch rốt cuộc cũng động đậy, bàn tay bạch ngọc chìa ra vén lên màn cửa làm lộ gương mặt tuyệt mỹ, giờ phút này, hắn nhìn Như Phong.

Như Phong cũng nhìn hắn, trong mắt hai người đều lóe lên tia sáng phức tạp.

Vân Thiên Trạch than nhẹ: "Chúng ta không thể quay lại như trước nữa."

Như Phong nhìn Vân Thiên Trạch, nói: "Thân thể của ngươi từ trước tới giờ đều là rất khỏe mạnh." Ngữ khí không khẳng định lắm, vì lúc này sắc mặt Vân Thiên Trạch hồng nhuận, không giống như xưa tái nhợt, nhưng lại càng tuyệt mỹ kinh người.

Vân Thiên Trạch không có phản bác.

Như Phong cuối cùng cũng hạ quyết tâm, tự cười giễu, âm thanh lạnh lùng nói: "Ngươi nói không sai, chúng ta không thể quay về như xưa, đem viên châu trả cho ta!" Lời vừa dứt, người đã như làn khói xanh bay tới, nhuyễn kiếm trong tay rót đầy nội lực, trở nên cứng cáp, tựa như mũi tên lợi hại thẳng tắp bay tới Vân Thiên Trạch.

Vân Thiên Trạch làm như không thấy, tay vén màn xe cũng không động, hai mắt nhìn thẳng Như Phong.

Ánh mắt Như Phong kiên định, mang theo tuyệt vọng liều chết, nhưng còn chưa tới gần Vân Thiên Trạch, mấy gã đại hán áo xám đã xông lên vây lấy, làm cho Như Phong không thể không nửa đường thay đổi, nghênh chiến một đám người áo xám.

Đao quang kiếm ảnh, máu tươi vương vãi, thân thể xoay chuyển, góc áo tung bay, áo xám cùng thanh sam day dưa cùng một chỗ, âm thanh kim loại va chạm chói tai vang lên, lá cây đầu cành rung động mãnh liệt, xào xạt khóc than.

Như Phong cảm thấy mình chưa bao giờ tĩnh lặng như thế này, trước kia khi nàng cùng người khác đánh nhau, dù sau cũng sẽ có khẩn trương cùng bất an, cho dù nàng tự tin đến mấy, trong đầu cũng sẽ vừa nghĩ loạn vừa thông suốt, nhưng lúc này, đầu của nàng trống rỗng, tay cũng thuần thục mà xuất ra hết thảy tuyệt học của bản thân, trống rỗng quơ bảo kiếm, thân thể đám người nọ ngã xuống, chất lỏng tanh nồng cứ như thế bắn lên mặt mình, lên tay mình, nhưng mình cũng không cảm nhận được.

Trong lúc vô ý, gương mặt Vân Thiên Trạch xuất hiện trong tầm mắt, không có ưu tư, thẳng tắp nhìn chằm chằm mình.

Một người chợt dao động.

Nhiệt huyết phun trào.

Cảm giác tê dại không ngừng đốt cháy cánh tay phải, đau đớn cắn nuốt toàn bộ giác quan của mình.

Rất đau, nhưng rồi không còn đau nữa, bởi vì bảo kiếm trong tay vẫn đang không ngừng huy động.

…….

"Ngươi thật sự muốn giúp hai huynh đệ hắn lấy lại hạt châu?" Vân Thiên Trạch thì thào, nhưng truyền vào tai Như Phong rõ ràng đến từng câu chữ.

Như Phong toàn thân nhiễm huyết, hai mắt hóa đỏ, thanh âm khàn khàn: "Không sai!"

Vân Thiên Trạch cả người chấn động, trong tay xuất ra một cái hộp, nói: "Ta giao cho ngươi!"

Cái hộp tà tà bay vào đao quang kiếm ảnh, Như Phong tinh thần chấn động, đang muốn đi đoạt lấy, nhưng giờ lại càng có nhiều cây kiếm chỉa về cái hộp, tức giận kinh người, trường kiếm trong tay không lưu tình bổ xuống một nhát.

Như Phong ngơ ngác nhìn hạt châu cho dù ở ban ngày vẫn tỏa ra ánh sáng xanh tím, ngay trước mặt mình, vỡ tan…

Kiếm đã xuất ra làm sao thu lại được, viên châu độc nhất vô nhị người người đều muốn có, cuối cùng hóa thành bột phấn.

Mọi người ngẩn ngơ sửng sốt, Như Phong nhìn trường kiếm trong tay, toàn thân đông cứng.

Một trận đau đớn dữ dội truyền đến, bả vai đau quá, trường kiếm trong tay không một tiếng động rơi trên mặt đất, biến trở lại thành một cái đai lưng mềm nhũng, thân hình Như Phong lảo đảo, cuối cùng ngã xuống, bụi đất tung bay, hôn mê bất tỉnh.

Chỉ là ta không cam lòng a…Như Phong nhìn vẻ mặt hoảng sợ của Vân Thiên Trạch rồi chìm vào bóng tối.

* * * * * * *

"Thiếu gia, nên đi thôi, phía sau có lẽ có truy binh." Tiếng tiểu Thanh lần nữa vang lên.

Vân Thiên Trạch nhìn bóng dáng ngã trên mặt đất, mặt không đổi sắc, tĩnh lặng như tượng*, khiếp sợ vừa rồi tựa như chỉ là ảo giác của Như Phong. [nguyên văn: diện vô biểu tình, tĩnh nhược điêu tượng: mặt không có cảm xúc, biểu tình gì hết, yên tĩnh, trơ ra như tượng vậy á =3= ta hiểu là hiểu thế đấy]

"Thiếu gia!" cuối cùng xa phu gọi một tiếng, vung lên roi ngựa, xe ngựa lăn bánh, lao qua cạnh người Như Phong, bụi đất bay mù mịt.

Bụi đất tản đi, trên mặt đất chỉ còn lại bóng dáng của Như Phong, còn có đai lưng của nàng, còn có máu tươi rơi vãi trên mặt đất, chứng minh đao quang kiếm ảnh vừa rồi đã từng xảy ra.

Xe ngựa lao đi, nhanh chóng biến mất nơi cuối đường.

Hai bên rừng cây đột nhiên xuất hiện một bóng người, đường cong tinh tế, có thể thấy được đây là nữ nhân, nàng ôm lấy Như Phong trên mặt đất, nhặt lên đai lưng, vội vã trở về.

* * * * * *

Túy Nguyệt dựa theo thông lệ, giờ này đang ở trong Thực Vi Thiên, đang bắt mạch ột gã khách nhân, sau khi giới thiệu cho hắn ăn dược thiện gì đó, nàng nhìn xung quanh quán một chút, không còn bao nhiêu người, đã qua lúc cao điểm rồi.

Đứng dậy, cùng chưởng quỹ nói vài câu liền chuẩn bị trở về hậu viện nghỉ ngơi, nhưng lại phát hiện một người xông vào quán, hồng y nữ tử, đầu quấn khăn che mặt làm cho người ta không nhìn rõ mặt mũi.

Túy Nguyệt lúc này cũng không chú ý đến ngoại hình của nàng ta, xuất phát từ nhạy cảm của một đại phu, trước hết nàng nhìn người nằm trong lòng nữ nhân ấy, quần áo quen thuộc, trang sức quen thuộc, cánh tay vô lực buông thỏng, ngón tay thon dài rỏ xuống từng giọt máu, trên thanh sam nhuốm một màu đen sẫm.

Trái tim Túy Nguyệt kịch liệt nhảy lên, trong tâm dấy lên một trận khủng hoảng.

"Sư huynh!" Nàng thét lên một tiếng.

Vài người khách lại rối loạn, chưởng quỹ đã rất nhanh trấn định, lập tức sai tiểu nhị đỡ Như Phong xuống, thế nhưng Hàn Sơn tựa như một cơn gió từ hậu viện lao tới, chứng kiến tình cảnh trước mắt, không nói hai lời, nhanh tay lẹ chân đem Như Phong ôm vào trong lòng, nói với Túy Nguyệt: "Ngươi sợ cái gì mà sợ, nhanh đi đến hậu viện, còn nữa, mau chuẩn bị nước nóng…"

Túy Nguyệt nhất thời giật mình tỉnh lại, lấy lại tinh thần, trong tay đã cầm đai lưng, nhận ra đây là thứ sư huynh thường suyên mang theo bên người, nhìn lại, hồng y nữ tử đã không còn.

Không có thời gian suy nghĩ nhiều, Túy Nguyệt lấy tốc độ nhanh nhất phóng về phía hậu viện.

Đầu tiên cho Như Phong nuốt một viên dược, lúc này mới nhớ đuổi Hàn Sơn ra khỏi phòng, sau đó Túy Nguyệt tập trung tinh thần cầm tay Như Phong lên bắt mạch.

Một lúc lâu sau, tay mới run rẩy rời đi, trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm, không sao không sao, đưa tới kịp thời.

Nhưng khi nhìn đến tấm lưng tuyết trắng một mảng xanh tím, trên vai rỉ máu, cánh tay phải vết thương sâu tận xương, toàn thân trên dưới không chỗ nào không trầy xước, tay Túy Nguyệt không cầm được run rẩy.

Không phải là chưa từng thấy vết thương kinh khủng như vậy, nhưng người bị thương trước mắt chính là sư huynh của mình a!

"Sư huynh!" Nghẹn ngào gọi một tiếng, tay cũng không dám ngừng chà lau.

Đến lúc lau đến mặt, thế nhưng lại phát hiện Như Phong nhíu mày, khóe mắt chậm rãi rơi xuống một giọt nước mắt, trong lòng Túy Nguyệt cảm thấy vô cùng đau xót.

Sau khi xử lý tốt vết thương, Túy Nguyệt chấn chỉnh lại tâm tình, đẩy cửa bước ra.

Cánh cửa vừa mở ra, phát hiện một trận lốc xoáy cuốn tới trước giường Như Phong, người đó cẩn thận nhìn Như Phong một hồi, lúc này mới đi ra, đóng cửa lại, nghiêm túc mà nhìn Túy Nguyệt: "Hắn bị thương thế nào?"

Túy Nguyệt từng gặp qua hắn, đã không còn vẻ thanh nhã xuất trần bình thường, bây giờ ánh mắt hắn vô cùng lo lắng, kèm theo vài tia bối rối.

"Đã không có việc gì, trên người có vô số vết thương nhỏ, trên cánh tay bị đâm một kiếm, trên vai cũng trúng một kiếm, có điều trên thân kiếm có bôi mê dược đậm đặc nên sư huynh mới ngủ say không tỉnh, mặt khác, nội lực của sư huynh bị suy kiệt, ngũ tạng lục phủ lại tổn thương, phải nghỉ ngơi tịnh dưỡng vài tháng mới được." Túy Nguyệt bình tĩnh, chậm rãi nói ra. [=_=" vậy mà "không có việc gì"]

Hàn Sơn như trút được gánh nặng, lúc này mới nói: "Cảm ơn sơn trưởng đã quan tâm sư huynh nhà ta."

Mộc Vấn Trần cũng đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh, thản nhiên nói: "Ta đem hắn đến chỗ của ta dưỡng thương."

Túy Nguyệt và Hàn Sơn vội vàng ngăn cản.

"Không được, sư huynh bây giờ không thể di chuyển, hơn nữa, chỉ có ta mới có thể chăm sóc tốt cho nàng ấy!" Túy Nguyệt không chút do dự cự tuyệt. [đừng hỏi tại sao Túy Nguyệt gọi là "nàng ấy" nhưng không ai chú ý, bởi vì "hắn" và "nàng" trong tiếng bông đều phát âm giống nhau a]

"Nhưng nơi này của các ngươi rất ồn ào, không tốt để dưỡng thương." Mộc Vấn Trần sắc bén vạch trần.

Túy Nguyệt cứng người, rốt cuộc thỏa hiệp nói: "Vậy chờ sư huynh tỉnh lại, nếu hắn nguyện ý, ngươi hãy đưa hắn đi."

"Được!" Suy ngẫm chốc lát, Mộc Vấn Trần liền đồng ý.

Lúc này, Mộc Đồng thở hồng hộc chạy tới, nói: "Chủ tử, ngài đi thật nhanh." Lời vừa dứt thì nhìn thấy ánh mắt lạnh băng của Mộc Vấn Trần.

Mộc Đồng vội cúi đầu, nhìn qua Túy Nguyệt và Hàn Sơn.

Hai người thức thời, Túy Nguyệt đi đến dược phòng, Hàn Sơn đi chuẩn bị vài món cần thiết cho Như Phong.

Thấy bốn bề vắng lặng, Mộc Đồng mới nói: "Vân Thiên Trạch kia quả nhiên lợi hại, thủ hạ đi theo đều là cao thủ, đả thương vô số người của chúng ta."

Mộc Vấn Trần lạnh lùng nói: "Tại sao ta không biết bọn chúng từ lúc nào đã trở nên vô dụng rồi?"

Mộc Đồng vội vã bối rối cúi đầu, đáp: "Sự tình cũng vừa xảy ra mà? Những tưởng rằng không có gì nguy hiểm liền rút về, chỉ để lại ba người theo sau, vốn nghĩ như vậy đã đủ, ai ngờ tên Vân Thiên Trạch đó còn chưa rời khỏi thành Tương Châu, đúng lúc trên đường gặp phải Như Phong, sau đó phát sinh ẩu đả, lúc bọn họ đang muốn phát tín hiệu thì bị công kích, vì thế..."

Mộc Vấn Trần cắt ngang lời hắn, vững vàng nói: "Ngươi đi chịu phạt đi."

Dứt lời cũng không để ý tới Mộc Đồng, trực tiếp đi vào phòng của Như Phong.

Mặt Mộc Đồng trắng bệch, nhìn cửa phòng đóng kín trước mắt.

Như Phong vẫn mê man như cũ, hai ngày sau thì tỉnh, thế nhưng một lời cũng không nói, trong mắt một mảng bình lặn không gợn sóng.

79. Q.2 - Chương 79: Tỉnh Lại

Edit: Cẩn

Beta: Lan Hương

Sau hai ngày mê man liên tục thì Như Phong mới tỉnh lại, thế nhưng một lời cũng không nói, ánh mắt bình lặng, trống rỗng.

"Sư huynh, tới giờ uống thuốc rồi." Túy Nguyệt cẩn thận cầm cái bát trắng nhìn Như Phong, trong mắt tràn ngập vui sướng, cuối cùng sư huynh cũng tỉnh lại rồi!

Tròng mắt Như Phong lay động nhìn Túy Nguyệt, không nói một câu mà vươn tay nhận cái bát, một hơi uống cạn, mày không chau, mặt cũng không nhăn một cái.

Túy Nguyệt kinh ngạc, thuốc này thật sự rất đắng, nhớ lại hồi ở trên núi, sư huynh một mực không chịu uống uống, mỗi lần uống đều lần lựa day dưa, uống xong còn muốn mình cho nàng ăn mứt táo, đó là lúc sư huynh trẻ con nhất, hơn nữa nàng luôn la hét dược phải làm thành viên nàng mới chịu nuốt, nhưng thuốc muốn chế thành viên phải tốn rất nhiều thời gian, chỉ sợ thuốc viên còn chưa chế thành thì người đã sớm đến tây thiên.

Không ngờ lần này sư huynh sảng khoái như vậy, ngay cả màn kỳ kèo mặc cả cũng không đem ra trình diễn.

Túy Nguyệt và Hàn Sơn liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều thấy được nét lo lắng trong ánh mắt đối phương.

Còn Như Phong cũng đã ngã người nằm xuống giường, cả người thẳng tắp, hai mắt mở to, vẻ mặt đờ đẫn, nếu không có đôi mắt thỉnh thoảng chớp một cái thì người ta sẽ tưởng rằng đây chính là một cương thi.

Túy Nguyệt cảm thấy có điều gì đó không bình thường, vội vàng cầm lấy tay Như Phong cẩn thận xem mạch.

Xem xong rồi mới thấy khó hiểu mà nhìn Hàn Sơn: "Không có việc gì cả, hết thảy đều ổn."

Hàn Sơn mặt mày nhăn nhó kêu: "Sư huynh, sư huynh!"

Như Phong động cũng không động một cái.

"Chết rồi, chết rồi, không phải sư huynh xảy ra chuyện gì chứ?" Hàn Sơn ở trong phòng đi qua đi lại.

Túy Nguyệt tặng cho hắn một cái lườm sắc bén: "Hừ, ngươi không tin vào y thuật của ta sao?"

Hàn Sơn vội cười làm lành: "Ta không phải nói thân thể hắn có vấn đề, ta nói là tâm lý của hắn có vấn đề."

Túy Nguyệt suy nghĩ, cũng gật đầu đồng tình, nói: "Sơn trưởng và Dục Tước, Dục Tuyên hôm nay sao còn chưa có đến? Bọn họ không biết hôm nay Như Phong tỉnh lại sao?"

Hàn Sơn hừ hừ mấy tiếng, tức giận nói: "Bọn họ có tới hay không thì có cái gì quan trọng? Mỗi lần sơn trưởng đến, ngươi lại khẩn trương, không chịu cho hắn và sư huynh ở riêng trong phòng. Dục Tước và Dục Tuyên đến, ngươi cũng khẩn trương, mà hai huynh đệ bọn họ cũng chỉ nhìn Như Phong rồi ngẩn người ra thôi à." [a~ chua quá a~ mùi gì vậy cà?]

Túy Nguyệt liếc Hàn Sơn một cái, tên ngốc này sao hiểu được lòng mình? Sư huynh vốn là thân nữ nhi, mình phải thay nàng bảo vệ bí mật đó cho nên không thể để sơn trưởng và sư huynh ở riêng trong phòng rồi, miễn cho hắn xốc chăn lên nhìn thương thế của Như Phong.

Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo tới ngay, Mộc Vấn Trần cùng Dục Tước, Dục Tuyên kẻ trước người sau đi vào, thời gian không kém nhau là bao, trên mặt ba người đều tỏ ra vui sướng, chỉ là vẻ mặt Mộc Vấn Trần tương đối nội liễm*, vùng chân mày gần đây luôn nhíu chặt giờ đã giãn ra, vẻ mặt thả lỏng.

[nội liễm: theo ta hiểu là, có cái gì cũng đều giữ lại trong lòng, không biểu lộ ra ngoài. Còn nếu nói một người nội liễm thì có thể hiểu là một người hướng nội ^ ^]

Còn Dục Tuyên không để ý gì hết, hắn liền nhào tới gọi: "Như Phong, ngươi cuối cùng cũng tỉnh, làm hại chúng ta lo lắng muốn chết."

Như Phong như cũ không nói một lời, hai mắt mở to.

Dục Tước đứng bên cạnh cảm thấy không thích hợp, duỗi tay ra quơ quơ trước mắt Như Phong, kết quả là Như Phong chớp mắt cũng không chớp một cái, vì vậy vội hỏi: "Như Phong, Như Phong, ngươi có khỏe không?" Thấy Như Phong không một chút động tĩnh nào, liền quay sang Túy Nguyệt chất vấn: "Thế này là làm sao?"

Túy Nguyệt cũng không biết rõ ràng nên đáp: "Sư huynh mới tỉnh lại không lâu, vừa tỉnh lại đã như thế này rồi, chúng ta cũng không biết tại sao."

Dục Tuyên vừa nghe xong liền cầm lấy tay Như Phong liều mạng lung lay: "Như Phong! Như Phong! Không phải là ngươi trúng tà rồi chứ?

Lời vừa nói ra đã bị mọi người trong phòng coi thường, trong giọng nói Hàn Sơn ẩn ẩn tức giận: "Có ngươi mới trúng tà ấy, sư huynh sẽ không có chuyện gì."

Mộc Vấn Trần vẫn im lặng quan sát, phất tay áo một cái, Dục Tuyên lảo đảo vài bước rời khỏi vị trí cạnh giường.

Mộc Vấn Trần ngồi ở đầu giường, ôm lấy Như Phong rồi lấy cái gối kê lại để Như Phong ở tư thế nửa nằm nửa ngồi, lúc này mới mở miệng nói câu đầu tiên: "Như Phong, không có việc gì rồi, Vân Thiên Trạch hiện giờ đuổi theo cũng không kịp nữa, hạt châu cũng đã bị phá hủy, mọi người bỏ công tranh giành đến cùng chẳng có ai được lợi."

Lời này nói ra hình như rất hữu hiệu, hai mắt Như Phong chớp một cái, mọi người mừng rỡ, Dục Tuyên lần này cũng không lại gần Như Phong nữa, chỉ mở miệng nói: "Như Phong, không có gì đâu, ta và ca ca không trách ngươi, là do Vân Thiên Trạch kia quá mức tàn nhẫn, đã lừa gạt ngươi."

Hai mắt Như Phong vừa khôi phục lại bắt đầu dại ra.

Dục Tuyên kinh ngạc, khó hiểu nhìn Dục Tước.

Dục Tước suy nghĩ một chút, mới nói: "Ta đoán Vân Thiên Trạch hẳn là đã nghĩ đến tình bằng hữu giữa chúng ta, nếu không cũng sẽ không đem hạt châu trả cho ngươi rồi."

Mắt Như Phong lại chớp một cái, mọi người một trận vui sướng.

Túy Nguyệt vỗ vỗ ngực, nói: "Như vậy thì tốt rồi." Hàn Sơn cũng mỉm cười gật đầu.

Thế nhưng tiếp theo sau đó, bất luận bọn họ nói cái gì, Như Phong cũng không có phản ứng, hai mắt mở to ngơ ngác, mọi người lại một trận lo lắng.

Mộc Vấn Trần suy nghĩ một chút, nói ra câu thứ hai trong ngày: "Các ngươi ra ngoài trước, ta và Như Phong nói chuyện một chút."

Hàn Sơn và Túy Nguyệt tuy rằng bất mãn nhưng lại bị khí thế uy nghiêm trên người Mộc Vấn Trần áp đảo, nhìn nhìn một chút tình huống trước mắt, cũng đành không tình nguyện mà lui ra ngoài.

Dục Tước và Dục Tuyên liếc nhau, rất ăn ý mà lui xuống, nhưng lúc đi ra thì hai người đồng thời quay đầu nhìn lại Như Phong một cái.

Sau khi Mộc Vấn Trần nhìn tất cả mọi người đều đã đi ra liền ôm lấy Như Phong, Như Phong toàn thân cứng ngắt, Mộc Vấn Trần cười nhẹ nói: "Tiểu tử kia, đừng giả bộ nữa, nói đi, trong lòng có ủy khuất gì?"

Như Phong không được tự nhiên mà run run, lại thấy Mộc Vấn Trần gắt gao ôm ấp, hơi ấm tỏa sang làm Như Phong cảm thấy ấm áp, một lúc lâu lâu sau mới nói: "Không được ôm ta."

Mộc Vấn Trần giờ phút này rất vô lại, không để ý tới lời Như Phong nói, càng ôm càng chặt.

Như Phong thấy thế, lại càng ủy khuất, nhất thời oa oa khóc lớn.

* *[ta là tim hồng bay tứ tung phân cách tuyến] * *

Dục Tước, Dục Tuyên, Túy Nguyệt cùng Hàn Sơn đứng ngoài cửa chờ, trong đó vẻ mặt của Túy Nguyệt là bất an nhất, tựa hồ như muốn chạy vọt vào phòng bất cứ lúc nào, so với tính cách trầm tĩnh bình thường khác nhau rất xa.

Không lâu sau, mọi người đều nghe được tiếng khóc của Như Phong, vừa khóc vừa kêu gào: " Ô ô…oa oa…ô ô…tại sao…tại sao lại như vậy…ô ô…oa oa…" Sau đó dường như là âm thanh nghẹn ngào, còn có tiếng nói nhỏ của Như Phong, mấy người dỏng tai nghe cũng không nghe được Mộc Vấn Trần nói cái gì, chỉ nghe được âm thanh của Như Phong càng lớn hơn nữa.

Bốn người thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Như Phong đồng ý mở miệng nói là tốt rồi.

"Ngươi đương nhiên không có việc gì rồi, ngươi cũng đâu phải là ta, ô oa…võ công của người ta…đều…đều mất cả rồi…" vài câu này nói ra, thanh âm tựa hồ lại tăng lên, "Ô oa…Đây là công phu người ta khổ luyện mấy chục năm, nói mất là mất, ngươi nói ta không thể thương tâm sao?"

Tốt lắm, mấy câu cuối cùng là một hơi nói hết, không có đứt quãng a.

"Ô ô…Túy Nguyệt nói cái gì chân khí không thông, ta ngay cả muốn vận khí cũng làm không được, sách sư phụ cho ta còn có ích lợi gì? Ô ô…ô ô…Trong lòng ta khó chịu muốn chết, ngươi lại cười cái gì, ngươi cười cái gì!" Sau đó một trận âm thanh đánh đấm, cuối cùng cũng là tiếng Như Phong đau đớn la lên.

Nghe thế, Túy Nguyệt vừa định xông vào lại nghe âm thanh của Như Phong tiếp tục vang lên: "Ô ô…không có võ công, tốt hơn là cho ta chết đi…ô ô…ngươi đừng cản ta, các ngươi ai cũng đừng cản ta…cho ta chết đi là được, không có võ công sống còn có ý nghĩa gì, nó là do ta vất vả mới luyện thành, nói mất thì mất…ô ô…nhớ kỹ…nhớ kỹ tìm Vân Thiên Trạch báo thù!" Nói xong lời cuối cùng, giọng điệu đã có điểm ngoan độc.

Mộc Vấn Trần lại một trận thì thầm, âm thanh của Như Phong bất ngờ tràn ngập kinh hỉ: "Thật sự sao? Ngươi không gạt ta?"

Qua không lâu nữa thì bốn người đang tò mò chỉ nghe Như Phong nói: "Được rồi!"

Nghe đến câu này, trong phòng bỗng chốc không có chút động tĩnh, lúc bốn người đang tự hỏi có nên đẩy cửa vào không thì cánh cửa đã mở ra.

Mộc Vấn Trần ôm Như Phong xuất hiện trước mặt mọi người, Như Phong vận trên người một bộ y bào trắng, mặt nàng vùi vào lòng Mộc Vấn Trần, một tay nàng ôm cổ Mộc Vấn Trần, cánh tay bị thương còn lại đặt trước ngực.

Khuôn mặt Mộc Vấn Trần không có biểu tình gì, chỉ thản nhiên nhìn lướt qua bốn người họ nói: "Nếu không nói gì thì ta đi đấy."

Giọng rầu rĩ của Như Phong lúc này mới truyền ra: "Cảm ơn mọi người đã quan tâm ta, Túy Nguyệt, Hàn Sơn, ta đến chỗ sơn trưởng dưỡng thương, các ngươi lúc rảnh thì đến thăm ta nha."

Túy Nguyệt và Hàn Sơn ưng thuận, Túy Nguyệt mở miệng nói: "Ừ, ta sẽ đến thăm ngươi mỗi ngày, dù sao cũng không xa lắm, sư huynh vui vẻ là tốt rồi."

Hàn Sơn vội gật đầu: "Đúng vậy đúng vậy."

Dục Tước và Dục Tuyên nhìn nhau một cái, Dục Tước mới mở miệng, âm thanh trầm thấp, nói: "Ngươi đi đi, chừng nào khỏe thì tới tìm chúng ta." Thế nhưng trong mắt lại ẩn chứa lo âu và buồn bã.

Dục Tuyên cố tỏ ra không lo lắng mà trêu đùa: "Đúng vậy, đúng vậy, ta còn muốn nhìn ngươi khóc thêm một lần nữa a." Chỉ là lúc nói, cái đầu một mực cúi thấp. [TˆT Dục Tuyên ca ~]

Như Phong hừ một tiếng, giấu mặt càng sâu, cọ cọ xát xát vài cái.

Trên gương mặt Mộc Vấn Trần nở ra một nụ cười nhàn nhạt, không nhìn những người xung quanh, mũi chân điểm nhẹ, bay lên nóc nhà.

Hàn Sơn nhìn bóng dáng của hai người bọn họ nhanh chóng biến mất trên không trung, nghi hoặc nói: "Tư thế sơn trưởng ôm sư huynh tại sao mà kỳ quái quá vậy." Lời Hàn Sơn muốn nhưng chưa nói ra chính là thật giống như tư thế ôm nữ nhân.

Túy Nguyệt không nói, trong mắt hiện lên ý tứ sâu xa, một hồi lâu mới trả lời: "Chắc là lo sợ vết thương của sư huynh bị rách đó."

Dục Tước và Dục Tuyên nghe vậy, trong mắt đồng thời hiện lên nét buồn bã sâu lắng.

****

Như Phong nằm trong lòng ngực rộng lớn của Mộc Vấn Trần, ra sức ngửi ngửi, cười nói: "Mùi hương trên người ngươi thật là thơm."

Cánh tay của Mộc Vấn Trần run một chút, nhưng Như Phong vẫn cảm nhận được, hì hì cười, lúc này mới nói: "Không được cho người khác thấy ta, bằng không ta sẽ mất hết thể diện a."

"Chuyện này có liên quan gì đến thể diện? Ngươi bây giờ đang bị thương." Từ trong giọng nói cũng nghe ra Mộc Vấn Trần đang sung sướng a. [=_=" Mộc Vấn Trần, ca thật…]

Như Phong lắc đầu: "Dù sao cũng không nên để người khác nhận ra ta." Đây là vấn đề sĩ diện!

Mộc Vấn Trần cười cười, đem Như Phong ôm càng chặt, dưới chân nổi gió, nhảy ra khỏi nóc nhà, tuy ôm thêm một người nhưng lại không ảnh hưởng gì tới tốc độ của hắn.

Như Phong cảm thấy gió đang thổi qua cánh tay, không cần nhìn cũng biết tốc độ bay nhanh cỡ nào, trong lòng bỗng nhiên phấn khởi.

Trong Phong Hiền viện, mọi người nhìn thấy một cái bóng trắng thổi qua người mình, nheo mắt nhìn kỹ, lại không thấy cái gì.

Sau khi đến nhà Mộc Vấn Trần, Như Phong được đặt xuống chiếc giường lớn mà nàng đã từng nằm ba ngày, không quên nhắc nhở: "Ngươi đã hứa dạy võ công cho ta đó nha, thật ra ta chỉ muốn đạt tới mức ngang trước kia là được rồi."

Mộc Vấn Trần điểm điểm mũi Như Phong, nhẹ giọng nói: "Đã hứa với ngươi thì sẽ không quên đâu, ngươi bây giờ nên ngoan ngoãn dưỡng thương, chờ miệng vết thương khép lại ta sẽ giúp ngươi đã thông chân khí." Thật ra Mộc Vấn Trần không nói đến việc hắn đã đem chân khí của Như Phong phong bế lại để cho nàng ngoan ngoãn dưỡng thương.

Như Phong ngáp một cái, trở mặt xem thường lúc này mới nói: "Biết rồi, ngươi thật là dong dài, ta nhớ trước kia ngươi rất ít nói mà." Lời ra tuy thế nhưng trong lòng lại ngọt đến tận xương.

Mộc Vấn Trần không nói gì, chỉ để cho Như Phong nằm thẳng người, sau đó giúp nàng đắp chăn, nhẹ nhàng nói: "Ngủ nhanh đi, trên người bị thương thì phải ngủ thật ngon mới tốt." [ôi, ngọt ngào quá]

Như Phong không bằng lòng, kéo tay áo của Mộc Vấn Trần lại, hỏi: "Mộc Đồng đâu rồi? Tại sao ta lại không thấy bóng dáng đen thui của hắn? Hắn không phải vẫn luôn theo cạnh ngươi sao?" Hắn trước kia xem mình không vừa mắt, hôm nay làm sao lại không thấy hắn sắc mặt khó coi nhìn mình chứ?

Động tác chỉnh giường của Mộc Vấn Trần dừng lại một chút, nói: "Ngươi tìm hắn làm gì?"

Như Phong chu miệng nói: "Ta thật lâu chưa ăn thứ gì, hắn nấu đồ ăn rất ngon." Hiện tại nàng chỉ toàn uống thuốc nên bây giờ mới phát hiện, vị thuốc vừa uống còn vương lại trong miệng, đắng muốn chết.

Mộc Vấn Trần trầm tư một hồi rồi mới nói: "Đến ngày mai là ngươi có thể nhìn thấy hắn thôi, ta sẽ gọi hắn về."

Như Phong vội lên tiếng bổ sung: "Nếu như hắn đi làm chuyện chính sự thì không cần gọi hắn về đâu, chính sự quan trọng hơn."

Mộc Vấn Trần vỗ vỗ mặt Như Phong, nói: "Yên tâm, không có việc gì, ngươi nhanh ngủ đi, chờ ngươi tỉnh lại, có lẽ hắn đã trở về nấu cơm cho ngươi ăn rồi."

Như Phong lúc này mới cảm thấy mỹ mãn, nhưng một lát sau, khi Mộc Vấn Trần sắp rời khỏi, Như Phong lại nhỏ giọng gọi: "Đừng đi."

Mộc Vấn Trần lắc đầu, như thế nào mà cảm thấy tiểu gia hỏa này sau khi sinh bệnh lại đặc biệt dán lấy người khác như vậy chứ?

"Còn có chuyện gì sao?" Mộc Vấn Trần dứt khoát ngồi ở bên giường.

Như Phong suy nghĩ một chút, cuối cùng mở miệng nói: "Vấn Trần, Vân Thiên Trạch bây giờ thế nào rồi?"

Trên mặt Mộc Vấn Trần thoáng chốc hiện lên nét lo lắng, dừng một chút mới nói: "Yên tâm, hắn rất xảo quyệt, nói không chừng đã trở về nước rồi."

Như Phong thở dài: "Dù sao cũng đã học chung với nhau một năm."

"Nhưng hắn đã đả thương ngươi." Lời này Mộc Vấn Trần nói ra thanh âm rất âm trầm.

Như Phong ngẩn người, cười khổ: "Ít nhất ta còn chưa có chết, nhưng mà người nào đã cứu ta vậy?"

"Tiểu tử kia, ngươi không định đi ngủ sao?" Mộc Vấn Trần thấp giọng nói.

Như Phong chu mỏ: "Không hỏi rõ ràng, ta không ngủ được."

"Ngươi đó, quá mức kích động, chưa biết đó có phải là cái bẫy hay không đã đuổi theo xe ngựa của người ta, nếu lần này không phải ngươi phước lớn mạng lớn thì đã không gặp lại ta rồi, người mang ngươi trở về là một vị hồng y nữ tử, nhưng Túy Nguyệt không nhìn rõ là ai."

Như Phong buồn bực: "Hồng y nữ tử? Cuối cùng là ai đây?" Trong số những nữ nhân Như Phong quen biết, người thích mặc đồ đỏ nhất chính là sư muội Túy Trúc của mình, còn có Ngự Sử phủ Mộ Dung Nghênh Hà, nhưng xem tình hình này chắc không phải họ rồi. Tạm thời không nói đến Mộ Dung Nghênh Hà có năng lực mang mình về hay không, riêng Túy Trúc, nếu như là nàng ấy thì không cần phải giấu diếm, hơn nữa, hình như bây giờ nàng còn chưa xuống núi được, lệnh của sư phụ nàng ấy sẽ không dám làm trái.

Mộc Vấn Trần sờ sờ đầu đầu Như Phong: "Đừng nghĩ nữa, chuyện nên biết đến ngày nào đó sẽ biết thôi."

Như Phong ngẫm lại cũng đúng, sau đó ngáp một cái, nói: "Ta ngủ trước." Nói xong thì liền nhắm mắt.

Sau khi Mộc Vấn Trần rời khỏi, Như Phong mở mắt lần nữa, vẻ mặt nghiêm túc.

Như Phong nhớ tới viên châu kia, hình như là bị chính mình chém nát, hoặc là bị người khác chém nát, nhưng điều này không quan trọng, điều nàng lo lắng chính là viên châu kia có thể là đồ giả hay không? Dù sao trước kia mình xem TV cũng đã thấy qua tình cảnh này, nhưng nàng không muốn nói cho Mộc Vấn Trần nghe, ôi, Vân Thiên Trạch…Như Phong âm thầm gọi một tiếng, vùi đầu vào trong gối.

80. Q.2 - Chương 80: Sự Thật

Edit: Nhoktho

Beta: Lan Hương

Ngày thứ ba, Mộc Đồng trở về cũng với vẻ mặt như thường ngày nhưng có điều…

"Ơ, Mộc Đồng, sao bước đi của ngươi kỳ lạ quá vậy?" Như Phong ngồi ở trên giường, nhìn thấy Mộc Đồng quay lưng rời đi, nhất thời không kiềm chế mà lên tiếng hỏi.

Thân hình Mộc Đồng cứng đờ, dừng chân lại một chút rồi mới nói: "Không có việc gì."

Như Phong lắc đầu, nhìn Mộc Vấn Trần đang ở bên cạnh rồi nói: "Vấn Trần, ngươi thấy Mộc Đồng có phải bị chuyện gì hay không? Tại sao sau khi quay về lại có thái độ kỳ lạ như vậy?"

Mộc Vấn Trần lật xem quyển sách trên tay, mặt nhăn mày cau, mới ngẩng đầu lên nhìn Như Phong hỏi: "Thái độ gì?"

Như Phong sờ sờ cằm, nói: "Trước kia hắn rất khó chịu với ta, bây giờ lại đối xử rất tốt với ta, ta muốn ăn cái gì thì hắn liền nấu món ấy. Ửa, thái độ tốt đến dọa người ta."

Mộc Vấn Trần mỉm cười: "Đừng suy nghĩ miên man nữa, ngươi nên ngủ sớm một chút đi, bớt phí sức đi."

Như Phong trừng mắt nhìn hắn một cái: "Nhưng mà bây giờ ta lại không muốn ngủ, đúng rồi,.. " Như Phong đột nhiên kêu to, "Trời ơi, trời ơi, ta chưa xin phép, hình như ta bỏ học lâu rồi." Mặc dù gần đây mình cũng không quan tâm chuyện trường lớp, nhưng nếu như để cho cha và gia gia mình biết được, vậy số phận mình không phải sẽ cực kỳ bi thảm sao?

Mộc Vấn Trần thong thả ung dung mà nói: "Đừng lo lắng, ngươi trốn học cũng không bị gì đâu."

Như Phong vừa nghĩ lại, vỗ nhẹ vào ngực nói: "Nói cũng đúng, ngươi là sơn trưởng mà, đến lúc đó ngươi giúp ta nói một chút là được." Như Phong cũng không sợ người khác nói mình đi cửa sau, với lại ở Phong Hiền viện này, ai chẳng biết Úy Trì Như Phong quan hệ rất tốt với sơn trưởng? Vì vậy tốt hơn hết là không cần che dấu, quang minh chính đại khoe ra.

Nghĩ tới đây, Như Phong lại suy nghĩ tới một việc khác, không nhịn được hỏi: "Vấn Trần, ngươi nói coi sao Dục Tước và Dục Tuyên lại không đến thăm ta một chút chứ?"

Động tác lật sách của Mộc Vấn Trần bỗng dừng lại, hắn buông sách xuống, từ trên ghế đứng lên, đi đến trước mặt Như Phong, sờ sờ đầu của nàng, hỏi: "Tiểu tử kia, ngươi thật sự không có ý định đi ngủ?"

Như Phong lắc đầu, khó hiểu hỏi: "Ta bây giờ chưa muốn ngủ, được rồi, tại sao lại gọi ta là 'tiểu tử kia'?" Trên mặt lại không khỏi nóng lên, vì xưng hô thân mật này.

Mộc Vấn Trần nhẹ nhàng nhìn vào khuôn mặt của Như Phong, lúc này mới nói: "Ngươi nhỏ hơn ta."

Như Phong gật đầu, không hỏi tiếp, thay đổi câu hỏi: "Ngươi vẫn chưa nói tại sao Dục Tước và Dục Tuyên không tới thăm ta mà? Ta rất nhớ bọn họ."

Đôi mắt Mộc Vấn Trần một mảnh âm u, cuối cùng mới nói: "Ngươi nói muốn gặp thì ta sẽ gọi bọn họ tới."

Như Phong vội vàng gật đầu, vì vậy Mộc Vấn Trần đi ra ngoài, không lâu sau, Dục Tước và Dục Tuyên liền bước vào.

"Tước ca ca, Dục Tuyên, nơi này nơi này!" Như Phong vội vàng ngoắc gọi.

Dục Tước cùng Dục Tuyên tỏ ý gật đầu, đi đến kéo ghế rồi ngồi xuống trước mặt Như Phong.

Mộc Vấn Trần thấy thế, liền nói: "Ta vào thư phòng, các ngươi cứ từ từ trò chuyện, nhưng không nên lâu quá, Như Phong còn phải nghỉ ngơi."

Ba người Dục Tước cũng vội vàng gật đầu.

Sau khi thấy Mộc Vấn Trần rời khỏi, Như Phong mới oán giận nói: "Cũng hai ngày rồi, vậy mà các ngươi cũng không đến thăm ta một lần nào, ngươi không biết đâu nằm dưỡng thương rất là nhàm chán, cái gì cũng không thể làm, chỉ có thể ngẩn người ra." Hơn nữa mình còn phải đề phòng người khác nhìn ra thân phận nữ nhi của bản thân, căn bản là không thể thoải mái như ở chỗ của Túy Nguyệt.

Dục Tước và Dục Tuyên cười khổ, Dục Tuyên mở miệng nói: "Chúng ta cũng muốn đến thăm ngươi mà, có điều nơi này không có sự cho phép của sơn trưởng, chúng ta muốn vào không được."

Như Phong bừng tỉnh đại ngộ, gật đầu, nói: "Ta hiểu rồi, được rồi, ta chỉ nằm thêm vài ngày nữa đợi vết thương đã khá lên, khi đó ta có thể cùng các ngươi đi học chung rồi." Vừa nói thì trên khuôn mặt tái nhợt vì hưng phấn mà đỏ ửng.

Dục Tước buông tiếng thở dài nói: "Như Phong, chúng ta có việc muốn nói với ngươi."

Ngữ khí và vẻ mặt của Dục Tước cùng Dục Tuyên cũng rất nghiêm túc, Như Phong có dự cảm không tốt, có chút bất an hỏi: "Là cái gì? Có phải là vì chuyện ta đưa hạt châu cho Vân Thiên Trạch không? Cái đó… Đối với các ngươi tổn thất rất lớn sao?" Càng nói càng cúi đầu, chuyện này vẫn là cái gai trong lòng Như Phong, cho dù bản tính mình lạc quan, thế nhưng dẫu sao cũng là cô phụ kì vọng của Dục Tuyên đối

với mình, lại còn làm cho cố gắng của bọn họ thành công dã tràng, nên Như Phong luôn muốn trốn tránh chuyện này, nhưng bây giờ rốt cục vẫn nói ra, cũng phải đối mặt với nó vì đây là lỗi do mình.

Dục Tuyên vội vàng cười nói: "Không có việc gì đâu, không có việc gì đâu, dù sao bây giờ hạt châu cũng đã bị hủy rồi, Như Phong, hủy đi cũng là chuyện tốt vì tránh khỏi chuyện phiền phức sau này, không có sự tham gia của viên châu ấy thì mọi người cũng chỉ có thể tự dựa vào bản lãnh thật sự mà thôi."

Lần đầu tiên Như Phong cảm thấy nụ cười vô lại của Dục Tuyên rất là thuận mắt, nhưng nàng vẫn không thể kiềm chế mà thốt ra: "Nhưng lỡ như viên châu bị hủy diệt đó là giả thì sao?"

Dục Tước và Dục Tuyên cùng sửng sốt, Như Phong bất an dán mắt vào bọn họ.

Một hồi lâu, Dục Tước mới nói : "Không đâu, hào quang rực rỡ của viên châu ấy là độc nhất vô nhị, viên châu bình thường làm sao có thể rực rỡ như vậy vào ban ngày? Hơn nữa, tuy bây giờ Vân Thiên Trạch đã không phải… không phải bằng hữu của chúng ta, nhưng chắc hắn sẽ không đưa cho ngươi viên châu giả đâu."

Như Phong khó hiểu mà nghi hoặc hỏi: "Tại sao hắn không đưa cho ta viên châu giả chứ? Hắn không phải là nhị hoàng tử Xuân Đằng quốc sao? Đã là hoàng tử, trên cơ bản đều muốn trở thành hoàng đế, mặc dù ta không biết rõ lắm, nhưng ta cũng hiểu, có viên châu thì hắn sẽ có phần thắng rất lớn."

Dục Tước cúi đầu thở dài nói: "Như Phong, không phải người nào cũng muốn làm hoàng đế đâu, hơn nữa… đối với một số người vào một thời khắc nào đó, người ấy quan trọng hơn rất nhiều so với tất cả mọi thứ trên đời." Trong mắt hắn ánh lên tia khó hiểu.

Như Phong nghe được mơ mơ màng màng, mới vừa định hỏi cho rõ ràng thì lại nghe Dục Tuyên nói: "Như Phong, ai nói cứ là hoàng tử đều muốn làm hoàng đế hả? Có vài người kỳ thật cũng không muốn làm, chỉ không có cách nào khác phải buộc như vậy thôi."

Như Phong chớp mắt mấy cái, im lặng, nàng luôn luôn không có hứng thú với chuyện này, sợ bị cuốn vào, vì vậy nói sang chuyện khác: "Vừa rồi các ngươi muốn nói chuyện gì với ta?"

Nói đến đây thì sắc mặt của Dục Tước và Dục Tuyên liền nghiêm túc trở lại.

Dục Tước thu lại khuôn mặt lúc nào cũng ôn nhu nở nụ cười mà nghiêm túc nhìn Như Phong nói: "Như Phong, lần này chúng ta tới là muốn nói cho ngươi biết, ta và tiểu tam chuẩn bị trở về kinh thành rồi, sau này khó có thể quay về Phong Hiền viện."

Như Phong ngẩn người, nói: "Nhưng mà bây giờ không phải là kỳ nghỉ mà." Thật ra trong lòng đã cảm nhận được điều gì đó.

Dục Tước thở dài, nói: "Như Phong, ta và tiểu tam thật tâm muốn cùng ngươi làm bằng hữu, thật ra với sự thông minh của ngươi, ngươi cũng có thể biết thân phận của ta và tiểu tam không bình thường, nhưng do ngươi chưa từng hỏi, chúng ta cũng không nói. Trải qua chuyện này, thân phận của chúng ta cũng sẽ bị phơi bày, cho nên chúng ta phải cùng trở lại cuộc sống bình thường."

Như Phong cúi đầu, vân vê góc chăn, thấp giọng nói: "Chẳng lẽ các ngươi cũng cảm thấy cuộc sống trong một năm qua là bất bình thường sao?"

Dục Tuyên cười khổ, hắn vỗ vỗ mu bàn tay của Như Phong: "Đối với chúng ta mà nói thì đúng là không bình thường, nhưng ta cùng ca ca cảm thấy rất thoải mái, trong khoảng thời gian này chúng ta đều rất là vui vẻ."

Như Phong tiếp tục cúi đầu: "Các ngươi đi, Vân Thiên Trạch cũng đi, Phong Hiền viện thì chỉ còn lại có một mình ta, rất lẻ loi, đáng thương như thế, sau này lúc ăn cơm đi học không có người cùng với ta, lúc ta muốn lười biếng, không có ai giúp ta mua cơm, ta ở trên lớp ngủ gà ngủ gật, cũng không có người giúp ta canh gác, ta đã không còn người ngồi cùng bàn, cũng không có bạn cùng phòng."

Dục Tước và Dục Tuyên nhìn nhau, thấy bộ dạng của Như Phong như thế cũng không nhịn được mà trở nên buồn bã.

Dục Tuyên ôm tay Như Phong nói: "Như Phong, không phải ngươi đã nói 'Hải nội tồn tri kỷ, Thiên nhai nhược tỷ lân.' sao? Mặc dù chúng ta ra đi, nhưng chúng ta vẫn có thể thường xuyên liên lạc, đến lúc đó cho

dù ngươi không muốn liên lạc với chúng ta, chúng ta cũng sẽ đến quấy rầy ngươi."

[Hải nội tồn tri kỷ, Thiên nhai nhược tỷ lân.

Tạm dịch: Khắp trong biển, còn người tri kỷ . Ở góc trời, như xóm láng gần.

(Trong nước hãy còn người tri kỷ, Chốn xa xôi cũng tợ như gần.)

Tiễn Đỗ thiếu phủ đi nhậm chức ở Thục Xuyên - Vương bột]

Mí mắt Dục Tước vừa động, kéo tay Dục Tuyên ra, mình lại nắm lấy tay Như Phong, gật đầu nói: "Đúng vậy, hơn nữa với thân phận và tính cách Như Phong của chúng ta, khẳng định có thể tìm được bạn tốt khác, đến lúc đó ngươi không quên chúng ta là tốt rồi."

Dục Tuyên bất mãn dán mắt nhìn đại ca của mình, lắc đầu, không thèm tính toán, tâm tư của đại ca, người làm đệ đệ như hắn còn không biết sao? Nhưng mà... Nhìn Như Phong đang cúi đầu, ôi, vẫn không nên nghĩ chuyện này nữa, ngoài cửa còn có người kia nữa, ca ca, ôi, nhất định không suy nghĩ nữa.

Như Phong ngẩng đầu lên, hai mắt có chút đỏ, không muốn cũng phải nói: "Các ngươi đi, ta cũng không muốn đi học nữa, không có ý nghĩa."

Miệng Dục Tuyên lại vô thức phản bác: "Ngươi cho rằng ngươi rất lợi hại sao? Nói không đi học là không đi học."

Như Phong ai oán liếc nhìn, mãi đến khi Dục Tuyên không nhịn được đưa tầm mắt chuyển đi, lúc này mới nói: "Chúng ta cùng gường cùng gối một năm trời, ngươi lại không rõ bản lãnh của Úy Trì Như Phong ta sao?"

Thân thể Dục Tuyên run lên, nhìn Dục Tước bên cạnh, nói: "Ngươi đừng nói bậy, chúng ta chỉ ngủ cùng một buổi tối, sau đó ngươi ngủ một mình."

Như Phong bĩu môi, trầm mặc một hồi, đột nhiên hỏi: "Tước ca ca, Dục Tuyên, bây giờ các ngươi rất ghét Vân Thiên Trạch sao?"

Dục Tước Dục Tuyên đều im lặng, qua một hồi lâu sau, Dục Tước mới nói nói: "Như Phong, chúng ta và ngươi không giống nhau, chúng ta sẽ không dễ dàng để tình cảm dính vào, nên việc này ngươi nên hỏi chính ngươi mới đúng."

Như Phong tay ôm tay, nói: "Ta cũng không biết, dù sao ta cũng cảm thấy rất khó."

Dục Tước thở dài, ôn nhu nói: "Ngươi cẩn thận một chút, đừng đụng tới vết thương."

Như Phong lắc đầu, buông tay, nhìn Dục Tước và Dục Tuyên, nói: "Sau này chúng ta còn có thể gặp mặt sao?"

Dục Tước và Dục Tuyên không hẹn mà cùng gật đầu.

Dục Tuyên nói rất nhanh: "Chỉ cần sau này Như Phong làm đại tướng quân giống như gia gia của ngươi, chúng ta sẽ có thể thường xuyên gặp mặt, hoặc là ngươi lấy muội muội của chúng ta đi, như vậy cũng được gặp mặt thường xuyên, không phải ta nói xạo, mặc dù muội muội nhà chúng ta mới mười ba tuổi nhưng vẻ đẹp có thể nói là quốc sắc thiên hương nha, từ nhỏ đã là một tiểu mỹ nhân, ngươi nhìn ta thì biết, Dục Tuyên ta anh tuấn tiêu sái như vậy sao có thể không có một muội muội như tiên nữ chứ?"

Dục Tuyên khoe khoang khoác lác, cuối cùng mới phát hiện sắc mặt Như Phong không tốt lắm, mà ca ca bên cạnh mình thì lại càng không tốt, lãnh quang trong mắt cơ hồ có thể làm người ta chết vì lạnh, vì vậy vội vàng cười khan hai tiếng, "Hắc hắc, Như Phong, ngươi coi như ta chưa nói gì."

Như Phong chậm rãi gật đầu, nói: "Ta thật sự không muốn học kinh sử nữa, lúc đầu là vì không muốn gia gia đưa ta vào quân doanh mới vào học viện này, nhưng bây giờ các ngươi cũng đi, ta cũng không yêu thích việc học hành, cho nên ta sẽ tìm một nơi nào đó để đi chơi." Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là gia gia của mình đồng ý thả người mới được.

Dục Tước và Dục Tuyên sửng sốt, nói: "Ngươi không muốn nhập ngũ sao?" Lời này là Dục Tước hỏi.

Như Phong cười khổ: "Gia gia rất muốn ta kế thừa sự nghiệp của ông, cũng hy vọng họ Úy Trì có thể lại có thêm một người làm tướng quân, để cho danh tiếng mấy trăm năm của nhà ta không bị hủy diệt ở đời của ta, mặc dù ta không muốn đi, nhưng nói đi nói lại, ta vẫn phải ra chiến trường, dù sao quốc gia gặp nạn, làm dân phải có trách nhiệm." Như Phong nói ra tâm nguyện thật sự của bản thân, mặc dù nàng đối với Tử La quốc này không có tình cảm quá sâu, nhưng chính nơi này nàng đã sinh sống mười bảy năm, nơi này có người thân cùng huyết thống với mình, còn có bằng hữu của mình, nên nếu như thật sự xảy ra chiến tranh, mình nhất định sẽ không trốn tránh, mình chắc chắn sẽ đi, sẵn sàng đi.

Dục Tước thâm trầm nhìn Như Phong rồi nói: "Như Phong, ngươi có lẽ không cần đi nơi khác đâu, nếu như ta đoán không sai, biên cương sắp có biến rồi."

Như Phong nghe vậy, sửng sốt, lúc này mới nhớ tới gia gia mình, hình như lâu lắm rồi không thấy thư gửi đến?

"Gia gia của ta bây giờ ở nơi nào?" Như Phong thốt ra.

Dục Tuyên đáp: "Bây giờ chắc hẳn đã ra biên cương rồi."

Như Phong im lặng, xem ra viên châu đó là một ngòi nổ, hoặc là một thứ gì đó quan trọng.

Dục Tước vỗ vỗ bả vai Như Phong, ý tứ sâu xa nói: "Như Phong, ta biết Úy Trì tướng quân có kỳ vọng rất lớn đối với ngươi, cho nên ngươi có trách nhiệm của ngươi, chúng ta cũng có trách nhiệm của mình, ngày mai chúng ta phải rời khỏi nơi này."

Như Phong nhướng mày há mồm, muốn hỏi lại không ra tiếng.

Dục Tuyên cười nói: "Ngươi thật sự như vậy sao, thật sự không muốn biết chúng ta là ai sao? Nên biết rằng, ta với ca ca không tùy tiện tiết lộ thân phận của mình cho người khác như vậy đâu."

Như Phong xoay mình mắt trợn nhìn, nói: "Kỳ thật thân phận các ngươi không cần đoán cũng biết, chắc chắn là hoàng thân quốc thích …, bởi vì là kẻ địch của Vân Thiên Trạch thì thân phận chắc chắn sẽ không thấp." Huống chi gia gia lại còn dặn dò mình phải bảo vệ hai vị trước mắt.

Dục Tước cười cười, nói: "Như Phong thật thông minh, ta và Dục Tuyên là nhị hoàng tử và tam hoàng tử Tử La quốc, mẫu thân của hai chúng ta là hoàng hậu."

Trong lòng Như Phong chấn động, mặc dù sớm cũng đã suy nghĩ kỹ càng rồi, nhưng vẫn không thể tránh khỏi thương cảm, hoàng tử —— ai, là hoàng tử.

Vì vậy tự giễu nói: "Thật khó tin rằng chỉ một lần đi học, lại gặp phải nhiều hoàng tử như vậy, vậy tên của các ngươi có phải là thật không?"

Dục Tước và Dục Tuyên thở dài một hơi, thật sự chỉ sợ Như Phong trở nên xa lạ với mình mà thôi.

"Tên của chúng ta là thật, là thật, yên tâm, trên cơ bản cái tên này cũng chỉ có ngươi có thể gọi, sau này." Dục Tuyên thở dài một tiếng, muốn vỗ bả vai Như Phong, lại sợ đụng tới vết thương.

Lúc này, ở ngoài truyền vào tiếng đập cửa, không lâu sau, thanh âm khô khan của Mộc Đồng truyền vào: "Hai vị công tử, đã đến giờ Như Phong uống thuốc rồi."

Dục Tước và Dục Tuyên rất ăn ý đứng lên, nói: "Như Phong, chúng ta còn có thể liên lạc với nhau, yên tâm."

Như Phong kinh hãi run sợ mà nói: "Kỳ thật các ngươi có thể không cần liên lạc với ta, thật đó." Vừa nói lại còn gật đầu để nhấn mạnh.

Hai người mỉm cười, giựt lại cánh cửa đi ra ngoài.

Như Phong nhìn sau lưng của bọn họ, trong lòng dâng lên một nỗi chua chát, đều rời đi hết rồi.

81. Q.2 - Chương 81: Bình Phục

Edit: Cẩn

Beta: Lan Hương

Ngày Dục Tước và Dục Tuyên rời đi, Như Phong nhìn theo bóng họ, đương nhiên nàng không thể tự bước ra ngoài, là do Mộc Vấn Trần ôm nàng đến lương đình, đứng ở đó mà dõi theo. [lương đình: chòi/đình nghỉ mát]

Tại lương đình có thể quan sát được cả học viện, vì vậy có thể nhìn thấy hết toàn bộ quá trình Dục Tước và Dục Tuyên rời khỏi ký túc xá đi tới cổng trường.

Nhìn bóng dáng họ rời đi, trong mắt Như Phong có điểm chua xót, thật sự là không nỡ a, giống như lúc tốt nghiệp cùng bạn bè chia tay, quan trọng nhất chính là thân phận hai vị bạn học này lại cao quý đến vậy, sau này muốn đi thăm bọn hắn có thể cũng không được, người ta không thể giống như a miêu a cẩu muốn gặp là gặp, còn đâu thân phận tôn quý chứ. [thế ai có thể tùy thời gặp đều là a miêu a cẩu hết ạ?="=]

Cho đến đi bọn họ xuống núi, bóng dáng gì cũng không còn nhìn rõ, Như Phong cũng không thu lại ánh nhìn, vẫn cứ ngơ ngẩn nhìn theo.

Mộc Vấn Trần thấp giọng hỏi: "Nhìn đủ chưa?"

Như Phong kéo kéo chỉnh chỉnh thanh sắc y bào trên người, tái đánh giá tư thế Mộc Vấn Trần ôm mình hiện giờ, mặt có chút đỏ lên, cái này là kiểu bế công chúa kinh điển a, chẳng qua… "Ôm ta thế này, ngươi không phiền sao?"

Mộc Vấn Trần cười nhẹ, từ sau khi Như Phong nói thích nhìn hắn cười, Mộc Vấn Trần thỉnh thoảng cũng cười nhạt một chút.

"Tiểu tử kia, không có việc gì thì ăn nhiều một chút, gầy quá rồi."

Như Phong trước kia không ngờ tới Mộc Vấn Trần ngày thường trông rất lạnh lùng nhã nhặn lại có một thân võ nghệ cao cường, hơn nữa… Như Phong xoa xoa bắp tay Mộc Vấn Trần, ừm, còn có dáng người tốt, cơ thể rắn chắc.

Mộc Vấn Trần toàn thân run lên, nắm thật chặt tay Như Phong.

Như Phong cười hì hì, thử dò xét: "Ta là nam nhân nha."

Mộc Vấn Trần ý vị thâm trường* cười một cái, tất nhiên là không để Như Phong nhìn thấy, chỉ nghe hắn nói: "Ngươi xác định…xác định ngươi là nam sao?"[ý vị thâm trường: ẩn chứa ý tứ sâu xa.(Lo có người không hiểu, nên giải thích qua loa ^ ^)]

Như Phong nổi giận, lớn tiếng nói: "Đừng tưởng rằng ngươi cao hơn ta, võ công giỏi hơn ta là có thể tùy ý vũ nhục tôn nghiêm nam nhân của ta." Nói hết lời liền giãy dụa muốn xuống.

Tay Mộc Vấn Trần ôm càng chặt, ôm Như Phong từ lương đình bay xuống, mỉm cười nói: "Vậy tại sao người nào đó mấy hôm trước giống như tiểu cô nương nhà người ta oa oa khóc lớn vậy?"

Mặt Như Phong thoáng chốc đỏ bừng, mỗi lần nhớ tới chuyện đó nàng lại cảm thấy mất hết thể diện rồi, ô…, mình làm sao mà thiếu kiên nhẫn quá vậy? Vừa nghe thấy bản thân bị thương, nội lực suy kiệt, khi vận công chân khí bị nghẽn liền tưởng rằng võ công không còn sau đó liền kinh hãi, thương tâm khóc lớn, hiển nhiên, Như Phong thừa nhận là bởi vì khi đó chỉ có mỗi Mộc Vấn Trần ở bên, nàng cũng không sợ bị hắn bắt gặp hình dáng xấu xí của mình, một nguyên nhân khác là vì chuyện của Vân Thiên Trạch, nên nghĩ nhân cơ hội này mà phát tiết một chút.

Ngày hôm qua, lúc gặp mặt Dục Tước, Dục Tuyên lại rất lo lắng Dục Tuyên sẽ lấy chuyện này ra để giễu cợt mình, bất quá nhờ phúc khí quân tử của mình, người ta không có nói gì hết, là do mình lòng dạ tiểu nhân thôi.

Nhưng Như Phong không ngờ vẫn có người đem chuyện này ra để trêu mình, mà người này cư nhiên lại là Mộc Vấn Trần.

Vì vậy Như Phong chưa nghĩ kỹ liền nói: "Vấn Trần, ngươi có phải hay không bị bệnh gì đó không tiện nói ra a?" [*phụt*]

Cước bộ Mộc Vấn Trần ngừng lại, ánh mắt quét sang bóng người đang ở tiểu viện thoạt nhìn tựa như đang chăm chú nhổ cỏ mà trên thực tế hai mắt nhìn loạn đích thị bạn nhỏ Mộc Đồng, lúc này mới nói: "Tại sao lại hỏi vậy?"

Vẻ mặt Như Phong ảo não, không ngừng nói: "Không có việc gì, không có việc gì, nhanh miệng quá thôi, người nào chẳng có bệnh không tiện nói a?"

Mộc Vấn Trần cũng không hỏi tiếp, sau khi đem Như Phong đặt lên giường, mới nói: "Nhanh ngủ đi." Vừa nói vừa cởi áo ngoài của Như Phong ra, mấy ngày nay đều làm thế. [không được nghĩ bậy, áo cổ nhân cả một đống lớp a!]

Như Phong kéo chăn trên người lên, lắc đầu: "Tại sao ngươi luôn muốn ta ngủ? Ta cả ngày đều nằm đến mọc mốc ở trên giường rồi, ngươi còn muốn ta ngủ, ta làm sao ngủ được lâu như vậy?"

Mộc Vấn Trần sửng sốt, sờ sờ đầu Như Phong, khó hiểu hỏi: "Ta đoán ngươi rất muốn luyện công, cho nên mới nghĩ để ngươi nghỉ ngơi nhiều chút, nhanh chóng dưỡng thương."

Như Phong cứng người, vội nói: "Nói vậy cũng phải, chỉ có điều, Vấn Trần, ngươi bây giờ có thể đem một chút tâm pháp và một đống vân vân gì đó dạy cho ta không? Ta rất thông minh, học cái gì cũng rất nhanh đó."

Mộc Vấn Trần chau chau mày, gõ gõ đầu Như Phong, nói: "Đừng suy nghĩ lung tung, trừ phi thương thế ngươi khỏi hẳn, bằng không nghĩ cũng đừng nghĩ ta sẽ dạy cho ngươi bất cứ thứ gì. Còn tưởng rằng ta không biết sao? Sau khi dạy cho ngươi, ngươi sẽ không để ý thương tích trên người mà liều mạng luyện."

Như Phong bĩu môi mà nhỏ giọng giải thích: "Ta mới không có như vậy."

Mộc Vấn Trần không nói gì thêm, chỉ nhìn tay phải cùng bả vai sưng phù của Như Phong đến xuất thần.

Như Phong nhìn theo ánh mắt hắn, thần sắc buồn bã, nói: "Vấn Trần, ngươi nói tay phải của ta có phải là đã phế luôn rồi hay không? Cũng qua năm, sáu ngày rồi, tuy vết thương đã kết vảy nhưng vừa động đến vẫn là rất đau, dường như hoàn toàn không dùng lực được nữa." Sáng hôm nay mình cố gắng bưng một tách trà, nhưng căn bản là không bưng được, cái tách rơi vỡ, ngay lập tức Mộc Vấn Trần cùng Mộc Đồng xông vào. Nếu thật sự tàn phế, sau này mình không phải sẽ trở thành quái vật một tay sao? Ngẫm lại thấy thật phiền phức.

Mộc Vấn Trần vội nói: "Không có đâu, vô luận thế nào đều sẽ trị khỏi."

Như Phong gật gật đầu, trên mặt đau khổ: "Túy Nguyệt cũng nói như vậy." Mấy ngày trước Túy Nguyệt mỗi ngày đều đến hai lần, giúp mình thay dược sau lưng, bây giờ thương tích cũng đã khá hơn, Túy Nguyệt mỗi ngày một lần đến an ủi Như Phong, nói nhất định sẽ không có việc gì.

Mộc Vấn Trần cũng không biết nói lời an ủi, chỉ biết câm lặng xoa xoa đầu Như Phong.

Như Phong suy nghĩ một chút, quyết định không nghĩ đến việc này nữa, mình đã may mắn sống sót trở về, lúc này còn có một chuyện trọng yếu hơn để nói.

"Vấn Trần, ta không muốn đi học nữa." Như Phong nhẹ nhàng nói, động tác Mộc Vấn Trần xoa đầu mình rất dễ chịu.

Tay Mộc Vấn Trần dừng một chút, nhéo nhéo má Như Phong, nói: "Tại sao không muốn nữa?"

Như Phong cúi đầu: "Không có ý nghĩa, tất cả mọi người đều đi hết."

Mộc Vấn Trần hít sâu một hơi, bình tĩnh hỏi: "Vậy ngươi sau này muốn làm gì?" Đã nghĩ muốn rời khỏi Phong Hiền viện rồi sao?

Như Phong vu vơ nói: "Đi nhập ngũ cũng tốt hơn ngồi ngốc ở chỗ này."

Mộc Vấn Trần chấn động: "KHÔNG ĐƯỢC!" thanh âm có điểm lớn.

Như Phong kinh ngạc, ngẩng đầu lên nhìn hắn, trong trí nhớ, hắn dường như hiếm khi dùng âm lượng lớn như thế để nói chuyện, cho dù lúc mất hứng nhất đi nữa cũng chỉ là thanh âm trầm thấp, sau đó toàn thân tản mát ra khí tức "Ngươi chớ đến gần", khí thế kinh người cũng như vậy mà toát ra.

Mộc Vấn Trần thấy Như Phong kinh ngạc nhìn mình, vội thanh thanh yết hầu giải thích: "Đầu tiên, thương thế ngươi còn chưa có khỏi, võ công còn chưa khôi phục." Nói đến đây thì thấy ánh mắt không phục của Như Phong, lại tiếp tục nói thêm: "Như Phong, thật ra chiến trường không cũng phải nơi tốt để đùa giỡn, chỗ đó không hợp với ngươi."

Như Phong gật đầu, tỏ vẻ đồng ý: "Đúng vậy, trên chiến trường khẳng định chỉ có máu tanh, rất kinh khủng, không phải ai cũng có thể chịu đựng nổi." Thấy Mộc Vấn Trần lộ vẻ hài lòng, Như Phong lấy tốc độ rùa mà nói tiếp: "Thế nhưng, không có người nào trời sinh đã thích hợp ra chiến trường, hơn nữa, ta nhớ kỹ người nào đó đã từng nói nam nhân chưa kinh qua chiến trường thì không phải nam nhân sao?"

Sắc mặt Mộc Vấn Trần không tốt, hắn bình tĩnh nhìn Như Phong, nói: "Ngươi thật sự quyết định ra đi sao?"

"Đây là trách nhiệm của ta, không trốn tránh được. Hơn nữa, ta không tin ngươi không biết hiện tại quan hệ giữa nước ta và Xuân Đằng quốc đã bắt đầu căng thẳng." Việc này là Túy Nguyệt đã nói mình nghe, là tin tức lưu truyền trên đường phố.

Mộc Vấn Trần đứng lên, hai tay đặt phía sau lưng, nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi này có thể thấy được cả cái sân, Mộc Đồng đang ở trong bụi hoa nhổ cỏ.

"Thật sự phải đi sao?" Hắn hỏi lại lần nữa.

Như Phong yên lặng gật đầu, mặc dù không biết tại sao Mộc Vấn Trần không muốn mình đi, tại sao lại muốn quản chuyện của mình, nàng cũng kiên quyết gật đầu. Vài ngày trước nhận được thư nhà gửi đến đã làm lòng nàng một trận bất an.

Mộc Vấn Trần thở dài, nói: "Đợi thêm một khoảng thời gian nữa đi."

Vì vậy hai người rất ăn ý không nhắc tới chuyện này nữa, mà cuộc sống của Như Phong bắt đầu tất bật hẳn lên.

Hiện tại mặc dù nàng không có võ công, nhưng mấy vết thương nhỏ trên người đều đã lành, ngay cả một kiếm trên lưng do bảo vệ Dục Tuyên đêm đó cũng đã êm đẹp, bây giờ nàng mới khẳng định tiểu y của mình là đao thương bất nhập, chỉ vì tên kia nội lực cường đại, lại thêm kiếm trực tiếp đâm đến, vì vậy khi chạm vào người mới có thể khiến mình bị thương.

Có điều một khi người tập võ không còn nội lực, thân thể so với người bình thường chưa tập võ đôi khi còn cảm thấy yếu hơn, vì vậy Như Phong bây giờ chỉ có thể miễn cưỡng đi lại, cử động cũng coi như tùy ý, có điều cánh tay phải không thể dùng lực mà thôi.

Tuy nhiên Như Phong có rất nhiều chuyện muốn làm, nàng hiện tại trừ ăn, ngủ ra chính là đọc sách, đọc cái loại sách mà nàng trước đây nàng chán ghét nhất, đều là sách của học viện, mượn hết sách lại mượn tới bút ký của phu tử mà xem.

Mộc Vấn Trần và Mộc Đồng không rõ nguyên do gì chỉ biết Như Phong lại đang suy tính chuyện gì rồi.

Lúc Như Phong đến thư phòng đã thấy Mộc Vấn Trần ngồi ở đó đọc sách, Như Phong lâu lâu liếc mắt nhìn sang, vừa lúc nhìn thấy sách hắn đang đọc là một quyển y thư.

Như Phong đã thấy hắn nhiều lần cùng Túy Nguyệt thảo luận mấy vấn đề, vì vậy rốt cục cũng nhịn không được mà hỏi: "Vấn Trần, ngươi dự định học y thuật sao?"

Mộc Vấn Trần lắc đầu, thản nhiên nói: "Không có, ta chỉ hiếu kỳ mà xem một chút thôi."

Như Phong à một tiếng, không hỏi tiếp nữa.

Sau nửa tháng bị Túy Nguyệt cùng Mộc Vấn Trần song quản tề hạ*, sở dĩ đem Mộc Vấn Trần gộp vào là bởi chẳng biết hắn từ nơi nào tìm được thuốc trị thương cùng dược cường thân, đối với việc khôi phục nội

lực có tác dụng rất tốt, cho nên Như Phong hồi phục rất nhanh. [song quản tề hạ: hai bút cùng vẽ, thường chỉ một lúc làm hai chuyện, ở đây có ý chỉ hai người đồng thời trị liệu cho Như Phong]

Mộc Vấn Trần thấy Như Phong đã khỏe tám, chín phần liền giúp nàng đã thông kinh mạch, vì vậy Như Phong có thể tiếp tục luyện nội công tâm pháp lần trước sư phụ đưa cho, có Mộc Vấn Trần một bên hỗ trợ, Như Phong trong vòng mười ngày lấy lại được nội lực trước kia, làm cho nàng vui đến phát điên, mặc dù cũng vì vậy mà nàng mất đi vài cân thịt và được hưởng một đôi mắt gấu mèo.

"Vấn Trần, ta có lại võ công rồi." Như Phong vui sướng đến hoa chân múa tay, Mộc Đồng đứng một bên liếc nhìn khinh bỉ, trong khoảng thời gian này, quan hệ của hai người chỉ có một chút tiến triển mà thôi, tuy Mộc Đồng không còn lạnh lùng nhìn Như Phong nữa nhưng cũng không nhiệt tình một chút nào.

Kỳ thật Mộc Đồng rất ủy khuất, từ lúc biết nhờ có Như Phong nên hình phạt mới nhanh chóng chấm dứt, vì vậy định đối xử với Như Phong tốt hơn một chút, nhiệt tình hơn một chút, ai ngờ lại làm không được, là bởi vì mỗi khi hắn muốn nhiệt tình, chủ tử bên cạnh sẽ lạnh lùng nhìn hắn.

Bây giờ mình cũng đã nhận ra, chủ tử muốn thế nào thì làm thế ấy đi, đoạn tụ thì đoạn tụ đi, dù sao nếu chủ tử không đoạn tụ thì không chừng sẽ cô đơn suốt đời, vậy không bằng tìm một người theo hắn, ách...mặc dù người kia là nam, bất quá vậy thì thế nào, chủ tử ưu tú như vậy, anh minh thần võ như vậy, có cùng một nam nhân ở chung cũng không có gì to tát, điều này chỉ có thể minh chứng chủ tử nhà mình càng thêm ưu tú thôi.

Mộc Vấn Trần cười nói: "Biết rồi, trông ngươi vui vẻ chưa kìa."

"Hắc hắc, ngươi không biết đâu, không có nội lực có rất nhiều thứ không tốt, ta muốn đến lương đình phải bò rất lâu, có nội lực rồi thì chỉ cần nhẹ nhàng mà nhảy lên." Như Phong cười nói, hai mắt híp cả lại.

Mộc Vấn Trần nhìn sắc mặt Như Phong hồng nhuận liền đưa tay bẹo má: "Vẫn còn gầy, tối nay nhớ ăn nhiều thêm một chút."

Như Phong chuyển chuyển đầu tránh đôi tay to của Mộc Vấn Trần, hắn bây giờ này càng thích động thủ động cước với mình, mà mình thì càng ngày càng không dám đối mặt với hắn.

Như Phong nhìn về phía Mộc Đồng đang đứng một bên, kêu lên: "Tối nay ta muốn ăn hồng thiêu sư tử đầu (1), còn muốn ăn thanh chưng bài cốt (2), hà diệp phấn chưng thịt (3), còn có một phần canh gà."

Mộc Đồng vẻ mặt đau khổ, đang muốn mở miệng nói đã thấy chủ tử mình cau mày: "Như thế nào đều là thịt? Kiêng ăn, Mộc Đồng, tăng thêm hai dĩa rau xanh, còn có một chén thanh tiêu (4)."

Lời vừa hết, Như Phong đã muốn lệ rơi đầy mặt.

Buổi tối, lúc ăn cơm.

Tay Như Phong run rẩy, vẻ mặt đau khổ nói: "Vấn Trần, ngươi nói tay phải của ta có trở về được như xưa không?"

Mộc Vấn Trần nghiêm túc gật đầu: "Không phải đã có tiến bộ rồi sao? Nhất định có thể!"

Như Phong buông đũa, kéo ống tay áo lên lộ ra cánh tay trắng noãn, phía trên có một vết thương nhạt thật dài, bởi vì vết thương khi đó sâu đến tận xương, thịt cũng lộ ra, hơn nữa mình lại ngã vào bùn dơ dưới đất,vết thương bị cát đất chui vào, hơn nữa từ nơi đó trở về chỗ Túy Nguyệt còn tốn thêm một thời gian, vì vậy sau đó Mộc Vấn Trần cùng Túy Nguyệt vô luận dùng dược gì cũng không xong, chính bản thân nàng cũng mất đi cảm giác, thế nhưng trong tâm Mộc Vấn Trần cùng Túy Nguyệt lại cảm thấy rất đau lòng.

Lúc này, Mộc Vấn Trần nhìn cánh tay bạch ngọc, nhanh chóng đảo mắt trừng Mộc Đồng, Mộc Đồng cả kinh, vội vàng cúi đầu, không dám nhìn đến.

Mộc Vấn Trần lúc này mới thanh thanh yết hầu nói: "Như Phong, ngươi sau này không nên tùy ý để tay chân... lộ ra ngoài, như vậy không tốt, hơn nữa, không nên để người khác tùy tiện nắm tay ngươi."

Như Phong ngạc nhiên, hỏi: "Tại sao không để cho người khác nắm?" Như Phong nhớ rõ lúc Mộc Vấn Trần chạm tay mình thì mình cũng không có ý tứ cự tuyệt gì nha.

Mộc Vấn Trần nghiêm túc nói: "Bởi vì đó là mạch môn* của người tập võ, đương nhiên không thể để cho người khác tùy tiện nắm." [mạch: kinh mạch, môn: cửa. Đại khái là kinh mạch nào đó nằm trên tay, nếu bị người ta nắm rồi dùng nội lực hay gì gì đó hủy đi thì coi như tàn phế,nội lực đi qua kinh mạch sẽ tắc nghẽn, cho nên mất nội lực, mất võ công, cánh tay cũng tàn luôn.]

Như Phong kinh ngạc: "Nhưng mạch môn của ta không có ở nơi đó nha, nó nằm ở chỗ khác, võ công của ta luyện cùng những loại võ công khác là không giống nhau." Đó cũng là lý do tại sao môn phái của Vô Tình Kiếm mấy trăm năm qua mỗi lần chỉ thu một đồ đệ, đến đời sư phụ của Như Phong cũng đạt được danh hiệu võ lâm đệ nhất cao thủ.

Nghe vậy, mặc dù trong lòng Mộc Vấn Trần có chút xấu hổ nhưng vẫn không biểu hiện ra bên ngoài, hắn chỉ nói: "Dù sao ngươi sau này cũng phải chú ý một chút."

Như Phong gật đầu, suy nghĩ một chút, thật tốt chính là chỉ có những người đặc biệt thân cận mình mới không kiêng dè mà cầm tay mình thôi, nghĩ tới đây, Như Phong len lén liếc liếc mắt nhìn gương mặt anh tuấn của Mộc Vấn Trần, mặt không khỏi nóng lên.

82. Q.2 - Chương 82: Tòng Quân

Edit: Cẩn

Beta: Lan Hương

Những ngày tiếp theo cũng bình lặng trôi qua, tay Như Phong sau khi được Túy Nguyệt châm cứu, rồi ngày đêm tập luyện, hiện giờ cũng đã khôi phục lại khá nhiều, có điều tạm thời không thể quá dùng sức, cho nên Như Phong không thể làm gì khác hơn là tập luyện tay trái.

Bây giờ nàng vẫn ở chỗ của Mộc Vấn Trần, chẳng qua là nàng đã bắt đầu đi học.

Không khí lớp học hiện giờ cũng đã khác trước kia, tất cả mọi người đều biết tứ đại tài tử của Phong Hiền viện giờ đã đi hết ba người, chỉ còn sót lại mỗi mình Như Phong, vì vậy những ánh mắt tế nhị cứ mãi lia sang người Như Phong.

Nhưng thân phận của ba người hắn cũng chưa bị bại lộ, nên bọn họ cứ luôn truy hỏi bọn hắn tại sao muốn nghỉ học, Như Phong chỉ đơn giản nói ở nhà có việc, dần dà thì không còn ai hỏi nữa.

Nhưng kỳ quái chính là sau khi ba người bọn họ đi rồi, nhân duyên của Như Phong so với trước kia tốt hơn nhiều lắm, người cùng nàng chào hỏi hằng hà sa số. Như Phong mặt dù không rõ nguyên do nhưng cũng không muốn tìm hiểu làm gì, chuyện nàng muốn làm lúc này thật nhiều. Lúc lên lớp cũng không ngủ gật, ngược lại rất nghiêm túc đọc sách, làm cho phu tử toàn khoa đều liên tục gật đầu.

Ngoài ra, cả học viện còn tràn ngập một loại không khí kích động hoà lẫn sự lo lắng.

"Như Phong, Như Phong~~" sau khi tan học, có người lớn tiếng gọi Như Phong.

Như Phong dừng lại cước bộ, tay trái ôm sách, quay đầu nhìn lại, hỏi: "Có việc gì sao?"

Người đến là một cậu con trai cao lớn, hắn yên lặng gật đầu, nói: "Như Phong, ta muốn hỏi ngươi một vấn đề."

Như Phong mỉm cười gật đầu: "Dương Vĩ, ngươi hỏi đi." Trong lòng không nhịn được mà xấu xa cười thầm, Dương Vĩ? Cha mẹ hắn thế nào mà đặt cái tên này cho hắn a?

"Như Phong, ngươi có đi tòng quân hay không?" Lời này vừa nói ra, Như Phong liền cảm thấy các bạn học cùng đường lúc đó cũng không hẹn mà dừng lại một chút, thậm chí có người quang minh chính đại dừng lại cước bộ mà dỏng tai nghe.

"Tại sao lại hỏi như vậy?" Như Phong mỉm cười, nắng trời ánh trên mặt càng làm nổi bật làn da bạch ngọc.

Dương Vĩ ngẩn người, một hồi lâu sau mới đáp: "Ngươi là cháu của Úy Trì tướng quân, chẳng lẻ ngươi thật sự không đi tòng quân sao? Ta được biết khoá cưỡi ngựa bắn cung của ngươi thành tích tốt lắm, hơn nữa

võ công của ngươi rất cao, nhưng tất cả mọi người đều nói ngươi sau này sẽ làm quan văn cho nên sẽ không tòng quân."

Lúc này, một bạn học cũng đến gần nói: "Đúng vậy, ngươi là tôn tử duy nhất của Úy Trì tướng quân, sau này cũng là tướng quân nổi danh nhất Úy Trì gia, nếu như ngươi nói không đi, vậy nhà các ngươi sẽ không có người kế thừa…"

Như Phong giơ tay phải cắt đứt lời hắn, nói: "Nhớ kỹ, tước vị tướng quân không phải là sở hữu của nhà Úy Trì ta, nó cũng không có tính kế thừa, cho nên ta không nhất định sẽ làm tướng quân, tất cả những ai có bản lĩnh, có năng lực đều có thể làm."

Vị bạn học nọ ngẩn người, không nói nữa, nhưng không biết từ khi nào, xung quanh Như Phong đã có một đám người vây quanh.

Dương Vĩ lúc này lại nói: "Bây giờ triều đình đã bắt đầu chiêu binh khắp nơi, ta giờ đã không còn ý định đọc sách, ta muốn ra chiến trường giết địch. Chết tiệt! Xuân Đằng quốc vu khống chúng ta làm tổn hại cái gì đó của bọn họ, muốn chúng ta bồi thường, sau đó lại đem chuyện cũ năm xưa lôi ra mà nói, ta đoán hiện giờ không thể không khai chiến rồi. Cho nên ta nhất định phải nhập ngũ!" Nói xong tay tay đã nắm lại thành quả đấm, hướng đâu đó vung vung.

Như Phong cau mày, một lát sau mới nói: "Người nhà ngươi đồng ý cho ngươi ra chiến trường sao?" Theo Như Phong biết, địa vị người bạn học trước mắt này chính là tiểu nhi tử của một viên quan nhị phẩm trong triều.

Dương Vĩ sửng sốt, đấm tay đang vung chợt buông thỏng, nói: "Nam tử hán đại trường phu, nên vì quốc gia mà dốc sức, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa*, tại sao phải được người nhà đồng ý?" [thiên kinh địa nghĩa: đạo lý hiển nhiên]

"Vậy chẳng nhẽ ngươi không sợ người nhà lo lắng sao?" Như Phong lại hỏi.

Dương Vĩ kiên định nói: "Trong nhà ta còn có đại ca, nhị ca, tam ca, bọn họ có thể thay ta tẫn hiếu, ta thân là người Tử La quốc, làm sao có thể trơ mắt nhìn người Xuân Đằng quốc khi dễ dân chúng nơi biên cảnh của chúng ta? Hơn nữa Dương Vĩ ta mặc dù không có năng lực gì kinh thiên động địa, nhưng ta nguyện đem tất cả tài cán của mình vì nước nhà cống hiến!"

Một đoạn kia nói ra vô cùng dõng dạc, vô cùng phẫn nộ, mấy bạn học bên cạnh đều bị giọng điệu của hắn đánh động đến, đấm tay siết chặt đến nỗi tựa như lập tức có thể xông ra chiến trường.

Như Phong mỉm cười, nói: "Các ngươi có thể xử lý tốt việc nhà là được, ta đi trước, đến giờ dùng cơm trưa rồi."

Dương Vĩ vội kéo áo Như Phong lại, nói: "Ngươi còn chưa nói ngươi có đi tòng quân hay không?"

Như Phong xoay một cái, cả người thoát khỏi tay Dương Vĩ, nàng hì hì cười: "Ta đương nhiên sẽ đi."

Có nhiều người ngơ ngẩn, thế nhưng Dương Vĩ lại rất vui mừng, sáp lại nói: "Vậy ngươi đi cùng ta nha."

Chuyện Như Phong không ngờ tới chính là tin tức này cư nhiên lại truyền ra khắp nơi, thường có người chạy lại hỏi này nọ. Như Phong buồn bực, chẳng lẽ việc mình tòng quân là sự kiện làm cho tất cả mọi người ngạc nhiên sao?

Sau đó, người đã vài tháng không gặp – Dung Ức Ảnh, cũng đã xuất hiện.

Tại quán Thực Vi Thiên, Như Phong ngồi đối diện với hắn.

"Nghe nói ngươi muốn tòng quân? Vậy việc học của ngươi sẽ làm sao?" Dung Ức Ảnh bắt đầu mở miệng.

Như Phong không đáp, ngược lại hỏi: "Còn ngươi? Gần đây bận cái gì? Haiz, bọn họ đi hết rồi, ngươi cũng không đến nhìn một cái."

Dung Ức Ảnh nhìn Như Phong, nói: "Ta đã sớm biết bọn họ cùng ta không phải cùng một loại người, bọn họ cũng không phải người thường, cho nên chúng ta sớm muộn gì cũng tách ra thôi."

Như Phong nhìn hắn một thân y phục đơn giản, lại nhìn hắn động tác trước sau tao nhã, lắc đầu, nói: "Ngươi cũng đâu phải người thường."

Dung Ức Ảnh cười: "Ta chỉ là thường dân, chẳng qua ta có một sư phụ không bình thường thôi."

Như Phong không tiếp tục truy hỏi, Dung Ức Ảnh lại nói tiếp: "Ta sẽ đi nhập ngũ, ngươi ngày nào đi? Chúng ta có thể đi cùng nhau không?"

Như Phong nhìn hắn, nói: "Khoảng hơn tháng sau ta mới đi." Bởi vì còn có chút chuyện muốn làm.

Dung Ức Ảnh gật đầu: "Ta chờ ngươi đi cùng."

Như Phong vuốt cằm đồng ý, thật sự là cảnh còn người mất, mới đây mình còn cùng ba người bọn họ ở gian phòng này dùng cơm, không ngờ chưa qua bao lâu, toàn bộ bọn họ đều rời đi, cái gì cũng mang theo, chỉ lưu lại ình hoài niệm.

Dung Ức Ảnh nhìn ánh mắt hoảng hốt của Như Phong, thấp giọng nói: "Trường bọn ta có rất nhiều người đều đã đi nhập ngũ."

Như Phong bị tiếng nói của hắn kéo về thần trí, không nhịn được hỏi: "Vậy chuyện học hành của các ngươi làm sao giờ?"

Dung Ức Ảnh kỳ quái nhìn Như Phong: "Chúng ta cũng không phải là đệ tử của Phong Hiền viện, người đến Lạc Lâm viện đại đa số là muốn tòng quân đánh giặc, sau này ra làm võ tướng, hiện tại sắp có chiến loạn, mọi người đương nhiên sẽ ra sức giúp một tay, đối với tương lai của bản thân chỉ có lợi không hại."

Như Phong lúc này mới hiểu rõ mà gật đầu.

"Sưuu, sưuu, sưuuuuu", trong viện, Như Phong không ngừng bắn tên về phía bia tập cách đó một trăm bước, sau lưng nàng vốn có đeo một giỏ tiễn, nhưng bây giờ nó lại nằm trên đám cỏ non xanh biếc bên cạnh, sau nữa là một cái bàn đá, phía trên có đặt một ấm nước sôi, kế bên có một cái chén sứ thanh hoa.

Bia tập bắn xa xa kia chính là làm tạm từ cây cỏ, trên bề mặt tuỳ ý cắm vài cây tên, thân tiễn hình dạng khác nhau, cao thấp bất đồng, chỗ duy nhất giống nhau chính là đều cắm giữa hồng tâm, mặc dù Như Phong không ngừng bắn tên nhưng những chỗ khác trên bia đều không có mũi tên nào xuyên qua.

Lần nữa kéo cung, nhắm vào, bắn tên...mấy cây tên đã yên vị tại hồng tâm.

Như Phong mỉm cười, buông ra cung trong tay, đi tới bàn đá rót một chén nước, ngẩng đầu uống cạn, sau khi dùng ống tay áo lau lau khoé miệng thì dĩ nhiên phát hiện Mộc Vấn Trần đã đứng bên cạnh nhìn mình, ánh mắt âm trầm khó lường.

Như Phong ngẩn người hỏi: "Ngươi không phải đang đọc sách ở thư phòng sao? Là ta ầm ĩ kinh động đến ngươi?" Trong mắt của Như Phong, Mộc Vấn Trần sống rất có quy luật, nhưng cực kỳ nhàm chán, bởi vì thời gian rãnh rỗi của hắn cũng sẽ dùng để đọc sách, đánh cờ và đánh đàn, rất ít ra ngoài, so với các tiểu thư khuê các chân chính còn muốn tiểu thư khuê cát hơn, đương nhiên, lời này Như Phong không dám nói với hắn.

[tiểu thư khuê các: là người con gái thời phong kiến ấy, ngày ngày học cầm, kì, thi hoạ, một chân cũng không bước ra khỏi cửa, tối ngày ở nơi khuê phòng.]

Mộc Vấn Trần nhìn chăm chú Như Phong hồi lâu, nói: "Nghe nói ngươi thật sự muốn tòng quân? Vậy chuyện học hành của ngươi làm sao? Từ bỏ sao?"

Như Phong lau mồ hôi, nói: "Đúng đó, ta không phải đã nói với ngươi rồi sao? Chuyện học hành của ta, ta tự có biện pháp, ta không muốn đi học nữa."

"Đối với ngươi bọn hắn có ảnh hưởng lớn đến vậy sao? Lớn đến nỗi ngươi vì bọn hắn ngay cả học cũng không muốn học?" Tuy giọng điệu của Mộc Vấn Trần vẫn như thường ngày, nhưng Như Phong nghe như trong lời đó có ẩn chứa giận dỗi.

Như Phong kỳ quái nhìn hắn: "Chuyện này thật ra cũng không có liên quan đến bọn họ, bọn họ không ở cùng chỉ là cái cớ của ta thôi. Ta không phải đã nói với ngươi rồi sao? Ta vốn không thích đọc sách. Hơn

nữa, theo tình huống hiện tại, cho dù ta không muốn đi, gia gia của ta cũng sẽ bắt ta đi thôi." Mấy ngày hôm trước Như Phong vừa nhận được thư, tổng cộng hai bức.

Úy Trì Hòe Dương bảo mình lập tức ra biên cương tìm hắn, tòng quân, lời thư cấp bách, dường như hận không thể kéo Như Phong lập tức đến.

Úy Trì Tùng và Lâm Dĩ Lam thì hi vọng mình tiếp tục đọc sách, ngàn vạn lần không nên nhập ngũ, bằng không thì gả Như Phong đi, bảo nàng tự chọn lấy.

Như Phong nghe bọn họ nói, cũng đã tự chọn lựa.

"Vậy ngươi không nghĩ tới, ngươi~~" Mộc Vấn Trần vẫn do dự không nói ra.

Như Phong phẩy phẩy, vuốt vuốt tay, nói: "Tay phải của ta đã khỏi hẳn, cũng đã gần một tháng rồi còn gì."

Mộc Vấn Trần liếc tay Như Phong một cái, nói: "Chuyện này ta so với ngươi càng biết rõ hơn, bằng không ngươi cho rằng ngươi có thể đứng ở chỗ này bắn tên sao?"

Như Phong le lưỡi, nói: "Thế nào? Kỹ thuật bắn cung của ta không tồi đúng không?"

Mộc Vấn Trần hừ một tiếng: "Cùng một dạng như vậy, nhưng nếu là trên chiến trường, địch nhân cũng sẽ không giống như bia tập, đứng bất động chờ ngươi đến bắn."

83. Q.2 - Chương 83: Hôn Môi

Edit: Nhoktho

Beta: Lan Hương

"Vậy ngươi chuẩn bị chừng nào sẽ đi?" Mộc Đồng đưa mắt nhìn sau lưng Như Phong, nhẹ giọng hỏi.

Như Phong không ngẩng đầu lên mà trả lời: "Vài ngày nữa." Vì vậy Mộc Đồng thức thời mà lui xuống.

Thanh âm của Mộc Vấn Trần phía sau truyền tới: "Như Phong, chúng ta đến lãnh đình nói chuyện đi."

Như Phong kinh ngạc quay đầu lại nhìn rồi vui vẻ gật đầu: "Được được được!" Mấy ngày nay, hình như Mộc Vấn Trần rất ít quan tâm đến mình, cả ngày đều là dùng thái độ cùng ánh mắt khó hiểu nhìn mình, nhưng bây giờ hắn lại chủ động muốn nói chuyện, đương nhiên làm cho Như Phong cảm thấy vui vẻ rồi.

Hai người một trước một sau đi lên lãnh đình, Như Phong nhìn dáng người cao thẳng trước mắt mình, bờ vai dày rộng, dáng người cao lớn, khí chất vừa kiên nghị vừa ôn hòa, lúc tức giận có khí phách uy nghiêm không thể xâm phạm.

Đúng là một nam nhân rất tốt, Như Phong thầm nghĩ.

Đáng tiếc lại là người đồng tính luyến ái, thật sự là làm cho phụ nữ trong thiên hạ này phải ôm hận a! Điều này không phải làm cho người khác không muốn sống nữa sao?

Mặt Như Phong nhăn nhó khó chịu, chỉ cần mỗi lần nghĩ vậy thì nàng liền thấy mất hứng. Như Phong cùng Mộc Vấn Trần ngồi sóng vai nhau ở lãnh đình, nhìn toàn cảnh của học viện.

Cây xanh thấp thoáng xen lẫn giữa những căn phòng, mình ở chỗ này cũng đã hơn một năm rồi, Như Phong cảm thán.

"Thật sự muốn đi sao? Lúc nào thì đi?" Mộc Vấn Trần mở miệng hỏi, phá vỡ bầu không khí trầm mặc.

Như Phong ngẩn người, sau đó mới trả lời: "Ừm, ba ngày sau sẽ đi, mấy ngày nay ta phải thu xếp một số việc." Thật ra quan trọng là phải đợi Túy Trúc và Nam Sơn xuống núi, chúng chuẩn bị đến thành Tương Châu tìm mình, hơn nữa sư phụ cũng dùng bồ câu đưa tin muốn mình nán lại chờ một chút bằng không Như Phong đã đi hôm nay.

Mộc Vấn Trần nhìn thẳng vào khuôn mặt của Như Phong, trong lòng có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói với hắn, nhưng giờ phút này, mình lại hết lần này tới lần khác nói không nên lời, chỉ có thể nhìn hắn cảm thán mà thôi.

"Vấn Trần, ngươi muốn nói gì thì nói đi. Lần này ra đi, thật sự là ta không biết mình có thể sống sót mà trở về hay không? Hơn nữa, ta cũng không nỡ rời xa ngươi." Như Phong thấy Mộc Vấn Trần muốn nói lại thôi, hồi lâu cũng không nói thêm gì nữa, đành phải tự mình nói trước, nếu không thì hai người nhìn nhau một hồi lâu cũng sẽ không nói được chuyện gì, như vậy không phải lãng phí thời gian hay sao?

Mộc Vấn Trần vươn tay ra ôm lấy đôi vai của Như Phong, nói: "Yên tâm, ngươi nhất định sẽ còn sống để trở về, đến lúc đó ta có chuyện muốn nói với ngươi."

Ánh mắt hắn dường như đỏ hoe, trong mắt lại có lam quang chớp động, kiều diễm dị thường, trong lòng Như Phong chấn động, rất ít khi nhìn thấy Mộc Vấn Trần mị hoặc như lúc này, vì vậy không khỏi kinh ngạc gật đầu mà nói không nên lời.

"Còn nữa, sau khi ngươi gia nhập quân ngũ, phải cẩn thận tự bảo vệ mình, mọi sự không thể cố chấp tự tiện, tự bảo vệ bản thân mình là điều quan trọng nhất, ta sẽ chờ ngươi trở về." Mộc Vấn Trần trầm giọng nhắc lại.

Như Phong gật đầu một cái.

Mộc Vấn Trần đột nhiên kéo Như Phong ôm thật chặt vào lòng mình.

Như Phong vùi mặt vào trong lòng hắn, chính ở đây Như Phong mới cảm thấy bản thân nàng thật ra rất yếu đuối. Sự ấm áp của hắn, thân thể cường tráng của hắn làm cho nàng ở trong lòng hắn trở nên xúc động, yếu đuối.

"Như Phong, nhất định phải tự bảo vệ mình, ta chờ ngươi trở về." Mộc Vấn Trần nhắc lại lần nữa.

Như Phong không chán ngoài phiền mà gật đầu, hứa rằng: "Ta nhất định sẽ sống sót trở về, yên tâm đi."

Một hồi lâu, Như Phong mới tiếp tục hỏi: "Vấn Trần, ngươi… Ngươi có phải thích ta hay không?" Thanh âm rất nhỏ, may là Mộc Vấn Trần nhĩ lực hơn người, nên dễ dàng nghe thấy được.

Hắn thắt chặt vòng tay đang ôm Như Phong, nói: "Thích, ta chưa bao giờ thích ai như vậy." Thanh âm đầy mãn nguyện.

Như Phong cảm thấy mũi như buốt, không biết là do vui mừng hay là do chua xót, bản thân bây giờ bất nam bất nữ, Vấn Trần rốt cuộc là thích chính nàng, hay là thích nam nhân tên là Như Phong? Oa oa… Thật sự là khó quá, muốn hỏi lại không dám, câu hỏi kia đã là cực hạn của mình rồi, bây giờ hỏi…

Nhưng Như Phong cũng lên tiếng nói: "Ta cũng thích ngươi đó."

Mộc Vấn Trần hình như rất vui mừng, buông Như Phong ra, chuyển tay sau đầu Như Phong, sau đó nhân lúc Như Phong chưa kịp phản ứng, liền áp môi của mình tới.

Đầu tiên là dè dặt thăm dò, chậm rãi liếm nhẹ, cứ như vậy cả nửa ngày, hai đôi môi dán vào nhau,tương nhu dĩ mạt.

[Nguyên gốc : Tương nhu dĩ mạt, bất nhược tương vong vu giang hồ.

Trích trong Trang tử, Thiên vận :

Tuyền hạc, ngư tương dữ xứ vu lục, tương hu dĩ thấp, tương nhu dĩ mạt, bất nhược tương vong vu giang hồ.

Khi suối cạn, cá chen chúc với nhau trong bùn. Ở đó phun nhớt dãi làm ướt nhau, sao bằng ở sông hồ mà quên nhau.

Chú:

Điển cố: Chuyện kể rằng có hai con cá bị sa vào vùng nước cạn, để sinh tồn, hai con cá nhỏ dùng miệng hà hơi ấm cho nhau, tình cảnh như thế làm cho người cảm động.

Nhưng sinh tồn như thế không phải là bình thường, thậm chí là tội nghiệp. Đối với hai con cá mà nói, lý tưởng nhất là chúng bơi được ra biển rộng lớn vô tận, mỗi con có nơi thuộc về riêng bản thân chúng. Cuối cùng, bọn chúng quên mất vùng nước cạn kia. Mỗi con ở một phương, sống hạnh phúc, quên đi lẫn nhau, quên đi những ngày sống dựa vào nhau.

Lời bình : Con cá quên được, có khi có thể sống bình yên. Còn nếu như trong hai có một con không quên được thì sao ? Con người đối với tình cảm cũng như thế…"Tương nhu dĩ mạt", có lúc cần thiết cho sinh tồn, không còn cách nào khác. "Tương nhu dĩ mạt" làm người cảm động nhưng "tương vong vu giang hồ" – quên hết chuyện trước kia cũng là cần thiết.

Có thể lãng quên, có thể bỏ qua cũng là một hạnh phúc.]

Như Phong ngây người, sửng sốt, gần như bị mất khả năng phản ứng, chỉ cảm thấy toàn thân mình cứng đơ, đầu đã trở thành một đống tương hồ, tay chân xụi lơ, chỉ cảm giác được cái nóng rát từ đôi môi truyền tới và sự choáng váng.

Mộc Đồng đang bị đả kích nặng đứng ngây người ở bụi hoa, nhìn chủ tử anh minh thần võ không gì làm khó được, anh tuấn tiêu sái trong tim hắn ôm một người lùn hơn hắn nửa cái đầu mà điên cuồng hôn như là được ăn mỹ vị. [ta thích Mộc Đồng quá, hihi]

Tướng mạo hai người tuấn mỹ, một bạch y, một thanh y, gió xuân thổi qua, góc áo phất phơ bay, thanh bạch như dây dưa như quấn quýt, đúng là một cảnh tượng tuyệt vời.

Thế nhưng, thế nhưng điều kiện trước tiên người có vóc dáng thấp kia không phải là nam tử, và không mặc nam trang cơ!

Mộc Đồng thật cảm thấy khổ sở khi phải chấp nhận chuyện này, tuy đã sớm biết chủ tử và Như Phong tiểu tử kia có tình cảm bất bình thường, cũng đã tự buộc mình phải chấp nhận, nhưng mà tưởng tượng là một chuyện, tận mắt nhìn thấy lại là một chuyện, chênh lệch rất lớn, hai nam nhân đây, ô ô… chủ tử anh minh của ta ơi! Đả kích rất lớn a!

Mộc Đồng ngồi xổm trong góc tường vẽ vòng tròn, trong lòng đau thương, hai mắt lại nhìn chằm chằm hai người kia không chớp.

Coi kìa, lúc đầu vẫn tưởng rằng chủ tử là một người rất lạnh nhạt, không ngờ hóa ra chủ tử lại nhiệt tình như vậy, ôm Úy Trì Như Phong người ta hôn một hồi lâu, lúc bắt đầu Úy Trì Như Phong chắc là bị dọa đến ngây dại cho nên không nhúc nhích. Nhưng sau hồi lâu, Như Phong đã bắt đầu giãy dụa, chủ tử không chịu, vẫn ôm lấy điên cuồng hôn hắn, trong lúc đó, Như Phong vẫn giãy dụa, sao cũng không chịu ngoan ngoãn đứng yên lại.

Cường đoạt dân nữ! Á, không, là cường đoạt dân nam a! Chủ tử à, ngàn vạn lần không nên phạm sai lầm!

Lúc Mộc Đồng đang chuẩn bị chạy ra nhắc nhở bọn họ, thì phát hiện Như Phong không biết làm thế nào đã thoát khỏi vòng tay của Mộc Vấn Trần, nhưng chính hắn cũng bị té từ lãnh đình xuống đất.

Vì vậy Mộc Đồng lập tức chạy tới…

"Như Phong ——" Mộc Vấn Trần hét to một tiếng, cũng vội vàng nhảy xuống, sử dụng thiên cân trụy*, tăng tốc độ rơi, rốt cục cùng bắt được thân thể của Như phong khi gần tiếp đất thì Như Phong đẩy hắn ra, tự mình đứng lên, sửa sang lại quần áo, sau đó hừ lạnh một tiếng, liền tiến vào trong phòng.

[Đề thiên cân (14) (nhấc ngàn cân), hay Thiên cân trụy: Trụ tấn nâng vật nặng. Luyện từ thế Trung bình tấn, hai tay nâng vật nặng lên trời giống như nâng tạ bằng các ngón tay. Môn này luyện thủ trảo (ngón tay) là chính gồm 3 ngón tay: ngón cái, ngón trỏ và ngón giữa.]

Mộc Vấn Trần vội vàng theo sau, Mộc Đồng đơ người đứng tại chỗ, hai tay vẫn còn duỗi ra, sau đó chủ tử lướt qua mặt hắn, không thèm liếc nhìn hắn một cái. Mộc Vấn Trần đuổi theo Như Phong, trong một khắc nàng sắp đóng cửa phòng lại liền nhanh chóng lách mình tiến vào vội hỏi: "Như Phong, ngươi làm sao vậy?"

Như Phong hừ một tiếng, xoay người ngồi trên giường, không nói nhưng hai tay nắm chặt thành đấm. Mộc Vấn Trần đi đến nhìn Như Phong, cũng không biết nên làm gì, một hồi lâu, mới lên tiếng: "Như Phong, không phải ngươi cũng thích ta sao?"

"Ta nói thích ngươi. Vậy thì thế nào?"

"Vậy sao ngươi không thích ta hôn ngươi?" Mộc Vấn Trần hỏi, trên mặt hơi ửng đỏ.

Như Phong không thấy được, chỉ ngẩng mặt nhìn Mộc Vấn Trần nói: "Ta thích nhưng mà ngươi không cảm thấy có cái gì không đúng sao?"

Mộc Vấn Trần nhìn nốt ruồi son giữa trán của Như Phong, lông mi cong cong, dày như cánh bướm, mắt đen to tròn, cái mũi thẳng tắp, đôi môi hồng nhuận trơn láng. . .Đây đúng là những điểm làm cho Như Phong xinh đẹp, vẻ đẹp này bất phân nam nữ, có thể nói nam nhân cũng được như vậy mà nữ nhân cũng được như thế.

Trong lòng Mộc Vấn Trần hơi hoảng hốt, từ lúc nào mình lại thích tiểu tử trước mắt kia vậy? Hơn nữa mình thích cái gì ở hắn? [· · gì?, không biết mà dám hôn con người ta]

Hắn nói không nên lời, chỉ cảm thấy tất cả thuộc về Như Phong đều tốt đẹp, không một chút khiếm khuyết, đều khiến kẻ khác quyến luyến…

"Ngây ngốc gì vậy?" Như Phong quơ quơ tay, cong lên miệng.

Mộc Vấn Trần vội vàng định thần nói: "Như Phong, có cái gì không đúng sao?"

Như Phong tức giận, nàng chỉ vào miệng mình, hô: "Đau muốn chết, ngươi xem, sưng lên rồi!"

Môi nàng bị sưng đau đớn, đều là do cái người thô lỗ trước mặt.

Ách… Thật ra chưa nói tới chuyện thô lỗ, Như Phong thầm nghĩ, chẳng qua là hắn không biết là hắn hôn nàng lâu lắm hay sao?

"Ngươi ghét nụ hôn của ta?" Mộc Vấn Trần bi thương nhìn Như Phong, trong mắt tỏ vẻ đau xót.

Như Phong thầm khóc, lắc đầu nói: "Ta chưa nói không thích, nhưng mà ngươi không cảm thấy ngươi hôn lâu lắm hay sao? Ngươi xem, môi của người ta đau lắm đó."

Sau đó, Như Phong liếc nhìn môi của Mộc Vấn Trần, còn thảm hại hơn, bị chảy máu là do Như Phong không cẩn thận cắn.

"Ngươi rốt cuộc có biết hôn môi không vậy?" Như Phong lại hỏi.

Sau đó, sau đó Mộc Vấn Trần ngây dại, khuôn mặt liền đỏ ửng lên, làm tôn thêm cho khuôn mặt như bạch ngọc điêu khắc ấy, đẹp càng thêm đẹp, lại còn thêm một chút diễm lệ.

Như Phong ngây dại nhìn Mộc Vấn Trần, qua một lúc thật lâu mới lên tiếng nói: "Vấn Trần, ngươi thật đẹp đó."

Mộc Vấn Trần mặt càng thêm đỏ, vội nói: "Đừng nói bậy!" Ngữ khí có chút lỗ mãng.

Như Phong vui vẻ cười khúc khích: "Vấn Trần, lúc nãy chắc không phải là nụ hôn đầu tiên của ngươi chứ?" Trong lòng lại đang cười trộm.

Mộc Vấn Trần từ từ khôi phục vẻ bình tĩnh, hắn vân vê khuôn mặt Như Phong rồi nói: "Lại trêu chọc ta."

Như Phong cười hắc hắc, cầm tay Mộc Vấn Trần, nói: "Nhưng ta thích ngươi như vậy, người ta cũng như thế mà. Lần đầu tiên đấy, cho nên ta không cười ngươi đâu." Chỉ là, cho dù Như Phong không có kinh nghiệm, nhưng ở hiện đại đã xem qua ít sách, phim và vân vân, cho nên cùng biết hôn môi là thế nào.

Nhưng mà nàng nhìn động tác của Mộc Vấn Trần hôm nay, cũng chỉ là môi hôn môi, vừa mới bắt đầu Như Phong còn có thể mặt đỏ tim đập, nhưng sau một lúc lâu Như Phong cảm thấy Mộc Vấn Trần dùng sức ôm lấy mình quá chặt, hơn nữa hôn cũng đã quá lâu rồi miệng mình bắt đầu đau đớn, hình như đã bị rách da. Nhưng nhìn bộ dáng say mê của Mộc Vấn Trần, lại khó mở miệng, sau đó thật sự rất là đau, vì vậy lại muốn đẩy hắn ra, không ngờ Mộc Vấn Trần phản ứng rất kịch liệt, có lẽ tưởng rằng Như Phong muốn phản kháng, vì vậy lại càng dùng sức, cuối cùng Như Phong không thể không cắn hắn một cái, thừa dịp hắn đang ngây ngốc mà nhảy ra khỏi cái ôm của hắn, không ngờ bị té xuống. Ôi, loạn cả lên.

Mộc Vấn Trần nhìn kỹ một chút. Quả nhiên phát hiện môi của Như Phong đã bị sưng đỏ, vì vậy vội vàng áy náy mà nói: "Là ta không tốt."

Như Phong buông tay hắn ra, lắc đầu nói: "Một lần hai lần sẽ thạo, sau này sẽ tốt mà."

Mộc Vấn Trần vừa nghe xong, liền nở nụ cười, hắn thương tiếc nhìn môi Như Phong, muốn sờ lại sợ nàng đau, suy nghĩ một chút, từ trong lòng lấy ra một lọ dược, nói: "Có muốn thoa cái này lên không?"

Như Phong vuốt cái môi đang đau nhức nói: "Không cần, lỡ ta liếm nó thì sao?"

Sau đó lại nhìn môi đang chảy máu của Mộc Vấn Trần, nói: "Của ngươi thì thế nào?"

Mộc Vấn Trần lắc đầu an ủi, nói: "Không có việc gì, nhưng không ngờ hàm răng của ngươi sắc bén như vậy."

Như Phong kéo Mộc Vấn Trần ngồi xuống, sau đó tự mình áp vào lòng hắn, nói: "Chờ ta lần sau lành hẳn đi, ta sẽ dạy ngươi cái mà gọi là nụ hôn chân chính." Nói xong cười rất đắc ý.

Đương nhiên, Như Phong có tư cách hả hê, vì nàng cảm thấy cách hôn của Mộc Vấn Trần hầu như không có kỹ thuật gì, cái mũi cũng đụng phải mũi mình, hơn nữa hành động cũng lỗ mãng, không có ôn nhu như lúc đầu, lần sau nếu như mình làm, nhất định sẽ tốt hơn so với hắn.

Không biết rằng, sau khi Mộc Vấn Trần nghe xong, mặt có chút xanh mét, nhưng vẫn không nói gì, chỉ ôm Như Phong.

Như Phong bất đắc dĩ nói: "Ai, ta đi biên cương, không biết lúc nào có thể trở về ha? Lúc nào chúng ta mới có thể gặp lại được đây?"

"Không có gì đâu, ta sẽ đi thăm ngươi." Mộc Vấn Trần vội vàng nói.

"Ngươi nghĩ rằng ta về nhà sao? Trong quân ngũ, không phải là nơi ngươi có thể đến là đến." Như Phong phản bác nói.

Trong mắt Mộc Vấn Trần ánh lên tia buồn bã, đúng vậy, đó là quân ngũ.

"Như Phong, ngươi nhất định phải còn sống trở về đó." Mộc Vấn Trần lại nói lại thêm một lần.

Như Phong ôm Mộc Vấn Trần càng chặt, nói: "Yên tâm, ta sẽ cố giữ gìn mạng nhỏ của ta, ta còn muốn sống thêm mấy năm nữa." Trong lòng vẫn đang do dự có nên nói cho Mộc Vấn Trần giới tính thật của mình hay không, Mộc Vấn Trần, tại sao lại thích mình như vậy?

Mộc Vấn Trần lại đang nghĩ rằng Như Phong đi lần này, không biết lúc nào có thể trở về? Mình không có quyền khuyên nàng không đi, xem ra chỉ có thể phái thêm nhiều người canh chừng nàng thôi.

Trong khoảng thời gian ngắn, hai người đều yên lặng không nói gì, cõi lòng đầy tư lự.

Từ đó đến ba ngày sau, tình cảm hai người từng bước tăng thêm, nhưng Như Phong không dám ra khỏi cửa, trước khi vết sưng trên môi tan hết, nàng chết cũng không chịu xuất môn, mỗi ngày phải chịu ánh mắt khác thường của Mộc Đồng nhìn mình, còn phải thu dọn hành lý… Cho nên, Nàng rất là bận rộn.

84. Q.2 - Chương 84: Lên Đường

Edit: Nhoktho

Beta: Lan Hương

Như Phong vốn đã nhiều việc, nhưng Mộc Vấn Trần hình như bận rộn hơn, cả ngày không thấy được cái bóng, Như Phong rất bực bội, rốt cục ngay lúc đang ăn cơm chiều liền túm Mộc Vấn Trần hỏi.

"Vấn Trần, gần đây sao ngươi bận rộn như vậy hả? Luôn đi ra ngoài." Như Phong vội vàng hỏi, vì Mộc Vấn Trần rất ít khi ra khỏi cửa, có đi cũng mang theo Mộc Đồng, nhưng mà hai ngày nay đều đi một mình, nên làm Như Phong rất là lo lắng.

Lời này vừa nói ra, ngay cả Mộc Đồng cũng vãnh tai để nghe.

Mộc Vấn Trần vốn muốn giữ thói quen khi ăn không nói, nhưng thấy ánh mắt tò mò của Như Phong, biết không thể dễ dàng cho qua. Nên không thể làm gì khác hơn là buông chiếc đũa trả lời: "Gần đây đúng thật là xảy ra một việc, lúc ngươi đi nhập ngũ nên cẩn thận một chút." [Anh thật là dai, dặn đi dặn lại hơn 5 lần rồi đó >_<>

Như Phong nháy mắt mấy cái rồi gật đầu, biết Mộc Vấn Trần có lẽ không sẽ không nói nhiều hơn nữa nên cũng không hỏi nhiều, chỉ nói: "Vấn Trần, ngày mai ta phải đi rồi."

"Ừm, trên đường cẩn thận một chút, lúc đến doanh trại thì nhớ kỹ không nên quá tranh cường háo thắng, còn phải đặc biệt chú ý an toàn, nhưng có gia gia ngươi ở đó, hẳn là không vấn đề gì." Mộc Vấn Trần nhớ ra chuyện đó nên cùng có chút yên tâm.

Như Phong bĩu môi không nói chuyện, gia gia ở đó mới là điều phải lo lắng nhất đó, gia gia nhất định sẽ ình làm quân tiên phong ấy. Ôi, có một gia gia làm tướng quân, thì có nghĩa là cháu mình phải nhiệt tình mạo hiểm dũng cảm hơn cả so với người khác đó.

Mộc Vấn Trần đương nhiên không biết được ý nghĩ của Như Phong, lúc này thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của Như Phong, liền cau mày nói: "Như Phong, ngươi làm sao vậy, lời vừa rồi của ta ngươi phải nhớ kỹ."

Như Phong ỉu xìu gật đầu.

Mộc Vấn Trần suy nghĩ một chút, lấy ra một cái bình màu lam thật đẹp, sau đó đưa cho Như Phong rồi nói: "Trong đây có hai viên dược hoàn, khi ngươi trúng độc hoặc là bị thương nặng thì ăn một viên, như vậy mới có thể có cơ hội sống sót."

Như Phong đưa hai tay nhận lấy, tò mò mà nhìn hình ảnh phía trên chiếc bình, chỉ là một thân cây mà thôi, nhưng có vẻ rất có sức sống.

Mộc Đồng ở bên cạnh bổ sung nói: "Thuốc này rất là quý giá đấy, cho nên Như Phong nhà ngươi nhất định phải cực kì quý trọng nha."

Như Phong gật đầu, nở nụ cười: "Cám ơn Vấn Trần."

Mộc Vấn Trần mỉm cười, thở dài nói: "Chỉ cần ngươi bình an trở về là được."

Ban đêm, Mộc Vấn Trần đột nhiên đi vào phòng Như Phong.(Á á á á á á có gian tình 8(>_<>

Như Phong cả kinh, đến khi ngửi thấy được mùi hương quen thuộc mới yên lòng. Sau đó bèn ngồi dậy, vò chăn mền, nhỏ giọng hỏi: "Vấn Trần, ngươi có việc sao?" Đêm cũng đã khuya, hắn lại còn vào phòng... Đầu Như Phong lập tức suy nghĩ tưởng tượng không tốt, hơn nữa tất cả đều là cảnh nhi đồng không nên xem, cuối cùng còn bị những tưởng tượng của mình dọa đến nổi mặt đỏ như cà chua.

Mộc Vấn Trần một đường đi tới trước giường của Như Phong, sau khi ngồi xuống, mới ôm lấy Như Phong, để cằm của mình trên cổ Như Phong, ôn nhu nói: "Như Phong, đêm nay ta tới là muốn cùng ngươi nói một chuyện."

Nhìn thấy hắn nghiêm túc, Như Phong cảm thấy mình bình tâm nhưng lại có một chút chút mất mát, ôi, còn tưởng rằng Vấn Trần tìm mình để nói chuyện tình cảm chứ? Dù sao ngày mai nàng phải đi rồi. Không ngờ lại nói chuyện khác, chắc chắn không phải là chuyện tình cảm rồi, suy cho cùng có ai dùng giọng điệu nghiêm túc như vậy để nói chuyện yêu đương không?

"Như Phong, đêm nay ta sẽ lên đường rời đi nơi khác, có việc gấp cần ta làm, vốn muốn ở lại để tiễn ngươi, không ngờ lại kéo dài thêm hai ngày, lần này không thể chờ được nữa, mới vừa rồi lại có người đến thúc dục, vì vậy ta chỉ có thể nói lời từ biệt với ngươi. Được rồi, nếu không ta để Mộc Đồng ở lại với ngươi, cho hắn đi theo ngươi đến quân doanh nhé?" Mộc Vấn Trần đột nhiên đề nghị nói.

Như Phong còn đang trong tình trạng suy nghĩ về việc Mộc Vấn Trần phải đi, sau khi nghe lời đề nghị này thì nhảy dựng lên, vội vàng nói: "Không muốn không muốn, ta không cần Mộc Đồng đi theo, để hắn đi theo ngươi có vẻ tốt hơn, có thể chăm sóc ngươi." Mộc Vấn Trần sẽ không tự mình nấu cơm, cho nên nhất định là Mộc Đồng chiếu cố hắn rồi.

"Nhưng mà không phải ngươi thích ăn thứ hắn nấu sao? Hơn nữa hắn cũng có võ công có thể che chở ngươi."

Như Phong vẫn phản đối, chưa nói đến chuyện Mộc Đồng có nguyện ý hay không, chủ yếu chính nàng cũng không muốn, bởi vì dù sao cũng là chiến trường, vạn nhất Mộc Đồng có bị chuyện gì ngoài ý muốn, tương lai mình sao có thể đối mặt với Mộc Vấn Trần đây, cho nên nàng không muốn mang hắn theo.

"Lần này ta đi cùng với Dung Ức Ảnh, còn có các sư đệ sư muội của ta, cho nên không cần Mộc Đồng theo đâu, để hắn ở bên cạnh ngươi đi, dù sao hắn hầu hạ ngươi đã lâu như vậy." Như Phong vẫn kiên trì.

Vì vậy Mộc Vấn Trần không nhắc đến nữa, lúc này bên ngoài lại truyền đến một tiếng chim kêu, hắn nhíu nhíu mày nói: "Ta phải đi, ngươi nhất định phải thật bảo trọng, tốt nhất là chiến tranh mau xảy ra hoặc không đánh nhau nữa, như vậy thì ngươi có thể trở về nhanh hơn."

Như Phong cười ha ha nói: "Hắc hắc, ta cũng muốn vậy mà."

Mộc Vấn Trần sờ sờ đầu Như Phong, đang muốn tiếp tục dặn dò, nhưng tiếng chim ở ngoài ngày càng dồn dập, vì vậy không thể làm gì khác hơn đành thở dài một hơi, nói: "Chờ ngươi đánh giặc xong trở về, chúng ta có chuyện gì thì cùng nhau nói nhé."

Như Phong lên tiếng, nói: "Tốt, nam nhi chí tại tứ phương, ta hiểu được sự nghiệp của ngươi, ngươi cũng hiểu nghiệp lớn của ta, đúng không? Cho nên có vấn đề gì thì lần gặp mặt sau chung ta sẽ cùng nhau bàn!" Đến lúc đó, nhất định phải đem thân phận thật sự của mình nói cho hắn, nếu như Mộc Vấn Trần thích chính nàng, như vậy nàng sẽ vui mừng, nếu như hắn thích thân phận nam nhân của Như Phong, như vậy mình nhất định phải đảo ngược quan niệm của hắn, để cho hắn không yêu mình thì không được!

Mộc Vấn Trần lúc này đang muốn thoát ra rời đi, Như Phong lại ôm không thả, hung hăng cắn một cái vào môi của Mộc Vấn Trần rồi mới buông ra.

Mộc Vấn Trần nhìn ánh mắt lấp lánh của Như Phong trong đêm tối, cười khổ một chút nói: "Tiểu tử kia, lần sau ta nhất định sẽ đòi lại đó."

Như Phong hắc hắc cười không ngừng, không nói chuyện lại đi tới gặm một chút nữa.

Đêm đó, Mộc Vấn Trần cùng Mộc Đồng rời đi, khuôn viên to như vậy mà giờ chỉ còn lại một mình Như Phong, nghe âm thanh côn trùng kêu ngoài cửa sổ, Như Phong lật qua lật lại vì ngủ không được.

Nàng suy nghĩ rất nhiều, về chuyện quá khứ, về chuyện tương lai, về chuyện liên quan với nam nhân và chuyện về nữ nhân.

Ôi, rốt cuộc là mình đến Tử La quốc này vì cái gì đây? Nguyên do như thế nào mà ông trời lại để ình đến nơi này chứ? Về chuyện này, Như Phong suy nghĩ không dưới trăm lần.

Kỳ thật, Như Phong cũng từng nghĩ sẽ nói rõ thân phận của mình cho Mộc Vấn Trần, nhưng đồng nghĩa với việc mình có thể sẽ không nhập ngũ được, bởi vì Như Phong cảm giác được không có một người nam nhân nào đồng ý làm để cho nữ nhân của mình đi tham gia cái chuyện nguy hiểm này, đến lúc đó hai người nhất định sẽ cãi nhau, như vậy sẽ không tốt, vậy nên chờ tình cảm thắm thiết hơn một chút nữa đi, vì bây giờ mới chỉ vừa bắt đầu thôi.

Bỏ đi bỏ đi, nghĩ chi chuyện đó, tương lai thế nào thì phải dựa vào bản thân mà thôi, làm một tướng quân cũng rất tốt như vậy mới có cảm giác có thành quả, cũng không uổng phí mình đã tới nơi này rồi.

Như Phong nâng cằm tự hỏi việc này cũng có thể, một lát sau, nàng đột nhiên nhảy dựng lên, chết mất thôi, ở tại nơi này rốt cuộc không biết có nói nữ tử không thể ra chiến trường không đây. Vạn nhất sau này thân phận của mình bị vạch trần thì có thể bị chém đầu hay không? Người nhà của mình có thể bị liên quan đến không?

Nghĩ vậy, Như Phong một chút buồn ngủ cũng không có nữa.

Một hồi lâu, Như Phong vỗ vỗ bắp đùi, xem ra bản thân mình có mối quan hệ tốt đẹp với Dục Tước và Dục Tuyên như vậy, tốt nhất trong hai người bọn họ có một lên làm hoàng đế, như vậy thì mình an toàn hơn nhiều. Như Phong suy nghĩ lợi thế mà mình muốn có liền cười hắc hắc, quyết định đi ngủ thôi, với tài trí thông minh như mình thì sau này có chuyện gì cũng sẽ giải quyết được. [bó tay]

Vì vậy mà ngủ phì phò luôn.

Ngày hôm sau, trên lưng Như Phong vác một bao, đây là cái bao nàng dựa theo túi du lịch hiện đại tạo ra, sử dụng rất tiện lợi, quen thuộc.

Trong Phong Hiền viện, phu tử cùng các học sinh cũng ra đưa tiễn.

"Như Phong, đi đường cẩn thận nha."

"Học trưởng, đi đường cẩn thận nha."

...

Như Phong giơi tay vẫy, ôi, không biết có còn gặp nhau không.

Dương Vĩ cùng Như Phong đứng chung một chỗ, cũng vẫy tay nói lời từ biệt.

Lúc xuống núi, Như Phong tò mò mà hỏi thăm: "Những người khác không phải đã sớm lên đường rồi sao? Ngươi như thế nào mà đến lúc này mới đi chứ?" Kỳ thật, Phong Hiền viện có rất ít đệ tử nhập ngũ, ở Lạc Lâm viện thì mới nhiều.

Dương Vĩ cười hì hì nói: "Là ta muốn đi cùng ngươi."

Như Phong lắc đầu, không nói cái gì nữa.

Sau khi xuống núi liền gặp được Dung Ức Ảnh cùng Hàn Sơn, Túy Nguyệt.

Sau khi ngạc nhiên thì Như Phong giới thiệu bọn họ với nhau, Dương Vĩ người này sáng sủa hoạt bát, tính cách có chút giống với Như Phong, vì vậy Như Phong cũng thấy thích hắn, thấy hắn ở bên cạnh những người khác cũng tốt.

Lên đường lần này, Hàn Sơn vốn không đi được, vì gần đây hắn mở rất nhiều tiệm, buôn bán ngày càng phát đạt, cho nên Như Phong không cho hắn đi.

Túy Nguyệt muốn đi theo với thân phận là quân y, việc này đã được phủ quan ngự sử chứng nhận, vốn là do Mộc Vấn Trần lo liệu. Sở dĩ có thể cho nữ đại phu đi là bởi vì nghe nói trong quân y của Úy Trì tướng quân, có một nữ đại phu đi theo phụ thân của nàng, còn giúp được rất nhiều việc, cho nên người ta hiện tại cũng chưa nói không được có nữ đại phu.

Như Phong bóp cổ tay, rõ ràng là có ai nói không có nữ binh sĩ như thế nào đâu? Khiến ình tối hôm qua lại nghĩ loạn cả lên.

Vì vậy, khởi hành đi cũng chỉ có Như Phong, Dung Ức Ảnh, Túy Nguyệt cùng Dương Vĩ bên nhau thôi.

Cáo biệt rồi lưu luyến không rời với Hàn Sơn, cuối cùng Như Phong liếc mắt một cái nhìn Phong Hiền viện, cuối cùng giơ roi giục ngựa đi.

Dọc theo đường đi, mọi người im lặng gấp rút đi, thỉnh thoảng Như Phong trò chuyện cùng Túy Nguyệt, chuyện nhiều nhất là:

"Túy Nguyệt, ngươi còn có thể đi được không?" Bởi vì Túy Nguyệt không có luyện võ, cho nên Như Phong luôn quan tâm nàng sẽ không chịu nổi.

Túy Nguyệt gật đầu: "Yên tâm đi, sư huynh, ta không có việc gì đâu, chỉ không có võ công thôi nhưng thật ra cơ thể của ta rất là khỏe."

Vì vậy, tốc độ càng nhanh hơn.

Từ thành Tương Châu đến biên cương, thúc ngựa chạy nhanh khoảng năm ngày, nhưng bọn họ còn dừng lại nghỉ ngơi nên có thể sáu ngày hoặc là nhiều hơn.

Đoạn đường cơm bụi ngủ ngoài trời, thúc ngựa chạy nhanh, rốt cục sau năm ngày bọn họ cũng tới thành gần biên cương —— thành Hắc Châu, từ nơi này đến doanh trại thì chỉ cần thời gian nửa ngày.

Như Phong và Túy Nguyệt cũng rất vui mừng, vì ở nơi này có thể hội ngộ cùng Nam Sơn và Túy Trúc đã lâu không gặp.

Đáng lẽ mọi người hẹn gặp nhau tại thành Tương Châu, đáng tiếc hai người bọn họ nửa đường không biết xảy ra chuyện gì nên đành phải hẹn gặp tại thành Hắc Châu.

85. Q.2 - Chương 85: Tương Phùng

Edit: Cẩn

Beta: Lan Hương

Bốn người rất nhanh tìm được khách điếm trọ lại, Dung Ức Ảnh vẫn như cũ khăng khăng ở một phòng thường, còn bọn người Như Phong thì vẫn chọn phòng hảo hạng.

Sau khi Như Phong cất hành lý liền chạy sang phòng kế bên gõ cửa: "Túy Nguyệt, là ta."

Nhận được tiếng đồng ý, Như Phong đẩy cửa bước vào, nhìn thấy Túy Nguyệt đang dọn dẹp đồ dùng, liền hỏi: "Túy Nguyệt, bắp đùi không sao chứ?"

Mặt Túy Nguyệt đỏ lên, mặc dù biết sư huynh là nữ nhưng dù sao cũng là người mình mất mười năm đã coi đó là nam nhân, bây giờ sư huynh lại hỏi cái…cái chuyện này…

"Sao lại ngây ngốc như vậy? Chuyện này rất khó trả lời sao?" Như Phong khó hiểu.

Túy Nguyệt vội nói: "À, không sao hết, trước đó ta đã băng bắp đùi lại rất kỹ, cho nên không có bị ma sát đến hư da." Vừa nói vừa đưa cho Như Phong một chén trà mát.

Như Phong đưa hai tay tiếp nhận, uống một ngụm vào, sau đó đi tới cạnh cửa sổ, nhìn xuống đường phố phía dưới nói: "Nơi này cũng có thật nhiều thanh niên trai tráng a."

Túy Nguyệt ôn nhu cười: "Sư huynh, tiểu nhị điếm này nói mấy ngày nay đều đông người như vậy, rất nhiều người trẻ tuổi từ khắp nơi lên đường nhập ngũ, nếu không phải chúng ta may mắn chắc sẽ không tìm được chỗ để trọ lại đâu."

Như Phong gật đầu, đúng vậy, vận khí của nhóm bọn họ xem ra không quá xấu, vừa có người trả phòng thì bọn họ liền tới.

"Sư huynh, ngươi nói xem Nam Sơn và Túy Trúc lúc nào thì đến?" Túy Nguyệt thấy Như Phong lâm vào trầm tư, suy nghĩ một chút rồi vội hỏi.

Như Phong thu hồi tầm mắt, thở dài nói: "Yên tâm, rất nhanh sẽ đến. Ta trở về phòng nghỉ ngơi trước, sau đó tắm rửa rồi đi ăn cơm chiều."

Túy Nguyệt gật đầu, tiễn Như Phong đến cửa phòng.

Sau khi gọi tiểu nhị đem nước nóng lên, Như Phong đi vài vòng quanh thùng nước, tên tiểu nhị dường như bị động tác của Như Phong hấp dẫn, cũng không có lập túc lui ra, trái lại hỏi: "Khách quan, ngài còn muốn phân phó thêm gì nữa không?"

Như Phong cẩn thận quan sát một hồi, thùng tắm được đóng từ những tấm ván gỗ, bên trong thùng tắm vô cùng nhẵn bóng. Như Phong lấy ra một chiếc khăn tay nhỏ sát sát thành thùng, tốt lắm, không có vết bẩn.

Tiểu nhị đứng một bên mở to mắt, tức giận trừng mắt nhìn Như Phong, hừ, lúc đầu cứ tưởng vị tiểu công tử này tựa như người trong tranh bước ra, nên mình mới có một chút thiện cảm đối với hắn, sau đó lại giành đến hầu hắn, ai ngờ, hắn bản tính so đo, nên biết rằng Đồng Phúc khách điếm của mình là khách điếm sạch sẽ nhất Hắc Châu thành, trước giờ chưa có vị khách nào tỏ ra không hài lòng khi ở đây.

Như Phong mỉm cười, nhìn tiểu nhị: "Tiểu nhị, ngươi nói xem cái thùng tắm này là do người nào cọ rửa a? Là nam nhân hay là nữ nhân? Là một người khoẻ mạnh hay là một kẻ bệnh hoạn? Tay chân hắn có mắc bệnh vảy nến gì gì đó… hay không hả? Ngươi nói xem, ta như vậy liều lĩnh bước vào, có thể sẽ nhiễm phải bệnh gì hay không chứ?

Ngữ khí của Như Phong vô cùng nghiêm túc, cái miệng của tiểu nhị đáng thương ngoác ra: "Khách…khách quan, thùng tắm ở chỗ của chúng ta mỗi lần cọ rửa đều làm rất sạch sẽ."

"Nhưng lỡ như vạn nhất ta có cái gì vạn nhất thì làm sao bây giờ? Như Phong vô tội nháy nháy mắt.

Tiểu nhị lắp bắp trả lời: "Khách…khách quan, nếu không..ta…ta có thể giúp ngươi đổi lại một cái thùng tắm khác sạch hơn?" Cái đầu luôn luôn linh mẫn thế nhưng bây giờ cũng chẳng nghĩ ra được cái gì, trên khuôn mặt ấy đã đỏ lự cả lên rồi.

Như Phong cười cười: "Thôi, quên đi, ta cũng biết các ngươi khổ cực, lần sau chú ý một chút là được, được rồi, ngươi có thể lui ra đi, cảm ơn ngươi." Vừa nói vừa móc ra một ít bạc vụn đưa cho tiểu nhị.

Tiểu nhị vội vàng khua tay: "Không cần đâu, không cần đâu." Chưa nói hết câu đã nhanh chân chạy đi mất, giống như ở sau lưng có quái vật đang đuổi theo vậy.

Như Phong cười đến gập cả người, cảm giác buồn bực đã vơi đi phân nửa. Đang định đóng cửa lại rồi đi tắm thì nhìn thấy Dương Vĩ đi tới, kỳ quái hỏi: "Như Phong, tại sao hắn hoảng hốt chạy như bị ma rượt thế kia? Thiếu chút nữa là đụng vào ta rồi."

Như Phong mỉm cười: "Không có gì, chỉ là nói giỡn vài câu với hắn thôi, được rồi, giờ ta muốn đi tắm, ngươi xuống dưới tìm tiểu Ảnh trước đi, ta và sư muội một chút nữa sẽ xuống đó."

Dương Vĩ cười nói: "Các ngươi tay chân thật là chậm chạp, ta đã tắm xong từ đời nào rồi, trời ạ, chạy liên tục mấy ngày làm ta mệt muốn chết."

Như Phong cười: "Sau này chúng ta nhập ngũ, những ngày mệt mỏi sẽ ngày càng dư dả hơn."

Dương Vĩ gật đầu, hưng phấn nói: "Đúng là vậy, tuy nhiên ta chỉ nghĩ đến ta là một binh sĩ thì cả người lại hưng phấn, lần này ra trận đánh cho địch nhân đến hoa rơi nước chảy mới thôi." [hoa rơi nước chảy: tơi bời tan tác]

Như Phong đẩy hắn một cái, nói: "Được rồi, được rồi, ngươi nhanh xuống dưới lầu đi, nước tắm của ta cũng đã sắp nguội luôn rồi."

Đợi Dương Vĩ đi rồi Như Phong mới càu nhàu: "Tiểu tử này tại sao không phải là con cháu nhà Úy Trì ta? Bằng không ta cũng đâu cần ở chỗ này!"

Như Phong lắc đầu, cẩn thận khóa kỹ cửa chính cùng cửa sổ, thắp lên một ngọn đèn, tay lưu loát cởi xuống từng lớp y phục trong khi đầu còn đang tự hỏi tại sao Dương Vĩ lại thích chiến tranh đến vậy? Chẳng lẽ chiến tranh chơi vui đến thế? Làm hắn hưng phấn đến run người a.

Như Phong nhớ đến lịch sử mấy trăm năm của Tử La quốc, hình như là thời kỳ cuối nhà Tùy-Đường, thiên hạ đại loạn, khi đó đã chết rất nhiều người, sinh linh đồ thán, thời đại rối ren, bức tường lễ giáo sụp đổ, người ăn thịt người là chuyện hằng ngày, về sau xuất hiện bốn thế lực quân đội cường đại, trải qua nhiều năm chinh chiến sau đó mới thành lập bốn nước như hiện giờ.

Nhưng Như Phong phát hiện, rất nhiều tư liệu lịch sử trước khi dựng nước đều không có, dù có cũng là rất ít kể ra, chỉ có thể cẩn thận dò xét qua từng vết tích lịch sử. Đó là lý do tại sao những người truy cầu học vấn khi nghiên cứu lịch sử đều bắt đầu từ sáu trăm năm trước.

Hơn nữa, từ sau khi lập quốc, tình trạng bốn bên cùng tham chiến là rất ít xảy ra, thường chỉ là hai nước đánh nhau, nhiều nhất có chăng là không ngừng xung đột biên cảnh, trong một năm đánh vài trận nhỏ.

Thế nhưng thực lực tứ quốc tương đương nhau, cho nên cũng chưa ai chiếm được tiện nghi của ai.

Bởi vậy Như Phong mới không hiểu được suy nghĩ của Dương Vĩ, chiến tranh xảy ra có cái gì để nhiệt huyết sôi trào đâu? Nhưng Như Phong mơ hồ cảm giác được nếu như lần này thực sự xảy ra chiến loạn, phỏng chừng sẽ không đơn giản thế đâu.

Lần này triều đình trưng binh khắp nơi, chỉ cần không phải là nam đinh duy nhất trong nhà, tuổi vừa mười lăm đều phải ra sa trường, trừ phi nhà ngươi có quyền thế, hoặc là có thật nhiều tiền, vậy ngươi mới có thể may mắn thoát khỏi số phận chiến tử.

Như Phong ai oán cong khóe miệng lên, nhà mình vừa có tiền vừa có quyền, thế nhưng lại cố tình là quân nhân thế gia, ô, nghĩ tới nghĩ lui cũng không hiểu được Dương Vĩ.

Xem ra, kết luận cuối cùng chắc là do lòng yêu nước của hắn quá mãnh liệt rồi. Như Phong cảm thán.

Một hồi nghĩ loạn, Như Phong mới phát hiện bản thân vẫn ngồi trong thùng tắm cả nửa ngày mà vẫn chưa động, vì vậy vội vàng khoát nước lên.

Nhìn thân thể xích lõa của bản thân, Như Phong sờ sờ trước ngực rồi tiếp tục sờ đến những chỗ khác, cảm giác lưu lại trên da tay vô cùng tốt, trong lòng lại thầm than: nếu còn tiếp tục như vậy, mình có muốn làm nữ nhi nữa hay không a?

Không biết vì sao, Như Phong trước kia căn bản không rảnh mà lo mấy thứ này, đôi khi nàng xem mình là một tên con trai chân chính, thế nhưng bây giờ lại thỉnh thoảng nhớ tới bản thân vốn là một nữ nhân, đó cũng là lúc nhớ đến Mộc Vấn Trần.

Mộc Vấn Trần, Như Phong thầm niệm, trước lúc đi cũng không gặp mặt. Hiểu biết của mình về hắn là quá ít ỏi rồi, không biết tuổi, không biết gia thế, sau đó dây dưa với nhau, chỉ biết hắn thích mình, mà mình cũng thích hắn.

Như Phong nhớ tới đôi mắt của Mộc Vấn Trần, lại nhớ nụ hôn ngây ngô ngày đó, không khỏi mỉm cười.

Đúng lúc này, Túy Nguyệt ở ngoài cửa kêu lên: "Sư huynh, ngươi đã xong chưa?"

Như Phong vội phục hồi tinh thần, lên tiếng: "Sắp rồi, ngươi chờ một chút."

Lời vừa dứt liền vội vàng bước ra khỏi thùng tắm, lau khô thân thể, khoác lên từng kiện y phục, cẩn thận dán trái cổ giả, xoay người nhìn vào chiếc gương đồng chải tóc, cuối cùng nhìn lại từ trên xuống dưới xác định là hoàn hảo rồi mới đẩy cửa bước ra.

Tất cả những động tác này Như Phong làm đến vô cùng lưu loát, tốc độ phi thường nhanh.

Túy Nguyệt nhìn Như Phong, lặng đi một chút, nói: "Sư huynh, ngươi thật đẹp."

Như Phong hì hì cười, xoa xoa gương mặt trắng hồng của Túy Nguyệt, nói: "Tiểu thư bây giờ mới biết sao? Thế nào? Có muốn theo ta hay không? Đại gia cam đoan sẽ sủng ngươi nhất nga~."

"Sư huynh, ngươi lại không đứng đắn rồi." Một giọng nam truyền đến, hàm chứa ý cười.

"Đúng thế, hơn nữa chúng ta cũng đứng ở chỗ này lâu như vậy, hắn ngay cả liếc cũng không liếc chúng ta một cái." Một giọng nữ truyền tới, tràn đầy bất mãn.

Như Phong theo hướng tiếng nhìn lại, ở hành lang cách đó không xa, một nam một nữ đứng đấy. Nam tử trẻ tuổi một thân bạch y mộc mạc, vóc người hơi gầy, tướng mạo bình thường, thế nhưng đôi mắt tinh anh sáng ngời, rất có thần, lúc hắn nhìn ngươi, ngươi sẽ phát hiện ngươi nhìn không ra tâm tình của hắn, nhìn không ra suy nghĩ của hắn. Hắn là loại người khi đứng trong đám đông sẽ không quá nổi bật, nhưng ngươi cũng không thể bỏ qua sự tồn tại của hắn đâu.

Khí chất của người này có điểm giống Mộc Vấn Trần, Như Phong thầm nghĩ, đều là làm cho người ta đoán không ra tuổi thật của hắn, nhưng trong ánh mắt của Mộc Vấn Trần thì lại nhiều hơn một phần lạnh lùng và cơ trí.

Đứng cạnh hắn là một vị nữ tử mặc quần lụa hồng, nhìn người ước chừng mười sáu, mười bảy tuổi, dáng người kiêu kỳ, chỗ cần đầy đặn thì đầy đặn, chỗ cần nhỏ thì nhỏ, gương mặt diễm lệ, thoạt nhìn giống nữ tử phong trần, nhưng phần anh khí trong mắt cùng thần khí toát ra lúc nàng đưa mắt nhìn chung quanh khiến cho người ta cảm giác nàng vốn là một nữ hiệp không câu nệ tiểu tiết.

Như Phong nở một nụ cười thật to, dang ra hai tay, nói: "Trúc nhi lại đây, cho sư huynh ôm một cái nào."

Túy Trúc cũng nở một nụ cười động lòng người, có vài phần ngượng ngùng của nữ hài tử, nhưng cũng thoải mái nhún người nhảy sang, tuy nói cách xa đến mấy trượng nhưng trong nháy mắt đã ở ngay trước mặt rồi.

Như Phong thân thủ nhẹ nhàng hướng tới, sau khi tiếp được Túy Trúc lại nhẹ nhàng xoay tròn để giảm bớt áp lực.

Hồng y thanh sam, nữ hài hạnh phúc tươi cười cùng nam tử tuấn mỹ ôn nhu như ngọc, vẽ lên một bức tranh tươi đẹp đến chói mắt, nhận được ánh mắt hâm mộ của những người xung quanh.

Túy Trúc khanh khách cười, ôm cổ Như Phong: "Ha ha, sư huynh, võ công của ngươi vẫn tốt như vậy."

Như Phong thả nàng xuống, nói: "Được rồi, chúng ta xuống lầu dùng cơm thôi, sư huynh đã muốn chết vì đói. Các ngươi đến là tốt rồi, đã lâu không gặp nhau, các ngươi đều cao hơn, anh tuấn hơn, xinh đẹp như vậy."

Nam Sơn có điểm không vui: "Sư huynh, ta vậy cũng gọi là anh tuấn sao?"

Như Phong bước qua ôm Nam Sơn một cái, nói: "Cao hơn nhiều, thân thể cũng rắn chắc hơn nhiều, ngươi chưa nghe sao? Thanh xuân là tài sản lớn nhất của chúng ta, ngươi bây giờ không anh tuấn, chẳng lẽ ngươi nghĩ muốn chờ đến lúc già rồi mới cảm thấy mình anh tuấn sao?"

Làn da màu lúa mạch của Nam Sơn cũng hơi ửng đỏ, hắn ho khan vài tiếng, nhìn người của mấy phòng khác nhô đầu ra nhìn, ngại ngùng nói: "Sư huynh, chỗ này là ở ngoài."

Như Phong vỗ vỗ vai hắn, nói: "Biết da mặt ngươi mỏng rồi, hay là chúng ta đi xuống dùng cơm trước đi, chờ ăn xong rồi lại từ từ nói tiếp."

Ba người còn lại cũng gật đầu, cùng nhau nói nói cười cười bước xuống lầu.

Đến đại sảnh, không khí ồn ào bỗng chốc biến mất, ánh mắt mọi người hình như đều đặt ở bốn người bọn họ.

Như Phong tuấn mỹ thế gian hiếm gặp, trên mặt tươi cười càng làm cho nàng giống như tán tài đồng tử, lúc này nàng lại vừa tắm rửa xong, trên gương mặt bạch ngọc còn phơn phớt đỏ, ánh mắt xinh đẹp hưng phấn nhìn xung quanh, không biết đã cướp hồn bao nhiêu nữ tử rồi.

Còn Túy Nguyệt, Túy Trúc cùng Nam Sơn cũng là người xuất sắc, hiển nhiên cũng làm hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Như Phong sớm đã quen được mọi người chú ý, Túy Nguyệt do thường xuyên theo Như Phong cũng không cảm thấy gì lạ, chỉ có Túy Trúc cùng Nam Sơn, hai người bình thường ít khi xuống núi, lần này đến thành Hắc Châu đều đi vội vàng, lúc nghỉ chân cũng chỉ dừng tại nơi thôn quê, giờ là lần đầu tiên bị người ta soi soi ngắm ngắm, nên có điểm lúng túng không biết phải làm sao.

Vì vậy, ánh mắt hai người bất giác chuyển sang Như Phong, thấy Như Phong chỉ cong cong khóe miệng, bộ dạng không thèm để ý, trong lòng cũng an tĩnh lại, cước bộ theo sát Như Phong.

Liếc mắt một cái thì thấy Dung Ức Ảnh cùng Dương Vĩ đang ngồi ở một góc, hai người đang chậm rãi bàn luận gì đó, khi Như Phong nhìn tới thì thấy hầu như chỉ có mình Dương Vĩ nói nói, Dung Ức Ảnh khuôn mặt không biểu tình gì ngồi nghe, lâu lâu gật đầu.

Thấy bọn Như Phong đến, đôi mắt Dương Vĩ sáng lên, vội giơ tay vẫy vẫy gọi: "Bên này, bên này."

Dung Ức Ảnh khóe miệng co giật, tên này còn sợ quá ít người chú ý sao?

Như Phong nhanh chóng dẫn theo bọn Túy Nguyệt đi tới, nhìn thoáng qua đại sảnh đã khôi phục lại không khí ồn ào náo nhiệt, còn có cả đám người khe khẽ rủ rỉ rù rì, không nhịn được hỏi: "Có muốn đổi chỗ khác hay không?" Nhớ lại thường ngày Như Phong đều cùng với Dục Tước, Dục Tuyên hoặc Vân Thiên Trạch ra ngoài, ba người bọn họ mỗi lần đều muốn ở riêng một nhã gian, cho nên bây giờ cùng mọi người ở tại đại sảnh đường ăn uống, nhất là xung quanh mọi người đều nhìn mình như động vật quý hiếm, Như Phong thật sự có điểm không quen.

Dương Vĩ nhìn Như Phong một chút, gương mặt thanh tú cười hì hì, nói: "Được rồi, chúng ta đến chỗ khác ăn đi, ta sớm đã muốn đi dạo một vòng."

Trừ Dung Ức Ảnh không phản đối cũng không tỏ vẻ đồng ý ra thì những người còn lại đều liên tục gật đầu.

Thế là một đám người chìm trong ánh nhìn chăm chăm của mọi người mà rời khỏi đại sảnh đường. Như Phong đi trước, trong lúc vô tình nhìn thấy Cao Càng Tề, học trưởng Lạc Lâm viện, lúc này hắn đang cùng

ăn cơm với người quen, phỏng chừng những người đó cũng là bạn học của hắn. Như Phong nhìn qua Dung Ức Ảnh, hình như hắn không chú ý tới.

Sau đó, Như Phong lại bắt gặp một đôi mắt đầy phẫn hận, mà chủ nhân của đôi mắt đó chính là: Bạch Nhất Quân.

Vì vậy, mỉm cười, nghĩ nghĩ, lần này nhập ngũ hẳn sẽ rất náo nhiệt a.

——hết chương 86——

86. Q.2 - Chương 86: Báo Danh

Edit: Cẩn

Beta: Lan Hương

Sáu người ở bên ngoài tìm được một tửu lâu khá tốt để dùng cơm, Dương Vĩ rất là sôi nổi, trên bàn cơm chuyện trò rôm rả, dường như rất hợp với Túy Trúc.

Dung Ức Ảnh chỉ yên lặng ngồi ăn cơm, thỉnh thoảng mới chêm vào một hai câu.

Như Phong cùng Nam Sơn, Túy Nguyệt cũng bàn bàn luận luận.

Sau khi ăn xong, Như Phong thanh toán tiền rồi cùng bọn họ trở về.

Lúc này trời đã tối đen, từng nhà đều có ánh đèn, hầu hết mỗi hộ gia đình đều thắp sáng ngọn đèn lồng treo ở trước cửa, làm cho việc hành tẩu trên đường cũng thuận lợi hơn. Nhìn ngã tư đường rộng rãi sạch sẽ, gió thổi mát rượi bên tai làm tâm trạng của Như Phong dễ chịu hơn hẳn.

Sau khi trở lại khách điếm, Như Phong và sư đệ, sư muội cùng nhau đến phòng của nàng.

Một bàn ngồi bốn người, mỗi người vừa lúc chiếm một góc.

Bốn người yên lặng không nói gì, sau một hồi lâu, Túy Nguyệt mới mở miệng hỏi: "Sư huynh, tâm trạng của ngươi không tốt sao?"

Túy Trúc chăm chú nhìn Như Phong, khó hiểu: "Đúng vậy, sư huynh, ta cảm thấy huynh đang có tâm sự đó."

Như Phong nâng mi mắt lên, chống cằm nói: "Ta có chút tâm sự, được rồi, các ngươi tới đây làm gì?"

Nam Sơn và Túy Trúc liếc nhìn nhau một cái, sau đó Túy Trúc mới nói: "Sư phụ biết huynh muốn nhập ngũ, cho nên bảo chúng ta hạ sơn."

Như Phong chợt hiểu ra: "Các ngươi cũng muốn theo ta tòng quân?"

Nam Sơn cùng Túy Trúc gật đầu.

Thế nhưng Như Phong lại vội vã lắc đầu: "Không được không được, ngay cả ta còn không muốn đi làm sao có thể kéo các ngươi theo được? Hơn nữa nhập ngũ cũng không phải chuyện đùa, trên chiến trường nguy hiểm như vậy, nếu có chuyện vạn nhất xảy ra, như vậy biết làm thế nào?"

Túy Trúc không phục: "Vậy tại sao Túy Nguyệt có thể đi cùng huynh?"

Túy Nguyệt cười dịu dàng: "Bởi vì ta biết y thuật a." Ngữ khí có chút đắc ý, trước mặt người nhà, Túy Nguyệt không tỏ ra cái kiểu ôn nhu trước sau như một, thỉnh thoảng lại cười cười nói nói, trêu chọc mọi người.

Túy Trúc ghen tỵ nhìn Túy Nguyệt, thấp giọng reo lên: "Sớm biết thế thì lúc đầu ta cũng học y cho rồi."

Nam Sơn rốt cục cũng mở miệng: "Ngươi cảm thấy với tính cách hầu tử của ngươi, ngươi có thể học y sao?"

Túy Trúc đánh qua một quyền, bởi vì không hề dùng lực, cho nên Nam Sơn rất nhanh tiếp được.

Như Phong thờ ơ nhìn bọn họ diễn trò ngươi truy ta đuổi, chờ bọn hắn yên tĩnh lại mới nói: "Ta không đồng ý hai người các ngươi theo ta nhập ngũ."

"Sư huynh!" Túy Trúc áp sát làm nũng: "Sư huynh, cho chúng ta theo đi mà, võ công của ta cũng rất khá đó."

Nam Sơn mỉm cười, giọng điệu kiên quyết: "Ta nhất định phải theo."

Như Phong khó hiểu: "Tòng quân là chuyện đùa vui lắm sao? Các ngươi như thế nào một người hai người đều muốn tống mình vào đó?"

"Ta muốn kiểm chứng kết quả luyện tập của ta, hơn nữa ta sẽ không gây phiền toái gì cho sư huynh đâu." Nam Sơn vừa nói vừa mong đợi nhìn Như Phong, "Hơn nữa sư phụ cũng hiểu được chỉ ở trên chiến trường thì sở học của ta mới không bị mai một."

Như Phong suy nghĩ một chút, xoay đầu nhìn Túy Trúc: "Vậy còn ngươi? Một nữ hài tử, sẽ rất khổ cực."

"Ta có thể nữ cải nam trang mà." Túy Trúc thốt lên.

Túy Nguyệt lập tức cười, nhìn qua Như Phong nói: "Túy Trúc, ngươi không có khả năng có thể cải nam trang đâu, sẽ không giống. Mặc dù trên mặt ngươi có chút anh khí, nhưng vóc người của ngươi thì làm sao có thể giả? Thanh âm của ngươi lại không trầm thấp, còn có trái cổ thì phải tính làm sao?"

Như Phong gật đầu đồng tình, nữ cải nam trang không phải chuyện dễ dàng như vậy, mọi người đâu phải đầu heo, chính nàng đây, nếu không phải vừa sinh ra đã làm như vậy, trong tiềm thức bản thân tự rèn luyện ình theo phương thức rèn luyện nam nhi, nếu không người ngồi đây sẽ là một Úy Trì Như Phong ẻo lả rồi.

"Bất quá..." Như Phong chớp mắt, nói: "Ngươi có thể ở cạnh Túy Nguyệt mà bảo vệ nàng, dù sao ở đó thì chỗ nào chỗ nấy toàn là nam nhân, Túy Nguyệt thân là một nữ nhi cũng không thuận tiện cho lắm, huống chi Túy Nguyệt của chúng ta lớn lên xinh đẹp yêu kiều đến vậy, cũng không biết có thể gặp phải sắc lang hay thứ gì khác hay không, thế nhưng ngươi có chịu hay không?"

Túy Trúc lập tức gật đầu, có chút hưng phấn nói: "Không có gì, chỉ cần có thể cùng sư huynh ở cùng một nơi là tốt rồi."

Như Phong nhìn qua Nam Sơn, thấy sắc mặt hắn không có gì thay đổi, lắc đầu nói: "Chịu không nổi mấy người các ngươi." Tuy nhiên Như Phong vẫn thêm vào một câu: "Hy vọng quyết định lần này là do ý nguyện của các ngươi, không phải do bị sư phụ tác động ."

Ba người kiên định gật đầu, tất cả đồng thanh nói: "Là do ý nguyện của chúng ta." Lời vừa nói hết thì nhìn nhau cười.

Như Phong cũng cười, phảng phất như được trở về những ngày còn sống trên núi, bốn người bọn họ luôn rất ăn ý, đều cùng nhau trêu đùa mình, chuyện thường thấy nhất là nhìn lén mình tắm rửa, thế nhưng một lần cũng không thành công, sau đó bị mình chộp được lại đùn đẩy trách nhiệm cho nhau, mỗi người nói xong liền chuồn mất tăm.

Nam Sơn nói sang chuyện khác: "Sư huynh, ngươi còn chưa nói ngươi có tâm sự gì đó?"

Như Phong lắc đầu nguầy nguậy: "Nếu đã là tâm sự thì làm sao có thể nói cho các ngươi nghe?"

"SƯ HUYNH!" ba người cùng hét một lượt, thanh âm có chút lớn.

Như Phong lấy tốc độ của rùa mà nâng cái chén lên, uống vào một ngụm, cười nói: "Muốn ồn ào kinh động đến người khác sao?"

Túy Trúc le lưỡi, đong đưa cánh tay của Như Phong: "Sư huynh, ngươi nói đi, xem chúng ta có thể giúp được gì không?" Trong lòng thầm nghĩ, có thể chiếu cố giúp sư huynh là chuyện vui vẻ cỡ nào! Hắc hắc.

Như Phong như cũ lắc đầu: "Đây là vấn đề của riêng ta, người nào cũng không giúp được."

Cảm giác của Nam Sơn luôn nhạy bén lập tức tiếp lời: "Sư huynh thật sự không muốn gia nhập quân ngũ hay sao?"

Như Phong ngạc nhiên, xoay chén trà trong tay, tựa như lơ đãng nói: "Ta không thích giết người." Đây là nói thật, Như Phong vẫn không quên được cảm giác khi giết người trước kia, tư vị không thể nói thành lời chỉ có thể âm thầm một mình chịu đựng. Trên thực tế, Như Phong vẫn còn nghĩ nếu như quay trở lại lúc đó thì mình có giết hắn hay không, mặc dù lý trí biết là không có khả năng nhưng trong lòng luôn xúc động như vậy.

Ba người cũng ngây ngẩn nhìn nhau, không ai ngờ tới là vì lý do này.

Như Phong vung tay, từ trong ống tay áo nhẹ nhàng rơi xuống vài miếng phi tiêu, từng cái từng cái rơi trên mặt bàn.

Túy Trúc đưa mặt nhìn sang, cẩn thận đếm từng cái, cuối cùng mới nói: "Sư huynh, cái này không phải là vũ khí bí mật của ngươi sao? Sao hiện tại thiếu một cái, ở đây chỉ có chín miếng thôi."

"Còn có một cái ở chỗ người chết, không có đem về." Như Phong lạnh lùng nói, nhớ tới cảnh người kia trước khi chết hai tròng mắt mở to không tin vào sự thật.

Túy Trúc im lặng, không dám hỏi lại.

"Bỏ đi, ta đã thông suốt rồi, chuyện qua lâu như vậy, ta sớm đã nên thông suốt, đêm đã khuya, mọi người trở về ngủ đi, Túy Nguyệt đã giúp các ngươi đặt phòng rồi." Như Phong trầm mặt một hồi sau đó tươi cười đuổi khách.

Nam Sơn không chịu đứng dậy mà hỏi ngược lại: "Sư huynh, ngươi sợ cái gì? Thế gian này vốn là như vậy, từ trước đến giờ vẫn như vậy, nếu không phải huynh giết hắn, thì chính là hắn giết huynh, có đôi khi nhẹ dạ thương người sẽ tự đẩy mình vào đường chết."

Như Phong gật đầu, mình đáng ra nên đem cái cuộc sống hòa bình có pháp chế vứt ra khỏi đầu, dù sao mình đã không thể quay trở về, mà một khi đã muốn tiếp tục sinh tồn ở nơi này thì cũng nên thích ứng với cuộc sống nơi đây đi thôi.

Nghĩ vậy, Như Phong nhẹ cười: "Các ngươi nhanh nghỉ ngơi đi, coi như sư huynh ta mới vừa càu nhàu lung tung là được rồi."

Ba người vừa nghe, cũng lộ ra vẻ tươi cười, nói thật ra, sư huynh quả nhiên không thích hợp với vẻ mặt u buồn như vậy.

Sau khi tống ba người bọn họ ra khỏi cửa, Như Phong lắc lắc đầu, quyết định không nghĩ nhiều nữa, cái gì tới thì sẽ tới.

Đang muốn đóng cửa lại, chỉ nghe hưuu một tiếng, có cái gì đó hướng vào cánh cửa phòng mình bay tới. Như Phong không cảm nhận được sát khí, nhưng cũng không bắt lấy, chỉ nghiêng người tránh khỏi.

Phập! Vừa lúc cắm vào trên cánh cửa.

Như Phong quan sát phỏng chừng không đuổi theo kịp rồi, hơn nữa nàng cũng đã đoán được là ai.

Đem thư gở xuống, quả nhiên, bút tích quen thuộc hiện ra trong tầm mắt.

Như Phong cười khổ, gia gia còn sợ mình nửa đường bỏ trốn sao?

Bất đắc dĩ mở thư tín ra xem, nửa ngày sau, Như Phong bóp nát phong thư, sau đó nhét mình lên giường, thở một hơi dài. Hô

~gia gia càng ngày càng hiểu rõ tính tình của mình rồi, phong thư này không cường ngạnh giống phong thư trước, ngược lại nói bản thân đã lớn tuổi, giờ đã hơn sáu mươi rồi, còn sống cũng không được bao nhiêu năm, gần đây quân vụ nặng nề, địch quốc lại nhìn chằm chằm như hổ đói, sau đó nói toàn bộ hy vọng của Úy Trì gia đều đặt hết trên người ngươi, cho nên ngươi không thể do dự, mau nhanh chóng đến doanh trại báo danh đi.

Như Phong nhớ tới lần trước mình về nhà gặp gia gia, đang lúc nửa đêm còn xử lý văn kiện trong khi cơn ho khan không ngừng kéo đến, đúng vậy, gia gia đã già rồi, tóc bạc rất nhiều, nói như thế nào thì hắn vẫn là một lão nhân, mặc dù trước kia hắn vẫn luôn không thừa nhận.

Cho nên giờ chính là lúc mình nên đảm đương phần trách nhiệm này.

Sau khi Như Phong nghĩ thông liền chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm ngày sau, Như Phong trở người một cái rồi thức dậy, đầu tiên là đứng ở hành lang mà co duỗi người, sau đó lại đi gõ cửa.

"Thức dậy nào, phải lên đường rồi." Như Phong hô.

Dương Vĩ đầu tóc rối bời, ỉu xìu mở cửa, hai mắt mông lung: "Sao lại sớm như vậy? Không ngủ thêm một chút?

Như Phong hắc hắc cười: "Không còn sớm đâu, chúng ta đi sớm một chút thì có thể sớm nghỉ ngơi."

Cánh cửa đối diện Dương Vĩ vừa lúc mở ra, là Cao Càng Tề, lúc này nhìn hắn đã thu dọn xong hành lý chuẩn bị rời đi.

Bốn mắt nhìn nhau, Như Phong chào hỏi trước, cười nói: "Càng Tề, chào buổi sáng."

Hắn nhìn Như Phong một hồi, đáp: "Chào buổi sáng."

"Ngươi chuẩn bị tới doanh trại?" Đang lúc Như Phong tưởng hắn không muốn tiếp chuyện thì hắn đột nhiên mở miệng hỏi.

Như Phong rất nhanh trả lời: "Đúng vậy."

Càng Tề không nói thêm gì, thân hình cao lớn bước đi, như một toà núi nhỏ vững vàng đứng trước mặt Như Phong.

Như Phong không nhịn được, tán thưởng: "Ngươi thật là cao!" Chắc cũng tới một thước chín a, cao hơn cả mình, vốn mình cũng rất cao rồi đó.

Cao Càng Tề trong mắt lộ rõ nét cười, nói: "Ngươi đã từng nói vậy rồi."

"Nhưng ta vẫn muốn nói lại lần nữa, đại khái là bởi vì ta rất lùn, cho nên ta mới hâm mộ người cao như ngươi vậy." Trên thực tế, Như Phong nói là nói vậy thôi, nếu thật cho nàng cao như vậy, nàng cũng không muốn đâu, nếu như thế thì sau này nàng còn có thể gả được ra ngoài sao?

"Gặp lại trong doanh trại." Cao Càng Tề nói xong thì gật đầu chào Dương Vĩ một cái, sau đó đi xuống lầu, chắc là đi dùng điểm tâm rồi.

Dương Vĩ nhìn dáng người cao lớn đó rồi nói: "Hắn có phải là học trưởng Lạc Lâm thư viện không? Hội thao lần trước, hình như hắn là người đứng đầu võ thuật, người kia rất dũng mãnh, khí lực rất lớn, hơn nữa hắn bắn tên cũng rất khá."

Như Phong gật đầu: "Đã nghe nói tới." Thật ra, còn có một điều Như Phong không nhắc tới, thống lĩnh đại nguyên soái lần này chính là gia gia của nàng Úy Trì Hòe Dương, còn phó nguyên soái lại là phụ thân của Cao Càng Tề.

Phong hàm nguyên soái này chỉ được phong tạm trong thời kỳ chiến tranh, không có phẩm bậc, giống như chủ soái điều khiển quân đội xuất chinh, chinh chiến kết thúc thì lập tức thu hồi, khôi phục nguyên quân hàm. Cho nên có lúc, gia gia mình là tướng quân, hình như trước đó không lâu lại được thăng quan, phong làm trấn quốc đại tướng quân, thuộc hàng thượng phẩm, so với phẩm hàm trước kia cao hơn một bậc.

Đương nhiên, Như Phong không bỏ qua ánh mắt trước khi đi của Cao Càng Tề, bên trong hiện lên ý khiêu chiến cùng vẻ khinh thường.

Như Phong nhớ lại tối hôm qua nhìn thấy Bạch Nhất Quân, suy nghĩ không rõ lý do tại sao hắn cũng muốn nhập ngũ. Tuy nhiên, có thể khẳng định các tân binh lần này chắc chắn sẽ rất náo nhiệt.

"Như Phong, ta càng ngày càng mong chờ cuộc chiến tranh này rồi." Dương Vĩ cắt đứt suy nghĩ của Như Phong, nắm chặt tay nói: "Ta không đánh người Xuân Đằng quốc về chầu ông bà thì quyết không trở về."

Như Phong cảm thấy kỳ lạ, liếc mắt nhìn hắn: "Ta đây rất là hoài nghi động cơ tham chiến của ngươi, không phải có một tên Xuân Đằng quốc nào đó cướp đi nữ nhân của ngươi chứ?"

Dương Vĩ lập tức kêu to: "Ta không có ta không có!"

Như Phong mở to hai mắt, không thèm nhắc lại. Không phải chứ? Mình nói lung tung cũng đúng sao?

Dương Vĩ kéo ống tay áo Như Phong, giải thích: "Ta thật sự không có."

Như Phong chụp lại tay hắn, nói: "Ngươi trước hết đi sửa soạn đi, ta đến chỗ sư muội của ta." Nói xong cũng không để ý tới Dương Vĩ nữa, trực tiếp đi ngang qua cửa phòng của mình, sau đó gõ cửa: "Các vị mỹ nữ, ta có thể tiến vào không?"

Mọi người sau khi dùng xong điểm tâm, cầm theo một ít lương khô và nước sạch, cả đám liền cưỡi kỵ mã cùng nhau rời khỏi thành Hắc Châu.

Lúc này, Như Phong đã bôi đen da tay của mình, sau đó lại dán một vết sẹo lên nốt ruồi son trên trán, mấy cái này là do Túy Nguyệt chế ra, nghe nói không làm thương tổn gì đến da tay cho nên Như Phong rất an tâm.

Đang lúc giữa trưa, mặt trời chói chang, mọi người ngừng lại nghỉ ngơi dưới bóng cây đại thụ, nhân tiện ăn uống một chút.

Nam Sơn nhìn Như Phong nửa ngày, rốt cục không nhịn được hỏi: "Sư huynh, hình dạng ban đầu của huynh rất tốt, sao lại bôi đen đi?"

Túy Trúc cũng gật đầu: "Đúng vậy, làm cho chỗ xinh đẹp nhất của sư huynh cũng bị che mất, bây giờ giống như một cục than, không đẹp không đẹp."

Như Phong chậm rãi cắn một mẩu bánh nướng, thản nhiên đáp: "Ta không muốn cho bọn họ biết ta là cháu của nguyên soái." Nốt ruồi son trên trán giờ đã là dấu hiệu nhận biết độc nhất của Úy Trì Như Phong rồi, không che sao được?

Dung Ức Ảnh nghe xong trầm mặc nửa ngày, mới nói: "Nhưng, cho dù chúng ta không nói, những người khác cũng sẽ nói ra."

Như Phong cười, nói: "Người biết ta đa phần là người thuộc Phong Hiền viện hoặc Lạc Lâm viện, tất cả mọi người đều là người khôn ngoan, tự nhiên biết được dụng ý của ta, hơn nữa, có lẽ cũng có một đống người lại ước gì ta không tiết lộ thân phận."

Dương Vĩ lắc đầu: "Ta không hiểu."

Như Phong nhìn hắn một cái: "Không có việc gì, không cần ngươi hiểu."

Túy Nguyệt nhẹ cười: "Sư huynh như vậy cũng tốt, bằng không với gương mặt cũ, phỏng chừng không lâu sau cả doanh trại sẽ truyền bá tin tức ngươi có sở thích đoạn tụ nữa." vừa nói vừa nhìn Như Phong.

Mấy người cùng nhau cười rộ lên.

Như Phong cười tủm tỉm, dùng tay niết cằm của Túy Nguyệt, nói: "Tiểu nương tử, lúc đó ta liền ôm ngươi vào lòng rồi hôn hôn, ta đây xem còn có ai dám nói ta có yêu thích đoạn tụ gì đó hay không?" Dù sao bây giờ Hàn Sơn cũng không có ở đây, ăn một chút đậu hủ cũng có ai phản bác đâu.

Túy Trúc một bên reo lên: "Sư huynh, hay là ngươi ôm ta đi."

Nam Sơn vội liếc nàng một cái: "Không biết xấu hổ."

"Chừng nào ngươi tuấn tú giống như sư huynh đi thì mới nói những lời này." Túy Trúc khinh thường.

Như Phong cùng Túy Nguyệt hai mặt nhìn nhau không nói gì, hai người bọn họ lại tới cơn nữa rồi.

Giữa trưa ngày thứ hai, cả đám người Như Phong rốt cục cũng chạy tới nơi cách quân doanh gần một quận huyện, tên là Lạc Nhạn huyện, còn chỗ bọn họ tới gọi là Lạc Nhạn thành, nơi này cách biên quan rất gần, tân binh đều báo danh ở đây, chổ này cũng có quân đội trú lại, nhưng đa số binh lính đều dựng trại ở ngoại thành.

Túy Nguyệt cùng Túy Trúc vốn là nữ hài tử, hơn nữa lần này Túy Nguyệt lấy thân phận quân y để gia nhập cho nên một mình đi báo danh. Còn bọn Như Phong vận khí không tốt đến thế, phải xếp hàng dài dài.

Ngắm nhìn một hàng đội ngũ dài ơi là dài, Như Phong đề nghị tới khách điếm cất hành lý trước, sau đó mới lại đi báo danh.

Như Phong nhìn một vài người đi trên phố, thành Lạc Nhạn không giống những tòa thành khác, nó khá nhỏ, nhưng lại đầy sức sống, hoàn toàn giống một quân thành, bởi vì binh lính tụm năm tụm ba khắp nơi trên đường cái, bọn họ mặc một kiện y phục giống nhau, chẳng qua không có mặc giáp chiến bào thôi.

Trừ binh lính ra còn lại có rất nhiều dân chúng, thương phẩm bày bán trên đường cũng rực rỡ muôn màu, đa dạng phẩm loại, không khác gì với những nơi khác, Như Phong cảm thấy kỳ lạ, tại sao chiến tranh sắp xảy ra rồi mà những người ở nơi này vẫn chưa rời đi?

Tiểu nhị nhìn Như Phong một cái, tựa hồ trách cứ sự kinh ngạc của nàng: "Ngươi không biết sao? Có Úy Trì tướng quân ở đây thì còn sợ cái gì, Tử La quốc chúng ta rất ít khi thua, trải qua bao nhiêu năm, mỗi năm lại có một hai lần như vậy, chúng ta riết cũng thành quen, còn chạy cái gì mà chạy? Hơn nữa, nơi này là quê cha đất tổ, muốn bỏ đi cũng không bỏ được, cũng không còn chỗ nào khác để đi nữa."

Như Phong không nói gì, thì ra là thế, dân nơi này không coi chiến tranh là chuyện lớn, trên mặt vẫn nở nụ cười tươi sáng, chẳng qua trạng thái tinh thần tốt là được rồi. Còn nữa, thì ra gia gia ở chỗ này thật là có uy tín nha.

Dương Vĩ kề sát vào Như Phong nói: "Như Phong, nơi này khác biệt so với thành Tương Châu ha."

Như Phong gật đầu: "Rất có sức sống."

Hỏi thăm mới biết, nơi này phân thành bốn khu đông, tây, nam, bắc. Phía tây là khu dành cho quân đội cao cấp, cũng là nơi các tướng lĩnh cùng các quan viên địa phương ở; phía nam là khu buôn bán, bán rất nhiều đồ vật này nọ; tận cùng bên trong là khu bắc, là nơi dân thường sinh sống, còn lại khu đông là một nơi hỗn tạp.

Dương Vĩ lập tức nhỏ giọng: "Như Phong, gia gia ngươi ở ngay tây khu rồi."

Như Phong trừng mắt liếc hắn một cái: "Vậy thì thế nào?"

"Gia gia ngươi không biết ngươi đã đến rồi sao?" Hắn lại hỏi.

Như Phong lắc đầu không nói, nhìn qua Nam Sơn cùng Dung Ức Ảnh, nói: "Chúng ta đi thôi."

Sau một canh giờ xếp hàng, đã đến phiên Như Phong.

"Ngươi gọi là Như Phong?" Người ngồi ở chỗ kia chăm chú nhìn Như Phong, hỏi.

Như Phong liếc liếc mắt nhìn cái danh thiếp hồng ấn, trên mặt viết vài chữ "Mộc Như Phong", ngay từ đầu Như Phong đã không muốn để lộ thân phận cho nên Mộc Vấn Trần đến phủ Ngự Sử giúp nàng chuẩn bị một cái chứng minh thư, không ngờ tới mình lại bị đổi thành họ Mộc. [Vâng, anh nó đã muốn xác định em là người của mình rồi.=))]

"Có cái gì không đúng sao?" Như Phong nghi hoặc hỏi thăm.

"Không có gì, chỉ là hỏi một chút mà thôi, ngươi được đặt tên rất đẹp." Binh lính nọ cười cười, rất nhanh đã gọi: "Kế tiếp!"

Sau khi hoàn thành mọi thủ tục, Như Phong mới biết được mình và Dung Ức Ảnh, Nam Sơn cùng được huấn luyện chung trong một doanh trướng tân binh, doanh trướng số bốn mươi ba, mỗi doanh trướng có đến năm trăm người. Xem ra, mình đến đây tương đối muộn.

Một kỳ huấn luyện tân binh, nguyên bản là hai tháng, đương nhiên, nếu như chiến tranh nổ ra sớm thì sẽ sớm lên chiến trường, nếu như không có đánh nhau thì lại tiếp tục huấn luyện.

Sau khi trở lại khách điếm, bọn người Như Phong vội vã dùng cơm trưa xong rồi lập tức thu dọn hành lý, sau đó chạy tới quân doanh cách thành mười lý để báo cáo, đến lúc đó phải ở chỗ khác, phỏng chừng muốn về nơi này ở cũng rất khó khăn.

Như Phong nhớ tới quân huấn (1) hiện đại, nhưng quân huấn nơi này so với hiện đại khắc nghiệt hơn nhiều lắm, tàn nhẫn hơn nhiều lắm, hơn nữa còn bị nguy hiểm tới tánh mạng.

Mọi người tự mình cưỡi ngựa, rất nhanh đã chạy tới quân doanh, dọc theo đường đi xuất hiện một vài thảo nguyên xanh cùng sơn lĩnh (2), trên thảo nguyên trồng đủ loại lương thực, thỉnh thoảng có thể bắt gặp một vài người nông dân đang bận rộn ở đấy.

Sau khi tới quân doanh, từ bên ngoài đã nghe được âm thanh thao luyện binh lính, thanh âm đều nhịp, chấn động màng nhĩ.

Trong quân doanh không được phép kỵ mã, cho nên bọn họ đã sớm xuống ngựa, tức thì sau đó có người chuyên trách đến dắt ngựa đi.

Như Phong lưu luyến không rời nhìn Kinh Phong của mình, cuối cùng vẫn không thể không theo đội ngũ binh lính.

Trước đại môn quân doanh có hai binh lính uy vũ đứng gác, trên người mặc khôi giáp, thoạt nhìn uy phong lẫm lẫm, lầu phía trên cổng cũng có lính gác, đại môn cùng lầu đều được xây từ đá, xem ra chúng đều đã trải qua một đoạn lịch sử lâu dài rồi.

Bốn phía quân doanh được vây quanh bởi những bức tường gỗ dựng tạm, Như Phong đã từng đọc qua trong sách, phương pháp chế tạo tường gỗ trước tiên là chặt hai thân cây, một thân ngắn một thân dài, đem phần bên dưới đốt trọi rồi đem chôn cả vào đất, thân cây dài xếp thành một loạt bên ngoài, thân cây ngắn xếp thành một loạt bên trong, sau đó trong lúc sắp xếp hai loại thân cây thì đặt tấm ván gỗ vào giữa, chia làm hai tầng trên dưới, như vậy phần dài ra của thân cây dài trở thành bộ phận che chở tường, tấm ván gỗ phía trên có thể cho binh sĩ đi tuần tra canh gác, tầng dưới có thể đặt vũ khí phòng ngự và làm chỗ cho binh lính nghỉ ngơi.

Bây giờ vừa nhìn, quả nhiên so với trong sách vở không sai biệt gì lắm.

Như Phong nhìn sang phía khác của quân doanh, toàn bộ đều là lều vải, lớn nhỏ đồng đều, giống nhau như đúc, liếc mắt một cái nhìn không thấy giới hạn.

"Này, tiểu tử mặt đen, ngươi hết nhìn đông lại nhìn tây cái gì?" Tên lính phía sau quát.

Như Phong giật mình, biết hắn đang nói mình, vì vậy không dám nhìn quanh quất nữa, trong lòng lại kêu rên: trời ạ, nghe nói truyền thống trong quân đội cổ đại phi thường hủ bại, quan quân tùy ý ức hiếp binh sĩ, lão binh kết bè kết đảng chèn ép tân binh, trong quân nhân lập bang kết phái đấu tranh gay gắt…

Vừa nghĩ như vậy, Như Phong đánh run trong lòng. Quân đội, quả nhiên không phải là nơi tốt gì.

Tiếp theo, Như Phong cảm thấy ngày càng khổ sở rồi, trong cái lều vải, bên trái có một loạt giường gỗ, ở giữa không có phân cách, một giường ngủ tới ba mươi người, bên phải là nơi binh lính để đồ vật này nọ.

Như Phong nhìn Bạch Nhất Quân cùng Cao Càng Tề chậm rãi bước vào, ý thức đột nhiên thanh tỉnh, vì vậy bật người chạy vội qua, đem hành lý của mình nhét vào cái giường tận cùng bên trong, nói: "Ta ngủ chỗ này, Nam Sơn ngủ bên cạnh ta."

Sau đó, mặt Bạch Nhất Quân co rút lại, Cao Càng Tề lại cảm thấy không sao cả.

(1) quân huấn: huấn luyện quân sự

(2) sơn lĩnh: núi non trùng điệp.

87. Q.2 - Chương 87: Tôi Luyện

Edit: Cẩn

Beta: Lan Hương

Quả nhiên, binh sĩ không phải là việc dễ làm, lý thuyết một khi kết hợp với thực tiễn, không chỉnh cho ngươi đến khi xương cốt rã rời thì sẽ không dừng lại.

Tối đến, mọi người họp thành một nhóm thay phiên đến thực đường (1) ăn cơm, đều là cái kiểu lão binh ăn trước rồi mới đến tân binh, cho nên dù Như Phong đói đến đầu óc choáng váng cũng không thể xông lên giành.

Sắp xếp hàng ngũ, cầm hạp cơm (2) của mình, Như Phong nhàm chán nhìn đông liếc tây.

Dương Vĩ đứng phía sau Như Phong, nhỏ giọng than: "Ta bây giờ mới biết được thức ăn ở học viện trường chúng ta ngon tới mức nào."

Như Phong cũng nhỏ giọng trả lời: "Nơi này dù sao cũng có quá nhiều người, vì vậy áp lực hậu cần phải chịu cũng rất lớn, mỗi ngày không biết giá cả lên nhiều hay ít nha."

Dương Vĩ vì thế mà không nhắc lại nữa, còn Dung Ức Ảnh bị xếp vào một đội khác, hắn vẫn như cũ một bộ mặt đen như than.

Rốt cục, chờ Nam Sơn ăn xong thì đến phiên Như Phong, Như Phong vội vàng tiến lên, nở một nụ cười thật to, nói: "Cảm ơn ngươi, cực khổ rồi."

Người phân cơm ngẩn ngơ, mặt vẫn bày ra một kiểu diện vô biểu tình, liếc mắt nhìn Như Phong một cái, không nói hai lời, baa một tiếng, một chén cơm lớn rơi vào cái hạp của Như Phong.

Mọi người ghen ghét nhìn hạp cơm của Như Phong, Như Phong cũng thật vui vẻ, xoay người rời đi, trên mặt lộ ra nụ cười thỏa mãn.

Có người đi lên, không biết là cố ý hay vô tình, cánh tay phải thẳng tắp quất trúng hạp cơm của Như Phong, nàng không cầm chắc, hạp cơm lung lay muốn đổ, thoát khỏi sự khống chế của nàng.

Như Phong kinh hãi, cái gì cũng không để ý nữa, mắt nhanh tay lẹ tiếp được hạp cơm giữa không trung, nhưng vẫn là bị đổ một nửa.

Như Phong ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn người trước mặt, là Đô úy của doanh trướng số bốn mươi ba của bọn hắn, tên gọi Mã Thanh Thu, tương đương chức danh đội trưởng. Nhìn tướng tá hắn chừng hơn ba mươi tuổi, vóc người bình thường, không chỗ nào xuất sắc, chỉ là nghe nói rất trung tâm, các kỹ năng cơ bản cũng thuần thục, nguyên là lão binh trong quân doanh.

"Chào Đô úy đại nhân." Như Phong cung kính cúi đầu.

Mã Thanh Thu hừ lạnh một tiếng, quát: "Cũng không biết chú ý gì cả, ngươi đi đường không dùng mắt sao?"

Như Phong lắc đầu, nghiêng người đi, chừa đường cho hắn, nói: "Là ta không đúng."

Mã Thanh Thu hài lòng gật đầu, tâm cao khí ngạo bước đi dùng cơm, với thân phận của hắn thì không cần xếp hàng rồi.

Như Phong cầm hạp cơm tìm được bọn Nam Sơn, ngồi phịch xuống ghế, thở ra: "Hô, hô~~"

Nam Sơn thấy được cảnh khi nãy, cau mày nói: "Sư huynh, huynh đắc tội với hắn lúc nào vậy?"

Dương Vĩ cũng buồn bực: "Ngươi từ trước đến nay luôn ở cùng một chỗ với bọn ta, nhưng tại sao ta không phát hiện ngươi đắc tội hắn lúc nào nha?"

Như Phong cười khổ: "Chính ta còn không biết." Vì vậy, không nói nhiều nữa, bắt đầu ăn cơm.

Dung Ức Ảnh nhìn Như Phong ăn ngấu nghiến, nhẹ giọng nói: "Xem ra, ngươi phải cẩn thận rồi." Trong lời hắn nói ý vị thâm trường, Như Phong mở to mắt trừng hắn.

Tối đến, mọi người mệt mỏi đến cực điểm, một số ít người đã tắm xong đều nằm bất động trên giường, Như Phong nằm trên giường nhìn Cao Càng Tề đầy tinh thần đi vào, hắn vừa mới tắm xong, lộ ra nửa thân trên xích lõa vô cùng vạm vỡ, khó trách hắn còn chưa mệt.

Thấy Như Phong nhìn hắn, Cao Càng Tề hướng Như Phong khẽ gật đầu.

Như Phong vỗ vỗ ngực, chỉ có bản thân Như Phong là kín cổng cao tường, nhìn những người còn lại, hầu hết đều lộ ra tay chân hay linh tinh gì khác, tuy nhiên đại đa số đều xuất thân từ học viện, không phải là người thô lỗ, cho nên Như Phong cảm thấy hoàn cảnh hiện tại không tồi lắm.

Bạch Nhất Quân bước xuống giường, cao giọng nói: "Như Phong, chúng ta đi tắm đi." Khóe môi hắn nhếch lên tỏ vẻ tươi cười, thoạt nhìn rất là hòa thuận, nhưng chỉ có Như Phong biết trong mắt hắn lộ vẻ ác ý.

Như Phong không trả lời, chỉ lắc đầu, Bạch Nhất Quân cười chế giễu: "Ta quên mất, có vài người bộ dạng rất đàn bà, cho nên chưa bao giờ tắm rửa tại nơi công cộng, giống y như các bà các cô."

Như Phong nhìn hắn chằm chằm, chậm rãi nói: "Ta không nói chuyện với con heo chưa súc miệng."

"NGƯƠI! Mộc…Như Phong, ngươi chờ đấy!" Bạch Nhất Quân thấy Dung Ức Ảnh và Nam Sơn lạnh lùng nhìn chòng chọc vào mình, vì vậy đành phải lui binh, hẹn kỳ sau lại tái chiến.

Như Phong lặng thinh nhìn bóng dáng Bạch Nhất Quân rời đi.

Cao Càng Tề lúc này lại mở miệng: "Ta cũng có nghe nói ngươi không bao giờ cùng người khác tắm rửa."

Như Phong chuyển tầm mắt sang hắn, cười cười: "Tinh thần của ngươi thật là tốt." Vừa nói vừa nhìn sang đám người đang vất vưởng vắt ngang trên giường.

Cao Càng Tề cười cười, không hỏi lại nữa.

Buổi tối, Như Phong cứ tưởng rằng mình sẽ không ngủ được mất, nghe mùi mồ hôi trên người mình cùng mùi mồ hôi của những người khác, thật là dị thường khó chịu, hận không thể ngay lập tức leo lên lưng ngựa chạy đi tìm nước xối lên người.

Nhưng khi đêm về, Như Phong ngủ phì phò, bất chấp mọi thứ, hơn nữa nàng lại là người đi ngủ đầu tiên.

Cuộc huấn luyện bước sang ngày thứ hai, là phụ trọng chạy bộ, trên chân cột một bao cát nặng mười cân rồi chạy. Như Phong coi như không hề hấn gì, chút huấn luyện này đối với nàng mà nói là không thành vấn đề, cho nên thần thái khá là ung dung.

Như Phong vừa chạy vừa nhìn sang Nam Sơn: "Nam Sơn, ngươi vẫn ổn chứ?" Nam Sơn không giống Như Phong si mê võ học, Vô Tình Kiếm chỉ chuyên chú dạy duy nhất một đệ tử, cũng là đối tượng quan trọng mà Vô Tình Kiếm cần bồi dưỡng, Nam Sơn đối với mấy thứ kỳ kỳ quái quái gì đó mới cảm thấy hứng thú, ngược lại chẳng quan tâm gì đến võ học, chẳng qua bị Như Phong ép buộc nên mới học chút khinh công, mấy cái loại mèo quào mà thôi.

Nam Sơn vừa thở dốc vừa đáp: "Sư huynh, cũng ổn, nhưng mà mệt chết được, chúng ta phải chạy tới bao giờ vậy hả?"

Như Phong nhìn những người xung quanh, đa số đều tỏ ra mệt mỏi, lại nhìn thấy Mã Thanh Thu cầm roi quát mắng, lắc đầu nói: "Không biết nữa, ngươi nhẫn nại chút đi, huấn luyện này đối với ngươi rất có lợi."

Lúc chạy qua gần Mã Thanh Thu, Như Phong bắt chước vẻ mặt của người khác trang bị ình, không ngờ tới bị một roi quất xuống, Như Phong thoáng chốc nghiêng người, giẫm chân tại chỗ, nhìn mặt Mã Thanh Thu, lớn tiếng hỏi: "Tại sao đánh ta?"

"Không đánh ngươi thì đánh ai, nhìn bộ dạng của ngươi đi, mệt quá nhỉ, một chút khổ cực cũng không chịu được tương lai làm sao ra chiến trường? Ngươi nên trở về uống sữa thì hơn." Mã Thanh Thu vung roi, đi quanh Như Phong.

Như Phong nhìn hắn, cố gắng giữ ình bình tĩnh, nói: "Vậy ngươi cũng không thể đánh ta, ta chưa thấy ngươi đánh những người khác."

"Đó là bởi vì họ so với ngươi tốt hơn." Mã Thanh Thu lớn giọng.

Như Phong tức giận rồi, suy nghĩ một hồi, thôi bỏ đi, vẫn là phải nén giận , không thể gây chiến, vì vậy không thèm nhắc lại, chỉ là nhân cơ hội rời đi khỏi phạm vi thế lực của Mã Thanh Thu.

Tiếp theo, sự trốn tránh của Như Phong mang tới kết quả ỗi chân của nàng thứ gì đó nặng hai mươi cân.

"Ta biết ngươi có chút công phu, chút đồ vật mới vừa rồi không là gì đối với ngươi, cho nên huấn luyện của ngươi so với người khác phải nặng hơn mới được." Mã Thanh Thu ra giọng đứng đắn, tựa hồ cảm thấy chuyện này không có gì sai cả.

Ngoài dự liệu của Như Phong chính là Cao Càng Tề bước ra, yêu cầu được nhận đãi ngộ giống Như Phong.

Mọi người kinh hãi, nhìn Cao Càng Tề khí định thần nhàn (3).

Giữa trưa, lúc mọi người nghỉ ngơi, Như Phong cùng Cao Càng Tề còn đang chạy bộ.

Môi Như Phong đã muốn khô nứt, nàng nhìn ông mặt trời to tròn sáng loáng trên đầu thở dài nói: "Ngươi làm sao lại tự chuốc lấy khổ cực chứ?"

Cao Càng Tề thoạt nhìn cũng không ổn lắm, đầu đầy mồ hôi, nhưng vẫn mở miệng đáp: "Ta muốn đột phá bản thân."

"Ngươi rồi sẽ trở thành một binh lính giỏi, tương lai cũng sẽ là một tướng quân giỏi."

Cao Càng Tề nhếch môi cười: "Hy vọng là vậy, được rồi, tính cách của ngươi hình như không phải thế, cho nên ta cảm thấy thật là kỳ lạ, tại sao bây giờ ngươi lại chịu nhẫn nhục như vậy?"

Như Phong trầm mặc một hồi, sau khi cách xa những người khác, mới nói: "Lười tranh đấu." Một lát sau, nói thêm: "Ngươi khổ cực muốn lưu lại cùng ta là muốn hỏi chuyện này?"

Cao Càng Tề vì vậy không thèm nhắc lại.

Cuối cùng, ngay tại lúc thể lực sắp cạn kiệt, Như Phong cùng Cao Càng Tề rốt cục cũng được phê chuẩn nghỉ ngơi.

Như Phong ngồi phịch xuống cạnh Nam Sơn, lưng dựa vào thân cây, liều mạng uống nước.

Không hổ danh gừng càng già càng cay, mặt trời lên đỉnh lớn như vậy mà bắt chạy bộ, quả nhiên đủ ác độc, hơi nước gì cũng đều bị bay hơi hết.

Dương Vĩ di chuyển lại, hỏi: "Như Phong, ngươi tại sao đối với việc Đô úy làm khó dễ đều làm thinh không nói?"

Như Phong miễn cưỡng cười, nói: "Chưa nghe qua sao? Ở trong quân đội, chuyện có thể làm gọi là huấn luyện, chuyện không thể làm gọi là tôi luyện, ta bây giờ đang tiếp nhận tôi luyện đó."

"Nói không sai, Mộc Như Phong!" Mã Thanh Thu không biết từ nơi nào đi tới, nói: "Rất tốt, tốt ngoài dự đoán của ta luôn, cho nên, chiều nay sau khi luyện xong quyền thuật, ngươi tới quét sân sạch sẽ, coi như là khóa tôi luyện dành cho ngươi."

Như Phong mở to hai mắt, nhìn cái sân rộng lớn, còn có lá cây đang lất phất rơi, hỏi lại: "Một mình ta?"

Vẻ mặt Mã Thanh Thu vô cùng nghiêm túc, tựa như một vị quan nghiêm chính: "Ngươi nghe không có sai, nghe đây, sau này ta ra mệnh lệnh cho ngươi, ngươi cũng không được nghi vấn, hết thảy phục tùng mệnh lệnh của thượng cấp!" Sau đó khóe mắt đảo quanh mọi người: "Người nào cũng không được hỗ trợ!"

Như Phong bĩu môi, rũ mi mắt xuống.

Buổi tối.

"Cái gì? Hôm nay đến phiên ta tuần tra?" Như Phong không nhịn được trừng to mắt, mình vốn là tân binh, thủ cái gì đêm, tuần cái gì tra? Kia không phải làm ình không thể ngủ rồi sao?

"Đây là tôi luyện! Ngươi dám nghi ngờ mệnh lệnh của ta cho nên ngày mai sân vẫn là do ngươi quét, lúc chạy bộ tăng thêm mười vòng, bao cát trên chân mỗi bên ba mươi cân!"

Như Phong thật muốn ngất đi, nhưng mà nàng vẫn mở to hai mắt nhìn vẻ mặt ghê tởm khi đạt thành gian kế của Mã Thanh Thu.

Mọi người mặc dù đồng tình nhưng vẫn không có cách nào giúp đỡ, chỉ có thể đưa mắt nhìn, Như Phong ôm một mối hùng tâm tráng chí "Phong tiêu tiêu hề, Dịch thuỷ hàn - Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn" (4) rời đi liều vải.

Như Phong ở nơi nàng được phân công đi tới đi lui, nhìn những cái lều vải y hệt nhau, Như Phong nhìn mãi cũng không biết lều của nguyên soái ở chỗ nào, cũng biết rằng mình mới chỉ là tân binh làm sao biết được mấy chuyện đó? Nhưng theo quy định, đã là tân binh thì không nên đi đến chỗ không nên đến, một khi bị phát hiện, bất luận là có lý do gì cũng dựa theo quân pháp mà xử trí.

Như Phong nhìn qua cái gọi là quân pháp, sâu sắc cảm giác được thế nào là quân pháp bất cận nhân tình (5), gia gia chỉ huy quân đội kỷ luật nghiêm minh cỡ nào.

Như Phong cố nén cơn buồn ngủ, chống cự từng đợt từng đợt kéo tới, suy nghĩ xem rốt cục là ai muốn đối nghịch với mình? Nhìn lại thì Mã Thanh Thu đối xử với nàng quả thật là không tốt, nhưng quan quân đối với tân binh như vậy là chuyện bình thường, thế nhưng tại sao hết lần này đến lần khác đều chỉ có mỗi mình mình gặp phải?"

Không phải là gia gia muốn trừng phạt ta chứ? Như Phong vừa nghĩ tới trường hợp này liền lập tức phủ nhận, gia gia sẽ không làm những chuyện nhàm chán như vậy, hơn nữa, phỏng chừng gia gia cũng biết tâm tư của mình cho nên hẳn là không cố ý làm khó dễ mình đâu.

Nhưng trừ gia gia ra Như Phong nghĩ không ra trong quân doanh còn có người nào muốn gây bất lợi đối với mình?

Bạch Nhất Quân tuy muốn làm khó dễ mình, nhưng thế lực của hắn hẳn là không thể xâm nhập vào trong quân đội.

Cho nên, sở dĩ Như Phong vẫn án binh bất động, chính là muốn nhìn rõ một chút, cuối cùng là do bản thân Mã Thanh Thu bất mãn đối với mình hay là có thế lực nào khác bất mãn với mình?

Mãi cho đến khi trời gần sáng mới có người đến đổi ca, Như Phong vẫn không nghĩ ra được đầu mối nào, có lẽ bản thân còn quá non nớt rồi.

Nằm trên giường, Như Phong điều tức nội lực, sau khi khôi phục thể lực liền tranh thủ ngủ.

Liên tiếp một tháng như vậy, cuộc sống Như Phong chỉ có thể dùng bốn từ để miêu tả: nước sôi lửa bỏng, cả quân doanh đều biết Mộc Như Phong này là số sao quả tạ, luôn bị ác chỉnh, trên thực tế hình như tất cả tân binh đều biết hết cả rồi.

Cho nên, Như Phong của chúng ta nổi danh là nhờ phương thức này đây.

Dưới đáy lòng Như Phong âm thầm nghiến răng nghiến lợi, âm thầm cổ vũ chính mình, chẳng qua chỉ là một khóa tôi luyện thôi, giúp mình được nhiều lắm.

Đã qua một tháng huấn luyện cơ bản, kế tiếp chính là cách học giết người như thế nào, học bắn tên, học đặc điểm các loại hình binh chủng, bởi vì không lâu sau, bản thân các ngươi phải làm bộ binh, làm cung tiễn thủ hoặc là làm kỵ binh.

Buổi tối, lúc nghỉ ngơi, hiếm khi thấy Như Phong không cần đi tuần tra, cho nên nàng quăng người lên giường, cảm thấy có chút buồn chán, toàn thân nhẹ nhàng, dường như thời gian dài ra thêm mấy canh giờ.

Xem ra mình đã quen bị ngược đãi rồi, Như Phong không nhịn được tự giễu bản thân.

Nam Sơn nằm bên cạnh Như Phong, nhẹ giọng nói: "Sư huynh, huynh nên đi tắm rửa được rồi, bằng không ngươi sẽ phát thối lên đó, ta nhớ rõ huynh trước kia rất là thơm nha."

Như Phong sờ sờ gương mặt bị bôi đen của mình, đã có chút khô ráp, ô ~ làn da trắng nõn của ta a, sau này nhất định sẽ dưỡng ngươi về như cũ. Lại ngửi ngửi quần áo của mình, một mùi hôi ập vào mũi làm cho nàng thiếu chút nữa nôn hết cơm tối ra rồi, vậy mà Nam Sơn vẫn chịu đựng được lâu như thế, quả nhiên là quá quá quá kiên cường a!

Như Phong ngừng thở, liếc Nam Sơn một cái: "Sao ngươi không nói sớm?"

Nam Sơn thật ủy khuất: "Ta tưởng ngươi biết chứ, ngươi làm sao vẫn không chịu tắm chung với người khác?"

Như Phong tức giận nói: "Đây là vấn đề thói quen cá nhân."

Sau đó, giữa khuya, Như Phong cẩn thận tránh né binh lính đi tuần, tung người bay qua tường gỗ chạy ra ngoài, lên khu núi cách đó vài dặm, tìm được dòng suối nhỏ lần trước, chỗ này tốn hết của mình mấy buổi tối mới tìm thấy, thật không dễ dàng a, muốn tắm cũng phải phiền phức như vậy, Như Phong thầm than.

Những ngày tháng như vậy vô pháp trải qua, trong doanh trướng cũng ngày càng hôi thối, mọi người cũng càng ngày càng tùy tiện, khí trời cũng càng ngày càng nóng, xem ra mình nên bộc lộ bản thân một chút rồi, tốt nhất có thể lên làm một quan viên nhỏ, sau đó một mình mình trụ một lều vải, ô, ngày đó sẽ nhanh tới thôi.

Như Phong nhớ tới cái tên Mã Thanh Thu ghê tởm kia, mặt mày nhăn nhó.

Sau khi lén lút trở về, tất cả mọi người đều đã chìm vào giấc ngủ, Như Phong cẩn thận đem quần áo đã giặt sạch treo lên, định ngày mai mới đem hong khô.

Vô tình nhìn lướt qua lại phát hiện đôi mắt phát sáng của Nam Sơn, vì vậy nhẹ giọng nói: "Sao ngươi còn chưa ngủ?"

"Ngươi chưa trở về, ta làm sao ngủ được?" Đây là chuyện đương nhiên nha, còn phải hỏi?

Trong lòng Như Phong ấm áp, cười cười: "Ngủ nhanh đi, như vậy mới sống lâu được."

—hết chương 88————

(1) thực đường: nói nôm na là nhà ăn á, cái "đường" này (theo ta hiểu) là một gian phòng rất rất rất lớn (mọi người có thể tưởng tượng thành "đại sảnh đường" trong Harry Potter ấy ^ ^(nếu mọi người từng xem qua = =)), nếu để là nhà ăn thì ta thấy nó không có không khí hoành tráng đông đúc lắm *gãi đầu cười ngu*

(2) hạp: khay/hộp. => hạp cơm: khay cơm, hộp cơm. Còn cái "thực hạp" là cái cà-mên (có /không có tầng) sau đó đặt đồ ăn vào, có quai xách đi ấy… ta không biết nói sao ọi người hiểu nữa…haiz

~(3) Khí định thần nhàn: khí tức ổn định, thần sắc thư thái, ý chỉ đồng chí Tề chạy như vậy mà sắc mặt vẫn không đổi. [Thanks bạn Lục Hoa (luchoa), mình đã copy nguyên văn của bạn ấy, chỉ thay tên thôi.]

(4) "Phong tiêu tiêu hề, Dịch thuỷ hàn,

Tráng sĩ nhất khứ hề, bất phục hoàn."

Dịch thơ:

Gió hiu hắt chừ, Dịch thuỷ lạnh ghê

Tráng sĩ ra đi chừ, không bao giờ về.

một bản dịch khác :

Gió đìu hiu sông Dịch lạnh lùng ghê

Tráng sĩ một đi không trở về.

(Theo trí nhớ bấp bênh của ta):

Đây là câu hát ứng đáp của Kinh Kha. Yến quốc thái tử Đan nhờ Kinh Kha đi kích sát Tần Thủy Hoàng Doanh Chính, Kinh Kha nhận lời. Ngày ra đi, thái tử Đan cùng Cao Tiệm Ly (lý lịch trích ngang: là nam nhóe, theo lịch sử, là bạn thân của Kinh Kha, theo những thứ mà ta đọc, là "ấy" của Kha ca *cuồng tiếu*, cũng là nhạc công, thế nhưng tài văn chương cũng chẳng thua kém ai đâu, võ công cũng khá) tiễn Kinh Kha đến sông Dịch, biên giới nước Triệu, Cao Tiệm Ly buông lời từ biệt, Kinh Kha hát đáp, sau đó quay lưng ra đi, và…hiển nhiên là một đi không trở về….haiz~ một hồi ngược luyến tàn tâm a

~Túm lại, theo cốt truyện nì, đại khái có nghĩa là ôm chí khí bi tráng một đi không trở lại, quả nhiên là "hùng-tâm-tráng-chí"

~(5) bất cận nhân tình: không gần với lòng người, không có tình người. Ý nói viễn vông, không thực tế, không hợp lí.

88. Q.2 - Chương 88: Mong Ngóng

Edit: Cẩn

Beta: Lan Hương

Trong thời gian Như Phong chịu sự huấn luyện trong quân doanh thì chính nàng cũng không biết có bao nhiêu ánh mắt đang chú ý vào nàng nữa, toàn bộ tâm trí của nàng bây giờ chỉ quanh quẩn trong trạng thái "có cần bộc lộ hay không", cho nên nhận thấy thời gian trôi qua thật là chậm…

***

Trong kinh thành, ở trong phủ của nhị hoàng tử.

Ngoài phòng, ngói xanh tường hồng, nắng trời chói chang, phản chiếu một dải mênh mông vô số điểm trắng.

Dục Tuyên và Dục Tước mang theo cái nóng bức ở bên ngoài đẩy cửa bước nhanh vào thư phòng.

Sau khi cho lui người hầu, Dục Tuyên phẫn nộ nói: "Ca, thái tử thật là quá đáng, hắn sao có thể làm như vậy?

Dục Tước rót cho hắn một ly trà, thấp giọng nhắc nhở: "Ngươi nói nhỏ chút."

Dục Tuyên lúc này mới nhìn quanh bốn phía, thanh âm cũng điều chỉnh xuống, cúi đầu nói: "Ca, nơi này không có người khác, nếu có cũng là thủ hạ của chúng ta."

Dục Tước chậm rãi nhấp một ngụm trà, nói: "Vẫn nên cẩn thận một chút, dù sao bây giờ cũng là khoảng thời gian nguy hiểm."

Dục Tuyên gật đầu uống cạn chén trà, ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế gỗ lê được điêu khắc tỉ mỉ, thoáng chốc cả gian thư phòng sạch sẽ lặng im không một tiếng động.

Thật lâu sau, tâm tình của Dục Tuyên rốt cục cũng ổn định, hắn chậm rãi nói: "Thái tử chủ chiến, việc này cũng không thành vấn đề, dù sao Xuân Đằng quốc cũng hiếp người quá đáng. Nhưng hắn dựa vào cái gì muốn thay nguyên soái khác? Hắn không phải là muốn thay người của hắn vào sao? Không phải là muốn đoạt công sao? Lại còn nói cái gì mà Úy Trì Hòe Dương tuổi già sức yếu, không đảm nhiệm nổi trọng trách như vậy. Úy Trì tướng quân trước giờ đều là rường cột nước nhà, hơn nữa ông ấy đối với địa hình Lạc Nhạn sơn vô cùng quen thuộc, không biết đã đánh thắng bao nhiêu trận ở đấy rồi. Thế nhưng bây giờ, hắn cư nhiên lại muốn thay chủ soái!" Dục Tuyên nói xong lời cuối cùng thì thanh âm đã có chút tăng âm lượng.

Dục Tước lãnh đạm cười nói: "Tiểu tam, ngươi tại sao đối với chuyện này lại đặc biệt tức giận chứ?"

Dục Tuyên vừa nghe xong, ánh mắt liền lẫn tránh, nửa ngày sau mới nói: "Như Phong hắn…hắn bây giờ chắc là đang chịu sự huấn luyện ở Lạc Nhạn sơn đi?"

Dục Tước nghe vậy, ánh mắt có chút hoảng hốt, nói: "Đúng vậy, chắc cũng được một thời gian rồi." Mặc dù Dục Tước trông có vẻ hòa nhã, kỳ thật đối với mọi người đều tỏ vẻ xa cách, có thể làm cho hắn nói ra chân ngôn (1), chắc là chỉ có người anh em cùng cha cùng mẹ là Dục Tuyên này thôi.

Nộ khí của Dục Tuyên cũng vơi dần, hắn nhớ tới những ngày ở học viện, nhớ tới thời điểm bọn hắn rời đi, Như Phong đối với mình và ca ca tỏ ra quyến luyến, tâm tình thoáng chốc trở nên mềm mại hẳn lên.

Kỳ thật bọn họ còn chưa có xa nhau bao lâu, mới có mấy tháng mà thôi, thế mà giống như đã xa nhau nhiều năm lắm rồi vậy.

Dục Tước nhìn thấy vẻ mặt của Dục Tuyên, huynh đệ nhiều năm như vậy cũng đoán ra được vài phần, nhưng hôm nay, rất nhiều chuyện đã thoát khỏi sự khống chế của bản thân. Vì vậy, bình tĩnh nói: "Tiểu

tam, thái tử nghĩ muốn thay Úy Trì tướng quân là vì hắn ta đã nhận định Úy Trì tướng quân là người của phe ta, sợ Úy Trì tướng quân lập công lần nữa sẽ uy hiếp đến địa vị của hắn sau này."

Dục Tuyên liền hiểu ra, phân tích tiếp: "Không sai, có điều…ca ca, người bên ngoài đoán là đoán như vậy, nhưng tính cách của của Úy Trì tướng quân thì ngươi ta đều rõ, ông ta rõ ràng là không muốn dính líu đến chuyện của chúng ta. Cho nên, ông ta chỉ coi chúng ta là bạn tốt của cháu nội mà thôi. Lần trước chúng ta đến Úy Trì phủ không phải ngươi đã nhìn ra điểm này rồi sao? Ông ấy đối với chúng ta chỉ như tiền bối đối với vãn bối, hoặc chỉ xem chúng ta là bạn cùng trường của Như Phong, không để ý đến hàm ý trong lời của chúng ta gì cả."

Dục Tước ý vị thâm trường cười: "Ông ấy rất thông minh, bằng không, ngươi cho rằng tại sao Úy Trì phủ có thể tồn tại ở nước ta hơn sáu trăm năm mà không bị tiêu vong trong vòng xoáy tranh quyền đoạt lợi? Một, là bởi vì nhà Úy Trì bọn họ trước sau đều trung thành như một, chỉ cần là chuyện có lợi cho Tử La quốc thì sẽ dốc sức mà làm, còn nữa, mỗi lần bọn họ đối mặt với những cuộc chiến tranh quyền đoạt vị nếu không phải bảo trì trung lập thì cũng chỉ ở ngoài đứng nhìn, quan điểm không thể không tinh tường, năm đó, phụ hoàng của chúng ta nếu như không có sự hỗ trợ của Úy Trì gia, e rằng sẽ không dễ dàng leo lên hoàng vị như vậy."

Dục Tuyên gật đầu đồng ý, bổ sung thêm: "Hơn nữa Úy Trì tướng quân có uy vọng cao như vậy, thế mà chỉ đảm nhiệm một chức quan nhị phẩm, nếu không phải chiến tranh sắp xảy ra, ông ấy hiện tại chắc vẫn chỉ là quan tam phẩm. Nghĩ xem, bọn họ đều là người không tham mê quyền thế, nhìn Như Phong thì biết, bình thường đều là cái dạng mạn bất kinh tâm (2)." Nói đến chỗ này, trong mắt đã hiện lên nét cười.

Dục Tước nhớ lại thường ngày Như Phong đối với việc thăng quan tiến chức đều tỏ ra cái vẻ tránh còn tránh không kịp, aii, không biết hắn là do chưa cân nhắc kĩ càng, chưa hiểu rõ sức mạnh của quyền thế hay là do trời sinh đã không muốn bị trói buộc nữa.

Nghĩ nghĩ, hẳn là lý do sau đi.

"Ca, thật ra hiện giờ Úy Trì phủ trên cơ bản đã đứng cùng một thuyền với chúng ta rồi, có Úy Trì phủ, lực lượng của chúng ta lớn hơn rất nhiều, ca, ngươi không lo lắng chút nào sao?" Dục Tuyên suy nghĩ rồi lại suy nghĩ, cuối cùng vẫn không nhịn được mà mở miệng hỏi, giọng điệu có điểm trách móc.

Dục Tước nghiêm mặt, trong mắt hiện lên tia lạnh lẽo cũng không nói lời nào.

Dục Tuyên đành phải kiên trì nói tiếp: "Ca, Úy Trì Như Tuyết có tâm ý với ngươi, kẻ ngu cũng nhìn ra được, ta xem Như Phong cũng vui vẻ tác thành, ngươi nếu như cùng với nàng…" Lời sau Dục Tuyên cũng không nói ra khỏi miệng, bởi vì sắc mặc của Dục Tước đã trở nên thật khó coi rồi.

Thấy sắc mặt Dục Tước không tốt, Dục Tuyên tự hỏi một hồi, cuối cùng vẫn là mở miệng hỏi: "Ca, ngươi rốt cục cũng không từ bỏ được sao?"

Tay cầm chén trà của Dục Tước run lên, nửa ngày sau mới nói: "Đều đã đến nước này, ta có cái gì không từ bỏ được đâu?" Ngữ khí có phần mất mát, khóe miệng vẽ ra nụ cười khổ.

Trong lòng Dục Tuyên cảm thấy hỗn loạn, tâm tư ca ca mình thế nào lại không rõ chứ? Như Phong là người phóng khoáng như thế, làm cho người ta bị thu hút cùng hâm mộ, hơn nữa, bề ngoài Như Phong lại tuấn mỹ như vậy, ca ca nhất thời bị mê hoặc cũng là chuyện bình thường, chỉ là mình…Ôi, mình không nên nghĩ loạn nữa.

Vì vậy không nhịn được nói thêm: "Nếu như có thể bảo trụ được viên châu kia, chúng ta hôm nay đâu cần khổ cực như vậy?"

Dục Tước trừng mắt: "Ta không phải đã nói sau này không được nhắc lại chuyện đó sao? Cho dù lúc đó Như Phong đem nó về cho chúng ta, chúng ta cũng không nhất định giữ nổi nó, cho nên hủy đi rất tốt, cũng làm cho Vân Thiên Trạch vô công trở về."

Dục Tuyên cúi đầu, đã biết mình lỡ lời.

"Vô luận thế nào cũng không thể để cho phụ hoàng thay Úy Trì tướng quân được, đổi người rồi chúng ta biết tìm ai thế vào đây? Tướng lĩnh cấp cao có năng lực cơ hồ đều bị thái tử thao túng. Đáng ghét! Nếu

hắn không lớn tuổi hơn ca ca, cái ghế thái tử này ca ca ngồi chắc rồi."

Dục Tước không nói gì, lẳng lặng nghe Dục Tuyên oán hận, biết hắn đã kiềm nén lâu lắm rồi. Mẫu thân mình vốn là nữ nhi của một danh gia vọng tộc thời kì suy tàn, điềm đạm lại xinh đẹp như tiên nữ, một lần vô tình gặp gỡ, phụ hoàng nhất kiến chung tình, nhanh chóng đưa vào hậu cung, khoảng thời gian ấy, phụ hoàng ân sủng mẫu thân đến nỗi phong người lên làm hoàng hậu, đáng tiếc, trong mắt mẫu thân không chứa nổi một hạt cát, đối với việc làm của phụ hoàng tỏ ra không vui, làm cho kẻ khác rắp tâm lợi dụng, thu thập được một ít tội danh "có lẽ có" (3), mẫu thân cuối cùng mặc dù bảo vệ được tánh mạng, thế nhưng lại bị phế đi hậu vị.

Từ đó mẫu thân buồn bực không vui, đúng lúc này, đại hoàng tử ra đời, gia tộc mẫu thân hắn trong triều rất có quyền thế, còn phụ hoàng lại lo lắng chuyện huynh đệ tương tàn sẽ xảy ra, cho nên lúc đại hoàng tử trưởng thành, người lại thông minh lanh lợi liền lập hắn làm thái tử.

Mình và đệ đệ vốn cũng không để tâm, dù sao hai người cũng không tính làm hoàng đế. Thế nhưng, cuối cùng phụ hoàng lại không quên được mẫu thân, sau khi rửa sạch tội danh của người lại lần nữa lập người làm hậu, lúc này lại người bắt đầu gây sóng gió, nói ta mới là trưởng tử, ta hẳn nên là thái tử mới đúng. [Hồ đồ! *nhíu mày, đập bàn*]

Vốn tưởng nghe rồi thì thôi, dù sao đại hoàng tử đối với hai huynh đệ mình không nóng cũng không lạnh, nhưng cũng coi như là một người có năng lực, cho nên mình cùng đệ đệ cũng tâm phục khẩu phục, lại không ngờ hắn cư nhiên vì nghe được mấy lời đồn này mà nổi lên sát tâm, nhiều lần phái người đến ám sát mình cùng đệ đệ.

Từ khi mình mười lăm tuổi đến giờ đã bị ám sát không biết đã bao nhiêu lần, mình vẫn tiếp tục nhẫn nhịn, thế nhưng lùi một bước hắn lại tiến một bước, đúng lúc này, đệ đệ lại điều tra ra hắn trong ngoài không đồng nhất, âm thầm làm bao nhiêu chuyện ác, vì vậy cuối cùng mình mới quyết định thẳng tay tranh đấu.

Dục Tước cười khổ, nếu như mình không tranh, sau này thái tử đăng cơ, mình và đệ đệ còn toàn mạng sao? Nhất là mạng sống của mẫu thân…ôi

Dục Tuyên cũng không biết tâm tư của Dục Tước đang bay tới nơi nào, sau khi hắn tiếp nhận thư tín từ người hầu, mở ra xem một lượt, lúc này mới đưa cho Dục Tước vẫn còn đang trầm tư: "Ca, ngươi xem cái này đi, Như Phong bị người khác hiếp đáp rồi."

"Cái gì?" Dục Tước lập tức hồi tỉnh, nhanh chóng đọc thư.

"Biết người nào muốn đối nghịch với Như Phong không?" Dục Tước lập tức hỏi.

Dục Tuyên lắc đầu: "Mặc dù Như Phong che giấu thân phận, nhưng mấy kẻ có dã tâm đã phát hiện, cho nên cũng như không che giấu cái gì. Người của chúng ta cũng không tra ra được tại sao cái tên họ Mã kia lại muốn nhắm vào một mình Như Phong, trong quân doanh, những chuyện như thế này rất thường thấy, vì vậy mọi người cũng không quan tâm, chỉ cần không xảy ra án mạng là được. Ta chỉ thấy lạ ở chỗ tại sao Như Phong không phản kháng? Dựa theo tính cách của hắn, một khi bị đối xử không công bằng thế này thì sớm đã động tay động chân một ít rồi."

Dục Tước gật đầu đồng ý: "Có phải Như Phong có kế hoạch gì khác?"

"Ca, chúng ta có nên giúp hắn hay không?" Dục Tuyên hỏi, khi dễ Như Phong? Hừ, quả nhiên không biết sống chết là gì, Như Phong chỉ có mình mới có thể khi dễ thôi.

Ánh mắt Dục Tước chợt lóe lên, nói: "Bây giờ, kẻ sốt ruột nhất không phải là chúng ta, yên tâm đi, sẽ có người ra tay thôi. Hơn nữa, quân doanh là địa bàn của Úy Trì tướng quân, có hắn ở đó, Như Phong sẽ không gặp chuyện gì không may đâu."

Dục Tuyên im lặng…

***

Tương tự, ở trong kinh thành.

Mộc Vấn Trần vò nát tờ tình báo trong tay, bất động hồi lâu, ngồi im lìm như tượng, đôi mắt u ám sâu không thấy đáy, hàn quang rét lạnh lóe lên.

Mộc Đồng rũ hai tay đứng trước mặt hắn, không dám di chuyển, thỉnh thoảng len lén nâng mi mắt nhìn chủ tử trước mắt, cũng không dám nói thêm gì.

Ôi, có thể làm cho tâm tình chủ tử dao động lớn như vậy cũng chỉ có mỗi tên Úy Trì Như Phong thôi, cũng không biết có phải Úy Trì Như Phong xảy ra chuyện gì rồi?

Qua nửa ngày, Mộc Đồng rốt cục cũng nhịn không được mà hỏi: "Chủ tử, có phân phó gì không ạ?"

Mộc Vấn Trần liếc hắn một cái, không nói gì. Tâm tư trong lòng đã bay đến nơi nào, Như Phong đang chịu khổ ư? Lúc đầu đã bảo hắn không nên đi, nhập ngũ nhất định sẽ khổ cực, hắn cũng không phải là nam nhân bình thường, thế nhưng không ngờ hắn lại quá quật cường, bộ dạng không đi không được.

Mình khổ sở khuyên nhủ cũng không được. Tôn trọng suy nghĩ của hắn, cho hắn ra ngoài học hỏi kinh nghiệm cũng tốt, nếu không hắn sẽ không từ bỏ ý định đâu, tương lai còn có thể oán giận mình, mà bản thân mình lại nghĩ đến lúc đó phái người theo bảo vệ hắn là được, không ngờ tới giờ lại bị người trong quân doanh ác chỉnh, Úy Trì tướng quân không quản cũng không để ý, thế nhưng lại làm tiểu tử kia chịu khổ rồi.

Aii, nếu như hắn không chịu được khổ rồi chạy về bên mình thì tốt rồi, mặc dù biết là chuyện không thể, thế nhưng Mộc Vấn Trần vẫn xấu xa nghĩ.

Có điều, lúc này Như Phong đang có chủ ý gì? Đối tượng là ai? Mình có cần ra tay hay không?

Còn nữa, quan trọng là, hắn… rốt cuộc có… nhớ tới mình hay không? Giống như tâm tư này của mình vậy?

Trong mắt Mộc Vấn Trần thoáng qua vài tia không thể tả, trên mặt vẫn biểu lộ tâm tình bất định, làm cho Mộc Đồng không dám hỏi gì thêm.

***

Lúc này, ở Xuân Đằng quốc.

Vân Thiên Trạch mím chặt môi, nằm trên thảng y (4) tinh xảo, đôi mắt ngơ ngẩng nhìn ra phong cảnh mùa hè xinh đẹp bên ngoài, tâm tư…cũng không biết bay đến nơi nào rồi.

Tiểu Thanh lẳng lặng đứng phía sau hắn, diện vô biểu tình, chỉ có trong mắt toát ra tia âm hàn phẫn hận.

Chỉ có hắn biết Vân Thiên Trạch đang suy nghĩ cái gì, bởi vì tình báo nhất định phải qua tay của hắn, mặc dù mình không mở ra xem, nhưng là tin tức từ Tử La quốc truyền đến, có thể làm cho thiếu gia biểu hiện như vậy, cũng chỉ có tên kia mà thôi.

Thiếu gia đối với tên Úy Trì Như Phong đáng ghét kia vẫn rất tốt, tốt đến bất bình thường! Hễ chuyện gì liên quan đến hắn thiếu gia đều tìm mọi cách hỏi thăm, phải biết rằng, bây giờ bọn họ đã không còn ở Tử La quốc, những cứ điểm trước kia cũng đã gần như bị phá hủy toàn bộ, vì vậy nhiều tin tức tình báo cũng trở nên ít ỏi, đặc biệt là trong quân đội.

Nhưng tiểu Thanh không ngờ tới, xa nhau như vậy mà thiếu gia vẫn chưa từ bỏ ý định.

Lúc tiểu Thanh đang căm giận thì có người lặng yên không tiếng động bước vào, tiểu Thanh vừa thấy liền vội vàng thi lễ, nhanh chóng lui ra ngoài.

Người đến vẻ mặt kiên nghị, vốn là một người bình thường, thế nhưng tinh quang hiện lên trong mắt đã nói rõ hắn không bình thường. Nếu như để Như Phong gặp nhất định sẽ nhận ra hắn, người này chính là mã phu đánh xe ngày đó.

Hắn ngồi đối diện Vân Thiên Trạch, nhìn hắn nói: "Còn đang trách hành động của ta ngày đó?"

Sau đó nhìn thoáng qua tờ tình báo trong tay của Vân Thiên Trạch, trong lòng sơ lược nhận định một chút rồi nói: "Ta cũng là muốn tốt cho ngươi, ngươi lúc ấy lỗ mãng phạm lỗi ta cũng đã giúp ngươi xử lý, hôm nay ngươi lại không muốn bỏ qua sao?"

Vân Thiên Trạch không nói gì, chỉ ngơ ngác nhìn ra bên ngoài.

Người nọ tức giận: "Nếu ngươi cứ tiếp tục như vậy, sau này đừng trách ta tàn nhẫn."

Vân Thiên Trạch trong lòng chấn động, biết hắn đang nói tới cái gì, vì vậy chậm rãi nói: "Ta biết trách nhiệm của chính mình." Thùy hạ mí mắt, đôi hàng mi mà Như Phong từng khen ngợi khẽ rung động, che giấu tất cả tâm tình.

Còn Như Phong lúc này đang quét dọn ở cái sân tựa hồ vĩnh viễn không bao giờ quét xong, hung hăng mà thề: MD (5), lão tử mặc kệ rồi!

—hết chương 89———

(1) chân ngôn: lời nói thật lòng.

(2) mạn bất kinh tâm : thờ ơ, không để ý, không đếm xỉa tới.

(3) có lẽ có: uhm, từ này không hiểu theo nghĩa bình thường được, "có lẽ có" này được có một đoạn cố sự là: thời Tống, Trung Quốc, gian thần Tần Cối vu cho Nhạc Phi tội mưu phản, Hàn Thế Trung bất bình, bèn hỏi Tần Cối có căn cứ gì không, Tần Cối trả lời "có lẽ có". Về sau từ này dùng theo ý nghĩa bịa đặt không có căn cứ.

(4) thảng y: ghế nằm. (hinh được lấy từ nhà bạn phuvanthanh, ta đã tìm khắp, thế nhưng tấm này là ưng ý nhất)

(5) MD = TMD: mụ đích….theo tiếng Thuần-Việt nó chính là: Mẹ nó *nhìn trời*

(nói thêm, NND = nãi nãi đích = bà nội nó. *tiếp tục nhìn trời*)

89. Q.2 - Chương 89: Nhẫn Nại

Edit: Cẩn

Beta: Lan Hương

Sau khi Như Phong quét xong, cất chổi rồi trở về doanh trướng thì đúng lúc nhìn thấy Nam Sơn từ bên trong đi ra.

"Sư huynh, quét xong rồi sao?" Nam Sơn vội hỏi, vừa định đi ra tìm hắn đây.

Như Phong ỉu xìu gật đầu, ngồi ở trên gường, nhận nước từ Nam Sơn đưa cho, một ngụm cũng không uống.

"Nam Sơn, ngươi nói xem cuộc sống như vầy còn kéo dài đến lúc nào chứ?" Như Phong nhìn bốn phía không một bóng người, mọi người đều đã đi tắm cả rồi.

Tuy nhiên, Như Phong vẫn không rõ cái tên Mã Thanh Thu kia tại sao cứ nhắm vào mình như vậy? Tiếc cho nàng lúc đầu còn khen tên của hắn có chút văn nhã, kết quả lại là một tên khó ưa đến cực điểm.

Nam Sơn trầm mặc một hồi mới đáp: "Sư huynh, ta đã cẩn thận quan sát cả khoảng thời gian này, phát hiện ra hắn tuy có ác ý đối với huynh thế nhưng cũng không gây ra thương tổn gì nhiều, quá lắm là làm cho huynh đôi khi cơm ăn không đủ no, hoặc là mệt mỏi hơn so với những người khác một chút mà thôi."

"Thế nhưng ta lại thường xuyên bị thương." Như Phong khẽ kêu lên, cái tên kia luôn tập kích bất ngờ, mấy ngày nay luyện đao pháp cùng trường mâu, bản thân mình đã bị đánh lén mấy lần, hơn nữa hắn lại là thượng cấp, mình căn bản không dám đả thương hắn.

"Ngươi bị thương là bởi vì ngươi không dốc hết toàn lực!" Nam Sơn sắc bén vạch trần, cũng nhìn ra hôm nay lòng của Như Phong đã nôn nóng lắm rồi, vì vậy khuyên: "Sư huynh, hay là huynh tiếp tục nhẫn nại đi, tiểu bất nhẫn tắc loạn đại mưu (1), dù sao huynh cũng đã nhẫn nhịn lâu như vậy rồi."

Như Phong bắt đầu trầm mặc, nhớ tới quân pháp cùng thân phận của Mã Thanh Thu, còn có thân phận của gia gia, đến quân doanh lâu như vậy mình cũng chưa gặp gia gia lần nào, cho nên cũng không biết suy tính của ông ấy ra sao.

Thôi, Như Phong thở ra một hơi, cúi đầu ủ rũ nói: "Quên đi, vẫn phải nhẫn nại thôi."

Nam Sơn dặn dò lần nữa: "Sư huynh, nhất định phải nhẫn nại nha, huynh cũng biết quân pháp lợi hại đến đâu rồi đó, trừ khi thượng cấp tiếp nhận khiêu chiến của binh sĩ, nếu không binh sĩ không thể đánh thượng cấp đâu."

Như Phong nhìn sang Nam Sơn, phát hiện có người đã trở về, vì vậy nói: "Được rồi được rồi, đã biết rồi, sư huynh ta sẽ nhẫn nhịn, mẹ nó!" Như Phong nhịn không được chửi một tiếng thô tục, từ sau khi vào quân doanh, nàng phát hiện ra cử chỉ của mình ngày càng phóng khoáng, trong số đó chửi thề đứng hạng nhất.

Vì vậy, cơn thịnh nộ chuẩn bị dậy sóng của Như Phong đã bị vài ba câu nói của Nam Sơn tiêu diệt sạch chỉ còn lại vài hạt lửa nhỏ, nhưng cũng không thể bùng cháy trở lại.

Như vậy thì như vậy vậy, mặc dù rất khó sống, nhưng cuối cùng cũng sẽ trở thành quá khứ, sau khi cuộc huấn luyện tân binh chính thức kết thúc sẽ bắt đầu cho tân binh gia nhập cùng đội ngũ các binh lính cũ.

Như Phong và Cao Càng Tề được xếp vào bộ binh doanh, Dương Vĩ vào xạ thanh doanh, nói cách khác chính là làm cung tiễn thủ, Bạch Nhất Quân cùng Dung Ức Ảnh ở kỵ binh doanh, còn Nam Sơn, ngoài dự liệu của mọi người, hắn vào tổ hậu cần, trở thành một người nấu cơm.

Tất cả mọi người đều thay Nam Sơn tiếc hận không nguôi, mặc dù thành tích của Nam Sơn không tính là tốt, nhưng cũng không phải là kém nhất, chủ yếu chính là vào tổ hậu cần rồi thì cơ hội lập công ít đi rất nhiều.

Như Phong là người duy nhất vui vẻ, bởi vì việc Nam Sơn ở tổ hậu cần thì nói lên rằng hắn không cần chạy ra chiến trường, dựa vào công phu mèo quào của hắn, nếu ra sa trường, chết lúc nào cũng không hay, lại lãng phí mười mấy năm học tập của hắn rồi.

Nam Sơn cũng rất vui vẻ, về cơ bản thì chỉ cần Như Phong cảm thấy vui vẻ thì hắn cũng thấy vui vẻ, hơn nữa hắn cũng tự biết thân thủ của bản thân, nhiều lắm là giết được hai ba người, sau đó đã bị người khác giết chết rồi.

Như Phong dọn vào doanh trướng mới, doanh trướng này là một lều vải chứa khoảng hai mươi người, rộng hơn một chút so với lều của tân binh, thế nhưng hành động của các lão binh thì lại vô cùng thô lỗ, lời nói tục tĩu, đồi trụy, châm biếm sang sảng đầy ra đấy, thối thoại thối khí ngập trời, điều này làm cho Như Phong có chút không quen.

Như Phong từ đầu đến cuối cũng không hiển sơn lộ thủy gì, cho dù Mã Thanh Thu làm khó dễ đến mấy nàng cũng chỉ hiển lộ ra là người biết một chút công phu bình thường, cho nên xem như là một người có thành tích phổ phổ thông thông. Hơn nữa, sau khi vào bộ binh doanh, Mã Thanh Thu cũng phải buông tha nàng, vì vậy cuộc sống của Như Phong coi như thảnh thơi, ngoại trừ nỗ lực huấn luyện chính là đi dạo lòng vòng, thuận tiện tạo quan hệ tốt với mọi người.

Trên thực tế, Như Phong luôn luôn giữ nguyên tắc "người khôn giữ mình", bởi vì người cùng nàng một đường tiến vào – Cao Càng Tề, thân thủ khá tốt, thuộc nhóm tân binh nổi bật, cho nên đã bị khắp nơi để ý.

Trời của tôi a, Như Phong đang ở trong doanh trướng khâu lại quần của mình, ấy, đừng hoài nghi, chính xác là Như Phong đang khâu quần của mình lại a.

Cao Càng Tề bước vào, Như Phong liếc mắt nhìn một cái, lúc này tất cả mọi người đều đã ra ngoài hóng mát rồi, mới vừa ăn xong cơm tối, chưa tắm rửa, cũng chưa tới lúc đi ngủ, đây là thời điểm sinh hoạt năng động nhất của mọi người trong ngày, cho nên nhìn thấy có người bước vào liền nhìn một chút, không ngờ vừa nhìn thì sợ đến mức tim đập mạnh.

Như Phong nhảy dựng lên, chạy tới bên cạnh Cao Càng Tề, đi quanh một vòng, vội vàng đỡ hắn lên giường, hỏi: "Chuyện gì đã xảy ra vậy nè? Ngươi làm sao bị thương đến thế này?"

Chỉ thấy Cao Càng Tề mặt mũi bầm tím, so với đầu heo còn giống đầu heo hơn, trên người còn có mấy vết thương đang rỉ máu, so với vài ngày trước càng thê thảm hơn.

Cao Càng Tề cười khổ, thế nhưng lại làm rách miệng vết thương, nói: "Chính là do cái đám đó đến khiêu chiến trước." Nói xong ho khan một tiếng, hộc ra một bụm máu.

"Thế nhưng binh sĩ đâu thể lén lút ẩu đả." Như Phong khẽ nói, vội vàng lấy khăn sạch lau sạch vết máu giúp hắn, Cao Càng Tề cũng không có cự tuyệt.

"Bọn họ đã xin được chỉ thị của quan trên, nói là luận bàn võ công, quan trên cũng đã đồng ý, sau đó thì bắt đầu hỗn chiến." Cao Càng Tề chậm rãi kể.

Như Phong nhìn gương mặt thê thảm của hắn, lắc đầu nói: "Ai kêu ngươi ngày thường uy phong lẫm lẫm như vậy làm chi! Ngươi giấu diếm gia thế, thế nhưng lại có một thân võ nghệ cao cường, hơn nữa bình thường lại không qua lại với bọn họ, không cùng loại người giống bọn họ, muốn hoàn toàn dung nhập vào bọn họ đã là khó lắm rồi, cho nên ta chỉ có thể thể hiện ra bên ngoài cùng bọn họ làm bằng hữu tốt, vậy mà ngươi không biết làm theo gì cả, khó trách bọn họ nhìn ngươi chướng mắt, ở mọi nơi gây phiền toái cho ngươi."

"Thế nhưng ta không ngờ bọn họ một tay che trời như vậy!" Cao Càng Tề vẫn bất bình, gương mặt đôn hậu thành thật thường ngày giờ nhìn có chút dữ tợn.

Như Phong vỗ vỗ vai hắn, nói: "Ngươi đây là binh sĩ cấp thấp nhất, bọn họ là lão binh, đều đã kinh qua thử thách trên chiến trường, có thể sống sót trở về đã không dễ dàng gì rồi. Quân binh đều là kiểu sống thấp tha thấp thỏm, lúc nào cũng phải chuẩn bị tinh thần ra chiến trường, hôm nay cùng mọi người nói nói cười cười, ngày mai có thể đã phơi thây nơi sa trường rồi. Năm này qua tháng nọ, áp lực tinh thần bọn họ phải chịu có thể tượng tượng được. Cho nên tân binh liền trở thành một chổ tốt để bọn họ phát tiết."

Âm thanh thản nhiên thế nhưng lại kể ra một sự thật vô cùng tàn khốc.

"Ngươi tại sao biết những chuyện đó?" Cao Càng Tề phát hiện bản thân chưa từng hiểu rõ Như Phong, Như Phong lúc này như một người xa lạ, lại như một vị trưởng giả.

Như Phong nói sang chuyện khác: "Ngươi có thuốc chữa thương chứ?"

Cao Càng Tề xấu hổ lắc đầu: "Đã hai tháng không thể ra ngoài, thuốc trị thương cũng đã dùng hết, hơn nữa mấy loại thương tích này cũng không thể đến quân y điều trị."

Như Phong gật đầu, lấy ra dược phẩm của bản thân thoa lên mặt Cao Càng Tề, Cao Càng Tề đang cảm thấy ngại ngùng, thế nhưng nhìn đến vẻ mặt nghiêm túc của Như Phong cũng không thể nói ra lời chối từ.

"Người làm sao biết những chuyện đó?" Cao Càng Tề vẫn chưa từ bỏ ý định.

Như Phong hừ một tiếng, nói: "Trên sách viết vậy."

"Tại sao cha ta chưa bao giờ nói với ta những điều này?" Cao Càng Tề thì thào tự hỏi.

"Đó là bởi vì cha ngươi giống gia gia ta, đều bắt đầu từ một quan nhỏ, hơn nữa khi bọn họ vừa bước chân ra thì đã có những người đồng lứa chiếu cố, những chuyện hạ cấp này nọ, bọn họ có lẽ biết, nhưng không quản được, bởi vì cái tệ nạn này xuất hiện ở rất nhiều nơi trong quân đội. Chỉ là không nghĩ tới vận khí hai người chúng ta càng bay càng xa, bay tới nơi này chịu khổ." Như Phong cười hắc hắc.

Cao Càng Tề trợn mắt, không hiểu ý Như Phong.

"Lúc đó ta cũng nghĩ không muốn bị người ta nói dựa vào quan hệ thân thích, cho nên mới muốn bắt đầu từ cấp binh sĩ, sau đó từ từ lên chức, không nghĩ tới, bây giờ……" Cao Càng Tề không dám cười, sợ xé rách vết thương.

Như Phong mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Suy định của ngươi rất tốt."

Cao Càng Tề tự giễu: "Ta bây giờ đã hiểu ngươi tại sao lại muốn giấu diếm thân thủ rồi, có đôi khi mộc tú vu lâm (2) cũng không tốt a, hiện giờ bọn họ chạy tới phá ta."

Như Phong cười: "Ha ha, ta còn chưa biết ngươi có tính hài hước đấy." Như Phong không nói thêm gì, mình sở dĩ không muốn để lộ thân thủ, một là do hiện tại không phải lúc, hai là dù võ nghệ mình cao, có thể đả bại tám người, mười người võ lâm cao thủ, có thể đánh tan một hai trăm binh sĩ thường thường, tám mươi tinh binh, nhưng lại không thể đánh bại thiên quân vạn mã, không thể đánh với một ngàn sĩ binh.

Không cần biết ngươi là tướng quân hay là binh lính, trên chiến trường ngươi chỉ là một hạt cát trần tục, cho dù ngươi ngày thường võ công có bao nhiêu cường hãn, khi tách lẻ cũng sẽ bị người khác giết. Vì vậy các tướng lĩnh mới cần nhiều thân binh vây quanh bảo hộ như thế.

Còn Cao Càng Tề bây giờ tuy võ nghệ cũng cao cường, nhưng cũng chịu không nổi một trăm người thay phiên đánh, những người đó đều bước ra từ chiến trường, cho nên hắn mới có thể bị thương.

Vừa giúp Cao Càng Tề thoa thuốc xong thì đám người đó cũng vừa trở về, Như Phong vội thu dọn mọi thứ, chào hỏi: "Đã về rồi?"

Vị đại hán bị mọi người vây quanh ha ha cười, nói ra văng nước bọt, lớn tiếng nói: "Đúng vậy, tiểu mộc tử (3), ngươi giúp tiểu tử này thoa thuốc?"

Như Phong không kiêu ngạo không siểm nịnh đáp: "Đều là đồng liêu, có thể giúp thì giúp, tất cả mọi người đều hữu duyên."

Đại hán kia bước tới, chụp lấy bả vai đơn bạc của Như Phong, người nọ thân cao chừng hai thước, Như Phong mới một thước bảy, vì vậy hai người cao thấp rõ rệt, Như Phong so ra lại gầy nhỏ đáng thương.

Thân thể Như Phong hơi trầm xuống, tránh được bàn tay to của hắn, rót cho hắn một chén nước, nói: "Đại ca mệt không? Uống chút nước đi."

"Aii, nếu có rượu thì tốt rồi." Đại hán tha thiết nói, thế nhưng tay vẫn nhận chén nước, uống một hơi cạn sạch.

"Ha ha, tiểu mộc tử, tướng tá ngươi thật là bé nhỏ, hơn nữa lại rất đẹp, nếu trên trán ngươi không có một khối sẹo, da tay lại trắng một chút sẽ trở thành một tiểu nương tử xinh đẹp rồi." Vừa nói vừa ha ha cười.

Như Phong âm thầm trợn mắt, không nói gì hết, chỉ vội vàng đi làm chuyện của mình.

Đại hán nọ cũng không so đo hành động của Như Phong, trải qua nhiều ngày ở chung, địa vị của Như Phong trong doanh trướng rất vi diệu, các tân binh tổng cộng có bảy người, Cao Càng Tề là người bị ức hiếp nhiều nhất, mấy người khác ít nhiều gì cũng đã bị hiếp đáp qua, bây giờ lực chú ý tới bọn họ cũng đã vơi đi dần, còn có một hai người đã trở thành tiểu đệ của vị đại hán trước mắt, trước trước sau sau, không ngừng vuốt mông ngựa (4).

Như Phong ngay từ đầu đã nhìn rõ địa vị của vị đại hán trước mắt trong doanh trại này, cho nên bắt đầu không dấu vết lấy lòng người ta, "vô tình" tiết lộ quân y Túy Nguyệt là muội muội của mình, sau đó thuận tiện đem một ít thuốc trị thương đưa cho "đại ca", kết quả cũng không biết như thế nào, nhưng mà Như Phong ở chỗ này cũng rất an toàn, ngược lại được bọn họ chiếu cố, Như Phong cũng không có khom lưng khụy gối khúm na khúm núm, chuyện gì nên làm thì làm, chẳng hạn như hôm nay giúp Cao Càng Tề bôi dược vậy.

Đại hán nọ cũng không phải ngu ngốc, mặc dù hiện tại Như Phong lấy lòng mình, nhưng hắn cũng nhìn ra được chỗ bất đồng của Như Phong, hơn nữa ánh mắt y mặc dù trong suốt, khuôn mặt tựa như trẻ con, nhưng mỗi khi tức giận, trên người sẽ toát ra một loại khí thế bức người, vì thế xác định y không phải là người bình thường, không chừng chọc phải sẽ mang phiền toái, hơn nữa võ nghệ y cũng bình bình, thái độ lại khiêm tốn, không có thân thủ và cao ngạo như tiểu tử Cao Càng Tề kia, cho nên mình cũng không có ý định day vào, sống nhiều năm như vậy, mắt nhìn người vẫn có điểm chuẩn xác.

Đáng tiếc, hắn không biết, hắn nhìn lầm Cao Càng Tề rồi.

Cuộc sống cứ như vậy trôi qua, khi Như Phong vừa trải qua ba tháng ở đây, không khí trong quân doanh ngày càng khẩn trương, Như Phong nghe nói sắp xảy ra chiến tranh rồi, nơi biên cảnh, Xuân Đằng quốc đã bắt đầu rục rịch không yên, thường phái thám tử trà trộn vào vừa dò xét quân tình vừa không ngừng gây rối, cho nên hiện giờ nguyên soái và các vị tướng quân đang thương lượng đại kế, xem có nên xuất binh hay không, nghe nói, triều đình vốn không có ý định nghị hòa, rất nhiều người cũng ủng hộ tác chiến.

Như Phong thở dài, chiến tranh đã cận kề rồi.

Nghĩ đến Xuân Đằng quốc, Như Phong liền nhớ tới Vân Thiên Trạch, nhớ tới ánh mắt cuối cùng khi ấy, vẻ mặt hoảng sợ của hắn…vì vậy không nhịn được mà thở dài, cuộc sống ở học viện tốt đẹp là thế, thật sự là

một đi không trở lại, Vân Thiên Trạch đi rồi, sau này không biết có thể gặp lại hay không, cho dù gặp lại thì sao, cũng còn gì để nói với nhau đâu, hoặc là mỗi người giữ lập trường riêng sau đó vung kiếm tương tàn.

Còn bản thân mình, cũng đã bước vào một giai đoạn khác của đời người rồi.

Đúng vậy, mỗi người đều có trách nhiệm của riêng mình, chiến trường…có phải là nơi chôn thân cuối cùng của mình hay không?

Đầu Như Phong ấn sâu vào chăn mềm, rẫu rĩ nghĩ ngợi, đối với một hồi tư sát sắp đến, cảm giác trong lòng không rõ là gì.

— hết chương 90———

(1) Tiểu bất nhẫn, tắc loạn đại mưu: Việc nhỏ mà không nhẫn nhịn được, thì việc lớn ắt sẽ hỏng. (là câu nói của Không Tử nga~)

(2) Mộc tú vu lâm: câu này xuất phát từ câu "mộc tú vu lâm phong tất tồi chi" có nghĩa là cây cao to trong rừng sẽ bị gió quật ngã, hàm ý người ưu tú, nổi bật sẽ bị những người khác dèm pha, gây hấn, đố kỵ.

(3) mộc tử = người hiền lành chất phát, tiểu mộc tử có thể nói là cậu nhóc thiện lương (?)

(4) vuốt mông ngựa: nịnh nọt.

90. Q.2 - Chương 90: Giết Địch

Edit: Cẩn

Beta: Lan Hương

Bây giờ thì Như Phong đã sâu sắc cảm nhận được sự bất lợi của một sĩ binh bình thường, bởi vì ngươi sẽ không biết phải làm gì, không biết đang đi đâu, sẽ cùng ai đánh nhau, ngươi chỉ có thể làm theo những gì cấp trên ra lệnh.

Hôm đó trời còn chưa sáng, Như Phong đã bị gọi rời giường, đầu óc hỗn hỗn độn độn đi theo sau người khác, tướng sĩ toàn doanh trướng tập họp lại rồi xuất phát, tịch túc (1) mà đi, sau khi băng qua vài ngọn núi, đến lúc ánh bình minh buông xuống thì đã đến một khe núi ẩn khuất trong rừng rậm.

Không biết qua bao lâu, ở phía đầu sơn đạo xa xa kia bỗng nhiên có đàn chim loạn phóng lên trời, tim Như Phong run lên: địch nhân tới rồi!

Sau đó, tiếng vó ngựa dồn dập nện xuống mặt đất, kinh thiên động địa, bụi mù cuồn cuộn, cung nỏ đao kiếm dưới ánh mặt trời lóe lên những tia sáng lạnh, đoàn binh có đến mấy vạn binh mã.

Đợi đến khi mấy vạn quân địch toàn bộ tiến vào khe núi, Như Phong nghe một tiếng hét lớn: "Lên!"

Trong khoảnh khắc, tiếng trống như sấm, đinh tai nhức óc, tên bay vùn vụt thoáng chốc ngập trời, một trận mưa tên lướt qua, địch nhân tuy luống cuống thế nhưng đội hình lại không quá rối loạn, quả nhiên là tinh binh được huấn luyện kĩ càng.

Trận mưa tên vừa dứt chính là lúc bọn Như Phong lên đài, giơ cao đại đao hoặc trường kiếm trong tay, thấy địch liền sát, trong tay Như Phong chỉ là một thanh kiếm bình thường, ở trong trận chiến hết vung lên cao rồi hạ xuống thấp. So với Cao Càng Tề đang anh dũng giết địch, Như Phong chỉ có thể xem như là đang tự bảo vệ mình, lâu lâu mới giúp đỡ những sĩ binh bên cạnh mà thôi.

Như Phong nhìn gương mặt non trẻ kia, trong một thoáng… căn bản là không thể nào ra tay tàn nhẫn được, dù sao mình cũng chỉ tự vệ, đâm đối phương bị thương là được rồi! Như Phong lúc này tựa như một đứa trẻ ngây thơ không hiểu chuyện…

Trận phục kích này vô cùng kịch liệt, trước giờ Như Phong chưa từng thấy nhiều máu như vậy, nàng trông thấy những binh sĩ thường ngày cười cười nói nói hiện giờ lộ ra vẻ mặt méo mó lạnh lẽo, vũ khí trong tay

không ngừng huy động, giết người trong nháy mắt, máu tươi phun trào, người không ngừng ngã xuống, số lượng người sống từ từ giảm bớt.

Nghiêng người một cái, trường kiếm trong tay đâm tới ngăn chặn một đao chí mạng, tên lính được Như Phong cứu căn bản không có thời gian liếc nhìn Như Phong một cái, khua đại đao trong tay, lần nữa xông lên chiến đấu.

Ba tên địch nhân vọt tới vung đao bổ vào Như Phong, Như Phong né trái tránh phải, huy động trường kiếm, trong chớp mắt, một cỗ máu tươi ấm nóng phun lên mặt, ở đầu mũi kiếm, một gã binh lính chừng mười lăm lười sáu tuổi trừng to đôi mắt vô hồn nhìn Như Phong, trong ánh mắt tràn đầy khiếp sợ.

Đầu của gã chỉ còn phân nửa dính vào cổ, nửa còn lại lơ lửng giữa không trung, tròng mắt lòi ra, chòng chọc nhìn Như Phong, máu tươi phun trào như suối, bắn tung tóe vào mặt Như Phong.

Như Phong ngây ngốc, cự ly gần như vậy, hình ảnh máu me rõ ràng như vậy, làm cho đầu nàng đau như muốn nứt ra, tâm thần hoảng hốt cực độ.

"Keng" một tiếng, tiếng kim loại va chạm vào nhau truyền đến, thanh âm ai đó nghe thật quen tai đang rống to: "Tiểu tử, ngươi còn đứng đó làm gì? Muốn chết hả?"

Như Phong nghe tiếng nói nhìn qua, là gương mặt của Mã Thanh Thu, cả người hắn nhiễm đầy máu tươi, thay Như Phong cản một tên địch đánh lén, giờ phút này đây, hắn hung hăng nhìn chằm chằm vào Như Phong: "Ngươi còn ngẩn người lần nữa thì hôm nay đừng mong toàn thây mà trở về!"

Như Phong phục hồi tinh thần lại, nhìn gã binh sĩ kia ngã trên mặt đất, đôi mắt như cũ mở to, đầu vẫn treo lơ lửng. Nhưng thanh âm của Mã Thanh Thu cũng thật long trời lở đất, từng lời nói ra đều kinh người!

Đúng vậy, nếu mình không đánh trả, có lẽ sau này sẽ không còn gặp lại người thân, sẽ không còn gặp lại hai huynh đệ Dục Tước… sẽ không còn gặp lại Mộc Vấn Trần…

Nghĩ đến đây, Như Phong toàn thân chấn động, hét lớn một tiếng, chính thức gia nhập chiến cuộc!

Trường kiếm lay động, phía trước tiến đánh, phía sau đột kích, thân hình nàng linh hoạt, mọi việc đều thuận lợi suôn sẻ, thông thường đều là một kiếm đoạt mạng, thường binh (2) trước mặt nàng giống như không hề có năng lực phản kháng.

Trong khe núi quanh quẩn khí tức tử vong cùng tuyệt vọng, tiếng chém giết không ngừng nghỉ, thái dương đã sớm mọc từ lâu, ánh mặt trời vẫn như cũ sáng lạng, thanh sơn vẫn như cũ xanh ngát, chỉ có dòng suối nhỏ dưới chân núi đã nhuộm hồng, mặt nước tựa hồ như đang sôi lên sùng sục. Thi thể dần dần chất thành đống, song phương không ai nhường ai, tầng tầng ẩu đả.

Như Phong thi triển phương thức giết người được học từ nhỏ, thủ pháp nhanh nhẹn dứt khoát, dũng mãnh giết địch, gương mặt lộ ra nét lãnh túc (3), nơi nàng đi qua xác địch xắp thành lớp, dần dần, không biết từ lúc nào, người đứng cạnh Như Phong ngày càng nhiều, sau khi Như Phong chú ý tới điểm này liền tiếp tục ở trong trận địa tiền hô hậu ủng (4), những người đó cũng nghe theo sự chỉ huy của Như Phong, cho nên đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, tựa như cơn lốc dữ xoáy vào trong mấy vạn quân địch, lốc xoáy đến đâu huyết tinh đến đấy.

Không lâu sau, quân địch thổi lên kèn lệnh, địch quân dần dần trật tự rút lui, song mấy ngàn binh mã ở phía sau cũng đồng thời xuyên qua tiến lên, che lại quân chủ lực đằng sau, hỏa tiễn hướng vào những nơi đông quân mà phóng. Hai quân hai phía phân biệt rõ ràng, trong nháy mắt đã có rất nhiều người ngã xuống, thật nhiều binh lính bốc cháy, lăn lộn kêu rên.

Như Phong cùng bọn lính né tránh hỏa tiễn, lúc này, binh lính phe Như Phong cũng bắt đầu dàn trận rồi bắn tên qua phía đối phương. Nhưng, quá rõ ràng, đối phương do có chuẩn bị mà đến, tiễn bắn ra đều là hỏa tiễn, lực sát thương của nó mạnh hơn nhiều so với những mũi tên thường.

Như Phong nhìn thấy những sĩ binh chết cháy vô cùng thê thảm, nhẫn không được nữa rồi, hét lớn một tiếng, đoạt lấy con ngựa bên cạnh, cướp cung tên từ tay người chết, thúc ngựa phi nhanh, xông thẳng vào trận địa, tay kéo trường cung, mười mấy mũi trường tiễn như sao băng vùn vụt lướt đi, không trật một phát, mỗi mũi tên bắn chết một gã hỏa tiễn thủ bên địch, đồng thời, thân hình nàng lúc cúi thấp lúc vọt

lên cao né tránh hỏa tiễn, cho đến khi áp sát trận địa bên địch, tay phải rút xuống đai lưng, truyền khí vào mũi kiếm, vung tay quét ngang một phát, dàn hỏa tiễn thủ bên địch trong chớp mắt chẳng còn một ai. Địch nhân kinh hồn bạt vía, cơn mưa hỏa tiễn bỗng chốc ngừng rơi. Như Phong không ngừng cố gắng, bảo kiếm trong tay lấp lánh ánh cầu vồng sắc bạc, máu tươi từng giọt từ trên thân kiếm rỏ xuống, kiếm khí lạnh lẽo, cước bộ những tên địch nhân đứng đầu hàng bắt đầu rối loạn.

Những người theo sau Như Phong cũng không phải kẻ ngu đần, ngay lập tức xông lên, song phương lần nữa hỗn chiến. Như Phong thừa dịp thở ra một hơi, nhưng cũng bởi vì chuyện vừa rồi mà bị đông đảo địch nhân vây lấy công kích.

Chiêu vừa rồi phải sử dụng khá nhiều chân khí, giờ Như Phong cảm thấy có phần mệt mỏi, thế nhưng tình huống trước mắt không cho phép nàng thả lỏng, chỉ có thể xuất ra Úy Trì kiếm pháp được gia gia dạy, kiếm kiếm chí mạng, hiếm khi thất bại.

Bên phe địch, cưỡi trên một con ngựa cao to, Lợi Mính tướng quân chăm chăm nhìn Như Phong, chỉ là một tên binh lính bình thường thế nhưng lại có bản lĩnh như thế! Vừa nghĩ đến đó trong mắt liền hiện lên một tia tán thưởng, nhưng rất nhanh lụi tàn, thay vào đó là một mảnh lạnh lẽo u ám.

Vì vậy, đưa tay tiếp nhận trường cung, kéo cung lắp tiễn, nhắm vào mục tiêu, sưuu một tiếng, tiễn xé gió lao đi.

Nhìn thấy mũi tên bay thẳng về hướng mục tiêu, khóe miệng Lợi Mính cong lên tạo ra một mạt tươi cười. Chính lúc này, một mũi tên khác không biết từ đâu bay tới, vừa khéo đụng vào mũi tên của Lợi Mính, sau đó rơi xuống.

"Nguyên soái tới rồi!" Một tiếng reo hò vang lên làm cho toàn bộ binh sĩ Tử La quốc chấn động tinh thần, giết địch càng dũng mãnh, viện quân cuối cùng cũng tới rồi…

Lợi Mính nhìn vị đối thủ hai mươi năm của mình, vốn đã là một lão già sáu mươi nhưng tinh thần vẫn khỏe mạnh, thể lực vẫn dồi dào, nhìn chỗ nào cũng không giống một người già cả. Lúc này, dưới ngọn cờ Tử La, trên người hắn khoác chiến bào, thân hình cao lớn nghiêm chỉnh ngồi trên lưng ngựa, trong tay cũng cầm trường cung, mặt trầm như nước, ánh mắt lạnh thấu xương, lặng im nhìn chằm chằm vào Lợi Mính, thỉnh thoảng lại đảo mắt quan sát Như Phong đang hăng hái chiến đấu ngoài kia.

Lợi Mính cười lạnh một tiếng, buông xuống cung tên, rút ra thanh đại đao của mình, lớn tiếng la to: "Giết cho ta!"

Tiếng hò hét vang trời, máu từ từ quyện thành sông…

Như Phong biết gia gia đã tới rồi, thế nhưng lại tìm không ra một kẽ hở nào để nhìn ông một chút, hơn nữa thân thể cũng dần dần mệt mỏi, vì vậy quyết định cố gắng lần nữa, hét lên một tiếng, bảo kiếm nắm chặt trong tay, tựa như đang nhảy múa, thân thể xoay tròn một vòng, không nói trước lời nào mà cướp toàn bộ sinh mệnh của địch binh vây quanh. [sau này muốn giết người phải báo trước một tiếng "ta sắp giết mi" nha]

Như Phong thở ra một hơi, thân hình chuyển động, tránh trái trốn phải rồi từ từ biến mất vào trong đám đông, bên người nàng tụ tập một đống sĩ binh, mọi người dựa vào nhau thở dốc một hồi. Như Phong đảo nhanh hai mắt tìm kiếm, thấy được gia gia đang nghiêm túc chỉ huy tác chiến, không nhịn được thở dài, đây là lần đầu tiên mình cùng gia gia xông pha chiến trường nha.

Cũng vào lúc ấy, tên lính bên cạnh bỗng hét lên: "Mã Đô úy, nguy hiểm!"

Như Phong giương mắt nhìn lên, đối diện bọn họ, Mã Thanh Thu cùng thân binh của hắn đang bị hơn một ngàn địch nhân vây khốn, tình thế nguy cấp, mà viện quân gia gia mang đến lại đang cùng quân chủ lực tác chiến ở bên kia, trước mắt không có cách nào chạy sang viện trợ.

Như Phong quan sát một chút, bên cạnh đều là những binh sĩ đã suy yếu cả rồi, người nào cũng thở hỗn hà hỗn hển, tạm thời không có địch nhân nào lao đến gây phiền toái, cho nên có thể tạm nghỉ một chút, dù sao thì viện quân cũng đã đến.

Như Phong trong lòng lo lắng, Mã Thanh Thu mặc dù có ác ý chèn ép mình, nhưng dù sao thì vừa rồi hắn cũng đã cứu mình một mạng, nếu không bây giờ mình cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa, nghĩ tới đây, giờ lại nhìn thấy hắn đang lâm vào thời khắc sinh tử tồn vong liền xoạt một tiếng đứng dậy.

Nàng cầm trường kiếm trong tay, quay đầu nhìn lại hơn trăm tàn binh phía sau, những người này có thể cứu Mã Thanh Thu sao?

Thân binh bên người Mã Thanh Thu lần lượt ngã xuống, Như Phong siết chặt tay, trong đầu nóng cả lên, một đường tả xung hữu đột, xông thẳng tới trước ngựa của Úy Trì Hòe Dương, sau khi thân binh bên cạnh Úy Trì Hòe Dương hét lên một tiếng thì nàng liền quỳ xuống một gối, cúi đầu lớn tiếng nói: "Nguyên soái, khẩn xin ngài phái binh viện trợ Mã Đô úy!"

Úy Trì Hòe Dương sửng sốt, nhìn chăm chú vào người quỳ trước ngựa, lạnh lùng nói: "Ngươi chỉ là một tên binh lính bình thường, chuyện điều binh há có thể để cho ngươi làm chủ?!"

Như Phong ngẩng đầu lên, gấp gáp nói: "Nhưng nếu không phái binh cứu viện, hắn có thể sẽ vong mạng."

Úy Trì Hòe Dương không nhìn Như Phong nữa, chỉ đưa mắt nhìn về phía chiến trường, âm thanh lạnh lùng vang lên: "Không nên nhiều lời, binh mã phía sau ta còn có nhiệm vụ khác."

Trong lòng Như Phong phẫn nộ, nỗi thất vọng ùa đến, miệng mấp máy không nói nên lời, nàng đột nhiên đứng dậy, một luồng máu nóng xông thẳng lên đại não, cảm giác như toàn thân đều bùng cháy, đây chính là gia gia của mình sao?

Như Phong khẽ cắn môi, xoay người sang hướng khác, ngẩng cao đầu quát: "Vậy ta đi một mình!" Thanh âm tràn đầy khí phách, thân hình gầy yếu, cô độc đứng trong gió cát thế nhưng lại uy phong lẫm lẫm, ngạo cốt tranh tranh (5), ánh mắt trong trẻo sáng ngời, âm vang tiếng quát lại hữu lực, lập tức liền có một đám người đứng lên tụ tập phía sau nàng.

Như Phong nhìn qua Úy Trì Hòe Dương, thân hình bỗng nhoáng lên một cái, hàn quang chợt lóe, một gã tinh binh cạnh Úy Trì Hòe Dương đã bị Như Phong kéo xuống ngựa, tay phải Như Phong cấp bách lục xét, vớ lấy trường mâu rơi trên mặt đất của tên binh sĩ nọ, giẫm chân phải hất người lên lưng ngựa, ở trên không trung vẽ ra một dáng xoay người xinh đẹp, hét lên một tiếng, quất ngựa truy phong, sát nhập chiến trường.

Như Phong trái đâm phải tránh, xuất ra toàn bộ võ công của bản thân, một đường đánh quân địch tơi bời, địch nhân bên người đều đã ngã xuống, không lâu sau đã vọt tới trung tâm trận địch. Úy Trì Hòe Dương trợn tròn hai mắt, dữ tợn nhìn theo bóng dáng của Như Phong, nói: "Tiểu tử này, ta không đánh chết hắn thì không mang họ Úy Trì!"

Phúc thúc bên cạnh cũng mặc khôi giáp, nhất thời lỡ lời kêu: "Lão gia!" Đó là tiểu thiếu gia nha!

Hắn khẽ cắn môi, hơi hơi nghiêng đầu, nói với người phía sau: "Chung Anh, ngươi mang theo vài người chạy đi tiếp ứng, cứu hắn trở về!"

Chung Anh mặc dù không biết tại sao Nguyên soái muốn cứu tên tiểu tử kia, tuy nhiên vẫn phải lên tiếng đáp ứng, sau đó lập tức phóng ngựa bước ra khỏi hàng ngũ, mang theo hơn trăm người chạy vào trong chiến trường.

Như Phong tay cầm trường mâu, trên người lại có bảo y hộ thân, toàn thân nhiệt huyết sôi trào, cảm thấy khí lực của bản thân căng đầy trong lòng ngực, phía sau nàng lại có một ít binh lính chạy theo kịp, cho nên quân địch nhất thời không dám đến gần, nàng chạy đến đâu chúng dạt ra đến đấy, khiến ấy chục người này mở được một đường máu, thẳng tiến đến cạnh Mã Thanh Thu.

Khôi giáp trên người Mã Thanh Thu lúc này đã nhuộm đỏ, mồ hôi ướt đẫm chiến y, hắn đang ai thán tình thế "trời muốn diệt ta" thì nghe được tiếng hét: "Mã Đô úy!" Hắn ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy Như Phong phi thân xuống ngựa, trường mâu trong tay không biết từ lúc nào đã đổi thành bảo kiếm, xoay người một vòng, giết chết toàn bộ quân địch xung quanh. Bây giờ đối với Như Phong mà nói, giết người đã là chuyện không đáng sợ, cứ coi chúng như đậu hủ mà chém, không có cảm giác gì.

Như Phong quát lớn một tiếng, bảo kiếm trong tay uy nghiêm đến đáng sợ, kiếm khí lạnh hơn hàn băng.

Đám người Mã Thanh Thu lúc này thấy có trợ lực, tinh thần phấn chấn, giết người càng dũng mãnh, ở phương diện này thì bọn họ thật giống Như Phong.

Như Phong nhìn thấy địch lao đến dường như ngày càng nhiều, trong lòng lo lắng liền nghĩ cách giúp Mã Thanh Thu an toàn rời đi, nàng khụy người, hai tay cố sức kéo Mã Thanh Thu sau đó tung người hất hắn ra phía sau, thân thể Mã Thanh Thu bay về hướng khu vực an toàn. Như Phong nhìn thấy ở hướng đó đang có người chạy tới. [màn quăng người này..=”=]

Mắt Phúc thúc như muốn lọt ra ngoài, nhìn Như Phong, nói: “Lão gia, hắn… hắn…khí lực thật lớn!”

Úy Trì Hòe Dương gắt gao nhìn Như Phong, sắc mặt nghiêm nghị, thế nhưng trong lòng lại quay cuồng, cuối cùng bắt buộc bản thân mình đem tầm mắt dời sang chỗ khác, nhìn sang một chiến trường khác.

Mã Thanh Thu cũng có khinh công, hơn nữa còn được Chung Anh trợ giúp, sau khi an toàn tiếp đất liền lập tức nói: “Chung Anh, mau đi cứu hắn!” Bản thân hắn cũng cầm thanh đao trong tay xông vào giết địch, lúc này, hơn trăm tàn binh cũng chạy đến giúp một tay.

Như Phong thấy Mã Thanh Thu an toàn ra ngoài cũng an lòng một chút, cái này coi như đã trả hết nợ nhân tình!

Lúc này, địch quân đang bao vây nàng, mặc dù nàng cùng những người còn lại tận lực ngăn cản, thế nhưng thế cô lực cô, không thể nào mở ra vòng vây. Đang lúc mồ hôi đầm đìa, thể lực tiêu hao thì thấy những người vây quanh mình có chút rối loạn, rõ ràng là bị công kích từ phía sau, nàng liền tận dụng thời cơ, tay trái cầm kiếm tay phải cầm đao, đem địch nhân bên cạnh giết không ngừng, hơn nữa chỉ chuyên giết người theo hướng viện quân đi tới.

Người đến mặc dù chỉ hơn trăm người, nhưng đều là tinh binh của Úy Trì Hòe Dương, cho nên hơn một ngàn địch nhân rất nhanh đã bị rối loạn, tạo cơ hội cho bọn Như Phong mở một đường máu.

Như Phong giơ vũ khí trong tay chống đỡ một đao bổ xuống của địch, mũi chân đạp lên không trung, dốc toàn bộ khí lực ra để thi triển khinh công, lướt qua khỏi vòng vây, nhắm về hướng viện binh, thân hình xoay tròn trong không trung, nhẹ nhàng đáp xuống phía sau những người chạy đến.

Người đến đúng là Chung Anh, thấy Như Phong an toàn liền vội vàng ghìm cương quay đầu ngựa chạy về chỗ Úy Trì Hòe Dương.

Úy Trì Hòe Dương nhanh chóng chỉ huy quân đội, song phương giằng co không dứt, cuối cùng đều tự thu binh, kết thúc trận chiến.

* * *

Cuộc chiến lần này vốn là cuộc tập kích của Xuân Đằng quốc, nếu trước đó Tử La quốc không nhận được tình báo phỏng chừng bây giờ đã bị tổn thất nghiêm trọng, cũng sẽ không giống như hiện tại chỉ lưỡng bại câu thương (6).

Đây là trận chiến đầu tiên của tân binh sau ba tháng vào quân ngũ, rốt cuộc Tử La quốc cùng Xuân Đằng quốc cũng chính thức khai chiến, có tân binh bỏ mình, cũng có tân binh lập công.

Dung Ức Ảnh ở kỵ binh doanh, bởi vì anh dũng thiện chiến nên được nâng cấp Phó đô úy, Cao Càng Tề là Đô úy, ngay cả Dương Vĩ và Bạch Nhất Quân cũng được khen ngợi.

Còn Như Phong…Như Phong vốn là người nổi bật nhất, sự dũng mãnh và tài võ nghệ cao cường của nàng đã làm chấn động rất nhiều người, trận đầu của Như Phong có thể nói gọn trong hai từ: kinh diễm!

Có điều phong thưởng cái gì nàng đều không có, ngược lại còn bị phạt.

Lúc này, mặt trời đứng bóng, Như Phong toàn thân nhiễm máu, trên mặt cũng có vết máu loang lỗ, nàng quỳ dưới ánh mặt trời, hai tay bị trói vào một cái cọc phía sau lưng, có hai gã binh lính đứng dưới gốc cây gần đó trông giữ.

Túy Trúc chạy quanh người Như Phong, nhưng cũng không dám mở dây trói thả nàng.

Nguyên soái nói Như Phong dĩ hạ phạm thượng, không tuân theo mệnh lệnh của thượng cấp, nhiễu loạn quân tâm, đem ra ngoài trói lại thị chúng ba ngày, ba ngày sau đi lãnh bốn mươi quân côn.

Như Phong cúi đầu, nàng biết bây giờ có rất nhiều người đang nhìn nàng, tất cả mọi người đều muốn xem trò vui.

Bạch Nhất Quân đi lòng vòng phía sau Như Phong, trào phúng nói: "Ngươi không phải rất có bản lĩnh sao? Bây giờ tại sao lại không phản kháng nữa rồi?"

Cao Càng Tề trừng mắt nhìn Bạch Nhất Quân một cái, nói: "Ngươi bớt nói vài câu đi."

Những người xung quanh cũng trợn mắt nhìn hắn, bây giờ Như Phong đã được rất nhiều người biết đến, bọn sĩ binh cũng kính trọng võ nghệ và thái độ làm người của nàng, cảm thấy nàng lấy đức báo oán, ra tay cứu người luôn luôn đối xử không tốt với nàng là Mã Thanh Thu.

Bạch Nhất Quân bĩu môi không nói nữa.

Như Phong nhắm mắt dưỡng thần, nàng vừa từ chiến trường trở về, thân thể rã rời, trên người còn có vết thương chưa được xử lý, bây giờ lại bị trói trên cọc gỗ, toàn thân trên dưới càng đau đớn mãnh liệt. Mồ hôi mặn chát, khổ không kể siết.

Ôi, gia gia, người thật sự muốn giày vò ta đến chết sao? Như Phong thầm than một tiếng.

Túy Trúc không thèm để ý đến cái gì nữa, nàng bưng tới một chén nước, nói: "Sư huynh, uống đi, dù sao nguyên soái từ đầu đến cuối cũng không có nói ngươi không thể uống nước."

"Đúng vậy đúng vậy." Người bên cạnh phụ họa theo.

Cao Càng Tề lại nói: "Tốt nhất đừng uống, miễn cho Nguyên soái phát hỏa." Cao Càng Tề biết quan hệ giữa Nguyên soái và Như Phong nên cũng không quá lo lắng.

Túy Trúc vừa nghe xong liền dùng đôi mắt hạnh trừng hắn, quát: "Không uống thì không uống, ai thèm chứ!" Nói xong thì đem chén nước hất vào mặt của Như Phong.

Như Phong thầm khen một tiếng hảo sư muội, cổ họng cuối cùng không còn khát nữa, chỉ mong sư muội tạt nhiều một chút mới tốt.

Thế nhưng, vào lúc này, hai gã binh lính nọ chạy đến giải tán mọi người, chỉ để lại một mình Như Phong tiếp tục phơi nắng.

Trong đại trướng, Úy Trì Hòe Dương ngồi ngay ngắn sau một cái bàn dài, vẻ mặt lạnh lùng nhìn người trước mắt đang cầu tình.

"Nguyên soái, tình trạng thân thể của Như Phong bây giờ thật sự không tốt, hắn sẽ chịu không nổi." Phúc thúc giờ đã hơn bốn mươi, lúc không có chiến tranh thì là người gác cổng của Úy Trì phủ, lúc có chiến tranh thì chính là người thân cận của Úy Trì Hòe Dương, giờ phút này hắn nhìn Như Phong chịu khổ, đương nhiên cũng không đành lòng.

Người đến cầu tình thì đương nhiên là Mã Thanh Thu rồi.

Úy Trì Hòe Dương vung tay lên, nói: "Các ngươi không cần nói gì hết! Ta không thể không trừng trị hắn, miễn cho hắn sau này lại làm xằng làm bậy! Các ngươi ai cũng đừng cầu xin cho hắn!"

—hết chương 91———

(1) tịch túc: "tịch" trong "tịch mịch"(?), ở đây nghĩa là yên lặng, "túc" trong "nghiêm túc", cả câu là "lặng im, nghiêm túc mà đi"

(2) thường binh: binh sĩ bình thường, tài cán, võ nghệ cũng bình thường.

(3) lãnh túc: băng lãnh và nghiêm túc

(4) tiền hô hậu ủng: Phía trước hô to, phía sau ủng hộ => Như Phong chỉ huy phía trước, binh sĩ đứng phía sau nhất nhất nghe theo.

(5) Ngạo cốt tranh tranh: kiên cường bất khuất.

(6) Lưỡng bại câu thương: song phương tranh giành, hai bên đều bị tổn thất, không bên nào được lợi.

91. Q.2 - Chương 91: Chuyện Cũ

Edit + Beta : Lan Hương

Sắc mặt Úy Trì Hòe Dương lạnh như băng, khóe miệng khẽ nhếch toát lên vẻ lãnh khốc vô tình, ánh mắt quét qua hai người ở trước mặt, hai người này cũng đã theo ông nhiều năm, đương nhiên hiểu rõ đó là ý gì.

Sau khi Mã Thanh Thu lui ra, Phúc thúc nhịn không được lại nói thêm: "Lão gia, lời tiểu nhân nói khó nghe một chút, năm ấy khi tiểu nhân còn nhỏ, ngài tuổi trẻ chính trực, cũng từng cứu một người, nhưng sau cũng bị lão lão gia trách phạt ngài như vậy."

Úy Trì Hòe Dương cứng người, sắc mặt ngày càng lạnh: "Không sai, sai lầm này ta cũng từng phạm phải, đáng tiếc lúc ấy cha ta bị mọi người cầu xin ngăn cản nên chỉ nhẹ nhàng trách mắng ta vài câu, thế nhưng về sau lại khiến ta phạm phải sai lầm lớn hơn, cho nên bây giờ những lỗi lầm này tuyệt đối không thể để cho Úy Trì Như Phong phạm phải, truyền lệnh xuống, đem hắn phơi nắng hết ba ngày, sau đó phạt đánh bốn mươi gậy!"

Phúc thúc cứng đờ, nhưng lại không để ý tới sắc mặt lạnh của Úy Trì Hòe Dương mà nói tiếp: "Lão gia, tiểu thiếu gia sẽ không chịu nổi đâu, hiện giờ trên người hắn còn đang bị thương, ba ngày sau có thể ngài chỉ còn nhìn thấy thi thể của hắn thôi." Úy Trì Hòe Dương không nói lời nào nữa, Phúc thúc liền nhẹ nhàng lui xuống.

Không lâu sau thì các vị tướng quân cầu kiến.

Sau khi yên vị, mọi người lần lượt phân tích cái lợi và hại của trận chiến vừa rồi, cuối cùng phó nguyên soái Cao Uy hỏi thăm: "Đại soái, hôm nay ngài lại phạt cái tên tiểu tử kia như vậy, hạ nhân cho rằng nên bỏ qua cho hắn, hắn ta đúng là một người tài giỏi."

"Đúng vậy, biểu hiện của các tân binh lần này cũng không tệ, có mấy người nổi bậc, hắn chính là một trong số đó." Có người nói bổ sung.

Lời này vừa nói ra, các vị tướng quân cũng bàn luận thêm vào, có người thì cầu xin bỏ qua, có người thì đồng tình với việc xử phạt.

"Đừng nói cái gì nữa, ta đã định việc này rồi." Úy Trì Hòe Dương vung tay lên cùng giọng điệu kiên quyết.

Mọi người cũng biết Úy Trì quân lệnh cực nghiêm, nếu muốn cầu xin, hầu như là chuyện không có khả năng, vì vậy cũng không hy vọng gì, chỉ mong tên tiểu tử kia có thể gắng gượng chịu đựng là tốt rồi.

***

Thời gian này nếu không khác thời hiện đại thì bây giờ đã là ba giờ chiều, Như Phong thở dài một hơi, miễn là qua được giữa trưa nắng chói chang là dễ chịu đôi chút rồi.

Nàng muốn nhắm mắt lại để nghỉ ngơi địa, nhưng cái nóng rực của mặt trời làm cho nàng mồ hôi đầm đìa, giọt mồ hôi nhỏ vào miệng vết thương làm đau đớn vô cùng, thế nhưng may mắn cho nàng là chiến y trên người nàng không bị chém rách nên không có người phát hiện ra nàng là thân nữ nhi. [haiz, tội nghiệp Như Phong quá, hu hu]

Bây giờ thể lực của nàng bị tiêu hao, cả người khó chịu vô cùng. Như Phong than khóc suy tưởng bây giờ mà có một ao nước mát trong thì nàng lập tức nhảy vào tắm rửa sạch sẽ, hoặc là có một cây kem hoặc một ly kem cũng tốt nữa, đương nhiên, chuyện sau chỉ là chuyện tưởng tượng, còn chuyện trước thì còn có thể xảy ra.

Đang lúc đầu choáng váng mắt hoa thì có người đi tới, bởi vì tò mò xem coi còn có người nào đến nên Như Phong ngẩng đầu lên một chút thì nhìn thấy Dung Ức Ảnh, hắn mặc quân phục bình thường, nhưng ở tay và chân đều có vải băng vết thương.

"Ngươi bị thương?" Như Phong liếm liếm môi đang khô khốc, cố hết sức mà nói, thanh âm khàn khàn.

Dung Ức Ảnh gật đầu, chậm rãi, khập khiễng mà đi tới bên cạnh Như Phong.

Như Phong muốn cười nhưng cười không ra tiếng, chỉ có thể nhếch đôi môi khô khốc tượng trưng, nói: "Cám ơn ngươi giúp ta che ánh mặt trời, ta bây giờ khỏe một chút rồi, ngươi bị thương nên trở về đi, không cần đến xem ta đâu, ta bây giờ rất nhếch nhác." Mệt mỏi nói một hơi dài.

Dung Ức Ảnh vẫn giữ phong cách bình thường của hắn, không thèm để ý tới Như Phong nói.

Như Phong trong lòng cảm động, người trước mắt này đến đây là vì mình.

"Được rồi, chúc mừng ngươi thăng quan rồi." Như Phong lại nói.

Rốt cuộc thì Dung Ức Ảnh cũng mở miệng, hắn nói: "Ngươi cũng thành ra như vậy rồi, có thể không ồn ào như vậy nữa được hay không?"

Như Phong cứng người, không nói gì nữa…

Một lát sau, Như Phong lại không chịu nổi nữa, nàng nói: "Bây giờ chỉ có mình ngươi đến, lúc này chỉ có mình ngươi, hai tên lính kia cũng không đuổi ngươi đi, nhưng mà sao ngươi không cầm theo chút nước nào đến đây cho ta?"

"Ta tin rằng, ngươi nói như thế nãy giờ đã làm mất hết một chén nước rồi." Dung Ức Ảnh mặt lạnh như băng mà nói.

Như Phong nhắm nghiền hai mắt lại, mặt tái đi một chút, ta không thèm để ý nữa!

"Ngươi có ngửi được mùi thơm của thịt nướng hay không?" Một lúc lâu, Như Phong đột nhiên hỏi.

"Ta chỉ ngửi được mùi hôi thối trên người của ngươi!" Dung Ức Ảnh không chút khách khí mà nói. [haiz, bạn Ảnh này thiệt là thú vị]

"Tiểu Ảnh, ngươi nói chuyện thật là độc địa." Như Phong giọng điệu đầy ai oán, nói tiếp: "Ta cảm giác rằng thịt của ta đã bị nướng khét rồi, ngươi nên đi về nhanh đi, bây giờ ngươi còn đang bị thương nữa."

Dung Ức Ảnh vẫn như trước không nhúc nhích, cứ như vậy mà đứng một canh giờ cho đến lúc ánh mặt trời dịu đi thì lúc này mới rời đi. [ôi, tiểu Ảnh đáng yêu]

Như Phong nhìn dáng hắn khập khiễng đi, hốc mắt đã có chút ươn ướt. Có phải những người lãnh đạm ngày thường, nhưng thật ra ở thời điểm mấu chốt đều có hành động nhiệt tình như vậy hay không? Như Phong nhớ tới Mộc Vấn Trần, hắn đối xử với mình cũng tốt lắm, mặc dù nói chuyện khô khan, là người lãnh đạm, nhưng gần đây lại đối xử với mình ấm như gió xuân, cho dù bình thường mình là người hồ đồ, rồi còn có Dục Tước và Dục Tuyên nữa, cũng đối xử với mình rất tốt…

Như Phong suy nghĩ từng chuyện của mình trong mười bảy năm qua, cuối cùng rút ra kết luận là tất cả mọi người đều đối tốt với mình, nhưng gia gia lại là một người lãnh khốc vô tình.

Màn đêm phủ xuống, sau khi Như Phong ngất đi thì được chuyển sang một gian lều tương đối sạch sẽ. Ở nơi này, có Túy Nguyệt và Túy Trúc chờ sẵn.

Như Phong cố hết sức mà tỏ vẻ mỉm cười, nói: "Các ngươi tới rồi."

Hai mắt Túy Nguyệt đã đỏ lên, cùng lúc Túy Trúc nhanh tay lẹ chân đưa Như Phong đặt lên giường, sau đó Túy Nguyệt nói: "Ngươi nhanh đem một ít nước nóng tới, thức ăn nữa, nhớ kỹ phải cẩn thận một chút, đừng để người khác nhìn thấy, còn nữa, lúc vào nhớ gõ cửa, để tránh nhìn cảnh không nên nhìn."

Túy Trúc hờn dỗi liếc mắt nhìn Túy Nguyệt một cái: "Cảnh gì mà không nên xem chứ?"

Túy Nguyệt trừng mắt nhìn lại nàng: "Nhanh đi mà."

Túy Trúc nhìn bộ dạng Như Phong lúc này cũng đành vội vàng rời đi.

Như Phong cầm tay Túy Nguyệt, nói: "Cẩn thận một chút."

Túy Nguyệt hiểu ý: "Biết rồi, sư huynh, ta sẽ cẩn thận mà."

Vì vậy cởi khôi giáp trên người Như Phong ra, trước tiên cho Như Phong uống một ít nước, sau đó cho nàng uống một viên dược hoàn.

Túy Nguyệt ngửi mùi máu trên người Như Phong, nhìn môi Như Phong khô khốc cùng khuôn mặt đen không có chút máu, nói: "Sư huynh, gia gia huynh thật là nhẫn tâm, nếu không phải chúng ta khẩn thiết van xin thì huynh bây giờ còn đang quỳ gối ngoài sân đó."

Nhìn lại vết sưng đỏ ở đầu gối, nhíu mày suy nghĩ.

Như Phong uống nước xong, thân thể liền thư thái một ít, nói: "Cũng là do ta không đúng, gia gia muốn phục chúng thì tất nhiên phải phạt ta. Tuy nhiên, hắc hắc, Túy Nguyệt, lúc ta vừa bị lôi ra sân huấn luyện, vì không để bản thân ngã xuống liền đem nội lực luyện lại, hôm nay sử dụng chân khí quá nhiều, thân thể không thoải mái, bây giờ tốt hơn nhiều, hơn nữa ta cảm thấy nội lực của ta lại cao hơn một tầng rồi, có lẽ đây là nhân họa đắc phúc rồi."

Túy Nguyệt không nói gì, không ngờ sư huynh tới lúc này còn nghĩ đến chuyện luyện công.

"Sư huynh, ta chỉ cầu mong cho huynh bình an." Lên tiếng gọi sư huynh xong, Túy Nguyệt mới cúi đầu mà nói.

Như Phong im lặng, nàng biết mình đã làm cho bọn họ lo lắng.

Túy Trúc rất nhanh sau cũng trở về, còn cầm theo rất nhiều đồ nữa, sau đó liền yên lặng mà lui xuống, thân thể của sư huynh luôn luôn không cho người khác nhìn, trừ phi là đại phu Túy Nguyệt, aiz, phải chi lúc đầu mình cũng theo học y thuật thì tốt rồi.

Đem cây nến lại gần một chút, nhanh chóng cởi bỏ y phục của Như Phong ra hết, sau đó dùng khăn lau không ngừng. Bởi vì gần đây Như Phong thường xuyên bị thương, cho nên Như Phong cũng không ngại để cho Túy Nguyệt chứng kiến cảnh mình khỏa thân.

Túy Nguyệt lau sạch thân thể cho Như Phong, lau đến miệng vết thương lại càng đặc biệt cẩn thận, nàng nhìn bộ ngực của Như Phong rồi nhẹ giọng cười nói: "Sư huynh, ha ha, vóc người của huynh cũng không tệ đâu."

Như Phong trừng mắt nhìn nàng rồi liếc nhìn ngoài cửa, Túy Nguyệt hiểu ý biết Túy Trúc hiên tại đang ở bên ngoài, hơn nữa võ công của Túy Trúc cũng không kém, nếu bị nàng nghe trộm được thì sẽ không tốt , không phải Như Phong không muốn cho Túy Trúc biết rõ thân phận của mình nhưng Túy Trúc thật sự là người có tính ngay thẳng, có chuyện gì cũng đều nói ra hết, bởi vậy để ngừa vạn nhất, Túy Nguyệt và Như Phong không tiết lộ cho nàng.

Sau khi rửa sạch vết thương rồi bôi thuốc trị thương tốt nhất, Như Phong liền mặc vào một kiện y phục sạch sẽ, đeo một trái cổ giả khác do Túy Nguyệt đưa cho, mới vừa rồi thì Như Phong mới biết được là trái cổ giả của nàng không biết đã rớt từ khi nào, may mắn là đa phần thời gian hôm nay nàng đều cúi đầu nên chắc là không ai nhìn thấy, bằng không đã gây ra chuyện sóng to gió lớn rồi.

"Để muội bôi thuốc cho huynh." Túy Nguyệt vừa nói liền giúp Như Phong bôi một lớp thuốc lên phần da lộ ra bên ngoài, mới vừa bôi lên không lâu thì Như Phong liền trở thành tên tiểu tử mặt đen thui.

Sau khi xong xui hết mọi chuyện thì Như Phong mới dùng cơm, nhìn thức ăn ở đây thì nàng biết là do Nam Sơn làm cho nàng, vì hắn mới biết khẩu vị của chính nàng, nhìn lại Túy Nguyệt thì đang sắp xếp thu dọn đồ đạc cho nàng, Như Phong cảm thấy rất ấm lòng vì có các sư đệ sư muội như vậy, thật sự là ba đời mới gặp được.

Sau khi ăn uống no đủ, Như Phong thấy tinh thần đã tốt hơn phân nửa, Túy Nguyệt và Túy Trúc cũng vội vã rời đi.

Như Phong thổi tắt nến để chuẩn bị nằm xuống ngủ một giấc, thở ra —— chịu phạt, nhưng thật ra còn có may mắn là có thể có giường để ngủ.

Trong lúc ngủ, nàng có cảm giác có người khác vào phòng, Như Phong liền mở mắt bừng tỉnh trong lúc mơ màng ngủ, toàn thân cứng đơ đề phòng cảnh giác.

Lúc này, thật ra Như Phong cũng chưa ngủ, trong bóng đêm, chỉ cần nàng nhắm mắt thì lại nhớ ánh mắt trợn trừng nhìn nàng của tên lính vào ban ngày lúc đó, âm u tâm tối, hết sức khiếp sợ, cái cổ của hắn lại bị cắt rời một nửa, còn một nửa còn giữ lại, lại càng thêm khiếp sợ, rồi còn có tầng tầng lớp lớp thi thể ở Thiên Sơn cốc nữa, Như Phong liền cảm thấy không rét mà run, nên cách gì ngủ cũng ngủ không được. Vì vậy khi có người tiến vào thì nàng liền lập tức phát giác nhận ra.

"Là ta!" Thanh âm trầm thấp vang lên.

"Nguyên soái!" Như Phong thấp giọng kêu một câu, ngồi dậy đứng thẳng.

"Ngươi rất không hài lòng vì ta hôm nay xử phạt ngươi?"

"Không dám, ngài vốn là nguyên soái, dĩ nhiên là ngài có đạo lý, ta vốn chỉ là một tên binh lính bình thường." Như Phong bình tĩnh đáp.

"Ta biết trong lòng ngươi bất mãn, ngươi không cần gạt ta, nhưng ta là nguyên soái, ngươi là binh lính, mặc kệ thân phận của ngươi như thế nào, mặc kệ ngươi và ta có quan hệ như thế nào thì khi ra chiến trường rồi, chúng ta cũng chỉ có quan hệ trên dưới, đối với mệnh lệnh của ta, ngươi phải tuyệt đối phục tùng! Quân lệnh như núi, hành vi của ngươi ngày hôm nay cũng đủ cho ngươi chết một trăm lần rồi!"

Như Phong im lặng.

Úy Trì Hòe Dương tiếp tục nói: "Ngươi trách ta nhẫn tâm, nói ta thấy chết mà không cứu, nhưng trên chiến trường từ trước đến nay luôn tàn khốc, những chuyện như vậy đều không có biện pháp cứu vãn, ngươi không biết hành vi của ngươi ngày hôm nay thiếu chút nữa khiến cho chúng ta phải tổn thất lớn sao?"

Như Phong vẫn lặng lẽ, chỉ im lặng lắng nghe.

Úy Trì Hòe Dương cũng không mong chờ Như Phong nói ra cái gì, mà nói tiếp: "Lúc ta lớn như ngươi bây giờ thì cũng trải qua những chuyện tình như vậy, lúc đó ta vô cùng huênh hoang, cũng cứu một người về, cha của ta lúc ấy cũng là nguyên soái, ông cũng chỉ trách phạt ta nhẹ nhàng, ông chỉ giáo huấn ta, rồi có một ngày ông lại hối hận vì hôm đó không phạt nặng ta. Ta không rõ, ngược lại trách cứ ông là người vô tình.

Sau này, có một lần ta theo cha ta, xuất binh xâm nhập vào trận địch, vì chiến tuyến quá xa nên hậu cần không cách nào có thể tiếp viện cho chúng ta, vì vậy chúng ta không thể làm gì khác hơn là cướp đoạt lương thực của thôn làng phe địch, để không bị bại lộ hành tung của chúng ta, cha hạ đã ra lệnh giết sạch cả làng, đây là chuyện thường thấy trong chiến tranh nhưng ta lại không đành lòng, không tự mình thi hành, điều các binh lính khác thực hiện, ta chỉ muốn cướp đoạt lương thực thôi.

Sau đó, có một lần lúc phải giết sạch một thôn làng, mọi người bị giết chết rồi. Nhưng ta phát hiện ra còn một đứa nhỏ ước chừng khoảng năm sáu tuổi, bộ dạng gầy teo, hai tròng mắt thật to, nhìn bộ dáng sợ hãi rưng rưng nước mắt, thật vô cùng đáng thương, ta không thể nhịn được mà nhớ tới đứa con của mình. Lúc ấy, cha của ngươi cũng lớn như vậy, hai mắt cũng to tròn như thế. Lúc đó, ta lại muốn tha cho hắn nhưng cha ta xuất hiện rồi bắt ta phải giết chết nó.

Ta đồng ý nhưng khi cha rời đi thì liền thả nó đi, sau đó chúng ta tiếp tục đi tiếp. Không lâu sau, có quân địch đuổi theo, nhân số nhiều lắm, chúng ta thì nhân số quá ít, cuối cùng chỉ trốn thoát được mấy chục người, cha ta cùng ta cũng thoát được, nhưng cha ta, cũng là thái gia gia của ngươi, bị chặt đứt một chân, từ đó về sau phải rời khỏi chiến trường, cuối cùng buồn bực mà qua đời."

Úy Trì Hòe Dương nhìn chằm chằm vào Như Phong, cho dù trong bóng đêm, cũng làm Như Phong cảm nhận được sứ ép nặng nề: "Ngươi đoán xem, đó, chính là cái tên nhóc năm sáu tuổi kia đi báo tin, cho nên hành tung của chúng ta mới bị tiết lộ, làm cho hơn mấy ngàn nhân sĩ phải bỏ mạng, đó toàn là đội quân

tinh nhuệ nhất của chúng ta, sau trận chiến đó thì quân đội của chúng suýt chút nữa không thể gượng dậy nổi, nếu không phải lúc sau có người tương trợ thì có lẽ hôm nay sẽ không có ta đứng ở chỗ này rồi.

Như Phong im lặng, thanh âm của gia gia mang theo nỗi đau xót vô cùng. Như Phong vô cùng thông minh đương nhiên biết ý tứ của ông, vì vậy trầm giọng nói: "Gia gia, con đã rõ, người yên tâm đi." Thanh âm Như Phong rất có lực, tựa hồ như xuyên thấu trời đêm.

Hai ngày kế tiếp, Như Phong ngoan ngoãn chịu phạt, không kêu ca một tiếng nào.

Sau hai ngày, nàng bị phạt đánh bốn mươi côn, Như Phong đau chết khiếp thế nhưng không tan vãn một lời mà bắt đầu dưỡng thương, lúc thương tổn tốt hơn thì mọi người liền suy đoán xem nguyên soái sẽ an bài Như Phong như thế nào, đại đa số mọi người cũng tưởng rằng Như Phong có thể được phong cấp Đô úy hay gì đó.

Nhưng ngoài suy đoán của mọi người, Như Phong bị xếp vào hổ ký doanh, đó là đội quân tinh nhuệ nhất trong toàn quân.

—Hết chương 92—

92. Q.2 - Chương 92: Thăng Chức

Edit: Lan Hương

Hổ ký doanh có thể là một quân doanh tinh nhuệ nhất trong toàn quân, vì mặc dù chỉ có bốn ngàn người nhưng lại được phân ra làm bốn đội binh chủng. Trừ đội kỵ binh của Như Phong ra, thì còn có ba đội quân là việt kỵ (tương đương với đội quân đặc chủng thời hiện đại), bộ binh, xạ thanh (đội bắn cung). Đây là quân doanh nhận chỉ đạo trực tiếp từ nguyên soái.

Còn những người này chính là những nam tử ưu tú ngàn người có một người, đều đã từng ra chiến trường trải qua muôn ngàn thử thách, chế độ huấn luyện bình thường rất gian khổ, vì vậy Như Phong vào đây như là nhảy vào chỗ dầu sôi lửa bỏng.

Địa vị của Hổ ký doanh rất cao, ngay cả "Thiết giáp" cũng tốt hơn so với người khác, sở dĩ ngày đó Chung Anh dẫn một trăm người mà có thể mở đường cứu nguy cho Như Phong thoát khỏi vòng vây cả ngàn người cũng đã nói lên Hổ ký doanh thật không tầm thường!

Thượng cấp của Như Phong là giáo đầu, địa vị chỉ thấp hơn nguyên soái và tướng quân, cũng là người ngày đó cứu Như Phong chính là Chung Anh. Chung Anh là người thanh niên ước chừng khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, vẻ ngoài khí khái anh hùng, vóc người hơi gầy rắn chắc, khi cười rộ lên nhìn có chút ngây thơ, vì vậy hắn ít khi cười, luôn nghiêm mặt tỏ vẻ là người lão thành.

Đó chính là kết quả Như Phong đã quan sát nhận thấy.

Như Phong bỗng vào đây làm cho người của Hổ ký doanh đều bàn tán xôn xao, vì muốn vào đây phải lập công và kinh qua nhiều trận chiến. Còn Như Phong chỉ mới tham gia một trận chiến nhưng lại vi phạm quân pháp, thì tại sao được vào đây? Mọi người trăm ý không lý giải được.

Đương nhiên là Như Phong biết rõ, trên cơ bản, mỗi một một tướng quân hoặc nguyên soái, bọn họ đều từng ở Hổ ký doanh! Vì vậy, gia gia muốn bản thân nàng tới nơi này để được huấn luyện, xem ra muốn chuẩn bị cho nàng làm tướng rồi.

Thật sự Như Phong rất thích Hổ ký doanh, bởi vì ở đây nói chuyện với nhau bằng chính thực lực, chỉ cần ngươi có thực lực, tự nhiên có thể khiến cho người khác phải tôn trọng ngươi.

Đương nhiên, việc huấn luyện cũng rất khổ cực nhưng Như Phong cam chịu gắng sức, cả ngày nàng hết lăn lộn leo trèo rồi đánh nhau, vượt qua hết mọi chuyện, thậm chí so với người bình thường thì còn liều mạng hơn. Bởi vì Như Phong đã từng chịu qua huấn luyện đặc biệt cho nên cũng cảm thấy không khó ngại gì, có

điều cơ thể của nàng mỗi ngày đều rất đau nhức, Như Phong cảm thấy nhớ lại cuộc sống của nàng ở trên núi trước kia. Lúc ấy đã bái Vô Tình Kiếm làm sư phụ, học được một chút võ công trên giang hồ của hắn, nhưng chủ yếu là Như Phong học hết thảy những kỹ năng trong quân ngũ, đây là do Úy Trì Hòe Dương cố ý dặn dò mà.

Gia gia, người thật sự là có khả năng tính trước mà! Như Phong thầm kêu, bằng không bây giờ bản thân nàng cũng không thể dễ dàng vượt qua được như thế này.

Đương nhiên, cơ thể thì có khả năng thoải mái nhưng tâm trạng lại không được thoải mái, ở nơi này mọi người coi Như Phong không là gì. Một là do Như Phong đột nhiên được đặc cách vào, hai là vì thân thể Như Phong nhỏ gầy. Vì vậy có chút xem thường Như Phong, nghĩ rằng nhất định Như Phong đã dùng thủ đoạn nào đó để được vào đây. Tất nhiên là mọi người đều biết võ nghệ của Như Phong ngày đó cũng không đến nỗi tệ.

Như Phong cũng không chấp làm gì, nghĩ vẫn còn nhiều thời gian, sau cùng thì sẽ có người hiểu nàng, bây giờ quan trọng là thời cơ, nhưng lúc chờ đợi thời cơ thì Như Phong lại làm chuyện khác.

Một tháng sau, nhận được nhiệm vụ, Như Phong lần nữa xuất chinh đánh giặc.

Xuất binh lần này chỉ gồm năm trăm kỵ binh và năm trăm cung thủ, nhiệm vụ chủ yếu là tập kích lương thảo của phe địch.

Trời còn chưa sáng liền khởi di hành, giáo úy của bọn người Như Phong hạ lệnh với tốc độ thật nhanh như chớp băng qua mấy ngọn núi, rồi đi qua đồng bằng rộng lớn, tiến gần sát bên cạnh hậu phương của địch, sau đó dừng lại nghỉ ngơi chỉnh đốn một thời gian, sau khi nhận được hồi báo của quân thám thính liền gấp rút hạ lệnh đi tiếp, kế tiếp thì gặp vận chuyển quân lương của phe địch.

Vì vậy, trận chiến bắt đầu.

Đầu tiên, xếp đội hình bắn cung tiễn dày đặc như mưa về phía đội hình bộ binh của phe địch, để kỵ binh xung phong công kích mở đường.

Quân địch gấp năm lần quân của Như Phong, sau khi bị công kích cũng dàn trận nghênh đón, vì vậy trận chiến này cực kỳ khó khăn.

Một trận chiến này đánh giết đến trời đất mịt mù, từ xế chiều chém giết đến lúc mặt trời lặn, ngoại trừ tiếng muôn thú chỉ có tiếng kêu la thảm thiết, dưới nền đất vàng giờ bị máu tươi biến thành màu đỏ.

Gia gia nói đúng, trên chiến trường không có đúng hay sai, chỉ có sống hay chết!

Như Phong nhớ kỹ hai câu này nói, trong tay là lưỡi dao sắc bén không ngừng phát huy chống trả lại kỵ binh của quân địch.

Thân thủ của Như Phong rất tốt địa thân thủ tốt lắm, chiêu thức lại anh dũng phi thường, trong tay là bảo kiếm như một dãy bạc lóe sáng, chói lọi làm địch nhân khiếp sợ.

Tướng đấu tướng, vua đấu vua, tiểu binh đấu tiểu binh, Như Phong bây giờ chỉ là tiểu binh, cho nên nàng tự giác chiến đấu cùng với bọn lính này, nhưng cuối cùng nàng đã giết sạch những tên lính bên phe địch xung quanh rồi đành phải giúp những người khác, sẻ chia nhiệm vụ.

Lúc này Như Phong liên tục nhìn Chung Anh gần đó ở phía sau đang chém giết, bởi vì Chung Anh đã từng cứu nàng, nên Như Phong luôn hữu ý vô ý mà nhìn hắn, xem có nên giúp đỡ hắn hay không. Lúc này nàng chợt nhìn thấy Chung Anh đấu với tướng lãnh của phe địch, vì vậy liền tiến sát lại.

Vì Như Phong nhìn thấy có một nam nhân cao lớn đang đứng cách đó không xa đang chờ thời cơ ra tay. Phỏng chừng trong tình huống này, rất có thể hắn cùng tướng lãnh phe địch cùng nhau quyết đấu với Chung Anh.

Như Phong vốn biết võ nghệ của Chung Anh, bây giờ nhìn hắn đang đối đầu với tướng lãnh phe địch, nhìn thấy chỉ ngang tài nhau, nếu như có thêm một người tham gia thì kết quả có lẽ không khả quan.

Như Phong thầm nghĩ, nhưng động tác của tay không dám lơi lỏng, ở nơi này không phải ngươi chết chính là ta mất mạng, nàng không được phép ngẩn người.

Qua một trận, quả nhiên, cái tên nam nhân đang chờ cơ hội kia đã lén lút quanh quẩn tiến tới phía sau Chung Anh, tra đao vào vỏ, tay lại gương cung lên…

Tim Như Phong bỗng dưng như thắt lại, lập tức không suy nghĩ liền giục ngựa thẳng tiến đến.

"Chung Anh cẩn thận! Ngươi sau lưng đả thương người ta, không coi là hảo hán!" Nam nhân đó đột nhiên cả kinh, vội vàng quay đầu lại nhìn quanh, chỉ thấy một tên tiểu binh phi ngựa tới, một tay cầm cương, một tay không động. Đang ở hồ nghi thì thấy hàn quang chợt lóe, trên cổ đau xót, sau đó thấy trời đất xoay chuyển.

Lúc Như Phong kêu to thì Chung Anh cũng nhìn thấy tên nam nhân phía sau, khổ nỗi tên tướng lãnh quân địch trước mắt này rất dũng mãnh, không thể ra tay đối phó với người đánh lén, không ngờ trong lúc hắn đang suy nghĩ tìm cách thì Như Phong đã giải quyết tên đánh lén rồi, có điều không biết… Hắn dùng loại binh khí gì? Khoảng cách xa như vậy, mà Như Phong còn chưa đến gần tên nam nhân đó…

Đảo mắt nhìn thấy sau khi Như Phong giải quyết tên đánh lén xong liền gia nhập lại để chiến đấu với nhóm tiểu binh.

Chung Anh cùng đối thủ quyết đấu bất phân thắng bại, tâm trạng âm thầm sốt ruột, không ngờ phe địch lại phái người lợi hại như vậy để áp tải lương thực, thật sự nếu không giải quyết cho xong thì e rằng quân địch sẽ có viện quân tới, đến lúc đó chỉ sợ mọi người ở đây trốn không thể thoát, vừa nghĩ như vậy thì thế công liền càng thêm lợi hại.

Chung Anh suy nghĩ Như Phong đương nhiên cũng biết, nàng từ nhỏ đã được Vô Tình Kiếm và Úy Trì Hòe Dương chỉ dạy, suy nghĩ giải quyết vấn đề cũng theo thói quen của tướng lãnh, cho nên giờ phút này tâm trạng của nàng cũng rất sốt ruột.

Vừa nghĩ như vậy, Như Phong cũng không nhịn được liền huýt sáo dài một tiếng, kẹp chặt bụng ngựa phải tiến sát đến Chung Anh, nói: "Ta tới đây!"

Cũng không đợi Chung Anh phản ứng, thân hình của Như Phong như tia chớp lao về phía trước, trường kiếm hóa thành một chùm ảo ảnh, bao vây tướng lĩnh của địch lại. Mắt thấy nàng kiếm thế đại uy, mũi kiếm đã gần đến trước ngực địch nhân, nhưng đối phương lại dùng nội lực đẩy mũi kiếm ra, trường kiếm cả hai cùng tấn công, "Keng" một tiếng, Như Phong vẫn cầm thanh kiếm, còn kiếm của đối phương đã rơi xuống đất.

Chiêu thức chỉ trong chớp mắt, kiếm của Chung Anh liền hướng về cổ, trong nháy mắt để lại trần ai lạc định. [Bụi trần đã rơi xuống, ý nói kết thúc mọi chuyện, ý nói anh ta đã lìa đời]

Như Phong thở nhẹ nhìn Chung Anh, rồi quay đầu ngựa liền sát vào trong loạn quân. Ánh mắt Chung Anh phức tạp nhìn phía sau Như Phong, khẽ thở dài, một lần nữa lại gia nhập chiến cuộc.

Tướng lãnh quân địch đã mất đi hai gã, còn lại những tên binh lính đang muốn nháo nhào, vì vậy quân của Như Phong nhanh chóng thu binh, mới vừa rời khỏi, cung thủ liền đồng loạt gương cung bắn hàng ngàn tiễn đến, nhưng lại là hỏa tiễn.

Bắn vào quân lương của địch.

Lúc này, Chung Anh huýt sáo dài một tiếng, nói: "Lui binh!"

Vì vậy, toàn bộ những người còn lại cùng kỵ mã rời khỏi chiến trường, để lại những binh lính bị thương với những tiếng kêu đau xót liên miên cùng những người lính đang hấp hối. Gió đêm lạnh thấu xương, thổi bay từng trận mùi máu tanh, ngay cả cát vàng bay theo gió cũng biết thành màu đỏ của máu rồi.

Đoàn quân Như Phong cưỡi kỵ mã thúc ngựa trở về, Như Phong biết Chung Anh nhanh như vậy đã bảo lui về, thì khẳng định là do phe địch phái hậu viện tới. Quả nhiên, dọc theo đường đi, mọi người không thể có dũng khí dừng lại, chạy băng băng một đêm, rốt cục đến hừng đông thì mới về tới doanh trại ở Lạc Nhạn.

Vào lúc hừng đông, bính lính đang trong hàng ngũ thao luyện, nhưng lại phát hiện nhiều người tiến về doanh trại, trên người dính đầy máu huyết.

Bởi vì trong quân doanh không thể cưỡi kỵ mã, vì vậy đoàn quân của Như Phong đều phải đi vào, giờ phút này, cả đám người Như Phong trên dưới đều là máu tươi, giống như mới bị từ biển máu cùng đi ra.

Chung Anh thúc dục thuộc hạ xếp đội hình báo cáo quân số, Như Phong nhìn những kỵ binh của mình bây giờ chỉ còn lại nhiều lắm khoảng ba trăm người, lúc này nước mắt nàng không nhịn được muốn chảy xuống.

Lấy một cánh tay gạt đi nước mắt, Như Phong nhìn về phía trước, đã có quân y chạy tới. Nhìn phía sau, Như Phong buồn bã, Hổ ký doanh mặc dù dũng mãnh, mặc dù được thiết bị tốt, nhưng khi bọn họ xuất chiến, thì bình thường cũng không có quân y đi theo, cho nên cuối cùng bò cũng không hơn được ngựa, với những người không thể đứng dậy nổi, thì bình thường cũng không ai để ý tới bọn họ, chỉ có thể chôn vùi tại chiến trường vừa mới tham gia mà thôi. Vì không có người nào đi cứu bọn họ, giống như buổi tối ngày hôm qua, nếu như mang theo bọn họ thì mấy trăm kỵ binh cùng cung thủ bây giờ có lẽ cũng không trở về được.

Sau một ngày chạy trốn, rồi còn hai ba canh giờ chiến đấu, khiến thể lực của Như Phong có chút tiêu hao, nhưng chết người chính là giờ đây Như Phong cảm thấy giờ toàn thân không được thoải mái, nàng cảm thấy từng cơn choáng váng không ngừng, Như Phong mạnh mẽ chống lại.

"Sư huynh." Có người gọi nàng, Như Phong vừa nhìn, đó là Túy Trúc, vội nhếch miệng cười. Lúc này, thương binh đã được các quân y đưa đi trị liệu rồi.

Như Phong đang muốn trở về lều vải của mình, liền phát hiện Túy Trúc trừng mắt to, ngón tay đặt ở bả vai của Như Phong.

Như Phong nhìn lại, một mũi tên thẳng tắp đang cắm ở trên lưng của nàng!

"Tại sao lần nào cũng bị thương vậy?" Như Phong than khóc một tiếng, thuận lý thành chương mà ngã vào lòng của Túy Trúc.

Bây giờ tâm trạng Như Phong rất tốt, có thể dưỡng thương, mặc dù nàng bị trúng tên, nhưng không phải là cung đảo thứ và cũng không bị tẩm độc, nghe nói đảo thứ mà đâm chặt vào vết thương thì khó có thể rút ra được, sau đó đảo thứ tựa như hấp huyết của người ta mà hút hết máu cho đến chết.

Vì vậy, vận khí của Như Phong rất tốt, giờ nàng cũng không mất máu quá nhiều, chỉ muốn tĩnh dưỡng một thời gian mà thôi, Như Phong thấy kiện áo giáp như vậy mà cũng bị bắn thủng! Aiz, tại sao tiểu y của mình chỉ bảo vệ phần lưng và ngực, mà không phải là nguyên một cái áo chứ, nếu vậy thì bả vai mình không phải bị thương hết lần này đến lần khác.

Túy Nguyệt nghe Như Phong nói chuyện này xong liền cười nói: "Sư huynh, huynh thôi đi mà, tiểu y người ta còn không có được mà huynh lại có nó, không nên tham như vậy chứ."

Túy Trúc cũng rất ngạc nhiên: "Thế nhưng một đêm liền mà sư huynh không phát hiện mình bị trúng tên phía sau, thật sự là kỳ lạ đó."

Như Phong trừng mắt: "Chuyện này có gì mà kỳ lạ? Lúc ấy ta lo lắng muốn chết được, sợ phía sau có truy binh, trốn cũng không kịp, thì sao mà để ý tới vết thương? Các ngươi không biết, tình hình lúc đó hỗn loạn cực kỳ, sư huynh các ngươi là ta có thể bình an mà sống sót trở về thì không phải là chuyện dễ dàng rồi."

Túy Trúc cũng hâm mộ mà nói: "Ta cũng muốn đi đánh giặc đây, cả ngày ở chỗ này chỉ nhìn người bệnh làm tâm trạng ta không tốt chút nào." Nàng luôn luôn hiếu động, yên tĩnh trong chốc lát cũng không chịu được, vì vậy cảm thấy ở quân y này rất là nhàm chán.

Như Phong liếc xéo nàng một cái: "Ngươi cho rằng ở chiến trường có chuyện gì tốt để vui vẻ hả? Ngươi muốn đi thì đi, tưởng muốn trở về thì về sao, tưởng rằng chuyện giỡn chơi hả?"

"Đúng đó, sư huynh đừng để ý đến nàng ta!" Túy Nguyệt ở bên cạnh tiếp lời. Do có Túy Nguyệt và Túy Trúc nên Như Phong không giống với thương binh bình thường mà được tĩnh dưỡng trực tiếp ở trong phòng của Túy Nguyệt, đây là do Túy Nguyệt cố ý an bài.

Đột nhiên, có người ở gõ cửa, Như Phong liền bình tĩnh phủ lên người áo khoát ngoài.

Túy Nguyệt cười khẽ: "Chắc là Dịch Hàm tỷ tỷ đó."

Túy Trúc đi ra mở cửa, một nữ tử từ cửa vội bước vào, lập tức nói chuyện với Túy Nguyệt nói chuyện. Như Phong nhìn thấy nữ tử trước mặt vận y phục mày trắng, vẻ nhìn tự nhiên phóng khoáng, nói chuyện cực nhanh, mang khí chất của nữ nhân bình thường không có anh khí, có lẽ là một người lôi lệ phong hành. [một người mạnh mẽ, dữ dội]

Như Phong nghĩ người này gọi là Dịch Hàm, ngoài Túy Nguyệt ra là nữ quân y thứ hai.

Nàng đến cũng vội vã, đi cũng vội vã, trước khi rời đi cũng chỉ gật đầu một cái với Như Phong mà thôi.

Túy Nguyệt thấy Như Phong nhìn theo sau lưng nàng ta liền cười nói: "Đây là Dịch Hàm tỷ tỷ mà muội đã nói qua với huynh, y thuật không tài giỏi nhưng chính yếu là lá gan của nàng ta rất lớn, đối với các thương binh bị đứt tay đứt chân mà mặt không biến sắc, không xem ra gì. Nàng ta rất chiếu cố muội và Túy Trúc, lúc đầu muội mới tới đây, nhìn thấy người nơi này đầy máu me thì có chút sợ hãi không dám xuống tay, đều là do nàng chỉ dạy muội, nàng ta là một người rất tốt ở đây."

Túy Trúc ở bên cạnh bĩu môi nói: "Túy Nguyệt à, ai mà không biết thì tưởng rằng ngươi đang tính mai mối cho sư huynh đó."

Túy Nguyệt chỉ mỉm cười nhìn Như Phong đang cúi đầu.

Sư huynh mà đồng ý, thì người khác cũng không đồng ý Dịch Hàm tỷ tỷ đâu.

Sau khi Như Phong nằm nghỉ vài ngày thì có thể cử động bình thường, lúc này nàng mới biết mình đã được thăng chức rồi, nàng được phong làm đô úy [tương đương đội trưởng], bởi vì trong trận chiến này, đô úy và phó đô úy của Như Phong đều đã hy sinh, vì vậy Như Phong có thể tiến lên giữ chức ấy.

Như Phong kinh ngạc: chẳng lẽ rốt cuộc mình đã hết khổ rồi?

93. Q.2 - Chương 93: Lập Công

Edit: Nhoktho

Beta: Lan Hương

Các sư đệ và sư muội của nàng thật sự rất vui mừng với việc sư huynh được thăng chức, bởi vì điều này có nghĩa là Như Phong không cần phải ngủ cùng nhiều người trong một trướng, bọn họ đều biết rằng Như Phong thích sạch sẽ, không thích ở chung nhiều người.

Như Phong được chuyển đến một trướng có bốn người ở, bọn họ đều là cấp úy trong Hổ ký doanh, dĩ nhiên trong đó có giáo úy Chung Anh!

Thấy Chung Anh, Như Phong cũng gật đầu chào hắn, trên mặt có nét cười.

Đại hán đang lau cây đại đao bạc bên cạnh bỗng mở miệng nói: "Ngươi là Mộc Như Phong?" Thanh âm như sấm nổ, Như Phong thiếu chút nữa muốn che cái lỗ tai. Như Phong cười đáp lại: "Đúng vậy."

"Nghe nói ngươi đánh trận rất dũng mãnh, xem ra võ nghệ rất cao siêu, hơn nữa cỡi ngựa cực kì tốt, mới đến Hổ ký doanh của chúng ta một tháng mà có thể nhậm chức lại còn lập được công, giết hai tên đại tướng của địch." Người nọ cười nói, đứng lên vỗ vỗ vào vai Như Phong, thân thể cao tráng như một tòa tháp, cực kì uy vũ, mặc dù tướng mạo bình thường, nhưng ánh mắt rất chính khí, làm cho Như Phong rất có cảm tình.

"Ngươi là..." Như Phong sờ sờ đầu, cười nói, "Quá khen, là Chung giáo úy giết."

"Ha ha, Chung Anh cũng nói như ta, người trong Hổ ký doanh chúng ta thân như huynh đệ, cho nên ngươi cứ trực tiếp gọi tên chúng ta là được rồi, ta là Dương Hổ, là đô úy bộ binh, ta có một đệ đệ tên Dương Báo, vẻ ngoài của hắn cũng khá giống ta, nhưng mà không nhiệt tình như ta, hắn là đô úy việt kỵ."

Như Phong tròn mắt nhìn, bội phục mà gật đầu, việt kỵ đó nha, là quân lính đặc chủng đó, còn lợi hại hơn so với kỵ binh lần trước Như Phong ở.

Chung Anh cũng cười nói: "Đúng vậy, ngươi trực tiếp gọi ta Chung Anh là được, bọn ta đều là người trẻ tuổi, nhưng mà ngươi còn trẻ hơn nhiều, chúng ta cũng đã hai mươi mấy, ngươi bao nhiêu?"

Trong lòng Như Phong thầm nói, sao có thể hỏi tuổi tác ngay trước mặt người khác chứ? Mặc dù bây giờ mình không phải thục nữ.

Nhưng mà vẫn đáp: "Mười bảy tuổi."

Dương Hổ kinh ngạc nói: "Lúc bọn ta mười bảy tuổi chỉ mới được vào Hổ ký doanh thôi, không ngờ ngươi lại lên tới chức đô úy."

Như Phong gãi gãi đầu, có chút ngại ngùng mà nói: "Là nhờ vào vận khí thôi."

Chung Anh mỉm cười nói: "Ta không thấy vậy? Theo ta biết hình như ngươi rất có kinh nghiệm trong việc hành quân đánh trận, biết lúc nào nên làm cái gì."

Như Phong cười khổ nói: "Sao có thể? Nếu như ta biết, thì lần đầu tiên đã không bị nguyên soái trách phạt ta rồi."

Dương Hổ vỗ vỗ đầu Như Phong: "Đừng tức giận nữa, lần đầu tiên mà, ngươi cũng là vì nghĩa khí, nhưng mà ở trên chiến trường, loại tình cảm này tốt nhất là vứt bỏ, nghe theo lệnh quan lớn mới là chính đạo, nếu không e rằng ngươi sẽ bỏ mạng nơi chiến trường."

Như Phong gật đầu thụ giáo.

Không lâu, Dương Báo đã trở về, bề ngoài thật sự giống Dương Hổ như đúc, có điều nhìn hắn rất lạnh lùng, hắn chỉ gật đầu nhẹ với Như Phong, sau đó thì không nói nữa.

Như Phong cũng không để ý, hắn ta cũng không lạnh lùng bằng tảng băng Mộc Vấn Trần cùng Dung Ức Ảnh, cho nên đối với sự lãnh đạm của Dương Báo cũng không để nàng lưu tâm, có điều Như Phong rất tò mò: "Các ngươi là song sinh sao? Ha hả, vẻ ngoài rất giống nhau!"

Dương Hổ lại sờ sờ đầu mình, nói: "Đây là điều chúng ta nghi ngờ, chúng ta rõ ràng sinh cách nhau một năm, sao hắn lại giống ta như vậy chứ?"

Như Phong kinh ngạc lần nữa, cuối cùng không thể không nói: "Đúng là đại ngàn thế giới, vô kỳ bất hữu." [thế giới rộng lớn không gì là không có]

"Hắc hắc, nói rất đúng, tiểu huynh đệ, ngươi có học văn thơ sao?" Dương Hổ hỏi.

Như Phong gật đầu: "Cũng được hơn một năm."

Dương Hổ hưng phấn mà nói: "Học ở đâu? Ngươi biết không? Cháu của nguyên soái chúng ta Úy Trì Như Phong cũng đã đi học một năm, nhưng mà hắn rất lợi hại, mới hơn một năm đã kết thúc khóa học ở Phong Hiền viện, hơn nữa nghe nói vẻ ngoài của hắn vô cùng tuấn tú, ha hả, tiểu huynh đệ, tên của ngươi cũng rất giống hắn đấy, có điều mặt nhà ngươi đen quá."

Như Phong âm thầm trợn mắt lên, nói: "Ờ ờ ờ, nghe qua rồi." Lúc này mới mượn cớ đem hành lý của mình đi tới cái giường trống duy nhất trong trướng, hô —— cuối cùng cũng có chiếc giường sạch dành riêng ình.

Dương Hổ cũng không vì vậy mà buông tha: "Như Phong, ngươi biết Úy Trì Như Phong sao? Ngươi học ở đâu?"

Như Phong không muốn trả lời vấn đề này, bởi vì nàng không thích nói dối, cho nên nàng đành phải giả bộ như không thể chịu nổi, thở dài nói: "Ôi, một lời khó mà nói cho hết được!"

"Tiếc quá, chúng ta rất muốn biết Úy Trì Như Phong là một người như thế nào?" Dương Hổ cũng không ép nàng, chỉ tự mình nói.

Như Phong thấy kỳ lạ hỏi: "Tại sao?"

"Bởi vì chúng ta cùng là thân binh của nguyên soái, hơn nữa Úy Trì gia trước nay đều là cha truyền con nối, bây giờ nguyên soái đã niên lão rồi, cho nên sau này Úy Trì Như Phong có lẽ sẽ lãnh đạo chúng ta, vì vậy mới muốn hiểu rõ hắn như thế nào." Dương Hổ giải thích, Chung Anh cũng gật đầu.

Như Phong à một tiếng rồi cũng không ý kiến nữa, chỉ là nói: "Đúng là nên tìm hiểu như vậy."

Chung Anh lúc này quan tâm mà nói: "Ngươi nghỉ ngơi đi, sáng sớm ngày mai sẽ bắt đầu luyện binh, thương thế của ngươi đỡ hơn chưa?"

"Cũng khá lên nhiều rồi." Thuốc của Túy Nguyệt ình dùng đều là thuốc tốt nhất, cho nên vết thương của Như Phong cũng lành nhanh hơn người khác nhiều, đây là chỗ tốt khi có người nhà làm thầy thuốc a~.

Vì vậy Chung Anh gật đầu.

Ngày hôm sau, Như Phong chính thức đến báo danh tại xạ thanh bộ*, nàng thân là đô úy nên ở xạ thanh bộ, trừ Chung Anh ra, nàng chính là người đứng đầu.

[*Bộ Xạ Thanh.Xạ Thanh chỉ thiện xạ, dù trời tối không thấy gì nghe tiếng động cũng có thể bắn trúng.Quản lý bộ Xạ Thanh là Xạ Thanh giáo úy, chức quan do Hán Vũ đế đặt, lãnh binh bảy trăm người, lương 2000 thạch.(Thanks Myu nhiều nhé ^^)]

Tuy nhiên Như Phong có chút xấu hổ với vị trí này, bởi vì nàng vốn dĩ là kỵ binh, bây giờ giữ chức đô úy xạ thanh bộ, nên dù bọn lính không biểu hiện ra, nhưng trong lòng rất xem thường Như Phong.

Một tên kỵ binh, sao chạy tới xạ tiễn của chúng ta vậy? —— đây là tiếng lòng của đại đa số binh lính ở đây.

Như Phong không lưu tâm, đến xạ thanh bộ cũng tốt, chỗ nào ta không thể làm được chứ? Chỉ có điều bọn lính không phục nên khiến cho Như Phong có chút đau đầu.

Ở Hổ Ký doanh, quy củ từ trước đến nay đã đặt ra, chỉ cần công danh của ngươi không phải do chính ngươi lập được thì cho dù ngươi là đại tướng quân, cũng đừng mơ thuộc hạ tâm phục khẩu phục. Vì vậy Như Phong ở xạ thanh bộ, cuộc sống không được tốt lắm, bởi vì phó đô úy Cốc Triều ở xạ thanh bộ đã được xem như một nguyên lão, nhưng Như Phong lại còn đứng trên người ta, khó trách có người không phục.

Cuộc sống cứ như vậy qua vài ngày sau, Như Phong có chút buồn bực, bởi vì nàng nhận được rất nhiều phong thư gửi đến.

Lá thứ nhất là của cha mẹ, tàn nhẫn la mắng Như Phong tơi bời, nói nàng gạt bọn họ trốn đi, lại còn cùng một đám nam nhân lêu lổng. Dừng một chút, đây là từ nói cái gì vậy? Lêu lổng? Lúc Như Phong đọc, thiếu chút nữa té xỉu, nhưng mà nghĩ lại, cái từ này cũng có thể dùng để hình dung được cuộc sống lúc này.

Lá thứ hai là của Dục Tước và Dục Tuyên, bên trong thư bảo Như Phong phải cẩn thận một chút, phải cố gắng sống để quay về, làm cho Như Phong rất cảm động.

Lá thứ ba là nguyên nhân đầu sỏ làm cho Như Phong buồn bực, là do Mộc Vấn Trần viết. Không biết làm sao hắn biết tin quan trọng nhất của Như Phong, sau đó hắn liền mắng Như Phong te tua, nói nàng quá mức lỗ mãng, không phục tùng cấp trên, muốn Như Phong phải rút kinh nghiệm, cho nên Như Phong bị Úy Trì Hòe Dương trừng phạt là đúng.

Như Phong buồn bực mà cong miệng lên, sao lại không chịu khen một câu, nhưng cũng không tệ là Mộc Vấn Trần tặng thêm một lọ thuốc trị thương là trong lòng Như Phong được an ủi phần nào.

Nhưng Như Phong vẫn còn phiền muộn, bởi vì đám binh lính dưới trướng luôn không nghe theo mệnh lệnh của mình, nên Như Phong đang muốn mượn cơ hội giận cá chém thớt.

Sáng sớm, mặt trời vừa ló dạng, khí trời trong xanh, làm cho tâm tình người ta cũng tốt hơn, giờ phút này, trên thao trường náo nhiệt cực kì, các loại binh lính binh chủng đang tiến hành thao luyện, trải qua trận đánh lần trước, mặc dù không hủy diệt hết lương thảo của địch nhân, nhưng vẫn coi như là một trận khiến người kinh sợ, cho nên bây giờ tạm thời chưa có chiến tranh.

Như Phong đột nhiên cảm thấy không làm nguyên soái tướng quân thật là sướng a, lúc không có chiến tranh, sẽ không phải phiền não, không giống nguyên soái tướng quân phải họp mỗi ngày.

Như Phong nhìn phó đô úy Cốc Triển dưới đài mới vừa đi khỏi, bọn lính liền làm hành vi muốn tạo phản, rốt cục không thể nhịn được nữa mà lớn tiếng hô lên: "Dừng lại!"

Mọi người dần dần an tĩnh lại, còn rỉ tai thì thầm với nhau. Như Phong cũng không để ý tới, vẫn như cũ nói: "Ta biết các ngươi không phục ta, không sao, bây giờ chúng ta sẽ đấu với nhau, xem là các ngươi lợi

hại, hay là tên nửa đường nhảy ra như ta lợi hại, nếu như ta thua, ta sẽ tự động từ chức với nguyên soái, cái chức đô úy này ta cũng không làm."

Bên dưới nhất thời liền yên tĩnh. Mấy tên binh lính kia mặc dù trong lòng trăm lần không phục, nhưng ngoài miệng vẫn không dám nói ra.

Như Phong cười lạnh nói: "Sao, không ai dám cùng ta so đấu sao? Vụng trộm nói ta không phải là hảo hán mà, chờ tới bây giờ cũng không dám ra đao thật chân thương sao? ! Các ngươi có còn là nam nhân không? Hơn nữa trách nhiệm việc này ta sẽ chịu, các ngươi sợ cái gì?" Ta khinh bỉ các ngươi, trong lòng Như Phong dựng ngón giữa lên, gần đây nàng thường xuyên bị xúc động đến mức chửi thề. [Minh họa a~: ( )]

Lúc này thì rất nhiều người ầm ỹ reo hò lên, người Hổ ký doanh đúng là những người tràn đầy máu lửa, lúc này một tên lính có vẻ như là đội trưởng bước ra khỏi hàng nói: "Ngươi chắc chắn không?" "Đương nhiên, đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy." Như Phong trấn định mà nói, vỗ vỗ ngực. Hồn nhiên quên mất thân phận nữ nhi của mình, nói lên lời này nhưng lo lắng vô cùng.

"Tốt lắm, hôm nay ta cả gan thỉnh giáo đại nhân một chút." Người nọ bước ra khỏi nhóm người, trong tay cầm trường cung. (đại khái là cây cung dài ấy)

Các binh lính bên cạnh cũng từ từ vây quanh lại, Chung Anh quan sát nhìn, binh lính ở các bộ khác hình như cũng chú ý bên này, vì vậy bảo bọn lính dừng tay, tất cả mọi người đến xem, khó mà có được trò tiêu khiển để coi.

Như Phong cùng với tên đội trưởng nọ đi đến trường bắn cung.

Như Phong trấn định mà nói: "Đầu tiên chúng ta sẽ so bắn cung sau đó tới nỏ, thế nào?"

"Được." Tiểu đội trưởng không có ý kiến, nhưng lại không nhịn được liếc nhìn thân thể nhỏ bé của Như Phong một cách khinh miệt.

Như Phong nén giận mà tiếp nhận ánh mắt của hắn, không nói nữa, md, nếu vóc người của ta mà cao lớn như các ngươi, ta còn là nữ sao? Gọi là một con tinh tinh cái thì đúng hơn.

Trường cung với mũi tên sắc nhọn và lực kéo dây cung, đủ để có thể bắn ra mũi tên xuyên qua những bộ giáp chất lượng kém, cho nên lực cánh tay của binh lính rất quan trọng. Nhưng mà ngươi càng dùng sức kéo, lại càng không dễ dàng nhắm trúng, cho nên lúc này, người trời sinh lực mạnh rất có ưu thế, nhìn cơ thể nở nang của người ở xạ thanh là biết.

Vị tiểu đội trưởng tứ chi phát triển trước mắt này có thể lực vượt xa người thường, Như Phong đã gặp qua, đúng là làm kẻ khác kinh ngạc, hắn có thể coi là xạ thủ tinh nhuệ nhất trong xạ thanh bộ, bởi vì hắn có thể kéo được cường cung nặng 10kg, tiếp đó, tâm bắn của người bình thường chỉ trong khoảng 50-70 thước, vậy mà, hắn bắn còn xa hơn gấp đôi!

Nếu không phải do đầu óc hắn hơi đơn giản, thì bây giờ hắn đã sớm lên chức đô úy rồi.

Cho nên hắn có lý do miệt thị Như Phong.

Tính ra, mặc dù Như Phong có nội lực rất cao, nhưng đối với việc kéo cung thì lại không có tác dụng gì lớn, dù sao ngươi có thể sử dụng nội lực đến giúp ngươi, nhưng có nhiều lúc, ngươi sẽ trở nên vô lực, vì vậy vẫn nên dùng thực lực chân thật của mình.

Tên đội trưởng bắn trước, hắn nhìn qua Như Phong, sau đó kéo cung, lấy ngón trỏ, ngón giữa cùng vô danh chỉ ôm lấy dây cung, tay phải nắm câu huyền, thì cái cán tại cung phụ bên trái, bắp thịt trên tay gồng lên, toàn thân chứa đầy sức mạnh, tiếp theo nhắm vào mục tiêu, bắn tên! Ở giữa hồng tâm!

Xôn xao một chút, mọi người chung quanh đều trầm trồ khen ngợi.

Đến phiên Như Phong, nàng cười cười, lấy cung tên của nàng ra, không giống như những cây cung đơn giản bình thường. Ngón tay cái của Như Phong vặn chỉ, lúc kéo cung lấy ngón cái câu huyền, dùng ngón trỏ cùng ngón giữa ngăn chặn ngón cái, tay phải câu huyền, thì cái cán tại cung phụ phía bên phải.

Như Phong nheo lại hai mắt, nhắm bia, tiếng xé gió truyền đến, 'phập' một tiếng, mọi người đưa mắt nhìn theo.

Một mảnh an tĩnh.

Như Phong nở nụ cười, nhìn mũi tên đội trưởng mới vừa bắn ra, bây giờ đã rơi xuống mặt đất, nàng trấn định nói: "Không thể nghi ngờ, có đôi khi sức mạnh rất tốt, nhưng lại có đôi khi tri thức và khoa học kỹ thuật càng dễ dàng giành được thắng lợi trong trận đấu."

Tiểu đội trưởng không nói gì, đôi mắt hắn gắng chặt vào mũi tên của mình đã bị bổ ra làm hai, sau đó mũi tên của Như Phong thỏa thỏa vững vàng mà cắm trên hồng tâm bia bắn.

Rất khó tin, lực đạo này bao nhiêu tuổi mới có thể làm được?

Chung Anh không nhịn được chạy tới, nhìn Như Phong nói: "Đây là cung gì vậy?"

Bởi vì hắn là cấp trên, cho nên Như Phong rất nghiêm chỉnh mà giải thích: "Đây là phục hợp cung, của mọi người là đơn thể cung, hơn nữa ta còn lắp ráp thêm hai cái ròng rọc, lại mang cho ban chỉ cho tay của ta, có thể tránh cho đau đớn mà làm chậm tốc độ bắn, nhờ cái này, nên ta có thể dùng ít sức hơn mọi người."

[Ban chỉ: đơn giải là cái nhẫn mấy ông vua hay đeo ở ngón tay cái ó. Chi tiết mời xuống dưới]

"Chế tạo cái này cần bao lâu?" Chung Anh lập tức nhạy bén hỏi, hai mắt loe lóe sáng.

Như Phong quơ quơ cung trong tay, nói: "Cung này ở Tử La quốc chỉ có ta có, là do ta thiết kế ra từ nhỏ, từ lúc ta sáu tuổi đến lúc mười bảy tuổi, mất thời gian mười năm mới hoàn thành một cây cung này, cho dù bây giờ ta đã biết cách làm, nhưng muốn làm ra một cây cung có chất lượng tốt, cần thời gian là khoảng ba năm." Như Phong thành thật hồi đáp.

Sau khi nàng lên núi, cũng chưa có ý định chế tạo cung dùng ít sức, nhưng bởi vì Vô Tình kiếm mỗi lần bắt nàng luyện cung tên, mỗi ngón tay đều rất đau, cánh tay cũng đau, cho nên nàng mới có thể hăng hái, cố gắng dựa theo tư liệu vô tình đọc được ở kiếp trước để nghiên cứu, lại còn bắt Nam Sơn chế tác, cuối cùng rốt cục lúc nàng mười bảy tuổi, Nam Sơn mới có thể chế tạo xong cái cung này.

Không dễ dàng gì, bây giờ Như Phong thật muốn giang tay ôm hôn Nam Sơn một cái, sư đệ của mình thật sự là lợi hại quá đi!

Hai mắt Chung Anh tối sầm lại, nhưng vẫn là nói: "Sau sẽ bàn lại."

Như Phong gật đầu.

Trải qua trận đấu này, tiểu đội trưởng rất nhanh liền bình tĩnh lại, hắn nhìn Như Phong nói: "Bây giờ đấu nỏ đi, ta cũng không tin ngươi còn có thể bay ra thêm cái phương pháp tỉnh lực nào nữa đây?"

[Tỉnh lực: Tỉnh: bỏ bớt giảm bớt. Lực: sức lực]

Như Phong tủm tỉm cười, không trả lời.

Nỏ, xác suất trúng mục tiêu so với cung lớn hơn nhiều, tầm bắn cũng xa, đến bốn năm trăm thước, có thể đâm xuyên khôi giáp và thuẫn giáp kiên cố [chắc là cái khiên] , nhưng nỏ thượng huyền khá hao công tốn của, cho nên bình thường cường nỏ được dùng cho phòng ngự và phục kích, là lúc người khác công thành dùng để phòng ngự, nhưng không thể sử dụng lúc chiến đấu trên chiến trường, bởi vì ở trên chiến trường, nguy hiểm đến cực điểm, chờ ngươi thật vất vả cài tên, còn chưa kịp nhắm vào người khác, ngươi đã bị người ta ột đao chém chết, đây chính là nguyên nhân vì sao trên chiến trường người ta chỉ mang theo cung tên.

Sau khi có người đưa nỏ đến, tiểu đội trưởng bắt đầu giương nỏ tra tên, tay hắn chỉnh vọng sơn, kéo nha lên, móc câm tâm vào phía dưới nha có huyền đao chặn lại, như vậy, có thể móc dây cung vào nha, đem tiễn đặt trong thân nỏ, khiến tiễn nhô lên giữa hai cánh cung, sau khi đã nhắm mục tiêu thông qua vọng sơn, bóp huyền đao, nha hạ xuống, tiễn nương theo đàn hồi dây cung bắn ra!

Nha: Thứ để giữa dây cung

Huyền đao: cò súng

Vọng sơn: ống ngắm

Như Phong sợ hãi than, nói: "Ngươi thật lợi hại! Sức lực thật sự rất khỏe!"

Tiểu đội trưởng kiêu ngạo cười, ở xạ thanh bộ cái này mình đương nhiên lợi hại nhất.

Như Phong ngược lại nói: "Ta không cùng ngươi so cái này, bởi vì sức lực của ngươi thật sự rất lớn, nhưng mà nỏ của ngươi chỉ có thể bắn ra một mũi tên, nỏ của ta thì có thể liên tiếp mười phát, uy lực không giảm, hơn nữa cách nhắm bắn của ta cũng dễ dàng hơn ngươi nhiều.

"Sao có thể?" Tiểu đội trưởng thất thanh nói, "Vậy nỏ ngươi đâu?"

Như Phong nhún nhún vai, nói: "Còn chưa chế tạo xong, chờ lúc hoàn thành, ta sẽ thi với ngươi."

Tiểu đội trưởng không biết nên dùng vẻ mặt gì để tiếp nhận đây, bởi vì vừa rồi Như Phong biểu diễn cung của mình, cho nên nàng nói có thể chế ra nỏ cải tiến, mọi người cũng không cảm thấy kinh ngạc.

Kế tiếp là đấu bằng cung tên giống nhau, mọi người cưỡi lên ngựa, sau đó bắn con thỏ đặt ở giáo trận. [*rùng mình*]

Như Phong đối với chuyện này rất có kinh nghiệm, lúc ở trên núi cùng sư phụ hay trên đường đến Phong Hiền viện, Như Phong đều rất giỏi săn bắn thú. Cho nên khi mũi tên của tiểu đội trưởng cắm vào thân con thỏ, thì tên của Như Phong bắn xuyên qua hai mắt của con thỏ, lập tức phân thắng bại.

Mọi người reo hò ầm ỹ, trầm trồ khen ngợi.

Như Phong nhảy xuống, cười nói: "Ta biết người ở binh chủng khác cũng không phục ta, như vậy đi, chúng ta bây giờ liền một đấu một, sao?"

Đám người vây xem cũng an tĩnh lại, mọi người không nói, đều nhìn Chung Anh, nóng lòng muốn thử, đều muốn cùng Như Phong đấu một phen, đánh bại oai phong của hắn.

Có lẽ, biểu hiện hôm nay của Như Phong đã đè bẹp tinh thần những người khác, một người nhỏ bé như vậy, tài bắn cung của hắn lợi hại nhưng bọn ta không tin ngươi cũng lợi hại những cái khác.

Chung Anh im lặng quét mắt nhìn mọi người, cuối cùng nhìn hai mắt đang sáng rực của Như Phong, trầm tư không nói. Nhưng khi hắn nhìn thấy Úy Trì Hòe Dương đang mỉm cười trong góc khuất, liền hạ quyết tâm.

"Được rồi, chúng ta cùng tỷ thí một phen!"

Vừa dứt lời, bọn lính liền lập tức đánh trống reo hò, tiếng hoan hô, ồn ào không dứt bên tai. Tình cảm quần chúng sục sôi, thật sự là hận không thể hợp lại một ngươi chết một ta sống mới thôi.

Như Phong nhìn qua bọn họ, cũng nóng lòng muốn thử, nàng đã muốn đánh nhau một trận lâu rồi, gần đây rất phiền muộn.

Đều là do Mộc Vấn Trần kích thích, một câu quan tâm nói cũng không nói, mỗi câu đều là mắng mình. Cho nên Như Phong bây giờ rất muốn phát tiết một chút.

Vốn đã sớm có nhưng tới thời Mãn Thanh mọi người mới biết rõ. Ban chỉ của người tộc Mãn làm bằng xương nai, mang ở ngón tay cái phải , lúc bắn cung có thể ngừa đuôi của mũi tên làm bị thương ngón tay, sau này ở thời bình lại được làm bằng ngọc thạch hoặc vàng bạc quý giá, biểu thị cho quyện lực và địa vị, cũng thể hiên tinh thần thượng võ của quý tộc Mãn Châu. Sau dùng làm trang sức cho hoàng đế, có đôi khi ban thưởng cho võ tướng có công, được làm bằng đồng nguyên chất, nhưng thần không được đeo.

94. Q.2 - Chương 94: Thu Phục

Edit: Nhoktho

Beta: Lan Hương

"Đấu gì đây?" Có người hỏi.

Như Phong khoanh hai tay trước ngực, mũi chân điểm nhẹ tựa vào tường, nói: "Tùy các ngươi."

Úy Trì Hòe Dương đứng khuất trong góc cau mày, Như Phong, tư thế này là sao? [Chắc tại lưu manh quá đó mà ^^]

Chung Anh quét mắt nhìn đám người xung quanh, nói: "Các ngươi ai không phục thì bước ra đấu với Mộc đô úy đi, không đả thương đến tánh mạng là được."

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, chỉ rỉ tai thì thầm, nhưng lại không có người nào bước ra.

Như Phong cười hì hì: "Mọi người thương lượng xong chưa?"

Lúc này gần mười người lục tục bước ra, Như Phong âm thầm lắc đầu, còn tưởng rằng sẽ có nhiều hơn chứ.

"Còn nữa không?" Như Phong cười, Phục Cường trận nàng còn có thể qua được, huống chi những người này còn chưa tới tám người nữa.

Vì vậy những người vừa mới bước ra nhìn chằm chằm vào Như Phong, đây đều là những người tài giỏi ở Hổ ký doanh.

Một gã đại hán đứng ra lớn tiếng nói: "Bây giờ tiểu nhân muốn so trường thương với đại nhân!"

Như Phong gật đầu, nói: "Được."

Vì vậy, song phương đều cưỡi lên ngựa, hai người cùng chắp tay hướng về đối phương, làm một động tác khiêm nhường, sau đó, ngưng thần tĩnh khí.

Như Phong tiếp nhận trường thương từ binh lính, đối phương hét lớn một tiếng, lập tức một thương đã được đâm đến, như ánh sáng mặt trời chói chang, như tia chớp xẹt qua, một thế sét đánh không kịp bưng tai ập vào mặt.

Trường thương:

Capture

Như Phong mỉm cười, nhẹ nhàng ngăn cản, đem chiêu thức bí kíp hóa giải.

Như Phong lớn tiếng nói: "Tới ta!" Lúc nói, trường thương trong tay cũng không dừng lại, trái đâm phải ngăn, ngang quét dọc đỡ, thế trường thương trong tay như nộ hải kinh đào không thể đỡ. Thân hình nàng ngồi trên lưng ngựa vững chắc, trong tay động tác quả thật nhanh vô cùng.

Lúc đầu gã đại hán còn có thể ngăn cản được mấy chiêu, càng về sau lại càng theo không kịp tốc độ của Như Phong, chỉ có thể luống cuống tay chân mà chống đỡ, Như Phong nghĩ đến lúc rồi, liền quát: "Tiếp chiêu đi!" Một thương đâm xuống, trường thương bay lượn, tạo nên một đường ánh sáng bạc lấp lánh trong không trung, trong nháy mắt đánh cho đại hán phải rơi xuống đất.

Đại hán lập tức nhảy dựng lên, nói: "Tiểu nhân bội phục!" Nói xong liền cúi đầu lui xuống.

Như Phong cầm trong tay trường thương, uy phong lẫm lẫm ngồi ở trên ngựa, quét mắt nhìn mọi người một lượt, nói: "Còn ai nữa không?"

Trong đám người lạnh ngắt như tờ, hơn nửa ngày, mới có người lên tiếng: "Tiểu nhân muốn cùng đại nhân so quyền cước."

Như Phong cười đáp ứng: "Được, ai nữa?"

"Ta, ta muốn so kiếm thuật với đại nhân." "Còn ta." "Ta!" "..." Chín người lúc nãy bước ra bây giờ đều tiến lên, người còn lại đang trong phân vân.

Như Phong nhảy xuống ngựa, cười nói: "Mọi người cùng lên đi, nhiều người náo nhiệt hơn, cũng tiết kiệm thời gian của ta."

"Nhưng mà binh khí chúng ta dùng không giống nhau." Có người yếu ớt nói.

Như Phong trừng mắt nhìn lạnh lẽo: "Lúc chiến tranh ngươi còn quản được người khác dùng binh khí gì sao?"

Có lẽ người nọ biết mình nói sai nói, nên không dám hé răng nữa.

Như Phong cười hắc hắc, băng tuyết trên mặt tan rã, làm cho người ta phải cảm thán rằng mặt nàng biến sắc cực nhanh.

"Tới đây đi tới đây đi, chúng ta cùng đại chiến một trận nào!" Như Phong ma quyền lau chưởng, hưng phấn mà nhìn chằm chằm mọi người.

Dương Hổ đứng ở bên cạnh Chung Anh, cau mày nói: "Sao ta cảm thấy hình như Như Phong có vẻ rất cao hứng?"

Chung Anh cau mày không nói, chỉ nhìn qua chỗ khuất kia.

Dương Báo thờ ơ nhìn qua bọn họ, một đám người nhàm chán!

"Cầm chắc binh khí của các ngươi." Như Phong hạ mi mắt, cố gắng làm cho chính mình tỉnh táo lại, "Cùng lên đi."

Mọi người lại ầm ỹ lên, làm thành một vòng tròn, để Như Phong và người khiêu chiến khác ở chính giữa.

Hỗn chiến bắt đầu, Như Phong múa trường thường trong tay như gió lớn, giọt nước không lọt, chín người căn bản là không có cách nào đến gần thân thể của nàng. Thời gian đã lâu, thì có người liền mất bình tĩnh, quyền cước càng tăng thêm lực đạo.

Như Phong cười thầm, bên cạnh còn nói: "Các ngươi chỉ có chút bản lãnh thế thôi sao?"

Mọi người bị nàng kích thích, nào đao, nào kiếm toàn bộ cùng hướng về Như Phong giáng xuống.

Động tác trong tay Như Phong không thay đổi, xác định chuẩn một người, kêu lên: "Ngươi, đi ra ngoài nhé!" Nói xong cũng không chờ hắn phản ứng, nhanh chóng thu hồi trường mâu, trở tay chưởng một cái trên lưng hắn. Bị đau người nọ kêu "Ối", Như Phong tặng thêm một cước vào xương sườn của hắn, "Đi ra ngoài!" [Ôi, chi mà ác, con người ta tội tình gì đâu =)]

Sau khi giải quyết xong một người, Như Phong đẩy nhanh tốc độ, từng bước từng bước mà chọn, mọi người ai cũng e ngại nàng sẽ dùng chưởng, đến cuối cùng, Như Phong đoạt được một cây kiếm, vứt bỏ trường mâu, trường kiếm trong tay như linh xà xoay tán loạn, cứ thế mà ép mọi người đứng yên không động đậy.

Như Phong không kiên nhẫn nữa, huýt sáo dài một tiếng, trong ánh mắt ẩn phong vân cấp bách dũng, trong tay trường kiếm mạt qua mi tiệp, một uông hàn ý hoảng ánh trong suốt thu thủy, toàn thân chân khí vận hành chu thiên, như Thương Ưng giương cánh bàn tại chỗ bắn lên, kiếm quang thê liệt, kiếm phong liên miên, hoa phá trường không, bỗng dưng làm mọi người chung quanh cùng té ngã xuống!

Chiêu của nàng vừa thi triển, đối thủ không ai kịp trở tay, có kẻ té xuống rồi vẫn không biết chuyện gì xảy ra.

Như Phong uy phong lẫm lẫm cầm trường kiếm, nhìn mọi người nói: "Còn ai muốn khiêu chiến nữa không?" Trong lòng lại thầm nghĩ, quả nhiên vẫn là kiếm thích hợp với mình nhất nha, rất dễ dàng khống chế lực.

Mọi người xem trận đấu đều sợ ngây người, chỉ một chiêu như vậy đã chế ngự được kẻ địch, thì ra nãy giờ là hắn đang đùa giỡn người ta sao?

Chung Anh đứng dậy, nói: "Được rồi, các ngươi vốn không phải đối thủ của Mộc đô úy, nếu không phải hắn hạ thủ lưu tình, hôm nay các ngươi còn sống sao? Còn không mau lui xuống!"

Mấy người ngã xuống đất vội đứng lên hành lễ với Như Phong, vội vã lui trở về đám người.

Dương Hổ và Dương Báo liếc mắt nhìn nhau, tự hào trong mắt bị dập tắt, chỉ bằng một chiêu vừa rồi của hắn, mình cũng không thể địch lại, xem ra, nguyên soái nhìn người vẫn chuẩn, hắn lên làm đô úy vốn là dựa vào thực lực.

Sau lần khinh thường này, bọn binh lính liền thật cung kính với Như Phong, không người nào dám tỏ ra nửa điểm thất lễ, cho nên Như Phong huấn luyện họ khá thuận buồm xuôi gió.

Như Phong cảm thấy tài bắn cung chủ yếu là dựa vào sự luyện tập của bản thân, người bên ngoài nói nhiều cũng vô dụng, cho nên nàng dồn tinh lực vào việc hành quân bày trận, ví dụ như thời tiến công nên bày thế trận gì, lúc phòng ngự lại nên làm như thế nào, lúc đánh bất ngờ phải ra sao…

Thế trận được thử nghiệm nhiều lần, chứng thật là có tác dụng, bây giờ vấn đề còn lại là đốc thúc binh lính luyện bắn và thuần thục biến hóa trận thế.

Cũng còn chuyện khác là cung tên của Như Phong bắt đầu được sản xuất hàng loạt, mặc dù nguyên soái nói thời gian làm cung tên rất lâu, nhưng một hai năm sau vẫn dùng được, chuyện quan trọng phải chuẩn bị trước. Mượn cơ hội này, Như Phong đẩy Nam Sơn ra, khiến cho hắn không phải lăn lộn trong phòng bếp thường xuyên, trực tiếp thăng quan đi chỉ đạo chuyên gia vũ khí trong quân doanh tạo cung tên luôn.

Sau khi bận bịu như vậy cả tháng, Như Phong bắt đầu rảnh rỗi, mỗi ngày không phải hoạt động đầu óc nữa, nàng có chút nhàn hạ rồi, vì vậy lúc rảnh rỗi, Như Phong liền tìm một nơi vắng vẻ, đem Úy Trì kiếm pháp mà Vô Tình kiếm và Úy Trì Hòe Dương đã dạy kết hợp với nhau, cố gắng tạo ra những chiêu thức đơn giản nhất, có uy lực nhất để khắc địch.

Kinh nghiệm hai lần ở chiến trường làm cho Như Phong hơi có cảm xúc, cho nên rảnh rỗi sẽ cố gắng nâng cao võ nghệ của mình, bây giờ chịu cực một chút, sau này trên chiến trường mới có thể giữ được mạng.

Một tháng sau, Như Phong cảm thấy có phần buồn tẻ, cuộc sống trong quân ngũ thật sự rất nhàm chán khô khan, cả ngày trừ thao luyện ra thì cũng không có chuyện gì khác, bây giờ chiến tranh có thể xảy bất kì lúc nào, muốn đi dạo một chuyến cũng không được, nếu bị người ta bắt thì lấy quân pháp xử trí. Nghĩ đến quân pháp, Như Phong liền cảm giác được PP của mình ê ẩm, bốn mươi quân côn kia thật sự là lợi hại quá cơ, đau cực! Hu hu… Sao mỗi lần bị thương thì nơi chịu trận không phải là tiểu PP thì cũng là bả vai thế? Cứ tiếp diễn như vậy, mình chắc chắn sẽ bị mắc chứng khủng hoảng luôn.

Đương nhiên, trong hai tháng này Như Phong có đánh một trận chiến nhỏ, nhưng rất nhanh liền minh binh kết thúc cho nên không có cảm giác gì hết.

Nhưng lúc này, chức quan của Như Phong lại thay đổi, không phải tăng cũng không bị giáng, mà là trực tiếp từ xạ thanh bộ chuyển sang kỵ binh bộ, vẫn làm đô úy, bởi vì đô úy tiền nhiệm đã chết trận.

Như Phong cảm thán, tánh mạng thật sự là quá leo lắt, nói chết là chết, bởi vậy sau này luyện công nàng đều cố gắng hết sức.

Nhưng sau khi được điều trở về kỵ binh bộ, Như Phong phát hiện võ nghệ của nàng trong lúc vô tình đã được nâng cao không ít, ngay cả kỹ thuật cưỡi ngựa cũng cao hơn, có lẽ là kết quả của việc cùng mọi người luận võ.

***

Xuân Đằng quốc, nơi biên cảnh, trong lều lớn.

Lợi Minh vẻ mặt bình tĩnh, nhìn tên lính đang quỳ dưới mặt đất, lạnh giọng hỏi: “Mộc Như Phong?”

Tên lính trả lời: “Đúng vậy, chúng thần tra được hắn chỉ là một gã binh lính bình thường không có gia thế.” Tên lính vừa nói vừa trình lên tư liệu xuất thân của “Mộc Như Phong”, “Bên trong toàn bộ là chuyện Mộc Như Phong từ nhỏ đến lớn, có thể tra được đều đã tra.”

“Vậy sao võ nghệ của hắn lại xuất sắc như thế? Gia đình bình thường có thể nuôi dưỡng ra đứa con xuất sắc tới như vậy sao? Thoáng cái liền trở thành đô úy, lại còn vào Hổ Ký doanh!” Vốn không lớn tiếng, nhưng lại làm cho người ta có một áp lực nặng nề.

Tên lính nọ cố trấn định mà trả lời: “Có lẽ là vì khi còn bé hắn có duyên bái sư ạ.”

“Có lẽ… Có lẽ…” Lợi Minh thì thào tự nói, rồi lại hỏi, “Tra được cháu của Úy Trì Hòe Dương không?”

“Bẩm nguyên soái, cháu của Úy Trì Hòe Dương hình như đã vào quân doanh, mọi người đều nói là hắn đã đi nhập ngũ, nhưng mà vẫn chưa thấy hắn xuất hiện.” Tiểu binh vội vàng trả lời.

Lợi Minh huy phất tay, nói: “Lui xuống đi.”

Tên lính cao lớn vội vàng nhanh chóng lui ra.

Lợi Minh trầm tư, Mộc Như Phong? Sao lại có tên giống như Úy Trì Như Phong vậy, chẳng lẽ là cùng một người? Nhưng mà tướng mạo lại không giống, hơn nữa nếu như hắn thật sự muốn mai danh ẩn tính, thì không nên để hai chữ "Như Phong".

Thôi, hắn bây giờ chỉ là một đô úy, chờ sau này tìm một cơ hội giết chết là được, quyết không thể bỏ qua một kẻ có thể là Úy Trì Như Phong!

Lợi Minh hai tay nắm quyền, hung hăng mà nhìn chằm chằm phía trước: Úy Trì Hòe Dương, ta không thể không để cho Úy Trì gia của ngươi đoạn tử tuyệt tôn!

Kí ức của hắn trôi nổi về một hồi đại chiến mười năm trước, lần đó, mười vạn đại quân của Xuân Đằng quốc bị Úy Trì Hòe Dương hủy hoại trong phút chốc, làm cho hắn bị liên lụy chỉ có thể ở nhà hoảng hốt sống qua ngày, đâu còn là nguyên soái oai phong lẫm liệt trước kia!

Nhưng mà không ngờ mình còn có ngày phất cờ trở lại, nữ nhi của hắn phải tranh giành trở thành phi tử của Đại hoàng tử, bản thân hắn cũng phải dựa vào nữ nhi từng bước một mà leo tới vị trí bây giờ, cho nên, Úy Trì Hòe Dương, thống khổ mà ta chịu trước kia nhất định sẽ trả lại cho ngươi gấp đôi!

Lợi Minh nghĩ tới con gái, liền nghĩ tới Đại hoàng tử, nếu như ngày sau Đại hoàng tử đăng cơ, với uy danh trong quân đội của hắn thì chắc chắn có thể đưa được nữ nhi của hắn lên ngôi hoàng hậu, lúc này hắn chính là quốc trượng và nguyên soái dưới một người trên vạn người rồi!

Nghĩ tới tương lai, Lợi Minh không nhịn được nở nụ cười, nhưng lập tức nhớ lại nhị hoàng tử trước đó không lâu mới vừa về nước, mày không nhịn được nhíu lại.

Nhị hoàng tử thoạt nhìn như một nữ nhân, nhưng sau khi hồi quốc thì lén lút bày ra nhiều thủ đoạn mà nữ nhân tuyệt không thể làm được, mềm rắn đủ, không chừa một thủ đoạn đê tiện nào, cái này cũng là do hắn nghe phong phanh, hơn nữa hoàng thượng lại rất sủng ái hắn, vì vậy không bao lâu, hắn liền được phong làm thái tử, sau những việc gây ra còn để lại ấn tượng tốt trong lòng đại thần và dân chúng.

So với Đại hoàng tử kiệt ngạo bất tuân và âm trầm lãnh khốc, không thể nghi ngờ rằng, nhị hoàng tử có vẻ càng được lòng dân. Tuy nhiên, vì lợi ích tương lai thì có lẽ nhị hoàng tử chính là kẻ cản đường của hắn ta. [kiệt ngạo bất tuân và âm trầm lãnh khốc: bướng bỉnh không nghe lời và vô tình ác nghiệt]

Nghĩ vậy, hai mắt Lợi Minh trở nên âm u, thật là làm cho người ta sợ hãi!

***

Trong kinh thành Tử La Quốc.

Mộc Vấn Trần trong sân luyện kiếm, một bộ bạch y thư thả, thân hình phiêu dật nhẹ nhàng, không có sát khí, ngược lại tràn ngập một mỹ cảm kỳ diệu.

Mộc Đồng đứng ở một bên pha trà, đôi lúc liếc nhìn Mộc Vấn Trần một chút.

Qua không lâu, Mộc Vấn Trần thu kiếm đi tới chỗ nghỉ ngơi, nói: "Bên Như Phong có tin tức gì chưa?"

Mộc Đồng dâng khăn lau mồ hôi sạch sẽ, lúc này mới hồi đáp: "Như Phong đã vào Hổ ký doanh, lại còn lên chức đô úy."

"Có bị thương không?" Mộc Vấn Trần liền hỏi, hắn đương nhiên biết Như Phong không chịu vết thương gì, bằng không mình đã biết từ lâu rồi, bây giờ hỏi cũng chỉ là để an tâm thôi.

Mộc Đồng đương nhiên hiểu rõ ý nghĩ Mộc Vấn Trần, bây giờ hắn đã không hi vọng có thể đưa chủ tử quay về chính đạo nữa, việc đó đã nằm ngoài tầm với của hắn, hắn đã chết tâm rồi, chủ tử muốn thế nào thì cứ thế ấy đi, nói sao thì Úy Trì Như Phong cũng là một người không xấu, đương nhiên, nếu như hắn là nữ thì lại càng hoàn mỹ, như vậy hắn sẽ khóc rống chảy nước mắt mà cảm tạ ông trời không để cho chủ tử bị tuyệt hậu. [tuyệt hậu: không có con á]

"Mộc Đồng?" Mộc Vấn Trần thấy hắn thật lâu không trả lời, trầm giọng hỏi, trong mắt tỏ vẻ khẩn trương .

Mộc Đồng vội vàng nghiêm mặt nói: "Chủ tử, không có việc gì, Như Phong cũng tốt lắm, cả ngày sinh long hoạt hổ, rất hoạt bát."

Mộc Vấn Trần thở dài một hơi, sinh long hoạt hổ? Hoạt bát? Không nhịn được cười khổ, đây đúng là phong cách của Như Phong, đến nơi nào đều làm cho cuộc sống của mình rất khá, còn cả ngày tinh lực tràn đầy. Nhưng mà mình… Ai, lá thư lần trước đó, mình nói hắn như vậy, hắn không giận mình chứ?

Mộc Đồng cẩn thận bên cạnh nhìn vẻ trầm tư của Mộc Vấn Trần, nửa ngày mới nói thêm: "Chủ tử, lúc nào chúng ta quay về Phong Hiền viện? Chuyện nơi này xong xuôi rồi, hơn nữa hình như gần đây rất không yên ổn đấy." Câu nói phía sau kia có chút nhỏ hơn, trong lòng Mộc Đồng thầm nghĩ, không yên ổn? Quả thực đúng là "thủy hỏa bất dung", ngươi tranh ta đoạt, rất náo nhiệt nha.

Mộc Vấn Trần suy nghĩ một chút, không trả lời.

Mộc Đồng sử dụng thủ đoạn cuối cùng: "Chủ tử, hắn luôn quan tâm tới hôn sự của ngài? Gần đây còn nói ngài vài chuyện, nói ngài tuổi cũng không nhỏ, cũng nên thành thân đi, cũng cần có một hậu nhân rồi…"

Mộc Vấn Trần uống một ngụm trà, không muốn nghe Mộc Đồng lải nhải, đứng dậy quay trở về phòng.

Mộc Đồng đứng ngốc sửng sờ ở tại chỗ, nhìn bóng dáng hắn xa xa: đã mất dạng rồi? Người ta còn chưa nói hết mà!

95. Q.2 - Chương 95: Oanh Động

Edit: Cẩn

Beta: Lan Hương

Dạo này Như Phong cảm thấy cuộc sống trong quân doanh rất nhàm chán, cả ngày trừ luyện công ra thì chính là luyện công. Hơn nữa, tâm tình của nàng vài ngày gần đây thật không tốt và hình như tâm tình của gia gia cũng không tốt luôn, đây là chuyện mà Như Phong thừa dịp đêm tối chạy qua đại trướng của Úy Trì Hòe Dương điều tra ra được.

Còn nữa, Dục Tước và Dục Tuyên gần đây không có gửi thư ình, ngược lại thì nhận được thư của Mộc Vấn Trần, thế mà mở ra chỉ thấy một trang giấy trắng! Bên trong một chữ cũng không có làm Như Phong tưởng là cái kiểu chữ ẩn hình gì đó, hưng trí bừng bừng mà dùng các loại nước thuốc giày vò trang giấy đáng thương nọ, kết quả trang giấy bị ngâm đến nát vụn mà trên mặt cũng không có hiện lên một chữ nào.

Cho nên Như Phong không còn hy vọng gì nữa, tinh lực dư thừa lại không có chỗ để phát tiết, thế nhưng nàng rất nhanh đã tìm ra cách phát tiết mới rồi.

Nàng ngày ngày thấy những binh sĩ khác đều tỏ vẻ bộ dạng buồn chán, dù sao trong quân doanh cũng không có chuyện gì hay ho để tán dóc, quân doanh của Úy Trì Hòe Dương cũng sẽ không tồn tại cái gì quân kỹ này nọ, vì vậy bọn lính khi rảnh quá không việc gì làm thì đành phải chạy qua thao trường để tập luyện, hoặc là ngồi hàn thuyên trong doanh trướng, kết bạn đồng hương, lập bang kết phái chờ người mới đến hiếp đáp.

Dù sao thì nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, dứt khoát phải đi luyện binh một chút thôi.

Kết quả là, đám quân sĩ ở kỵ binh bộ bỗng chốc phát hiện ra ngày tháng an lành của mình đã chấm hết, bởi vì quý ngài Đô úy tân nhiệm phi thường "tẫn trách".

Hằng ngày, lúc trời còn chưa sáng đã phải rời giường, mỗi người mang theo phụ trọng hai mươi kí trên người, tay cầm trường mâu chạy quanh quân doanh năm vòng!

Sau khi lê lết trở về liền thấy Đô úy đại nhân của bọn họ đứng đợi bên thanh xà gỗ do bộ phận chuyên môn chế tạo ra, vậy là tiếp tục kéo xà lên xuống một trăm lần, sau đó nhảy vượt qua ba mươi mét lưới sắt qua lại ba trăm lần.

Ăn xong điểm tăm rồi thì đi lấy đá nâng lên hạ xuống hai trăm lần!

Sau khi nâng đá xong thì tiếp tục nâng ngang thiết mâu đã được treo thêm đá đứng dưới mặt trời, mỗi người không động đậy phơi nắng một canh giờ.

Tiếp theo là huấn luyện ngắm bắn mục tiêu nửa canh giờ, sau đó là luyện đảo công, nhảy cao về phía sau, sau đó dùng lưng nặng nề nện xuống đất!

Tới giữa trưa, ăn trưa.

Sau giờ ngọ là huấn luyện về đánh nhau và ám sát, huấn luyện này xong rồi liền tới hạng mục đánh trận, một ngàn người của kỵ binh bộ chia làm mười tổ, mỗi hai tổ sẽ chiến đấu với nhau.

Cái này tương đương với thi đấu, tổ nào thắng thì buổi tối muốn ăn no nhiêu cũng được, tổ nào thua thì chỉ lấp đầy được nửa cái bao tử! Sau lại đổi thành kẻ thắng được ăn thịt, người thua ăn bánh bao.

Sau đó lại là lưng mang vật nặng, vác theo trường mâu chạy vòng quanh đại doanh ba vòng!

Kết quả đến lúc ăn cơm tối, cơ hồ không có người nào còn khí lực để nói chuyện nữa, ngay cả đũa cũng muốn giơ không nổi. Cái này có chỗ nào giống "huấn luyện" hả, đây nhất định là "ma luyện" mà Đô úy đại nhân từng nói a!

Kỳ thật còn có nhiều chuyện khác để oán giận nữa, ví dụ như Đô úy đại nhân người ta từ đầu đến cuối vẫn đi theo bọn họ, làm cho bọn họ muốn oán muốn trách vài câu cũng nói không nên lời, hơn nữa, vóc người người ta như vậy thật ra là không thể so với vóc người của chúng ta, chính mình so với người ta cao lớn hơn nhiều thế nhưng lại kêu ca không chịu nổi, này cũng quá mất mặt a!

Cho nên một ngàn người cứ như vậy mà đi theo Như Phong phát tiết hết tinh lực, dựa theo kế hoạch của Như Phong, từng bước từng bước tăng thêm mức độ huấn luyện.

Khi vừa bắt đầu thì tất cả mọi người đều thấy không quen, qua chừng hai tháng thì cũng đã quen dần, hơn thế nữa, mọi người cũng dần dà thay đổi, không những khí thế trở nên dũng mãnh, thể năng trở nên cường đại, ngay cả nhãn thần cũng trở nên hung ác rồi - bảo không hung ác là không được nhá, không hung ác thì đi gặm bánh bao cắn móng tay mà sống ấy, điều tàn nhẫn nhất là, còn phải đứng một bên nhìn người ta khoan thai cắn thịt!

Thiên lý ở đâu! Thật không có tính người!

Đương nhiên, rất nhiều người còn chưa ý thức được những sự thay đổi của bản thân mình, bởi vì toàn bộ Hổ Ký doanh trên danh nghĩa tuy là cùng được huấn luyện tại một giáo trường, thế nhưng thỉnh thoảng có người vì lý do gì đó cần mượn đến toàn bộ khu vực sân bãi để tập luyện, hoặc là có người ra ngoài nhiệm vụ, cho nên mọi người vẫn hay chiếm một góc giáo trường để huấn luyện, hơn nữa, Như Phong cũng cố ý không cho người khác biết được, ngay cả những người khác cùng ở Hổ Ký doanh còn không biết đừng nói chi đến người ngoài, trừ Chung Anh.

Chung Anh là người đầu tiên phát hiện, chẳng qua là hắn không nói gì thôi, để cho Như Phong cả ngày mang theo một nhóm người lăn qua lăn lại.

Chuyện làm ọi người chú ý đến sự thay đổi của Kỵ Binh bộ xác thật nhất chính là qua một trận chiến.

Sáng sớm hôm đó, sau khi nhận được nhiệm vụ, Như Phong mang theo một ngàn binh sĩ của mình xuất phát. Lần này không có Chung Anh đi cùng cho nên đây là lần đầu tiên Như Phong chỉ huy quân đội tác chiến, thế mà trong lòng Như Phong không thấy khẩn trương một chút nào, bởi vì tình cảnh này đã được nàng mô phỏng lại rất nhiều lần trong đầu rồi, bắt đầu từ khi nàng bị quăng vào Hổ Ký doanh thì nàng đã dự liệu được rồi sẽ có ngày này thôi.

Nhiệm vụ khẩn cấp lần này chính là đi tiếp ứng cho đội vận lương, nói thẳng ra là đi làm bảo kê cho người khác, từ sau khi thu được tin tình báo nói lương thảo bị người khác phá hủy, Nguyên soái liền lập tức sai người ở Hổ Ký doanh đích thân xuất mã, bởi vì chỉ có bọn họ mới có hành động nhanh và sức chiến đấu mạnh như vậy.

Như Phong bĩu môi, người Xuân Đằng quốc thật khó ưa, lần trước chúng ta đánh cướp lương thảo của các ngươi, lần này các ngươi đánh cướp lương thảo của chúng ta, thật không có sáng tạo! Nói thì nói vậy nhưng Như Phong vẫn không cầm được mà chau mày, lần hộ tống lương thảo này vốn đã cẩn thận mọi điều vậy mà cuối cùng vẫn gặp chuyện, đó là lý do người ta vẫn hay nói: không sợ kẻ trộm trộm đồ, chỉ sợ kẻ trộm thương nhớ.

Lúc bốn vị Đô úy được gọi lên, Như Phong đã có dự cảm lần này đến phiên mình rồi, an nhàn hai tháng chung quy cũng có ngày sẽ bị tống đi đánh một trận, bằng không người ta chi nhiều tiền như vậy nuôi ngươi để làm chi!

Cho nên Như Phong lập tức đem theo thủ hạ của mình chạy đi tiếp ứng. Việc đầu tiên nàng làm chính là phân phó một tiểu đội gồm những người kỵ mã nhanh nhất men theo đường nhỏ vòng ra chiến trường, nhìn thấy kẻ nào khả nghi liền giết không cần hỏi, tốt nhất là đừng cho xích hậu (tg: tương đương với thám tử) của đối phương kịp thời trở về mật báo.

Về phía này, Như Phong mang theo những người còn lại, cả đoàn vận khôi giáp đen từ đầu đến chân một đường không ngừng giục ngựa chạy đi cứu viện. Nếu như lúc này có người xuất hiện sẽ thấy được một đội kỵ binh vội vội vàng vàng chạy qua, tiếng vó ngựa chỉnh tề mà vang dội, cầm đầu là một thiếu niên vận hắc sắc khôi giáp, lưng đeo cung tên, sắc mặt nghiêm nghị, ngũ quan tinh tế, tóc được buộc cao lên bằng một sợi dây màu xanh tung bay, con ngựa màu đen dưới thân cũng phi nhanh như gió táp.

Trải qua một đoạn thời gian chạy như bay, khi bọn Như Phong tới được chiến trường đã là cảnh khắp nơi binh hoang mã loạn, máu chảy thành sông, âm thanh chém giết không ngừng vang, chung quanh xe lương thảo đều có binh lính tận lực chống đỡ, Như Phong thở ra một hơi, cuối cùng cũng đến kịp.

Thấy có viện quân đến, người hai bên đều sững sờ một chút, phía Tử La quốc chính là mừng thầm còn bên Xuân Đằng quốc lại là ngạc nhiên, không ngờ viện binh nhanh như vậy đã tới!

Kỵ binh bộ đối mặt với địch quân, không nói hai lời liền tặng cho đối phương một cơn vũ tiễn —— trải qua mấy ngày nay, bọn họ cũng đã được đặc huấn về tiễn pháp, cho nên xác suất trúng mục tiêu cao lên không ít.

Như Phong cởi xuống cây cung sau lưng do bản thân đặc chế, lấy ngón cái câu lên dây cung, dùng ngón trỏ và ngón giữa áp trụ ngón cái, tay phải kéo dây tay trái giương cung lên, tất cả động tác đều diễn ra lưu loát, đợi đến khi quân địch có phản ứng, tên tướng lĩnh phía đối phương đã bị Như Phong bắn rơi xuống ngựa.

Hai tròng mắt hắn trừng to, không thể tin mà nhìn mũi trường tiễn xuyên qua khôi giáp cắm phập vào người hắn, sau đó không cam lòng liếc nhìn Như Phong bên này một cái rồi lập tức bị đám loạn mã giẫm chết.

Như Phong liền hô to: "Thủ lĩnh của các ngươi đã chết, mau nhanh chóng đầu hàng!" Đương nhiên, nói thì nói vậy chứ trong tình huống này thì bọn họ không có khả năng đầu hàng đâu, nhưng ít nhất có thể nhiễu loạn quân tâm.

Quả nhiên, sau khi nghe thấy tướng lĩnh chết, đội hình quân địch rối loạn cả lên nhưng lập tức đã được một vị tướng lĩnh trung niên trấn an lại.

Ánh mắt bình tĩnh của Như Phong toát ra một cỗ sát khí lạnh lùng, vung tay lên, hô một tiếng: "SÁT"

Lời còn chưa dứt, hai chân nàng bỗng nhiên ép chặt vào bụng ngựa, gót chân đập một cái thúc vào hông chiến mã đen tuyền, chiến mã giống như mũi tên điên cuồng lao về phía trước, những sĩ binh bên cạnh thấy vậy cũng lao theo, tựa như một ngọn lửa đen xông vào đốt cháy địch nhân.

Ba ngàn quân địch tản ra theo hình cánh quạt, nghĩ muốn đem mấy trăm người của Như Phong vây khốn ở giữa đuổi tận giết tuyệt. Trường thương trong tay Như Phong huy động nhanh như chính người nàng vậy, trong nháy mắt, hắc sắc tuấn mã dưới thân đã chạm mặt con ngựa của tướng lĩnh đối phương, Như Phong dũng mãnh quát một tiếng, trường đao của đối phương đã bị hất tung lên trời.

Vị tướng lĩnh nọ chỉ cảm thấy một cỗ lực mạnh cuốn đến, khí huyết trong lòng ngực cuộn trào, đau không chịu nổi, nửa thân trên như tê liệt, hai chân run rẩy không kẹp nổi bụng ngựa. Toàn thân hắn run lên, miễn cưỡng kéo lại dây cương, định rút thanh kiếm bên hông ra quay đầu ngựa lại đánh Như Phong, thế nhưng,

thật đáng tiếc, Như Phong căn bản không cho hắn có cơ hội rút kiếm. Lúc hai con ngựa lần nữa chạm mặt nhau, trường thương của Như Phong quét ngang lướt qua người hắn, đấm tay túm lấy đai lưng của đối phương, lôi cả người hắn lên ngựa của mình.

Giữa cơn đầu váng mắt hoa, vị tướng lĩnh nọ chỉ cảm thấy có một bàn tay lạnh lẽo đang bóp cổ mình, thử động một chút, lực của bàn tay ấy lại lớn thêm vài phần, tựa như muốn nói nếu hắn tái động, mạng lập tức không còn.

Bọn sĩ binh của Hổ Ký doanh chứng kiến Như Phong dũng mãnh như vậy thì tăng thêm tinh thần, như một đốm lửa dần dần lan rộng, kỵ binh bộ nhanh chóng khai hỏa trên chiến trường.

Chém, chặt, bổ, đao cùng đao tấn công, kiếm cùng kiếm va chạm, tiếng gào thét cũng như tiếng hét thê lương cùng nhau vang vọng cả chiến trường. Không có tức giận, chỉ có sát khí, chính là thứ sát khí vô biên vô tận. Chúng tựa như một tấm lưới vô hình bao vây quân địch, siết chặt, nghiền nát.

Lấy tốc độ làm người ta khó có thể tưởng tượng được, kỵ binh bộ liều mình giết địch, đao kiếm tung hoành, xung quanh toàn là máu thịt tung tóe, tiếng gào thét không ngừng. Có người còn chưa kịp kêu rên tiếng nào đã bị một thanh hắc thương đâm vào giữa tim, không một chút lưu tình đóng xuống mặt đất, người bên cạnh hắn muốn lui về sau, thế nhưng lại phát hiện vẻ mặt băng sương của Như Phong đang dùng đôi mắt xinh đẹp liếc về phía hắn, hắn đăm đăm nhìn cái chuôi trường thương kinh khủng kia quét về phía mình, tách linh hồn ra khỏi thân thể hắn…

Sau nửa canh giờ, Kỵ Binh bộ như ác lang đem quân địch và các tướng sĩ có liên can giẫm nát dưới vó ngựa, bọn họ lập tức an tĩnh lại, trong ánh mắt của họ không có sự hưng phấn khi giết người, chỉ có sự trấn định và băng lãnh làm người ta sợ vỡ mật. Cái loại trấn định này so với băng tuyết mùa đông còn lạnh hơn, nó có thể đem toàn bộ máu của địch nhân dưới lớp bùn đất đóng băng lại.

Một tay của Như Phong bóp cổ của tướng lĩnh địch, tay kia vừa bổ xuống, người nọ liền cúi đầu xuống, trường thương trong tay Như Phong liền quét ngang, xung quanh nàng toàn là thi thể, có địch nhân cũng có người nhà, Như Phong nâng tầm mắt, cố nén cơn buồn nôn trong lồng ngực, chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ trở thành thói quen đúng không?

Như Phong chợt nghĩ nếu như dùng đến bom thì sao nhỉ? Đống thi thể trước mắt sẽ thành ra cái dạng gì? Như Phong nhớ lại lúc nàng đang chuẩn bị hóa chất trong phòng thí nghiệm, không chú ý một chút thì đã bị oanh tạc đến nơi này trọng sinh. Nhưng trước khi chết, linh hồn của Như Phong tựa hồ thấy được kết cục thân thể của chính mình, vỡ thành mảnh nhỏ, tình cảnh đó so với bất cứ một cỗ thi thể nào ở trước mắt này đều kinh khủng hơn nhiều.

Một màn đó đã khắc sâu trong tâm trí Như Phong, lúc còn nàng còn nhỏ nửa đêm thường mơ thấy mình quay về thời hiện đại, nàng thấy rõ gương mặt hoảng sợ của chị Như Tuyết, cho đến khi thích ứng được với niên đại này, nàng cũng dần dần không mơ thấy giấc mơ đó nữa.

Vì vậy thời đại này có vũ khí lạnh là được rồi, Như Phong cũng không muốn dựa vào kiến thức của bản thân tạo ra mấy thứ bom đạn gì đó để chơi đùa, nàng không muốn thời đại này thành thời đại vũ khí nóng, như vậy lực sát thương sẽ càng lớn, hơn nữa, vạn nhất có một ngày người khác dùng nó để đối phó với mình thì sao đây, mình làm sao có cách tránh thoát?

Như Phong cười giễu một cái, tự giễu chính mình suy nghĩ quá nhiều, muốn chế tạo ra bom ở thời đại này là chuyện không dễ dàng gì.

"Điểm người." Như Phong phục hồi tinh thần, ánh mắt đảo quanh bốn phía, nhìn thấy những binh sĩ được mình cứu sống, bọn họ giờ phút này đang dùng vẻ mặt hoặc là sợ hãi hoặc là cảm kích để nhìn bọn Như Phong.

"Không có tử vong, toàn bộ địch nhân đều bị tiêu diệt!" Phó đô úy Lãnh Tiệp nhìn về Như Phong dựng lên hắc sắc trường thương, khuôn mặt luôn luôn lạnh lùng lộ ra một nụ cười mỉm.

"Không có tử vong, toàn bộ địch nhân đều bị tiêu diệt!" Các chiến sĩ Kỵ Binh bộ cũng dựng thẳng vũ khí trong tay, gào thét trả lời.

Âm thanh hùng hồn vang dội vang vọng cả chiến trường, giây phút trầm mặc ngắn ngủi trôi qua, bọn binh sĩ òa lên như sơn hô biển gầm, hoàn toàn không có sắc mặt làm người ta sợ hãi như vừa rồi. Viên quan vận lương đi tới, nói: "Lính của ngươi không tồi." Trên mặt tràn đầy vẻ tán thưởng.

Như Phong mỉm cười nhìn hắn, nói: "Cám ơn, bất quá ngươi vẫn là mau mau đi điểm binh, chúng ta một chút sẽ rời khỏi nơi này."

Người nọ cũng biết chuyện nào quan trọng, lập tức thu binh kiểm kê nhân số. Qua một hồi sau, mọi người bắt đầu vội vã rời đi, lui về quân doanh Lạc Nhạn sơn.

Như Phong đem tên tướng lĩnh bị bắt làm tù binh quăng lên ngựa của Phó đô úy Lãnh Tiệp, xấu xa cười: "Ngươi thổ hắn đi, ta cảm thấy tên nam nhân này quá thối rồi."

Lãnh Tiệp nhìn qua Như Phong, gương mặt non trẻ anh tuấn uy vũ không hề có bất cứ thay đổi nào, chỉ im lặng gật đầu một cái.

Trải qua một đường bôn ba trở về doanh trại, Kỵ Binh bộ của Hổ Ký doanh liền nổi tiếng như cồn, không chỉ vì chuyện Như Phong bắt sống một tướng lĩnh, mà là vì bọn họ không hề có binh lính tử vong, cùng lắm chỉ là bị thương ngoài da, ngay cả Việt Kỵ bộ lợi hại nhất Hổ Ký doanh cũng không làm được việc này, đương nhiên, qua miêu tả của các sĩ binh được cứu trở về càng làm ọi người hiểu sâu hơn về trận chiến lần này, cho nên mới tạo ra oanh động lớn như vậy trong toàn quân doanh.

Tất nhiên, Kỵ Binh bộ nổi danh rồi, phiền toái cũng tới rồi, Việt Kỵ bộ không phục, sau đó, tên lạnh lùng Dương Báo đi đầu, hướng Kỵ Binh bộ khiêu chiến. Mà Như Phong hiện giờ đã chiếm được sự ủng hộ của bọn binh lính cho nên Như Phong lãnh đạo cả đoàn, trận này coi như Kỵ Binh bộ thắng đẹp.

Bởi thế, lần này Như Phong nổi tiếng rồi, vì nàng lại tiếp tục được thăng chức, từ Đô úy lên Giáo úy, còn vị tiền nhiệm Chung Anh thì được điều đến bên người Úy Trì Hòe Dương.

Mọi người kinh hãi, phải biết rằng lên chức Đô úy kỳ thật không quá khó, bởi vì chức nghiệp này rất dễ bị chết trận cho nên thường xuyên bị thay đổi người, chỉ cần ngươi có biểu hiện tốt, chiến đấu anh dũng, lại trung thành và tận tâm thì có thể lên được chức này rồi, giống như Cao Càng Tề cùng Dung Ức Ảnh vậy. Nhưng muốn từ Đô Úy lên tới Giáo úy ít nhất phải tốn thời gian một năm, bởi vì người ta phải khảo hạch năng lực của ngươi ở mọi phương diện mới được.

Cho nên tốc độ thăng quan tiến chức của Như Phong đủ để làm người ta đỏ mắt kinh ngạc, tự nhiên cũng làm ấy tên hữu tâm chú ý, Như Phong trở thành người được bàn tán nhiều nhất trong quân doanh, đương nhiên, đây đều là lén lút bàn luận.

Rất nhiều người cũng đoán Như Phong có quan hệ với Nguyên soái hoặc là một đại quan nào đó, bằng không như thế nào lại có thể thăng chức nhanh như vậy a? Nhưng cũng chưa thấy đương sự phản ứng chút nào, thế nên đoán mò cũng chỉ là đoán mò mà thôi.

Còn giờ phút này, cái người "chạm tay vào là bỏng" (2) - Như Phong đang vội vã chạy đến Quân Y bộ.

Như Phong gõ cửa phòng Túy Nguyệt, gõ nửa ngày trời cũng không thấy ai ra mở cửa, đến khi Như Phong định chạy đi an bày nơi chốn cho các binh sĩ bị thương thì nghe thấy một âm thanh vang lên: "Ngươi là…Mộc…Mộc Như Phong?" là một giọng nữ, hình như Như Phong có quen người ta thì phải.

Quay đầu nhìn lại, nguyên lai là Dịch Hàm mỹ nữ mà Như Phong đã từng kinh hồng nhất miết (3), hiện giờ nàng mặc một chiếc váy lót trắng, bên ngoài là y phục màu xanh biển, một phần tóc được vấn lên cao cao, trước ngực thả xuống hai lọn tóc, dù hiện giờ nàng không có tô son trét phấn nhưng ngũ quan vẫn có thể tính là mỹ nữ trung thượng đẳng, bộ dáng thoạt nhìn vừa gọn gàng vừa linh hoạt. Mặc dù nàng không có khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo như Như Tuyết tỷ tỷ hay Mộ Dung Nghênh Hà, thế nhưng trên người nàng toát ra một loại khí chất trầm ổn lão luyện, điệu bộ có điểm giống như một cô gái mạnh mẽ thời hiện đại vậy, chỉ là không biết tuổi của nàng đã hơn hai mươi chưa?

Như Phong đối với nàng rất có hảo cảm, dù sao một trang nữ lưu làm ở Quân Y bộ trong đại doanh này không phải là chuyện dễ.

Vì vậy, Như Phong liền nở một nụ cười niềm nở: "Đúng vậy, ta là Mộc Như Phong, nàng là Dịch Hàm tiểu thư phải không?" Như Phong cười tươi như hoa, ra vẻ người vừa mới liều mạng gõ cửa lúc nãy không phải là mình.

Dịch Hàm cười không lộ răng, chỉ nói: "Túy Nguyệt muội muội đã đi xem người bệnh rồi, chắc là sẽ sớm về thôi, ta và ngươi cùng đi tìm nàng ấy đi."

Như Phong gật đầu rồi đi cùng mỹ nữ, lúc Như Phong đang tìm đề tài để nói chuyện thì Dịch Hàm bỗng nhiên dừng lại cước bộ, nhìn chằm chằm vào Như Phong, từ đầu đến cuối không nói lời nào.

Như Phong khẩn trương sờ mặt mình, hỏi: "Dịch tiểu thư, trên mặt ta có gì sao?"

Dịch Hàm vội lắc đầu, nói gấp: "Không có, không có, mặt ngươi kh6ong có gì khác thường…"

"Vậy ngươi…" Như Phong không có nói hết câu, bởi vì không còn ý nào để nói tiếp, chẳng lẽ mình phải nói "Vậy ngươi nhìn chằm chằm ta làm chi" a? Chẳng lẽ không biết hiện giờ ta là nam nhân sao?

Dịch Hàm lần nữa đưa mắt đánh giá Như Phong, đột nhiên hỏi: "Trong nhà ngươi còn có huynh đệ khác sao?"

Như Phong ngạc nhiên, không rõ vì nguyên do gì nàng lại hỏi cái này, nhưng vẫn thành thật đáp: "Ta là đứa con trai độc nhất trong nhà."

Trong mắt Dịch Hàm hiện lên một tia thất vọng, nói: "Khuôn mặt của ngươi thật là dễ nhìn."

Vừa nói xong liền hoảng hốt bỏ đi.

Như Phong ngây ngẩn cả người, nàng không phải nói muốn dẫn mình đi tìm Túy Nguyệt sao? Sao mà chưa chào hỏi gì hết đã chạy đi rồi?

Đang lúc Như Phong buồn bực thì Túy Nguyệt cùng Túy Trúc cũng vừa quay lại, hai nàng ấy vừa nhìn thấy Như Phong thì vui vẻ hẳn lên, chuyện đầu tiên Túy Nguyệt làm là chạy đến xem Như Phong có bị thương hay không.

Như Phong phục hồi tinh thần lại, không suy nghĩ chuyện của Dịch Hàm nữa, gấp gáp nói: "Túy Nguyệt, ngươi mau mau cùng ta vào phòng xem một chút."

Túy Nguyệt cùng Túy Trúc sợ đến ngây người, chẳng lẽ sư huynh bị nội thương rồi?

Như Phong cũng không giải thích nhiều, chỉ vội lôi kéo Túy Nguyệt chạy vào phòng, còn không quên nói với Túy Trúc: "Túy Trúc, ta không có việc gì hết, chỉ là muốn hỏi vài vấn đề của nam nhân thôi, ngươi đi xa một chút, đừng có nghe lén ha."

Túy Trúc thoáng chốc đỏ cả mặt, gắt giọng: "Sư huynh, huynh nói cái gì thế hử? Xấu lắm!"

Như Phong hắc hắc cười, cẩn thận đóng cửa lại.

"Sư huynh, thế nào rồi?" Túy Nguyệt bị hành động của Như Phong làm cho đầu óc quay cuồng, không hiểu gì hết, trong lòng nổi lên bất an.

Như Phong bày ra bộ mặt đau khổ, nhỏ giọng nói: "Túy Nguyệt, ngươi đã biết chuyện ta gần đây lập công đúng không?"

Túy Nguyệt gật đầu, vừa định mở miệng khen ngợi vài ba câu thì Như Phong đã nói tiếp, sắc mặt rất khó coi: "Túy Nguyệt, ta nói thật với ngươi, dạo này ta liều mạng quá, liên tục rèn rèn luyện luyện, cho nên…cho nên mỡ thịt trên người ta đều đã biến thành cơ thịt cả rồi!" Như Phong vừa nói vừa kéo tay áo lên để lộ ra bắp tay của mình, trên mặt khóc lóc thảm thiết.

Túy Nguyệt bỗng chốc ngây ngẩn.

——-hết chương 96——————

(1) đảo công: các tư thế lộn nhào người.

(2) chạm tay vào là bỏng: nguyên văn "chích thủ khả nhiệt". Nghĩa đen là sờ vào là bỏng cả tay, dùng để chỉ người có quyền có thế, kiêu ngạo khiến người khác không dám tiếp cận. Câu này lấy từ "lệ nhân thành"cảu Đỗ Phủ:

"Chích thủ khả nhiệt thế tuyệt luân,

Thận mạc cận tiền, thừa tướng sân."

Dịch nghĩa:

"Hơ tay thấy nóng! Hách vô cùng!

Ai ơi! Chớ xán lại gần bên trong,

cụ lớn Thừa tướng không hài lòng.

(thanks bạn luchoa, mình đã "tham-khảo" giải thích này bên nhà bạn ấy)

(3) kinh hồng nhất miết: (thành ngữ)

"hồng" là hồng nhạn, còn gọi là đại nhạn, "kinh hồng" có nghĩa là bay qua nhanh như chim hồng nhạn. "Lạc thần phú" của Tào Thực dùng "Phiên nhược kinh hồn, uyển nhược du long" để miêu tả vẻ đẹp của Lạc Thần, sau này, từ "kinh hồng" được dùng để hình dung tư thái yểu điệu nữ tính như hồng nhạn.

"nhất miết" nghĩa là một cái liếc mắt rất nhanh.

"kinh hồng nhất miết" : chỉ nhìn thoáng qua một cái nhưng đã có ấn tượng sâu sắc về vẻ đẹp của người nào đó.(và "người nào đó" thương là nữ)

96. Q.2 - Chương 96: Chợt Hiểu

Edit: Cẩn

Beta: Lan Hương

Như Phong nhìn Túy Nguyệt, mếu máo nói: "Hiện giờ thời gian vận động mỗi ngày của ta rất là nhiều, hơn nữa, gần đây ta còn phát hiện khí lực của bản thân đã mạnh hơn trước nhiều lắm, muốn ta cả ngày bất động là không thể nào, nhưng thịt trên người ta phải giải quyết làm sao bây giờ?" Như Phong nhớ lại tình cảnh khi bắt sống tên tướng lĩnh phe địch nọ, nếu là trước kia thì nàng cần phải bỏ ra rất nhiều sức lực mới làm được như vậy, thế mà nàng gần như là không cần tốn một chút sức lực nào đã bắt được hắn, lúc ấy, chính nàng cũng bị thần lực của bản thân dọa sợ.

Túy Nguyệt cố nín cười, nhưng vẻ mặt của sư huynh bây giờ khiến nàng không thể cười ra tiếng được, cho nên nàng rất nghiêm túc mà sờ sờ cánh tay của Như Phong, khẽ cười nói: "Không sao, không sao, chờ đến lúc sư huynh không còn đánh giặc nữa thì mấy thớ thịt này sẽ mềm lại thôi."

Như Phong trợn mắt to hơn, khóc không ra nước mắt: "Nhưng hiện tại ta rất chán ghét chúng!" Nếu là trước kia thì Như Phong đâu dư hơi để ý mấy chuyện này, nhưng dạo gần đây nàng thỉnh thoảng ý thức được bản thân mình vốn là một đứa con gái, nếu bỗng nhiên phát hiện bộ phận nào đó trên cơ thể trở nên xấu xí thì nàng sẽ len lén chạy đi soi gương, khôi phục lại thói quen trước kia, bởi vì vậy mà Như Phong đã bị tên Dương Hổ ở cùng trướng giễu cợt.

Túy Nguyệt kéo Như Phong đến trước cái bàn ngồi xuống, nói: "Sư huynh, huynh giờ cũng đã mười bảy tuổi rồi phải không?"

Như Phong gật đầu: "Đúng vậy, ngươi hỏi cái này để làm chi?"

Trong lòng Túy Nguyệt âm thầm thở dài, nhìn y phục Như Phong mặc trên người, sống khinh mạn như một nam nhân chân chính, huống chi Như Phong bây giờ lại đen thui như vậy.

Như Phong cũng không rõ chuyện gì, nàng nhìn Túy Nguyệt, hỏi: "Muốn nói cái gì thì nói đi, ấp a ấp úng làm cái gì?"

"Sư huynh, huynh có nghĩ tới tương lai sẽ thế nào không?" Túy Nguyệt cẩn trọng hỏi: "Huynh bây giờ đã là giáo úy của Hổ Ký doanh rồi, không lâu sau phỏng chừng sẽ thành tướng quân hay gì gì khác, đương nhiên, ở phương diện này đã có gia gia huynh hỗ trợ, nhưng chủ yếu chính là do thực lực của huynh, vì vậy sau này huynh có lẽ sẽ thật sự trở thành nguyên soái hay tướng quân…Vậy huynh có nghĩ tới sau này phải làm sao hay không? Huynh không thể cả đời…ách…cái kia…cho nên…" Túy Nguyệt luôn luôn cẩn trọng vì vậy không nói ra hai chữ kia.

Như Phong bừng tỉnh đại ngộ, sau khi nghe Túy Nguyệt nói xong, nàng chống cằm suy nghĩ một hồi mới nói: "Nói thật, ta bây giờ chỉ muốn làm tốt chuyện của mình, chờ đến lúc không còn chiến tranh hoặc là sau khi gia gia của ta…ách…lui về, ta có lẽ cũng từ quan luôn, hơn nữa, chiến tranh luôn luôn tàn khốc, chính ta cũng không biết mình còn mạng trở về hay không đây. Cho nên hiện tại nghĩ đến mấy chuyện đó không phải là quá sớm rồi sao?" Khuôn mặt không lo không phiền của Như Phong giờ đây cũng nhuốm màu nghiêm nghị, kỳ thật nàng không phải là người vô tâm vô phế, chẳng qua thân phận của nàng hiện giờ đã được định sẵn rồi, nghĩ nhiều cho lắm cũng vô dụng, vì vậy chỉ có thể đi bước nào tính bước đó mà thôi.

Túy Nguyệt nghĩ ngợi một hồi, gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, nhưng vẫn nói: "Sư huynh nhất định phải sống tốt đó."

Như Phong thở dài, nói: "Chỉ mong là vậy, cái mạng của ta bây giờ, từ ba tuổi đã bắt đầu luyện võ, nếu như ta chết trẻ thì quả nhiên là ông trời không có mắt rồi."

Túy Nguyệt mỉm cười, bỗng nhiên đưa mặt lại gần Như Phong, hỏi: "Sư huynh, huynh cùng vị sơn trưởng kia có quan hệ gì?" Rõ ràng là bộ dạng muốn hóng chuyện bát quái [nhiều chuyện], nhưng trong mắt lại chứa đầy vẻ quan tâm. Thật ra, Túy Nguyệt và Hàn Sơn đã muốn hỏi chuyện này từ lúc còn ở thành Tương Châu kìa, nhưng không có dám hỏi, dù sao đó cũng là chuyện riêng của sư huynh mà, cũng sợ bị sư huynh hỏi ngược lại mình nữa, thế nhưng bây giờ không thể không hỏi.

Như Phong ngạc nhiên, nói: "Sao đột nhiên ngươi lại hỏi đến chuyện này?" Như Phong đưa tay vén sợi tóc đang bay loạn, trái tim thình thịch nhảy lên, bỗng nhớ Mộc Vấn Trần, bỗng nhớ nụ hôn trước khi đi, mặt không khỏi có chút nóng nóng lên. Từ ngày ấy tới nay, Như Phong nhớ hắn ta rất nhiều, đương nhiên cũng có nhớ tới những người khác, có điều là…nhớ Mộc Vấn Trần nhiều nhất, nhưng Như Phong cũng không dám nói chuyện này với người khác, kể cả sư muội của mình.

Thân phận của nàng bây giờ không phải bình thường, vốn là nữ nhân nhưng lại phải phẫn nam trang, có chị em gái nhưng lại không thể tâm sự chuyện khuê phòng, cũng chỉ có thể tự trầm mình trong những suy nghĩ miên man, không có người để cùng chia sẻ, còn trước mặt bọn người Túy Nguyệt thì Như Phong luôn xuất hiện với hình tượng lão đại, cho nên nàng không thể chủ động nói với Túy Nguyệt những chuyện này.

Kiếp trước Như Phong cũng chỉ là một cô gái mười chín tuổi hồn nhiên vô tư chưa biết yêu là gì, tối ngày chỉ ngây ngây ngốc ngốc trốn trong nhà, nhưng lúc ấy ít ra cũng có chị Như Tuyết bầu bạn, còn sau khi đến nơi này, từ nhỏ đã sống với thân phận là nam nhi, vì vậy chỉ có thể kết giao với vài bằng hữu là nam nhân, tỷ như bọn Dục Tước, Dục Tuyên, Dung Ức Ảnh…, đương nhiên, Vân Thiên Trạch cũng xem như là một người trong số đó, thậm chí hắn có thể làm cho Như Phong dùng tình cảm "từ mẫu" để chiếu cố hắn, nhưng sau khi Vân Thiên Trạch đi, Dục Tước và Dục Tuyên cũng đi, Mộc Vấn Trần cũng tạm thời không thể ở cạnh, còn Dung Ức Ảnh lại là một người vừa trầm lặng vừa băng lãnh, tâm sự cùng hắn? Không có khả năng!

Bởi vậy mới nói, Như Phong rất chi là buồn bực, mà một khi nàng buồn bực cũng chỉ có thể tìm cách khác để phát tiết, sau khi tự làm mình mệt đến chết mới không nghĩ ngợi nhiều nữa.

Thấy bộ dạng mù mịt của Như Phong. Túy Nguyệt nóng nảy: "Sư huynh, huynh còn không rõ sao? Mộc Vấn Trần kia có ý với huynh! Huynh xem, huynh bị thương, hắn so với ai khác đều nôn nóng hơn, hơn nữa, hắn đối với những người khác đều là cái kiểu bảo trì khoảng cách, cả ngày đều tỏ ra với bộ mặt nghiêm nghị, còn đối với huynh thì lại vô cùng nhiệt tình, lúc huynh bị thương thì hắn đến thăm huynh cả ngày a! Cho nên, ta cùng Hàn Sơn đã đưa ra kết luận, hắn nhất định là thích huynh rồi!"

Tim Như Phong lỗi nhịp, thanh âm trầm xuống: "Nhưng bề ngoài ta là nam nhân, ngươi nói hắn thích ta, có phải bởi vì hắn ta là kẻ đoạn tụ hay không? Ta thật là lo lắng chuyện đó."

Đầu Túy Nguyệt càng kê lại gần, nói: "Sư huynh, có lẽ hắn đã biết huynh là nữ rồi cũng nên? Hơn nữa, cho dù hắn không biết, nhưng hắn đối với huynh tốt như vậy, khẳng định là có tình cảm với huynh rồi, cho nên huynh hoàn toàn có thể tin tưởng hắn thích là thích bản thân huynh, vả lại rồi hắn sẽ phát hiện huynh là nữ thôi, nói không chừng lúc đó hắn ta sẽ càng vui vẻ."

Như Phong cẩn thận lắng nghe động tĩnh xung quanh, phát hiện phía bên ngoài chỉ có mình Túy Trúc, liền nói: "Ta còn chưa dám tin đâu, hắn làm sao lại thích ta chứ?" Trong đầu Như Phong bỗng hiện lên cảnh tượng hôm đó hai người hôn nhau, tim bỗng đập nhanh hơn, ở cổ đại, thường thì người ta sẽ không tùy tiện hôn hôn người khác đâu ha? Cho nên, Mộc Vấn Trần, nói không chừng…là thật đó…

Túy Nguyệt mỉm cười nhìn Như Phong lộ ra vài phần ngượng ngùng của nữ nhi, nhỏ giọng nói: "Sư huynh, vốn ta còn chưa xác định, thế nhưng không lâu trước kia huynh không phải nhận được một phong thư chỉ toàn giấy trắng thôi sao? Khi đó ta đã xác định được tình cảm của hắn đối với huynh rồi."

Như Phong vừa nghe xong liền nghiêm mặt nói: "Ngươi đừng nhắc đến chuyện này, nói đến liền khiến ta tức giận, cách nhau muôn trùng, muốn gửi một phong thư đến đây dễ dàng lắm sao? Thế mà lão đại hắn một chữ cũng không viết, cái này không phải là cố tình muốn chỉnh ta sao?"

Túy Nguyệt bật cười, nói: "Sư huynh, ngươi luôn luôn thông minh hơn người, thế nào đối với mấy chuyện này lại ngây ngốc như vậy? Theo cách hiểu của ta, hắn gửi cho ngươi một phong thư trắng là muốn biểu đạt nỗi tương tư đó."

Như Phong vuốt cằm, nhớ tới tờ giấy bị nàng giày vò đến không rõ hình dạng, lâm vào suy tư.

Một tờ giấy trắng là đại biểu cho niềm tương tư sao? Như Phong ngây ngẩn…

Túy Nguyệt cười nói: "Sư huynh, về mặt này, muội hiểu rõ hơn huynh, cho nên lời muội nói hắn không sai đâu."

Như Phong liếc xéo nàng một cái: "Vậy ngươi có hiểu tình cảm của Hàn Sơn đối với ngươi hay không?"

Mặt Túy Nguyệt nhất thời đỏ au, gương mặt trắng nõn hiện lên vẻ ngượng ngùng, dung mạo thanh tú đẹp đẽ phủ một lớp hồng hồng phá lệ động lòng người. Như Phong ngốc lăng một chút, sờ sờ lại mặt mình, nhìn lại cánh tay của mình, ui, đen thui như cục than, cho dù đỏ mặt cũng không ai nhìn thấy.

Túy Nguyệt không buông tha: "Sư huynh, bây giờ chúng ta đang nói chuyện của huynh với Mộc Vấn Trần, ngươi lôi ta với Hàn Sơn ra làm chi? Chuyện của bọn ta, ta tự có chủ trương, còn huynh? Huynh nên suy ngẫm kỹ càng lại một chút, huynh bây giờ thân ở chiến trường, còn Mộc Vấn Trần ở tận chân trời, vạn nhất hắn nhất thời cảm thấy tịch mịch hay sao đó mà thích người khác hoặc là có người khác quấn quanh hắn cả ngày thì làm sao giờ? Dù sao hắn cũng là một nam nhân tốt như vậy."

Như Phong vừa nghe, bừng tỉnh đại ngộ, vỗ vỗ bắp đùi, nói: "Đúng a, hắn cũng lớn tuổi như vậy rồi mà còn chưa thành thân, khẳng định là có nguyên nhân khác!" Có phải là vì hắn thích nam nhân hay không?

Túy Nguyệt suýt ngất, nàng nhìn Như Phong, rặng ra từng chữ: "Sư huynh, trọng điểm của chúng ta bây giờ không phải là chuyện này, chuyện này để sau hẵn nói, chuyện chúng ta quan tâm bây giờ chính là huynh phải bày tỏ với hắn một chút a! Hắn đã gửi tương tư theo thư mà đến, huynh cũng nên gửi thư hồi đáp cho người ta nha. Cho nên, nội dung của bức thư hồi âm rất là quan trọng."

Như Phong nghe xong cũng thấy rất có đạo lý, chỉ cần nghĩ đến Mộc Vấn Trần bị nữ nhân hoặc nam nhân khác ôm lấy nàng liền khó chịu, muốn hét to mấy tiếng, cho nên việc cấp bách trước mắt chính là nắm bắt tâm tư của Mộc Vấn Trần, hết thảy chờ mình đánh giặc xong trở về cùng hắn xác định tình cảm thật rõ ràng.

Nhớ lại Mộc Vấn Trần bình thường đều đối tốt với mình, Như Phong vẫn có điểm tin tưởng, vì vậy nàng đứng lên nói: "Vấn đề của ta đã được giải quyết rồi, ta về trước đây." Lời vừa nói xong liền không thấy bóng người.

Túy Trúc rầu rĩ đi vào, nói: "Các ngươi nói chuyện gì mà lâu vậy? Sư huynh tại sao lại chạy đi nhanh như thế?"

Túy Nguyệt cười cười, nói: "Không có việc gì, chỉ là giải quyết tâm tình hoang mang của sư huynh mà thôi." Trong lòng lại cười thầm, sư huynh thoạt nhìn như khôn khéo mọi điều, sao mà ở phương diện tình cảm lại trì độn như vậy? Xem ra Mộc Vấn Trần còn phải khổ cực nhiều. Có điều là…Túy Nguyệt tự hỏi, hắn có biết giới tính thật của Như Phong hay không đây?

Trong lòng Túy Trúc cực kỳ khó chịu, ô…, tại sao lúc đầu mình không học y chứ? Bằng không đối tượng bây giờ sư huynh muốn thỉnh giáo là mình rồi.

Như Phong sau đó viết lại rất nhiều trang thư, viết liền ba ngày, cuối cùng đem tình cảm của mình đối với hắn minh minh bạch bạch viết ra, nàng cảm thấy Mộc Vấn Trần rất lợi hại, hắn là đã biết tình cảm của mình rồi, như vậy, hắn muốn "tiến xa hơn" cũng sẽ lo lắng cảm thụ của mình, đây cũng là cơ hội để mình nắm lấy phần tình cảm này đây, trận chiến này không biết còn phải đánh bao nhiêu năm nữa, cho nên, vì tránh cảnh sau khi thắng trận trở về lại chứng kiến chuyện làm mình không vui, nàng không ngại xuất ra thủ đoạn hèn mọn đâu.

Thế nhưng, sau khi viết xong thư thì Như Phong lại đổi ý rồi, tự dưng lại gửi một phong thư dày như vậy, vạn nhất nó không đến được tay hắn thì sao đây? Vạn nhất rơi vào tay người khác thì sao đây? Tốt thì người khác nói mình đoạn tụ, không tốt thì người khác biết mình là nữ nhân, nghĩ đến gương mặt đầy nếp nhăn của gia gia, Như Phong do dự…

Chần chừ mãi, Như Phong nghĩ hay là gửi một tờ giấy trắng là được rồi, ôi, Như Phong cuối cùng cũng hiểu được tâm tư của Mộc Vấn Trần rồi, muốn gửi một tờ giấy trắng thì thật dễ, hết thảy tâm tư đều nằm ở chỗ "vô ngôn", hay a! Như Phong thầm than, hy vọng Vấn Trần có thể hiểu được ý mình.

Sau khi giải quyết xong chuyện tình cảm, tinh thần của Như Phong tăng cao, nàng giờ đã thăng chức giáo úy, vì tương lai cơ thịt của mình liền quăng chuyện huấn luyện Hổ Ký doanh giao cho bốn tên đô úy, để làm tấm gương tốt cho binh sĩ, bốn người họ cũng phải đi theo chịu sự huấn luyện, còn nàng thì không chủ động tham dự vào, ngược lại lúc rảnh rỗi thì đi theo Úy Trì Hòe Dương làm quen một số chuyện.

Hổ Ký doanh bây giờ rất tích cực huấn luyện, bởi vì chuyện Kỵ Binh bộ không hề thương vong khiến ọi người rất có lòng tin đối với phương thức huấn luyện của Như Phong, cho nên không cần Như Phong đốc thúc, bọn họ cũng sẽ tự giác thi hành.

Trong vòng vài tháng, quân của Như Phong đã đánh rất nhiều trận có quy mô không quá lớn, mỗi lần Hổ Ký doanh xuất trận đều toàn thắng trở về, danh tiếng vang vọng cả Lạc Nhạn thành cùng Tử La quốc, bởi vậy cái tên "Mộc Như Phong" cũng thủy trướng thuyền cao*. Tài xạ tiễn, sức mạnh cùng với đường lối chỉ huy đúng đắn của Như Phong làm cho địch nhân nghiến răng nghiến lợi, đặc biệt là Lợi Mính, sau khi ăn vài vố thất bại, triều đình bên kia đã có ý kiến rồi.

Từ đó, Như Phong đã chính thức đứng trước đầu sóng ngọn gió, cũng may có Úy Trì Hòe Dương ở một bên chăm sóc dạy bảo nàng.

Chờ tất cả mọi người lui ra rồi thì Như Phong mới ngồi xuống bên cạnh Úy Trì Hòe Dương, nói: "Gia gia, có cần nói ra thân phận của con hay không? Người xem, mọi người gần đây đều dùng ánh mắt kì lạ để nhìn con."

Úy Trì Hòe Dương trừng mắt nhìn Như Phong, nói: "Như vậy mới là bình thường, chuyện ta coi trọng con mọi người đều rõ như ban ngày."

Như Phong sờ sờ cằm, nói: "Gia gia, con thấy có vài vị lão tướng quân cao niên hình như bất mãn với con nha."

"Đó là do con còn quá trẻ, bọn họ không tín nhiệm con, cho nên con càng phải cố gắng hơn nữa." Úy Trì Hòe Dương tiếp lời, sắc mặt nghiêm nghị, nhìn đứa cháu trai duy nhất của mình, ngoại trừ việc vóc người không đủ cao to, khuôn mặt lại quá mức xinh đẹp ra thì hắn rất là yên tâm đối với đứa cháu này của mình, cũng rất là tự hào, chỉ có một điều không được hài lòng chính là chuyện hôn sự của Như Phong, cũng đã

mười bảy tuổi đầu, không lâu sau trở thành người đàn ông trưởng thành rồi, nhưng tại sao lại không thấy hắn có ý gì với nữ nhân nào cả?

Ông trời phù hộ, hy vọng là hắn không thích nam nhân, ta không muốn Úy Trì gia bị tuyệt hậu vì chuyện như vậy a!

Như Phong cũng không biết tâm sự của Úy Trì Hòe Dương, ông liền nói sang chuyện khác: "Nghe nói nhị hoàng tử của Xuân Đằng quốc muốn tới giám quân và đốc chiến rồi."

Như Phong sửng sốt, vô thức làm rơi quyển sách trên tay. Nhị hoàng tử? Đó…đó không phải là Vân Thiên Trạch sao?

*thủy trướng thuyền cao: nước dâng cao, thuyền cũng dâng cao. Ở đây, Hổ Ký doanh là nước, Như Phong là thuyền, danh Hổ Ký doanh vang khắp thiên hạ, tên của Như Phong cũng theo đó mà nổi tiếng khắp thiên hạ.

Nói thêm:

Có một chỗ ghi là : "lão tướng quân cao niên", chữ "lão" ở đây không có nghĩa là "già" mà là "lão luyện", dùng để chỉ mấy người có nhiều kinh nghiệm, cho nên mấy từ "cao niên" ở đây không phải dư thừa. Đại khái cả câu nó là: "những vị tướng quân lớn tuổi có nhiều kinh nghiệm".

97. Q.2 - Chương 97: Ám Sát

Edit: Cẩn

Beta: LHương

Như Phong sửng sốt, vô thức làm rơi quyển sách trên tay. Nhị hoàng tử? Đó… đó chẳng phải là Vân Thiên Trạch sao?

"Như Phong, Như Phong!" Úy Trì Hòe Dương không vui nhìn bộ dạng thất thần của Như Phong.

Như Phong bừng tỉnh, ngượng ngùng nhìn Úy Trì Hòe Dương: "Gia gia, người vừa mới nói gì ạ?"

Ánh mắt Úy Trì Hòe Dương nhìn Như Phong dò xét một hồi rồi thở dài nói: "Thấy phản ứng của con vừa rồi, chẳng lẽ con có quan hệ gì với tên nhị hoàng tử kia sao? Con biết hắn à?"

Như Phong đưa mắt nhìn gia gia của mình rồi khom lưng xuống nhặt lại quyển sách, không nói lời nào.

Úy Trì Hòe Dương cũng không ép Như Phong, chỉ nói: "Mặc kệ thế nào, một khi đã ra chiến trường, các ngươi chính là địch nhân, giao tình ngày xưa cũng tan thành mây khói, con phải nhớ kĩ thân phận của bản thân mình."

Như Phong cung kính gật đầu: "Dạ con đã biết, gia gia, con tự có chừng mực." Như Phong chung quy vẫn cảm thấy gia gia thật ra đã biết hết chuyện của Vân Thiên Trạch với mình, chỉ là ông ấy không nói ra mà thôi. Tuy nhiên, ông đã không nói thì Như Phong cũng không chủ động đề cập đến.

Úy Trì Hòe Dương hài lòng gật đầu, nói: "Đến, chúng ta trở lại phân tích địa hình xung quanh sông Tảo một chút."

Như Phong lên tiếng đáp ứng, tiến lên cùng Úy Trì Hòe Dương bàn chuyện, nhưng thật ra tâm tư đã sớm bay đến chỗ nào rồi.

Buổi tối, sau khi Như Phong tắm rửa xong ở bên ngoài trở về vẫn nằm trằn trọc ở trên giường không ngủ, nàng lẳng lặng nằm đó, trong màn đêm tĩnh mịch mà nghĩ ngợi.

Vân Thiên Trạch muốn tới, tuy nói là tới làm giám quân nhưng dù sao cũng là gia nhập vào chiến trường, không chừng hắn sẽ nhúng tay làm chút gì đó, vậy lần này thật sự phải gặp lại trong cảnh binh đao rồi sao.

Dù cho Tử La quốc cùng Xuân Đằng quốc chiến tranh liên miên nhưng Như Phong ít khi nào đem Vân Thiên Trạch và Xuân Đằng quốc gộp lại một chỗ, trong thời khắc hiện tại, hắn lại muốn tới rồi, vậy mình và hắn đã trở thành thù địch, không bao giờ...có thể xem như là bằng hữu nữa rồi.

Ôi, rốt cục phải tới bước đường này.

Như Phong nhớ lại tình cảnh cuối cùng gặp Vân Thiên Trạch, mình khi ấy cả người đều phẫn nộ và khổ sở thế mà hắn chỉ nói vài câu, lúc đó cảm thấy tất cả mọi người đều có trách nhiệm của riêng mình, cho nên khi hành sự không thể để tình cảm riêng của bản thân làm ảnh hưởng đến, nhưng cuối cùng Vân Thiên Trạch lại giao viên châu đó ra, vì vậy làm cho Như Phong cũng không quá đau lòng, dù có đau lòng đi nữa cũng là vì sau này không thể gặp lại được Vân Thiên Trạch mà thôi.

Không ngờ sắp tới lại gặp nhau trong tình cảnh này.

Cảnh còn người mất! Như Phong bỗng nhớ đến bốn chữ này, có lẽ mọi thứ ở học viện chưa từng thay đổi nhưng người ở đấy đã đổi thay rồi, vì vậy mình cũng rời khỏi học viện đi tới chiến trường này, không ngờ tới chuyện phải gặp vẫn là gặp phải.

Như Phong ngẩn ngơ suy nghĩ, cân nhắc xem có nên kể chuyện này cho người khác không, tỷ như Mộc Vấn Trần, hắn biết hết chuyện của mình và Vân Thiên Trạch, còn có Dục Tước cùng Dục Tuyên nữa, nhưng không chừng không cần mình mở miệng thì bọn họ đã sớm biết rồi.

Như Phong suy nghĩ miên man cả đêm, hơn nữa không có ý muốn ngủ, trong đầu một mảnh hỗn loạn, suy nghĩ rất nhiều chuyện.

Đến nửa đêm, lúc Như Phong đang mơ mơ hồ hồ đột nhiên nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng chém giết, hình như rất hoảng loạn. Như Phong cả kinh, thắt lại đai lưng rồi chạy ra ngoài, những người cùng doanh trướng cũng đồng thời chạy ra.

Nhìn về nơi phát ra tiếng động lớn, dường như là ở đại trướng của nguyên soái, Như Phong kinh hãi, không dám trễ nải, bật người thi triển khinh công bay đi, thoáng chốc đã bỏ lại rất nhiều người ở phía sau.

Chờ đến lúc đám người Như Phong chạy tới thì chỉ có thể nhìn thấy ba người áo đen cùng các binh sĩ khác đang quần ẩu, binh lính bên cạnh cầm vũ khí vây họ ở giữa. Như Phong không nói hai lời liền gia nhập chiến cuộc, ngắm chuẩn địch nhân, bảo kiếm trong tay tung ra chiêu thức mãnh liệt như Trường Giang cuộn sóng, ngân quang lập lòe, khí thế bức người.

Có Như Phong gia nhập tình thế đột nhiên xoay chuyển, chỉ trong chốc lát ba hắc y nhân đã bị bắt, nhưng đến lúc Như Phong chạy sang thẩm vấn đã có hai người cắn lưỡi tự vận, người còn sống rõ ràng là tên tướng lĩnh địch quân bị Như Phong bắt sống về.

Như Phong kinh ngạc, sợ hắn tự vận liền điểm huyệt đạo của hắn, ra lệnh: "Người đâu, lôi hắn xuống, canh chừng kỹ, đừng cho hắn tự sát!" Ngẫm lại vẫn thấy lo, kêu thêm mười tinh binh đứng ngoài doanh trướng đến, nói: "Các người trông coi hắn cẩn thận, không cho phép bất cứ người nào tiếp cận hắn, nhớ kỹ, nhất định không để cho hắn tự sát!" Như Phong hoài nghi sự tình hôm nay không hề đơn giản chút nào.

"Vâng!" Mười người cung kính đáp lời, sau đó lập tức kéo người đi, bọn họ đều là tử sĩ bên cạnh Úy Trì Hòe Dương cho nên đã sớm biết thân phận của Như Phong, chỉ không để lộ ra mà thôi.

Vì vậy, lúc Như Phong vội vàng cùng những người có liên quan chạy vào trong doanh trướng của nguyên soái thì bên trong đã có rất nhiều người, mọi người đa phần đều quần áo không chỉnh tề, trên mặt đầy vẻ lo âu.

Như Phong chấn kinh, vội hỏi: "Có chuyện gì?"

Mọi người xoay mặt sang nhìn, thấy người đến là Như Phong cũng không ai trả lời, thế nhưng động tác của bọn họ lại làm cho Như Phong rõ rõ ràng ràng thấy được bộ dạng Úy Trì Hòe Dương nằm trên giường, trên ngực ông đang chảy máu, quân y bên cạnh đang chẩn trị.

Hôm nay đến phiên Chung Anh gác đêm, cho nên Chung Anh sốt ruột trả lời: "Tối hôm nay có người đến hành thích, người đến võ công cực kì cao, tổng cộng có chừng mười tên, nguyên soái bất cẩn để bọn chúng

đắc thủ, tình hình hiện giờ không rõ." Tiếng Chung Anh khá nhỏ nhưng đủ để tất cả mọi người ở đây nghe rõ ràng.

Như Phong đẩy đám người ra, cường ngạnh đi vào, nhìn lão quân y mái tóc đã điểm bạc, Như Phong nhận ra ông ta là gia gia của Dịch Hàm, là quân y giỏi nhất ở đây, vài vị quân y mới chạy tới cũng đứng đầy bên cạnh, kể cả Túy Nguyệt cũng đã đến.

"Như thế nào rồi?" Phó nguyên soái Cao Uy không kiềm được hỏi một câu.

Như Phong nhìn vết thương trước ngực gia gia, là bị kiếm đâm, còn toàn thân gia gia lúc này lại hồng nhuận, màu đỏ hồng lan ra khắp người, thế nhưng đôi môi lại trắng bệch kinh người, hô hấp cũng yếu ớt, đôi mày cau chặt, bộ dạng quá mức quỷ dị.

Lão quân y lắc đầu, nghẹn ngào: "Tình hình rất không tốt, trên kiếm có bôi độc dược trí mạng, nguyên soái…nguyên soái…người…"

"Ngươi cứ việc nói thẳng, rốt cục có trị được hay không?" Như Phong quát, "Không được cà lăm!"

Dịch lão quân y lập tức đáp: "Ta không trị được!"

Tựa như ngũ lôi oanh đỉnh, tất cả mọi người đều ngây ngẩn, Như Phong cũng phát ngốc rồi, bất thình lình nàng nhớ tới hai viên dược trước khi đi Mộc Vấn Trần đã đưa ình, vì vậy nhanh chóng bước lên, lấy dược bình giấu trong ngực ra, kêu lên: "Túy Nguyệt, đến đây."

Túy Nguyệt đã sớm không thể kiềm được nữa, nàng liền từ trong đám người bước ra, cầm lọ thuốc của Như Phong đưa lên mũi ngửi, trên mặt nàng tỏ vẻ kinh hỉ, lập tức ngồi xuống, đem viên thuốc lớn bằng ngón tay trỏ cẩn thận chuẩn bị cho Úy Trì Hòe Dương nuốt xuống.

Dịch lão quân y quát: "Các ngươi định làm gì? Làm sao có thể cho người nuốt lung tung thứ gì đó?"

Mấy người bên cạnh cũng trợn mắt nhìn.

"Mộc Như Phong, đừng tưởng thường ngày nguyên soái xem trọng ngươi thì ngươi có thể vô pháp vô thiên, trong mắt ngươi có còn xem chúng ta ra gì hay không?" Một vị tướng quân quát lớn, người chừng bốn, năm mươi tuổi, khí chất có điểm giống trí giả, thường không ưa gì Như Phong, là cấp dưới của Úy Trì Hòe Dương, tên gọi Lãnh Vệ Điền.

Như Phong kiềm chế xúc động muốn gầm lên, cười lạnh nói: "Chẳng lẽ ta sẽ hại gia gia của ta sao?" Như Phong cũng đã sớm nhìn hắn không vừa mắt, cậy già lên mặt, lúc nào cũng bới lông tìm vết, vạch lá tìm sâu với mình.

Có người người xôn xao, kinh ngạc nhìn Như Phong, có người sắc mặt như thường, trên mặt chỉ đầy lo lắng, Như Phong đều thu vào tầm mắt, ghi nhớ trong lòng.

Như Phong hừ lạnh một tiếng, nhìn Túy Nguyệt đang bắt mạch bên cạnh, vội vàng hỏi thăm: "Túy Nguyệt, tình hình sao rồi?" Lòng bàn tay đã ướt đẫm mồ hôi, trống ngực như sấm.

Sắc mặt của Túy Nguyệt cũng không tốt lắm, nói: "Quả nhiên là Nhất Túy Hồng!"

Lão quân y lúc này đã biết Như Phong là cháu của Úy Trì Hòe Dương cũng tin tưởng nàng, bổ sung nói: "Nhất Túy Hồng là độc dược trí mạng, người trúng độc toàn thân ửng đỏ, tựa như đang say rượu mà thật ra mỗi một khắc còn sống đều giống như bị thiên đao vạn quả*, đau đớn tận xương tủy, chờ đau đủ ba ngày thì chết, trong lúc đó, người bị trúng độc vẫn hôn mê bất tỉnh."

"Có thuốc giải không?" Cao Uy lên tiếng trước.

Lão quân y bi thương lắc đầu: "Thứ độc dược này gần như là trí mạng, chưa từng nghe nói có người chế tạo giải dược thành công."

Có người thất thanh kêu lên, bầu không khí nhất thời lạnh xuống, tầm mắt mỗi người đều hướng nhìn về phía Úy Trì Hòe Dương, trên mặt lộ ra nét kinh hoảng cùng đau thương.

Như Phong cố nén bi ai, nói: "Chung quy là sẽ có, vạn vật tương sinh tương khắc, Túy Nguyệt?" Ngữ khí có một tia cầu khẩn.

Túy Nguyệt đứng lên, nhìn Như Phong nói: "Sư huynh, muội sẽ cố gắng, khối dược hoàn của huynh có thể kéo dài thêm mười lăm ngày, ta sẽ cố hết sức chế ra giải dược."

Mọi người vui mừng, lão quân y kích động đến nỗi chấn động cả người, Dịch Hàm vội vàng đi tới đỡ lấy thân thể lung lay sắp ngã của ông, an ủi nói: "Gia gia, vậy ông có thể yên tâm rồi."

Lão quân y nhìn Túy Nguyệt nói: "Túy Nguyệt cô nương, cô nương muốn cái gì thì cứ nói, ta nhất định dùng hết khả năng của mình giúp đỡ!" Ông quen biết Úy Trì Hòe Dương đã hơn bốn mươi năm, giao tình so với ai khác đều sâu nặng hơn, thời khắc này nghe nói có thể cứu được Úy Trì Hòe Dương, nước mắt không kiềm được đã chảy xuống.

Túy Nguyệt lúc này đã đắp xong thuốc trị thương cho Úy Trì Hòe Dương rồi băng lại, vì vậy nói: "Ta sẽ tận lực."

Mọi người nghe nói cứu được rồi cũng không nhịn được mà thở dài một hơi, chân mày Như Phong vẫn như cũ nhíu chặt, Túy Nguyệt chỉ nói là cố hết sức nhưng lại chưa nói là nhất định sẽ chữa khỏi, cho nên gia gia…

Như Phong ngồi xuống nắm chặt bàn tay to đầy vết chai sần của Úy Trì Hòe Dương, nói: "Gia gia, người nhất định phải qua được cửa này nha!" Cố nén nước mắt sắp trào ra, Như Phong quay đầu lại nhìn mấy người phía sau, nói: "Mọi người về nghỉ ngơi trước đi, tăng cường thủ vệ, gia gia ở đây có ta chăm sóc là được rồi."

Miệng Lãnh Vệ Điền đóng rồi mở, cuối cùng vẫn không nói được gì, Cao Uy kiên trì ở lại, mọi người nhìn rồi nhìn, cuối cùng cũng rời đi.

Sau khi chờ mọi người đi hết, một âm thanh the thé vang lên: "Ôi chao, rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra đây hả? Nửa đêm nửa hôm lại ồn ào náo loạn cả lên là muốn làm cho chúng ta mất ngủ hay sao?"

Người đến mặt trắng râu nhẵn nhụi, đôi mắt dài nhỏ, một thân hồng lục cẩm y, trên người tỏa ra mùi thơm, trên tay cầm một chiếc khăn thơm, đây là Giám quân Vương Vi được triều đình phái tới, vốn là một tên thái giám, chẳng qua là được thái tử cực kì tín nhiệm cho nên mới được làm giám quân.

Như Phong rất không thích kẻ vừa mới đến được vài ngày này, không phải vì nàng kỳ thị thái giám, mà là người này thật sự quá mức ghê tởm, mấy ngày nay đều dùng ánh mắt quỷ dị để nhìn mình, thái độ làm người cũng không rõ ràng lắm, nhưng Như Phong rất chán ghét hắn, đây là do trực giác.

Cùng Cao Uy trao đổi ánh mắt trong chốc lát, Cao Uy liền lạnh lùng dùng hai ba câu đuổi hắn ra ngoài. Không biết vì sao, tên Giám quân Vương Vi này trừ Úy Trì Hòe Dương ra, những người khác cơ hồ đều sợ hãi mấy trò tùy hứng xằng bậy của hắn, nhưng Cao Uy lại không sợ, luôn dùng lời nói lạnh nhạt với hắn, hết lần này đến lần khác Vương Vi đều bị cho ăn cái kiểu nói như thế này.

Lúc này, trong doanh trướng chỉ còn lại Phó nguyên soái Cao Uy, Như Phong, Túy Nguyệt cùng Túy Trúc, còn có Úy Trì Hòe Dương đang nằm ở trên giường.

Như Phong và Cao Uy tìm một chỗ ngồi xuống, trên mặt hai người đều tỏ vẻ lo lắng.

"Túy Nguyệt, việc cứu gia gia của ta ngươi nắm được bao nhiêu phần?" Như Phong vội hỏi.

Túy Nguyệt nhíu mày, nói: "Chỉ nắm được năm phần, loại độc này không dễ giải, nếu không cha muội và sư phụ đã không không ngừng nghiên cứu như vậy, muội còn chưa nắm chắc được đâu, cho nên muội muốn cùng người khác nghiên cứu tỉ mỉ một chút, chỉ là…sư huynh, cho dù muội có thể giải được nhưng cũng phải tốn rất nhiều thời gian, lúc đó có chuyện gì cũng khó mà nói trước được, hơn nữa, cho dù giải được rồi cũng phải cần thời gian rất lâu để cho thân thể hồi phục lại, thế nhưng tình huống của Úy Trì gia gia các người cũng biết rồi đấy, ông ấy là chủ soái, nếu như một tháng ông ấy còn chưa khôi phục, vậy các người…?"

Như Phong nhìn Cao Uy, vẻ mặt hắn nghiêm túc, dáng ngồi ngay ngắn, nói: "Chuyện này quả thực phải bàn tính kỹ lưỡng mới được, trong quân không thể một ngày không có nguyên soái, nguyên soái giờ lại là như thế này?"

Đang nói thì dừng một chút, liếc nhìn Như Phong một cái, hỏi: "Chuyện này ngươi thấy thế nào?"

Như Phong vừa nghĩ tới liền cau mày: "Cao thủ bên người gia gia nhiều như mây, thế nào lại dễ dàng bị người ta đâm bị thương như vậy? Cả đống người ở cạnh người để làm cái gì?" Chủ soái bị đâm, không cần nói cũng biết toàn quân khủng hoảng thế nào, phỏng chừng ở bên ngoài lúc này đã sớm nháo loạn ngất trời rồi.

Cao Uy lắc đầu: "Đã thiệt hại mười tinh binh, đối phương chỉ phái mười tên võ công cao cường tới."

Như Phong nói tiếp: "Cái tên tướng lĩnh bị ta bắt về nhốt trong lao kia cũng trốn ra được, vừa nãy mới bắt về. Xem ra..." Như Phong cùng Cao Uy nhìn nhau, thấy sự lo lắng và sốt ruột trong mắt đối phương, "Xem ra, trong quân doanh có nội gian rồi." Nội gian, rất nhiều người sợ hãi điều này, bởi vì nó sẽ làm ngươi chịu tổn thất rất nặng.

Túy Trúc vẫn luôn im lặng ngồi nghe, rốt cục không nhịn được xen vào nói: "Vậy cuối cùng là ai sẽ ra chủ trì đại cục đây?" Đôi mắt đẹp vẫn nhìn thẳng vào Như Phong.

Như Phong nhìn qua Cao Uy, phụ thân của Cao Càng Tề nhìn mộc mạc hơn Cao Càng Tề, nhưng phụ thân hắn lại lạnh lùng nghiêm nghị hơn cả hắn.

Cao Uy nhíu mày, không nói một câu, lâu lâu lại nhìn qua Úy Trì Hòe Dương nằm trên giường, lúc này Túy Nguyệt đang ở bên cạnh kiểm tra thân thể của ông ấy.

Như Phong suy nghĩ, trước mắt, người có khả năng nhất để tiếp nhận chức vị nguyên soái này chính là Phó nguyên soái Cao Uy, nhưng tất cả mọi người cũng sẽ không nói ra miệng, bởi vì tuy Cao Uy trong quân doanh nắm giữ chức phó nguyên soái nhưng phải nhờ Úy Trì Hòe Dương mới có được, Cao Uy là người nghiêm khắc, không tha thứ một điểm sai lầm của người khác, trị quân so với Úy Trì Hòe Dương còn nghiêm khắc hơn, thường thường không lưu tình, không nể mặt ai nên rất nhiều binh lính bất mãn nghi kỵ, tuy lập nhiều công lao hạng mã nhưng lại không được lòng người.

Còn một người khác có thể lựa chọn thay thế chính là kẻ vừa mới lên tiếng kia – Lãnh Vệ Điền, chức vụ so với phó nguyên soái chỉ thấp hơn một bậc nhưng lại có thế lực gia tộc cường đại, hơn nữa còn là nhân vật nguyên lão trong quân, không giống với Cao Uy mặt lạnh, hắn luôn lộ vẻ tươi cười, cho nên có uy vọng rất cao trong quân, rất được lòng người.

Đương nhiên, còn một người khác trong danh sách dự tuyển nữa chính là Úy Trì Như Phong.

Như Phong nhìn gia gia, trong lòng thầm nói: Gia gia, người nằm nghỉ nhưng lại cấp cho chúng ta một cái nan đề.

* thiên đao vạn quả: bị chém ngàn vạn nhát đao

98. Q.2 - Chương 98: Kế Sách

Edit: người-nào-đó đang hấp hối.

Chuyện Úy Trì Hòe Dương bị ám sát ngay đêm đó đã được Như Phong và Cao Uy ém nhẹm, nghiêm cấm toàn bộ tướng sĩ không được truyền ra ngoài.

Nhưng thiên hạ không có bức tường nào gió không lọt qua được, bởi vì thế mà sáng hôm sau Cao Uy lập tức đem chuyện nguyên soái bị đâm trúng báo cho triều đình biết rồi ngồi chờ tin tức của triều đình, xem xem cuối cùng ai sẽ là chủ soái. Vậy nên mọi chuyện trong quân doanh hiện giờ đều do Phó nguyên soái Cao Uy tạm thời thay mặt xử lý.

Bây giờ, mọi người trong quân doanh đều cảm thấy hoang mang và sợ hãi, ai cũng suy đoán người nào sẽ lên làm tướng quân, sự cân bằng mà Úy Trì Hòe Dương đã tạo nên trước kia giờ đã bị đánh vỡ.

Như Phong hiện tại chỉ là một giáo úy, nhưng không phải gia gia của Úy Trì Hòe Dương ngày trước cũng từ chức giáo úy nhảy lên làm tướng quân sao? Huống chi tên tuổi của Như Phong lại có địa vị cao trong quân đội, cho nên cũng có một bộ phận ủng hộ nàng.

Mấy ngày này Như Phong cũng tất bật vì chuyện của Úy Trì Hòe Dương, còn phải viết thư an ủi người nhà nữa, Túy Nguyệt và một đám quân y cũng quay cuồng, từ sáng đến tối nghiên cứu bệnh tình của Úy Trì Hòe Dương.

Ngay tại thời điểm đang chỉnh đốn quân doanh, trấn an binh lính thì đại quân của Xuân Đằng quốc kéo tới!

Tất cả tướng quân lẫn phó tướng đều tụ lại trong đại trướng để thương lượng đối sách, Như Phong cũng tới, chỉ có điều nàng đứng sau lưng Cao Uy, còn Chung Anh đã bị điều đi bảo vệ Úy Trì Hòe Dương.

"Mụ nội nó, lão già Lợi Mính kia lại thừa dịp lúc nguyên soái hôn mê tới khiêu khích! Hắn khi dễ quân ta không người sao?" Một gã phó tướng la ầm lên, hắn tên là Lữ Mãnh, người cũng như tên, đầu óc không có, sức mạnh lại thừa, lúc đánh trận rất dũng mãnh.

Cao Uy ngồi ngay ngắn ở thượng vị, quét mắt nhìn mọi người một cái, nói: "Bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, chư vị tướng quân có diệu kế nào để phá giải tình thế cấp bách trước mắt này hay không?"

Mọi người hai mặt nhìn nhau, cúi đầu không nói. Hiện giờ Tử La quốc chỉ mới có mười vạn binh mã, quân đội bên Xuân Đằng quốc lại có hai mươi vạn người, lúc trước không tấn công là bởi vì có Úy Trì Hòe Dương ở đây bày mưu tính kế, bây giờ ông ngã xuống, thế thăng bằng bị phá vỡ, Xuân Đằng quốc bắt đầu phách lối.

"Báoooo" Lúc mọi người đang trầm mặc thì có một tên lính chạy trối chết vào trong đại trướng, quỳ xuống một gối, cao giọng nói: "Báo cáo phó soái cùng các vị tướng quân, đại quân của Xuân Đằng quốc đang tiến về quân doanh ta, chỉ còn cách chúng ta có ba mươi dặm (1)."

Sau khi Cao Uy đáp một tiếng cho lui tên lính nọ, liền nhìn mọi người nói: "Sự tình không thể chậm trễ, lập tức bảo quân sĩ toàn doanh đề cao cảnh giác." Vừa nói vừa gọi một tên tướng quân đi ra ngoài thi hành.

Như Phong lạnh nhạt nhìn mọi người đang kịch liệt thảo luận, vậy mà đến cuối cùng cũng không tìm ra được giải pháp nào tốt, Như Phong chợt nhớ tới Úy Trì Hòe Dương, mọi người bình thường đã quá ỷ lại vào gia gia rồi, mà gia gia cũng có thói quen tự mình quyết định hết thảy, cho nên khi gặp chuyện, năng lực của mọi người không chênh nhau là bao, không người nào phục người nào, mấy tên mưu sĩ này đều tự làm chủ, ai cũng không thuyết phục được ai, rõ một cảnh rối như tơ vò. Mà vị Giám quân đại nhân kia thế nhưng lại không nêu ra được một cái ý kiến nào, chỉ mở to đôi mắt hẹp dài không ngừng nhìn loạn.

"Báoooo" Không đợi mọi người bàn ra được một cái kết quả, một tên binh lính liền vọt vào, quỳ một chân trên đất, nói: "Báo cáo phó soái cùng các vị tướng quân, theo thám tử hồi báo, có khoảng một vạn binh sĩ Xuân Đằng quốc hành quân về hướng Thanh Tảo trấn, ý đồ muốn tập kích trấn Thanh Tảo."

Thanh Tảo trấn nằm song song với quân doanh, là vùng sát biên giới cũng là tuyến phòng ngự của Tử La đối với Xuân Đằng, nơi đó bị chiếm đóng đồng nghĩa với Tử La quốc có một lỗ hổng, hậu quả nghiêm trọng khó lường. Hơn nữa nơi đó dễ thủ khó công, địa thế coi như được ông trời ưu ái, thế nhưng lính ở đó không nhiều, mà hiện tại Xuân Đằng quốc lại muốn vây công quân doanh, vì vậy tình huống rất là nguy cấp.

Cao Uy lập tức nói: "Truyền lệnh xuống, lập tức phái người đến Thanh Tảo trấn, ta sợ Thanh Tảo trấn sẽ thủ không được!"

Lãnh Vệ Điền lập tức phản đối: "Chúng ta nếu đã biết chúng có ý đồ tập kích Lạc Nhạn thành vậy cũng nên rõ chúng ắt đã thiết lập mai phục tại các cửa khẩu, hơn nữa địch quân nhất định đang giám thị nhất cử nhất động của chúng ta, tức là cho dù chúng ta bí mật đi một con đường nhỏ, chỉ sợ rằng bọn chúng cũng sẽ lần theo được."

Mọi người lặng thinh cúi đầu suy tư.

Như Phong không nói gì, chỉ âm thầm quan sát sắc mặt của mọi người.

"Như Phong, ngươi có kiến nghị nào tốt không?" Cao Uy suy nghĩ một hồi, sau lại quay đầu nhìn Như Phong

Như Phong đứng dậy, hành lễ nói: "Như Phong chỉ là một kẻ thấp hèn, không dám nói bừa."

Cao Uy nhíu mày, nói: "Ngươi là đứa cháu trai duy nhất của nguyên soái, trước kia lại theo sát ngài ấy học tập, chắc hẳn sẽ có kiến giải độc đáo hơn người. Ngươi cứ việc nói ra rồi chúng ta sẽ kết luận tốt hay không."

Lúc này, ánh mắt của mọi người đều hướng về Như Phong, trước đó thì người ta lại tận lực bỏ qua nàng.

Như Phong đứng giữa đại trướng, thi lễ một cái với mọi người rồi nói: "Đây chỉ là suy nghĩ riêng của Như Phong, chỉ mong phó soái và các vị tướng quân không chê cười là tốt rồi." Lời này vừa hết liền bình tĩnh nêu lên kế sách của bản thân mình, đây là thành quả mà Như Phong cùng Nam Sơn thương lượng cả đêm qua mới thu được, Như Phong chỉ nói nét chính sau đó Nam Sơn liền bổ sung vào kế hoạch của Như Phong.

Mọi người sau khi nghe xong, tất cả khinh thường trên mặt đều mất hết, lần đầu tiên cảm nhận được rõ ràng thế nào gọi là hổ phụ vô khuyển tử (2).

Quả nhiên không lâu sau thì đại quân chủ lực của Xuân Đằng quốc đến khiêu chiến, thế nhưng Tử La quốc vẫn đóng cửa không nghênh tiếp, mặc cho quân địch mắng chửi cỡ nào đi chăng nữa.

Trong quân doanh, Như Phong đã âm thầm bố trí quân binh đâu vào đấy, nửa đêm cùng ngày, hạ lệnh cho binh sĩ nổi vang trống trận. Xuân Đằng quốc nghe thấy tiếng trống cứ tưởng Tử La quốc muốn thừa dịp đêm tối đánh úp doanh trại liền vội vàng tập hợp quân đội, chuẩn bị nghênh chiến. Vậy mà chỉ nghe thấy bên đó đánh trống ầm ầm, chả thấy một tên binh sĩ nào chạy ra cả.

Tiếng trống trận bên Tử La quốc không ngừng vang lên, làm cho địch quân cả đêm không ngủ được miếng nào.

Lợi Mính cười lạnh, hóa ra Úy Trì Hòe Dương vừa ngã xuống thì bọn họ liền trở thành một đám ô hợp, cư nhiên ở trước mặt ta dùng kế hoãn binh, dùng trống trận nhiễu loạn quân ta. Được lắm, ngươi cứ đánh trống của ngươi, ta không để ý ngươi nữa.

Trong quân doanh Tử La quốc liên tục hai ngày truyền ra tiếng trống trận, quân địch căn bản không thèm chú ý tới. Đến ngày thứ ba, tiếng trống không vang lên nữa.

Xuân Đằng quốc đến khiêu chiến lần nữa, văng tục ngày càng khó nghe, khiến cho những binh sĩ thủ thành ở phía trước phẫn nộ không thôi, chỉ hận không thể lập tức chạy ra đánh bọn chúng một trận tơi bời, thế nhưng không thể, chỉ đành nén hận trong lòng.

Liên tiếp mấy ngày Tử La quốc đều làm rùa rụt cổ, tỏ ra yếu kém, Lợi Mính như được ăn một viên định tâm hoàn (2), liên tục chạy đi khiêu chiến.

Như Phong nhìn bộ dáng nóng lòng muốn đánh một trận của bọn lính, vẫn như cũ không lãnh binh xuất chiến.

Bên trong đại trướng, Cao Uy nhìn Như Phong đang ngồi bên cạnh, nói: "Như Phong, bây giờ đã có thể xuất chiến rồi đi?"

Những người khác cũng dùng ánh mắt chờ mong mà nhìn Như Phong, Lữ Mãnh lớn tiếng nói: "Úy Trì Giáo úy, chẳng lẽ để cho bọn chúng tiếp tục mắng chửi sao? Lão tử đã sớm nhìn không vừa mắt bọn cẩu đó."

Lãnh Vệ Điền mặc dù có tính toán riêng, nhưng trước mắt vẫn phải qua được ải này cái đã, nếu không chết hết cả đám rồi thì còn nói cái gì tính cái gì toán. Vì vậy hắn cũng tiếp lời, nói: "Đúng vậy, viện binh do chúng ta bí mật phái đến Thanh Tảo trấn cũng không gặp phải nguy hiểm gì, hiện tại chuyện an nguy của Thanh Tảo trấn đã giải quyết xong, vậy giờ cũng đã đến lúc chúng ta có thể đi ra nghênh chiến rồi đi?"

Như Phong liếc hắn một cái, nói: "Binh lực hiện giờ của chúng ta chỉ bằng phân nửa của người ta, ra đó nghênh chiến cũng không nắm được bao nhiêu phần thắng, vậy cần chi phải ra đó chịu chết?"

"Vậy thì lúc nào mới đánh được? Mụ nội nó, lão tử đợi không nổi, chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể ngồi một chỗ nghe bọn chúng mắng chửi sao?"

Như Phong bình tĩnh trấn an: "Lữ tướng quân an tâm, chớ nóng vội, trận này đánh thì phải đánh rồi đấy, nhưng quan trọng là đánh thế nào, đánh lúc nào mà thôi, chư vị hãy chờ thêm một ngày nữa."

Lúc này, tướng sĩ toàn quân đều xoa xoa đấm tay, lòng đầy căm phẫn, hiển nhiên tiếng chửi bậy của địch quân khiến cho bọn họ rất bất mãn, nhưng chủ soái không có hạ lệnh nghênh chiến, vì vậy bọn họ chỉ có thể ôm một bụng lửa giận.

Sang ngày thứ hai, sau khi Như Phong thu được mật báo liền mỉm cười, nói: "Có thể nghênh chiến rồi."

Nàng ở bên tai Cao Uy nói vài câu, Cao Uy liền truyền lệnh xuống dưới. Trong đại doanh Tử La quốc không ngừng vang lên tiếng trống, cờ xí tung bay, toàn quân trên dưới ngay tức khắc đều bày ra tư thế muốn giết người. Quân địch thấy tình hình như vậy liền nổi hứng, nhưng bọn họ đợi cả nửa ngày thủy chung vẫn không nhìn thấy một binh một tốt nào đi ra khỏi cửa quân doanh Tử La quốc cả, trái tim đang treo lơ lửng cũng đành phải từ từ bình ổn lại. Thế nhưng, không đợi tim họ kịp bình ổn, tiếng trống trận của Tử La quốc bỗng lớn hơn, thêm vào đó lại có tiếng kêu giết của bọn binh sĩ, tựa hồ như muốn phá tung cổng mà lao ra. Kêu giết. An tĩnh. Kêu giết. An tĩnh.Liên tiếp hai ngày, ngoại trừ đánh trống và kêu giết ra thì bên Tử La quốc cũng không còn động tác cụ thể nào khác, chuyện này không khỏi làm cho bọn địch nhân, những kẻ đã phải chờ đợi lâu ngày, trở nên buông lỏng, không đề phòng.

Lúc này, Lợi Mính hai mắt bốc lửa nhìn chằm chằm vào quân doanh của Tử La quốc mà nghiến răng nghiến lợi. Các mưu sĩ cùng chư tướng quân đứng cạnh thấy cảnh này đều kinh hồn táng đảm, sợ hắn hạ lệnh cường công (3).

"Nguyên soái, lúc này chưa phải thời điểm để cường công, đây không phải là thời cơ tốt nhất."

Lợi Mính hừ lạnh nói: "Ta cũng muốn nhìn một chút, xem không có Úy Trì Hòe Dương, bọn họ còn có thể làm ra trò trống gì."

Có người nhỏ giọng nói: "Cái này có phải là mưu kế gì đó của bọn họ không đây?"

Lợi Mính lạnh lùng trừng mắt, nói: "Vậy ngươi nói xem mưu kế của bọn họ là gì?"

Mọi người nhất thời im lặng.

Ngày thứ ba, tiếng trống mạnh mẽ vang lên, địch quân lười biếng làm vài động tác chuẩn bị.

Lúc này, trong doanh trại Tử La quốc, Như Phong liếc mắt nhìn Cao Uy, Cao Uy gật đầu một cái, vì vậy Như Phong lớn tiếng nói: "Xuân Đằng quốc sai người ám sát khiến cho Úy Trì Nguyên soái của chúng ta bị thương, nay Nguyên soái hôn mê bất tỉnh, bọn họ lại thừa cơ xâm phạm, khinh quân ta không người, còn lớn tiếng mắng chửi binh sĩ của ta. Hôm nay, địch quân tuy đông, nhưng khiếp nhược tán mạn (4), quân ta dù ít, song tinh dũng nghiêm chỉnh (5). Chúng quân nghe lệnh, lần này đánh một trận phân thắng bại, toàn lực giết địch, thề không hổ thẹn với nước Tử La ta."

Rót nội lực vào trong âm thanh, từng lời của nàng truyền thẳng vào tai mỗi binh sĩ, mọi người nghe xong liền cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, trên mặt lộ ra nét bi phẫn (6), rõ ràng Úy Trì Hòe Dương có uy vọng rất cao trong quân đội.

Lần này, người Xuân Đằng quốc phát hiện quân doanh Tử La quốc vẫn như cũ truyền ra tiếng trống trận, vẫn như cũ truyền ra tiếng gào thét. Thế nhưng, có người chạy ra! Theo hiệu lệnh của Cao Uy, các binh lính đẩy ngã bức tường gỗ bao bọc doanh trại, như đàn ong lao ra từ chiếc tổ vỡ hướng về kẻ thù của chúng.

Nghe được tiếng hét 'giết' kinh thiên động địa, địch nhân hấp tấp bày trận nghênh đón, bọn họ chỉ thấy phía xa xa cát bụi mù trời, tiếng bước chân nện trên mặt đất nghe ầm ầm, một đạo kỵ binh trang nghiêm, chỉnh tề lao tới, cách phe mình chừng ba bốn dặm xếp thành thế trận, không ngừng áp sát quân ta. Trong trận dựng lên một ngọn cờ lớn màu lửa đỏ, phía trên có hai chữ "Tử La" thật to. Dưới ngọn cờ, mười mấy tên tướng lãnh đầu đội nón sắt, người mặc chiến bào giương cánh nhạn vây quanh hai người!(7)

Cao Uy phả ra hơi thở trầm ổn, một người một ngựa dưới bóng cờ hồng, bên cạnh hắn là Như Phong, trang phục đã không còn là một màu đen tuyền giống trước kia, Như Phong hiện giờ mặt một bộ chiến bào đỏ thẫm. Chiến bào mỹ lệ đỏ như máu, khóe miệng Như Phong cong lên thành một nụ cười nhạt, nhưng lại tạo cảm giác quỷ dị không nói nên lời, đến cả những vị tướng lĩnh bên cạnh khi nhìn thấy hình ảnh này đều cảm thấy thấp thỏm không yên.

Quát lớn một tiếng, Cao Uy mạnh mẽ thúc ngựa lao về phía trước, Như Phong bên cạnh dẫn binh sĩ Hổ Ký doanh theo sát hộ vệ. Hai cánh quân khác do Lãnh Vệ Điền và Lữ Mãnh chỉ huy xông lên, cả bọn tinh thần phấn chấn, mang theo nhân mã, vung lên trường thương, trường đao trong tay, nhắm vào chỗ yếu của địch quân mà đánh giết. Mà các tướng sĩ khác sớm đã bị Như Phong khơi mào nhiệt huyết, giờ lại nhìn thấy chủ tướng của họ xung trận đi đầu đương nhiên cũng không chịu tỏ ra yếu kém, cả bọn nhào tới cắn xé địch quân. Toàn quân Tử La đột nhiên xuất kích khiến trên dưới Xuân Đằng quốc há mồm kinh hãi. Bọn họ vội vàng dàn trận nghênh chiến. Đâu dễ vậy! Trận chưa bày xong đã bị đội kỵ binh của Tử La quốc phá rối, lớp lớp người bỏ mạng dưới vó sắt chiến mã.

Toàn quân Tử La quốc ai nấy đều đầy lòng căm phẫn, lòng căm phẫn hóa thành sức mạnh, dũng mãnh giết địch nhân!

Bất quá, địch quân dù sao cũng là đội quân có thực lực cường đại, tuy rằng có hoảng loạng, nhưng chỉ trong một thời gian ngắn, sau đó liền theo sự chỉ huy của chủ soái cố gắng bày trận, không để kỵ binh của đối phương phá tan phòng tuyến.

Trên chiến trường cổ đại, vấn đề trận pháp là rất quan trọng, phe nào bày trận chậm hơn thì phe đó tử thương nhiều hơn. Thời khắc này, bọn Như Phong là có chuẩn bị mà đến, mà bọn địch nhân đã bị ảnh hưởng của mấy ngày trước, ứng chiến có chút vội vàng , cho nên dù quân số của địch gấp hai lần bọn Như Phong thì trong tình huống hiện giờ, có thể nói thực lực không chênh nhau là bao.

Tiếng chém giết, âm thanh kim loại va nhau không ngừng vang lên, gắt gỏng đâm vào tai mỗi người.

"Đến đây!" Lữ Mãnh gặp một viên dũng tướng phe địch, vung đao chào hỏi, song đao va chạm vang một tiếng "keng" thật lớn, xẹt ra một tia lửa đỏ. "Mạnh quá!" Hai người đều cảm thấy cánh tay tê rần, sợ hãi than một câu, sau đó lại tiếp tục lao về phía đối phương đánh tiếp. Ngươi một đao, ta bổ tới. Hai người luân phiên so khí lực, hoa lửa trên đầu mũi đao văng tứ tung khắp nơi, đại chiến bốn mươi hiệp cũng không phân được thắng bại.

Bên Lãnh Vệ Điền cũng lâm vào tình huống tương tự, đối thủ của hắn thực lực không tồi, một người dùng trường mâu, một người dùng đại phủ (8), hai người ngươi đâm ta chém, giết đến bất diệc nhạc hồ (9). Xem tình hình này, tiền đồ của Lãnh Vệ Điền trên chiến trường quả nhiên sáng lạng vô cùng.

Như Phong tranh thủ thời gian rảnh rỗi nhìn cục diện trước mắt, cũng khá hài lòng, nàng lần nữa liếc nhìn Lợi Mính.

Lợi Mính, chủ soái của đối phương, nghe nói mười mấy năm trước thua trên tay gia gia mình, bây giờ được phục chức liền hận gia gia mình đến thấu xương, đáng tiếc gia gia mình không để chuyện này vào mắt, thế nhưng lần này gia gia bị ám sát phải chăng có liên quan tới hắn?

Sau khi chém chết một gã kỵ binh, Như Phong thầm thở ra một hơi, nhiệm vụ chủ yếu của nàng bây giờ là đi theo bảo vệ Cao Uy, này đối với Như Phong không phải chuyện khó khăn gì, dù sao bên cạnh họ cũng là Việt Kỵ bộ của Hổ Ký doanh.

Bất quá tình huống trước mắt cũng không phải là quá tốt, còn chưa chắc chắn sẽ đạt được thắng lợi sau cùng, giờ chỉ có thể hy vọng những người khác sẽ thành công thôi. Như Phong múa trường mâu, không ngừng hướng về địch, trường mâu trong tay uy mãnh vô song, chuẩn xác đâm vào chỗ chí mạng của địch nhân.

Lúc này, Lợi Mính đang chuẩn bị lao tới giết Cao Uy thì nghe được tên thân tín báo lại: "Báo cáo Nguyên soái, kho lương của chúng ta bị tập kích, Nhạc tướng quân phái người tới cầu cứu viện."

Không đợi Lợi Mính khiếp sợ xong thì một tên thân binh khác chạy tới bẩm báo: "Báo cáo Nguyên soái, địch quân đang tập kích doanh trướng của chúng ta!"

Cao Uy nhìn Lợi Mính thẹn quá hóa giận nhưng không thể không điều binh quay trở lại cứu viện, nhịn không được kêu lên: "Như Phong, bây giờ nên làm thế nào?" Trong lòng nhưng lại thở phào nhẹ nhõm, càng thêm bội phục mưu kế của Như Phong, nhớ lại lời Như Phong nói: "Chúng ta trước mặt xua quân giao chiến cùng đội quân chủ lực của chúng, sau lưng lại sai một viên dũng tướng dẫn theo một đạo nhân mã chạy đi tập kích quân doanh tạm thời của Lợi Mính, cắt đứt đường lui của chúng. Nếu Lợi Mính trở về

cứu viện, quân ta trước sau giáp công, Lợi Mính hai mặt thụ địch, tất nhiên đại bại; nếu Lợi Mính không trở về cứu viện, doanh trại của chúng bị ta đoạt mất, sĩ khí lẫn quân tâm của địch nhân nhất định lung lay sụp đổ, vẫn như cũ tất bại ."

Hiện giờ hắn quả nhiên quay lại cứu viện.

Như Phong quét mắt nhìn khắp chiến trường, đáp: "Đương nhiên là tiếp tục giết, giết một người tốt một người, bất quá cần nhớ rõ phải đề phòng bọn họ tới tập kích doanh trướng của chúng ta."

Cao Uy gật đầu, nhìn gương mặt non nớt nhưng lại tràn đầy uy nghiêm của Như Phong không nhịn được than thở trong lòng: quả nhiên là hậu sinh khả úy a! Nguyên soái có được đứa cháu này cũng không cần lo gia môn Úy Trì suy tàn rồi.

Như Phong đâm một gã kỵ binh phía sau, quay đầu nói với Cao Uy: "Phó soái, thỉnh ngài chuyên tâm một chút."

Cao Uy đỏ mặt cả lên, hiện tại tướng lãnh của đối phương không cùng mình giao chiến, mà thế cục chiến trường lại đang do Như Phong điều khiển nên bản thân mình rảnh quá mà nghĩ ngợi lung tung, bây giờ Như Phong nêu lên sự thật làm ình ngượng muốn chết.

Sắc mặt Như Phong nghiêm nghị, bình tĩnh như thường mà nhìn cảnh tượng như địa ngục Tu La trước mắt, nhớ tới lời Nam Sơn nói, vì vậy liền rút ra bảo kiếm bên hông, hét lớn một tiếng: "SÁT!"

Ngay sau đó liền dẫn đầu một nhánh binh lính Hổ Ký doanh chạy đi nghênh địch, bóng dáng hồng sắc như thần như quỷ khuynh đảo chiến trường, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi.

Một khắc trước, thanh bảo kiếm sắc bén tại trên không trung vẽ ra một vòng cung, mảy may không tạo ra chút âm thanh nào, lặng yên không một tiếng động xẹt qua yết hầu, trán của sáu tên địch nhân địch kỵ mã hai bên, huyết tinh phun trào như suối, trong mắt người khác hiện lên vẻ yêu diễm lộng lẫy đến không ngờ. Một khắc sau, bảo kiếm hóa thành phong lôi bão táp giận dữ rít gào, lấy vạn quân chi thế (10) mãnh liệt quét ra, thoáng chốc nhân gian chỉ còn lại một màn tinh phong huyết vũ, tất cả người ngựa chắn trước mặt thiếu chút nữa hóa thành phấn vụn. Động tác trước sau thuần thục, thiên địa mặc người ngao du. Đâm một cái, chém một nhát, vung lên cao, hạ xuống thấp, không chiêu nào không phải tinh diệu tuyệt luân, không chiêu nào không phải là hoàn mỹ không tỳ vết.

Đây mới là thứ Úy Trì gia đời đời tương truyền, không ngừng cải biến trong mấy trăm năm qua – Úy Trì kiếm pháp, lần đầu tiên Như Phong xuất ra nó đã đạt đến cảnh giới thiên y vô phùng (11)! Đem tâm của chính mình phong bế lại, băng băng lãnh lãnh không chút lưu tình đoạt lấy sinh mạng của người khác, hoàn toàn không sợ hãi, hoàn toàn không thương hại, đây mới là tinh túy của kiếm pháp Úy Trì gia!

Binh lính Tử La quốc sau khi nhìn thấy một màn này liền chấn động tinh thần, có cảm giác Úy Trì Nguyên soái của mình đã trở lại!

Vào lúc bọn Như Phong hừng hực khí thế xông pha chiến trường, triều đình Tử La quốc cũng đồng dạng phi thường náo nhiệt.

Trên đại điện, hoàng đế phẫn nộ!

Úy Trì Nguyên soái cư nhiên bị ám sát, hiện giờ hôn mê bất tỉnh, vậy biên cảnh phía tây phải làm sao bây giờ? Nên cho ai làm chủ soái đây?

"Tuyên ý chỉ của trẫm, phái ngự y tốt nhất trong triều ra nơi biên cảnh, nhất định phải cứu sống Úy Trì Nguyên soái!" Hoàng đế hạ lệnh, Úy Trì tướng quân, nếu ngươi ngã xuống thì còn ai có thể thay ta bảo vệ Tử La quốc thoát khỏi lòng tham của Xuân Đằng quốc quốc đây?

"Trong quân không thể một ngày không có chủ soái, chư vị ái khanh, các khanh nói xem để người nào làm chủ soái mới tốt?" Hoàng đế uy nghiêm quét mắt nhìn triều thần một lượt, mở miệng hỏi.

Đại điện bỗng chốc rối loạn cả lên, đảng thái tử kiên trì đề cử Lãnh Vệ Điền lên làm nguyên soái, phe trung lập lại nói nên để Cao Uy lên thay, dù sao phó nguyên soái lên làm nguyên soái cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, thế nhưng thái tử đảng người đông thế mạnh, mắt thấy Thái tử sẽ chiếm thế thượng phong, tam

hoàng tử từ đầu đến giờ vẫn im lặng đứng một bên bỗng bước ra nói: "Phụ hoàng, nhi thần muốn đề cử một người khác."

Hoàng đế vốn đã bị mọi người làm cho đau đầu, thấy nhi tử mình yêu thương bước ra, liền vội hỏi: "Nói đi."

Chư vị đại thần cũng dỏng tai nghe, nghĩ không ra còn người nào có thể tranh với Lãnh Vệ Điền.

Dục Tuyên bình thản thưa: "Người nhi thần tiến cử chính là Úy Trì Như Phong, cháu trai của Úy Trì Nguyên soái."

Mọi người ngây ngẩn, bừng tỉnh đại ngộ.

Dục Tuyên mặc kệ tiếng nghị luận của người khác, nói tiếp: "Nhi thần từng học chung với hắn ở Phong Hiền thư viện, theo nhi thần biết, Úy Trì Như Phong từ lúc ba tuổi đã bắt đầu tập võ, đến giờ sở hữu một thân võ nghệ cao cường, Úy Trì nguyên soái rất kỳ vọng ở hắn, từ việc hành quân, bày binh bố trận đến bắn cung cưỡi ngựa hay binh pháp đều dạy hết cho hắn. Nhi thần học cùng trường với hắn cho nên cũng khá hiểu rõ hắn, người này quả thật có tài cầm quân đánh giặc, hành sự có điểm quỷ dị vượt ra ngoài dự đoán của mọi người, quả thật là có chân tài thực học, hung hữu khâu hác (12), không hổ là con nhà tướng!"

Bọn vây cánh của Thái tử lập tức phản bác: "Đây chẳng qua chỉ là lời nói phiến diện của ngài, trong triều có người nào không biết ngài với Úy Trì Như Phong là bạn tốt đâu, cho nên ngài mới nói tốt cho hắn như vậy."

"Hơn nữa Úy Trì Như Phong chỉ là một thiếu niên mười bảy tuổi, chỉ là một giáo úy nhỏ nhoi, làm sao có thể thoắt cái liền trở thành Nguyên soái được?" Có người phụ họa nói.

Nhị hoàng tử Dục Tước khẽ mỉm cười, bước ra khỏi đội ngũ, hành lễ nói: "Thưa phụ hoàng, nhi thần cũng là bạn học của Úy Trì Như Phong cho nên giao tình không khỏi có chút thân thiết, Úy Trì Như Phong đúng là tài hoa trác tuyệt, trước mắt lại là lúc cần đến hiền tài, huống chi năm xưa Úy Trì lão tướng quân hai mươi tuổi đã lên làm nguyên soái, ông ấy vẫn luôn là đại tướng quân xuất sắc nhất của nước ta, như vậy có thể thấy được tuổi tác không phải là vấn đề."

Dục Tuyên vội càng bổ sung: "Úy Trì Như Phong quả thật là rất có tài năng, sở dĩ thanh danh Hổ Ký doanh có thể lớn được như ngày hôm nay phân nửa là nhờ vào hắn, còn nữa, mấy lần xuất binh Úy Trì Như Phong đều toàn thắng trở về, có thể thấy được Úy Trì Như Phong đích xác có tài lãnh binh đánh giặc."

"Thế nhưng vi thần vẫn cảm thấy Lãnh tướng quân rất ưu tú, hắn có kinh nghiệm lãnh binh phong phú, trước giờ luôn theo sau Nguyên soái xông pha chiến trường, uy vọng trong quân cũng cao, cho nên vi thần cảm thấy Lãnh tướng quân là người thích hợp nhất để làm nguyên soái."

Hai phe bắt đầu tranh cãi ầm ĩ , hoàng đế cũng phân vân, do dự.

Mà lúc này, tại một nơi khác trong kinh thành cũng xuất hiện rối loạn.

Mộc Đồng một bên sửa sang lại hành lý, một bên vẫn chưa từ bỏ ý định hỏi thăm: "Chủ tử, ngài thật sự muốn đến Lạc Nhạn thành? Phải biết rằng nơi đó đang xảy ra chiến tranh a."

Mộc Vấn Trần ngồi ở một bên trầm tư, nghe vậy liền đáp: "Lúc này biên cảnh đang lâm vào tình thế nguy cấp, Nguyên soái bị đâm hôn mê bất tỉnh, trong quân không có chủ soái, nếu như ta đoán không sai thì đại quân của Xuân Đằng quốc đã bắt đầu tấn công."

Mộc Đồng thấy sắc mặt chủ tử không tốt, thậm chí còn có xu hướng kết băng, vì vậy đành phải ngậm miệng lại, trong lòng lại nói: chủ tử, ngài muốn chạy đến đó là vì lo lắng sự an toàn nơi biên cảnh hay là muốn gặp người nào đó, lo lắng cho người nào đó?

Ayyy, nhớ tới mấy hôm trước nhận được thư của Như Phong chủ tử vui vẻ cỡ nào a, mình thỉnh thoảng không tập trung ngài ấy cũng không tính toán, làm ình tò mò trong thư viết cái gì muốn chết. Chỉ tiếc chủ tử giấu đi rồi, mình làm sao cũng tìm không ra.

———hết chương 99————-

(1) 1 dặm = 500m, 30 dặm = 15 km. 1 khắc = 15 phút, 1 canh giờ = 2 tiếng.

(2) định tâm hoàn: thuốc an thần. Lợi Mính ăn được một viên thuốc an thần, thật sự an tâm mình đánh trận này sẽ trăm phần trăm sẽ thắng sao?

(3) cường công: (các bạn hủ đừng nghĩ bậy!) ở đây có nghĩa là dùng sức mạnh tấn công, không cần biết Tử La có mở cửa nghênh chiến không, cứ dùng sức mà đánh vào. (*nghiêng đầu* lại giải thích theo cảm tính nữa rồi, haiz)

(4) khiếp nhược: nhát gan ; tán mạn: không tập trung (về tinh thần cũng như đội hình)

(5) tinh dũng: tinh trong "tinh anh", dũng trong "dũng mãnh". Nghiêm chỉnh ở đây dùng để chỉ đội hình (và tác phong của mỗi người)

(6) bi phẫn: bi thương + phẫn nộ.

(7) giương cánh nhạn: nguyên tác: nhạn sí bài khai – các bạn cứ hình dung một chiến sĩ cưỡi ngựa đang lao đi, một tay nắm cương ngựa, một tay giương kiếm là được rồi. Cả bầy nhạn vây quanh bảo vệ đôi nhạn ở giữa giương cánh lao về phía trước.

(8) đại phủ: cây búa lớn

(9) bất diệc nhạc hồ: [trích trong Luận ngữ] không còn gì vui hơn. [theo QT còn có nghĩa là kinh khủng, dễ sợ]

(10) lấy vạn quân chi thế: (theo ta hiểu) cú chém này như tập hợp sức mạnh của vạn quân binh, vậy sức của một vạn người mạnh đến thế nào? Bạn không biết sao, nó có thể thổi bay Nhà Trắng, đánh sập tháp Ép phen, san bằng Cung điện mùa đông và xóa sạch cả Châu đại dương ra khỏi bản đồ thế giới…hì hì, ta đùa đấy, để mọi người dễ hình dung thôi mà.

(11) thiên y vô phùng: quần áo do tiên trên trời khâu không có vết kim chỉ, ý chỉ sự hoàn mỹ không tỳ vết.

(12) hung hữu khâu hác: có 2 ẩn ý:

1 – trong lòng nắm được ý cảnh thâm sâu

2 – cách phán đoán vả xử trí phù hợp với từng hoàn cảnh.

ở đây được hiểu theo ẩn nghĩa thứ 2.

À, các bạn chú ý, đừng thắc mắc tại sao nói "màu hồng" không phải là pink mà là red, xin thưa rằng, trong tiếng Trung, 'màu đỏ' (red) đọc là "hóng sè", phiên âm ra hán việt là "hồng sắc", còn 'màu hồng' (pink) tiếng Trung là "Fěnhóng sè", hán việt là "Phấn hồng sắc", cho nên trong các truyện Trung Quốc thì thường phân biệt rõ ràng "màu hồng" và "màu hồng phấn"

[Cẩn: quá dài, quá nhiều chữ, haiz ~ nhìn coi nhìn coi, Cự Khuyết kiếm của gia lại phải đem đi mài lại rồi.

Chú thích quá nhiều, ta chịu, chiến tranh cổ trang là thế, ta có cảm giác mình đang làm truyện kiếm hiệp, và khi mọi người xem phim kiếm hiệp sẽ ù ù cạc cạc rất nhiều thứ.]

Để ta spoil giảm stress chút nhé, đây một phần-mà-ai-cũng-biết-là-phần-nào-đó, vì bảo trì hứng thú của mọi người, ta chỉ spoil vài-câu

---

"Vạn trượng hồng trần, chỉ có Phong nhi."

"Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão"

——-nàng nào dưới 16 tuổi, đề nghị híp mắt lại————

Mộc Vấn Trần tà tà cười, cúi người xuống bên tai Như Phong nói: "Phong Nhi, đây chính là suối nguồn hạnh phúc của nàng sau này a! Chúng không xấu đâu."

"Hay là chúng ta đi thanh lâu nhìn một chút đi ha." Như Phong đột nhiên phát biểu.

Mặt Mộc Vấn Trần nhất thời tối xuống, âm trầm nói: "Nàng muốn tức chết ta sao? Vừa mới thành thân liền chuẩn bị chạy tới thanh lâu chơi?"

"Kết tóc chung chăn, đến bạc đầu vĩnh viễn không xa rời, Phong nhi, nàng và ta, giống như những sợi tóc này, vĩnh viễn triền miên cùng một chỗ, đời đời kiếp kiếp."

"Trần!" Như Phong lao vào lòng hắn, nói: "Ta nhớ ngươi muốn chết!"

Mộc Vấn Trần nghe vậy rất chi là cao hứng, cũng ôm lấy Như Phong, nói: "Ta cũng vậy."

"Ngươi đi đâu vậy?"

Mộc Vấn Trần không tình nguyện trả lời "Có người tới nhà của chúng ta nên ta đi nghênh đón một chút." Nói xong liền lách người qua một bên, để lộ ra người đứng sau hắn.

Như Phong vừa nhìn liền sửng sốt.

Dục Tuyên phe phẩy chiết phiến trông thật nhàn nhã, cười nói: "Như Phong, ta tới!" vừa nói vừa dang tay ra, chờ Như Phong đến yêu thương nhung nhớ.

Vân Thiên Trạch đẩy hắn ra, cười nói: "Như Phong, ta tới."

Như Phong vừa thấy, kinh hỉ nhảy lên, đẩy Mộc Vấn Trần qua một bên, đi tới nắm tay bọn họ liều mạng lắc lắc, nói: "Đã một năm không gặp, ta rất rất rất nhớ các ngươi…."

---

99. Q.2 - Chương 99: Người Thân Đến

Edit: Lan Hương

Trận đại chiến này đều làm cả hai bên chịu tổn thất lớn, nhưng chuyện duy nhất đáng được ăn mừng chính là qua một trận đánh này, Xuân Đằng quốc đã lui về phía sau ba mươi dặm, phỏng chừng bây giờ mọi người cũng không thể khởi binh tấn công một lần nữa.

Còn bốn chữ "Úy Trì Như Phong" này giờ cũng vang danh khắp nơi, rất nhiều người lại lần nữa bắt đầu hiểu rõ Như Phong.

Nhưng giờ phút này thì Như Phong hiện đang điều tra chuyện gia gia bị ám sát.

Trong phủ Úy Trì tại thành Lạc Nhạn, nhìn Úy Trì Hòe Dương nằm hôn mê, trong lòng Như Phong rối như tơ vò, gia gia, sao người còn chưa tỉnh lại để nhìn thấy con lập công chứ? Người không tỉnh lại để chứng kiến người của Úy Trì chúng ta lại lần nữa làm rạng danh tổ tiên chứ? Tại sao người, tại sao người cứ nằm ngủ vậy chứ?

Hai mắt Túy Nguyệt cũng đỏ hoe, bây giờ các quân y khác đã đi trị liệu cho các binh lính bị thương rồi, cho nên giờ chỉ còn lại Túy Nguyệt chăm sóc cho Úy Trì Hòe Dương, Như Phong biết nàng ta rất khổ cực, áp lực cũng rất lớn vì có nhiều người đang chú ý tới nàng.

Túy Nguyệt thấy vậy liền ngồi xuống bên cạnh Như Phong rồi nhẹ giọng nói: "Sư huynh, Úy Trì gia gia vốn là một người tốt, lại đối xử rất tốt với muội, muội nhất định sẽ tận tâm tận sức, huynh hãy yên tâm đi."

Như Phong gật đầu, lấy tay lau nước mắt, cũng nhẹ giọng nói lại: "Ta biết ngươi đã cố hết sức rồi, nhưng ngươi cũng phải chú ý nghỉ ngơi, ta cũng không muốn sau khi gia gia tỉnh lại thì tới phiên ngươi bị kiệt sức ngã bệnh đâu."

Hai người nhìn nhau không nói gì, vì không muốn quấy rầy Túy Nguyệt nên Như Phong liền tính rời đi sớm thì vừa lúc đụng Túy Trúc quay trở về, nên dặn dò: "Túy Trúc, chăm sóc tốt cho Túy Nguyệt, đừng để muội ấy lao lực quá."

"Sư huynh yên tâm đi, muội biết mà." Túy Trúc gật đầu, cũng với vẻ mặt lo lắng.

Như Phong vỗ vỗ vào vai Túy Trúc rồi nói: "Ngươi cũng phải chú ý nghỉ ngơi." Mặt cũng đã gầy đi một chút, mấy ngày này, tất cả mọi người để sống không thoải mái mà.

Sau khi hai người nói mấy câu thì Như Phong liền rời khỏi phòng bệnh, Nam Sơn đi theo phía sau Như Phong. Bây giờ, Nam Sơn đã không còn phải làm việc trong bếp ở đây nữa, Như Phong đã điều hắn tới đây, dù sao tất cả mọi người đã biết thân phận của nàng rồi, cũng biết Nam Sơn vốn là sư đệ của nàng, vì vậy mọi người cũng không có ý gì hay tỏ vẻ bất mãn chuyện này.

Còn Nam Sơn giờ bên ngoài mặt chính là thân vệ của Như Phong, nhưng trên thực tế vốn là quân sư của Như Phong, qua mấy trận chiến, cơ hồ Như Phong đã cảm thấy thất vọng đối với quân sư trong quân doanh rồi, bên trong lại có quan hệ rất phức tạp, mọi người đều tự có chủ ý riêng của mình, vì vậy bây giờ Như Phong có việc cũng thương lượng trước với Nam Sơn, sau đó Như Phong mới nói lại cho Cao Uy, Cao Uy lại hỏi ý kiến của những người khác.

Như Phong biết Nam Sơn cũng hiểu được hành quân bày trận, nhưng hắn tinh thông nhất là ngũ hành bát quái, lại còn thích xem phong thủy, sau này chắc sẽ phát triển tiền đồ làm thầy tướng số.

"Sư huynh, huynh bây giờ ở quân doanh rất có danh tiếng đó, phỏng chừng phong làm tướng quân là không thành vấn đề, nhưng muốn phong làm nguyên soái thì phải chờ xem ý kiến của triều đình thôi." Nam Sơn nhẹ giọng nói bên cạnh Như Phong.

Như Phong cũng không để ý đến cấp vị nguyên soái ở trong lòng mà hỏi ngược lại: "Rốt cuộc là ai đã ám sát gia gia của ta đây?"

Nam Sơn âm thầm thở dài, sư huynh lại vẫn rối rắm chuyện này, nhưng cũng mở miệng nói: "Nếu như không phải Lợi Mính làm, thì hắn cũng có liên quan đến chuyện này."

Như Phong dừng bước lại, chỗ này chung quanh trống trải không có người nghe lén nên Như Phong liền nói: "Có thể là một vị tướng quân nào đó hay không?"

Nam Sơn suy nghĩ trong chốc lát rồi nói: "Đệ cũng lo lắng chuyện nay, Lạnh Vệ Điền cũng có khả năng, đáng tiếc chúng ta không có được chứng cớ gì."

Như Phong hừ lạnh một tiếng, nói: "Đi trước vào trong lao xem một chút đi." Nói xong cùng Nam Sơn cưỡi kỵ mã quay về quân doanh.

Trở về quân doanh, xuống ngựa dắt bộ.

Dọc theo đường đi, binh lính không ngừng chào hỏi Như Phong, bọn họ với vẻ hoặc là tôn kính, hoặc là hưng phấn, thậm chí còn đỏ mặt, Như Phong đều nhất nhất mỉm cười gật đầu đáp lại.

Nam Sơn đột nhiên cười nói: "Sư huynh, bây giờ huynh khôi phục lại diện mạo thật, nghe nói rất nhiều người cũng đang bàn tán về dung mạo của huynh đó."

Như Phong mỉm cười nói: "Chắc sẽ không nói ta ẻo lả hay là kẻ đoạn tụ đó chứ?" Từ trước tới nay mọi người vẫn thường gièm pha dung mạo Như Phong bán nam bán nữ. Tuy nhiên hiện tại, nàng phơi nắng cả ngày trong thời gian dài, mặc dù không đem theo gương để soi nhưng nhìn phỏng chừng làn da không còn trắng nõn như trước kia rồi, không biết như vậy còn có thể xứng với từ ẻo lả nữa không đây? Như Phong âm thầm tự giễu.

Nam Sơn cười nói: "Thật ra không có như vậy, có điều mọi người đều nói huynh quá tuấn tú khôi ngô không giống người thường thôi." Nam Sơn nhìn vị sư huynh của mình, dung mạo trước khi nhập ngũ còn chưa thay đổi, nhưng so với trước kia có phần chính chắn điềm đạm hơn, nói chuyện cũng không còn hấp tấp nóng nẩy, rất có phong độ của một đại tướng, ánh mắt cũng không còn long lanh ngây thơ như trước, ngược lại tĩnh mịch như mặt hồ nước sâu mà người nhìn vào không biết được tâm tình của hắn.

Có lẽ, đây là cái giá phải trả? Nam Sơn thầm nghĩ, có chút đau lòng vì sự thay đổi này của sư huynh, nhưng thân là một nam nhi, thậm chí có lẽ sau này là tướng quân hoặc nguyên soái, sư huynh thay đổi như vậy cũng là chuyện tốt.

Như Phong nghe qua cũng chỉ cười, bây giờ trong lòng của nàng không còn so đo tính những chuyện này nữa rồi.

Như Phong cùng Nam Sơn đi tới nơi giam giữ phạm nhân, phòng giam xây bên dưới mặt đất, vốn là không gian u tối, bên trong cũng chẳng có gì hay ho, cũng coi như sạch sẽ, nhưng có điều không có ánh sáng mà thôi.

Bên ngoài phòng giam dầy đặc người canh gác, cảnh giác cao độ, mấy ngày nay cũng có rất nhiều người đến cố gắng cứu hắn, hoặc là giết hắn? Cho nên để phạm nhân chắc chắn an toàn, thậm chí Như Phong đã bí mật xuất động Phục Cường trận, đồng thời Như Phong cũng hiểu rõ đêm gia gia bị đâm thì do gia gia đã phái Phục Cường trận đi làm chuyện khác, nên gia gia mới có thể dễ dàng bị đả thương như vậy.

Như Phong vừa mới tới gần cửa phòng giam thì có người chuẩn bị vặn hỏi, Như Phong vội vàng xuất lệnh bài của Cao Uy ra giơ lên cao rồi mới tiến vào.

"Tra hỏi được gì chưa?" Mới vừa đi vào, thấy Chung Anh ra đón, Như Phong liền vội vàng hỏi. Chung Anh phụ trách thẩm vấn phạm nhân, đây là do ý kiến của Cao Uy trong nghị sự. Bây giờ trong quân doanh có nội gian, nhưng muốn cho binh lính không bị hoang mang nên chỉ có những người cấp bậc ới biết được, nhưng muốn tìm một người tin tưởng không phải dễ, vì vậy Như Phong và Cao Uy mới phái Chung Anh đến nơi này, còn gia gia bên kia thì phái tinh binh bảo vệ.

Trên thực tế, rất nhiều người cũng không tin Túy Nguyệt có thể cứu sống Úy Trì Hòe Dương, Như Phong buồn bã nghĩ tới chuyện này.

Chung Anh bối rối lắc đầu: "Ông ta rất là ngang ngạnh, không yếu lòng chịu thua, chúng ta dụng hình cũng không được, đúng là cứng đầu. Nếu có thuốc độc thì phỏng chừng hắn cũng muốn sớm tự sát."

Trong ánh nến mờ tối, Như Phong chậm rãi đi từng bước đến bên cạnh tên phạm nhân, nhìn thân thể đầm đìa máu tươi sau khi bị dụng hình, nếu lúc trước kia, Như Phong có thể cảm thấy không đành lòng, nhưng bây giờ thì ngay cả ý định giết hắn Như Phong cũng có. Tuy nhiên, chuyện gia gia bị đâm chuyện có lẽ hắn cũng biết? Cho nên không thể giết!

Như Phong nhìn hắn một lát, hắn ta đang hôn mê, suy nghĩ một hồi, Như Phong đột nhiên linh quang chợt lóe, nói: "Ta nói cho ngươi một cách, ngươi xem có thể hữu hiệu hay không?"

Như Phong đưa ra hai cách, một là "Đứng lâu", tù nhân bị còng tay chân buộc phải đứng hơn bốn mươi tiếng, cách này thì trông có vẻ đơn giản, nhưng lại là phương pháp tra tấn rất hiệu quả đối với tinh thần và thể lực của tù nhân.

Hai là "Phạt mất ngủ", tức là kích động cưỡng ép làm cho tù nhân không cách nào ngủ được trong thời gian dài, nhưng luôn luôn phải thẩm vấn tra hỏi không tha, như vậy tù nhân vì không cách nào ngủ được sẽ rất khó chịu rồi cuối cùng cũng sẽ khai ra. Nghe nói, người không uống nước có thể sống sót được hơn bảy mươi hai giờ, nhưng rất ít người có thể sống qua bảy mươi hai giờ mà không được ngủ.

Lúc nghe Như Phong nói như vậy, Chung Anh đưa mắt nhìn Như Phong với vẻ khác thường thật lâu nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Quả nhiên, vài ngày sau thì tù nhân khai nhận, Như Phong nghe được kết quả liền nghiến chặt răng. Nam Sơn vội vàng trấn an nói: "Sư huynh, huynh kiềm chế một chút đi, bây giờ còn phải đấu với hắn, hơn nữa kết quả này còn phải xem xét lại chưa chắc đã chuẩn xác, người nọ cũng chỉ là một quân cờ nhỏ mà thôi, nhưng cuối cùng cũng có ngày chân tướng sẽ rõ ràng thôi."

Sau khi Như Phong nghe xong thì mới kiềm chế lại cảm xúc. Như Phong báo thù, ba năm không muộn!

Hôm nay, Cao Uy tìm gặp Như Phong nhưng sắc mặt trầm trọng nói: "Như Phong, theo tin tức của ta nhận được, hiện tại hoàng thượng đang có ý định cho Lãnh Vệ Điền làm nguyên soái, mặc dù chưa có thánh chỉ đưa xuống nhưng Hoàng thượng đang có ý này."

Cao Uy thở dài: "Không có cách nào khác, thế lực của Lãnh gia rất lớn, hơn nữa thái tử lại kiên quyết tiến cử hắn, tuy nhị hoàng tử và tam hoàng tử cũng tiến cử ngươi, nhưng bên thái tử vẫn mạnh hơn. Có điều tin tức này là của hai ngày trước, có lẽ Hoàng thượng giờ đã biết biểu hiện của ngươi trong trận chiến lần

này thì sẽ thay đổi chủ ý cũng không chừng. Ta đã đem rõ chi tiết tình hình tâu khẩn cho Hoàng thượng rồi, qua vài ngày sẽ có tin tức xuống tới, cho nên ngươi cũng đừng căng thẳng quá, bình tĩnh để đợi kết quả cuối cùng." Sau khi nói đến đây, vẻ mặt Cao Uy lại có chút lạc quan.

Như Phong yên lặng gật đầu, Dục Tước và Dục Tuyên tiến cử nàng sao? Bọn họ hai người, ôi… Bao lâu không gặp nhau rồi? Không biết bọn họ thế nào rồi? Tranh đấu với thái tử ra sao rồi? Mặc dù trong lòng suy nghĩ tới chuyện này nhưng trên mặt nàng tỏ vẻ không quan tâm gì đến, Như Phong chỉ hỏi: "Phó soái, ông nghĩ là ai ám sát gia gia của ta?"

Vẻ mặt Cao Uy tỏ ra bất đắc dĩ nói: "Không phải Chung Anh đã tra khảo tên tù nhân kia khai cung rồi sao? Bây giờ ta cũng không biết như thế nào nhưng ta cảm giác Lợi Mính không khỏi có liên quan."

Như Phong gật đầu, không nói ra đây cũng là ý nghĩ của mình, một lát sau mới nhỏ giọng nói: "Phó soái, ông không muốn làm nguyên soái sao? Ông đã giữ chức Phó soái lâu lắm rồi, trước nay chỉ thấp hơn gia gia của ta một bậc, thật ra lần này ông cũng có khả năng được phong làm nguyên soái mà, ông không cần phải tiến cử ta lên làm nguyên soái đâu?" Như Phong biết, Cao Uy tâu sớ lên hoàng thượng như vậy là có ý định muốn tiến cử nàng làm nguyên soái.

Cao Uy cười ha ha, nói: "Như Phong, ngươi nên gọi ta là Cao bá bá đi, ta Phó thủ (phù tá) dưới trướng của gia gia ngươi đã ba mươi mấy năm, giao tình sâu nặng. Lúc đầu, gia gia ngươi cũng từng hỏi ta như vậy, cùng với vẻ mặt của ngươi bây giờ giống nhau như đúc, nhưng ta vẫn nói, con người của ta tuy là một gã lỗ mãng, không biết chữ nghĩ gì nhiều, nhưng ta hiểu rõ bản thân mình, ta làm Phó Thủ rất tốt, có thể san sẻ gánh nặng cho gia gia của ngươi, việc này rất thích hợp, nhưng nếu ta là nguyên soái, thủ lĩnh, nhất định ta không thể làm tốt được phận sự. Ngươi xem, tình huống vừa rồi là như thế này, ngươi ra chủ ý, sau đó ta đi theo an bài, vì vậy ta thực hiện rất tốt, nhưng nếu chính ta tự bày ra mưu kế đó thì ta không thể nghĩ ra như thế."

Như Phong mỉm cười, nói: "Gia gia cũng là nói như vậy sao, người nói ông là một dũng tướng rất xuất sắc, là một thuộc hạ đắc lực vô cùng."

"Ôi, đáng tiếc gia gia ngươi hiện tại đang hôn mê bất tỉnh." Cao Uy tiếc nuối mà lắc đầu, lo lắng lo âu.

Như Phong ngược lại an ủi hắn: "Gia gia của ta sẽ không có việc gì đâu."

Cao Uy lên tiếng, thở dài: "Chỉ hy vọng như thế, nguyên soái người cát nhân thiên tướng, nhất định sẽ vượt qua cửa ải khó khăn lần này."

Hào khí nhất thời vùng lên, Như Phong ngồi ở bên cạnh, nhìn bố trí bên trong lều lớn, suy nghĩ muôn vàn chuyện. Gia gia đã từng ở chỗ này vượt qua những năm tháng hào hùng, nhưng hiện tại khi người ngã xuống thì lại có bao nhiêu người muốn giành vị trí của người chứ?

Hơn nữa, vạn nhất không phải là Cao Uy hoặc là nàng làm nguyên soái, tên Lãnh Vệ Điền hoặc là Vương Vi sẽ đối đãi với nàng ra sao đây? Bản thân nàng có còn là giáo úy hay không? Nếu như gia gia tỉnh lại thì tức giận như thế nào?

Như Phong nhớ tới trận chiến hôm trước, Cao Càng Tề cùng tướng quân bị phái đi trấn Thanh Tảo để bảo vệ, sau khi trở về đã được lên chức phó giáo úy Hổ ký doanh, bây giờ hiện là người dưới trướng của mình. Còn tiểu Ảnh được phái đi đánh lén đại doanh của quân địch cũng lập công lớn, bây giờ từ phó đô úy được chuyển thành đô úy rồi, nếu không có chuyện gì khác tác động thì có lẽ hắn sẽ được phong chức cao hơn nữa.

Nhưng một khi Lãnh Vệ Điền lên làm nguyên soái, những người này còn có thể tiếp tục được thăng tiến sao? Lãnh Vệ Điền có thể thay thế bọn họ hay không? Dù sao tất cả mọi người biết, hai người kia đều cùng phe với nàng và Cao Uy.

Cũng từ chuyện này mới có thể thấy được mặc dù trong quân doanh chủ yếu phải dựa vào chính thực lực của mình, nhưng có đôi khi gia thế cũng rất là trọng yếu, tỷ như nàng đây, nếu trước kia không có gia gia ở phía trước chống đỡ, thì bản thân mình không được an bày tốt như vậy, chưa chắc bây giờ nàng được trở thành một giáo úy nữa. Còn nếu trong triều không có Dục Tước và Dục Tuyên thì hoàng thượng không phải đắn đo chọn lựa nàng hay là người nào khác cho chức nguyên soái này.

Như Phong nhớ tới Mã Thanh Thu, hắn chính là một trong bốn võ tướng quân, nhưng vì Như Phong đến nhập ngũ nên trước đó mấy ngày bị nguyên soái phạt đi huấn luyện tân binh, tới bây giờ mới được khôi phục nguyên chức, nay nghĩ lại gia gia đích thực là khổ tâm an bài nhiều chuyện.

Còn Bạch Nhất Quân và Dương Vĩ, mặc dù cũng có cơ hội thể hiện tài năng, nhưng vì còn chưa đủ xuất sắc cho nên cũng chỉ được gia nhập vào Hổ ký doanh mà thôi. Bây giờ hình như mọi người có thể mỗi ngày gặp nhau rồi, Bạch Nhất Quân giờ cũng đã thay đổi rất nhiều, trước kia luôn châm chọc khiêu khích với Như Phong, nhưng trải qua những thử thách của trận chiến, con người cũng trở nên điềm tĩnh chút ít, nhìn thấy Như Phong cũng làm như không thấy, không cố ý khiêu khích như trước kia nữa.

Mọi người, tựa hồ cũng đều thay đổi, chiến tranh, đúng thật là làm người ta trưởng thành một cách nhanh chóng. Như Phong thở dài, cũng không suy nghĩ tại sao Bạch Nhất Quân không làm một đại thiếu gia yên lành mà ngược lại chạy đi nhập ngũ, thậm chí còn đồng ý gia nhập vào Hổ ký doanh chịu sự huấn luyện khổ cực nhất. Mỗi người đều có phiền não của mỗi người, buồn phiền chuyện của nàng còn không hết, thì làm gì có nhiều tinh thần mà đi sầu cho người khác nữa.

Ngày hôm sau, Như Phong nhận được tin tức mới, nhị hoàng tử của Xuân Đằng quốc lấy thân phận giám quân đã đến doanh trại của phe địch đang chuẩn bị tham gia đốc chiến.

Giám quân, cũng là chức quan tạm thời, đại diện của triều đình giám sát quân vụ, đốc sát tướng soái. Trong bốn nước, có nước lấy Ngự sử làm giám quân, cũng có khi là hoạn quan làm giám quần, vi dụ như là giám quân Vương Vi của Tử La quốc.

Còn lần này, Xuân Đằng quốc phái nhị hoàng tử đến giám quân thì dĩ nhiên có thể đoán được Vân Thiên Trạch có địa vị sánh ngang với thống soái.

Như Phong nghe tin tức này còn chưa định thần được thì có một tên lính đến báo tin cho nàng, có người thân đến thăm nàng ở thành Lạc Nhạn, hơn nữa phó soái đã phê chuẩn cho nàng đi.

Người thân đến? Đầu tiên Như Phong nghĩ đến chính là cha mẹ của nàng, nhưng phụ thân vốn là một người văn nhược thư sinh, như thế nào đột nhiên lại tới chỗ này? Hơn nữa nhanh như vậy mà tới đây rồi?

Nhưng mà trừ cha mẹ của nàng ra, Như Phong không biết còn có người thân nào đến thăm nàng nữa.

Nam Sơn cũng rất nghi hoặc: "Có thể là Hàn Sơn hay không?" Sư phụ thì không có khả năng đâu.

Như Phong bỗng nhiên tỉnh ngộ ra: "Chắc là như vậy, có điều không biết hắn có chuyện gì." Như Phong lẩm bẩm một câu. Trên thực tế, từ trước đến nay nàng và Hàn Sơn đều có liên lạc, bây giờ Hổ ký doanh huấn luyện, được ăn thịt đều là do Hàn Sơn cung cấp kinh phí.

Như Phong thờ ơ đi ra khỏi quân doanh, mang theo vài thân binh cưỡi kỵ mã quay về thành Lạc Nhạn, vì người thân đến thăm không được vào quân doanh cho nên chỉ có thể chờ ở thành Lạc Nhạn.

Như Phong lao vun vút trên đường, bây giờ nàng đang cưỡi con ngựa Kinh Phong của nàng, nhưng khi ra chiến trường thì nàng lại cưỡi con ngựa khác, bởi vì trước kia gia gia từng nói, Kinh Phong còn chưa được huấn luyện ra sa trường, chưa đủ yêu cầu của "Chiến mã", cho nên Như Phong đành phải đau lòng để nó lại. Bây giờ nhìn thấy Kinh Phong dũng mãnh như vậy, có lẽ đang được huấn luyện rồi, thế nhưng không biết có người đã cưỡi nó ra chiến trường chưa?

Sau khi tới phủ của gia gia tại thành Lạc Nhạn, Như Phong liền nhìn thấy hai người đứng trước cửa.

Như Phong ngây ngẩn cả người, ngẩn ngơ ở trên ngựa, hồi lâu không nhúc nhích chút nào.

Mặt như quan ngọc, ngũ quan thật là hoàn mỹ tuấn dật, một bộ bạch y đơn sơ từ trước đến nay, vóc người cao thẳng, hai tay chấp sau lưng, đang đứng nhàn hạ trên đường lộ đang có bao người qua kẻ lại, mà thấy hắn có vẻ tuyệt thế xuất trần, như hạc giữa bầy gà, nhưng lại mang vẻ lạnh lùng xa cách, nên là người đi đường cũng không dám nhìn tới.

Phía sau hắn là một người hầu một thân hắc y, trên lưng người mang hành lý, so với chủ nhân của hắn sạch sẽ cao quý thì hắn lại có vẻ phong trần mệt mỏi, hình như rất là mệt, nhưng vẫn với vẻ mặt lặng im không nói một lời nào.

Mộc Vấn Trần nhìn Như Phong, nhẹ nhàng gọi một tiếng: "Như Phong!"

Như Phong che miệng đang há ra, nhìn qua tên gác cổng của Úy Trì phủ rồi nhẹ nhàng gật đầu một cái.

Vì vậy Mộc Vấn Trần đi vào trước, Như Phong cố gắng bình tĩnh xuống ngựa, nhưng lại phát hiện cả người nàng đang phát run, thiếu chút nữa là té xuống ngựa rồi, nếu không phải nàng thân thể phản ứng linh hoạt, phỏng chừng đã rơi xuống đường rồi.

Mới vừa bước một bước vào cửa khẩu, sau khi tránh né tầm mắt mọi người trên đường, Như Phong cũng không nhịn được liền nhào tới, không để ý tới ánh mắt của Nam Sơn và Mộc Đồng, liền hung hăng ôm lấy Mộc Vấn Trần, cảm giác được ôm Mộc Vấn Trần trở lại, nước mắt của Như Phong liền tuôn xuống.

100. Q.2 - Chương 100: Cao Hứng

edit: Lam Ngọc công tử

Mộc Vấn Trần nhanh tay tóm Như Phong lại, trên không trung nắm được thắt lưng Như Phong rồi kéo nàng trở về, đôi mắt bừng bừng lửa nóng nhìn chằm chằm vào Như Phong.

Như Phong cây ngay không sợ chết đứng, nói: "Ngươi dám nói ngươi hiện giờ không có ý đồ gì không?" Ánh mắt rất có ý tứ mà chiếu thẳng vào nơi nào đó.

Mặt Mộc Vấn Trần thoáng chốc đỏ bừng, hình tượng thiên tiên gì cũng bị hủy hết rồi, hấn gầm nhẹ một câu: "Úy Trì Như Phong!" Xem xem nàng còn gì để nói nữa đây?

Như Phong le lưỡi, vòng tay qua ôm cổ của Mộc Vấn Trần đồng thời từ từ trượt xuống dưới, nhẹ giọng hỏi: "Ngươi biết thân phận của ta rồi?"

Mộc Vấn Trần hít một hơi thật sâu, thân thể run rẩy, lần nữa ôm chặt Như Phong vào lòng, nói: "Ta biết chút y thuật." Vừa nói vừa liếc nhìn cổ tay của Như Phong.

Như Phong bừng tỉnh đại ngộ: "Khó trách ngươi lại đối với ta như vậy, thì ra là ngươi đã sớm biết thân phận của ta rồi, làm ta cứ tưởng đâu ngươi đoạn tụ." Hai chữ cuối cùng là dán sát vào tai Mộc Vấn Trần mà phun ra, người lại không nhịn được mà hung hăng véo cánh tay Mộc Vấn Trần một cái.

Mộc Vấn Trần cười khổ: "Yên tâm, sẽ không có ai biết thân phận thật của ngươi đâu, ngươi nhìn hành động của ngươi bây giờ xem, so với các đồng loại khác một chút đều không giống, trái lại so với ta còn muốn thô lỗ hơn."

Như Phong vừa nghe, xuống tay càng tàn độc.

Mộc Vấn Trần vuốt tóc của Như Phong, nói: "Ta ngược lại lại hy vọng ngươi là nam, nếu tiểu gia hỏa ngươi là nam tử thì ta cũng đâu cần nhịn đến khổ sở như vầy."

Như Phong vừa nghe liền xấu hổ đến đỏ cả mặt mày, nàng dù có ngốc đến đâu cũng rõ ràng ý tứ của Mộc Vấn Trần, vì vậy nàng lập tức đẩy người Mộc Vấn Trần ra, xoay đầu nhìn sang chỗ khác, nói: "Kia...vậy kể từ lúc này ngươi chính là bạn trai của ta a, ngươi không được phép đi trêu ghẹo mấy nữ nhân khác đâu đó."

Mộc Vấn Trần cũng không có dán lại gần Như Phong nữa, ngược lại cả thân người đều run run như đang kiềm nén điều gì đó, hỏi: "Cái gì gọi là bạn trai?"

Như Phong không nhịn được xoay đầu lại, giậm chân một cái: "Thì chính là người yêu, so với vị hôn phu, vị hôn thê thấp hơn một bậc, nếu như hai chúng ta tình đầu ý hợp, sau này có lẽ sẽ nên duyên phu phụ, nhưng mà ngươi cũng không được phép đồng thời nghĩ đến mấy nữ nhân khác đâu đó, chỉ có thể nghĩ đến mình ta mà thôi. Dù cho sau này chúng ta thành thân rồi, ngươi cũng chỉ có thể thú một mình ta, cũng không được tam thê tứ thiếp, không được đem bất kì thói quen xấu nào của mấy tên nam nhân hoa tâm mang về nhà."

Nói đến khúc này, sắc mặt của Như Phong bỗng nhiên trắng nhợt, khóe mắt ngân ngấn nước.

Mộc Vấn Trần cái gì cũng không thèm để ý đến nữa, vội vàng ôm Như Phong vào lòng, có chút vụng về mà vuốt lưng nàng, ôn nhu hỏi: "Làm sao vậy?"

Như Phong trừng mắt liếc hắn một cái, nói: "Ngươi bây giờ có phải đã có vài phòng thê thiếp trong nhà rồi hay không?" Mặc dù mình đã sớm từ chỗ Mộc Đồng biết được chuyện hắn không thê thiếp, nhưng hỏi thẳng như vậy vẫn có chút an tâm hơn.

"Không có, một người cũng không có." Nghe Như Phong hỏi vậy, Mộc Vấn Trần thở phào nhẹ nhõm.

Như Phong cũng thở dài một hơi, trên mặt tràn đầy vui sướng, oa ở trong lòng Mộc Vấn Trần hỏi: "Ngươi từ lúc nào thì biết ta là nữ?

Mộc Vấn Trần thành thật đáp, từ khi Như Phong trở về sau kì nghỉ Tết thì Mộc Vấn Trần đã phát hiện rồi. Như Phong chợt hiểu ra, hỏi thêm vài vấn đề rồi đem chuyện tại sao mình phải phẫn nam trang từ đầu đến cuối kể hết cho Mộc Vấn Trần nghe.

Mộc Vấn Trần vốn cảm thấy rất đau lòng, Như Phong như thế, một nữ hài tử sống lẫn trong một đống nam nhân, còn phải xuất đầu lộ diện khắp nơi, nhưng thấy Như Phong mặt mày hớn hở liền đem lời muốn nói nuốt trở về, bởi vì, hiển nhiên, cái tên tiểu gia hỏa trước mắt tỏ ra vô cùng thích thú a.

Cả hai trước kia đều bị vây trong tình trạng mờ ám, Như Phong khi đó vì giấu diếm thân phận của mình nên có rất nhiều điều không thể nói rõ ràng cho Mộc Vấn Trần nghe được, mà bây giờ hai người đã thẳng thắng với nhau rồi, Như Phong cũng thoải mái lộ ra bản tính thật của mình, cử động, nhăn mày, mỉm cười, có lúc là một cô gái thẹn thùng cùng những lời nói nhỏ nhẹ, có lúc lại tràn đầy anh khí (1) nam tử, khiến cho Mộc Vấn Trần nhìn không chớp mắt rồi lại vô cùng thống khổ. [*đảo mắt nhìn xuống* vì cái gì thì mọi người tự hiểu lấy]

Mà Mộc Vấn Trần cũng là lần đầu tiên đối với Như Phong thẳng thắn đến thế, tình cảm của hai người bỗng chốc tăng cao, vây nên Mộc Vấn Trần đã không còn vẻ lãnh đạm thường ngày, ánh mắt ngược lại nóng hừng hực.

Như Phong cũng không dám nghịch ngợm nữa, bị hắn nhìn vậy trên mặt liền nóng hôi hổi, sợ rằng tự dẫn lửa thiêu thân nên vội vàng chui ra khỏi ngực hắn, nói: "Ta đi kêu thức ăn đến, hôm nay chúng ta ăn ở trong phòng."

Mộc Vấn Trần vì vậy mà chỉ có thể trơ mắt nhìn Như Phong tung tăng chạy ra ngoài, thật ra thì, hắn rất muốn rất muốn bắt tên tiểu tử liêu nhân kia trở về, trên thực tế, hắn xác thật có thể bắt được nàng trở về, nhưng mà...ôi...có phải do thời gian dài sống lẫn trong một đám nam tử cho nên lá gan mới to như vậy hay không? Mà mình lại quá mức yêu thương nàng cho nên nuông chiều nàng quá rồi?

Như Phong hiện giờ vô cùng xuân phong đắc ý, mỗi bước đi đều có gió a [tung ta tung tăng, nhún nha nhún nhảy]. Đám người đứng chờ cơm bên cạnh thấy Như Phong mặt đầy ý cười, không khỏi nghi hoặc: tiểu thiếu gia hình như đã thật lâu không vui vẻ như vậy đi? Xem ra vị khách vừa rồi thật đúng là có biện pháp, nhất định phải hầu hạ thật tốt mới được.

Sau khi Như Phong đến phòng bếp phân phó một câu liền chạy tới phòng Úy Trì Hòe Dương, xem qua bệnh tình của gia gia một chút, nhân tiện đem tin tức của độc thủ y giả (2) nói cho Túy Nguyệt, Túy Trúc và Hàn Sơn, ba người họ đều thấy rất vui, nhất là Túy Nguyệt,nàng phi thường kích động, mấy ngày khổ cực vừa qua tựa hồ không đáng kể nữa.

Túy Trúc thường ngày tùy tùy tiện tiện, hiện giờ cũng rất là nhạy bén: "Sư huynh, muội thấy huynh còn có chuyện vui mà chưa nói cho chúng ta biết, nhìn coi nhìn coi, bộ dạng vui vẻ đến thế, không phải chỉ vì bệnh của Úy Trì gia gia đã có người chữa trị thôi chứ?" Giọng nói có chút ê ẩm.

Gương mặt tươi cười của Như Phong hóa đá, nhìn sang Nam Sơn chất vấn: "Ngươi có phải đã nói cái gì với các nàng hay không?"

Nam Sơn cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Sư huynh, đệ nào dám nói gì?" Ngữ khí rất không thành thật, trên thực tế, hắn vừa rồi trong cơn kinh hoàng liền đem chuyện của Như Phong với Mộc Vấn Trần khai hết cho bọn

Túy Nguyệt, cuối cùng còn phát biểu là vô cùng lo lắng cho tính hướng của sư huynh.

Túy Trúc nghe xong lập tức bạo phát, cầm theo bội kiếm định đi tìm Mộc Vấn Trần hỏi tội, nếu không có Túy Nguyệt khuyên can phỏng chừng đã sớm phá hư chuyện tốt của Như Phong rồi.

Như Phong hừ một tiếng, không lâu sau liền bật cười, nói: "Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu."

Túy Nguyệt cũng gật gật đầu nói: "Đúng vậy, chuyện này hai người các ngươi không cần lo lắng, sư huynh tự có chừng mực."

Như Phong dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Túy Nguyệt, sờ sờ cằm, nghĩ xem có phải da tay của mình gần đây trở nên xấu xí rồi không? Có phải nên dùng mấy thứ như bột ngọc trai gì đó để trắng đẹp trở lại?

Đẩy Túy Trúc cùng Nam Sơn đi, Như Phong liền hỏi.

Túy Nguyệt vừa nghe, dùng ánh mắt ám muội liếc nhìn Như Phong : "Nữ nhi trang điểm vì người mình thương?"(3)

Như Phong biết rõ lúc này bên cạnh không có ai liền lớn mật nói: "Đi chết đi, cho dù vì bản thân mình cũng tốt a, ai nói nhất định phải vì hắn mà tô điểm thân mình?"

Túy nguyệt che miệng cười, nói: "Huynh đã nói cho hắn biết?"

Như Phong nhớ đến đây lập tức oán hận nói: "Hừ, còn cần ta nói sao, hắn đã sớm biết cả rồi, mệt cho ta còn tự giày vò bản thân xem có nên nói cho hắn biết hay không, lại còn lo lắng vấn đề tính hướng của hắn nữa chứ!" Nhớ tới đoạn thời gian trước mình trái lo phải nghĩ thì Như Phong rất có xúc động đem Mộc Vấn Trần đi mần thịt, tên kia biết bí mật của mình rồi cư nhiên bất động thanh sắc, hơn nữa còn từng bước từng bước đem mình này con cừu non thuần khiết dẫn vào trong chuồng cừu của hắn, còn thiếu chưa đem nàng ăn sạch sẽ mà thôi.

Túy Nguyệt nhìn gương mặt tươi cười của Như Phong, so với trước kia nhu hòa hơn rất nhiều, mặc dù thần thái vẫn phấn chấn như cũ nhưng lại nhiều hơn một mạt nhu tình. Nàng mỉm cười, sư huynh như vậy, cười đến vui vẻ như vậy là rất ít thấy đó nha.

Ngày thứ hai, độc thủ y giả kia quả nhiên tới, là một ông lão tóc hoa râm, thoạt nhìn rất dễ gần, hoàn toàn không có vẻ gì bất cận nhân tình mà giang hồ đồn đãi, ông ấy vừa đến thì bận bịu cả lên, Túy Nguyệt cũng theo sát bên cạnh để học hỏi thêm.

Mà Như Phong, kẻ vừa mới rơi vào bể tình, hơn nữa trong quân doanh dạo này xảy ra một đống chuyện cần phải lo nghĩ, cho nên vì tránh bị cuốn vào cuộc chiến giữa các đảng phái, Như Phong mỗi ngày đều chạy tới Lạc Nhạn thành, mọi người đều cho là nàng đi xem Úy Trì Hòe Dương rồi, rất nhiều người đều muốn từ sắc mặt của Như Phong biết được chút bệnh tình của Úy Trì Hòe Dương, nhưng biểu tình của Như Phong cơ hồ đều giống thường ngày, không có biến hóa chút nào, cho nên mọi người cũng không biết rõ bệnh tình của Úy Trì Hòe Dương, chỉ biết là còn đang trong tình trạng hôn mê thôi.

Mà Như Phong vừa bước vào Úy Trì phủ liền cười toe toét, cả ngày dính lấy Mộc Vấn Trần, thân phận của Như Phong hiện giờ vẫn chưa thể công khai, cho nên cũng chỉ có thể làm bộ lấy cớ cùng Mộc Vấn Trần luyện công mà ở trong phòng nói chuyện yêu đương.

Mộc Vấn Trần không giỏi nói chuyện, cho nên đa phần đều là Như Phong nói, hắn ngồi nghe

Tình huống như vậy khiến cho người nhìn là Mộc Đồng rất chướng mắt, cả ngày đấm ngực dậm chân, nói thẳng ra là Như Phong làm hư chủ tử nhà mình rồi. Đương nhiên, nỗi oán giận này chỉ có thể nói ở trong lòng, hắn làm sao không biết chủ tử nhà mình sủng cái tên nam tử tuấn tú Như Phong này đến tận trời a!

Lần trước Như Phong chẳng qua trong lúc vô tình nói rất nhớ cái gì cái gì hoa mai cao của Phong Hiền thư viện, của Lạc Nhạn thành ăn không ngon, không có hương vị ngọt ngào như ở học viện. Kết quả chủ tử chờ đến khi Như Phong trở về quân doanh liền nửa đêm canh ba kéo mình tới, hóa ra là muốn mình làm hoa mai cao, lúc đó mình ngay cả ý định tự sát cũng có, khi đó là lúc nào rồi? NỬA ĐÊM A!

Chủ tử hình như ý thức được điều này rồi, vì vậy thanh thanh cổ họng nói: "Ta chỉ là nhắc nhở ngươi một chút mà thôi, ta sợ tới sáng mai thì ta quên mất."

Mộc Đồng không còn gì để nói, thế nhưng chủ tử à, ngài có thể không cần ngủ, nhưng ta cần a!

Mộc Vấn Trần lần nữa trở về phòng.

Mộc Đồng tưởng chuyện này cứ như vậy mà qua đi, không nghĩ tới ngày hôm sau trời còn chưa sáng, chủ tử lại vô thanh vô tức xuất hiện ở trước giường của hắn, làm hại hắn thiếu chút nữa thấy ác mộng.

"Mộc Đồng, ngươi nên thức dậy làm hoa mai cao rồi, Như Phong sắp đến." Tiếng của Mộc Vấn Trần vẫn lãnh lãnh đạm đạm như thường, chỉ có Mộc Đồng biết chủ tử của mình có bao nhiêu nôn nóng.

Mộc Đồng lúc ấy thật sự là muốn hộc máu để bày tỏ kháng nghị của mình, chuyện do chủ tử phân phó có chuyện nào mình không khắc cốt ghi tâm đâu? Đâu cần ngài đến nhắc nhở lần nữa nhaaa…

Mộc Đồng lắc đầu, nguyên lai chủ tử anh minh thần võ một khi cùng người khác thân thiết, ngôn hành cử chỉ cũng sẽ không giống với mấy thời điểm khác, nhớ ngày đó chú tử đem hoa mai cao đút Như Phong ăn, Như Phong ăn đến sung sướng, biểu tình của chủ tử vô cùng mỹ mãn, hoàn toàn đem công lao của tên người hầu đáng thương là hắn quăng khỏi đầu!

Cuộc sống tốt đẹp cũng mau trôi qua, Như Phong dần dần kéo lý trí cùng tâm tình của mình trở lại bình thường.

Bệnh của Úy Trì Hòe Dương vẫn tốt lắm, độc trong người đã giải, nhưng nếu muốn thanh lọc toàn bộ độc tố cần mê man ít nhất ba, năm tháng mới được. [do trong lúc trúng độc sẽ bị hôn mê]

Dù thế nhưng Như Phong đã cảm thấy thỏa mãn lắm rồi, bởi vì có thể nhặt cái mạng trở về đã là chuyện rất rất rất tốt.

Mà vài ngày sau, triều đình truyền tin tới, tuyên bố đã chọn được người làm nguyên soái, Như Phong vào thay vị trí của gia gia mình, trở thành tân nhậm nguyên soái, biểu tình của mọi người không giống nhau, nhưng đại đa số vẫn là hoan hoan hỉ hỉ.

Mà người đến tuyên chỉ chính là Dục Tuyên.

Tiên y nộ mã (4), thiếu niên đón gió mà đứng, khóe miệng câu lên một mạt tươi cười, ánh mặt trời phủ trên người hắn giống như một vì sao đang tỏa ra kim quang lấp lánh.

Như Phong cùng mọi người đứng lên, nhìn Dục Tuyên, có loại cảm giác như thể là người của hai thế giới vậy.

Đã bao lâu không gặp rồi? Kể từ sau khi từ biệt ở thư viện, cũng đã gần một năm.

Sau khi vẫy lui mọi người, mọi người trơ mắt nhìn Tam hoàng tử cùng tân nhậm Nguyên soái đi vào trong doanh trướng, xem ra, y như lời đồn, Tam hoàng tử thật sự cùng Nguyên soái là bằng hữu tốt.

Bên trong đại trướng không còn ai khác, Như Phong nhìn Dục Tuyên, cười nói: "Như thế nào người đến tuyên chỉ lại là ngươi?"

Dục Tuyên mở ra hai tay, gương mặt tuấn dật tràn đầy nét cười: "Ta tưởng ngươi đầu tiên sẽ ôm ta một cái, trước kia lúc chúng ta mấy ngày không gặp. ngươi đều làm như vậy nha." [T^T người còn, nhưng tâm đã khác xưa]

Như Phong vỗ tay của hắn, nói: "Ta không muốn ôm ngươi."

Dục Tuyên cẩn thận quan sát Như Phong một chút, cau mày nói: "Như Phong, ta xem ấn đường của mi rất là thư thái nha, hình như còn có thêm chút xuân sắc nữa, xem ra ngươi ở nơi này rất sướng a!"

Như gió trong lòng thất kinh, vội thu hồi tươi cười, nói: "Ngươi cho đây là đâu? Nơi này không thể có cái gì nữ nhân." Gia gia mình tuyệt không cho phép trong quân doanh xuất hiện quân kỹ, vả lại, nếu có thì mình cũng không thể hưởng dụng a.

Dục Tuyên cười hắc hắc, tự tìm ghế ngồi xuống, nói: "Quên đi, xem ra gia gia ngươi khỏi bệnh hơn phân nửa rồi, nếu không ngươi cũng không vui đến vậy."

Như Phong ngồi cạnh hắn, nhẹ giọng hỏi: "Tại sao nguyên soái lại là ta?"

Một tia bất minh thoáng xẹt qua gương mặt của Dục Tuyên, nhưng hắn rất nhanh liền cười nói: "Đương nhiên là nhờ ta với ca ca tiến cử rồi, hơn nữa bản thân ngươi cũng rất có năng lực, kinh một hồi đại chiến, phụ hoàng xem xong rất là vui vẻ."

Như Phong cau mày: "Người có tài hơn ta còn nhiều lắm, vả lại gia gia ta ở trong triều cũng không có giao hảo với ai, hẳn là trừ ngươi với Tước ca ca ra sẽ không có bao nhiêu người lên tiếng thay chúng ta mới đúng a." Úy Trì gia luôn luôn không quá thân cận với các trọng thần trong triều, thậm chí còn tận lực không lui tới, nhưng kỳ quái chính là, mặc dù thỉnh thoảng có vài người vô công rỗi nghề dâng sớ vạch tội Úy Trì phủ, nhưng Hoàng thượng cho tới giờ chưa từng hoài nghi lòng trung thành của Úy Trì phủ, cho nên gia tộc Úy Trì mới có thể tồn tại qua mấy trăm năm.

Dục Tuyên không để ý cười cười: "Đừng nghĩ nữa, têm tư của phụ hoàng chúng ta làm sao đoán được?"

Nói xong lại cẩn thận quan sát Như Phong lần nữa.

Như Phong bị hắn nhìn có chút không được tự nhiên, vội kéo kéo cổ áo, nói: "Tại sao ngươi lại dùng loại ánh mắt này nhìn ta?" Trong lòng vô cùng lo lắng, không phải để lộ vết hôn trên cổ rồi chứ? Ngày hôm qua Mộc Vấn Trần tò mò trái cổ của mình liền nhìn một chút, kết quả sau đó không biết hai người tại sao lại ôm nhau, lần này còn để cho Mộc Vấn Trần lưu luyến ở cổ một hồi, nếu không có tiếng gõ cửa của Mộc Đồng, bọn họ không biết còn làm đến chuyện gì nữa đây. [Một phút mặc niệm cho đồng chí Mộc Đồng!]

Dục Tuyên phục hồi tinh thần lại, vội nói: "Nhìn ngươi a, chỉ cảm thấy thật lâu không gặp, Như Phong ngươi thoạt nhìn rất khác trước." Lời hắn chưa nói chính là Như Phong bây giờ nhiều hơn trước một phần quyến rũ, càng có vẻ hút hồn người, so với nữ nhân chân chính còn hấp dẫn hơn.

Như Phong thấp thỏm trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn ung dung nói: "Đương nhiên phải khác trước, dù sao ta cũng là một người từng ra sa trường."

Dục Tuyên miễn cưỡng tiếp nhận sự thật này, quét mắt nhìn xung quanh đại trướng một vòng rồi nói: "Ngươi bây giờ là nguyên soái rồi, trách nhiệm nặng nề, mọi sự phải cẩn thận mới được. Đúng rồi, Sơn trưởng gần đây có phải ở Lạc Nhạn thành hay không?"

Như Phong kinh ngạc nhìn Dục Tuyên, gật đầu nói: "Đúng vậy, nếu không có hắn, gia gia ta bây giờ không không chỉ là hôn mê bất tỉnh thôi đâu, đúng rồi, Tước ca ca gần đây sao rồi?" Như Phong vội nói sang chuyện khác, sợ chính mình nói ra điều không nên nói.

"Ngươi bây giờ mới nhớ tới ca ca của ta?" Dục Tuyên có chút bất mãn nhìn Như Phong, "Hắn đương nhiên tốt lắm, chỉ là có chút nhớ ngươi."

Như Phong âm thầm lè lưỡi, nói: "Ta cũng nhớ hắn nữa." Trong lòng ngầm áy náy một trận, bất quá Dục Tước là nhị hoàng tử, nếu Dục Tuyên không sao, hắn tự nhiên cũng không có việc gì rồi.

"Ta muốn ở lại trong quân doanh một thời gian." Dục Tuyên vỗ vỗ vai Như Phong, hắn không muốn cùng Như Phong nói quá nhiều về ca ca mình, đây là một loại tâm tư không giải thích được, nhưng Dục Tuyên cũng không có ý định làm rõ nó đâu.

"Tại sao?" Như Phong thốt lên.

"Vân Thiên Trạch không phải đã tới rồi sao?" Dục Tuyên trầm mặc một hồi, rốt cục cũng nói ra miệng.

Như Phong im lặng, Vân Thiên Trạch mấy ngày trước đã tới rồi, bây giờ chỉ còn thiếu mỗi Dục Tước thôi, tất cả mọi người đều ở cùng một chỗ, cách rất gần, nhưng mà, phảng phất như rất xa xăm.

Vân Thiên Trạch lúc này, ở nơi cách Như Phong mười cây số, một mình một phòng, nhìn về hướng quân doanh của Như Phong.

Một bộ cẩm y màu tím mềm mại bao bọc lấy thân hình hắn, sắc mặt hắn đã không còn tái nhợt không giống người thường như hồi ở học viện trước kia, sắc mặt của hắn hiện giờ nhiều hơn một phần huyết sắc cùng kinh diễm.

Không phải vẻ đẹp nhu nhược, là một loại vẻ đẹp trung tính, nhưng còn hơn bề ngoài không phân rõ nam nữ của Như Phong, hắn vẫn nhiều hơn một phần âm nhu lẫn mị lực nói không rõ, sờ không đến, giống như

là một loại mị lực có thể điên đảo chúng sinh, ngạo thị thiên hạ.

Vân Thiên Trạch nhìn xa xa, trong mắt không có tiêu cự, một bức tình báo kia tựa hồ như đã xé toạt cả tâm linh lẫn sinh mệnh của chính mình.

Như Phong cùng Mộc Vấn Trần mỗi ngày cùng ở trong một phòng, thỉnh thoảng truyền ra tiếng cười.

Như Phong, Như Phong, chẳng lẽ ta thật sự phải cùng ngươi đối địch sao?"

Vân Thiên Trạch nỉ non trong lòng, ánh mắt từ từ trở nên mơ hồ.

—-hết chương 102————

(1) anh khí: khí khái anh hùng

(2) độc thủ y giả: 'độc' ở đây chỉ thuốc độc, không phải "độc nhất" (chỉ có một); thủ: tay; y: y học; giả: người, kẻ….đại khái là một người dùng độc cứu người chăng?

(3) Con gái trang điểm vì người thương: nguyên văn: "nữ vi duyệt kỉ giả dung", được trích trong câu "Sĩ vi tri kỉ giả tử, nữ vi duyệt kỉ giả dung." – Kẻ sĩ chết vì người hiểu mình, nữ nhi tô điểm dung nhan vì người thương.

(4) tiên y nộ mã: đại khái là một người mặc áo tiên (cho nên giống thần tiên?) cùng con ngựa hùng dũng đứng kế bên

101. Q.2 - Chương 101: Dục Tuyên

Edit: Lam Ngọc

Dục Tuyên thật sự ở lại quân doanh, cả ngày chạy đi xem quân lính luyện tập, trong đó thích nhất là xem huấn luyện lính Hổ Ký doanh.

Vào một ngày tràn ngập ánh nắng, Dục Tuyên từ trong trướng bồng – nơi ở tạm của hắn, đi ra, mấy tên thị vệ vẫn theo sau hắn như thường lệ.

Như Phong bị thị vệ của hắn kêu tới, hỏi: "Có việc gì? Sáng sớm ta còn có việc phải làm đó."

Dục Tuyên trừng mắt liếc Như Phong, nói: "Ngươi ngay cả chút thời gian đi dạo với ta cũng không có sao? Nơi này chính là địa bàn của ngươi a."

Như Phong bĩu môi, nói: "Kỳ thật ta tới chỗ này cũng chưa được bao lâu đâu, mới gần một năm thôi, bây giờ vừa mới lên làm nguyên soái nên chuyện cần làm rất nhiều, mấy này nay bên Xuân Đằng quốc luôn ngo ngoe muốn động, ta phải tận lực chú ý, hơn nữa ngươi là tam hoàng tử, chỉ cần ngươi muốn, ngươi có thể tùy tiện kêu một người nào đó cùng ngươi đi dạo một vòng."

Dục tuyên mất hứng rồi: "Ngươi muốn thoát khỏi ta đến vậy sao? Có phải ngươi muốn ta trở lại kinh thành nhanh chừng nào tốt chừng đó? Ta từ thật xa chạy tới nơi này dễ dàng lắm sao?"

Như Phong cũng mất hứng rồi, trên thực tế, mấy ngày nay nàng đều không sao cao hứng nổi, sau khi làm nguyên soái thì ngay cả thời gian chạy tới Lạc Nhạn thành cũng không có, đã hơn ba ngày không được thấy Mộc Vấn Trần rồi a! Cho nên Như Phong đã muốn phát điên!

"Ta nào có nói như vậy, người ta không phải nghĩ muốn nhanh chóng tạo ra chút thành tích gì sao? Miễn cho ngươi với Tước ca ca mất hết thể diện. Thật tế ta thấy rất vui khi gặp lại ngươi."

Dục Tuyên chuyển từ trạng thái giận dỗi sang vui vẻ, lôi kéo tay áo của Như Phong, hưng trí bừng bừng nói: "Đi thôi, chúng ta đi xem Hổ Ký doanh, ta đã cảm thấy hứng thú với bọn họ từ lâu."

Như Phong thầm trợn mắt, có cái gì đẹp mà nhìn? Đều là một đống nam nhân đầy mồ hôi.

Bất quá vẫn là không lay chuyển được Dục Tuyên, cho nên Như Phong không thể không đi cùng hắn.

Vừa mới đi vào Hổ Ký doanh đã thấy Cao Càng Tề đi ra, sau khi hành lễ xong, Như Phong liền giới thiệu một phen.

Cao Càng Tề gật đầu một cái, cười nói: "Chúng ta đã từng gặp nhau ở Phong Hiền thư viện rồi, lúc ấy đang diễn ra hội thi đấu, ở hạng mục chạy bộ, chúng ta đều có ra sân."

Như Phong lúc này mới nhớ ra, vỗ đầu một cái, nói: "Đúng nha, các ngươi đã sớm gặp nhau rồi, aii." Như Phong suy nghĩ một chút, quyết định đợi một lát dẫn Dục Tuyên đi gặp Dung Ức Ảnh, mặc dù trước kia bọn họ không có tiếp xúc với nhau nhiều lắm, nhưng tóm lại vẫn là có chút giao tình a.

Cao Càng Tề nhìn thoáng qua Như Phong, lại cười nói: "Nguyên soái có phải đưa điện hạ đến xem tình hình huấn luyện các huynh đệ không?"

Như Phong đảo mắt nhìn Dục Tuyên một cái, Dục Tuyên gật đầu, vì vậy liền cùng đi xem.

Sau khi xem xong, trong mắt Dục Tuyên tràn đầy hưng phấn, nói: "Khó trách Hổ Ký doanh lợi hại đến thế, thì ra bọn họ được huấn luyện như vậy."

Như Phong gật đầu: "Kinh qua khổ cực mà thành."

Dục Tuyên nhìn xung quanh, nói: "Hổ Ký doanh hiện giờ vang danh thiên hạ, hình như có không ít người đánh chủ ý với nó a!

Như Phong chấn động cả người, giương mắt nhìn Dục Tuyên, nói: "Ngươi biết được những gì?

Dục Tuyên cũng nhìn Như Phong: "Cây to đón gió, kẻ muốn hủy diệt Hổ Ký doanh nhất trước mắt đương nhiên là Xuân Đằng quốc."

"Nhưng hiện tại bọn họ án binh bất động, ta đoán không ra tâm tư của họ." Như Phong lắc đầu, trước kia nàng tiếp xúc là tiếp xúc với một bộ mặt khác của Vân Thiên Trạch, nhưng Như Phong biết, Vân Thiên Trạch nhất định là một người tâm tư kín đáo, cho nên hiện giờ chỉ là sự bình yên trước cơn bão thôi.

"Mười vạn đại quân này không biết có thể bảo vệ được biên cảnh phía tây này không đây?" Dục Tuyên ngẩng đầu, quét mắt nhìn một vòng quân doanh, thở dài nói.

Như Phong im lặng, nàng biết hiện giờ tất cả mọi người đều nghi ngờ điều này, không chỉ nghi ngờ mình, còn nghi ngờ cả năng lực của Tam hoàng tử. Thế nhưng, bây giờ muốn nàng mở miệng hứa hẹn, nàng không làm được!

"Dục Tuyên, ngươi nói xem tại sao Xuân Đằng quốc lại muốn gây chiến đây?" Như Phong ngẩng đầu, khó hiểu hỏi. Mọi người đều nói nguyên nhân chiến tranh nổ ra là vì cái tích oán đã sâu gì đó, Xuân Đằng quốc liên tiếp quấy rầy biên cảnh nước ta, nhưng Như Phong cảm thấy, muốn châm ngòi một cuộc chiến có quy mô lớn như vậy, ắt hẳn cần có một cái ngòi nổ lớn hơn nữa.

Dục Tuyên vừa nghe, ánh mắt lóe lên một cái, nói: "Còn có thể vì cái gì? Không phải là một ít chuyện cũ năm xưa sao? Còn nữa, Hoàng đế Xuân Đằng quốc hiện giờ dã tâm cực lớn, luôn muốn phát động chiến tranh với nước láng giềng, kết quả Tử La quốc chúng ta xui xẻo bị chọn trúng."

Như Phong một hồi muốn nói lại thôi, rốt cục cũng mở miệng hỏi: "Có phải vì chuyện viên châu kia không? Hình như là do ta đã hủy nó." Đây là nghi vấn từ trước đến giờ của Như Phong, thật ra trong lòng nàng vẫn có chút không an.

Dục Tuyên vỗ vỗ đầu Như Phong, nói: "Chớ nghĩ lung tung, sau khi viên ngọc kia không còn nữa, mọi người thật ra đều thở phào nhẹ nhõm, chẳng qua là cảm thấy kinh ngạc lắm, không nghĩ tới viên ngọc mà bốn nước giành suốt sáu trăm năm qua lại dễ dàng bị huỷ như vậy." Dục Tuyên cười khổ một chút, "Bây giờ tất cả mọi người không còn cố kỵ gì rồi, kế tiếp chính là xem trong bốn nước thủ đoạn ai cao, thực lực ai mạnh."

Nghe Dục Tuyên nói như vậy, Như Phong rất là nghi hoặc: "Vậy rốt cuộc viên ngọc kia là dùng để làm gì?"

"Quan hệ đến bí mật dựng nước của bốn quốc gia, nói đến cùng cũng là chuyện cũ năm xưa, giờ hủy cũng hủy rồi, mọi người cũng không cần kiêng dè gì nữa, nên làm gì thì làm đó đi."

Như Phong nghe hắn nói đến đầu óc mơ hồ, bất quá ngẫm lại cũng không liên quan đến chuyện của mình nên không tiếp tục hỏi nữa.

Dục Tuyên thấy Như Phong không hỏi nữa liền nói ra nghi vấn của mình: "Sơn trưởng sống ở chỗ gia gia ngươi, vậy có phải ngươi thường gặp hắn lắm đúng không?"

Tim Như Phong lỗi một nhịp, nói: "Đúng vậy, lúc ta đi xem gia gia thì có thể gặp được hắn."

Dục Tuyên hỏi thăm nhưng thật ra là đang dò xét: "Tình cảm của ngươi với Sơn trưởng có phải tốt lắm không?" Bộ dáng tựa hồ như rất khó mở miệng.

Trong lòng Như Phong bỗng chốc dâng lên một cỗ ngọt ngào, ước gì lập tức đem quan hệ của Mộc Vấn Trần với mình chiêu cáo thiên hạ, nhưng là nghĩ đến thân phận hiện giờ của mình thì xúc động của Như Phong giống như một quả bong bóng, phồng lên rồi xẹp xuống, không thể làm gì khác hơn là hồi đáp: "Đúng vậy, tốt lắm."

Dục Tuyên cười khan một cái, nói: "Đúng vậy, cảm tình của ngươi với hắn từ lúc ở thư viện đã là rất tốt rồi, phòng của Sơn trưởng hình như chỉ có mình ngươi vào được."

Như Phong nghi ngờ liếc mắt nhìn Dục Tuyên, nói: "Tại sao đột nhiên ngươi lại hỏi cái này?"

Dục Tuyên bỗng nhiên rất nghiêm rúc nhìn Như Phong, nói: "Như Phong, ngươi biết thân phận thật của Sơn trưởng sao?"

Như Phong bị lây sự nghiêm túc của hắn cũng vội dừng lại cước bộ, nói: "Thân phận gì? Ta vẫn chưa từng hỏi qua, bất quá hẳn là rất không tồi đâu." Nhìn thái độ thường ngày của Mộc Vấn Trần đối với Mộc Đồng và người Úy Trì phủ, Như Phong biết Mộc Vấn Trần nhất định là người trường kỳ ở địa vị cao, nhưng kỳ quái chính là, mình vẫn luôn không nghĩ là sẽ hỏi đến, cho dù quan hệ giữa hai người hiện giờ thân mật đến vậy.

Mà Mộc Vấn Trần vẫn chưa chủ động nói ra, bởi vì Như Phong biết rõ tình hình của bản thân mình, không biết có còn mạng trở về hay không, cho nên cũng cố ý không nhắc đến tương lai của hai người, thường thì chỉ nói một chút chuyện võ công, trao đổi cách nhìn về chuyện gì đó trên sách, hoặc là tâm sự vài chuyện trong đời sống thường ngày, mà đa phần đều là Như Phong nói, Mộc Vấn Trần ngồi nghe, cho nên Như Phong biết rất ít chuyện của Mộc Vấn Trần.

Bây giờ nghe Dục Tuyên nói vậy, lòng Như Phong bỗng dưng nổi lên một cỗ bất an: "Tại sao ngươi lại hỏi như vậy?"

Dục Tuyên nhìn vẻ mặt lo được lo mất của Như Phong, trong lòng dường như xuất hiện một loại tâm tình mang tên tuyệt vọng, Như Phong...có phải đã có cảm tình sâu đậm với sơn trưởng rồi hay không? Hai người bọn họ luôn đi bên nhau, Sơn trưởng quan tâm Như Phong cũng là chuyện rõ như ban ngày, chỉ là...Ôi!

Dục Tuyên cuối cùng chỉ có thể nói: "Dù sao thì thân phận của hắn cũng không đơn giản, việc ngươi cùng hắn quá mức thân mật đối với hai bên cũng không phải là chuyện tốt."

Như Phong trừng mắt nhìn Dục Tuyên, tâm tình bỗng dưng ngày càng không tốt, nàng hất đầu một cái rồi quay ngoắt vào trong đại trướng. Dục Tuyên vừa nhìn thấy liền vội theo vào, vốn là muốn gọi to nhưng bản thân mình đường đường là tam hoàng tử vậy mà lại đi theo sau mông Nguyên soái hô to gọi nhỏ, còn đâu thể diện a! Cho nên đành phải từ từ trờ về đại trướng, còn phải gật đầu mỉm cười cùng các binh sĩ dọc đường.

Cuối cùng, Dục Tuyên nhìn thấy Dung Ức Ảnh. Bất quá tâm tình của Dục Tuyên có chút không tốt, nếu không phải mình dừng lại trước, phỏng chừng Dung Ức Ảnh cũng làm như không thấy một người cao lớn là mình đây!

Vẻ mặt hai người đều có điểm phức tạp, Dung Ức Ảnh rất mau hồi phục tinh thần lại, hành lễ nói: "Ti tướng tham kiến Tam điện hạ!"

Dục Tuyên vội vàng tiến lên đỡ hắn dậy, cười nói: "Quên đi quên đi, ngươi là bằng hữu của Như Phong thì cũng là bằng hữu của ta, hơn nữa chúng ta không phải đã từng cùng nhau chỉnh Như Phong sao? Lần chúng ta hoài nghi thân phận của Như Phong ấy, chủ ý cũng là do ngươi bày ra, cho nên không cần hành lễ lớn như vậy đâu."

Dung Ức Ảnh gật đầu, vẻ mặt vẫn lạnh lùng như cũ, Dục Tuyên cũng không để bụng, nói: "Ngươi hiện tại là Đô Úy rồi? Ha ha, không tồi."

Dung Ức Ảnh gật đầu không nói gì, một thân quân phục càng làm cho hắn thêm anh vũ (1), chỉ là biểu tình quá đỗi lạnh lùng rồi.

Dục Tuyên chuẩn bị xuất ra thủ đoạn của mình, nhất định phải cùng Dung Ức Ảnh trò chuyện mới được, thuận tiện tăng thêm một chút giao tình, tốt nhất là có thể moi được nhiều chuyện của Như Phong một chút, nói: "Lúc diễn ra đại hội thể thao kia, hai thư viện chúng ta cùng nhau…"

"Điện hạ, ti tướng còn có việc, xin đi trước một bước." Dung Ức Ảnh vội vàng cắt lời Dục Tuyên, sau đó quay đầu bước đi.

Dục Tuyên chịu đả kích nặng nề rồi, hắn nhìn tên người hầu kế bên, hỏi: "Bản điện hạ hôm nay có phải là khiến cho người ta cảm thấy rất chán ghét không?"

Người hầu nọ cười cười, nói: "Điện hạ, ngài vẫn là người người gặp người thích, phong lưu phóng khoáng, chắc là do tâm tình của hắn hôm nay không tốt đấy thôi."

Dục Tuyên cũng chỉ gật đầu một cái, coi như là miễn cưỡng tiếp thu loại giải thích này.

Dục Tuyên vừa về đại trướng liền nhìn thấy Như Phong đang vùi đầu viết gì đó, vì vậy liền lắc lư bước tới, nói: "Biết ta vừa gặp ai không?"

Như Phong cũng không ngẩng đầu lên, nói: "Liên quan gì đến ta?"

Dục Tuyên bị lời nói của nàng chặn họng, không thể làm gì khác hơn là nhìn đỉnh đầu Như Phong nói: "Ta nhìn thấy Dung Ức Ảnh, sắc mặt của hắn rất không tốt, ánh mắt cũng thật không tốt, hình như so với trước kia gầy đi một vòng, cũng tiều tụy đi không ít, chắc là do quá khổ cực đi? Bất quá, Như Phong, ta thấy ngươi không hề tiều tuỵ chút nào, ngược lại vẻ mặt ngày càng rạng rỡ, còn có a, dầm mưa dãi nắng, da của ngươi thế nào vẫn trơn nhẵn như vậy?" Dục Tuyên say đắm nhìn, tay đã muốn đưa đến chạm mặt Như Phong.

Như Phong liền hất ra, nói: "Ít táy máy tay chân một chút, ngươi nói sắc mặt tiểu Ảnh không tốt sao?" Xem ra là chuyện rất quan trọng rồi, bởi vì Dung Ức Ảnh luôn luôn là một người lạnh lùng, có thể làm cho sắc mặt của hắn không tốt, vẻ mặt tiều tụy, nhất định là đã có chuyện quan trọng gì đó xảy ra, aii, đều là do dạo này mình quá mức bận rộn nên không thể trộm nói chuyện với hắn, cho nên mới không biết tình hình của hắn ra sao.

Dục Tuyên gật đầu một cái, cũng không thèm để ý thêm, nói sang chuyện khác: "Nội gian rốt cuộc là ai? Điều tra đến đâu rồi? Sở dĩ ta lưu lại chính là do phụ hoàng lo lắng trong quân có nội tặc, điều tra được ta mới có thể về."

Như Phong trào phúng nhìn Dục Tuyên, nói: "Có ngươi ở đây, càng tra không được."

"Ngươi có ý gì?" Dục Tuyên nổi giận, vừa rồi bị làm lơ lòng tự ái còn chưa hồi phục đâu nha .

"Ta có ý gì? Ta chỉ nói vậy thôi, muốn đánh nhau à?" Như Phong không có đem thân phận Dục Tuyên để trong mắt, mà Dục Tuyên cũng không để ý, cho nên mới tạo ra một Như Phong không biết lớn nhỏ như bây giờ.

Đánh thì đánh, ai sợ ai! Dục Tuyên nheo mắt nhìn mặt Như Phong, thật muốn, thật muốn đấm một đấm vào gương mặt trắng nộn của hắn, xem hắn còn dám kiêu ngạo nữa hay không?!

Như Phong cũng nheo mắt lại, đều tại cái tên trước mắt này, nếu hắn không nói xằng nói bậy thì bây giờ mình có thể phiền não bất an sao? Mình có thể suy nghĩ lung tung sao?

Mộc Vấn Trần ngàn vạn lần đừng có thân phận gì quá lớn a, vậy mình…oa~ không dám nghĩ nữa.

Như Phong ép buộc bản thân không nên nghĩ về vấn đề này nữa, chuyên tâm vào cuộc chiến trước mắt.

Hai người ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, hai mắt trừng thành mắt gà chọi.

Một khắc sau, bên trong đại trướng rộng lớn một mảnh ngổn ngang, bàn ghế bị lật, sách vở phi băng băng. Một chân Như Phong giẫm trên lưng Dục Tuyên, khinh miệt nói: "Hỡi vị hoàng tử sống an nhàn sung sướng kia, mi đã chịu thua chưa?"

Mặt Dung Tuyên sung huyết đỏ bừng, nhỏ giọng kêu lên: "Tiểu tổ tông, ta thua, được rồi, võ công của ngươi từ lúc nào đã trở nên lợi hại như vậy?"

Như Phong hừ lạnh một tiếng, nói: "Ngươi nghĩ rằng ta như ngươi sao? Ta là kẻ đã bò ra từ đống người chết, hơn nữa còn được cao nhân chỉ điểm."

Dục Tuyên thốt lên: "Cao nhân là ai hử?"

Như Phong cứng lại, đột nhiên lắc lắc đầu nói: "Quên đi, ta không muốn tự hành hạ bản thân nữa, Tuyên ca ca, ta với ngươi đi Lạc Nhạn thành tìm sơn trưởng đi."

Sau khi hai người bàn bạc xong liền mang theo mấy tên người hầu chạy đi.

Như Phong giao ngựa cho người gác cổng, một gã quan sai đến báo cáo, trước tiên thi lễ với Dục Tuyên, sau đó mới nói: "Thưa tiểu thiếu gia, ngự y Hoàng thượng phái đến đã tới, nhưng bệnh tình của lão gia giờ đã ổn định, vậy những ngự y này phải sắp xếp làm sao?"

Như Phong nhìn Dục Tuyên, nói: "Nếu đã tới thì mời bọn họ đến quân doanh làm quân y một thời gian đi, miễn cho bọn họ tới không công, ngươi thấy thế nào?"

Dục Tuyên cũng gật đầu, nói: "Không sai, miễn cho bọn họ đến không công, ta trở về sẽ nói với bọn họ một chút."

Gã quan sai kia kinh dị nhìn Dục Tuyên, không nói lời nào rồi lặng lẽ lui xuống.

Như Phong và Dục Tuyên nhìn nhau, nhấc chân đi về nơi Mộc Vấn Trần ở tạm.

Vừa bước vào cửa viện, Như Phong đã nhìn thấy Mộc Vấn Trần.

Hắn đang cùng một bạch y nữ tử trò chuyện, lẳng lặng đứng ở đó, hơn nữa biểu tình trên mặt còn rất ôn nhu.

Hai người đều là một thân bạch y, nam tử tuấn dật phi phàm, nữ tử trong sáng trang nhã, thoạt nhìn thật xứng lứa vừa đôi!

Mà mắt Như Phong bỗng chốc bừng bừng liệt hỏa.

(1) anh vũ: anh tuấn uy vũ

*Ti tướng: giống như lời tự xưng "hạ quan", nhưng "hạ quan" là do quan văn tự xưng với người có địa vị, phẩm hàm cao hơn, còn "ti tướng" là lời tự xưng của quan võ, tướng sĩ đối với người có địa vị, phẩm hàm cao hơn.

102. Q.2 - Chương 102: Không Muốn

Edit + Beta : Nhoktho

Trong lòng Như Phong rất giận, không nghĩ tới Mộc Vấn Trần cũng sẽ đối với nữ nhân khác lộ ra biểu tình có thể gọi là "dịu dàng" này.

Dục Tuyên ở một bên nhẹ giọng hỏi: "Nữ nhân đó là ai? Bề ngoài cũng không tệ a."

Như Phong trừng mắt, hận không thể đem miệng Dục Tuyên dán lại, nhỏ giọng nói: "Kém xa tỷ tỷ của ta, hừ, nàng là cháu gái của Dịch lão, tên Dịch Hàm, nếu ngươi đã cảm thấy nàng không tệ thì tại sao không lấy nàng về nhà đi?"

Đôi mắt Dục Tuyên tối sầm lại, vì trong giọng Như Phong đầy mùi chua.

Như Phong đột nhiên cao giọng gọi lớn: "Sơn trưởng, ta và Dục Tuyên tới!" Thế là hiên ngang vào sân, đôi mắt nhìn thẳng vào Mộc Vấn Trần.

Ánh mắt Mộc Vấn Trần sáng lên, nhìn Như Phong rồi nhẹ nhàng liếc mắt sang Dục Tuyên, nói: "Tới?"

Dục Tuyên hình như có chút không được tự nhiên, chỉ nhếch miệng cười cười.

Như Phong sãi bước đi tới, ôm tay Mộc Vấn Trần, nhìn Dịch Hàm đối diện đang kinh ngạc muốn chết nhưng vẫn cố bảo trì mỉm cười: "Dịch Hàm tỷ tỷ, tỷ cùng Sơn trưởng quen nhau sao?" Bình thường thì Như Phong cũng không gọi Dịch Hàm là tỷ tỷ, cho dù Dịch Hàm lớn hơn nàng hai tuổi đi nữa, nhưng bây giờ Như Phong gọi ra miệng rồi.

Sắc mặt Dịch Hàm có chút cứng đờ, nhưng vẫn là ôn nhu nói: "Như Phong, ngươi và Mộc ca ca đã sớm biết nhau sao?"

Mộc ca ca? Như Phong âm thầm khinh bỉ, gọi thân mật vậy làm gì? Bất quá nói đi nói lại, bọn họ quen nhau từ lúc nào?

"Đúng vậy, quen biết nhau ở học viện ạ." Như Phong không chút do dự đáp.

Dịch Hàm mỉm cười, nói: "Thì ra là thế, lúc đầu ta còn cảm thấy Như Phong rất tuấn tú, dáng vẻ thật đẹp giống Mộc ca ca, khi đó Như Phong lại lấy họ Mộc làm ta hiếu kỳ quan hệ giữa hai người, còn tưởng rằng các ngươi là huynh đệ nữa đó, thì ra là quan hệ thầy trò a?" Vừa nói vừa dùng đôi mắt đẹp liếc nhìn Mộc Vấn Trần, khuôn mặt ửng đỏ.

Như Phong không dấu vết trừng Mộc Vấn Trần, Mộc Vấn Trần vội nói: "Như Phong, ta quen Dịch cô nương từ mười năm trước, lần gặp mặt gần nhất cũng đã là chuyện của năm năm trước, nàng là nữ nhi của cố nhân, lần này không ngờ rằng lại vô tình gặp gỡ."

Như Phong lập tức cảm thấy thoải mái, bởi vì nàng thấy được vẻ mặt trắng bệch của Dịch Hàm.

Dục Tuyên vẫn một mực đứng bên cạnh, ánh mắt biến ảo không ngừng.

Mộc Vấn Trần thấy Như Phong tới thì tâm tư cũng chẳng màng đến chuyện gì khác nữa, đổi giọng hỏi: "Võ công ta dạy, nàng đã luyện xong chưa?" Vừa nói vừa niết mũi Như Phong, nói: "Mấy ngày nay ta không thấy nàng đến, không phải là luyện không tốt cho nên không dám gặp ta chứ?"

Như Phong trợn mắt, kêu lên: "Đương nhiên không phải vậy đâu, ta vừa lên làm nguyên soái nên bận tối mặt tối mày, vừa rãnh một chút thì đã chạy đến đây rồi này."

Mộc Vấn Trần không nói gì nữa, lập tức kéo tay Như Phong chuẩn bị đi vào phòng.

Như Phong quay đầu lại nhìn Dục Tuyên đang ngẩn ngơ cùng Dịch Hàm đang lảo đảo muốn ngã, lắc lắc cánh tay Mộc Vấn Trần, nói: "Sơn trưởng, ta còn định giới thiệu Dục Tuyên với chàng mà?"

Âm thanh Mộc Vấn Trần chậm rãi truyền đến: "Không cần, ta quen hắn mà."

Dục Tuyên và Dịch Hàm vẫn đứng chỗ đó, tính mở miệng nói thêm gì đó thì bỗng nhiên Mộc Đồng xuất hiện, quy củ thi lễ, nói: "Công tử, Dịch cô nương, bây giờ là thời gian luyện công của chủ tử và Như Phong thiếu gia, mời hai vị đến đại sảnh." Ngữ khí không kiêu ngạo không siểm nịnh, ánh mắt cũng rất kiên định. Ôi, chủ tử cùng Như Phong đi chàng chàng thiếp thiếp, những người không có nhiệm vụ tất nhiên phải biến đi chỗ khác, bọn họ đã mấy ngày không gặp khẳng định sẽ có rất nhiều lời muốn nói, nói không chừng còn có thể có cái gì "ngôn ngữ tay chân" muốn biểu đạt nữa ấy chứ.

Ôi chao, trên thế giới còn có người hầu tốt như vậy sao? =))

Hai người liếc mắt nhìn nhau rồi bước tới đại sảnh. Sau khi ngồi xuống liền có hạ nhân bưng trà lên.

Dịch Hàm và Dục Tuyên không ai động đậy, Dịch Hàm nhìn thoáng qua Dục Tuyên, nói: "Có phải ta nên gọi ngài là Tam hoàng tử điện hạ không?" Mấy ngày nay dù ít bước chân ra ngoài nhưng không có nghĩa là mình không biết có Tam hoàng tử điện hạ đến, nhưng lại cùng tân nhậm Nguyên soái như bóng như hình.

Dục Tuyên khoát tay, nói: "Quên đi quên đi, xuất môn ra ngoài, không cần giữ lễ."

Dịch Hàm vì vậy mỉm cười, hồi lâu sau hai người đều im lặng không nói, chỉ có mùi thơm thoang thoảng bay ra từ chén trà.

Lại qua thêm một hồi, Dịch Hàm đột nhiên hỏi: "Ta biết ta nói như vậy ngươi nhất định cảm thấy rất nhàm chán, thế nhưng ta vẫn muốn hỏi." Dịch Hàm tựa hồ đang cân nhắc điều gì đó, sau mới chậm rãi mở miệng: "Như Phong có phải là nữ hay không?"

Tay cầm chén trà của Dục Tuyên run lên, một giọt cũng không đổ, Dục Tuyên thở dài một hơi, cười nói: "Dịch cô nương, ngươi nói đùa à? Như Phong sao có thể là nữ được?"

"Không phải sao? Ánh mắt vừa rồi hắn nhìn ta, đầu tiên là phẫn nộ, tiếp theo là thư thái, hơn nữa bộ dáng gắt gao ôm Mộc đại ca rất giống như một tiểu thú bảo vệ địa bàn của mình. Hơn nữa, ta thấy dáng vẻ nàng nhìn Mộc ca ca cũng không thích hợp lắm, vẻ ngoài cũng quá mức tuấn mỹ, nói là thân nữ nhi cũng không quá đáng."

Mấy câu này Dịch Hàm nói nhỏ mà nhanh, dù sao việc Nguyên soái là một nữ nhân truyền ra ngoài thế nào cũng không tốt.

Dục Tuyên cười lớn, không để ý đến Dịch Hàm đang kinh ngạc, sau khi cười đủ, không biết từ nơi nào lấy ra một cây quạt phẩy phẩy, khóe miệng câu lên một nụ cười, nói: "Thì ra không chỉ có một mình ta có loại ý nghĩ này, ngươi biết Dung Ức Ảnh không?"

Thấy Dịch Hàm khó hiểu gật đầu, Dục Tuyên liền nói tiếp: "Lúc chúng ta cùng học ở Phong Hiền thư viện, Như Phong nhỏ tuổi nhất, người cũng đẹp đến mức không thể dùng từ ngữ nào để hình dung, lúc ấy chúng ta cảm thấy rất kỳ lạ, Dung Ức Ảnh cũng kiên trì nghĩ Như Phong phải là một nữ oa, vì vậy liền sắp đặt ra vài trò."

Nói đến chỗ này, Dục Tuyên cúi đầu uống một ngụm trà, khuôn mặt bởi vì hồi tưởng lại mà dần buông lỏng, nụ cười càng thêm ôn nhu, tiếp tục nói: "Trận đầu, chúng ta an bài hai tỷ muội song sinh xinh đẹp đến hầu hạ hắn, sáng sớm ấy, là thời điểm người ta mơ mơ hồ hồ a, không nghĩ tới Như Phong lại bị sắc đẹp của hai tỷ muội mê hoặc, nhưng mà cử chỉ của hắn vẫn ôn nhu, mặc dù dáng vẻ có chút háo sắc, nhưng là xuất hiện ở trên người hắn lại làm cho người ta không thấy hèn mọn, chán ghét chút nào, cuối cùng đôi tỷ muội ngược lại bị hắn mê hoặc. Lúc này, mấy người chúng ta cũng cảm thấy Như Phong nên là một nam nhân mới đúng."

"Ô, sau đó thì sao? Ta vẫn cảm thấy hắn hẳn là một nữ oa mới đúng." Dịch Hàm vội hỏi.

Dục Tuyên lắc đầu, tiếp tục nói: "Dung Ức Ảnh cũng giống như ngươi vậy, kiên trì tin tưởng vào trực giác của mình, cho nên chúng ta tiếp tục thiết kế trò thứ hai, tìm một cô gái khiêu vũ đến dò xét, nàng ấy cũng có chút hảo cảm với Như Phong, biết chúng ta muốn thăm dò Như Phong cũng sảng khoái đáp ứng. Ngày hôm đó hoạt sắc sinh hương, Như Phong vẫn là trốn thoát, bất quá vẻ mặt của nàng kia đỏ bừng, nàng nói, Như Phong quả thật là nam." Câu nói kế tiếp Dục Tuyên cũng không nói ra khỏi miệng, nhưng Dịch Hàm đã rất rõ ràng.

Nàng vẫn chưa từ bỏ ý định: " Vậy tại sao Như Phong lại phải chạy trối chết? Không phải nam nhân đều không phải thật vui vẻ hưởng thụ diễm phúc đưa đến tận cửa sao?"

Dục Tuyên thở dài, nói: "Ngươi không biết hắn rồi, Như Phong có thể thi văn có thể đấu võ, vẻ ngoài tuấn mỹ, cử chỉ tiêu sái, không nói Tương Châu Thành, ngay cả ở Càng Châu thành quê hắn cũng không biết có biết bao nhiêu cô nương vì hắn mà thân hồn điên đảo, lúc ấy Như Phong vừa mới xuống núi trở về nhà lập tức có sáu hộ gia đình muốn cùng Úy Trì phủ kết thân, chỉ cần hắn muốn thì cần chi sầu không có diễm phúc đưa đến tận cửa sao? Đấy là chưa kể đến cô gái khiêu vũ kia nữa đấy, Như Phong luôn muốn chuộc nàng ra rồi nhận làm muội muội, hơn nữa sư phụ hắn không cho phép hắn trước hai mươi tuổi phá thân đồng tử, cho nên Như Phong vẫn cự tuyệt ý tốt của bất kỳ nữ tử nào."

Dịch Hàm không nói thêm gì về việc đó nữa, nhưng vẫn nói: "Ta cảm thấy hắn và Mộc ca ca rất thân mật."

Dục Tuyên nghe xong, một tia ảm đạm thoáng qua trong mắt, nói: "Quan hệ giữa bọn họ từ lâu đã tốt thế rồi, Sơn trưởng đối với rất nhiều học tử đều tỏ ra xa cách, nhưng Như Phong lúc ấy là học trưởng, sau vài lần tiếp xúc, Như Phong và Sơn trưởng đến gần với nhau hơn, Như Phong rất là mê luyến dung mạo của

Sơn trưởng, nói răng khó được chứng kiến một nam tử cực phẩm như vậy, cho nên nhất định phải nghĩ được biện pháp kết giao. Mà Sơn trưởng đối với Như Phong cũng tốt đến chưa từng thấy, rãnh rỗi thì truyền võ cho Như Phong. Giao tình giữa bọn họ, ngay cả một người từ nhỏ đã quen biết Như Phong như ta so ra còn không bằng được." Sau khi nói xong cũng nhịn không được mà cười khổ.

Dịch Hàm nghe vậy, chỉ có thể khẽ cắn răng.

Dục Tuyên thở dài, nói: "Như Phong quả thật là nam tử, ngươi không nên nói những lời như vậy nữa, mặc dù Như Phong không ngại, nhưng dù sao hắn hiện giờ cũng là nguyên soái của nước Tử La ta, là tam phẩm tướng quân nước ta. Những lời này nếu bị người khác nghe thấy thì sẽ không tốt lành gì đâu."

Dịch Hàm chỉ là gật đầu, vẻ mặt có chút ủ rũ.

Dục Tuyên thở dài, hắn đương nhiên biết tâm tư của Dịch Hàm, nhưng lạc hoa hữu ý, lưu thủy vô tình. Đã nhiều năm như vậy, hầu như không thấy người nọ có ý với bất kỳ cô gái nào, hắn đối với ai cũng lãnh đạm, đừng nói đến cưới vợ sinh con, ngay cả kết giao bằng hữu cũng rất ít, mọi người hầu đều đã cho rằng quãng đời còn lại của hắn nhất định sẽ cô độc một mình, ai ngờ bây giờ hắn lại đối với Như Phong tốt như vậy.

Không chỉ Dục Tuyên và Dịch Hàm nói chuyện ở đại sảnh, trong phòng riêng của Mộc Vấn Trần cũng cực kì nào nhiệt.

Vừa vào phòng, Như Phong từ phía sau ôm cổ Mộc Vấn Trần, hung hăng đấm một cái, lúc này mới mở miệng nói: "Có nhớ ta không? Đã vài ngày không gặp rồi đó."

Mộc Vấn Trần đáp lại bằng cách kéo Như Phong từ phía sau đếm ôm vào lòng, cúi người hôn xuống.

Hai người đã trải qua một thời gian dài luyện tập, đối với chuyện này hiển nhiên là vô cùng thuần thục.Thế nhưng còn có cái gì khác ngoài khí tức ngọt ngào của người thương trong lúc ấy khiến tim ai đó đập mạnh đây?

Cho nên vừa hôn xong, hai người đều thở hồng hộc, ánh mắt Như Phong nóng bỏng, gương mặt trắng noãn đỏ hồng một mãng, gương mặt bạch ngọc của Mộc Vấn Trần cũng không khá hơn là bao, hắn ôn như vỗ về gương mặt Như Phong, không nói gì. [đây là kết quả thu được sau khi luyện-công đấy ạ]

Như Phong trừng mắt liếc Mộc Vấn Trần, nói: "Chàng tại sao lại quen biết nàng? Ta không thích chàng đi quá gần với bất kỳ nữ tử nào, như vậy ta sẽ ghen, sau đó lòng sẽ không vui, không thoải mái."

Mộc Vấn Trần sủng nịch ôm Như Phong vào lòng, ngồi xuống ghế, mỉm cười nói: "Lúc ta đến đây là mười lăm năm trước, lúc ấy liền quen được cha mẹ của Dịch Hàm, sau này cha mẹ nàng chết, đến mười năm trước ta mới gặp lại nàng ta, lúc đó nàng ấy vẫn là một tiểu cô nương thôi, không nghĩ tới chớp mắt đã lớn như vậy rồi."

"Nàng ấy rõ ràng thích chàng." Như Phong buồn buồn nói.

"Nhưng ta sẽ không thích nàng ấy." Mộc Vấn Trần hôn mặt Như Phong một cái, chậm rãi nói, trên mặt phảng phất ý cười như có như không.

Như Phong lúc này mới gật đầu, đột nhiên hết lớn: "Hả, mười lăm năm trước! Vấn Trần, chàng bao nhiêu tuổi rồi?" Khẩn trương nhìn Mộc Vấn Trần.

Mộc Vấn Trần không rõ nguyên do: "Chuyện này rất quan trọng sao?"

Như Phong trợn mắt: "Đương nhiên quan trọng, nghe nói người có nội lực thâm hậu sẽ không già, kiểu như sư phụ ta bởi vì tưởng niệm thê tử mới già đi, mà các võ lâm nhân sĩ cũng chậm lão hóa như vậy, hiện giờ nhìn dáng vẻ trẻ trung cẩu chàng, ta làm sao biết chàng có phải đã là đại thúc trung niên hay không? Như vậy không phải là ta lỗ lớn sao?"

Mộc Vấn Trần vừa nghe, cả người thoáng chốc cứng lại, hắn lăng lăng nhìn Như Phong: "Đại thúc trung niên?"

Như Phong thấy bộ dáng của hắn, vội vàng nắm lấy tay hắn, , nói: "Không thể nào? Đừng nói cho ta rằng chàng đã hơn bốn mươi tuổi, ta có thể tiếp nhận chàng là một thiếu niên xinh đẹp hoặc là một thanh niên

xinh đẹp, bởi vì bây giờ ta mới mười tám tuổi, tốt nhất chàng không phải là một đại thúc xinh đẹp, như vậy chàng sẽ chết sớm hơn ta,sẽ để lại ta lạc lõng một mình."

Mộc Vấn Trần Tâm trong có chút lo sợ bất an, hắn nhìn Như Phong, nói: "Năm nay, hình như ta đã..." Hắn trầm tư một lát, hình như đang tính tuổi của mình. (Giời ơi, tuổi của mình là không biết là sao =_=)

Trái tim Như Phong như bị rơi xuống vực sâu, oa oa... Rốt cuộc là bao nhiêu tuổi mới làm cho hắn xuất hiện vẻ mặt khó khăn như vậy?Chắc không phải là yêu quái ngàn năm tuổi chứ? (=_=||||)

Đúng lúc Như Phong chuẩn bị nhận mệnh, Mộc Vấn Trần liền nói: "Hình như đã hai mươi bảy tuổi, hay là hai mươi tám tuổi gì đấy, nói chung là khoảng hai mươi mấy."

Như Phong vừa nghe, thân thể liền mềm nhũn trong lòng hắn, hữu khí vô lực mà nói: "Ta phục chàng rồi."

Mộc Vấn Trần nâng mặt Như Phong đưa về phía mình, cẩn thận mà hỏi thăm: "Có phải là rất già so với nàng phải không?"

Như Phong lắc đầu: "Không sao, vẫn nhỏ tuổi hơn tưởng tượng của ta, ta còn tưởng rằng chàng đã hơn bốn mươi tuổi rồi, vừa định nói rằng tình yêu không phân biệt tuổi tác nữa chứ."

Mộc Vấn Trần vừa nghe, vẻ mặt cũng trầm tĩnh lại, ôm Như Phong cười mà không nói.

Kết quả Như Phong rất sát phong cảnh mà mở toan quần áo của Mộc Vấn Trần, hung hăng cắn mạnh trên ngực hắn một cái.

Mộc Vấn Trần chấn động toàn thân, nhìn đôi mắt Như Phong, cắn răng nói: "Tiểu tử kia, có phải nàng đang khiêu khích ta phải không?"

Như Phong cười ha ha, chỉnh sửa lại quần áo cho hắn, thỏa mãn mà nhìn dâu răng của mình trên bộ ngực rắn chắc của hắn, lúc này mới đắc ý nói: "Ta làm ký hiệu, nói rõ đây là đồ của Úy Trì Như Phong ."

Mộc Vấn Trần nhẫn nại mà lắc đầu, thấp giọng nói: "Bây giờ truyền âm nhập mật của ngươi giờ như thế rồi?"

Như Phong mân mê miệng: "Chàng đừng có lúc nào cũng nhắc tới cái này được không? Ta bây học không vô."

Mộc Vấn Trần cười, nói: "Không sao, từ từ học." Kỳ thật hắn chỉ là muốn dời đi lực chú ý của mình mà thôi.

Hai người ôm nhau một hồi, Mộc Vấn Trần đột nhiên nói: "Như Phong, ta phải rời khỏi rồi, ta không thể ở lâu dài tại nơi biên cảnh này, nơi khác có chút chuyện, ta phải trở về, bây giờ gia gia nàng cũng đã ổn định rồi, ta cũng nên đi."

Như Phong vừa nghe, lập tức lôi kéo tay hắn hỏi: "Không thể không đi sao?"

Mộc Vấn Trần sờ sờ khuôn mặt Như Phong, hỏi: "Như Phong, nàng đánh giặc xong thì khôi phục thân phận nữ nhi có được không? Đến lúc đó chúng ta sẽ thành thân."

"Không thể không đi sao?" Như Phong bướng bỉnh hỏi.

"Nàng không thể không làm nguyên soái sao?" Mộc Vấn Trần hỏi ngược lại, nhẹ nhàng vén sợi tóc trên trán Như Phong.

Như Phong lập tức im lặng, nàng đương nhiên có thể không lo, nhưng mà nếu như vậy, phỏng chừng gia gia tỉnh lại, không bị hù dọa thì cũng sẽ bị mình làm tức chết.

"Lúc ta ở bên cạnh nàng, vẻ mặt của nàng không lừa được người khác, chỉ cần để ý sẽ biết nàng là nữ ngay, như vậy sẽ mang đến phiền toái cho nàng và Úy Trì phủ, mà ta bây giờ, cũng muốn đi làm một việc cho tương lai chúng ta." Mộc Vấn Trần ôn nhu nói.

"Được rồi, chờ đánh giặc xong, ta sẽ cố gắng khôi phục thân phận, sau đó chúng ta đi thành thân, bây giờ chàng quay về cũng không nên cùng bất cứ nữ tử nào thân cận, nếu sau này ta mà biết, ta giết không được chàng, thì ta bảo Túy Nguyệt hạ dược , sau đó thiến chàng." Như Phong làm ra bộ dáng cầm dao. Giáo

dục từ nhỏ làm cho Như Phong đối với những gì mình muốn thì sẽ nhanh tay nhanh mắt ra tay bắt lấy, sau đó gắt gao mà chiếm nó, Mộc Vấn Trần bây giờ sắp trở thành người bạn đời của nàng rồi cho nên đương nhiên muốn truyền cho hắn một chút nhận thức về phương diện này.

Mộc Vấn Trần cười khẽ một tiếng, nói: "Tiểu tử này, trên đời này cũng chỉ có một mình nàng làm thế với ta thôi, nhưng ngược lại, người nên lo lắng là ta, Nàng tiếp xúc lâu dài với nhiều nam nhân như vậy, ta cũng sợ nàng đột nhiên nói thật ra ta rất không thú vị, sau đó thì rời bỏ ta."

Như Phong ôm cổ hắn, liếm nhẹ trên dôi môi hắn, lúc này mới đáp: "Trên đời cũng chỉ một Mộc Vấn Trần có thể làm cho ta vui mừng như vậy."

Nhất thời hai người lại dây dưa cuồng nhiệt với nhau, nỗi u sầu ly biệt làm cho hai người càng thêm nhiệt tình, phỏng chừng nếu không có Mộc Đồng đột nhiên gõ cửa nói rằng Dục Tuyên cùng Dịch Hàm đã đợi đã rất lâu ngoài đại sảnh, hai người bọn họ không chừng đã "làm" đến cùng rồi

Mộc Vấn Trần đẩy Như Phong ra, giúp nàng sửa sang lại quần áo, nói: "Tiểu tử kia, nên ra ngoài ăn cơm rồi, nàng đói bụng chưa?"

Tay Như Phong vẫn còn để trước ngực Mộc Vấn Trần, không chịu nghe lắc đầu: "Một lát nữa đi."

Mộc Vấn Trần cười khổ, vẫn kiên trì sửa quần áo cho Như Phong, sau đó lại kiên định mà kéo tay nàng xuống, Sau đó lại sửa đồ của mình.

Như Phong thèm thuồng mà nhìn ngực hắn một cái, lúc này mới xấu hổ mà cúi đầu.

Mộc Vấn Trần lắc đầu, lúc này mới dắt Như Phong ra ngoài ăn cơm.

Ăn xong bữa cơm, bữa ăn kì lạ vô cùng. Túy Nguyệt và Túy Trúc không xuất hiện, còn đang bận bịu.

Tâm tư Như Phong thì đang vướng mắc chuyện Mộc Vấn Trần phải rời khỏi, cho nên là không yên lòng mà ăn.

Dục Tuyên chỉ cúi đầu ăn cơm, không nói câu gì.

Dịch Hàm thì không yên lòng, nàng nhìn Mộc Vấn Trần muốn nói lại thôi, nhưng mà lực chú ý của Mộc Vấn Trần ở trên người Như Phong, cho nên cũng không chú ý tới vẻ mặt của nàng.

Người hưởng thụ nhất ở đây có lẽ là Mộc Vấn Trần, cử chỉ của hắn ưu nhã, không vội không vàng, chỉ là thường hay gắp một ít thức ăn cho Như Phong.

Sau khi ăn xong, cũng không còn sớm, Dục Tuyên và Như Phong phải về quân doanh.

Hai người cỡi ngựa chậm rãi mà đi, Dục Tuyên nhìn dáng vẻ Như Phong có chút rầu rĩ không vui, nói: "Như Phong, ngươi làm sao vậy?"

Như Phong buồn bã ỉu xìu nhìn Dục Tuyên, trả lời: "Sơn trường phải đi rồi, ta không nỡ."

Dục Tuyên kinh ngạc: "Sao hắn phải rời đi thế?"

Như Phong tức giận mà trừng mắt hắn một cái: "Sao ta biết được?"

Dục Tuyên nhìn Như Phong, muốn nói lại thôi, cuối cùng cũng chỉ là mấy máy môi, không nói gì thêm.

Bởi vì, có người tới, là khách không mời.

Một mũi tên, lấy tốc độ chậm chạp thẳng tắp bắn về hướng Như Phong, Như Phong nhanh chóng móc ra khăn tay theo đó nắm lại, kinh ngạc mà nhìn thoáng qua Dục Tuyên cũng đang ngạc nhiên không kém, mà mấy người hầu phía sau bọn họ cũng lập tức đánh ngựa lên phía trước, mắt nhìn chằm chằm mà nhìn bốn phía, vẻ mặt khẩn trương.

(Do em Như Phong sợ mũi tên có độc nên không dám cầm tay không đấy ạ)

Như Phong ngăn lại động tác phát tín hiệu của họ, kỳ thật giai đoạn nhập ngũ doanh đến lạc nhạn thành , dọc theo đường đi đều có quân đội tuần tra, cho nên chỉ cần bên Như Phong phát ra tín hiệu, tuyệt đối có thể ngay lập tức có một đội nhân mã lao ra để bảo vệ bọn họ.

Mà bây giờ nguyên nhân Như Phong ngăn hành động bọn họ lại là bởi vì ở phần đuôi của mũi tên này có buột một tờ giấy, chữ viết trên đó lại quen thuộc đến kinh ngạc.

Dục Tuyên thấy sắc mặt Như Phong khác thường, vội vàng thu hồi tầm mắt đang quan sát rừng cây nhỏ bên cạnh, nói: "Làm sao vậy?"

Như Phong yên lặng không nói gì mà đem tờ giấy đưa qua, lúc này Dục Tuyên cũng im lặng.

"Đi sao?" Nửa ngày, Dục Tuyên mới mở miệng nói.

Như Phong yên lặng gật đầu, ánh mắt Dục Tuyên phức tạp mà nhìn Như Phong, cuối cùng thở dài một hơi, đi theo phía sau Như Phong, thuận tiện ngăn thị vệ ở bên cạnh lại.

Hai người xuống ngựa cùng nhau đi vào một con đường nhỏ, cây rừng lành lạnh, một màu xanh biếc, dưới chân là cỏ dại mềm mại, lại là một ngày nữa trôi qua, Như Phong thầm than một tiếng, thân thể căng thẳng, trên mặt đã có hoài niệm.

Không lâu, Như Phong và Dục Tuyên dừng bước, nhìn cách đó không xa.

Nơi ấy có hai người, Như Phong đều rất quen thuộc. Một người bạch y tóc đen, dung mạo tuyệt mỹ, giờ phút này đang chuyên chú mà nhìn Như Phong, chỉ là tùy ý mà đứng như vậy, phía sau là cả một mày xanh ngát, chợt thấy một bức tranh xinh đẹp tuyệt mỹ.

Mà ở bên cạnh hắn là tên xa phu Như Phong đã gặp qua, một nam tử trung niên, giờ phút này vẻ mặt hắn lạnh lùng, Như Phong nhớ rất rõ ràng, bởi vì ngày ấy lúc nàng muốn giết Vân Thiên Trạch, mà gã xa phu giống như không nhìn thấy giết chóc trước mắt, từ đầu tới cuối đều là vẻ mặt hờ hững.

Bốn mắt nhìn nhau, yên lặng không nói gì, chỉ có tiếng gió thổi qua ngọn cây kêu xào xạc, ngẫu nhiên có thể nghe được vài tiếng côn trùng kêu vang hay là tiếng chim hót, hoan hỉ mà ồn ào.

Vân Thiên Trạch nhìn Dục Tuyên, hai người nhìn nhau một hồi, Vân Thiên Trạch là người dời tầm mắt đi trước.

Như Phong nhìn Vân Thiên Trạch, trong mắt nhìn không ra tâm tình gì, chỉ có chính nàng biết, tay của mình đang nắm chặt đến bao nhiêu, nửa ngày, Như Phong khô khốc mở miệng nói: "Thân thể của ngươi, bây giờ như thế nào?"

Vân Thiên Trạch chuyên chú ngưng mắt nhìn Như Phong, nói: "Rất tốt."

Như Phong bèn gật đầu, hai mắt nhất thời có chút cay cay, cho nên nàng chỉ có thể không ngừng mà nháy mắt.

Nam tử trung niên bên cạnh Vân Thiên Trạch có chút động động, Dục Tuyên lập tức đề cao cảnh giác.

Vân Thiên Trạc nhìn thoáng qua Như Phong, trong mắt hiện lên rất nhiều tâm trạng, không muốn, dứt khoát… Cuối cùng là bình tĩnh.

Một làn khói đặc bốc lên, mọi thứ bên trong nó cũng tan thành mây khói, hai người bọn họ cũng biến mất luôn.

Giống như giấc mộng, nếu không có khói trắng nhàn nhạt, Như Phong sẽ tưởng rằng mình đang mơ.

Sau khi lên ngựa một lần nữa , Dục Tuyên thở dài nói: "Chúng ta quá xúc động rồi."

Như Phong cải chính: "Là hai bên đều xúc động."

Cả đoạn đường không ai nói gì, lúc đến quân doanh, Dục Tuyên đột nhiên hỏi: "Như Phong, ngươi thích sơn trưởng?"

Như Phong quay đầu nhìn hắn, gật đầu, ánh mắt kiên định.

Dục Tuyên hạ mi mắt, không nói.

Buổi sáng hôm sau, Dục Tuyên cáo từ rời đi, mang theo thị vệ của hắn, đường đường chính chính rời đi.

Như Phong đứng ở bên ngoài quân doanh, nhìn bóng dáng hắn rời đi , nét mặt không nỡ, từ đầu đến cuối, Dục Tuyên cũng không quay đầu nhìn Như Phong một lần.

Xế chiều, Vấn Trần cũng rời đi, Như Phong đến Lạc Nhạn thành tiễn hắn, trong mắt ẩn giấu tâm tình không muốn mãnh liệt, nhưng lại tự mình nhịn xuống.

Nhìn hình ảnh Mộc Vấn Trần lần nữa quay đầu, Như Phong bỗng cảm thấy dâng lên niềm chua xót.

103. Q.2 - Chương 103: Quà Tặng

Edit: Nhoktho + Lan Hương

Dục Tuyên và Mộc Vấn Trần rời đi, đã làm cho Như Phong rầu rĩ không vui vài ngày, nhưng quân vụ bận rộn khiến cho Như Phong nhanh chóng chôn sâu tâm tình bất mãn này vào đáy lòng, không thời gian để ý đến.

Tân quan vừa nhậm chức nên khí thế hừng hực, sau khi Như Phong lên làm nguyên soái liền tiến hành chỉnh đốn quân sự hàng loạt, đầu tiên là huấn luyện năng lực phản ứng của các tướng sĩ, nâng cao hiệu suất.

Như Phong nhớ kỹ lúc gia gia bị đâm lần trước, ngoại trừ những tướng sĩ có liên quan, những người khác toàn là áo mũ không chỉnh tề, hốt hoảng bối rối chạy đến, như vậy lúc bình thường thì không sao, nhưng mà nếu như có người tập kích doanh trại thì phải làm sao? Chẳng lẽ cũng là áo mũ không chỉnh như thế này mà chạy đến sao? Khôi giáp chưa kịp mặc, dĩ nhiên là an nhàn lâu quá rồi.

Cho nên sau khi trải qua đặc huấn, tốc độ toàn quân mặc y phục trở nên nhanh hơn nhiều. Hơn nữa Như Phong lại có khi đột nhiên đánh trống vang dội giữa đêm khuya, dựa vào đó mà huấn luyện tốc độ tập hợp và tốc độ phản ứng của binh sĩ. Sau đó lại luyện tập cho quân sĩ dưới tình thế không có tướng quân chỉ đạo, làm sao trên chiến trường vẫn ổn định hành động. Ở trên chiến trường, đôi khi tướng lãnh sẽ vì vài nguyên nhân mà không thể chỉ huy quân đội, lúc này đội hình sẽ dễ dàng bị tán loạn, thiếu sự phối hợp ăn ý, như vậy sẽ từ từ bị quân địch chia ra vây quanh thôn tính tiêu diệt. So sánh thiệt hơn, nếu như huấn luyện đúng cách, dưới tình huống không có chủ tướng chỉ huy, quân đội cũng có thể vẫn là một đội lính kiên cường đang di chuyển, ổn định đội hình hoàn chỉnh.

Quá trình huấn luyện rất là rườm rà, có vài binh lính tuy miệng oán giận, nhưng dù sao cũng là binh lính đã lâu năm, cho nên vẫn phải thực hiện theo, huống chi các cấp tướng quân cũng phải phục tùng.

Cho dù quân vụ bận rộn, Như Phong cũng không than khổ, nhưng về phương diện khác, Như Phong lại thấy khổ vô cùng. Nguyên nhân gây ra chuyện là tên giám quân Vương Vi nhàn hạ không có việc gì làm.

Vương Vi, lúc Úy Trì Hòe Dương còn cầm quyền, hắn không dám có động thái gì, bình thường chỉ là đi dạo trong quân doanh, đôi khi cùng quân y, tướng quân uống trà, tâm sự cả ngày, trong quân doanh tuy không phải là người tốt lành gì nhưng cũng không đến nỗi làm cho người ta oán trời oán đất. Có thể nói, tất cả mọi người đều tận lực bỏ qua sự tồn tại của tên giám quân này.

Sau khi Như Phong lên làm nguyên soái, Dục Tuyên ở chỗ này vài ngày, cho nên hắn cũng không có hành động gì, nhưng chờ sau lúc Dục Tuyên đi, hành động của hắn ta bắt đầu quá đáng, khiến cho Như Phong muốn bỏ qua cũng khó.

"Tiểu nguyên soái, mấy ngày này ngài chỉnh mấy cái này có hữu dụng sao? Cho bọn lính đi luyện binh có khi còn tốt hơn ấy chứ." Hai con mắt ti hí của Vương Vi liếc liếc nhìn Như Phong.

Như Phong mỉm cười, ngồi ở phía sau bàn nói: "Có hữu dụng hay không, không lâu sau sẽ biết."

"Nhưng mà dù sao ngài còn trẻ, rất nhiều chuyện sẽ không hiểu được." Lời nói hắn có tình ý sâu xa.

"Tạ ơn giám quân đại nhân nhắc nhở." Như Phong trong miệng thì lễ phép trả lời, trong lòng lại không cho là đúng.

Lúc này trong lều lớn không có ai, trong mắt Vương Vi đột nhiên bùng lên một ngọn lửa nóng bỏng, tay nắm chặt bàn tay đang cầm bút của Như Phong, cười tủm tỉm nói: "Như Phong, ngươi có chuyện gì muốn ta hỗ trợ cứ việc mở miệng, ta quyết sẽ vì ngươi mà bất chấp gian nguy!"

Như Phong kìm chế cảm giác muốn hất tay hắn ra, chỉ dám dùng sức giãy khỏi cái nắm của hắn, ngất, tay hắn còn mềm hơn ta của mình nữa, xem ra bình thường rất chú ý chăm sóc.

"Tạ ơn giám quân đại nhân, Như Phong có khó khăn chắc chắn sẽ tìm ngài." Như Phong vội vàng giải thích, một tay cầm lấy bút lông tiếp tục rồng bay phượng múa.

"Như Phong thật sự viết chữ rất đẹp nha, mười chữ như một, đều xuất sắc như nhau." Vương Vi cũng không để ý, cười tủm tỉm như trước nói.

……

Vương Vi mới vừa đi, Nam Sơn liền đi vào nói: "Sư huynh, gần đây sao giám quân luôn tới tìm huynh vậy?"

Như Phong bĩu môi, lập tức tìm chậu nước để rửa tay, vẻ mặt đau khổ nói: "Sao ta biết? Hình như hắn có ác tâm, luôn mượn cớ đụng chạm ta, ánh mắt cũng không nghiêm chỉnh. Nhưng mà bỏ qua chuyện này đi, tên này vốn là người của thái tử, mấy lần khoe khoan với ta về công lao to lớn của thái tử, làm phiền nhiễu ta mà không để cự tuyệt thẳng thừng được."

Nam Sơn hừ lạnh một tiếng: "Hừ, tâm tư của hắn người qua đường đều biết, mấy ngày nay hắn với mấy vị tướng quân thân thiết qua lại, nhưng xem ra không giống với huynh, lúc nào cũng cười tủm tỉm."

"Nhưng ngươi không cảm thấy ánh mắt hắn nhìn ta rất ác tâm sao?" Như Phong trừng mắt nhìn hắn nói.

Nam Sơn cười he he, nói: "Ta biết sư huynh sẽ không làm chuyện hại mình. Được rồi, sư huynh, ngày mai là sinh nhật mười tám tuổi của huynh, huynh định cứ cho nó qua thế này sao?"

Như Phong sờ sờ cằm, nhẹ gõ mặt bàn, tức giận nói: "Không cần tuyên truyền ra ngoài, cứ như bình thường là được, bây giờ là thời khắc mấu chốt, bên Xuân Đằng quốc cứ không ngừng có những hành động nhỏ, không thể buông lỏng dù trong chốc lát, sinh nhật, sang năm sau cũng được."

Nam Sơn cũng gật đầu, tỏ vẻ đồng ý: "Nói cũng đúng, nhưng mà ngày mai ta vẫn giúp huynh nấu mười quả trứng gà, chứng tỏ thập toàn thập mỹ, dù không thể chúc mừng, nhưng cũng phải có gì ăn chứ."

Như Phong cười cười: "Tùy ý ngươi đi." Mười quả trứng gà? May mắn không phải ăn mỗi ngày, bằng không chắc bị cholesterol rồi.

Nói chung là cũng đắc đạo thành tiên, bây giờ cuộc sống của Như Phong rất thoải mái, một người một gian phòng, mỗi ngày có nước nóng tắm rửa, thức ăn cũng khá ngon, chắc là liên quan đến bọn Nam Sơn và Túy Nguyệt đã nâng khẩu phần của mình không ít, có điều bây giờ Như Phong có một chuyện phiền não, bởi vì Túy Trúc luôn quấn quít lấy Như Phong, nói là ở chỗ Túy Nguyệt không có gì vui, luôn muốn đến làm thiếp thân thị vệ bên cạnh Như Phong, chuyện này đương nhiên bị Như Phong và Nam Sơn phản đối kịch liệt, bây giờ vẫn đang giằng co.

Ngày hôm sau, dưới những ánh mắt nhìn kỹ lưỡng của các sư đệ sư muội Như Phong, thoáng cái đã lột toàn bộ mười trứng gà ăn hết, thấy bọn họ nở nụ cười, Như Phong cũng chỉ khúc khích cười theo, nửa ngày sau mới nhớ phải uống một ngụm lớn trà xanh, Như Phong cười nói: "Một ngày tốt nhất không nên ăn vượt qua hai quả trứng gà, nếu không sẽ không tốt cho thân thể."

"Sao lại vậy? Trứng gà là món ngon đấy, cho dù huynh không muốn ăn cũng không nên lấy cớ này trốn tránh chứ." Túy Trúc lập tức kêu lên.

Như Phong lắc đầu cười khổ, không nói cái gì nữa. Đây là sự khác nhau mà!

Mới vừa ăn uống xong liền nghe thấy binh lính báo tin, có người tặng lễ vật ình.

Như Phong tò mò cùng bọn Nam Sơn ra ngoài, chỉ thấy bên ngoài doanh trướng, một gã binh lính đang đứng ở cửa, bên người hắn có một con ngựa, nhìn thấy Như Phong đi ra liền hành lễ, binh lính nói: "Báo cáo nguyên soái, mới vừa rồi quản gia của phủ Úy Trì tại thành Lạc Nhạn cho người ta đưa tới con ngựa này, nói là do người khác tặng cho ngài."

Như Phong còn không có nghe binh lính nói xong, hai mắt đã bị thu hút bởi con ngựa này.

Con ngựa trước mắt có bộ lông màu đỏ thẫm, tứ chi thon dài khỏe mạnh, thân hình rắn chắc, hai mắt lấp lánh hữu thần, làm người khác không thể nhận thấy vẻ đầy ngạo khí của nó. Giờ phút này, nó đang nhìn Như Phong vui vẻ hí vang một tiếng.

Quả là ngựa tốt! Thật sự là con ngựa đẹp mã! Cho dù hiểu biết của Như Phong về ngựa không nhiều lắm nhưng cũng biết con ngựa trước mắt đây vốn là con ngựa tốt, Như Phong tiếp nhận thư từ tên lính, xem xong trên mặt không khỏi nở nụ cười thật tươi.

Như Phong bước đến nhanh, vuốt ve con ngựa trước mặt với niềm vui rạo rực, con ngựa này cũng để cho Như Phong sờ nó.

Nam Sơn và Túy Trúc không nhịn được sự hấp dẫn của nó cũng tiến tới chuẩn bị chạm vào nó thì con ngựa ấy liền hí kêu lên một tiếng, thân hình nó run lên rồi vung hai chân trước lên.

Mọi người ngẩn người ra, tên lính đó lại nói: "Nghe nói con ngựa này khi đã nhận chủ rồi, chắc là nhận nguyên soái làm chủ nhân rồi thì tốt nhất những người khác đừng chạm vào nó."

Như Phong cẩn thận nhìn tên lính đó, vẻ ngoài rất là bình thường, không có gì để người ta ấn tượng nhưng Như Phong thấy thần sắc của hắn bình tĩnh, không kiêu ngạo không siểm nịnh, vận y phục của binh lính bình thường nhưng vẫn có một khí chất nào đó.

Vì vậy liền hỏi: "Ngươi tên là gì?"

"Tiểu nhân tên là Chu Tiền." Tên lính đó liền đáp lễ.

Như Phong gật đầu, nói: "Vậy ngươi hãy ở lại bên cạnh ta."

Chu Tiền vừa nghe, lập tức quỳ xuống, cất cao giọng nói: "Tạ ơn nguyên soái, tiểu nhân nguyện vì nguyên soái vượt lửa qua sông, vạn lần chết cũng không thoái thác."

Như Phong mỉm cười, nói: "Đứng lên, không cần câu lễ."

Từ đó, bên người Như Phong có thêm một thân binh tên Chu Tiền, đối với Như Phong rất trung thành và tận tâm.

Đám người Nam Sơn cảm thấy rất khó hiểu.

Như Phong cười tủm tỉm mà nói: "Đây là quà sinh nhật mười tám tuổi của Mộc Vấn Trần tặng cho ta, hắn nói ta phải nhận cả người lẫn ngựa."

Ba người liền tỉnh ngộ ra, trừ Túy Nguyệt tỏ vẻ rõ ràng ra mặt thì Túy Trúc và Nam Sơn đều lại mang vẻ mặt phức tạp, nhưng nhìn Như Phong vui vẻ ra mặt nên cũng không nói gì nữa, còn Túy Nguyệt cũng chỉ âm thầm cười trộm một bên, một lần nữa cảm thấy may mắn là mình học y thuật.

Sau khi Như Phong có được con ngựa thì nỗi bực bội do Vương Vi gây ra mấy ngày nay cũng tan thành mây khói, cỡi con bảo mã yêu mến ra thao trường tập luyện, thuận tiện cùng bảo mã trao dồi cảm tình, mà bảo mã không hổ là bảo mã, sau khi trải qua một buổi luyện tập với nhau, một người một ngựa từ từ trở nên thân thiết hơn.

Đừng hoài nghi, con ngựa này có tên đích thật là "Bảo mã ", con ngựa kinh phong giờ đang được nuôi dưỡng tại phủ Úy Trì, tuổi của nó cũng lớn vì vậy Mộc Vấn Trần mới nghĩ đến tặng cho Như Phong một con ngựa.

Mấy ngày sau đó, tên Vương Vi vẫn như trước đến quấy rầy, vẻ mặt nồng nàn, trong một lần Như Phong không thể kiềm chế được nữa, trong lúc rút tay ra khi hắn mượn cơ hội nắm tay nàng, cứng rắn nói: "Xin mời giám quân đại nhân tự trọng, Như Phong không thích cùng người khác tiếp xúc, thứ lỗi!" Thanh âm lãnh đạm, ánh mắt mặc dù không lạnh như băng nhưng vẻ mặt không chút biểu tình gì.

Chỉ thấy khuôn mặt được chăm sóc kỹ lưỡng của Vương Vi đỏ bừng lên, hắn run rẩy mà lan hoa chỉ *vào Như Phong, giọng the thé nói: "Úy Trì Như Phong, ngươi không nên rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, thái tử của ta ở địa vị cao vẫn nhân nhượng trước người địa vị thấp như ngươi, cũng là để mắt tới ngươi, bây giờ người tưởng còn là tiểu thiếu gia ở phủ Úy Trì hay sao? Úy Trì Hòe Dương có thể tỉnh lại hay không thật là khó nói, ngươi cho rằng ngươi có thể ngồi yên vị được cái chức nguyên soái này sao?"

*lan hoa chỉ: ai coi phim thì biết, là chỉ người bằng ngón trở nhưng ngón út cong lên điệu đà. mmm giống đông phương bất bại í

Hai người đều cùng lộ mặt, Như Phong cũng không dối trá nữa, nói thẳng: "Chuyện này thì sau này chúng ta mới biết được." Tâm trạng thở phào nhẹ nhõm, may mắn là tin tức gia gia có thể tỉnh lại được dấu giếm, bằng không thì hắn sẽ không nói những lời như vậy rồi.

Vì vậy hai người đều kết thúc cuộc nói chuyện ở đây.

Sau khi mọi người biết chuyện thì vẻ mặt không đồng nhất.

Cao Uy thở dài nói: "Có lẽ hành động của chúng ta sau này sẽ không được thuận lợi, hắn sẽ tìm cách phá rối chúng ta."

"Nhưng với tình hình quân sự, chắc hắn ta không dám động tay động chân gì đâu." Thanh âm Như Phong lạnh lùng, nàng đã sớm không thể nhịn được nữa rồi, tên thái giám chết bầm đó luôn tìm cách ăn đậu hủ của nàng, rõ ràng nàng vốn là nam nhân mà hắn ta lại luôn dùng cặp mắt ti hí như chuột nhìn nàng mê đắm.

"Chỉ hy vọng là như thế." Nam Sơn ở bên cạnh thở dài nói, đắc tội với tiểu nhân thì rất là phiền toái đó.

104. Q.2 - Chương 104: Ra Lệnh

Edit: Thu Hà

Beta: Lan Hương

Như vậy mà Vương Vi cùng Như Phong đối nghịch khắp mọi nơi, thậm chí bắt đầu với vấn đề quân vụ cũng quơ tay múa chân, mọi người đều biết, Vương Vi đối với quân sự một chữ không biết, lần này động tay vào cũng là có ý muốn nhiễu loạn thôi. Nhưng với hành động của hắn, cũng gây ra ảnh hưởng nhất định đối với quân đội.

Chiến tranh cuối cùng cũng khai hỏa, Xuân Đằng quốc phái người tới khiêu khích, luôn luôn tập kích bất ngờ với quân đội đi tuần tra xung quanh mấy trấn nhỏ.

Vì vậy, Như Phong tạm thời không cùng Vương Vi dây dưa tốn thời gian vô ích.

Đây là chiêu thăm dò. Như Phong hiểu rõ.

Làm Nguyên soái, Như Phong có thể không cần tự mình mang binh đi đánh giặc, chỉ cần trong quân doanh chỉ huy, bày mưu tính kế là được.

"Đúng rồi, Lợi Mính cùng tên nhị hoàng tử đó bên cạnh nhau như thế nào?" Như Phong nhìn hành quân bày trận đồ, đột nhiên lên tiếng hỏi.

Các tướng lĩnh vây quanh bên cạnh sửng sốt một chút, lập tức có người hồi đáp: "Nghe nói là cũng hòa khí lẫn nhau, hai người tao nhã lễ độ, thực sự rất là hòa thuận."

Như Phong nâng khóe miệng lên cười, giễu cợt nói: "Các ngươi tin rằng Lợi Mính sẽ ngoan ngoãn nghe lời, hoặc chịu để tên Nhị hoàng tử chen ngang giữa đường có thể ngang vai ngang vế với hắn sao? Lợi Mính quả thật có tài cán nhưng lại ình là siêu phàm, lần trước thời điểm hắn xuất binh tấn công trại lính chúng ta, nếu không phải vì hắn tự cao tự đại, chúng ta sẽ không dễ dàng chiến thắng. Hiện tại nếu vẫn để cho Lợi Mính làm tướng lĩnh, chúng ta sẽ không quá khó khăn để chiến thắng, nhưng vạn nhất nếu Nhị hoàng tử mà chỉ huy thì sao?"

Cao Uy gật đầu một cái, nói: "Nguyên soái nói rất đúng, Nhị hoàng tử kia nghe nói tâm tư kín đáo, bụng dạ thâm sâu, hơn nữa hắn còn là người rất giỏi che dấu, khi hắn cùng với Đại hoàng tử Xuân Đằng quốc tranh quyền đoạt thế, bỗng nhiên nổi tiếng, mới khoảng một năm mà hắn đã có thế lực ngang bằng với

thành quả bao năm hao tâm tổn sức của Đại hoàng tử. Lần này tới biên cương, cũng là muốn chiến công lập nghiệp, tương lai hoàn thành sự nghiệp thống nhất đất nước, tăng thêm lợi thế về mình."

"Nhưng bây giờ quân địch do Lợi Mính làm thống soái, chỉ là một tên Nhị hoàng tử tay trói gà không chặt, có gì phải e ngại chứ." Lữ Mãnh ngạo nghễ nói, nâng cao lồng ngực cường tráng.

"Ngươi cho rằng ai cũng như ngươi một kẻ hữu dũng vô mưu? Phải biết rằng, một người tướng lĩnh giỏi có thể không có dũng nhưng nhất định phải có mưu, chiến thắng cách xa ngàn dặm, một tướng lĩnh có mưu có lược, đủ để quân đội chuyển bại thành thắng. Ta thấy tên Nhị hoàng tử cũng rất có mưu lược, mấy ngày nay chúng ta bại nhiều thắng ít." Lãnh Vệ Điền bên cạnh nói.

"Lãnh tướng quân, ngươi cần gì phải hạ uy phong của chúng ta, rõ ràng chúng ta cùng bọn họ mạnh như nhau." Lữ Mãnh vội vàng phản bác, nói đùa, mấy ngày nay tuy nói là qui mô nhỏ, nhưng lại toàn lực đối phó, có lí nào lại thua?

Nam Sơn dường như đối với bọn họ cãi nhau ầm ĩ mắt điếc tai ngơ, trực tiếp bước lên từng bước, ghé bên tai Như Phong nói nhỏ mấy tiếng.

Như Phong mỉm cười một cái, cùng bọn họ thương lượng vài chuyện sau đó cho bọn họ ra ngoài.

Như Phong chỉ lưu Cao Uy ở lại, thấp giọng nói: "Bọn hắn bây giờ bằng mặt mà không bằng lòng, Lợi Mính là người của Đại hoàng tử, cùng Nhị hoàng tử không đội trời chung, vì vậy chúng ta có thể sử dụng kế li gián, ở quân địch tung lời đồn, làm một chút hành động, khơi mào một số chuyện, để cho bọn họ phản bội, có thể kéo dài thời gian, hiểu rõ được kế hoạch tiến công và binh lực của bọn chúng." Nguyên soái của bọn họ và giám quân cũng không giống như Như Phong bên này, thực lực của mỗi quốc gia cũng có sự khác biệt.

Cao Uy ánh mắt sáng lên, nói: "Nói như vậy chúng ta chỉ cần phân công nhiệm vụ cho những gián điệp của ta, cũng đúng, lâu như vậy, cũng nên để bọn hắn phát huy tác dụng chứ."

Như Phong dặn dò: "Tuy nhiên phải dặn bọn họ hành động phải cẩn thận một chút, ngàn vạn lần không thể để cho quân địch tra ra, tránh cho chúng ta tâm huyết trước kia đều uổng phí."

Cao Uy bóng dáng biến mất ở cửa, Nam Sơn thấp giọng nói: "Sư huynh, tại sao huynh vẫn còn tín nhiệm hắn ta?"

Như Phong khẽ mỉm cười, trả lời: "Gia gia đã từng nói với ta, trong quân doanh, người đáng cho chúng ta tín nhiệm nhất chính là Phó nguyên soái Cao Uy, hắn đi theo gia gia mấy chục năm, luôn luôn trung thành, mười mấy lần vào sinh ra tử, tình cảm sâu sắc vô cùng."

Nam Sơn lúc này mới gật đầu một cái.

Quả nhiên kế li gián có hiệu quả, mấy ngày nay quân địch tập kích cũng giảm bớt đi rất là nhiều. Vì để ngừa đối phương cũng li gián mình và Vương Vi, Như Phong vẫn có ý định cúi thấp một cái đầu, đối với Vương Vi cực kì tốt.

Vương Vi kia hiện tại dùng lỗ mũi để nhìn người, thật phách lối, Như Phong mời hắn tới, bình tĩnh hòa nhã đem lợi hại mà phân tích một lần, hắn vẫn luôn híp mắt, cuối cùng lầm bầm mấy câu rồi đi, cũng không biết hắn nghe có hiểu hay không.

Nam Sơn nhìn sau lưng của hắn, giơ một quả đấm, tức giận nói: "Lão nhân kia thật đáng ghê tởm, lại dám cùng sư huynh đối nghịch, sư huynh, hắn nhìn huynh bằng ánh mắt thật kinh khủng."

Như Phong còn chưa đáp lời, Chu Tiền luôn luôn ở bên cạnh nói: "Chủ tử, muốn Chu Tiền lén đi giáo huấn hắn một trận không?"

Như Phong cười lắc đầu một cái, nói: "Không cần. Hắn bây giờ không cần ta phải động thủ. Dù sao hắn ta là do triều đình phái tới giám quân, nên hiện tại để cho hắn thấy có chút quyền uy, chẳng qua chỉ là một chút phiền toái nhỏ của chúng ta thôi mà."

Chu Tiền vừa nghe xong, liền lui về phía sau.

Hai ngày sau, do thám tử hồi báo, Nhị hoàng tử cùng Lợi Mính đã trở mặt nhau, Lợi Mính trong cơn tức giận liền tiến công trước, phái đại quân tới tiến công, nghe nói lúc đầu có năm vạn binh mã, nhân số cụ thể

còn chưa dò xét ra được. Tuy nói không biết bọn họ tiến công nơi nào, nhưng hiển nhiên, hành động của họ là bắt buộc.

Trời còn chưa sáng, bên trong lều lớn, tất cả các tướng lĩnh đều tụ họp, mặc áo giáp, gươm đeo ngang thắt lưng, khí phách hiên ngang khí thế bừng bừng chờ nguyên soái phân công.

Như Phong nhìn sa bàn (bàn cát) trước mặt, ngước mắt màu đỏ sục sôi, liếc mắt nhìn mọi người, bắt đầu phân chia nhiệm vụ.

"Lãnh tướng quân, bổn soái lệnh cho ngươi mang sáu ngàn quân đánh trận tiên phong, ách núi này có đường giao thông quan trọng, tấn công quân địch, tốt nhất là có thể thắng lợi, nếu không thể, mặc dù bại nhưng không được phép lui. Nếu không thể chống lại sức tấn công của quân địch, có thể hướng hai bên dốc thoải mà rút lui, nhưng không được lui về phía sau làm nhiễu loạn đại quân."

Lãnh Vệ Điền sửng sốt, giẫm chân tại chỗ: "Nguyên soái, ta chỉ có sáu ngàn nhân mã, địch có ít nhất một hai vạn nhân mã, hơn nữa lại do kị binh đi đầu, ta làm sao có thể chống đỡ, mong nguyên soái có thể nghe mạt tướng một lời, việc xuất binh xin cân nhắc lại."

"Đúng đó." Vương Vi giọng the thé nói: "Ngươi đây không phải là muốn Lãnh tướng quân đi chịu chết sao? Ai chẳng biết ngươi cùng Lãnh tướng quân bất hòa, ngươi dùng việc công để trả thù tư."

"Giám quan đại nhân." Mặt Như Phong trong nháy mắt liền lạnh xuống, cho dù một thân áo xanh thường dùng cũng là uy nghiêm mười phần, nàng trầm giọng nạt nhỏ: "Chẳng lẽ ngươi cảm thấy bổn soái an bài không ổn? Hay cho rằng Lãnh tướng quân có khả năng không nghe lệnh của bổn soái, có thể lựa chọn lệnh của bản soái? Có thể thắng lựa chọn đi, gặp nguy hiểm lựa chọn lẩn tránh, tướng quân đều làm như vậy sao? Ngươi trước kia cũng đều làm như vậy sao?"

Trong khoảng thời gian ngắn, trong lều lớn yên tĩnh không một tiếng động, Như Phong rất ít khi nổi giận, bình thường đều chỉ cười híp mắt, giờ phút này, ánh mắt của mọi người đều mang vẻ khinh bỉ giám vệ quân và Lãnh Vệ Điền. Bọn họ cho rằng nếu nguyên soái cố ý chỉnh hắn, hắn cũng không nghĩ trước mắt là thời điểm nào, ân oán cá nhân dùng lúc này để chỉnh, chẳng phải là không muốn sống nữa hay sao? Người này đúng là tâm địa nhỏ nhen mà đòi mang bụng quân tử.

Lữ Mãnh không sợ giám quân đại nhân, hắn cũng không sợ giám quân đại nhân che giấu công lao không báo, dù sao hiện tại hắn đã là quan tam phẩm, thăng hay không thăng cũng được, huống chi hắn luôn luôn đối với hành động đâm bị thóc chọc bị gạo của tên thái giám này cũng không có cảm tình gì, vì vậy ngay sau đó hắn liền bước lên trước, chắp tay nói: "Nguyên soái, hãy để ạt tướng đi." Nói xong mà liếc mắt nhìn qua Lãnh Vệ Điền mà khiêu khích.

"Mạt tướng không dám, mạt tướng xin nghe lệnh." Lãnh Vệ Điền vẻ mặt âm trầm, trợn mắt nhìn Lữ Mãnh một cái, nhưng vẫn nhận lấy tướng mệnh.

Như Phong nhìn hắn một cái rồi gật đầu.

"Lữ tướng quân." Như Phong từ sa bàn nâng mắt lên.

"Có mạt tướng." Lữ Mãnh lập tức sải bước ra, ôm quyền nghe lệnh, vẻ mặt rất là hưng phấn.

"Ngươi từ phía tây sơn cốc, vào rừng chờ, sau đó nhận hiệu lệnh của ta, ngươi năm nghìn kỵ binh tà sáp tới, đánh thẳng vào đại quân chủ lực của địch, phải hãm quân chủ lực ở trong cốc, không cho chúng dễ dàng thoát thân ra ngoài."

"Mạt tướng tuân lệnh."

Lữ Mãnh nhận lấy tướng lệnh, lui về vị trí.

Như Phong ánh mắt đảo qua, rơi xuống trên một người.

"Cao Càng Tề đâu?"

"Có mạt tướng." Cao Càng Tề bước ra ngoài, lớn tiếng đáp. Bởi vì hắn có thực lực, có quan hệ cùng với Như Phong và Cao Uy, hiện tại đã là một tiểu tướng quân, dĩ nhiên, còn kiêm thêm chức giáo úy của Hổ Dực Doanh.

"Bổn soái lệnh cho ngươi mang một ngàn tinh kỵ, từ Hổ Dực Doanh vượt qua, sau đó dừng quân ở phía bên phải sơn cốc, chờ hiệu lệnh của bổn soái, đột nhập vào doanh trại quân đội chủ lực của chúng, cần phải cắt đứt liên lạc của quân đội chủ lực cùng hậu quân, chờ bổn soái mang ba ngàn kị binh tới tiếp ứng, chắc chắn một kích mà đánh phía sau quân địch, nhất định phải đánh tan quân chủ lực của bọn chúng." Khuôn mặt trắng nõn của Như Phong nhất thời nhìn bản đồ nham hiểm cười.

Mọi người không khỏi hít một hơi lạnh, một ngàn tinh kỵ binh, tuy nói Hổ Dực Doanh luôn luôn dũng mãnh, một người có thể địch ba người, nhưng quân địch có mấy vạn người, một nhát đâm xuống, ngay cả một cái tên cũng chưa kịp bắn ra, nhưng mà Cao Càng Tề không chút nào khiếp sợ, còn lớn tiếng lĩnh mệnh.

Như Phong nhìn ở sa bàn một hồi lâu, cuối cùng cũng chỉ vào đường bộ duy nhất hiện ra trong cốc, thấp giọng nói: "Còn nữa,…. Bổn soái cần một người, mang khoảng hai ngàn cung tiến thủ cùng hai ngàn bộ binh mai phục, nhận được lệnh của bổn soái, lệnh cung tiễn thủ (người bắn cung) đánh hậu quân, ai nguyện đi trước?" Hậu quân, tuy nói Lợi Mính cùng Vân Thiên Trạch bất hòa, nhưng hắn là người chú trọng đại cục, có 99% sẽ phái binh trợ giúp đại quân của Lợi Mính.

Mọi người vừa nghe, cũng vội vàng vây quanh tới sa bàn, Như phong chỉ vào vị trí này chính là dựa vào phía bắc sơn cốc, dựa vào mép tây phía dọc theo đỉnh núi, trừ sau lưng đỉnh núi cùng đất rừng, bên trái vách núi dựng đứng ở ngoài, có hai mặt có thể mặc cho kị binh qua, cái chỗ này rất nguy hiểm, không cẩn thận sẽ rơi xuống, hẳn trộm gà không được lại mất nắm gạo.

"Mạt tướng nguyện đi" Mấy vị tướng quân đứng dậy, bọn họ còn chưa được nhận nhiệm vụ.

Như Phong khẽ mỉm cười, thủ hạ của gia gia quả nhiên là cường hãn. Mặc dù đây là lần đầu tiên mình làm nguyên soái điều động nhiều binh mã, nhưng bọn hắn đều nghe lệnh, không giống như Lãnh Vệ Điền hoài nghi kế hoạch mình bố trí.

"Nguyên soái, để ạt tướng đi, mạt tướng mới là người thích hợp nhất." Một tướng quân đứng dậy, thân hình cao to uy vũ, ước chừng hơn bốn mươi tuổi, Như Phong nhận ra hắn là cấp trên của Ức Ảnh, nếu như hắn rời cửa, Ức Ảnh cũng sẽ đi.

Nghĩ tới đây, Như Phong do dự một chút, Tôn Tướng quân cũng là người tinh tế tỉ mỉ, có trí có dũng, Như Phong cuối cùng lấy đại cục làm trọng, trầm giọng nói: "Vậy thì Tôn tướng quân đi thôi, mọi sự phải cẩn trọng." Mặc dù nơi này có nguy hiểm, nhưng vẫn dễ dàng cho quân địch một đòn đau, đánh bất ngờ có lẽ sẽ đạt được hiệu quả cao.

"Mạt tướng nghe lệnh." Tôn tướng quân bình tĩnh trả lời, lui về vị trí quân ngũ.

"Úy Trì tướng quân đâu."

"Có mạt tướng." Một người thanh niên đứng dậy, mày rậm mắt to, rất là anh khí, trực hệ họ Úy Trì hai mươi năm gần như toàn bộ chết trận, cho nên mới tới phiên hệ thứ ra mặt. Cũng là Úy Trì tướng quân hơn ba mươi tuổi dũng mãnh, cho nên Úy Trì Hòe Dương mới cất nhắc hắn lên.

"Bổn soái cho ngươi hai ngàn quân tinh nhuệ, hai ngàn thiết kị, nếu là quân không địch lại, nhượng xuất đường lớn, bổn soái muốn ngươi cho quân địch biết thế nào là lợi hại, đem quân đội chủ lực gắt gao chặn lại, trở về thế tiến công, không thể lui hơn nửa bước. Cùng quân địch dây dưa một chỗ, Lãnh Vệ Điền đem quân từ hai bên dốc xuống, cắt ở trong đó, nhất thiết không cho quân thù cùng quân chủ lực trung hối."

"Mạt tướng lĩnh mệnh, không lui về sau nửa bước." Úy Trì tướng quân lên tiếng đồng ý.

Đến đây, nhiệm vụ phân phó xong, các tướng lĩnh nối đuôi nhau ra, rối rít đi chuẩn bị.

Như Phong lưu lại Cao Uy, thấp giọng nói: "Chúng ta sau khi rời đi, quân đội chủ lực vẫn phải lưu lại, ngươi tùy cơ hành sự là được. Không thể để cho bọn họ tới tập doanh, ta có chút lo lắng bọn họ cố ý gây bất hòa để dụ ta xuất động, cho nên ngươi tức khắc đi điều tra, một khi có người đột kích quân doanh, sẽ phải ra sức chống cự, không được để cho âm mưu của chúng được như ý." Thật ra thì Như Phong không phải lo lắng quá, vì dù sao thì Cao Uy so với mình kinh nghiệm tác chiến phong phú, nhưng vẫn phải nên nhắc nhở.

"Còn nữa, không nên để Vương Vi ở trong quân doanh làm loạn, nhớ xem chừng hắn một chút."

"Nguyên soái yên tâm, mạt tướng nhất định sẽ bảo vệ doanh trại." Cao Uy cúi đầu xuống.

Sáng sớm, những làn mây mỏng bay nhàn nhạt trên bầu trời, nơi xa loáng thoáng còn thấy một lớp mỏng sương mù, lượn lờ vấn vít dâng lên. Mặt trời ở sau đám mây sương mù lóe ánh sáng trắng, chung quanh một mảnh xanh biếc dạt dào, Như Phong mặc chiến bào màu đỏ, cởi bỏ thẫm bào của bảo mã, đứng trước đại môn trại lính, nhìn những đội binh lính đi ra ngoài, sau đó cùng phương hướng biến mất không thấy.

Hiện tại có nhiều người như vậy đi ra ngoài, đến tối trở về được mấy người, chiến tranh, a.

"Sư huynh, huynh đang lo lắng." Nam Sơn cưỡi ngựa bên cạnh Như Phong hỏi. Hắn vẫn đi theo Như Phong, võ công hiện tại của hắn tuy đã cao, tuy không thể vì Như Phong làm chút gì, nhưng có thể tự vệ, không mang đến phiền toái cho Như Phong.

Như Phong đưa ánh mắt nhìn về dãy núi xa, nhẹ giọng nói: "Trừ lần trước đại chiến, đây là lần thứ hai chúng ta cùng Xuân Đằng quốc đại chiến lần thứ hai, ai chết vào tay ai còn chưa biết, chỉ hi vọng bọn họ đúng hẹn tới, kiên thủ nhiệm vụ của mình, như vậy thắng lợi cũng không xa."

"Sư huynh, kế hoạch của huynh rất tốt, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, nhất định sẽ tiêu diệt sạch quân của Lợi Mính." Nam Sơn an ủi, bội phục nhìn sư huynh. Sư huynh coi như là người học nghề trên chiến trường, so với những tướng lĩnh chinh chiến mấy chục năm, sư huynh còn rất non nớt, nhưng sư huynh rất liều mạng, chuẩn bị một thứ cũng không bỏ sót, chân chính có phong độ của một vị đại tướng.

Như Phong nhẹ nhàng cười một tiếng, nói: "Sư phụ coi như đã dạy dỗ ngươi khá tốt, nếu không phải ngươi giúp đỡ thì kế hoạch của ta cũng có thể thất bại."

Hai bên nhìn nhau cười.

Nam Sơn đột nhiên nói: "Sư huynh, ngươi nói Lãnh Vệ Điền sẽ như thế nào?"

Như Phong cười một tiếng nói: "Tốt nhất là có thể sống trở về, thật sự hắn sẽ sống sót mà. Người đó không đơn giản đâu."

Vì vậy Nam Sơn không hỏi nữa.

Như Phong nhìn về phía xa, ở trong lòng nhẹ giọng nói: Thiên Trạch, trận chiến này có tính là xung đột lần đầu tiên của chúng ta.

Đợi những người khác sau khi rời đi, Như Phong cũng dẫn theo ba nghìn quân kỵ binh tinh nhuệ, trong đó có một ngàn là Hổ Dực Doanh kỵ binh bộ, Như Phong đối với bọn họ rất là quen thuộc, cho nên coi như biết rõ thực lực của bản thân.

Mọi người đem vó chiến mã trùm vải rách, liền lặng lẽ từ một con đường nhỏ khác cưỡi ngựa từ phía sau quân địch vòng qua, cho quân địch một mạng đánh cũng không thoát.

Dọc theo đường đi, mọi người cẩn thận, đề phòng bị đánh lén.

Nằm trong dự liệu, phía trước thám thính báo cáo, phía trước ngoài một trăm dặm có mai phục, xem ra Lợi Mính cũng không đần, biết có lẽ sẽ có công kích, cho nên trước đó liền bày mai phục trên đường.

Trước phái một nhóm rời khỏi đây, Như Phong ngồi tại chỗ chờ tin tức, không quá nửa canh giờ, có thám thính báo lại: "Báo cáo nguyên soái, đã dẫn dụ mai phục đi khỏi, hiện tại bọn chúng đang hướng nơi này đuổi theo, ước chừng có một vạn nhân mã."

"Ừ biết, chúng ta đi." Như Phong gật đầu phân phó nói, giương mắt hướng ra xa nhìn, mơ hồ có đám bụi bay.

Như Phong hít thật sâu một hơi: "Rốt cuộc đã tới, chúng ta cũng nên đi xuống."

Không lâu sau, quân địch rút cuộc cũng đã xuất hiện ở tầm mắt có thể nhìn thấy, tiếng kêu thất thanh, một vạn đại quân lấy ba nghìn kỵ binh dẫn đầu, sát khí huân thiên lao thẳng mà tới.

Cả một vùng đất dưới chân vó ngựa chà đạp, nặng nề run rẩy.

Đạo quân của Như Phong mấy trăm người sau khi ổn định, Như Phong vẫy tay lên, một trận mưa tên lập tức hướng quân địch đạp vào mặt, nhất thời gào khóc thành một mảnh.

Như Phong đem mấy mũi tên tự chế sau lưng ra giương cung bắn, tiếng gió xé như kinh lôi, bay vụt như điện, tiến phong thẳng tắp, mang theo sức mạnh, thẳng tắp bắn về quân địch.

Một gã bên cạnh Tướng lãnh quân địch một tay dùng sức ném trường mâu, màu đen trường mâu đâm vào không trung, chính xác đánh trúng mũi tên vừa bay tới, chỉ nghe "khanh thương" một tiếng, mũi tên chỉ bay chệch một chút, lại vẫn nhanh chóng bay về phía tướng lĩnh quân địch, "tranh". Thanh âm kim thiết đụng vào nhau ngay sau đó truyền ra.

Tướng lĩnh quân địch thở phào nhẹ nhõm, nhưng không ngờ mũi tên thứ hai lại bay tới, lần này không ai dùng trường mâu giúp hắn ngăn đỡ, cho nên mất mạng ngay lập tức.

Trên mũi tên có tẩm chất độc, Như Phong không ngại mọi người nói mình âm hiểm, bắt giặc phải bắt vua trước, có cái gì so với một mũi tên bắn chết tướng lĩnh, sau đó ở trong lòng thượng chiến thắng quân địch còn có hiệu đây? Cho nên giờ phút này, tướng lĩnh vừa chết, hơn một vạn nhân mã hoảng loạn lên, Như Phong ra lệnh một cái, ba nghìn kỵ binh liền vọt tới.

Nhất thời tiếng la hét vang lên một vùng.

Các kỵ binh kêu gào, trường đao trong tay ở giữa không trung lao thẳng tới, chiến mã kia thân thể tráng kiện tản ra một loại tơ tằm sáng bóng, bất quá chỉ trong chớp mắt, hai quân hung hăng đụng vào nhau, tựa hồ ngay cả không khí cũng bị đụng phải bành trướng, phát ra một loại âm thanh bạo liệt thanh thúy.

Trực tiếp đụng nhau, binh lính ngã ngựa đổ, huyết nhục văng tung tóe. Binh lính quân địch gào lên, phần còn lại của tay chân bay lên giữa không trung…

Như Phong nghiêm mặt, nhìn cảnh trước mắt chỉ hi vọng kết thúc nhanh lên một chút.

105. Q.2 - Chương 105: Thắng Lợi

Edit: Nhoktho

Sau khi giải quyết sạch quân địch trước mắt, Như Phong nhìn mấy tên binh lính của đich quốc chạy trốn, mặt nhăn mày nhó, nói: "Bỏ đi, chúng ta tiếp tục lên đường, nên họp mặt cùng Cao Càng Tề trước đã."

Vì vậy mọi người cùng nhanh chóng chạy đi.

Sau khi thuận lợi hợp lại quả nhiên phải xảy ra một trận đại huyết chiến. . . .

Như Phong vung tay, không chút mệt mỏi mà đâm chém… Trận đại chiến này giằng co rất lâu, đợi sau khi phá tan được trận địa của quân địch, mọi người đều giống như mới bơi từ biển máu về, cả người đầy mùi huyết tanh.

Chiến bào của Như Phong đã ướt đẫm, một màu đỏ tươi đến chói mắt.

Nhìn những thi thể chảy đầy máu trên mặt đất, mắt Như Phong nhắm lại, rồi mở ra.

Nam Sơn thật vất vả tìm được Như Phong, hưng phấn mà nói: "Sư huynh, chúng ta thắng!"

"Tiếc là Lợi Mính đã đào tẩu rồi, tại ngươi không cho ta mang binh đuổi theo, nếu không đã có thể giết được hắn." Cao Càng Tề cũng chậm rãi cưỡi ngựa đi tới.

Như Phong lắc đầu, nói: "Nơi này là rừng cây, chưa nói đến bọn họ có hơn một ngàn người, dù chỉ có một, ngươi muốn tìm được cũng rất khó khăn, lại còn phải ngừa bọn họ mai phục, cho nên giặc cùng đường chớ truy."

Cao Càng Tề trầm mặc rồi một hồi, Như Phong đưa mắt nhìn hắn, nói: "Nên gọi các huynh đệ mau trở về tổ đội, ta sợ bọn họ có viện quân."

Những người khác cũng biết lợi biết hại, sau khi nhanh chóng chỉnh lại đội hình thì quay về. May mà dọc đường cũng không gặp phải viện quân của địch.

Sau khi trở lại quân doanh, đến ngày thứ hai thì có người đến báo cáo với Như Phong.

Trên mặt Cao Uy không giấu nổi vui mừng, hắn hưng phấn nói: "Nguyên soái, lần xuất chiến này chúng ta phái ra tổng cộng hai vạn ba ngàn* người, nhân số tử vong chỉ khoảng tám ngàn, nhưng quân địch tổn thất tới năm vạn* người đấy."

(một vạn =10000)

Như Phong vừa nghe liền ngây ngẩn cả người, mặc dù sớm biết số người tử vong rất cao, nhưng mà nàng vẫn cảm thấy tám ngàn người, thật sự quá nhiều. Buổi sáng họ vẫn còn vui vẻ sống cạnh mình, không ngờ rằng lúc tối trở về, đã ít đi nhiều như vậy.

Cao Uy không biết tâm tình của Như Phong, vẫn rất kích động nói: "Bây giờ Xuân Đằng quốc nhất định là tổn thương nguyên khí rồi."

Nam Sơn đang ngồi một bên châm trà bỗng tiếp lời nói: "Ngài nói xem tại sao nhị hoàng tử Xuân Đằng quốc lại không phái viện binh cho Lợi Mính nhỉ?"

Cao Uy vừa nghe, suy nghĩ một hồi mới trả lời: "Có lẽ là tranh quyền đó, cũng có thể là thật sự không kịp, hai người gây nhau ác liệt rồi." Lời nói hời hợt, Như Phong và Nam Sơn cũng hiểu ý hắn, một hồi lâu cũng không trả lời.

"Được rồi, đã ghi lại tên những binh lính tử trận chưa?" Như Phong đột nhiên hỏi.

Cao Uy gật đầu, biết Như Phong coi trọng cái này, vội nói: "Yên tâm, đều đã an bài tốt, không có vấn đề, đến lúc đó chắc chắn phát tiền trợ cấp."

Như Phong gật đầu, Nam Sơn nhìn ra tâm tình không tốt củaNhư Phong , vì vậy liền nháy nháy mắt với Cao Uy, hai người nhanh chóng cùng nhau đi ra ngoài.

Như Phong không phát hiện động tác của bọn họ, chỉ là sờ sờ cánh tay của mình, lần này lại bị chém một đao, nếu không phải Chu Tiền ở bên cạnh bảo hộ, nói không chừng sẽ còn bị chém thêm một đao nữa, nghĩ đến Chu Tiền Như Phong lại nhớ đến Mộc Vấn Trần.

Ôi, lễ vật đến rồi mà người lại không thấy đâu, nếu bây giờ hắn ở đây thì tốt rồi, như vậy có thể được hắn ôm vào lòng thật lâu, nói nói gì cũng được, nếu như vậy thì mình đã không phải buồn bực như bây giờ.

Ôi, bạn trai tốt chính là tốt ở chỗ này, nhưng mà bây giờ lại không có, thôi, ai~! Như Phong khe khẽ thở dài.

Không biết tại sao, mỗi lần Như Phong đánh giặc trở về tâm tình sẽ sa sút một hồi, bất kể là thắng hay thua, cho nên bây giờ Như Phong đang trong kỳ nổi sóng.

Nhàn rỗi vô sự, Như Phong nhấc bút lông, kể cho Mộc Vấn Trần vài chuyện của mình, và cả tâm tình của mình, vừa nghĩ vậy, chỉ vài tờ là đã viết xong, Như Phong thấy Chu Tiền còn đứng ở trong góc, liền nói: "Ngươi đem thư này đưa cho Mộc Vấn Trần đi!"

Chu Tiền đưa hai tay tiếp nhận, cung kính gật đầu, sau đó đi ra ngoài

Như Phong thấy hiếm có dịp hắn không đi theo mình, trong lòng cảm thấy nên nắm lấy cơ hội mà đi ra ngoài một chút, từ khi có thuộc hạ là Chu Tiền, mình ở nơi nào hắn sẽ đi theo đó, Như Phong cảm thấy không tiện, mặc dù sự tồn tại của hắn gần như bằng không, nhưng dù sao cũng là đàn ông a. Bất quá cũng có chỗ tốt, lúc mình ở trong phòng tắm rửa, hắn sẽ ở một nơi cách đó khá xa để canh gác, cho nên Như Phong cũng không phải lo lắng lúc tắm rửa có người xông vô, kể cả sư đệ sư muội của mình.

Như Phong ra khỏi lều lớn, nói với binh lính canh gác một câu: "Ta đi ra ngoài đi một chút, lát nữa sẽ quay lại."

"Vâng, nguyên soái!" Hai binh lính trả lời rất vang dội, ánh mắt hai tên ấy nhìn Như Phong sáng lấp lánh.

Như Phong cười khổ, từ sau trận đó, uy vọng của mình ở trong quân lại cao thêm không ít, có lẽ đã không còn người nào nghi ngờ thực lực của mình nữa rồi. Trước kia chỉ là ngại mình là nguyên soái nên các tướng

sĩ mới nghe theo mệnh lệnh, bây giờ thì đã bội phục mình từ tận đáy lòng, đương nhiên, điều này không bao gồm một ít người dụng tâm kín đáo.

Như Phong nhịn không được tiếp tục cười khổ, sau khi lên làm nguyên soái, trái tim mình cũng trở nên ngoan độc hơn, chủ ý của Nam Sơn là cho Lãnh Vệ Điền ra đánh trận đầu, đến bây giờ hắn ta vẫn còn rất tức giận đây, tuy Như Phong biết hắn là sự lựa chọn tốt nhất, nhưng vẫn không bỏ được phần tư tâm của chính mình. [ý là biết chọn LVĐ là tốt nhất, nhưng NP không thích chọn hắn, và đã không chọn hắn]

Nam Sơn nói, đây là giúp Nhị hoàng tử và Tam hoàng tử dọn đường trước, bởi vì này lần lính tiên phong đều là thân binh của Lãnh Vệ Điền, mà Lãnh Vệ Điền lại ở bên thái tử.

Cho nên lần này người tổn thấy nhiều nhất chính là Lãnh Vệ Điền, đây chính là nguyên nhân vì sao nàng đánh thắng trận này nhưng hắn vẫn bất mãn với nàng

Ôi, Như Phong cảm thấy trận đánh này thật không ý nghĩa.

Như Phong đi thong thả bước đến một sườn núi cách quân doanh không xa, giờ là mùa hè, cỏ xanh trên mặt đất cũng trở nên mềm mại hơn, bên cạnh đó là những đóa hoa dại đang nở rộ khoe sắc, dưới bóng cây mát, Như Phong nhìn xuống quân doanh bên dưới, nơi này vốn là trạm canh gác, vì Như Phong tới nên hai tên canh gác tự giác đi chỗ khác.

Như Phong ngắt một ngọn cỏ rồi bỏ vào miệng nhai, nhàm chán ngắm mây trắng nơi chân trời.

"Đang nghĩ gì vậy?" Lúc Như Phong đang trầm tư bỗng có một thanh âm trầm thấp của nam nhân cắt đứt sự yên tĩnh của nàng.

Như Phong cũng thèm không quay đầu lại mà nói: "Sao ngươi lại tới đây?"

Người nọ quy củ mà ngồi bên người Như Phong, so với Như Phong nhàn hạ tùy ý , hắn có khuôn phép hơn nhiều, tư thế ngồi rất nghiêm chỉnh.

Như Phong quay đầu nhìn hắn, nói: "Hôm nay ngươi không bị thương sao?"

Dung Ức Ảnh lắc đầu: "Không có!"

Như Phong đấm hắn một cái, nói: "Ta biết võ nghệ của ngươi rất tốt, nếu không phải do gia cảnh, bây giờ ngươi sẽ không chỉ làm một đô úy thôi đâu, nhưng mà ngươi yên tâm, bây giờ ta là nguyên soái, ta sẽ căn cứ năng lực của ngươi cho ngươi một vị trí thích hợp." Như Phong hì hì cười.

Dung Ức Ảnh giật nhẹ khóe miệng, một hồi lâu mới thấp giọng nói: "Thế này là tốt rồi."

"Như vậy sao được? Ta biết ngươi đánh trận dũng mãnh, hơn nữa hầu như chưa bị thương lần nào, lần này nghe nói Tôn tướng quân cũng tiếp thu ý kiến của ngươi nên chúng ta mới có thể thắng nhanh như vậy. Vì thế, ngươi thật sự rất có tài năng." Như Phong phản bác nói, có Dung Ức Ảnh bên người, tâm tình của nàng cũng không còn buồn bực như trước.

Dung Ức Ảnh trầm mặc không nói, cởi bảo kiếm tùy thân bên người xuống nhè nhẹ chầm chậm vuốt, vẻ mặt của hắn nghiêm nghị, nhưng trên mặt đã có vài phần thả lỏng, thậm chí còn có một tia nhu hòa, dường như cây kiếm đó chính là tình nhân của hắn.

Như Phong nhìn dáng vẻ xem kiếm là cục cưng của hắn, không nhịn được lên tiếng trêu chọc nói: "Tiểu Ảnh, ta thấy ngươi không giống binh sĩ, giống kiếm khách hơn, ở trên giang hồ khoái ý ân cừu, độc lai độc vãng, sau đó thành một đại hiệp làm việc tốt không cần lưu danh."

[*khoái ý ân cừu: có ân báo âm, có thù báo thù.

Độc lai độc vãng: đến một mình, đi một mình, túm lại là lang thang cô độc.]

Động tác Dung Ức Ảnh cứng đờ, hắn liếc nhìn Như Phong.

Như Phong sửng sốt, nàng rõ ràng thấy được ánh mắt sắc bén trong mắt hắn, hắn chưa bao giờ nhìn nàng như vậy, hôm nay sao lại thế? Cho nên Như Phong không dám tiếp tục nói đề tài này nữa, lãng sang chuyện khác.

"Tiểu Ảnh, ngươi nói tại sao chúng ta chiến tranh với Xuân Đằng quốc vậy?" Như Phong rất phiền não hỏi.

Một hồi lâu, Dung Ức Ảnh cũng chưa trả lời, lúc Như Phong đang muốn buông tha, lại nghe đến hắn sâu kín nói: "Ngươi muốn biết tại sao à?"

Như Phong vội vàng gật đầu, giương mắt nhìn chằm chằm Dung Ức Ảnh.

Dung Ức Ảnh nhìn Như Phong, nói: "Ngươi không đủ tư cách làm một nguyên soái, một nguyên soái sẽ không nghĩ vấn đề này, hắn hắn là nghĩ làm sao có thể chiến thắng trận chiến này, làm thế nào để bảo vệ quốc gia, mà không phải là đi nghiên cứu nguyên nhân chiến tranh."

Như Phong bĩu môi, : "Lý do khiến binh sĩ bán mạng ra sa trường hiện giờ quá mức yếu kém, cũng chỉ có thể lừa lừa gạt gạt những người không hiểu chuyện, nhưng ta cảm thấy hẳn là không đơn giản như vậy, chung quy nên có một lý do sâu xa hơn." Chiến tranh cũng không phải nói đánh là đánh, nói cái gì tích oán sâu đậm, trong suy nghĩ của Như Phong, khẳng định không chỉ vì lý do này.

Dung Ức Ảnh tiếp tục việc lau chùi bảo kiếm của mình, qua hồi lâu, lúc Như Phong sắp ngủ gục, cuối cùng hắn mở miệng nói: "Trong truyền thuyết, sáu trăm năm năm trước, lúc ấy thiên hạ đại loạn, quần hùng nổi dậy, khắp nơi đều là khói lửa chiến tranh, dân chúng lầm than, về sau không biết từ đâu bỗng xuất hiện một nam nhân cường hãn, nam nhân này sở hữu một đội quân bất khả chiến bại, còn có tiền tài cuồn cuộn không ngừng, lại thêm mưu lược quân sự của hắn, cho nên hắn có thể đánh bại quần hùng cũng là hợp với lý lẽ, đương nhiên, đây cũng là nhờ bốn tên đại tướng dưới trướng của hắn, đều là người văn võ song toàn."

Như Phong trợn tròn mắt, chuyện đang nghe vốn là chuyện của những năm cuối Tùy triều, còn chưa có người nào kể ình nghe đâu nha. Mặc dù vẻ mặt Dung Ức Ảnh khi kể chuyện xưa rất là cứng ngắc, giọng điệu cũng bình bình đạm đạm, không hề lên giọng xuống giọng, nhưng Như Phong cũng không định soi mói, hắn có thể kể được câu chuyện như vậy là không tệ lắm rồi.

Cho nên giờ phút này thấy Dung Ức Ảnh đột nhiên không nói nữa, Như Phong liền vội hỏi : "Sao không kể tiếp? Ta còn muốn nghe mà?"

Dung Ức Ảnh đưa mắt nhìn Như Phong, tiếp tục bình thản kể: "Kết quả lúc thiên hạ đã thống nhất, hắn đột nhiên biến mất, chỉ để lại một viên ngọc nghe đâu rất kỳ lạ, còn có một bảo tàng khổng lồ. Thiên hạ lại lần nữa vô chủ, nhưng lần này khác rồi, bốn gã đại tướng cuả hắn rất nhanh chia cắt thiên hạ, tạo nên bốn quốc gia như bây giờ. Qua mấy trăm năm, tất cả mọi người đều không tùy tiện mà gây xích mích chiến tranh, đương nhiên, vài trận nhỏ thì thường có, nhưng mà bốn quốc gia hỗn chiến thì chưa xảy ra lần nào." Như Phong chớp chớp mắt, nói: "Vậy sao bây giờ Xuân Đằng Quốc lại xuất động quân đội lớn như vậy đến đánh nước ta? Cái này và chuyện xưa có quan hệ gì sao?"

Dung Ức Ảnh tra kiếm vào vỏ, nói tiếp: "Có khá nhiều nguyên do, có thể họ cho rằng bảo tàng khổng lồ chôn ở Tử La quốc, hoặc là nguyên nhân khác cũng không chừng, ví dụ như tất cả mọi người cảm thấy hòa bình cũng lâu lắm rồi, nên động thủ động cước thôi." Dung Ức Ảnh nói một cách vô trách nhiệm.

Như Phong lại đấm hắn một phát, nói: "Thật là không đáng tin, toàn là đoán mò." Trong lòng lại lo sợ bất an, viên châu đó. . . .

"Được rồi, sao ngươi biết chuyện này?" Như Phong hỏi, nàng cũng đã xem qua sách sử của Tử La quốc, hình như đâu có đoạn này.

Dung Ức Ảnh đứng lên, nói: "Ta về."

Như Phong trợn tròn mắt, nàng kéo vạt áo của Dung Ức Ảnh, hỏi: "Ngươi ngươi chưa trả lời vấn đề này mà?"

Dung Ức Ảnh cũng không để ý tới, kiên quyết bước đi, trước mặt Như Phong xé xuống một mảnh vải.

Như Phong nhìn bóng lưng hắn, nói: "Tiểu Ảnh, ngươi thay đổi rất nhiều!"

Bước đi Dung Ức Ảnh cũng không dừng lại, vẫn tiếp tục đi thẳng, chỉ là Như Phong thấy chân hắn trong thoáng chốc cứng ngắc.

Sau khi hình bóng Dung Ức Ảnh biến mất, Như Phong một tay nâng cằm, một tay nhặt lấy mảnh vải của Dung Ức Ảnh, vẻ mặt không ngừng biến đổi.

******

Trong doanh trướng, Vân Thiên Trạch nhìn Lợi Mính đầu bụi mặt lấm, nghe hắn chỉ trích thao thao bất tuyệt.

Vân Thiên Trạch một tay nâng hàm dưới, bàn tay hoàn mỹ thon dài còn lại đặt trên bàn gõ gõ, đôi mắt hắn thờ ờ nhìn hết thảy chung quanh, ngẫu nhiên mới liếc qua người nước miêng tung bay trước mắt.

"Điện hạ, tại sao ngài không chi viện cho thần?" Lợi Mính đương nhiên cũng biết người trước mắt ngày không tập trung, cho nên cơn sóng tức giận ngày càng cuồn cuộn dâng cao, nhưng vẫn biết mà đi vào vấn đề quan trong nhất.

Vân Thiên Trạch rốt cục cũng nhìn hắn, đôi mắt xinh đẹp một mảnh u thâm, làm người khác không thể nắm bắt được tâm trạng của hắn.

Hắn nhẹ nhàng mà nói: "Nhớ kỹ bổn điện hạ từng nhắc nhở ngươi, bảo ngươi không nên đi, nhưng mà ngươi giận dỗi với bổn điện hạ, lại xem thường nguyên soái trẻ tuổi của đối phương, nên mới cẩu thả, bổn điện hạ chỉ là một giám quân, cái nên làm cũng đã làm, bây giờ ngươi thất bại rồi, còn có cái gì để chỉ trích đây?"

Lợi Mính nhất thời bị nghẹn, trên mặt hết trắng lại đỏ, cuối cùng chỉ có thể oán hận trừng mắt liếc Vân Thiên Trạch, tiếp theo là tức giận đến phất tay áo bỏ đi.

Lợi Mính vừa rời đi, một nam tử trung niên đột nhiên xông ra, hắn đứng ở bên người Vân Thiên Trạch, thấp giọng nói: "Điện hạ, lần này chúng ta hẳn là nên ra tay nhỉ?"

Vân Thiên Trạch nghe vậy, trầm lắng gật đầu.

"Hừ, tên kia thật sự là càng già càng không dùng được nữa, loại sai lầm này cũng phạm vào, luôn kiêu ngạo như vậy, nghĩ người khác toàn là đồ đần, nếu không có Đại hoàng tử, bây giờ hắn còn có thể một lần nữa làm nguyên soái sao?" Người trung niên tâm tình có vẻ tốt lắm, nói không ngừng.

Tiểu Thanh đang ẩn thân ở một nơi bí mật gần đó cũng đi ra, giúp Vân Thiên Trạch đổ trà đã lạnh đi, một lần nữa châm trà nóng, nghe trung niên nam tử nói, liền tiếp lời nói: "Đúng vậy a, nên sớm ban quyền hành này cho chủ tử thì hơn, tên kia là kẻ mãng phu, nếu không phải vận khí tốt, chức nguyên soái có đến lượt hắn sao?"

"Nhưng mà tên Úy Trì Như Phong kia không thể không phòng, hắn tuổi còn trẻ mà tâm tư kín đáo như vậy, cũng coi như là có dũng có mưu, mặc dù lần thành công này có thể nói là do lão gia hỏa Lợi Mính kia khinh thường cộng thêm thực lực không đủ, nhưng Úy Trì Như Phong có thể nghĩ ra mưu kế hoàn mỹ như vậy, có lẽ đúng là không thể khinh thường a." Trung niên nam tử còn nói thêm, hắn đương nhiên biết Vân Thiên Trạch có vài phần kính trọng đối với Úy Trì Như Phong, nhưng mà bất luận tư giao trước kia như thế nào, bây giờ cũng đã là quá khứ rồi. Cho nên nên làm cứ làm, đáng nhắc nhở thì cứ nhắc nhở, miễn cho chủ tử khỏi mềm lòng.

Thấy Vân Thiên Trạch không có phản ứng gì, trung niên nam tử cũng thức thời, sửa mà nói: "Trong quân doanh của chúng ta cũng đã xuất hiện nội gian, có lẽ lão gia hỏa Lợi Mính kia thua thảm như vậy, khẳng định là có người mật báo."

Tiểu Thanh vốn không dám xen miệng, vừa nghe câu nói đó, liền gật đầu nói: "Đúng vậy, chủ tử." Tốt nhất có thể làm cho chủ tử thật hận Úy Trì Như Phong mới được, thủ đoạn hèn hạ như vậy, tuy nói lần này chết đều là người của Đại hoàng tử, nhưng dù sao cũng đều là người của Xuân Đằng quốc

Vân Thiên Trạch nghe bọn họ ngươi một lời ta một ngữ, thật lâu không lên tiến, cuối cùng mới nói nói: "Ồn ào!"

Hai người câm nín ngay lập tức.

******

Trong kinh thành Tử La quốc

Hoàng đế long tâm đại duyệt, cảm thấy nguyên soái trẻ tuổi này cũng không làm mất mặt gia gia của hắn, cũng hiểu được quyết định của mình thật sự là rất sáng suốt.

* long tâm đại duyệt: long tâm – tâm rồng – (trong lòng hoàng thượng); đại: lớn; duyệt: vui mừng.

Mặt thái tử âm trầm, trong đầu hắn nhớ lại lần trước đến Phong Hiền viện gặp Úy Trì Như Phong, không phải là một tên thư sinh yếu đuối sao? Sao lại có năng lực như thế? Mấy tên kia làm ăn kiểu gì?

Mà Nhị hoàng tử Dục Tước và Dục Tuyên rất là vui vẻ.

Lông mi Dục Tuyên khẽ nhướng, cười nói: "Lần này xem còn có ai dám nói Như Phong lần trước là do vận khí tốt? Vận may con người sao có thể luôn tốt như vậy? Chắc chắn là bởi vì Như Phong thật sự có thực lực mà."

Dục Tước nhẹ gật đầu, nói: "Chỉ là oan ức Như Phong, tay hắn vốn chỉ nên cầm bút, bây giờ lại bắt phải vung kiếm giết người, có lẽ bây giờ hắn không dễ chịu chút nào đi?"

Dục Tuyên trầm mặc. Hắn nhìn ca ca của mình, muốn nói lại thôi.

Dục Tước nhìn nụ hoa đang hé mở trong vườn, nhẹ giọng nói: "Sau này, ta chắc chắn sẽ không để cho hắn ủy khuất nữa."

Những lời Dục Tuyên muốn nói bỗng nghẹn ở cổ.

******

Mộc Vấn Trần cầm bức thư nóng hổi trong tay, nét chữ rồng bay phượng múa, hắn cau mày, thật lâu không nói chuyện.

Mộc Đồng Một bên vội vàng nhỏ giọng mà nói: "Chủ tử, trong thư nói gì vậy?" Giọng nói dè dặt, đây là do sắc mặt chủ tử thật sự không tốt nên mới hỏi, nếu sắc mặt tốt, chủ tử căn bản là sẽ không để ý tới lời nói của hắn. (tội chưa =))~)

Mộc Vấn Trần trả lời: "Nàng lại bị thương."

"Nhưng không phải nghe nói thiếu gia Như Phong đánh thắng trận rồi sao?" Cho nên bị thương cũng là chuyện không thể tránh khỏi, mấy ngày nay người trên phố cũng đang bàn tán về chuyện này, giá trị của Như Phong cũng đi theo thủy trướng thuyền cao*.

*thủy trướng thuyền cao: nước dâng cao, thuyền cũng dâng cao. Tin thắng trận vang xa bao nhiêu, danh tiếng Như Phong vang xa bấy nhiêu.

Mộc Vấn Trần liếc liếc Mộc Đồng, nói: "Phái thêm một người qua đó."

Mộc Đồng không thể làm gì khác hơn là đáp ứng, Trong lòng lại tại nói thầm, sao không dứt khoát tống hết mọi người qua đó luôn đi.

106. Q.2 - Chương 106: Hoài Niệm

Edit: LH

Trên đường Như Phong trở về vừa lúc gặp Cao Càng Tề liền vội kéo hắn sang một bên rồi hỏi nhỏ: "Càng Tề, gần đây quan hệ của ngươi và Tiểu Ảnh như thế nào?"

"Tiểu Ảnh?" Cao Càng Tề kinh ngạc hỏi, khuôn mặt ngâm đen đối diện với Như Phong, một bên trắng một bên đen, sự khác biệt rõ ràng làm bọn lính không khỏi để ý nhìn vài lần.

Như Phong thấy vậy liền nói: "Hay là chúng ta trở về lều lớn đi."

Cao Càng Tề trái lại gật đầu, bây giờ hắn đối với Như Phong vô cùng bội phục, không hề cho rằng nàng là một người như gối thêu hoa nữa, hoặc là một tên thư sinh ẻo lả.

"Dung Ức Ảnh hả?" Cao Càng Tề ngồi đối diện với Như Phong, tay sờ cằm rồi mới trả lời: "Gần đây hình như rất ít gặp hắn ta, chủ yếu tăng cường tập luyện cùng các anh em, rồi còn nhiều việc tạm nham khác phải hoàn thành cho nên ta cũng ít gặp hắn ta, hơn nữa hắn ta cũng không phải là người thân thiện gì, vì vậy gần đây chúng ta rất ít nói chuyện." Như Phong lập tức cúi đầu thất vọng, nhìn chăm chú mấy quả trái cây trên bàn, đây chính là sự đãi ngộ mà nguyên soái và tướng quân mới có được, là do Hàn Sơn đưa tới, tâm tình của cái tên đó hình như muốn ra biên ngải này rồi.

"Nguyên soái, có điều mấy ngày hôm trước hắn ta từng tới tìm ta, nói muốn gia nhập hổ ký doanh, ta còn phải cân nhắc suy nghĩ, lúc ấy thì chưa vây đánh đại quân của Lợi Mính." Cao Càng Tề thấy Như Phong thất vọng liền nói thêm.

Nhãn tình Như Phong như lóe sáng, nhìn lên rồi nói: "Vậy ngươi có thấy hắn ta kỳ quái nhiều hơn so với trước kia hay không, ta thấy hắn ta có điểm gì đó không thích hợp, hình như lãnh đạm thờ ơ hơn trước kia nữa." Như Phong phát hiện ra Dung Ức Ảnh gần đây không biểu lộ cảm xúc gì, bộ dạng như cái xác không hồn, hoàn toàn không biểu lộ suy nghĩ gì, cho dù chào hỏi thì hắn ta cũng coi người khác như không có, trước kia thì ít nhất còn đáp lại bằng cái nhìn, bây giờ hình như là không thấy được gì. Tuy nhiên, so với trước kia thì hắn ta càng ngày coi trọng thanh bảo kiếm của mình hơn.

Đương nhiên, từ lúc Túy Trúc xuất hiện thì không có chuyện này xảy ra.

Túy Trúc, sau khi gặp Như Phong thì luôn luôn cảm thấy rất hứng thú với Dung Ức Ảnh, chắc là do chú ý người nào đó mà cái này người nào đó lại tỏ ra kín đáo, thần bí. Vì vậy, giờ đây Túy Trúc càng chú ý nhiều hơn nữa.

Cao Càng Tề sờ sờ đầu thấy khó hiểu: "Không có, ta cảm thấy cũng không có gì khác lạ lắm mà. Chỉ là gầy đi nhiều, chắc là do chiến tranh gây ra, sau khi ở trong quân doanh rồi ra sa trường thì đích thực vài người sẽ thay đổi so với trước kia rất nhiều, thậm chí còn có người tinh thần hoảng sợ, hằng đêm gặp ác mộng. Đương nhiên, chuyện này hình như đều xảy ra ở các tân binh, còn các binh lính cũ thì tốt hơn nhiều." Nói đến chuyện này, Cao Càng Tề liền chú ý quan sát Như Phong.

Sau khi Như Phong nghe xong, suy nghĩ một hồi rồi nói: "Đúng là có chuyện này xảy ra, trước kia ta đã xem thường." Ngay cả chính nàng cũng từng trải qua, tưởng rằng do nàng trước kia quen với thời bình, hơn nữa là một nữ nhi cho nên mới gặp ác mộng hằng đêm, nhưng lại không quan tâm đến các binh lính khác.

Lập tức Như Phong lấy giấy ra viết liệt kê vài thứ, sau đó yêu cầu Cao Càng Tề lập tức triệu tập các tướng quân cùng bàn luận.

"Tinh thần đoàn kết?" Tất cả mọi người cùng đồng loạt thốt ra, ánh mặt bọn họ tập trung vào người Như Phong đang ngồi.

Như Phong rất nghiêm túc gật đầu: "Bây giờ binh lính của chúng ta bề ngoài thấy rất khỏe mạnh, ăn uống cũng được, nhưng trò giải trí quá ít, hơn nữa trong quân quân kỷ rất nghiêm, chắc chắn thời gian dài thì tinh thần của binh lính cảm thấy đè nén, vì vậy phải buông lỏng một chút, chúng ta có thể huấn luyện ột nhóm binh lính ca hát, sau đó phổ biến cho tất cả, để cho bọn họ sau khi ăn uống xong có cái tiêu khiển, hoặc là trò giải trí gì cũng được."

Mọi người đưa mắt nhìn nhau nhưng không lên tiếng.

Giọng tên Vương Vi the thé vang lên, hắn lấy tay vẫy cái khăn nức mùi thơm hừ một tiếng: "Tiểu nguyên soái à, bọn lính đã đủ mệt mỏi rồi, ngươi còn kiếm chuyện để mà hành hạ bọn họ nữa hay sao? Ngươi cho rằng người nào cũng như ngươi như vậy à, cả ngày ngồi ở trong đại trướng an dưỡng bản thân đến da trắng nõn hay sao? "

Như Phong kiềm nén nhìn hắn một cái, còn không biết người nào an dưỡng đến da trắng nõn ra đây? Hiển nhiên là người này còn so với nàng còn tốt hơn, da mặt trắng bệch đến dọa được người. Cao Uy vội vàng lên tiếng nói: "Nếu nguyên soái đề nghị như vậy thì tạm thời chúng ta cứ thực hiện theo đi, xem coi có hiệu

quả hơn lúc trước không, dù sao chỉ là lời ca tiếng hát thôi, không phải chuyện gì lớn, nếu như có thể giảm bớt được tâm lý căng thẳng của bọn lính thì rất là tốt."

Vì vậy Như Phong không hề nhìn đến Vương Vi, hai ngày gần đây Cao Uy luôn muốn cho nàng không nên đối nghịch với tên Vương Vi, miễn đem bất lợi cho nàng, Như Phong cũng không phải sợ chuyện này, tuy nhiên nghĩ đến những người phía sau nàng thì phải kiềm chế, bản thân nàng không sợ, nhưng dù sao thì bọn mình vẫn yếu thế hơn nên không thể tạo cớ cho tiểu nhân đâm chọt, làm mất mặt hắn ta. Hắn ta, dù sao cũng là một giám quân, lại còn là người của bên phen thái tử nữa.

Nghĩ vậy, Như Phong liền mỉm cười với Vương Vi, còn hỏi ngược lại: "Vương giám quân nói lời ấy sai rồi, không thử qua thì sao biết được? Ý các vị tướng quân khác như thế nào?"

Mã Thanh Thu cùng Lữ Mãnh lập tức gật đầu tỏ vẻ đồng ý, Lãnh Vệ Điền mặt không chút thay đổi, còn những người khác thì từ chối cho ý kiến.

Như Phong quan sát, tâm lý nhẹ nhỏm một phần, chỉ cần có người đồng ý là tốt rồi, vậy chuyện này cứ định như vậy.

Như Phong đem chuyện vô vị này tìm đến Túy Trúc, sau đó truyền đạt lại bài ca mà mình đã chỉnh sửa cho nàng trước một lần, dù sao cũng có điểm giống với quân nhân kiếp trước cho nên những hành khúc ca này nàng đã thuộc nằm lòng.

"Sư huynh, tại sao huynh lại dạy uội, muội phải dạy lại cho những người khác nữa. Sao huynh không trực tiếp dạy chứ?" Túy Trúc buồn bực nói, một bên còn cầm trái mận lên cắn ăn, không ngại miệng trách móc: "Tên Hàn Sơn thật là đáng giận, trái mận này không ngọt gì hết, lần sau kêu hắn đưa tới trái to hơn một chút, ngọt hơn một chút nữa."

Nam Sơn vẫn đang trong góc đọc sách nghe thấy vậy liền trừng mắt liếc nhìn Túy Trúc, đáng tiếc không ảnh hưởng được gì, ngay cả liếc mắt nhìn cũng không, hắn ta đành tiếp tục đọc sách.

Còn Như Phong nhất thời mặt đỏ vì nữa câu nói đầu của Túy Trúc, nàng đấm nhẹ vào tay của Túy Trúc, nói: "Tên tiểu nhân nhà người, biết rõ sư huynh ngươi giọng chỉ vừa đủ lớn, nhưng ngũ âm không được đầy đủ, không phải ngươi muốn sư huynh ta xấu mặt trước mọi người hay sao? Hơn nữa thanh âm của ngươi thanh thúy dễ nghe, ca hát cao bổng, nói như thế nào cũng hay hơn so với ta."

Túy Trúc che miệng cười nói: "Ha ha, thiếu chút nữa quên rồi, sư huynh cái gì cũng được, chính có phương diện vần điệu là không được."

Như Phong hừ một tiếng: "Ta là một đại nam nhân, vừa là một quân nhân, không được cái này cũng chẳng sao cả, bình thường thôi." Suy nghĩ một chút, lại nói tiếp: "Thật ra ta còn biết thêm một thứ khác, lúc ở Học viện, có người đã dạy ta thổi tiêu, còn có người đã dạy ta đánh đàn đó." Mặc dù khả năng âm học của nàng không tốt gì cho lắm, nhưng cuối cùng cũng thổi được một ca khúc đầy đủ. Còn đánh đàn, do nàng cũng thường xuyên qua lại với Vân Thiên Trạch, hắn ta đã dạy cho nàng, mặc dù chỉ tiếp thu sơ sài, nhưng khả năng chơi đàn cũng được nâng cao, không phải tiếng đàn thủng lỗ tai như trước kia.

Túy Trúc vội hỏi: "Là ai là ai thế? Là ai lợi hại như vậy mà có thể dạy cho sư huynh thổi được tiêu?"

Như Phong không nhịn được mỉm cười, hồi tưởng lại khoảng thời gian ở thư viện, lúc đó tên Dục Tuyên luôn đã kích nàng, luôn nói nàng đã làm nhục cây bạch ngọc tiêu, bạch ngọc tiêu tốt như thế mà thổi ra ca khúc dở tệ như vậy, rồi còn làm ảnh hưởng đến thể diện của hắn ta nữa.

Nhớ tới bạch ngọc tiêu, Như Phong hạ mắt nhìn về phía ba lô của nàng, đâu phải chỉ là một bạch ngọc tiêu, lâu lắm rồi nàng không nhìn đến nó, ban đầu khi lên đường nhập ngũ, xếp vào hành lý rồi lại bỏ ra, nàng suy nghĩ về bạch ngọc tiêu thật lâu rồi mới bỏ nó vào lại balô, bởi vì chủ nhân của bạch ngọc tiêu vốn là Vân Thiên Trạch.

Thầm nghĩ tới Vân Thiên Trạch, tâm trạng Như Phong lại cảm thấy thống khổ, thời gian vui vẻ trước kia giờ hình như biến thành nỗi tra tấn, cứ nhớ lại sẽ không ngừng cảm thấy bi thương, bây giờ hắn ta cách nàng không xa, nàng cùng hắn lại đang tính kế lẫn nhau.

Có khi sau cùng nàng sống sót được, hắn ta chết, khi đó cũng sẽ không có người ôn nhu đối với nàng như vậy, lúc nàng gảy đàn sai nhịp cũng chỉ nhẹ nhàng cười, như xuân hoa rực rỡ, tuyệt mỹ mê hoặc, nhẹ nhàng chỉ dẫn rồi đưa bàn tay như ngọc lướt trên dây đàn.

Có khi sau cùng, chính nàng là người chết, hắn thì còn sống.

Nghĩ đến có lẽ nàng sẽ chết, nhất thời Như Phong nhíu mày lại, nàng chết đi thì Mộc Vấn Trần phải làm sao bây giờ, nàng và hắn vừa mới tình đầu ý hợp đây thôi, nhanh như vậy mà đã bị chia cách, làm sao có thể từ bỏ được?

Thấy trên mặt sư huynh lộ vẻ suy tư, tiếp đến lại ra chiều thống khổ, Túy Trúc cả kinh vội nói: "Sư huynh, ta không nói nữa, ngươi bắt đầu dạy ta đi."

Như Phong phục hồi tinh thần lại, vuốt mặt một cái, ép buộc mình không nên nghĩ đến những chuyện đó, vì vậy nhẹ giọng nói: "Đó là do những người bạn tốt dạy ta. Được rồi, chúng ta bắt đầu hát."

Hay, âm luật của Túy Trúc quả thật thiên phú, mặc dù nàng hay tùy tiện, cả ngày vui chơi, chơi trò đánh đấm làm vui, nhưng lại là người có âm luật tốt nhất trong năm người bọn Như Phong. Nghĩ rằng lúc đầu, Vô Tình kiếm tuy là người một đời đại hiệp, bộ dạng cả ngày vô cùng lạnh khốc, nhưng lúc nhớ về thê tử thì luôn thổi tiêu hoặc đánh đàn, thanh âm ai oán, lúc ấy trừ ra Như Phong ra, bốn người khác lắng nghe rất là chuyên chú, cuối cùng tìm được mấy quyển sách về âm luật rồi tự mình học. Kết quả thời gian đó bên tai Như Phong nổi lên toàn là tạp âm, may là Vô Tình kiếm chịu đựng được.

Nhớ tới chuyện cũ, Như Phong nhếnh mép tươi cười, chuyện không vui vừa rồi cũng tiêu tán một chút.

Trong mấy ngày kế tiếp, Như Phong tìm ra mấy binh lính có giọng tốt cho theo Túy Trúc để học, cuối cùng mở rộng đến toàn quân, những quân khúc đặc sắc của Tử La quốc luân phiên được phổ biến lại càng làm cho các binh lính càng thêm yêu nước, hoặc để cho họ giải tỏa tinh lực, tránh được nháo sự và vân vân.

Bây giờ, lúc huấn luyện hoặc vào buổi tối trong quân doanh thường xuyên có thể nghe được tiếng ca cùng tiếng leng keng, bọn lính sống về đêm cũng bắt đầu trở nên có điểm sắc thái, tự nhiên có nhạc còn có thể đốt một đống lửa, sau đó chơi một trò chơi nho nhỏ, xướng ca hát và vân vân.

Như Phong đi dạo một vòng trong quân doanh, nhìn thấy không ít khuôn mặt có tinh thần của binh lính, rồi không nhịn được thở dài: "Thật ra binh lính hiểu biết được quá ít! Nếu như không phải tại sự tham lam của người đương quyền, bây giờ bọn họ có lẽ cũng đang sống vui vẻ ở nhà, không cần chịu sự cô đơn ở chỗ này lại còn thống khổ có thể bị hy sinh.

Cao Càng Tề đi theo Như Phong phía sau, cách một đoạn giữa bọn họ, chỉ yên lặng theo sát.

"Nguyên soái, xem ra chuyện này rất là hữu hiệu, quân ca này tạo ra không khí rất lớn, còn đúng với suy nghĩ của binh lính." Hắn kiên trì gọi Như Phong là nguyên soái, bất luận Như Phong nói như thế nào cũng không nghe.

Như Phong mỉm cười nói: "Khoan nói chuyện này, tiểu Ảnh bây giờ vào Hổ ký doanh rồi phải không?"

Cao Càng Tề lặng yên hiểu ra, nguyên lai nguyên soái lần này tìm mình đến tản bộ chính là cái chuyện này sao.

"Đúng vậy. Trước kia hắn ta cũng là cấp úy, nhưng giờ nguyện ý chỉ là một kỵ binh bình thường, hơn nữa với thực lực của hắn, nên ta không lý do cự tuyệt. Tuy nhiên," Cao Càng Tề nhướng mày nói: "Bạch Nhất Quân là cấp trên của hắn, hình như hắn lại gần đây có mâu thuẫn ồn ào với Bạch Ít Quân, mấy ngày hôm trước hai người còn khiêu chiến với nhau, đánh một trận." Bởi vì được sự đồng ý của Bạch Nhất Quân, cho nên cũng không xem là trận đánh vô kỷ luật, chỉ có thể nói là đấu trận học hỏi với nhau thôi.

Như Phong nghe vậy cũng cau mày: "Tùy tiện cùng người khác đánh nhau, chuyện này không phải là tính cách của hắn."

Cao Càng Tề cũng gật đầu: "Đúng vậy, cùng trường đã hơn một năm, hai người chúng ta cũng gần nhau, tính tình hắn thì ta hiểu rõ, nhớ tới người bị xúc động cũng không giống hắn, ngươi không thấy được, lúc ấy khi hắn đánh nhau thì tỏ ra rất tàn nhẫn!"

Vừa nói liền lắc đầu, khẽ thở dài một tiếng.

Như Phong vừa nghe xong lập tức hỏi: "Vậy thân thủ của Bạch Nhất Quân bây giờ như thế nào?" Bạch Nhất Quân từ trước đến nay toàn đối nghịch với mình, bây giờ hai người họ rất ít tiếp xúc, thế nhưng Như Phong vẫn nhớ hắn ta từng rất xem thường nàng, quả nhiên nàng hơi nhỏ nhen.

Cao Càng Tề khen: "Khá lắm, mặc dù kém hơn Dung Ức Ảnh một chút, nhưng có tiến bộ rất rõ ràng, bằng không cũng không làm được chức đô úy kỵ binh bộ."

Như Phong cười nói: "Tiểu tử kia !" Như Phong nhớ tới Dương Vĩ, cũng đã tiến bộ rất nhiều, trong quân doanh đúng thực khiến người ta rất nhanh trưởng thành.

Giữa lúc đang tán dóc, binh lính liền vội vã chạy lại báo cáo, Như Phong chạy về lều lớn.

Trong lều lớn chỉ có một mình Nam Sơn, hắn thấy Như Phong trở về liền vội nói: "Sư huynh, đến đây."

Như Phong đặt mông ngồi lên chỗ của mình, nhìn Nam Sơn đưa thư tình báo, sau khi nhìn không kìm được cau mày.

Quân địch lại đang muốn ngo ngoe di chuyển rồi, hơn nữa lần này mục tiêu bọn họ tấn công hình như là vào trấn nhỏ, ngoài ra bọn họ còn một đội quân xuất quỷ nhập thần, luôn đi quấy rối thủ vệ các nơi, đánh một trận rồi bỏ chạy, giống như trêu tức người ta.

Như Phong cau mày: "Như thế nào không đuổi kịp bọn họ chứ?" Binh lính của nàng thì nàng biết rất rõ ràng, muốn truy bắt đám người nào hoàn toàn có thể mà, huống chi bây giờ bọn hắn đang đùa giỡn mình thì bọn lính chắc hẳn sẽ càng tức giận, càng cố gắng hơn mới đúng chứ. Hơn nữa bọn họ chỉ là bộ binh thôi.

Nam Sơn trả lời: "Phỏng chừng là trên người bọn hắn mặc đằng giáp, ta phân tích một chút, nơi mà bọn họ công kích cũng đều có nhánh sông chảy qua, mỗi lần đánh xong liền qua sông, kỳ quái chính là đằng giáp trên người bọn họ lại không bị thấm nước, không chỉ có đao chém không được, mà cung bắn không xong, khi xuống sông lại rất nhẹ nhàng, không chút lao lực nào, còn các huynh đệ chúng ta trên người đều là khôi giáp, rất là nặng, kỵ mã không qua được, tự mình xuống nước thì quần áo trên người rất nặng, cho nên mới để cho bọn họ chạy thoát."

Cao Càng Tề đi theo trở về, cau mày nói: "Tại sao chúng ta chưa từng nghe qua loại giáp này chứ?"

Đằng giáp? Trong đầu Như Phong chuyên tâm suy nghĩ, trong trí nhớ, hình như đã xem qua một loại đằng giáp như vậy, hình như là dùng mây tre đan thành giáp, sau đó tẩm mỡ mà thôi, nhưng mà. . . . Như Phong gõ gõ đầu, trước đó đã xem qua lâu lắm rồi, lúc còn nhỏ, nhưng mà lại là kiếp trước nữa, cho dù có trí nhớ thật tốt thì chung quy có thể quên.

"Lập tức thăng trướng, triệu tập các chư vị tướng quân đến bàn luận, tránh cho chúng ta lãng phí thời gian." Như Phong suy nghĩ một hồi, lập tức nói.

Nhìn thư tình báo trên bàn, Như Phong thầm than: "Vân Thiên Trạch, ngươi rốt cục bắt đầu hành động rồi!

107. Q.2 - Chương 107: Hòa Nhau

Edit + Beta: Nhoktho

"Đằng giáp?" Cao Uy thì thào tự hỏi, nhìn bộ đằng giáp mà Như Phong thả ở giữa, đây là thứ đoạt được trên người địch binh.

"ừm." Như Phong gật đầu, nói ra đặc điểm của nó.

"Xem ra chúng ta phải nhanh chóng chế tạo mới được, ngài xem, mới chỉ một ngày, bọn chúng đã càn quấy như vậy, đả thương nhiều huynh đệ của chúng ta." Tôn tướng quân cất cao giọng nói.

"Nguyên soái, xin cho ta xuất trận, ta không tin đại đao của ta không chém được đẳng giáp của chúng!" Lữ Mãnh gần như bật khỏi ghế, bộ râu vì tức giận mà dựng ngược, hung hăng trừng mắt bộ đẳng giáp.

"Mãng phu! Chỉ có mãng phu mới có thể nói những lời này!" Lãnh Vệ Điền hừ lạnh nói.

"Ngươi nói hay lắm, ngươi đi đánh đi, hay là ngươi nghĩ ra biện pháp gì xem!" Lữ Mãnh lập tức đớp lại.

"Hừ, nghĩ thì nghĩ, mi tưởng ta không có khả năng nghĩ ra sao?"

... .

Như Phong quét mắt nhìn một vòng, không thèm để ý hai tên kia, trực tiếp nhìn mặt những người khác, nói: "Chư vị tướng quân, ai ý kiến gì thì cứ việc nói ra đi."

Mọi người trái suy phải nghĩ, Như Phong lướt mắt đến chỗ nào cũng thấy cúi đầu.

"Giám quân đại nhân, xin hỏi ngài có ý kiến gì sao?" Như Phong nhìn Vương Vi, bây giờ đang vuốt móng tay của mình.

Vương Vi nâng mắt nhìn Như Phong, giọng the thé nói: "Ta đâu phải là người đánh giặc, huống hồ lại có nguyên soái túc trí đa mưu đang ở đây, nào đến lượt ta mở miệng?" (muốn đạp mặt ông thái giám này quá)

Trên trán Như Phong xuất hiện ba đường hắc tuyến, nàng thở dài một hơi, nhìn Cao Càng Tề, Cao Càng Tề xấu hổ lắc đầu.

Vì vậy Như Phong mở miệng nói: "Thật ra, nếu như là người có võ công chém bộ đẳng giáp này, thì khá là dễ dàng, người bình thường mới khó khăn, bởi vì đây là những cây mây già trên núi hái xuống tẩm dầu sau đó phơi nắng, không thể chém dễ dàng được, lúc bình thường, dù chỉ là một đoạn mây thôi mà đao chém cũng khó đứt, huống chi là thứ này đã trải qua xử lý. Nhưng mà trên chiến trường chúng ta không phải ai cũng có võ công, cho nên rất không lợi."

Đến cuối cùng, mọi người thảo luận cả ngày vẫn không đưa ra được kết quả gì.

Như Phong vuốt ve cung tên đặc chế của mình, có thể xuyên thủng đẳng giáp, nhưng chỉ có một cái, cái khác còn trong giai đoạn chế tạo.

Nam Sơn ở một bên đi tới đi lui, một lát sau, mới nói: "Sư huynh, hay là ăn cơm chiều trước đi, có nóng vội cũng không được gì."

Như Phong nhìn đống dấu vết* trên bàn, hất hất cằm, nói: "Ngươi xem, bại tích truyền đến, ngoài kia có rất nhiều người mong chờ biện pháp của chúng ta. Bây giờ ta sao có hứng ăn cơm được?" Đây là lần đầu tiên Như Phong thúc thủ vô sách đây, không thể không nói, Vân Thiên Trạch, là một địch thủ rất mạnh.

* chắc một lần thua sẽ đánh một dấu

"Chủ tử, nên ăn cơm trước đi." Chu Tiền Luôn luôn không nói lời nào cũng góp lời, trên mặt có lo lắng, so với Mộc Đồng lúc nào cũng nghiêm mặt, biểu cảm của Chu Tiền có lẽ là phong phú hơn, nghe nói bọn họ tiếp nhận huấn luyện cùng thời gian

Như Phong khẽ thở dài, nói: "Ngày khác lúc trên chiến trường, quân địch ai cũng mặc cái này đến đánh với chúng ta, như vậy không phải chúng ta sẽ thiệt hại sao? Ta không tin ta không thể nghĩ ra được, vạn vật tương khắc, chung quy sẽ có biện pháp khắc chế trụ nó."

"Dù sao thì cũng phải ăn cơm đã." Nam Sơn vẫn kiên trì nói.

Như Phong nhìn khuôn mặt lo lắng của hắn, không thể làm gì khác hơn là gật đầu.

Hai người mừng rỡ, Nam Sơn vội vàng đi ra ngoài. Một lát sau liền bưng vào, sau khi dọn ra thì nói: "Ăn đi, vẫn còn nóng đó."

Vì vậy ba người cùng nhau ăn cơm, đây là do Như Phong mãnh liệt yêu cầu. Mà Chu Tiền luôn vâng lời Như Phong, cho nên dù từ chối một hồi cũng sẽ đồng ý

Nam Sơn gắp một miếng thịt mỡ, nói: "Đúng là không ngon bằng ta nấu, vừa mỡ vừa ngấy, khó trách sư huynh ăn cực kì ít."

Như Phong nhìn miếng thịt, không hiểu được vì sao mọi người lại thấy thịt mỡ ăn ngon, còn thịt nạc lại khó ăn, nhưng mà nhìn bàn thịt mỡ này, Như Phong lại đột nhiên lóe lên một tia sáng, buông chiếc đũa cạnh một tiếng, lớn tiếng nói: "Ta có cách rồi!"

Đôi mắt Nam Sơn nhất thời sáng ngời.

Nửa đêm, khẩn cấp tập hợp, Như Phong nói ra biện pháp của mình, mọi người mừng rỡ.

"Được, bây giờ là ai nguyện ý đi đánh trận này? Diệt tắt uy phong của bọ chúng?" Như Phong hỏi.

Rất nhiều thanh âm đồng thời vang lên, Như Phong trái suy phải nghĩ một hồi, nói: "Vậy Lãnh tướng quân, Lữ tướng quân, Úy Trì tướng quân mang binh đi trước đi, các ngươi chọn chỗ nào đó, sau đó bố trí an bài, hỏa công cũng phải chú ý thiên thời*, cái này thì để cho sư đệ của ta, biết lúc nào, gió thổi ra sao." Vừa nói vừa nhìn thoáng qua nơi ngồi của Nam Sơn.

*thiên thời: tình hình thời tiết

Mọi người vô tình thấy, Nam Sơn đã sớm có danh tiếng trong nhóm người dự báo thời tiết ở quân doanh, cho nên đối với năng lực của hắn mọi người là không ai nghi ngờ.

Sau khi phân bố nhiệm vụ xong, bọn họ ai cũng vui sướng, hân hoan, giống như đã đánh thắng trận vậy.

Kết quả trời còn chưa sáng, bọn họ liền xuất phát, Nam Sơn cũng đi theo luôn, là đi cùng Lữ Mãnh, Lữ Mãnh có đôi khi vô cùng xúc động, dễ dàng trúng kế, cho nên mỗi lần hắn xuất chiến, luôn có mấy người tỉnh táo đi theo làm mưu sĩ, lần này bởi vì là hỏa công, nên đưa Nam Sơn cho hắn mượn. Như Phong còn phái thêm mười tên binh lính bảo vệ Nam Sơn, chỉ sợ hắn bị thương gì.

Như Phong nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, Trong lòng cũng không có lo lắng bao nhiêu, dù sao nhân số địch binh cũng không nhiều lắm, hơn nữa địa hình mọi người cũng quen thuộc, chuyện đằng giáp linh hoạt cũng đã giải quyết xong.

Sau khi tiễn hết người đi, cuối cùng Như Phong cũng có thể đi ngủ. Chỉ là nàng không nghĩ rằng Cao Uy còn đang chờ nàng trong đại trướng.

"Có việc sao? Phó soái." Như Phong nhịn xuống cảm giác muốn đánh ngáp, lớn tiếng hỏi.

Cao Uy nhỏ giọng nói: "Nguyên soái, sao ngài lại cho Lãnh Vệ Điền đi? Bây giờ Uy vọng của hắn ở trong quân đã giảm xuống, nếu như lần này sai hắn đi, cơ hội thắng rất lớn, sau khi trở về có thể trở lại như trước kia, gần đây hắn tổn thất không ít người, đã thu liễm không ít, ta sợ hắn lại lần nữa kiêu ngạo, hơn nữa nhị hoàng tử cùng Tam hoàng tử bên kia. . . ."

Như Phong khoát khoát tay, nói: "Dù sao vẫn cho hắn một chút ích lợi, không thể bỗng chốc buộc thật chặt, tránh cho chó cũng rứt giậu."

Cao Uy vẫn khó hiểu.

Như Phong cười nói: "Phó soái, ngươi cứ yên tâm đi, việc này cũng là hai người Dục Tước bảo ta, ta vốn chỉ dựa theo phân phó của bọn họ mà làm thôi."

Cao Uy vừa nghe liền an tâm, hắn biết thái độ của Dục Tước và Dục Tuyên đối với Như Phong, cũng biết quan hệ của bọ họ, bây giờ tất cả mọi người đều là ngồi cùng thuyền, chỉ hy vọng nhị hoàng tử có thể đoạt được quyền to mới tốt thôi.

Sau khi Như Phong ngủ một giấc, thì cưỡi ngựa chạy về Lạc Nhạn thành, cẩn thận thăm Úy Trì Hòe Dương, phát hiện sắc mặt của ông hồng nhuận hơn không ít so với trước kia.

Quản gia một bên nhẹ giọng nói: "

Tiểu thiếu gia yên tâm, lão gia luôn được cho uống thuốc đúng giờ, mặc dù vẫn chưa hồi tỉnh, nhưng là thân thể đã tốt hơn rất nhiều, có lẽ là nhờ hiệu quả của thuốc, huống chi lại có thêm một vị ngự y luôn chăm sóc bên cạnh."

Như Phong gật đầu, nói: "Như vậy phiền toái mọi người chiếu cố rồi."

“Là chuyện cần làm thôi ạ.” Quản gia vừa nói vừa dần mọi người ra khỏi phòng.

Như Phong cầm tay Úy Trì Hòe Dương, bàn tay này nơi nơi đều là vết chai, xương tay rõ ràng, vừa lớn lại dày.

Như Phong nói mọi chuyện quân doanh trong khoảng thời gian này cho ông nghe, quản gia nói, chỉ cần nói thôi, biết biên cương an toàn không có vấn đề, gia gia sẽ ngủ vô cùng ngon, sẽ không cau mày, cho nên mấy ngày nay Như Phong ghé qua một lần, báo tin mừng mà không báo ưu.

Sau khi kể hết tất cả, qua một hồi thật lâu, Như Phong mới tiếp tục nhẹ giọng nói: “Gia gia, bây giờ có lẽ bọn họ đã hỏa công rồi nhỉ, sau đó lại sẽ có rất nhiều người chết, là chết cháy, chỉ là một mũi hỏa tiễn bắn tới, trên đằng giáp đã tẩm qua mỡ, chỉ cần dính vào một chút cũng sẽ bốc cháy. Lần này con không tự mình mang binh đi, con sợ con sẽ chịu không được, nhưng mà, phương pháp này lại là do chính con nghĩ ra.

Như Phong đặt cánh tay của Úy Trì Hòe lên mặt mình dụi dụi, lau đi nước mắt, tiếng nói có chút nghẹn ngào: ” Biết không? Gia gia, bây giờ con có tiếng là nhất kiếm phong hầu*, đai lưng bên hông của con chỉ cần truyền nội lực sẽ trở nên rất sắc nhọn, sau đó con vung một kiếm đâm thủng cổ họng người ta, bọn họ sẽ mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn con, chết không nhắm mắt. Nhưng có lời đồn rằng, trong địch binh có người nói, nếu như nhất định phải chết, thì chết ở trong tay Úy Trì Như Phong là ít thống khổ. Thoáng cái là đã chết, không có bao nhiêu thông khổ.”

*một kiếm cắt đứt yết hầu

Như Phong nở một nụ cười miễn cưỡng, tiếp tục nói: “Con vẫn luôn ghét giết chóc, thật là mâu thuẩn nhỉ, bây giờ con là một tên nguyên soái, nhưng con vẫn ghét thấy tử vong, thật là giống tính tình phụ thân. Gia gia, bây giờ là do người không tỉnh, nếu như người tỉnh dậy, người sẽ giáo huấn con, nói con quá mức mềm lòng, nói rằng con như vậy sẽ không làm nên đại sự. Người sẽ nói nam tử hán đại đại trượng phu, cần phải chinh chiến sa trường, bảo vệ quốc gia, cuối cùng cho dù là da ngựa bọc thây cũng là chết có ý nghĩa. Nhưng con lại không muốn như vậy, con cho rằng ngoài làm một gã võ tướng, con tin tưởng những mặt khác con cũng sẽ làm rất xuất sắc, cũng là cống hiến cho quốc gia.”

Úy Trì Hòe vẫn như cũ, lẳng lặng mà nằm, tựa hồ không hề biết.

Như Phong cũng không quan tâm, tiếp tục nói: “Hơn nữa Úy Trì phủ đã làm tướng quân phủ lâu như vậy rồi, cây to đón gió, bây giờ còn chưa nhìn ra gì, là bởi vì mỗi đại gia chủ của Úy Trì gia chúng ta ai cũng cẩn cẩn thận thận sinh tồn trong triều đình, nhưng lỡ như hậu duệ của chúng ta lại sinh ra tử tôn* không tốt thì sao đây? Danh vọng đời chúng ta tích lũy sẽ trở thành lưỡi dao sắc bén để giết nó, thậm chí sẽ hại những người khác.” Như Phong nắm chặt tay hắn, nói rất nhanh: “Cho nên gia gia, sau khi đánh với Xuân Đằng Quốc xong, con sẽ mặc kệ tất cả mà từ chức.”

* người nối dõi

Trong mắt Như Phong mang lệ, khóe miệng lại lơ đãng mà nở một nụ cười giảo hoạt, gia gia, thật ra người có nghe được đúng không? Bởi vì con cảm giác được thân thể của người cứng ngắc, tin chắc trong khoảng thời gian này có sự tẩy não mỗi ngày của con, sau này lúc con mặc kệ, người sẽ không có ý phản đối đâu nhỉ.

Thu lại sắc mặt tươi cười, trên mặt Như Phong lại thành một mảnh bi thương, nói: “Gần đây phụ thân và mẫu thân viết thư cho con, nói có người thường xuyên đến Úy Trì phủ ở Càng Châu thành, nghe nói là muốn thuyết phục cha mẹ gả Như Tuyết ột trong hai vị Nhị hoàng tử hoặc Tam hoàng tử. Mặt khác, thái tử cũng đến vô giúp vui, hắn cũng muốn lấy tỷ tỷ, cha mẹ phiền lắm, cả ngày toàn oán giận với con, nhưng mà bọn họ vẫn chưa đáp ứng, nói người còn hôn mê bất tỉnh ở nơi này, không có tâm tư thay Như Tuyết xử lý hôn sự, hơn nữa người là gia chủ, hết thảy do người định đoạt.” Như Phong yên lặng một hồi, tưởng tượng thấy Dục Tước hoặc Dục Tuyên trở thành tỷ phu* của mình, cảm giác là lạ.

*anh rể

Nhưng mà nàng nhanh vứt bỏ loại ý nghĩ này, tiếp tục mở miệng: “Ôi, tuy nói bây giờ chúng ta ngồi cùng thuyền với bọn Dục Tước, nhưng mà nếu như gả Như Tuyết cho họ, đó chính là minh mục trương đảm* mà nghiêng về bên Dục Tước, con rất sợ bọn họ sẽ thất bại.” Như Phong lầm bầm nói, tiếp theo nói: “Con biết

người Như Tuyết thích chính là Dục Tước, bây giờ tỷ tỷ cũng đã gần hai mươi tuổi rồi, nếu không xuất giá thì thật sự sẽ không thể gả ra ngoài nữa, nhưng mà hậu cung sâu như biển, nếu tỷ tỷ thật sự gả cho người trong hoàng thất, như vậy sẽ thật không tốt, con nghe nói nơi đó rất đen tối, nếu như con là nữ, con chết cũng không muốn gả." Lúc nói những lời này, là bởi vì Như Phong chưa dự liệu đến tương lai, bằng không nàng sẽ không nói như vậy.

*trắng trợn

Cứ như vậy, Như Phong nói thật nhiều chuyện, làm cho người bên ngoài chờ đến tay chân nhũn ra, hai mắt biến thành màu đen.

Lầm bầm lẩm bẩm một trận, Như Phong cảm thấy mỹ mãn mà rời đi, để lại cho Úy Trì Hòe một đống lớn phiền não.

Ngày thứ hai, ba vị tướng quân chủ lục tục trở về, ai cũng mặt mang sắc mặt vui mừng, Như Phong vừa nhìn là biết bọn họ thắng.

"Nguyên soái, ha ha, cung tên của các huynh đệ rất có chính xác nha, bắn một tên trúng một tên, làm bọn họ cháy đến kêu cha gọi mẹ, quá sung sướng!" Lữ Mãnh trở về khoe khoang trước mặt Như Phong.

Như Phong khẽ nhíu mày, loại chuyện này có gì hay đâu? Vì vậy mở miệng nói: "Tướng quân nên đi về rửa mặt chải đầu trước đi đã, tất cả mọi người hẳn là mệt mỏi rồi."

"Vâng, nguyên soái!" Mọi người tề thanh ứng đạo*, sau khi giao ra phù lệnh thì lục tục kéo nhau ra ngoài.

*nôm na là đồng thanh

Như Phong vội vàng nhìn Nam Sơn, nói: "Có bị thương hay không?"

Nam Sơn lắc đầu: "Không có, chỉ là xây xước sơ sơ, ôi! Nhưng mà chuyện như vậy cũng không còn cách nào, trên chiến trường chuyện này chỉ là chuyện thường. Sư huynh, chúng ta nên tăng mạnh huấn luyện cho bọn lính đi, để cho hiệu quả trận pháp này càng tăng

Như Phong gật đầu: "Ừm, đệ và Cao Uy đi an bài là được rồi."

Trong quân doanh Xuân Đằng quốc, hiện tại

Vân Thiên Trạch nghe thuộc hạ báo cáo, chau mày, nhìn ngoài cửa, nở một nụ cười âm hiểm: "Như Phong, xem ra ta đã xem thường ngươi rồi, kế tiếp, thì dựa vào bản lĩnh đi."

Trong lòng, lại là cảm giác thống khổ tê tái…

108. Q.2 - Chương 108: Hoài Nghi

Edit + Beta: Nhoktho

Những tháng ngày bình lặng chưa lâu, có người mang đến tin tức khiến mọi người nhăn mặt nhíu mày.

Chiến tranh mà, lúc nào cũng sẽ có tù binh, tù binh nếu không được trao đổi quay về thì sẽ bị giết chết. Nhưng mà đại đa số là đem đi trao đổi đưa người mình về.

Mà giờ phút này, binh lính bị bắt làm tù binh có người chạy trốn trở về. Ước chừng có mười mấy người, quần áo tả tơi, xanh xao vàng vọt.

Như Phong nhìn bọn họ, nói: "Làm sao để trốn ra được?" Những người khác cũng là lấp lánh hữu thần mà nhìn chằm chằm bọn họ.

Mười mấy binh lính đó bị mấy chục tướng quân nhìn chằm chằm đến nỗi bị khủng hoảng, một lúc lâu sau mới có một tên binh lính có vẻ là cầm đầu hồi đáp: "Bẩm nguyên soái, lúc chúng tôi bị bọn họ bắt được, thì bị giam lại, chờ trao đổi, không nghĩ tới trong quân bọn họ hình như xuất hiện chuyện gì đó, náo loạn

một đêm, sau lại mấy chục huynh đệ mấy chục huynh đệ chúng tôi liền thừa dịp bọn họ náo động ầm ĩ chạy đi, đáng tiếc chỉ có vài người chúng tôi chạy thoát, những người khác đều bị giết chết lúc truy kích, nếu không tiểu nhân sống ở Lạc Nhạn thành từ nhỏ, cũng rất quen thuộc với địa hình nơi đây, công thêm vận khí chúng tôi, chúng tôi làm sao có thể trốn về đây?"

Như Phong đưa tầm mắt chuyển hướng trên người những người khác, thấy bọn họ cũng nhìn mình, nói: "Các ngươi khổ cực rồi, trước đi xuống nghỉ ngơi đi."

Mười mấy binh lính nọ vâng lời lui xuống.

Như Phong nhìn những người khác, hỏi: "Đối với lời của bọn chúng, các ngươi thấy thế nào?"

Cao Uy cất cao giọng nói: "Nguyên soái, bọn họ nói chỗ quân địch hiện thiếu quân lương trầm trọng, bây giờ quân tâm không yên, mạt tướng cho rằng này có lẽ là một cái bẫy, chúng ta tuyệt đối không thể dễ dàng mắc hiểm, miễn cho tiến vào hang hổ, trúng gian kế của địch nhân."

Như Phong gật đầu, đang muốn nói gì đó, Lãnh Vệ Điền lại mở miệng nói: "Nguyên soái, quân địch thiếu lương, đó là vì Nhị hoàng tử và Tam hoảng tử của chúng bất hòa, âm thầm cắt xén quân lương, hơn nữa trước đó không lâu chúng ta thiêu hủy lương thảo, cho nên bọn họ tin đồn thiếu lương hẳn là là thật. Nếu như thế, thì chính là cơ hội tốt ngàn năm có một của chúng ta, nếu như một kích tức trung*, quân địch chắc chắn nguyên khí đại thương, thậm chí chúng ta có thể kết thúc sớm chiến tranh."

*"một kích tức trúng":Ý nghĩa có thể nhìn ra, là một hiệp hay trận là đánh trúng mục tiêu.

Lữ Mãnh đồng ý nói: "Lời này xuôi tai, nhanh chóng chấm dứt chiến tranh là tốt, lão tử cũng không nhịn được nữa, trận này đánh cũng đã lâu lắm rồi!"

"Dù sao thì chúng ta cũng nên phái người tra xét xem thử đã, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn." Mã Thanh Thu cũng mở miệng nói.

"Tình hình trên chiến trường thuấn tức vạn biến*, chờ lúc ngươi điều tra ra, lương thảo của bọn chúng đã bổ sung xong, ưu thế của chúng ta cũng mất luôn." Tôn tướng quân trừng mắt nói.

*thay đổi trong nháy mắt

. . .

"Nguyên soái, ngài thấy thế nào?" Mọi người ầm ĩ không ra kết quả, cùng nhất tề nhìn phía Như Phong.

Như Phong gõ gõ cái bàn, nói: "Bổn soái đã phái người đi dò xét."

Mọi người sửng sốt, mặc dù không biết nguyên soái phái người đi lúc nào, nhưng vẫn hỏi liên tục.

"Nguyên soái, phái người cũng không biết lúc nào sẽ có kết quả, việc này không nên chậm trễ, hẳn là nên lập tức phái người đi tấn công."

Như Phong nghiêng đầu, nhìn thoáng Vương Vi đang quay vòng con ngươi, nói: "Giám quân đại nhân, ngài thấy thế nào?"

Vương Vi ưỡn ngực, đắc ý nói: "Ngay cả một người không giỏi bày binh bố trận như ta mà còn cảm thấy đây là cơ hội tốt, nguyên soái ngài còn có gì phải do dự?"

Như Phong suy nghĩ rồi một hồi, mới nhíu mày, nói: "Nhị hoàng tử Xuân Đằng Quốc nghe nói lòng dạ thâm sâu, giảo hoạt vô cùng, bổn soái chung quy cảm giác được hắn sẽ không dễ dàng để lộ nhược điểm của hắn cho chúng ta, đây rất có khả năng là một nghi binh chi kế, cho nên chúng ta không thể rút lui." Tuy nói thân phận binh lính này có vấn đề, có tin của mật thám vẫn xếp vào quân doanh của chúng, cho nên tin tức hẳn là chuẩn xác, nhưng mà Như Phong chung quy cảm giác được chuyện không đơn giản như vậy, cho nên mới chậm chạp chưa hạ quyết định.

"Nguyên soái, mạt tướng nguyện ý lãnh binh đi thử dò xét!" Lãnh Vệ Điền ôm quyền nói.

Như Phong khẽ nhíu mày: "Vạn nhất đó là một cái bẫy thì sao? Ngươi để các huynh đệ ở chỗ nào? Đến lúc đó bọn chúng một úng trung tróc miết. . . *."

*bắt ba ba trong hũ – ra tay bắt địch khi địch không còn đường thoát (by tử linh)

"Nguyên soái, người ta nói phú quý hiểm trung cầu*, lần này có cơ hôi tốt như vậy bày ra trước mặt chúng ta, chúng ta sao có thể không hảo hảo nắm chặt? Càng huống chi họ lại không cố gắng tuyên truyền mình thiếu lương, đó cũng là chúng ta tự mình tìm hiểu, tin tức cũng không có vấn đề, chúng ta đây tại sao không thể xuất binh?" Lãnh Vệ Điền theo lý lẽ tranh luận.

*cầu được phú quý trong lúc nguy hiểm

"Nguyên soái, Lãnh tướng quân nói đúng, đây đúng là một cơ hội tốt!" Lữ Mãnh lần này không cùng Lãnh Vệ Điền cãi nhau nữa, ngược lại lên tiếng ủng hộ.

Kết quả Như Phong vẫn không đồng ý xuất binh, ngược lại phái người liên tiếp thăm dò.

Có mấy vị tướng quân rất là bất mãn, cả ngày ở cửa lều lớn lúc ẩn lúc hiện, nhìn thấy Như Phong thì liều mạng mà thuyết phục, hết lần này tới lần khác Như Phong bất vi sở động*.

*không có động tĩnh (?)

"Nguyên soái, vẫn nên cẩn thận một chút, một quyết định sai lầm sẽ khiến quân ta tổn thất rất lớn, thậm chí có thể là nguy cơ toàn quân bị diệt." Cao Uy thở dài nói, hắn là một người cực kì ủng hộ quyết định của Như Phong.

Như Phong gật đầu, trong lều lớn đi tới đi lui, nói: "Phó soái, vạn nhất lần này thật là thật sự là tình huống tốt thì sao? Như vậy không phải lãng phí rồi cơ hội cực tốt sao?"

Cao Uy cười cười, nói: "Như Phong, bây giờ cháu còn tuổi còn trẻ, cháu không biết nếu như một quyết định sai lầm sẽ tổn thất mất bao nhiêu binh lính. Vài chục năm trước, quân ta đã gặp phải nguy cơ toàn quân bị diệt, lúc ấy bởi vì một quyết định khinh suất của gia gia cháu, làm cho đại quân nơi biên cương này tổn thất mất những binh lính tinh nhuệ nhất, nguyên khí đại thương. Lúc ấy, ở lúc cực nguy nan trước mắt, mọi người cũng tưởng rằng mình sẽ thua, viện quân cũng chưa tới, bọn ta cảm thấy mình đánh mất tánh mạng cũng không sao, nhưng mà chúng ta nên đối mặt dân chúng phía sau như thế nào? Bọn ta phải làm sao để ăn nói với hoàng thương và bách tính?" Cao Uy thay đổi xưng hô.

Như Phong dừng lại cước bộ, mở to hai mắt nhìn Cao Uy, nói: "Gia gia hình như cũng đã nói với cháu chuyện này, ông nói rằng lúc ông còn trẻ đã gây ra một sai lầm ở địch quốc, cuối cùng thái gia gia đã vì vậy mà bị thương."

"Đó là chuyện lúc trẻ của gia gia cháu, chuyện chúng ta nói là chuyện ở mấy chục năm trước, khi đó cũng là chiến tranh với Xuân Đằng Quốc, lúc ấy nguyên soái bọn chúng cũng là Lợi Minh, nhưng mà so với bây giờ thì năm đó hắn giỏi hơn nhiều, là bởi vì hắn là một mưu sĩ rất lợi hại, hắn bây giờ, có lẽ đã già rồi." Cao Uy thở dài, tiếp tục nói, "Tình hình cũng giống bây giờ , lúc ấy nguyên soái bị mọi người thuyết phục, nhưng vẫn chưa hạ mệnh lệnh, thì có người không tuân thủ quân kỷ, một mình xuất binh, muốn cướp công đầu, kết quả thất bại thảm hại, quân ta cũng chịu tổn thất rất lớn."

"Vậy sau đó thì sao?" Như Phong vội vàng hỏi, nàng chưa từng nghe Úy Trì Hòe nói qua, tuy nói lúc gia gia giảng giải binh pháp cũng đôi khi nêu ra những ví dụ từ kinh nghiệm thực tế của mình, nhưng mà chuyện này chưa nói qua lần nào hết, ôi, là một ví dụ điển hình cho việc xấu khoe tốt che nè, chỉ nói gương khi mình thành công, nhưng thất bại lại không dám nói ra nha.(=))~ bạn Phong nói thẳng quá~)

Vẻ mặt nghiêm trọng của Cao Uy bỗng nở nụ cười: "Lúc ấy xuất hiện rồi một kỳ nhân, tuy hắn tuổi nhỏ, nhưng dụng binh lớn mật, rất có mưu kế, cho nên chúng ta chuyển bại thành thắng."

"Tuổi còn nhỏ? Nhỏ nhiều không?" Như Phong thầm khen, thần đồng đây.

"Ha ha, Như Phong, rất ít người biết sự tồn tại của hắn, hắn chỉ lén lút đi tới trong quân, lúc nào cũng chỉ có gia gia của cháu mới gặp được hắn, bởi vì từ trước đến giờ ta với gia gia cháu như hình với bóng mới có cơ may gặp được hắn." Cao Uy lộ một nụ cười hoài niệm, "Tinh điêu tế mài*, phong thần tuấn lãng**, là một thiếu niên xinh đẹp cực kì,nhưng khác với kiểu của cháu, chưa từng thấy hắn cười."

*giống kiểu được gọt giũa cẩn thận, đẹp đẽ (by vficland)

"Nói như vậy là nhờ hắn, mọi người mới có thể vượt qua cửa ải khó khăn thêm lần nữa?" Như Phong hỏi, bê một ly trà cho Cao Uy, trên mặt lộ vẻ tươi cười, ha ha, băng sơn, chắc chắn không có được mị lực từ nụ cười như mình

Cao Uy nhìn nàng một cái, nói: "Đúng vậy, đương nhiên, trong đó cũng có công sức rất lớn của gia gia cháu, nhưng mà mưu kế của hắn không thể nghi ngờ là có sự giúp đỡ rất lớn. Nhưng mà hắn không muốn lưu danh, gia gia của chau mấy lần muốn công khai đều không được, cho nên tất cả mọi người tưởng rằng đó là biện pháp gia gia của cháu nghĩ ra được, khi đó, uy vọng gia gia cháu đạt tới đỉnh cao, Hoàng thượng mấy lần muốn đưa ơi gia gia cháu thăng lên làm Phiêu Kỵ nhất phẩm đại tướng quân, nhưng mà gia gia cháu chết sống không chịu, còn muốn xin hại từ tam phẩm xuống còn tứ phẩm, Hoàng thượng lúc ấy không đồng ý. Chuyện này trong ở kinh thành đã gây một hồi xôn xao huyên náo đấy."

"Sao cháu không biết chuyện này?" Như Phong buồn bực, lúc ấy chắc mình đã sinh ra rồi.

"Khi đó cháu mới ba tuổi thôi, sao có thể nhớ kỹ chuyện này?" Cao Uy cười nói.

Như Phong sờ sờ đầu, không muốn nói cho hắn, mình từ nhỏ đến lớn ccos rất nhiều chuyện mình nhớ kĩ, kể cả mình sinh ra lúc nào, lúc nào cai sữa. Nhưng mà quả thực lúc đó mình không hề quan tâm đến quốc gia đại sự, vậy nên không biết cũng bình thường.

"Vậy thiếu niên kia bây giờ ở đâu?" Như Phong vội vàng hỏi, thật sự thần thông như thế, mình mời hắn đến hỗ trợ.

Cao Uy lộ ra vẻ mặt tiếc nuối, nói: "Không biết, sau khi chiến tranh kết thúc, hắn đã không thấy bóng dáng, bây giờ cũng đã trưởng thành một nam tử đẹp đẽ rồi nhỉ, ta là một người thô tục, nói thể nói ra rõ ràng phong tư* của hắn được."

*thần thái, phong độ

Như Phong sờ sờ cằm, lên tiếng, mỹ nam! Mỹ nam đấy! Không biết bây giờ ở nơi nào?

"Cho nên. . . ." Cao Uy vỗ vỗ bả vai Như Phong, tổng kết nói, "lúc cháu ra quyết định nên cực kì cẩn thận, không thể gây ra sai lầm."

Như Phong co quắp khóe miệng, lời này nói ra không phải cũng giống chưa nói sao? Nếu như không phải vì cẩn thận, mình sao có thể ngồi đây phiền não?

Rất nhanh, có người đưa tin, trong doanh trại quân địch dò xét, có lính đào ngũ xuất hiện, hơn nữa ở trên đường còn có thể nhìn thấy một ít binh sĩ già yêu, hơn nữa thật sự có tin đồn thiếu lương truyền ra. Vì thế, Lợi Minh đã chém chết mấy tên binh lính đào ngũ. Tương tự, hơn nữa triều đình Xuân Đằng Quốc truyền đến tin tức rằng, thế lực Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử bây giờ đã là "tnhư nước với lửa", đạt tới mức căng thẳng nhất, có lẽ, trong quân thiếu lương có một phần vì Như Phong tập kích, nhưng nguyên nhân chính yếu là do Đại hoàng tử trả thù.

Sau khi nghe được tin tức, những tướng quân đang do dự lập tức đứng về phía Lãnh Vệ Điền.

Như Phong trong lòng nghi ngờ rất nặng, tổng thể cảm thấy thật không thích hợp, chậm chạp không hại lệnh tập kích doanh, tin tức hiện tại lấy được quá dễ dàng, cho nên trừ phi có chút tin chứng thực kho lương quân doanh địch quốc thực sự không có lương thực, bằng không Như Phong vẫn sẽ hoài nghi. Tình huống bây giờ Như Phong cảm thấy rất kì lạ, Vân Thiên Trạch không thể yếu như vậy chứ? Đây rõ ràng là cạm bẫy!

Đáng tiếc có người bất mãn đối với sự do dự của Như Phong, dưới sự ủng hộ của giám quân, Lãnh Vệ Điền và Tôn tướng quân dẫn đầu binh lính dưới trướng của mình, muốn đoạt công đầu, đã thừa dịp đêm khuya nhanh chóng tiến đến đại doanh của địch.

Tin tức truyền đến, mọi người kinh hãi, nguyên soái tức giận!

*****

109. Q.2 - Chương 109: Xuất Động

Edit + Beta: nhoktho

Sau khi Như Phong nghe được tin tức thì cực kì tức giận, nhưng vẫn nhanh chóng phái binh đi chi viện, đề phòng vạn nhất.

Hiện tại, trong đại trướng.

"Phó nguyên soái, Lãnh Vệ Điền dẫn theo tổng cộng bao nhiêu người?" Như Phong cố gắng làm cho tâm trạng mình ở trong trạng thái tỉnh táo.

"Hết thảy là ba vạn!" Cao Uy ôm quyền nói. Trong quân tổng cộng chỉ có mười vạn tướng sĩ.

Bàn tay Như Phong hết nắm chặt rồi lại thả lỏng, lớn tiếng nói: "Tại sao hắn có nhiều binh như vậy?" Theo lý thuyết, lấy thân phận địa vị của hắn, cũng chỉ có thể cai quản khoảng năm nghìn binh mã. Dù có thêm quân của Tôn tướng quân thì nhiều nhất cũng chỉ một vạn. Nhưng bây giờ, không biết chạy đâu ra tới ba vạn binh!

Ánh mắt mọi người có cố ý có vô tình liếc nhìn người nãy giờ vẫn luôn nhàn nhã uống trà, Vương Vi

Như Phong híp đôi mắt lại, nói: "Giám quân đại nhân, đây là ý của ngài?"

Hai con mắt ti hí của Vương Vi đắc ý nheo lại, chậm rãi nói: "Úy trì Như Phong, chuyện đã đến nước này thì ta cũng không giấu ngươi nữa, rõ ràng, mắt thường cũng thấy chỉ cần một động tác thì cũng có thể phái tan đại doanh đó, rõ ràng thắng lợi đã nằm trong tầm tay, hơn nữa, theo tin tức đáng tin cậy, thái tử của bọn ta đã có chứng cứ chính xác xác định chắn chắn bọn chúng thiếu quân lương, mà ngươi lại lần nữa trì hoãn cơ hội xuất binh, ngươi có biết sự do dự thiếu quyết đoán của ngươi sẽ làm chiến cơ* tan biến hay không? Cho nên ta mới bảo Tôn tướng quân và Lãnh tướng quân xuất binh. Bây giờ địch binh đã đói đến xanh xao vàng vọt, không chịu nổi một kích, nhưng vì để ngừa vạn nhất, nên bây giờ xin mời nguyên soái phái binh đi tiếp ứng nhé."(nhoktho: đừng cản ta, đế ta cho 'thằng' này một đạp)

Chiến cơ*: thời cơ chiến đấu

Như Phong cứng rắn lên tiếng: "Lỡ như đây là một cái bẫy thì sao? Vương Vi, ngươi có nghĩ tới hậu quả mà các ngươi sẽ mang là như thế nào hay không?"

Vương Vi nhìn nhìn bàn tay múp míp được chăm sóc một cách lãng phí của mình, giọng the thé nói: "Không đâu, thái tử điện hạ anh minh thần võ, mặc dù người ở kinh thành, nhưng vẫn biết rất rõ tình hình nơi đây, như vậy tình báo của điện hạ còn có thể sai sao?" Như Phong khinh miệt liếc nhìn hắn, rôi đưa tầm mắt nhìn nhìn những người khác, nói: "Chư vị tướng quân có ý kiến gì không?"

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, một lát sau, Lữ Mãnh mới hồi đáp: "Nguyên soái, vậy nếu chuyện này là thật, hẳn phải nhanh chóng phái binh đi chi viện thôi."

Như Phong im lặng, phái người đi chi viện với cứu viện là hai khái niệm bất đồng, đây cũng là quyết định dùng binh của mình.

Như Phong đứng lên, nhìn sa bàn, nói: "Bọn họ đi đường nào?"

Mọi người lập tức đi tới, chuyên chú nhìn sa bàn.

Có vị tướng quân nói: "chắc là đi từ con đường này, nếu đi đường này, có thể rút ngắn hai canh giờ."

Như Phong nhìn thoáng qua hắn, quan hệ bình thường với Lãnh Vệ Điền có thể nói là tốt.

"Mặc dù có thể rút ngắn hai canh giờ, nhưng đường này phải đi qua một sơn cốc, đường đi chật hẹp, hai bên núi là vách đã dựng đứng, dựa theo dụng binh chi pháp, nơi này đúng là chổ hiểm có thể trúng mai phục. Cho nên bọn họ tốt nhất là không nên bị dính vào bẫy của địch." Như Phong nghiến răng keng két, đương nhiên, chỉ có thể làm trong tưởng tượng. (Ây da, ức chế chưa =))))

"Được rồi, chúng ta phải nhanh tay chuẩn bị, việc này không thể chậm trễ, Lữ tướng quân, Úy Trì tướng quân!" Như Phong suy nghĩ một vòng, lập tức kêu lên.

"Có mạt tướng!" Hai người đồng loạt bước ra khỏi hàng.

"Hai người các ngươi lập tức dẫn theo một nghìn tinh binh của Hổ Dực doanh, bốn ngàn kỵ binh và năm ngàn bộ binh theo sau Lãnh Vệ Điền, lúc cần thì trợ giúp, bọn họ mới chỉ xuất phát chưa đến nửa canh giờ, dọc theo đường đi nhớ kỹ phải cẩn thận có mai phục, dù có nóng vội cũng không được chạy vào mà chưa phái người đi thăm dò!" Như Phong nhìn sa bàn nhanh chóng nói.

"Mạt tướng lĩnh mệnh!" Hai người lớn tiếng nói, sau đó nhanh chóng bước ra ngoài thi hành lệnh.

"Hà tướng quân đâu?"

"Có mạt tướng!" Có người bước ra.

"Ngươi lập tức dẫn đầu một nghìn kỵ binh với bốn nghìn quân sĩ đi theo từ phía sau, để ngừa hai đội nhân mã phía trước lọt vào vòng vây của địch, trước có phục binh, sau có kỵ binh chặn giết!"

"Mạt tướng lĩnh mệnh!"

"Mã tướng quân đâu?"

"Có mạt tướng!"

"Ngươi dẫn một vạn binh mã đến Lạc Thủy trấn và Bình Dương trấn của địch quấy rối một chút, phân tán lực chú ý của địch nhân."

"Mạt tướng lĩnh mệnh!" Mã Thanh Thu cung kính mà trả lời.

… .

Sau khi phân phó hàng loạt nhiệm vụ, Như Phong nhìn bộ dáng kinh ngạc của Cao Uy, không nhịn được nói: "Phó soái, có chuyện sao?"

Cao Uy lắc đầu, trên mặt vẻ vui mừng, nói: "Không có, chỉ là cảm thấy nguyên soái chỉ huy thật bình tĩnh, khiến cho ta thấy được phong phạm của một nguyên soái đã lão luyện."

Như Phong lắc đầu, nói: "Chưa đâu, so với gia gia, ta vẫn còn kém xa lắm."

Cao Uy đang muốn nói thêm, Như Phong liền cất cao giọng nói: "Nam Sơn, giúp ta lấy quần áo ra đây!"

Nam Sơn đã sớm đứng chờ một bên, thấy thế lập tức đi lấy chiến bào màu đỏ ra, Như Phong lắc đầu, nói: "Không phải cái này, phải là mê màu phục ta yêu cầu bọn họ đặc chế." Mê màu phục là do sau khí Như Phong lên chức nguyên soái đã cho người chuẩn bị, tổng cộng cũng chỉ có ba nghìn linh bốn bộ, hơn nữa mỗi bộ lại trang bị thêm mũ giáp nhẹ, chất liệu chế tại mũ giáp cực kỳ sang quý, nên Như Phong không gọi nhiều người làm. Bộ quần áo đó sau khi hoàn thành cũng chưa mặc ra lần nào.

* đơn giản là áo ngụy trang đó

Như Phong nhìn liếc mắt Cao Càng Tề, nói: "Ngươi lập tức đi gọi ba nghìn huynh đệ còn lại ở Hổ Dực doanh thay mê màu phục và mũ giáp, sau đó mang đội đợi mệnh lệnh của ta." Trước kia Hổ Dực doanh chỉ có ba ngàn người, bây giờ đã tăng thêm một ngàn.

Mặt Cao Càng Tề nhanh chóng đỏ bừng (vì hưng phấn), thân thể cao lớn, trả lời vang dội: "Vâng, nguyên soái!" Nói xong liền nhanh chóng chạy ra ngoài.

"Sư huynh, ta cũng muốn đi được không?" Vẻ mặt Nam Sơn cũng thật hưng phấn.

Như Phong lắc đầu, nói: "Ta mang đi toàn là quân tinh nhuệ, định đi đường tắt ngắn nhấn đến đại bản doanh của địch, trên đường phải trèo đèo lội suối, đệ chưa trải qua huấn luyện đặc biệt, võ công cũng không lợi hại bằng ta, cho nên đệ không thể đi."

"Sư huynh, ta muốn đi!" Khuôn mặt Như Phong nhất thời đỏ bừng, nhưng vẫn không nhượng bộ, mở to mắt nhìn Như Phong.

Như Phong trừng mắt, lạnh lùng nói: "Đây là lệnh! Hơn nữa nếu đệ đi ta phải phân người chiếu cố đệ."

"Nhưng mà ta có thể hiến kế cho huynh, xem thiên thời địa lợi." Nam Sơn thấp giọng nói.

"Cái này thì không cần, trước đó ta đã cho người dò xét, con đường kia có môt người hiểu biết." Như Phong bĩu mỗi, liếc mắt Chu Tiền một cái.

Nam Sơn vẫn không chịu, Như Phong lập tức vỗ vỗ bờ vai của cậu, nói: "Nam Sơn, ta biết đệ lo lắng cho an nguy của ta, nhưng mà đệ , vì vậy nên ở lại thì tốt hơn. Phải cùng phó soái giữ gìn tốt quân doanh của chúng ta, nơi này cần đệ." Trong lòng lại nghĩ khác, không bắt người ta nói trắng ra thì đệ không chịu được sao?

Sau này, Như Phong mới biết quyết định đó của nàng sáng suốt tới cỡ nào!

Cao Uy một bên bắt đầu suy nghĩ, nhìn thoáng qua bản đồ sa bàn, nhẹ giọng nói: "Nguyên soái, đây thật là nhất chiêu xuất kỳ bất ý địa kì binh* (lính đánh úp bằng một chiêu bất ngờ ????), nếu như khống chế tốt, ở tình huống bây giờ, có thể sẽ không mất nhiều công sức để đánh bại quân địch, nhưng đường nhỏ này chưa có ai đi qua, nghe nói rất hung hiểm, cho nên nguyên soái ngài nhất định phải vạn sự cẩn thận đấy!" Khuôn mặt Cao Uy mặc dù rất hưng phấn, nhưng cũng có nỗi lo lắng không che đậy.

Như Phong ra hiệu cho Chu Tiền, Chu Tiền liền ôm lấy hai bộ mê màu phục đi ra ngoài.

"Phó soái, ngươi nói sai rồi, chưa người nào đi qua, không phải là chúng ta không nghĩ đến, gia gia cũng đã sớm phái người dò xét qua, chỉ là sau khi ông trúng độc thì chuyện đó đã hoãn lại, sau khi ta lên làm nguyên soái đã tiếp tục việc đó, bây giờ cơ hội ngay trước mắt, chỉ cần có thể đi qua thuận lợi, chúng ta sẽ thắng, trận này không nhất định phải đánh."

Như Phong tỉnh táo phân tích.

Cao Uy nghe được, lo lắng trong lòng cũng giảm bớt.

Như Phong bèn tiễn bọn họ đi, cũng không thèm quan tâm vẻ mặt bị đả kích lớn của Nam Sơn, nhanh chóng thay quần áo.

Bên trong mặc một chiếc áo lót, rồi mặc trụ giáp, sau đó mới mặc mê màu phục xanh biếc và quần vào, rõ ràng là quân phục mặc trong quân đội ở hiện đại nha! Chỉ trừ tay áo dài hơn. Trên mặt vải có bôi quét chút thuốc màu và cái gì gì đấy, lúc đi xuyên qua rừng có thể hòa lẫn với màu của lá cây, không hấp dẫn sự chú ý, cũng dễ dàng mai phục.

Như Phong buộc chặt đai lưng của mình, cung tên và bao mũi tên dắt trên lưng, buộc một chiếc túi nho nhỏ bên hông, bên trong đựng lương khô. Lúc Như Phong đi ra, rất hấp dẫn ánh mắt mọi người. Đương nhiên, làm người ta chú ý thì hai người đi phía sau nàng cũng có phần, một người là Chu Tiền, người kia thì giống y đúc Chu Tiền, tên Chu Hậu.

Như Phong bất vi sở động*, dứt khoát đi đến cửa chính, nơi đó đã có ba nghìn binh lính ăn mặc giống nàng, chỉnh tề không tiếng động, không khí nghiêm nghị. Như Phong quét mắt liếc nhìn mọi người, Dung Ức Ảnh, Dương Vĩ, Dương Hổ, Dương Báo và Bạch Nhất Quân cũng ở đó.

* xem như không có gì

Như Phong hướng Cao Càng Tề gật đầu, đám người di chuyển rất nhanh, biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Chu Hậu và một binh sĩ đi trước dẫn đường, Như Phong ở chính giữa, bên người có Cao Càng Tề và Chu Tiền che chở.

Dọc theo đường đi toàn là những cái cây to lớn lay động, cây cỏ còn cao hơn con người, cây cối thật sự sum xuê, um tùm xanh ngắt, nước chảy róc rách, không khí tươi mát. Xem ra, nơi này là một thắng cảnh.

* thật ra là địa phương tốt, ta thật sự không biết nói thế nào >"

Nhưng cở trong chăn mới biết chăn có rận, nơi đây vốn không có đường bộ, đi bước nào khó bước ấy, đi theo đoàn, phải dựa vào những binh lính đi trước mở đường, hơn nữa đôi khi lại nghe được tiếng kêu động vật ở phía xa, ví dụ như sói tru. . . Hoặc là có vài con vật nhỏ chạy đến tấn công, chẳng hạn như rắn hay côn trùng. . . .

May mắn lại đến một lần nữa với Như Phong khi thuốc của Túy Nguyệt phát huy tác dụng, ít nhất lần này rắn với côn trùng chỉ đứng xa xa nhìn nàng, nhưng không tiến lên tấn công như trước. Nhưng nhiều động vật hoang dã theo như vậy, nhất là dưới ánh mắt của con rắn nhị sừng, phải cần dũng khí rất lớn nha.Bởi vì bạn có thể nghe được tiếng le lưỡi xì xì của nó trong không trung, cho nên Như Phong dù lớn mật, đụng tới mấy thứ này cũng sợ hãi, cho nên chỉ trong một canh giờ đi bộ, trên lưng Như Phong đã mồ hôi lạnh đầm đìa.

Đi qua rừng rậm, sẽ phải leo núi, bò trên vách núi cheo leo, tinh thần mọi người lại hạ xuống hai phần.

Mày mà những người này toàn là những tinh binh đã trải qua huấn luyện đặc biệt, vậy nên cũng coi như thành thạo, nhưng vẫn có vài người sơ ý lơ là cho nên rơi xuống vách núi, hồi lâu vẫn không nghe tiếng vang, làm ọi người càng thêm cảnh tỉnh.

Trong lúc đội Như Phong đang đi trên đường, trong đại doanh, Cao Uy nghe báo cáo của binh lính, ngã ngồi lên ghế, sắc mặt tái nhợt mà kêu lên: "Chúng ta trúng kế rồi!"

110. Q.2 - Chương 110: Gian Tế

Edit + beta: nhoktho

Đúng lúc Nam Sơn đi vào, buông cung tên đang sửa chữa trong tay, nói: "Trúng kế là sao?"

Cao Uy lấy lại tinh thần, vỗ vỗ mặt, kể hết tình huống một lần, cuối cùng mới hỏi rằng: "Bây giờ Lãnh tướng quân và Tôn tướng quân đã lọt vào mai phục, không biết ra sao, nghe nói tình hình bên Lữ tướng quân với Úy Trì tướng quân đi phía sau bọn họ cũng rất hung hiểm, chỉ có Hà tướng quân theo sau cùng mới có thể truyền tin tức. Quan trọng là… có gian tế của địch quốc bên người nguyên soái!"

"Cái gì? Gian tế? Là ai? Người có thể vào được Hổ Dực doanh đều là những người có gia thế trong sạch, sao có thể có gian tế của địch quốc?" Nam Sơn chấn động, run rẩy hỏi. Có gian tế, có nghĩa là gì, Nam Sơn hiểu rất rõ.

Cao Uy trầm giọng nói: "Hổ Dực doanh có thể xem như thân binh của nguyên soái, mỗi lần tác chiến đều là gần nguyên soái, cho dù có lựa chọn nghiêm khắc hơn nữa, cũng sẽ có người mượn cơ hội trà trộn vào thôi, hơn nữa binh lính Hổ Dực doanh cũng có vài người là mồ côi, nhưng đã được tiến cử mới có thể vào, theo quy định như vậy, gian tế trà trộn vào được cũng rất bình thường, trước kia cũng đã có."

"Bây giờ nói này điều này có ích gì? Quan trọng nhất là an toàn của sư huynh giờ ra sao?" Nam Sơn gấp đến mức chạy vòng vòng, vừa nghĩ đến sư huynh gặp nạn trái tim liền thắt lại. (Ôi, yêu bé Nam Sơn quá cơ)

Sư huynh, mười mấy năm trước đã cứu cậu từ tay kẻ khác, sau đó vì thấy thân hình cậu gầy yếu, quần áo tả tơi, nhất thời mềm lòng đã mang cậu lên núi. Lúc đầu, sư phụ cũng chưa chịu nhận cậu làm đồ đệ, đương nhiên cũng không chịu dạy ình bấy cứ thứ gì, cho dù sư huynh cầu tình nhiều lần, nhưng là sư phụ vẫn bất vi sở động, bởi vì vô tình kiếm nhất phái từ trước tới nay vốn chưa nhận nhiều đồ đệ như thế, hơn nữa căn cốt của cậu và ba người khác vốn không tốt, thu nhận cũng không được gì.

Lúc đó cậu rất khó chịu, đã nghĩ rằng mình giống như một cục nợ lớn cho vị kia , thừa dịp đêm tối muốn rời đi. Nhưng bị sư huynh lúc ấy mới mười một tuổi quát: "Ngươi làm thế là kì thị! Ta không tin Úy Trì Như Phong ta không dạy dỗ nổi bốn người sư đệ sư muội!"

Về sau sư huynh ngoại trừ luyện tập võ công của mình, thì sẽ tìm sách dạy cho cậu và ba người còn lại. Thậm chí vì chặt đứt phiền toái cho cậu, đã lấy thế lực của Úy Trì phủ ra, diệt sạch cửu gia của cậu, sau đó cùng cậu và ba người khác mai danh ẩn tích lấy tên và họ do sư huynh đặt.

* ss, em không biết để hắn hay là để cậu hay hơn, ss xem rồi giúp em nhé ^^

Nhờ đó, không còn ai tiếp tục đuổi giết cậu , mà cậu cũng không phụ sự kì vọng của sư huynh, rất cố gắng mà học tập. Sư huynh luôn cười tủm tỉm, đối với luôn tốt, yêu quý cậu như đệ đệ của mình, cho nên dù cậu lớn hơn một tuổi so với sư huynh, nhưng vẫn cam tâm tình nguyện gọi anh ấy là sư huynh.

Sau đó, dưới sự cố gắng của sư huynh, một năm sau, sư phụ rốt cục cũng bằng lòng dạy dỗ cậu, không thể phủ nhận, có sư phụ gia nhập, bản thân cậu thật sự tiến bộ rất nhanh. Chắc chắn ba người khác cũng là như thế.

Cho nên sư huynh, ngàn vạn lần không thể có việc đâu!

"Nam Sơn, nghĩ cái gì vậy?" Cao Uy không nhịn được kêu lên, đã phát sinh chuyện nghiêm trọng thế rồi, hắn còn sững sờ được sao? Phải biết rằng đi theo nguyên soái cũng có thằng con của mình nữa đó!

Nam Sơn phục hồi tinh thần, nói: "Sư huynh cát nhân thiên tướng không có chuyện gì đâu, bây giờ nên phái một đội nhân mã vào doanh trướng của địch."

"Nhưng binh lính tinh nhuệ nhất đã xuất binh, để những binh lính khác đi, thì thời gian sẽ rất lâu." Cao Uy phản bác nói.

"Không có việc gì, bây giờ, nếu đây là kế thì những người khác có thể đã gặp nguy hiểm bất trắc, vi kim chi kế chỉ có rút lui quay về Lạc Nhạn thành, bảo vệ cho cửa thành, nơi này thì từ bỏ." Nam Sơn quyết định thật nhanh, "Chúng ta có thể phái ra thân binh của Úy Trì đại nguyên soái đi, bây giờ nếu chúng ta rút lui về Lạc Nhạn thành, vừa có thể thuận tiện bảo vệ Úy Trì lão nguyên soái, vừa có thể gom thêm thân binh để đi cứu sư huynh, cho dù không thể cứu cũng có thể gặp sư huynh ở giữa đường không chừng."

"Ý kiến hay, ta sẽ lập tức thương lượng với các tướng quân khác." Cao Uy vừa nói vừa nhanh chân bước ra ngoài, nhưng lại phát hiện khác mấy vị tướng quân được lưu lại đã tiến vào trướng, có lẽ lúc nãy đã được binh sĩ thông báo.

Sau khi nói ra chủ ý, mấy lần thảo luận, cuối cùng đã xác định được kế sách, sau đó đại bản doanh bắt đầu di chuyển, nhờ sự huấn luyện của Như Phong, bây giờ cho dù là binh sĩ rất bình thường cũng có thể nhanh chóng thu thập đồ đạc vũ khí, sau đó tập hợp, về thành!

Lúc này đây, lều vải được dựng dày đặc trên mặt đất ban đầu đã bị dỡ sạch, tường gỗ bảo vệ được rào quan quân doanh Tử la quốc lúc trước, hàng rào và trạm canh gác, đại quân 18 doanh, đều đã tháo dỡ, trả lại khoảng đất trống như ban đầu, hạt cát xôn xao cuốn theo gió trông thật tiêu điều

Ánh mắt Cao Uy phức tạp nhìn cảnh vật trước mắt, cuối cùng hạ lệnh hồi thành.

Trên đường hồi thành, quả nhiên gặp phải sự ngăn cản của quân địch, nhưng vì có tới bốn năm vạn binh mã, cho nên rất nhanh liền tiêu diệt một vạn nhân mã của địch, khẩn cấp trở về thành.

Không lâu, từ trong cửa thành trong có vài bóng người cưỡi ngựa chạy ra theo các hướng khác nhau.

Nam Sơn cùng Cao Uy đứng ở trên đầu tường, nhìn bóng dáng con ngựa chạy xa, Cao Uy thấp giọng nói: "Sẽ cứu được sao?"

"Phải được, hy vọng sư huynh và Cao Càng Tề sẽ không xảy ra chuyện gì." Nam Sơn thì thào tự nói, kỳ thật chính cậu cũng không có nắm chắc. Nhưng mà nếu có lúc hiểm cảnh phát sinh, tất cả mọi người sẽ toàn lực canh để nguyên soái có thể rút lui.

Cao Uy giống như biết được ý nghĩ Nam Sơn, nói: "Chích xác, bọn lính sẽ che chở chủ soái rút lui, tướng lãnh mà người nắm giữ linh hồn quân đội, binh lính không có, có thể chiêu mộ lại, tinh binh chết đi, có thể luyện lại, nhưng là một người tướng lãnh xuất chúng có thể thống lĩnh quân sĩ tám phương, lại là trăm năm mới có một người. Nguyên soái hiện nay đã là nguyên soái của cả quân doanh chúng ta, cho nên bất luận như thế nào, hắn cũng sẽ được bảo vệ."

Nam Sơn lại chau mày, chỉ sợ sư huynh tính tình quật cường, không chịu trốn thôi.

Nhưng mà cái gì cần thì vẫn phải làm, Nam Sơn nói: "Phó nguyên soái, bây giờ chúng ta hãy cứ chuẩn bị tốt khi bị vây thành đi, quân địch chắc cũng sẽ nhanh tới thôi."

"Đã phái người đi làm, chỉ là trận chiến này thật sự là nguy hiểm, tên nhị hoàng tử kia quả thật là một mưu sĩ tài trí, nhất kế liên nhất kế*." Cao Uy thở dài nói. Trong mắt có lo lắng khó giấu.

* hiểu mà không nói được T_T

Nam Sơn nhưng nói: "Phó soái không thể mất tinh thần, nghênh đón tàn binh, người trong thành người đã rất lo lắng rồi.

Đoàn người Như Phong thật vất vả trèo lên vách núi, tiếp tục đi tiếp, vượt qua vài ngọn núi, cuối cùng sau ba canh giờ cheo leo, đoàn quân cũng tới đích.

Trong rưng, mọi người nghỉ ngơi chỉnh đốn, người thì uống nước, người thì lau mồ hôi, lớp thì ăn lương khô.

Như Phong vừa qua loa gặm ổ bánh rán, vừa cùng Cao Càng Tề, Chu Tiền Chu Hậu cẩn thận nhìn phía dưới, nơi này là đây là một điểm trong dãy núi cao lân cận, từ nơi này nhìn lại, có thể thấy rõ cả tình hình quân doanh Xuân Đằng quốc.

Nhìn bọn lính đang bận rộn phía dưới, bởi vì rất cao, cho nên thấy không rõ nhân số, chỉ thấy mấy bóng người đi tới đi lui.

Cao Càng Tề bội phục nói: "Nguyên soái, chúng ta ở chỗ thành mai phục, sau đó chờ lúc bọn chúng ngủ lẻn vào, một mồi lửa thiêu sạch doanh trướng của chúng, như vậy cho dù chúng có khôn khéo cũng không nghĩ ra chúng ta làm như thế nà để vượt qua tầng tầng cảnh giới, thâm nhập vào tận hang ổ." Trên mặt anh ta tràn đầy ý cười, một trận chiến này chắc chắn làm cho quân đội địch quốc tổn thất rất lớn, nói không chừng có thể kết thúc luân lần chiến tranh này.

Như Phong dừng động tác gặm bánh rán, nói: "Mọi người có phát hiện không, hình như người phía dưới thật ít. Quân địch không phải được nói là có hai mươi vạn nhân mã sao? Mặc dù đã bị chúng ta diệt mấy vạn, nhưng ít nhất còn có mười mấy vạn chứ, nhưng bây giờ xem, người rong quân doanh đi lại chẳng bao nhiêu."

Cao Càng Tề vừa nghe, cũng vội vàng chăm chú mắt nhìn lại, cuối cùng hắn không có thị lực tốt như Như Phong, cũng chỉ có thể nói: "Bây giờ là ban đêm, có lẽ bọn chúng đã đi ăn cơm chiều, hơn nữa, có thể có người đã ra ngoài chiến đấu."

Như Phong vừa nghe, nói: "Không biết có thiếu lương thật hay không, nhưng ngươi xem, những binh lính này không ai hoảng hốt bất an, cho nên có lẽ thiếu lương chỉ là một lời đồn." Nói đến đây thì Như phong cảm thấy lo lắng, "Không biết bây giờ tình hình các tướng quân khác ra sao rồi?"

Cao Càng Tề cũng cau mày, nói: "Quân lính mấy vị tướng quân đó mang theo đều là quân tinh nhuệ, có ba tầng nhân mã, cho dù gặp phải mai phục, chỉ cần binh lính quân địch không quá nhiều, có lẽ sẽ không tổn thất nhiều lắm, bọn họ đều là người đã trải qua trăm trận chiến."

Như Phong gật đầu, Lãnh Vệ Điền và Tôn tướng quân chết thì đối với nàng cũng không sao, dù sao nếu như bọn họ không thể lấy được thắng lợi, còn sống trở về cũng cần bọ quân pháp xử trí, cho dù không mất mạng, cũng khó giữ được chức tướng quân này, thứ nàng lo lắng bây giờ là tinh mạng của những tướng quân khác và binh lính.

Hai người trầm mặc một hồi, sắc mặt nghiêm trọng, đột nhiên, nghe được vài tiếng ưng kêu, ngẩng đầu nhìn lên, một con diều hâu bay lượn trong không trung, vỗ vỗ cánh, một con chim vẫn còn nhỏ.

Cao Càng Tề rất muốn lấy cung tên phía sau lưng ra bắn, nhưng là bây giờ là thời kỳ đặc biệt, dù bắn cũng không thể nướng ăn, cho nên chưa dám vọng động.

Nhưng Như Phong không thèm để ý, nàng dứt khoát kéo cung bắn tên, tiếng xuyên không gian truyền đến, tiểu diều hâu rất nhanh liền rơi xuống, chết không kịp ngáp.

Thấy Cao Càng Tề kinh ngạc mà nhìn mình, Như Phong nhẹ giọng nói: "Bây giờ là thời kỳ đặc biệt, nãy giờ lâu như vậy cũng chưa thấy có con chim nào bay qua, nhưng bây giờ lại đột nhiên xuất hiện rồi con diều hâu, lại nhỏ như vậy, không phải rất làm người ta nghi ngờ sao? Tuy nói hành động chúng ta rất bí ẩn, nhưng không ngoại trừ có gian tế …, cho nên vẫn là bắn thì tốt hơn." Như Phong giải thích. Chưa nói đến

nàng đã xem trên TV, người cổ đại trong chiến tran cũng có dùng diều hâu đưa tin, bởi vì bồ câu đưa tin bị người nhìn thấy sẽ bị bắn chết, diều hâu lại rất ít người để ý tới, hơn nữa có bắn cũng khó trúng.

Vì vậy Cao Càng Tề gật đầu, không nói cái gì nữa, tiếp tục nghỉ ngơi.

Như Phong quay đầu nhìn thoáng qua bọn lính đang nhắm mắt nghỉ ngơi, Trong lòng thở dài, hy vọng trận chiến này trôi qua, tất cả mọi người có thể sống trở về.

Bầu trời nhanh chóng được bao phủ trong màn đêm, Như Phong quỳ rạp trên mặt đất, nhìn quân doanh rừng rực ánh lửa cánh đó không xa, nhẹ giọng nói: "Ngươi phái vài tên thám báo đi vào dò đường, xem trong quân tổng cộng có bao nhiêu người." Giờ phút này, bọn họ đã ẩn núp tại trên sườn núi nhỏ, hướng vào quân doanh địch quốc.

"Vâng, nguyên soái!" Cao Càng Tề đáp.

Như Phong nhìn quân doanh, nhìn chuồng ngựa, bây giờ quân lực của bộn chúng đã phái ra một phần, hơn nữa phòng bị cũng không mạnh. Như vậy đợi lúc lao ra, binh chia làm hai đường, có một nhóm người sẽ đi tới chuồng bắt ngựa , như vậy địch binh sẽ không trở thành kỵ binh khó chơi, một nhom khác phải đi phóng hỏa.

Như Phong đối với ba nghìn binh này thật sự rất tự tin, bởi vì loại chuyện lén lút này đã luyện tập không dưới mười mấy lần, nàng Cao Càng Tề và cả Nam Sơn cùng nhau huấn luyện, chính là để chi ngày này.

"Nguyên soái, đã đến giờ rồi. Xích Hậu môn (tình báo) nói bên trong có khoảng năm sáu vạn nhân mã." Cao Càng Tề nhỏ giọng nói, bây giờ đã là nửa đêm.

Như Phong gật đầu, biết sự khó khăn khi dò xét tình hình quân địch, sao biết được chắc chắn có bao nhiêu người, vì vậy làm một động tác tay ra hiệu cho người phía dưới, binh lính vốn đang nắp sấp bỗng đứng dậy soạt một tiếng, động tác nhanh nhẹn mà không tiếng động, cùng nhau nhìn Như Phong.

Như Phong từ trong lòng lấy ra một lá cờ nhỏ, làm các động tác, mới vừa đi ra khỏi sườn núi vài bước, lén lút hạ gục mấy tên binh lính ở trạm canh gác, lúc ẩn vào cửa doanh trại, cảm thấy được có sự rung chuyển dưới chân, Như Phong biết không thích hợp, toàn thân rùng mình, trầm giọng nói: "Lập tức rút lui!"

Mới vừa đi vài bước, lại phát hiện trước mặt bỗng sáng rực vì đèn đuốc, xuất hiện hàng loạt binh sĩ!

Lòng Như Phong chấn động, nhìn quân địch phía trước, tầng tầng lớp lớp, lập tức nhanh chóng huy động lá cờ trong tay ra hiệu sau đó nhanh chóng lùi về phía sau

Mà khoảnh khắc trong lúc đó, một ngàn thiết tiễn như nghìn con kinh điểu chợt bắn ra, lấy tốc độ cực nhanh lao về phía địch binh, tiếng kêu rên khắp một vùng.

Cung tiễn thủ phía sau lập tức tiên lên phía trước, chỉnh tề xếp hàng ngũ , quỳ một gối xuống bắn, mưa tên lần thứ nhất bắn xong, mũi tên đợt thứ hai cùng nhau xoạt xoạt cắt không trung, cực mãnh liệt! Theo sát sau đó là lượt mưa tên thứ ba, động tác binh lính nhanh như tia chớp, dưới ánh đèn, tam lượt mũi tên cùng nhau bắn ra, bầu trời bị màn tên bao trùm.

Bên tai nghe tiếng hô đau đớn truyền đến, Như Phong lại trầm giọng nói: "MD*, có gian tế!"

*……MD….bạn Cẩn nhà ta đã chú thích nhưng giờ ta vẫn muốn chú thích lại MD= mẹ nó.

Cao Càng Tề cùng Chu Tiền Chu Hậu đứng bên người Như Phong, sau khi nghe được cũng rất tức giận. Nhưng tình huống bây giờ không cho phép bắt gian tế, chỉ có thể liều mạng thôi! Bởi vì phía sau bọn họ đã đứng đầy người.

Mưa tên rất nhanh đã dừng lại, không có chút do dự, vì không cho địch binh triển khai vòng vây, Như Phong ra lệnh một tiếng, bọn lính rất nhanh rút ra vũ khí của mình, lao vào chém giết!

Hai quân gặp nhau, không phải ngươi chết thì là ta sống, cho nên song phương bây giờ đang cùng nhau chém giết.

Bọn lính hô hoán, chạy trốn, rít gào, đại đao trong tay múa thành một màn ánh bạc!

Như Phong chạy tới chạy lui tới phía trước rồi ra phía sau, một bên còn nói: "Các huynh đệ, bây giờ không phải chúng chết thì chính là chúng ta! Giết. . . . ."

Bọn lính sau khi nghe được, chém giết lại thêm anh dũng, đại đao sắc bén trong tay không chút lưu tình chém vào kẻ địch. Thi thể ngã xuống trong vũng máu ngày càng nhiều, vô luận là phía địch hay là bên ta, cũng đem hết sức lực của mình ra mà chém giết! Kịch chiến vẫn luôn tiến hành trong bóng đêm và ánh sáng, từ nửa đêm cho đến rạng sáng, trong khắp ngóc ngách quân doanh đâu đâu cũng binh lính chiến đấu dữ dội, màu xanh biếc và màu đen cùng đan vào nhau, mùi máu tươi trong không khí ngày càng đậm.

Như Phong khua ngân kiếm trong tay, không ngừng xoẹt qua từng tên lính. Bọn lính giết đỏ cả mắt rồi, cả thế giới giống như chỉ còn màu đem ùn ùn kéo đến, động tác duy nhất của bọn họ là giơ cao đại đen, dùng hết sức mạnh toàn thân chém vào thân thể của địch binh trước mắt! Máu tươi bắn tung tóe không ngừng lên người bọn lính, vũng máu tươi này chưa kịp lạnh thì đã có một luồng máu đào nóng bỏng khác phun lên mặt, binh lính hai bên ai cũng máu tươi đầy người , giống như vừa mới nổi lên từ biển máu!

Số người của địch binh rất nhiều, nhưng bên Như Phong nhanh chóng hình thành đội hình tác chiến dành cho ba hay bốn người, đây là do bọn họ huấn luyện, mấy người vây tụ lại một chỗ, mỗi người không ngừng múa may đại đao trong tay bổ về quân lính xuất hiện ở bốn phương tám hướng !

Không hề nghi ngờ, đội hình tác chiến nhỏ của họ trong hỗn chiến chiếm được ưu thế rất lớn, mỗi người chỉ cần kháng cự kẻ địch trước mặt, không cần lo thêm uy hiếp phía sau, động tác đều đặn trật tự, chiêu thứ đã qua huấn luyện, thấy quân địch trước mắt bị đánh tan nên càng chiến càng hung, quân địch xung quanh bị tiêu diệt với tốc độ cực nhanh!

Lợi Minh hoảng sợ nhìn địch binh càng ngày càng đoàn kết, lực chiến đấu càng ngày càng mạnh, thanh thế càng ngày càng lớn, chỉ ba nghìn người! Lại có khí thế như thế! Khó trách khiến người ta chú ý! Để có ba nghìn binh lính thế này phải có ít nhất ba năm huấn luyện căn bản, sau đó mới là một năm cường lực huấn luyện. Hơn nữa tại trong trận này Úy Trì Như Phong càng anh dũng, chỉ huy không chút lộn xộn, trấn định tự nhiên.

Lợi Minh dường như nhớ tới đợt chiến tranh vài chục năm trước, Úy Trì Hòe dù binh ít, dù lộ ra bại thế, nhưng trên mặt vẫn không lộ ra vẻ kinh hoảng , trong mắt vẫn hiện lên sự kiên đinh và can đảm! Thiếu niên trước mắt là cháu của Úy Trì Hòe Dương, nếu như lúc đầu con hắn không bị Úy Trì Hòe giết chết, hôm nay có lẽ hắn cũng sẽ có được một người cháu giống như vậy!

Nghĩ vậy, Lợi Minh đã khởi dậy tinh thần, cố gắng chỉ đạo binh lính hình thành trận địa vây bắt, chống lại địch binh. Hắn gắt gao mà nhìn chằm chằm Như Phong, trong mắt có sự hung ác như chim ưng, như con cọp bừng tỉnh chờ thời cơ mà động, tùy thời có thể thừa dịp con mồi không chú ý lao tới cắn cổ!

Đang ở giết đến bù đầu nên Như Phong không chú ý đến sự xuất hiện của Lợi Minh, bây giờ nàng toàn tâm toàn ý mà chú ý tình hình, còn phải nhìn tình hình địch xung quanh, lại phải tiến hành chỉ huy, đương nhiên không nhìn thấy Lợi Minh được bọn lính vây quanh. Huống hồ, nàng còn phải xem xét xem ai là gian tế.

Địch binh càng ngày càng nhiều, Như Phong tính toán sơ sơ, ít nhất có hai vạn địch binh, không có ngựa, đã không có cung tên, bây giờ chỉ có thể dựa vào đôi chân thôi!

Chỉ là, Như Phong cười khổ, thật mạnh tay nha, dùng hai vạn người đến đối phó với ba nghìn huynh đệ của nàng! Nhưng mà, điều đó không có nghĩa là nàng sẽ thất bại! Như Phong kiên định mà ngẩng đầu, thế công ngân kiếm trong tay ngày càng sắc bén.

Cao Càng Tề một mực bảo vệ bên người Như Phong, lúc này sốt ruột mà nói: "Nguyên soái, địch binh hình như có hai vạn người!"

Sau khi Như Phong hung hăng mà đâm thủng yết hầu của một tên lính mới đáp: "Huynh đệ chúng ta có thể lấy một chọi mười, bình tĩnh sẽ có thể đem đám khốn nạn này đánh đến hoa rơi nước chảy*!"

*tơi bời tan tác

Thanh âm Như Phong rất lớn, các binh lính vốn đã mệt mỏi vì chém giết sau khi nghe được, ai cũng cả người chấn động, đại đao trong tay lại càng mãnh liệt!

Binh lính Hổ Dực doanh hầu như ai cũng là người có kinh nghiệm sa trường, chỉ cần tướng soái không ngã, thì càng đánh càng hăng, máu tươi và tử vong lúc nào cũng cực kì kích thích bọn họ, làm một quân đội đoàn kết hoàn chỉnh, máu tươi của đồng đội chắc chắc chính là trống trận và quân nhạc tốt nhất, tinh thần bọn họ chỉ có càng ngày càng phấn chấn!

Nhưng địch binh vẫn rất nhiều, xa luân chiến* một trận lại một trận, mà dội của nàng lại không thể nghỉ ngơi. Nên binh lính bị bao vây ngày càng nhiều, có người lính rốt cục thể lực không chống đỡ nổi, cuối cùng không cẩn thận nên bị kẻ địch trước mặt chém một đao . . .

* đánh luân phiên, là tốp này mệt thì tốp khác vào í

Cho nên khi bình minh, tốp người Như Phong vẫn không phá được vòng vây, mà bên người chỉ còn lại có một ngàn người, mọi người vây quanh dựa lưng vào nhau, nhìn địch binh chung quanh, mọi người anh cũng thở hỗn hển hồng hộc, kể cả Như Phong và Lợi Minh.

Dưới chân và xung quanh họ đâu đâu cũng phủ đầy thi thể, máu chảy thành sông.

Như Phong toàn thân thấm đầy máu tươi, nhếch miệng cười, nhìn Lợi Minh, nói: "Ta tổn thất hai ngàn người, nhưng ngươi ít nhất tổn thất không dưới một vạn nhiều người , hôm nay cho dù ta chết, cũng đáng!" Như Phong nhìn binh lính của Lợi Minh, ước chừng còn năm sáu ngàn người.

Sắc mặt Lợi Minh rất là u ám, nhưng mặc dù hắn cáu giận cũng sẽ không thể hiện ra cho người ta thấy, nhưng hàn khí trên người hắn tỏa ra lại làm cho người ta hiểu được.

Lợi Minh cười ha ha, nói: "Úy Trì Như Phong, bây giờ có phải ngươi rất muốn biết gian tế là ai hay không?"

Lời này nói ra, bên Như Phong lập tức nổi lên một trận xao động, ai cũng nhìn sang hai bên.

Như Phong khẽ quát một tiếng: "Hắn đã sớm bị ta giết chết rồi!"

Bọn lính nhất thời an tĩnh xuống.

Lợi Minh nheo lại hai tròng mắt: "Ngươi thật là nói dối không chớp mắt, hắn rõ ràng còn đứng ở bên cạnh ngươi, ngươi lại nói hắn đã chết!"

Như Phong cũng cao giọng nói: "Ngươi không cần nhiễu loạn quân tâm, bây giờ chúng ta đã là lưỡng bại câu thương, nếu đánh tiếp thì thắng thua còn chưa biết!" Tuy là nói thế, Chu Tiền và Chu Hậu cũng không ngừng nhìn những người khác, sợ đột nhiên có một gian tế đả thương tới Như Phong. Như Phong đương nhiên cảm giác được cử động bọn họ, trong lòng ấm áp, tối hôm qua hai người bọn họ không biết đã vì mình cản bao nhiêu đao, trong đó kể cả tên mà Lợi Minh bắn tới. Nghĩ đến bọn họ, Như Phong bắt đầu nghĩ đến chủ nhân chân chính của họ.

Vấn Trần, nếu như hôm nay ta thật sự chết đi, hy vọng chàng sẽ không nên thương tâm quá, cũng hy vọng mình có thể xuyên qua lần nữa, đến lúc đó nếu như mình lại trở thành trẻ con, ta đây cũng không ngại chàng già hơn đâu.

Trong lòng Như Phong suy nghĩ miên man một hồi, cuối cùng trấn định xuống.

Lại thêm một hồi chém giết, níu xanh xung quanh lặng lẽ không nói, lẳng lặng mà nhìn chém giết trước mắt, trong màn sương mù mong manh buổi mai, tiếng leng keng không ngừng truyền đến, mùi máu tươi đã đậm đến gay mũi.

…

Hồi lâu sau, quân doanh Xuân Đằng quốc đã thành một vùng thê thảm, máu đỏ nhuộm đẫm, trong núi im ắng, phảng phất không người nào, nhưng mùi gay mũi đã tố cáo thảm kịch chém giết vừa rồi.

Mọi người cũng ngã xuống, trên mặt đất là tầng tầng lớp lớp thi thể.

Không lâu, có người từ đống thi thể trong bò ra.

Như Phong vô lực mà bò ra, cố hết sức mà lay lay Cao Càng Tề cùng Chu Tiền, Chu Hậu, bọn họ cũng chỉ là mở mắt một chút, sau đó lại vô lực nhắm lại.

Như Phong bất động, ngồi trong biển máu, im lặng không nói gì.

Không biết qua bao lâu, một bóng người khác đứng lên, từng bước một mà đi hướng Như Phong.

Như Phong nhìn hắn, nói: "Là ngươi nhỉ! Hầu hết thân phận các binh lính trong Hổ Dực doanh không có vấn đề gì, ta không nghĩ ra bọn họ tại sao muốn phản bội, nhưng ngươi có thể, bởi vì thân thế ngươi không rõ, gia gia biết ta và ngươi là bằng hữu, cho nên cố ý đi thăm dò một chút, nhưng tư liệu ông tra được rất đơn giản. Cho nên gia gia từng nói với ta, ngươi có vấn đề, nhưng ta tin tưởng ngươi, tóm lại, là do ta quá ngây thơ rồi!" Như Phong nói một đoạn thật dài, cuối cùng nở một nụ cười mệt mỏi, một Như Phong không hề tiêu sái, không mạo tựa Phan An, trên mặt dính đầy máu tươi trông thật dữ tợn.

Bóng người như trước im lặng không nói gì, chỉ là đi tới Như Phong trước mặt, ngồi xuống.

"Lợi hại, ngươi chiến đấu anh dũng như vậy, tối hôm qua cho chúng ta giết rất nhiều địch binh, nhưng tình cảnh hiện giờ tất cả đều là do ngươi mật báo mà thành." Như Phong nhìn hắn, biểu tình đờ đẫn.

"Ngươi nói đi, bây giờ ta nên làm cái gì đây?" Tiếng nói nhè nhẹ truyền đến.

Dung Ức Ảnh rốt cục mở miệng nói: "Ngươi giết ta đi."

Như Phong quơ quơ tay: "Ta hữu tâm vô lực*, hay ngươi giết ta đi."

*muốn mà không có sức

"Ta sẽ không giết ngươi."

"Như vậy sau này ta nhất định sẽ giết ngươi." Nhẹ nhàng mà nỉ non, "Tại sao ngươi với Vân Thiên trạch lại thành như thế này? Lần đầu tiên ta còn khóc được, bây giờ, ta muốn khóc, nhưng lại phát hiện mình không có sức."

"Thân phận của ngươi?" Như Phong cố chấp mà nói.

Một hồi lâu, Dung Ức Ảnh thở hơi thật dài: "Xin lỗi." Rồi lại đứng dậy, biến mất ở phương xa.

Sau khi hắn đi, trong đống thi thể lục tục vài người đứng dậy.

Xa xa, tiếng gót sắt dậm từng bước truyền đến, một hồi lại một hồi, càng ngày càng lớn. . . . .

111. Q.2 - Chương 111: Bị Lỗ

Edit + beta: Nhoktho

"Nguyên soái, ngài thế nào rồi?" Chung Anh sốt ruột hỏi thăm. Anh ta vội vàng xuống ngựa nâng Như Phong dậy, mà hơn hai trăm nhân mã đi đến tản ra đi làm chuyện của mình, tìm người bên ta còn sống trong đống thi thể, còn nếu gặp địch binh còn sống sẽ ột đao tiễn bước.

Như Phong lắc đầu, hỏi: "Tình hình bây giờ ra sao rồi?"

"Bẩm nguyên soái, ba vạn binh mà Lãnh tướng quân và Tôn tướng quân mang đi thật sự đã gặp phải mai phục, lúc mới bắt đầu thì tình thế nghiêng hẳn về một bên. Nhưng mà sau đó vì nguyên soái Lợi Minh bên địch nửa đường không biết nhận được tình báo gì đó, liền cắt hai vạn nhân mã chạy đi. Sau đó Lữ tướng quân cùng với Úy Trì tướng quân bên ta đến cứu viện, vì vậy đã cùng ba vạn địch binh còn lại xảy ra một hồi kịch chiến." Chung Anh một bên cho Như Phong ăn một viên dược, một bên nói.

"Như vậy sau đó thì sao?" Như Phong ngửi được mùi hương quen thuộc, vội vàng há miệng nuốt xuống, đây là thuốc bổ sung thể lực do Túy Nguyệt chế, sau khi ăn, nàng mới vội vàng hỏi.

"Nhân số hai bên không chênh lệch lắm, mặc dù mới bắt đầu bên ta tổn thất khá lớn, nhưng sau khi Lợi Minh đi rồi, tình huống đại biến, mà Hà tướng quân là người thứ ba chạy tới, vì phòng ngừa phía trước có phục binh, sau khi có kỵ binh ngăn chặn, bọn họ liền thiết lập mai phục, cuối cùng thật sự là đã ngăn chặn được sáu ngàn địch binh ở miệng sơn cốc." Nói đến đây, sắc mặt Chung Anh hoãn xuống.

Khí sắc của Như Phong cũng đã tốt hơn một chút: "Cuối cùng tổn thất bao nhiêu?"

"Sơ sơ là hơn một vạn, con số cụ thể còn chưa thống kê được. Nhưng mà bên quân địch thì toàn quân ba vạn nhân mã đều đã bị diệt rồi. Lúc trở về phó soái nói lực chiến đấu của chúng ta đã nâng cao không ít, chỉ là tất cả mọi người rất lo lắng cgo an nguy của ngài, bây giờ nguyên soái không có việc gì là tốt rồi." Chung Anh đem túi nước đưa qua cho Như Phong.

Như Phong cười khổ, nói sang chuyện khác: "Đại quân của Nhị hoàng tử đâu? Còn một vạn quân bên Mã Thanh Thu bây giờ như thế nào?"

Biểu tình Chung Anh đột nhiên: "Mười vạn đại quân của hắn bây giờ đã chạy tới Lạc Nhạn thành, phỏng chừng là muốn dùng vũ lực công thành."

Như Phong lắc đầu, nói: "Hắn sẽ không công thành đâu, công thành sẽ tổn thất rất rất lớn, theo lời nói vừa rồi của ngươi, lần này chúng ta tổn thất không lớn như họ, nhưng nhân số bên họ hơn chúng ta nhiều, cho nên hắn có lẽ là muốn vây thành."

Chung Anh kỳ quái nhìn Như Phong, nói: "Quân sư Nam Sơn cũng nói như vậy, hơn nữa bây giờ phó nguyên soái trong thành đã chuẩn bị sẵn sàng rồi. Được rồi, Mã tướng quân không có việc gì, dựa theo chiến thuật du kích mà ngài dạy cho, dù không thắng cũng khiến địch nhân hỗn loạn, mệt mỏi, bây giờ có lẽ bọn họ vẫn còn đang sứt đầu mẻ trán đấy

Như Phong gật đầu, Trong lòng có chút buông lỏng, nhưng nhìn này quân doanh tràn đầy thi thể, trong mắt tràn đầy đau xót.

"Tổng cộng có bao nhiêu người còn sống?"

Bây giờ chỉ nhìn thấy không ngừng có người được dìu . Như Phong thấy được Chu Tiền, Chu Hậu, Dương Ảnh cùng Bạch Nhất Quân, mặc dù là trên mặt đầy vết máu, nhưng Như Phong vẫn nhận ra được. Trong lòng, nhẹ nhõm thêm một chút.

Chung Anh gọi tới một người lính, thấp giọng hỏi vài câu, lúc này mới quay đầu nói: "Nguyên soái, Hổ Dực Doanh tổng cộng còn được hơn hai trăm người sống, bọn họ đều là kiệt lực mà té xỉu, những vết thương trên người cũng không có gì nguy hiểm, nghỉ ngơi tốt sẽ không sao." Lúc Chung Anh nói ra, hai mắt cũng không nhịn được đỏ lên, dù sao, hắn từng là giáo úy của Hổ Dực Doanh, đối với Hổ Dực Doanh có tình cảm rất sâu.

Như Phong không đành lòng nghe, ai, đây đều là lỗi của mình, nếu không bởi vì mình phòng bị không sâu với Dung Ức Ảnh, bây giờ cũng không thành như vậy. Có lẽ mình sẽ thấy một quân doanh trống trơn*, nhưng mà hẳn là sẽ không giống như bây giờ khiến cho các huynh đệ của mình đi chịu chết.

* là vì biết trước Như Phong đột kích nên tản quân đi hết(???????)

Cao Càng Tề chậm rãi đi tới, hắn vẫn luôn ở bên cạnh Như Phong, vừa rồi lâm vào lúc hôn mê, vẫn mơ hồ mà nghe được cuộc nói chuyện của Dung Ức Ảnh và Như Phong, cho nên hắn rất hiểu được tâm tình của Như phong hiện giờ.

"Nguyên soái, đừng tự trách nữa, ta với Dung Ức Ảnh là đồng song, hơn nữa lại sớm chiều ở chung, ta sớm biết gần đây hắn có điểm bất thường, nhưng ta vẫn không cảnh giác, nói ra ta cũng có trách nhiệm, không sớm nhắc nhở ngài. Nhưng mà chúng ta chỉ hơn hai ngàn người giết chết hai vạn người bọn chúng, xem như đáng giá!" Cao Càng Tề an ủi nói.

Chung Anh vừa nghe, cũng biết rồi một sơ lược, nhưng mà hắn vẫn hơi kinh ngạc: "Theo lý thuyết, nếu như hắn thật sự mật báo, quân địch sao lại toàn quân bị diệt? Hẳn là ngược lại mới đúng."

Cao Càng Tề nhìn Như Phong, Như Phong nhìn bầu trời, thấp giọng nói: "Đây có lẽ là bởi vì mấy con chim diều hâu mà chúng ta bắn dọc theo đường đi, cho nên Lợi Minh mới không biết chúng ta lúc nào đến, lúc nào tiến công, từ nơi nào tiến công. . . . ."

Hai người cũng không nói chuyện nữa, sức lực Như Phong từ từ khôi phục, nói: "Đi lấy thanh kiếm của ta đem lại đây."

"Ở đâu?" Hai người đồng thanh hỏi.

Như Phong nhẹ hất hất cằm về phía người nào đó.

Mọi người ở đây không tự chủ được theo sát nhìn lại, chỉ thấy Lợi Minh hai mắt trợn trắng, đầu lưỡi lè ra, ở cổ bị thứ gì đấy giống đai lưng quấn lấy.

"Cái đai lưng này?" Chung Anh rất là khó tin.

Như Phong mỉm cười: "Là kiếm của ta."

"Khó trách các huynh đệ luôn tò mò kiếm của nguyên soái thường lấy ra ở đâu, thì ra chỉ là một chiếc đai lưng à." Cao Càng Tề thở dài nói, đi qua thuận tiện chặt luôn đầu của Lợi Minh.

Như Phong nhận đai lưng, không nhìn đến cái đầu người, sau khi quấn đai lưng xong, thì nói: "Nhanh rời nơi này thôi, ở đây không nên ở lâu."

Hai người lên tiếng, chỉ để lại vài người lau dọn chiến trường, sẵn tiện tìm ngựa mà địch binh giấu, những người khác thì một người một ngựa bước trên đường trở về thành.

Dọc theo đường đi mọi người cưỡi ngựa chạy rất nhanh, không có gặp phải người nào, chỉ gặp vài đội tìm kiếm Như Phong. Nhưng Như Phong vẫn là cảm thấy bất thường, nhưng mà bởi vì thể lực chưa khôi phục, bây giờ chỉ miễn cưỡng đủ để cưỡi ngựa mà thôi, cho nên không có sức lực đi nghiên cứu, bây giờ chỉ có thể hy vọng lần thám báo này không có trục trặc gì.

Nhưng Như Phong vẫn nghiêng người hỏi: "Các ngươi có thể cảm thấy cuộc hành trình này quá yên bình hay không?"

Chung Anh gật đầu, trả lời: "Đúng là có hơi yên ả, nhưng bây giờ sự chú ý của mọi người không ở điều này, hơn nữa phía trước tin tức thám báo phía trước truyền đến cũng nói không có vấn đề gì."

Như Phong nhíu mày, quay đầu nhìn thoáng qua đội ngũ phía trước và hàng ngũ phía sau, khẽ thở dài, trong lòng có chút bất an.

Quả nhiên, vài giờ sau, thám báo báo lại, nói phía trước có đội ngũ lớn, ít nhất có một vạn người.

Như Phong hỏi: "Dẫn đầu là ai?"

Thám báo lắc đầu: "Bẩm nguyên soái, dẫn đầu là một nam tử dung mạo tuyệt mỹ , vóc người gầy cao, khí thế bất phàm."

Trái tim Như Phong thoáng lạc nhịp, nhìn chăm chú vào những người khác, ánh mắt khẩn trương của bọn họ, nói: "bây giờ Chúng ta phải lập tức lui về phía sau thôi."

Vừa nói vừa dẫn đầu quay đầu ngựa lại, mọi người cũng chỉ có thể làm theo, sua khi cưỡi ngựa được một khắc đồng hồ*, Như Phong nhìn đường nhỏ bên trái, nói với người bên canh, nói: "Đi từ nơi này, một lúc lâu sau có thể trở lại quân doanh, các ngươi đi đi."

*15'

"Vậy còn ngài?" Chung Anh vội vàng hỏi, những người khác cũng đem tầm mắt đặt trên người Như Phong.

Như Phong thở dài nói: "Đừng lo cho ta, nếu không đi nhanh thì tất cả mọi người đều sẽ chết."

"Nguyên soái, ngài đi cùng chúng ta, bình tĩnh sẽ có thể tránh thoát truy binh." Cao Càng Tề lớn tiếng nói.

Như Phong gấp gáp nhìn hắn: "Mục đích của hắn là ta, ta không sao đâu, so với các ngươi ta đáng giá hơn, cho nên các ngươi hãy đi nhanh đi, nếu không đi, thì không còn kịp đâu, đây là mệnh lệnh, nếu như các ngươi còn coi ta là nguyên soái, thì lập tức rời đi." Phải dùng mệnh lệnh, cho dù như vậy, Như Phong cũng không nắm chắc có thể cho bọn họ rời đi an toàn .

Mọi người lặng im, chỉ nhìn Như Phong và Chung Anh.

Như Phong xuống ngựa, Chung Anh cũng vội vàng xuống ngựa theo, Như Phong phất tay ngăn cản hành động xuống ngựa theo của những người còn lại.

“Sau khi ngươi trở về, nói cho Nam Sơn, nói ta đã lưu lại trên người Dung Ức Ảnh Lưu Hương hoàn, bảo nó điều tra cho ra thân phận Dung Ức Ảnh, nhớ kỹ không nên đả thảo kinh xà*, chính ta cũng sẽ lưu trên người mùi hương này. Đến lúc đó các ngươi gọi người tới cứu ta là được, nhớ kỹ, là ba ngày sau trở lại.” Như Phong nhỏ giọng dặn dò .

*đánh cỏ động rắn

Lúc Dung Ức Ảnh cùng nàng mặt đối mặt, Như Phong cũng đã có tâm tư này, cho nên khi hắn chuẩn bị đứng lên, Như Phong bèn lấy một ít Lưu Hương hoàn hòa với máu tươi và bùn đất vẩy lên cổ của hăesn. Lưu Hương hoàn này sau khi bóp nát sẽ dinh lại trên da tay người, thẩm thấu vào trong tay, chỉ cần tái trong vòng 3 ngày có thể dùng con chim mà Túy Nguyệt nuôi truy tìm ngàn dặm, đây là do nàng và Túy Nguyệt lúc trên núi nghiên cứu chế tạo ra, chỉ là thật không ngờ bây giờ đã phát huy công dụng.

“Nhưng nguyên soái, nếu như ta không hộ tống ngài trở về, lão nguyên soái tỉnh lại. . . .” Vẻ mặt Chung Anh không vui.

Lúc này, lại một gã thám báo báo lại: “Báo cáo nguyên soái, quân địch đã chỉ còn cách một dặm nữa.”

Như Phong trừng mắt, nói: “Còn không mau đi!”

Cuối cùng, trừ ra Chu Tiền Chu Hậu, những người khác đều chỉ còn cách bước đi, chân đi mà hai con mắt ướt đẫm vẫn nhìn về phía Như Phong, kể cả Bạch Nhất Quân, rất giống như Như Phong một đi không trở về, điều này làm cho Như Phong thật bất đắc dĩ.

Như Phong chậm như rùa mà cỡi ngựa đi về phía trước, Trong lòng cười thảm, nhớ kỹ vừa rồi Chung Anh đi trước, thấp giọng nói một câu: “Lão nguyên soái trước kia cũng trải qua chuyện như vậy.”

Ha ha, xem ra mình và gia gia vô cùng giống nhau, luôn là lặp lại một vài chuyện tương tự.

Rốt cục tới, mặt đất như chấn động, làn gió khô nóng thổi qua, vờn bay mái tóc và tay áo của nàng, khiến hai mắt người ta mờ đi.

Như Phong một thân mê màu phục bây giờ đã không còn nguyên dạng, phía trên dính đầy bùn đất và máu tươi, toàn thân trên dưới chỉ có một đôi mắt lấp lánh hữu thần. Mà Chu Tiền cùng Chu Hậu bên người nàng cũng như là mới từ biển máu trong mò ra , nhìn không ra bộ dáng ban đầu.

Trái lại Vân Thiêu Trạch, trên người mặc khôi giáp màu bạc, tóc búi cao thình một bó, quần áo sạch sẽ, khóe miệng chứa ý cười, cưỡi trên con ngựa cai to, haimắt thẳng nhìn chằm chằm Như Phong.

Bốn mắt nhìn nhau, tương cố vô ngôn, duy hữu lệ thiên hành.*

* Nhìn nhau nhưng lại nghẹn lời

Duy ngàn dòng lệ nối hàng nhau tuôn.

(giang thành tử – Ất Mão, Anh Tử dịch. Nguồn: thivien.net)

Đương nhiên, loại tình huống này sẽ không có khả năng xảy ra.

Thình huống thật sự là, bốn mắt nhìn nhau, chưa kịp nói chuyện, một gã võ tướng bên người Vân Thiêu Trạch đã vung tay, một đội lính tiến lại gần Như Phong, ai cũng lăm le vũ khí.

Song phương vận sức chờ tấn công.

“Điện hạ, có lẽ bọn chúng còn có những người khác, có cần phái người đuổi theo không?” Trung niên nam tử bên người Vân Thiên Trạch hỏi.

Đôi mắt Vân Thiêu Trạch nhìn Như Phong, nói: “Đi thôi.”

Như Phong trừng mắt, chỉ là mấy trăm người thôi, có thể diệt cỏ tận gốc.

Cho nên ba người lập tức ngăn chặn con đường, Chu Tiền, Chu Hậu rút ra binh khí, nóng lòng muốn thử.

“Không biết tự lượng sức mình!” Tiểu Thanh nhỏ giọng thầm thì, không thoát được lỗ tai của Như Phong.

Như Phong nheo lại đôi mắt, nhìn hắn, có chút động đậy môi: “Như nhau.”

Tiểu Thanh trừng mắt, gắt gao mà nhìn chằm chằm Như Phong, trong mắt có hừng hực lửa giận.

Như Phong hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn Vân Thiêu Trạch, không nói.

Vân Thiêu Trạch rốt cục mở miệng, nói: "Theo ta trở về thôi."

"Không đuổi theo?" Như Phong cố chấp mà hỏi, không để ý đến lời hắn nói, nàng cần một lời hứa.

Vân Thiêu Trạch gật đầu: "Chỉ cần ngươi không phản kháng."

Như Phong nhìn thoáng qua Chu Tiền và Chu Hậu, hai người tương nhìn thoáng qua, ném trường kiếm đang cầm trong tay, xuống ngựa.

Như Phong cũng theo xuống ngựa.

Lập tức, có mấy người xuống ngựa muốn áp trụ Như Phong, lúc đi tới còn cực kỳ cảnh giác mà nhìn Như Phong, Như Phong nhếch miệng cười cười, lộ ra một hàm răng trắng, nhưng lại ngược lại khiến cho bọn họ lại càng hoảng sợ, hai mặt nhìn nhau.

"Đồ vô dụng!" Có người nói nhỏ nói, một người phi thân lại đây, tay điểm huyệt, Như Phong nhất thời hoa lệ lệ mà té xỉu. Một khắc trước khi té xỉu vẫn còn tức giận, không có nội lực thật không tốt nha.

Chu Tiền và Chu Hậu vừa muốn phản kháng cũng bị người chế trụ, dù sao cũng là đã chiến đấu hăng hái một đêm, thể lực đã tới cực hạn, hơn nữa vừa rồi đoạn đường bôn ba, nói là nghỉ ngơi căn bản không phải, gọi là hao phi thể lực thì đúng hơn.

Sau khi ba người bị chế trụ, trung niên nam tử định kéo Như Phong vẫn còn trên mặt đất, Vân Thiêu Trạch lên tiếng: "Thong thả một chút, Vân thúc, ôm hắn đưa cho ta, ta tự mình áp giải hắn." (hí hí, nằm trong lòng mỹ nam sướng chưa? >v<>

"Chủ nhân!" Tiểu Thanh không đồng ý mà kêu nhỏ một tiếng, nhưng lại đổi lấy cái trừng của Vân Thiêu Trạch, cuối cùng chỉ có thể ủy khuất ở im miệng.

Vân Thiêu Trạch cẩn thận ôm Như Phong trước ngực, không để ý đến mùi hôi thối trên người hắn, lúc này mới yên tâm mà giục ngựa rời đi.

Sau kho tới đại doanh, Vân Thiêu Trạch đưa cho người hầu mà tự mình bế Như Phong đến trong đại doanh của mình, sau đó phân phó binh lính ngoài cửa nhanh chóng mang nước nóng tới, sau khi giải khai huyệt đạo cho Như phong thì ra lệnh những người khác không được phép tiến vào.

Đợi những người khác rời khỏi, Vân Thiêu Trạch lúc này mới cất tiếng gọi: "Như Phong, Như Phong!" Vẻ mặt vui sướng, rất giống một thằng nhóc chiếm được món đồ chơi mình yêu thích bấy lâu.

Như Phong vẫn ngủ say, không có phản ứng.

Vân Thiêu Trạch có chút lo lắng, tiếng tục khẽ gọi vài tiếng, Như Phong vẫn không phản ứng. Sau khi cẩn thận quan sát , rốt cục kết luận là do quá mệt mỏi, cho nên ngủ thiếp. Nghĩ vậy, Vân Thiêu Trạch lúc này mới yên lòng, ngồi ở bên giường chuyên chú nhìn chằm chằm mặt Như Phong, trên mặt tramrg đầy ý cười thõa mãn.

Nhìn khuôn mặt đầy vết máu, Vân Thiêu Trạch khẽ nhíu mày, lấy ra khăn tay nhẹ nhàng mà lau lau, không hiệu quả, vì vậy chỉ còn cách chờ nước nóng đưa tới.

Nước nóng đưa tới, Tiểu Thanh nhìn ngươi đang nằm dây bẩn trên giường tuyết trắng, không nhịn được cau mày, nhưng nhìn trên mặt chủ tử có chút ý cười, Trong lòng vừa vui vừa buồn, thấy chủ tử trừng mắt nhìn mình, đành phải không tình nguyện mà lui xuống, trước khi đi còn ghen ghét trừng mắt liếc Như Phong.

Sau khi không còn ai, lúc này Vân Thiêu Trạch mới mừng khấp khởi bưng chậu nước nóng lại, lắc lắc tay Như Phong, nhẹ giọng nói: "Như Phong, dậy lau rửa nào."

Thấy Như Phong chỉ khẽ nhíu mày, không động đậy, Vân Thiêu Trạch nở nụ cười ranh mãnh.

Sau khi làm ướt khăn lông, Vân Thiêu Trạch cẩn thận từng tí lau sạch vết máu trên mặt Như Phong, từ từ lộ ra cái trán cái trán trơn bóng trắng muốt sạch sẽ, cái mũi thẳng tắp, khuôn mặt nõn nà. . . . Và đôi môi ửng hồng.

Nghe người khác nói, sau khi ra chiến trường, cho dù dung nhan đẹp mấy cũng sẽ đã bị phong sương hằn vết, người cũng già đi, không ngờ rằng hắn vẫn như trước, vẫn xinh đẹp đến khó tin như vậy.

Trong lòng Vân Thiêu thầm than, hắn đương nhiên không biết Như Phong làm một người con gái, chỉ cần là con gái bình thường thì sẽ cực kỳ trân trọng khuôn mặt và da tay của mình, cho dù là phóng khoáng giống như Như Phong cũng không ngoại lệ.

Nhìn bờ môi căng mọng, yết hầu Vân Thiêu Trạch giật giật, không nói hai lời, cúi người in lên môi, nhẹ nhàng mà hút . . . . Trong lòng dâng lên một dòng nhu tình mật ý, rốt cục. . . Hắn đã ở bên mình rồi!

Như Phong ưm một tiếng, ngón tay giật giật.

Vân Thiêu Trạch vội vàng buôngnàng ra, trên mặt không khỏi đỏ ửng lên, tiếp theo không biết nhớ tới cái gì, vội vàng oán hận trừng mắt nhìn liếc mắt một cái Như Phong, khăn lông trong tay cũng không khỏi có chút mạnh hơn.

Thấy lông mi Như Phong rung động, Vân Thiêu Trạch vội vàng ngừng tay lại, nhìn kỹ Như Phong, sau khi thấy Như Phong không có động tác gì khác, thì yên lòng, chuyên chú nhìn khuôn mặt Như Phong.

Tầm mắt dời xuống, khuôn mặt trắng nõn và cái cổ đen bẩn đối nghịch nhau nhìn rất ngưa mắt, cho nên khăn lông nóng hổi trong tay tiếp tục hạ xuống chà lau cổ.

Một đoạn cổ trắng ngần mềm mại lộ ra.

Có chút bất thương, Vân Thiên Trạch nhìn chằm chằm cổ của Như Phong.

Sau một lúc lâu, trên mặt hắn thiện lên một nỗi vui mừng khó tả,gần như là run rẩy toàn thân. Đôi môi mấp máy, nhưng lại nói không ra tiếng.

Tầm mắt dời xuống một chút, nhìn bộ ngực bằng phẳng, Vân Thiêu Trạch tỉnh táo hẳn, vươn đôi tay đang run nhè nhẹ, không nói hai lời, đã muốn cởi quần áo.

Nhưng lục lọi hồi lâu, vẫn chưa thấy vạt áo để mở, chỉ cảm thấy trong tay một mảnh bằng phẳng, còn có chút cứng cứng, trong lòng lại càng sốt ruột.

"Soạt" một tiếng, Vân Thiêu Trạch rút ra một cây chủy thủ ánh bạc từ trong giày, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm Như Phong. (hắc hắc, ta muốn cắt chỗ này quá cẩn ơi ^^)

Thể lực của Như Phong tiêu hao, hơn nữa bị điểm huyệt, cho nên mới chìm vào giấc ngủ, nhưng bây giờ có người sờ loạn ở trên người, hơn nữa lạu cảm thấy nguy hiểm và lưỡi dao sắc bén, cho nên lập tức liền giật mình tỉnh lại, bằng trực giác, một tay đưa tới, đúng lúc bắt được cánh tay Vân Thiêu Trạch. Bốn mắt nhìn nhau, Như Phong quát to: "Ngươi muốn làm gì?" (Câu này nghe quen quen =v=)

Vân Thiêu Trạch nhìn khuôn mặt trang đầy sức sống của hắn, thấp giọng nói: "Ta chỉ là muốn giúp ngươi cởi quần áo để tắm rửa thôi."

"Tắm rửa cần đến đao?" Vẻ mặt Như Phong trạn ngập sự khó tin.

Vân Thiêu Trạch không nói, hắn nhìn Như Phong, cười: "Như Phong." Hắn cúi đầu gọi một tiếng.

Tay Như Phong run rẩy một chút: "Sao lại gọi buồn nôn như vậy?"

112. Q.2 - Chương 112: Bất An

Edit + Beta: nhoktho

"Vậy. . . . Vậy ngươi có dũng khí cho ta xem bộ ngực của ngươi một chút chứ?" Vân Thiêu Trạch vừa nhẹ giọng hỏi, con ngươi đảo một vòng, cuối cùng dừng lại ở trước ngực Như Phong.

Tay Như Phong đang nắm tay Vân Thiên Trạch nổi gân xanh, hung tợn nhìn hắn, trong miệng lại còn phát ra âm thanh nghiến răng ken két.

"Như Phong?" Trên mặt Vân Thiêu Trạch mang theo ý cười cùng chờ mong không cách nào che dấu. Như Phong hung hăng mà trừng mắt nhìn hắn, Từ hai làm răng đang nghiến thoát ra vài chữ: "Sao ngươi không bảo ta cởi quần cho ngươi xem luôn đi." Trong lòng lại thật bất an.

Hai mắt Vân Thiên Trạch sáng ngời." Được thôi, ta không ngại đâu"

Như Phong hừ một tiếng, buông ra tay hắn, hai mắt nhìn thoáng qua bốn phía, nói: "Không biết xấu hổ, ngươi trước kia không phải như thế."

Vân Thiêu Trạch thay đổi sắc mặt, trầm giọng nói: "rốt cuộc Ngươi có phải là nữ hay không?" Không hổ là hoàng tử sống an nhàn sung sướng, chỉ cần.nghiêm mặt đã toát ra một khí thế bức người

Như Phong lại không e ngại, có lẽ là vì trước đó đã ở chung cùng hắn, cho nên Như Phong chỉ giễu cợt cười một tiếng, âm thanh lạnh lùng nói: "Lời này từ đâu ra vậy? Chỉ bởi vì ta không có trái cổ, cho nên ta nhất định phải là nữ sao, nhất định phải cởi quần áo cho ngươi kiểm tra ta? Vân Thiêu Trạch, ngươi thật sự cho ta là nữ à?"

"Vậy vì sao ngươi không có trái cổ?" Vân Thiêu Trạch truy sát hỏi, ta xem ngươi bào chưa thế nào đây?

Như Phong sờ sờ cổ mình, sắc mặt ảm đạm xuống, cúi đầu, lại nhẹ liếc Vân Thiêu Trạch, lúc này mới thấp giọng nói: "Ngươi cũng xem thường ta sao? Tất cả mọi người có trái cổ, nhưng trái cổ của ta vẫn không lồi ra, cho nên lúc xuống núi sư phụ mới cho ta một cái trái cổ giả. Nhưng ta vẫn cảm giác được bản thân mình rất bất bình thường, trưởng thành như vậy còn chưa tính, bị trở thành ẻo lả còn chưa tính, nhưng là ta còn sợ hãi. . . . . Ô ô. . . ."

Như Phong mạnh mẽ tự trấn định, dùng ống tay áo bẩn lau lau, khuôn mặt vừa được Vân Thiên Trạch lau sạch lại bị bẩn, vừa nói Như Phong vừa hít hít cái mũi, tiếp tục nói: "Ta còn sợ ta biến thành người bất nam bất nữ, hoặc là sẽ có tật xấu gì đo."

"Hừ, ta không tin!" Vân Thiêu Trạch bĩu môi, cẩn thận nhìn chằm chằm nhất cử nhất động Như Phong. Trong lòng lại âm thầm tính toán nhất định phải cho người đi tìm Vũ Yên năm đó hỏi rõ ràng, nàng lúc đó đã kiểm tra Như Phong bằng cách nào?

Như Phong cũng hừ lạnh một tiếng, nói: "Có tin hay không tùy ngươi, ta là nam hay nữ liên quan gì đến ngươi?"

Vân Thiêu Trạch mặt cứng đờ, trừng mắt nhìn Như Phong, tàn nhẫn nói: "Đừng quên, ngươi bây giờ là tù binh ta bắt được, nếu cần ta sẽ dụng hình, đến lúc đó ta sẽ biết ngươi rốt cuộc có phải nữ hay không."

Như Phong giương cằm lên: "Vậy ngươi bây giờ hãy dùng đi, ta không sợ, ngươi dứt khoát hành hạ chết ta cũng được! Dù sao ta đã bị ngươi bắt được." Trong giọng nói có một chút giận dỗi.

Hai người đều nhìn đối phương, đánh giá kỹ nhau. . . . Trong không khí tràn ngập rồi mùi khét, hết sức căng thẳng.(nôm na là hai người nhìn nhau bắn ra tia chớp như truyện tranh đó ^_^)

Vân Thiêu Trạch lại đột nhiên cười, ôn nhu nói: "Như Phong, ngươi đi tắm rửa đi, xem ngươi bẩn chưa kìa. Chúng ta cũng lâu không gặp rồi, sao có thể thoáng cái lại cãi nhau, như vậy không tốt đâu."

Như Phong chớp mắt, thật ra trên người nàng cũng rất khó chịu, nhưng mà: "Ta không có quần áo thay mà?" Trong lòng lại đang khổ nói thầm, mình rõ ràng là kẻ địch với hắn, sao lại hòa bình ở chung như vậy chứ?

Vân Thiêu Trạch cười, "Ngươi mặc quần áo của ta cũng được, mặc dù ngươi có vẻ hơi lùn một tí, nhưng mà chắc cũng vừa người." Dứt lời liền và trong lấy một bộ quần áo đặt trên giường, hé miệng cười cợt, "Như Phong, sao ngươi vẫn lùn như trước thế?"

Như Phong trừng mắt, tức giận nhìn hắn một cái, gấp giọng nói: "Mau đi ra mau đi ra, ta muốn tắm rửa."

"Ngươi không phải nói ngươi là nam sao? Vậy tại sao ngươi còn sợ bị ta nhìn?" Vân Thiêu Trạch rất là cây ngay không sợ chết đúng. (=)))))

Như Phong mắt trợn trắng: "Như vậy cũng không có nghĩa phải cho ngươi nhìn, ngươi nhanh đi ra ngoài đi." Giọng điệu còn mang chút làm nũng, Như Phong biết Vân Thiêu Trạch căn bản cự tuyệt không được loại ngữ này, trước kia lúc còn ở thư viện thì mười lần được cả mười, chỉ là không biết bây giờ còn hiệu lực không.

Quả nhiên, Vân Thiêu Trạch cũng không làm khó, chỉ là nhìn thoáng qua Như Phong, mỉm cười, lúc đang muốn rời đi, Như Phong lại lắp bắp hỏi rồi câu: "Hai người bằng hữu kia của ta có khỏe không?" Như Phong rất là lo lắng Chu Tiền và Chu Hậu, nhưng lại không thế nào xin hỏi, vừa hỏi, đã nghĩ đến quan hệ đối địch hiện tại của mình và Vân Thiên Trạch.

Quả nhiên, Vân Thiêu Trạch vừa nghe, cước bộ dừng một chút, lúc nhấc cánh cửa chuẩn bị ra ngoài mới nói một câu: "Không có việc gì" nhưng lại làm Như Phong yên lòng

Mặc dù không biết Vân Thiêu Trạch rốt cuộc có hoài nghi thân phận của mình hay không, nhưng Như Phong vẫn không dám nghĩ muốn nhiều lắm, cảm thấy cho dù Vân Thiêu Trạch thật sự biết rồi, hắn hẳn là cũng không nói ra. Ôi, Như Phong thầm thở dài một hơi, bởi vì hai người đã ở chung hơn một năm , mình cư nhiên đã bất tri bất giác tín nhiệm hắn như vậy. Thế nhưng bây giờ, hai người lại biến thành địch nhân, nàng là nguyên soái và trở thành tù binh của hắn. Thế sự thật khó lường

Như Phong lắc đầu, nhìn thoáng qua cửa trướng đóng chặt, lại nhìn xem bình phong ngăn cách, thật sự là một tên xa xỉ, bây giờ là hành quân chiến tranh, chất lượng sinh hoạt của hắn còn cao như vậy. Như Phong nhìn giường lớn êm ái đã bị mình làm bẩn trong phòng Vân Thiêu Trạch , còn có ngọc dùng trang trí được tạo hình tỉ mỉ, và cả thảm hoa văn tinh xảo. . . .

Người bất đồng người a. . . . Như Phong lần nữa cảm thán.

Vừa cảm thán, người cũng rất nhanh cởi sạch nhảy vào thùng tắm, sau khí tắm sạch thì vội vàng vội vã mặc quần áo vào.

Như Phong nhìn tiểu y và đai lưng của mình, mặc dù bây giờ trái cổ đã rớt, nhưng chỉ cần còn đai lưng là được. Như Phong phát hiện sau khi có võ công, một người một hoàn cảnh lạ lẫm vẫn an lòng hơn, ít nhất không cần sợ hãi, bởi vì mình còn có thể tự cứu. Âm thầm kiểm tra võ công của mình, may mắn là đã ăn viên thuốc Chung Anh đưa cho, bây giờ đã phát huy tác dụng rồi, nàng cũng khõe jown một tí ròi, có lẽ không lâu sau nữa sẽ khôi phục võ công. Nghĩ vậy, Trong lòng Như Phong thật vui vẻ.

Sờ sờ mái tóc ướt sũng, Như Phong khẽ cắn môi, vẫn túm nó buột lên, nhìn chiếc gương mờ mờ có khắc hoa văn tinh mỹ một hồi lâu, nhưng vì tâm tình không tốt lăm nên cũng chỉ liếc sơ

Lúc Vân Thiêu Trạch vào, Như Phong đang đang ở trên ghế suy nghĩ một việc, hơn nữa bây giờ thể lực nàng không tốt, nội lực tiêu hao quá nhiều, cho nên rất dễ dàng đã bị trung nên đại thúc kia điểm huyệt, trước đó hắn còn rót vào cổ tay Như Phong một luồng chân khí âm lãnh, sau mới phong trụ huyệt đạo của nàng.

Như Phong trừng mắt nhìn Vân Thiêu Trạch: "Ngươi bảo hắn phong bế võ công của ta?" Ngữ khí rất mất hứng. Người học võ nào cũng vậy, sau khi mạch môn ở cổ tay bị phong bế, võ công sẽ không sử dụng được, càng huống chi chân khí trung niên nam tử âm lãnh như vậy, nếu muốn giải thì chỉ hắn mới có thể.

"Làm càn! Úy Trì Như Phong, đừng quên, bây giờ ngươi là một tên tù binh, thể nói chuyện như vậy với chủ tử sao?" Vân Thiêu Trạch chưa mở miệng, Tiểu Thanh đã lớn tiếng la lên, hai tròng mắt âm ngoan mà nhìn Như Phong.

Như Phong cong môi, đương nhiên biết hắn lo lắng cái gì, cho nên cũng không có ý định đối phó hắn.

Quả nhiên, Vân Thiêu Trạch nhẹ liếc mắt, Tiểu Thanh lập tức rụt về, chỉ dùng tầm mắt lăng trì Như Phong , không dám tiếp tục mở miệng.

"Vì lưu lại ngươi, cũng chỉ có thể như vậy thôi, ai bảo ngươi có võ công làm gì?" Vân Thiêu Trạch mỉm cười, nhìn mái tóc còn ẩm ướt của Như Phong, bà cả gương mặt trắng nõn pha chút ửng đỏ, trước kia ngẫu nhiên

còn có thể thấy Như Phong như vậy, nhưng từ sau lần trở mặt đó thì không còn cơ hội thấy nữa, vốn tưởng rằng sẽ mãi mái như vậy, không ngờ bây giờ hắn lại tự mình đưa đến cửa.

Chớp mắt, thấy quần áo Như Phong đang mặc, quần áo của mình mặc trên người hắn có vẻ rộng một chút, nhưng nhìn hắn như vậy, trái tim lại dâng lên một cảm giác thỏa mãn không nói nên lời .

Như Phong, ngươi lại trở về bên người ta rồi! Chỉ là lần này, ta còn có thể giữ lại ngươi trong bao lâu?

Nghĩ vậy, Đôi mắt Vân Thiêu Trạch lại ảm đạm đi vài phần.

"Vân thúc, các ngươi lui xuống đi, ta có việc muốn cùng hắn nói chuyện." Vân Thiêu Trạch trầm giọng nói.

Hai người không ý kiến gì, chỉ là Vân thúc lo lắng nhìn thoáng qua Vân Thiêu Trạch, lại mãnh liệt trừng mắt Như Phong, mới nhẹ nhàng lui xuống.

Như Phong mặt nhăn cau mày, châm chọc nói: "Xem bộ dáng của họ, hình như ta có năng lực tổn thương ngươi hay sao ấy."

Vân Thiêu Trạch đi qua, cầm qua một khăn sạch sẽ, nhẹ giọng nói: "Lau khô tóc đi."

Như Phong không nói gì, nhìn bộ dáng tự nhiên của hắn, thở dài, nói: "Đừng làm việc này nữa, chúng ta nên nói chuyện chính sự đi."

****

Trên đường đi từ kinh thành Tử La quốc đến biên cảnh, có một người chạy như bay, nơi con ngựa đã dẫm gót qua, thì khói bụi bay mịt mù.

Mộc Đồng giục ngựa chạy như điên, liều mạng theo sát bước chân Mộc Vấn Trần, Trong lòng lại không nhịn được hô to: may mắn ngựa của mình cũng thuộc loại thiên lý mã*, bằng không sao theo được với chủ tử?

*ngựa chạy ngàn dặm, đơn giản là ngựa cực tốt

Thật vất vả, lúc Mộc Đồng mệt chết, Mộc Vấn Trần rốt cục cũng ngừng lại, làm cho con ngựa đến bờ sông ăn cỏ uống nước, tự mình tìm nơi uống nước nghỉ ngơi.

Mộc Đồng liêu xiêu đi đến trước mặt Mộc Vấn Trần, trời biết hắn đã bao lâu không chạy liều mạng như thế

Mộc Đồng thở hỗn hển, nói: "Chủ tử, ngài nghỉ ngơi nhiều một chút, từ kinh thành đến Lạc Nhạn thành, ít nhất phải mất năm ngày, bây giờ mặc dù có thiên lý mã, nhưng ngài cũng phải giữ gìn thân thể của mình chứ?"

Mộc Vấn Trần liếc nhìn Mộc Đồng đang mồ hôi đầm đìa, không nhịn được cau mày nói: "Ta không sao."

"Nhưng dọc đường ngài không ngủ không nghỉ, đã vậy còn ngày chạy đêm chạy, cho dù là thân thể sắt thép cũng không chịu được đâu." Mộc Đồng không nhịn được kêu lên.

"Lắm miệng!" Mộc Vấn Trần nhẹ nói một câu, Mộc Đồng lập tức mất tiếng, ngẫm lại không cam lòng mà nói: "Nếu Như Phong thiếu gia mà biết, nhất định cũng sẽ đau lòng cho coi."

Nghe được tên Như Phong, mặt Mộc Vấn Trần lập tức dịu dàng hơn, nhưng vừa nghĩ đến nàng bây giờ bị bắt làm tù binh, Lạc Nhạn thành còn đang bị vây khốn, lông mi vừa mới giãn ra liền nhíu lại. Vì vậy nhanh chóng đi lại nhìn con ngựa một chút, thấy nó vẫn còn đang thở hổn hển, nên chir còn cách đợi thêm một chút.

Mộc Đồng nhìn nhìn một bên mặt lần nữa trở lại lạnh lùng của chủ tử, lòng thờ dài, quyết định không tiếp tục khuyên nữa, nếu không có khi chủ tử ình ở lại cũng không chừng.

113. Q.2 - Chương 113: Tưởng Niệm

Edit: Lam Ngọc

Trong thành Lạc Nhạn.

"Cái gì? Có gan lập lại lần nữa!" Cao Uy tức giận đập bàn đứng phắt lên, trợn mắt trừng nhi tử mình.

Ánh mắt Cao Càng Tề khẽ lướt qua các vị tướng quân ngồi chung quanh, rèm mi buông xuống, trên mặt tràn đầy áy náy: "Thưa Phó soái, Nguyên soái vì muốn đánh lạc hướng chú ý của địch nhân nên đã bị bắt làm tù binh rồi. Thế nhưng, nguyên soái đã căn dặn, nếu như địch quân dùng hắn đến uy hiếp chúng ta mở cửa thành thì ngàn vạn lần không được mở, nếu không hắn liền tự sát!"

Khóe miệng Cao Uy run rẩy: "Giỏi a! Giỏi a! Người khác đều là liều mạng bảo vệ chủ soái đến nơi an toàn, các ngươi lại là bỏ mặc chủ soái bảo vệ chính mình, ngươi không cảm thấy xấu hổ, không cảm thấy thẹn hay sao?" Vừa nói vừa quăng một ly trà.

Những người khác cũng dùng ánh mắt trách móc nhìn bọn Cao Càng Tề và Chung Anh.

Cao Càng Tề cũng không tránh né, mặc cho cái tách màu trắng va trúng đầu mình sau đó vỡ vụng thành từng mảnh rồi rơi xuống, lá trà xanh biếc vương vãi trên đầu, nước trà tí tách tí tách chậm rãi chảy xuôi.

Hắn vẫn chỉ trầm mặc quỳ tại chỗ, hồi lâu sau mới thấp giọng nói: "Nguyên soái nói sẽ có người cứu hắn trở về." Kỳ thật trong lòng hắn không chắc chắn lắm, nhưng nhìn thấy bộ dáng tự tin của Nguyên soái với Chung Anh, cuối cùng vẫn là đáp ứng.

Hô hấp của Cao Uy trở lại bình thường, thoáng nhìn qua Chung Anh rồi nói: "Các vị tướng quân, các ngươi trở về trước đi, ta cùng bọn họ thương lượng đối sách."

Lữ mãnh không đồng ý: "Phó soái, cho chúng ta lưu lại cũng có ích mà, mọi người đồng tâm hiệp lực, lão tử không tin chúng ta cứu không được Nguyên soái!" Kỳ thật, lúc đó Lữ Mãnh cảm thấy rất hổ thẹn, tự trách mình phán đoán sai lầm, đi cứu tên điên Lãnh Vệ Điền, nếu không Nguyên soái cũng không gặp phải chuyện bất trắc rồi. Mặc dù mình là phụng quân lệnh xuất binh, mọi người cũng không có trách mình. Không giống Lãnh Vệ Điền cùng Tôn tướng quân, tuy được mình và Hà tướng quân ở phía sau cứu về, tổn thất cũng không lớn như trong tưởng tượng, nhưng vì nguyên soái chỉ có một thân một mình xuất binh, cho nên bây giờ đã bị cầm tù.

Thái tử hình như đang bận làm chuyện gì đó ở triều đình, tội của hai người bọn họ cũng không biết định thế nào, hiện giờ Nguyên soái còn chưa trở lại, cho nên ai cũng không có quyền trách phạt bọn họ.

Bất quá, trải qua một trận này, cái tên thái giám người gặp người ghét kia bỗng dưng đổi tính, không thích xuất môn, thật phiền phức, một ngày không thấy cái bản mặt tô son trét phấn của hắn, tinh thần mình cũng tốt hơn rất nhiều.

Cao Uy xoa xoa mi tâm, thở dài nói: "Mọi người về trước đi, việc này ta muốn bàn với lão nguyên soái, hơn nữa bây giờ địch binh nhìn ta chằm chằm như hổ đói, cho nên mọi người sau khi trở về, nắm chặt thời gian trong tay phòng ngừa hết thảy, nguyên soái không ở, chúng ta cũng không thể bị đánh gục!"

Mọi người hiểu rõ gật đầu, đại khái chắc là muốn xuất động Phục Cường trận đi cứu Nguyên soái trở về, dù sao Nguyên soái vốn là tiểu thiếu gia của Úy Trì phủ, cho nên lúc mọi người đi ra, nét lo lắng trên mặt cũng đã nhạt đi nhiều.

Chờ người khác đi hết, Nam Sơn liền xông vào, tóm lấy cổ tay Cao Càng Tề, lớn tiếng hỏi: "Sư huynh của ta sao rồi?" Trong lòng gấp muốn chết, sư huynh không ình theo, lại nghe nói huynh ấy gặp mai phục, bên người hắn lại có gian tế, cho nên giờ mới sốt ruột đến phát điên rồi, không nghĩ tới đại quân thật vất vả mới có thể trở về, ấy thế mà bên trong lại không có bóng dáng của sư huynh! Sư huynh đến cùng đã xảy ra chuyện gì? Mình nên làm gì bây giờ? Làm sao ăn nói với những người khác đây? Nhất là sư phụ và Úy Trì gia gia…

Mọi người sợ hết cả hồn, không nghĩ tới một người thường ngày an tĩnh đột nhiên trở nên nóng nảy như vậy, quả nhiên là huynh đệ tình thâm.

Cao Càng Tề còn chưa kịp nói, Chung Anh đã cất tiếng: "Nguyên soái bảo ta đem mọi chuyện nói cho ngươi biết."

Nam Sơn vừa nghe liền buông tay Cao Càng Tề ra, bắt gặp ánh mắt của mọi người đang đổ vào mình mới phát hiện mình vừa nãy mới làm ra cái gì, gãi gãi đầu, nhỏ giọng nói: "Ngại quá, ta quá nóng nảy rồi." Nói xong liền trao cho Cao Càng Tề một ánh mắt xin lỗi.

Cao Càng Tề cười khổ lắc đầu, tỏ vẻ không có việc gì. Cái đầu lắc lắc, lá trà hòa lẫn với nước trà bay loạn.

Còn Chung Anh thì vô cùng bình tĩnh đem chuyện của Như Phong nói rõ ngọn nguồn, Nam Sơn vừa nghe, lập tức lâm vào trầm tư, sắc mặt đã không còn trắng bệch như vừa rồi.

Một lát sau, ngoài cửa có người cầu kiến, Cao Uy vừa nghe người đến là Túy Nguyệt và Túy Trúc liền cho các nàng vào.

Sau khi Túy Nguyệt cùng Túy Trúc bước vào, đầu tiên hành lễ một cái sau đó liền cùng Nam Sơn tụ lại thành một đống, xí xa xí xồ bàn bàn luận luận. Những người khác chú ý vẻ mặt cùng nội dung nói chuyện của bọn họ.

Sau khi nói xong, Nam Sơn phục hồi thái độ bình thường, mỉm cười nói với mọi người: "Phó soái không nên lo lắng, ba ngày sau, chúng ta nhất định có thể cứu sư huynh. Nếu như ta đoán không sai, sư huynh tự đâm đầu vào lưới cũng là muốn nói chuyện cùng nhị hoàng tử của đối phương. Lợi Mính đã bị sư huynh giết, như vậy người làm chủ hiện giờ trong quân doanh Xuân Đằng quốc nhất định là nhị hoàng tử, mà sư huynh chúng ta trước kia lại quen biết nhị hoàng tử, tam hoàng tử nước ta cùng nhị hoàng tử Xuân Đằng quốc, cho nên lúc này tính mạng của sư huynh sẽ không gặp nguy hiểm."

Trước lúc Nam Sơn nói ra những lời này đã cho lui khá nhiều người, tránh việc có người rắp tâm loan truyền, cuối cùng biến thành sư huynh thông địch bán nước. Mọi việc cẩn thận chút vẫn hơn. Cao Uy sau khi nghe xong, lúc này mới thở ra một hơi, lại thấy Cao Càng Tề với Chung Anh cũng chụm đầu đứng một bên nói nhỏ, trong lòng cũng vui vẻ hơn một chút, việc quan trọng trước mắt là phải chuẩn bị tốt việc thủ thành, còn phải thông tri quân đội nơi khác đến cứu viện. Nếu như có thể hai mặt giáp công, nhất định có thể khiến cho địch quốc lui binh.

Chỉ là, Lạc Nhạn thành vốn đã không thể vào, không thể ra, mà địch binh có lẽ cũng sẽ điều thêm binh mã khác đến, hiện tại chỉ xem tốc độ ai nhanh hơn mà thôi.

Cao Uy nghĩ tới việc này, chân mày bỗng chốc nhăn lại.

* * * * *

Bọn Nam Sơn đi tới viện của Úy Trì Hòe Dương, nhìn Úy Trì Hòe Dương đang hôn mê bất tỉnh, Chung Anh rốt cục không nhịn được hỏi: "Lão nguyên soái lúc nào mới tỉnh lại đây?"

Túy Nguyệt như thường lệ bước tới xem mạch, sau đó mở mí mắt của Úy Trì Hòe Dương xem, khóe miệng lộ ra một nụ cười, nói: "Tình trạng hiện giờ tốt lắm, phỏng chừng hơn mười ngày sau Úy Trì gia gia sẽ tỉnh lại."

"Nguyên soái hiện giờ đang trong tay địch, nếu như lúc này lão nguyên soái tỉnh lại thì tốt rồi, như vậy cũng có một người có thể chủ trì đại cục." Cao Càng Tề thì thầm,

"Cha ngươi không phải là phó nguyên soái sao? Ông ấy kinh nghiệm phong phú, tất có thể chủ trì đại cục." Túy Trúc nói, theo nàng thấy, Cao Uy cũng không tồi, già như vậy, khẳng định là một người nhiều kinh nghiệm.

"Hừ, cha ta không được đâu, những chuyện khác thì xử lý rất tốt, nhưng vào những lúc đối đầu với nguy cơ trùng trùng, phản ứng của ông so với người khác chậm hơn nhiều, mặc dù sau đó có thể nghĩ ra biện pháp giải quyết tốt đi chăng nữa." Cao Càng Tề bất đắc dĩ nói ra khuyết điểm của cha mình.

Chung Anh cười cười, hiển nhiên đã biết bản lảnh của Cao Uy.

Một lát sau, Cao Uy vội vã đi tới, nhân tiện gọi Cao Càng Tề với Túy Trúc ra ngoài canh chừng.

Còn lại mấy người chụm lại một chỗ, bao gồm Nam Sơn, Túy Nguyệt, Chung Anh và Cao Uy, bởi vì dính dáng đến một ít cơ mật cho nên những người khác đều ly khai.

Đang lúc bọn hắn đang thảo luận đến thảo luận đi thì một người xuất hiện khiến bọn hắn kinh hỉ, cũng làm cho kế hoạch cứu Như Phong càng thêm hoàn thiện.

* * * * * * *

Như Phong im lặng ngồi trên một cái ghế thấp bé, đối diện là Vân Thiên Trạch đang chăm chú nhìn nàng.

Uống xong một ngụm trà, một cổ hương thơm nhàn nhạt ập tới, sau khi uống xong hương thơm lưu trong miệng, làm cho người ta không nhịn được lại uống thêm một ngụm.

Không hổ là lá trà cực phẩm a! Như Phong cảm thán, sau đó lại rót thêm một chén.

Đối diện, Vân Thiên Trạch nén giận, nhìn ánh mắt than thở của Như Phong, bộ dáng của hắn giống như đang thưởng thức mỹ vị nào có điểm giống một tù nhân?! Vân Thiên Trạch không khỏi tự trách mình sao đối với hắn tốt đến thế, nếu như đối đãi hắn như một tù binh bình thường thì Như Phong còn có thể nhàn nhã như bây giờ sao? Còn có thể không để mình vào mắt sao? Mình ngồi đối diện với hắn lâu như vậy, hắn nhìn cũng không nhìn mình một cái.

Qua hồi lâu, Như Phong rốt cục cũng nhìn Vân Thiên Trạch, lúc này mới phát hiện ra cơn giận của ai đó. Lạ à nha, lúc còn học ở thư viện, Vân Thiên Trạch ôn nhu lắm nha, bởi vì thân thể không tốt, bộ dạng của hắn đều là ôn ôn nhu nhu hoặc là lãnh lãnh đạm đạm, không nghĩ tới bây giờ không cần giả bộ bị bệnh nữa, vẻ mặt cũng phong phú hơn xưa.

Hơn nữa, hắn lại dùng ánh mắt đói khát nhìn mình chằm chằm, giống như là đang thiêu đốt, biểu tình giống như đang cố nhẫn nại, im lặng không lên tiếng.

Thật sự là một người kỳ quái! Như Phong kết luận.

"Thiên Trạch, ngươi tìm ta có việc sao?" Như Phong chậm rãi nói, bày ra một nụ cười tươi.

Ánh mắt Vân Thiên Trạch gắt gao bám lấy nàng, nói: "Như Phong, chúng ta trở lại chuyện chính, lần này ngươi tại sao lại cố ý làm cho ta bắt được ngươi?"

Ai đó ủi khuất bĩu môi: "Cố ý gì ở đây? Ngươi rõ ràng sớm biết ta ở gần đó, cho dù ta không tự chui đầu vào lưới, ngươi cũng sẽ bắt được ta thôi, phe ta chỉ có vài người làm sao địch lại một vạn nhân mã của ngươi? Cho nên tốt hơn hết là ta tự động dâng đến cửa, giảm bớt thương vong."

Vân Thiên Trạch nghe xong chỉ hừ một tiếng, không nói gì mà nhìn Như Phong.

Như Phong thở dài, nói: "Chúng ta vẫn là không nên chiến tranh, bây giờ đã chết nhiều người như vậy, mà kẻ luôn đối nghịch với ngươi – Lợi Mính cũng đã bị ta giết rồi, cho nên……" những lời phía sau Như Phong không nói ra, nhưng tin rằng hắn có thể hiểu.

Vân Thiên Trạch nhìn ra cửa trướng, cười cười nói: "Như Phong, ngươi bây giờ không có võ công, hơn nữa tất cả mọi người đều biết người là nguyên soái địch quốc, còn là kẻ đã giết nguyên soái của nước ta, vì vậy bây giờ có rất nhiều người ước gì ngươi ngay lập tức bị ta giết chết cho rồi, hoặc là trói ngươi đi uy hiếp địch mở cửa thành."

Như Phong cũng cười cười: "Ngươi rõ ràng biết ta không có khả năng cho ngươi bắt ta đi uy hiếp bọn họ mở cửa thành mà." Tuy giọng điệu của Như Phong khá tùy tiện, thế nhưng trong mắt lại chứa đầy kiên quyết.

"Cho dù không có tù binh ngươi, ta cũng có thể đánh hạ Lạc Nhạn thành!" Vân Thiên Trạch kiêu ngạo nói, mắt liếc xéo Như Phong.

"Ngươi muốn đánh hạ Lạc Nhạn thành đó là chuyện không có khả năng, ngươi cho rằng đánh hạ Lạc Nhạn thành dễ dàng lắm sao? Ngươi cũng nên nhìn lại xem mười vạn đại quân của ngươi có thật lợi hại như vậy hay không trước đi." Như Phong lập tức phản bác. Hai người đối nghịch nhau cũng đâu phải chuyện ngày một ngày hai, có thắng có thua, cho nên mặc dù bây giờ thành trì của mình bị vây hãm, nhưng phần thắng về tay ai còn chưa biết đâu à.

"Chỉ cần hạ được thành Lạc Nhạn, phần lãnh thổ còn lại của Tử La quốc các ngươi không đánh cũng đã loạn, mà bây giờ trong Lạc Nhạn thành nhiều lắm cũng chỉ có sáu vạn nhân mã, trừ số đó ra, những người còn lại đều là dân thường, bọn họ còn sống tất nhiên phải ăn phải uống, cho nên chỉ cần chúng ta vây thành, cô lập các ngươi với thế giới bên ngoài, cắt đứt đường chuyển lương thực của các ngươi, ngươi nghĩ xem một đống người đó có thể cầm cự được bao nhiêu ngày? Vân Thiên Trạch khinh miệt nói, khóe miệng câu lên một mạt tươi cười

"Ấu trĩ!" Hồi lâu sau, Như Phong trừng mắt nhìn hắn rồi phun ra hai chữ!

Vân Thiên Trạch phe phẩy cây quạt bạch ngọc, mỉm cười: "Thì ra ngươi cũng hiểu rõ mình lắm nha?" (đây là Như Phong cũng biết Thiên Trạch nói đúng, cho nên hắn mới hỏi như vậy)

"Ta cũng không tin các ngươi có thể khiến một con chim cũng không bay ra ngoài được. Chỉ cần viện binh của chúng ta đến, các ngươi còn không phải cá nằm trên thớt tùy chúng ta làm thịt sao?" vừa nói Như Phong vừa làm một động tác xắt thức ăn.

Hừ!

Hừ!

Hai người không nói thêm gì, chỉ đưa mắt trừng đối phương.

Vân thúc ẩn mình ở một nơi gần đó âm thầm lắc đầu, trong lòng thở dài thườn thượt, không nghĩ tới hai người cầm đầu cư nhiên lại ăn nói ngây thơ đến vậy, Úy Trì Như Phong còn có thể hiểu được, dù sao cũng là niên khinh khí thịnh*, nhưng mà chủ tử luôn luôn trầm ổn của mình tại sao cũng như vậy a? Ui, bọn họ đến lúc nào mới chịu bàn chính sự nha?

[Niên khinh khí thịnh: tuổi trẻ khí thịnh. Khí thịnh: sự sung mãn về trạng thái tinh thần, hăng sức, tự tin, lạc quan… trong một số văn cảnh còn có thể dịch là "ngông cuồng" "bồng bột".

Hai ngày sau, vào buổi tối, chung quanh im ắng, binh lính tuần tra bước đi hầu như cũng không phát ra âm thanh, quả nhiên võ công của những kẻ đi theo bảo vệ Vân Thiên Trạch đều không tồi.

Như Phong nằm trong cái ổ nhỏ của mình mà lặng lẽ thở dài. Nói là ổ nhỏ, kỳ thật là một góc nhỏ trong phòng Vân Thiên Trạch, một tấm thảm thường, phân nửa làm chiếu, phân nửa làm chăn, chỉ có vậy thôi nhưng Như Phong đã thỏa mãn lắm rồi, ít ra còn chưa bị đẩy vào mấy cái lao ngục không bằng chuồng heo! Thầm nghĩ, Vân Thiên Trạch đối với mình cũng không tệ đâu nha.

Nhưng mà, đã qua hai ngày rồi, ngày mai chính là ngày thứ ba, bọn họ chờ đến lúc nào mới chịu xuất hiện đây? Mình còn phải ở đây bao lâu nữa?

Aii! Như Phong thở dài, ánh mắt phóng ra ngoài, nhìn viên dạ minh châu trong trướng Vân Thiên Trạch, sống dưới mái hiên nhà người ta, không thể không cúi đầu. Mấy ngày này luôn có người thừa dịp Vân Thiên Trạch không ở đây mà lén hành hạ mình, Tiểu Thanh thì không tính làm gì, tên đó nhìn mình không vừa mắt cũng không phải chuyện ngày một ngày hai. Mà xế chiều hôm nay, mình không chịu nổi nữa mà cảnh cáo hắn, nếu hắn còn quấy rầy nữa thì sẽ nói cho Vân Thiên Trạch biết chuyện hắn thầm mến Vân Thiên Trạch cho xem. Cho nên bây giờ Tiểu Thanh cũng chỉ đối với với mình nhe răng trợn mắt, không có dám làm ra hành động trực tiếp nào.

Nhưng những người khác thì không giống, cái gã đại thúc trung niên đánh xe đó, cái người mà Vân Thiên Trạch gọi là "Vân thúc" đó, lúc nào cũng nhìn mình không vừa mắt, mà hình như quyền lực trong tay hắn cũng rất lớn, luôn thừa dịp Vân Thiên Trạch không có ở đây khiến ình nếm mùi đau khổ, nhờ ơn hắn võ công cao thâm, mình đây đã bất-cẩn sẩy chân, té ngã chục lần. Mà một đống người giám thị bên cạnh mình cư nhiên coi như không nhìn thấy!

Tuy thủ đoạn có chút ấu trĩ nhưng lại rất hữu hiệu! Như Phong cũng không có ý định nói với Vân Thiên Trạch chuyện này. Hơn nữa, Như Phong biết võ công của gã Vân thúc đó rất lợi hại, lúc mình còn võ công cũng chỉ có thể đánh ngang với gã, càng đừng nói với tình trạng hiện giờ của mình, gã bóp chết mình cũng như bóp chết một con kiến thôi.

Nghĩ tới đây, Như Phong nở một nụ cười kỳ quái.

Như Phong suy nghĩ một chút, phiền não nhất vẫn là Vân Thiên Trạch, hắn luôn dùng ánh mắt nóng rực nhì mình, lúc có người ngoài hiện diện thì còn khá, hắn còn biết thu liễm một chút. Nhưng lúc không có người ngoài thì hắn không kiêng kị gì mà nhìn mình, trong đó ẩn hàm bao nhiêu tình tứ, làm ình rất không được tự nhiên, thế nhưng có lúc mình nói chuyện không vừa ý hắn, hắn nói giận liền giận, sau đó hắn phất tay áo bỏ đi, sau đó nữa thì mình thảm rồi, những người muốn chỉnh mình liên tục bay đến chào hỏi mình.

Nghĩ đến Vân Thiên Trạch, Như Phong lại thở dài thườn thượt, sờ sờ gương mặt chuyên gây họa của mình, nhịn không được lại nhớ tới Mộc Vấn Trần. Đánh một trận này quá chi là thảm thiết rồi, lúc ấy mình cũng tưởng là chết chắc, khi đó mình chỉ máy móc vung lên bảo kiếm trong tay, nhưng trong đầu lại hiện lên vẻ mặt của Mộc Vấn Trần, vô luận là nụ cười nhạt của hắn hay là hình ảnh hắn cúi đầu đánh đàn, bộ dáng chấp hai tay sau lưng, ngang nhiên mà đúng hay là dáng vẻ tay áo bay bay…cũng làm Như Phong nhớ nhung vô cùng.

Vốn tưởng rằng cả đời này sẽ không còn gặp được hắn nữa, ai ngờ cuối cùng mình vẫn còn mạng để quay về, cảm giác đầu tiên vào lúc ấy chính là vui đến phát khóc, cho dù đã bị Dung Ức Ảnh phản bội.

Hình như đây là lần đầu tiên mình đến gần cái chết như vậy? Kiếp trước là bởi vì sơ xuất trong thí nghiệm hóa học, không hề chuẩn bị đã bị nổ chết, đó cũng chỉ là chuyện xảy ra trong nháy mắt, không nghĩ tới lần này lại là thể lực chậm rãi bị rút cạn, cảm giác như bị lăng trì vậy.

Mình thật là xấu xa mà, người nhớ nhất lúc ấy cư nhiên lại là Mộc Vấn Trần mà không phải người thân của mình.

Ôi! Như Phong thở dài thêm một cái, Vấn Trần, giờ ngươi đang ở nơi đâu a?

Như Phong lắc lắc đầu, quyết định không nghĩ đến mấy chuyện tư tình nhi nữ nữa, thân còn tại nơi tù ngục cư nhiên còn muốn nghĩa đến chuyện phong hoa tuyết nguyệt!

Trong bóng đêm sâu thẳm đột nhiên có một âm thanh vang lên: "Ngươi đang nhớ Mộc Vấn Trần sao?"

Như Phong sợ hết hồn, giờ cũng đã canh ba*, không nghĩ tới tên kia còn chưa ngủ.

[*từ 23 giờ đêm đến một giờ sáng]

Vân Thiên Trạch cũng sâu kín thở dài: "Ta biết chuyện giữa ngươi và hắn, không cần nói dối. Thế nhưng, dù ngươi là nam hay nữ, ta cũng sẽ không buông tay, mà ngươi, cùng cái tên Mộc Vấn Trần kia vốn là không có khả năng đâu."

Như Phong bỗng nhiên ngồi dậy, nhỏ giọng nói: "Tại sao lại không có khả năng? Chúng ta tìm một chổ không người mà ở, bọn họ sẽ không biết chúng ta là nam nam luyến* rồi.

[*nam và nam yêu nhau]

Vân Thiên Trạch hừ một tiếng, cũng ngồi dậy, cứng rắn nói: "Ngươi mơ đẹp nhỉ? Trước chưa kể đến ngươi bây giờ là nguyên soái của một quốc gia đang đóng ở biên cương, cho dù ngươi không muốn làm nữa, cũng phải được sự đồng ý của gia gia ngươi hoặc là hoàng đế của các ngươi mới được, hơn nữa, thân phận của Mộc Vấn Trần nào phải do ngươi định đoạt là được?"

"Còn gì nữa không còn gì nữa không?" Như Phong vội hỏi. Thân phận của Mộc Vấn Trần? Hỏng bét, lại quên hỏi nữa rồi!

Vân Thiên Trạch không chịu nói nữa, hắn nhìn Như Phong đang khuất trong bóng tối, cũng chỉ có thể thấy đôi mắt lấp lánh như ánh sao của nàng, trong lòng mềm nhũn, vẫn là thở dài nói: "Dù sao các ngươi vẫn là không có khả năng đâu, không bằng bây giờ ngươi đổi ý, ở bên cạnh ta, vô luận ngươi là nam hay nữ, ta đều thích, ta đều nhận."Trong giọng nói tràn đầy thâm tình, cho dù Như Phong không thích hắn cũng không đành lòng lập tức nói lời truyệt tình, cho nên chỉ có thể làm như không nghe thấy.

Vân Thiên Trạch thấy nàng lại nằm xuống ngủ cũng nằm xuống theo, lại khẽ khàng thở dài thêm một lần nữa, làm cho Như Phong càng thêm xúc động.

Gặp quỷ a, dạo này vận đào hoa sao lại thịnh vượng đến vậy? Mộc Vấn Trần còn chưa tính, mình vốn có cảm tình rất tốt với hắn, bây giờ cảm tình cũng tiến thêm một bước rồi, nhưng còn Vân Thiên Trạch? Ôiii

~Ngày hôm sau, Như Phong mang theo một đôi mắt gấu mèo đi ăn điểm tăm, cả ngày đều ra vẻ một tù binh ung dung, ngoan ngoãn, thật ra trong lòng lại sốt ruột muốn chết.

Cuối cùng, lúc ăn cơm tối, Vân Thiên Trạch đi ra ngoài nghị sự, lưu lại một mình mình dùng cơm dưới sự giám thị của những người khác.

Lúc này, Như Phong nghe được một tiếng thì thầm nhỏ như tiếng muỗi kêu, nó nói: "Như Phong, là ta, ở bên tay trái của ngươi, ngươi đừng quay đầu lại, canh ba đêm nay chuẩn bị sẵn sàng, chúng ta sẽ cứu ngươi ra ngoài."

Đôi đũa trong tay Như Phong rớt xuống bàn, dừng một chút rồi mới chậm rãi nhặt lên, sau đó lại ăn tiếp.

Thế nhưng đôi mắt lại lấp la lấp lánh.

114. Q.2 - Chương 114: Tranh Cãi

Edit: Lam Ngọc

Như Phong rất là vui vẻ, nguyên nhân là bởi vì có người đến tiếp ứng mình chứ sao. Càng huống chi người đến lại là người mà mình luôn luôn thương nhớ, cho nên bữa cơm này thật là ngon hết biết, Như Phong tủm tỉm cười cả buổi. Chỉ có điều, vì nàng luôn tìm cơ hội liếc mắt nhìn Mộc Vấn Trần nhưng lại sợ người khác biết, cho nên sau khi ăn xong một bữa thì toàn thân đều đã ướt đẫm mồ hôi.

Như Phong cơm nước xong rồi một mình một cõi thong thả đi qua đi lại trong doanh trướng Vân Thiên Trạch, nhớ tới bóng lưng cao thẳng vừa rồi, tuy rằng đã dịch dung, nhưng chỉ cần thấy được bóng dáng của hắn thôi là Như Phong đã vui vẻ lắm rồi.

Không lâu sau thì Vân Thiên Trạch trở về, bộ dáng trông có vẻ mất hứng vô cùng, Như Phong thấy thế liền ngoan ngoãn ngồi một bên, không dám khiêu khích tâm tình của hắn.

Vân Thiên Trạch thấy bộ dạng của nàng, vừa tức giận vừa buồn cười, nói: "Ngươi đấy, thật sự là luôn rước lấy phiền toái cho ta."

Khóe miệng Như Phong cong lên, nói: "Vậy ngươi thả ta về đi." Trong lòng lại âm thầm nói, đêm nay ngươi không muốn thả ta về cũng không được. Bất quá nàng cũng biết để mình có được cuộc sống thanh tĩnh như hiện giờ thì Vân Thiên Trạch nhất định đã tốn không ít công phu, cho nên trong lòng cũng âm thầm cảm kích hắn.

Vân Thiên Trạch đi tới, gõ Như Phong một cái, nói: "Nghĩ đẹp quá nhỉ? Thật vất vả mới có thể bắt được ngươi về, làm sao dễ dàng thả ngươi đi như vậy? Ngươi cũng đã biết cách bố trí nơi này rồi đấy, cho nên nghĩ cũng đừng nghĩ tới người của ngươi sẽ đến cứu ngươi, huống hồ chi ở đây lại có Vân thúc võ công cao cường canh giữ."

Như Phong khẽ chau mày, nói: "Nói vậy là võ công của Vân thúc còn cao hơn cả ta, cho nên lần trước mới có thể đem theo một tên mù võ công như ngươi an toàn đến gặp chúng ta?" Đương nhiên, cũng bởi vì lần trước cả Như Phong lẫn Dục Tuyên đều không nghĩ sẽ làm khó Vân Thiên Trạch cho nên Vân Thiên Trạch mới dễ dàng rời đi như vậy.

"Chính là vậy a," Vân Thiên Trạch niết niết mũi Như Phong, cười nói, "Ngươi tốt nhất nên ở bên cạnh ta đi, ta sẽ không để cho người khác tổn hại đến tính mạng của ngươi."

Như Phong mặt nhăn mày nhó, chụp tay hắn lại, đe dọa: "Đừng động thủ động cước." Ba ngày này Vân Thiên Trạch ngẫu nhiên sẽ làm ra vài động tác thân mật với mình, hồi còn ở thư viện cũng có làm, nhưng lúc ấy Như Phong đối với nam nữ cũng không có phòng ngự gì nhiều, chỉ đối đãi với Vân Thiên Trạch tựa như đối đãi với huynh đệ, bằng hữu thôi, nhưng bây giờ thì khác, mình đã là người có bạn trai rồi, mà Vân Thiên Trạch hình như cũng đã hoài nghi thân phận của mình, cho nên mình cũng không muốn cùng Vân Thiên Trạch khôi phục quan hệ bạn tốt trước kia.

Nhưng mà Vân Thiên Trạch không có nghĩ như vậy, vừa thấy bộ dáng không tình nguyện của Như Phong thì vẻ mặt liền ủ rũ, sau đó chớp mắt mắt một cái, trong đầu hiện lên một chủ ý.

"Như Phong, chẳng lẽ bây giờ ngươi không thể coi Vân Thiên Trạch này như Vân Thiên Trạch hồi còn ở thư viện sao?" Hắn đau thương che ngực, một bộ bạch y chất liệu thượng đẳng, diện mạo tuyệt mỹ, bộ dáng không những không làm cho người ta cảm thấy kinh tởm ngược lại còn có vẻ đẹp của Tây Thi thương tâm ôm ngực.

Như Phong cảm thán, người đẹp làm cái gì cũng đẹp a, một đại nam nhân làm động tác như thế cũng tràn đầy mỹ cảm.

Trong miệng lại nói: "Chúng ta không có khả năng thật sự trở lại cuộc sống đơn thuần ở thư viện, thế nhưng ta cũng không có năng lực lừa mình dối người." Đây là lần đầu tiên hai người nói đến sự tình trước kia.

Thấy sắc mặt Vân Thiên Trạch không tốt, thậm chí có khuynh hướng biến thành màu đen, Như Phong vội nói: "Vả lại, đến tên thật của ngươi ta còn không biết, quỷ mới biết Vân Thiên Trạch có phải là tên thật của ngươi hay không?"

Vân Thiên Trạch vừa nghe liền vội vàng thu lại bộ dạng mất hứng vừa rồi, cười nói: "Ta vốn tên là Hiên Viên Thiên Trạch, vừa sinh ra thì thân thể đã yếu ớt, mẫu phi nói với ta là bởi vì nhờ có ân trạch của trời cao ban cho ta mới có thể sống sót, cho nên phụ hoàng đặt tên là Thiên Trạch, mà chữ 'Vân' là họ của mẫu phi ta, cho nên ngươi vẫn có thể gọi ta là Vân Thiên Trạch."

Như Phong "Oh" một tiếng, cuối cùng cũng hiểu rồi, thấy bộ dáng Vân Thiên Trạch không có ý định nói rõ ràng hơn, Như Phong cũng không dám hỏi hắn tại sao chạy tới Tử La quốc nằm vùng.

Vân Thiên Trạch thấy Như Phong lâm vào trầm tư thì có chút mất hứng, nói: "Ta đều đã nói rồi, vậy ngươi rốt cuộc có muốn nói cho ta biết ngươi đến cùng là nam hay nữ hay không?"

Như Phong phục hồi tinh thần lại, hừ một tiếng, xoay đầu nhìn nơi khác, âm thanh lạnh lùng nói: "Nguyên lai ngươi vẫn còn hoài nghi thân phận của ta, người nghĩ kĩ đi, nếu như ta thật sự là một nữ hài tử thì ta có thể thượng chiến trường sao? Gia gia của ta là ai, có thể bị ta lừa lừa gạt gạt nhiều năm như vậy sao? Người ta là bởi vì chậm phát dục nên mới không có trái cổ. Ngươi nghi cái gì mà nghi?" Vừa nói vừa sờ sờ cái cổ được phủ dưới lớp quần áo, quần áo mấy ngày nay đều là mình cố ý chọn, hòng che đậy cổ họng, nhưng giờ vốn là mùa hè, ngược lại khiến cho Như Phong nóng muốn chết.

Vân Thiên Trạch ánh mắt thâm trầm nhìn Như Phong, kỳ thật mình có thể gọi quân y đến tra, nhưng vạn nhất Như Phong thật sự là nữ nhi, tuy nói hắn là nguyên soái địch quốc, sau khi thân phận bại lộ sẽ đem lại rất nhiều lợi ích ình, nhưng mình đối với hắn…Ôi, sợ rằng chính mình còn muốn đem cái miệng của tên quân y phong bế lại, còn muốn thân phận Như Phong không bị tiết lộ ra ngoài, miễn đưa tới họa sát thân. [bởi vì trước giờ VTT vẫn nghĩ NP là nam, cho nên trong lời độc thoại mới gọi NP là 'hắn']

Thôi thôi, dù sao là nam hay nữ thì mình cũng không cần biết, bây giờ cần gì gay gắt tranh cãi đây, thời gian còn nhiều, nếu hắn thật sự là nữ nhi thì cũng không giấu diếm được bao lâu nữa đâu, không bằng bây giờ cùng hắn bồi dưỡng cảm tình tốt thì hơn. [ca à, 'thời gian dài' chỉ còn lại mấy canh giờ thôi]

Nghĩ vậy, Vân Thiên Trạch liện mỉm cười, nói: "Tốt lắm tốt lắm, ta chỉ hỏi vậy thôi chứ ngươi là nam hay nữ đều không sao hết, đến đến, thừa dịp bây giờ còn rãnh rỗi ngươi cùng ta đánh cờ đi."

Như Phong vừa nghe, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, trên mặt cũng lộ ra tươi cười, nói: "Được rồi, lâu rồi không đánh cờ, chúng ta đến đánh một bàn đi, bất quá ngươi nhớ phải nhường ta nha."

"Đương nhiên là phải nhường cho ngươi, dù sao ta cũng là sư phụ ngươi, chừa cho ngươi mấy phần thể diện là điều cần thiết, nếu như ngươi thua quá thảm, chẳng phải sư phụ ta cũng rất mất mặt sao?"Vân Thiên Trạch cười nói, tự mình lấy bàn cờ ra.

Như Phong nhất thời nhanh miệng nói: "Ta mới không có tệ như vậy, sau này Mộc Vấn Trần dạy cho ta rồi."

Lời này vừa ra, gương mặt Vân Thiên Trạch liền đông cứng lại, hắn nhìn Như Phong chằm chằm, trong mắt ẩn hiện tâm tình không cách nào nắm bắt, ánh mắt lóe lên những tia u ám giống như sự âm u khi mưa

gió kéo về. Bàn tay cầm bàn cờ lúc này nổi cả gân xanh, những ngón tay thon dài trắng nõn siết chặc đến trắng bệch.

Như Phong quan sát hắn một chút rồi cúi đầu nói: "Chúng ta còn chơi cờ nữa không nha?" Khi mình ở cùng Vân Thiên Trạch thì ba chữ Mộc Vấn Trần tựa hồ là cấm kị, mỗi lần nhắc tới tên của hắn, Vân Thiên Trạch luôn luôn tức giận.

Mà mình vừa lúc sống dưới mái hiên nhà người ta, cho nên cũng không tiện nói ra.

Vân Thiên Trạch hừ lạnh một tiếng, không nói hai lời liền đặt bàn cờ xuống, nói: "Đến đây đi."

Như Phong nghe hắn nói, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, nhưng mà tiếp theo, minh bị hắn giết đến không còn một mảnh, thế cờ quân đen giống như sắc mặt ám trầm của người nào đó.

Liên tiếp vài bàn, Như Phong ngay cả lực trở tay còn không có, lại nhìn gương mặt còn đang hờn dỗi của Vân Thiên Trạch, mình cũng không vui vẻ gì đâu nha, vén vạt áo lên, lớn tiếng nói: "Ta không chơi nữa, không chơi nữa, một chút ý nghĩa cũng không có."

Vừa nói vừa đi tới bàn trà, cầm lấy một chùm nho nhỏ bỏ vào miệng, nước nho chảy ra, Như Phong thế nhưng lại không thèm để ý, ánh mắt lia ra ngoài cửa hàm chứa nỗi chờ mong. Vấn Trần có lẽ đang ở bên ngoài chăng?

Vân Thiên Trạch nhìn thấy bộ dáng vô tâm vô phế của nàng, trong cơn giận dữ liền quét hết toàn bộ quân cờ bàn cờ gì gì đó xuống đất, sau khi đập hết đồ vẫn thấy Như Phong không nhút nhích chút nào, trong lòng càng giận hơn, "rầm" một cái, những đồ vật khác bên cạnh cũng chịu chung số phận.

Như Phong vẫn không động đậy, ăn xong chùm này thì ăn tiếp chùm khác.

Hai tên binh lính ngoài cửa sau khi nghe được tiếng động thì nhìn nhau một lúc, sau đó một người lập tức cất bước chạy đi, không lâu sau thì Vân thúc tới, đứng ở cửa một hồi, lúc này mới cất giọng nói: "Điện hạ, ta có thể vào trong không?"

Bên trong cánh cửa, lúc này Vân Thiên Trạch vừa đang giơ cao bình hoa định đập, sau khi nghe được tiếng hắn mới bình tĩnh lại, lại nhìn thấy Như Phong ra vẻ không thấy không nghe không biết thì lửa giận trong lòng càng cao, bình hoa trong tay như muốn rơi xuống, nhưng sau đó suy nghĩ vừa chuyển, tâm tình của hắn rất nhanh liền hồi phục, cao giọng nói: "Vân thúc, vào đi."

Vân thúc vừa vào liền nhìn thấy chủ tử nhà mình như không có chuyện gì xảy ra mà nằm nghiêng trên giường đọc sách, mà Úy Trì Như Phong vẫn là cầm một dĩa nho, bộ dáng chuẩn bị bóp nát chúng, đôi mắt trừng trừng nhìn chủ tử, mặt đỏ bừng. Lại nhìn trên mặt đất, một mảnh bừa bộn, ngay cả bình hoa bên cạnh cũng nghiêng nghiêng xiêu vẹo sắp rơi xuống đất, trông bộ dáng Như Phong căm tức nhìn Vân Thiên Trạch, tâm lý có chút suy tính.

Vì vậy hắn lạnh giọng nói: "Úy Trì Như Phong, đừng quên thân phận của ngươi, ngươi bây giờ là tù binh của chúng ta, không phải là nguyên soái cao cao tại thượng, những ngày tốt lành bây giờ của ngươi đều là do chủ tử ban cho, cho nên cho dù ngươi không có tự giác của một phạm nhân, cũng mời ngươi có tự giác của khách nhân!" Ngữ khí trầm thấp, không nặng không nhẹ, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Như gió vốn không để vào mắt, nhưng lại nghĩ tới đây đúng địa bàn của đối phương, không thể làm gì khác hơn là cười cười, sắc mặt bình thường, nói: "Thật ngại quá, ta chỉ đang đùa giỡn với hắn thôi, ai ngờ lại vô ý làm tăng áp lực cho hắn, hơn nữa ta cũng rất cảm kích những chuyện Thiên Trạch làm vì ta, cho nên muốn đùa giỡn với hắn mấy câu, ha ha, như vậy cũng có thể giảm căng thẳng trong lòng đúng không?"Lời nói ra có chút điên đảo thị phi, trên mặt đầy ý cười.

Lúc này Vân Thiên Trạch mới buông quyển sách xuống, nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Vân thúc, yên tâm, ta không có việc gì." Nói xong khẽ mỉm cười.

Vân thúc sửng sốt, rất ít khi nhìn thấy nụ cười của chủ tử, lại nhìn qua Úy Trì Như Phong nãy giờ vẫn nhìn mình, nhân tiện gật đầu một cái, không nói thêm gì, đi ra ngoài gọi người đến dọn dẹp đồ đạc.

Sau khi những người khác đi hết, Vân Thiên Trạch trào phúng nói: "Vẫn như trước kia, bản lãnh mở to mắt nói dối vẫn lợi hại như vậy."

Như Phong hung hăng giậm chân, liếc hắn một cái. Đáng chết, tên kia vừa rồi lại dám đánh lén mình?! Nghĩ đến đây, Như Phong vội vàng lén lau môi một cái.

Thật sự là đáng ghét quá, cư nhiên lại dùng chiêu này, địa phương quỷ quái này mình ở không nổi nữa, vẫn là rời khỏi càng sớm càng tốt. Như Phong âm thầm thề.

Kế tiếp, mặc kệ Vân Thiên Trạch nói thế nào, Như Phong cũng chỉ dùng lễ thường đối đãi hắn. Vân Thiên Trạch biết Như Phong còn đang tức giận nên cũng không để bụng.

Còn Như Phong thì một lòng chờ đợi đến canh ba nửa đêm.

115. Q.2 - Chương 115: Đào Tẩu

Edit: Lam Ngọc

Vân Thiên Trạch bước ra, trên người khoác một kiện ngoại bào chỉnh tề, cách ăn mặc cùng bình thường không khác nhau là mấy, chỉ là sắc mặt âm trầm, ánh mắt mơ hồ toát ra một cỗ tức giận hòa lẫn với đau thương. Thời khắc này, hắn không nhìn Như Phong, ngược lại lại nhìn về hướng Mộc Vấn Trần.

Vẻ mặt Mộc Vấn Trần vô cùng bình tĩnh, thản nhiên nhìn Vân Thiên Trạch và những người xung quanh hắn, bình tĩnh như thường, dường như không nhìn thấy ánh sáng lập lòe của binh khí xung quanh.

Vân Thiên Trạch nuốt lại từng chút từng chút tức giận, hắn cũng nhìn Như Phong như vậy, ánh mắt sắc bén như đao.

Bên cạnh hắn là Vân thúc cùng Tiểu Thanh, vẻ mặt của Vân thúc vô cùng ngưng trọng, còn vẻ mặt của Tiểu Thanh thì có chút hả hê cùng khinh miệt không cách nào che giấu.

Như Phong bị Vân Thiên Trạch nhìn đến chột dạ liền cúi đầu xuống, nhưng hơi ấm và lực đạo từ tay truyền đến làm nàng yên tâm không ít, vì vậy nàng mỉm cười nói với Mộc Vấn Trần: "Chàng nói xem hôm nay chúng ta có thể thoát ra ngoài hay không?"

Mộc Vấn Trần gõ nhẹ đầu nàng, nói: "Đừng nháo nữa, đây không phải chuyện đùa."

Như gió rụt đầu, le lưỡi.

Động tác này tựa hồ đã kích thích Vân Thiên Trạch rồi, hắn âm trầm mở miệng, nói: "Như Phong, qua đây, nếu không, ngươi cho rằng trong tình huống như vậy ngươi có tểh trốn thoát sao?"

Như Phong lắc đầu, nói: "Ta không qua đâu, ta vốn là nguyên soái của Tử La quốc, cho nên căn bản không thể ngây ngốc trụ lại nơi này lâu như vậy. Lập trường khác nhau nên hành động và chuyện cần làm của chúng ta cũng khác nhau."

"Các ngươi chỉ có hai người." Vân Thiên Trạch cười mỉa, sắc bén vạch trần.

Như Phong nhìn Mộc Vấn Trần, cười nói: "Binh quý tinh nhi bất quý đa, hai người chúng ta là đủ rồi." [sao bỗng nhiên nhớ đến Tiểu Long Nữ và Dương Quá nhỉ?]

[*quân lính quý ở chỗ tinh nhuệ chứ không quý ở chỗ đông đảo.]

Vân Thiên Trạch vung tay lên, một loạt cung tiễn thủ vào vị trí chờ phát động, nhắm thẳng vào Như Phong và Mộc Vấn Trần.

Như Phong quét mắt nhìn mọi người , tay phải bất chợt duỗi thẳng, một trận khói đặc xông ra, trong cơn hoảng loạn, vạn mũi tên đã bắn ra, mới đầu mọi người còn nghe được tiếng leng keng leng keng, nhưng không lâu sau, đã không còn âm thanh gì nữa.

Trong bầu không khí trầm mặc đáng sợ đó, mắt Vân Thiên Trạch dừng lại trên người Vân thúc, trong mắt tràn đầy bi thương: "Tại sao?"

Vân thúc nhưng chỉ chuyên tâm nhìn khói trắng mù mịt, trầm giọng nói: "Nếu điện hạ ngươi không hạ thủ được thì để cho ta ra tay đi! Điện hạ quá dung túng tên tiểu tử kia rồi."

Không đợi khói đặc chậm rãi tán đi, Vân thúc bỗng rùng mình, thân thể cao lớn chợt bay lên cao, mũi chân điểm một cái thì đã nhảy lên nhánh cây cạnh quân doanh, trong bóng tối đột nhiên xuất hiện tám đạo bóng dáng, ngang nhiên mà đứng.

Chín bóng dáng thoáng chốc dây dưa với nhau.

Mà Vân Thiên Trạch vẫn yên lặng nhìn chăm chăm vào làn khói

Khói đặc tán đi, mắt Vân Thiên Trạch nhất thời trừng lớn, sau đó u ám và căm tức ngự trị trong đôi mắt đẹp.

* * * * * * * *

Đêm khuya, tình huống xảy ra biến hóa không cách nào lường trước được.

Trống trận rung trời, trong ban đêm tĩnh lặng lại phá lệ có uy lực vô cùng, khiến cho tim người ta không nhịn được mà co rút từng trận.

Nghe được tiếng kèn báo hiệu tấn công, các tướng lĩnh trong quân doanh lập tức huy động lá cờ trong tay để chỉ huy quân đội. Đầu tiên là ba nghìn cung binh nhanh chóng bước tới trước, sau khi đi vào tầm bắn liền quì xuống giương trường cung, mũi tên nhất tề hướng về dãy thành lâu nguy nga Lạc Nhạn.

Đứng trên liệu vọng tháp quan sát, Vân Thiên Trạch một thân chiến bào, tay chống lan can, thân thể nhòm về trước, cố gắng nhìn rõ tình huống trong Lạc Nhạn thành – nơi đang bị vây trong sương mù.

Cây đuốc đỏ bừng lắc lư theo gió, bên dưới ánh lửa chập chờn đều là quân lính xuyên trọng giáp của Xuân Đằng quốc, khuôn mặt lãnh nghiêm như binh khí lạnh lẽo, ánh đao như tuyết, ánh lửa chiết xạ trên khôi giáp làm bắn ra những tia lãnh quang băng hàn. Ba vạn bộ binh dưới ánh lửa lập lòe yên lặng chia thành các đội ra khỏi doanh trại, trên vùng đất trống chỉ có tiếng bước chân chỉnh tề cùng những âm thanh va chạm "leng keng".

Dưới sự chỉ huy của tướng lĩnh, ba vạn binh lính khoác trọng giáp xếp thành sáu phương trận trước dãi đất trống trước cổng thành Lạc Nhạn, hang lối chỉnh tề. Theo sát phía sau bọn họ chính là binh lính của Cơ Giới doanh, mười người xếp thành một hàng, hai mươi hàng lính đẩy hai mươi cái công thành thang ra khỏi quân doanh, đến đứng trước đại quân.

Theo sau ra quân doanh là mười máy bắn đá thật to, hai mươi binh lính khoác giáp bào chỉnh tề đẩy máy bắn đá tiến lên, đổ đầy đá vào thùng đựng đá trên đầu máy bắn đá, người nhìn cũng phải khiếp sợ, nếu mười cái máy bắn đá này nhất tề bắn ra, như vậy mỗi khối tường thành Lạc Nhạn đều phải chịu cảnh trăm viên đá to đồng loạt công kích, lấy tình trạng binh lực Lạc Nhạn thành bây giờ, căn bản là vô lực chống đỡ công kích như vậy.

Thứ ra khỏi quân doanh cuối cùng chính là một trùng xa được phủ da trâu, cao đến một trượng, mộc chùy cứng cáp mười mấy năm trước đã từng hủy cánh cổng của thành trì trước mắt, lực đánh của nó rất lớn, hầu như không có một cửa thành nào có thể chống cự được những cú đánh mãnh liệt không ngừng của nó cả, tuy Lạc Nhạn thành có một tấm da sắt, chỉ sợ cũng không chịu nổi những đòn công kích liên tục của nó!

Mười mấy năm trước chẳng phải lịch sử đã chứng kiến sự huy hoàng cúa nó rồi sao?

Các kiếm sĩ đứng nghiêm tại vị trí chờ phân phó. Vân Thiên Trạch cùng các tướng lĩnh liên can đứng trên liệu vọng tháp trông về phía xa, trong sương mù thành Lạc Nhạn cao lớn nguy nga, tạo ra một cảm giác ta thương mơ hồ.

"Điện hạ, thật sự muốn hạ lệnh công thành sao?" Vân thúc thấp giọng hỏi. Quần áo của hắn bị tổn hại chút đỉnh, trên mặt cũng có vài đường rạch đỏ máu.

"Không phải ngươi nói sẽ giám sát mọi hành động của Như Phong sao? Không phải ngươi nói chỉ có hai người sẽ không làm nên chuyện gì, liền mặc cho bọn hắn làm trò, sau đó khiến cho Như Phong bị bêu xấu trước mặt mọi người sao? Không phải ngươi nói đã tính toán hết phương hướng bọn hắn trốn đi, cũng đã

đặt sẵn bẫy rập ở bên ngoài rồi sao? Vân Thiên Trạch nói từng chữ một, thanh âm thong thả nhưng tràn ngập ngập lực đạo.

"Đây chính là lời thề son sắt của ngươi sao?" Vân Thiên Trạch đột nhiên cao giọng hỏi. Người bên cạnh câm như hến, yên lặng đứng thẳng người.

Vân thúc quỳ xuống, đầu cúi thấp, nói: "Xin lỗi, thuộc hạ sai lầm rồi! Nơi bọn họ đứng là rừng cây cách đó hai mươi trượng, dù là kẻ võ công cao đến đâu cũng không thể trực tiếp bay tới, phải mượn lực mặt đất trên đường. Thế nhưng thuộc hạ không nghĩ tới võ công Úy Trì Như Phong còn chưa mất đi, lại còn có thể từ trong tay xuất ra một sợi chỉ, trực tiếp lướt đi trong không trung, không có chạm mặt đất." giọng hắn ảo não, "Hơn nữa, nếu như thuộc hạ đoán không sai, Úy Trì Như Phong đã xuất động Phục Cường trận nhà hắn đến đối phó chúng ta, cho nên chúng ta mới để cho bọn họ đào tẩu."

Người trong thiên hạ ai chẳng biết sự lợi hại của Phục Cường trận, cho nên dù Vân th1uc võ công cao tới đâu cũng không qua được trận này.

Vân Thiên Trạch im lặng không nói, chỉ im lặng nhìn Vân thúc, nói: "Ngươi đứng lên đi."

Vân thúc bất động một hồi mới chậm rãi đứng lên rồi lui sang một bên. Người bên cạnh dùng ánh mắt đồng tình nhìn hắn, Vân thúc chỉ có thể cười khổ.

Xem ra Úy Trì Như Phong kia quả là quỷ kế đa đoan, thường ngày nhìn bộ dạng hắn nhàn nhã, không vội không nóng, tuổi trẻ khinh xuất, trong lòng liền nổi lên khinh miệt. Hơn nữa võ công của hắn đã bị mình phong bế, không nghĩ tới đêm nay hắn ở nơi này lộn nhào một cái làm ặt mũi của mình mất hết. Hơn nữa, gã thanh niên bên cạnh hắn võ công cũng rất là cao.

Chỉ là, điều hắn buồn bực nãy giờ chính là, tại sao Úy Trì Như Phong còn võ? Trong thời điểm bầu không khí vô cùng cứng nhắc có một vị tướng quân cố lấy hết dũng khí nói: "Điện hạ, tình huống lúc này..." Lời còn chưa nói hết, Vân Thiên Trạch đã quyết định xong.

Hắn nhìn các tướng sĩ đã xếp dàn trận sẵn sang đón tiếp địch, nhẹ giọng nói: "Công thành đi!"

Lời này vừa nói ra lập tức có người vọt đi xuống, trong mắt tràn ngập hưng phấn.

"Điện hạ, mọi chuẩn bị đã đâu vào đấy, chắc chắn sẽ thắng lợi." Mặt Vân thúc cuối cùng cũng có một nụ cười. Các vị tướng quân xung quanh cũng nóng lòng muốn thử sức, chuẩn bị mười mấy năm, rốt cục cũng đã đến thời khắc quyết thắng!

Trên mặt Vân Thiên Trạch không có kích động cùng vui thích giết chóc giống bọn họ, hắn chỉ có bình tĩnh, bình tĩnh nhìn đối diện.

Như Phong, nếu như đánh một trận này, nếu như ngươi thật sự thua, vậy giữa ta và ngươi liền lần nữa không có khả năng!

Giang sơn cùng mỹ nhân, bên nào nặng bên nào nhẹ? Dưới ánh mặt trời, ngươi nở nụ cười sáng lạn, lúc ấy ngươi đã hỏi ta, mà ta đã vui đùa trả lời: Đương nhiên là giang sơn, giang sơn chỉ có một, nhưng mỹ nhân lại có rất nhiều."

Ngươi cũng cười lộ ra hàm răng sáng loáng, nói: "Đúng thế, nếu là ta thì ta cũng chọn như vậy. Nhưng nếu mỹ nhân là Thiên Trạch, ta đây tình nguyện buông bỏ giang sơn. Ta có thể mang theo mỹ nhân đi xem giang sơn, cũng không có khả năng kéo theo giang sơn đi ngắm mỹ nhân!"

Vẻ mặt lúc đó của ta sau khi nghe được câu trả lời của ngươi ra sao ấy nhỉ?

Ta không nhìn thấy, nhưng nỗi vui mừng trong tận đáy lòng kia ta vẫn chưa quên đâu.

Thế nhưng hôm nay, vật đổi sao dời.

Hôm nay chúng ta là kẻ địch, ta vẫn còn nhớ rõ câu hỏi ấy, không biết ngươi có còn nhớ hay không? Có hay không, nếu như là hiện tại, ngươi còn có thể trả lời như vậy?

Kẻ thắng làm vua, kẻ thua làm giặc. Nhưng vô luận thế nào, ta vẫn hi vọng ngươi có thể bảo toàn tánh mạng!

Lúc này trời đã sắp sáng.

Trên chiến địa, ba nghìn cung binh đã bắn hết tên, ba vạn mũi tên xé gió lướt đi, thế mà trên thành Lạc Nhạn nửa điểm động tĩnh cũng không có!

Trên liệu vọng tháp, vẻ mặt mọi người cứng ngắc, tiếp tục dõi mắt nhìn.

Cung binh không một tiếng động rời khỏi vị trí, đem vị trí nhường lại cho binh lính của doanh đội khác.

"Lên!" Có người phát lệnh.

Vì vậy hai mươi cái thang công thành nhanh chóng được đẩy về phía trước, mười máy bắn đá xếp thành một hàng trước tường thành, một chiếc trùng xa ở giữa "ầm ầm" tiến đến thành Lạc Nhạn.

Máy bắn đá cũng đã bắt đầu khởi động, những hòn đá to gào thét bay qua đầu lính Xuân Đằng quốc, từng hòn từng hòn trút xuống thành lũy được đắp lên bằng đá đen kia. Tường thành Lạc Nhạn trong cơn công kích mãnh liệt như sấm trời kia đang lung lay, đệ nhất kiên thành – biên cảnh tây nam Tử La quốc, cuối cùng đã rơi vào cơn lốc hiểm nguy.

Vậy mà, cho dù ở nơi này mãnh liệt đánh đến bão táp sấm rền, trên tòa thành Lạc Nhạn, trừ âm thanh đá va chạm vào tường ra, vẫn như cũ không có bất cứ âm thanh nào!

"Tình huống có gì đó không đúng, chư vị, trước mắt có phải là thời cơ tốt nhất để phát động tấn công hay chăng?" Trong tiếng va chạm rầm trời, âm thanh Vân Thiên Trạch trầm thấp hữu lực, vẻ mặt ngưng trọng.

Sắc mặt của Vân thục cũng thật không tốt, hắn trấn định nói: "Điện hạ, thực lực đối phương không rõ, hay là tạm thời không nên hành động khinh xuất thì tốt hơn."

"Đúng vậy, điện hạ, tình huống hiện giờ rất kỳ hoặc, hẳn là có gì đó không thích hợp." Có người cũng khuyên nhủ.

"Mấy tên mật thám kia làm sao vậy?" Cũng có người hỏi.

"Hiện giờ người trong thành không thể ra ngoài, cẩn túc đề phòng, rất khó để truyền tin ra ngoài." Có người giải thích.

Trong mắt Vân Thiên Trạch lóe lên một tia sắc bén, trấn tĩnh lên tiếng: "Đừng ồn nữa! Phỏng chừng trên tường thành giờ này không một bóng người."

Mọi người ngưng thần tự hỏi một hồi, có người nói: "Bọn họ lại dám làm ra hành động nguy hiểm như thế, nhất định là đã đề phòng từ trước, điện hạ cần phải cẩn thận."

"Trước mắt, ba vạn bộ binh dưới thành chính là nên dựa vào thế công của máy bắn đá mà xông lên, nếu không, đợi đến lúc một hồi viễn trình công kết thúc, bọn chúng xuất hiện trên trường thành, tình thế sẽ không xong." Vân thúc chậm rãi nói.

Đôi mắt hắc bảo thạch của Vân Thiên Trạch xẹt qua một tia đau xót, hắn không nói thêm nhiều: "Như vậy, làm theo ý Vân thúc đi."

"Sát!" Nhận được mệnh lệnh tấm công, một hàng sáu phương trận, ba vạn bộ binh đồng loạt phóng tới tường thành đen tuyền cao lớn Lạc Nhạn thành.

"Sát! Sát!" Ba vạn binh lĩnh ẩn nhẫn đã lâu, giờ đây rống giận như hùng sư điên cuồng gào thét, bọn họ giơ lên đại đao trên tay, dùng hết khí lực của mình mà gào thét, xông tới tường thành lạc Nhạn.

Thành lâu nguy nga cao lớn vẫn như cũ lẳng lặng, trầm mặc đứng vững ở đó, đối với hết thảy mọi chuyện đều không có cảm giác gì.

116. Q.2 - Chương 116: Chấm Dứt

Edit: Lam Ngọc

Như Phong và Mộc Vấn Trần một đường thi triển khinh công. Vừa mới trở lại thành, chưa kịp bước chân vào đại trướng nữa là đã thấy Cao Càng Tề vọt tới, lớn tiêng kêu lên: "Nguyên soái, ngươi không có việc gì thì tốt rồi!" Trên mặt tràn đầy vui mừng.

Như Phong mỉm cười, mọi người cũng vây lại đây, bọn Nam Sơn, Túy Trúc, Túy Nguyệt nhào tới kéo tay Như Phong, tranh nhau kể lại tình hình sau khi Như Phong bị bắt, Như Phong chỉ có thể cười khổ với Mộc Vấn Trần.

Mộc Vấn Trần chắp tay mà đứng, khẽ lắc đầu, ánh mắt hắn trong suốt mà thăm thẳm, dường như có thể nhìn thấu mọi thứ ở trên đời, hắn đứng ở đó, lạnh lùng xa cách khiến cho những người khác không dám đến gần, thế nhưng lại tản ra ma lực dụ hoặc. Cho nên người xung quanh chỉ có thể đứng xa mà nhìn mà không người nào dám cùng hắn nói chuyện. Như Phong có chút thở dài, người trước mắt này chính là người mình ngày đêm thương nhớ. Mặc dù bề ngoài hắn thoạt nhìn như một vị tiên nhân siêu phàm thoát tục, không nhiễm hồng trần, nhưng Như Phong lại cảm thấy hắn giống một ẩn sĩ hơn, một ẩn sĩ nhìn thấu thế sự, không màng thế tục.

Nhưng ẩn sĩ này hết lần này đến lần khác vì mình bôn ba, vì mình vất vả, biết rõ mình là phận nữ nhi mà vẫn ủng hộ mình làm nguyên soái, không có quan niệm tầm thường của thế tục, ình một không gian tự do phát triển, hắn mặc dù không thể bất cứ lúc nào cũng ở cạnh mình, nhưng vào lúc mình gặp khó khăn thì hắn luôn xuất hiện.

Có một người bạn trai đối với mình tốt như vậy, mình đã thỏa mãn lắm rồi.

Nghĩ vậy, Như Phong len lén mỉm cười.

"Sư huynh, ngươi đang cười ngốc gì vậy?" Túy Trúc không lớn không nhỏ mà rống lên, giận Như Phong lại thất thần.

Như Phong phục hồi tinh thần, trừng mắt với Túy Trúc một cái, sau đó lại liếc nhìn Mộc Vấn Trần, phát hiện trong mắt hắn chứa đầy ý cười, mặt đột nhiên đỏ lên, vội vàng quay đầu sang chỗ khác, giấu diếm vẻ mất tự nhiên của mình rồi cẩn thận trả lời vấn đề của mọi người.

Sau khi người khác hết chuyện để hỏi thì đến lượt Như Phong hỏi chuyện, chủ yếu là hỏi một ít tình huống trong quân, sau khi hay tin Úy Trì Hòe Dương sắp tỉnh rồi thì vô cùng cao hứng.

Cao Uy bận bịu nhiều việc, bây giờ mới vội vàng chạy đến, sau khi giải tán một đại bang người thì trông thấy Mộc Vấn Trần, cung kính cúi đầu chào một cái, Như Phong ngốc lăng.

Cao Uy ngược lại nhìn Như Phong, nghiêm túc nói: "Nguyên soái, trong quân doanh địch tựa hồ tập kết quân đội, chuẩn bị đến công thành."

Như Phong cả kinh, lướt nhìn Mộc Vấn Trần, lập tức theo Cao Uy vào đại trướng, mà Mộc Vấn Trần thì theo sau Như Phong.

Tiến vào đại trướng, sau khi bãi bỏ một đống hư lễ phiền phức, mọi người lập tức khẩn trương thảo luận đối sách.

Như Phong rất nhanh nắm bắt được tình hình hiện tại, cẩn thận nghe ý kiến của bọn họ. Nhìn thấy bộ dáng thập phần tin tưởng của bọn họ, Như Phong cười, xem ra tất cả mọi người đều rất tự tin.

Không lâu sau, tiếng trống trận của đồi phương vang lên.

Như Phong nhìn Mộc Vấn Trần, nói: "Chúng ta thật sự làm như vậy sao?"

Mộc Vấn Trần sờ sờ đầu Như Phong, nói: "Không giáo huấn bọn hắn một trận ra trò, bọn họ sẽ vẫn mang mộng tưởng xâm lăng. Này đã không phải là chuyện một năm hai năm, cho nên lần này phải cho bọn hắn biết đau là gì!

Như Phong kiên định gật đầu: "Hắc hắc, như vậy chúng ta sẽ toàn lực ứng phó!"

Mộc Vấn Trần mỉm cười: "Sau khi chiến tranh kết thúc, chúng ta liền trở lại kinh thành." Ánh mắt hắn vừa nóng rực vừa chờ mong, Như Phong hiểu ý cười, trên mặt có chút nóng lên, nàng hiển nhiên biết ý hắn là gì, chẳng qua xung quanh có nhiều người như vậy, nên chỉ có thể cười xán lạn với hắn một cái, không thể nói thêm lời nào.

Đảo ngược với hình ảnh lãnh tĩnh mà Xuân Đằng quốc chứng kiến, kỳ thật bên trong Lạc Nhan thành có thể nói là nhiệt khí xung thiên, chỉ là tất cả mọi người không có lên tiếng, trạng thái căng thẳng tột độ, trong động tác gấp muốn chết, cho dù là vậy, rất nhiều chuyện đều đã được tiến hành đâu vào đấy cả rồi, hiển nhiên là có chuẩn bị trước.

Như Phong đứng ở phần tường nhô ra của tường thành dõi mắt nhìn xuống, lại một lần nữa cảm than gia gia lúc trước đã nhìn xa trông rộng, cùng bọn Cao Uy, Nam Sơn chuẩn bị trước, khiến cho hiện giờ mình không cần tốn quá nhiều khí lực.

Đợt tấn công đầu tiên của quân địch chính là bắn tên, bởi vì đầu tường rất cao, hơn nữa ở trên đó chỉ có Như Phong cùng vài vị tướng lĩnh, còn có một ít binh lính cúi thấp đầu, cho nên bắn tên thì bắn tên, cũng không có làm ai bị thương hết.

Đợt tấn công thứ hai rất là hung mãnh, máy bắn đá cùng với trùng xa mãnh liệt đánh vào tường thành và đại môn.

Như Phong cảm thấy tòa thành dưới chân đang chấn động, liếc mắt thấy cửa thành rung động, Như Phong cau mày.

Cao Uy bên cạnh tay vịnh đầu tường, hỏi: "Nguyên soái, có thể rồi sao?"

Như Phong nghiên tai lắng nghe, lại nhìn sang Mộc Vấn Trần, lắc đầu.

Vì vậy lại tiếp tục kiên nhẫn đợi.

Chỉ chốc lát sau, một trận tiếng hô giết vang lên, Như Phong vung tay, một tia thâm trầm đen thẳm lóe qua trong mắt, chỉ thấy người phía dưới thành ngay lập tức bò lên tường thành, cầm trong tay thứ đồ gì đó, bày binh bố trận nghênh chiến quân đội Xuân Đằng quốc.

"Sát! Sát!" Ba vạn binh lĩnh ẩn nhẫn đã lâu, giờ đây rống giận như hùng sư điên cuồng gào thét, bọn họ giơ lên đại đao trên tay, dùng hết khí lực của mình mà gào thét, xông tới tường thành lạc Nhạn.

Chỉ thấy trước mắt thang công thành trước hết vọt tới dưới tòa thành, "ba ba ba" hai mươi cái thang đồng loạt tựa vào tường thành, đỉnh thang đã nằm gọn giữa hai phần nhô lên của bức tường.

"Người đầu tiên leo lên trường thành thưởng ngàn lượng!" Có người quát lên!

"Tiến lên!" âm thanh điếc tai cũng theo sau vang lên.

"Xông lên!" Nghe được phần thưởng khiến cho những người đang leo thang đều thấy phấn khích, tinh thần bọn lính càng phấn chấn hơn, Lạc Nhạn thành hôm nay binh lực không đủ, giờ phút này lại không có một bóng người, vì vậy Lạc Nhạn thành hiện giờ trong mắt bọn họ đã hóa thành một tòa thành trống chứa đầy vàng bạc châu báu, người leo lên đầu tiên chính là người lập công lớn nhất!

Vì vậy, ba vạn giáp binh đang cấp tốc chạy nước rút giờ lại giống như dòng nước xiết tuôn chảy, nhanh chóng đến gần áp sát tường thành thành Lạc Nhạn.

"Phóng!" Đột nhiên, trên đỉnh đầu bọn họ vang lên một tiếng rống tựa như tiếng sấm từ trên chín tầng trời.

Thời khắc này, Vân Thiên Trạch đang đứng trên liệu vọng tháp đột nhiên nắm chặt lấy lan can, lớn tiếng nói: "Không xong!"

Vừa dứt lời, chỉ thấy bọn lính leo lên công thành chưa kịp ngẩng đầu, nước sôi nghiêng đổ giống như một tấm lưới trời rộng lớn vô biên thặng tấp rơi xuống bọn họ! Nước sôi tỏa ra từng luồng nhiệt khí hôi hỏi vừa giống như mưa lớn đầy trời, vừa giống như thác nước đổ xuống, trong nháy mắt trút xuống đầu bọn họ, phía dưới thoáng chốc đã thành một mảnh quỷ khóc sói tru!

Nước sôi, cơ hồ nóng đến một trăm độ, con người vốn biết đau biết nóng, cho dù là kẻ da dày đến đâu cũng chịu không nổi nước sôi không ngừng đổ xuống. Càng huống chi thi thoảng lại có mỡ nóng chảy xuống. Mở so với nước càng nóng hơn nhiều!

Cho nên không lâu sau, phía dưới chính là tràng cảnh gào thét thảm thiết đến tê tâm liệt phế, những tên binh lính xông vào đầu tiên chỉ trong chốc lát toàn bộ ngã xuống, khóc thét, quay cuồng, điên loạm xé rách áo giáp nóng cháy trên người.

Vân Thiên Trạch quay đầu nhìn mấy tên tướng lãnh đang trợn mắt há mồm, lạnh lùng nói: "Lập tức bảo cung tiễn thủ chuẩn bị!"

Vân Thiên Trạch sắc mặt nghiêm trọng, trong mắt chợt lóe tia âm ngoan, viên binh các ngươi chưa tới, ta cũng không tin bằng mười lăm vạn binh lính của ta giết không nổi bảy vạn binh của ngươi!

Trong khi cung tiễn thủ vừa bước nhanh vào tầm bắn, trên tường thành Lạc Nhạn vừa mới không một bóng người đột nhiên vọt ra vô số binh lính mặc Tử La quốc mặc áp giáp đen. Màu đen cứng chắc như thủy triều nhanh chóng tập hợp trên tường thành, trong nháy mắt, 'thủy triều đen' ngày càng cuồn cuộn không ngừng xông lên chập nít giữa hai phầnnhô cao của tường thành!

Mà từng thùng sắt lớn chứa đầy nước sôi hoặc là mỡ nóng không ngừng được binh lính chuyền tay, căn bản không hề gián đoạn chút nào, thanh thủy cuồn cuộn như trời nghiêng đổ sóng, luộc ba vạn giáp binh khiến chúng gào thét thảm thiết không ngừng!

Trong thành Lạc Nhạn, trời đã sáng choang, có thể nhìn thấy luồng khói lượn lờ dâng lên trong bếp của các hộ gia đình, mỗi một hộ gia đình đều có binh lính ra ra vào vào, cũng có người mặc thường phục không ngừng đi lại, bất luận nam nữ già trẻ, không khí khẩn trương mà có trật tự.

Mà trên chiến trường, hai mươi cái thang tựa vào trên tường cũng đã tràn ngập nước sôi hoặc mỡ nóng, địch binh leo lên được một nửa thì liền ré lên rồi thê thảm ngã xuống đất, nặng nề ngã xuống đất bằng dưới tường thành, đầu vỡ nát văng tứ tung.

Binh lính Tử La quốc vốn xuất hiện quá bất ngờ, không hề báo trước, lượng nước sôi ọn họ chuẩn bị khiến kẻ khác líu lưỡi không nói nên lời, binh lính Xuân Đằng quốc dưới thành ngay cả thời gian chuẩn bị cũng không có, cho dù muốn lui lại cũng không có cách nào nhanh chóng tránh được cái nóng bắt đầu ngang ngược lan rộng!

"Toàn quân tản ra phía sau!" Vị tướng lĩnh đương đầu hồi phục tinh thần, khàn giọng quát lớn!

Lời hắn còn chưa dứt, trên tường thành Lạc Nhạn cũng vang lên một hiệu lệnh hùng tráng tương tự, "Hạ thạch!"

Trong khoảnh khắc đó, nước sôi đình chỉ tuôn trào, thay vào đó là một cơn mưa cự thạch* càng làm cho người khác khiếp đảm! Cự thạch ùn ùn rớt xuống đầu binh lính Xuân Đằng quốc, tiếng kêu la thảm thiết càng vang dội, những binh lính vốn đã bị da tróc thịt bong căn bản không hề có lực chống đỡ, dưới thành giờ chỉ toàn máu tươi và tiếng khóc thét bi thương.

[*cự thạch: đá lớn]

Như Phong nhìn Cao Uy đang chỉ huy công kích , lại nhìn sang người vẫn một mực đứng cạnh mình là Mộc Vấn Trần, sắc mặt có chút trắng bệch. Phương pháp này là hồi trước mình đã đề nghị trong khi thảo luận với gia gia. Không nghĩ tới gia gia còn nhớ mà chuẩn bị.

Thế mà sắc mặt Mộc Vấn Trần vẫn như thường: "Như Phong, ngươi nên quen đi thôi, đây là chiến tranh, nếu như trận này không làm cho bọn họ chấn kinh , Xuân Đằng quốc vĩnh viễn sẽ không dừng tay, chúng ta cũng sẽ không có cuộc sống yên ổn." Sắc mặt hắn bỗng nhiên lãnh ngưng* "Còn nữa, này còn chưa là gì, cảnh tàn ác hơn ngươi vẫn chưa thấy đâu, cho nên không thể mềm lòng."

[*lãnh ngưng: lạng lùng và ngưng trọng]

Như Phong yên lặng gật đầu, nói: "Vốn là không thể mềm lòng, nếu không kẻ chịu thua thiệt là chúng ta."

Cho nên, Vân Thiên Trạch, lập trường của chúng ta bất đồng, chỉ có thể xin lỗi rồi.

Vì vậy Như Phong quay đầu lại nói với Mộc Vấn Trần: "Ngươi đến chỗ gia gia ta đi."

Mộc Vấn Trần yên lặng nhìn nàng, lại nhìn Chu Tiền, Chu Hậu, gật đầu, cất bước đi xuống. [thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sô cẩu, thánh nhân bất nhân, dĩ bách tính vi sô cẩu]

Như Phong nhìn thấy, Mộc Đồng bên cạnh hắn thở ra một hơi.

Trong lòng Như Phong cũng buông lỏng một chút, đi đến chỗ núp, liếc mắt nhìn xuống thành một cái, hét lớn: "Thạch Ma!"*

[*cối xay đá]

Tòa thành lại chấn động, nếu không ngăn trùng xa lại, tòa thành này chắc chắn cũng không chống đỡ được lâu.

Như Phong vừa dứt lời, Cao Uy sau khi nghe được lập tức chỉ huy đội binh đem Thạch Ma đến. Chỉ thấy bọn lính dùng sợi dây thừng cột một thạch ma thật lớn, thả xuống đè trùng xa, trong một lúc trùng xa đã bị gẫy thành từng mảnh, nhưng binh lính bị thương không ít, là do bị vũ tiễn của Lưu Tinh bàn bắn trúng, có binh lính không ngừng chạy ngược chạy xuôi vác theo binh lính chuyển tới chỗ quân y.

Chính vào lúc này, Lữ mãnh đột nhiên vọt tới, phi nước đại đến trước mặt Như Phong, gấp giọng nói: "Nguyên soái, tường thành phía bắc sắp bị đánh vỡ rồi!" Tay hắn chỉ ra phía sau.

Như Phong cả kinh, khó trách!

Không nói hai lời liền rống to: "Cung nỏ thủ chuẩn bị!"

Nói xong lập tức phi thân xuống thành, không lâu sau đã dẫn theo một cung tiễn thủ cầm cung và binh lính đang khiêng nỏ đi theo.

Lúc Như Phong chạy tời thành bắc, tường thành đã bị phá, sóng người như nước chảy dũng mãnh ùa vào, tiếng vó ngựa đát đát đát cũng theo vào.

Như Phong vẫy lá cờ quái dị trong tay một cái, một loạt cung tiễn thủ quỳ một chân, tới tấp quỳ xuống hàng trước, tay kéo mười mấy mũi tên, bắn! Vũ tiễn bay tán loạn, không ngừng bắn về phía địch quân đang nhanh chóng vọt tới.

Hàng đầu vừa mới lui ra, cung tiễn thủ hàng thứ hai lập tức tiếp nhận vị trí, tiếp theo, khi kỵ binh Xuân Đằng quốc còn chưa kịp vọt tới, hàng hai cường nỏ liền chuẩn bị đánh trúng chiến mã cùng kỵ binh.

Chiến mã hí vang, địch binh trên người mặc giáp sắt cũng đỡ không nổi lực xuyên thấu cường đại của nỏ tiễn.

Nếu nói cung tiễn thủ lấy số lượng để phân thắng thua thì nỏ là lấy chuẩn xác để định thắng bại!

Như Phong tay kéo trường cung đặc chế, Chu Tiền cùng Chu Hậu che chở bên người.

Âm thanh xé gió mà đến, ba mũi trường tiễn thẳng tắp bay đi, một gã tướng lĩnh bị đánh gục tại chỗ.

Tiếp theo, tiếng hô nổi lên: "Tướng lĩnh của các ngươi bị bắn chết rồi, mau đầu hành!"

"Đầu hàng mau!"

Tiếng la hét không ngừng, địch binh càng thêm hỗn loạn.

Tiếng rên thảm, tiếng ngựa hí, tiếng hét hò đinh tai nhức óc đan vào cùng một chỗ…

Như Phong nhìn quanh một vòng, không ngừng có binh lính tiến lên báo cáo tình hình chiến đấu.

Nhìn chiến trường hỗn loạn trước mắt, Như Phong quyết tâm phải tàn nhẫn, kiên định phất tay: "Bước cuối cùng! Truyền lệnh, bắn tên!"

Vì không muốn đả thương đến người nhà mình, trừ khu cực phía bắc đang hỗn chiến, ba mặt tường thành khác đột nhiên xuất hiện cái động lớn, vọt ra quái vật nhìn rất quen mắt.

Đó là trước khi Như Phong cùng Cao Uy bảo vài tướng lĩnh bí mật chuẩn bị một kích cuối cùng, bọn họ tỉ mỉ chọn lựa hơn một ngàn con trâu rồi chưng diện cho bọn chúng. Những con bò lúc này khoác trên người một khối mền, ở trên có vẽ hoa văn hồng hồng xanh xanh vô cùng kì quái. Trên sừng trâu cột vào hai thanh đao nhọn, dưới đuôi buộc một bó lau sậy đẫm dầu. Đại động là do vài ngày trước sai mấy thân tín bí mật tạc khai vào ban đêm, sau đó dựng một bức tường giả, kết quả hôm nay phát huy công dụng.

Lúc này, bọn lính dẫn đội trâu chạy ra ngoài thành, đốt một mồi lửa vào đuôi trâu. Đuôi trâu cái bị đốt, hơn một ngàn năm bị nướng, tính tình trâu phát tác, tìm quân doanh Xuân Đằng quốc mà đâm tới.

Phía sau là một vạn quân sĩ tay cầm đại đao, trường mâu, theo sát đội trâu, liều chết chạy đi.

Trong thành, vô số dân chúng kéo nhau đi tới đầu thành, cầm hủ đồng, chậu đồng… liều mạng đánh nhau giữ thành.

Thoáng chốc, tiếng hò hét, tiếng đồng, tiếng trống hòa lẫn vào nhau chấn thiên động địa, vang vọng tứ phương!

Mà ba vạn giáp binh Xuân Đằng quốc mới vừa rồi uy phong lẫm lẫm, vừa bị nước sôi luộc, cự thạch đập và hỏa tiễn thiêu, vốn đã lui về sau, giờ này đội trâu vừa đến lại càng làm cho cả đội tán loạn, tê liệt, thậm chí bị diệt!

Bọn họ là đội lính ra trận tiếp theo, vừa mới đúc đầu ra, chưa kịp phát huy uy lực của mình đã bị một đàn trâu lửa xông tới, cả đội chia năm xẻ bảy.

Hay tay Vân Thiên Trạch bóp chặt lan can, ngón tay thon dài nghiền nát lan can.

"Này chính là tình báo mà các ngươi cho ta sao? Đây là không có gì phải sợ theo lời các ngươi đó sao?" giọng điệu nghe như vững vàn nhưng lại như khúc dạo đầu của sự cuồng bạo. Đôi mắt Vân Thiên Trạch mở to nhìn về phía trước cơ hồ muốn chảy ra huyết.

Vấn Trần ở một bên nhìn, trầm giọng nói: "Chỉ có thể nói công phu giữ bí mật của bọn họ quá giỏi! Bất quá chúng ta vẫn còn một chiêu cuối!" Hắc sắc cẩm bào theo gió tung bay, sợi tóc phiêu phiêu che khuất một tia khát máu trong mắt.

Nhìn tràng cục trước mắt, không thể lập tức thắng ngay, lưu lại một viên tướng lĩnh quan sát, Như Phong mang theo hơn mười mấy thân binh, đi lanh quanh xem tình hình chiến đấu

Đi qua ngã tư đường, đã không còn náo nhiệt ngày thường, nhà nhà hộ hộ đều đóng chặt cửa sổ, trong không khí còn có một mùi khói đặc, trên mặt đất cũng có chút tro tàn với tô, bát, chứng minh nơi này vừa rồi phát sinh ra chuyện.

Lạc Nhạn thành ngày xưa cửa đồng tường cao, nguy nga hùng vĩ, tường thành được xây bằng gạch viên cứng chắc, dọc theo bên trong tường là đường dành riêng cho binh lính đặng có thể nhanh chóng điều động, bên đường là cây cối xanh tươi, nương theo thành bắc là dòng sông mãnh liệt chảy, dòng nước trong veo chảy qua rãnh dẫn nước vây quanh thành liền trở thành hộ thành hà. Lúc này, hộ thành hà không biết từ khi nào đã bị quân địch lấp bằng rồi!

[hộ thành hà: con sông bao quanh tòa thành nên gọi là sông hộ thành (bảo vệ toà thành)]

Ngày xưa Lạc Nhạn thành phồn vinh thịnh vượng, kẻ đến người đi, phòng óc san sát nhau, khu nhà thành hình thập tứ giá, hộ dân cư ngoài mặt tiền xây hành lang, mái hiên vểnh lên, cửa nhà khắc hoa, đồ dùng đặc sắc. Thương điếm đầy ắp hai bên ngã tư đường, nhân mã lui tới không dứt. Lúc này, vì chiến tranh, trở nên rách nát tiêu điều, cả đoạn đường Như Phong thầm than, chiến tranh, nhanh chấm dứt một chút đi.

Bất quá cũng thật là may mắn, chiếu theo tình huống bây giờ thì đã rõ bên nào chiếm thế thượng phong.

Mà dọc theo đường đi, chỉ có vài binh lính mặc khôi giáp đen vội vã đi qua, hoặc là nâng cáng người bệnh vội vã bước đi, Như Phong cũng bước nhanh tới, trên người nàng đã dính một ít vết máu, đây đều là máu của địch quân.

Xuyên qua một cái hẻm nhỏ, đột nhiên một trận vũ tiễn từ bốn phương tám hướng kéo tới, shoot shoot shoot, vài tên thân binh bên cạnh không kịp phản ứng đã ngã xuống.

Mấy người còn lại kinh hãi, vội rút vũ khí ngăn cản trường tiễn.

Như Phong khá bình tĩnh chặt trường tiễn bay tới, trong lòng khẽ chau mày, địch binh làm sao trà trộn vào nơi này?

Cao Càng Tề đã chạy tới ngăn cản vũ tiễn, Như Phong dưới sự che chở phát ra tín hiệu, địch quân nhìn thấy, đột nhiên nhảy ra mấy chục người mặc quần áo binh lính Tử La quốc.

Hỗn chiến lại bắt đầu rồi.

Phía Như Phong ngoại trừ Cao Càng Tề, Chu Tiền, Chu Hậu ra thì những người khác đều bị thương, hơn nữa chỉ còn lại bảy người.

Phía đối phương, hai ba chục người, tình thế cơ hồ nghiêng về một phía.

Đột nhiên xuất hiện địch nhân thủ đoạn tàn ác, thân thủ quỷ dị đến Như Phong cũng chưa gặp qua bao giờ, hơn nữa cách đánh của bọn họ giống như không muốn sống nữa, quan trọng hơn chính là, bọn họ không có cảm giác đau đớn, một đao chặt xuống, cho dù mất đi cánh tay, vẻ mặt bọn họ vẫn là chết lặng, tựa hồ rơi trên mặt đất không phải là tay của mình vậy.

Địch nhân sử dụng một trận thuật đơn giản, trận thuật này giống như sợi tơ quấn quanh cổ, đem những người xông vào trong bao vây toàn bộ, có khi lại giống một tấm lưới lớn, khiến tất cả những ai mắc lưới giãy cũng giãy không được.

Như Phong âm thầm cau mày, nghiêng người đâm một kiếm, lại xoay người, chuẩn xác đâm trúng yết hầu của đối phương, không nghĩ tới đối phương mày cũng không nhăn một chút, tiếp tục vông kích Như Phong, hơn nữa lực đạo lại tăng lên không ít.

Này căn bản không phải người bình thường! Nếu là người bình thường thì giờ phút này đã chết rồi! Nghĩ vậy, tim Như Phong âm thầm hoảng loạn. Nhìn mấy người còn lại cũng một dạng liều mình chống đỡ.

"Nguyên soái, những người này không bình thường!" Cao Càng Tề kêu lớn, trên mặt đổ đầy mồ hôi.

"Biết rồi, xem ra chỉ có thể chặt đầu bọn họ thôi!" Như Phong cũng lớn tiếng trả lời.

Kinh nghiệm về trận pháp của Như Phong vô cùng phong phú, cũng tự tin có thể phá giải các loại các dạng trận pháp khác nhau, thế nhưng, trận pháp thịt người trước mắt thật sự rất phiền toái, bởi vì bọn họ hầu như là không có sơ hở, trừ phi ngươi giết hết bọn họ. Chém đầu người nọ xuống, máu tanh tuôn như suối, người nọ mới thật sự ngã xuống. Như Phong thở ra một hơi, quá ác độc, những người này không phải cũng là con người sao!

Trận pháp của bọ họ ngày càng dày đặc, trận trận vây lấy Như Phong, mọi người như trứng chọi đá, cảm giác sắp thở không nổi nữa rồi.

Như Phong là người dũng mãnh nhất trong số đó, đã chém rụng đầu của vài tên, nhưng bọn hắn người đông thế mạnh nên phải cố hết sức đối phó.

Đang lúc khổ chiến, Túy Trúc đột nhiên xuất hiện ở đầu kia của con hẻm, hai tay nàng ôm một đống thảo dược, thấy thế liền rút trường kiếm lao tới.

Kiếm pháp của Túy Trúc không tồi nên cũng giảm bớt áp lực cho bọn Như Phong,. Nhưng rất nhanh, Túy Trúc cũng lâm vào tình trạng tay chân luống cuống.

"Mọi người kiên trì một chút, rất nhanh sẽ có người đến giúp chúng ta thôi!" Như Phong hét lớn, trong lòng lại âm thầm nguyền rủa, tại sao đã lâu như vậy mà không có ai đến cứu mình, chẳng lẽ hôm nay loạn quá nên không có ai nhìn thấy tín hiệu?

Đang nguyền rủa thì nhìn thấy Mộc Vấn Trần từ bên kia bay tới, Như Phong vui vẻ, tinh thần mọi người cũng phấn chấn.

Có Mộc Vấn Trần cùng mấy chục người hắn mang tới, trận pháp của mấy tên này có lợi hại tới đâu cũng không lợi hại bằng trong ngoài giáp công, rất nhanh đều đã ngả xuống, một cái đầu lăn lốc trên mặt đất.

Những người khác làm công việc nhặt xác, Túy Trúc đang xem cho những người bị thương.

Như Phong thở dài một hơi, chào đón Mộc Vấn Trần, cười nói: "Cuối cùng cũng tới, lại cứu ta thêm một mạng!"

Sắc mặt Mộc Vấn Trần xanh mét, vội vàng bước tới kéo tay Như Phong, cẩn thận xem xét một chút, nói: "Ngươi thật đúng là không cẩn thận chút nào, bị thương rồi!"

Như Phong nhìn vết máu loang lổ trên y bào màu trắng của hắn, cười nói: "Hắc hắc, hoàn hảo, chưa chết được đâu!" Thế nhưng trong lòng không nén được ngọt ngào, nhìn chằm chằm mặt Mộc Vấn Trần, uh, không bị dính máu.

Mộc Vấn Trần cau mày, móc ra một lọ dược, kéo ống tay áo của nàng lên chuẩn bị thoa thuốc.

Đang lúc này Túy Trúc đột nhiên phát ra tiếng kêu sợ hãi: "SƯ HUYNH!" Thanh âm thê lương mà kinh khủng.

"CẨN THẬN!" Cao càng tề cũng kêu to.

Chỉ thấy phía sau Như Phong đột nhiên xuất hiện một người, à không, một thi thể không đầu, thanh kiếm trong tay chém tới sau lưng Như Phong!

Điện quang hỏa thạch, Mộc Vấn Trần ôm lấy Như Phong xoay đi, xuất phát từ bản năng, đem lưng mình đưa ra!

Mọi chuyện xảy ra vô cùng nhanh, vốn Mộc Đồng đang đứng ở một bên chán muốn chết đột nhiên đem trường quải trong tay ném đi, đánh trúng trường kiếm của thi thể không đầu.

"Cạch cheng" Chu Tiền, Chu Hậu ý thức được liền nhanh chóng lủi lên, chặt ngang thi thể không đầu.

Máu tươi phun đầy đất, nhiễu xuống bọt nước, sau đó, một vài thứ bắt đầu bò ra.

Túy Trúc chịu không nổi cảnh này, con mắt đảo một vòng rồi ngã xuống đất, bính lính bên cạnh vội vàng nâng nàng dậy.

Thân thể Cao Càng Tề hư nhuyễn, tựa vào tường trừng mắt nhìn thi thể kia, hoàn toàn mất đi năng lực phát ngôn.

Như Phong không rõ lắm chuyện gì đang xảy ra, sau khi nhìn thấy tình huống phía sau, mặc dù không rõ mới vừa nãy xảy ra chuyện gì nhưng thi thể bị chặt ngang người khiến Như Phong cau mày, nhịn xuống xúc động muốn nôn mửa, nói: "Không có sát khí, ta không cảm giác được!"

Mộc Vấn Trần ôm nàng vào ngực, làm cho đầu Như Phong vùi vào trong ngực hắn, lướt mắt nhìn thi thể đó, trong lòng thở ra một hơi, đối mắt tán thưởng nhìn Mộc Đồng.

Mộc Đồng không có cơ hội tiếp nhận ánh mắt tán thưởng của chủ tử, hắn nhìn cái ruột xanh xanh đỏ đỏ, còn có con trùng màu trắng không ngừng bò ra, trắng trắng tròn tròn, dưới nắng sớm trông có vẻ trong suốt sáng long lanh.

Một thứ cảm giác đã lâu không gặp ùa tới, Mộc Đồng vịn vách tường nôn thốc nôn tháo.

Mà Chu Tiền, Chu Hậu mới vừa rồi rất anh dũng cũng vịn vách tường, đôi mắt nhìn trời cao.

Sao lại có thứ kinh khủng như thế hả trời?

Đột nhiên trong lúc đó, hẻm nhỏ vốn đang an tĩnh bỗng truyền tới một tiếng cười vang, một tiếng kêu đau, cuối cùng là tiếng tay áo phần phật.

Mặt Mộc Vấn Trần ngưng trọng, liếc mắt nhìn Chu Tiền, Chu Hậu một cái, hai người vội vàng hồi phục tinh thần, bật người nhảy lên nóc nhà, truy theo.

Như Phong ngượng ngùng đẩy ngực Mộc Vấn Trần ra, nhìn bọn lính nãy giờ không ai chú ý một cái, lúc này nói: "Chúng ta đi thôi!"

Mộc Vấn Trần gật đầu, một mũi tên xuyên qua vách tường của con hẻm lao về phía hắn, hắn nhướng mày, ống tay áo khẽ động, mũi tên cách đó một li rớt xuống.

Lại vào lúc này, Như Phong đi ở phía trước hắn hừ một tiếng, ngã phịch xuống!

Trước ngực nàng, một mũi tên vững vàng cắm sâu, máu tươi nhiễm đỏ cả một bộ thanh bào.

117. Q.3 - Chương 117: Trị Thương

Edit: Lam Ngọc

Một tháng sau, tại Úy Trì phủ, Càng Châu thành.

Trong đình viện, bọn người hầu bận rộn, đều đang thu thập đồ vật, trên mặt tươi cười mừng rỡ.

Trong tiểu viện, bóng mát cây xanh, dây leo phủ tường, hoa tươi nở rộ.

Một cô gái mặc váy trắng, khoác y sam đỏ rực, tóc buộc kim hoàn, mi mục như họa, xinh đẹp tuyệt trần, đứng giữa hoa tươi cỏ xanh, đưa tay cầm hoa, ánh mắt chuyên chú, tựa như một đóa u lan trong sơn cốc tỏa ra hương thơm nhàn nhạt.

Hồi lâu, một cô gái mặc trang phục nha hoàn từ ngoài cửa đi tới, nàng vội vàng đi tới, kêu lên: "Tiểu tiểu thư, tới…tới rồi!" [gọi Lâm Dĩ Lam là tiểu thư nên Như Tuyết được gọi là tiểu tiểu thư]

Chỉ thấy cô gái đang thương tâm vừa rồi lập tức quay lại, ôn nhu nhìn nàng, nói: " Hương Lăng, ngươi từ từ nói, chúng ta không vội." Lời ra tuy vậy nhưng trong giọng điệu đã có một loại vội vàng nói không nên lời.

Hương Lăng gật đầu lia lịa: "Tiểu tiểu thư, Hương Lăng hỏi thăm cả rồi, lão gia và tiểu thiếu gia quả thật là đã cùng nhau trở lại kinh thành, vết thương của họ cũng đã tốt hơn nhiều lắm, còn có, lần này bọn họ lập công lớn đó! Cho nên chúng ta cũng sẽ đi theo tới kinh thành." Hương Lăng nói đến mặt mày hớn hở. Bới vì rất thân với Như Tuyết cho nên nói chuyện cũng không cố kỵ gì.

Tay Như Tuyết gắt gao nắm khăn tay, thấp giọng nói: "Kia vậy…Tước công tử…"

Hương Lăng hiểu rõ gật đầu: "Tiểu tiểu thư, ngươi yên tâm, theo bọn thiếu gia nói, sau khi lên kinh thành thành liền hỏi ý lão gia, tiểu tiểu thư, ngươi bây giờ đã thành đối tượng phối ngẫu lý tưởng của rất nhiều người rồi, tiểu thiếu gia và lão gia lập công lớn, bây giờ chính là hồng nhân trong kinh thành, ngươi vừa là tiểu tiểu thư duy nhất của tướng quân cho nên người muốn kết duyên còn thiếu được sao." Hương Lăng tự hào la ầm lên.

Trong mắt nàng, tiểu tiểu thư nhà mình là một chiếc bánh vừa ngọt vừa thơm, vóc người đẹp không nói, khí chất cũng tốt, văn tĩnh* ôn nhu, cầm kì thi họa, nữ công gia chánh cái nào cũng tinh thông, người như vậy ai chẳng muốn lấy? Cho nên Tước công tử kia cũng không ngoại lệ rồi.

[*điềm đạm nho nhã, dịu dàng ít nói]

Trên mặt Như Tuyết lộ ra một mạt tươi cười, nhưng ngược lại lo lắng nói: "Nhưng mà hắn dù sao cũng không phải là nam tử bình thường." Hắn địa vị tôn quý, dạng nữ tử nào chưa từng thấy qua? Tuy người ta coi mình là đệ nhất mỹ nữ Càng Châu thành, nhưng dù sao tuổi cũng đã lớn.

Hai mươi mốt tuổi, nếu là nữ tử bình thường đã thành mẹ của mấy hài tử rồi, nếu không phải gia gia hàng năm bên ngoài, lại có thêm phụ thân cùng mẫu thân vô cùng sáng suốt, mình chắc đã sớm bị buộc phải gả cho người mà mình không thích.

Nghĩ vậy, Như Tuyết lại sâu kín thở dài.

Hương Lăng chớp mắt, bề bộn an ủi nói: "Tiểu tiểu thư, yên tâm, Tước công tử cùng tiểu thiếu gia là bằng hữu phi thường tốt, đến lúc đó tới kinh thành, ngươi gọi tiểu thiếu gia hỗ trợ, tất sẽ có thể thường xuyên gặp được Tước công tử thôi. Như vậy là có thể bồi dưỡng cảm tình rồi." Nói đến tiểu thiếu gia, trên mặt Hương Lăng xuất hiện màu đỏ khả nghi.

Như Tuyết tâm tư tinh tế, tự nhiên biết tâm tư nha đầu nhà mình, đem tâm sự của mình để qua một bên, che miệng cười nói: "Đệ đệ đích xác sẽ giúp ta, hắn luôn luôn đối tốt với ta mà." Như Tuyết rất rõ ràng, nếu không phải có đệ đệ đang âm thầm cùng cha mẹ, còn có gia gia nói lời hay giúp mình, thì một đứa con gái "già" hai mươi mốt tuổi như mình đây phỏng chừng đã sớm bị buộc đi lập gia đình, cho nên nàng rất thích đệ đệ của mình.

Lúc này, nàng nhìn Hương Lăng, trong đầu nảy ra một ý, nói: "Chờ ta dàn xếp xong xuôi, ta cũng sẽ thay ngươi làm chủ, ta biết ngươi cũng đã mười bảy tuổi rồi, mấy năm nay từ chối nhiều hôn sự như vậy, phỏng chừng cũng là vì mối tình thâm với Như Phong, đến lúc đó ta làm chủ, nói Như Phong thu ngươi vào phòng*, thấy thế nào?" Hương Lăng giúp mình rất nhiều việc, vừa là một nha đầu cần mẫn, vẻ ngoài cũng thanh tú, đối với đệ đệ một mảnh thâm tình, chắc đệ đệ sẽ không ngại đâu. Như Tuyết tính toán trong lòng, làm thiếp cũng không tính là ủy khuất nàng rồi.

[*thông phòng]

Hương Lăng vừa nghe, khuông mặt trắng nõn nóng hừng hực, nàng hờn dỗi liếc Như Tuyết một cái, kêu lên: "Tiểu tiểu thư, người thật là xấu, ta lập tức đi thu dọn đồ đạc ngay bây giờ đây." [aii, hai người nghĩ dẹp nhỉ?]

Vừa nãy hai người đều có tâm sự, giờ lại cười thoải mái vô cùng.

Cùng lúc, tại Thứ Sử phủ Càng Châu thành cũng là một mảnh bận rộn.

Đương gia Thứ sử phủ Bạch lão gia có vẻ ngoài vô cùng phú quý, giờ này, bản mặt luôn luôn nghiêm túc của lão cười thành một đóa hoa cúc nở rộ, hắn cao hứng nhấp một ngụm trà, nói: "Chúng ta lập tức xuất phát đến kinh thành ở một thời gian, tiểu tử này, bây giờ rốt cục có tiền đồ rồi!"

Nữ tử ngồi bên trái hắn, ước chừng hơn bốn mươi tuổi, da mặt được chăm sóc kỷ nên vẫn còn xinh đẹp đoan trang, cũng khẽ cười nói: "Đúng vậy, cuối cùng cũng bình an trở về." Trên mặt là niềm vui sướng không tài nào che giấu được, lúc này tương đối trái ngược với hình tượng bất cẩu ngôn tiếu* thường ngày của nàng

[*ăn nói có ý tứ; nói năng thận trọng; trang trọng; không nói cười tuỳ tiện; nghiêm túc]

Ngồi ở bên phải hắn là một nữ tử kiều diễm, chừng hai mươi tuổi, trên đầu gối nàng là một tiểu hài tử béo tròn, bộ dáng chừng ba tuổi, đôi mắt liên tục đảo loạn, thoạt nhìn rất hoạt bát đáng yêu.

Lúc này, nữ tử kiều diễm cười duyên nói: "Tỷ tỷ, người vui rồi nhé? Lần này Nhất Quân lập công lớn, chờ đợi hắn chính là phong thưởng của Thánh thượng rồi."

Trung niên nữ tử chỉ là mỉm cười, không nói thêm gì nữa.

Bạch lão gia vừa nghe, nhẹ vuốt râu, khẽ nhíu mày, nói: "Đáng tiếc, vẫn là tên tiểu tử Úy Trì gia kia giỏi a, tuổi còn trẻ đã làm tới chức nguyên soái. Trước kia cứ tưởng hắn là được tổ tiên phù hộ, nhưng bây giờ sự thật đã chứng minh năng lực của hắn, mới mười tám tuổi, ôi, tiền đồ vô lượng a. Nhất Quân của chúng ta còn phải học hỏi học hỏi nhiều mới được, quá yếu rồi."

Nữ tử kiều diễm lại cười khúc khích, nói: "Lão gia, chuyện này có khó khăn gì đâu? Nghe nói dung mạo Úy Trì Như Phong sánh tựa Phan An, nhưng Nghênh Hà của chúng ta cũng không kém a, nổi danh ngang với tiểu thư Như Tuyết nhà Úy Trì bọn họ, cho nên chỉ cần Nghênh hà gả cho Úy Trì Như Phong , vậy chúng ta không phải trở thành thong gia của Úy Trì phủ rồi sao?"

Lần này ngay cả trung niên nữ tử cũng đồng ý, nói: "Lão gia, muội muội nói rất đúng, Úy Trì Như Phong kia rất được, văn võ toàn tài, hơn nữa Nghênh Hà cũng có hảo cảm với hắn, lần trước không phải đi cầu hôn rồi sao? Ta thấy hai đứa là trời tạo một đôi, môn đăng hộ đối a!" Chỉ cần thành thông gia với Úy Trì phủ, vậy Càng Châu thành không phải là thiên hạ của Bạch gia sao?

Bạch lão gia lại có chỗ cố kỵ: "Nhưng hình như Úy Trì phủ không thích hôn sự này, Úy Trì Như Phong bây giờ mới mười tám tuổi, Úy Trì Hòe Dương không bằng lòng đâu." Lão nhớ tới sự tình lần trước, mặt dày đi cầu hôn, kết quả người ta lại cự tuyệt.

"Lão gia, trước khác nay khác, tình huống bây giờ có thể đã bất đồng!" Nữ tử kiều diễm vội thuyết phục.

* * *

Ngoài cửa, Mộ Dung Nghênh Hà nghe lén đến đây liền kinh hỉ mà che mặt, không dám tin mình nghe được cái gì, nếu như mình thật sự có thể cùng Như Phong… Nghĩ vậy, vội vội vàng vàng chạy về phòng, trong lòng nhảy cẫn cả lên.

118. Q.3 - Chương 118: Cơ Thể Nữ Nhi

Edit: Lam Ngọc

"Được rồi, Túy Nguyệt, đừng nói nữa!" Như Phong lớn tiếng cắt lời nàng. Mặt nóng hổi, đặc biệt trước ngực càng thấy nóng hơn, có cảm giác như tay Mộc Vấn Trần đang chạm vào người.

Túy Nguyệt bật cười, nói: "Sư huynh, mặt ngươi đỏ quá rồi!" Ha ha, đây là lần đầu tiên nhìn thấy sư huynh đỏ mặt nha, có thể thấy được thường ngày da mặt của sư huynh dày đến bao nhiêu.

Như Phong trừng mắt liếc nàng, nói: "Đừng nói nữa đừng nói nữa, chuyện như vậy có cái gì hay để nói đâu!"

Túy Nguyệt che miệng cười, nói: "Sư huynh, nhìn không ra Mộc Vấn Trần kia ngày thường lạnh như băng vậy mà lại đơn thuần đến thế, cư nhiên ngay cả cơ thể nữ tính cũng không biết. Ngươi không biết đâu, nhìn thấy dáng vẻ của hắn lúc đó làm ta nhịn cười khó chịu muốn chết, bất quá ta cũng không có nói cho hắn nghe đây chuyện là bình thường. Chẳng qua, sư huynh à, hắn cũng đã lớn như vậy rồi, hơn nữa có vẻ như gia thế lại bất phàm, nam tử bình thường ở độ tuổi này đều đã thành thân, cho dù không có thành thân cũng nên có thị thiếp…nhưng mà ngươi xem hắn…" Túy Nguyệt buông tiếng thở dài, bề ngoài lại sáng sủa, có thể đã…

Mặt Như Phong bị nàng nhìn đến muốn thủng một lỗ, choáng a, còn tưởng rằng da mặt mình dày lắm rồi, nguyên lai bất quá cũng chỉ được như vậy.

Vì vậy đổi đề tài nói: "Túy Nguyệt, mũi tên bắn vào ta kia làm bằng gì thế? Cư nhiên có thể xuyên thủng tiểu y của sư phụ cho." Tỉnh lại đã một tháng, nhiều chuyện xảy ra quá nên còn chưa kịp hỏi.

Túy Nguyệt lắc đầu: "Sư huynh, ta cũng không biết, chỉ là đầu mũi tên kia không giống đầu mũi tên thường, đặc biệt sắc bén, cơ hồ có thể xuyên thủng mọi thứ." Nói xong liền lấy ra đầu mũi tiên kia từ trong ngăn tủ.

Như Phong nhận lấy, lần đầu tiên thấy thứ đã đả thương mình. Đầu mũi tên này cùng đầu mũi tên thường bất đồng, đầu mũi tên thường có ba cạnh vô cùng sắc bén, trong nháy mắt chạm vào mục tiêu, ba cạnh sắc sẽ tạo thành lực cắt kim loại, đầu mũi tên thôi là đã có thể xuyên thấu khôi giáp, cắm vào cơ thể người.

Nghe nói, độ cong đầu mũi tên ba cạnh cơ hồ hoàn toàn giống nhau, đây là một loại đầu tiễn gần như hoàn mĩ. Mà loại đầu tiễn này khá giống với đầu đạn, đầu đạn có hình dáng như thế là vì muốn giảm lực cản không khí trong quá trình bay. Cho nên tay nghề chế tạo mũi tên của cổ nhân rất là cao.

Chỉ là, cái đầu mũi tên trước mắt này không phải hình ba cạnh, ngược lại thoạt nhìn rất chi là cùn, vậy mà lại sắc bén đến nỗi có thể xuyên thủng cả bảo y của mình.

Như Phong nhẹ nhàng vuốt ve nó một hồi, trong cái trong suốt lại có màu vàng ẩn hiện, còn có thể dưới ánh mặt trời phản chiếu ra nhiều màu sắc, Như Phong linh quang chợt lóe, nói: "Cái này là đá kim cương, thường gọi là kim cương, rất có giá nha, đã dùng để ám sát ta thì nó chính là của ta rồi." Như Phong mỉm cười, đem khối kim cương này tịch thu.

Túy Nguyệt cũng không để ý, nói: "Nếu vậy thì ngươi lấy đi". Nàng không biết cái gì gọi là kim cương, chỉ biết nếu sư huynh muốn thì cứ cho sư huynh đi, mặc dù khối đá này rất đẹp nhưng dù sao cũng là vũ khí giết người.

Như Phong nghe vậy liền vui vẻ nhận, định tới một ngày mình biết được là ai sai người tới ám sát mình, vậy nhất định phải dùng khối kim cương này hồi báo hắn.

Trước khi đi Túy Nguyệt dặn dò phải hảo hảo nghỉ ngơi, nàng còn muốn đi xem những bệnh nhân khác.

Như Phong một mình nằm trên giường, kéo chăn lên, nhìn cái màn có thêu vài cây trúc xanh và một con gấu mèo lớn trên nóc giường, đây là căn phòng của mình ở thành Lạc Nhạn, màn che là bên mẫu thân đưa tới, dựa theo sở thích của mình mà thêu ra một con gấu mèo trông ngốc nghếch vô cùng.

Ôi, một tháng rồi đấy, chất độc mình trúng cũng quá bá đạo rồi, ngày đó sau khi rút đầu mũi tên ra liền phát sốt, ba ngày sau mới hạ sốt rồi dần tỉnh lại, thế mà thân thể vẫn không tốt lên nổi, suy yếu không thể tả, muốn xuống giường cũng không được, phải chậm rãi tĩnh dưỡng, may là gia gia đã tỉnh cho nên những chuyện sau này thì không cần đến mình quan tâm, hết thảy đều đã có bọn họ lo hết rồi, mình chỉ phụ trách dưỡng thương thôi.

Thế nhưng, một tháng này thật sự đã xảy ra quá nhiều chuyện.

Đầu tiên, ngày mình trúng tiễn, cuộc chiến dưới sự chỉ huy của Cao Uy đã kết thúc thắng lợi.

Tiếp theo, cuộc chiến lâm vào thế cục giằng co, mà trong lúc này viện binh của triều đình chạy tới, vì vậy thế lực hai phe ngang nhau, mà người cầm đầu viện binh cư nhiên lại là Dục Tuyên.

Sau khi Dục Tuyên đến đây được ba ngày thì đã lén gặp mặt Vân Thiên Trạch. Kết quả của cuộc gặp gỡ đó chính là Vân Thiên Trạch đáp ứng đề nghị trước đây của Như Phong, chính là kí kết hiệp nghị ngưng chiến.

Kỳ thật, Vân Thiên Trạch không ký cũng không được, bởi vì nội bộ Xuân Đằng quốc lúc này rất hỗn loạn, hoàng đế đột nhiên đổ bệnh, đại hoàng tử lăm le ngôi báu, vì để tiên phát chế nhân*, Vân Thiên Trạch giả bộ đang giằng co với Tử La quốc, thật ra là đã sớm phái một chi quân đội lén lút trở về nước. Nghe nói, hắn mười ngày trước đã danh chính ngôn thuận leo lên ngôi vị hoàng đế Xuân Đằng quốc, chuyện đầu tiên hắn làm chính là chỉ tội Đại hoàng tử tích trữ vũ khí, còn có tội bán nước, dẫn tới quân đội trên chiến trường thất bại nặng nề, giờ Đại hoàng tử đã bị giam lỏng.

[*Ra tay trước để chế phục đối phương]

Mà chuyện thứ hai hắn làm chính là chính thức ký kết hiệp nghị hòa bình với Tử La quốc, cũng nói sẽ bồi thường xác đáng.

Nhiệm vụ quan trọng nhất của hắn hiện giờ là ổn định thế cục trong nước, sau đó sẽ gả công chúa sang hòa thân.

Như Phong mỉm cười, không ngờ sau khi mình nằm liệt giường đã xảy ra nhiều chuyện như thế, thời tiết thay đổi, chiến tranh cũng đi vào hồi kết, có vẻ như mình rất nhanh sẽ được giải thoát rồi.

Chiến tranh thật sự là một cơn ác mộng! Nghĩ lại mà kinh.

Như Phong nằm ở trên giường mơ màng ngủ, vừa sắp bước vào mộng gặp Chu Công lại nghe được tiếng gõ cửa.

Như Phong khẽ lắc đầu, giờ này còn tới tìm mình không phải gia gia thì chính là Mộc Vấn Trần.

"Mời vào!" Như Phong lên tiếng.

Cửa bị đẩy ra, một bóng dáng cao ngất ánh vào mắt.

Người đến là Mộc Vấn Trần, trên tay hắn cầm theo một vài thứ.

Trực tiếp đi tới trước giường, hắn nhìn gương mặt hồng thấu, đôi mắt chớp chớp của Như Phong, giống như không dám nhìn thẳng vào mình, vì vậy nhẹ giọng hỏi: "Như Phong, nàng sao thế? Được rồi, đã đến giờ thay thuốc, Túy Nguyệt bận rồi cho nên nhờ ta tới." Mộc Vấn Trần chưa nói chính là, không phải Túy Nguyệt và Túy Trúc không rảnh, mà là mình giành đi, gần đây không biết có chuyện gì xảy ra, hình như tất cả mọi người đều ngăn cản mình tiếp xúc với Như Phong.

Túy Nguyệt, Túy Trúc thì thôi đi, hai người đó ngăn cản tất cả mọi người tới thăm Như Phong, nhưng hình như Úy Trì Hòe Dương với Dục Tuyên cũng không muốn mình đến xem Như Phong thì phải, tuy Mộc Vấn

Trần không rõ chuyện gì xảy ra nhưng cũng không thể mặc cho người khác tùy ý định đoạt, cho nên liền nắm bắt cơ hội, khiến cho Mộc Đồng dùng thủ đoạn bạo lực mới đổi lấy một lần thay thuốc này.

"Không phải là mới đổi chưa được bao lâu sao?" Như Phong bĩu môi, bất mãn kháng nghị, một lần đổi dược giống như một lần tra tấn, mình toàn thân vô lực, muốn giơ tay lên còn khó nên chỉ có thể giao cho người khác giúp đỡ, nhưng mỗi lần đều là Túy Nguyệt làm a, như thế nào lại đến phiên Mộc Vấn Trần rồi?

Mộc Vấn Trần im lặng, có điểm mất mát, giọng điệu lại thản nhiên: "Nàng không thích ta giúp nàng thay sao?"

"Nhưng mà vị trí vết thương của ta không tiện lắm nha!" Như Phong thở dài nói, thật sự là kẻ không biết không sợ, nhìn vẻ mặt "đơn thuần" của Mộc Vấn Trần, chắc là hắn cũng không rõ chuyện gì xảy ra rồi. Aii, ngày xưa lúc mình thân thiết với hắn thì trên người vẫn mặc tiểu y, bộ ngực thoạt nhìn sẽ rất bằng phẳng, cho nên cũng không có "thẳng thắn đụng chạm", tự nhiên cũng sẽ không biết Mộc Vấn Trần đối với thân thể con gái không biết chút gì.

Mộc Vấn Trần vẻ mặt mạc danh kỳ diệu*, nói: "Đúng vậy, thì sao nào? Dù sao ta cũng đã thấy rồi." bất quá cơ thể Như Phong có chút kỳ quái, không giống trong trí nhớ của mình, bộ dáng kinh ngạc của Túy Nguyệt hôm đó vẫn còn sờ sờ trước mắt, còn có ánh mắt nàng nhìn mình mấy ngày nay, rất kỳ quái, làm ình có chút bất an. [đây là do MVT tưởng Túy Nguyệt kinh ngạc vì cơ thể Như Phong chứ không phải là kinh ngạc vì hắn cho nên hắn mới lo lắng]

[*không hiểu gì hết]

Nghĩ đến đây, Mộc Vấn Trần khẽ nhíu mày.

Như Phong đột nhiên hét lớn: "Trời ơi, làm cho sét đánh ta đi!" Trên đời này sao lại có người như thế hả!

Mộc Vấn Trần chỉ coi Như Phong là đang phá cáu thôi, không có để bụng, đặt dược phấn trong tay xuống, nói: "Ngoan, đừng nháo, nhanh để ta giúp nàng thay thuốc, như vậy mới nhanh khỏi." Mấy ngày nay Như Phong có vẻ rất yếu làm cho hắn đau lòng quá chừng, hắn vẫn là thích một Như Phong tinh thần phấn chấn, cho dù là hoạt bát vô cùng, hay huyên náo lại kiêu ngạo, nhưng mình vẫn thích, chỉ nhìn thôi cũng thấy vui rồi.

Như Phong đột nhiên yên lặng trừng mắt nhìn Mộc Vấn Trần, thẳng đến lúc Mộc Vấn Trần không được tự nhiên mới mở miệng hỏi: "Vấn Trần, chàng có phải chưa từng thấy cơ thể nữ nhi hay không?"

Mộc Vấn Trần cau mày, âm thanh trầm thấp: "Ai nói chưa từng thấy? Trước kia đã nhìn thấy rồi, hơn nữa ta còn nhìn qua nàng." Mộc Vấn Trần nhớ tới ngày đó, mặc dù thân thể Như Phong có điểm kỳ quái, bất quá da thịt trắng noãn thoạt nhìn rất mê người, nếu không bởi vì trúng độc thì không biết mình sẽ làm ra chuyện gì nữa, có lẽ sẽ còn sờ tiếp cũng nên.

Như Phong ngây ngẩn cả người, nàng trừng to mắt, nhịn xuống chua xót trong lòng, hỏi tiếp: "Vậy chàng khi nào thì nhìn thấy thân thể nữ nhân khác?"

Mộc Vấn Trần làm một bộ dáng nhớ lại chuyện xưa, nói: "Là ca ca ta cho ta xem một bức họa, kỳ thật nam nhân cùng nữ nhân cũng không có gì khác biệt, chỉ là bộ xương nhỏ hơn một chút mà thôi." Hắn nhìn thân thể Như Phong, so với mình thì Như Phong thật là rất nhỏ, bây giờ giống như một con mèo nhỏ suy yếu làm người ta đau lòng, thật muốn ôm nàng vào lòng.

Như Phong tiếp tục trừng to mắt, nói: "Thật sự không có gì khác nhau sao?"

Mộc Vấn Trần có điểm mất hứng, nhìn Như Phong, sờ sờ trán của nàng, nói: "Cũng không khác nhau lắm."

Như Phong choáng váng, nàng cảm thấy đầu óc Mộc Vấn Trần rất có vấn đề, vì vậy rất kiên nhẫn hỏi: "Chàng có cảm thấy ngực ta và chàng rất không giống nhau hay không?" Bây giờ phải ném cái gì ngượng cái gì ngại qua một bên, trước tiên phải cập nhật tri thức cho hắn mới được.

Tay Mộc Vấn Trần đã đưa tới, muốn cởi áo Như Phong, Như Phong chụp tay hắn lại, nói: "Chàng trả lời vấn đề của ta trước đã."

Hắn khẽ nhíu mày, cảm thấy nếu như hôm nay không nói thì tên tiểu tử trước mắt này sẽ không chịu thay thuốc, vì vậy trả lời: "Trừ việc bị trúng độc, trước ngực nhiều hơn hai khối thịt, còn có làn da sờ tốt lắm thì ta nhìn không ra còn có cái gì khác biệt nữa."

Mặt Như Phong thoắt cái đỏ rực, nàng run rẩy hỏi: "Vấn Trần, ca ca chàng dạy chàng thế nào thế? Còn có, lúc bé chàng ở chung với ai?"

Mộc Vấn Trần ngoan ngoãn trả lời: "Ta từ lúc sáu tuổi đã ở cùng sư phụ, sư phụ của ta là một hòa thượng, chúng ta cùng nhau ở trong rừng sâu núi thẳm, lúc ta được mười ba tuổi mới xuống núi, sau đó làm việc cho ca ca."

"Vậy ca ca chàng dạy chàng thế nào?" Như Phong lập tức hỏi.

"Ca ca ta có rất nhiều nữ nhân, hắn nói thân thể nữ nhân cũng giống như thân thể nam nhân, không có gì đẹp để xem. Hơn nữa ta quả thật cũng không có hứng thú với nữ nhân, các nàng ngoại trừ khóc ra còn có thể làm cái gì." Mộc Vấn Trần suy nghĩ một chút rồi nói, "Nhưng mà ta cảm thấy nàng thật tốt." Nói xong liền lộ ra nụ cười khiến vạn nhân kinh diễm.

Như Phong xụi lơ trên giường, nghĩ không ra ca ca hắn dạy hắn thế nào nữa. Bất quá, có thể nhìn thấy Mộc Vấn Trần là một tờ giấy trắng, nghĩ tới nghĩ lui, hắc hắc, như vậy thì không cần lo lắng Mộc Vấn Trần sẽ nạp thiếp hay gì gì đó rồi, sau đó hắn chỉ có một người là mình thôi.

Tiếp theo, Như Phong giảo hoạt cười, nàng thản nhiên nhìn Mộc Vấn Trần, oai phong lẫm lẫm nói: "Đến đây đi, chàng nhanh giúp ta thay thuốc a!" Ngữ khí tựa hồ có cảm giác "Phong tiêu tiêu hề dịch thủy hàn, tráng sĩ nhất khứ hề bất phục hoàn", vô cùng bi tráng a.

Mộc Vấn Trần thở dài một hơi, hôm nay Như Phong thật khó đối phó.

Sau khi cởi bỏ từng lớp y phục, Như Phong nghe thấy tim mình đập thình thịch thình thịch, nàng cẩn thận quan sát vẻ mặt Mộc Vấn Trần liền bắt gặp ánh mắt chuyên chú của hắn, tựa như không biết chính mình đang cởi y phục của một nữ hài tử vậy. Nếu như mình không phải bạn gái hắn, vậy hành vi của hắn lúc này chính là đùa giỡn lưu manh rồi.

Cuối cùng, bộ ngực của Như Phong cũng lộ ra, bởi vì bị thương nặng cho nên bên trong cái gì cũng không mặc. Chỉ thấy da ngực trắng nõn tinh tế, hai bầu nhũ khẽ rung động, nhũ thoa phấn hồng kiêu ngạo đứng thẳng.

Mộc Vấn Trần cau mày nhìn vết thương của Như Phong, nói: "Cũng qua một tháng rồi, tại sao vết thương còn chưa lành?" Vết thương kia trên ngực trái, cả vùng ngực một mảnh đỏ au, tựa như nếu không cẩn thận sẽ lại chảy máu.

Mặt Như Phong hồng thấu, mặc dù tư tưởng của nàng thoáng đến đâu nhưng đối với chuyện thế này nàng không có bất kì kinh nghiệm nào, nhưng mà, mình giờ cũng chẳng tiếc gì, người này sao còn hỏi như vậy a?!

"Vấn Trần, chàng không phát hiện có cái gì khác biệt sao?" Như Phong nhẹ giọng hỏi, may mắn dáng người của mình cũng không tệ, bằng không thật đúng là không nghĩ sẽ cho hắn nhìn.

Mộc Vấn Trần lắc đầu, vẻ mặt hồn nhiên, chỉ là trên mặt có chút đỏ, hắn nói: "Không có gì khác biệt, chỉ là hình như loại thuốc này vô dụng, không có hết sưng."

"Sét à, đánh hắn đi!" Như Phong kêu to, rốt cục quyết định kéo tay hắn đặt lên ngực mình.

Sau đó chờ mong mà hỏi thăm: "Còn bây giờ?" Cũng không thể cho rằng đây là bị sưng đi? Bất quá mặc kệ thế nào, cực phẩm nam nhân này mình đã định là sẽ chiếm rồi, không thể để cho nữ nhân khác chiếm tiện nghi được.

Tim Mộc Vấn Trần nhất thời đập nhanh, hắn nhìn Như Phong, tựa như trở về thời khắc lần đầu tiên đến Lạc Nhạn thành, lúc này, hắn đột nhiên rất muốn rất muốn hôn Như Phong, nghĩ tới đây, tay hắn bỗng nhiên niết một cái.

Như Phong lại càng hoảng sợ, tay giằng co, người này… rốt cuộc là nên hất tay hắn ra hay là để tiếp tục?

"Như Phong… Như Phong, ta muốn hôn nàng được không?" Mộc Vấn Trần hỏi, một mạt ngượng ngùng hiện lên trên mặt càng tôn lên bộ dáng như băng điêu*, vô cùng mị hoặc.

[*chạm khắc băng ; khối băng được điêu khắc]

Như Phong trừng mắt nhìn hắn, còn đang do dự, hắn chờ mong nhìn như gió, tay hắn còn đang đặt trước ngực Như Phong, hơn nữa dường như đã tự giác mà vuốt ve.

Đang lúc giằng co thì bỗng nhiên có tiếng gõ cửa, sau đó có một âm thanh vang lên, nói: "Như Phong, ta vào được không?"

Là Dục Tuyên!

119. Q.3 - Chương 119: Phúc Hắc

Edit: người nào đó đang xấu hổ không muốn lộ tên

Như Phong vừa nghe được tiếng nói này, phản ứng đầu tiên chính là lập tức trốn vào ổ chăn, không nghĩ tới Mộc Vấn Trần so với mình lại nhanh hơn một bước, âm thanh lạnh lùng nói: "Dục Tuyên, ngươi đừng vào, đi trước đi!"

Người ngoài cửa trầm mặc, Như Phong đem chăn mền kéo xuống trước ngực, trừng to mắt nhìn cánh cửa, không biết vừa rồi Mộc Vấn Trần có đóng chặt cửa hay không đây?

Qua một hồi, đang lúc Như Phong định mặc quần áo vào thì nghe thấy âm thanh rầu rĩ của Dục Tuyên truyền tới, nói: "Vậy ta đi đây, Như Phong, ta sẽ đến thăm ngươi sau."

Sau khi nghe được tiếng bước chân từ từ đi xa, Như Phong cùng Mộc Vấn Trần hai mặt nhìn nhau.

Mặt Mộc Vấn Trần đỏ bừng, hắn nhìn Như Phong, cúi đầu nói: "Như Phong…"

Như Phong dùng sức đẩy tay hắn ra, nói: "Bây giờ chàng đã hiểu chưa? Nam nữ vốn bất đồng, ta cũng không phải bị sưng, mà là đặc thù chỉ nữ giới mới có, cũng là nơi cung cấp sữa cho hài tử sau này" Như Phong nói xong, thấy vẻ mặt hắn lại mê mang, bổ sung thêm: "Ca ca chàng khẳng định là dạy sai chàng rồi, cấu tạo cơ thể nam nữ vốn không giống nhau, ngươi học y ngay cả cái này cũng không hiểu sao?"

Trong mắt Mộc Vấn Trần hiện lên vẻ mê mang, hắn lăng lăng nhìn Như Phong, nói: "Nhưng là…"

Như Phong kiên nhẫn giải thích từng vấn đề của hắn, nàng buồn cười nhìn Mộc Vấn Trần, trong mắt nàng Mộc Vấn Trần cơ hồ là không gì là không thể, không nghĩ tới tại phương diện nam nữ cư nhiên lại là một tờ giấy trắng. Cho nên nàng bây giờ vô cùng kiên nhẫn, ha ha, tưởng tượng đến vẻ mặt Mộc Vấn Trần sau khi nghĩ thông suốt, Như Phong cảm thấy rất đáng mong đợi a.

Nhìn hắn giờ phút này chau mày, dường như đang tự hỏi vấn đề gì đó, Như Phong cũng không biết qua bao lâu, chỉ thấy bức tượng điêu khắc gỗ Mộc Vấn Trần đột nhiên giật giật, ánh mắt phức tạp nhìn sang Như Phong, nói: "Khó trách chỉ có nam nhân cùng nữ nhân mới có thể sinh hài tử, sau đó có thể quang minh chính đại ở chung một chỗ."

Như Phong bất đắc dĩ nhìn hắn, nói: "Bây giờ biết rồi đi? Vậy ngươi giúp ta còn giúp ta thoa thuốc không?"

Mộc Vấn Trần lập tức xoay mặt khang chỗ khác, nắm chặt nắm tay, nói: "Ta còn có thể chạm vào ngươi sao?"

Như Phong nhìn lỗ tai hắn, cư nhiên lại có màu đỏ hồng, trong lòng vui vẻ, cố gắng dựa người vào Mộc Vấn Trần, nói: "Đương nhiên là có thể rồi, chàng là tướng công tương lai của ta, hiện tại là bạn trai của ta." Thân thể nàng lúc này không có chút khí lực nào, cho nên chỉ có thể dùng cách này để biểu lộ thân thiết.

Cơ thể Mộc Vấn Trần cứng đờ, một hồi lâu không nói, không dám nhìn Như Phong, chỉ là là nắm chặt nắm tay, làm cho Như Phong càng thấy buồn cười, bỏ qua sự thẹn thùng, dịu dàng nói: "Mộc đầu [đầu gỗ],

nhanh một chút a, nếu ngươi không thoa thuốc được, ta gọi người khác đến giúp ta thoa đó." Ngữ khí mị hoặc vô hạn. [sắc dụ!]

Mộc Vấn Trần khi nào gặp qua bộ dáng Như Phong kiều mỵ như vậy, không nói hai lời liền quay đầu qua, gấp giọng nói: "Ta giúp ngươi."

Không biết là Như Phong da mặt dày hay Mộc Vấn Trần chậm chạp, cho nên bọn họ một người đỏ mặt một người thở hỗn hển, động tác thay thuốc vẫn chậm rãi diễn ra.

Như Phong xích lõa nửa người, lộ toàn bộ vai, đôi mắt to long lanh như giọt nước nhìn chằm chằm Mộc Vấn Trần.

Sau khi thoa xong thuốc, Như Phong nhìn Mộc Vấn Trần, gương mặt tuấn mỹ, đôi môi mím chặt, ánh mắt bắn ra những tia lửa mãnh liệt…hết thảy những thứ này làm nàng có chút sợ hãi.

Mộc Vấn Trần đột nhiên mỉm cười, đôi môi hé mở, hắn buông dược phấn trên tay, nhẹ nhàng nâng cằm Như Phong lên.

Bây giờ, Như Phong cảm thấy bất an rồi.

Nàng cảm thấy ngón tay đang nâng cằm mình nóng hổi, cằm mình bỏng rát, nếu không sao lại có một cỗ nhiệt hỏa cháy lan ra cả mặt mình?

Mộc Vấn Trần nhẹ vuốt chân mày Như Phong, thấy được vẻ bất an thoáng hiện của nàng, vì vậy ghé sát vào tai Như Phong khẽ nói: "Tiểu tử kia, mấy hôm nay có nhớ ta không?"

Tâm Như Phong mềm nhũn, hai người thuận theo tự nhiên mà ôm lấy nhau, Mộc Vấn Trần cẩn thận tránh chạm vào vết thương của Như Phong, nâng mặt Như Phong lên rồi hôn xuống. Vốn đã lâu không gặp nhau, giờ gặp lại, nhiệt hỏa bất giác tuôn trào.

Đầu lưỡi Mộc Vấn Trần chậm rãi lướt trên đôi môi đẹp hơn cả cánh hoa của người trong lòng, cái miệng nhỏ nhắn của người nọ không chịu nổi khiêu khích mà hé mở, người nào đó lập tức nắm chặt cơ hội, đầu lưỡi linh hoạt lập tức chui vào trong cái miệng nhỏ nhắn, đùa giỡn, quấn lấy cái lưỡi thơm tho mềm mại.

Lửa nóng trên môi càng khiến cho cơ thể điên cuồng bùng cháy, Như Phong bất giác vươn đôi tay nắm chặt lấy mảnh vải trước ngực hắn, môi hắn nóng quá, ngực hắn cũng nóng quá, trong người hắn giống như có một ngọn lửa, thiêu đốt cả thân thể hắn…

Từng chút từng chút, Như Phong dần dần cảm thấy thiếu dưỡng khí, hô hấp càng dồn dập, đôi tay đặt trước ngực hắn theo phản xạ mà đẩy ra, ngờ đâu Mộc Vấn Trần tưởng rằng Như Phong mong muốn kịch liệt hơn nữa, không chần chờ mà hôn càng sâu, quấn lấy chiếc lưỡi nhỏ càng chặt, vì quan tâm cảm thụ của Như Phong, Mộc Vấn Trần khẽ mở hai mắt, nhưng thứ đầu tiên trông thấy vô tình lại là ngực Như Phong.

Mộc Vấn Trần cảm thấy đầu của mình ầm một cái liền nổ tung, nhìn đôi phong nhũ mềm mại bởi vì nàng giãy dụa mà đong đưa, mà đôi hũ hoa không đừng lên xuống kia mê hoặc đầu óc hắn, làm thế nào cũng không dời mắt đi được.

Hô hấp Mộc Vấn Trần càng thêm dồn dập, hắn kề sát đôi môi cánh hoa của Như Phong, tay nhưng lại run rẩy chạm vào ngực nàng mà vuốt ve, xúc cảm thật tốt, hắn chỉ cảm thấy cả người mình cũng run rẩy theo, không thể làm gì khác hơn là thở dốc từng đợt từng đợt, tay vẫn không ngừng vuốt ve, đôi mắt vẫn mở to nhìn phản ứng của Như Phong.

Toàn thân Như Phong cũng run run, nàng nghĩ muốn cự tuyệt Mộc Vấn Trần, nhưng nội tâm lại không làm theo trí não, cho nên đành phải nửa đẩy ra, nửa thuận theo. Quên đi, ai bảo ta toàn thân vô lực đây? Như Phong vì chính mình tìm cớ, tuyệt đối không thừa nhận chính mình háo sắc!

Chỉ là, nhìn đến Mộc Vấn Trần y phục chỉnh tề, Như Phong thật hận mình toàn thân lại không có chút sức lực nào, hu hu hu…thật muốn cởi bỏ quần áo của hắn, sau đó…ngắm một chút…sờ sờ một chút…tốt nhất là có thể hôn nhẹ, hắc hắc.

Mộc Vấn Trần cũng không biết tới ý nghĩ "xấu xa" của Như Phong, hắn chỉ cảm thấy toàn thân bay bay bổng bổng, cho nên, xuất phát từ bản năng, hắn không chút do dự liền cúi đầu xuống.

Khi hắn hé miệng ngậm vào tiểu hồng mai, Như Phong càng run hơn, nàng không hiểu tại sao tiếp xúc thân mật lại làm thân thể nàng trở nên như thế? Sao không giống như trong tưởng tượng? Thậm chí khi Mộc Vấn Trần dùng sức mút nhũ hoa của nàng, tâm của nàng hình như cũng bị mút vào, ngực không nhịn được ưỡn tới, đẩy về phía hắn.

Mà Mộc Vấn Trần nhận được sự cổ vũ của nàng, động tác càng thêm cuồng dã, hắn một bên mút vào, một bên đùa giỡn…

Hai người lần đầu tiên làm ra động tác thân mật như vậy, cho nên có điểm không kìm chế được, động tác tuy có chút trúc trắc nhưng thâm tình có thể bù đắp hết thảy, hai người nặng nề thở, Như Phong cảm thấy toàn thân vô lực, liều mạng thở dốc…

Đại khái là vì vô cùng khẩn trương, đại khái là vì động tác của Mộc Vấn Trần không thích hợp, tóm lại, một tiếng hét thảm kết thúc một loạt tiếp xúc thân mật nhất từ trước tới nay.

"Aaaa" Như Phong kêu ta, "Vết thương của ta…a…a…"

Mộc Vấn Trần toàn thân đông cứng, hắn ngẩng đầu lên, bối rối nhìn Như Phong, khuôn mặt tuấn mỹ đỏ bừng, khóe miệng còn vương một sợi chỉ bạc, nơi sâu thẳm trong đôi mắt tựa hồ có hai ngọn lửa đang thiêu đốt.

Hắn vỗ vỗ lưng Như Phong, gấp giọng nói: "Xin lỗi, Như Phong, đau lắm không?" Theo trực giác mách bảo, hắn cúi đầu thổi nhẹ vào miệng vết thương.

Mặt Như Phong nóng lên, nàng nỗ lực đẩy đầu hắn ra, sau đó cố sức kéo phục lại, che lấp cảnh xuân, cắn môi nói: "Ta muốn ngủ, ta mệt rồi." Vừa nói vừa vùi đầu vào gối, một đống động tác diễn ra, mình mệt đến thở không ra hơi rồi.

Trong bóng tối, chỉ có ngượng ngùng bầu bạn.

Hôm nay, những hành động vừa rồi thuần túy là tùy hứng mà làm, nhưng mà… Vấn Trần sẽ nhìn mình bằng ánh mắt nào đây? Hắn có nghĩ rằng mình quá phóng khoáng rồi không?

Như Phong miên man suy nghĩ, bình thường mình đâu có thế, chỉ là Mộc Vấn Trần chính là người mình quan tâm a, aiii…

Như Phong nắm chặt tay, mặc kệ thế nào mình cũng sẽ không buông tay Vấn Trần, quản hắn nghĩ thế nào làm chi!

Sau khi khí phách tuyên thệm Như Phong bỗng cảm thấy một trận mệt mỏi kéo tới, nghĩ tới vừa rồi đã tiêu hao thật nhiều thể lực, vì vậy cũng không để ý tới phản ứng của Mộc Vấn Trần, ngủ trước đây.

Mộc Vấn Trần đợi một hồi, nhìn chằm chằm cái đầu đang vùi vào trong gối, lại nhìn thân thể chính mình còn đang cương cứng, nhịn không được lộ ra một mạt cười khổ.

Tiểu gia hỏa này, mỗi lần đều là châm lửa rồi bỏ chạy, cho tới giờ cũng không để ý mình có khó chịu hay không, ôi, lần này bỏ qua cho nàng đó.

Vuốt mái tóc dài của người thương, Mộc Vấn Trần vất vả chờ hô hấp bình thường lại, nhìn gương mặt ngủ say của Như Phong, lâm vào trầm tư.

Tiểu tử kia, nàng nên biết rằng ta bây giờ sẽ không bao giờ cho phép nàng rời khỏi ta nữa, chúng ta nhất định là một đôi, trời sinh một đôi!

Trên mặt Mộc Vấn Trần lộ ra một nụ cười giảo hoạt, cùng hình tượng nghiêm chỉnh thường ngày của hắn vô cùng không phù hợp.

Hắn nhẹ nhàng vuốt tóc Như Phong, nhớ tới tình cảnh ngày đó Như Phong trúng tiễn, lúc ấy trong lòng mình nói có bao nhiêu khủng hoảng thì có bấy nhiêu khủng hoảng, may là đầu óc nhiều năm trấn định khiến mình rất nhanh tìm được dược hoàn cứu mạng, sau khi cho Như Phong nuốt vào, nhìn vết thương chậm rãi ngừng chảy máu, tim của mình mới dần dần ổn định một chút.

Sau đó, lúc lấy ra đầu tiễn, mình trông thấy nơi bất đồng giữa nàng với mình, lúc ấy còn tưởng là bởi vì độc kia quá bá đạo, cho nên ngực nàng mới bị sưng…

Nhưng là, ánh mắt Túy Nguyệt kinh ngạc, làm ình thấp thỏm không yên. Theo thói quen nắm hết thảy mọi thứ trong lòng bàn tay, mình đợi đến khi rời khỏi phòng Như Phong, nhìn hình dạng ngực Túy Trúc lồi lên liền nhớ tới ngực Như Phong, hình như là cũng giống y vậy.

Trăm tư khó giải, mình gọi Mộc Đồng đến, có lẽ hắn sẽ biết chút gì đó. Sauk hi gọi hắn tới, mình đã suy nghĩ thật lâu, rốt cục vẫn là không nhịn được nói ra nghi hoặc của mình, bộ dáng kinh ngạc há mồm của Mộc Đồng lúc đó, mình đến giờ vẫn còn nhớ rõ.

Rất nhanh, đương lúc Như Phong dưỡng thương, mình liền tìm một quyển xuân cung đồ nhìn qua một lần, sau đó bừng tỉnh đại ngộ.

Nguyên lai, nó không giống với quyển trước kia ca ca ình xem, ca ca ình xem toàn là những người ngực phẳng đang làm một đống động tác này nọ. Mà quyển Mộc Đồng đưa mình thì không giống, trong đó có người thân thể giống Như Phong như đúc, trước ngực đều phồng lên. [thì ra ca ca của ngươi là….]

Đương nhiên, Mộc Vấn Trần tư tâm cho rằng thân thể của Như Phong càng thêm đẹp mắt, mặc dù có chút kỳ quái mơ hồ, nhưng nhìn quen thì sẽ tốt thôi, đúng không?

Xuất phát từ tinh thần hiếu học tốt đẹp, mình liền bỏ công nghiên cứu thật lâu, nhìn vẻ say mê của nữ tử trong bức tranh, mình thậm chí đã nghĩ tới, có một ngày, mình hiển nhiên cũng sẽ làm cho Như Phong ở trong lòng mình lộ ra vẻ mê say như vậy!

Cơ hội rất nhanh tới, mặc dù gặp phải sự ngăn trở của nhửng người khác, mình vẫn tìm được cơ hội thay dương cho Như Phong.

Nhìn ra được, vừa mới bắt đầu Như Phong rất không muốn ình thoa thuốc, mình cũng ủ mất tinh thần, trong chớp mắt, linh cơ chợt lóe, cố ý làm bộ như không biết bí mật thân thể Như Phong.

Quả nhiên, đôi mắt tiểu tử kia lập tức phát sáng, trong mắt tràn đầy chờ mong, nóng lòng muốn thử.

Ý nghĩ của mình thật không sai, tiểu tử kia lập tức đồng ý ình thoa thuốc, thậm chí còn chủ động làm ình hiểu rõ thân thể nàng.

120. Q.3 - Chương 120: Cảnh Cáo

Edit: Lam Ngọc

Dục Tuyên cả kinh, mặc dù hắn không thân thiết với vị hoàng thúc này cho lắm nhưng trước giờ vẫn một lòng kính trọng, chỉ là bây giờ…

“Hoàng thúc, Như Phong là nam nhân, hắn không có khả năng trở thành thê tử của thúc!” Vũ Yên kia đã nói rất rõ ràng, dù rằng Như Phong có dung mạo khuynh thành nhng những thứ nam nhn c hn cũng c, hơn nữa Dục Tuyn biết vị hong thúc ny quan niệm khng ging ngời thờng, cho nn mi ni nh vậy.

Mộc Vn Trần c chút ngạc nhin, chợt nh ti lời Nh Phong ni, “Ngn vạn lần khng th ni cho ngời khc biết ta l nữ.”

V vậy hn nghim mặt ni: “Tại sao lại khng đợc? Ta mun ci th còn phải hỏi qua ý của cc ngơi sao? Nh Phong l nam nhn th ta vẫn mun cùng hn ở chung vi nhau.” Ngữ khí v cùng cơng quyết.

Dục Tuyn vừa nghe, vẻ mặt đau khổ, ni: “Hong thúc, Nh Phong sẽ khng đồng ý đu, hn l nam tử, no c một ngời nam nhn no chịu lm th tử của ngời khc? Thúc thử nhn ra đờng m xem, đu l một nam một nữ snh đi vi nhau đúng khng? No c nam nam ở cùng nhau đu?”

Hng mi anh tun nhíu chặt, trn gơng mặt thp thong hoang mang, Mộc Vn Trần yn lặng nghe Dục Tuyn ni một hồi,i: "Qun đi, chúng ta khng ni chuyện ny nữa, dù sao ngơi cch Nh Phong xa một chút l đợc rồi." Ni xong lin pht tay o, tiu si bc đi.

Dục Tuyn ngơ ngc nhn bng lng của hn, nh ti vẻ mặt của hn v Nh Phong, chẳng lẽ…Như Phong thật sự đồng ý cùng một người nam nhân chung sống? Hắn chợt nhớ tới lời Như Phong nói trước kia, "đoạn tụ chi phích", Như Phong lúc đó đã nói rất rõ ràng sẽ ủng hộ đoạn tụ, giờ nghĩ tới…nguyên lai Như Phong đã sớm…

Dục Tuyên càng nghĩ càng thấy mình đúng, nếu vậy…ca ca chẳng phải có hy vọng rồi sao? Dù sao Như Phong cũng thích nam nhân.

Chỉ là, Dục Tuyên cau mày, tình địch của ca ca cư nhiên lại là hoàng thúc!

Dục Tuyên vừa rời khỏi tiểu viện của Như Phong vừa suy nghĩ, phụ hoàng hẳn là sẽ không cho phép hoàng thúc ở cùng Như Phong, hơn nữa ca ca sau này có khả năng cũng sẽ trở thành hoàng đế, vậy hắn có lẽ sẽ không ở cùng Như Phong được, vậy Như Phong không phải chỉ có một mình thôi sao? Vậy mình không phải có thể…

Dục Tuyên nghĩ tới đây, trong lòng vui vẻ, cước bộ cũng mau hơn, có cảm giác như muốn bay lên rồi. Đồng thời, trong lòng hắn cũng có điểm áy náy, mình sao lại có suy nghĩ xấu xa như thế? Nếu ca ca biết được sẽ rất khó chịu a!

Vừa nghĩ vậy, lòng hắn nặng trĩu.

Túy Trúc đi ngang qua rất chi là buồn bực nhìn tam hoàng tử điện hạ một hồi mặt mày hớn hở, một hồi lại sầu mi khổ kiểm, không nhịn được lắc đầu, lại nhớ tới Túy Nguyệt vừa rồi tự dưng thần bí hề hề cười, còn có bộ dáng Nam Sơn nhìn chằm chằm vào mình, rốt cuộc lại thở dài thườn thượt.

Ôii, gần đây có rất nhiều người đều trở nên không bình thường!

Đang lúc cảm thán, đột nhiên có một bóng đen lù lù xuất hiện bên cạnh, bóng đen trầm giọng nói: "Túy Trúc cô nương xin dừng bước!"

Túy Trúc vừa nghe, cau mày nhìn Mộc Đồng, người trước mắt này cũng rất không bình thường, mấy ngày nay đều chưng ra một bộ khổ đại cừu thâm, từ đầu đến chân đều đen sì, thấy thế nào cũng đều là ủ rũ.

"Ngươi muốn làm gì? Ta đi tìm sư huynh của ta, mắc mớ gì đến ngươi?" Túy Trúc lớn tiếng nói, nàng sớm đã bất mãn, trên thực tế, từ khi xuống núi nàng đã tích một bụng oán khí, sư huynh không cho nàng ra chiến trường, mình cũng chỉ đi theo bảo vệ Túy Nguyệt. Nhưng mà, mỗi lần nhìn mấy người cụt tay cụt chân kia…rất kinh khủng a. Bây giờ muốn đến chỗ sư huynh oán giận một chút lại có người giữa đường chặn lại, có muốn ình sống nữa hay không đây?!

Mộc Đồng không để cơn giận của Túy Trúc vào mắt, vẫn như cũ đều đều nói: "Túy Trúc cô nương, chủ tử bảo ta trấn thủ ở đây, người nào cũng không thể vào, bây giờ Phong thiếu gia đã ngủ, người khác không nên quấy rầy."

Túy Trúc vừa nghe, cơn giận cũng dịu xuống một chút,bất quá vẫn lầm bầm: "Đây là sư huynh của ta, ngoại nhân các ngươi muốn quản cái gì? Bắt chó đi cày——"câu sau nàng không nói ra, bởi vì nàng bỗng nhớ tới chủ tử của cái tên đen thui trước mắt, luôn luôn mặc một bộ bạch y sạch sẽ, ánh mắt trong trẻo nhưng cũng không kém phần lạnh lùng, bộ dáng có vẻ rất cao quý, làm cho tất cả nữ tì Úy Trì phủ xuân tâm nhộn nhạo, cả ngày tranh luận xem Như Phong thiếu gia tốt hay là Vấn Trần công tử hảo, làm ình phiền muốn chết.

Hơn nữa, dường như…dường như cái tên Mộc Vấn Trần kia rất lợi hại, hắn vừa tới, những tên dược nhân kia toàn bộ chết sạch. Túy Trúc lạnh run, nhớ tới ngày đó sư huynh bị thương, những tên dược nhân này quá ghê tởm, đến cả thi thể cũng ghê tởm y chang.

Mộc Đồng có điểm nhịn không được, hắn nhìn nữ nhân đang lầm bầm lầu bầu trước mắt, lạnh lùng nói: "Túy Trúc cô nương, mời trở về đi thôi."

Túy Trúc phục hồi tinh thần, hừ lạnh một tiếng, cầm bội kiếm bên hông, đánh giá bộ dáng Mộc Đồng một lượt, ngạo nghễ nói: "này, võ công của ngươi thế nào?"

Mộc Đồng khinh thường liếc nhìn Túy Trúc, nữ tử xinh đẹp này là sư muội của Như Phong? Rất không biết nhìn người, chỉ có một chút công phu cư nhiên dám cùng mình khiêu chiến?

"Này, tử nhân kiểm*, hỏi ngươi đó?"Túy Trúc lớn tiếng nói, nếu không gặp được sư huynh, nọ vậy phát cáu cũng được đi?

[*mặt người chết: ý nói mặt Mộc Đồng từ đầu đến giờ vẫn không có biểu tình gì, chưng ra một bộ mặt người chết!]

Mộc Đồng nhìn thoáng qua, đoán rằng chủ tử chắc còn đang bận, liền nói: "Vậy đại gia ta cùng ngươi chơi đùa." Ngữ khí kia khinh miệt đến cực điểm, Túy Trúc chịu không được, không nói không rằng rút kiếm đâm tới.

Mộc Đồng nóng lòng muốn thử, nhanh chóng đánh thành một đoàn.

* * *

Trong lúc Mộc Đồng bỏ bê nhiệm vụ, Mộc Vấn Trần đang đọc sách trong phòng Như Phong, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Như Phong một chút.

Ôi, tiểu tử kia lúc nào mới tỉnh lại hả?

Kiềm lòng không đặng, đi tới trước giường, sờ sờ gương mặt đang say ngủ kia, hắn lúc này chỉ hận không thể đánh thức Như Phong dậy, sau đó hai người thời thời khắc khắc quấn quít lấy nhau.

Mộc Vấn Trần vươn tay, cầm ngón tay Như Phong lắc lắc, lắc được hai cái thì dừng lại, trong lòng cũng mâu thuẫn, Như Phong đang dưỡng thương đó nha? Nhưng mà...hắn liếc nhìn y thư đặt trên bàn, bởi vì trước kia khi hắn học y cũng không có xem qua y thư về cơ thể con người, hình như sư phụ cũng chưa từng nói qua, cho nên y thuật của mình tựa hồ cũng không có gì chướng ngại, thế nhưng bây giờ, sau khi cùng Như Phong thân mật tiếp xúc, rốt cục cũng biết thân thể nữ tính là như thế nào, lập tức tìm y thư đến xem. Nhưng mà, hình như ở cạnh Như Phong, mình không có tâm trí xem sách, chuyện thế này trước kia chưa từng có, cho nên hắn bây giờ muốn trực tiếp trò chuyện cùng Như Phong.

Mà giờ Như Phong đang say sưa ngủ, đương nhiên không biết Mộc Vấn Trần rối rắm.

Thôi, chờ nàng tỉnh lại rồi tính.

Mộc Vấn Trần thầm than.

* * *

Sau khi Úy Trì Hòe Dương tỉnh lại, mặc dù thân thể gầy đi rất nhiều nhưng tinh thần rất tốt.

Lúc này, hắn đang cầm thánh chỉ của hoàng thượng trong tay cùng các vị tướng quân thương lượng, theo lý mà nói, hiện giờ nguyên soái phải là Như Phong, nhưng tất cả mọi người đều biết nàng trúng phải ám toán của địch nhân, hiện còn đang tĩnh dưỡng, bây giờ lão nguyên soái đã tỉnh, vậy đương nhiên lão nguyên soái thuận lý thành chương* mà tiếp nhận rồi, dù sao cũng có tam hoàn tử điện hạ ở đây, hắn không phản đối, những người còn lại đương nhiên càng không có lý do phản đối.

[*hợp tình hợp lý]

"Nguyên soái, nếu thánh thượng đã muốn chúng ta trở về, vậy bây giờ cũng nên bắt đầu chuẩn bị đi thôi." Cao Uy nói, trên mặt giấu không nổi tươi cười, có chuyện gì so với chuyện được về nhà hưng phấn hơn đâu?

"Đúng vậy đúng vậy, trận này cũng đã đánh hơn một năm rồi, cũng nên trở về thôi." Lữ Mãnh gật đầu.

"Ha ha, ngươi nhớ vợ rồi đi?" Có tướng quân trêu ghẹo.

Lữ Mãnh trên mặt đầy râu, cho nên mọi người cũng không nhìn ra mặt hắn rốt cục có đỏ hay không, nhưng giọng điệu của hắn thì đã thay đổi rõ mồn một, hắn lớn tiếng kêu lên: "Mẹ nó, lão tử nhớ thì nói nhớ, chuyện này có gì đâu mà không dám thừa nhận! Các ngươi dám nói các ngươi không nhớ không?"

Những người ngồi ở đây đều đã có thê thất, cho nên sau khi nghe lời hắn nói đều rầu rĩ cười, Úy Trì Hòe Dương trì quân nghiêm ngặc, Như Phong cũng theo cách của hắn mà làm, cho nên trong quân căn bản là

không có mấy thứ như quân kỹ, nữ nhân này nọ, toàn bộ đều là giống đực, cho nên sống kiếp chiến tranh đã hơn một năm, đương nhiên chuyện gì đó của đại nam nhân đều bị đè nén.

Úy Trì Hòe Dương hiển nhiên hiểu rõ, nói: "Lưu lại một người đóng ở biên cương, những người khác đều trở về đi."

"Người nào lưu lại?" Lữ Mãnh

Những người khác tàn nhẫn trừng hắn một cái, tất cả đều cúi đầu, nghĩ đến được về nhà mà sốt ruột cả lên.

Úy Trì Hòe Dương lắc đầu, cười nói: " Chỉ có thể luân phiên tới giống như năm trước thôi, nếu các ngươi thật sự không muốn ở đây thì ta bảo Như Phong ở lại, hắn cũng nên rèn luyện thêm.

Cao Uy nhìn hắn, nói: "Nguyên soái, tiểu nguyên soái đã rèn luyện đủ rồi, lần này hắn hẳn là nên trở về kinh thành, thánh thượng chắc cũng muốn gặp hắn." Nói xong còn ý tứ liếc qua thánh chỉ.

Úy Trì Hòe Dương vuốt râu méo, mỉm cười, trên trán rõ ràng viết hai chữ đắc ý, hiện giờ mọi kỳ vọng của ông đều ký thác trên người Như Phong rồi, mình không hề dự báo trước lâm vào hôn mê, bắt Như Phong cản áp tử thượng giá*, quả thật đã làm khó hắn rồi, nhưng hôm nay, Như Phong có được thành tựu lớn như vậy, ông là gia gia, đương nhiên cao hứng, hơn nữa vừa tỉnh lại sau khi biết được Như Phong không có trở ngại gì, chuyện thứ nhất chính là hỏi việc làm, hành động của Như Phong, mặc dù có chút không vừa ý, nhưng dù sao cũng là chiến trường, cái gì cũng có thể phát sinh, cho nên xét theo tổng thể mà nói, ông rất hài lòng với Như Phong.

[*không trâu bắt chó đi cày; ngoài khả năng; bất đắc dĩ (theo cách chăn nuôi ngày trước, người ta làm cái ổ treo lên giá cho gà nhảy lên đẻ. Vịt thì không thể nhảy lên như vậy. Câu này ngụ ý buộc người làm việc không hợp khả năng, gây khó dễ cho người]

Những người khác hầu như đều là tướng lãnh đã theo Úy Trì Hòe Dương nhiều năm, thấy ông có biểu tình như vậy đương nhiên rõ ràng tâm tư của ông, đều cười nói chúc mừng.

Úy Trì Hòe Dương vui vẻ nhận từng lời chúc, miệng còn nói: "Tuổi hắn còn nhỏ, làm việc còn rất lỗ mãng, cần phải rèn luyện thêm, phải rèn luyện thêm." Vừa nói vừa liên tục gật đầu, tăng thêm khẳng định.

Cao Uy nhân cơ hội nói: "Vậy…chuyện của Lãnh tướng quân cùng Tôn tướng quân thì sao?" Dù sao cũng là đồng liêu nhiều năm, Cao Uy cũng không đành lòng nhìn kết quả bi thảm của Lãnh Vệ Điền, hiện giờ hắn vả Tôn tướng quân vẫn còn bị nhốt ở trong lao.

Mọi người nghe xong đều thu nụ cười về.

Úy Trì Hòe Dương vuốt râu, đôi mắt khẽ híp lại, nói: "Bọn họ đây là gieo gió gặt bão, không nghe tướng lệnh, một mình xuất binh, đây chính là điều tối kỵ trong hành quân đánh giặc, bọn họ ở trong quân đã nhiều năm như vậy sao lại không hiểu rõ đạo lý này? Biết sai vẫn phạm, tội tăng một bậc! Nói cho cùng vẫn là vì cái lợi trước mắt, muốn lập đại công, không để ý an nguy toàn quân cùng cục diện, khiến cho Như Phong cũng phải vội vàng xuất binh theo, nếu không làm thế, để bọn một mình xuất binh há chẳng phải Lạc Nhạn thành chúng ta sẽ bị tấn công sao? Mấy chục năm rồi, đây vẫn là lần đầu tiên chúng ta bị bức lui về Lạc Nhạn thành. Nếu không có các ngươi cùng sự chỉ huy đúng đắng của Như Phong, phỏng chừng bây giờ Lạc Nhạn thành đã sớm mất."

Ngữ khí của hắn vô cùng nghiêm túc, mọi người một mực ngồi ngay ngắn, không dám hó hé gì.

Úy Trì Hòe Dương hừ một tiếng, hắn đã biết toàn bộ quá trình, nếu không phải tôn tử của mình mạng lớn, võ công không tồi, hơn nữa tài chỉ huy cũng inh, cho nên mới tạo được thế cục như bây giờ. Như Phong nếu có chút sai lầm gì thì bây giờ mạng đã sớm mất, đâu còn có thể nằm ở trên giường tĩnh dưỡng? Nhớ tới bộ dáng nhi tử, nhi tức trong nhà đối với chuyện Như Phong mà khẩn trương muốn chết, vạn nhất Như Phong thật sự xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, vậy nửa đời còn lại của mình chắc chắn sẽ thủ ở biên cương, nào còn dám trở về nhà?

[tôn tử: cháu trai; nhi tử: con trai; nhi tức: con dâu]

Huống chi, ánh mắt Úy Trì Hòe Dương ảm đạm, lịch sử lại lập lại, hiện giờ Hổ Ký doanh đã bị diệt hơn nửa, nhân mã cũng chỉ còn lại một ngàn người ít ỏi, mặc dù bây giờ đã tranh thủ huấn luyện cả rồi, nhưng

nếu muốn đạt tới trình độ như trước kia, hẳn còn phải tốn thêm một thời gian dài nữa a.

Mọi người cẩn thận nhìn ánh mắt Úy Trì Hòe Dương, thấy hắn phiền muộn, chắc hẳn là đang nghĩ tới chuyện Hổ Ký doanh, lần này, tổn thất lớn nhất trong quân doanh chính là Hổ Ký doanh. Ầyy! Xem ra ai cũng không thể nói đỡ cho Lãnh tướng quân với Tôn tướng quân rồi. Bây giờ ngay cả giám quân đại nhân cũng là đóng cửa không ra ngoài, ít khi thấy bóng dáng.

Cuối cùng lại nghe Cao Uy mở miệng nói: "Nguyên soái, để ta lưu lại đi, chờ các ngươi đến đổi ca."

Úy Trì Hòe Dương nghe vậy, nhìn hắn một cái nói: "Cũng tốt, ta vốn nghĩ tự mình lưu lại, nhưng ta già rồi, cũng lo lắng Như Phong ở kinh thành làm loạn, tiểu tử kia cả ngày đều hi hi ha ha, tính tình lỗ mãng, còn phải mài dũa thêm mới được."

Các tướng quân khác cười thầm, nói qua nói lại vẫn là thương cháu của mình.

Úy Trì Hòe Dương lại nói: "Lần này xuất hiện thêm một vài người mới, ta thấy tư chất cũng khá tốt, con của Cao Uy cũng rất tốt, là một tướng tài." Hắn ngăn Cao Uy đang muốn lên tiếng bác bỏ, tiếp tục nói: "Lần này trở về, ta sẽ hướng Hoàng thượng từ quan, ta già rồi, nên để cho người trẻ tuổi phát huy." Sắc mặc mừng rỡ, có cái gì so với việc nhìn thấy mình có người nối nghiệp vui hơn đây? Chỉ là trong lòng đối với nơi này có chút luyến tiếc…

Mới năm nào còn sục sôi huyết trẻ, giờ nhìn lại mái tóc đã điểm sương, ôi, tình cảm thật sự phức tạp. [hờ hờ, cự khuyết, chém thật đã tay]

Ánh mắt mọi người chạm nhau giữa không trung, yên lặng không nói gì.

* * *

Mọi người bàn xong rồi, Úy Trì Hòe Dương đứng dậy rời khỏi đại trướng, ông nhẹ giọng nói: "Chuẩn bị một chút, chúng ta trở lại thành Lạc Nhạn"

Chung Anh đứng phía sau cung kính đáp một tiếng, bọn họ hiện tại đang ở nơi đóng quân ban đầu, cho nên cách thành Lạc Nhạn một quãng đường.

Sauk hi trở lại trong phủ, Úy Trì Hòe Dương đem cương ngựa giao cho quản gia, hỏi: "Như Phong đâu?"

Quản gia đáp: "Thưa lão gia, thiếu gia còn ở trong phòng. Mặt khác, tam hoàng tử điện hạ hiện giờ đang ở khách phòng."

Úy Trì Hòe Dương gật đầu, suy nghĩ một chút, vẫn là quyết định đi xem tình hình Như Phong trước, vì vậy cất bước đi, Chung Anh như cũ theo sau.

Bởi vì Mộc Đồng sớm đã theo Túy Trúc đánh tới nơi nào rồi, hắn để lại Chu Tiền, Chu Hậu trông coi, nhưng khi Úy Trì Hòe Dương tới, Chu Tiền, Chu Hậu không cảm thấy ông là nhân vật nguy hiểm gì, lại là gia gia của Như Phong, cho nên cũng không có ngăn cản.

Bởi vậy…bởi vậy…

Lúc Úy Trì Hòe Dương yên lặng không một tiếng động bước vào tiểu viện của Như Phong, nhìn xuyên qua khe cửa, không nới hai lời liền đẩy cửa đi vào.

Sau đó…sau đó…

Lão nhân gia nhìn thấy một bạch y nam tử ngồi bên giường tôn tử mình, đang cầm tay tôn tử mình, còn không ngừng…không ngừng gặm!

Tình thiên phích lịch* a! Hắn cảm thấy mình hình như già cả mắt mờ rồi.

[*sét đánh giữa trời quang]

121. Q.3 - Chương 121: Giải Thích

Edit: Lam Ngọc

Úy Trì Hòe Dương trừng mắt nhìn bức tranh đó, một hồi lâu sau mới phản ứng lại được, lớn tiếng quát: "Ngươi là ai? Muốn làm gì?"

Vừa quát vừa liếc nhìn Chung Anh, hắn là thân tính mình bồi dưỡng từ nhỏ, mà loại sự tình này vẫn là không thể để nhiều người trông thấy mới tốt, cho nên Úy Trì Hòe Dương liền ra hiệu cho Chung Anh đóng cửa lại.

Chung Anh hiểu chuyện đem cánh cửa đóng lại, canh giữ ở ngoài, không cho bất kì ai tiến vào.

Mà Mộc Vấn Trần cũng là vừa mới phát hiện ra Úy Trì Hòe Dương đây thôi, đáng lẽ ra lấy võ công của hắn muốn phát hiện có người đến là chuyện rất dễ dàng, nhưng mà vừa rồi hắn trầm mê 'tiếp xúc' với Như Phong quá mức cho nên người bước tới cửa rồi mới phát hiện ra, hơn nữa người đến cũng không có địch ý, vả lại hắn cũng không thấy chuyện bị bắt gặp là đáng lo ngại gì, cho nên hắn chờ người đến mở miệng nói.

Lúc người đến lên tiếng thì hắn biết đối phương là ai rồi, thong thả đặt tay Như Phong xuống, xoay người lại, hơi cung kính cúi đầu, thản nhiên mở miệng: "Chào lão nguyên soái." [hề lố lão nguyên soái OwO]

Úy Trì Hòe Dương vốn lửa giận ngập trời, toàn thân vận sức chờ phát động, nhưng vừa nhìn thấy rõ ràng tên thanh niên trước mắt thì lửa giận bỗng tiêu tan hơn phân nửa.

Ông biết nam tử tuấn tú này tên là Mộc Vấn Trần, là người đã cứu Như Phong, hơn nữa hình như còn là hảo bằng hữu của Như Phong. Mặc dù bọn họ chỉ gặp sơ qua vài lần nhưng vì hắn là người Như Phong tín nhiệm, hơn nữa mình thấy hắn cũng không tồi, cho nên mới âm thầm chấp nhận để cho hắn ở bên cạnh chiếu cố Như Phong.

Nhưng mà, cho dù mình có ấn tượng tốt với hắn tới đâu thì hắn cũng không thể làm ra chuyện này với Như Phong a?

Vì vậy ông trầm giọng, nói: "Ngươi mới làm cái gì đó? Đừng nói với ta là ngươi đang giúp Như Phong rửa tay đấy!"

Mộc Vấn Trần mỉm cười, nói: "Vậy ngài thấy được cái gì? Ta làm gì với Như Phong?" Ở trong lòng hắn, mình làm gì với Như Phong đều là chuyện thiên kinh địa nghĩa, dù sao mình với Như Phong chính là lưỡng tình tương duyệt, cho nên làm ra chút chuyện gì đó cũng là rất bình thường, nếu người này không phải là gia gia mà Như Phong tôn kính nhất thì mình cũng không buông tay Như Phong ra đâu. Tới hôm nay Mộc Vấn Trần mới phát hiện ra tay Như Phong đẹp vô cùng, từng ngón đều hoàn mĩ vô khuyết, ngay cả vân tay cũng đáng để nghiên cứu một phen.

Thấy thái độ Mộc Vấn Trần tự nhiên, thoải mái, không hề có mùi vị làm chuyện xấu gì hết, Úy Trì Hòe Dương cũng không xác định lắm, ông hồ nghi nhìn Mộc Vấn Trần, nói: "Như Phong là nam nhi, sau này không nên làm ra những hành động như vậy với nó."

Mộc Vấn Trần cau mày, nói: "Tại sao? Ta thích Như Phong, ta thích làm vậy với hắn."

Hắn cũng không muốn lén la lén lút, đây cũng đâu phải chuyện không thể công khai đâu, hắn còn muốn dẫn Như Phong đến trước mặt mọi người, cho hết thảy người trên thế gian đều biết Như Phong là của hắn, hai mươi tám năm qua lần đầu tiên thích một người, cho nên hắn không muốn cất cất giấu giấu, che che đậy đậy, dù sao Như Phong cũng không phải là không thể gặp người.

Úy Trì Hòe Dương tức chết rồi, ông dựng râu trừng mắt, bàn tay như cánh quạt nắm chặt, nhãn châu đăm đăm trừng nam tử trước mắt, âm thanh tàn nhẫn nó: "Mộc Vấn Trần, ta mặc kệ ngươi suy nghĩ thế nào, dù sao Như Phong của chúng ta không có khả năng cùng ngươi làm ra loại sự tình xấu xa này, ngươi chết tâm đi!" Lão nhân gia ta bây giờ đã khẳng định, mỹ nam tử trước mắt đối với Như Phong nhà mình có tà niệm, đừng tưởng ta già rồi cái gì cũng không hiểu, nhờ phước đức Như Phong, ông bây giờ đối với "đoạn tụ" rất là mẫn cảm.

Mộc Vấn Trần vén vạt áo, ưu nhã ngồi lên cái ghế gần đó, nhẹ giọng nói: "Ngài nhỏ tiếng chút, Như Phong còn đang ngủ. Đến, uống chén trà hạ hỏa." Vừa nói vừa chậm rãi rót trà, rót ra rồi mới thấy trà đã nguội lạnh, thấy thế, Mộc Vấn Trần chìa tay cầm lấy chén trà, một lát sau, một làn khói mỏng lượn lờ bay ra khỏi chén.

Úy Trì Hòe Dương trông thấy công lực thâm hậu của hắn mà kinh động, nhưng ông giữ chức nguyên soái đã lâu, là một người đã đánh qua trăm trận, cho nên rất nhanh liền trấn định xuống, khí thế hừng hực, đôi mắt như tia chớp bắn tới Mộc Vấn Trần, đấy là chưa kể tới toàn thân ngùn ngụt lửa giận. [giống siêu xay-da quá]

Nếu là người bình thường phỏng chừng hai chân đã sớm đứng không vững, nhưng đây lại là Mộc Vấn Trần, mà đối với Mộc Vấn Trần thì chuyện cỏn con này chẳng đáng là gì, hắn trực tiếp nói: "Ngài không uống thì thôi." Nói xong liền tao nhã đưa chén trà lên môi uống.

Mắt Úy Trì Hòe Dương sắp rớt ra ngoài cả rồi, lại có loại người như vậy sao? Thật sự là không biết lễ phép!

Dù sao bây giờ ông nhìn Mộc Vấn Trần trên dưới trái phải gì đều cảm thấy không vừa mắt sất!

Nghĩ tới đây, ông không có ý định đôi co với Mộc Vấn Trần, bây giờ quan trọng nhất là thái độ của Như Phong, chỉ cần Như Phong không có ý định gì với hắn, như vậy mặc cho tiểu tử này như thế nào cũng không thể hấp dẫn Như Phong được.

Nghĩ tới đây, tâm Úy Trì Hòe Dương buông lỏng một chút, lúc này ông có chút xúc động muốn đánh thức Như Phong ngay lập tức, muốn nghe Như Phong nói về chuyện này.

Nhưng không đợi ông đánh thức, Như Phong đã tự tỉnh.

Tay Như Phong rút ra khỏi chăn khẽ vươn lên, ống tay áo trắng rộng thùng thình trượt xuống làm lộ ra nửa cánh tay trắng nõn, lưng khẽ rướn một cái, ưm một tiếng, rên rỉ nói: "Uhm… Vấn Trần, ta khát~" Bởi vì mấy lần liền nàng tỉnh lại thì bên cạnh đều có Mộc Vấn Trần hoặc Túy Nguyệt, cho nên lần này theo thói quen mắt còn chưa mở, miệng đã gọi người.

Nàng thật không nghĩ tới, Úy Trì Hòe Dương đứng một bên sẽ suy tưởng thế nào?

Như Phong lúc này lộ ra chút quyến rũ, nàng ngày thường đã là phi thường tuấn mỹ, phấn điêu ngọc mài, trước kia kia còn có thể nói là hùng thư mạc biện*, nhưng là mấy tháng này, kể từ khi mở cửa trái tim với Mộc Vấn Trần thì đôi lúc sẽ không tự giác mà để lộ nét quyến rũ, yêu kiều của nữ nhi khi ở cạnh hắn, nhiêu đó cũng đã đủ làm cho Mộc Vấn Trần hoảng hốt không thôi, cũng như yêu thương không thôi, nên Như Phong cũng rất yên lòng, dù sao thì đây vẫn là lần đầu tiên nàng yêu đương.

[*không thể phân biệt được là nam hay là nữ]

Cho nên với bộ dáng Như Phong bây giờ, Úy Trì Hòe Dương liếc mắt thôi cũng nhìn ra có một chút khí tức nữ nhi.

Vì thế, ông giận đến phát điên rồi, hình ảnh Mộc Vấn Trần khi ngồi bên giường vừa rồi lại hiện ra trong đầu, càng nghĩ càng dọa người, không nói không rằng lập tức xông tới, nắm cổ áo Như Phong, lớn tiếng nói: "Như Phong, ngươi cùng tên nam nhân này là có chuyện gì?"

Âm thanh như tiếng chuông đồng trực tiếp đánh bay cơn buồn ngủ của Như Phong ra ngàn dặm, đôi mắt Như Phong mở to, thấy rõ tình thế trước mắt, nháy mắt vài cái với Mộc Vấn Trần đang bước tới, lúc này mới vô tội nói: "Gia gia, người làm sao vậy? Sơn trưởng đã làm gì người?"

Động tác Úy Trì Hòe Dương bị kiềm hãm, Như Phong nhân cơ hội kéo áo mình thoát khỏi tay ông, an phận đắp chăn nằm nghỉ, nói tiếp: "Gia gia, con còn chưa nói với gia gia đi? Con quen sơn trưởng ở Phong Hiền thư viện, hắn đã giúp đỡ con rất nhiều, cũng dạy cho con rất nhiều thứ."

Úy Trì Hòe Dương nhìn trái nhìn phải, thấy Mộc Vấn Trần đứng sau lưng mình, sắc mặt thoáng chốc y như lão Trương*, lạnh lùng nói: "Sao ngươi không hỏi xem vừa rồi hắn đã làm ra chuyện gì với ngươi?" Bất quá giọng điệu đã có chút dịu xuống, bọn họ vốn là quan hệ sư đồ, hành động vừa rồi chắc là để tỏ ý thân mật, Úy Trì Hòe Dương không ngừng tự thôi miên chính mình.

[*lão Trương: Trương Phi (thời Tam Quốc)=> cả câu ý nói sắc mặt đen, hung dữ như Trương Phi]

Như Phong chớp chớp mắt, nhe răng cười, nói: "Sơn trưởng, ngươi vừa rồi làm cái gì vậy?" Ánh mắt kiên định chiếu thẳng vào Mộc Vấn Trần, thần sắc bình tĩnh đến khó tin.

Mộc Vấn Trần khẽ nhíu mày, cuối cùng thở dài, nói: "Vừa rồi chẳng qua là biết ngài đứng ở phía sau cho nên ta mới đùa giỡn với ngài một chút, Như Phong là đệ tử đắc ý nhất của ta, ta rất thích hắn, tin rằng trong tương lai hắn sẽ trở thành hiền tài của đất nước." Nói xong còn chêm vào vài câu xã giao vô thưởng vô phạt, song ánh mắt lén nhìn về phía Như Phong lại nghiêm túc đến cực điểm.

Như Phong có chút ngạc nhiên, tự nhiên biết hắn đối với mình bất mãn, nhưng mà tình huống trước mắt khiến ình rất khó xử, mà thân phận của mình căn bản không thể tiết lộ, cho nên chỉ có thể ủy khuất hắn rồi.

Ánh mắt Úy Trì Hòe Dương không ngừng lia qua lia lại giữa Như Phong và Mộc Vấn Trần, lông mi dày thô đã pha màu tuyết nhíu chặt, nói: "Quên đi, chuyện hôm nay ta không truy cứu, nhưng nếu có lần sau, ta tuyệt không khách khí!" Tôn tử của mình không thể bước vào tà đạo, dù chỉ có chút xu hướng thì chặt đứt từ sớm vẫn tốt hơn.

Úy Trì Hòe Dương thấy vẻ mặt Như Phong như thường mới nói như vậy, nếu Như Phong lộ ra cái ẩn tình gì gì đó, phỏng chừng Như Phong chết rồi vẫn không biết tại sao.

Bất quá, Úy Trì Hòe Dương cũng nói thêm: "Như Phong, sau khi thương tích lành lặn, chúng ta liền đến kinh thành,giải quyết xong mọi chuyện ở đấy thì ngươi lập tức trở lại nơi này cùng thao luyện với quân lính Hổ Ký doanh, nhìn ngươi trắng không còn chút máu, như vậy không tốt lắm, nam nhân nên đen một chút." Vừa nói vừa không hài lòng nhìn mặt Như Phong.

Như Phong nhìn gia gia mặt đen cau mày, âm thầm sờ sờ tay mình, ngất mất thôi, nếu như thao luyện nữa, bắp thịt mình lại không xuất hiện sao? Vì vậy chỉ có thể im lặng cho qua…

Gia gia, nếu như ta biến thành giống như ngài vậy, ta đây sẽ không thể gả ra ngoài, trực tiếp làm nam nhân cả đời luôn đó!

Úy Trì Hòe Dương cảm thấy giáo huấn Như Phong đủ rồi, thấy Như Phong có vẻ hơi mệt mỏi mới nhớ ra Như Phong trên người mang thương tật, cho nên liền kéo Mộc Vấn Trần ra ngoài để cho Như Phong nghỉ ngơi.

Úy Trì Hòe Dương cùng Mộc Vấn Trần đi tới tiểu đình trong viện, nhìn chăm chăm Mộc Vấn Trần, nói: "Vừa rồi không biết ngươi là sơn trưởng của Như Phong nên đã thất lễ, mong ngươi đừng phiền lòng." Ngữ khí khá là khách sáo, dù sao Mộc Vấn Trần tuổi còn trẻ đã được làm sơn trưởng của thư viện tốt nhất cả nước chắc hẳn phải có chỗ hơn người, vẫn là không nên đắc tội mới tốt. Bất quá, nếu như hắn muốn bắt cóc Như Phong, vậy ông đây cũng không khách khí, tôn tử của mình chỉ có mỗi một mình Như Phong thôi.

[phải rồi, Vấn Trần tất nhiên có chỗ hơn người, đẹp trai hơn người, tài hoa hơn người, gia thế hơn người, phúc hắc hơn người và cũng am hiểu phẫn trư hơn người 0w0]

Mộc Vấn Trần thấy thế, vẻ mặt dịu xuống chút, nói: "Không có việc gì."

Một hồi lặng ngắt như tờ…

Một lát sau, Úy Trì Hòe Dương mở miệng nói: "Ta có phải đã từng gặp ngươi ở nơi nào rồi không? Nhìn rất quen mắt…"Không phải ông khoe khoan, ông mặc dù là người luyện võ nhưng khả năng học tập rất nhanh, trí lực cũng tốt, cho nên nói quen mắt như vậy nhất định là đã gặp mặt rồi.

Mộc Vấn Trần trầm mặc một lúc rồi mới nói: "Mười lăm năm trước đã từng gặp nhau."

Úy Trì Hòe Dương nhìn kỹ Mộc Vấn Trần lần nữa, cuối cùng lắc đầu, nói: "Ôi, lão phu thật sự là già rồi, cũng không nhớ rõ nữa." Vừa nói vừa quan sát vẻ mặt Mộc Vấn Trần.

Mộc Vấn Trần không có đáp lời, hắn vẻ mặt không đổi đưa mắt ngắm hoa hoa cỏ cỏ mọc quanh tiểu đình, tâm tình hơi tệ. Nếu là bình thường thì hắn đã sớm phất tay áo bỏ đi rồi, nhưng người này cố tình lại là gia gia của Như Phong.

Hắn nhẫn nại ngồi một hồi, lúc này Mộc Đồng vừa trở lại, là một thân chật vật mà trở lại.

Nhìn thấy chủ tử nhà mình cùng Úy Trì Hòe Dương ngồi chung với nhau, lại nhận được ánh mắt băng lãnh của chủ tử, rùng mình một cái, không nói hai lời liền quyết định muốn ẩn thân, hoặc là đến tạo chút quan hệ tốt với Như Phong cũng được.

Dù sao lần này cũng là do mình không đúng, chạy đi cùng người khác đánh nhau.

Cuối cùng, bởi vì trong quân còn có việc cần xử lý, nghe nói là thái tử đến khao thưởng ba quân cho nên Úy Trì Hòe Dương đành phải vội vội vàng vàng rời đi.

Ngay khi không còn nhìn thấy bóng ông nữa, Mộc Vấn Trần lập tức trở lại phòng Như Phong, sau khi đóng chặt cửa, hắn liền trừng mắt nhìn Như Phong nói: "Ta cứ như vậy không thể nói rõ với người khác sao?"

Như Phong đang ngẩn ngơ lập tức tỉnh lại, nghe vậy chỉ đành bất đắc dĩ nói: "Vấn Trần, gia gia ta không biết ta là nữ, ông ấy đương nhiên tức giận rồi, nói coi, hồi nãy chàng làm cái gì với ta khiến ông ấy giận như vậy?"

Mộc Vấn Trần nghiêm mặt nói: "Ta không nói, hơn nữa ta bây giờ rất tức giận."

Như Phong thở dài một tiếng, nói: "Nói đi mà, ta tò mò lắm đó."

Mộc Vấn Trần chăm chú nhìn Như Phong một hồi, đột nhiên cổ quái cười một tiếng, nói: "Được rồi, nàng cho ta sờ sờ ta liền nói cho nàng biết."

Như Phong câm lặng không nói nên lời, này có tính là thực tủy tri vị* không hả?

[*nghĩa đen: sau khi nếm tủy, nỗi khao khát được nếm lại hương vị đó càng tăng thêm cũng giống như lần đầu được thỏa mãn thì sẽ muốn có thêm lần hai lần ba… , ờ thì nghĩa bóng dùng để diễn tả sự "ân ái" gì gì đó mà ai cũng hiểu ấy mà]

1 từ: gian!

2 từ: phúc hắc!

3 từ: đại sắc lang!

4 từ: tứ vô kỵ đạn!

5 từ: phẫn trư ăn lão hổ!

6 từ: đẹp trai không bằng chai mặt!

122. Q.3 - Chương 122: Thẳng Thắn

Edit: Nhoktho

Beta: LHương

Mộc Vấn Trần sau khi nhìn chăm chú vào Như Phong một hồi thì đột nhiên cười quái đản, nói:

"Được rồi, nếu nàng cho ta sờ sờ một chút ta sẽ nói cho."

Như Phong nhất thời cứng họng, này có tính là thực tủy tri vị* không vậy? (thực tủy tri vị: ăn quen miệng, ăn riết ghiền)

"Như Phong…" Mộc Vấn Trần ngồi bên cạnh Như Phong, vén tóc nàng sang một bên, lộ ra gương mặt đã câu mất linh hồn mình, nhẹ giọng nói: "Như Phong…" Ánh mắt chuyên chú nhìn chằm vào Như Phong, trên mặt hiện rõ ý cười dịu dàng, khiến cả khuôn mặt dường như sinh động hẳn lên.

Như Phong trừng mắt, thở dài nói: "Đừng cười như vậy, chàng biết rõ ta không thể chống cự được nụ cười của chàng mà." Ngẫm lại, một người bình thường rất ít khi cười, đột nhiên nở nụ cười thật tươi với ta, ta có thể không bị hấp dẫn sao? Huống chi lại là một người giống trích tiên* như Mộc Vấn Trần đây. (trích tiên: tiên bị đày xuống nhân gian =))

Mộc Vấn Trần mỉm cười, sờ sờ khuôn mặt Như Phong, nói: "Như Phong, rốt cuộc nàng có đồng ý hay không?"

"Nếu ta không đồng ý thì sao?" Như Phong hì hì cười, trên mặt có vẻ nghịch ngợm.

"Ta đây sẽ không nói cho nàng biết vừa rồi ta làm gì?" Trong mắt Mộc Vấn Trần hàm chứa ý cười, nhưng tay lại luồn vào trong chăn kéo cánh tay của Như Phong, cẩn thận mà vuốt ve một hồi.

Trong lòng Như Phong có chút chấn động, nàng chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày, nàng sẽ như một người con gái bình thường, Mộc Vấn Trần như bao người con trai khác, hai người ngồi tâm tình như vậy, có lẽ người bên ngoài sẽ cảm thấy nhàm chán, nhưng bọn họ lại cảm thấy vui vẻ vô cùng.

Vì vậy nàng mân mê miệng, làm nũng nói: "Chàng mà không nói, ta liền lập tức ngủ, vậy nên chàng tiếp tục nhìn ta ngủ đi."

Đáp lại là Mộc Vấn Trần nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay đang đặt ở mép giường của Như Phong, nhẹ nhàng mà tiếp tục gặm. (còn đâu hình tượng của anh nữa hở giời???)

Mặt của Như Phong đỏ lên, nàng nhìn cử động của hắn, chỉ cảm thấy trên tay ngứa vô cùng, vội nói: "Tay của ta bẩn, không cho làm như vậy." Mộc Vấn Trần rõ ràng có chút khiết phích*, không ngờ bây giờ lại làm như vậy. (khiết phích: nghiện sạch sẽ)

Mộc Vấn Trần lưu luyến mà thả tay Như Phong, nói: "Như Phong, lần đâu tiên ta phát hiện, thì ra tay nàng lại mềm như vậy."

Như Phong rút mạnh tay về, nhìn trái nhìn phải, nâng lông mi, đắc ý nói: "Đương nhiên, mặc dù trên tay có vết chai, nhưng vẫn là một đôi tay đẹp đó!"

Mộc Vấn Trần lắc đầu, thầm nghĩ chứng tự kỷ của Như Phong lại bắt đầu phát tác. =))))))))))

Tuy nhiên, Như Phong vừa nhướng mày vừa nói thêm: "Đẹp thì có đẹp, nhưng thế gian này có biết bao nữ tử tay trắng hơn ta, mềm hơn ta, trơn bóng hơn ta, ôi, đây là sự khác biệt của tay chấp kiếm* a." Vừa nói vừa hối tiếc mà nhìn hai tay mình, đôi mắt lại không ngừng liếc về phía Mộc Vấn Trần. (chấp kiếm: cầm kiếm)

Nhưng Mộc Vấn Trần lại không nỡ nhìn bộ dáng cau mày của Như Phong liền nói: "Những nữ tử khác ra sao không quan hệ với ta, bàn tay ta thích nhất là bàn tay của Như Phong, sau này nàng không muốn cầm kiếm thì không cần cầm." Hoặc là ta bảo người đi chế ra một ít thuốc có thể khiến cho da tay trở nên trắng hơn cho Như Phong dùng cũng được, Mộc Vấn Trần tính toán trong lòng.

Ngày hôm qua trong lúc vô ý hắn thấy Túy Nguyệt đang thu gom những cánh hoa và cây cỏ thơm, sau khi hỏi mới biết được đây là để cho Như Phong dùng khi tắm rửa, sau khi dùng có thể khiến da tay bóng loáng, da thịt trở nên thơm mát, nghe nói là Như Phong thích nhất cách tắm rửa này. Vì thế hắn mới biết, thì ra Như Phong chú ý những việc này như vậy, lúc trước hắn còn tưởng rằng làn da của Như Phong tốt như vậy là do trời sinh, không cần chăm sóc.

Hai mắt Như Phong liếc cái đai lưng đang đặt ở đầu giường, nói: "Sao có thể nói không cầm là không cầm được? Huống chi, ta cũng thích vũ thương lộng kiếm*, bắt ta ở nhà thêu hoa như nữ tử khác thì ta không làm được." Nhân cơ hội này phải nói luôn một lần, coi như là để Mộc Vấn Trần chuẩn bị tâm lý. (vũ thương lộng kiếm: múa thương vung kiếm)

Mộc Vấn Trần gật đầu, nói: "Nàng muốn làm cái gì thì làm cái đó, ta luôn ủng hộ nàng." Lời này khiến Như Phong nghe xong liền tâm hoa nộ phóng*, tung chăn mền, nhào tới ôm lấy Mộc Vấn Trần. (tâm hoa nộ phóng: mở cờ trong bụng, mát gan mát ruột)

Đến lúc này, cuối cùng Mộc Vấn Trần cũng có thể như nguyện, ôm Như Phong hôn môi không ngừng. (….=_=||)

Chờ sau khi hai người thở hồng hộc, Như Phong rốt cục mới đẩy Mộc Vấn Trần ra.

Khuôn mặt tuấn tú của Mộc Vấn Trần đỏ bừng, hô hấp dồn dập, trong ngực phập phồng không chừng, hắn gắt gao ôm lấy Như Phong, cúi đầu nói: "Như Phong, ta thật khó chịu."

Như Phong bị nhiệt độ của hắn làm chấn động, nhìn đôi mắt của hắn, rõ ràng là do dục hỏa đốt người, không khỏi thầm than, ôi, thật sự là không nghĩ cọ xát nhau mà có thể dễ dàng làm thương tẩu hỏa* như thế, bây giờ phải làm sao đây? (thương tẩu hỏa: ý nói châm ngòi vào lửa)

Mộc Vấn Trần ghé mặt vào cổ Như Phong, tay luồn vào trong quần áo Như Phong vuốt ve, cũng rất cẩn thận để không đụng tới vết thương của Như Phong, hô hấp của hắn ngày càng nặng nề, cánh tay ôm nàng càng ngày càng chặt, như muốn khảm người nàng vào trong lòng, còn trong miệng thì thì thào tên Như Phong.

Như Phong vừa xấu hổ vừa vội, nàng là từ thế kỷ hai mươi mốt tới nên cũng không có ý niệm cổ hủ trong đầu, bây giờ nàng với Mộc Vấn Trần cũng là lưỡng tình tương duyệt, vì vậy cảm thấy cùng Mộc Vấn Trần phát sinh quan hệ cũng là chuyện bình thường, nhưng ở đây không phải là nơi tốt, đầu tiên đừng nói gia gia sẽ tùy lúc xông tới mà bây giờ không phải là thời điểm thích hợp a, ban ngày ban mặt, Mộc Vấn Trần có lẽ là không có kinh nghiệm, quỷ mới biết mình có thể vì đau mà thất thố nên kêu lên hay không, sau đó đá Mộc Vấn Trần đi.

Nói đi nói lại, Như Phong vẫn không tín nhiệm kỹ thuật của Mộc Vấn Trần. (._____.)

Mộc Vấn Trần đương nhiên không biết suy nghĩ của Như Phong, hắn vuốt ve bộ ngực mềm mại của Như Phong, trong lòng tràn đầy một cảm xúc không thể kiềm chế, những cảm giác tốt đẹp này chỉ thuộc riêng mình Như Phong, Như Phong… Như Phong…

Hai mắt hắn hừng hực chăm chú nhìn Như Phong, trong miệng nói: "Như Phong, ta thật sự rất khó chịu." Vừa nói vừa xiết chặt vòng tay ôm Như Phong, không ngừng dùng thân thể cọ xát.

Trong đầu đột nhiên hiện lên những cảnh xem trong xuân cung đồ mấy ngày trước, hình ảnh nam nữ dây dưa một chỗ không ngừng hiện lên trong đầu khiến hắn càng thêm nóng, thậm chí hắn bắt đầu tò mò hạ thân Như Phong là thế nào.

(nhoktho: phụt! Trần à, ta đang uống nước!!!!!!!)

Lúc này Như Phong đã gần như ngồi cả người trên đùi hắn, cho nên đương nhiên biết rõ vật cứng cứng dưới mông mình là gì, thế nhưng vẫn phải cố gắng thuyết phục.

"Vấn Trần, chàng đừng vội, bây giờ không phải là lúc thích hợp, chàng cố gắng nhịn một chút có được không." Như Phong cố gắng nói nhỏ nhẹ, không ngờ rằng lại phản tác dụng, trên trán Mộc Vấn Trần đầy mồ hôi, khuôn mặt tuấn tú vốn màu bạch ngọc đã thành màu đỏ, bàn tay vuốt ve Như Phong ngày càng gấp gáp, thậm chí bắt đầu sờ loạn.

Hắn thở hồng hộc, nói: "Như Phong, ta vẫn cảm thấy rất khó chịu." Vừa nói vừa lay động.

Toàn thân Như Phong cũng toát ra một tầng mồ hôi mỏng, nhiệt độ cơ thể của Mộc Vấn Trần đã truyền sang thân thể nàng, nàng tuy là lớn mật, nhưng vẫn là lần đầu tiên đối mặt với nhu cầu tình dục trần trụi như vậy.

Lúc hai người đang kịch liệt dây dưa, quần áo Như Phong đã thoát hơn nửa, cửa đột nhiên vang lên tiếng nói của nam nhân, hắn nói: "Hoàng thúc, thánh chỉ tới, phụ hoàng muốn thúc mau mau trở về."

Bụp một tiếng, Như Phong phảng phất nhìn thấy bong bóng trái tim màu hồng quanh người vỡ tan.

Còn nữa, có phải vừa rồi nàng vừa nghe được tin tức gì khủng khiếp không?

Động tác Mộc Vấn Trần cứng đờ, cúi đầu ở hốc cổ Như Phong mà thở.

Ngoài cửa, Dục Tuyên tiếp tục kêu lên: "Hoàng thúc, thúc ở đâu? Như Phong Như Phong!" Vừa nói lại liên tiếp gọi tên Như Phong.

Mộc Vấn Trần từ kẽ răng thoát ra hai chữ: "Mộc Đồng!"

Lời này mới vừa ra khỏi miệng, Mộc Đồng gần như là lập tức hiện thân, lập mời Dục Tuyên đi ra ngoài.

Như Phong đẩy Mộc Vấn Trần còn đang thở dốc ra, nói: "Mới vừa rồi Dục Tuyên gọi chàng là gì?"

Mộc Vấn Trần rất bất mãn, kéo Như Phong lại ôm tiếp, đáp phi sở vấn*, trả lời: "Như Phong, ta vẫn còn rất khó chịu!" (đáp phi sở vấn: hỏi một đằng trả lời một nẻo)

Như Phong một tay đánh xuống, trực tiếp đánh vào trên tay Mộc Vấn Trần, tàn nhẫn nói: "Ngươi mau chóng lên ngựa tìm giếng nước nào đó mà tắm rửa, làm nguội mình cho tốt, sau đó trở lại gặp ta." Vừa nói vừa liều mạng giãy ra khỏi vòng tay của Mộc Vấn Trần.

Mộc Vấn Trần sợ nàng không cẩn thận đụng tới vết thương, chỉ có thể không cam nguyện mà buông Như Phong ra, ủy khuất mà nói: "Như Phong, nàng làm sao vậy?" Đây là hắn lần đầu tiên dùng khuôn mặt ủy khuất như vậy đối mặt Như Phong, lãnh tĩnh và bình tĩnh ngày thường đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, giờ phút này, hắn chỉ là người đàn ông bị người yêu dấy lên dục vọng, mặc dù này không phải lần đầu tiên thân thể khó chịu, nhưng lại là lần khó chịu nhất so với trước đây, cho nên bây giờ hắn chỉ hy vọng Như Phong có thể ình tùy ý muốn làm gì thì làm.

Như Phong vừa tức vừa vội, nhìn Mộc Vấn Trần đầu đầy mồ hôi, vẫn nhẫn tâm nói: "Ngươi đi đi."

Mộc Vấn Trần không rõ nguyên do, nhưng thấy bộ dáng Như Phong kiên quyết, không thể làm gì khác hơn là khẽ thở dài, nói: "Ta đi là được."

Thấy Mộc Vấn Trần đứng lên, xoay người có vẻ muốn rời đi, Như Phong lại đột nhiên kéo lấy tay áo hắn, nhìn thấy hắn kinh hỉ mà quay đầu lại, lập tức nói: "Không cho ngươi đi tìm nữ nhân khác."

Mộc Vấn Trần rất khó hiểu, nói: "Ta sao lại phải đi tìm nữ nhân khác?"

Như Phong hừ lạnh một tiếng, làm động tác chặt chặt (cắt cắt), hàm ý liếc hạ thân Mộc Vấn Trần một cái, nói: "Ngươi nếu dám đi tìm nữ nhân khác, ta sẽ thiến ngươi." Trên mặt lại càng cảm thấy thật nóng.

Mộc Vấn Trần sờ sờ cổ mình, nhìn thoáng đai lưng Như Phong, chỉ cười cười, nói: "Tiểu tử kia, nàng cũng không phải đối thủ của ta."

Như Phong bất đắc dĩ mà thở dài, phất phất tay, nói: "Đi nhanh về nhanh đi."

Vì vậy Mộc Vấn Trần không thể làm gì khác hơn là đi ra ngoài, hắn hít sâu một hơi, sử dụng khinh công tuyệt luân, rất nhanh chạy tới bên cạnh giếng, còn Mộc Đồng đã đứng ở đó, gánh xong một thùng nước lạnh, hắn đồng cảm nhìn Mộc Vấn Trần nói: "Chủ tử, ngài dùng đi." (sao đọc đến đoạn này ta lại mắc cười nhỉ =)))))))))))))))

Mộc Vấn Trần mắt lạnh đảo qua, nói: "Mới vừa rồi ngươi đi đâu vậy? Trừng phạt này ta cho nợ, chờ trở về sẽ tính sổ." Tự nhiên cho Dục Tuyên tiến vào quấy rầy, nếu như không phải hắn thất trách thì sao bây giờ mình có thể bị Như Phong đuổi ra đây? Nói thì nói, Mộc Vấn Trần vẫn nhanh chóng nâng thùng nước lạnh trực tiếp xối vào người mình.

Rầm một tiếng, Mộc Vấn Trần mặt không đổi sắc, thân hình chợt lóe, đã về tới phòng mình.

Mộc Đồng bây giờ không còn đồng cảm với chủ tử của mình nữa, hắn bắt đầu đồng cảm với chính mình. Ôi, cô Túy Trúc kia sao dã man như vậy chứ? Tuy rằng mình bó tay bó chân, nhưng chỉ có thể đánh thành ngang tay với nàng? Sư muội Như Phong lợi hại như vậy sao?

Hơn nữa vừa rồi hắn cũng đâu cố ý, đó là thánh chỉ mà, Tam điện hạ cầm thánh chỉ đến, hắn có thể ngăn được sao? Nhưng mà ai ngờ lúc đó chủ tử và Như Phong đang làm chuyện tư không cho người khác đến gần đâu, mặc dù chỉ mơ hồ nghe được tiếng rên rỉ, nhưng tiếng thở dốc của nam nhân lại rất rõ ràng.

Chỉ là... Mộc Đồng mặt nhăn cau mày, vừa rồi Tam điện hạ nhất định nghe được tiếng động bên trong của bọn họ, mặc dù biết ngài ấy sẽ không nói lung tung, nhưng sắc mặt thật sự không tốt nha, cái tay cầm thánh chỉ kia gân xanh như muốn bức ra luôn, tay kia cũng nắm thành quyền, hơn nữa lúc chủ tử bảo mình đuổi hắn đi, bàn tay Tam điện hạ thả lỏng ra, hình như mình thấy được vết máu trên ngón tay. Còn bộ dạng bước đi nữa kìa, hình như muốn dậm nứt mặt đất luôn hay sao ấy.

Ôi, Mộc Đồng than khóc một tiếng, chủ tử, hình như ngài có tình địch rồi! Nhưng mà tên Như Phong kia có cái gì tốt? Lại làm cho chủ tử anh minh thần võ của mình lưu luyến si mê như thế? Xem kìa, bây giờ chủ tử có còn vân đạm phong khinh như trước kia đâu? Bây giờ toàn bộ tâm tư của ngài đã đặt ở trên người Như Phong rồi, ôi, anh hùng khó qua ải mỹ nhân, mà cái vị mỹ nhân kia thậm chí cũng không phải một nữ nhân!

Mộc Đồng lắc đầu, trong lòng suy nghĩ miên man một hồi, nhưng lại làm mình quên đi chuyện hắn ta sẽ bị trừng phạt hơn phân nữa.

Lúc Mộc Vấn Trần lần nữa bước vào phòng Như Phong, đã thay một bộ bạch y khác, vẫn quần áo sạch sẽ như trước, không còn chút chật vật nào như lúc bị Như Phong đuổi ra ngoài.

Như Phong ra hiệu bảo hắn không được tới gần mình, cho nên Mộc Vấn Trần không thể làm gì khác hơn là ngồi lên ghế cách giường không xa, yên lặng nhìn Như Phong, nói: "Như Phong, nàng làm sao vậy?"

Hắn rất nhạy cảm với tâm tình của Như Phong, càng đừng đề cập khuôn mặt Như Phong nhíu mày như bây giờ thì càng làm cho hắn đau lòng không thôi.

Như Phong cau mày, một tay vỗ vỗ cằm, một tay kia vò vò chăn tơ lụa, nói: "Đầu gỗ, chàng biết ta nữ giả trang nam trang, việc này ta sợ ta nếu không nhanh từ quan một chút, chắc sẽ bị lộ, đến lúc đó hoàng thượng sẽ nói ta xáo trộn triều đình, Úy Trì gia khi quân phạm thượng, cả nhà sẽ bị xử trảm. Còn chàng tuy là hoàng thúc, nhưng cuối cùng không phải là hoàng thượng, cho nên đến lúc đó chúng ta sợ rằng sẽ…" Phần sau Như Phong chưa nói, nhưng tin tưởng Mộc Vấn Trần hiểu được.

Trong đoạn thời gian Mộc Vấn Trần đi ra ngoài, Như Phong tinh tế suy nghĩ một lần, thành thật mà nói, biết thân phận Mộc Vấn Trần lớn như thế, quả thực làm cho nàng rất giật mình, cho dù phẫn nộ, tức giận Mộc Vấn Trần chưa từng nói với mình, nhưng tức giận qua đi thì lại cảm thấy mình vô lý vì dù sao là do mình không hỏi.

Với tính cách của Mộc Vấn Trần, nếu như mình hỏi, hắn tất nhiên cũng không giấu diếm, hơn nữa hắn vốn không nói nhiều, chắc cũng không đem thân phận của mình là cái gì mà quan trọng, nên cũng không có chủ động nói với mình, hơn nữa hắn đối với mình rất cố gắng, cho nên Như Phong có ý định đại nhân đại lượng mà tha thứ cho hắn lần này.

Mộc Vấn Trần lại không lo lắng về việc này, hắn nói thẳng: "Đừng sợ, ta sẽ cầu xin với ca ca, còn nếu thật sự không được, lúc ngươi sắp bị trảm, ta sẽ cứu nàng ra là được chứ gì."

Nhìn thần sắc tin tưởng mười phần của Mộc Vấn Trần, Như Phong hết chỗ nói rồi.

Thấy Như Phong im lặng không nói, Mộc Vấn Trần lại bổ sung nói: "Như Phong, ca ca của ta rất thương ta, cho nên hắn nhất định sẽ đáp ứng không làm khó dễ ngươi mà, hơn nữa Úy Trì gia nhà nàng trung liệt, chắc chắn không việc gì."

Như Phong cau mày, nói: "Chàng khẳng định như vậy?"

Mộc Vấn Trần gật đầu rất khẳng định: "Vô luận như thế nào, ta cũng không sẽ để cho nàng có việc gì." Vừa nói vừa mượn danh an ủi, tiến đến bên người Như Phong, ôm Như Phong, nói: "Như Phong, nàng là nam hay nữ ta cũng không cần, chỉ cần ta có thể cùng nàng ở một chỗ."

Lời tâm tình rất động lòng người, Như Phong gật đầu, đột nhiên nói: "Mộc Vấn Trần, chàng có phát hiện chàng gần đây hình như rất hiếu sắc không?"

123. Q.3 - Chương 123: Lo Lắng

Edit: Nhoktho

Beta: LHương

Vừa nói dứt lời thì cả người Mộc Vấn Trần liền cứng ngắc, vẻ mặt đơ đơ nhìn chằm chằm vào Như Phong, nửa ngày mới mở miệng hỏi: "Cái gì gọi là hiếu sắc?"

Như Phong thiếu chút nữa té khỏi giường, nàng xoa xoa hắc tuyến vốn không tồn tại trên trán, nghiến răng nghiến lợi mà nhìn cái tay đang ôm chặt thắt lưng mình, thậm chí cái tay đó còn có ý ngo ngoe bò lên phía trên, mở miệng nói: "Ví dụ như động tác của chàng bây giờ rất hiếu sắc!"

Mộc Vấn Trần cúi đầu nhìn tay của mình, sau đó ngẩng đầu, khó hiểu: "Rất bình thường, không cảm thấy hiếu sắc."

Như Phong đưa tay ôm khuôn mặt tuấn tú của hắn, hung hăng mà nhéo, trên mặt trắng nõn của Mộc Vấn Trần ngay lập tức hiện lên hai dấu tay hồng hồng, vậy mà Mộc Vấn Trần đến mắt cũng không chớp nên nàng đành bất đắc dĩ mà buông ra, nói: "Có phải bây giờ cả ngày chàng luôn muốn làm gì đó với ta phải không?"

Mộc Vấn Trần rất thành thật gật đầu: "Ta rất muốn sờ vào nàng." Sau đó cuối cùng cũng biết xấu hổ, sắc mặt ửng đỏ, cứ thế mà nhìn chằm chằm vào Như Phong. (Muộn rồi nha)

Như Phong bật cười, in một dấu hôn lên mặt của hắn, nói: "Đầu gỗ, chàng thật đáng yêu!"

Mộc Vấn Trần không có thời gian đi so đo Như Phong vừa nói với hắn từ ngữ có "Tính vũ nhục", hắn chỉ lo nắm chặt cơ hội, ôm Như Phong tiếp tục một trận mãnh liệt, Như Phong lại sợ hãi mình châm ngòi vào lửa, vội vàng hô dừng giữa chừng, nói: "Chàng lại muốn đi tắm nước lạnh nữa à?"

Mộc Vấn Trần không tình nguyện mà dừng lại, nói: "Như Phong, gần đây ta luôn muốn cùng nàng ở cùng một chỗ, cho dù là phải tắm nước lạnh cũng không sao."

"Chàng không sao nhưng mà ta có sao, ta sẽ đau lòng cho chàng." Như Phong ôn nhu cười cười, xoa xoa đầu Mộc Vấn Trần.

Mộc Vấn Trần vừa nhíu mặt vừa nhanh chóng kéo tay Như Phong xuống, nghiêm mặt nói: "Tiểu tử kia, dám xoa đầu ta!" Cái động tác này hình như là do mình thường xuyên làm với Như Phong, với ý bày tỏ yêu thương, không ngờ rằng bây giờ nhóc con này lại lấy chiêu đó đối phó với mình!

Như Phong cười hì hì trả lời: "Ta thích chàng mới xoa đó."

Mộc Vấn Trần sủng nịch mà lắc đầu, xoa xoa lại đầu Như Phong, nói: "Vậy nàng nghỉ ngơi cho tốt đi, vừa rồi Dục Tuyên tìm ta có việc, ta đi ra ngoài một chút."

Nhắc đến Dục Tuyên, Như Phong liền cảm thấy lo lắng nên hỏi: "Lúc nãy hắn có cảm thấy bất thường không? Chúng ta ở bên trong làm chuyện này." Nghĩ đến việc bị Dục Tuyên nghe được tiếng rên rỉ của mình, trong lòng thật ngượng ngùng, cảm giác rất không tự nhiên.

Mộc Vấn Trần vô tình nói: "Cho dù thật sự biết, ta cũng sẽ khiến hắn không thể nói ra." Vừa nói vừa đứng lên, xoay người chuẩn bị đi ra ngoài.

Như Phong kéo ống tay áo Mộc Vấn Trần, nghiêm túc nói: "Vấn Trần, lúc chàng đi ra ngoài ngàn vạn lần không thể đem quan hệ chúng ta nói lung tung, cũng không được thể hiện thái độ quá mức đối với ta, dù sao chàng cũng có thể coi là sư trưởng của ta, đối với ta như đối đãi với một đệ tử mà chàng khá thương yêu là được rồi, miễn cho tất cả mọi người biết ta là nữ. Chàng hiểu chưa?" Vừa nói vừa đáng thương mà nhìn Vấn Trần.

Mộc Vấn Trần thấy thế, đương nhiên chỉ có gật đầu đáp ứng, nhẹ giọng nói: "Yên tâm, ta biết cái khó của nàng, chờ trở lại kinh thành, sau khi nàng khôi phục phận nữ nhi, ta sẽ quang minh chính đại thể hiện tình cảm với nàng."

Như Phong lúc này mới cao hứng mà hôn vào má Mộc Vấn Trần một cái, nói: "Đầu gỗ, chàng thật tốt!"

Mộc Vấn Trần cười ngây ngô một hồi, thẳng đến Như Phong thúc giục, hắn mới xoay người rời đi.

Sau khi thấy Mộc Vấn Trần rời đi, Như Phong ngồi ở trên giường ngây ngốc một hồi, lại cười ngây ngô một hồi mới nhớ tới chính sự.

Tay nàng lục lọi dưới gối một hồi, lấy ra bộ tiểu y đã bị Mộc Vấn Trần xé hỏng, nhìn miếng vải rách nát, Như Phong lại buồn rầu.

Vốn đao thương bất nhập nhưng đụng phải kim cương cũng không chịu nổi, nhớ đến ngày đó người ám toán nhất định là biết trên người mình có bảo khố y, cho nên mới dùng đá kim cương, loại đá cứng nhất để bắn mình. Và giờ tiểu y đã phá hủy, bây giờ bất kì một cây đao nhỏ nào cũng có thể dễ dàng cắt nó, như vậy thì sau này mình làm sao giả trai nữa?

Vò vò trán mình, Như Phong vẻ mặt đau khổ, chẳng lẽ phải quấn vải trắng để che giấu sao?

Chưa nói đến việc bộ ngực đã phát triển, chỉ cần sáng sớm thức dậy phải làm công việc này cũng đã đủ phiền rồi.

Ôi, chuyện này phải làm sao mới tốt đây? Như Phong nhìn thẩn thờ, tự gặm nổi khổ riêng mình. Đang lúc suy nghĩ thì nghe được tiếng đập cửa và tiếng kêu của Túy Nguyệt, Như Phong vội vàng mở cửa cho nàng tiến vào.

"Sư huynh, huynh khỏe hơn chưa?" Túy Nguyệt đi tới trước giường, cười hỏi.

Như Phong phất phất tay, nói: "Ngoại trừ có hơi ngứa, thì không có gì khác thường." Vung tay lên như vậy, Như Phong mới biết mình thì ra đã khôi phục thể lực không biết từ lúc nào rồi, trước đó không lâu rõ ràng ngay cả nhấc một tay cũng khó khăn.

Túy Nguyệt nhìn động tác Như Phong, lại kiểm tra một hồi, lúc này mới mập mờ mà cười nói: "Sư huynh, thương thế của huynh chỉ dùng thuốc tốt nhất để bôi, thuốc uống cũng là loại tốt nhất, hơn nữa vừa rồi Mộc Vấn Trần đã truyền cho huynh một ít nội lực, cho nên huynh mới có thể khỏe nhanh như vậy."

Như Phong vừa nghe, ngạc nhiên nói: "Hắn truyền nội lực cho ta lúc nào thế?"

Túy Nguyệt giúp Như Phong sắp xếp giường chiếu bừa bộn, cười nói: "Sao muội biết hắn truyền cho huynh lúc nào được? Có lẽ là lúc huynh ngủ nhỉ?"

Như Phong ngẫm nghĩ, gật đầu, khó trách lại ngủ thoải mái như vậy, cảm thấy toàn thân ấm áp lan tỏa, thì ra là do hắn truyền nội lực vào. Đối với một người tập võ mà nói, nội lực là thứ khó khăn mới luyện được, cho nên người bình thường rất quý trọng, xem độ khôi phục của mình, có lẽ Mộc Vấn Trần đã truyền ình không ít.

Trong lòng Như Phong cảm thấy ấm áp, trên mặt không khỏi nở nụ cười.

Trong lòng Túy Nguyệt hiểu rõ, nhẹ giọng nói: "Sư huynh, xem ra tên Mộc Vấn Trần kia thật sự đối với huynh tốt lắm nhỉ? Chỉ là không biết thân phận hắn là gì? Muội cảm thấy tam hoàng tử đối với hắn có vẻ rất tôn kính."

Túy Nguyệt vừa nói chuyện này, Như Phong mới nhớ đến thân phận thật sự của Mộc Vấn Trần, Dục Tuyên và Dục Tước, không nhịn được vui vẻ, nói: "Ha ha, thân phận của hắn là đệ đệ của hoàng đế, cũng là hoàng thúc của Dục Tuyên!" Nghĩ đến sau khi mình và Mộc Vấn Trần kết hôn, hai người bọn họ sẽ gọi mình là thẩm thẩm, Như Phong cười nắc nẻ một trận trong bụng.

Thẩm thẩm đấy! Mặc dù có vẻ già so với mình, nhưng lại có hai người cháu lớn hơn mình nhiều, như vậy cũng là chuyện rất đáng kiêu ngạo nhá! Hắc hắc… Như Phong vui sướng cười hệnh hệch.

Túy Nguyệt lắc đầu, trong lòng cũng đã biết nguyên nhân Như Phong cao hứng, chỉ là nàng vẫn còn chút lo lắng.

"Sư huynh, vậy về thân phận của huynh phải làm sao bây giờ?"

Tâm trạng Như Phong ngay lập tức rớt xuống vực, nàng trở về hiện thực. Mấy ngày nay cũng chuyên chú thân thiết với Mộc Vấn Trần, hai người chàng chàng thiếp thiếp, không còn thời gian để nghĩ chuyện khác luôn, còn bây giờ, dù không muốn cũng phải nghĩ.

Đầu tiên, cho dù mình muốn từ chức, thì cũng phải có một cái cớ nữa, hơn nữa cửa ải bên gia gia cũng khó mà qua. Nếu như nói thật với gia gia về thân phận của mình, phỏng chừng lão nhân gia sẽ tức chết, cuối cùng cho dù mình không gặp nạn thì cũng là cha mẹ.

Sau đó, cho dù gia gia đồng ý ình từ quan, thì cũng phải cần hòang đế người ta đồng ý nữa chứ, khi quân phạm tội đấy, không phải chuyện trừ trị dễ dàng gì? Tuy nói thế lực Úy Trì phủ mạnh, vì nước nhà đóng

ở biên cương, lập nhiều chiến công hiển hách, nhưng là vì công cao chấn chủ, vạn nhất hoàng đế có tâm tư diệt Úy Trì phủ, như vậy không phải mình đã vì hắn mà đưa ra một cái cớ quang minh chính đại sao? Mình chết thì không việc gì, nhưng người nhà thì sao?

Như Phong vừa nghĩ, mày nhíu lại, cho dù mình là bạn tốt của Dục Tước và Dục Tuyên, cũng là bạn gái của Mộc Vấn Trần, nhưng mà quyền lực của bọn họ cũng đến từ chính hoàng đế, chỉ cần hoàng đế kiên trì, bọn họ còn có thể có biện pháp nào?

Nghĩ đến lời Mộc Vấn Trần nói vừa nãy, Như Phong cười khổ, Mộc Vấn Trần có thể cứu mình ra, nhưng hắn có thể cứu thân nhân khác của mình sao? Hơn nữa với tính tình của gia gia, cho dù cứu ông ấy ra, thì có lẽ ông ấy cũng sẽ không tham sống sợ chết, có thể sẽ tự sát luôn, gia gia luôn luôn đem lợi ích quốc gia và danh dự gia tộc đặt lên hết thảy, nếu như bởi vì mình nữ giả nam trang làm cho Úy Trì gia bị diệt, thì phỏng chừng gia gia có chết cũng sẽ tìm mình gây chuyện, vừa nghĩ như vậy, Như Phong cảm thấy mình đã thành một tên đầu sỏ gây tội.

Túy Nguyệt cũng ở bên cạnh len lén thở dài, lúc này, Túy Trúc và Nam Sơn tiến vào, hai người cũng không biết thân phận chân thật của Như Phong, cho nên so với vẻ mặt sầu mi khổ kiểm của Túy Nguyệt và Như Phong, thì vẻ mặt hai người họ rất là vui vẻ.

Như Phong tạm thời gác chuyện mình lo lắng qua một bên mà hỏi: "Có chuyện gì tốt sao?"

Túy Trúc bước lên phía trước, ngồi ở bên người Như Phong, làm nũng nói: "Sư huynh, đoán xem ta vừa nghe được tin tức gì đi?"

Như Phong cân nhắc một hồi, lúc này mới nói: "Chắc không phải là Hoàng thượng định thưởng gì cho chúng ta đó chứ?" Nhớ lại Dục Tuyên mới nãy nói Hoàng thượng có chuyện giao cho Vấn Trần, cho nên chắc là đi nhận lệnh rồi, bây giờ bọn họ xem như đánh thắng trận, coi như công lao, Hoàng thượng đương nhiên muốn ban thưởng một phen rồi.

Nam Sơn tiếp lời nói: "Quả nhiên sư huynh lợi hại, thái tử thay Hoàng thượng khao thưởng các tướng sĩ, buổi tối hôm nay sẽ có một bữa tiệc lớn đấy, hơn nữa rất nhiều người nhận được phong thưởng, phong hào của sư huynh thì chưa có, phải về đến kinh thành diện thánh mới có thể."

Như Phong vừa nghe, vội vàng hỏi: "Tình hình gia gia ta ra sao rồi?" Sau khi nàng hôn mê tỉnh lại, cơ hội nhìn thấy gia gia là rất ít, một là sợ ông phát hiện ra giới tính của mình, cho nên Túy Nguyệt đã hữu ý vô ý chặn gia gia lại; hai là bây giờ gia gia vẫn là lão đại trong quân doanh, cho nên công việc rất nhiều.

Túy Trúc xen miệng nói: "Đương nhiên là rất vui mừng, mấy ngày nay ông ấy gặp ai hỏi thăm về sư huynh thì lại cười rất tươi." Vừa nói vừa trừng mắt liếc Nam Sơn, chỉ trích hắn đoạt đề tài của mình.

Nam Sơn không thể làm gì khác hơn là rất ủy khuất câm miệng không nói, mình cũng chỉ là muốn sư huynh vui vẻ thôi mà? Mấy ngày nay Túy Nguyệt cũng cấm mình tới thăm bệnh sư huynh, mình cũng muốn kể cho sư huynh nghe thôi mà.

Mặt Như Phong cùng Túy Nguyệt lập tức xịu xuống, Túy Trúc không rõ cho nên vẫn hưng phấn như trước mà nói: "Sư huynh, ta thấy Úy Trì gia gia nói với phó nguyên soái rằng, hắn rất hài lòng đối với huynh, ông ấy muốn về nhà an hưởng tuổi già, sau đó việc trong quân sẽ giao lại ọi người để an nhàn vài năm, sư huynh, huynh thật lợi hại!"

Trên mặt tràn đầy hưng phấn cùng sùng bái, vừa nói vừa sán lại ôm lấy Như Phong.

Lúc Túy Trúc đang cười trộm vì chiếm được tiện nghi, thì phát hiện Nam Sơn mặt lạnh tanh lôi đầu mình ra.

Nhìn thấy mùi thuốc súng giữa hai người, Như Phong vội vàng mở miệng nói: "Túy Trúc, ta thấy có vết thương trên tay muội, có phải xảy ra chuyện gì hay không?" Vừa nói vừa nở nụ cười cảm kích với Nam Sơn, bây giờ trên người nàng chỉ khoác một bộ áo ngoài, nếu ôm, đừng nói đến vết thương, phỏng chừng Túy Trúc sẽ biết giơi tính của mình. Tính tình Túy Trúc luôn luôn thẳng thắng, trong lòng giấu không được bí mật, có khi trong lúc vô ý sẽ tiết lộ ra ngoài, cho nên tạm thời vẫn là nên giấu nàng thì hơn, nhưng Nam Sơn thì…

Như Phong đang cân nhắc, Túy Trúc lại tức giận mà nói: "Do tên tùy tùng Mộc Đồng của Mộc Vấn Trần đó, tên đó cũng không biết thương hoa tiếc ngọc gì cả, đánh thẳng tay luôn, một chút mặt mũi cũng không để uội." Vừa nói vừa kéo lộ ra vết thương trên tay, thật ra chỉ là một đường nhỏ như cọng chỉ, nhưng khó được sư huynh ân cần với mình như vậy, cho nên Túy Trúc đương nhiên muốn làm quá lên một tí.

Nam Sơn mặt mang vẻ đau lòng, ngoài miệng lại không chút khách khí: "Đây là ngươi tự tìm mà, cũng không phải bởi vì ngươi quá mức lỗ mãng, ngốc nga ngốc nghếch mà chạy đi khiêu chiến với người ta."

Như Phong mỉm cười, nói: "Mau bôi thuốc vào đi, con gái lưu lại vết sẹo sẽ không tốt lắm."

Túy Nguyệt gật đầu, trong lòng lại nhớ tới vết thương trên lưng và chân của sư huynh, là bị thương khi chiến đấu, mặc dù không phải phần trí mạng, nhưng vẫn có để lại sẹo, cho nên mặc dù nàng cảm thấy vết thương của Túy Trúc rất không đáng, nhưng vẫn móc ra một lọ dược đưa cho Nam Sơn, Nam Sơn rất thích ý mà tiếp nhận.

Ôi, sư huynh cho dù bây giờ có mập mờ quan hệ với Mộc Vấn Trần, nhưng hình như vận chưa nghĩ đến mình cũng là nữ nhi, nàng đau lòng cho vết thương của Túy Trúc, sao không nhân tiện đau lòng vết thương trên người mình một chút ?

Bốn người họ tiếp tục chuyện trò một hồi, còn nói đến tình hình trên núi làm cho Như Phong rất là thoải mái, tạm thời đem phiền não vứt qua một bên.

Túy Trúc cuối cùng thở dài nói: "Ôi, Hàn Sơn bây giờ cũng không biết ở nơi nào nhỉ? Chúng ta năm người thì lại thiếu một mình hắn."

Túy Nguyệt tiếp lời nói: "Hắn biết sư huynh bị bệnh, vốn muốn đến thăm, nhưng ta ngăn cản hắn rồi, dù sao hắn đến cũng không giúp được gì, hôm qua mới gửi thư đến, nói hắn ở kinh thành cũng mở thêm cửa hàng mới rồi, sẽ chờ lúc chúng ta tới kinh thành thì có một nơi đặt chân, chúng ta chưa từng đi qua kinh thành, hắn đi dò xét trước."

Như Phong thật cao hứng mà cười cười, nói: "Kỳ thật cũng không cần, nhà của chúng ta ở kinh thành có một tòa tướng quân phủ, đến lúc đó các ngươi ở nơi nào cũng được, nhưng mà sợ mọi người bị gò bó nên sẽ ở tại nơi Hàn Sơn an bài, như vậy sẽ ra vào tiện hơn." Vừa nói Như Phong vừa làm vẻ mặt đau khổ: "Ta cũng muốn ra bên ngoài, lần này cha nương nhất định cũng sẽ đến kinh thành, lúc đó ta sẽ không được bình an rồi."

Túy Trúc đã có chút không vui: "Sư huynh, đến lúc đó bá mẫu nhất định sẽ bắt huynh lấy vợ, vậy có khi nào huynh có thê tử rồi sẽ quên chúng ta luôn hay không?"

Như Phong nghe vậy, điên cuồng đổ mồ hôi, vội nói: "Muội nói cái gì vậy? Ta cho dù có thê tử cũng không vứt bỏ được Tiểu Trúc đáng yêu của ta đâu." Vừa nói vừa làm một cái hôn gió, làm cho Túy Trúc mắc cỡ vẻ mặt đỏ bừng, khiến cho Túy Nguyệt bất đắc dĩ mà lắc đầu, làm cho Nam Sơn lộ sắc mặt âm trầm.

Như Phong hắc hắc cười không ngừng, nàng nhìn Nam Sơn, trong lòng thư thái, xem ra vui sướng của mình luôn được xây dựng trên nỗi đau của người khác nhỉ, cảm giác thật sảng khoái nha. (vâng, đơn giản là cười trên nỗi đau người khác ạ).

Nam Sơn nghiêm mặt nói: "Sư huynh bị thương còn không an phận." Trong lòng lại nói thầm, còn dám câu dẫn con gái nhà lành, chắc ở trong quân đội đã lâu, xem ra vẫn là nên nhanh chóng trở về kinh thành mới được, đến lúc đó sư huynh sẽ đau đầu, cũng không tìm Túy Trúc phiền toái nữa, chính mình cũng tốt hơn.

Như Phong chỉ cười nói: "Chúng ta chừng nào thì về kinh thành hả?"

Túy Trúc vội vàng quan tâm mà hỏi thăm: "Sư huynh, thương thế của huynh có đi đường được không?"

Như Phong gật đầu, nhìn Túy Nguyệt, nói: "Đương nhiên có thể rồi, sư huynh của muội bây giờ rất hùng tráng, có thể nuốt trôi trâu luôn đấy." Nói mới nhớ, mình cũng đang đói bụng. Hình như từ lúc thức dậy đã dây dưa với Mộc Vấn Trần, nên đến bây giờ cũng chưa có thứ gì trong bụng hết.

Túy Nguyệt liếc nàng, nói: "Huynh lại cậy mạnh nữa rồi, độc trong vết thương mới vừa giải, bây giờ còn chưa khép lại, còn nói cường tráng? Huynh cũng đã nằm một tháng rồi, bây giờ chỉ còn lại có đầu khớp xương, vậy mà dám dõng dạc như vậy."

Như Phong sờ sờ cái mũi, ai bảo Túy Nguyệt là đại phu chứ?

Nam Sơn lúc này mới lo lắng mà nói: "Sư huynh lần này xem như dạo một vòng từ quỷ môn quan, may mắn là có thuốc của Mộc Vấn Trần kéo lại, lần trước hắn còn vì Úy Trì gia gia mà tìm đại phu cho nên bây giờ ông ấy mới được tỉnh tảo như vậy."

Vừa nói như vậy, ba người bọn họ cũng an tĩnh lại.

Như Phong không quen không khí trầm như vậy, vội vàng kêu lên: "Được rồi được rồi, đại nạn bất tử tất có hậu phúc*, bây giờ ta không phải không có việc gì rồi sao? Sau này nhất định sẽ cẩn thận, bây giờ ta đói bụng rồi, xin hỏi ta lúc nào được ăn cơm?" Hình như thật lâu rồi mình chưa được ăn thức ăn, trước kia thỉnh thoảng tỉnh táo đều là uống vào hớp cháo loãng, hay thuốc thang, cho nên bây giờ thanh tỉnh, thì cảm thấy cực kỳ đói.

Túy Trúc vừa nghe, vội vàng kích động nói: "Sư huynh, muội đi nấu cho huynh ăn!" Túy Nguyệt và Nam Sơn cũng thật cao hứng khi Như Phong đưa ra yêu cầu, cảm thấy đói, nói rõ thân thể cũng sắp khôi phục rồi. Nhưng Túy Trúc nấu ăn… Thật là…

Như Phong vội vàng phất tay cự tuyệt nói: "Không cần không cần, vẫn là Nam Sơn đi thì hơn, nữ hài tử phải được cưng chiều chăm sóc, muội sao có thể đi làm cái loại việc nặng này? Nên giao cho Nam Sơn đi, hắn làm đầu bếp trong quân doanh cũng đã lâu, nấu cơm là thích hợp nhất, hơn nữa kỹ thuật cũng tốt." Túy Trúc nấu gì đó mà có thể ăn sao? Chỉ sợ mình không bị kịch độc của địch nhân độc chết, cũng sẽ vì ngộ độc thức ăn do Túy Trúc làm ra mà chết.

Nam Sơn và Túy Nguyệt cũng biết công lực của Túy Trúc, vội vàng hợp lực đánh tan ý nghĩ trong đầu của nàng, Nam Sơn lúc này mới chuẩn bị đi nấu ăn.

Như Phong nhìn bóng lưng hắn, thật ra trong lòng nàng còn muốn ăn thức ăn do Mộc Đồng nấu, nhưng chắc Mộc Đồng không nấu được thức ăn trị bệnh, cho nên là phải phiền toái Nam Sơn.

Cuối cùng chỉ còn lại Túy Nguyệt và Túy Trúc cùng Như Phong, ba người tán dóc rồi một hồi, thì Dục Tuyên tới.

Lại nói mặc dù Dục Tuyên đã tới đây một tháng, nhưng bởi vì Như Phong bị hôn mê, thời gian thanh tỉnh cũng không nhiều, toàn là bị Mộc Vấn Trần chiếm lấy, cho nên đây là lần đầu tiên Như Phong nhìn thấy Dục Tuyên.

Đầu đội ngân quan, tuấn mi lãng mục, một bộ cẩm y màu lam, nhìn tổng thể, thần thái sáng láng, chỉ là lúc gặp Như Phong, sắc mặt liền trầm trọng xuống, thậm chí mơ hồ có tức giận.

Như Phong không rõ lý do, không thể làm gì khác hơn là cười nói: "Dục Tuyên tới rồi, lại đây bên này ngồi đi, ngươi sao rảnh rỗi đến thăm ta thế?"

Dục Tuyên mặt bình tĩnh, nói: "Hừ, ta vẫn luôn rảnh mà, chỉ là ngươi không rảnh thôi, lúc ngươi tỉnh đều bị hoàng thúc chiếm lấy, ta còn có thể thế nào? Chỉ có thể trông mong chờ ngươi lúc rảnh rỗi mà gặp mặt thôi."

Như Phong lập tức cảm thấy xấu hổ, giọng điệu tên Dục Tuyên này sao lại kỳ cục như vậy? Nếu không phải mình biết rõ quan hệ giữa mình và hắn, thì có khi mình còn nghĩ hắn đang ghen không chừng?

124. Q.3 - Chương 124: Tỉnh Ngộ

Edit: Lan Hương

Dục Tuyên đã đi tới cạnh bên Như Phong đặt mông ngồi xuống, Như Phong vội vàng kéo tấm chăn qua che lên thân thể của nàng, chỗ quan trọng cần che dấu nhất là phần trái cổ của nàng, ôi, xem ra cần phải hối thúc Túy Nguyệt một lần nữa làm cho xong trái cổ thôi.

Dục Tuyên thấy thế, sắc mặt càng thêm âm trầm rồi, lớn tiếng quát: "Ngươi nghĩ rằng ta là hoàng thúc hay sao?"

Như Phong chớp mắt mấy cái với vẻ vô tội mà nhìn hắn: "Tại sao nói như vậy?"

Dục Tuyên hừ lạnh một tiếng: "Hừ, cũng không phải ta chưa từng ngủ cùng với ngươi, ngươi khẩn trương cái gì hả?" Ngữ khí lạnh lùng càng thêm lạnh.

Như Phong rụt vai một chút, lời này thật là có ý nghĩa khác nha.

Vì thế, Như Phong tỏ vẻ đáng thương nhìn hắn, ho khan hai tiếng rồi nói: "Chỉ là ta cảm thấy người có chút lạnh mà, người ta vừa mới tỉnh lại không bao lâu, thân thể còn yếu ớt quá." Hừ, chờ ta lên làm thẩm thẩm của nhà ngươi, xem coi ta không chỉnh đốn ngươi cho chết! Như Phong trong lòng đang thầm chửi rủa.

Quả nhiên, khi thấy Như Phong tỏ vẻ yếu thế thì làm cho tâm tình Dục Tuyên tốt hơn một chút, cuối cùng hắn cũng nhớ trên người Như Phong đang bị thương, vì vậy vỗ nhẹ nhẹ vào ót Như Phong, nói: "Ngươi đó, thật sự là không cẩn thận, ta còn chưa kịp đem quân đến, mà được tin ngươi bị trúng tiễn, còn nghe nói tánh mạng đang bị đe dọa, thật sự là lo lắng muốn chết đi được."

Như Phong cảm thấy trong lòng ấm áp, cười hắc hắc nói: "Làm cho Tuyên ca ca lo lắng rồi."

"Gọi ta là Tuyên ca ca..." Dục Tuyên xoa xoa đầu Như Phong, trên mặt rốt cục cũng dịu đi rồi hỏi thẳng: "Có phải là có chuyện nhờ ta không?"

Như Phong cong môi lên, hừ một tiếng, nói: "Tuyên ca ca, ngươi lớn tuổi hơn so với ta, ta không thể gọi như vậy sao? Hay là ngươi thấy thân phận của ngươi cao quý, ta không xứng để gọi ngươi là ca ca phải không?" Sau đó hai tay liền kéo chăn, cúi đầu, hai vai có chút rung rung.

Dục Tuyên lắc đầu thở dài, cho dù hắn biết rõ tám chín phần mười là Như Phong giả bộ thôi, nhưng mà hắn không thể đành lòng mặc kệ Như Phong tỏ vẻ đáng thương như vậy, vì vậy đành nhẹ giọng nói: "Được rồi, Như Phong, ngươi cũng đừng giả bộ nữa, tùy ý ngươi kêu thế nào cũng được."

Như Phong lúc này mới ngẩng đầu lên, nhoẻn miệng cười, nói: "Tuyên ca ca, ngươi thật tốt, ta rất là nhớ ngươi cùng với Tước ca ca đó."

Dục Tuyên cười khổ, nói: "Như Phong, chờ trở lại kinh thành ngươi gặp lại ca ca của ta rồi nói, hắn nhất định sẽ rất là vui mừng."

Như Phong cũng vui vẻ hẳn, lớn tiếng nói: "Đúng rồi, kinh thành là chỗ của các ngươi, đến lúc đó các ngươi nhất định phải chiêu đãi ta thật tốt nha, ta mà gặp phải chuyện nguy hiểm gì thì các ngươi phải đòi lại công bằng cho ta!"

Dục Tuyên cũng không rõ hỏi: "Ngươi có thể gặp phải chuyện gì nguy hiểm? Sơn trưởng võ công cao cường, nhất định có thể bảo hộ cho ngươi chu toàn!" Ngữ khí có điểm chua xót.

Đáng tiếc Như Phong không phát hiện ra, nàng lúc lắc cánh tay của Dục Tuyên, nói: "Dục Tuyên, nếu như ta gặp chuyện nguy hiểm, ngươi có thể giúp ta hay không?"

Dục Tuyên không biết tâm tư của Như Phong, bằng trực giác nói ngay: "Đương nhiên sẽ giúp." Trong lòng lại thầm nói, cho dù ta không giúp thì ca ca cũng sẽ giúp thôi, lần này mang binh tới cứu viện, ca ca còn cấp bách hơn so với mình, thậm chí hận không thể thay được mình mà đến đây. Tuy nhiên Dục Tuyên nghĩ không ra Như Phong sẽ gặp chuyện gì nguy hiểm, Như Phong có võ công cao cường, lại đường đường là nguyên soái, lần này cũng lập công lớn, sau khi trở về kinh thành chắc chắn là gặp cảnh tượng vô cùng sáng lạng mới đúng, như thế nào mà có chuyện nguy hiểm? Nếu có là do người đố kỵ ám toán hắn chăng?

Như Phong vừa nghe Dục Tuyên trả lời xong, lòng cũng an một phần, trầm tư nghĩ kĩ một hồi lại nói: "Ở kinh thành, Hoàng thượng rất là anh minh sao?" Vẻ mặt rất u buồn, làm cho Dục Tuyên hận không thể đem khoe phụ hoàng của mình lên tận trời xanh để cho Như Phong an tâm.

Tuy nhiên, hắn lại nói đúng sự thật: "Phụ hoàng xử sự rất dứt khoát, rất công chính, mặc dù đôi lúc có nghiêm khắc nhưng cũng được coi là một quân vương đầy cơ trí."

Như Phong vừa nghe xong, tâm trạng vững vàng một chút, hỏi câu khác: "Vậy Vấn Trần thì sao?"

Như Phong vừa hỏi như vậy thì trong đầu Dục Tuyên đã nghĩ mục đích chính của nàng là câu này, hắn nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Như Phong, nói: "Hoàng thúc kém nhiều tuổi hơn so với phụ hoàng, cho nên

phụ hoàng rất thương yêu hoàng thúc, thậm chí còn hơn ta cùng đại hoàng huynh, còn có ca ca nữa. Chỉ có điều, hoàng thúc chỉ làm một Vương gia nhàn hạ." Ý tứ nói đúng là hắn không có thực quyền gì.

Như Phong nghe vậy, trái tim lại vừa yên ổn hơn phân nửa, xem ra cuộc sống của nàng cũng khá giả đôi chút.

Dục Tuyên cũng rất chần trừ, hắn muốn nói lại thôi, thẳng tắp mà nhìn chằm chằm vào Như Phong.

Như Phong đang chìm vào tâm trạng của nàng, để cả người mình cuốn giữa vào tấm chăn.

Trong khoảng thời gian ngắn, cả không gian lặng yên không một tiếng động, chỉ nghe tiếng hơi thở của hai người.

Không biết qua bao lâu, Dục Tuyên rốt cục chần chờ mà hỏi thăm dò: "Như Phong, ngươi cùng hoàng thúc của ta có quan hệ gì?"

Như Phong cúi đầu thấp thì giờ mới ngẩng lên, lộ ra một nụ cười gian hỏi ngược lại: "Chắc đây là mục đích ngươi tìm ta hả! Thế nào, ngươi sợ ta có thể làm hư hoàng thúc của ngươi sao?"

Dục Tuyên nghe vậy nhíu mắt lại, gõ vào đầu của Như Phong, làm bộ cả giận nói: "Làm sao mới nói chuyện được với nhà ngươi? Ta hỏi một chút vậy mà không được sao?" Thấy Như Phong hoài nghi nhìn chăm chú vào mình, hắn lại nhỏ giọng nói: "Ta cũng chỉ tùy tiện nói một chút, tùy tiện hỏi một chút thôi."

"Vậy ngươi còn hỏi như vậy làm gì?" Như Phong hỏi ngược lại. Thật ra tâm trạng nàng đúng là không muốn cho hắn biết quan hệ giữa nàng với Vấn Trần, vì dù sao bây giờ thân phận nàng còn chưa bị bại lộ, nếu như hắn mà phản đối thì chuyện sẽ phức tạp rồi.

Chủ ý của Dục Tuyên thì muốn hỏi cho rõ ràng, bởi vậy hắn kiên trì nói: "Như Phong, nói đi." Nhưng tâm trạng lại lo sợ bất an, mặc dù mới ở cửa trước đó không lâu nghe được bên trong phòng có âm thanh mờ ám, nhưng Dục Tuyên cam tâm nghĩ rằng mình nghe lầm rồi, hoặc là hiểu lầm bọn họ. Nhưng mà ngày đó lời hoàng thúc cảnh cáo vẫn còn ở bên tai làm cho Dục Tuyên có tâm trạng không thể tả được.

Như Phong thấy thế, biết không thể né được nên cũng chỉ có thể thở dài một hơi, nói: "Ôi, ta thích Vấn Trần, nhưng mà bây giờ... Ôi!" Vừa thêm một tiếng thở dài, ánh mắt khổ não không thôi.

Nhưng Dục Tuyên lại mừng thầm trong lòng, vội vàng an ủi: "Như Phong, ngươi đừng nóng vội, nghe ta một câu, nói thật ra là chuyện rất thống khổ, hãy cho nó qua đi, ngươi cùng với hoàng thúc đều là nam nhân, ngươi lại là độc tôn của Úy Trì phủ, hoàng thúc cũng được phụ hoàng sủng ái, tương lai hoàng thúc cũng có thể lấy vợ sinh con, đến lúc đó ngươi phải làm như thế nào cho phải?" Miệng thì nói nhưng hai mắt lại yên tĩnh quan sát phản ứng của Như Phong.

Như Phong vừa nghe đến câu Mộc Vấn Trần muốn lấy vợ sinh con thì lập tức lấy tay vỗ mạnh rồi lớn tiếng quát: "Hắn dám có dũng khí đó!" Trừ nàng ra, người nào hắn cũng không thể cưới! Vạn nhất mà cưới thật, Như Phong xoa xoa nắm tay, khuôn mặt biểu lộ nụ cười gian ác.

Dục Tuyên thấy thế thì tâm trạng trầm xuống, chỉ cảm thấy khí lực toàn thân tựa hồ đều bị hút cạn, hắn chán nản mà hạ vai xuống, vô lực mà nói: "Ôi, quên đi, ta đi về trước đây, chuyện ngươi và hoàng thúc ngẫm nghĩ cho kỹ đi, đừng nói ngươi là nam nhân, cho dù ngươi là nữ nhân thì phỏng chừng phụ hoàng cũng không cho ngươi được ở bên hoàng thúc đâu." Vừa nói vừa xoay người rời đi.

Như Phong vừa nghe xong, liền bừng tỉnh khỏi trí tưởng tượng đang kích động của nàng, liền níu tay của Dục Tuyên, nói: "Dục Tuyên, rốt cuộc là ngươi có ý gì chứ? Rốt cuộc là phụ hoàng của ngươi muốn Mộc Vấn Trần như thế nào?" Chẳng lẽ nếu nàng là nữ thì không phải rất tốt hay sao? Nàng cùng Vấn Trần lại tình đầu ý hợp, nên sau khi thân phận nàng bị bại lộ, hoàng thượng lại thật sự thương yêu Vấn Trần như đã nói thì hẳn là chuyện lớn hóa thành chuyện nhỏ hay sao. Nhưng bây giờ lại nghe Dục Tuyên mới nói, có vẻ là phía trước vô cùng khó khăn gian khổ, vì thế đương nhiên Như Phong muốn hỏi cho rõ ràng.

Dục Tuyên cười khổ, nhìn cánh tay Như Phong trắng noãn như ngọc, giờ phút này đang gắt gao mà níu lấy một góc áo màu lam của hắn, ánh mắt vô cùng lo lắng mà nhìn hắn, trong mắt đầy vẻ chờ đợi.

Như Phong như vậy, hắn từng thấy qua sao? Trước kia lúc ở học viện, bộ dạng Như Phong đều tỏ ra hăng hái, thần thái luôn sáng láng, tỏa ra sức sống hết mười phần, gặp người ta với vẻ mặt tươi cười, cho nên tất

cả mọi người rất thích hắn, không ngờ tới bây giờ, vì chuyện hoàng thúc của hắn, hắn lại tỏ vẻ mặt vô cùng lo sợ như vậy nhìn mình.

Như thế mà như đâm vào người! Như thế mà thật chướng mắt!

Dục Tuyên vô cùng phiền lòng, biểu cảm lo lắng này không phải là vì ca ca, không phải dành cho người nhà của Như Phong, càng không phải vì ta mà là dành cho vợ hoặc chồng! (khác nhau à, sao ta không biết có vụ này trời)

Tại sao ư? Không phải vì bản thân ta? Ta đã quen biết với Như Phong từ lúc nhỏ, sau khi trưởng thành lại gặp nhau ở học viện, càng hữu duyên hơn khi cùng một phòng, nhưng tại sao… Tại sao hắn ta chưa từng có ánh mắt vô cùng lo âu cùng vẻ nhu tình ấy nhìn ta, duy nhất có một lần này, dĩ nhiên là vì nam nhân khác! Cho dù nam nhân kia vốn là hoàng thúc của ta, nhưng mà…

"Dục Tuyên, ngươi làm sao vậy? Ngươi trả lời ta đi mà!" Như Phong giật nhẹ ống tay áo của hắn, cau mày nói, lúc nào rồi mà hắn còn đang ngẩn người, có khi nào là đang suy nghĩ những chuyện mình gây khó dễ với hắn trước kia không? Như Phong lấy làm hối hận, phải chi trước kia đối xử với Dục Tuyên tốt hơn một chút, thì như vậy hắn ta sẽ không chút do dự đối tốt với nàng bây giờ.

Nghĩ tới đây, Như Phong thất vọng buông cánh tay xuống. Âm thầm tự trách, chẳng lẽ Dục Tuyên cũng nghĩ là nàng muốn lợi dụng sao? Bản thân nàng vốn là loại người này sao? Dục Tuyên đối xử với nàng cũng tốt, nghĩ ra lúc đầu nàng đem viên châu giao cho Vân Thiên Trạch, hắn ta và Dục Tước cũng không hề oán trách nàng, huống hồ bọn họ luôn luôn rất tốt với nàng, cho dù thường ngày nàng với Dục Tuyên thường hay đối nghịch, nhưng cũng chỉ là những việc nhỏ thôi, còn khi đúng thời khắc nguy cấp, hắn vẫn ra tay trợ giúp nàng.

Vì vậy… Như Phong thầm nghĩ, lần này hắn ta nói như vậy, nhất định cũng là vì nàng mà thôi. Nên nàng không muốn phải cố công hỏi nữa, vẫn còn cách khác mà, đi hỏi Mộc Vấn Trần chăng?

Còn Dục Tuyên, lưng hơi cúi xuống, cầm tay Như Phong nhẹ nhàng kéo lại, trái tim khẽ run lên, nhẹ giọng nói: "Như Phong, ta không phải là thánh nhân, ta chỉ có thể nói, ngươi và hoàng thúc không thích hợp đâu, ngươi hãy suy nghĩ kỹ lời ta nói, ta thật là muốn tốt cho ngươi."

Nói xong, hắn nhẹ nhàng buông tay Như Phong, phất tay áo xoay người, cất bước rời đi.

Như Phong sững sờ nhìn chăm chú cánh cửa mở ra, ánh chiều tà của mặt trời đang lặn chiếu lên tiểu đình cùng hoa cỏ trong sân, dường như có một lớp kim quang phủ lên, xanh vàng rực rỡ, có vẻ nóng bức nhưng lại điều hiu.

Đột nhiên tiếng con quạ quác quác kêu lên, trời mênh mông mà cô tịch.

Đột nhiên Như Phong cảm thấy Dục Tuyên vừa rồi hình như có chút thay đổi, không giống Dục Tuyên mà nàng đã quen biết.

Có cái gì, cái gì mà mình không biết sao?

… .

Dục Tuyên bối rối chạy ra khỏi Úy Trì phủ, vọt vào giữa đám người trên đường.

Đang lúc hoàng hôn, chim mỏi mệt về tổ, do chiến tranh đã chấm dứt, tâm trạng mọi người cũng trở nên tốt hơn, một lần nữa phấn chấn hơn, bởi vậy Lạc Nhạn thành đang từng bước khôi phục lại sự phồn vinh trước kia, các thương nhân trong nước cũng từ từ lui tới, nhân khí đang từ từ nâng cao.

Giờ phút này ở trên đường cái, người đến người đi, sau khi mọi người vội vàng hoàn thành công việc liền nhanh chóng trở về nhà.

Có người còn chú ý tới, tựa hồ như có gió thổi qua bên người mình, tính muốn mở mắt nhìn thì chẳng thấy bóng dáng đâu, vì vậy cũng chỉ có thể lắc đầu thở dài, nghĩ chắc là có võ lâm nhân sĩ mới đi qua.

Trên đường Dục Tuyên chạy như điên, vì bản thân mình đã tỉnh ngộ ra mà thấy kinh hãi.

Hắn vẫn tưởng rằng mình trân trọng Như Phong như vậy chỉ như là đệ đệ, cũng từng thờ ơ lạnh nhạt đối với tình si của ca ca đối với Như Phong, khi đó hắn chỉ cảm thấy đồng tình cùng nỗi bất đắc dĩ đối với ca ca, thậm chí có đôi khi còn có chút oán hận đối với Như Phong.

Nếu không phải Như Phong, thì người ca ca ưu tú của mình như thế nào có thể lâm vào cảnh lốc xoáy tình yêu dị dạng như thế? Nhưng với lý trí của hắn lại rõ ràng, chuyện này hết thảy không phải do Như Phong mà do ca ca tự mình đa tình. Vì vậy, hắn chưa từng nghĩ sẽ đối xử với Như Phong như thế nào.

Nhưng bây giờ, trong giây phút mình phát hiện ra tình cảm mình dành cho Như Phong, dĩ nhiên chính là mình… Dĩ nhiên cũng là tên khỉ Như Phong! Đây là tình cảm bí ẩn nhất của mình sao? Trách không được tại sao tới nay mình vẫn kháng cự khi phụ hoàng chỉ hôn ình, trách không được tại sao mình luôn chú ý đối với những tin tức của Như Phong như thế, trách không được khi biết Lạc Nhạn thành bị vây khốn thì chính mình lại liều mạng thuyết phục ca ca cùng phụ hoàng đồng ý mang binh đến đây cứu viện.

Nguyên lai, hết thảy chuyện này là do mình có tình cảm với Như Phong sao? Nhưng mà Như Phong vốn là nam nhân!

Một khắc đó, cái gì hắn cũng không muốn nghĩ, không ngờ ca ca của mình, cũng không ngờ hoàng thúc của mình, lại thầm nghĩ nếu như Như Phong cũng có tình cảm đối với mình thì tốt biết bao! (haiz, thân em nguyện xẻ làm ba, í.., làm tư vì còn anh Trạch nữa ^_^)

Nhưng một khắc sau, hắn lại nghĩ tới ca ca cùng hoàng thúc của mình, bọn họ cũng đúng là có tình cảm sâu nặng với Như Phong, hoàng thúc thậm chí còn cảnh cáo mình, nguyên do hoàng thúc luôn luôn ít nói trầm mặc mà lại nhạy cảm như thế, nhìn ra tình cảm của mình đối với Như Phong trước cả bản thân mình.

Nhưng bây giờ mình phải như thế nào đây? Có nên nói cho Như Phong không? Nói cho Như Phong thì hắn sẽ nghĩ như thế nào? Ca ca sẽ nghĩ như thế nào, hoàng thúc sẽ nghĩ như thế nào? (tội nghiệp ghê)

Tự mình hỏi như vậy, Dục Tuyên liền cảm thấy trong đầu một mảnh hỗn loạn, chỉ có thể từ trong phủ chạy ra, hoảng loạn không biết đi đường nào…

Bây giờ, hắn thầm nghĩ tìm một chỗ an tĩnh, cô độc mà tự hỏi bước tiếp theo hắn nên như thế nào mới tốt?

… .

Mộc Vấn Trần cưỡi ngựa chuẩn bị vào thành, nhưng lại phát hiện một bóng dáng quen thuộc vừa chạy ra cửa thành.

Ngưng mắt nhìn lại, hắn khẽ nhíu mày, liếc nhìn Mộc Đồng một cái.

Mộc Đồng hiểu ý nói: "Tiểu nhân sẽ phái người đi theo."

Úy Trì Hòe Dương bên cạnh cũng nhận ra, nói: "Đó không phải là Tam điện hạ sao? Đã trễ thế này mà hắn chuẩn bị đi đâu?" Hắn thật là, dường như bộ dạng của Dục Tuyên như bị chuyện gì đó đả kích.

Nghĩ tới đây, Úy Trì Hòe Dương vội vàng nói với Chung Anh: "Phái người đi theo hắn." Mặc dù bên người hắn có thể cũng có người bảo vệ, nhưng Dục Tuyên vốn là bạn tốt của cháu mình, chiếu cố hắn cũng không có gì là không tốt.

Mộc Vấn Trần nghe vậy, vội nói: "Ta đã phái người đi, không cần ngài giúp đâu."

Thấy thế, Úy Trì Hòe Dương hồ nghi liếc mắt nhìn hắn, không nói gì nữa, mặc dù ông còn chưa biết thân phận của người thanh niên này trước mắt nhưng thấy Dục Tuyên đối với hắn với thái độ cung kính, thì nghĩ đến thân phận chắc sẽ không thấp đâu.

Còn Mộc Vấn Trần giờ phút này đang ngưng thần tự hỏi, đợi lúc mình nói với Như Phong quyết định của mình thì không biết Như Phong sẽ có phản ứng như thế nào, Mộc Vấn Trần lộ ra nụ cười vừa ngọt ngào vừa khổ não.

125. Q.3 - Chương 125: Vào Kinh

Edit: Nhoktho

Beta: Lan Hương

Mộc Vấn Trần đi thẳng về phòng Như Phong, vừa gõ cửa bước vào thì thấy Như Phong và Túy Nguyệt đang dùng cơm chiều. Lúc này hắn mới chợt nhớ ra hình như mình chỉ lo dây dưa với Như Phong mà quên bảo Mộc Đồng nấu cơm.

Nghĩ tới đây, hắn vội nói: "Như Phong, nàng có muốn ăn thêm thức ăn Mộc Đồng nấu không?"

Không ngờ Như Phong chỉ miễn cưỡng liếc nhìn Mộc Vấn Trần rồi nói: "Không cần, ta không muốn ăn nữa."

Túy Nguyệt bên cạnh lắc đầu thờ dài, chắc sư huynh lại có gì muốn nói rồi. Vì vậy nhanh chóng dùng xong bữa, sau đó thu dọn chén dĩa rồi chạy nhanh ra ngoài.

Mộc Vấn Trần đóng cửa, sau khi nhìn qua ánh sáng mờ ảo của dạ minh châu thì nhẹ giọng nói: "Như Phong, nàng làm sao vậy?" Bây giờ hắn rất nhạy cảm với tâm tình của Như Phong, dù một chút bất thường hắn cũng cảm nhận được.

Như Phong nằm ngã trên giường, thở dài nói: "Ôi, làm hỏng cái áo lót của người ta, chàng làm thế nào để đền cho ta đây hả?"

Mộc Vấn Trần khó hiểu mà ngồi xuống, nói: "Sao lại phải ngụy trang ngực làm gì?"

Như Phong dẩu môi lên nói: "Nếu không chàng nghĩ sao ta lại có bộ ngực bằng phẳng như vậy? Tất cả là nhờ công lao chàng kéo rách nó đấy." Vừa nói vừa đem áo lót dưới gối ném cho hắn.

Mộc Vấn Trần bắt lấy, suy nghĩ một hồi, mới nói: "Chờ sau khi trở lại kinh thành, ta sẽ đưa cho nàng một bảo y*, đó cũng là thứ đao thương bất nhập." (Bảo y: y phục quý báu)

Như Phong lại sờ soạng dưới gối (thích giấu đồ dưới gối nhỉ), rốt cục cũng mò ra được viên đá kim cương, cười đùa nói: "Chàng có chắc ngay cả cái này cũng không xuyên thấu được không?" Bởi vì quá mức ỷ lại áo lót này, cho nên lần trước lúc Như Phong cảm giác được nguy hiểm nhưng ỷ vào có bảo khố y hộ thân nên không tìm cách tránh né, ngược lại còn định quay đầu xem Mộc Vấn Trần thế nào nữa chứ.

Cho nên, bây giờ phải hiểu rõ ràng công năng của vật này mới được.

Mộc Vấn Trần cầm áo lót quan sát nửa ngày, lúc này mới nói: "Đồ của ta tốt hơn nhiều, sẽ không bị xuyên thủng đâu."

Như Phong tin hắn nói, dù sao đến lúc đó thử lại cũng không sao. Nhưng mà bây giờ việc cấp bách là vấn đề nan giải làm sao để bộ ngực bằng phẳng đây.

Như Phong cẩn thận suy nghĩ một chút, rốt cục nghĩ tới một bộ áo giáp kia, lúc làm mê màu phục tiện thể làm thêm cái khôi giáp mềm, bây giờ hắn là vẫn còn lại một bộ, bộ trước kia của mình đã bị Vân Thiên Trạch lấy mất rồi. Như vậy đi, sau khi mặc khôi giáp mềm này thì phỏng chừng ngực trước cũng sẽ trở nên bằng phẳng, khá cứng.

Sau khi giải quyết được vấn đề, tâm tình Như Phong cũng trở nên tốt hơn, lúc thấy Mộc Vấn Trần và Mộc Đồng nói chuyện, liền hỏi: "Hai người đang nói cái gì vậy?"

"Như Phong, nàng muốn ăn gì? Ta không biết nấu nướng, cho nên muốn sai Mộc Đồng đi làm."

Như Phong nghe vậy, nhãn tình sáng lên, nói: "Được, bây giờ ta lại muốn ăn rồi, ta muốn ăn thịt, thịt gì cũng được."

Mộc Vấn Trần mỉm cười, nói: "Đừng nghe nàng, làm vài món dễ tiêu là được rồi, bây giờ nàng không được ăn thịt."

Tâm trạng Như Phong nhanh chóng sa sầm, bực mình nói: "Nếu ý kiến của ta vô dụng, vậy chàng hỏi ta làm gì thế?" Đây không phải là cố tình giày vò mình sao?

Mộc Vấn Trần xoa xoa đầu Như Phong, tươi cười nói: "Thân thể của nàng chưa khỏe đâu, vẫn còn yếu ớt lắm, cho nên nhịn một chút đi."

Như Phong nghe xong, tâm lập tức mềm xuống, nhõng nhẽo nói: "Đáng ghét, chàng lại dùng thái độ này chế phục ta." Chỉ cần Mộc Vấn Trần ôn nhu cười với nàng thì năng lực chống cự của nàng nhanh chóng rơi xuống số không.

Hai người dựa vào nhau tâm sự một hồi, Mộc Vấn Trần cũng kể vài chuyện trong kinh thành, để Như Phong có chuẩn bị tâm lý.

Như Phong nằm ở trong lòng hắn, cau mày hỏi: "Vấn Trần, chàng nói ta phải làm sao để nói cho hoàng thượng thân phận của mình đây? Nói thẳng ra, hình như không tốt lắm, nhưng ta lại sợ hắn muốn ta đóng ở biên cương …, hơn nữa nếu như ta không thể khôi phục thân phận thật, ta lại không thể cùng chàng quang minh chính đại yêu nhau, như bây giờ, vì là đang biên cương, ông nội của ta cũng không trông nom, cho nên chúng ta mới có thể tự do tự tại ôm nhau thế này, sau khi về kinh thành, ta sợ không thể."

Kinh thành, là khu chính trị, kinh tế và trung tâm văn hóa cả nước, chắc chắn cũng phồn hoa hơn bất kì nơi nào, quan to quý nhân nhiều, có nghĩa cơ sở ngầm cũng nhiều, cho nên lúc hai người muốn thân thiết một chút có lẽ phải trốn tránh ánh mắt của người khác, như vậy rất là không thoải mái nha.

Mộc Vấn Trần tự hỏi rồi một hồi, gật đầu nói: "Ừ, đúng là có vấn đề."

Như Phong đợi một hồi, thấy hắn không nhúc nhích, đành giật nhẹ ống tay áo, nói: "Làm sao thế? Không nghĩ ra sao?"

Mộc Vấn Trần nhắm mắt lại, tựa cằm lên đỉnh đầu Như Phong, nhẹ giọng nói: "Yên tâm, ta sẽ giúp nàng, tất cả đã có ta."

Trái tim Như Phong lập tức yên ổn lại, cho dù Mộc Vấn Trần không giải quyết được, nàng cũng sẽ vui vẻ vì có người chia sẻ phiền não cùng nàng.

Mộc Vấn Trần vuốt nhẹ tóc Như Phong, nghĩ tới nghĩ lui, rồi mở miệng: "Như Phong, ta có việc muốn nói với nàng."

Như Phong được vuốt ve rất thoải mái, bây giờ có vẻ đã mơ màng buồn ngủ, nghe vậy thuận miệng đáp: "Chàng nói đi!"

Mộc Vấn Trần buông tóc Như Phong, nhẹ giọng nói: "Ca ca bảo ta mau chóng trở về kinh thành, nói có chuyện quan trọng cần thương lượng, ta nghĩ có lẽ là chuyện thái tử tranh đoạt, cho nên ngày mai ta nhất định phải trở về."

"Cái gì?" Như Phong hét lớn một tiếng, nhanh chóng đứng lên, dùng sức xô ngã Mộc Vấn Trần, lớn tiếng nói: "Chàng đã nói cùng ta trở lại kinh thành mà!" Hắn cũng đi, như vậy trên đoạn đường dài này, mình chẳng phải là rất nhàm chán? Phụ lòng mình đang tính toán cùng hắn chuồn ra đi riêng để có thể tự do thoải mái. Không ngờ bây giờ hắn lại gây ình một cú như vậy. Đáng chết, tên hoàng đế kia muốn thế nào? Luôn năm lần bảy lượt kéo Mộc Vấn Trần về bên người mình.

Mộc Vấn Trần cười khổ, may là mình buông tóc Như Phong ra từ trước, nêu không tiểu tử này sao còn có thể la hét như bây giờ? (ờ, Mộc Vấn Trần vuốt tóc mà Như Phong quậy kiểu này chắc đi luôn nắm tóc đó quá) Sau đó nhìn bộ dáng phùng mang trợ má của Như Phong thì phát hiện ra mình chỉ có thể cười khổ.

"Lần này là ta không đúng." Suy đi tính lại, cũng chỉ có thể nói một câu như vậy.

Như Phong thở dài một tiếng, mệt mỏi ngã lên chiếc giường êm ái, ai oán mà nhìn Mộc Vấn Trần, nói: "Thôi vậy, chàng đi đi, dù sao hoàng đế lớn nhất mà." Nơi này dù sao cũng là xã hội phong kiến hoàng quyền, cũng không thể khiến Mộc Vấn Trần vì mình mà khi quân phạm thượng.

Mộc Vấn Trần thở dài một hơi, thật ra lần này mình trở về cũng là vì chuyện của Như Phong, dò xét trước tâm ý của ca ca cũng tốt mà. Thấy Như Phong không tiếp tục ồn ào nữa, trong lòng hắn cũng vui mừng, vội vàng kéo Như Phong lại, hai người tiếp tục dây dưa thêm một hồi.

Mộc Vấn Trần hành động thật nhanh chóng, sau khi xác định mục tiêu lập tức động thủ động cước, Như Phong vốn nửa đẩy nửa kéo, cho nên chỉ chốc lát sau, hai người đã dính chặt vào nhau, tiếng thở dốc không ngừng vang lên. (ặc)

Lúc đang hừng hực nhiệt hỏa đó thì bỗng có tiếng nói của Chu Tiền ngoài cửa vang lên: "Chủ tử, Úy Trì lão nguyên soái đang đi tới đây."

Như một gáo nước lạnh dội xuống, tâm trạng Như Phong rớt xuống không phanh.

Mộc Vấn Trần ngẫm lại, liền kéo Như Phong lại, giúp nàng sửa sang quần áo.

Như Phong thấy thế, nhanh chóng lủi vào trong chăn, sau đó sờ sờ khuôn mặt nóng hầm hập của mình, nói: "Bây giờ chàng ở đây không hợp đâu, nên mau ẩn thân đi, gia gia của ta rất khôn khéo, hai người chúng ta ở cùng một chỗ ông ấy sẽ nhìn ra được."

Bởi vì Như Phong rất khăng khăng như thế cho nên Mộc Vấn Trần đành phải đắc dĩ mà biến mất.

Như Phong nằm ở trên giường, uể oải mà trường mắt nhìn cửa.

Quả nhiên, một lát sau, Úy Trì Hòe Dương đã đi đến, sau khi hỏi thăm sơ lược về thân thể của Như Phong thì đi thẳng vào vấn đề: "Như Phong, sau khi đến kinh thành con có dự định gì không?"

Như Phong chỉ lộ ra cái đầu, cười nói: "Gia gia, người hy vọng con có kế hoạch gì đây?"

Úy Trì Hòe Dương thương yêu vuốt vuốt tóc Như Phong, nói: "Gia gia thật sự rất vui, con đã làm rất tốt, lần này trở về Thánh thượng chắc sẽ phong thưởng cho con, hơn nữa hôm nay ta nghe được tin rằng dường như bên Phồn Lũ quốc đang chuẩn bị cho chiến tranh, bọn họ thừa dịp chúng ta mới vừa chiến với Xuân Đằng quốc xong, quốc khố trống rỗng, muốn nhân lúc cháy nhà đi hôi của, cho nên có lẽ con sẽ được phái đến biên quan, tướng lãnh nơi ấy cũng rất lợi hại, biết đâu con đi lần này sẽ được rèn luyện thêm."

Như Phong thiếu chút nữa đã té khỏi giường, nhưng nàng cố gắng trấn định mà hỏi lại: "Gia gia, nói như vậy là chúng ta lại phải chiến đấu nữa sao? Nhưng không phải chúng ta đã cùng Xuân Đằng quốc ký kết hiệp định đồng minh quốc rồi sao? Vậy nên Phồn Lũ quốc hẳn là sẽ không dám gây chiến với chúng ta mới đúng chứ, chưa kể Thạch Nam quốc còn có quan hệ thông gia với chúng ta nữa?" Trời ạ, mình lại phải ra chiến trường nữa sao? Hy vọng là sẽ không có.

Úy Trì Hòe Dương cau mày, nói: "Chẳng lẽ con không dám đi sao? Bây giờ ta chưa nói là sẽ đánh, chỉ là có khả năng thôi."

Như Phong nghe vậy, vội vàng nắm chặt nắm tay, nói: "Gia gia, người yên tâm, chỉ cần quốc gia cần con, con tùy thời có thể vì nó nỗ lực hết thảy! Cho dù thây bọc da ngựa cũng sẽ không tiếc!" Ngữ khí khảng khái mãnh liệt, làm cho Úy Trì Hòe Dương nghe được liền mở cờ trong bụng.

Nhưng trong lòng Như Phong thì lại mang vẻ mặt đau khổ, bây giờ nàng rất muốn tự tát mình một cái, tiểu nữ tử này chỉ thầm muốn trải qua cuộc sống khoái hoạt, đương nhiên chiến tranh là một điều thừa thãi, cho nên lời nói vừa rồi vốn chưa chạy qua đại não. (ý là không tính toán, suy nghĩ gì hết)

Úy Trì Hòe Dương rất hài lòng với thái độ của Như Phong, ông vuốt ve râu mép gật đầu, nói: "Vậy con nghỉ ngơi nhiều đi, ba ngày sau chúng ta sẽ vào kinh, đến lúc đó ta sẽ để một xe ngựa cho con, để ngừa vạn nhất dù sao cũng có Túy Nguyệt, Túy Trúc và Dịch Hàm, các nàng vốn là nữ, không giỏi cưỡi ngựa."

Như Phong gật đầu, nghĩ phải lên đường mà cảm thấy một bụng đầy phiền não, ôi, nếu như Vấn Trần đi cùng mình thì tốt biết bao, như vậy đường đi không những không buồn tẻ mà còn là rất vui nữa chứ.

Úy Trì Hòe Dương còn nói thêm vài việc, cuối cùng mới nhắc nhở nói: "Như Phong, ta thấy con với sơn trưởng gần gũi hơi quá rồi đấy, phải chú ý kẻo bị đồn đại đấy."

Như Phong không rõ cho nên, kinh ngạc hỏi: "Đồn cái gì?"

Khuôn mặt Úy Trì Hòe Dương lập tức nghiêm lại, ông nói: "Con có biết bây giờ trong doanh dồn ầm lên rằng con bị đoạn áo chi phích không? Ta nói cho con, tốt nhất con đừng để ta biết rằng con thật sự dính dáng với cái chuyện lố lăng này, bằng không ta sẽ cắt đứt chân của con!"

Như Phong nghe vậy, lập tức giơ tay lên, lớn tiếng nói: "Gia gia, gia gia yên tâm, con thề rằng con sẽ không bao giờ thành thân với người cùng giới, nếu không sẽ bị ngũ lôi oanh đỉnh, thiên lôi đánh xuống, đoạn tử tuyệt tôn…" Sau khi thấy mặt Úy Trì Hòe Dương sa sầm, Như Phong mới ấp úng mà tiếp tục nói: "Đoạn

tử tuyệt tôn thì bỏ ra, gia gia, người yên tâm, ta sẽ không bao giờ làm việc đoạn tay áo chi phích đó đâu. Gia gia, người vẫn lo lắng con sao? Như Phong này đã bao giờ làm gia gia thấy vọng chưa?"

Úy Trì Hòe sau khi nghe xong, ngẫm lại cũng đúng, nói: "Được rồi, ta sẽ tin con một lần."

Sau khi Úy Trì Hòe Dương hài lòng đi khỏi, Mộc Vấn Trần mới xuất hiện, Như Phong lại cau mày nghĩ tới vấn đề, sau khi gặp hắn xuất hiện lại hỏi: "Bây giờ Dục Tước và thái tử đang tranh quyền đoạt thế, hơn nữa là dùng vũ lực, bây giờ Úy Trì phủ ta đang đồng hội đồng thuyền với Dục Tước, Dục Tuyên, chàng nói xem, lỡ như Dục Tước tranh quyền thất bại, Úy Trì phủ chúng ta có bị liên quan không? Đau đầu quá, tranh quyền đoạt thế chuyện âm hiểm hắc ám, có ai quan tâm đến những sinh mạng nhỏ nhoi làm gì. Chàng nói xem, sao chàng lại là người trong hoang thất chứ? Sau này lỡ như hoàng đế bắt chàng lập thiếp thất thì sao?"

Như Phong càng nghĩ càng lo lắng, tự mình hù dọa mình.

Mộc Vấn Trần thương tiếc ôm lấy Như Phong, an ủi nói: "Kỳ thật hoàng gia cũng không đáng sợ như vậy, nàng yên tâm đi, trừ nàng ra, cả đời này ta sẽ không lấy người con gái nào khác, trên thực tế, nếu như nàng không xuất hiện thì ta đã định sống một mình suốt đời."

Như Phong vừa nghe, nhẹ nhàng mà thở dài, nói: "Ta sẽ tin chàng vậy." Trong lòng lại không lạc qua như vậy, Mộc Vấn Trần muốn tướng mạo có tướng mạo, muốn tài trí có tài trí, nhưng hắn cũng hai mươi tám tuổi rồi, ngay cả một người thị thiếp cũng không có? Đây là bình thường sao? Đây không lẽ là thường sao? Xem ra tất cả chỉ có thể tìm đáp án ở kinh thành thôi.

Tán dóc rồi một hồi, Mộc Đồng đem thức ăn lên, cho dù Mộc Vấn Trần trấn an Như Phong lần nữa, Như Phong không ăn không vào.

Sáng sớm hôm sau, Mộc Vấn Trần nhanh chóng cùng Mộc Đồng lên đường, Chu Tiền thì vẫn phải ở lại cùng Như Phong.

Mộc Vấn Trần cầm lấy tay Như Phong, thỏ thẻ nói: "Hy vọng lần sau gặp nàng, nàng sẽ béo thêm một chút."

Như Phong ẩn nhẫn, vì thể diện nên không bậc khóc, hóa ra giây phút chia ly là khó chịu như thế này.

Hai ngày sau, Như Phong cũng chuẩn bị xong hết, cùng đại quân tiến về kinh.

Trên thực tế, đại quân trên đường đi sẽ từ từ tách ra trở về nơi mình đóng quân, cho nên có thể đi theo Như Phong cùng nhau vào kinh cũng chỉ có mấy ngàn người.

Như Phong cùng ba nữ tử khác ngồi không ở trên xe ngựa, dọc theo đường đi chỉ có Túy Trúc líu ríu nói chuyện, đôi khi Túy Nguyệt cũng hô ứng vài câu.

Dọc theo đường đi, Như Phong hầu như luôn nhắm mắt dưỡng thần, trên người nàng mặc quần áo rất dày, bởi vì nằm ườn trên giường một thời gian dài, da thịt trên mặt cũng thêm được nhiều, cho nên càng nhìn thì càng thấy tuấn mỹ tuyệt luân, đúng là một trang nam tử phong nhã động lòng người, làm cho Túy Trúc cùng Túy Nguyệt cảm thấy vô cùng tự hào.

Song, Dịch Hàm thì vẫn thờ ơ lạnh nhạt.

Một lần, trong lúc những người khác đi xuống nghỉ ngơi, trên xe ngựa chỉ có Dịch Hàm và Như Phong, nàng bỗng nhiên dán chặt mắt vào Như Phong, trong mắt hiện lên rồi một mảnh tâm tình khó hiểu, âm thanh lạnh lùng nói: "Ngươi đừng quấn quít lấy Trần ca ca của ta nữa."

126. Q.3 - Chương 126: Sống Chung

edit: Lam Ngọc

Một lần, khi những người khác đi xuống nghỉ ngơi, trên xe ngựa chỉ còn lại Dịch Hàm và Như Phong, nàng bỗng nhiên trừng Như Phong, ánh mắt lóe lên một mảnh tâm tình không rõ, lạnh lùng nói: "Ngươi không được quấn lấy Trần ca ca của ta."

Như Phong vừa nghe, đôi mắt đang nhắm đột nhiên hé mở, sau khi liếc liếc Dịch Hàm rồi tiếp tục nhắm lại.

Dịch Hàm mặc một bộ quần áo màu lam nhạt bình thường, phía trên có thêu vài đóa hoa đào hồng phấn, ngũ quan nàng thanh lãnh* đoan trang, lông mi dày cong vút, tư thế ngồi ngay thẳng, dù tư sắc chỉ có thể xếp vào bậc trung bình thế nhưng lại có khí chất của một đại gia khuê tú.

[thanh lãnh = thanh tú + lạnh lùng]

Ấn tượng đầu tiên của Như Phong với Dịch Hàm phải nói là vô cùng tốt, nàng ta tạo cho người khác cảm giác thoải mái, hào phóng, làm việc gọn gàng dứt khoát, rất có phong độ của một cô gái giỏi giang thời hiện đại, chỉ là lần trước bắt gặp nàng ta nói chuyện với Mộc Vấn Trần, trong lòng từ lâu đã buồn bực khôn cùng, lại vì nàng ta hơn ai đấy vài phần khí chất mềm mại, thêm vào chuyện ngôn hành của nàng ta hiện giờ, tất cả đều khiến cho ấn tượng của Như Phong đối với nàng biến kém.

Nữ nhân nào dám cùng mình đoạt nam nhân đều phải giết không tha! Như Phong hung ác nghĩ, cố gắng kiềm chế sát khí của chính mình.

Dịch Hàm thấy Như Phong chỉ hé mắt liếc nhìn mình một cái rồi thôi liền có chút cáu giận, nói: "Úy Trì Như Phong, một nam tử như ngươi sao lúc nào cũng dính lấy Trần ca ca vậy hả? Ngươi không thấy rằng những hành động của ngươi khiến cho kẻ khác cũng phải hổ thẹn thay ngươi sao?"

Đôi mắt Như Phong khẽ mở, nói: "Ta nhớ hồi đó ngươi gọi hắn là 'Mộc ca ca' cơ mà, sao giờ lại biến thành 'Trần ca ca' rồi? Còn nữa, ngươi làm sao biết chúng ta lúc nào cũng dính với nhau?"

Như Phong lạnh lùng nhìn nàng, mình với Mộc Vấn Trần trước giờ đều lén thân mật trong tiểu viện của mình, người có thể bước vào đấy rất ít, càng đừng nói đến chuyện vô tình trông thấy.

Dịch Hàm khẽ cắn môi, nhìn chằm chằm Như Phong, nói: "Ta biết mà."

Như Phong hừ lạnh một tiếng, nói: "Quan hệ giữa ta với sơn trưởng tùy ngươi muốn nghĩ sao thì nghĩ, ngươi nếu dư thơi gian dư tinh lực thì tốt hơn hết là cứ đi làm phiền hắn, ngồi đây nói chuyện với ta làm gì? Một bàn tay vỗ không nên tiếng, nếu sơn trưởng không để ý tới ta thì dù ta quấn hắn thế nào cũng không được."
Lúc này Như Phong thật muốn rống lên: MỘC VẤN TRẦN LÀ NAM NHÂN CỦA TA, NGƯƠI ĐỪNG HÒNG MƠ TƯỞNG!

Đáng tiếc, hiện giờ mình còn đang vướng phận nam nhân!

Môi Dịch Hàm mấp máy vài cái cuối cùng cũng không nói ra lời nào, một hồi lâu sau, hai người cũng không nói thêm gì, cả cỗ xe ngựa chìm vào im lặng, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng đùa giỡn của bọn lính từ bên ngoài truyền đến.

Như Phong đợi nửa ngày trời cũng không thấy động tĩnh gì liền bắt đầu thiêm thiếp ngủ, lúc này lại nghe âm thanh xa xăm của Dịch Hàm vang lên: "Ngươi nghĩ ta không muốn nói với hắn sao? Nhưng số lần ta gặp hắn là vô cùng ít ỏi, càng đừng nói đến chuyện có thể cùng hắn nói chuyện riêng, mười năm trước sơ ngộ hắn liền đối hắn tình hữu độc chung, thế nhưng hắn hành tung bí hiểm, mà ta năm ấy tuổi nhỏ kém tài thiếu sức, cho nên chỉ có thể ngây ngốc chờ đợi, đến khi ta mười lăm tuổi khó khăn lắm mới tình cờ trông thấy hắn một lần ở kinh thành, quyết tâm muốn gả cho hắn của ta lại hồi sinh, ai ngờ người ta lại không để ta vào mắt, lần này nếu không vì ngươi, phỏng chừng ta còn không gặp được hắn nữa kìa."

Dễ dàng nghe ra giọng điệu chân thành pha lẫn bi thương của Dịch Hàm mĩ nữ.

Hoa rơi cố ý, nước chảy vô tình, đây hẳn là chuyện mà ai cũng không muốn gặp nhất.

Như Phong không còn gì để nói, nàng thật hy vọng là mình đã ngủ say từ đời nào rồi, không nghe thấy cái chi chi hết. Có người dám ngấp nghé chồng sắp cưới của mình, còn ở trước mặt mình kể rõ tình ý của bản thân, vậy mình phải làm gì cho phải? Nên phản ứng ra sao đây?

Dịch Hàm nói một mạch, thấy no không có phản ứng gì liền se sẽ thở dài, thật ra mình cũng không muốn bức thiếu niên trước mắt này như vậy đâu, chẳng qua là chữ tình tổn thương người, vì hắn, cũng chỉ có thể làm như vậy thôi.

Như Phong mở mắt, đổi một tư thế ngồi thoải mái, cơ hồ đem mình chôn trọn trong chăn bông.

"Dù rằng ta rất đồng tình với ngươi nhưng ta cũng không thể giúp ngươi làm gì hết. Đầu tiên, chuyện sơn trưởng thích ai không phải do ta quyết định; tiếp theo, nếu ta thật sự thích sơn trưởng thì ngươi nghĩ rằng ta sẽ giúp ngươi sao? Ta nhân từ đại lượng đến thế sao?"

"Nhưng ngươi là nam nhân! Hắn dù sao đi nữa cũng sẽ không thú một nam nhân làm vợ! Hơn nữa Úy Trì phủ chỉ có một kẻ thừa kế là ngươi, gia gia ngươi sẽ để cho ngươi tùy ý làm càn sao?" Dịch Hàm gần như là lập tức phản bác lại ngay, ưu thế duy nhất nàng có được chính là Như Phong là nam nhân, mà nàng, là một nữ tử.

Như Phong híp mắt, chậm chạp nói: "Ta chỉ nói vậy thôi." Nói xong liền nhắm mắt lại, không nhiều lời nữa.

Tình địch sao? Nàng ta còn chưa đủ tư cách! Trong mắt Mộc Vấn Trần không hề có nàng ta, vậy mình ở đây tranh cãi với nàng ta chẳng phải là dư hơi phí lời, ngu ngốc hết chỗ nói sao? Dư thời gian thì hảo hảo dưỡng thương có tốt hơn hay không.

Nghĩ tới đây, Như Phong liền muốn ngủ.

Dịch Hàm thấy thế liền nhẹ thở dài, vén rèm cửa sổ nhìn mấy người bên ngoài đang ngồi nghỉ ngơi.

Không lâu sau thì Túy Nguyệt và Túy Trúc trở về, các nàng dễ dàng phát hiện ra không khí tế nhị bên trong cỗ xe nhưng cũng không nói gì, chỉ là kêu Như Phong dậy uống nước mà thôi.

Như Phong uống một ngụm nước, mùi vị rất quen, ngòn ngọt thanh trong, cũng chỉ có nước suối trên núi mới có vị này mà thôi, mình dù sao cũng đã sống trên núi mười năm a, thế nào lại không phân biệt được chứ, xem ra bọn Túy Nguyệt thật sự là tri kỷ mà, còn chạy đi tìm thứ này ình uống.

"Túy Nguyệt, bao lâu nữa mới tới kinh thành?" Mặc dù ngồi xe ngựa so với cưỡi ngựa tốt hơn nhiều nhưng ngồi một chỗ ba ngày mình cũng phát mệt, cái mông ê ẩm cả rồi đây.

Túy Trúc cười khúc khích: "Sư huynh, ngươi đừng gấp, ở đây cách kinh thành còn hơn phân nửa lộ trình nữa, ngươi đó, an tâm nằm nghỉ đi."

Như Phong cau mày: "Vấn đề là ta không muốn nằm một chỗ!" Lời vừa nói hết đã muốn đứng dậy vặn vặn thắt lưng nhưng lại phát hiện ra chân mình y như cọng mì mềm nhũn, lập tức cả người ngã nhào xuống, may mắn Túy Trúc mắt tỏ tay nhanh tiếp được vị sư huynh rắc rối này.

Nghe tiếng Túy Nguyệt kinh hô, Dục Tuyên xốc màn xe lên, nhận lấy Như Phong, nói: "Còn dư chút thời gian, ta mang Như Phong ra ngoài hóng gió một lát, nằm mãi trong xe cũng không tốt." Nói xong cũng không chờ các nàng phản ứng đã trực tiếp ôm lấy Như Phong đi ra ngoài.

Như Phong mặc hắn làm càn, dù sao nàng đã sớm muốn đi ra ngoài.

Nhưng mà, "Tuyên, vì cái gì lại nói mang ta ra ngoài hóng gió? Mới nghe người ta còn tưởng ta là sủng vật nhà ngươi ấy?" Như Phong có chút bất mãn nói, Dục Tuyên ôm Như Phong vào lòng, thi triển khinh công, trong chốc lát đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người. Làm cho Như Phong chỉ kịp với một tay ra khỏi chăn bông, sau đó vội vội vàng vàng vẫy tay với gia gia.

Dục Tuyên ngừng lại, thả Như Phong xuống một chỗ cỏ non mềm mại trống trải, tiếp tục trải cái chăn bông dày cộm của Như Phong ra, lúc này mới đỡ Như Phong ngồi xuống, hắn cũng ngồi xuống theo, nghe thấy lời oan trách của Như Phong liền nhẹ giọng nói: "Ta còn hy vọng ngươi là sủng vật nhà ta nữa kìa." Như vậy ta sẽ cho ngươi đãi ngộ tốt nhất, mà ngươi, cũng chỉ thuộc về mỗi mình ta thôi, người nào cũng không thể tranh với ta.

Như Phong gõ hắn một cái, bứt cọng cỏ xanh bỏ vào trong miệng ngậm, khoan khoái nằm dài trên cỏ, hừ một tiếng, nói: "Thật ra làm sủng vật cũng không có gì không tốt, nhưng ngàn lần vạn lần không nên làm

sủng vật của hoàng gia, chỉ sợ người ta muốn giết gà dọa khỉ, chọn ta làm vật hy sinh." Chuyện như vậy trên đời còn thiếu sao? Cho nên nói qua nói lại thì làm sủng vật cũng không phải là chuyện tốt gì a.

Dục Tuyên vỗ nhẹ đầu gối được phủ ngoại bào dày cộm của Như Phong, nói: "Như Phong, ngươi hiện tại ở chung với hoàng thúc hạnh phúc lắm sao?" Vẻ mặt có chút khẩn trương.

Như Phong nhẹ nhàng thở ra một lượt, nói: "Ta rất hạnh phúc, ở chung với hắn, ta cảm thấy rất thoải mái." Như Phong ăn ngay nói thực, xem ra Dục Tuyên đã rõ ràng quan hệ giữa mình và Mộc Vấn Trần, aii, quên đi, vẫn là thừa nhận cho rồi.

Ánh mắt Dục Tuyên thoáng chốc ảm đạm, hắn chậm chạp ngẩng đầu, nói: "Nhưng ngươi là thân nam tử, hoàng thúc và ngươi một ngày nào đó sẽ lấy vợ sinh con, cho dù các ngươi không muốn." Đây là chuyện không muốn cũng phải làm, dù rất nhiều gia đình quyền quý dưỡng nam sủng trong nhà, nhưng lúc bọn họ lấy thê cũng là không chút do dự, dù sao trong cảm nhận của nam nhân, có con nối dõi mới là trọng yếu nhất.

Như Phong hừ hừ hai tiếng, chuyện không đáng lo, chỉ nói: "Đến lúc đó hẵng tính, giờ không vội. Bất quá, Tuyên, ta phát hiện mấy ngày này ngươi một mực tránh ta, sao hôm nay lại đột nhiên xuất hiện trước mặt ta thế? Uống lộn thuốc rồi a?"

Như Phong bởi vì nhàm chán cho nên luôn muốn gây hấn với Dục Tuyên. Nàng vốn nghĩ rằng không có Mộc Vấn Trần phụng bồi thì còn có Dục Tuyên thay thế đùa với nàng, mặc dù mình với hắn lúc nào cũng cãi nhau ầm ĩ, nhưng hiện giờ tất cả mọi người đều trưởng thành cả rồi, hẳn là sẽ không đánh nhau sức đầu mẻ trán đâu, không nghĩ tới cái tên trước mắt này cư nhiên cả một đoạn đường xem mình là không khí! Hơn nữa lúc nào cũng trưng ra biểu tình bi thương!

Chuyện này khiến cho Như Phong buồn bực thật lâu, mới vừa nghĩ cách đánh vỡ phòng tuyến của hắn thì hắn đã tự động đưa lên cửa rồi, há há, thật là trời cũng giúp ta rồi! Như Phong cười thầm trong bụng, tà tà liếc nhìn Dục Tuyên.

Dục Tuyên nghe được lời chất vấn của Như Phong liền ngừng nhổ cỏ, một lát sau mới đáp: "Mấy ngày nay ta có chuyện cần suy nghĩ nên mới không chú ý tới ngươi, hiện giờ thông suốt rồi liền tới tìm ngươi đó thôi."

Như Phong nghe xong, dù biết hắn nói xạo nhưng vẫn thuận theo ý hắn, hỏi: "Được rồi, Tước ca ca hiện giờ thế nào rồi?"

"Cũng không có gì." Dục Tuyên thờ ơ nói, nhìn mặt Như Phong, tinh thần thoáng hoảng hốt.

Như Phong gầy đi rất nhiều, cằm nhọn hơn trước, da dẻ gần như trong suốt, giờ phút này bị nắng trời soi chiếu, vẻ tái nhợt bệnh hoạn đều biến mất, thay vào đó là hai đóa hoa hồng hồng. Nếu như không để ý tới trái cổ của hắn, vậy đây quả thật chính là một cô gái xinh đẹp mi mục như họa, nhất là nốt hồng chí giữa trán vừa toát lên linh khí vừa khiến người mê muội.

Nếu như Như Phong là nữ, lấy tài năng và tính cách của hắn liền có thể khiến cho tất cả nam tử si cuồng, thế nhưng, tại sao hắn cứ rành rành là một trang nam tử? Còn là nam tử đã mê hoặc cả ba người chúng ta!

Nhưng, nếu hắn là nữ tử, ta và ca ca sẽ cam lòng buông tay sao?

Như Phong cầm một cọng cỏ quơ qua quơ lại trước mặt Dục Tuyên, lớn tiếng nói: "Ngươi lại phát ngốc cái gì? Ta đang nói chuyện với ngươi đấy. Ngươi nói xem, ca ca nhà ngươi với tỷ tỷ nhà ta có khả năng trở thành phu thê hay không?" Mặc dù Như Phong không tán thành tỷ tỷ gả vào hoàng thất nhưng tỷ tỷ đối với Dục Tước trước sau tình thâm như một, haiz, ông trời muốn đổ mưa thì mình cũng không cản nổi, chi bằng lúc này giúp nàng dò đường trước, tuy rằng thời gian hai người ở chung với nhau không nhiều lắm nhưng nói cho cùng đều là tỷ muội một nhà.

Dục Tuyên phục hồi tinh thần, dời đi tầm mắt, nhìn trời xanh mây trắng, nói: "Đó là chuyện của họ, ta không có tư cách nói, cũng không muốn nói."

Vì vậy Như Phong đành phải ngậm miệng lại, tính toán sau khi tới kinh thành hỏi Dục Tước là tốt nhất, nếu như hắn thật sự vô tình thì sớm khuyên Như Tuyết từ bỏ thôi.

Dục Tuyên khẽ thở dài, kéo Như Phong lại, nói: "Thời gian đã tới, bọn họ cũng nên xuất phát rồi, chúng ta trở về thôi." Vừa nói vừa dùng chăn bọc lại Như Phong, sau khi ôm chạy một đoạn đường liền thấy được nơi quân đội đóng quân.

Dục Tuyên thả Như Phong xuống, dìu nàng đi, nói: "Như Phong, ngươi nhẹ quá, chả giống nam tử gì cả, xem ra sau này phải ăn nhiều mập lên một chút rồi." Vừa nói vừa cười.

Như Phong nhìn thấy nụ cười quen thuộc của hắn, lòng nhẹ nhàng hơn, tiếp lời: "Có người muốn giảm béo cũng giảm không được đây."

Dục Tuyên chỉ là xoa xoa tóc Như Phong, nhỏ giọng nói: "Như Phong, ngươi cẩn thận chút, ta thấy ánh mắt Dịch Hàm nhìn ngươi có chút không thích hợp, bất quá thân thế của nàng cũng không tệ a, hình như có quan hệ họ hàng thân thích với ngươi."

Như Phong trừng mắt: "chúng ta làm sao có quan hệ cái gì thân cái gì thích? Ta sao lại không biết?" Nếu có thì sao gia gia lại không nói? Hơn nữa hắn cười thần bí như vậy để làm chi, nói chuyện úp úp mở mở, thật sự là đáng ăn đòn mà! Nhưng mà con đường này tại sao lại dài thế hả, chân mình bắt đầu mỏi cả rồi đây, xem ra quả thật là nằm quá lâu, phải rèn luyện nhiều hơn mới được.

Quả nhiên, sau khi Như Phong cùng Dục Tuyên trở về, Úy Trì Hòe Dương cũng không nói cái gì liền hạ lệnh lên đường. Ngược lại Dịch Hàm và Túy Nguyệt ánh mắt là lạ, không ngừng quát qua quét lại Như Phong với Dục Tuyên, khiến cho Như Phong thấy không được tư nhiên chút nào.

Kể từ hôm đó, mỗi lần nghỉ ngơi, Dục Tuyên đều đến tìm Như Phong, không phải cùng nhau tản bộ chính là cùng nhau ăn cơm, cơ hồ như hình với bóng, làm cho Như Phong nhớ lại cuộc sống ở thư viện trước kia, cho nên cả người vui vẻ, tinh thần tăng cao, thể lực cũng chậm rãi hồi phục.

Ít nhất thì cũng không cần một mình đối mặt với Dịch Hàm nữa rồi a, cho nên Như Phong rất thích cùng Dục Tuyên ra ngoài dạo chơi. Hơn nữa, dạo gần đây Dục Tuyên đối với mình thật sự là tốt quá xá, mình muốn ăn cái gì liền cho ăn cái đó, cho dù muốn ăn nho tươi, Dục Tuyên cũng có biện pháp tìm tới, làm cho Như Phong trải qua cuộc sống của kẻ quyền thế đến nghiện.

Thời gian vội vã trôi qua, cho dù Dục Tuyên tâm không cam tình không nguyện, kinh thành cũng đã gần ngay trước mắt.

Trái với Dục Tuyên càng ngày càng trầm mặc, Như Phong rõ ràng là càng ngày càng cao hứng, bởi vì này có nghĩa là sắp được gặp lại Mộc Vấn Trần rồi, cho nên dù kinh thành cũng đại diện cho phiền toái nhưng Như Phong vẫn là hăng hái bừng bừng chuẩn bị tiếp nhận.

Còn chưa bước vào kinh thành, Úy Trì Hòe Dương đã hạ lệnh chỉnh đốn đội ngũ, phía trước là tướng quân Úy Trì Hòe Dương danh xa vạn dặm, hiên ngang lẫm liệt cưỡi trên con ngựa cao to oai vệ, phía sau là bộ binh đang nôn nao về nhà, đều mặc hắc sắc khôi giáp, tay cầm trường mâu, tinh thần phấn chấn, chỉnh tề bước tới.

Dựa theo yêu cầu của Úy Trì Hòe Dương, Như Phong cũng mặc ngân sắc khôi giáp, cưỡi bảo mã Mộc Vấn Trần đưa cho, đi phía trước đội ngũ, sau lưng gia gia nàng, bên cạnh là Dục Tuyên.

Hết thảy những chuyện này cũng là vì Hoàng thượng xuất lĩnh văn võ bá quan ở cửa thành nghênh đón các tướng sĩ khải hoàn.

Như vậy, sau khi đi ba dặm đường, dần dần nghe thấy tiếng ồn ào cùng tiếng nhạc xa xa, Như Phong biết cánh cửa kinh thành đã ngay trước mặt.

Nhìn cửa thành nguy nga ấy, tim Như Phong kích động đập liên hồi.

127. Q.3 - Chương 127: Kinh Thành

Edit: Lam Ngọc

Từ đằng xa đã thấy bóng một đám người đứng trước cửa thành, hai bên đường lớn cũng đầy rẫy bách tính nhiệt tình hoan nghênh.

Như Phong nghe thấy rất nhiều người đang bàn tán về gia gia mình, đều là những lời ngợi khen ca tụng, lại còn so sánh dung mạo của gia gia lần này với khải hoàn trước, trong giọng nói mỗi người đều toát lên lòng kính yêu và tôn sung, xem ra danh vọng của gia gia thật sự rất cao, chuyện này đến cùng là tốt hay xấu đây?

Hơn nữa, hoàng đế xuất thành đón gia gia cũng không phải là lần đầu, gia gia hình như cũng quen rồi, trông bộ dáng rất bình tĩnh nha.

Chỉ là, Như Phong rất không quen, bởi vì nàng nghe được vài lời bàn tán khiến nàng dở khóc dở cười.

"Oa~, người trẻ tuổi theo sau lão tướng quân chính là tôn tử của ngài ấy sao?"

"Ngươi không biết sao? Nghe nói tôn tử duy nhất của lão tướng quân là một người văn võ toàn tài, chiến đấu vô cùng dũng mãnh, nghe nói chuyện khiến cho Xuân Đằng quốc lui binh Như Phong nguyên soái chiếm công lao rất lớn, hơn nữa, ngươi nhìn a nhìn, hắn lớn lên thật sự là quá quá quá đẹp a!" Một người có vẻ rất hiểu rõ chuyện tình dùng giọng điệu khẳng định đến không thể khẳng định hơn để nói.

"Vậy người mặc khôi giáp kia khẳng định là Úy Trì Như Phong rồi!" Có người vô cùng khẳng định nói.

"Vậy người trẻ tuổi bên cạnh hắn là ai a? Thoạt nhìn cũng không tệ, cười lên rất đẹp đó nha." Lại có người hỏi hỏi.

"Ây yo~, Úy Trì phủ quả nhiên là gia tướng a, những vị anh hùng giữ gìn biên cương Tử La quốc!" Ngữ khí tràn ngập kính ngưỡng.

Sau đó bên cạnh lại tiếp tục phụ họa theo…

. . . . . .

Đầu Như Phong khẽ nghiêng, nhìn thoáng qua Dục Tuyên, nhỏ giọng nói: "Đang nói ngươi đó."

Dục Tuyên ôn hòa cười, nghe vậy cũng nói nhỏ: "Nói về ngươi nhiều hơn đó, ta đây là hưởng ké ánh hào quang của ngươi."

Như Phong bất lực, người này, rõ ràng là đang vô cùng khoái chí.

Lại qua một lúc, tựa hồ người nhìn đều là nữ tử ăn mặc xinh đẹp, trang điểm lộng lẫy, bởi vì Như Phong ngửi thấy mùi hương hoa và son phấn nồng nặc.

Dục Tuyên nhìn ra hai bên, khóe môi khẽ nhếch cười tà, hắn quay đầu nhìn Như Phong nói: "Như Phong, mau nhìn, có vài người phi thường xinh đẹp a~."

Như Phong nghe vậy liền lén trừng hắn một cái, nói nhỏ: "Đừng nói chuyện với ta." Người này, vừa trông thấy nữ nhân lập tức như mèo thấy cá, ngay cả nụ cười trên mặt cũng biến tấu trở nên tràn ngập cám dỗ.

Như Phong có chút sốt ruột, khúc đường này sao lại đi chậm như vậy, cả nửa ngày trời rồi mà vẫn chưa đi tới trước mặt hoàng đế. Mà khiến Như Phong phiền nhất chính là tiếng kinh hô của oanh oanh yến yến ven đường, mặc dù dễ nghe thật, nhưng tới cùng tạp âm cũng chính là tạp âm.

"Oa~ mau nhìn mau nhìn, là Úy Trì Như Phong trong truyền thuyết nha

"

"Đâu? Đâu? Người nào người nào? Là người mặc khôi giáp hay là người mặc lam bào a?

"Ngươi ngu ngốc a, đương nhiên là người mặc khôi giáp rồi á, người mặc lam bào là Tam hoàng tử của chúng ta!"

"Oa oa~ quá quá đẹp nha

"

"Oaaaa~ thiệt là anh tuấn quá đii

nếu như hắn liếc mắt nhìn qua bên này một cái, ta chết cũng cam lòng!"

“Ôi, tiểu thư nhà nào cũng mong được phúc phần đó nha

”

“Oaa, nếu như hắn tới Phi Tiên lâu chúng ta, ta nhất định sẽ không thu tiền, tặng không toàn bộ!” Tiếng nói của nữ tử mặc dù khác trầm thấp nhưng vẫn làm cho Như Phong – một cao thủ đã phục hồi công lực, nghe rõ nhất thanh nhị sở, khóe miệng không nhịn được giựt giựt, nhân tiện đưa mắt nhìn sang bên đó một cái.

“Oaa, hắn nhìn qua chỗ này nè!”

“Oaa, nhìn chính diện càng tuấn tú!”

“Oaa, đáng yêu quá chừngggg!”

. . . . . .

Thoáng chốc, các loại khăn tay này nọ bay đầy trời, đáp xuống đầu, xuống mặt Như Phong.

“Tên quái dị bảo vệ bên người Như Phong là ai?”

“Đúng thế đúng thế, xấu xí như vậy còn dám theo cạnh Như Phong của chúng ta!”

. . . . . .

“Công tử!” Chu Tiền bên cạnh sắp chịu không nổi rồi, hắn khẽ kêu gào một tiếng, mặt đỏ bừng.

Như Phong bật cười, Chu Tiền trước giờ nào có biểu tình như vậy, thật sự là rất đáng yêu!

Không nghĩ tới một nụ cười này của nàng đã làm cho chúng nữ tử càng thêm điên cuồng, thậm chí còn có người xông tới phá tan bọn lính đang làm bức tường người mở đường đi.

Dục Tuyên bên cạnh thấy Như Phong được hoan nghênh như vậy trong lòng có chút không rõ tư vị, tại sao mỗi lần cùng Như Phong đồng xuất hiện thì ánh mắt mọi người đều đổ về Như Phong, mình ngược lại bị lạnh nhạt đâu? Hơn nữa tại sao Như Phong thay đổi rồi? Nếu là trước kia, đụng tới loại tình huống này, hắn nhất định sẽ tươi cười rạng rỡ, nhưng hiện giờ, sao hắn lại nghiêm mặt? Là vì hoàng thúc mà thay đổi sao? Người tâm đã có chủ đều như vậy sao?

Như Phong nghe thấy tiếng hừ nhẹ của hắn, không nhịn được cười nói: “Ngươi cần gì so đo chuyện này với ta? Ngươi là gương mặt quen thuộc của kinh thành rồi, còn ta là kẻ vừa tới, cho nên mọi người chú ý ta là bình thường thôi.”

Dục Tuyên chỉ hừ một tiếng, không thèm nhiều lời.

Như Phong âm thầm lắc đầu, se sẽ thở dài, mặc cho khăn tay đầy mùi hương tới tấp bay đến, ngược lại Chu Tiền bên cạnh rất tẫn trách mà đem khăn tay gạt xuống, rước lấy một trận mắng mỏ của chúng nữ tử.

Như Phong cười thầm trong bụng, may mà một đoạn đường dài cuối cùng cũng đã đi hết, Như Phong xoay người xuống ngựa, vuốt vuốt đầu bảo mã, khen nó thật là ngoan, tràng diện náo nhiệt như vậy cũng không sợ hãi chút nào, vẫn là vững vững vàng vàng bước đi.

Cuối cùng cũng tới được trước mặt hoàng đế, Như Phong còn chưa kịp diện kiến long nhan hoàng đế đã phải làm theo gia gia đang cúi đầu phía trước, quì xuống, cùng hô lên: “Ngô hoàng vạn tế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Tiếng tung hô rung trời, trừ hoàng đế, những người khác đều quỳ xuống.

Không lâu sau, chỉ nghe được một thanh âm uy nghiêm vang lên, giọng nói hữu lực: “Đều bình thân đi! Chúng ái khanh cực khổ rồi!”

Động tác đồng loạt chỉnh tề, xoát xoát xoát đứng dậy.

Hoàng đế tán thưởng vài câu mà Như Phong cho là đang nói nhảm, sau đó liền bảo mọi người giải tán.

Như Phong nhân cơ hội này mà len lén quan sát hoàng đế một chút.

Chỉ thấy hắn thân hình cao lớn, trên người mặc long bào thêu long hình đồ án, mày rậm, mắt ưng, mũi tẹt, ánh mắt uy nghiêm, đường cong bộ mặt cương ngạnh, nhìn sơ qua khoảng hơn ba mươi tuổi, không giống Mộc Vấn Trần nhiều lắm.

Như Phong đánh giá, đây là một đế vương nghiêm nghị, nhưng đây là đế vương của xã hội phong kiến a, Như Phong thở dài. Không nghĩ tới mình lại có ngày gặp được hoàng đế.

Tựa hồ cảm giác được có người đang đánh giá mình, hoàng đế đột nhiên quét mắt nhìn một lượt, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên người Như Phong, khí thế uy nghiêm ập thẳng vào mặt.

Như Phong cả kinh, lúc này mới thấy mình thật sự có chút không kiêng kỵ gì, cái liếc mắt vừa rồi chứa thứ tâm tình khiến Như Phong kinh hãi. Uy nghi đế hoàng, khí phách phi phàm của bậc đế vương làm cho Như Phong cảm thấy mình thật nhỏ bé. Vì vậy nàng vội vàng cúi đầu theo mọi người quỳ phục dưới đất, cung thỉnh thánh an.

Này chính là hoàng quyền sao? Như Phong cúi đầu, nhớ lại vừa rồi mình lia mắt một cái, cư nhiên không thấy Mộc Vấn Trần, ngay cả Dục Tước cũng không thấy đâu. Bọn họ đi đâu cả rồi?

Mọi người cung tiễn hoàng đế lên kiệu rồng tráng lệ, nhìn theo lọng rồng quạt phượng vây quanh hoàng đế nghênh ngang mà đi.

Không thể phủ nhận, sau khi hoàng đế cùng Ngự lâm quân đi rồi, những người còn lại liền nhẹ nhõm rất nhiều, mọi người tụm năm tụm ba xúm lại một chỗ, Như Phong thấy gia gia mình cùng các triều thần hàn huyên nên cũng không muốn quấy rầy.

Mà Úy Trì Hòe Dương cũng niệm tình thương thế Như Phong chưa lành hẳn, trực tiếp bảo Như Phong về trước.

Như Phong như được đại xá, tình hình thế này mình một chút cũng không muốn ứng phó, bây giờ nàng chỉ nghĩ tại sao không thấy Mộc Vấn Trần đâu? Chẳng lẽ hắn không biết hôm nay mình về sao? Hay là hắn có chuyện gấp cần xử lý nên không tới gặp mình sao?

Lúc này, Dục Tuyên đi tới trước mặt Như Phong, nói: "Như Phong, ngươi muốn đến chỗ ta hay về Tướng quân phủ?"

Như Phong lắc đầu, đảo mắt nhìn mọi người, bắt gặp vài người đang quan sát mình, lúc này đối mặt chỉ có thể mỉm cười xem như chào hỏi thôi.

"Ta về Tướng quân phủ, cha nương ta chắc là đang đợi ta về rồi." Hôm qua gia gia nói với mình cha mẹ và tỷ tỷ đã đến kinh thành chờ mình, cho nên bây giờ nhất định phải về.

Dục Tuyên thất vọng ậm ừ, mặc dù hắn cũng không ôm hy vọng với chuyện này nhiều lắm.

"Được rồi, ca ca ngươi đâu?" Như Phong nhìn quanh, vẫn là không thấy Dục Tước đâu, thay vào đó lại nhìn thấy vị Thái tử bề ngoài tao nhã đôn hậu kia nhìn mình mỉm cười, chẳng qua chỉ cười một cái đã khiến cho người ta cảm thấy âm lãnh tận tâm.

Như Phong chấn động, xét hắn còn đang ngồi trên thái tử vị liền lễ phép đứng xa xa thi lễ, tên Thái tử kia liền không chút khách khí tiếp nhận, lại còn xua xua tay.

Dục Tuyên cũng liếc nhìn Thái tử, sau quay đầu lại đáp: "Ca ta phụng hoàng mệnh ra ngoài làm việc rồi, nhanh nhất thì cũng phải đến ngày mai mới về được, ca nói, hắn sẽ sớm trở về gặp ngươi."

Như Phong cũng quay sang, nhìn nét mặt bình tĩnh của Dục Tuyên, trong lòng ngược lại có chút thất vọng, cũng biết không thể cưỡng cầu, chỉ có thể nói: "Vậy ta về trước nha, chờ mấy chuyện này xong hết rồi, ngươi với Tước ca ca phải đưa ta đi dạo khắp kinh thành đó."

Dục Tuyên lúc này mới phì cười, vỗ vỗ vai Như Phong, Như Phong cũng cười theo, ngay sau đó liền về xe ngựa dưới sự dẫn dắt của Chu Tiền, lúc này, bên trong chỉ còn Túy Nguyệt và Túy Trúc, nghe nói Dịch Hàm đã về rồi.

"Thì ra nhà nàng cũng ở kinh thành a, khó trách nàng lại theo chúng ta trở về." Như Phong cười nói, cởi xuống áo choàng, có chút mệt mỏi ngồi phịch xuống trên nhuyễn tháp.

Túy Nguyệt vội vàng trút ra một viên dược hoàn bỏ vào miệng Như Phong, Túy Trúc kịp thời bưng một chén nước tới.

Sau khi Như Phong uống xong liền cười tủm tỉm, nói: "Vẫn là các ngươi quan tâm ta a, bên ngoài thật sự là không để người khác sống mà, thất lưng phải giữ thẳng mỏi muốn chết, đi thì chậm rì rì." Còn có một tên Hoàng đế đáng sợ, Như Phong nhớ tới cái liếc mắt vừa rồi, nghiêm khắc đến khiến người kinh hãi.

Túy Trúc hì hì cười, nói: "Sư huynh, ngươi sao lại nói ngược ni, ta thấy nữ tử bên ngoài đối với ngươi muốn bao nhiêu điên cuồng liền có bấy nhiêu điên cuồng, ngươi hẳn nên vui vẻ mới đúng, ở đâu còn thấy mệt a."

Túy Nguyệt vừa nghe, che miệng cười nói: "Sư huynh là có phúc mà không biết hưởng, hơn nữa độc trong người hắn bây giờ còn chưa hết toàn bộ, hắn đương nhiên cảm thấy mệt rồi."

Như Phong vẫn "yếu đuối" ngồi trên nhuyễn tháp, một lát sau, Nam Sơn cũng vào, lộc cộc lộc cộc, xe ngựa chậm rãi di chuyển.

Bởi vì thật sự là nhiều người quá nên Như Phong cảm thấy nhàm chán, vén rèm cửa sổ nhìn ra phong cảnh bên ngoài, vì lộ trình mấy ngày nay đều là nghỉ ngơi chốn thôn quê, dù nhìn thấy thành trấn cũng không tiện tiến vào, ở nơi biên cương lúc nào không hành quân thì cũng là chiến tranh, cho nên hơn một năm rồi Như Phong mới thấy lại cảnh tượng náo nhiệt nơi phồn hoa đô hội, mặc dù không phồn vinh như ở thời hiện đại, nhưng so với Việt Châu thành thì không biết phồn hoa hơn bao nhiêu lần. Không hổ danh là đô thành nơi thiên tử cư ngụ!

Xe ngựa chạy thật lâu, dạo bước qua rất nhiều đường, Như Phong càng nhìn càng thán phục, kinh thành là thành thị phồn hoa nhất mà nàng được nhìn thấy ở cổ đại, xem ra năng lực của vị hoàng đế này rất không tồi.

Chu Hậu ngoài cửa xe giới thiệu một chút, Như Phong cũng hiểu chung chung về kinh thành này.

Tường thành cao rộng, sông ngòi ao đầm chằn chịt, hình dáng các cây cầu khác nhau, thủ công tỷ mĩ, điêu khắc tinh xảo; thành tây, thành đông, đường cái nam bắc, cửa hang khách điếm san sát nối tiếp nhau, lụa là vải vóc, ngọc ngà châu báu, thứ gì cũng có, phường dệt, phường đúc thiết, phường khắc tượng ngọc lưu ly, đâu đâu cũng gặp.

Nhiêu đó cũng làm cho Túy Nguyệt với Túy Trúc kinh động không thôi, trên mặt Nam Sơn cũng hiện lên vẻ tán thán.

Như Phong mỉm cười, tất cả mọi người vốn là trưởng thành nơi thôn quê dân dã, trước kia đều ở trên núi, lúc nào gặp qua đô thành phồn vinh như vậy? Túy Trúc là người ngạc nhiên nhất, nàng với Nam Sơn là xuống núi chậm nhất, hầu như đầu sống nơi cơ hàn, cho nên đây là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng phồn thịnh như vậy, không nhịn được lại ré lên.

Như Phong lần nữa vén rèm lên, tiếp tục nhìn ra bên ngoài, dù sao cũng đang chán, coi như cũng hiểu sơ sơ về chỗ này rồi, mình còn không biết có thể ở kinh thành bao lâu đây.

Nhìn một chút, nhà cửa nơi này cao ba, bốn tầng, tỏ rõ sự sung túc của kinh thành. Trên đường ngựa xe như nước, còn nhìn thấy được người mặc phục sức nước khác, Chu Hậu nói đó là thương nhân của ba nước còn lại. Vội nhìn sang, Như Phong thoáng thấy được người có đôi mắt xanh, điều này làm Như Phong nhớ tới Mộc Vấn Trần, lúc hắn tức giận hoặc kích động, đôi mắt sẽ biến thành màu lam.

Hơn nữa, Như Phong cũng chú ý thấy, công trình phủ xanh nơi đây cũng không tồi. Hai bên ngã tư đường đều có trồng cây xanh xao lớn, ở giữa hai cây to còn trồng một vài bụi cây thấp lùn, nơi rộng rãi có ở khắp nơi, đường đến đường đi phân biệt rõ ràng, cho nên xe ngựa lui tới tuy nhiều những cũng không ùn tắc.

Lúc này, trên đường lớn Chu Tước, xe ngựa nối liền không dứt, xem chiếc xe kia chạm vân, sa mành buông xuống nơi cửa sổ, thỉnh thoảng còn có tiếng cười kiều diễm truyền ra, huân hương lan tỏa, bên cạnh xe còn có thị nữ theo hầu, có lẽ là nữ quyến nhà quyền quý được cưng chiều.

Chu Tiền đi tới, thấp giọng nói: "Công tử, sắp đến Tướng quân phủ rồi."

Như Phong đáp một tiếng, hiện giờ tiếng ồn đã nhỏ đi nhiều, khu vực phủ đệ của quan viên rồi. Nghe nói trụ ở đây đều là quan viên hoặc là thương nhân giàu có một phương, cho nên ở đây sẽ không có tiếng động

ầm ĩ như ở các khu phố khác, có chút an tĩnh.

Úy Trì gia mặc dù hằng năm đều trú ở Việt Châu thành nhưng ở kinh thành cũng có một tòa Tướng quân phủ. Cùng các tướng phủ khác bất đồng, Tướng quân phủ của Úy Trì gia là do các hoàng đế đời trước ngự ban, lịch sử lâu đời, cũng là tòa phủ duy nhất trực tiếp treo biển "Tướng quân phủ", mà phủ của các tướng quân khác không thể trực tiếp treo biển "Tướng quân phủ" à nha, bọn họ chỉ có thể treo "Phủ của ta" thôi.

Từ nơi này có thể thấy được một nhà Úy Trì phủ đã được vinh sủng cỡ nào, đã quang vinh, hiển hách cỡ nào.

Nhưng lòng Như Phong lại trầm xuống, trời ơi, nếu thân phận nữ nhi của mình bị tố giác, vậy gia gia thất vọng biết bao a!

Lúc Chu Tiền, Chu Hậu chờ mấy tên hộ vệ tới, bọn Như Phong ngồi trên xe cũng đã dạo qua mấy con phố rồi xe ngựa mới chịu dừng lại.

Như Phong khẽ vén màn xe nhìn, chỉ thấy trước mặt hiện ra hai cánh cửa đỏ to lớn sơn đỏ, bên trên đóng đinh đồng vàng óng, trên cửa chính treo một tấm biển ánh vàng, trên biển khắc ba chữ to uy vũ "Tướng quân phủ". Cạnh cửa có hai con sư tử đá, trên cổ đeo ngọc bội tròn.

Hai cánh cửa sơn đỏ chậm rãi mở ra, người bên trong vội vàng bước ra, Như Phong tập trung nhìn vào, là cha mẹ với tỷ tỷ mình đây mà!

Chu Tiền vén lên màn xe, nói: "Công tử, mời xuống xe!"

Như Phong nói lời cảm ơn, vội vàng bước xuống, cố gắng không để mình lảo đảo. Mà Lâm Dĩ Lam và Úy Trì Tùng bên kia cũng nhanh chóng bước tới đón, ánh mắt hai người tràn đầy kích động, Lâm Dĩ Lam không khách khí mà ôm cổ Như Phong, trên mặt vui mừng khôn xiết.

"Ô ô… Như Phong đáng thương của ta a, nương rốt cục cũng đợi được ngày ngươi trở về."

Như Phong ôm người lùn hơn mình một cái đầu kia vào lòng, cười nói: "Nương, ngài yên tâm, ta đây còn đủ tay đủ chân mà về nha." Vừa nói vừa hướng bt tinh nghịch nháy mắt mấy cái, làm cho Như Tuyết dở khóc dở cười.

Úy Trì Tùng đứng một bên vội hỏi: "Không phải phụ thân nói ngươi bị thương sao? Bây giờ thế nào rồi?"

Như Phong lắc đầu, cười nói: "Đừng lo, đã lành, không tin ngài có thể hỏi Túy Nguyệt."

Câu nói đầu tiên đã đem Túy Nguyệt kéo vào,Túy Nguyệt đành phải cười khổ ứng phó cơn"vặn hỏi" của Úy Trì Tùng.

Đang lúc nhiệt tình ôn chuyện, một trung niên nam tử chừng bốn mươi tuổi tiến lên nghênh tiếp, bộ dáng khá giống với quản gia của Úy Trì phủ tại Việt Châu thành, Như Phong biết hắn là quản gia nơi này, từng nghe cha mẹ nhắc qua, hắn mở miệng nói: "Thiếu gia, thiếu phu nhân, tiểu thiếu gia, tiểu tiểu thư, các vị khách quý, chúng ta hay là vào nhà trước rồi mới trò chuyện tiếp đi."

Lâm Dĩ Lam nghe xong liền vội vàng buông Như Phong ra, nói: "Đúng đúng đúng, Như Phong hiện tại nhất định là rất mệt rồi, nên nghỉ ngơi thôi, chờ Như Phong nghỉ ngơi xong chúng ta lại tiếp tục trò chuyện." Nàng thấy Như Phong mặc dù mỉm cười nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ uể oải, nàng đau lòng nữ nhi liền vội tiếp lời.

Như Phong nghe xong liền thở phào nhẹ nhõm, điều nàng muốn làm nhất bây giờ chính là tắm nước nóng một bận rồi sau đó đánh một giấc, những ngày qua đều nghỉ ngơi trên xe ngựa nên ngủ không được ngon cho lắm.

Bọn Như Phong trong tình trạng bị một đám người vây quanh bước vào đại môn tướng quân phủ, ngay sau đó liền có nha hoàn tới hầu hạ.

Tướng quân phủ vốn là thế tộc quyền quý, không giống với phủ đệ nơi Việt Châu thành, nơi này dù sao cũng là ngự ban, cho nên một đoạn đường nhìn ngắm, trong phủ khắp nơi cột chạm tường hoa, giả sơn lưu thủy, sang trọng lại không mất phần cao quý, cho thấy chủ nhân có phẩm vị bất phàm. Đại sảnh vô cùng rộng rãi, chỉ có quản gia theo bọn họ vào đại sảnh.

Như Phong nhìn thấy bàn ghế ở đại sảnh liền nói: "Cha, nương, ta về phòng nghỉ ngơi trước, phòng ta ở đâu? Còn nữa, nhớ sắp xếp phòng sư đệ, sư muội gần phòng ta chút nha."

Quản gia cười, nói: "Tiểu thiếu gia yên tâm, đã an bài tốt."

Vì vậy mọi người đều tự giải tán.

Theo hướng dẫn của quản gia, Như Phong đi tới tiểu viện của mình, chỉ thấy trước cửa trúc xanh vây quanh, mát mẻ xanh tươi, trong sân còn đặt nhiều chậu hoa, cây cảnh, một gian chính phòng, hai bên là sương phòng, thư phòng nằm ở nhà sau, phía trước có ngọn giả sơn, một gốc đa cao lớn nhánh cây đan cả vào nhau, cây lá rậm rạp, vừa đủ che nắng trời, cành cây đong đưa, gió thổi mát mẻ, u tĩnh* vô cùng, quả nhiên là chỗ tốt để đọc sách.

Như Phong sung sướng cười, xem ra đây là chủ ý của cha, cha vẫn nghĩ mình không nên múa đao múa kiếm, cho nên mới chuẩn bị nơi thích hợp việc đọc sách này đây.

Có lẽ, cuộc sống của mình ở kinh thành sẽ rất đặc sắc đây.

128. Q.3 - Chương 128: An Ủi

edit: Lam Ngọc

Như Phong nhìn bố trí trong phòng mình một lượt, ân, xem ra cha mẹ đã tốn nhiều tâm sức rồi, nơi này ngoại trừ vật dụng tinh xảo, những thứ khác đều giống căn phòng ở Việt Châu thành y như đúc, theo lời Hàn Sơn mà nói, hiện giờ nhà mình đời sống sung túc hơn trước rất nhiều, vì Hàn Sơn làm ăn càng ngày càng lớn, mình cũng được chia lợi tức ngày càng nhiều. Thật là một sư đệ tốt mà, Như Phong thỏa mãn nghĩ.

Sau khi hai tên người hầu trẻ tuổi cường tráng đổ đầy nước vào bồn tắm, Như Phong liền phất tay bảo bọn họ ra ngoài, mọi người trong nhà đều biết nàng trước giờ không cần người hầu hạ.

"Chu Tiền!" Như Phong gọi một tiếng, một bóng người lập tức lóe lên, trầm mặc đứng thẳng.

Như Phong nhìn hắn một hồi rồi mới nói: "Ngươi với Chu Hậu tạm thời ở lại hai gian sương phòng của ta trước đi, còn nữa, bây giờ đã không còn chiến tranh, vậy các ngươi tính lúc nào trở lại bên cạnh Mộc Vấn Trần a?"

Chu Tiền nghe xong lập tức quỳ xuống, trầm giọng nói: "Công tử, ta vừa nhận được chỉ thị của chủ tử, chủ tử bảo ta và Chu Hậu sau này ở bên cạnh ngài, mong ngài không chê chúng ta!"

Như Phong kinh ngạc, vội vàng nâng hắn dậy, nói: "Ngàn vạn lần đừng quỳ lạy, ta chỉ nói vậy mà thôi, bây giờ chiến tranh đã không còn, ta tưởng các ngươi sẽ trở lại bên Mộc Vấn Trần. Còn nữa, ta làm sao lại chê bai các ngươi đây? Các ngươi mặc dù giống y chang Mộc Đồng lúc nào cũng bày ra một bộ mặt già trước tuổi cũ rich, nhưng các ngươi vẫn là những người có năng lực a, cả lộ trình lần này nhờ có các ngươi hỗ trợ nên ta mới có thể trở về thoải mái như vậy, chỉ là, ta cảm thấy bằng thân thủ của các ngươi mà lưu lại bên cạnh ta là ủy khuất các ngươi quá rồi." Đây là lời nói thật lòng của Như Phong, thân thủ của Chu Tiền với Chu Hậu quả thật rất tốt, chỉ kém mình một chút mà thôi, hơn nữa, cách đánh hoàn toàn khác với mình, bọn họ giống sát thủ hơn!

Điều này làm cho Như Phong nảy sinh nghi hoặc, bình thường Mộc Vấn Trần làm chuyện gì nha?

Chu Tiền kiên định nhìn Như Phong, nói: "Có thể lưu lại cạnh công tử là vinh hạnh của hai huynh đệ chúng ta." Hắn mặc dàu không biết cụ thể quan hệ giữa chủ tử với Như Phong công tử là gì, nhưng chắc chắn là không bình thường, cứ nhìn chủ tử phái mình và Chu Hậu đi thì rõ. Mà từ ẩn nấp cho tới hiện thân, mình cũng đã thích ứng được cả rồi, Như Phong công tử thoạt nhìn rất ôn hòa, nhân phẩm rất tốt, cho nên mình rất vui mà lưu lại bên cạnh hắn.

Như Phong nghe vậy liền cảm kích gật đầu, nói: "Ừ, tạm thời cứ như vậy, hai ngươi cũng đi nghỉ ngơi cả đi, ta ở nơi này cũng không cần người hỗ trợ, có việc gì ta sẽ gọi các ngươi." Như Phong cũng không rõ Mộc

Vấn Trần đã nói cho bọn họ nghe chuyện mình là nữ chưa, lại nghĩ tới Mộc Vấn Trần cứ yên tâm như vậy mà giao bọn họ ình, nói rõ bọn họ nhất định là người đáng tin, cho nên, đã dùng thì không nghi.

Chu Tiền quyết định một hồi, nhớ tới giao phó của chủ tử liền đáp một tiếng rồi đi ra ngoài.

Như Phong lúc này mới yên tâm tắm rửa, ngâm mình trong nước nóng, Như Phong rất là phiền não, đêm nay trong cung sẽ tổ chức tiệc mừng công, đến lúc đó mình khẳng định phải có mặt, mà nghĩ tới hoàng cung thì liền nhớ tới hoàng đế, người kia là ca ca của Mộc Vấn Trần, là cha của Dục Tước với Dục Tuyên, thoạt nhìn rất khó đối phó a, mình thảm rồi.

Nhớ tới cái liếc mắt của hắn, miệng Như Phong méo xệch, không biết mình sẽ bị đày ra biên cương hay là nhậm chức làm quan trong triều đây ha? Tiệc mừng công này thật sự là khó nói trước aaa.

Tiệc mừng công, tiệc mừng công…Như Phong lầm bầm lầu bầu, nếu nói tiệc mừng công này là dùng vô số máu tươi của binh sĩ đổi lấy, vậy mình cũng là một phần tử trong số đó mà.

"Nhất tướng công thành vạn cốt khô*", mình hiện tại đã là một tên tướng quân tam phẩm, danh hiệu này là dùng rất nhiều trận chiến để đổi lấy. Nhớ tới hơn hai ngàn huynh đệ Hổ Ký doanh hy sinh nơi chiến trận, Như Phong cảm thấy ngực mình nặng trĩu, thậm chí còn cảm thấy không thở nổi.

[*sự thành công một vị tướng quân là được đổi từ cái chết hàng vạn người.]

Aii, mình vẫn không quên được những ký ức kia, nhà của bọn họ có lẽ sẽ cảm thấy đó là một ký ức vinh quang, nhưng đối với mình, nó là tàn khốc.

"Túy ngọa sa trường quân mạc tiếu, cổ lai chinh chiến kỷ nhân hồi*?" Mấy cổ nhân đó làm thơ thật không sai chút nào, hiện giờ, mình quả thật muốn đại túy** một bữa đây!

[*Trên chiến trường, ta say khước, huynh chớ cười - Xưa nay chinh chiến mấy ai về? (nghĩa)

**say mèm]

Như Phong tự bi thương trong bồn tắm một hồi, cuối cùng lắc đầu, nàng vốn là người lạc quan, cho dù đáy lòng lại nổi cơn sầu đau, khó chịu một hồi liền tự hóa giải, chẳng qua là sau này có thể tức cảnh sinh tình mà thôi.

Sau khi tắm rửa xong, Như Phong vù vù ngủ, cũng không biết qua bao lâu, Như Phong mới cảm thấy có chuyện gì không thích hợp liền tỉnh lại, vừa mở mắt đã nhìn thấy hai người.

"Cha, nương, sao hai người lại tới?" Như Phong dụi dụi mắt, che miệng ngáp một cái, mơ mơ màng màng hỏi thăm, vừa tỉnh dậy đã thấy hai người ngồi thẳng tắp trước mặt nhìn mình chằm chằm, may là mình không phải kẻ nhát cấy, nếu không đã sớm bị dọa sợ đến thét to lên rồi.

Lâm Dĩ Lam bước tới, vuốt vuốt lại mái tóc rối của Như Phong, lúc này mới nói: "Có biết cha nương định nói chuyện gì với con không?"

Như Phong nhìn vẻ mặt ngưng trọng của hai người, nói: "Con đương nhiên biết, Úy Trì Như Phong thông minh tuyệt đỉnh, sao lại không đoán ra mục đích đến đây của cha nương đâu." Như Phong nói xong liền gọi Chu Hậu tới, bảo hắn trông chừng xung quanh, không cho người tiến vào.

"Hắn là ai vậy?" Úy Trì Tùng khẩn trương hỏi, một đại nam nhân tùy tiện ra vào khuê phòng con gái mình, khẳng định có vấn đề!

Như Phong cười nhìn Úy Trì Tùng, nói: "Hắn là ân nhân cứu mạng của ta, trên chiến trường cản thay ta mấy làn tiễn, bằng không ta bây giờ đã bị thương đầy mình, nếu nói không tốt, có lẽ sớm đã mất mạng." Như Phong ngẫm lại liền âm thầm cảm thấy may mắn, mau mắn có bọn họ bên cạnh, may mắn có Mộc Vấn Trần trợ giúp. Nhớ tới Mộc Vấn Trần, Như Phong liền thở dài trong lòng, mệt ình đỏ mắt chờ mong, gấp gáp trở về gặp hắn, bây giờ đến rồi, ngay cả bóng của hắn cũng chẳng thấy đâu, ngay cả Chu Tiền người ta còn nhận được thư của hắn mà mình ngay cả một câu của hắn cũng không nhận được.

Thiệt không công bằng a!!! Như Phong than khóc, dòng suy nghĩ lại bị âm thanh mẫu thân cắt đứt.

"Đừng nói nữa!" Lâm Dĩ Lam cắt lời Như Phong, trong gọng nói có tiếng nức nở, "Như Phong, là nương có lỗi với con, nếu không phải là nương không cho phép cha con nạp thiếp, con cũng không bị nuôi dưỡng trong phận nam nhi từ nhỏ đến lớn. Con biết không, mỗi lần nhìn thấy Như Tuyết thêu hoa vẽ bướm trong sân, thương xuân bi thu*, toàn tâm toàn ý theo đuổi hạnh phúc của riêng mình, nương hối hận biết bao, nương nghị tới nữ nhi còn lại của mình còn đang tại biên cương cùng một đống nam nhân chiến đấu, còn đang chịu khổ, thậm chí có thể sẽ không còn trở về nữa, hức hức…nương…nương phải làm sao đây a?"

Như Phong nghe vậy, bất đắc dĩ cười cười, nhìn sang cha mình, chỉ thấy vẻ mặt Úy Trì Tùng cũng đầy ắp hối hận: "Ta hiểu rõ tâm tư của nương con, nếu không phải do cha nương ích kỷ, con sao lại muốn ra trận giết giặc đây? Bất quá, may mắn, thật may là con đã về rồi."

Như Phong nhìn gương mặt tiều tụy của cha mẹ mình, lúc mới trở về nhìn không ra, bây giờ nhìn kĩ, so với năm trước đã già hơn một chút, xem ra bọn họ thật sự rất lo lắng ình, áp lực trong lòng hẳn là không ít hơn mình đâu.

Vì vậy, Như Phong ôm lấy vai của cả hai, nhẹ giọng an ủi: "Cha, nương, kỳ thật con rất vui vì hai người đã cho con cải nam trang, tại thế giới này, nam nhân tự do hơn nữ nhân nhiều lắm, hơn nữa, nương, không phải trước kia người nói rằng nam hài so với nữ hài tự do hơn sao?" Người nói lúc ta mới chào đời ấy.

Lâm Dĩ Lam ngừng khóc thút thít, suy nghĩ một hồi vẫn không nhớ ra đã nói lời này với Như Phong lúc nào, , nhưng nàng vẫn đáp: "Nói như thế quả thật không sai, nhưng con bây giờ cũng đã mười tám, lại là tướng quân của một nước, gia gia con lại cao hứng vô cùng, nương thật sợ con sẽ như vậy cả đời, vậy tương lai của con sẽ sao đây? Chẳng lẽ con thật sự không muốn lập gia đình sao? Hay là con muốn cải nam trang suốt đời?"

lúc nào theo Như Phong nói qua những lời này rồi, nhưng nàng hay là đáp: "Là như thế này không sai, nhưng là ngươi bây giờ cũng đã mười tám tuổi rồi, nhưng lại lên làm rồi tướng quân, ngươi gia gia vừa lại rất cao hứng , ta chân sợ ngươi muốn làm cả đời, vậy ngươi địa tương lai làm sao bây giờ? Khó khăn không được ngươi thật sự không nghĩ lập gia đình rồi? Hoặc là ngươi thật sự ý định cả đời nữ giả trang nam trang?"

Như Phong giảo hoạt cười, nói: "Con còn tưởng chuyện gì lớn lao, chuyện này với con mà nói cũng không phải là chuyện khó khăn gì." Như Phong vỗ ngực, đem dự tính trong lòng nói ra: "Cùng lắm thì, nếu bây giờ không được, vậy sau này ta liền diễn một màn sự cố rồi giả chết, sau đó cha nương nhặt ta về, nói cảm thấy ta giông giống Như Phong, sau đó nhận ta làm nghĩa nữ, như vậy ta cũng chỉ cần sửa tên là được rồi." Trước đừng nói biện pháp này có dùng được hay không, chỉ cần có thể khiến ẫu thân không khóc nữa, Như Phong liền cảm thấy đây là biện pháp tốt nhất.

Lâm Dĩ Lam cùng Úy Trì Tùng nghe xong, cảm thấy rất có lý, lập tức thở phào một hơi.

Như Phong cường điệu lên: "Chuyện này sẽ không có vấn đề gì hết, nhi tử của nương võ nghệ siêu quần, lại nhận thức nhiều bằng hữu tài cao đáng tin tưởng, nhất định sẽ gặp dữ hóa lành thôi."

Lâm Dĩ Lam hờn dỗi mắng nàng một câu, nói: "Con tưởng mình là nam nhân thật sao? Bất quá, con trong triều ngàn lần nên cẩn thận, đừng để thân phận bị vạch trần, sau đó tìm một cơ hội để từ quan, mặc kệ gia gia con nghĩ thế nào, dù sao cha nương đã thông suốt cả rồi, giữ được tánh mạng mới là quan trọng nhất."

Úy Trì Tùng cũng đồng ý gật đầu.

Như Phong suy nghĩ một chút, cảm thấy đó cũng là biện pháp hay, gánh chịu cơn thịnh nộ của gia gia chung quy vẫn tốt hơn gánh chịu cơn thịnh nộ của hoàng đế nhiều, mình giờ đã mười tám, sau này tướng mạo khẳng định là sẽ càng ngày càng trở nên nữ tính hơn, không phải ai cũng ngu hết, biết đâu không cẩn thận bị kẻ khác phát giác, lúc đó chỉ sợ không chỉ chịu một trận đòn của gia gia mà đầu mình phỏng chừng sẽ rơi xuống đất mất thôi.

Nghĩ tới đây Như Phong liền rùng mình một cái, vì vậy quyết định, nhất định phải tìm cơ hội cùng gia gia đàm chuyện một phen.

An ủi cha mẹ xong, Như Phong xem thời gian, bữa dạ tiệc cử hành vào khoảng bảy giờ, bây giờ mới hơn bốn giờ chiều, cho nên còn dư một chút thời gian để mình nói chuyện với gia gia.

Đứng dậy mặc y lại phục, Như Phong thoáng nhìn qua bộ dạng của mình trong gương, một bộ thanh bào in hoa đơn giản, bên trong là nhuyễn giáp, bên ngoài khoác áo choàng tơ tằm. Hiện giờ là cuối hạ, khí trời nóng bức, nhưng độc trong người mình chưa tan hết, thể chất hư hàn, nội lực cũng đã khôi phục hơn phân nửa, cho nên có thể mặc dày một chút, nnhân tiện che giấu vóc người của mình, Như Phong búng tay một cái, mỉm cười hài lòng.

Như Phong đi tới đại sảnh, thấy Chu Tiền, Chu Hậu bước theo sau liền bảo: "Các ngươi kỳ thật không cần đi theo ta, ta không quen có người hầu hạ, cho nên các ngươi có thể phái ra một người thay phiên nhìn ta là được rồi."

Chu Tiền và Chu Hậu trao đổi một ánh mắt, cuối cùng Chu Hậu ẩn thân, chỉ còn Chu Tiền theo sau Như Phong.

Sau khi tới đại sảnh, còn chưa bước vào đã nghe thấy một trận cười vui vẻ, Như Phong vội vàng đi vào, liếc mắt nhìn qua, thì ra Hàn Sơn cũng tới rồi, bên trong trừ bốn người sư đệ, sư muội ra còn có Như Tuyết cũng ở đó.

Thấy Như Phong tới, mọi người lập tức đến chào hỏi, Như Phong khoát khoát tay, đấm Hàn Sơn một quyền rồi nói: "Ngươi cũng tới rồi, chúng ta vừa định ngày mai đi tìm ngươi đây."

Hàn Sơn kích động ôm Như Phong một cái, sau khi buông ra mới nói: "Ta vẫn đợi các ngươi về, ngươi mặc dù không cao lên bao nhiêu, lại mất một chút thịt, nhưng xem ra phong thái vẫn như xưa, lỗ tai ta gần như bị mấy tiếng gào thét của các tỷ muội đâm thủng rồi." Vừa nói vừa làm bộ thống khổ, sờ sờ lỗ tai, tiếp tục nói, "Ta còn nghe thấy rất nhiều tỷ muội nói, phỏng chừng là nữ tử thanh lâu, các nàng nói lúc sư huynh tới tìm các nàng không cần trả tiền, bảo các nàng đưa tiền lại cũng nguyện ý, hơn nữa các nàng cũng đánh cuộc sư huynh nhất định là gà tơ nha."

Mặt Như Phong cứng đờ, nhướng mày, sờ sờ đầu mình, không nói nên lời.

"Ha ha… Ha ha…" mọi người cười ha hả, ngoại trừ Túy Nguyệt với Như Tuyết kín đáo cười thầm ra còn lại đều ha hả cười không khách khí, khó thấy Như Phong bị dập tơi tả như vậy a.

Như Phong không nói gì, nhìn thoáng qua Hàn Sơn, người đã cao hơn trước một chút, nói: "Ừ, ngươi thật sự là cao hơn ta nhiều, nhưng thấp bé chính là cô đặc tinh hoa, thân ta cao được nhiêu đây ta đã hài lòng lắm rồi." Đối với nam nhân mà nói mình ột thước bảy quả thật có chút lùn, nhưng hiện giờ mình mang một đôi ủng có đế cho nên cũng cao hơn một thước bảy, thêm vào đó vóc người mình cao gầy, cho nên cũng không tính là lùn rồi, chỉ là Hàn Sơn cao quá mà thôi, đắc cái gì ý, chờ ngươi biết ta là nữ xem ngươi còn dám nhạo ta lùn không?

Như Phong cười giảo hoạt, nhìn Túy Nguyệt nói: "Túy Nguyệt, sao ngươi không quản kĩ Hàn Sơn nhà ngươi lại thả hắn ra cắn người?"

Mặt Túy Nguyệt đỏ bừng, nũng nịu kêu lên: "Sư huynh, ngươi lôi ta vào để làm chi? Chuyện của hắn liên quan gì đến ta? Ta cũng không phải là người nhà hắn."

Như Phong hắc hắc cười, nói: "Hàn Sơn, ngươi nói xem?" Đừng cho là ta nhìn không ra quan hệ mờ ám của hai người, hai người sống chung với nhau lâu như vậy, lại là nam nữ trẻ trung, nhân phẩm cũng không kém, như thế nào lại không có ý tứ gì đây? Nghĩ tới đây, Như Phong liền lia mắt trông sang Nam Sơn với Túy Trúc.

Đụng phải ánh mắt của Như Phong, hai người bọn họ cũng vội vàng nhìn sang chỗ khác, tươi cười trên mặt cũng đông cứng ngắt.

Như Phong lúc này mới buông tha bọn họ, chọn một chỗ ngồi xuống, lập tức có người bưng lên một chén trà nóng.

Như Phong đảo mắt nhìn qua, là một cô nương thanh tú mặc y phục hồng phấn, nhìn quen quen.

Như Tuyết ngồi một bên vội nói: "Đệ đệ, đây là thị nữ thiếp thân của ta – Hương Lăng, đệ còn nhớ nàng ấy không?"

Như Phong cười cười, nói: "Nữ nhi mười tám đều thay da đổi thịt, trở nên xinh đẹp, ta đương nhiên không nhớ rõ rồi."

Như Tuyết vội tiếp lời: "Đệ đệ, Hương Lăng người ta cũng chưa mười tám đâu, vẫn còn là một cô nương chưa có hôn phối đó."

Như Phong nghi hoặc nhìn thoáng qua Như Tuyết, gật đầu một cái, không nói thêm gì.

Hương Lăng đỏ mặt lui xuống, đứng sau lưng Như Tuyết.

Khó được tụ họp đông đủ, sáu người đều là người trẻ tuổi, đều có đề tài chung để nói, Như Tuyết cùng Túy Nguyệt một tụ, những người khác đều vây quanh Như Phong, nói rất nhiều chuyện, trao đổi cảm tình.

Không lâu sau thì Úy Trì Hòe Dương trở về, trên mặt nở nụ cười hiếm có, sau đó liền gọi Như Phong vào thư phòng.

. . . . . .

129. Q.3 - Chương 129: Tiến Cung

Edit: Nhoktho

Beta: Lan Hương

"Gia gia, người tìm con có việc gì?" Như Phong tùy tiện ngồi đại vào một cái ghế, thư phòng của gia gia rất ít người có thể tùy tiện ra vào, ngay cả cha mẹ và tỷ tỷ cũng không được, cho nên mới nói giả nam trang cũng có cái lợi chứ, nếu không có Vấn Trần thì chắc mình cũng muốn tiếp tục giả nam trang.

Trên mặt Úy Trì Hòe Dương lộ rõ ý cười hiếm thấy, nói: "Như Phong, đêm nay có khánh công yến (tiệc rượu mừng), con hãy đi cùng ta."

Như Phong gật đầu, biết ông ấy vẫn chưa nói xong.

"Như Phong, nay con cũng đã mười tám rồi, mặc dù chưa cử hành lễ "Cập quan"* nhưng ở trong Úy Trì gia cũng được coi như là người đã trưởng thành, cho nên con bây giờ nên định hướng cho tương lai đi. Ta thấy, mặc dù con vẫn còn non người trẻ dạ, đôi khi lại xử sự theo cảm tính, nhưng chỉ cần tôi luyện thêm chút nữa, bình tĩnh thêm chút nữa nhất định có thể thành tài, Úy Trì gia chúng ta trông cậy cả vào con đó."

Như Phong vừa nghe, vội nói: "Gia gia, không phải còn có người sao? Gừng càng già càng cay, mọi người vẫn còn phải nhờ vào ngài cỡ chục năm nữa ấy chứ."

Úy Trì Hòe Dương lập tức thu hồi vẻ tươi cười, trừng mắt nhìn Như Phong, nói: "Gia gia của ngươi già rồi, cũng đã sáu mươi, ngươi làm ơn để cho ta sống yên ổn qua ngày đi! Như Phong, sau khánh công yến nhất định là phong thưởng, đến lúc đó không biết con sẽ đi thành Lạc Nhạn ở Tây Nam hay là ra biên cương phía Tây. Ta đã thử dự đoán bây giờ tạm thời sẽ chưa có chiến sự gì với Xuân Đằng quốc, cho nên con chắc sẽ ra biên cương phía Tây, nơi đó giáp với Phồn Lũ quốc."

Khuôn mặt Như Phong lập tức trễ xuống, nàng rầu rĩ nhìn Úy Trì Hòe Dương, nói: "Gia gia, con không muốn làm tướng quân gì gì đó đâu, cũng chẳng muốn làm quan, nhà chúng ta cũng không phải nuôi không nổi con, hơn nữa cho dù nhà của chúng ta không ai làm quan, con cũng có thể phụng dưỡng mọi người rất tốt mà." Vừa nói vừa cười hê hê.

"Làm càn! Ngươi tưởng đủ lông đủ cánh rồi sao? Không làm tướng quân, vậy ngươi muốn làm cái gì? Kinh doanh hay là ngâm thi làm phú (ngâm thơ làm văn)? Hay cả ngày không có việc gì, bắt chước phụ nữ hết đi dạo phố rồi tán chuyện phiếm xong lại thêu hoa? Đại trượng phu bảo vệ quốc gia, ngươi cả ngày nghĩ tới trốn tránh, như vậy mà coi được sao?" Úy Trì Hòe Dương chờ Như Phong nói vừa xong lập tức liền phát hỏa, vơ ngay cái ống bút ống ném tới. Bây giờ ngực vẫn còn phập phòng dữ dội.

Như Phong nghiêng đầu, mím chặt môi không nói, thật là khó lắm mình mới mở miệng nói thật một lần mà lại thành ra thế này sao? Xem ra con đường thông qua gia gia là không đi được rồi.

Ôi, Như Phong thầm thở dài một tiếng, xem ra chỉ còn cách đi đường khác thôi.

Vì phải chuồn khỏi nơi này, Như Phong ngẩng đầu lên cười nói: "Gia gia, con chỉ nói vậy thôi mà, không phải phụ thân bảo con nói vậy đâu, chuyện ông ấy nói với con là không muốn cho con theo nghiệp binh thôi." Phụ thân, xin lỗi nha, gia gia rất khó chọc, con xin mượn phụ thân ra làm khiên một chút vậy. :p

Úy Trì Hòe Dương nghe vậy, không biết là kế của Như Phong thở dài một hơi, cau mày nói: "Ôi, cha con cũng thật là, lâu như vậy sao vẫn chưa chịu bỏ ý định đó, thật là một gã đàn ông hèn nhát khiếp nhược, cả ngày ngâm thi đối ẩm, để cho thê tử đè đầu cưỡi cổ, thật là mất hết mặt mũi của nam nhi chúng ta."

Như Phong bĩu môi, lớn tiếng phản bác nói: "Bản thân con vốn cảm thấy phụ thân là một người chồng tốt, không trêu hoa ghẹo nguyệt, đối với thê tử thì ôn nhu chăm sóc, rất tốt, đủ để làm gương cho những người chồng khắp thiên hạ này!" Phụ thân, cơ hội báo ân tới rồi, bây giờ con đang nói tốt cho phụ thân đó nha.

"Con rốt cuộc có phải là nam nhân hay không? Vậy mà cũng nói giúp cha con nữa?" Đôi lông mày thô ráp của Úy Trì Hòe Dương khẽ nhíu, trừng mắt nhìn Như Phong.

Như Phong chớp mi, cũng khẽ nhíu giống Úy Trì Hòe Dương, nói: "Con có phải là nam nhân hay không chẳng phải người đã rõ ràng rồi sao? Hơn nữa con cảm thấy phụ thân con rất tốt. Ít nhất con trai của ngài chưa có uống rượu hành hung hay gây sự gì đó, cũng không gây phiền phức cho người, luôn an phận ở nhà, cho nên người đừng phiền lòng. Quan trọng nhất là…" Như Phong xoạt mà một tiếng, lấy ra một bả cây quạt, làm bộ phe phẩy một cách phong lưu phóng khoáng, nói: "Quan trọng nhất là, ông ấy đã sinh cho người một đứa cháu tốt, chính là Úy Trì Như Phong đại danh đỉnh đỉnh, ngọc thụ lâm phong, mạo tựa Phan An, văn võ song toàn, cũng chính là tại hạ ạ."

Nói xong còn lại bày một tư thế thật cool, khiến Úy Trì Hòe Dương dở khóc dở cười, chỉ có thể phẩy phẩy tay, cười nói: "Thằng nhóc này, lại giở thủ đoạn rồi, miệng mồm cứ như bôi mật ấy. Lúc nào cũng tự tán dương mình, thật không chính chắn gì hết."

Như Phong vừa nghe, vội vàng cất cây quạt, bay lại người ông, mặt dày nói: "Gia gia, người đừng nên để con tán dương người nha, bây giờ con mà há miệng nói ra điểm tốt của người ấy hả, thì sẽ không ngậm miệng được đâu, không chừng còn khiến cho người tối nay ngủ cũng phải nở nụ cười cho xem."

"Được rồi được rồi, ta không đánh lại cái miệng lưỡi như là xán liên hoa* của con đâu." Úy Trì Hòe Dương đi tới trước bàn, lấy ra một đống giấy tờ, cười nói: "Lại đây, đây là thứ mà nhiều người kín đáo đưa cho ta trên đường trở về, ta đã xem qua một chút rồi, quả là không tồi, suy nghĩ đi con cũng sắp hai mươi rồi, thời gian hai năm trôi rất mau, cho nên ta định cho con đính hôn trước, sau đó lúc hai mươi tuổi thì lập tức thành thân, giúp Úy Trì gia ta khai chi tán diệp*." (đại khái là sinh con ấy)

* [Nguyên văn là thiệt xán liên hoa : Điển cố "thiệt xán liên hoa" xuất phát từ sự tích về cao tăng Đồ Trừng thời Nam Bắc. Cao tăng truyện cùng Tấn thư – Nghệ thuật truyện: Phật Đồ Trừng có ghi: Triệu vương Thạch Lặc đến Tương quốc (nay là Đài Châu, Chiết Giang) triệu kiến Đồ Trừng, muốn thử đạo hạnh. Đồ Trừng bèn đem ra một bát nước, thắp hương niệm chú, không bao lâu, từ trong bát nước mọc lên một đóa sen xanh chói lọi, người ngoài nhìn vào lòng thư sướng. Người đời sau dùng "thiệt xán liên hoa" hay lưỡi sáng hoa sen để chỉ tài ăn nói.] (nguồn: cô Cẩn, cô lấy ở đâu thì hộc ra đi)

Nói tới chuyện này thì vẻ mặt ông trở nên buồn rầu, tiếp tục nói: "Ôi, nhắc đến từ sau khi bá thúc của ngươi chết trận, Úy Trì gia chúng ta trở nên thật vắng vẻ, ta lấy nhân phẩm và gia thế của con (cả khuôn mặt nữa ạ, cái này quan trọng nhất á =))), lấy thê tử và vài chục thê thiếp gì đó nữa cũng là chuyện dễ dàng, đến lúc đó Úy Trì gia chúng ta có con đàn cháu đống, gia gia của con cả đời cũng viên mãn, có thể đối mặt với liệt tổ liệt tông dưới hoàng tuyền." Vừa nói vừa thở dài rồi lấy ánh mắt chờ mong nhìn Như Phong.

Như Phong như bị gặp đại địch, liếc nhìn cái xấp giấy dày đó, ngón tay run rẩy mà chỉ vào chúng nó hỏi: "Gia gia, con vừa mới đến kinh thành không bao lâu thôi mà, sao người lại thu thập được cả đống tranh vẽ vậy?" Tốc độ này thật quá nhanh nha!

Tâm tình Úy Trì Hòe Dương khá tốt, tiếp tục nói: "Đúng vậy, xem ra cái lần con lộ diện ở cửa thành đã làm tất cả mọi người đều biết nhà của chúng ta có tên nhóc tuấn tú rồi, cho nên liền chạy đến mai mối, ta từ chối không được, đành ôm hết vậy, ôi, bà nội của con mất rồi, mẹ con thì lại chả qua tâm con có lấy vợ hay không, cho nên chuyện này chỉ có gia gia ta là có thể ra mặt thôi." Nói xong lời cuối cùng lại làm vẻ như chịu ủy khuất.

Như Phong trố mắt đứng nhìn, không thể không bội phục sự linh thông tinh tức của người kinh thành. Nhưng mà nói đến chuyện cầu hôn, Như Phong vội vàng nói ra nghi hoặc của mình, nói: "Gia gia, nghe nói trong hoàng thất có một công chúa vừa đến tuổi cập kê, là kim chi ngọc diệp, người nói xem con có thể được Hoàng Thượng tứ hôn với cô ấy không?" Căn cứ vào những kinh nghiệm nội dung tình tiết trên TV của Như Phong ở kiếp trước, nói chung hoàng đế thích nhất là chỉ trỏ ghép đôi bắt công thần cưới con gái hoặc tỷ muội của mình, nhưng mà mình không thích làm phò mã đâu, nhưng nếu làm Vương phi thì mình cũng có thể suy xét lại, Như Phong mừng khấp khởi mà nghĩ tới đêm nay nhất định phải nhìn thấy mặt Mộc Vấn Trần.

Tương tư thật khổ quá! Lão đầu gỗ đáng ghét kia, cũng đã mấy giờ rồi, cũng chưa chịu đến gặp mình nữa!

Động tác xăm xoi bức tranh của Úy Trì Hòe Dương thoáng ngừng lại, hời hợt mà nói: "Úy Trì gia chúng ta mấy trăm năm qua chưa có ai lấy người hoàng gia cả, thậm chí cũng không có người gả vào hoàng gia."

"Tại sao?" Như Phong thốt ra, chuyện này thật bất ngờ nha!

"Cái này đương nhiên con không biết." Úy Trì Hòe ngậm miệng không nói tiếp, đưa bức họa cho Như Phong, nói: "Con cẩn thận xem qua một lần đi, hợp ý thì ta sẽ giúp con đi hỏi."

Như Phong vừa nghe, tạm thời buông nghi hoặc trong lòng, vẻ mặt đau khổ, ôm ngực nói: "Gia gia, bây giờ vết thương của con tự nhiên phát tác rồi, cho nên bây giờ con đi nghỉ ngơi trước đây, mấy tiểu mỹ nhân này gia gia cứ ngắm đi, con không hậu hạ được rồi." Lời còn chưa dứt, đã dùng tốc độ tia chớp lẩn ra khỏi phòng, bỏ lại sau lưng tiếng la hét của Úy Trì Hòe Dương.

Lúc Như Phong bước vào phòng thì đã thấy cha mẹ đang ngồi chờ.

"Sao? Gia gia con nói gì vậy?" Lâm Ngọc Lan vội hỏi.

Như Phong nằm xụi lơ trên giường, mệt mỏi nói: "Còn nói chuyện gì khác nữa? Ông hỏi con muốn đi Lạc Nhạn thành hay biên cương phía Tây? Ôi, con vừa nói là không muốn đi lính thì râu đã dựng ngược lên rồi, làm sao con dám nói tiếp, xem ra bên gia gia là không thực hiện được rồi, trừ phi chúng ta chủ động đem bí mật nói cho ông."

Úy Trì Tùng cau mày, nói: "Cha luôn luôn cố chấp, chuyện ông đã định rồi thì đem trâu kéo cũng không được."

Ba người đồng loạt thở dài, trên mặt đều tỏ vẻ lo lắng.

Như Phong vỗ về ngực, hồi nãy chạy nhanh quá, bây giờ vết thương lại hơi âm ỉ rồi. Xem ra phải bôi thuốc, ôi, thật nhớ vẻ mặt khi Vấn Trần bôi thuốc ình quá, bộ dạng đỏ mặt của hắn đáng yêu chết đi được, đáng tiếc cảnh hay thì không thường có, tên kia mặt càng ngày càng dày, mỗi lần bôi thuốc là lại lợi dung ăn đậu hũ của mình.

Nghĩ vậy một hồi, mặt Như Phong lại nóng lên, vì vậy vội vàng vùi mặt vào chăn buồn bực nói: "Cha, mẹ, đến giờ rồi, con phải thay triều phục để tiến cung với gia gia đây."

Vì vậy Úy Trì Tùng đành lui ra ngoài, để lại Lâm Ngọc Lan giúp nàng mặc triều phục.

Như Phong phải để Lâm Ngọc Lan bôi thuốc lên rồi mới để người mặc triều phục giúp mình, bây giờ mình là tam phẩm tướng quân, cho nên cũng phải mặc trang phục tương ứng, vốn là đồ mới được cấp, Như Phong nhìn sơ qua, đây là một bộ quan phục màu tím, phía trên thêu một con báo, thoạt nhìn uy phong lẫm lẫm.

Vóc người thon dài, ngũ quan như được thượng đế tự tay điêu khắc, da thịt tuyết trắng mịn màng, mặc dù nốt son trên trán khiến Như Phong có hơi yểu điệu, nhưng cũng tăng thêm một phần linh động, hơn một năm hành quân đánh giặc đã làm cho ánh mắt của Như Phong càng thêm phần khí khái anh hùng, thoáng nhìn cũng còn vẻ mềm mại, giờ phút này đôi mắt nàng linh động mở to lưu chuyển đầy mị lực làm cho rất nhiều người phải động lòng, giơ tay nhấc chân thì tự nhiên hào phóng, một thân áo tím càng làm cho Như Phong ưu nhã, phong độ, thoạt nhìn không giống một gã võ tướng, càng giống như một vị quan văn.

Lâm Ngọc Lan nhìn Như Phong, thất thần mà nói: "Như Phong, sao con không phải là con trai chứ? Nếu như con mà là nam tử thì nữ tử chúng ta hạnh phúc biết mấy!"

Như Phong rút ra cây quạt phe phẩy, mỉm cười nói: "Mẹ, con không muốn loạn luân đâu, cha sẽ giết con mất."

Lâm Ngọc Lan bị tiếng cười Như Phong đánh tỉnh, nghe vậy thì cả người đờ ra, cả giận nói: "Tên nhóc này không biết đứng đắn gì hết!"

Như Phong thầm than, rốt cuộc là ai không đứng đắn trước vậy? Thật là, ai bảo vai vế của người lớn hơn mình làm gì chứ, làm mình hết lần này tới lần khác không dám phản kháng.

Lâm Ngọc Lan nói tiếp: "Nhưng mà con là con gái cũng tốt, ta thấy con mà quay về thân phận nữ nhi thì chắc chắc cũng là một trang tuyệt sắc gia nhân, dựa vào bề ngoài của ta và cha con mà sinh ra được tỷ tỷ con thì đã vui mừng lắm rồi, không ngờ rằng sinh con lại còn hơn tỷ tỷ vài phần, nhưng từ khi sinh con đến giờ, dĩ nhiên một lần nữ trang cũng chưa mặc qua, ôi, tuổi thanh xuân của con đã bị chúng ta làm hỏng rồi." Sắc mặt khi nói rất ảm đạm.

Như Phong vừa nghe, vội vàng an ủi nói: "Mẹ, phúc liền họa mà, con giả nam trang nói không chừng là điều tốt, nếu không có lẽ con sẽ chẳng được học võ, rồi sau này lớn lên nổi tiếng kiều diễm vang xa, phỏng chừng xuất hiện nhiều ong bướm tầng tầng lớp lớp ùa tới, chẳng phải con sẽ thành hồng nhan họa thủy sao?" Vừa nói trên mặt lại lộ ra nụ cười tự đại.

Lâm Ngọc Lan trợn mắt liếc Như Phong một cái, trách cứ vài câu cho qua vì đã đến giờ rồi.

Trên đường đi đến cửa đại môn đã thu hút vô số ánh mắt long lanh sóng nước của các nữ tử, Như Phong chỉ có thể làm bộ không biết, thỏ không ăn cỏ gần hang, vẫn là giả lơ đi.

Tới cổng lớn, có hai con tuấn mã đang chờ, Úy Trì Hòe Dương nhìn thấy Như Phong, trên mặt nở nụ cười kiêu ngạo, nhưng lại nhanh chóng cau mày: "Sao chỉ thay quần áo mà cũng lâu vậy?"

Như Phong sờ sờ trái cổ của mình, khụ khụ một tiếng, nói: "Xin lỗi, gia gia, lần sau sẽ không như vậy, chúng ta đi thôi." Hừ, còn không biết có lần sau không đây.

Hai người đồng loạt leo lên ngựa, cùng mấy chục thân binh phóng về phía hoàng cung.

Lâm Ngọc Lan và Úy Trì Tùng ở cửa nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, đột nhiên thấp giọng nói: "Ai, hôm nay Như Phong ăn mặc đẹp như vậy, chàng nói xem có khi nào sẽ rước lấy phiền phức không?"

"Chắc là không đâu!" Úy Trì Tùng chầm chậm trả lời, trong lòng cũng không an.

Sau khi tới hoàng cung, những người khác chỉ có thể ở bên ngoài chờ, Như Phong và Úy Trì Hòe Dương tự mình đi vào.

Nhìn cung điện nguy nga tráng lệ tọa ở chính giữa kinh thành, Như Phong âm thầm kinh hãi, chậm rãi xem xét, bức tường cao lớn vây quanh hoàng cung thật quá đồ sộ hùng vĩ! Trong lòng Như Phong không khỏi thán phục.

Cung điện trước mắt như rộng mở, như con chim to đang giương cánh, lại vừa giống như dưới nét bút cực kỳ khoa trương của đại thư pháp, chứng tỏ không phải tinh tế trong tạo hình nhưng lại đầy trang trọng uy nghiêm, tỏ vẻ vô cùng tiêu sái tự tin. Cái này cũng đã nhìn thấy qua TV rồi, so với hoàng cung cổ này không lớn hơn nhưng làm cho người ta có cảm giác giống nhau là cảm thấy khí thế thật to lớn, thậm chí làm cho con người cảm thấy mình thật nhỏ bé.

Mới vừa đi chưa được vài bước, thì có cung nữ đứng chờ dẫn hai người Như Phong tiến vào cửa cung, đoạn đường đi Như Phong chỉ thấy tường cung điện liên miên, mái cong đấu củng*, khí thế huy hoàng, binh lính tuần tra, thái giám bận rộn, cung nữ qua lại làm cho Như Phong có cảm giác cực kì chân thật. Cảm giác này không phải như đang xem TV mà là chính bản thân trải nghiệm. Dọc theo đường đi khắp nơi là đèn đuốc sáng trưng, năm bước một lầu, mười bước một các; hành lang quanh co uốn lượn, mái hiên cao vút, không chỗ nào không tinh xảo, không chỗ nào không phú quý. Khó trách nhiều người muốn làm hoàng đế như vậy! Như Phong nghĩ , đi thêm khoảng hai chén trà nhỏ, lại đột nhiên gặp được một tên quan viên, Úy Trì Hòe theo hắn nhỏ giọng bắt chuyện rồi vài câu, Như Phong ở một bên nhàm chán, còn phải duy trì nụ cười với tên quan viên đó.

(* một loại kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ trụ cột chìa ra gọi là củng và những trụ kê hình vuông chèn giữa các củng gọi là đấu- QT)

Đang lúc nhàm chán, thì có một tên tiểu thái giám nói với Như Phong mấy câu, giải cứu thành công Như Phong.

Như Phong vui vẻ, nói: "Gia gia, con đi với hắn một chút, gặp lại gia gia ở yến hội nhé."

Úy Trì Hòe Dương nhìn chằm chằm tên thái giám mi thanh mục tú một hồi, cuối cùng cũng đồng ý.

Lúc này Như Phong mới nhanh chóng bước đi, trên mặt khó giấu được tư vị vui sướng, nói với tiểu thái giám: "Nơi đó cách đây gần không?"

Âm thanh chói tai của thái giám vang lên: "Ngài yên tâm, đi một lát sẽ tới ngay."

Như Phong vội vàng vừa đi vừa lén lút sửa sang quần áo, thật là, bây giờ hắn mới đến liên lạc với mình, sớm thế làm chi chứ? Còn nữa, quần áo mới của mình có xộc xệch hay bẩn gì không? Sớm biết vậy thì đi kiệu cho rồi, cỡi ngựa làm chi không biết? Không biết tóc mình có bị gió thổi rối không nữa?

130. Q.3 - Chương 130: Yến Hội

Edit: Nhoktho

Beta: Lan Hương

Tiếng nói quen thuộc vang lên không làm Như Phong vui sướng, ngược lại còn tức giận nói: "Hừ, chàng còn mặt mũi đi ra!" Vừa nói vừa tiến đến chỗ tối.

Một bóng dáng chợt lóe ôm chặt Như Phong vào lòng mình.

Ngửi được mùi hương quen thuộc, thân thể Như Phong mềm nhũn, nằm trên người hắn, đấm thùm thụp: "Tức chết ta rồi, nói mau, mỹ nữ vừa rồi có phải do chàng an bài không? Chàng muốn gì hả!"

Mộc Vấn Trần kéo Như Phong vào trong lòng, nghe vậy sửng sốt vội nói: "Như Phong, ta không có an bài nữ tử nào hết, ta chỉ là đợi nàng lâu quá, cho nên nhân tiện đi tới xem thôi."

Như Phong vừa nghe, dừng lại động tác đấm đá, kéo gần khoảng cách hai người, thẳng tắp nhìn chằm chằm vào mặt Mộc Vấn Trần, hỏi: "Thật sự không phải chàng? Không phải chàng thử dò xét ta?"

Mộc Vấn Trần vội vàng nhỏ giọng thỏ thẻ bên tai Như Phong nói: "Như Phong, ta biết nàng là nữ mà, cho nên sao ta lại phải an bài mỹ nữ cho nàng? Muốn an bài cũng phải là an bài mỹ nam mà nàng thích chứ, nhưng nếu như vậy thì ta phải tự mình lâm trận rồi." (ý bạn ấy là bạn ấy chính là mĩ nam tử=))))))

Như Phong bật cười, nói: "Ba hoa, thì ra chàng còn biết nói giỡn nha." Trong lòng thở dài một hơi, ngay sau đó lại khẩn trương, nếu như không phải Mộc Vấn Trần, vậy rốt cuộc là ai? Hay là do mỹ nữ kia tự đến? Dù là thế nào cũng không hay lắm.

Mộc Vấn Trần vuốt vuốt chân mày Như Phong, nhẹ giọng nói: "Yên tâm, người có thể đi lại trong hoàng cung không phải phi tử cũng là công chúa, hoặc là con gái của các đại thần, hôm nay hoàng tẩu* (chị dâu, tức hoàng hậu) đã mời nữ quyến của các quan từ tam phẩm trở lên vào cung, nghe nói là vì trao đổi cảm tình gì gì đó, cho nên mặc dù bây giờ không tra được, nhưng sớm muộn gì ta cũng điều tra được thôi. Được rồi, bộ dạng nàng ta thế nào? Mặc quần áo gì?"

Như Phong vừa nghe, vội nói: "Bởi vì ánh sáng từ đèn lồng hơi mờ nhạt, cho nên ta chỉ biết nàng là một mỹ nữ, nhưng ngũ quan thì chưa nhìn kỹ, chỉ biết nàng có gương mặt trái xoan, vận một thân váy lụa tơ tằm trang điểm rực rỡ như hoa, tuổi thì hình như cũng không lớn lắm." Như Phong cố gắng hồi tưởng dáng vẻ nữ tử kia, lúc ấy mình rất tức giận, cũng đâu chú ý nhiều đến bộ dáng mỹ nhân trước mặt, bây giờ thật hối hận quá.

Mộc Vấn Trần gật đầu như nghĩ tới cái gì, một lát sau mới nói: "Được rồi, việc này ta sẽ đi tra, nhưng mà trước hết nên nói chuyện của chúng ta trước đã."

Như Phong chu chu miệng, nhỏ giọng nói: "Chúng ta thì có chuyện gì để nói chứ? Hừ, người ta khổ khổ nhọc nhọc ngồi xe ngựa hết mười ngày mới đến được, chưa tính tới chàng không đi đón ta, nhưng chàng lại dám để ta ở nhà chờ chàng đến mấy canh giờ, hừ!"

Mộc Vấn Trần vội vàng giải thích: "Như Phong, ta bị một chuyện quấn chân mà, được rồi, ta đã đã nói với ca ca, bảo hắn không được điều nàng đi biên cương, tạm thời giữ lại làm quan trong kinh thành trước đã." Hắn đang nói thì dừng lại một chút: "Như Phong, ta rất nhớ nàng."

Như Phong chưa kịp thưởng thức lời tâm tình cuối cùng kia thì đã bị Mộc Vấn Trần đè xuống tới tấp cướp lấy đôi môi. =o=

Như Phong ngẩn người, chưa kịp nói gì, đã bị hắn khẽ mở hàm răng trắng chặn tiếng ngay cổ họng =_=||||, Như Phong vừa định nói chuyện, khẽ mở môi đã bị hắn lợi dụng đưa đầu lưỡi của hắn cứ như vậy không hề báo hiệu mà tiến vào, mang theo hơi thở thơm mát triền miên làm Như Phong đắm chìm vào đó. Như Phong khép lại hai mắt, cực lực cảm nhận xúc cảm trên môi, tim đập như nước chảy (???), giống như cảm giác lén sư phụ uống rượu ngon mà ông đã cất kĩ năm 7 tuổi, mong muốn say mãi như thế.

Đến khi hai người cùng thở dốc thì nụ hôn triền miên này mới dừng lại, khóe miệng Như Phong mỉm cười, thể xác và tinh thần đã buông lỏng xuống, tựa vào lòng Mộc Vấn Trần, nghe thấy trống ngực đập liên hồi, cảm thụ được hô hấp đều đặn của hắn như lông vũ lướt qua cổ của mình.

Như Phong thở nhẹ một hơi, nhiệt độ ấm áp của hắn bao phủ mình, mang theo mùi thơm cây đàn hương, êm ái dễ chịu. Bản năng hướng gần ấm áp, Như Phong áp mặt lên ngực hắn, hưởng thụ sự lặng yên trong bóng đêm mộng ảo này. Nơi này là dưới tàng cây, cho nên Như Phong hoàn toàn không sợ hãi có người thấy, càng huống chi có một cao thủ như Mộc Vấn Trần ở đây.

Mộc Vấn Trần bên cạnh ôm trọn vòng eo của Như Phong, trong mắt đầy vẻ thỏa mãn. Như Phong, rốt cục lại gặp được nàng rồi. Chưa bao giờ lại nhớ một người như thế, cho dù là lúc đang làm việc với ca ca, ngẫu nhiên cũng sẽ nhớ đến, Như Phong, bây giờ đang làm cái gì vậy? Nàng ấy không biết có nhớ mình hay không?

Như Phong mỉm cười, nói: "Ha ha, kĩ thuật hôn của chàng lại tiến bộ thêm một ít nữa rồi."

Mộc Vấn Trần sờ soạng thắt lưng của nàng, Như Phong ngứa ngứa, nhất thời cười rộ lên, Mộc Vấn Trần vội vàng dừng động tác nói: "Cũng gần đến giờ rồi, nàng nên đi đến yến hội đi."

Như Phong vừa nghe, thất vọng mà nói: "Vậy chàng không đi sao?"

Mộc Vấn Trần vuốt ve khuôn mặt Như Phong, cười nói: "Ta rất ít xuất hiện ở những nơi này, trong kinh thành ta quen biết cũng không nhiều, cho nên lần này cũng không đi."

Tại sao lại như vậy? Như Phong nhớ tới tin tức mà mình và ba mẹ tìm hiểu. Nghe nói, đương kim hoàng thượng vốn có bốn người huynh đệ, nhưng bây giờ chỉ còn lại một người, hơn nữa hoàng đế đối với vị đệ đệ này thì sủng ái cực kỳ, cho nên mặc dù tiểu vương gia này không có thực quyền, nhưng rất nhiều người vẫn muốn nịnh nọt hắn. Mà không ngờ rằng là tiểu vương gia rất ít xuất hiện trước công chúng, cho nên người gặp được hắn ở kinh thành và trong cung không tính là nhiều.

Có lẽ là do có chuyện khó nói cần giấu nhỉ? Lấy tính cách của Môc Vấn Trần, có lẽ người khác không biết hắn cũng tốt, đỡ cho hắn bị cuốn vào vòng xoáy quyền lực, bị liên lụy.

"Ừm, nếu như chàng không đi được thì thôi vậy, ta đi đây." Như Phong vội vàng ôn nhu nói, hôn nhẹ lên mặt hắn.

Mộc Vấn Trần ôm chặc eo thon của Như Phong, nói: "Được, bây giờ ta sẽ dẫn nàng đi."

Vừa nói vừa nhún người nhảy lên, mấy lần lên xuống, đã nay lên nóc nhà, Như Phong tựa vào ngực, ha ha, cảm giác không cần tự mình xuất lực mà có thể đi nhờ xe miễn phí thật sướng nhá.

Chỉ sau một hồi đã tới nơi.

Mộc Vấn Trần chỉ vào ngọn đèn sáng trước đại điện, nhẹ giọng nói: "Đến nơi rồi, Như Phong, đêm nay ta sẽ đi tìm nàng đấy, nhớ chờ ta nhé."

Như Phong gật đầu, Mộc Vấn Trần tranh thủ thời gian, tránh được ngự lâm quân, nhanh chóng ôm Như Phong bay xuống, cố tình hạ xuống chỗ âm u, trước khi đi còn rất đứng đắn mà sờ soạng ngực của Như Phong một hồi , bởi vì thấy có cảm giác cứng cứng nên cau mày: "Như Phong, nàng lại gầy hơn rồi, phải ăn ập một chút, cho nên đêm nay ta phải phạt nàng."

Như Phong trừng to mắt, thật không thể tin được cái vị trước mặt mình từng giống như một trích tiên bị đày xuống phàm trần, hắn có biết là bây giờ hắn giống một tên lưu manh đầu đường không vậy? Nghĩ tới đây, Như Phong liền hung hăng mà sờ soạng ngực Mộc Vấn Trần.

Mộc Vấn Trần chỉ mặc một bộ quần áo màu đen mỏng manh, cho nên khi Như Phong sờ thì cảm nhận được độ ấm của ngực hắn.

Mộc Vấn Trần nhìn chung quanh một chút, cấm lấy tay Như Phong đưa lên cắn một cái, lúc này mới nói: "Mau đi đi, nếu không ta sẽ bế nàng về tẩm cung của ta đó."

Như Phong vừa nghe, trùng hợp thấy có người đi về bên này, cũng chỉ có thể ngậm miệng im lặng, tàn nhẫn trừng mắt liếc hắn một cái, lúc này mới ngoan ngoãn ra khỏi nơi đó.

Hoàng cung Tử La quốc phân ra thành hai cung: tiền cung và hậu cung, tiền cung là nơi Hoàng thượng xử lý triều chính. Tiền cung lại được phân ra ba phần, theo thứ tự là tiền điện – nơi thiết triều, trung điện – nơi xử lý chính vụ, hậu điện – dùng để thiết yến. Cho nên khánh công yến lần này tổ chức tại hậu điện.

Lúc Như Phong đi vào, các đại thần cũng chưa đến hết, nhưng trong nháy mắt, cả đại điện an tĩnh một hồi, tất cả mọi người đều nhìn Như Phong.

Như Phong mỉm cười, xem như chào hỏi.

Người ở chỗ này ai cũng đã quen nhìn mỹ nữ cho nên chỉ thất thần một lát, nhanh chóng phục hồi tinh thần lại, dù sao Như Phong cho dù đẹp tới cỡ nào cũng chỉ là một nam nhân, hơn nữa làm gì có ai không cảm nhận được ánh mắt bốc lửa của Úy Trì lão tướng quân chứ?

Bên này, tiểu thái giám vừa chuẩn bị đưa Như Phong ngồi vào vị trí thì Như Phong thấy gia gia ngoắc ngoắc mình, vì vậy vội vàng đi qua, ngoan ngoãn mà ngồi cạnh ông.

Sau khi ngồi trên nệm, Như Phong nhẹ giọng hỏi: "Gia gia, con có thể ngồi ở bên cạnh người sao?" Không phải nói yến hội hoàng cung có rất nhiều lễ nghi sao? Cấp bậc của mình có vẻ chưa cao tới như vậy đâu mà được ngồi phía trước. Như Phong phát hiện, mình đang cách hoàng đế ba cái bàn, cái bàn thứ nhất chắc là giành cho hoàng tử ngồi, thứ hai thì có vẻ là giành cho tể tướng.

"Đây là lần đầu con đến nên có thể, thánh thượng sẽ không nói gì đâu, bây giờ ai chẳng biết con là cháu của ta." Úy Trì Hòe Dương cũng nhẹ giọng nói. Mặc dù bây giờ hoàng đế chưa đến nhưng mọi người vẫn chỉ dám nói chuyện thầm thì với nhau, không có một tiếng động lớn nào.

Như Phong gật đầu, bởi vì mình là người mới, cho nên cũng không ai tìm đến bắt chuyện, Như Phong cũng gặp được rất nhiều vị tướng quân quen thuộc, ví dụ như Lữ Mãnh …. Bọn họ đều hướng về Như Phong cúi chào, Như Phong cũng nhìn thấy Cao Càng Tề, hôm nay nhìn hắn khí khái cực kỳ, cao lớn uy mãnh, có điều là lúc thấy Như Phong thì lại có vẻ trốn tránh, làm cho Như Phong rất là buồn bực.

Thật không dễ gì kết thúc màn hàn huyên chào hỏi chán ngắt này, thời gian cũng đã đến, mọi người cùng an tĩnh xuống, im lặng chờ hoàng đế xuất hiện. Như Phong nhìn quanh quất, hai bên điện sắp xếp thức ăn cho yến tiệc, hai người một phần. Chính giữ điện, có để khoảng trống, có vẻ là để cho linh nhân* ca xướng, nhảy múa; ở hạ đường thì có dàn nhạc đệm.

* đào kép

Lúc mọi người đang dài cổ chờ đợi thì thái tử và tam hoàng tử cũng thong dong xuất hiện, rồi sau đó hoàng đế rốt cục cũng khoan thai đi đến, dưới sự o bế của thái giám cung nữ mà chậm chạp ngồi lên ghế, tiếp nhận một hồi quỳ lạy.

Hoàng đế ngồi ở phía trên, mặc hoàng bào thêu hình rồng bay, đầu đội long mão, vẻ mặt uy nghiêm, ánh mắt sắc bén, phong thái trầm ngưng, cái khí thế quân lâm thiên hạ trời sinh, uy quyền cực kỳ.

Lúc này, hoàng đế uy nghiêm phẩy tay, cất cao giọng nói: "Tướng sĩ Tử La quốc, anh dũng thiện chiến, bổng lộc gấp bội, có công trao thưởng. Từ ngày mai, chuẩn cho các tướng sĩ hồi hương thăm người thân. Người lập chiến công có quyền chọn lựa, hoặc nhận hoàng kim châu báu, hoặc ban chức quan; người qua tuổi bốn mươi, chuẩn cho về quên phụng dưỡng cha mẹ, ban thưởng tài vật; thủ tục cụ thể do Úy Trì Hòe Dương tướng quân an bài."

Như Phong cùng chúng tướng sĩ cùng nhau tạ ơn.

"Tướng quân Lãnh Vệ Điền không nghe chỉ huy, tự mình xuất binh, không chỉ phạm vào quân quy, cũng đã sỉ nhục đến quốc pháp. Mang đến tổn thất thật lớn cho đất nước, đầu tiên giam vào đại lao, sau dựa theo quốc pháp mà phạt, răn đe cảnh cáo."

"Ngô hoàng anh minh, vạn tuế vạn tuế, vạn vạn tuế!" Một trận hô rung trời, Như Phong đang quỳ sấp cúi đầu thầm nghĩ, xem chừng Lãnh về Điền lần này dù không không mất mạng nhưng cũng không còn có thể bước chân vào triều đình rồi.

Lúc đứng dậy, Như Phong thấy thái tử ở đối diện ình một cái lườm sắc bén, sự âm hàn của nó làm cho Như Phong kinh hãi. Trời ạ, vị thái tử này thật giống Dục Tước và Dục Tuyên quá đi, công phu lườm liếc người khác giỏi cực kỳ, thoạt nhìn cũng hiền lành, kỳ thật nội tâm lại rất âm u. Xem ra mình và hắn là không thể đội trời chung được rồi. (không hợp nhau >_<>

Nghĩ tới đây, Như Phong vội vàng nhìn về phía Dục Tuyên, đáng tiếc hắn đang chăm chăm nhìn về phía trước, nên nàng không thể nhìn thấy mặt hắn.

"Nào, Trẫm kính chư vị tướng quân một chén." Hoàng thượng giơ lên ly rượu. Các tướng quân cũng đứng lên, kính rượu.

Trong đó có một người nâng chén nói: "Phụ hoàng, lần này đại thắng, công thần Úy Trì Như Phong, cháu của Úy Trì lão tướng quân, nhưng vì sao không thấy Hoàng thượng tặng phẩm?"

Như Phong nhìn, là Dục Tuyên, đầu đội kim quan, mặc cẩm bào màu đen xen lẫn hoa văn, đôi mắt sáng ngời như ánh sao đêm, trên người có một loại khí thế trời sinh. Tất cả đều thật xa lạ với Như Phong.

Chỉ là, ôi, Dục Tuyên, ngươi làm trở ngại chứ không giúp gì hết, ta còn ước gì hoàng đế không nhớ đến ta đây, ngươi làm gì mà phải nói ra chứ? Hoàng đế nghe được, thì cười với Như Phong nói: "Ha ha, Trẫm sao có thể quên được? Ái khanh tuổi còn trẻ, lại dùng binh như thần, kế thừa y bát của Úy Trì gia từ trước tới nay, thật sự là may mắn của tử la quốc ta, bây giờ ngươi xem, ngay cả hoàng nhi cũng lên tiếng cho ngươi. Ngươi muốn tặng phẩm gì thì cứ việc nói, chỉ cần không quá phận, Trẫm sẽ đáp ứng ngươi, dù sao giang sơn này của trẫm cũng cần các ngươi bảo vệ thêm vài chục năm nữa." Nói thì nói như vậy, Như Phong lại cảm thấy đôi mắt nhìn chằm chằm mình kia thật kỳ quái, làm cho nàng cảm thấy không an toàn.

Vinh sủng thiên đại! Mọi người thầm nghĩ, xem ra tướng quân phủ này thật sự là vinh sủng không suy, cùng họ kết thân là tốt nhất, là chính xác, hơn nữa Úy Trì Như Phong này nhìn thật tuấn tú lịch sự, lại được Úy Trì Hòe dạy dỗ, chắc chắn là không tệ.

Như Phong vội vàng quỳ xuống, trong đầu rất nhanh mà xoay vòng, phản ứng đầu tiên của Như Phong là muốn xin từ chức rồi chạy trốn lẹ lẹ, nhưng phần sau lời nói của hoàng đế lại làm cho nàng không 'phun' ra lời được, càng huống chi còn có gia gia kè kè bên cạnh, nếu mình mà lỡ miệng ấy hả, phỏng chừng hoàng đế còn chưa phản ứng, gia gia sẽ ném mình bay mất xác luôn. T_T

Sau khi Như Phong quỳ xuống, một hồi lâu còn chưa nói, Úy Trì Hòe Dương vội nói: "Thánh thượng, bảo vệ quốc gia là chuyện phải làm, làm tốt là đương nhiên, huống hồ Như Phong còn trẻ người non dạ, cần giới kiêu giới táo*, cho nên lão thần nghĩ rằng bây giờ không cần thưởng nhiều cho nó đâu."> _

* đơn giản là phòng kiêu căng nóng nảy

Như Phong nghe vậy, cũng chỉ có thể hùa theo nói: "Lần này có thể kí kết hiệp nghị với Xuân Đằng quốc cũng là công lao các vị tướng sĩ anh dũng giết địch, vi thần cũng chỉ đóng góp chút ít, vi thần chỉ là làm chuyện mình nên làm thôi." Trong lòng Như Phong lại chảy máu ào ạt, trời ạ, một cơ hội cực cực tốt đẹp như vậy đã bị mình vứt bỏ mà trôi theo gió rồi, oa oa… T____T. Lòng đau như cắt á! Chỉ cần vài món ăn ngon ngon, hoặc tiền tài gì gì cũng được mà, vậy mà mình lại tự ném mất! Phí của giời quá! >0<. trái="" tim="">

như=“” phong=“” phải=“” tự=“” xoa=“” dịu=“” nỗi=“” đau=“” thật=“” lâu~.=“” hoàng=“” thượng=“” suy=“” nghĩ=“” một=“” hồi,=“” nói:=“” “ái=”” khanh=“” không=“” muốn=“” kể=“” công,=“” trẫm=“” cũng=“” không=“” thể=“” thiếu=“” tặng=“” phẩm.=“” như=“” vậy=“” đi,=“” hôm=“” nay=“” trẫm=“” trước=“” chư=“” vị=“” tướng=“” quân=“” cùng=“” đại=“” thần=“” hứa=“” rằng:=“” trẫm=“” sẽ=“” nợ=“” như=“” phong=“” ái=“” khanh=“” một=“” món=“” qua=“”>

“Tạ ơn Hoàng thượng.” Như Phong vội vàng tạ ơn nói, may quá may quá, không mất nhiều lắm, chỉ là không biết có thể dùng làm tấm bài miễn tử không nhỉ?

“Các vị ái khanh, đêm nay cứ chè chén thoải mái. Người đâu, rót rượu cho tướng sĩ.” Một hồi trôi qua, hoàng đế lớn tiếng nói: “Chính thức khai tiệc. Các tướng sĩ tận tình vui vẻ mà uống.” Nhanh chóng, mùi rượu thơm mát tràn ngập cả hậu điện. (Chưa uống thì thơm nhưng khi nhổ ra thì> _____<>

Vị thái giám theo bên cạnh hoàng đế cao giọng: “Tấu nhạc” Âm nhạc vang lên, vũ nương tiến vào đại điện, say mê ca múa.

Lập tức trong điện tràn ngập một màn ánh nến, vũ y bay lên, khinh ca mạn vũ*, tiếng nhạc nhè nhẹ, hương rượu tràn ngập. Các tướng quân đang ngồi cũng thoải mái uống rượu, vui vẻ ra mặt.

* hát hay múa đẹp (thấy hay hay nên để nguyên) ^^

Rồi sau đó không lâu, hoàng đế rời đi, mọi người cũng thả lỏng mình. Ngồi ở đây đại đa số là võ tướng, cho nên khác với quan văn nhã nhặn, bọn họ tục tằng hơn nhiều, cho nên hào khí bây giờ mới náo nhiệt như vậy.

Trên mặt Như Phong nở nụ cười, nhìn thức ăn trên bàn, bởi vì có Úy Trì Hòe Dương chống đỡ, cho nên mình cũng không phải uống rượu. Nhưng Như Phong cũng sợ lộ ra thân phận bản thân, vẫn là ngồi nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh, mắt thì nhìn chằm chằm thức ăn trên bàn.

Ngon quá, thức ăn có vẻ rất ngon, bởi vì ngự trù đã tỉa tác rau củ thành long, phượng, hồ điệp (bướm), hoa cỏ xếp thành bức tranh xinh đẹp, hoặc hợp lại thành các chữ “Phúc”, “Thọ”, “Vạn niên”, “Như ý”, khiến cho người ta muốn ăn cũng không đành lòng, chỉ là không biết mùi vị có ngon không? Như Phong sờ sờ bụng, hình như cũng lâu rồi mình chưa cho thứ gì vào bụng, mình chỉ nhớ đồ vào bụng mình nhiều nhất là trà.

Lúc này, Dục Tuyên bưng ly rượu đi tới, thấy bộ dạng Như Phong thì cười nói: “Như Phong, đói bụng à?”

Như Phong dời tầm mắt đang dán chặt vào đống đồ ăn ra chỗ khác, nói: “Đúng vậy, có hơi đói bụng.”

Dục Tuyên ngồi xuống bên cạnh Như Phong, lúc này Úy Trì Hòe Dương chạy đến chỗ mấy người Lữ Mãnh, đều là những lão chiến hữu quen thuộc, cho nên bên cạnh Như Phong mới có khoảng trống.

“Như Phong, thức ăn nơi này không thể ăn đâu.” Dục Tuyên ra vẻ rất chân thành mà nói.

Như Phong hoài nghi mà nhìn hắn một cái, “Không gạt ta chứ?” Dù sao cũng đã có vết xe đổ của lịch sử, tên này đã từng gạt mình nhiều rồi.

Dục Tuyên lộ ra vẻ tươi cười nói: “Ngươi chắc cũng biết, rất nhiều thức ăn lúc mới ra nội thì mùi vị sẽ rất ngon, nhưng lạnh rồi thì không thể như trước nữa, hương vị rất tệ đó. Nhưng bây giờ thứ được chú ý trong bữa yến tiệc không phải là mùi vị, phải theo quy củ, phải dọn ra nhiều cái bàn, sau đó đưa thức ăn mà tương xứng với thân phận của họ lên cùng một lúc. Cho nên cứ như vậy, Ngự Trù Các không thể làm gì hơn là nấu trước, thậm chí là một ngày để hoàn thành các món ăn để bưng lên, hoặc ninh hoặc nướng, hoặc hầm trong lồng hấp, cho nên thức ăn này chỉ có thể nhìn chứ không thể bỏ vào miệng được đâu. Nghe ta đi, dù sao ta cũng là lớn lên trong hoàng cung này mà.”

Như Phong nghe vậy, buông đôi đũa vừa cầm lên, quét mắt, quả nhiên, hầu hết mọi người chỉ uống rượu không có dùng bữa.

Vẻ mặt Như Phong tuyệt vọng nói: “Xem ra ta tính toán sai rồi.”

Dục Tuyên lại cười nói: “Đi thôi, ta và ngươi cùng đi vào phòng bếp mà ăn.” Vừa nói vừa kéo tay Như Phong.

Như Phong nhìn thoáng qua gia gia đang ở đằng xa nói chuyện cùng người khác, do dự xem có phải báo cho ông một tiếng rồi mới rời khỏi không, Dục Tuyên lại nói: "Yên tâm, ta sẽ sai người nói cho lão tướng quân mà." Vừa nói vừa kéo kéo ống tay áo của Như Phong dắt đi.

Ở đây chỉ cần người tinh mắt là sẽ hiểu ngay, xem ra, Úy Trì gia thật sự muốn đứng bên phe cảnh của Nhị Hoàng tử và Tam hoàng tử rồi, nhìn độ thân mật giữa Úy Trì Như Phong và Tam hoàng tử là biết.

Bên kia, sau khi thái tử chứng kiến tất cả, ánh mắt bỗng chốc trầm xuống, sau khi người hầu cận nhắc nhở mới thu liễm lại, khôi phục bộ dạng ưu nhã vô hại vốn có.

Như Phong đang do dự có nên đi ra ngoài hay không thì đã bị Dục Tuyên cưỡng ép kéo ra ngoài.

Trên đường đi đến phòng bếp, Như Phong hết nhìn đông tới nhìn tây, nhìn thứ mới mẻ, lúc đến dưới bóng của một cây thụ , ánh sáng liền bị che khuất, Như Phong đột nhiên bị Dục Tuyên ôm vào lòng, cả người tựa vào hắn.

Như Phong nhất thời ngây ngẩn cả người.

131. Q.3 - Chương 131: Cường Hôn

Edit: Nhoktho

Beta: Lan Hương

"Ngươi muốn làm gì?" Như Phong quát khẽ.

Dục Tuyên mặc kệ, cúi xuống, chầm chậm mà gặm đôi môi như hoa của Như Phong.

Như Phong như bị đánh bất tỉnh, phản ứng đầu tiên của nàng là xô mạnh Dục Tuyên ra, nhưng lại phát hiện cái tay ôm nàng rất có lực, lồng ngực nọ thật rộng lớn, đôi môi đang khóa chặt nàng lại rất ấm áp…

Nam nữ thật khác nhau nha! Như Phong giờ mới hiệu được sâu sắc điều này!

Như Phong chối đẩy một hồi lâu cũng không được, đành phải cố gắng đứng thẳng, đôi mắt của nàng mở thật to, trong bóng tối, không thấy rõ vẻ mặt của Dục Tuyên, chỉ biết rằng đôi mắt hắn đã được khép lại.

Nụ hôn của hắn thật vội vàng, có mừng rỡ có kích động nhưng cũng có nỗi bất an không thể dấu… Cái hôn này làm sáng tỏ sự việc được giấu kín. Từ nụ hôn của hắn, Như Phong phát hiện những chuyện mà mình đã bỏ qua…

Dục Tuyên, hắn thật sự có loại tình cảm này đối với mình?

Cuối cùng, lúc mà tay chân Như Phong đã bủn rủn muốn té, Dục Tuyên ngừng lại để tay ở thắt lưng nàng, hai mắt như có lửa nhìn chằm chằm Như Phong, run giọng nói: "Như Phong!"

Như Phong giãy dụa muốn đẩy hắn ra, lau môi, nói ra thì kỹ thuật hôn của Dục Tuyên tốt hơn Mộc Vấn Trần nhiều (=_=), dễ dàng khiến người khác đắm chìm vào đó, nhưng chỉ cần nghĩ rằng kinh nghiệm này là do hắn đã thân kinh bách chiến mới đổi được (trải qua trăm trận =)) Như Phong đã không thể có ý nghĩa gì với hắn, càng huống chi, người nàng thích cũng không phải hắn.

"Ngươi đủ rồi chứ? Buông ta ra!" Như Phong quát khẽ.

"Như Phong, ta thích ngươi, thật sự thích ngươi, cho dù ngươi là một nam nhân, Như Phong, ta có thể cho ngươi những thứ hoàng thúc không thể, ta chỉ là một hoàng tử nhàn tản, ta có thể cùng ngươi đi du sơn ngoạn thủy, có thể cùng ngươi làm những chuyện ngươi thích. Những điều này, hoàng thúc không cho ngươi được đâu." Tiếng nói Dục Tuyên rất vội vàng, rất thấp trầm, gần như là ghé sát vào bên tai Như Phong để nói. (Và ta có kỹ thuật tốt hơn Mộc Vấn Trần nữa =))))))

Đầu Như Phong hỗn loạn, Dục Tuyên thật sự có tình cảm với mình!

Như Phong xoa mi tâm, phất tay nói: "Đủ rồi, ta muốn đi về, chuyện hôm nay nên dừng ở đây, người ta thích là Mộc Vấn Trần, không phải ngươi." Mặc dù kinh ngạc, Như Phong vẫn nói rõ ràng. Tuy rằng, lời

nói Dục Tuyên thật sự làm ình cảm động, cho dù hắn biết mình là nam nhân, ở xã hội bây giờ, có thể thốt ra những lời này mà không phải là nói dối thì phải cần một tình yêu thật sâu đậm, ôi!

Dục Tuyên vội vàng mà kéo tay Như Phong, thanh âm có hơi run rẩy: "Chẳng lẽ ngươi không thể cho ta một một cơ hội sao?"

Như Phong khẽ thở dài, nhìn Dục Tuyên, nói: "Tuyên, ngươi luôn luôn phong lưu phóng khoáng, hồng nhan tri kỷ vô số, hôm nay chuyện có lẽ chỉ là mê hoặc nhất thời, cứ như vậy coi như xong, nơi này là hoàng cung, cơ sở ngầm có khắp nơi, nếu như ngươi không muốn chúng ta vướn vào phiền toái thì tốt nhất là tách ra bây giờ đi."

Dục Tuyên không đồng ý: "Nơi này ở trong một hòn non bộ, không có người thấy được, hộ vệ của ta sẽ quan sát tình hình bên ngoài, Như Phong, hôm nay chúng ta phải nói rõ ràng, ta thật sự thích ngươi. Thậm chí là yêu ngươi, ta không muốn nhìn thấy hình ảnh ngươi và hoàng thúc đứng cũng một chỗ." Nói xong lời cuối cùng tiếng nói của hắn từ nặng nề trở nên êm ái: "Như Phong ngươi không biết đâu, buổi tối hôm nay một khắc lúc ở cửa cung ta thấy ngươi, thật sự ta rất kinh diễm và vui mừng, lúc ấy ta thậm chí muốn lập tức kéo ngươi về nhà, sau đó đem dung mạo của ngươi giấu đi, hoặc là làm xấu đi một chút, như vậy sẽ không ai có thể thấy được."

Như Phong cười khổ, nói: "Ta là nam mà, hơn nữa có lẽ ngươi chỉ là thích dung mạo của ta mà thôi." Trước kia, mình luôn lấy dung mạo làm một niềm tự hào, bởi vì ở hiện đại mình thật sự không xinh đẹp bằng, nhưng kiếp này may mắn đã vớ được một túi da (bề ngoài) tuyện hảo, cho nên đã tỉ mỉ che chở, không ngờ rằng cuối cùng lại rước lấy đóa hoa đào Dục Tuyên này. (ý nói nợ đào hoa đó mà)

"Không đâu, nếu như đúng vậy thì thật tốt biết bao, ta có thể chạy khắp quốc gia, ta tin tưởng rằng có thể tìm được một người đẹp như ngươi thôi, nhưng Như Phong, ta không phải chỉ thích bề ngoài của ngươi, ta thích con người của ngươi." Dục Tuyên vừa nói vừa muốn kéo Như Phong vào lòng.

Như Phong lắc đầu, ngăn trở hành động của hắn, nói: "Tốt nhất là ngươi là đừng như vậy nữa, tuy rằng ta bỏ qua lần phi lễ vừa rồi nhưng không có nghĩa sẽ khách khí với ngươi với lần phi lễ khác đâu, cho dù có người đến ngăn cản."

Lúc này động tác của Dục Tuyên mới dừng lại, nhưng vẫn còn nắm lấy tay Như Phong, nhẹ giọng nói: "Như Phong, ngươi còn nhớ rõ không? Lần đầu tiên ta đến nhà ngươi, lúc ấy ta sáu tuổi, ngươi ba tuổi, khi đó ngươi hôn ta."

Như Phong than khóc một tiếng, nói: "Khi đó chúng ta còn nhỏ, ta cũng chỉ muốn đóng kịch thôi, không có ý nghĩ gì khác."

"Ta không cho rằng như vậy, lúc chúng ta ở thư viện, rút thăm, ta và ngươi cùng một phòng, cho nên chúng ta có duyên, hơn nữa ta ta biết ngươi sớm hơn hoàng thúc mà." Hắn phản bác, có loại kiên định không thể chống lại.

Như Phong hết nói nổi, đây là lần đầu tiên nàng gặp phải tình huống này, cho nên thật sự không biết xử lý thế nào, huống chi Dục Tuyên không phải một người xa lạ, hắn là bằng hữu của nàng, là một bằng hữu cực kỳ thân thiết.

"Ngươi cũng phải cho ta thời gian nghĩ lại chứ." Cuối cùng Như Phong chỉ có thể thở dài, chỉ muốn về nhà thôi, còn chuyện gì thì cứ để sau.

Dục Tuyên vừa nghe, kinh hỉ (kinh ngạc vui mừng) nói: "Được được được, ngươi trở về ngẫm lại thật kỹ nhé, nói không chừng ngươi sẽ phát hiện rằng ngươi thích ta đấy, thật ra yêu cầu của ta không cao đâu, chỉ hy vọng ngươi có thể cho ta một một cơ hội là được rồi, đừng chán ghét ta, chuyện hoàng thúc không làm được, nhưng ta thì có thể."

Như Phong chỉ có thể yên lặng gật đầu, cùng Dục Tuyên ra khỏi núi giả, đến nơi sáng sủa hơn mới thấy thời gian trong bóng tối lúc nãy dường như chỉ là một giấc mộng không thật, nhưng đau đớn trên môi lại không cho nó trở thành giấc chiêm bao. (chém tí =))

Dục Tuyên có hơi lo sợ bất an mà nhìn Như Phong, muốn nắm tay Như Phong, nhưng nhìn thấy biểu cảm rét lạnh trên mặt nàng lại không dám, không thể lỗ mãng như vừa rồi, chỉ có thể cố gắng lảng chuyện khác,

nói: “Như Phong, ngươi lựa cơ hội xuất phủ được không? Ta có và thứ muốn cho ngươi xem.”

Như Phong nghiêng đầu nhìn hắn, giọng điệu có chút trào phúng, nói: “Không được rồi, ta không muốn dâng mỡ đến miệng mèo đâu.” =)))))))

Dục Tuyên thoáng cứng họng, cũng đúng, dã tâm của mình bị vạch trần sạch sẽ đến thế cơ mà… Cho nên hắn chỉ có thể nói: “Sao ta có thể như thế được chứ? Ha ha, ta tuyệt đối sẽ không làm cái chuyện đó đâu.”>

—

Như Phong nghiêng đầu liếc hắn một cái, nhân phẩm của Dục Tuyên thì mình cũng hiểu được khoảng năm sáu phần, mặc dù hắn không phải ác nhân, nhưng thứ gì hắn đã nhắm trúng thì nhất định phải đoạt được dù thế nào đi nữa. Lúc ở học viện, hắn đã nhìn trúng một loại nguyên liệu vẽ tranh của một người bạn học, kết quả hắn dùng tất cả thủ đoạn, cuối cũng cũng cướp được màu phẩm tổ truyền của người ta về ình, mặc dù người đó nguyện ý, nhưng Như Phong vẫn cảm thấy thủ đoạn này không được quang minh chính đại cho lắm, có lẽ là vì hắn vốn sinh trưởng trong hoang thất.

“Giấu đầu lòi đuôi thôi, ngươi không cần giải thích nữa.”

Dục Tuyên cũng chỉ thở dài, thường xuyên nhìn trộm Như Phong, Như Phong không thèm liếc nhìn mà đi thẳng, thỉnh thoảng hai người gặp phải một vài cung nữ thái giám thị vệ, lúc bọn họ hành lễ với Dục Tuyên, Như Phong cũng vô thức cúi đầu trả lễ.

Như Phong được Dục Tuyên hộ tống đến tận Tướng Quân phủ, trên đường Như Phong chỉ cau mày tự ngẫm, lúc bừng tỉnh thì hốt hốt hoảng hoảng mà chạy ù té vào phủ, đối với tiếng gọi í ới của quản gia và người hầu thì giả điếc, có nghe thì cũng xem như gió thoảng.

Đến khi truyền đến tiếng kêu thảnh thốt của Lâm Ngọc Lan, đánh thức thần trí của nàng: “Như Phong, con làm sao vậy?”

Âm cao của một giọng nữ truyền đến, Như Phong quay đầu, nhìn Lâm Ngọc Lan, nói: “Mẹ, sao vậy? Con có bị sao đâu!” Vừa nói lắc lắc đầu, thở dài nhìn cây đa cao to lớn tuổi trong viện.

Lâm Ngọc Lan lại một hơi vọt lên, nhanh chóng nắm đầu Như Phong kéo xuống, sắc bén nhìn chăm chú một hồi, giọng the thé nói: “Nói, chuyện gì xảy ra với môi của con? Sao lại sưng lên?”

Như Phong kinh hãi, đưa tay sờ sờ, lúc này mới cảm thấy không bình thường, hèn gì cảm thấy hơi đai đau, thì ra là thế! Nghĩ tới đây, Như Phong thầm rủa một tiếng. Chết tiệt, không phải tên kia hôn kỹ cao siêu lắm à? Sao lại để lại dấu vết cơ chứ?

Úy Trì Tùng cũng không dễ dãi, ánh mắt ngưng trọng đi tới, nói: “Như Phong, đây là xảy ra chuyện gì? Có phải con gặp hiền toái gì hay không?”

Lâm Ngọc Lan lại đột nhiên hỏi: “Chắc không phải là….Không khải là nam nhân làm chứ?”

Trên mặt có vui có buồn, vui là nữ nhi có thể gả ra ngoài, lo lỡ như người kia là đoạn áo chi phích mới yêu Như Phong, như vậy thì phải làm sao bây giờ?

“Mặc kệ là thế nào, việc này vẫn không thích hợp.” Úy Trì Tùng nhìn môi Như Phong, nói: “Người đó thật là thô lỗ.”

“Hừ, nếu nói đến chuyện thô lỗ, chàng có cảm thấy là nên xem lại mình không?” Lâm Ngọc Lan phản bác.

Úy Trì Tùng lập tức đỏ mặt, xấu hổ nhìn Như Phong.

Lâm Ngọc Lan giải quyết xong trượng phu, liền quay đầu chuyển tầm nhắm lên Như Phong nói: “Như Phong, thân thế của tên đó có tốt không? Làm nghề gì? Nhà ở nơi nào? Nhân phẩm như thế nào. . .” Cài nói càng lộn xộn lung tung, đành phải dùng đến tay để diễn tả, cảm thán trời cao có mắt.

“Ông trời thật có mắt, có người thích Như Phong của rồi, nói không chừng lúc hắn biết Như Phong là nữ, có lẽ còn thích hơn gấp đôi ấy chứ, cái này ta yên tâm rồi.” Nếu không phải vì sợ mất một chút hình tượng cuối cùng của mình, sợ rằng người khác kéo đến, Lâm Ngọc Lan thật muốn ngửa đầu cười to. (Tiếng lòng: HA HA HA HA HA!!!!!!!!!)

Không ngờ rằng Như Phong lại cười mỉa, cau mày nói: "Là một người con gái, con không biết nàng ấy là ai hết, con trai hai người bị nàng ấy cưỡng hôn đó."

Phịch một tiếng, có người té xuống trong góc khuất, Như Phong nhìn thì ra là Chu Hậu!

Sau khi thấy Chu Hậu, mây đen quầng vũ, Như Phong nhớ đến chủ nhân của hắn, Vấn Trần. . .

Lần này Lâm Ngọc Lan lại hét thất thanh, lớn tiếng nói: "Như Phong, con nói cái gì? Con bị con gái… một đứa con gái…" Câu nói kế tiếp bị nghẹn ở cổ họng, Úy Trì Tùng bên cạnh cũng như chịu đả kích nặng nề.

Sau khi cho Chu Hậu một biểu cảm ám hiệu, Như Phong bước vào phòng, Chu Hậu nhanh chóng nghiêng mình theo vào.

"Chu Hậu, ừm… Chuyện mới vừa rồi ngươi nghe được ấy, ngươi đừng nói cho Vấn Trần nhé, được không?" Như Phong dùng giọng điệu thương lượng để nói, con mắt nhìn chăm chăm vào Chu Hậu.

Chu Hậu xấu hổ nhìn Như Phong, thấp giọng nói: "Công tử, ngài yên tâm, ta sẽ không nói, coi như ta chưa nghe bao giờ." Trong lòng thầm thương hại, Như Phong công tử đáng thương, không ngờ lại bị một thiếu nữ cường hôn, ôi, xem ra vẻ ngoài đẹp mắt cũng đâu phải chuyện tốt đẹp gì đâu, lại bị cường hôn! Sỉ nhục quá, một nỗi sỉ nhục của nam tử hán, cho nên mình tuyệt đối sẽ không nói cho chủ tử chuyện này.

Như Phong thấy Chu Hậu thông cảm mà nhìn nhìn mình, sau đó thì im hơi lặng tiến mà lùi ra ngoài.

Như Phong lập tức bước đến trước gương, mặc dù không rõ ràng, nhưng vẫn có thể thấy được đôi môi không bình thường.

Đêm nay, đêm nay, hình như Mộc Vấn Trần muốn đến gặp mình, mà bây giờ mình lại bị thế này, hắn sẽ không liên tưởng đến cái gì khác chứ? (Giống vợ ngoại tình sợ bị chồng bắt quả tang ghê >v<>

Như Phong ngồi yên trước gương, chân mày cau lại.

…

Dục Tuyên đứng ở ngoài cửa tướng quân phủ, nhìn nam tử đã bắt hồn mình đi chạy vào cửa, đại môn chậm rãi khép lại, che đi bóng dáng cao gầy của hắn.

Hắn đứng một hồi, nở nụ cười thõa mãn xen lẫn bất an, không biết Như Phong sẽ đối với mình thế nào đây? Mình đã nói hết những điều muốn nói, những chuyện mà mình trăn trở bấy lâu, thật sự nằm mơ hắn cũng không thể nghĩ tới, rằng lại có một ngày, bản thân mình lại thích một nam nhân, mặc dù hắn đã là một mỹ nam. (=_=")

Nhìn bầu trời đêm, tối nay không có ánh trăng, chỉ có vài ánh sáng của ngôi sao lấp lánh, điều này khiến hắn nhớ đến đôi mắt đẹp của Như Phong, lúc nhìn hắn, dường như cũng phát sáng như vậy, ngập nước long lanh, như có thể khiến linh hồn kẻ khác nguyện ý sa vào đắm chìm ở đấy.

Về phần hoàng thúc… Dục Tuyên không thèm suy nghĩ.

Dục Tuyên đột nhiên cảm thấy toàn thân mình thật thoải mái, đêm nay hắn đã làm những điều mình muốn, cho nên trong lòng đã nhẹ nhõm hơn nhiều. Nghĩ vậy, hắn bỏ lại ngựa, chạy băng băng, sau một nén hương đã về đến phủ đệ của mình.

Mới bước vào cửa, liền thấy một cô gái đến đón, nói: "Gia, ngài đã trở về."

Người này vẫn còn trẻ tuổi, khuôn mặt kiều diễm, xiêm y gấm lụa màu hồng tím, thêu hoa văn dày đặc, trên vạt áo đính đầy ngọc trai phỉ thúy, cực kỳ xinh đẹp. Nghênh xuân búi tóc bằng sợi tơ vàng bát bảo toàn ngọc trai lóng lánh chói mắt, điểu thêm vô số châu ngọc, một màn ánh sáng châu ngọc, trên người mùi thơm vất vít. (giời ơi, sao toài là ngọc với châu không vậy thì đẹp chỗ nào????)

Dục Tuyên phục hồi tinh thần, chán ghét nhìn nàng một cái, âm thanh lạnh lùng nói: "Đừng xuất hiện trước mặt ta." Ngửi thấy mùi trên người nàng, hắn không khỏi nhớ tới hương thơm trên thân thể Như Phong, hương thoang thoảng tự nhiên như có như không nhưng lại khiến người say mê nó.

Xem ra phải tìm cơ hội bảo quản gia đưa những nữ nhân này về nhà thôi, dù sao bây giờ mình cũng đã hiểu được tâm ý của bản thân. Vừa tắm rửa xong thì nghe được tiếng nói của ca ca.

Dục Tước phong trần mỏi mệt bước vào, mở miệng đã hỏi: "Tiểu Tam, đêm nay ngươi thấy Như Phong như thế nào?"

Chốc lát, Dục Tuyên như bị hất cả xô nước lạnh vào người, máu trong người vốn đang sôi trào cũng trở nên nguội đi, hắn kinh ngạc nhìn vẻ mặt sốt ruột của ca ca mình, thật lâu không mở miệng…

132. Q.3 - Chương 132: Tâm Sự Đêm Khuya

Edit: Nhoktho

Beta: Lan Hương

"Tiểu tam, đệ sao vậy? Nói chuyện đi chứ! Như Phong có khỏe không?" Dục Tước thấy Dục Tuyên thất thần, vội vàng nắm vai hắn lắc lắc.

Dục Tuyên phục hồi tinh thần, không dám nhìn thẳng ca ca mình, chỉ dám cúi đầu tự thẹn, nhỏ giọng nói: "Vẫn khỏe."

Dục Tước chớp mắt, nhìn dáng vẻ không bình thường của Dục Tuyên, đôi mắt quét từ trên xuống dưới, đột nhiên chỉ vào thắt lưng sườn của hắn, nói: "Có chuyện gì xảy ra?"

Dục Tuyên mới vừa tắm rửa xong, bây giờ là cuối hạ, cho nên trên người chỉ khoác sơ áo trong, lộ ra hơn phân nửa ngực và thắt lưng tinh tế, cho nên lúc này đây Dục Tước rất dễ dàng nhận thấy có một vết bầm trên thắt lưng Dục Tuyên, dấu vết của ngón tay ngay trên làn da trắng ngay thắt lưng hiện ra rất rõ ràng.

"Đây là sao?" Dục Tước lặp lại, từ cái vết bầm này có thể thấy người tạo ra nó ra tay rất ngoan độc.

Dục Tuyên nhìn theo tầm mắt hắn, trong lòng hoảng sợ, không ngờ tay Như Phong mạnh như vậy, lúc ấy chỉ cảm thấy đau, không ngờ tới để lại một dấu bầm lớn như thế, lại còn bị ca ca nhìn thấy nữa chứ.

"Không có gì, chỉ là không cẩn thận nên bị đụng ấy mà." Dục Tuyên hời hợt nói, lảng chuyện khác: "Ca, ca về lúc nào thế?"

Dục Tước thu hồi buồn bực trong lòng, xem cái vết bầm này, chắc chắn là do nữ tử gây nên, điều này khiến hắn nhớ đến mấy thị thiếp trong phủ Dục Tuyên, trong lòng cười thầm, cũng trả lời: "Mới thôi, vốn định vào cung thỉnh an phụ hoàng, nhưng vì sắc trời đã tối, cho nên chạy tới nơi này trước, như vậy tiện tìm hiểu tình hình của Như Phong, bọn ta đã một năm không gặp mặt, đệ thì hay rồi, được gặp hắn tới hai lần." Nói đến chuyện này, Dục Tước lại thấy đố kị.

Dục Tuyên miễn cưỡng cười cười, có chút chột dạ cúi đầu, cảm giác vui sướng tràn đầy lúc nãy đã vơi đi không ít.

"Ca, Như Phong rất tốt, ngày mai ca có thể đi tìm hắn rồi mà, bây giờ hắn ở tướng quân phủ, cách nơi chúng ta ở không xa đâu." Dục Tuyên vội vàng an ủi, trong lòng có hơi bất an, Như Phong rốt cuộc có tình cảm với mình không? Chắc là có nhỉ, dù sao thì mình cũng quen biết hắn từ lúc còn nhỏ, lại còn ở chung một năm trời.

Nghĩ tới đây, Dục Tuyên cố nén bất an, cùng Dục Tước đàm luận việc khác.

… . . .

Sau khi Như Phong ăn qua loa cho xong bữa tối, gia gia và Chu Tiền mới trở về, ông cũng không nói đến chuyện gì nên nàng có thể không cần tiếp chuyện nữa.

Sau đó, Như Phong mặc kệ cha mẹ đang cực lực yêu cầu mình giải trình sự kiện cường hôn, mà nhanh chóng tắm rửa rồi leo lên giường :3.

Đương nhiên, Như Phong sẽ không ngủ thật, dù sao Mộc Vấn Trần nói rằng đêm nay sẽ đến cho nên nàng chỉ đang chờ, giữ lại một cây nến toả ra ánh sáng mờ nhạt, hai tay ôm đầu gối lẳng lặng chờ đợi.

Mặc dù bề ngoài nàng bình tĩnh nhưng từ một khắc vừa rồi Dục Tuyên ra tay với mình thì trong đầu Như Phong đã loạn xà ngầu, trong lòng thì rối tung cả lên.

Giờ phút này, nàng cực kỳ nhớ Mộc Vấn Trần, mặc kệ như thế nào, nhìn thấy hắn thì trái tim nàng cũng sẽ bình yên hơn một chút.

Không biết qua bao lâu, trong không gian chỉ có thể thỉnh thoảng nghe được tiếng lách tách của nến cháy, trừ tiếng động đó thì cả căn phòng chìm trong im lặng.

Cuối cùng ở phía cửa sổ mở toang xuất hiện một bóng người màu trắng lúc này ở trên cành cây ngoài cửa nhìn quanh hai cái rồi mới nhanh chóng phi vào phòng.

Mộc Vấn Trần đóng cửa sổ lại, trực tiếp đi tới bên cạnh Như Phong, ngồi trên giường, nhỏ giọng nói: "Như Phong, ta tới rồi." Trong giọng nói chứa chan niềm vui sướng.

Như Phong ngẩng đầu lên nói: "Chàng lại đây đi."

Hai mắt Mộc Vấn Trần tỏa sáng, không nói hai lời mau chóng cởi giày và ngoại bào, rồi buông sa trướng xuống, ôm Như Phong vào ngực rồi sau đó vung cái chăn lên.

Như Phong chằm chằm nhìn những động tác của hắn, sợ ngây người. Vốn tưởng rằng Mộc Vấn Trần là người làm gì cũng rất ưu nhã, bây giờ xem ra lời này không chính xác tuyệt đối đâu, động tác của hắn nãy giờ nhanh nhẹn biết bao! =)))))

"Như Phong, tâm tình nàng không tốt à?" Mộc Vấn Trần lo lắng mà nhìn nàng, nâng mặt nàng lên rồi cẩn thận quan sát.

Như Phong rầu rĩ gật đầu, thả lỏng người, ôm hờ Mộc Vấn Trần, hình như mình đã suy nghĩ quá nhiều rồi, không biết người này có thể làm cái chuyện kia luôn không? Như Phong không khỏi lắc đầu bật cười.

"Như Phong, môi của nàng bị sao vậy?" Mộc Vấn Trần đau lòng xoa xoa bờ môi của Như Phong, lúc này có hơi sưng đỏ trên khuôn mặt trắng noãn lại tăng thêm một phần đáng thương.

Như Phong chu chu miệng, ủy khuất nhìn hắn, không nói.

Mộc Vấn Trần cau mày: "Nguyên nhân tâm trạng nàng không tốt sao? Là bị người nào bắt nạt hả?" Nếu như Mộc Vấn Trần chưa từng tiếp xúc thân mật với Như Phong, có lẽ hắn sẽ tưởng rằng đây là vì Như Phong không cẩn thận cắn phải, nhưng bởi vì lần đầu tiên hôn môi với nhau hắn đã gặm đến nỗi môi của Như Phong sưng đỏ lên cho nên bây giờ đương nhiên hiểu đây là vì sao.

Như Phong gật đầu, dúi đầu vào ngực hắn.

Mộc Vấn Trần không cho phép nàng trốn tránh, nắm hai vai của Như Phong, mắt nhìn thẳng vào mắt Như Phong, trong mắt có hai ngọn lửa âm ỷ cháy, tiếng nói của hắn có hơi khàn khàn, trầm thấp nói: "Như Phong, nàng nói cho ta biết đi, là do nàng tự nguyện sao? Nàng thích hắn ư?" o(>_____<>

Như Phong cảm nhận được lực nơi bả vai, mặc dù rất đau nhưng lại làm nàng an tâm hơn không ít.

Nàng lắc đầu, cắn cắn môi, nói: "Là hắn cưỡng hôn ta, sức ta không đủ, lại còn ở trong hoàng cung nên ta không dám động, sợ thu hút sự chú ý của mọi người."

Toàn thân Mộc Vấn Trần mới bình tĩnh lại, hắn nhìn Như Phong nói: "Tiểu gia hỏa, hù ta sợ muốn chết, ta còn tưởng rằng nàng và hắn lưỡng tình tương duyệt, sau đó thì không quan tâm ta nữa."

Như Phong nhào tới ôm cổ hắn, cong miệng nói: "Ta còn tưởng chàng không còn quan tâm tâm ta nữa chứ? Bởi vì ta đã hôn môi với người khác, mặc dù là bị ép buộc." Dừng lại một lát rồi không đợi Mộc Vấn Trần tiếp lời, nàng tiếp tục: "Ta mặc kệ, nếu như chàng mà không quan tâm ta ấy hả, ta cũng sẽ quấn quít lấy chàng đó, nghe nói mạnh nam sợ nữ quấn, nữ truy nam cách tầng sa, cho nên ta nhất định sẽ truy chàng đến cùng à xem."

Mộc Vấn Trần bật cười, rốt cục cũng hơi vui lên, thần thái cũng buông lỏng hơn, nói: "Ta chưa từng nghe hai câu nói này nha, nàng lấy từ đâu vậy?"

"Chỗ nào thì chàng quan tâm làm gì, tóm lại là ta sẽ không rời chàng đi đâu, ta chỉ thích chàng thôi." Như Phong lẩm bẩm nói, nằm tựa vào ngực Mộc Vấn Trần.

Mộc Vấn Trần nghe vậy trong mắt hiện lên niềm vui sướng, suy nghĩ một hồi, nhanh chóng móc ra một bình thuốc nhỏ, nói: "Lại đây, chúng ta đừng nói chuyện này nữa, phải bôi thuốc lên môi của nàng trước đã, nếu không sáng mai lại sưng tấy lên thì phiền."

Như Phong tập trung nhìn vào nó, thì ra đây là cái bình đã bôi ình lúc trước, từ sau khi hai người trao nụ hôn đầu tiên, thì nụ hôn tăng theo từng năm tháng, kỹ thuật hôn là từ đấy mà ra, mặc dù bây giờ hai người đã hôn thành thạo, nhưng lúc đầu Mộc Vấn Trần và Như Phong đơn thuần chỉ là va chạm môi răng, cho nên đôi môi mỏng manh của Như Phong tất sẽ có những vết sưng, hoặc là cổ sẽ có 'những vết ô mai' rõ ràng, cho nên đôi khi đành phải mượn thuốc để che dấu hoặc tiêu trừ chúng.

(Ai không biết ô mai là gì thì ment mình chỉ cho :">)

Cho nên, bình thuốc mà Mộc Vấn Trần lấy ra lúc này là thứ mà Như Phong đã dùng trước kia.

"Sao lúc nào cũng thấy chàng mang nó trên người vậy?" Như Phong gắt giọng. >"

Mộc Vấn Trần mỉm cười, hồi đáp: "Ta luôn mang theo nó mà."

Như Phong mặt đỏ lên, vì hàm nghĩa trong lời nói .

(Ý là luôn chuẩn bị hôn Như Phong mọi lúc mọi nơi í :">)

Sau khi bôi thuốc xong, Như Phong thấy thoải mái hơn một chút, cảm nhận được sự ấm áp của thân thể Mộc Vấn Trần, thì thở dài nói: "Ôi, bây giờ phải làm sao, mặc dù ta rất tức giận trong lòng, nhưng lại không biết nên chỉnh hắn lại thế nào đây, nếu như chỉ là một nam tử bình thường thì tốt rồi, ta chỉ cần tìm cơ hội mà đánh hắn cho đỡ tức là xong, nhưng thân phận hắn lại rất đặc biệt, lại còn có quan hệ với chàng nữa, cho nên việc này cần phải suy nghĩ một chút."

Mộc Vấn Trần gật đầu, đặt bàn tay trên lưng Như Phong hết nắm lại thả, thả rồi lại nắm, trên mặt âm tình bất định, lam quang trong mắt lại hiện lên, nhưng miệng lại nói: "Là do ta, ta không nên phong bế nội lực của nàng khiến nàng không thể thi triển, nếu không thì hắn làm sao thực hiện được việc này." Trong giọng nói có sự áy náy. Lúc yến hội chưa bắt đầu, Mộc Vấn Trần thấy vết thương lại có chiều hướng nứt ra, biết nàng dùng khinh công. Còn Như Phong cũng thẳng thắn thừa nhận lúc chiều mình đã lỡ theo thói quen dùng khinh công chạy trốn gia gia, làm cho vết thương hơi nứt ra.

Phải biết rằng, điểm khó chữa nhất của độc trong cơ thể Như Phong là thời gian tiêu trừ hết nó rất lâu, chỉ cần một ngày độc chưa hết, vết thương sẽ vĩnh viễn không hiền lại, hơn nữa chỉ cần vận động mạnh một chút, vết thương cũng rất dễ bị rách ra, máu cứ theo đó mà chảy, như vậy cũng sẽ ảnh hưởng tốc độ giải độc, cho nên nói chung, cho dù may mắn giải được độc, thì vẫn phải nằm trên giường ba tháng. Bây giờ Như Phong chỉ mới nghỉ ngơi một tháng, thời gian còn lại thì chạy đi chạy lại, lần này không cẩn thận dùng nội lực lại kéo dài thời gian khép miệng của vết thương. (thiệt sự là cái 'vận động mạnh' nguyên văn là 'vận động kịch liệt' ==", thấy nghĩa đen tối quá nên ta tự động đổi vậy :">)

Cho nên Mộc Vấn Trần thẳng tay phong bế nội lực của Như Phong, thầm nghĩ chắc trong cung cũng không xảy ra chuyện gì, ngoài cung lại có Chu Tiền và Chu Hậu. Như Phong cũng nghĩ như vậy, nên để mặc cho hành vi của hắn.

Có điều hai người cũng không ngờ rằng, Dục Tuyên lại len lén mang Như Phong vào núi giả làm chuyện này.

Như Phong nhìn thấy hắn áy náy, vội vàng an ủi: "Cho dù lúc ấy ta có nội lực, ta cũng không dám đánh nhau với hắn đâu, hoàng cung là nơi nào chứ, một khi đánh nhau sẽ dẫn mấy người khác tới, khi đó ta dù có trăm cái miệng cũng không thể giải thích được, dù sao thì trong mắt người ngoài, ta là nam, hắn cũng là nam mà." Bây giờ Như Phong mới hiểu được Dục Tuyên tại sao dám ở trong hoàng cung mà ra tay, thì ra là hắn chắc chắn mình không dám phản kháng. Hơn nữa nếu lúc đầu Như Phong nghiêm túc cự tuyệt, có lẽ Dục Tuyên cũng sẽ không buông tha dễ dàng, tên đó luôn hiểu thế nào là nắm bắt thời cơ, cho nên nói không chừng lúc mình cự tuyệt hắn, không biết hắn làm ra chuyện gì nữa.

Mộc Vấn Trần trầm mặc gật đầu, chậm rãi vuốt ve mái tóc dài bù xù sau lưng của Như Phong, tâm tình trong mắt vẫn khó nắm bắt.

Hai người lặng im một hồi, Như Phong rốt cục không nhịn được nữa: "Chàng không tức giận sao? Chàng không muốn biết hắn là ai sao?" Nói thẳng ra, Như Phong vừa sợ Mộc Vấn Trần tức giận, mình chống đỡ không nổi, nhưng bây giờ hắn không tức giận, nàng lại cảm thấy mình không được coi trọng. >"

Suy nghĩ rất mâu thuẫn, nhưng đó mới làm tâm trạng chân thật của nàng hiện giờ.

Tay Mộc Vấn Trần dừng lại, mới mở miệng nói: "Là Dục Tuyên." (-_-)

Như Phong kinh ngạc, ngẩng đầu lên: "Sao chàng biết được?" o_O

Mộc Vấn Trần cau mày, bực mình kéo Như Phong vào lòng, giải thích: "Ta biết nàng rời yến hội rất sớm, hơn nữa là đi cùng với Dục Tuyên, có một khoảng thời gian hai người biến mất trong bóng đêm, một lát sau mới đi ra, cho nên trừ nó ra ta không biết còn có người nào lại to gan lớn mật như vậy!" Lúc nói xong lời này, ở trong bóng tối, đôi mắt Mộc Vấn Trần đã biến lạnh, trong mắt lam một màn âm u, dường như là một dòng suối thật sâu khiến người ta không nhìn được đáy.

Như Phong nghe vậy, yên lặng gật đầu, tỏ vẻ biết. Thì ra, Mộc Vấn Trần trong triều đình cũng có một thế lực nhất định nha.

Mộc Vấn Trần đột nhiên ôm chặt Như Phong, trầm giọng nói: "Như Phong, ta rất tức giận, nếu như nó không là cháu của ta, ta nhất định sẽ giết nó." Vừa nói vừa nổi sát khí làm người ta lạnh gáy.

Như Phong rụt bả vai, nàng cũng được coi là người đã kinh qua chiến trận, đã nhạy cảm được nguy hiểm nhiều hơn trước kia, cho nên tâm tình nổi bão của Mộc Vấn Trần đương nhiên nàng cảm nhận được.

Mộc Vấn Trần trầm tĩnh lại, mỉm cười nói: "Đừng sợ, thật ra ta cũng không tức giận, trên thực tế, chỉ cần nàng chịu hôn ta một cái, ta sẽ không tức giận nữa đâu ." (=v=)

Hai người cũng coi như là hơn mười ngày chưa gặp, mặc dù trong hoàng cung có vội vã gặp nhau một chút, nhưng thời gian rất ít, rất nhiều điều chưa kịp tâm sự, đêm nay vừa thấy mặt là phải thảo luận vấn đề khó chịu này, bây giờ chuyện giải quyết xong, tâm lý Như Phong cũng thả lỏng hơn, cho nên cũng có ý muốn thân thiết trong đầu.

Hai người thuận lý thành chương mà ôm nhau, tiếp tục luyện tập, nâng cao kỹ thuật của mình, quấn quít vui vẻ đến khi hai người cùng thở hồng hộc, gương mặt ửng đỏ, hô hấp dồn dập.

Cuối cùng, Mộc Vấn Trần phải len lén đi dội nước lạnh, sau mới quay về ôm Như Phong ngủ.

Như Phong rất là đau lòng, nói: "Thật ra ta có thể mà." Nhìn bộ dáng của hắn, Như Phong rất là không nỡ. :"

Mộc Vấn Trần lại lắc đầu nói: "Không được, bây giờ không được, ta nghe nói lần đầu tiên của con gái rất đau, cho nên bây giờ chưa phải là lúc." Trên mặt, lại hiện lên màu đỏ rất đáng ngờ. ^_^

Như Phong ngạc nhiên, nói: "Sao ta không biết chàng cũng có loại ý nghĩ này?" Trong ấn tượng của Như Phong, Mộc Vấn Trần đối với thế tục này có nhiều điều không hiểu, không ngờ rằng bây giờ hắn lại dùng cái này để làm cớ.

Mộc Vấn Trần kéo Như Phong vào lòng, vung ống tay áo, ánh nến lập tức tắt ngóm, lúc này mới nói: "Ngủ đi, cái này… ừm… , để sau đi."

Như Phong ừ một tiếng ôm cánh tay Mộc Vấn Trần, không có cãi nhau như tưởng tượng của nàng, cho nên trong lòng rất nhẹ nhõm, cơn buồn ngủ nhanh chóng kéo đến nàng chìm vào giấc ngủ.

Mộc Vấn Trần ôm Như Phong, đọc lầm bầm Thanh Tâm chú mà sư phụ thường đọc, lúc này trấn áp được rối loạn toàn thân xuống. Ngửi được hương thơm trên người Như Phong, nhớ tới chuyện đêm nay, nghĩ rằng phải phái thêm hai cao thủ dũng cảm bảo hộ tốt cho Như Phong trong hoàng cung, tuyệt đối không thể để cho chuyện tối nay phát sinh thêm lần nào nữa!

Còn Dục Tuyên, nghĩ đến hắn, Mộc Vấn Trần nhíu mày, thằng nhóc đó, lại dám không để lại mặt mũi ình, dám xuống tay với Như Phong, nó tưởng rằng mình không dám chỉnh nó à? Hừ, nhất định phải tìm một cơ hội nói với nó mới được.

Còn nữa, bây giờ Hiên Viên Thiên Trạch bên Xuân Đằng quốc đến, nghe nói lại còn mang thêm một cô công chúa thiên tiên giả mạo. Xem ra những ngày sau này kinh thành sẽ náo nhiệt lắm đây.

Mộc Vấn Trần suy nghĩ lại mọi chuyện rồi sau khi đã suy nghĩ phương án kĩ càng, trong lòng buông lỏng xuống, chậm rãi đi vào giấc ngủ. Để lại Mộc Đồng ở lại trên cây chơi đùa với muỗi, oa oa… Sao chủ tử còn chưa chịu ra vậy, không lẽ mình phải chờ đến hừng đông sao?

133. Q.3 - Chương 133: Đối Lập

Edit: Lan Hương

Lúc tỉnh lại vào ngày hôm sau, theo phản ứng Như Phong tìm kiếm chỗ ấm áp dựa vào, kết quả phát hiện chỉ có một gối trong lòng thôi.

Ngất, nguyên lai hắn đã đi rồi, Như Phong nhìn ngoài cửa sổ, cả đình viện đang bao phủ bởi lớp sương mù, mặt trời còn chưa ló dạng cho thấy bây giờ còn rất sớm.

Như Phong thở dài, kiềm nén tâm trạng cảm thấy hụt hẫng, chậm rãi rời giường mặc quần áo, lúc đi tới chỗ đặt chậu nước rửa mặt, Như Phong kinh ngạc. Chỉ thấy trên cái giá được đặt chậu nước rửa mặt đang đầy nước trong, bên trên nổi lơ lửng những cánh hoa màu đỏ cùng màu hồng, quan trọng nhất là trên cái giá còn đặt một bình hoa cắm vài bông hoa trắng như ngọc là hoa bách hợp, điểm thêm vài cành lá làm nền càng làm tăng vẻ tươi mát tú nhã.

Dường như có hương thơm thoang thoảng, có thể là mùi hương của hoa bách hợp, Như Phong không khỏi nở một nụ cười ngọt ngào, cái tên đầu gỗ này rốt cục cũng hiểu được một chút lãng mạn, xem ra trước kia mình đã tẩy não hắn ta thành công rồi.

Chỉ có điều… Như Phong cầm lấy bình hoa cẩn thận quan sát vào mấy đóa hoa bách hợp, tại sao hình như nhìn có vẻ rất quen mắt vậy. Nhất thời, Như Phong thốt ra tiếng "A", lao ra ngoài cửa đi đến nhìn bồn hoa ở tiểu viện.

Như Phong nhất thời đứng hình, chỉ thấy bụi hoa bách hợp vốn đang nở rộn, mơn mỡ bên cạnh bụi hoa phấn nhưng giờ chỉ còn sót lại vài đóa hoa.

"A… Thật là tên vô lại đáng chết, ta còn tưởng rằng hắn nghĩ ra, ai dè lại là mượn hoa hiến phật (của người phúc ta, lấy xôi làng cho ăn mày)! Ô ô… Ta không nên ôm hy vọng mà, đầu gỗ chính là đầu gỗ!" Như Phong ôm bình hoa khóc không ra nước mắt, hoa phấn cùng hoa bách hợp này đều là do cha mẹ tỉ mỉ trồng trọt, bây giờ vào buổi sáng đã bị người nào đó bị phá hủy, cũng là do mình đầu xỏ gây ra.

"Ôi, ta xin lỗi các ngươi nha." Như Phong thở dài nói, vỗ về liên túc mấy nhánh cây bách hợp, nếu không phải lúc ở Lạc Nhạn thành, chính mình trong lúc vô ý nói cho hắn là bình thường nam nữ yêu nhau đều phải tặng hoa, không có nữ nhân nào là không thích sắc thái rực rỡ, hương thơm của hoa này, rồi còn thuận tiện nói cho hắn biết ý nghĩ của loài hoa nữa.

Lúc ấy cũng chỉ là tùy tiện nói một chút mà thôi không ngờ hắn thật sự làm, quan trọng nhất là việc hắn làm là làm liền, nhưng kỳ thật hắn có thể đi trộm hoa của nhà người khác mà, tại sao lại hái hoa trong nhà của mình chứ?

Chu Tiền cùng Chu Hậu lúc này không hẹn mà cùng nhau đi tới, kinh ngạc mà nhìn Như Phong hỏi: "Công tử, người làm sao vậy?" Đây là thanh âm của Chu Hậu.

Nhưng Chu Tiền lại kinh ngạc nói: "Công tử, hoa này đẹp như thế sao lại cắt nó vậy? Ta thấy chúng nở ở chỗ này rất đẹp mà."

Như Phong cầm lấy bình hoa nghĩ muốn đập bể vừa lại không nỡ, nghe vậy quay đầu nghiến răng nghiến lợi nói: "Đúng vậy, hoa đang nở đẹp như thế thì sao ta lại bứt nó chứ? Chuyện này không phải ta làm, vốn là do tên đầu gỗ kia ngắt nó!"

Chu Tiền cùng Chu Hậu lùi về phía sau, liếc mắt nhìn nhau một cái, không hẹn mà cùng nhau sờ sờ cái mũi, không dám đáp lời nữa rồi. Nhìn vẻ mặt công tử, lại liên tưởng đến tối hôm qua, kẻ ngu cũng biết là ai hái mà.

Chỉ có điều không ngờ tới, chủ tử có vẻ mặt trước sau như một mà làm ra chuyện này? Chỉ có điều công tử nhà người ta hình như không cảm kích ôi.

Như Phong tức giận trở về phòng đánh răng rửa mặt, sau đó tâm tình cũng bình phục một ít rồi mới chậm rãi đi đến sân luyện võ.

Sau khi tới nơi, trên sân tập rộng rãi chỉ có một người luyện kiếm, đó là Úy Trì Hòe Dương. Lúc này, trên trán ông đã lấm tấm mồ hôi. Ông ta nhìn vào mắt Như Phong, hỏi: "Sáng hôm nay sao thức dậy sớm như vậy?"

Như Phong thổi phồng hai má, buồn bực nói: "Gia gia, con luôn luôn thức dậy sớm như vậy mà, nhưng mà vết thương của con còn chưa lành hẳn nên không thể vận động mạnh được."

"Vậy theo ta tập quyền pháp dưỡng sinh đi, những động tác này chậm rãi, con có thể tập được." Úy Trì Hòe Dương nghe vậy cũng không ép buộc thẳng thừng.

Như Phong gật đầu, vì vậy hai người mà bắt đầu vui vẻ tập đánh thái cực quyền.

"Gia gia, buổi sáng hôm nay người không cần vào triều sao?" Như Phong bên cạnh chậm rãi đánh quyền vừa hỏi.

"Ta đã già, Hoàng thượng đặc biệt cho phép ta không cần vào triều, hơn nữa bây giờ không có gì chiến sự gì để nói, ta cũng có thể không cần vào triều."

Như Phong nhìn ông dường như vẫn mạnh như hổ như rồng nên nói: "Gia gia, nhìn người so với con còn có sức sống hơn, cho nên con mới già. Tuổi chưa già trái tim đã lão, con cũng muốn rút lui rồi, ôi, gia gia, con muốn từ quan." Vừa nói xong liền thở dài một hơi.

Úy Trì Hòe Dương trừng mắt nhìn nàng, nói: "Ta phải từ quan, Như Phong, ta đã tiến cử con với Hoàng thượng rồi, rằng ta muốn trở về nơi quê nhà rồi an dưỡng tuổi già, chơi với cháu chắt, như vậy cuộc sống rất là thoải mái! Tuy nhiên chuyện này cũng phải trông chờ vào con." Nói xong nhìn Như Phong đầy ý tứ.

Như Phong cười khổ: "Gia gia, không phải người bức con đó sao? Không tìm được ý trung nhân thì con sẽ không thành thân đâu."

Úy Trì Hòe Dương hừ một tiếng, không nói nữa. Hai người đều có tâm tư riêng mà đánh quyền, trong lòng đều đang tính toán.

"Được rồi, qua vài ngày nữa là Hoàng thượng sẽ cho con nhậm chức, có đều không biết con đi nơi nào thôi?" Nửa ngày sau thì Úy Trì Hòe Dương cũng lên tiếng.

Như Phong cười hắc hắc một tiếng, nói: "Đương nhiên là ở kinh thành rồi."

Úy Trì Hòe Dương lại trầm mặc, rồi tán thành: "Thật ra với tình trạng của con bây giờ thì ở lại kinh thành cũng tốt, con cùng chúng ta ở bên nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, cho nên ở lại kinh thành một khoảng thời gian đi, cả nhà chúng ta cùng nhau tụ hợp vui vẻ, mấy năm nay không phải là ta thì là con, chúng ta cũng đã rời nhà lâu lắm rồi."

Như Phong nghe chuyện này xong không còn có ý định đánh quyền nữa, nàng kinh ngạc mà nhìn gia gia của mình, thất thanh nói: "Gia gia!" Hôm nay thật sự là mặt trời mọc từ hướng tây rồi, gia gia mà lại nói đến những chuyện này, phải biết rằng ông luôn luôn muốn đem mình quăng ra bên ngoài thôi.

Úy Trì Hòe Dương nhìn Như Phong lộ sắc mặt vui mừng, nhân tiện tiếp tục nói: "Đây là do tối hôm qua cha ngươi nói đó, ôi, làm phiền ta cả một buổi tối, phiền chết đi được! Ta suy nghĩ, hình như vài ngày nữa sứ giả Phồn Lũ quốc bên kia cũng tới, đến lúc đó có thể sẽ không xảy ra chiến tranh. Cho nên ngươi đi biên cương cũng không có gì, không bằng lưu lại ở kinh thành, thuận tiện cho ta tìm một cháu dâu, tốt nhất có thể sinh một thằng nhóc béo tròn thì ta đây rất là vui rồi."

Như Phong tuyệt vọng mà nhìn mặt trời đang từ từ mọc ở phía đông, rống lớn nói: "Tại sao mà mặt trời lại luôn luôn mọc ở phía đông vậy hả?"

Trong khoảnh khắc đó, tiếng kêu làm bừng tỉnh những chú chim đang đậu trên cành cây, chúng nó đều cất cánh, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Còn Úy Trì Hòe Dương, thật không hổ uy phong bát diện nhiều năm của nguyên soái, ông vẫn bất động như núi mà còn tiếp tục đánh quyền, không hề bị ảnh hưởng gì đến Như Phong.

Như Phong muốn thổ huyết, nàng đang ôm ngực, lảo đảo đi về hướng phòng ăn, buổi sáng hôm nay thật là cả kinh làm cho nàng phải kiềm nén sự dày vò, dằn vặt.

Như Phong cùng Úy Trì Hòe Dương một trước một sau bước vào phòng ăn, một lát sau tất cả mọi người cùng đông đủ rồi bắt đầu dùng bữa sáng.

Như Phong cầm lấy hai cái bánh quẩy, mặc dù không giống với thời hiện đại nhưng hình dạng thì giống nhau.

"Sư huynh, sao huynh cầm một lúc đến hai cái bánh vậy?" Túy Trúc lanh mồm lanh miệng hỏi.

Như Phong chậm rãi cắn một cái nhai nuốt vào, lúc này mới nói: "Ta chuẩn bị làm quang côn rồi, cho nên sau này ta đều ăn hai cái bánh quẩy."

Mọi người không rõ chuyện gì nên đành không nói gì nữa.

Nhưng Nam Sơn lại nói: "Sư huynh, buổi sáng hôm nay trong viện hình như nghe có tiếng thốt hoảng làm cho ta tỉnh giấc."

Như Phong liếc mắt nhìn hắn, nói: "Đừng nói nữa, tiếng ồn buổi sáng hôm nay đều do ta, oan có đầu nợ có chủ, đừng oan uổng cho người nào đó."

"Người nào đó là ai?" Như Tuyết sợ hãi hỏi một câu.

Như Phong nhướngày, liếc mắt nhìn Úy Trì Hòe Dương đang ăn cơm nên không trả lời, Như Tuyết cũng cúi đầu xuống.

Qua một hồi, Úy Trì Hòe Dương nói: "Qua vài ngày nữa, sứ giả của Phồn Lũ quốc và Xuân Đằng quốc sẽ tới, đến lúc đó Hoàng thượng sẽ mở yến hội ngắm hoa ở ngự hoa viên, vì vậy tỷ đệ các con hãy chuẩn bị trang phục cho tốt đi, mua thêm trang sức quần áo ..., nhất là Như Tuyết, tuổi đã không còn nhỏ rồi không đi tìm người nào đó để gả đi."

Nói chuyện không khách khí gì là cho thân thể Như Tuyết chấn động nhìn qua Như Phong.

Như Phong hừ một tiếng, nói: "Cái này không phải tương thân hội sao? Tỷ tỷ đừng sợ, lập gia đình vốn là chuyện cả đời, nếu như không hợp tâm ý thì dứt khoát không lấy chồng, giống như ta thôi, không tâm đầu ý hợp thì kiên quyết không cưới, tình nguyện đánh quang côn, dù sao ta cũng tự nuôi dưỡng được bản thân và tỷ tỷ."

Úy Trì Hòe Dương đập mạnh xuống bàn trừng mắt nhìn Như Phong, Như Phong vẫn coi như không có chuyện gì.

Úy Trì Tùng bên cạnh vội vàng lên tiếng giảng hòa: "Cha, Như Phong nói giỡn đó, hắn ở kinh thành được hoan nghênh như vậy thì lý nào có thể không thành thân? Con đoán chừng còn có bà mối đến cầu hôn Như Phong nữa kìa."

Vừa dứt lời thì thật sự có người đến cầu kiến, mọi người ngây ngẩn cả người, không phải đúng như vậy chớ?

Một người đưa mảnh giấy đến, Như Phong mở ra nhìn rồi liếc mắt nhìn ánh mắt đang chờ mong của mọi người, lúc này mới nói: "Đó là Dục Tước mời ta đến biệt viện chơi, đều là bạn bè đã lâu rồi không gặp." Lúc nói tới đây, Như Phong liền cười tươi, tâm tình buồn bực sáng hôm nay tốt hơn nhiều.

"Nói với điện hạ, ta sẽ đến đúng giờ." Như Phong nói với tên sai vặt, quản gia vội cho hắn một ít bạc vụn rồi tiễn đi ra ngoài.

Hai mắt Như Tuyết nhất thời sáng ngời, trên mặt tràn đầy kinh hỉ, hắn ta đã trở về sao? Nghĩ vậy liền nhìn Như Phong đầy ý tứ, đáng tiếc Như Phong không nhìn về phía nàng.

Một lát sau, lại có người đến nữa, có điều lần này là thánh chỉ.

Mọi người quỳ xuống tiếp chỉ, hóa ra Như Phong được giữ lại ở kinh thành, năm ngày sau khi sẽ bắt đầu nhậm chức ở binh bộ, chức vị là Binh Bộ Thị Lang, ai chẳng biết bây giờ binh bộ vốn là do Dục Tuyên phụ trách, vì vậy đối với Như Phong mà nói đó là một chức quan rất là nhàn hạ. Còn một thánh chỉ khác ban cho Túy Nguyệt và Nam Sơn, hai người đều được ban thưởng tiền bạc vì bọn họ không có chức quan, việc này cũng hợp ý bọn họ.

Sau khi công công cất bước đi, tâm trạng Như Phong mừng thầm, Mộc Vấn Trần thật sự hiểu được tâm tư của nàng, đúng là tìm một chức vị nhàn hạ cho nàng, đương nhiên nếu như chức vị gì không cần làm gì hết thì tốt.

Úy Trì Tùng cùng Lâm Ngọc Lan cũng an tâm một phần, như vậy Như Phong có thể ở lại kinh thành rồi. Chỉ có Túy Trúc và Nam Sơn cảm thấy không công bằng đối với Như Phong, đáng lẽ sư huynh phải có vị thế tốt hơn.

Như Phong nhìn trộm Úy Trì Hòe Dương, thấy mặt ông không có chút thay đổi cũng không đoán được ông ta nghĩ cái gì.

Bữa cơm có chuyện phát sinh cuối cùng cũng xong, bọn người Túy Nguyệt muốn nhân tiện đến thăm nhà của Hàn Sơn đã tìm mua nhà ở kinh thành, Như Phong nhấc tay tán thành, những người khác mặc dù không muốn nhưng nghĩ nơi này cũng gần nên cũng đồng ý.

Như Phong thèm thuồng nói: "Đi thôi đi thôi, ta có chút thời gian đưa cái ngươi đi."

Túy Nguyệt cười nói: "Sư huynh yên tâm, nơi nào cũng sẽ có phòng của huynh mà."

Úy Trì Tùng rất vui vẻ, nói: "Tiểu tử Hàn Sơn này thật có tiền đồ, nhanh như vậy mà có thể sinh sống, kinh doanh tại kinh thành rồi, lại còn mua nhà nữa, quả thật là một nhân tài." Vừa nói liền nhìn ba người khác một cái, tiếp tục nói: "Ba người các ngươi cũng không khác, bản thân đều có sở trường đặc biệt, ha ha, Như Phong cũng phải cố gắng thôi, nên suy ngẫm lại bản thân mình sau này đi." Đằng sau câu nói có ý tứ riêng, Như Phong gật đầu.

Sau khi dùng xong bữa sáng, Như Phong trở về phòng chuẩn bị thay đổi trang phục để đến nơi hẹn. Những người khác cũng đều tự rời đi.

Một lát sau, trong phòng ăn chỉ còn lại Úy Trì Hòe Dương đang ngồi, sắc mặt ông đầy âm u.

Quản gia ở bên cạnh cẩn thận quan sát mà không dám nói lời nào, cũng không dám dọn dẹp chén đũa trên bàn ăn.

Ba một tiếng, Úy Trì Hòe Dương trầm giọng nói: "Tiểu tử kia, bản thân ta muốn nhìn xem hắn lợi hại hay là ta lợi hại! Thật đúng là ngang ngạnh! Đừng cho là ta không quản được ngươi!"

Mộc Vấn Trần cước bộ nhẹ nhành đi tới, Mộc Đồng cước bộ nặng nề theo sát, vẻ mặt hắn còn để người khác thấy rõ ràng có sắc đỏ, ánh mắt thì uể oải, người không biết chuyện còn tưởng chắc chắn rằng buổi tối hắn cùng người vật nhau kịch liệt ở trên giường.

Đúng lúc ở cửa cung gặp Dục Tuyên vào triều sớm, Mộc Vấn Trần liền lập tức thu lại vẻ mặt ung dung, hướng về Mộc Đồng nói nhỏ vài câu.

Sau khi lâm triều, Dục Tuyên cáo biệt Dục Tước mà đi thẳng đến "Vô Trần cư".

Vô Trần cư ở phía tây hoàng cung, trên đường Dục Tuyên đi, trong đầu đang xoay quanh nhiều chuyện.

Bình thường hoàng tử đến mười ba tuổi là được ở bên ngoài, chỉ có hoàng thúc cũng đã hai mươi tám tuổi rồi vẫn ở trong hoàng cung, mấy năm trước vốn là hoàng thúc không ở đây, sau khi hoàng thúc hồi cung rồi

thì phụ hoàng cũng chưa bao giờ cho hoàng thúc đi ra ngoài ở, may mắn là hoàng thúc ít khi lộ diện cho nên các đại thần cũng không nói cái gì là "Lễ chế không đúng".

Hừ, lễ chế? Chỉ cần chuyện có liên quan đến hoàng thúc thì cho tới bây giờ phụ hoàng cũng không cần lễ chế này.

Vô Trần cư mặc dù ở trong góc của hoàng cung nhưng lại bố trí xa hoa, hơn nữa nơi này không phải người nào cũng có thể đến đây được, nơi này một năm bốn mùa đều có người gác, chính Dục Tuyên cũng chỉ đến được vài lần.

Sau khi đi khoảng ba nén hương, rốt cục Dục Tuyên cũng tới Vô Trần cư, mới vừa vào cửa thấy như là tiến vào nơi nào khác, qua chính điện mộc đường, tới ngay nơi sinh hoạt hàng ngày của Vô Trần cư. Đường tiền địa đất trống thượng thế rồi một người công hồ nước, đắc ý Thạch đống thế mà thành, thoạt nhìn xảo đoạt thiên công, nước chảy róc rách. Trong ao thủy liên trán phóng ra, cẩm lý như du.

Tiếp tục tiến vào là đến đình viện trong Vô Trần cư, nơi này còn có hai cây đại thụ sừng sững, còn chưng một đôi rồng cùng một đôi lộc. Nhìn Vô Trần cư như bức tranh mang màu sắc của sự trang nhã thanh tao, trong đó có hoa điểu ngư trùng, phong cảnh thiên nhiên cùng một vị thần tiên; cửa sổ đều là lấy tính chất tốt đẹp địa nam tượng điêu khắc gỗ khắc địa "Vạn phúc vạn thọ" cùng "Năm phúc thổi phồng thọ" hoa văn. Hành lang trên vách khắc có phụ hoàng giai thư địa câu thi, đem cả đình viện trang sức được trang nghiêm cổ phác.

Trong đình viện, Mộc Vấn Trần vẫn một bộ bạch y ngồi ở trong đình đánh đàn, tiếng đàn chậm rãi nhưng lúc Dục Tuyên bước vào lại thay đổi sang tông điệu khác, âm điệu xơ xác tiêu điều.

Dục Tuyên nghe ra đây là một thủ khúc hành quân, cho nên tràn ngập ý xơ xác tiêu điều. Dục Tuyên nhíu mày, nhìn Mộc Vấn Trần, mở miệng nói: "Hoàng thúc, người tìm ta có việc gì sao?" Không phải là Như Phong nói cho hắn gì rồi sao? Hay là hắn đã đoán ra?

Mộc Vấn Trần hai tay dừng trên dây đàn, im lặng. Một lát sau mới mở miệng nói: "Ta tìm ngươi có chuyện gì, ngươi lại không biết sao?"

134. Q.3 - Chương 134: Khoảng Cách

Edit: Nhoktho + Chay Rang

Beta: Lan Hương

Dục Tuyên đứng yên rồi một hồi, cuối cùng nói: "Con thật tâm thích Như Phong mà, đây là tình cảm thực của con. Như Phong vốn là người con yêu thương, tại sao con không được nói ra? Tại sao con không được biểu lộ?"

Ánh mắt Mộc Vấn Trần lạnh lùng: "Cho dù Như Phong là nam nhân?"

Dục Tuyên khẽ cắn môi, kiên định gật đầu: "Đúng vậy, cho dù Như Phong không thể sinh con dưỡng cái cho con, con cũng muốn được ở bên cạnh hắn ta. Hoàng thúc, phụ hoàng đối với thúc như thế nào chắc là thúc tự biết rõ, ông ta chắc chắn sẽ không để cho thúc và Như Phong thành đôi đâu." (Đọc tới đây tự nhiên thương bé Tuyên quá)

Vẻ mặt Mộc Vấn Trần thâm trầm nhìn hắn ta với ánh mắt lạnh lẽo.

Dục Tuyên mạnh mẽ tự trấn định, nói: "Còn con thì không sao, con chỉ là một tên hoàng tử rảnh rỗi, có thể chăm sóc Như Phong, con không bị vấn đề nối dõi ràng buộc."

Mộc Vấn Trần quay đầu nhìn hai cây cổ thụ già rắn rỏi, một hồi lâu mới nói: "Như Phong là người con trai duy nhất của đại tướng quân ." (1 phát knock – out)

Sắc mặt Dục Tuyên tái xanh, nhưng không hề lùi bước: "Con mặc kệ, chỉ cần Như Phong đồng ý ở bên con, mọi chuyện đều có thể giải quyết." Dục Tuyên biết rõ, hai nam nhân đến với nhau sẽ gặp nhiều khó khăn, áp lực của thế tục, áp lực của bản thân, áp lực từ gia đình, và đặc biệt là khi thân phận của hắn và Như Phong không phải bình thường. Nhưng hắn vẫn cảm thấy chỉ cần mình cố gắng, rồi cũng sẽ vượt qua tất

cả. Đương nhiên, phải có Như Phong bên cạnh cùng mình đối mặt, dù cho khó khăn chòng chất, hắn vẫn có thể vượt qua, không bao giờ để Như Phong phải khổ sở.

Mộc Vấn Trần nhẹ buông tiếng thở dài, ánh mắt xa xăm, tiếng nói như có như không: "Thôi đi, Như Phong sẽ không đồng ý ở bên con đâu, con tự thu xếp, không thể bắt buộc hắn được. Nếu như xảy ra chuyện này lần nữa, ta sẽ không chỉ ngồi đàm luận như bây giờ đâu." Trong lòng lại âm thầm thở dài: Tên Dục Tuyên này vốn thuộc phái hành động, chỉ cần đã quyết định chuyện gì là làm đến cùng, điểm này thì tốt hơn Dục Tước nhiều, nếu như Dục Tước có quyết tâm bằng một nửa hắn, như vậy có nhiều chuyện sẽ kết thúc nhanh chóng.

Dục Tuyên im lặng đứng một hồi, đôi mắt nhìn thẳng bóng dáng Mộc Vấn Trần, mím chặt miệng, hai tay nắm thành quyền. Đúng vậy, luận võ công mình ngay cả Như Phong cũng đánh không thắng huống chi là hoàng thúc. Hoàng thúc mặc dù tuổi không nhiều nhưng mà công lực cũng đã đạt đến trình độ thượng thừa, mình tuyệt đối không phải là đối thủ của thúc ấy.

Hoàng thúc, lần đầu tiên gặp thúc ấy là năm mình sáu tuổi, lúc ấy mặc dù hoàng thúc chỉ mới mười ba tuổi cũng đã rất đẹp rồi, giống như một tiên nhân, thanh mi như họa*, tinh mâu khinh hàm**, mũi như thước ngọc, môi tựa hàm đan***. Ánh mặt trời chiếu lên hoàng thúc cũng trở nên thần thánh hơn. Quần áo trắng thuần, da thịt trắng noãn tựa như phát sáng khiến người ta bỗng dưng trở nên yên bình hơn, dường như tất cả mọi thứ đều đang chúc phúc cho hoàng thúc.

Chỉ có điều ánh mắt của tiên nhân lại quá lạnh nhạt, nhìn mình mà chỉ như đang ngắm một bông hoa cỏ dại nào đó ven đường.

* mày đen như vẽ

** đôi mắt như sao khinh hàm (không hiểu nghĩa khinh hàm >_<>

***môi như ngậm đan (đại khái là miêu tả môi anh đỏ ấy) >"

Khi đó nghe nói hoàng thúc mới từ trên núi trở về, cả người toát lên vẻ tinh thuần vô cùng, trắng noãn không tỳ vết, cho nên mình và ca ca cũng tự nhiên sinh ra cảm giác ngưỡng mộ với hắn, ca ca thậm chí còn học bộ dáng đánh đàn của hoàng thúc. Chỉ tiếc, phụ hoàng đối với hoàng thúc thật quá tốt, mình và ca ca cũng không thể thường xuyên nhìn thấy hoàng thúc, thậm chí còn bị ngăn cản không cho lại gần hoàng thúc, chỉ có thể thỉnh thoảng nhìn được kinh hồng* này trong cung

* Hồng nhạn kinh phi(chim nhạn hồng hoảng sợ bay đi), chỉ mỹ nhân dáng yểu điện uyển chuyển. Hồng là chim nhạn màu hồng hoặc chim nhạn."Lạc thần phú"(bài phú về nữa thần sông lạc) của Tào Thực nói: "Phiên nhược kinh hồng, Uyển nhược du long" (nhẹ tựa chim hồng,uyển chuyển tựa rồng) miêu tả về vẻ đẹp của nữ thần. Sau mọi người hay dùng kinh hồng để chỉ người phụ nữ có dáng dấp, tư thế như nhạn

Phù, có hai chữ mà mệt ra phết. Đọc xong đống này mềnh chỉ thấy Môc Vấn Trần bị miêu tả như con gái thôi =))))))

Không ngờ lại gặp được ở Phong Hiền viện, thì ra hắn ta lại ở chỗ này làm một sơn trưởng tiêu dao nhàn hạ! Bỏ qua vinh hoa phú quý, chỉ làm một sơn trưởng nửa ẩn cư. (chưa ẩn hoàn toàn ý XD)

Trên đời có mấy người có thể thanh bạch như hoàng thúc, có thể buông bỏ phú quý hiển hách nhẹ như lật trang sách?

Dục Tuyên suy nghĩ miên man lúc lấy lại tinh thần thì thấy Mộc Vấn Trần cũng đang tự lâm vào suy nghĩ của mình, đâu để ý tới hắn, vì vậy chỉ có thể cười nhẹ, vẻ mặt chua chát nhanh chóng xoay người rời đi.

Dục Tuyên đi không lâu, hoàng đế lon ton đi đến, vừa vào Vô Trần cư liền khoát tay ọi người lui ra, nhìn quanh quất một lần, chính điện Lạc Mộc đường không có, vì vậy bước vào Vô Trần đường, kêu lớn: "Trần nhi, đệ ở đâu?"

Mộc Vấn Trần chắp tay đứng, chỉ nhăn mặt cau mày, không lên tiếng.

Hoàng đế rất nhanh đã đi tới đình Mộc Vấn Trần đang đứng, vừa thấy Mộc Vấn Trần thì cười nói: "Trần nhi, sao đệ lại ở chỗ này một mình? Ta mới nghe nói có người chạy sang bên này với ngươi." Trước mặt đệ đệ của hắn, cho tới bây giờ hắn cũng chưa bao giờ xưng là "Trẫm".

Mộc Vấn Trần xoay người lại nhìn hắn, thản nhiên mà nói: "Là Dục Tuyên, nó đã về rồi."

Hoàng đế cũng không so đo thái độ của hắn, có vẻ là tập mãi thành quen, chỉ cười ngồi xuống, nhìn bóng lưng Mộc Vấn Trần nói: "Trần nhi, lại ngồi bên ta đi." Thái độ này nào còn có chút bóng dáng uy nghiêm và nghiêm túc khi thượng triều?

Mộc Vấn Trần bất đắc dĩ miễn cưỡng đi tới, ngồi đối diện diện hắn, nghiêm túc nói: "Ca ca, ca gọi ta là đệ đệ đi, ta đã đủ lớn rồi." Lúc nào cũng gọi Trần nhi, lỡ như bị Như Phong nghe được, tiểu gia hỏa kia chắc chắn sẽ giễu cợt mình tới chết. >_

Hoàng đế chỉ chớp chớp mắt, chưa chịu nhận lời, đôi mắt sắc bén liếc nhìn Mộc Vấn Trần, một hồi lâu mới nói: "Trần nhi, đệ trở về lần này có vẻ thay đổi rất nhiều nhỉ, có phải … Gặp chuyện gì hay không? Hoặc là….ai đó?" Câu phía sau phải chần chừ thật lâu mới nói ra.

Mộc Vấn Trần cúi đầu tự hỏi một hồi, mới nở nụ cười, nói: "Ca ca, là do đã gặp một người, ta đã muốn nói với ngươi lâu rồi, thật ra ta cũng đã nói với ca một lần rồi." ^_^

"Ồ, là ai vậy?" Hoàng đế nhẹ nhàng lắc đầu, hai tay nắm chặt lấy nhau để trên bàn đá, giống như suy tư nhưng trong mắt lại ánh lên vẻ sắc lạnh muốn chém người. (")

Mộc Vấn Trần im lặng không nói, suy nghĩ một lúc sau nói: "Là một cô nương, ta thích nàng, không, phải nói ta yêu nàng!" Lúc nói đến chữ này, trên mặt hắn tràn đầy nụ cười hạnh phúc, Như Phong, chắc là nàng cũng đã thấy được thứ mình tìm cho nàng rồi nhỉ? Mặc dù mình không biết cái gì gọi là"Lãng mạn ", nhưng luôn bị nàng nói là một tên đầu gỗ cũng hơi khó chịu mà.

(_)

"Bùm" một tiếng, cái bàn đá trước mắt lập tức tứ phân ngũ liệt, đá vụn bay tá lả, cạch đua nhau mà bay, nhưng không có miếng nào bay về phía hai người ngồi. (Σ(° °|||) Đáng sợ)

Mộc Vấn Trần vẫn ngồi như pho tượng, dường như trước mắt không cảm thấy gì, hắn vẫn đăm đăm nhìn hoàng đế.

"Cô nương, cô nương, ngươi biết cô nương là cái gì sao? Ngươi có thể nhận nhầm hay không?" Thanh âm như thoát ra từ kẽ răng.

Mộc Vấn Trần nhìn hai tay mình, miệng mỉm cười, thanh âm như ngọc tấn công, rõ ràng êm tai: "Đương nhiên ta biết cô nương là gì. Thân thể của nàng và ta khác nhau, ta chưa bao giờ thích một người như vậy."

Giống mọi thứ đều thay đổi…

Hồi lâu, hai người không ai nói gì, thậm chí ngay cả tiếng chim hót và côn trùng kêu cũng không nghe thấy. Tựa như thế giới lúc này đã không còn tiếng động, chỉ còn im lặng và im lặng.

"Ca ca, chẳng lẽ ca không muốn ta vui vẻ sao?" Mộc Vấn Trần rốt cục mở miệng nói, nghiêng đầu nhìn hắn, trong mắt lóe nghi ngờ.

Hoàng đế lại hỏi ngược lại: "Trần nhi, ta nhớ kỹ rõ ràng trước kia ta cũng đã nói với đệ rồi, chờ lúc ta bốn lăm tuổi, ta sẽ thoái vị cùng đệ du sơn ngoạn thủy, hoặc là tìm một nơi nào đó mà ẩn cư, hai huynh đệ chúng ta có thể tự đắc kỳ nhạc, như khi còn bé ấy, trên đời này chỉ còn hai người chúng ta thôi." Trong mắt có hoài niệm. (Có gian tình = =+)

Mộc Vấn Trần lắc đầu, nói: "Ca ca, ta không nhớ là ta đồng ý, nếu như ta đã hứa, ta nhất định sẽ nhớ kỹ."

Đôi mắt hoàng đế nhìn câu thơ khắc trên vách ngoài hành lang, đó là kiệt tác của mình, là mình tự tay khắc lên, tự tay đó… Chẳng lẽ cuộc sống thân mật khắng khít nhường này vẫn chưa đủ sao? Tại sao chỉ mới hai năm thôi, Trần nhi lại thay đổi nhiều như thế?

"Đúng vậy, đệ không lên tiếng, nhưng đệ cũng đâu phản đối, cho nên ta nghĩ đệ đã nhận lời. Ôi, là ta tự tin quá rồi!" Hoàng đế trầm lắng mà thở dài, "Hoàng đế, ta đã đủ ghê phiền, đây đâu phải cuộc sống mà ta muốn, nếu không phải vì… Ai!"

"Nói đi, cô nương kìa là ai?" Hoàng đế hỏi lần cuối.

Mộc Vấn Trần đưa mắt liếc Mộc Đồng một cái, thấp giọng nói: "Ca ca, bây giờ ta vẫn chưa nói được."

"Khó nói là vì liên quan đến Úy Trì Như Phong phải không? Ta nhớ rõ đây là lần đầu tiên đệ đề nghị với ta, bảo muốn giữ Như Phong ở lại kinh thành, vì hắn là học trò của đệ, hơn nữa là người thông minh hiếu học." Hoàng đế suy đoán, ánh mắt sâu không lường được, thâm u giống như một đầm nước sâu, bất động thanh sắc.

Mộc Vấn Trần không gật đầu cũng không lắc đầu, chỉ nói: "Sau này ta sẽ nói cho ca ca mà."

Hoàng đế hừ lạnh một tiếng, phất tay áo nói: "Thôi thôi, đệ có người khác thì ghét bỏ ca ca này, ngay cả chuyện này cũng không nói với ta, xem ra đệ không tín nhiệm ta rồi, ta đây còn ở nơi này làm cái gì, chỉ tổ thêm đau lòng mà thôi!" Nói xong cất bước ra khỏi đình.

"Ca ca!" Mộc Vấn Trần gọi một tiếng.

Hoàng đế lập tức dừng bước, lộ ra sắc mặt vui mừng nhưng không quay đầu lại, trầm giọng hỏi: "Cái gì?" *^ ^*

"Ca ca, đừng làm khó bọn họ!" Mộc Vấn Trần đáp theo một câu. _

Bóng lưng hoàng đế cứng lại một hồi, lúc đi qua hồ nước bỗng phất tay qua mặt hồ, chờ khi hoàng đế đi rồi, mấy con cá chép rực rỡ đang bơi tung tăng trong hồ nước nhân tạo tự dưng lật mình nổi lên, bụng trắng phếu lềnh bềnh trên mặt nước…

Ánh mắt Mộc Vấn Trần lóe lóe, rồi nhặt bạch ngọc từ dưới đất lên, cẩn thận nhìn chăm chú rồi một hồi, sâu kín mà thở dài, nhìn hướng hoàng đế biến mất.

——-

Sau khi Như Phong ăn xong bữa sáng, cùng Túy Nguyệt nói chuyện một hồi rồi mới thay y phục, chuẩn bị đi đến chỗ hẹn.

Đầu đội khăn tiêu dao*, một bộ thanh sam may bằng vải thô, thắt lưng gắn bạch ngọc tiêu (sáo ngọc trắng), tay cầm bạch ngọc phiến (quạt ngọc trắng). Như Phong tâm tình vui vẻ, có thể gặp lại Dục Tước đương nhiên là phải vui rồi. Bước đến trước mặt mọi người, thấy trong chính sảnh rất nhiều người ngồi, còn chưa mở miệng nói chuyện, liền thấy bọn họ cũng mở to hai mắt nhìn mình, vì vậy cười nói: "Thế nào? Bổn công tử đẹp trai quá hả? Phan An Tống Ngọc cũng không hơn ta được đâu! Ha ha…"

*khăn tiêu dao (không chắc lắm)

Một nữ tử hơn năm mươi tuổi đang ngồi ở nơi đó trợn mắt há mồm mà nhìn. Đó là một tiểu công tử cực kỳ xinh đẹp, nói hắn xinh đẹp cũng không nói quá, mặc dù trên người chỉ mặc áo vải thô (thường phục cổ đại của TQ) rất bình thường, nhưng lại có một khí chất tao nhã tự nhiên, thanh sam đai lưng trắng, da sáng hơn tuyết, nốt son động lòng người, phong thái nhanh nhẹn, phong thái tựa như tiên. Hấp dẫn người ta nhất là đôi mắt to long lanh như nước kia, dường như là hợp từ ánh sao khắp bầu trời, một cái liếc đã dễ dàng câu hồn cướp phách của người ta! Tiểu công tử này cầm một cây quạt trắng, cười rộ lên thì che khuất nửa mặt dưới, cái tay cầm quạt mịn màng nhẵn bóng, trắng nõn hơn ngọc!

Người phụ nữ trung niên bỗng hô lên: "Đây là… là Úy Trì Như Phong, tiểu nguyên soái được mọi người nói đến, con của Úy Trì Tướng quân sao?" Dù sao bà mối đệ nhất dưới chân thiên tử, kiến thức sâu rộng, linh hoạt cho nên bà mối Tống khôi phục tinh thần rất nhanh, vội vàng hỏi.

Như Phong cười gật đầu, nghi hoặc hỏi: "Ngài là?" Người này mặc hồng y, đầu đầy châu hoa, trên mặt trét đầy phấn, vóc người có hơi mập, nhưng ngũ quan cũng coi như đoan chính, có vẻ lúc trẻ cũng có vài phần tư sắc. Lúc này mặc dù ánh mắt mở thật to, nhưng khí chất cũng không tồi lắm, xem ra là một người lanh lợi, cũng không đến nỗi tục diễm. (xinh đẹp nhưng tầm thường)

Chắc không phải là bà con dòng họ của mình chứ? Như Phong buồn bực, không nghĩ ra được từ lúc nào nhà mình lại hiện ra thêm một người nữa, trước giờ mình đâu có thấy đâu?

Người phụ nữ trung nhiên lập tức đứng lên thi lễ, lúc này mới nói: "Tiểu công tử thật lễ phép, bà già này là Bà mối Tống – bà mối cho thế gia trong kinh thành ." (vì lúc nãy Như Phong xưng bà là ngài => có ý

kính trọng)

Như Phong nghe xong, lập tức thu lại nụ cười trên mặt, nói: "Ngại quá, ngài cứ từ từ ngồi chơi, con có việc cần ra ngoài." Vừa đi vừa nhấc vạt áo phóng ra khỏi chính sảnh, mặc ấy người phía sau kêu thế nào cũng không dám quay đầu. Còn Như Tuyết khẽ cắn môi, cũng đi theo ra ngoài.

Mọi người còn lại tròn mắt nhìn nhau, Lâm Ngọc Lan hoàn hồn đầu tiên, vội vàng lên tiếng giải thích nói: "Thật ngại quá, Như Phong rất tùy hứng." Trong lòng lại âm thầm suy nghĩ, Như Phong sao không lễ phép như vậy chứ, cho dù mình không thích, cũng không cần biểu hiện rõ ràng như vậy chứ, như là trốn quỷ vậy. May là ông già không có ở đây, nếu không lại dạy dỗ nàng một phen rồi.

Bà mối Tống dường không nghe thấy lời Lâm Ngọc Lan nói, bà xoay người mở bức họa ra, thì thào tự nói: "Nữ tử này sao có thể xứng đôi với tiểu công tử chứ? Thôi, cuộc mai mối này ta không làm nữa, sau này những vụ về Như Phong công tử ta cũng không tiếp đâu." Vừa nói vừa thất thần đi ra ngoài, bức họa cũng không cầm, người hầu tùy thân của bà vội vàng chạy theo.

Lâm Ngọc Lan, Úy Trì Tùng và quản gia mặt nhìn mặt, trong lòng không biết nên vui là buồn.

Trên đường đi như chạy, rất nhanh đã tới cửa lớn, Như Phong thiếu chút nữa đã sử dụng khinh công rồi, nhưng sợ ảnh hưởng đến thương thế mới không dám.

"Đệ đệ, đệ chờ ta một chút!" Phía sau Như Phong đột nhiên truyền đến tiếng gọi của Như Tuyết, khiến Như Phong rất kinh ngạc.

Như Phong dừng lại, quay đầu nhìn thấy chỉ có Như Tuyết và Hương Lăng thì thở dài một hơi, liền hỏi: "Tỷ tỷ, có việc sao?"

Như Tuyết nhanh chóng đi tới, lúc đứng trước mặt Như Phong thì mồ hôi đầm đìa, thở hồng hộc.

Như Phong lắc đầu, đưa khăn tay lên: "Tỷ tỷ, tỷ nên rèn luyện hơn đi, chỉ chạy một đoạn đường ngắn mà đã thành như vầy rồi, như vậy không tốt đâu, thân thể quá yếu ớt sẽ dễ ngã bệnh đấy."

Như Tuyết hờn dỗi mắng một câu: "Đệ cho rằng người nào cũng không an phận như đệ hả? Cả ngày lúc nào cũng muốn chạy ra ngoài, vừa về là đi tiếp."

Như Phong cười cười, nói: "Tỷ tỷ, tỷ tìm ta có việc sao?" Vừa nói vừa xem thời gian, may quá, vẫn còn dư, chắc cũng đủ để nói.

Như Tuyết vừa nghe, khuôn mặt vì vận động đã hồng nay lại càng đỏ hơn, nàng nhìn thoáng qua Chu Tiền bên cạnh Như Phong, Chu Tiền lập tức ngoan ngoãn mà đi ra ngoài cửa, trong khoảng thời gian ngắn, trong cả đình viện cũng chỉ có Như Phong và Như Tuyết.

"Đệ đệ, bây giờ đệ phải đến chỗ của nhị điện hạ sao?" Như Tuyết nhẹ nhàng hỏi, đầu cúi thấp xuống.

Như Phong bừng tỉnh ngộ ra, cười nói: "Đúng vậy, bản thân ta sao quên cái này chứ, tỷ tỷ, có cái gì muốn ta đem cho hắn không?"

Như Tuyết trừng mắt nhìn nàng một cái, nói: "Đệ lại giễu cợt ta, haiz, người ta có lẽ đã quên ta rồi, ta đây vẫn nhớ thương hắn để làm gì cơ chứ? Mà ta, cũng đâu xứng với hắn?" Vừa nói thì trên mặt vừa lộ vẻ bi thương.

Như Phong thấy sự xót xa của nàng, vội nói: "Tỷ tỷ, tỷ đừng nói những lời này, tỷ có tài có sắc, là đệ nhất mỹ nhân và tài nữ ở Càng Châu thành mà, không có chỗ nào kém cạnh so với các cô nương khuê tú trong kinh thành này, nếu như Dục Tước không thích tỷ hả, là tổn thất của hắn đấy, là vì mắt hắn bị mù rồi. Nhưng mà ta thấy Dục Tước hình như là thích tỷ đấy nha."

Màu đỏ trên mặt Như Tuyết đã giảm đi không ít, nàng không tự giác mà thở dài, nói: "Đệ đệ, đệ không biết đâu, nhị điện hạ có thích ta hay không mà ta lại không biết sao? Ta đã lớn tuổi như vậy, cũng không cưỡng cầu gì chỉ nguyện làm bằng hữu với hắn là được rồi."

Như Phong lập tức nhướng mày, nói: "Tỷ tỷ, ta không phải đã nói rất nhiều lần rồi sao? Tuổi của tỷ theo ta thấy thấy thì vẫn còn rất nhỏ, đừng có nói lớn hay già gì hết. Còn nữa, tên Dục Tước hoàng thân quốc thích, tương lai chắc chắc sẽ lấy rất nhiều bà vợ về, tỷ tỷ, tỷ cần phải hiểu rõ, tỷ nguyện ý cùng người khác

thờ cùng một chồng sao? Tỷ đã cảm thấy tỉnh cảm Dục Tước đối với tỷ, vậy tốt hơn hết là tỷ tìm ý trung nhân khác đi, thiên hạ nhiều người như cây cối vậy, tỷ cần gì phải treo cổ dưới tàn cây tên Dục Tước mắt lệch này chứ? Nếu ta là nữ tử, ta sẽ tìm một người lấy ta, người mà yêu thương ta." Vừa nói xong đã nghĩ ngay đến Mộc Vấn Trần, nếu như lúc nào đó hắn thật sự nạp thiếp, mình liền thiến hắn! Không đúng, hắn là Vương gia, lỡ như đến lúc đó mình không thể thiến hắn, cũng phải tìm cách khác mà xử hắn cho hả giận, dù sao cũng sẽ không bình tĩnh nhận toàn bộ oan ức này.

Như Tuyết lại khẽ thở dài: "Đệ đệ, đệ là nam tử, làm sao biết nỗi khổ của nữ tử bọn ta? Huống chi ta đã không thể quên hắn ta được rồi."

Như Phong lại như đinh chém sắt nói: "Tỷ tỷ, bằng không tỷ thử buông thả một lần đi, hôm nay tỷ đi theo ta, hỏi thẳng Dục Tước, xem ý tứ của hắn với tỷ, nếu như hắn nói thẳng không thích tỷ, không có khả năng lấy tỷ, vậy tỷ từ bỏ mối tình này đi, đưa tầm mắt chuyển sang nam nhân khác. Như tỷ nói đấy, thanh xuân nữ tử có hạn, đã qua không thể trở lại đâu!"

Môi Như Tuyết cứ đóng lại mở, hai tay nắm chặt lấy khăn tay Như Phong đưa cho nàng, vẫn chưa gật đầu.

"Nếu không như vậy đi, hôm nay tỷ không hạ được quyết tâm, vậy không bằng vài ngày sau ở tiệc thưởng hoa tỷ hỏi hắn đi, cứ kéo lê như vậy, ta thấy cũng mệt." Như Phong không thể làm gì khác hơn là lại đề nghị xem như cho Như Tuyết một thời hạn tạm hoãn.

Một hồi lâu Như Tuyết mới gật nhẹ đầu.

Như Phong nở nụ cười: "Vậy là xong. Úy Trì gia chúng ta bao đời làm tướng quân khiến đất trời rung chuyển, ai ai cũng là người hào sảng, sao TỶ LẠI DÂY DƯA LẰNG NHẰNG THẾ ĐƯỢC? Cho nên to gan thoải mái một chút, nói không chừng Dục Tước lại thích tỷ thì sao?"

Như Tuyết gật đầu, kéo kéo ống tay áo Như Phong, thỉnh cầu nói: "Như Phong, nhị điện hạ mới từ nơi xa về, đệ xem hắn có gầy xuống chút nào không? Còn nữa..." Lời cuối cùng còn chưa nói ra khỏi miệng, mặt đã đỏ bừng.

Cây quạt Như Phong vung lên, hiểu rõ nói: "Được rồi, tỷ tỷ, tỷ còn chưa gả cho hắn mà, lo lắng cho hắn để làm chi chứ?" Vừa nói vừa nhìn trời, nói: "Được rồi, ta sẽ giúp tỷ xem cho, thuận tiện hỏi thêm trong lòng hắn có tỷ không? Đúng chứ?"

Sau khi Như Tuyết nghe xong, lúc này mới xấu hổ gật đầu mang nét phong nhã động lòng người.

Như Phong lắc đầu, xoay người rời đi.

Như Tuyết, tiểu thư khuê tú điển hình trong thời đại này, không phải là người tỷ tỷ mà mình vẫn luôn nhớ tới. Bây giờ thậm chí Như Phong nhớ đến lúc mà mình còn nhỏ bị gia gia phạt, đêm hôm đó, nàng còn có thể không để ý lệnh của gia gia, len lén mà cầm bánh bao thảy ình. Nhưng bây giờ lớn lên, Như Tuyết lại không còn sức sống như thế.

Như Phong không hiểu nổi, mẫu thân của mình cũng coi như là một người có hơi khác biệt so với nữ tử thời này, Úy Trì gia cũng được xem là gia đình tiến bộ, thoải mái, vậy sao Như Tuyết càng lớn lại càng không dám tranh thủ chiếm lấy những thứ mình thích cơ chứ? Xem ra, lễ giáo phong kiến thật sự giết chết người mà! May là từ nhỏ mình được nuôi dưỡng như con trai, nhưng mà cho dù bị dạy dỗ như nử tử, nền giáo dục mình đã tiếp nhận ở thế kỷ hai mươi mốt chắc cũng khiến mình khác xa so với nữ tử bình thường thời này nhỉ?

Như Phong thầm than thở, không thể đem ý nghĩ của mình áp đặt cho người khác được, mặc dù mình rất ngứa mắt, nhưng dù sao đó là do Như Tuyết tự nguyện.

Như Phong đi đến cửa lớn, cưỡi trên con tuấn mã của mình chậm rãi đi, Chu Tiền theo phía sau, trên thực tế Như Phong không hề biết bản thân nàng được rất nhiều người theo sau, ở ngoài sáng hoặc trong tối. (oa, ai theo dõi vậy ^_^)

Vì không muốn có chuyện phiền hà không đáng, Như Phong đội đấu lạp* (chỗ này không chắc nhé, có thể là đấu bồng) mà Chu Tiền đưa cho, mặc dù sẽ gây sự hiếu kỳ ọi người nhưng cũng không muốn bọn họ nhận ra nàng. Vì vậy Như Phong cũng không thấy ngạc nhiên.

*Đấu lạp

*đấu bồng (đại khái là vầy):

Cưỡi ngựa nhàn nhã đi trên đường cái, toàn chọn đường ít người mà đi, thỉnh thoảng mới lướt qua phố xa đông đúc.

Như Phong nén nỗi khó chịu lúc nãy ra sau đầu, nghĩ rằng tí nữa sẽ gặp lại được Dục Tước quan tâm mình bấy lâu nay, tâm tình vui vẻ lên, huống chi đôi khi quan sát đồ vật trên đường cũng khá thú vị.

Lúc đi qua một khu chợ sầm uất, Chu Tiền bỗng cảnh giác nhìn, mặc dù biết Chu Hậu và những người khác vẫn đứng ở những chỗ bí mật nhìn chăm chú vào đây, nhưng vẫn lo lắng, người khác chỉ lo nhìn bề ngoài của Úy Trì tướng quân phủ, đâu biết được có biết bao người muốn đoạt cái tính mạng của Như Phong công tử! Cho nên nhất định phải bảo vệ thật tốt mới được.

Lúc này, không biết phía trước xảy ra chuyện gì cho nên bây giờ đường lớn đã bị tắc nghẽn.

Như Phong nhìn đám đầu người chen chúc phía trước, xem ra thích xem náo nhiệt là sở thích chung của mọi thời đại nhỉ, nhiều người chen chúc đến xem như vậy, Như Phong nhìn sắc trời, may quá, vẫn dư thời gian, cho nên có thể chậm trễ thêm lúc nữa cũng không sao, nói cách khác, có thể đứng hóng chuyện thêm chút nữa ~♪.

Lúc Như Phong đang do dự xem có nên xuống ngựa coi náo nhiệt không, bên cạnh bỗng có chiếc xe ngựa chạy đến.

Như Phong đánh giá một chút, thùng xe bên ngoài rất bình thường, nhưng điểm khác biệt là hai con ngựa kéo xe lại là loại ngựa cực tốt khó gặp đó! Ngay cả con tuấn mã của mình còn thua kém đôi chút đấy, nhưng chủ nhân của nó không cảm thấy dùng ngựa này kéo xe là lấy dao trâu mà mổ con gà sao?

Nghĩ tới đây, Như Phong bắt đầu đưa mắt nhìn vào cửa sổ xe, nhưng chỉ thấy một hàng gậy trúc thưa thớt, không thấy được người bên trong.

Như Phong chỉ nhìn nhìn một lát là thôi, người trong kinh thành ai mà không kiêu ngạo, người nào mà không giàu có, mình sao quan tâm hết được. Nghĩ tới đây, Như Phong lại muốn mau chóng gặp mặt Dục Tước, vì vậy lên tiếng nói: "Chu Tiền, ngươi đi lên trước hỏi thăm xem vì sao nơi này bị tắc nghẽn vậy?"

Chu Tiền khó xử nhìn qua Như Phong, kiên định mà lắc đầu.

Như Phong thở dài, nói: "Ôi, sớm biết vậy thì mang thêm Chu Hậu cho rồi." Nàng biết Chu Tiền là do lo lắng cho an nguy của mình.

Chu Tiền lại mở miệng nói: "Dạ công tử yên tâm, hắn đi rồi."

Như Phong vừa nghe xong, bừng tỉnh hiểu ra, cũng an tâm chờ đợi.

Ở nơi mà Như Phong không nhìn thấy, cũng không biết, trong giây lát nàng mở miệng nói chuyện, người trong xe ngựa bên cạnh nàng đã có biến hóa.

Vân Thiên Trạch (ôi, mặc dù không phải họ thật của hắn, nhưng mà tất cả mọi người cũng quen rồi, cho nên sau này cũng dùng cái tên này xưng hô đi – lời tác giả) đội nhiên mở mắt, trong mắt nhanh chóng lộ rõ vẻ kinh hỉ. (kinh ngạc + vui mừng)

Người hầu bên cạnh hắn nghe được động tĩnh, nhưng lại ngồi ngây ngốc. Chỉ thấy lúc này Vân Thiên Trạch nằm nghiêng trên nhuyễn tháp, mày dài như vẽ, lông mi cong lại rậm rũ xuống trên khuôn mặt tựa bạch ngọc, mũi như trụ ngọc, môi tựa bôi son, tóc dài đen nhánh xõa tán loạn trên nhuyễn tháp, cũng với bạch y tạo nên ánh sáng rực rỡ, xinh đẹp khiến người ta không dám xâm phạm.

Nghe được tiếng hừ nhẹ của chủ tử, người hầu vội vàng phục hồi tinh thần lại, nhẹ giọng hỏi: "Chủ tử, có gì phân phó? Bây giờ phía trước bị tắc nghẽn rôi, đã phái người đi thăm dò." Trong lòng lại đang tự trách mình, sao nhìn ngây người chứ? Nhưng mà chủ tử, ai, thật đẹp quá đi, giống như một nữ tử vậy, nhưng mà thủ đoạn của hắn…

Nghĩ tới đây, toàn thân người hầu run lên không dám tiếp tục nhìn hắn, thân thể ngồi ở thảm trải, không dám di chuyển.

Vân Thiên Trạch không để ý tới hắn, nâng bàn tay trắng nõn vén bức màng lên, xuyên qua khe hở hàng gậy trúc nhìn ra bên ngoài.

Chỉ thấy một nam tử đội đấu lạp* màu đen, không thấy được khuôn mặt.

Trong mắt Vân Thiên Trạch hiện lên một niềm vui sướng, đôi môi hồng nhuận mở ra, vì hắn thấy được nam tử bên trong áo choàng.

Duyên phận! Đây là duyên phận sao? Thời gian rất chính xác, nếu như không phải phía trước bị tắc đường, có lẽ mình đã bỏ lỡ. Ý trời a, không sớm cũng không muộn, vừa bước vào dị quốc đã gặp được người mình tâm tâm niệm niệm mỗi ngày.

Chỉ có điều chưa nhìn thấy được khuôn mặt. Vân Thiên Trạch đè nén thất vọng, gắt gao nhìn chằm chằm bóng dáng quen thuộc kia. Muốn xuống xe ngựa gặp mặt hắn, nhưng hôm nay, mình còn mặt mũi nào đi gặp hắn chứ? Bản thân và hắn từng là địch, lại từng… Hắn ta, còn có thể cam lòng tha thứ ình sao? Còn có thể đối xử với mình như lúc còn ở học viện trước kia sao?

Nghĩ đến đây, Vân Thiên Trạch nhắm mắt lại, nhưng lại luyến tiếc, dù chỉ là một bóng hình cũng đủ cho làm ình thương nhớ. Thôi lần này xem như mình gặp may đi.

Cứ thế không biết qua bao lâu, đến nỗi người hầu ngỡ rằng chủ tử mình đã hóa thành pho tượng, rốt cục xe ngựa cũng chuyển bánh.

Bất chợt gió thổi đến, áo choàng vị nam tử bay lên, lộ ra thanh sam, còn có…bạch ngọc tiêu!

Vân Thiên Trạch lập tức mở to mắt, miệng không khỏi thốt lên:" Như Phong!"

Âm thanh hỗn loạn, một tiếng " Như Phong" đã không thể truyền tới tai nàng.

Xe ngựa và người cơ hồ lướt qua nhau. Một người là gặp lại không muốn quen biết, một người rất muốn lại không gặp được.

Vân Thiên Trạch trông theo bóng hình dần xa. Khoảng cách gần, rất gần, tựa như có thể chạm vào nhau, nhưng lại rất xa. Gần trong gang tấc, xa tận chân trời, lướt qua nhau mà người không biết ta ngay bên cạnh, cũng không biết ta thương nhớ người tới dường nào!

Như Phong, chúng ta còn có thể gặp nhau không?

Chậm rãi nằm xuống, Thiên Trạch khẽ nhắm mắt lại, kinh hỉ lẫn bi thương, những cảm xúc đó coi như chưa từng xảy ra.

135. Q.3 - Chương 135: Che Giấu

Edit: Nhoktho + Chay rang

Beta: Lan Hương

Như Phong chu miệng lên, tâm tình thực không tốt: "Hiện tại hắn ta chính là một hoàng đế, còn có thể đối xử với chúng ta như trước đây sao ?"

"Phải." Dục Tước an ủi, nghiêng người nhìn Như Phong.

"Đúng rồi, Tước ca ca, thật ra cô công chúa mà Vân Thiên Trạch mang tới sẽ cầu thân với ai?

"Có phải huynh không?" Như Phong chợt nhớ đến Như Tuyết, vội vàng hỏi.

Dục Tước lắc đầu, kiên định đáp: " Không phải ta."

Như Phong liền tươi cười :" Vậy Tước ca ca, huynh thích lấy người như thế nào? Tính cách ra sao? Hiện tại cũng nên tìm ý trung nhân đi chứ?"

Dục Tước nghe vậy, trong mắt nhất thời hiện lên sợ hãi lẫn vui mừng, Như Phong hỏi vậy là có ý gì? Vừa rồi ta nói sẽ không thành thân cùng công chúa, hắn thế nào vui vẻ đến vậy. Có khi nào hắn thích mình? Nghĩ đến đây, Dục Tước cảm thấy tim mình đập rất nhanh, từng tiếng bùm bùm, mặt không khỏi nóng lên.

"Tước ca ca!" Như Phong hô to một tiếng, khó hiểu nhìn mồ hôi trên trán hắn, má thì lại đỏ ửng. Ngẩng đầu nhìn, thời điểm mặt trời tuy lên cao, nhưng nơi này có bóng râm rất mát, không lý nào cảm thấy nóng.

Dục Tước hồi hồn lại, vội đáp :" Như Phong, ta còn chưa có thê, kì thật nếu ngươi là nữ tử, ta chắc chắn sẽ lấy ngươi. Ta muốn lấy một người như ngươi." Ánh mắt nóng rực, tựa hồ muốn nhìn thấu Như Phong.

Như Phong trừng mắt liếc hắn một cái :" Tước ca ca ngươi đừng có đùa, ta chính là độc nhất vô nhị, tìm được người giống ta rất hiếm nha, khó khăn lắm đấy, ngươi còn muốn cưới sao?" Nói xong liền tự cao tự đại tươi cười.

Dục Tước lắc đầu, cười nói:" Như Phong, ngươi cái gì cũng tốt, chỉ có hay tự kiêu." Bất quá ta thích, Dục Tước trong lòng nói thêm một câu.

Như Phong cười hắc hắc, lúc lắc cây quạt, hỏi ngược lại:" Tước ca ca, ngươi còn chưa nói có người trong lòng hay chưa?"

" Như Phong ngươi chính là người trong lòng ta a! Chỉ cần ngươi nguyện ý, dù có là nam tử ta cũng không để tâm. Ha ha, ta thích Như Phong." Cuối cùng cũng thổ lộ ra hết, thật chậm rãi, Dục Tước yên lặng mong chờ phản ứng của Như Phong.

Như Phong cứng người, cầm lấy bạch ngọc phiến che khuất khuôn mặt, lộ ra một nụ cười khổ, đây rốt cục là thật hay giả?

Dục Tước bắt gặp biểu tình của Như Phong, vội nói: "Ha ha ta nói đùa thôi, Như Phong tựa đệ tam của ta nên ta rất thích." Chung quy vẫn không đành lòng nhìn hắn khó xử, nam tử mến nhau, dù mình cũng muốn, nhưng không nhẫn tâm để Như Phong bị mọi người xoi mói. Thôi nếu không thổ lộ được, ta phải nhanh chóng lên ngôi vị hoàng đế, ở trên cao bảo hộ Như Phong, hắn không thích đánh giặc thì không để hắn đi. Cuộc đời này, chỉ nguyện hắn có thể sống một cách tiêu sái.

Dục Tước nặng nề thở ra một hơi, nghĩ tới trách nhiệm bản thân. Dù Như Phong có là nam nhân, vẫn cần một người thật sự yêu thương che chở, nếu ta trở thành hoàng đế, bên người nữ nhân sẽ không ít, quá ủy khuất cho Như Phong. Ngược lại nếu không thành hoàng đế, Như Phong theo ta phải chịu khổ sao ? Thắng làm vua, thua là giặc ! Kết quả ra sao cũng không tốt, chỉ hy vọng đừng liên lụy đến Như Phong.

Như Phong nghe vậy liền thở dài, hai ngươi lại tiếp tục đàm tiếu.

Cùng Dục Tước hàn huyên một hồi, Như Phong liền rời đi, quay người vẫy tay chào tạm biệt Dục Tước, chuẩn bị trở về.

Khi đi qua phủ của Dục Tuyên bị hắn chạy xuống cản lại.

"Như Phong!" Dục Tuyên đột nhiên đuổi theo, đứng trước mặt Như Phong.

Như Phong thở mạnh, lớn tiếng hỏi :"Ngươi muốn chết à? May là ngựa ta dừng kịp thời, bằng không ngươi nhất định bị thương."

Dục Tuyên cười gian, nói: "Chỉ cần Như Phong quan tâm tới ta là tốt, hà hà." Trong lòng thực cao hứng, nếu Như Phong mà không quan tâm, làm sao mắng mình như vậy?

Như Phong nhìn xung quanh, may mà không có ai, người này nói chuyện kiểu gì lại không nhìn trước sau? Nếu bị người khác trông thấy thì sao?

Dục Tuyên xoay người nhảy lên, ngồi phía sau Như Phong, nhìn lướt qua Chu Tiền phía sau, nói: "Như Phong, chúng ta ra ngoài thành dạo đi."

Như Phong suy nghĩ một chút, cũng đồng ý, mình cứ một lần nói cho rõ với hắn thì hơn.

Vì vậy hai người cùng nhau cưỡi ngựa ra khỏi cửa thành, may mắn là Như Phong có đội đấu lạp, nếu không thật là khiến người ta nhận ra. Ngẫm lại, hai đại nam nhân cùng cưỡi một con ngựa, tin tức đó lớn đến chừng nào!

Hai người cùng ra tới ngoài thành, rồi rẽ hướng đi đến khu đồng bằng ngoài thành, bọn thị vệ của Dục Tuyên và Chu Tiền thì đứng xa xa theo dõi.

Hai người cùng ngồi ở trên cỏ, Như Phong nhìn hoàng hôn phía xa xa, trong miệng ngậm cọng cỏ.

"Như Phong ngươi thật là nhẫn tâm, đến chơi với ca ca cũng không chịu ghé qua chỗ ta một chút, ta với ca ca ở rất gần nhau mà, được rồi, hôm nay nói gì với ca ca vậy, hình như ta thấy ngươi vào đó rất lâu nha."

Như Phong đưa mắt liếc hắn, nói: "Chỉ là hàn huyên vài chuyện mà thôi, không có gì."

Dục Tuyên lên tiếng, chăm chú nhìn môi Như Phong, nói: "Thật muốn hôn ngươi lần nữa." (ax)

Như Phong hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nói: "Hôm nay ta không bị phong bế nội lực, ngươi còn dám động thủ động cước với ra, ta sẽ không khách khí nữa đâu."

Dục Tuyên chớp chớp mi, nằm dài trên mặt đất, chỉ nhìn Như Phong cười mà không nói.

Như Phong bị hắn nhìn đến mất tự nhiên, suy nghĩ một chút, đưa mắt nhìn xa xa, nói: "Dục Tuyên, hôm nay ta sẽ nói rõ ràng với ngươi, ta không thích ngươi, cho nên sau này ngươi đừng nói nữa, ta thích Vấn Trần, cả đời này, ta chỉ nguyện ý nên duyên cùng hắn, cho nên coi như là ta xin lỗi ngươi, ngươi nên buông tay sớm đi." Nói ra, Như Phong cảm thấy lòng nhẹ nhõm hơn nhiều. Mặc dù có hơi tàn nhẫn, nhưng phải nói vẫn phải nói, cho dù đây không phải là lần đầu tiên mình nói.

Sau đó là khoảng tĩnh lặng, tiếng cười của Dục Tuyên đã biến mất, hắn yên lặng nhìn chằm chằm sau ót của Như Phong, rốt cục mở miệng nói: "Như Phong, ngươi thật nhẫn tâm, ta thích ngươi là chuyện của ta, vì vậy cho dù ngươi không thích ta, ta cũng không dừng tình cảm này lại đâu, đây là tự do của ta!"

Như Phong quay đầu, nói từng chữ từng câu một: "Nhưng ngươi lại quấy nhiễu ta, hơn nữa, Vấn Trần không vui." Mặc dù đêm hôm đó Vấn Trần không biểu hiện ra sự không vui của mình, nhưng Như Phong hiểu rõ tâm tư của hắn, hắn luôn luôn là người ít lời kiệm chữ, đối với mình thế cũng tốt, có một vài việc không muốn nghẹn trong lòng cũng không muốn để cho người khác biết. Ví dụ như chuyện Dục Tuyên cường hôn mình, Như Phong có thể biết rõ ràng sự tức giận, thống khổ và bất an của Mộc Vấn Trần. Bởi vì, đêm hôm đó, Mộc Vấn Trần một đêm không ngủ.

Như Phong đứng lên vẫy tay với Chu Tiền, nhìn Dục Tuyên ôm chặt mình từ phía sau, tàn nhẫn lên tiếng nói: "Buông ta ra đi, ta có lỗi ngươi, ta sẽ không thích ngươi."

Dục Tuyên vẫn không chịu buông tay, thậm chí còn ôm chặt thêm.

Chu Tiền đi đến trước mặt Như Phong, không nói hai lời chen người lại, một chưởng đánh về phía Dục Tuyên, Dục Tuyên vì tự bảo vệ mình đành phải buông Như Phong ra, Như Phong dưới sự trợ giúp của Chu Tiền, xoay người lên ngựa phóng đi.

Trên bãi cỏ, Dục Tuyên một mình đứng ngây ngốc, đôi mắt nhìn theo bóng lưng đang rời đi của Như Phong.

136. Q.3 - Chương 136: Nữ Trang

Edit: Lan Hương + Nhoktho + Chay rang

Beta: Lan Hương

Trên đường Như Phong cưỡi ngựa về nhà, ngay cả đấu lạp cũng không đội, Chu Tiền vẫn theo sát ở phía sau.

Mặt trời chiều ngã về phía tây, thiếu niên trang phục màu xanh cưỡi ngựa như bay, quần áo phất phơ, tóc đen tung bay, phong thái nhanh nhẹn.

Trong phòng trọ chữ thiên sang trọng nhất kinh thành, có một nam tử đang tựa người vào lan can thấy được thiếu niên ấy cưỡi ngựa vội vã đi qua, tuy chỉ nhìn thoáng qua nhưng lại mở to hai mắt nhìn.

Một lúc sau, nam tử ấy cười, cười đến phong tình vạn chủng. Ha ha, Như Phong, chúng ta thật là có duyên, trong vòng một ngày gặp nhau hai lần, cho nên ngươi là của ta rồi.

Trong Vô Trần cư, Mộc Vấn Trần nhìn tin tình báo trên tay: Tam hoàng tử cường chế ôm lấy công tử, công tử không chịu khuất phục. (má ơi, Chu Tiền hay Chu Hậu nhiều chuyện ghê)

Trong ánh mắt không khỏi hiện lên hàn quang, Dục Tuyên, ngươi thật sự cho rằng ta không dám động thủ sao?

Sau khi cơm nước buổi chiều xong, Như Phong cũng rất buồn chán, lúc sáng nay Túy Nguyệt đã nói là đi ra ngoài, cho nên bây giờ có muốn tìm người trong phủ trò chuyện thì chỉ có Như Tuyết. Nhưng mà bản thân mình lại không muốn cùng Như Tuyết nói chuyện nữa, hôm nay trước buổi cơm chiều đã bị nàng ta vặn hỏi rất lâu. Hơn nữa, bây giờ đề tài nói chuyện cũng chỉ có thể là Dục Tước, trừ chuyện đó ra thì là khoảng lặng. Hai người có vẻ như không có hứng thú chung một đề tài.

Ôi! Như Phong thở một hơi dài, buông quyển sách trên tay xuống, một tay chống cằm, tay kia thì đặt trên bàn. Thật sự là rất nhàm chán mà, không ai chơi với mình hết. Bây giờ đọc sách cũng chẳng muốn xem, ôi, Vấn Trần ở nơi nào? Chỉ có hắn ta tìm đến mình, nhưng mình lại không tìm được hắn, cho nên bây giờ nghĩ muốn bồi dưỡng tình cảm hai người cũng không được.

"Ôi, Vấn Trần, nếu ngươi không đến, ta sẽ quên ngươi đó." Như Phong thì thào tự nói, nhìn ánh nến đang cháy, lộ ra nụ cười ngẩn ngơ.

Cửa sổ được kéo ra khẽ khàng, một bóng người màu trắng nhẹ nhàng tiến vào.

Như Phong đột nhiên quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Mộc Vấn Trần đang mỉm cười với nàng.

Như Phong vội vàng chạy qua, thoáng chốc xà vào lòng của hắn, thấp giọng nói: "Sao chàng lại tới đây? Ta còn tưởng rằng chàng không đến."

Mộc Vấn Trần tươi cười, hôn vào tóc Như Phong, nhẹ giọng nói: "Ta biết nàng nghĩ tới ta, cho nên ta tới đây."

Như Phong nghe vậy đấm nhẹ vào hắn, nói: "Nói bậy, đừng cho là ta không biết chàng sắp đặt người bên ta."

Mộc Vấn Trần nhẹ nhàng cười, buông giỏ đồ trong tay xuống, sau đó một tay ôm Như Phong, một tay đóng cửa sổ lại, Như Phong ôm cổ hắn, miệng lập tức đưa tới, không ngờ Mộc Vấn Trần phản ứng rất nhanh, ôm Như Phong càng chặt thêm, hôn nàng càng thêm cấp bách điên cuồng, cơ hồ không giống vẻ ôn nhu của hắn bình thường.

Như Phong vui vẻ đón nhận, đối với Vấn Trần, nàng rất tin tưởng cũng rất vui mừng, cho nên nàng không chút do dự đón nhận tất cả từ Vấn Trần.

Hôn xong, hai người cùng ngồi bên nhau trên bộ ván gỗ, chỉ có điều vẻ mặt của Mộc Vấn Trần rất thống khổ, nhưng hắn vẫn dốc sức niệm thanh tâm chú, hai mắt cũng không dám nhìn Như Phong.

Như Phong làm bộ không biết mà ngồi trong lòng Mộc Vấn Trần, điều chỉnh một chút lại hô hấp, lúc này mới nói: "Chàng không phải bận rộn nhiều việc sao? Chúng ta chỉ có thể ban đêm gặp mặt, lúc ban ngày cũng không có thể nhìn thấy chàng, chàng đang ở nơi nào vậy?"

Mộc Vấn Trần đáp lời: "Ta ở trong cung, cho nên nàng muốn tìm ta không dễ dàng đâu." Hô hấp có chút dồn dập.

"Vậy tại sao chàng còn không ra cung?" Như Phong buồn bực, không phải nói hoàng tử đã trưởng thành thì không thể ở trong cung sao?

Mộc Vấn Trần lắc đầu, nhíu mày nói: "Ta luôn luôn rất ít trở về kinh thành, cho dù trở về cũng rất nhanh đã rời đi, cho nên ca ca ta cũng hiểu được không cần phải cho ta xuất cung." Hai mắt nhìn chăm chú phía trước.

"Oa, như vậy hoàng đế không sợ chàng cùng các phi tử … tư thông sao?" Như Phong khó tin mà nói, ông hoàng đế này đối xử với Vấn Trần cũng thật tốt quá đi. (Trần nhi của ổng đó ^_^)

Mộc Vấn Trần cười khổ, nói: "Trừ hoàng hậu ra, nữ nhân khác ta cũng chưa gặp qua, ta ở nơi cách rất xa bọn họ, cho nên vốn dĩ chúng ta không đụng mặt nhau, hơn nữa ta cũng luôn luôn không thích bọn họ, ca ca nói vẻ mặt bọn họ rất đáng ghét, ở bên cạnh ca ca cũng là vì tiền bạc, bằng không chính là vì quyền lợi, cho nên ta chưa bao giờ chủ động đến gần những nữ nhân này. Hơn nữa, nơi ta ở không phải người nào cũng có thể đi vào." Thanh âm Mộc Vấn Trần thản nhiên, nhưng tay lại nhiệt tình đùa nghịch tóc Như Phong.

Như Phong kinh ngạc: "Chàng vẫn nghĩ rằng những phi tần kia là do ham muốn của cải, quyền lực của hoàng đế ư? Hay là chàng cho rằng nữ nhân thật đáng ghét?" Hoàng đế này sao lại truyền thụ cho hắn những quan niệm sai lầm như thế ? Ông hoàng đế kia đích thực là người tư tưởng méo mó! Như Phong tức giận kết luận.

Mộc Vấn Trần tự hỏi một hồi, đặt cằm lên đầu Như Phong, nhỏ giọng nói: "Hiện tại thì không, khi hoàng huynh mười hai tuổi, trước sáu tuổi ta đã sống cùng nhau, ta ít khi ra ngoài, cũng không muốn giao tiếp với người khác, huống chi lúc sáu tuổi ta sống trong núi với sư phụ. Không lâu sau xuống núi thì ca ca đã lên ngôi, khi đó ta cũng tránh gặp người khác, ta không thích nơi ồn ào, nóng bức, cho nên toàn bộ kiến thức đều một tay ca ca dạy. Sau này một mình ra ngoài, hiểu biết càng nhiều. Ta biết những phi tần không phải đều vui vẻ vì của cải quyền lực, các nàng cũng có tâm với ca ca, CHỈ LÀ ca ca không tin thôi."

Như Phong suy nghĩ một hồi, chạy lại hỏi: "Ta nghe hoàng đế đối xử với hoàng hậu tốt lắm, tình cảm rất sâu nặng đúng không? Hoàng hậu chỉ là con gái của thương nhân, lại có thể lên ngôi hoàng hậu, phế hai lần lập hai lần, chuyện này thực hiếm nha, chứng tỏ hoàng đế thật sự thích hoàng hậu." Cha của hoàng hậu là người giàu nhất Tử La quốc, là thân hữu của gia gia, mà hoàng hậu còn là mẫu thân của Dục Tước và Dục Tuyên.

Mộc Vấn Trần ngẫm nghĩ một hồi, cuối cùng nói: "Ta không biết, ca ca không nói với ta chuyện này." Mộc Vấn Trần thờ ơ nói, rõ ràng là không muốn để ý người kia.

Như Phong thấy dạng này của hắn, liền lảng sang chuyện khác: "Hắc hắc, Vấn Trần, ta khi sáu tuổi cũng lên núi đó, sư phụ ta rất lợi hại, nhưng ta chỉ học võ công, những thứ khác cơ hồ không học tới." Có điều là mình học võ mười năm vẫn không bằng Mộc Vấn Trần. Bất quá hắn lớn tuổi hơn mình, nếu mình cùng tuổi với hắn, chắc chắn sẽ mạnh như hắn. Như Phong ầm thầm tự an ủi.

Mộc Vấn Trần không biết Như Phong coi mình là mục tiêu phấn đấu, để Như Phong đổi hướng, hai người mặt đối mặt, thỏa mãn hôn nhẹ lên mặt Như Phong, cười nói: "Ta biết, sư phụ nàng là Vô tình kiếm, ta đã từng xem nàng ra chiêu rồi." Hắn nhớ lúc ở thảnh Lạc Nhạn, chính mình từng chỉ điểm võ công Như Phong.

Như Phong bừng tỉnh đại ngộ, thì ra là thế, trên thực tế, chỉ cần có chút lai lịch, người trên giang hồ đều có thể lĩnh hội chiêu thức võ công của mình, việc Mộc Vấn Trần biết cũng chẳng có gì lạ, Vô tình kiếm rất có uy danh mà!

Mộc Vấn Trần thoáng nhìn qua biểu tình của Như Phong, tiếp tục nói: "Sư phụ nàng và sư phụ ta là chỗ quen biết cũ, tuy ta chưa gặp nàng nhưng có nghe sư phụ nói qua Vô tình kiếm thu nhận một đồ đệ. Sau này nhìn thấy chiêu thức của nàng, liền biết sư phụ nàng là Vô tình kiếm."

"A, nói vậy chúng ta thật sự có duyên nha." Như Phong cười châm biếm, dúi đầu vào lòng Mộc Vấn Trần, hưởng thụ hương thơm trên người hắn.

Mộc Vấn Trần xoa đầu Như Phong, nhẹ giọng nói: "Không nói việc này nữa, Như Phong, ta thấy nàng có vẻ rất là buồn chán, không bằng chúng ta ra ngoài tản bộ đi."

Như Phong kinh ngạc, lập tức mừng rỡ nói: "Tốt tốt, chúng ta đi dạo đến chợ đêm đi, ta nghe nói trong kinh thành có nơi thâu đêm suốt sáng có thể ăn uống tại đó, chúng ta cũng đi ăn vặt gì đi, ta đã sớm muốn đi chơi. Ta muốn đi ngay bây giờ! Ngay bây giờ!" Như Phong vội vàng nhảy khỏi lòng ngực ai kia, đảo qua đảo lại, miệng lải nhải nói này kia nọ.

Mộc Vấn Trần sủng nịch nhìn nàng, cười nói : "Được được được, chúng ta đi ngay thôi."

Như Phong quan sát trang phục của hai người, Mộc Vấn Trần vẫn bạch y, còn mình vẫn trang phục ban ngày, tuy có thể đi nhưng hình như sẽ dễ gây chú ý à nha? Hai nam tử tuấn mĩ cầm tay nhau tản bộ, dễ gây hiểu lầm a.

Thời điểm Như Phong còn nhíu mày, Mộc Vần Trần đã tháo bọc đồ của mình, nói :" Lại đây, Như Phong, ta mang tới một bộ nữ trang (trang phục nữ nhi), nàng mau thử xem."

"Nữ trang?" Như Phong thiếu chút nữa kinh sợ kêu lớn lên, trời ạ, nữ trang ? Tại sao mình quên mình vốn là nữ nhân mà, mặc nữ trang là chuyện đương nhiên, nói vậy một nam một nữ tản bộ là chuyện rất rất bình thường.

Nghĩ đến đây, Như Phong liền chạy đến bên Vấn Trần, đem phục trang cầm lên nhìn nhìn, vải được dệt thực mềm, miệng không quên hỏi: "Vấn Trần, sao chàng lại có nữ trang?"

Mộc Vấn Trần vui mừng nhìn Như Phong tươi cươi: "Ta cố ý bảo làm cho nàng đấy, yên tâm sẽ vừa với nàng."

Như Phong ngừng động tác, chậm rãi xoay đầu lại hỏi: "Chàng cùng người khác bàn luận về vóc người kích thước của ta sao?"

Mộc Vấn Trần có chút đắc ý, nói: "Ta diễn tả một chút là được mà, thí dụ, thắt lưng nàng lớn như vầy." Nói xong hai tay liền làm thành một vòng tròn, tiếp tục nói :" Bộ ngực nàng lớn như vầy." Lại khoa tay múa chân một hồi.

Như Phong trong cơn tức giận, tựa như đầu máy xe lửa xông lên, hung hăng đánh hắn vài cái, hạ giọng nói: "Mắc cỡ chết mất, chàng thực đáng ghét, sao có thể diễn tả như vậy chứ?"

Mộc Vấn Trần kinh ngạc: "Tại sao không thể? Yên tâm, ta nhớ rất kỹ mà, sẽ không nhớ lầm đâu." Vẻ mặt lại còn có vẻ oan ức: "Hơn nữa người thợ kia còn khen vóc người của nàng rất đẹp nữa kìa."

Như Phong ôm cổ hắn, nặng nề mà thở dài, thôi thôi, dù sao người khác cũng đâu biết mình là ai.

Mộc Vấn Trần lại tiếp tục nói: "Như Phong, nàng mau thay đồ đi, ta đợi xem, ta tin rằng nhất định rất đẹp đó."

Một phen tranh cãi, Mộc Vấn Trần rốt cục bị Như Phong cưỡng chế đá vào trong thư phòng, còn mình thì quay lại phòng ngủ ở cách vách thay đồ.

Mộc Vấn Trần ngoan ngoãn chờ trong thư phòng, cầm cuốn sách Như Phong vừa xem qua, lật vài trang, vẫn yên tĩnh, cho nên không thể làm gì khác hơn là không ngừng thong thả đi bộ vòng quanh phòng, đôi mắt lại cứ chăm chăm nhìn vào cửa phòng ngủ.

Mộc Đồng đứng dưới gốc cây đa bên ngoài thấy không hiểu nổi, lớn gan bước vào hỏi: "Chủ tử, Như Phong công tử làm gì vậy?"

"Thay nữ trang, haiz, Mộc Đồng, ngươi nói Như Phong mặc nữ trang vào có đẹp hay không?" Mộc Vấn Trần nhớ tới mấy ngày hôm trước đi qua một cửa hiệu bán vải bố* nào đó, nhìn mấy người phụ nữ đứng chọn lựa vải vóc, trong đó có một phụ nữ nói: "Không có nữ nhân nào không thích quần áo đẹp." Sau đó mình mới chợt nhớ hình như Như Phong chưa bao giờ mặc nữ trang trước mặt mình nên mới nảy ra ý đồ đặt vài bộ cho nàng mặc.

vải bố (vật liệu dệt từ bông vải, đay…, có thể dùng để may đồ hoặc những đồ vật khác)

Mộc Đồng thiếu chút nữa chết ngất, hắn run rẩy nói: "Chủ tử, đừng nói với tiểu nhân mấy bộ y phục ngài đặt hôm trước đều là cho Như Phong công tử mặc nhé." Trời ạ, mấy ngày hôm trước chủ tử đột nhiên hỏi mình cửa hiệu vải bố tốt nhất trong kinh thành, sau khi mình nói ra, ngài lập tức bình tĩnh đặt vài bộ y phục, lúc ấy mình còn tưởng rằng chủ tử thích nữ tử nào khác rồi, còn đang buồn bực, bỗng thấy thông cảm cho Úy Trì Như Phong, nhưng mà trong lòng cũng cao hứng, thích nữ nha, vẫn là tốt hơn thích nam nhân.

Mộc Đồng nghĩ tới liền rùng mình một cái, Như Phong vốn là nam, mặc nữ trang? Vậy cũng được sao? Đừng dọa người chết là tốt rồi, mặc dù vẻ ngoài Như Phong cực kỳ xinh đẹp. Nhưng là đàn ông vẫn là đàn ông, cho dù có khoác nữ trang cũng vô dụng, đừng làm người ta buồn nôn là tốt lắm rồi.

Kế tiếp chính là thời gian dài chờ đợi, lúc Mộc Đồng đang mơ màng, Mộc Vấn Trần sốt hết cả ruột, Như Phong rốt cục cũng đi ra.

Hai tròng mắt Mộc Đồng thiếu điều muốn rớt ra, Mộc Vấn Trần cũng ngốc ngây ngẩn cả người.

Trong lúc đó Như Phong chầm chậm đi tới, nàng chỉ dùng một cây mộc trâm nhẫn bóng vấn mái tóc mượt mà lên, bên trong vận áo lụa màu xanh ngọc, áo khoác mỏng như cánh ve màu ngân hồng, váy dài bách điệp xuyên hoa màu xanh ngọc, thoạt nhìn thanh lệ bức người.

Tầm mắt hai người hướng lên trên, lập tức bị thu hút, mũi như trụ ngọc thẳng tắp, phía dưới là đôi môi đỏ mọng tự nhiên. Viền môi đẹp đến cực đỉnh, sáng bóng mềm mại, đầy đặn xinh đẹp, có hơi hé ra, tự như hoa xuân vừa nở dụ hoặc người ta hái đi, cực độ mị hoặc, như có thể hấp hồn phách người! Nốt ruồi son giữa trán, hồng tươi ướt át, đôi mắt ngập nước đung đưa lưu chuyển mị hoặc chúng sinh, lại linh khí mười phần, mâu thuẫn nhưng rất hài hòa.

(*lật bàn* người ta ghét miêu tả!!!!)

Trong mắt Như Phong chỉ có Mộc Vấn Trần, thấy hắn hiếm khi ngây ngốc lặng im, liền cong môi cười lên.

Bịch một tiếng, Mộc Đồng không biết là bị Mộc Vấn Trần đánh ngất hay là chịu không được kích thích, trực tiếp ngất ngã xuống đất. (=)))))

Mộc Vấn Trần cũng không liếc nhìn Mộc Đồng, nhanh chóng ôm lấy Như Phong bay vào trong phòng ngủ kế bên.

****

137. Q.3 - Chương 137: Đi Dạo Phố

Edit: Kohi aka cháy rang aka cháy khét =) + nhoktho

Beta: Lan Hương

Như Phong lén nhìn Mộc Đồng đang nằm trên mặt đất, hỏi nhỏ:" Mộc Đồng làm sao vậy?". Thật đáng thương cho Mộc Đồng, lại phải nằm trên tấm gỗ đó, mong rằng hắn sẽ không bị Chu Tiền Chu hậu giẫm lên.

Mộc Vấn Trần đóng cửa xong liền ôm chặt lấy Như Phong, trả lời: "Ta không thích nàng bị hắn nhìn thấy, Như Phong, nàng mặc nữ trang rất đẹp." Nói xong miệng đã hôn ai kia kịch liệt.

Như Phong lộ ý cười, tùy ý để Mộc Vấn Trần hôn môi mình, nhưng bắt lấy tay của hắn đang ở thắt lưng: "Chàng có chắc là chúng ta đi ra ngoài dạo chơi không?"

Mộc Vấn Trần rên một tiếng, thất vọng ôm lấy Như Phong, vùi đầu của mình vào cổ nàng, thở dài: "Đi, chúng ta ra ngoài."

Như Phong cười hắc hắc, hôn mặt hắn một cái.

"Xinh đẹp không?" Rời khỏi ngực hắn, Như Phong xoay vài vòng, váy màu xanh ngọc trăm bươm bướm cùng hoa phiêu động, phấp phới tung bay giống như một đóa hoa rực rỡ đang nở rộ.

Mộc Vấn Trần gật đầu, nói: "Từ trước đến nay ta chưa thấy ai xinh đẹp như nàng." Bộ dạng ngây ngốc cười.

Như Phong sà vào ngực hắn, sau khi nghe được rất vui vẻ. Được người trong lòng ca ngợi có khác, dù chỉ đơn giản "Xinh đẹp", không từ ngữ trau truốt, không hoa lệ nhưng làm người ta thật sự rất là sung sướng a.

"Ha ha, chúng ta ra ngoài thôi." Như Phong chỉ vào cánh cửa.

Mộc Vấn Trần liền buông nàng ra, cẩn thẩn đánh giá một hồi, nói:" Không được, nàng không thể như vậy mà ra ngoài, một là quá đẹp, ta không thích nam nhân khác trông thấy, kể cả nữ nhân! Mà nàng không sợ chạm mặt người quen sao?"

Như Phong vừa nghe, mím môi lại, ủy khuất nói:" Vậy được, ta đổi thành nam trang."

Mộc Vấn Trần bóp nhẹ mũi nàng :" Không cần đổi, chỉ cần sửa lại vài chỗ là được." Hiếm khi bắt gặp Như Phong vui vẻ trong bộ dạng này, Mộc Vấn Trần không nỡ tâm phá hoại.

"Ai, tốt quá, ta cũng muốn quang minh chính đại khôi phục phận nữ, như vậy chúng ta sẽ không phải lén lút." Như Phong phấn khích nói, mặc cho ai kia tô tô vẽ vẽ lên mặt mình.

"Như Phong, nếu nàng thực sự muốn khôi phục nữ nhi, nếu vậy nàng sẽ không được làm tướng quân. Còn nữa, gia gia nàng sẽ không phản ứng gì sao?" Mộc Vấn Trần bỗng ngừng tay, hỏi tiếp, nếu không cân nhắc, phỏng chừng Như Phong đã sớm từ quan, hiện tại cũng không cần phiền não thế này.

Nghe vậy, tâm tình Như Phong trầm xuống :" Đúng a, gia gia ta nhất quyết ngăn cản ta từ quan. Nhiều lần ta muốn nói cho người biết sự thật nhưng lại sợ người chịu không nỗi kích động. Nghe nói, từ hôm gia gia tỉnh lại, thể trạng còn rất yếu, nếu bị kích động, không chừng lại bất tỉnh, thậm chí không dậy được nữa. Cho nên, hiện tại ta không thể nói với người được. Aiz, trong nhà người nào mà không biết gia gia đặt toàn bộ hy vọng lên người ta, chuyện này thì ta chưa có biện pháp giải quyết.

Đột nhiên đôi mắt của Như Phong sáng ngời, vội vàng hỏi: "Vấn Trần, ta có thể sinh một đưa con, sau này cho nó theo họ 'Úy Trì', như vậy Úy Trì gia có người nối dõi rồi, gia gia cũng sẽ bỏ qua cho ta thôi."

Mộc Vấn Trần lập tức sa sầm mặt, nâng mặt Như Phong lên, âm trầm hỏi: "Nàng muốn sinh con với kẻ nào?"

Như Phong đương nhiên nói: "Đương nhiên là với chàng rồi."

Mộc Vấn Trần nghe vậy, sắc mặt mới hoà hoãn lại, thậm chí còn có một chút ngượng ngùng, nhưng vẫn nói: "Ta họ Đàm Đài, cho nên chắc nguyện vọng của nàng không thể đâu." Họ Mộc chỉ là họ của mẫu thân, bên ngoài có thể dùng, nhưng trong trường hợp chính thức, mình được gọi là "Đàm Đài Vấn Trần".

Như Phong cũng gật đầu: "Đúng vậy, aiz, phiền quá." Người hoàng tộc làm sao có thể để con cháu mình theo họ mẹ? Cho dù Mộc Vấn Trần đồng ý, những người khác cũng không chịu đâu.

Trong khoảng thời gian ngắn hai người lại trầm mặc, chỉ còn Mộc Vấn Trần dán dán thứ gì trên mặt nàng, có lẽ là mặt nạ …, Như Phong cũng không để ý, chỉ cần có thể cùng Vấn Trần quang minh chính đại mà đi dạo phố, xấu thì cứ việc xấu đi.

"Được rồi, đây là thời điểm mấu chốt, Như Phong nàng đừng di chuyển, cũng đừng nói chuyện." Mộc Vấn Trần vừa nói vừa lấy ra một tấm màn nhỏ như cánh ve dán lên mặt Như Phong.

Lát sau, khi Mộc Vấn Trần ra hiệu Như Phong có thể mở miệng nói chuyện, liền vội vã hỏi :" Đây chính là thuật dịch dung trong truyền thuyết ?"

Mộc Vấn Trần gật đầu, Như Phong ngưỡng mộ nói: "Vấn Trần thật lợi hại, lĩnh hội rất nhiều thứ nha!" Đây là lời nói thật, Mộc Vấn Trần vừa tinh thông nghệ thuật, vừa bổi dưỡng học vấn, bằng không tại sao hắn được làm sơn trưởng Phong Hiền viện? Hơn nữa hắn còn giỏi võ công, lại biết chút y thuật,…càng kể ra, Như Phong càng bội phục hắn.

Mộc Vấn Trần chỉ cười cười, nhưng nhìn ra được hắn thực rất vui. ^_^

Như Phong dạo một vòng bên Mộc Vấn Trần, hỏi :" Được không?" Nàng biết mình hiện tại thay đổi không ít, nhưng vẫn không soi gương. Nghĩ đến khuôn mặt xinh đẹp kia biến thành người khác, Như Phong thật không muốn thấy.

Mộc Vấn Trần chợt nói :" Như Phong, sao hình như nàng lại thấp hơn trước nhỉ?"

Nảng liền cười hắc hắc: "Khi ta mặc nam trang đều mang giày, thoạt nhìn sẽ cao hơn chút, hiện tại thì không cần phải mang nữa, ta chỉ muốn làm chim nhỏ bên người chàng thôi." (>v<>

Mộc Vấn Trần nghe xong rất vui, nhưng mà vẫn nhắc nhở: "Đúng rồi, đai lưng của nàng không nên lộ ra, nếu không sẽ bị phát hiện." Liền nhớ tới…mấy thằng nhóc kia, bây giờ mặt Như Phong giờ đã bình thường, tuy khí chất và ánh mắt không thể giấu, nhưng nếu chỉ nhìn qua sẽ không nhận ra nàng.

Như Phong gật đầu, vội đem đai lưng đặt trong áo lót, sau đó Mộc Vấn Trần đem Mộc Đồng giả làm Như Phong đang nằm xuống bàn ngủ, Như Phong còn phủ thêm áo ngoải, quấn mình lại. Bởi vì phủ tướng quân có thị vệ, còn có mấy người võ công cao cường bên gia gia, cho nên tuyệt đối không để bọn họ phát hiện mình trong bộ dạng nữ nhi.

Sau khi hai người ra khỏi cổng phủ tướng quân, Như Phong rất vui vẻ, những người khác đều phải canh gác, chỉ có mình và Mộc Vấn Trần tay trong tay cùng nhau tản bộ, bước thật chậm, đây là thế giới của hai người a! Như Phong vội kéo tay Mộc Vấn Trần hướng tới nơi vô cùng náo nhiệt khi đêm xuống- phố ăn vặt.

Phố ăn vặt là nơi đặc biệt của kinh thành hay chính Tử la Quốc, cũng là nơi ăn uống nổi tiếng ở đường phố. Tương lai nơi này sẽ còn phát triển, sớm có thêm điểm tâm sáng, cho dù đêm xuống vẫn còn đèn đuốc sáng trưng nên Như Phong mới muốn đi ăn.

Mộc Vấn Trần dùng khinh công, lập tức hai người đã đến phố ăn vặt.

Vừa nhìn, quả nhiên là cực kỳ náo nhiệt, cuộc sống về đêm của người xưa quả thật phong phú quá đi. Như Phong thở dài nhìn cảnh đèn đuốc trước mắt, hai bên đường lớn là tửu lâu và khách điếm cấp bậc khác nhau, trên đường cái bày vô số tiểu sạp bán rất nhiều loại thức ăn. Đây cũng là thời điểm tuyệt vời nên người tập trung rất đông, còn có. . . mùi thơm trong không khí. Như Phong chỉ mới ngửi thôi mà đã bắt đầu chảy nước miếng rồi (ực!)

"Có mang theo tiền không?" Như Phong nắm lấy tay ai kia, lớn tiếng hỏi, ánh mắt lấp lánh, lấp lánh.

"Ngốc, đủ cho nàng ăn thoải mái." Mộc Vấn Trần làm việc thích có kế hoạch trước sau, đương nhiên đã chuẩn bị đầy đủ.

Những con tôm đỏ mập mạp, ốc đồng đen bóng. . . Mùi, hương, vị tất cả đều hòa quyện với nhau. Mùi đậu hũ thúi này, xa xa còn có thể ngửi thấy hương thơm hàu nướng. . . .(đói, đói, đói :d)

Nhiều mùi hương như vậy, đi qua mấy quán nhỏ đã đói chịu không được, nàng hiện tại cực kì hối hận vì lỡ ăn bữa tối. Trời ạ, nhiều món ngon như vậy, mình không thể ăn thêm một chút sao? T. T

Mộc Vấn Trần trìu mến nhìn bộ dạng tham ăn của ai kia, xoa đầu nàng nói : "Lần này không ăn được, lần sau chúng ta lại đến ăn."

Như Phong nghe vậy, vui vẻ nói: "Vấn Trần, chàng đối với ta thật tốt." :3

Mộc Vần Trần vừa nghe, liền cao hứng: "Ta còn đối xử với nàng tốt hơn nữa cơ." Trong lòng lại chờ đợi : Thật hy vọng Như Phong mau mau khôi phục thân phận nữ nhi, như vậy mình có thể quang minh chính đại vào từ cửa chính cầu hôn, đỡ phải lén lút trèo tường. Ầy võ công tuy rất cao, tường ở phủ tướng quân không là gì, nhưng cứ kéo dài như vậy không phải là cách hay, hơn nữa hiện tại Dục Tuyên đã có hành động với Như Phong, Vân Thiên Trạch lại chuẩn bị đến đây, Dục Tước vẫn đối xử Như Phong rất tốt, tốt đến không bình thường. . . Mặc dù tin tâm Như Phong không có ý gì với hắn, nhưng lòng mình rất khó chịu.

Mộc Vấn Trần suy nghĩ, có chút ưu sầu, từ lần gặp Như Phong, tâm tình của mình liền thay đổi, đặc biệt cả hai đều thẳng thắn tình cảm của nhau, cảm xúc cứ tự nhiên mà đến. Mới bắt đầu thấy là lạ, nhưng mình vẫn dần dần thích ứng được, thậm chí hiện tại còn học được cách giải quyết nhiều vấn đề, mà cách quan trọng nhất lảm sao cùng Như Phong ở một chỗ, sau đó làm cho nàng thực vui vẻ.

Người nào đó không biết tâm tư của Vấn Trần, vẫn đang rất khoái chí, tay trái một xiên thịt dê nướng, tay phải một xiên đậu hũ thúi, ăn đến mỡ dính đầy miệng, trông kinh chết đi được!

Mộc Vấn Trần nhìn thấy, vui vẻ lấy khăn tay lau miệng Như Phong, đương nhiên là hắn còn phải giúp Như Phong trả tiền đồ ăn.

Nhóm hai người hấp dẫn rất nhiều sự chú ý của mọi người, một người cao lớn tuấn mỹ, khí chất bất phàm, hai hàng lông mày mảnh dài tà phi nhập tấn*, khảm trên cái trán trơn bóng chắc nịch, mũi thẳng như đao khắc, phía dưới đôi môi dày vừa phải, một thân bạch y càng làm tôn lên vẻ đẹp như ngọc khắc hoàn mỹ đến không thể tưởng tượng được! Mặc dù nhìn bề ngoài có hơi lãnh đạm, nhưng đối với nữ tử bên cạnh hắn lại rất ôn nhu; người nử tử khá trẻ tuổi, quần áo mặc trên người nhìn qua là biết loại vải tốt nhất, dáng vẻ

lả lướt, mặc dù tướng mạo khá bình thường, nhưng một đôi mắt to trong veo như hồ thu đã che lấp tất cả các khuyết điểm này.

*Tà phi nhập tấn: chỉ lông mày mọc nghiêng vào tóc mai

Một người ưu nhã cao quý, một người nhanh nhẹn hoạt bát, một nhăn một cười, tương đắc ích chương*, phối hợp lại ăn ý vô cùng.

*bổ sung cho nhau

Nhưng lúc này, trong tửu lâu cao cấp nhất của phố ăn vặt "Hồng Tửu Lâu", có vài người đang ngồi.

Trên ghế lô, Dục Tuyên cầm trong tay chén sứ, nhìn mọi thứ : "Ca ca, ca gọi ta tới nơi này có việc gì?"

Giọng nói không chút kiên nhẫn, tâm tình của hắn cực kỳ xấu, thái độ trốn như trốn tà của Như Phong xế chiều hôm nay khiến mình rất thương tâm. Như Phong không thích còn chưa tính, sao lại sợ hãi mình đến vậy? Nhìn tốc độ cưỡi ngựa đó, chiến tranh hành quân chắc gì đã theo kịp.

Trên thực tế, Dục Tuyên chỉ lo oán giận thái độ trốn tránh của Như Phong, hắn tự động bỏ qua cái việc làm mà đã khiến Như Phong xách dép chạy, không dám cùng hắn đứng gần dù trong chốc lát.

Dục Tước nhìn hắn, khẽ nhíu mày, nói: "Sao quần áo của đệ không chỉnh tề vậy? Trên người lại còn vài cây cỏ! Đệ từ đâu lại đây thế?" Đệ đệ của hắn dường như luôn luôn phóng đãng không kiềm chế được, vừa lại thích vẽ tranh cho nên đã chạy ra ngoại thành, lại còn vẽ xuân cung đồ, nếu không phải mình hỗ trợ che dấu, chỉ sợ phụ hoàng đem hắn giam cầm mất rồi. (Ặc, còn ai thích bé Tuyên nữa không?)

Dục Tuyên vừa nghe, thở dài thượt, cười khổ mà nhìn Dục Tước: "Ca ca, lần này ta là ta bị ngã mà, ta xin lỗi ca."

"Đệ làm gì mà phải xin lỗi ta?" Dục Tước khó hiểu, tâm trạng cũng không phải tốt lắm, vì vậy rót cho Dục Tuyên một ly rượu, một ngụm uống cạn.

Hành động khác thường của Dục Tước làm Dục Tuyên giật mình, ca ca có bao giờ uống rượu như vậy đâu.

"Ca ca, ca cũng có phiền não sao?" Dục Tuyên khó tin hỏi han, bản thân còn không biết sao? Chuyện gì cũng giấu trong lòng, rất ít nói ra khỏi miệng, mặt ngoài tao nhã lịch sự, bộ dáng như không có chuyện gì xảy ra.

Dục Tước cười khổ: "Nếu không ta gọi đệ ra đây làm gì?" Hồng Tân lâu vốn là tửu lâu của ngoại công, mà bọn họ có chuyện gì không vui cũng sẽ chạy tới đây giải sầu, bởi vì nơi này có thể náo nhiệt cũng có thể rất thanh tĩnh, mỹ tửu hảo thái* cũng không thua kém gì với hoàng cung.

*mỹ tửu hảo thái: cơm ngon rượu ngon (say)

"Ôi, không ngờ tới ca ca cũng phiền muộn, không bằng chúng ta gọi Như Phong ra đây luôn đi." Dục Tuyên mở miệng nói.

Dục Tước vừa nghe, thân hình cứng lại, vội nói: "Vẫn là không nên, bây giờ hắn có lẽ hắn đang đọc sách đấy." Đối tượng phiền não bây giờ của mình không phải là hắn sao? Gọi hắn ra đây, phỏng chừng mình càng sầu não, càng xúc động hơn thôi, dù sao giữa trưa hôm nay Như Phong đã nói đủ rõ ràng rồi, sẽ không thích mình. (=_=||, em có edit nhầm không ss)

"Ta thấy chắc là hắn đang ngủ, hừ, tên không lương tâm!" Dục Tuyên đập cái bàn, rất có vẻ rất phẫn nộ.

Dục Tước im lặng không nói, cứ nâng chén một mà uống.

Dục Tuyên thấy thế, cũng uống theo, trong miệng lại nói: "Ca ca, ca biết không? Như Phong thích hoàng thúc, hoàng thúc cũng thích Như Phong, cho nên thế giới hai người bọn họ chúng ta vốn không chen lọt đâu." (á, Tuyên nhi chơi mách lẻo)

Dục Tước vừa nghe, đặt bầu rượu trên tay xuống, tóm Dục Tuyên đang nằm trên bàn kéo lên, lạnh lùng nói: "Tiểu Tam, đừng uống, đệ nói cho ta biết, Như Phong thật sự cùng hoàng thúc muốn bên nhau?"

Dục Tuyên lắc lắc đầu, thật ra hắn một chút cũng không say, ngàn chén không say là hắn, cho nên mấy giọt rượu đó có là gì, chỉ là muốn mượn rượu giả điên mà thôi: "Ca ca, ta không nói láo đâu, bọn họ chính thức quen nhau rồi, lần đầu tiên đi Lạc Nhạn thành ta đã biết, ta muốn nói cho ca từ sớm rồi, nhưng không có can đảm để nói, bây giờ rốt cục nói ra rồi, ca ca, thật ra, ta cũng…" Ai, cuối cùng vẫn cũng không nói ra khỏi miệng được, trên thực tế, nói ra thì sao, Như Phong cũng đâu có thích mình.

Dục Tước nghe vậy, thất hồn lạc phách ngồi phịch lên ghế, nếu như người Như Phong thích thật sự là hoàng thúc, như vậy một tia hi vọng mình cũng không có sao, không đúng, vẫn có thể, chỉ cần phụ hoàng…

Chỉ là, bọn họ đều là nam, Như Phong cùng hoàng thúc làm sao có thể? Trong đầu Dục Tước bây giờ nhất thời hỗn loạn cả lên.

Hắn xúc động mà đứng lên, đi tới bên cửa sổ, nơi này có thể thấy được toàn cảnh phố ăn vặt, phía dưới ngọn đèn dầu sáng trưng, như gần trong gang tấc.

Đột nhiên, đôi mắt hắn dừng lại ở một điểm, lớn tiếng nói: "Mau, mau, Tiểu Tam, lại đây nhìn một chút."

Dục Tuyên bị giọng điệu hắn hù dọa, không nói hai lời vội lập tức chạy đến bên cửa sổ, cùng nhau nhìn xuống.

Bọn họ thấy được một đôi nam nữ.

"Đó là… Hoàng thúc và Như Phong sao?" Dục Tuyên thì thào mà hỏi, vẻ mặt như mới nuốt sống một quả trứng gà.

Cùng lúc đó, trong sương phòng kế bên cũng có một người xinh đẹp tuyệt mỹ thì thào tự nói: "Đó là ai?"

—

138. Q.3 - Chương 138: Trúng Chiêu

Edit: Nhoktho + Cháy rang

Beta: Lan Hương

"Đúng là Như Phong!" Dục Tuyên lập tức trả lời chắc chắn, tấm lưng kia, mình không thể nhầm được.

Dục Tước hai tay chống lên bệ cửa sổ, cẩn thận nhìn một hồi mới nói: "Khuôn mặt không phải, chiều cao không đúng, nhưng quan trọng nhất đó là nữ nhi." Nói là nói như vậy nhưng thật ra Dục Tước rất là kích động, nếu Như Phong là nữ đúng như câu nói vậy chẳng phải là mình có cơ hội sao?

Trong đầu Dục Tuyên cũng có cùng ý nghĩ này, hắn nhìn chằm chằm vào nam tử và nữ tử kia, phân tích: "Ca ca, huynh xem biểu tình của hoàng thúc, trừ Như Phong ra còn thấy thúc đối tốt với ai như vậy không? Nếu không phải Như Phong thì vì cái gì Như Phong lại nói mình chỉ yêu mỗi hoàng thúc? Rõ ràng bọn họ chính là lưỡng tình tương duyệt (hai bên vừa ý yêu nhau), huống chi hoàng thúc còn từng cảnh cáo đệ không được tiếp cận Như Phong. Đây chứng tỏ hoàng thúc đã sớm biết Như Phong là nữ." Câu nói sau cùng chắc như đinh đóng cột, giọng điệu thì nén giận, tuy là rất kinh hỉ. (gớm, vui mà còn làm bộ)

"Vậy có thể là dịch dung?" Dục Tước sờ sờ cằm, chú ý vào hai người kia, nhìn hành động bọn họ vô cùng thân thiết, cảm thấy thật chua xót, tuy hoàng thúc là người mình tôn kính nhưng người ta thích cũng Như Phong mà, phải làm thế nào bây giờ?

"Nhất định là vậy, đừng quên mánh khóe của hoàng thúc cũng không ít." Dục Tuyên ngoắc tay ra hiệu theo dõi.

"Cũng có thể Như Phong là nam đang giả nữ ? Ta nhớ rõ lần trước Vũ Yên thăm dò, nàng rõ ràng nói Như Phong là nam nhân." Dục Tước lại hoài nghi nói. Như Phong diện mạo hùng thư (vừa mạnh mẽ vừa yếu đuối như thư sinh), giả thành nữ nhi cũng là xinh đẹp hơn người, lấy tính cách cổ quái của Như Phong điều này dễ xảy ra lắm. Hiện trong kinh thành, một vài quan to hoặc quý nhân cũng cho phép nam sủng giả nữ trang ra ngoài dạo chơi.

Dục Tuyên mặt cứng đờ, muốn làm rõ chuyện kia, Vũ Yên rõ ràng đã bắt được "cái kia" của Như Phong mới xác nhận thật sự là nam a.

Lúc này, vừa vặn có hắc y nhân lặng yên, không một tiếng động bước vào.

"Thế nào? Như Phong có còn trong phủ tướng quân hay không?" Dục Tuyên vội hỏi.

Hắc y nhân cung kính trả lời: "Bẩm chủ tử, Úy Trì công tử hiện trong thư phòng, hình như đang ngủ, còn có tùy tùng hầu hạ bên cạnh."

Phất tay ra hiệu cho hắc y nhân rời đi, Dục Tước cùng Dục Tuyên liếc mắt nhìn nhau, ẩn chứa thất vọng.

Dục Tuyên cuối cùng vẫn nói: "Đệ không tin, đích thân đệ đi chứng thực." Dục Tuyên nhớ tới buổi chiều đầu tiên ở học viện, hương thơm trên người Như Phong, da thịt và thân thể của hắn, tuy hắn cao hơn nữ tử một chút, nhưng thời điểm mình hôn môi hắn, cảm xúc thật kì quái, giờ nhớ lại, càng nghĩ càng hoài nghi.

Dục Tước cũng gật gật đầu, hai người cùng nhau mở cửa đi xuống lầu.

Ở ngay cầu thang ngạc nhiên khi gặp lại người quen cũ, Vân Thiên Trạch.

Vân Thiên Trạch một thân tử y đẹp đẽ hoa lệ, làm tôn thêm vẻ đẹp không ít, nhìn thấy Dục Tuyên cùng Dục Tước tựa hồ không kinh ngạc.

"Là do ngươi mời bọn ta đến." Dục Tước khẳng định, thời điểm chạng vạng có người đưa đến một tờ giấy hẹn, mặt chữ khá quen thuộc cho nên mới đồng ý tới chỗ hẹn, nhưng chưa tới giờ hẹn lại không ngờ chạm mặt nhau vào lúc này. Dục Tước nhìn chỗ hắn ngồi, hình như không phải là chỗ trong thư hẹn.

"Vốn muốn tìm các ngươi ôn chuyện, nhưng hiện tại ta có việc phải làm." Vân Thiên Trạch thản nhiên nói, lập tức bước xuống lầu. Bên cạnh hắn là một nam trung niên sắc mặt nghiêm trọng cùng một tiểu nam hài.

Dục Tuyên đi sau Dục Tước, nhìn Vân Thiên Trạch, trong lòng âm thầm kinh hãi: nếu hắn không chủ động liên hệ ca ca, mình còn không biết hắn sớm vào kinh thành, xem ra càng phải tăng cường mạng lưới tình báo mới được.

Dục Tước nói nhỏ: "Theo sau."

Một đám người ra khỏi Hồng Tân lâu, trực tiếp hướng nơi Như Phong và Mộc Vấn Trần mà đi, tuy thu hút ánh mắt của mọi người, nhưng mấy người họ vẫn nhìn không chớp mắt, chằm chằm về phía trước.

Giờ phút này, Như Phong đứng trước một tiểu sạp, vươn hai tay, nhìn toàn bộ trứng tôm chín đỏ, dù đã no căng cả bụng, nhưng vẫn mang vẻ mặt thèm nhỏ dãi.

Mộc Vấn Trần cẩn thận đem hai tay dơ của Như Phong lau sạch, trông bộ dáng ai kia liền bật cười, nói: "Nàng đã ăn quá no rồi, không được ăn nữa, tối mai chúng ta lại đến, không bụng nàng tối nay phải chịu khổ sở đấy." Nói hết câu, ánh mắt tựa hồ lơ đãng nhìn phía sau.

Như Phong vẫn còn ngây người nhìn món trứng tôm, nghe vậy liền quay đầu lại, không hờn giận nhìn Mộc Vấn Trần: "Nhưng mà ta còn muốn ăn nữa." =3=

Mộc Vấn Trần cười cười, liếc mắt nhìn bụng nàng một cái, không nói gì.

Như Phong theo tầm mắt của hắn liền phát hiện y phục vốn may vừa với người, vừa rồi ăn uống thả cửa nên đã hơi hơi căng ra.

Nữ nhân coi trọng nhất chính là dáng người và dung mạo của mình, cho nên Như Phong lập tức thẹn thùng, tức giận nói:" Ai kêu chàng mua quần áo chật chội như vậy!" Nhưng mà mình cũng đáng trách, ăn kiểu gì khiến bụng căng phồng lên, còn làm Mộc Vấn Trần nhìn thấy, thật sự là mất mặt chết đi được!

Mộc Vấn Trần thật dịu dàng trấn an: "Lần sau ta làm lại vừa với nàng hơn, nghe lời đi Như Phong, chúng ta trở về được không, đã trễ lắm rồi, ngày mai ta lại dẫn ngươi đến, bây giờ không quay lại không khéo sẽ gặp người quen đó."

Như Phong vừa nghe, lập tức quan sát xung quanh, quả nhiên thấy phía sau có một đám người. Như Phong còn chưa kịp hoảng sợ, đứng trong lòng Mộc Vấn Trần, hỏi: "Làm sao bây giờ? Ta cũng không muốn gặp bọn họ, họ nhất định sẽ nhận ra ta."

Mộc Vấn Trần mỉm cười, ôm Như Phong đi về phía trước. Đêm đã khuya, người lại nhiều hơn, rất nhanh liền cản trở tầm mắt của nhiều người. Mộc Vấn Trần lộ vẻ tươi cười, cưng chiều nhìn Như Phong vừa đi vừa không quên nhìn mỹ thực bên đường mà chảy nước miếng.

Ven đường trở về phủ có đèn lồng chiếu, cho nên cũng không phải khó đi, Mộc Vấn Trần tính dùng khinh công đưa Như Phong trở về, nhưng nghĩ Như Phong muốn tản bộ tiêu thực nên cũng chỉ hảo đồng ý .(vui vẻ đồng ý)

Hai người vừa tới một nơi u tĩnh (âm u, vắng vẻ), Mộc Vấn Trần đột nhiên cau mày nói: "Như Phong, nàng ở chỗ này chờ ta đi xử lý một chút sự tình, rất mau sẽ quay lại." Nói xong liền đưa xiên thịt dê còn lại cho Như Phong.

Như Phong thấy xiên thịt dê liền thỏa mãn, dù sao mình cũng có thể tự bảo vệ được, thật sự không được dùng vũ lực để giải quyết, cùng lắm làm iệng vết thương khép lại chậm một chút, may mà thường xuyên bôi thuốc mỗi ngày.

Mộc Vấn Trần dặn dò một phen, nghĩ có người nhiều bảo hộ như vậy hẳn cũng đủ rồi, vì thế lập tức phi thân rời đi.

Như Phong ngoan ngoãn đứng tại chỗ ăn xiên thịt dê, so với xiên thịt dê ở hiện đại, vị quá mặn, gia vị nêm càng đậm, nhưng lại nướng vừa lửa, thịt chín tươi ngon, hợp khẩu vị, hương thịt nướng vẫn còn lưu lại, thật sự là rất ngon a!

Như Phong một bên cảm thán, một bên nhìn nơi Mộc Vấn Trần vừa rời đi, hiện người trên đường cũng có, chỉ ít hơn thôi, toàn là xe ngựa chạy gấp gáp, rất ít người đi bộ giống mình.

"Cô nương, xin hỏi một chút phố ăn vặt ở kinh thành là đi hướng nào vậy? Tại hạ lần đầu đến kinh thành, là ngưỡng mộ tiếng tăm mà tìm đến." Vừa lúc Như Phong ăn xong xiên thịt dê, cầm lấy khăn tay của Mộc Vấn Trần mà lau lau thì có tiếng nói của một nam nhân truyền đến.

Như Phong giương mắt vừa nhìn là một nam tử tuấn tú trẻ tuổi, mặc bạch y bình thường, trên đầu vấn khăn tiêu dao, trang phục tiêu chuẩn của người đọc sách, phía sau hắn có một thư đồng có vẻ thô lỗ đi theo.

Như Phong cẩn thận đánh giá hắn một chút, thấp giọng nói: "Ngươi cứ đi thẳng là tới." Ngón tay chỉ chỉ một hướng.

Nam tử trẻ tuổi chắp tay nho nhã lễ độ nói tạ ơn, nhìn thoáng qua Như Phong, đột nhiên nói: "Cô nương, cô rất giống một người mà ta biết."

Như Phong không nói gì, hình dáng hiện giờ của mình rất là bình thường mà, bởi vậy lúc cùng Mộc Vấn Trần đi dạo phố, cũng không có nam nhân nào nhìn mình, ngược lại, có rất nhiều nữ nhân nhìn Vấn Trần, thậm chí còn có người công kích mình nữa chứ. Bây giờ nam nhân này nói vậy, rốt cuộc là có ý gì? Muốn bắt chuyện?

Cho nên Như Phong chỉ cười cười, không nói.

Lúc này, Như Phong nghe được tiếng vó ngựa ở xa xa, giương mắt nhìn lên, dưới ánh nến có mấy nữ tử trang phục hoa lệ cưỡi ngựa về phía này. Chỉ thấy nữ tử dẫn đầu mặc một bộ trang phục ôm sát người áo choàng ngoài cổ bẻ, phía dưới phối với quần dài ống rộng màu xanh sẫm, trên đầu đội nón vải che mặt, dưới chân thì mang một đôi giày ủng bằng vải mềm mại. Mấy người đi theo phía sau nàng cũng mặc trang phục giống vậy. Lúc các nàng lướt qua Như Phong và nam tử trẻ tuổi, Như Phong chỉ cảm thấy một mùi hương thơm mát xông vào mũi, mặc dù thấy không rõ hình dáng của các nàng, nhưng vẻ xinh đẹp phong tình bên dưới khăn che mặt lại hiện lên thật rõ ràng.

"Họ là ai nhỉ?" Như Phong vô thức mà hỏi thăm, nữ tử thật dũng mạnh a, ban đêm cưỡi ngựa chạy ra ngoài, lại là một đám người! Đang nghĩ tới đây, đầu lại đột nhiên mê man, Như Phong thầm kêu một tiếng không tốt, mùi hương nồng trên người của đám nữ tử kia có vấn đề, hèn gì thấy lạ lạ.

Như Phong cố gắng tự chủ, lấy thuốc mà mình vẫn luôn đem bên người ra bỏ vào trong miệng, động tác rất đơn giản, mà cũng rất khó khăn, không đợi Như Phong ăn viên thuốc, nàng liền ngã xuống.

Chờ lúc Như Phong tỉnh lại, nàng vẫn ở chỗ cũ, chỉ là nằm trên một bộ quần áo. Người trẻ tuổi và thư đồng đã không còn thấy mà đứng cạnh nàng là một hắc y nhân, mặt người nọ đã bị ẩn vào góc khuất gần đó, Như Phong không nhìn rõ được khuôn mặt hắn.

Thấy Như Phong đã tỉnh, hắc y nhân hình như thở dài một hơi: "Như Phong công tử tỉnh rồi? Vừa rồi là thuộc hạ thất trách, thuộc hạ cam nguyện chịu phạt!" Vừa nói vừa quỳ một gối xuống.

Như Phong ngồi xuống xoa mi tâm, đau đầu mà nói: "Ngươi là thuộc hạ của ai?" Mình đâu có mang một đám thuộc hạ đông đảo bên người đâu, xem bộ dáng của hắn, hắc bào dưới cái mông mình chắc là của hắn.

Hắc y nhân cung kính mà đáp: "Là thuộc hạ của vương gia."

"Vậy ngươi không cần quỳ với ta, đứng lên đi, tự mình đi nói với hắn là được." Như Phong nói xong liền khoát khoát tay, thể diện bị tổn thương thật nghiêm trọng, chỉ vì một làn hương như vậy? Mình bị lừa?

Hắc y nhân tựa như nhìn ra nghi hoặc của Như Phong, liền vội vàng nói rõ tình huống. Thì ra, đám kia nữ tử cưỡi ngựa từ xa xa mà đến, không có chỗ nào khả nghi, cho nên lúc đầu các đầu ám vệ cũng chỉ là cảnh giác, mà không ngăn cản, không ngờ rằng lúc các nàng đi lướt qua, có người đã ngửi thấy được mùi hương bất thường, lúc vừa định hành động, phát hiện Như Phong đã ngã xuống trong lòng nam tử trẻ tuổi, nam tử trẻ tuổi kia không đợi hắc y nhân đi đến đã vội phi thân rời đi, tốc độ nhanh đến khó tin.

Cho nên thực ra Như Phong chỉ hôn mê một lúc, nhưng dù gì cũng là đã trúng chiêu.

Lúc Như Phong đang thẫn thờ, Mộc Vấn Trần đã quay lại, trên mặt hắn vốn mang theo ý cười, nhưng lúc nhìn Như Phong đang ngồi dưới đất thì chuyển thành kinh hãi, vội hỏi: "Như Phong, nàng làm sao vậy?"

Như Phong tùy ý để hắn ôm, ôm đầu nói: "Mới nãy bị trúng chiêu rồi, cho nên bây giờ đầu rất đau." Hắc y nhân trong góc khuất vội vàng kể hết chuyện.

Mộc Vấn Trần nghe xong, chân mày cau lại, hắn nhìn Như Phong một chút, rồi lắc đầu với hắc y nhân, sau đó thì nhanh chóng ôm Như Phong bay về.

Xem ra, vẫn còn có người theo dõi Như Phong trong bóng tối, như vậy bây giờ sự tình lại phức tạp hơn rồi, mà chuyện mình vốn lo lắng cũng đã xảy ra. Người không coi năng lực ám vệ của mình ra gì thì không nhiều lắm, trên thực tế là cực kỳ ít.

Mộc Vấn Trần thầm than một tiếng, nhìn Như Phong đang nhắm mắt, trong lòng thương tiếc một hồi, là do mình quá mức khinh thường, hôm nay là do mình không đúng.

Lúc này Như Phong lại đột nhiên mở miệng nói: "Mùi thơm nồng đó không đơn giản, mê dược bình thường vốn không thể gây hại đến ta, nhưng hương thơm vừa nãy rất bất bình thường, bên trong không có độc, nhưng lại khiến ta choáng váng. Xem ra, cái này phải hỏi Túy Nguyệt mới được." Vẫn là nên xin cố vấn người chuyên nghiệp là hơn.

Mộc Vấn Trần ừ một tiếng, lúc thi triển khinh công, gió có hơi lớn, nhưng vẫn có thể nghe được tiếng Như Phong nói.

Không lâu sau đã về tới tướng quân phủ, Mộc Vấn Trần lén lút đưa Như Phong về phòng của nàng, Mộc Đồng cùng Chu Tiền Chu Hậu cũng vào phòng Như Phong, phân phó một hồi. Chu Tiền cùng Chu Hậu phải đi khiêng nước nóng tới.

Mộc Vấn Trần nhìn Như Phong đang ngủ mê mệt trên giường, bắt mạch cho nàng một hồi, lúc này mới thở dài một hơi, tiếp đó thì chuẩn bị tắm rửa cho Như Phong.

Ngày mai cũng phải bảo người xem lại Như Phong mới được, hắn suy nghĩ một chút, thử nước nóng, sau đó đem rèm và này nọ che lại.

Cùng lúc đó, Úy Trì Hòe Dương lại đang rất tức giận: thằng Như Phong này buổi tối hai ngày nay hình như luôn cùng một nam tử cùng đi cùng về! Rốt cục là chuyện gì đang xảy ra? Không lẽ Như Phong thật sự đoạn tụ?

******

139. Q.3 - Chương 139: Hợp Mưu

Edit: Chayrang + Nhoktho

Beta: Lan Hương

Nghĩ ngợi một hồi, Úy Trì Hòe Dương dự định tự mình đi kiểm tra.

Bước thật nhanh tới đình viện, Úy Trì Hòe Dương và Chung Anh đã đứng trong viện của Như Phong. Chỉ thấy song cửa sổ vẫn còn có ánh đèn hắt ra, Chung Anh ho khẽ một tiếng, ngụ ý ra hiệu cho người trong phòng, lại không có động tĩnh, đành phải ho khan vài tiếng to hơn, nhưng vẫn không có động tĩnh gì.

Chung Anh đành nhìn Úy Trì Hòe Dương, trong mắt có nghi ngờ.

"Như Phong ở trong đấy sao?" Trong phòng còn ánh đèn, chứng tỏ người vẫn chưa ngủ, có người nói hắn vừa sai hai tùy tùng đến trù phòng (phòng bếp) lấy nước ấm, có lẽ thằng nhóc kia vừa từ bên ngoài trở về.

Lúc này trong phòng, Như Phong chỉ mặc mỗi nội y đứng bên bồn tắm, Mộc Vấn Trần đứng bên cạnh muốn hỗ trợ. Như Phong đương nhiên không chịu, nếu không nhờ từ trước đến giờ đã luyện được trực giác sắc bén, lúc chuẩn bị cởi quần áo đã giật mình tỉnh lại nếu không chắc bây giờ mình đã trần truồng luôn rồi.

"Để ta giúp nàng tắm!" Mộc Vấn Trần nóng nảy nói, mắt thì nhức nhối nhìn chằm chằm vào thân thể Như Phong.

Như Phong nhìn trên mặt nước không nhiều hoa lắm, liền cười khổ, cự tuyệt nói: "Không cần, ta tự tắm được."

"Nhưng bây giờ cả người nàng yếu như vậy, ta phải giúp nàng a, còn miệng vết thương vừa mới lành, nàng muốn nó rách ra nữa sao?" Mộc Vấn Trần nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, nghiêm túc nói. Đương nhiên nếu mặt hắn không đỏ bừng, mắt không nhìn chằm chằm vào Như Phong thì có lẽ sức thuyết phục sẽ tăng thêm không ít. =))

"Vấn Trần, chàng ra ngoài đi, tắm rửa là chuyện riêng tư, ta sao có thể cho chàng nhìn?" Không biết có phải vì hơi nước nóng hay không mà mặt Như Phong đỏ hồng lên, trông mê người vô cùng, làm con ngươi ai kia lại sáng hơn.

"Ta đã thấy qua thân thể của nàng, bây giờ giúp nàng tắm rửa có gì nghiêm trọng đâu?" Uyên ương hí thủy (là cặp đôi chơi đùa dưới nước a), Mộc Vấn Trần nhớ tới bức họa nào đó, hứng thú liền tăng.

Như Phong vẫn lắc đầu, bọn họ thân mật cũng chừng mực, nhưng vẫn chưa tới mức "Thanh thảng tương kiến"* hơn nữa Mộc Vấn Trần lần này làm ình cảm thấy có… 'nguy hiểm', để cho hắn giúp mình tắm rửa, xấu hổ chết được. Quên đi, tuyệt đối cự tuyệt ! ><>

(chỉ hai người đối đãi chân thành với nhau, phơi bày tất cả ý nghĩ cua mình cho đối phương, cứ biết là ý Như Phong: nàng với Mộc Vấn Trần chưa đến mức phơi bày trần trụi cho nhau *đỏ mặt*)

Hai người đang giằng co lẫn nhau, thì nghe thấy tiếng bước chân, tuy rằng rất nhẹ, Như Phong nghiêng tai lắng nghe, Mộc Vấn Trần nhăn mày lại.

Đêm khuya thế này, ở đây sao lại có tiếng động, trừ gia gia ra còn có ai nữa ?

Quả nhiên, sau đó không lâu, liền truyền đến tiếng người.

"Như Phong, sao vậy?" Úy Trì Hòe Dương tiếp tục gọi.

Như Phong vội vàng trả lời, xối nước cho ra tiếng ào ào, rồi lớn tiếng đáp: "Gia gia, con đang tắm, nếu không được người đánh thức, con đã ngủ gục trong bồn tắm luôn rồi."

Úy Trì Hòe Dương vừa nghe, liền muốn đẩy cửa ra: "Ta muốn vào nói chuyện với con." Ngữ khí vốn không cho cự tuyệt.

Như Phong lên tiếng: “Gia gia, người chờ một chút, con mặc quần áo sẽ ra mở cửa.”

Úy Trì Hòe Dương đợi trong chốc lát, quả nhiên thấy Như Phong ra mở cửa, chỉ là. . .

“Đây là kiểu ăn mặc gì? Trời hôm nay cực nóng, con sao mặc như thế.” Chỉ là thấy Như Phong dùng chăn mỏng quấn quanh người, bộ dạng chẳng ra cái gì.

Như Phong rùng mình một cái, nói: ” Gia gia, đối với người là ngày nóng nực, nhưng với con vẫn có chút lạnh a, với lại con vẫn chưa khỏe lại mà.”

Úy Trì Hòe Dương ngửi được mùi vị thuốc đông y, liền gật gật đầu, bảo Như Phong đi vào, sau đó quét mắt một trận khắp phòng, ngay cả giường cũng quan sát. Thấy không có gì khác thường mới quay lại nhìn Như Phong nói :” Ta nghe gần đây con hay gần gũi với một nam nhân có phải không ? Đêm nay hình như còn lén lút ra ngoài. Rốt cuộc là làm cái gì ?” Câu sau âm lượng liền tăng cao.

Như Phong điềm tĩnh, dựa vào cửa đáp: “Bị người phát hiện rồi, đúng vậy, con ở kinh thành vừa quen một vị bằng hữu, hai ngày nay cùng hắn đi ra ngoài, đó là người ở kinh thành. Gia gia con vốn thích trèo tường, không thích đi cổng chính, đã thành thói quen lâu rồi.” Ngữ khí nhẹ nhàng, nói xong còn ngáp một cái.

Mùi thuốc đông y lại xông vào mũi làm Úy Trì Hòe Dương có chút mềm lòng, giọng điệu dịu lại: “Tên thằng nhóc này luôn làm toàn chuyện kì quái, thân thể bây giờ có vẻ đã hồi phục khá rồi, sao phải uống thuốc lâu đến thế?”

Như Phong trong lòng vui vẻ, nói:” Chẳng phải muốn con nhanh nhanh khỏe lại sao, cho nên đại phu nói thế nào con liền làm như thế ấy. Gia gia đêm khuya rồi, người cũng nên nghỉ ngơi đi, ngày mai cùng con nói chuyện tiếp, còn tí chuyện cần lo lắng nữa.”

Úy Trì Hòe Dương nghe xong, lại nhìn bộ dáng mệt mỏi của Như Phong thấy đau lòng nên mau chóng quay về. Úy Trì Hòe Dương đi rồi, Như Phong liền đóng cửa lại, thổi tắt nến, đi đến bên giường lăn lộn một chút, căn phòng sau đó yên tĩnh hoàn toàn.

Không biết qua bao lâu, phòng tắm truyền đến một tiếng, Mộc Vấn Trần cả người ướt đẫm đi ra, bóng người thong thả lặng lẽ.

Như Phong nhẹ nhàng cười, nói: “Gia gia thực khôn khéo!”

Giờ phút này Úy Trì Hòe Dương rốt cục mới yên tâm trở về, nói với Chung Anh: “Được lắm, trong phòng hắn không có ai.” Úy Trì Hòe Dương là ai? Là ngươi đã lãnh hội bao nhiêu binh pháp, cho nên đầu tiên là làm bộ đã rời đi, sau đó quay lại chú ý nghe thanh âm, tình huống xảy ra là nếu có người như lời bẩm báo, hắn ta sẽ liền đi ra. Thời điểm ông nhẹ nhàng quay lại viện thì không có động tĩnh gì, do đó xác định phòng tôn tử mình không lưu ai cả.

Kì thực ông không biết Mộc Vấn Trần có võ công rất cao, trí lực càng không kém, nên hai người mới thoát nạn.

Trong Hồng Tử lâu.

Ba người kia đã ọi người lui hết ra ngoài, mặt không có chút ý cười.

Trầm mặc một hồi, Dục Tuyên mở miệng trước: “Chúc mừng ngươi đã trở thành hoàng đế. Nhưng mà một mình ngươi ngồi cùng hai huynh đệ chúng ta, bộ không sợ bọn ta sẽ đem ngươi đi xử tử sao, một chút võ công ngươi còn không có.”

Vân Thiên Trạch cười, ánh mắt long lanh nhưng con ngươi tối đen thật ảm đạm, không một chút ánh sáng, từ từ nói: “Ta không có võ công, nhưng sẽ có những vật dụng khác, bằng không các ngươi cho là ta sống qua mấy năm nay như thế nào? Lần nào cũng phải chờ người tới cứu sao?

Dục Tước không phản ứng, liếc nhìn họ, phất tay nói: “Được rồi, hai người các ngươi đừng nói qua nói lại nữa, Thiên Trạch, lần này đến là có chuyện gì?”

Vân Thiên Trạch liếc nhìn Dục Tuyên một cái mới lên tiếng: “Kỳ thật cũng không có gì, ta chỉ muốn gặp Như phong.”

Dục Tuyên cùng Dục Tước sửng sốt, hai mặt nhìn nhau.

"Ngươi có ý gì?" Dục Tuyên tức thì tỏ vẻ rất tức giận, vội hỏi.

Vân Thiên Trạch thư thả ngồi lên ghế, chậm rãi nói: "Chính là ý này, không lẽ ta không được nhớ đến Như Phong sao?"

Dục Tước nhìn với vẻ sâu xa, nói: "Không ngờ ngươi cũng thích Như Phong!"

"Các ngươi không phải cũng vậy sao?" Vân Thiên Trạch cười nói, cầm lấy một cái chén bạch ngọc mà đùa nghịch, Dục Tuyên cùng Dục Tước tinh tường nhìn thấy dưới cái chén có hai chữ Như Phong, tuy chỉ là chữ viết hoáy.

"Như Phong rốt cuộc có phải là nữ hay không?" Ba người trầm mặc một hồi, Dục Tuyên lại đột nhiên lên tiếng.

Vân Thiên Trạch mỉm cười nói: "Ta không quan tâm hắn là nam hay nữ, dù sao hắn đã định là của ta rồi." Thật ra, hôm nay trong lúc vô ý thấy được Như Phong cải trang, hắn biết chắc nàng chính là nữ, có điều phát hiện này sao phải để ấy người tình địch này biết chớ.

"Hừ, cho dù Như Phong là nữ, cũng sẽ không yêu ngươi đâu." Dục Tuyên hừ một câu.

Dục Tước nhìn qua Vân Thiên Trạch, như nghĩ tới cái gì vẫn chưa mở miệng nói.

"Lại nói tiếp, trận chiến này ba người chúng ta đều lấy được lợi nhiều nhất, thông qua trận chiến này, ta xuất kỳ bất ý (hành động khi người ta không đề phòng) rồi leo lên ngôi vị hoàng đế, mà thế lực hai người các ngươi bây giờ cũng đã là ngang bằng với thái tử, hình như thậm chí vượt qua mặt, thật sự là không dễ dàng nha." Vân Thiên Trạch đột nhiên cảm thán nói, chuyển sang đề tài vừa nói.

"Có điều rất nhiều binh lính đã hy sinh, hủy hoại rất nhiều gia đình." Dục Tước cảm thán nói, lúc đầu trận chiến này là do thân phận của Vân Thiên Trạch khơi mào, cho nên bây giờ hết thảy đều xảy ra theo kế hoạch của bọn họ, song phương cũng chiếm được thứ mình đáng được có, chỉ có điều làm khổ cho những người đã hy sinh.

Vân Thiên Trạch lạnh lùng nói: "Nhìn không ra ngươi vẫn nhân từ nương tay như vậy, nếu như tâm ngươi cứng rắn thêm chút nữa, chức thái tử này làm sao đến phiên tên kia làm. Muốn chiếm thứ mình muốn thì luôn phải trả một cái giá thích hợp." Hắn nghiêng người liếc mắt nhìn Dục Tước, trong mắt có vẻ khinh bỉ.

Dục Tuyên căm tức nhìn hắn, nhưng mà cũng biết hắn nói rất đúng, cho nên kéo đề tài cũ lại: "Như Phong với ngươi là không có khả năng, cho dù hắn là nữ, huống chi hắn có thể là nam." Thật ra hắn vốn muốn nói rằng, ngươi với ca ca không ai thích hợp hết, ta mới là người thích hợp nhất. Nhưng vì bận tâm đến ca ca vẫn đang ở đây, những lời đành phải nuốt vào. Vân Thiên Trạch chỉ gượng cười, cũng không trả lời với hắn. Hắn nhìn Dục Tuyên hiểu rõ, biết người trước mặt này cũng có tâm tư giống mình.

Dục Tước quay đầu nhìn ra cửa sổ nói: "Ngươi đừng quên, vẫn còn hoàng thúc, người Như Phong chính thức thích mới là hắn."

Vừa dứt lời, mặt của Dục Tuyên và Vân Thiên Trạch lập tức đen xuống, không hẹn mà cùng nhớ tới một màn lúc nãy.

"Nhưng mà Như Phong mặc nữ trang vào thật sự rất xinh đẹp, so với nam trang còn đẹp hơn. Bây giờ ta lo lắng là phụ hoàng lỡ như biết Như Phong vốn là nữ, như vậy Tướng Quân phủ có thể bình an vô sự sao? Như Phong sẽ không bị gì sao?" Dục Tước lại nói thêm, quay đầu nhìn qua Dục Tuyên và Vân Thiên Trạch.

Mặt hai người này lại đen thêm một chút, cùng quay đầu nhìn nhau.

Nửa ngày, Vân Thiên Trạch đột nhiên cười nói: "Bởi vậy, bây giờ chúng ta lại phải bắt đầu hợp tác rồi."

Dục Tuyên nghe vậy, cũng cười tà mị.

Dục Tước chỉ chớp chớp mi, buồn bã.

Trong căn phòng xa hoa, ba người đều tâm tư riêng, im lặng không nói.

140. Q.3 - Chương 140: Bình Tĩnh

Edit: Chayrang

Beta: Lan Hương

Vài ngày sau trôi qua, Như Phong và Mộc Vấn Trần chỉ dám gặp nhau buổi tối, bởi vì đêm đó bọn họ bị phát hiện nên hai người không còn đi dạo chợ đêm nữa vì sợ lại bị bắt gặp. Tuy nhiên Như Phong cũng không hỏi Mộc Vấn Trần rốt cuộc đêm hôm đó hắn quay lại để làm chuyện gì.

Có lúc Như Phong thấy làm một con đà điểu cũng không tệ, không nên biết quá nhiều, không cần phải hỏi hắn. (đà điểu: đà điểu gặp chuyện là chúi đầu vào cát, ngụ ý là giả ngơ, bỏ qua)

Nhưng hiện tại Như Phong còn có rất nhiều chuyện phiền phức, cuộc sống cực kỳ phong phú, mâu thuẫn chủ yếu tập trung ở vài người.

Thí dụ như:

"Như Phong này, lại đây, nhìn xem mấy bức họa gia gia chọn cho con nè, bọn họ ai cũng là tiểu thư khuê các, đoan trang hiền thục, gia gia đã nghe qua và cũng từng gặp mặt, đều là con gái hoặc là cháu gái của bằng hữu ta. Lại đây coi đi, ai thích hợp thì quyết định luôn, như vậy có thể cùng bọn họ thân càng thêm thân." Úy Trì Hòe Dương hiếm khi cười tít mắt nói chuyện với Như Phong, trong tay ông cầm một xấp hình vẽ, bắt đầu ngon ngọt dụ dỗ Như Phong.

Kiếm trong tay Như Phong múa may càng thêm nhanh, nếu hiện tại không phải không được sử dụng nội lực thì đã sớm thi triển khinh công bay đi lâu rồi. Lúc này đây phải mau tránh đi chỗ khác.

"Như Phong! Con đứng lại cho ta!" Thấy Như Phong mắt điếc tai ngơ, Úy Trì gia liền quát to, hướng Chung Anh ra hiệu.

Chung Anh gật đầu, rút cây kiếm bên hông nhảy vào sân tập võ. Qua mấy trận đánh nhau, lại không dùng nội lực, Như Phong rất nhanh đã thở hồng hộc.

"Ngươi bắt nạt ta!" Như Phong ngừng lại nhìn Chung Anh, nếu hắn không phải người quen, trên chiến trường còn cứu mình một mạng, thì mình đã xuất đòn sát thủ. Đừng tưởng không có nội lực không thể giết người.

Nhưng mà. . . Như Phong động động bả vai, hiện tại bản thân là người đang được trị thương, thật đúng là có chút khó khăn, trừ phi dùng thuốc.

Chung Anh mỉm cười, nói: "Tiểu thiếu gia, đắc tội." Nói xong liền đứng phía sau Úy Trì Hòe Dương.

Như Phong trừng mắt nhìn hắn một cái, luôn đi theo sau gia gia, là cái loại mặt than, lúc nào cũng cứng ngắc, gia gia thật sự đã giết hại một thanh niên tốt a.

"Gia gia, con chưa muốn kết hôn!" Như Phong than thở nói, nhìn mộc kiếm trong tay.

"Ta mặc kệ, dù sao sớm hay muộn con cũng phải kết hôn, cưới muộn không bằng cưới sớm, trước định sau nghĩ tới cũng được mà, con sắp hai mươi tuổi rồi, không nhỏ đâu." Úy Trì gia dùng lời lẽ sâu sắc nói, vẻ mặt gắng đạt tới mức hòa ái, tuy trên mặt có hơi run rẩy.

Như Phong tuy rằng thụ sủng nhược kinh, nhưng vẫn kiên trì nói: "Con bây giờ chưa muốn, cũng chưa lớn hẳn, với lại còn một năm nữa mới đủ hai mươi." Như Phong lén đưa mắt nhìn gia gia, quyết tâm nói: "Được rồi, gia gia, chỉ cần cha mẹ đồng ý chuyện này, con sẽ thành thân. Người đưa bức họa này cho họ xem, con tin tưởng ánh mắt của họ." Cha ơi mẹ ơi, thật xin lỗi, con thực phiền càng thêm phiền mà. Gia gia hiện tại không cần vào triều, lại không chiến sự, cho nên người rất nhàn a, gia gia nhàn thì con lại càng không nhàn. Làm Binh bộ thị lang tuy thong thả nhưng nhiều việc hay đến bất chợt, cho nên chỉ có thể đẩy gia gia cho hai người thôi.

Úy Trì Hòe Dương nghe vậy, liền hoài nghi nhìn Như Phong, nói: "Có thật không đấy?"

Như Phong kiên định vỗ ngực : "Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy*!"

(*Người quân tử đã nói thì bốn ngựa chạy theo không kịp với lời nói đó)

"Được lắm!" Úy Trì Hòe Dương thấy đối phó với Như Phong vài ngày không hiệu quả, thì quyết thay đổi chiến thuật, đi tắt.

Vì thế Như Phong cảm thấy nhẹ nhõm, mặc dù có hơi vô tình, nhưng cũng một phần từ cha mẹ, những năm gần đây nếu họ không che dấu, mình nói không chừng đã sớm lộ ra dấu vết. Cho nên bây giờ giúp con một lần cũng không sao đâu ha.

Tuy nhiên thân phận nữ nhi này không sớm thì muộn cũng sẽ lộ ra. Như Phong và Mộc Vấn Trần đều sớm biết điều này, đã chuẩn bị tâm lí sẵn sàng. Trước đây Như Phong muốn cha mẹ nói ra toàn bộ sự thật cho gia gia, sau đó sớm kịp chuẩn bị, tránh cho gia gia bị đả kích lớn hơn. Tiếc là hai người sống chết không chịu, hơn nữa thân thể gia gia hiện không tốt, cứ mãi giằng co đến giờ.

Chuyện phiền toái thứ hai là việc mai mối. Như Phong cảm thán, thời đại này không như thời phong kiến mình tưởng tượng. Ở đây nam tử có thể đến nhà gái cầu hôn, nữ tử cũng có thể đến nhà trai cầu hôn. Bình thường đều là nhà trai muốn cầu thân thì phải tự mình trình diện, nhà gái cầu thân thì thông gia không gặp nhau mà chỉ phái bà mối tới.

Như Phong ở kinh thành được đánh giá là: Văn võ song toàn, đối nhân xử thế theo lễ nghĩa, tôn trọng nữ tử, khiêm tốn như quân tử, bề ngoài anh tuấn bất phàm lại thêm gia thế, khiến cho ai ai cũng muốn cầu thân. Vì vậy hiện tại Như Phong mới bận rộn như vậy, thực phiền phức!

Tuy rằng ngày đó bà mối Tống vì kinh sợ mỹ mạo của Như Phong mà không mai mối làm Như Phong có thể thoải mái sống tới ngày nay nhưng mấy người khác thì lại không như thế a, không bà mối Tống thì bà mối Trương, bà mối Hoàng,…

Mỗi bà mối đều ba hoa chích chòe về nữ tử này, nữ tử kia, giống như nàng nào cũng là tiên nữ hạ phàm, mấy bà ấy còn tranh thủ để ý Như Tuyết tỷ tỷ, cho nên chỉ trong vài ngày, hai bên cửa phủ Tướng quân đông như trẩy hội, làm cho quản gia luôn cảm thấy phiền não, mà cha mẹ cũng khổ sở ứng phó. Nếu mà cha mẹ sắp bất lực thì mình phải ra tay ngay!

Vào một buổi trưa, các bà mối giống như hẹn cùng thời điểm, đều tề tụ ở chính sảnh phủ Tướng quân. Như Phong phe phẩy phiến quạt, nhàn rỗi, thư thả nhìn mọi người, khóe miệng mỉm cười.

Mấy bà mối cười tủm tỉm nhìn Như Phong, có chỗ vui sướng, có chỗ khó hiểu bất an.

Như Phong chỉnh tề hướng về các bà: "Chư vị phu nhân ngọ an." Đồng thời chắp tay lại, khom lưng chào. (ngọ an: giống như good afternoon)

Mấy bà nhanh chóng hoàn lễ, thụ sủng nhược kinh nhìn Như Phong. Mấy ngày nay Úy Trì tướng quân không gặp các bà, còn Như Phong thiếu gia và cha mẹ ngài nếu tránh được thì tránh ngay, không tránh được thì miễn cưỡng tiếp đón, ai cũng ngồi ở chỗ nào đó không ngừng lắc đầu, vẻ mặt hoảng hốt, bộ dáng giống như chưa tỉnh ngủ, ngồi một hồi sẽ lấy cớ có việc bỏ chạy. Như Phong thiếu gia đã khó gặp, không ngờ hôm nay triệu tập mọi người, còn đích thân ra tiếp đãi, thật là thụ sủng nhược kinh a, sự tình biến hóa qua nhanh.

Như Phong mỉm cười, ý bảo mọi người cùng nhau ngồi xuống, sau mở miệng nói: "Tin chắc ai cũng muốn biết nguyên nhân ta mời mọi người tới đây, ta nói luôn vào vấn đề, không vòng vo, cho nên ta nói thẳng nếu có gì đắc tội thỉnh các vị phu nhân thông cảm một chút." Như Phong nói xong liền mỉm cười nhìn tất cả.

Này bà mối đều là người cao tuổi, mang theo nguyện vọng của bao gia đình nữ tử, được xem là khéo léo, kiến thức rộng, nhưng bây giờ bị Như Phong nhìn như vậy, đều mặt đỏ tim đập, không tỏ thái độ tức giận, nguyện nghe mọi chuyện.

Như Phong cười thầm một chút, ho khan một tiếng, lập tức quản gia đứng sau đưa lên một quyển tập.

Như Phong mở ra, nhìn tất cả rồi nói: "Ta là Úy Trì Như Phong đã nhận được sụ ưu ái của mọi ngươi, nhiều ngày có người đến cầu hôn, xin cảm tạ mọi người. Bây giờ ta nói về bản thân một chút." Như Phong yên lặng quan sát một lượt, tiếp tục nói: "Ta là Úy Trì Như Phong, nam tôn duy nhất của Úy Trì gia, như

lời đồn ta học xa biết rộng, văn chương tài hoa, còn có tài thơ ca nhanh nhạy, thừa nhận trí nhớ ta khá tốt, có xem nhiều sách, về phần thơ ca cũng là ngẫu nhiên thử thời vận, không tính là cái gì."

Mới nói đến đây, đã có người xen mồm: "Không đúng, nếu là Như Phong thiếu gia, chúng ta tuyệt đối tin tưởng là đại tài tử, đấy không phải nhờ vận khí tốt mà nên."

Những người khác cũng liên thanh phụ họa, vẻ mặt có ngưỡng mộ cùng kích động.

Như Phong khóe miệng run rẩy, nói tiếp: "Được rồi, cho dù ta có tài văn, nhưng hiện tại thân thể có kỳ độc, tương lai dù may mắn cũng khó hồi phục võ công. Cho nên tóm lại cũng chỉ là một thư sinh nhu nhược, sau này sợ còn không bảo vệ được chính mình nói chi bảo vệ vợ con." Nói xong liền giả ho khan vài tiếng, Chu Tiền phía sau chạy vội bưng lên chén nước, Như Phong cầm lấy giả vờ uống một hơi."

"Không đúng không đúng, Như Phong thiếu gia, tại hạ cảm thấy có chỗ không phải, hiện tại kinh thành ai không biết uy danh của thiếu gia, có thể thay Úy Trì tướng quân trở thành Nguyên soái, có thể đánh bại Xuân Đằng quốc, sau đó còn khiến họ phải kí kết thỏa thuận hòa bình với chúng ta, thiếu gia nói người có chỗ nào kém a ? Do đó ngài tuyệt đối không phải dạng thư sinh nhu nhược, dù về sau võ công khó phục hồi, chúng ta vẫn cảm nhận được là một nam tử hán đại trượng phu! Một bà mối dõng dạc đứng lên nói, kéo theo phụ họa của những người sau.

Như Phong lại run rẩy, choáng, khó trách mình muốn khiêm tốn một lần đều không được, lần sau Dục Tuyên mà châm chọc mình tự đại liền đá hắn. Ai, xem ánh mắt quần chúng sáng như tuyết, Như Phong chỉ âm thầm xúc động.

Như Phong lại ho nhẹ một tiếng, tiếp tục mỉm cười nói: "Được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa, trở lại việc chính đi. Nói thật, ta tuy cao hứng khi được các vị yêu mến, nhưng thật sự vô phúc hưởng thụ a. Như Phong ta từ nhỏ thấy cha mẹ tương thân tương ái, khi đó liền thề sau này lớn lên cũng chỉ thành thân với một người, phải là người ta thích, vì thế các vị thiên kim đây yêu mến ta sẽ không có hạnh phúc đâu."

"Như Phong thiếu gia, người thiếu gia nói không phải là Túy Nguyệt cô nương chứ, tại hạ biết cô nương ấy rất tốt, nhưng làm chính thất thì có vẻ không hợp…ừm…" Có người hồ nghi nói, lời còn chưa dứt, chưa hết ý tứ thì mọi vẻ mặt đề tỏ ý đồng tình.

Như Phong muốn hộc máu, không ngờ mấy bà này ngay cả chuyện này cũng biết, thật sự là một đội cẩu tử* mạnh mẽ a. Mình định đem Túy Nguyệt ra làm cái cớ, vất vả lắm Hàn Sơn mới đồng ý, xem ra chiêu này không dùng được rồi.

(*cẩu tử: paparazzi)

Như Phong phe phẩy cây quạt, giảm bớt chút buồn bực, mở quyển tập trong tay ra nói: "Được rồi, ta đây cứ việc nói thẳng, hy vọng chư vị không lấy làm phiền lòng!" Như Phong thầm hừ một tiếng, thời điểm phát uy đã đến, nhã nhặn không được thì tàn bạo!

"Năm ngày nay, phủ Tướng quân tiếp đãi tổng cộng một trăm năm mươi sáu bà mối, mà mỗi bà mối tới số lần chia đều là mười lần, cho nên quản gia chúng ta mỗi ngày mất năm canh giờ đón tiếp các vị. Nội năm ngày đây, phủ tướng quân tiêu hao tổng cộng hai mươi cân lá trà, mười lượng bạc điểm tâm, bị phá hủy một cánh cửa, gãy ghế mộc làm từ gỗ cây lê tốt nhất, việc thông báo có khách nhân đến liên tục làm cổ họng người hầu bị nhiễm trùng, hiện đang tạm nghỉ, cơm nước ta không so đo, nhưng vì mấy người đến, khiến cha mẹ ta ngủ không đủ giấc, phải uống thuốc, quản gia mấy ngày nay không thể tính toán sổ sách, mua toàn thức ăn linh tinh không an toàn, mặt khác một số người hầu không thể hoàn thành công việc đúng thời hạn, làm nhà chúng ta sinh hoạt giảm sút không ngừng."

Như Phong nói tới đây, thoáng nhìn qua nhóm người trợn mắt há hốc mồm, tiếp tục nói: "Cho nên chúng ta quyết định, tiếp đến không tiếp đãi chư vị phu nhân nữa. Bổ sung một câu, không cần giúp tỷ tỷ ta làm mai mối, bây giờ nàng chưa chuẩn bị tâm lý. Khi nào cần, chúng tôi sẽ mời mọi người đến. Được rồi, ta nói nhiều như vậy, quản gia thúc thúc, thúc còn bổ sung gì không?"

Quản gia lắc đầu, nói: " Không có, tiểu thiếu gia, toàn bộ ngài đều đã nói, trừ con số ngân lượng tổn thất của chúng ta thôi."

Như Phong cũng lắc lắc đầu nói: "Ai, chuyện ngân lượng đừng nói, phủ tướng quân tuy không phải đại phú đại quý nhân gia, mặc dù có chút nghèo khổ, nhưng mà chút tiền ấy cũng vẫn phải xuất ra."

Thấy mọi người còn không kịp phản ứng, Như Phong đã cười nói: "Được rồi, mọi chuyện đã nói xong, nếu các vị phu nhân không ý kiến gì, quản gia sẽ tiễn các vị. Cám ơn mọi người đã lắng nghe."

Như Phong nói xong, nắm tay lại, rất nhanh đã chạy đi, để lại cả sảnh nghẹn họng trân trối nhìn.

Quay về hậu viện, nhìn thấy đám sư đệ sư muội đang cười giỡn, Như Phong liền buồn bực, nhưng mà lập tức vội cười nói: "Cái này xem bọn họ ai còn dám đến, chúng ta thật keo kiệt, ha ha —— "

Túy Trúc tiếp lời: "Sư huynh, hình tượng huynh cũng bị hủy theo a."

"Ai nói chỉ có hắn, phủ Tướng quân cũng bị hủy theo." Hàn Sơn bổ sung, tưởng tượng cảnh Như Phong bị Úy Trì Hòe Dương đuổi theo đánh đập.

Túy Nguyệt che miệng cười, Nam Sơn lại phe phẩy quạt lông vũ nói: "Chuyện không chấm dứt đơn giản như vậy, mấy ngày nữa các ngươi sẽ biết, dù sao cũng chưa mất hết hy vọng."

Mọi người nghe vậy, sửng sốt một chút, biết ý Nam Sơn chuyện chưa thành công.

Qua một ngày, gió êm sóng lặng, khiến cho người trong phủ không kịp thích ứng, rất im lặng! Nhưng ngoài phủ rất náo nhiệt, dạng đồn đãi nào cũng có, đoạn tay áo, vô sinh, thâm tình, tán dương. . .Tất cả đều nói về Úy Trì Như Phong.

Như Phong âm thầm vui mừng, mấy ngày nay gia gia không ra ngoài, cho nên không có động tĩnh gì, Lâm Ngọc Lan và Úy Trì Tùng thoải mái đi rất nhiều, chỉ cần họ ứng phó với Úy Trì gia nữa thôi.

Ngày thứ ba, việc sống yên ổn không còn, biến hóa mới xảy ra.

Một nữ tử trẻ tuổi tự mình tới cửa cầu hôn, nói là người quen của Như Phong. Nàng ta mặc áo lụa hoa bên ngoài màu hồng, bên dưới là một váy dài cũng màu hồng buộc quanh làm nổi bật dáng người, trước ngực lộ ra một mảnh nhỏ bộ ngực sữa trắng như tuyết, sau cổ cài dây anh lạc (gần giống tua rua), đỉnh đầu búi ít tóc mây, trâm cài thân là ngọc châu hoa gắn một đóa ru-bi, phía sau xõa mái tóc dài đen nhánh, thân thể uyển chuyển, lúc nàng đi còn lấp lánh hoa tai ngọc quý, có thể nói là vô cùng diễm lệ, dịu dàng như nước.

Như Phong nhận được thông báo của quản gia liền chạy lại, bất ngờ gặp vị nữ tử này, chưa kịp chuẩn bị nên có chút sủng sốt.

Nàng ta gặp bộ dạng Như Phong như thế liền ngượng ngùng cười, hai má hồng hồng nhìn không ra là đỏ mặt, thẹn thùng hơi cúi đầu nói: "Như Phong công tử, là ta, ta thích chàng, lời đồn đại hai ngày nay ta không để ý, chắc chắn có người hãm hại, đố kị công tử. Hơn nữa, chàng xem, đây là đồ cưới của ta, tin rằng bằng này có thể đủ cho chúng ta sống cả đời."

Như Phong cùng cha mẹ nhìn những hòm châu báu được mang lên, nhịn không được mở to cả hai mắt, đời này bọn họ chưa thấy qua nhiều châu báu như vậy. Xem ra người ta chính là thân gia hùng hậu a, ra tay rất hào sảng.

Nhưng Như Phong cũng lấy lại thần khí, mỉm cười nói: "Mộ Dung cô nương đã lâu không gặp, không ngờ rằng vừa gặp đã khiến người ta kinh ngạc. Chỉ là…." Như Phong trì hoãn một chút, lo lắng làm thế nào nói ý nghĩ của mình ra thật khéo.

Mộ Dung Nghênh Hà và Bạch Nhất Quân bất mãn, hắn hung hăng trừng mắt nhìn Như Phong, nói: "Úy Trì Như Phong, biểu muội ta đã làm đến mức này, ngươi có phải là nam nhân không hả? Khó bày tỏ biểu hiện lắm sao?" Bạch Nhất Quân nổi giận, hắn vì trong nhà có chuyện, cho nên đánh giặc xong lập tức trở về, chiến công chỉ đủ làm quan Ngũ phẩm, tuy bây giờ chưa có thực quyền gì, nhưng tiền đồ rất sáng lạn.

Như Phong trừng mắt nhìn hắn một cái, nói thật, nàng biết mấy ngày này Mộ Dung Nghênh Hà vẫn luôn tìm cơ hội tiếp cận mình, nhưng mình không do dự cự tuyệt, tưởng rằng màn keo kiệt hôm trước sẽ làm tất cả lùi bước, không ngờ nàng còn có thể đến, lại đơn phương độc mã hướng mình cầu hôn. Thử hỏi có mấy nữ tử như nàng? Ai, chỉ tại ta không phải nam, đành phụ lòng nàng thôi.

Giờ phút này thấy nàng nhìn mình chờ đợi, Như Phong liền đau đầu, nàng nhìn thoáng qua cha mẹ, cuối cùng mở miệng nói: "Mộ Dung cô nương, ta đã nói tâm ý của mình rồi, xin cô nương để ý một chút. Thật ra, ngươi là một cô nương tốt, xinh đẹp hào phóng, cởi mở trong sáng, thông minh lĩnh ngộ, gia thế cũng tốt, ta biết trên thế gian này rất nhiều nam tử vĩ đại yêu mến cô nương, hơn nữa còn làm cô nương tự hào, hạnh phúc, nhưng là, ta lại không có phần trong đó, ta đã có người thương, cho nên không thể phụ lòng người, nếu vì nàng mà từ bỏ người đó, tin chắc nàng sẽ mang tiếng trơ trẽn cùng ta. Đúng không? Ta tin về sau nhất định cô nương sẽ tìm được một nam tử yêu cô nương thật lòng, đáng tiếc không phải là ta." Như Phong thật cẩn thận nói, quan sát phản ứng của nàng.

Mộ Dung Nghênh Hà đầu tiên là kinh hỉ thẹn thùng, về sau chính là mất mát, tái nhợt lại.

Như Phong không đành lòng nhìn tiếp, thoáng thấy Bạch Nhất Quân lửa giận bừng bừng, nhịn không được lại chỗ hắn nói: "Ta nói sự thật, ngươi cũng không muốn biểu muội mình phải thương tâm, nên khuyên nàng quay về đi."

Bạch Nhất Quân đẩy Như Phong ra, chán ghét nhìn nàng, nhỏ giọng nói: "Ta không ngờ ngươi thật sự thích nam nhân."

Như Phong cả kinh nhìn hắn, cái ý nghĩ này hắn lấy đâu ra? Mà không quan trọng, đúng là mình thích nam nhân, sau đó nói tiếp: "Bất kể như thế nào, ngươi nên khuyên biểu muội mình một tiếng, ta thực sự xin lỗi nàng."

"Ta không hiểu vì cái gì các nàng lại thích loại ẻo lả như ngươi? Biểu muội, Vũ Yên cũng thế."

Bạch Nhất Quân sắc mặt đen lại, dứt lời, lập tức túm Như Phong, đầu gối nhắm ngay hạ thân Như Phong mà đá vào. (=o=!!!!).

Động tác mau lẹ mà rất mạnh, Như Phong không chút nào đề phòng.

Như Phong chấn động, bất đắc dĩ đành phải sử dụng nội lực phi thân lên, thối lui về phía sau, nguy hiểm né qua một cước, cây quạt còn thuận tiện đánh tới mặt của hắn, gạt bỏ cú đá của Bạch Nhất Quân.

Trong nháy mắt, hai người đã qua mấy chiêu, đều bình an vô sự.

"Hừ, gạt người, ngươi căn bản là giấu võ công!" Bạch Nhất Quân càng tức giận, lúc trước đánh nhau với Như Phong, bị hắn đá một cước, đã thề sẽ trả thù. Những tưởng lần này hắn không có nội lực, là cơ hội tốt nhất ình, tin tưởng lời đồn, ra là bị tên tiểu tử này lừa.

Như Phong bất đắc dĩ gãi đầu, lắc đầu, trên lưng đầy mồ hôi lạnh. Lâm Ngọc Lan và Úy Trì Tùng kinh hô một tiếng, thấy Như Phong không hề có chuyện gì mới vỗ ngực, nhẹ nhàng thở ra.

Túy Nguyệt vọt ra, liếc mắt nhìn Bạch Nhất Quân, phẫn nộ nói: "Ngươi đánh lén làm cái gì? Ngươi không biết sư huynh đang bị thương sao? Ngươi coi đi, miệng vết thương lại vỡ ra kìa, phải hơn một tháng nữa mới hồi phục, khi nào vết thương lành hẳn khi đó sư huynh mới được sử dụng nội lực mà! Đồ tiểu nhân đáng chết!!!" Nói xong Túy Nguyệt đau lòng nhìn Như Phong, nếu không phải đang có người, Túy Nguyệt thật muốn cởi quần áo Như Phong kiểm tra một phen.

Như Phong vỗ vỗ tay trấn an Túy Nguyệt, thành khẩn nhìn Mộ Dung Nghênh Hà nói: "Mộ Dung cô nương, ta thực xin lỗi ngươi, ta không có phúc trở thành phu quân của ngươi."

Mộ Dung Nghênh Hà cũng trừng mắt liếc nhìn Bạch Nhất Quân, sau đó nhìn trên ngực trái Như Phong nhuộm toàn máu đỏ, cắn cắn môi nói: "Quên đi, là biểu ca ta không đúng, công tử vẫn nhanh đi cầm máu, còn việc này sẽ nói sau." Nói xong nàng nhìn nhìn Như Phong và Túy Nguyệt, muốn nói lại thôi, dậm chân một cái, cuối cùng tông cửa xông ra.

Nghe tiếng châu báu va chạm xa dần xa dần, Bạch Nhất Quân hung hăng trừng mắt nhìn Như Phong, cũng chỉ huy người hầu khiêng đồ vật về, còn bỏ lại một câu: "Ba ngày sau chúng ta gặp lại ở Thưởng Hoa yến!" Ngữ khí thật hung ác nha

~Lâm Ngọc Lan nhìn mấy rương châu báu, đau lòng nói: "Ai, là Như Phong không có phúc."

Như Phong hừ một tiếng, nhỏ giọng nói: "Việc này vẫn nên giải quyết sớm một chút, hai người nhanh nói cho gia gia đi, con mà nói thể nào gia gia cũng giết, nhưng hai ngươi mà nói thì còn giữ được tánh mạng, ai bảo hai người không có võ công chứ." Không để cha mẹ kịp kháng nghị, Như Phong theo Túy Nguyệt trở về băng bó.

Xử lí xong vết thương, Như Phong nhìn chồng thiếp mời trên bàn, ai oán một tiếng. Toàn là Dục Tuyên cùng Dục Tước mời mình du ngoại đâu đó ngắm cảnh, mình cự tuyệt toàn bộ, nói luyện tập võ nghệ với gia gia, thuận tiện đoàn tụ cùng người nhà.

Lấy cớ thật dở, không muốn ra ngoài, cũng phải ra ngoài, lại rất sợ ra ngoài.

Vì vậy mấy ngày nay hai người họ buổi tối nào cũng kéo đến, khiến cho Như Phong rất là phiền não, bởi vì làm cho Mộc Vấn Trần mất hứng, thời gian ở chung đều bị tước đoạt. May mà, mỗi lần bọn họ tới, Mộc Vấn Trần đều có mặt, cho nên bọn họ luôn rất mau đi về, không dám ở lại thừa thãi.

Ba ngày sau, hoàng đế cử hành Thưởng Hoa hội, đến lúc đó sẽ có sứ giả Xuân Đằng quốc và Phồn Lữ quốc đến, thậm chí, Vân Thiên Trạch với muội muội của hắn cũng sẽ xuất hiện.

Đây chắc chắn là một hội xem mắt mà, Như Phong nặng nề hít một hơi, cảm thấy không tuyệt vời chút nào.

Ai, Vân Thiên Trạch. . . Dục Tuyên. . . Vấn Trần. . . Ai! Như Phong lại thở dài, uể oải nằm úp trên giường.

Cái đêm mình hôn mê bất chợt đó, chuyện gì đã xảy ra? Mấy ngày nay người giám thị cũng ít, mà cuộc sống của mình cũng phong phú lên rất nhiều.

Gió thổi mưa giông trước cơn bão, hiện tại, có lẽ chỉ là bình yên trước cơn bão thôi.

141. Q.3 - Chương 141: Triệu Kiến

Edit: Nhoktho

Beta: Lan Hương

Đã nửa đêm, nhưng Như Phong và Mộc Vấn Trần vẫn chưa có ý định ngủ.

"Nghe nói hai ngày này phủ Tướng Quân rất náo nhiệt phải không?" Mộc Vấn Trần cùng Như Phong ngồi dưới ánh sao trời, lúc này hai người họ đang ở trong biệt viện mà Mộc Vấn Trần mới mua. Biệt viện này khá nhỏ, vì chỉ là để tiện cho hai người thỉnh thoảng gặp gỡ nhau, cho nên Mộc Vấn Trần vẫn chưa có ý định sửa chữa nơi này.

Như Phong ừ một tiếng, tiếp tục nằm trong lòng hắn, bây giờ hai người đều nằm trên một cái ghế mây dựa thật lớn, Như Phong nằm nửa người gần như tựa hẳn vào trong lòng Mộc Vấn Trần, hai người ngẩng đầu nhìn bầu trời, nhìn ánh sao lấp lánh, đôi khi lại trò chuyện với nhau vài câu.

"Đúng vậy." Nói đến chuyện này, Như Phong lại thấy đau đầu: "Mấy ngày nay có rất nhiều người đưa thuốc bổ tới, xem ra trò đùa của ta ngày đó đã làm mọi người hiểu lầm." Nhưng điều đáng mừng là ngoại trừ Mộ Dung Nghênh Hà, các nữ tử khác chỉ dám ôm cây đợi thỏ hoặc dùng phương pháp đưa thư tình để biểu đạt tình cảm của mình, để cho đầu của Như Phong được yên tĩnh hơn không ít.

Mộc Vấn Trần mỉm cười, vuốt ve mái tóc dài của Như Phong, nói: "Nghe nói cửa nhà nàng bị đạp đến đổ luôn, xem ra nàng rất được hoan nghênh ha."

Như Phong kéo tay hắn mà nghịch, cười nói: "Cánh cửa đó đúng là nên thay, ta chỉ là lấy cớ thôi, nhưng thật ra chàng có phải đang ghen hay không vậy? Trong lòng có phải khó chịu không?" Như Phong trêu đùa.

Mộc Vấn Trần rầu rĩ gật đầu, lên tiếng, nói: "Ta đúng là rất không thoải mái. Gần đây ca ca giao cho ta nhiều chuyện hơn, rồi Dục Tước và Dục Tuyên lại luôn chạy đi tìm đến nàng, haiz, trừ chuyện nam nhân, ta còn phải lo lắng chuyện nữ nhân của nàng, cho nên lòng ta rất khó chịu."

Nói đến chuyện này Mộc Vấn Trần lại càng bực mình, mấy ngày nay Dục Tuyên luôn khuyên Như Phong mở to hai mắt mà nhìn cho rõ ai là người tốt, bảo nàng đừng hết hy vọng. Có lần Mộc Vấn Trần đúng lúc nghe được, cho nên hắn mới tìm một nơi vắng vẻ như thế này để hẹn Như Phong.

Sự thẳng thắn của Mộc Vấn Trần khiến cho Như Phong rất kinh ngạc, đành phải chui chui sâu vào ngực hắn, an ủi nói: "Đừng lo, ta thích nhất chàng mà, sẽ không thay lòng đâu mà." Vừa nói vừa len lén cười.

Mộc Vấn Trần vuốt vuốt tóc Như Phong, đương nhiên cũng biết nàng đang cười.

Như Phong lại đột nhiên cau mày nói: "Ôi, nếu như chàng mà có thể lộ mặt nơi đông người ấy hả, mị lực của chàng chắc chắn còn lớn hơn cả ta, đến lúc đó chắc là đến phiên ta ghen rồi." Như Phong vừa nói vừa hung hăng tăng lực ôm Môc Vấn Trần, gần đây hình như mình mắc chứng 'thèm khát da thịt', lúc nào cũng muốn ôm Mộc Vấn Trần để ổn định tâm tình. (dê thì bảo dê đi =v=)

Mộc Vấn Trần thấy thế, khóe miệng liền cong lên, nói: "Như Phong, nàng không biết bây giờ ta vui đến thế nào đâu! Ta thật không biết, thì ra thích một người cảm giác sẽ tốt như thế này." Dù sao hắn của không phải loại người dẻo miệng, cho nên nói được hai câu buồn nôn này đã là cực hạn của hắn.

Như Phong cũng hiếm khi cảm tính mà nói: "Đúng vậy, ta cũng vậy.. Đây vốn là lần đầu tiên ta thích một người đó."

Một hồi lâu hai người lại im lặng không nói gì.

Mộc Vấn Trần đột nhiên hỏi: "Bây giờ chúng ta có được xem là lãng mạn không?"

Như Phong nhất thời nghẹn họng, nàng bật dậy, hung hăng trừng mắt liếc hắn, nói: "Những lời lúc nãy chàng nói là cũng để cho lãng mạn à?"

Mộc Vấn Trần khẽ nhíu mày, kéo Như Phong lại, giải thích: "Là lời trong lòng ta."

"Bỏ đi, đừng nói nữa." Như Phong nhớ tới đám hoa mà bữa trước hắn tặng ình, ôi, vẫn vậy, rốt cục tế bào lãng mạn của hắn ở đâu vậy trời?

Mộc Vấn Trần thấy Như Phong như vậy, cũng không dám nói gì nữa, chỉ dám ôm nàng trong lòng, cùng nhau ngắm sao. Nếu không đang nửa đêm, Mộc Vấn Trần thật muốn đánh đàn cho Như Phong nghe.

"Vấn Trần, chàng nói sau khi thân phận ta phơi bày, có bị vào tử tội không nhỉ? Như vậy lúc đó ta có thể thực sự phải vượt ngục luôn không?" Như Phong đột nhiên hỏi, giọng điệu có hơi suy sụp, không biết sao, đối với lần thưởng hoa hội long trọng lần này lại tràn ngập bất an.

Mộc Vấn Trần trấn an vỗ vỗ vai nàng, nói: "Yên tâm, ta sẽ không để cho nàng gặp phải chuyện gì đâu."

Như Phong vừa nghe, trong lòng cũng yên tâm hơn, hỏi tiếp nói: "Ngày mai sứ giả của hai nước tới, Vân Thiên Trạch cũng tới đó." Trên thực tế, Như Phong vẫn cảm thấy dường như buổi tối ngày đó mình đã nhìn thấy hắn, chỉ vì khoảng cách xa, hơn nữa lại có Dục Tước và Dục Tuyên, cho nên vẫn chưa nhìn rõ ràng.

Mộc Vấn Trần lên tiếng, nói: "Đúng vậy, hắn sẽ đến, không chỉ có hắn đến, người mà nàng biết cũng sẽ tới." Hàm ý trong lời nói của hắn làm cho trái tim Như Phong không khỏi thắt lại một cái.

Vì vậy Như Phong khó hiểu hỏi: "Không lẽ là… là Dung Ức Ảnh?" Như Phong nhớ rõ gia gia nói ình, viên thuốc mình lưu trên người hắn lúc đầu dưới sự trợ giúp của Túy Nguyệt đã giúp cho gia gia biết rõ nơi hắn muốn đi. Sau đó nhờ sự giúp sức của Dục Tuyên nên gia gia đã dốc hết sức mới có thể điều tra thân phận của hắn.

Lúc ấy gia gia vẫn còn đang thất kinh, dù Như Phong hỏi thế nào cũng không hé nữa lời, điều này làm Như Phong buồn bực không thôi.

Mộc Vấn Trần chỉ cười cười, nói: "Đến lúc đó nàng sẽ biết."

Như Phong cau mày: "Ta không nghĩ ra ở Phồn Lũ quốc ta có quen ai nữa, bỏ đi, đến lúc đó sẽ biết." Buổi tối ngày mai sẽ có tiếp phong yến*, ngày mốt đã là Thưởng Hoa hội.

(*nôm na là tiệc đón khách phương xa ^^)

"Được rồi, lần này Phồn Lũ quốc phái người đến hòa thân phải không? Ví dụ như công chúa hay gì gì đó." Như Phong suy nghĩ một lát rồi lại hỏi.

"Nghe nói là không có, vì Phồn Lũ quốc không có công chúa, chỉ có hoàng tử."

Như Phong than một tiếng, nói: "Như vậy cũng tốt, đến hòa thân, ngay cả hạnh phúc của mình nơi nào cũng không biết. Nhưng mà Tử La quốc chúng ta có một cô công chúa, nghe đồn còn rất đẹp, nhưng mà ta trở về đã lâu như vậy, vẫn chưa từng thấy nha." Giọng điệu tựa hồ có chút tiếc nuối.

Mộc Vấn Trần cười cười không ra tiếng, lắc đầu, nói: "Tốt nhất nàng không nên nhìn thấy nó, bởi vì nó rất ngang ngạnh."

"Ồ, chàng cũng thường hay gặp mặt với nàng ấy?" Như Phong tò mò hỏi.

Mộc Vấn Trần vội vàng phủ nhận: "Không có, chỉ là đôi khi gặp qua vài lần thôi."

"À——" Như Phong cố ý kéo dài, lại hỏi: "Vấn Trần, chàng nói xem công chúa mà Vân Thiên Trạch đưa đến có phải gả cho chàng không thế?" Trong lòng bất an thấp thỏm, hiện tại Mộc Vấn Trần vốn đã đến tuổi kết hôn, vẫn chưa lấy vợ, bây giờ mình thật là sợ ông hoàng đế kia loạn chỉ uyên ương*, vậy đến lúc đó mình nên cướp rể hay là dùng phương pháp khác đây? =_=!!

(*ghép đôi bậy bạ)

Lúc Như Phong đang suy tư, Mộc Vấn Trần trả lời một cách khẳng định: "Không đâu, ca ca sẽ không để ta lấy nàng công chúa đó đâu, hơn nữa hôn sự của ta ta nhất định phải làm chủ."

Như Phong nghe vậy, cũng từ từ yên lòng. Dù sao cái gì tới cũng sẽ tới, thôi thì tới lúc đó thì nghĩ cách tiếp vậy.

Sau đó, hai người mà bắt đầu trò chuyện trên trời dưới đất. Để lại Dục Tuyên với Dục Tước ở Tướng Quân phủ không người mà buồn bực. =))

Ngày hôm sau khi thượng triều, Như Phong và Úy Trì Hòe Dương cùng mặc quan phục đi vào chầu, vì buổi tối có sư giả hai nước đến, nghe nói Xuân Đằng quốc là quốc chủ tự thân xuất mã, còn Phồn Lũ quốc lại là Vương gia xuất thủ, đều là người có vai vế rất cao cho nên đã thu hút toàn bộ sự chú ý của người trong kinh thành. Hai ngày này nếu không phải nói về nhóm người Như Phong, Dục Tuyên và Dục Tước thì chính là nói về chuyện này, lại còn đặc biệt nhắc tới nàng công chúa của Xuân Đằng quốc. Trong lời đồn, công chúa quốc sắc thiên hương, cao quý ưu nhã, thậm chí còn có người hiểu chuyện nên đem Như Phong và công chúa ghép thành đôi, khiến Như Phong dở khóc dở cười.

Ở trong đại điện, sau khi hoàng đế nói một đống chuyện đáng chú ý thì tới đoạn cáo. (như mấy ông quan trong phim báo cáo í :">)

"Được rồi, chư vị ái khanh, có việc thì tấu, vô sự bãi triều." Hoàng đế thật uy nghiêm nói một câu, sau đó đôi mắt nhìn quét qua các vị đại thần.

Như Phong đang cúi đầu thở dài một hơi, rốt cục có thể đi về rồi. Quay trái quay phải nhìn các vị quan viên, ai nấy đều có vẻ miễn cưỡng. Mấy ngày nay, từ khi mình nhậm chức đều cố gắng tỏ vẻ khiêm tốn, may mà có tấm khiên là Dục Tuyên và Úy Trì Hòe Dương, cho nên Như Phong hầu như không cần đi đâu xa làm việc, dù sao thì bây giờ cũng chưa có chiến sự gì.

Mọi người không ai lên tiếng, hoàng đế lại bất thình lình phán: "Vậy bãi triều đi, Binh Bộ Thị Lang Úy Trì Như Phong lưu lại."

Lời này vừa nói ra, ánh mắt mọi người liền tập trung vào Như Phong.

Như Phong ngạc nhiên ngẩng đầu lên, đưa mắt nhìn ánh mắt khó lường của hoàng đế, không hiểu chuyện gì.

Sau khi hoàng đế dẫn đầu rời đi, triều thần khác cũng đồng loạt ra khỏi đại điện.

Dục Tước và Dục Tuyên đi tới vỗ vỗ vai Như Phong, nói: "Đi đi, có lẽ phụ hoàng tìm ngươi có chuyện gì đấy." Mặc dù bọn họ cũng không nghĩ ra được là chuyện gì, nhưng mà Dục Tước và Dục Tuyên không khỏi nhớ tới chuyện gì đấy, trong mắt tỏ vẻ lo lắng.

Như Phong nhìn lại, càng thấy kinh hãi, nàng không phải kẻ ngu, vừa rồi lúc nghị sự, hoàng đế luôn bất động thanh sắc* mà nhìn về phía này, tầm mắt khiến cho Như Phong cảm thấy như bị đặt trong hầm băng ngàn năm.

* đơn giản là mặt đơ như cây cơ, không biểu cảm =)))

~

Ôi, chẳng lẽ đây là khí thế vương giả người ta vẫn đồn đại sao?

Úy Trì Hòe Dương đã trò chuyện xong với các đại thần khác cũng bước tới, nói với Như Phong: "Nhanh đi, đừng để Thánh thượng đợi lâu."

Vì vậy Như Phong đành phải tủi thân mà đi theo tiểu thái giám, trên đường lại còn quay đầu liếc nhìn Dục Tước với Dục Tuyên. Về phần gia gia, vốn là không thể trông cậy rồi.

Đây là lần đầu tiên Như Phong một mình ở cùng hoàng đế, lại nói thêm, Như Phong tổng cộng đã ba lần gặp mặt hoàng đế, hai lần trước đều là cùng người khác bái kiến ông ấy, tình huống bây giờ vốn là lần đầu tiên.

Nơi Như Phong gặp mặt hoàng đế không phải ở ngự thư phòng, mà chỉ là một tòa lãnh đình trước ngự thư phòng, lãnh đình xây trên mặt hồ, cái hồ này không phải chỉ là hồ nhỏ như trong phủ Dục Tước, mà là một hồ nước rất lớn, hồ nước sâu không thấy đáy. Thế nhưng nước nhìn thật trong, Như Phong thở dài nghĩ, chói mắt như ngọc bích.

Như Phong nhìn chung quanh một chút, bốn bề hồ nước xây nhiều hành lang đi bộ nhiều gian, có hòn non bộ, hai bên có liễu, trong nước có hoa sen, kênh chảy khắp nơi. Làn gió nhẹ nhàng lay động đóa sen trong hồ, hồ nước xinh đẹp như ánh sáng lấp lánh. Phía đông hành lang xây một âu phảng*, xây phía trước hồ, uốn lượn không dứt. Giống như sơn chi màu bình, thủy cẩm trướng, hoành quán đồ vật, cho đến phía tây địa ngư tảo hiên.

*(?)

Lúc bước lên cầu nhỏ, Như Phong nhìn cái đình gần như là cô lập trong hồ, không nhịn được thở dài: nơi này thật sự là nơi giết người tốt nha, chỉ cần khiến người ta hôn mê sau đó xách đem ném vào cái hồ là xong. =))))

Nghĩ tới đây, Như Phong rùng mình một cái, bị ý nghĩ của mình làm hoảng sợ thêm. Vì vậy đành phải dời mắt về những bồn hoa hai bên cầu, thấy một đóa đóa không biết tên đã nở bung, xinh đẹp sống dưới đất, trong gió nhẹ, dưới ánh mặt trời nhẹ nhàng mà nhảy múa, tựa như phong tư yểu điệu của con gái miền nam.

Thấy cái này, Như Phong mỉm cười, tâm trạng nhẹ nhõm hơn rất nhiều. Nghĩ rằng, mình nghĩ ngợi nhiều như vậy, không phải là bởi vì mình trộm mất đệ đệ của ông ấy sao? Hơn nữa ông là hoàng đế, mình chỉ cần không cẩn thận, hoặc là tâm trạng của ông ta không tốt thì cũng có thể rơi đầu cả nhà.

Nhưng nghe nói vị hoàng đế này vốn là minh quân, cho nên hẳn là sẽ không vô duyên vô cớ giết người đâu ha.

Trong lòng Như Phong có hơi bất an, nhưng tóm lại là nghé mới sinh không sợ hổ, mặt ngoài vẫn rất trấn định, thật dũng cảm mà đi thẳng đến chỗ hoàng đế.

Rốt cục đi tới đình, Như Phong vội vàng quỳ xuống hành lễ: "Vi thần tham kiến bệ hạ!"

Hoàng đế cho những người khác lui xuống, trừ người ở cách đình không xa, cả đình cũng chỉ có Như Phong cùng ông ta, và cả thái giám phía sau, chuyên môn giúp ông châm trà, hầu như không cảm giác tồn tại.

Gió nhè nhẹ thổi, mang tới không khí ẩm ướt của hồ nước, cuốn theo hương thơm tươi mát của bãi cỏ và hoa sen trong hồ, khiến người ta cảm thấy vui vẻ thoải mái.

Như Phong cũng rất bực mình, vì bây giờ nàng vẫn quỳ, hoàng đế kia đã uống ba chén trà rồi nha, nhưng mình vẫn chưa được chuẩn (cho phép) đứng dậy. T_T

Như Phong nhìn giày thêu rồng cưỡi mây của hoàng đế, trong lòng thầm mắng một tiếng: MD (mẹ nó), bà đây lớn như vậy rồi còn chưa quỳ trước người nào, lại hết lần này tới lần khác phải quỳ xuống mỗi khi thấy ông, hơn nữa bây giờ còn không cho bà đứng lên, không phải là chơi chiến thuật tâm lý sao? Ông thật sự tưởng bà là thái điểu sao, bà theo ý ông, nhưng bà thề bà không sợ ông.

Có thể hoàng đế không nghĩ tới, sự trừng phạt của ông ta lại không khiến Như Phong thêm sợ hãi ông mà ngược lại khiến cho Như Phong giảm bớt phần e ngại.

Cũng không biết qua bao lâu, hình như là lúc Như Phong đem bộ tâm pháp quyền pháp mà Mộc Vấn Trần đưa ình học thuộc lòng xong, hoàng đế rốt cục mới lên tiếng, giọng điệu kinh ngạc: "Ơ, ái khanh đến đây lúc nào? Mau đứng lên đi, không cần đa lễ đâu." (Không đa lễ cho ông chém đầu à ==!!)

Khóe miệng Như Phong giật giật*, nhưng vẫn quy củ tạ ơn rồi đứng thẳng trước mặt hoàng đế.

(*đại khái nó thế lày =)))))))

"Như Phong, nhìn Trẫm!" Hoàng đế đột nhiên đứng lên, đến gần Như Phong, tay nắm lấy cằm Như Phong, bắt Như Phong phải ngẩng mặt.

Nội tâm Như Phong kích phẫn (kích động + phẫn nộ), hoàng đế thối tha này rõ ràng là đang trêu chọc mình! Ghê tởm quá, bây giờ mình là nam mà.

Bất đắc dĩ, Như Phong đành phải ngẩng đầu nhìn hoàng đế.

Hoàng đế một thân long bào màu vàng sáng sủa, góc áo lấy chỉ vàng đồ lại, càng tô thêm vẻ cao gầy của ông, không như là một người đàn ông trung niên bốn mươi tuổi, có cảm giác giống thanh niên trưởng thành hơn, một đôi mắt tỏa ra ánh sáng như chim ưng sắc bén, trên mặt chính là ánh mắt ngạo mạn nhưng cao quý, chỉ cần nhìn qua sẽ thấy hàn khí bức người trong đó, nhiếp nhân chí cực. (dọa người đến cực độ)

Lúc này đây, cằm Như Phong trong tay đối phương, người lại lùn hơn hắn một cái đầu, cho nên Như Phong cảm thấy khí thế của mình rất không đủ, nhưng nàng vẫn mạnh mẽ tự trấn định, mở miệng nói: "Bệ hạ, động tác này có vẻ không hay lắm." Tiếng nói của nàng tỉnh táo mà lạnh nhạt, ngay cả trong mắt cũng mang theo một tia sáng lạnh lùng và nghiêm nghị.

Hoàng đế vừa nghe, đột nhiên cười ha ha, buông cằm Như Phong ra, cười nói: "Quả nhiên, nghe hoàng nhi nói Úy Trì Như Phong ngươi lá gan rất lớn, hôm nay thấy quả nhiên danh bất hư truyền!"

Như Phong thở dài một hơi, giật nhẹ khóe miệng nói: "Bệ hạ quá khen." Trong lòng lại âm thầm phỉ nhổ, nếu biết mình trước mặt ông nhiều lần nghĩ giết ông, ghê tởm, để xem còn nói mình lá gan lớn không.

"Ái khanh tuổi trẻ tài cao, dụng binh xuất kỳ bất ý*, mỗi lần đều khiến trẫm kinh hỉ, đúng là anh hùng thiếu niên, gan lớn chí lớn!" Hoàng đế đánh giá Như Phong từ đầu đến chân, mở miệng nói, nét mặt lại khôi phục sự lạnh lùng mới nãy, dường như tiếng cười lúc nãy không phải là từ miệng ông ta phát ra.

Như Phong khoanh tay đứng, chỉ có thể rập khuôn nói: "Bệ hạ quá khen, vi thần thẹn không dám nhận!"

Sắc mặt hoàng đế bỗng nhiên âm trầm, ông ta nghiêm khắc nhìn Như Phong, nói: "Nghe nói ái khanh văn võ song toàn, nghe nói bây giờ ngươi bị thương, vậy trẫm không nói cái này nữa, bây giờ ngươi lấy Ngọc Tiên hồ trước mắt làm một bài thơ đi, Trẫm nghe nói ngươi tài trí nhanh nhẹn, xuất khẩu thành thơ, lúc ở Phong Hiền Viện đã đứng đầu tứ đại tài tử, hai hoàng nhi của trẫm cũng có tán thưởng ngươi. Vậy hôm nay Trẫm kiểm tra ngươi, xem ngươi có xứng với lời đồn không." Vừa nói ông ta vừa đưa tầm mắt về mặt hồ rộng lớn mênh mông tựa như vô bờ.

Như Phong thở dài trong lòng: nếu như mình mà không thể làm được, phỏng chừng một đời lẫy lừng sẽ bị hủy, nói không chừng còn có bị hoàng đế hoài nghi, thậm chí là định tội mình. Ôi, Dục Tước Dục Tuyên à, không có việc gì thì nói cho ông ta mấy cái này chi vậy hử, bây giờ để mình vấp phải phiền phức này.

"Mời bệ hạ ra đề, vi thần sẽ dốc hết sức!" Như Phong cung kính hành lễ.

Hoàng đế nhìn thoáng qua Như Phong, nói: "Nước trong Ngọc Tiên hồ băng thanh ngọc khiết*, thấm vào lòng người. Có người ca ngợi rằng, thứ chảy trong Ngọc Tiên hồ này vốn không phải là nước, mà là ánh sáng của đá quý, là phỉ thúy lóa mắt, cũng như thứ gọi thanh thuần mỹ tửu (rượu ngon tinh khiết), là vì nó khiến người ta chỉ nhìn thôi cũng đã say lòng, vậy nên bây giờ ngươi làm cho trẫm một bài thơ đi."

(*trong sạch như băng, thần khiết như ngọc)

Như Phong nhìn qua mặt hồ, nói: "Dạ được, thưa bệ hạ!" Sau đó liền tiến về phía trước hai bước, mở miệng ngâm rằng:

"Rừng giang sắc tự bích thể hồ, vạn khoảnh yên ba tế lục vu.

Chích thiểu lâu thai tương yểm ánh, thiên nhiên đồ họa thắng tây hồ."

(Tạm dịch: đa tạ cẩn công tử ạ orz)

Trừng Giang biển trong vắt như bích ngọc, vạn dặm khói sóng biên biếc xô.

Chỉ thiếu đài cao nơi xa đó, thiên nhiên đồ họa thắng hồ Tây.

Trong mắt hoàng đế hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền biến mất, còn thái giám luôn đứng bên cạnh hấn giật mình giương mắt nhìn Như Phong.

Lúc Như Phong đang chờ ông ta bình phẩm, cây cầu nhỏ bên kia có bóng ngươi bước qua, một nữ nhân chầm chậm đi đến.

Ngay sau đó, Như Phong mới nhìn rõ khuôn mặt nàng. Nàng mặt một bộ cẩm y màu đỏ sậm bằng lụa mỏng, đường viền tay áo và tà áo là dùng liêu châu cùng tơ vàng mà may*, quý quý lại không thô tục. Tóc đen trên đầu được được búi cao kiểu vân kế*, cả người sáng rực, dùng thêm phượng châu để vấn tóc.

*có lẽ nó là thế lày

* vân kế (đại khái là búi tóc cao): tra thì nó ra cái này

Như Phong thấy dung mạo nàng đoan trang xinh đẹp tuyệt trần, cử chỉ cao nhã hào phóng. Mặc dù nhìn không ra tuổi, nhưng có lẽ địa vị không thấp, bởi vì có thể trực tiếp tới gặp Hoàng thượng.

Còn lúc này Dục Tước và Dục Tuyên đang ở một nơi trong cung, trò chuyện với nhau.

"Nếu như hai huynh đệ chúng ta đồng thời yêu cùng một người con gái. Ca nói nên làm gì bây giờ? Ca ca." Dục Tuyên đột nhiên hỏi.

"Không có khả năng."

"A? Tại sao lại khẳng định như vậy?" Dục Tuyên khó hiểu.

"Bởi vì trừ Như Phong ra ta sẽ không yêu những người khác nữa." Dục Tước kiên định mà nói, đôi mắt nhìn thẳng vào Dục Tuyên: "Tiểu Tam, rốt cuộc đệ muốn nói cái gì?"

"Không có gì, tùy tiện hỏi một chút mà thôi." Trong mắt hiện lên nỗi buồn, nhưng lại lập tức kiên định nói: "Nhưng mà, nếu như thật sự có một người con gái như vậy xuất hiện, đệ sẽ không buông tay đâu hoàng huynh."

Trong lúc nhất thời, hai người đều im lặng.

Mẫu hậu, có lẽ đã đến nơi rồi ha?

142. Q.3 - Chương 142: Đùa Giỡn

Edit: Nhoktho

Beta: Lan Hương

Như Phong nhìn thấy nữ tử này, còn chưa kịp hành lễ đã thấy Hoàng thượng bực mình mà nói: "Nàng tới nơi này làm gì?"

Nàng kia ánh mắt lãnh đạm, thản nhiên nhìn lướt qua Như Phong, chầm chậm mở miệng: "Bổn cung nghe nói bệ hạ muốn triệu kiến một mình Úy Trì Như Phong, nghe đồn Úy Trì Như Phong văn võ song toàn, mạo tựa Phan An, cho nên đã muốn tới gặp cho biết, không lẽ ngay cả điều này bệ hạ cũng không cho phép bổn cung sao?"

Nàng nói năng rõ ràng, giọng điệu và thần thái lúc nói chuyện cũng rất lạnh nhạt, dường như người trước mắt này không phải là hoàng đế cửu ngũ chí tôn, không phải trượng phu của mình, mà là một người không liên quan.

Như Phong sửng sốt, lập tức phản ứng lại, đành phải lập tức quỳ xuống, nói: "Vi thần tham kiến Hoàng hậu nương nương!"

"Hãy bình thân, con là bạn tốt của Dục Tuyên và Dục Tước, không cần đa lễ." Hoàng hậu vội vàng đi đến nâng Như Phong dậy, tiếp tục nói: "Như Phong nhỏ hơn Dục Tuyên tới ba tuổi, thảo nào nhìn có vẻ nhỏ nhắn vậy." ^_^

Hoàng hậu quan tâm nhìn Như Phong, khác một trời một vực với cách nói chuyện lạnh như băng với hoàng đế, khiến cho Như Phong thụ sủng nhược kinh, hơn nữa bà lại còn đỡ tay mình, khiến Như Phong càng thêm kinh ngạc.

Cho nên Như Phong bất giác đưa mắt nhìn hoàng đế, không ngờ lại thấy hoàng đế tươi cười!

Như Phong lại càng kinh ngạc thêm, hoàng đế hai lần phế hậu hai lần lập hậu, tưởng rằng là thật sự thích người phụ nữ này. Nhưng ánh mắt hoàng hậu nhìn hoàng đế hình như không tốt nha, hơn nữa hoàng đế lại không hề khổ sở! Quá kỳ lạ!

Như Phong cười cười, nói: "Nương nương, người không hề giống như là có hai đứa con lớn như nhị vị điện hạ, vừa rồi lúc thần thấy người, còn tưởng rằng người chỉ mới hai mươi tuổi thôi chứ." Đây là lời nói thật của Như Phong, về phần người khác cho rằng là khen tặng cũng không liên quan đến mình. Nhưng mà hoàng hậu này thật xinh đẹp, có loại khí chất đặc biệt làm cho Như Phong cảm giác nàng rất quen thuộc, còn Dục Tước và Dục Tuyên có vẻ là tập hợp ưu điểm của hai người này, bộ dáng rất anh tuấn.

Hoàng hậu mỉm cười, nói: "Con thật khéo nói, lại đây, để cho bổn cung nhìn một chút." Hoàng hậu buông ống tay áo của Như Phong ra, dạo quanh Như Phong một vòng, nói: "Như Phong thật tuấn tú nha, quả nhiên danh bất hư truyền. Khó trách mấy ngày nay có nhiều người tìm đến bổn cung như vậy, mỗi người đều muốn bổn cung tứ hôn cho."

"Nương nương quá khen." Như Phong cúi đầu nói, không phải vốn là một bộ túi da sao? Đáng giá để bà ấy chạy tới xem? Như Phong quên mất, hình như nàng không chỉ từng tự hào về dung mạo của mình một hai lần.

Nhưng mà ánh mắt hoàng hậu thật là lợi hại nha, hình như muốn nhìn xuyên thấu mình. Ánh mắt này ngoại trừ không có độ lạnh như cái nhìn của hoàng đế, à không, hình như độ nóng trong đó cũng là tương đương. Như Phong thầm than, lại tiếp tục liếc qua hoàng đế.

Vẻ mặt hoàng đế có chút thả lỏng hơn, nói: "Hoàng hậu, vừa rồi trẫm mới khảo nghiệm tài học (tài năng+học vấn) của Như Phong đó. Về phần tứ hôn thì đừng vội, hội thưởng hoa ngày mai sẽ có đông đảo thiên kim, đến lúc đó tin rằng Như Phong chắc chắn có thể gặp được một người con gái mình thích, Trẫm đáp ứng ngươi, có thể tứ hôn."

Như Phong đành phải vội vàng tạ ơn.

Hoàng hậu nhìn Hoàng thượng, nói: "Ồ, hoàng đế cứ từ từ khảo nghiệm đi, bổn cung còn có việc đi trước." Vừa nói vừa thi lễ với hoàng đế, nhìn thoáng qua Như Phong, dưới sự đồng ý của hoàng đế, rồi lập tức rời đi, nhanh chóng như lúc nàng đến.

Như Phong liếc nhìn bóng dáng hoàng hậu, vẫn thấy quen quen nha. Như Phong suy nghĩ một chút, trong khoảng thời gian ngắn vẫn không nghĩ ra được, sau đó nhanh chóng cúi đầu chờ đợi tiếp chiêu của hoàng đế.

Một hồi lâu Hoàng đế vẫn chưa mở miệng, Như Phong đương nhiên cũng không dám nói lời nào, nàng yên lặng đứng, hô hấp không khí mang theo hương trong hồ nước, tìm niềm vui trong đau khổ khi chờ đợi.

Hoàng đế đi vài bước, đưa lưng về cây cầu nhỏ nối với đất liền, nâng cằm Như Phong lên, nhẹ giọng nói: "Như Phong, ngươi thật sự rất hấp dẫn người ta đó."

Trái tim nhỏ bé của Như Phong lập tức thắt lại, nàng trừng to mắt nhìn hoàng đế.

Hoàng đế hơi khom người xuống, mắt đối mắt với Như Phong, gần đến mức có thể nghe thấy hơi thở khi hô hấp.

"Trẫm nghe nói, ngươi… Thích nam nhân?" Hoàng đế mở miệng, hương thơm trên người rất quen thuộc, cực giống mùi hương mà mình thường xuyên ngửi thấy trên thân Vấn Trần!

Lúc Như Phong đang đứng ngốc, lại nghe hoàng đế mở miệng nói lần nữa: "Thật sự là một yêu tinh mê người nha!" Tay hắn đột nhiên vuốt ve khuôn mặt Như Phong. (hôn đi, hôn đi XD)

Đôi mắt Như Phong lại trừng lớn thêm, bàn tay giấu trong áo không kiềm chế mà nắm chặt lại, ghê tởm, thật muốn xé nát cái mặt bánh mì này của hắn! X((((

"Hoàng thượng, ngài là đang trêu ghẹo vi thần sao?" Như Phong thốt ra, lũi lại lấy khoảng cách với hoàng đế, cố gắng làm ình tỉnh táo lại, để tránh một phút xúc động lôi hoàng đế ra đập, nếu vậy chắc mình chết không thấy xác quá.

Hoàng đế đột nhiên mở miệng cười to: "Ha ha ha… Như Phong, ngươi thật sự là một bảo vật."

Như Phong đứng cách hoàng đế xa một trượng, cúi đầu đến im lặng không nói. Cười cười cười, đem hàm răng cười cho rụng hết luôn đi, thật là, cùng là huynh đệ, sao Vấn Trần thì tốt như vậy, còn tên hoàng đế này lại tồi tệ như thế chớ?

Bên kia, có người vội vã gấp rút đi qua, báo cáo nói: "Bệ hạ, sứ giả Xuân Đằng quốc và Phồn Lũ quốc tới."

Như Phong nghe thấy, thở dài một hơi, quả nhiên hoàng đế nhìn qua Như Phong, nói: "Ngươi lui ra đi, ngày mai lúc Thưởng Hoa hội nhất định phải tới."

Như Phong đáp lời, nhanh chóng lui ra.

Đi qua được nửa cầu, Như Phong gặp mặt Dục Tước, Dục Tuyên và cả thái tử.

Sau khi thi lễ, Như Phong lén hung hăng trừng mắt nhìn Dục Tước với Dục Tuyên, ánh mắt ai oán, khiến bọn họ không hiểu nguyên do, vì cố kỵ thái tử bên cạnh, cho nên cũng không hỏi.

"Úy Trì tướng quân vừa rồi cùng hoàng thượng nói gì vậy? Sao sắc mặt tái nhợt như thế?" Thái tử chậm rãi hỏi thăm, nhẹ liếc mắt nhìn Dục Tước và Dục Tuyên .

Như Phong buộc lòng phải cung kính trả lời: "Cũng không có gì, chỉ là hỏi vi thần một vài việc nhỏ thôi."

Thái tử hừ một tiếng, đưa ánh mắt quỷ dị nhìn Như Phong, nói: "Vậy bỏ đi, bọn ta còn có việc, đi trước." Vừa nói vừa dẫn đầu đi trước.

Dục Tước và Dục Tuyên cũng đuổi theo, chỉ có Dục Tuyên nhỏ giọng nói thêm: "Như Phong, chúng ta đêm nay lại trò chuyện." Vừa nói vừa đá lông nheo. (==!!)

Như Phong chớp mắt mấy cái, tức giận mà trừng mắt nhìn hắn, nhưng cũng ngoan ngoãn rời đi.

Có tiểu thái giám dẫn đường ở phía trước, cho nên Như Phong cũng không lo lắng sẽ đi lạc. Nhưng mà bây giờ nàng đã không còn tâm trạng xem những kiến trúc hùng vĩ này nữa, tâm trạng nàng hiện giờ rất là cực kỳ tệ, càng tệ hơn nữa là, ngay khúc quẹo, tiểu thái giám biến mất, thay vào đó lại là một nữ tử.

Người này thân hình nhỏ nhắn xinh xắn, nàng có khuôn mặt hình quả trứng, mặt hồng môi đỏ, vẫn còn nét ngây thơ, mặc một bộ váy tơ tằm màu hồng phấn rực rỡ, cả người như một đóa hoa đào kiều diễm.

Hình như thấy quen quen nha! Như Phong thở dài, trí nhớ của nàng cũng xem là khá tốt, đương nhiên nhớ cô bé này là nữ tử gặp được lúc lần đầu tiên vào cung, lần ấy cô bé làm bộ sái chân, kết quả mình không

thèm để ý, cô nhóc liền tức giận bỏ đi. Lúc ấy mình còn tưởng rằng cô bé là do Vấn Trần phái đến, không ngờ sau này mới biết được ý nghĩ của mình rất nhàm chán.

Nhưng mà lần này, sao nàng lại xuất hiện nữa? Lại còn là ban ngày ban mặt? Không lẽ lại biểu diễn màn sái chân thêm lần nữa hả?

Cho nên lúc Như Phong nhìn thấy cô nhóc, chỉ mỉm cười gật đầu, rồi định lách qua cô đi tiếp.

"Chậm đã!" Cô gái khẽ quát một tiếng, trừng to mắt nhìn Như Phong.

Như Phong đành phải dừng cước bộ, bất đắc dĩ nhìn nàng, nói: "Tiểu thư có chuyện gì à?"

"Hừ, ngươi cho rằng ngươi có cái mã đẹp đẽ là hay lắm sao? Lúc nãy dám không để ý ta?" Cô gái dẫm sàn bình bịch đi tới trước mặt Như Phong, chống hông ngẩng mặt chỉ thẳng vào mũi Như Phong.

"Tiểu thư, nàng có chuyện gì thì mau nói, ta có việc phải rời khỏi đây." Như Phong thật bất đắc dĩ nhìn cô bé trước mặt, lúc này chợt nhận ra, cô bé trước mặt này vô cùng xinh đẹp.

Ngũ quan cực tinh xảo xinh đẹp, da tay trắng nõn, lại thêm một đôi mắt thật động lòng người màu hổ phách, không phải là to, nhưng lại để lộ sự thông minh lanh lợi, hoạt bát giảo hoạt, đang yêu như một chú hồ ly bé con. Mặc dù bây giờ tuổi còn nhỏ, nhưng có thể biết được sau này cô bé lớn lên chắc chắn sẽ là một đại mỹ nhân.

Nhưng mà… Như Phong nhìn cách ăn mặc của nàng, vì có bôi son trát phấn, cho cho nên nhìn có hơi già trước tuổi, chẳng ra sao, lại còn phá đi khí chất hoạt bát đáng yêu của nàng.

"Thật là một cố bé đáng yêu nha." Như Phong thở dài nói, nhìn thẳng vào mắt của cô bé, mỉm cười nói, "Tiểu thư, nàng có một đôi mắt thật sự rất đẹp đó."

Mặt cô bé lập tức đỏ lên, bỏ cái tay đang chỉ vào Như Phong xuống, lắp bắp nói: "Ngươi… Ngươi nói bậy bạ gì đó đây? Cẩn thận ta trị tội ngươi!"

Như Phong chắp tay rồi thi lễ, trêu tức nói: "Vi thần tham kiến công chúa điện hạ!"

"Gì? Sao ngươi biết ta là công chúa vậy?" Công chúa khó hiểu hỏi.

Như Phong rất không có trách nhiệm trả lời: "Đoán thôi!" =_=

"Hừ!" Công chúa khẽ hừ một tiếng, trừng mắt nhìn Như Phong.

Như Phong cười nói: "Công chúa gọi thần lại có việc sao?" Có cô công chúa đứng trước mặt, Như Phong vốn không biết nhiều quy định, cho nên trả lời tương đối tùy ý.

Như Phong nhìn thoáng bốn phía, nhưng mà nơi nơi đều có ngã rẽ, cỏ cây tươi tốt, dường như chưa ai đi qua nơi này. Nhưng mà vì không để thêm phiền toái, Như Phong vẫn muốn mau chóng kết thúc cuộc nói chuyện với công chúa, vì vậy liền nói: "Nếu như không có việc gì thì thần phải đi đây." Cất bước định rời đi.

"Chờ một chút!" Công chúa đột nhiên kéo góc áo Như Phong, mím miệng bất mãn mà nhìn.

Như Phong khẽ thở dài, nói: "Rốt cuộc nàng muốn nói cái gì?" Thật sự là một nhóc con xấu tính chưa trưởng thành.

Công chúa trông mong mà nhìn Như Phong, nói: "Ta nghe nói ngươi rất gần gũi với hoàng thúc hả?"

Như Phong cả kinh, cẩn thận nhìn cô bé một cái, nói: "Là có quan hệ, thật ra, ta và nhị ca, Tam ca của nàng cũng rất quen biết." Thấy công chúa chưa phản ứng lại, Như Phong nói tiếp: "Công chúa, ngươi rất xinh đẹp, rất đáng yêu, nhưng mà tuổi của nàng còn nhỏ, cho nên tốt nhất không nên đánh nhiều phấn như thế, tự nhiên là đẹp nhất." Như Phong không nhịn được nữa, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu mà bị son phấn bao phủ này, thật phí của trời nha.

Công chúa nhất thời thẹn quá thành giận, buông ra góc áo Như Phong ra, dậm chân, nói: "Ai cần ngươi lo! Còn nữa, ta tên Đàm Đài Bối Dao, bổn công chúa cho phép ngươi gọi tên của ta, dù sao ta nghe nói ngươi cũng kêu tên các ca ca của ta." Câu cuối cùng tiếng thật nhỏ.

Như Phong cười, nói: "Nàng thật sự là am hiểu lòng người*, cám ơn nàng nhé, Bối Dao." Như Phong cảm giác được cái này tiểu công chúa đích xác rất đáng yêu, rất suất chân.

*nguyên văn: thiện nhân giải ý

Đàm Đài Bối Dao cúi đầu, chầm chậm hỏi một câu: "Vậy, ngày mai ngươi sẽ đi Thưởng Hoa yến sao?"

Như Phong tự nhiên gật đầu: "Đi chứ." Hoàng đế đã ra chỉ ý rồi, có muốn giả bệnh cũng không được.

Đàm Đài Bối Dao sắc bén nhìn Như Phong một cái, rồi lại lập tức nói: "Ta đi đây." Vừa nói vừa nhanh chạy đi, như một chú thỏ hoạt bát đáng yêu.

Như Phong cười lắc đầu, đi theo tiểu thái giám đột nhiên xuất hiện về phía cửa cung.

Lúc trở lại phủ Tướng Quân, Úy Trì Hòe Dương đã chờ sẵn ở chính sảnh, trừ Úy Trì Hòe Dương, còn có cha mẹ và Như Tuyết. Các hạ nhân đều đã lui xuống, cho nên trong chính sảnh rộng lớn cũng chỉ có nhà mình.

"Như Phong, Hoàng thượng nói với con chuyện gì vậy?" Úy Trì Hòe Dương mở miệng đầu tiên.

Như Phong lắc đầu, cố nén giận, nói: "Không có gì, chỉ là khảo nghiệm tài học của con thôi, và bảo con phải tham gia Thưởng Hoa yến ngày mai. Sau đó có người bảo có sứ giả tới, cho nên bảo con lui." Như Phong nghĩ đến những việc tên hoàng đế đã làm với mình, tức đến nghiến răng nghiến lợi, ghê tởm, ông già không biết xấu hổ!

Có thể là tâm trạng Như Phong lộ ra ngoài, cho nên Lâm Ngọc Lan rất lo lắng gọi một tiếng: "Như Phong!"

Như Phong phục hồi tinh thần lại, nhìn thoáng qua Như Tuyết, nói: "Cha, mẹ, hai người chuẩn bị quần áo cho tỷ tỷ xong chưa? Ngày mai là một ngày quan trọng đó nha, khoa cử vừa xong, cho nên khẳng định có rất nhiều thanh niên tài tuấn ở đấy, đến lúc đó nói không chừng tỷ tỷ sẽ ưng ý một người nào đó thì sao." Như Phong vừa nói vừa hướng nháy nháy mắt với Như Tuyết.

Như Tuyết đỏ mặt, nói: "Đệ đệ nói bậy bạ gì đó chứ?" Không phải đã biết mình thích ai rồi sao? Còn nói cái này. Như Tuyết nói thầm trong lòng, liếc nhanh Úy Trì Hòe Dương.

Úy Trì Hòe Dương nghe vậy, thì gật đầu đồng ý, nói: "Như Phong nói đúng, mấy năm trước con còn nhỏ, ta cũng không bắt buộc con, nhưng bây giờ con cũng hai mươi mốt tuổi rồi, nếu không gả thì trễ mất, cho nên nhân cơ hội này mà chọn lựa cho tốt đi, sau đó gia gia sẽ tìm bà mai." Úy Trì Hòe Dương thản nhiên nói, vốn đã biết mấy năm bận rộn, nhưng con mình với vợ nó nhàn rỗi vậy, chẳng làm gì hết, thật là mệt khi cả một đôi cháu nam nữ đều không có mối cưới gả gì được.

Như Tuyết cúi đầu, thấp giọng trả lời.

Lâm Ngọc Lan thấy thế, vội vàng nói: "Lão gia à, trước kia cũng có người tới làm mai, là Nhị hoàng tử và Tam hoàng tử, khi đó bọn con chưa tỏ rõ chủ ý, cho nên cha xem bây giờ..." Bởi vì dính dáng chuyện đến triều đình, cho nên Lâm Ngọc Lan cũng không dám làm chủ, chỉ có thể ngoan ngoãn báo cáo lên trên.

Úy Trì Tùng lại nói: "Phải xem Như Tuyết thích không mới được, cha, con không đồng ý cha tự nhiên đem Như Tuyết gả ột người mà nó không thích. Cho dù Như Tuyết gả, cũng là gả cho người nó thích, đây là nguyên nhân chúng con chưa gả Như Tuyết đi. Chung thân đại sự, sao có thể vội vội vàng vàng mà quyết định chứ?" Úy Trì Tùng là người theo chủ nghĩ tự do luyến ái, lúc đầu hắn và Lâm Ngọc Lan yêu nhau cho nên mới nghĩ cách đến với nhau.

"Đúng vậy đúng vậy, gia gia, Như Tuyết phải thích mới được." Như Phong vội vàng gật đầu phụ họa, nhưng lại buồn bực từ sau khi trở lại kinh thành, hình như Dục Tuyên với Dục Tước cũng không nhắc đến chuyện hôn nhân, chắc không phải bọn họ thay đổi chủ ý rồi chứ? Tuy nói Úy Trì gia và bọn họ đã ở chung trên một thuyền, nhưng theo lối suy nghĩ của bọn họ chắc phải có quan hệ thông gia với nhau mới có thể tin tưởng được chứ nhỉ?

"Hừ, thì bởi vì tụi bây cưng nó như vậy, cho nên nó đã hai mươi mốt tuổi rồi vẫn chưa thành thân, nói vậy cũng được sao? Không lẽ đến ba mươi tuổi nó mới thành thân sao? Lúc đó còn sợ chúng ta ra ý nhưng người ta cũng chưa thèm lấy nữa kìa!" Úy Trì Hòe Dương quét mắt nhìn mọi người, âm thanh lạnh lùng nói: "Còn nữa, Như Phong, cũng đã mười chín tuổi rồi, cả ngày lúc nào cũng lêu lổng với đám nam nhân,

ta thấy con thật giống như trong lời đồn, là đoạn tay áo! Nếu thật sự là như vậy, ta sẽ chặt đứt chân của con đấy!"

Úy Trì Hòe Dương rất bất mãn nhìn Lâm Ngọc Lan và Úy Trì Tùng, nói: "Cũng là do chúng mày dạy dỗ con cái tốt quá mà, đứa nào cũng không muốn thành thân, ta mặc kệ, Thưởng Hoa yến ngày mai hai đứa tụi bây phải tìm một người để thành thân cho ta!" Ông ra tối hậu thông điệp. (na ná tối hậu thư ấy)

Như Phong cũng phẫn nộ, giải thích rằng: "Hừ, sao lại bảo con cả ngày lêu lổng với nam nhân chứ? Con đi với nam nhân là chuyện bình thường mà, nếu có một ngày con ở cùng một đám nữ nhân, vậy chắc khi đó người sẽ bảo con là kẻ sở khanh, cả ngày đùa bỡn con gái nhà lành, là một tay ăn chơi lăng nhăng lêu lổng? Nói chung bây giờ con chỉ là không muốn thành thân, không muốn! Dù sao gia gia cũng chỉ xem con như là một con ngựa giống của Úy Trì phủ mà thôi, vì chức năng của ngựa giống là để gieo giống, hừ, gia gia lúc nào cũng muốn người nối dõi, chưa từng nghĩ tới chúng con có nguyện ý hay không!" Như Phong nhấn mạnh, thanh âm sắc bén, ăn nói rõ ràng.

"Phản rồi, Úy Trì Như Phong, đừng tưởng rằng bây giờ không phải trong quân đội, đừng tưởng rằng mày đã trưởng thành, đủ lông đủ cánh, ta sẽ không có biện pháp trị mày! Người đâu——" Úy Trì Hòe Dương tức giận đến mặt đỏ bừng, một bên tức giận nhìn Như Phong, miệng thì la lớn.

"Sao?" Như Phong lớn giọng nói, "Không lẽ ông muốn bảo con nằm sấp rồi đánh một trận? Hay là gọi Chung Anh? Bây giờ con không thể dùng nội lực, nhưng nếu như nổi điên, con cũng sẽ thắng đấy." Như Phong lầm bầm: "Thật muốn nói mọi chuyện cho ông nghe. . ." Sau khi nói xong hết mọi chuyện rồi, xem gia gia còn muốn mình lấy vợ nữa không?

Thấy vẻ mặt khinh thường của Như Phong, lại nghĩ đến nó chống đối, Úy Trì Hòe Dương chịu không được kích thích này, rất nhanh phải vỗ vỗ ngực nói: "Mày —— mày—— Thằng cháu bất hiếu!" Nói xong thì không thở được nữa, sau đó thì lăn ra xỉu. @_@

Như Phong cùng những người khác đều giật mình, Như Phong cũng vội vàng chạy lại, ấn huyệt nhân trung giữa mũi và miệng, rồi đè ngực, Úy Trì Tùng cũng vội vàng tìm thuốc Túy Nguyệt làm ra, bỏ vào miệng Úy Trì Hòe Dương.

Một lát sau, sau khi bận rộn một hồi, Úy Trì Hòe Dương từ từ tỉnh lại, nhìn thoáng mấy người đang vây xung quanh mình, nói: "Tức chết ta rồi."

Như Phong vội vàng áy náy nói: "Xin lỗi, gia gia, là con không tốt, hôm nay tâm trạng con tệ lắm, cho nên nói chuyện không chú ý đúng mực, người không nên tức giận, Thưởng Hoa yến ngày mai, chắc chắn con sẽ tìm ra một ý trung nhân mà." Trong lòng rất áy náy, rõ ràng Túy Nguyệt nói qua thân thể gia gia không thể chịu được kích thích, nhưng hôm nay mình lại mất khống chế, ngất, không lẽ mình bị hoàng đế và hoàng hậu kích thích tới như vậy?

Ai, nghĩ đến bọn họ, Như Phong lại không nhịn được thở dài nói: người hoàng gia thật phiền toái.

"Đúng vậy, gia gia, con cũng vậy." Như Tuyết cũng sợ hãi nói, nàng đối với ai cũng có thể thoải mái tự nhiên, nhưng vẫn luôn sợ người ông này.

Sắc mặt Úy Trì Hòe Dương lúc này mới tốt hơn một chút, nhìn thoáng qua Như Phong và Như Tuyết, nói: "Hai đứa nói được thì phải làm được."

Úy Trì Tùng và Lâm Ngọc Lan bên cạnh cùng liếc mắt nhìn nhau, thở dài.

143. Q.3 - Chương 143: Chuộc Thân

Edit: Chayrang

Beta: Lan Hương

Đêm đó, trong thư phòng, khi Mộc Vấn Trần đến đùa giỡn với Như Phong, nàng cứ do dự mãi, vẫn không dám đem sự tình nói ra.

Ai, Hoàng đế đáng ghét kia nếu tiếp tục làm việc đó thì mình sẽ nói ra.

Như Phong quyết định để lại tâm trạng sau lưng, chỉ nói: "Vấn Trần, hôm nay ta đã gặp Đạm Đài Bối Dao, nàng là một tiểu công chúa thực đáng yêu đấy." Như Phong nhớ tới ánh mắt nàng ta, thông minh mà đáng yêu.

Mộc Vấn Trần xoa đầu Như Phong, nói sang chuyện khác: "Chúng ta đến biệt viện đi."

"Đêm nay không đi." Như Phong kéo tay Mộc Vấn Trần, ngượng ngùng nói: "Dục Tuyên nói sẽ tới tìm ta, thật ra ta cũng muốn hỏi hắn chút chuyện về Vân Thiên Trạch."

"Nàng muốn biết cái gì thì hỏi ta, không cần hỏi hắn." Mộc Vấn Trần bất mãn nhớ tới Dục Tuyên có ý đồ đối với Như Phong.

Như Phong kinh ngạc ngẩng đầu lên: "Chàng biết?"

"Ta đương nhiên biết, Vân Thiên Trạch đã đến đây từ mấy ngày trước rồi, hắn cũng nhìn thấy nàng mặc nữ trang, hiện tại đang hoài nghi thân phận của nàng, hắn còn chuẩn bị đem công chúa gả cho Dục Tước. Còn nữa, Phồn Lũ quốc phái tới là ngoại công của Dung Ức Ảnh, Đức Vương gia, vị đệ đệ được hoàng đế Phồn Lũ quốc tín nhiệm nhất, nắm quyền rất lớn, nhưng lần này Dung Ức Ảnh cũng theo tới đây, hắn mặc dù là gian tế, nhưng là người biết không nhiều lắm, bởi vì có liên quan tới ta, ca ca cũng không tính toán làm rõ mọi chuyện. Cho nên đến lúc đó nàng có thể làm bộ không biết Dung Ức Ảnh."

Như Phong miệng há to, một lúc sau mới nói: "Khó trách!" Bình tĩnh lại, tiếp tục nói: "Ngoại tôn của Vương gia? Khó trách ta vẫn cảm thấy hắn tuy rằng quần áo bình thường, ăn mặc cần kiệm đến cực điểm, chính là thần thái của hắn được giáo dưỡng, giống như đem cải trắng luộc ăn vào như sơn hào hải vị, nguyên lai thân phận của hắn cũng không đơn giản a."

Mộc Vấn Trần cười cười, đem quyển sách trên tay Như Phong rút ra, nói: "Hơn nữa Dung Ức Ảnh còn là ngoại tôn duy nhất của Đức Vương gia, bởi vì Đức Vương gia chỉ có một nhi nữ và một nhi tử.. Nhi nữ sau lại cùng tình nhân bỏ trốn, nhi tử bất ngờ mất sớm, chỉ lưu lại người vợ, do đó hiện tại hắn rất coi trọng ngoại tôn này, đem bồi dưỡng thành người kế thừa."

Như Phong càng nghe, càng thêm buồn bực, nói: "Ta cảm thấy mình vừa may mắn vừa bất hạnh. Chàng xem lúc trước trên đường đến Học viện, liền quen biết một người là Hoàng đế cùng một người là Vương gia, bọn họ ở bên ta cũng có được chút cảm tình..." Như Phong ảm đạm nhìn xuống dưới, thấp giọng nói: "Sau này ta gặp họ như thế nào đây?" Nàng nhớ tới việc bọn họ từng làm, còn lợi dụng cả sự tín nhiệm của nàng đối với bọn họ.

Vân Thiên Trạch hoàn hảo cũng chỉ là một hạt minh châu, chính tên Dung Ức Ảnh là hơn hai ngàn sinh mệnh a! Đôi khi lơ đãng, nhìn một bóng dáng nào đó, hoặc là đêm khuya mộng quay về, đều nghĩ tới những huynh đệ kia chết không nhắm mắt, chóp mũi giống như còn có thể ngửi được mùi máu tanh.

Tuy rằng, Xuân Đằng quốc so với bên ta cũng hy sinh nhiều nhưng Như Phong vẫn là cảm thấy không cam lòng.

Mộc Vấn Trần đem Như Phong kéo vào trong lòng, hắn cực thích động tác này, đem Như Phong nhẹ nhàng mà kéo vào ngực, tâm trạng trống rỗng liền thõa mãn.

"Nàng, cứ coi như không quen bọn họ." Mộc Vấn Trần khẽ thở dài, nhẹ nhàng liếm vành tai trắng noãn của Như Phong.

Như Phong cười khúc khích, khôi phục tinh thần, nói: "Đừng, ngứa lắm, ha ha."

Mộc Vấn Trần được đằng chân lên đằng đầu, thấy thế càng thêm tò mò, tâm tình lửa đốt tiến tới liếm cổ nàng.

"Đừng..." Như Phong ngọ nguậy thân mình, cười nói:" Ta còn việc muốn nói."

"Còn có chuyện gì đây?" Mộc Vấn Trần khó hiểu nhưng không ngừng lại, chuẩn bị lấn tới môi nàng.

Như Phong né né, thấy có sơ hở, tiếp tục nói: "Đúng rồi, Vân Thiên Trạch phỏng chừng đã biết thân phận của ta, cho nên không thể dùng thái độ xa lạ với hắn." Như Phong lớn tiếng kêu lên. Mộc Vấn Trần dừng

hôn môi, lấy ghế dựa ra, ôm Như Phong ngồi xuống, nói: "Nếu nàng nguyện ý để cho hắn thành bằng hữu bình thường, như vậy sẽ thoải mái hơn chút."

Như Phong gật gật đầu: "Đúng a, hắn hiện thân là Hoàng đế, ta cũng muốn ở Xuân Đằng quốc có chuyện gì còn có thể tìm hắn hỗ trợ." Nàng thở dài: "Cũng rất muốn thăm những quốc gia khác."

Là muốn biết những địa danh ở Trung Quốc thời này với hiện đại có giống nhau không.

Mộc Vấn Trần hôn trán Như Phong, thấp giọng nói: "Về sau ta sẽ cùng nàng đi, có thể tới Thạch Nam quốc, cố hương mẫu thân ta, nơi ta được sinh ra.

Như Phong lại gật gật đầu, nghe nói mẫu thân chàng là công chúa Thạch Nam quốc, tương thân tương ái cùng Hoàng đế Xuân Đằng quốc kết hôn, hay tin Hoàng đế vừa tử liền tự sát. Ai, đáng thương một đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành gặp đầy bất hạnh.

"Vấn Trần, chàng có trách mẫu thân rời đi quá sớm, bỏ lại chàng mà đi theo phụ thân?" Như Phong lén lút hỏi, trong quan niệm của Như Phong không có nhiều lời nói kính trọng, hoàng đế ngày xưa cũng chỉ là danh xưng. Ban đầu Mộc Vấn Trần rất sửng sốt, hắn không phải người thế tục, đối với chuyện này có chút hiểu biết, nhưng không rõ ràng. Dù sao trừ Hoàng đế ra, hắn là lớn nhất, ngay cả Thái tử cũng không dám cư xử quá phép gì với Mộc Vấn Trần.

Mộc Vấn Trần mỉm cười, nói: "Ta từ nhỏ không gặp được mẫu thân, lúc sáu tuổi cũng chỉ mỗi ngày gặp một lần, nhớ rằng người rất đẹp, có chút lãnh đạm, đối với ta cũng thế. Ngược lại mười hai tuổi ca ca đối với ta rất tốt, không có mẫu thân cũng không sao. Nhưng mà ta cảm giác là phụ hoàng cùng mẫu hậu vẫn chưa chết. Sau đó ta xuống núi điều tra, nhưng chuyện này không quan trọng vì nếu họ còn sống cũng khó mà gặp mặt." Mộc Vấn Trần bình tĩnh, không xúc động, giống như là đang nói về chuyện của người xa lạ nào đó.

Như Phong bình tĩnh theo dõi hắn, nâng mặt hắn lên: "Thật sự không có chuyện gì sao? Chàng bên ngoài có vẻ bình tĩnh, không phải bên trong đang khóc đó chứ?" Nàng dò hỏi.

Mộc Vấn Trần vừa nghe, bật cười nói: "Nàng nghĩ gì thế? Ta nói không nghĩ chính là không nghĩ." Hắn véo véo cái mũi của Như Phong, vẻ mặt cưng chiều nhìn nàng.

Cuộc đời này có Như Phong bên cạnh là quá đủ. Hiện tại, hắn đã hiểu mẫu thân, lấy chồng hận không thể lúc nào cũng ở bên cạnh cho nên mới không quan tâm tới hắn. Hơn nữa, bình thường là con cháu hoàng gia thì không cho phép quá thân cận với mẫu thân.

Như Phong a một tiếng, vẫn như cũ ngờ vực nhìn Mộc Vấn Trần, trong mắt hiện vẻ nghi hoặc.

Mộc Vấn Trần thấy bộ dáng nàng nghiêm túc, đáng yêu cực kỳ, không nói hai lời trực tiếp hôn vào môi nàng, cứ thế triền miên.

"Như Phong!" Thanh âm Dục Tuyên truyền đến là bừng tỉnh một đôi uyên ương.

Như Phong nhanh chóng đẩy Mộc Vấn Trần ra, nhảy xuống khỏi người hắn. Mộc Vấn Trần không bằng lòng, hai người ôm sát nhau tiếp tục đùa giỡn.

Dục Tuyên cùng Dục Tước từ cửa sổ nhảy vào, hai người mặt âm trầm nhìn Như Phong cùng Mộc Vấn Trần.

Thấy thế, Như Phong vội dùng sức tránh ra, tức giận nhìn Mộc Vấn Trần, cuối cùng vẫn phải tách ra.

"Các ngươi tới rồi?" Như Phong cười khan một tiếng, nhanh tay sửa sang lại quần áo, đầu tóc một chút. Xấu hổ quá, loại chuyện này bị họ nhìn thấy rất là ngượng a, mình hiện đang là nam nhân. Bọn họ thấy rồi làm sao đây?

Như Phong cúi đầu nghĩ ngợ rồi trộm liếc nhìn một hồi.

Dục Tước sắc mặt tái nhợt, nhưng hắn vẫn trấn định hướng Mộc Vấn Trần giữ lễ tiết, nói: "Hoàng thúc!"

Mộc Vấn Trần ngồi ở trên ghế bất động, nói: "Không cần đa lễ."

Dục Tuyên lại hừ lạnh một tiếng, bất mãn nhìn Mộc Vấn Trần, Dục Tước lặng lẽ kéo góc áo hắn, lúc này hắn mới nói: "Hoàng thúc." Thân mình động cũng không động, sau đó đem tầm mắt chuyển sang Như Phong, người luôn luôn cợt nhả như hắn hiện tại đã không cười nổi, bi thương nhìn Như Phong, ánh mắt ảm đạm nhìn xuống, không còn sáng như trước nữa.

Mộc Vấn Trần "Ừ" một tiếng, biểu tình lãnh đạm, nhìn về phía Như Phong giống như người vừa rồi hôn môi Như Phong không phải là mình.

Như Phong gặp tình cảnh như thế, đành xấu hổ cười cười: "Hai người tìm ta có việc gì?"

"Hừ, không có việc không thể tìm ngươi sao? Như Phong, hai ngày nay buổi tối chúng ta đều tìm không thấy ngươi, ngươi đi đâu vậy?"

Như Phong nhìn qua Vấn Trần nói: "Ta cùng Vấn Trần đi ra ngoài." Không nói rõ ràng, thực tế Dục Tước cùng Dục Tuyên không tồn tại trong mắt Như Phong, cảm thấy có chút chột dạ hay là không đành lòng? Cho nên hắn cũng không dám quá kiêu ngạo.

Dục Tuyên không để ý câu trả lời của nàng, nói: "Như Phong, chúng ta cùng đi Hương Mãn lâu đi, chỗ Vũ Yên đang ở, ngươi không phải biết nàng sao? Nàng đêm nay có buổi biểu diễn." Trong mắt có vẻ chờ mong, Dục Tuyên trong lòng tính toán, bây giờ là đúng thời cơ, ca ca khẳng định không thể đến nơi trăng hoa, hoàng thúc có lẽ cũng không đi, chỉ còn lại Như Phong và mình. Nhớ tới cảnh vừa rồi, biểu tình Dục Tuyên liền trầm xuống, rõ ràng sớm biết hai người bọn họ là lưỡng tình tương duyệt, biết là một chuyện tận mắt thấy lại là một chuyện khác.

Trong lòng hiện tại cực kỳ khó chịu, nếu hắn không phải là hoàng thúc thì đã sớm đấu với hắn một trận.

"Không được! Như Phong không thể đi." Dục Tước là người đầu tiên phản đối, trừng mắt nhìn Dục Tuyên, nói: "Như Phong không thể đi tới những chỗ đó."

"Trước kia ở thành Tương Châu, như thế nào ca lại dẫn Như Phong đến đó?" Dục Tuyên bất mãn nói.

Dục Tước liếc mắt nhìn hắn, nói: "Lúc này khác lúc đó, bất đồng hoàn cảnh, dù sao Như Phong vẫn không thể đi được." Nói xong liền liếc nhìn Mộc Vấn Trần.

Mộc Vấn Trần lẳng lặng nhìn bọn họ, đối mặt Như Phong, nói: "Muốn đi sao?"

Như Phong phiền não nhìn bọn họ, nói: "Thật ra ta sớm biết Vũ Yên ở Hương Mãn lâu, vốn cũng muốn đi, lại nghe Hàn Sơn nói Vũ Yên quyết chờ ta gặp nàng chuộc thân, bằng không nàng tình nguyện ở lại chốn thanh lâu." Lúc quay lại kinh thành, Hàn Sơn có nói qua. Như Phong vừa nghe, đương nhiên biết ý nàng ta vẫn chưa chết tâm. Do tình ý của nàng rõ ràng như thế nên Như Phong không muốn gặp mặt nàng, tránh cho sự tình thêm rắc rối.

Như Phong không sợ tính tình lãnh đạm hay tàn bạo của nữ tử, nhưng lại sợ một nữ tử nhu nhược, hay khóc lóc. Vũ Yên bề ngoài băng lãnh nhưng nàng đối với mình rất nhu nhược. Như Phong sợ mình lại mềm lòng gây ra chuyện hối hận. Mấy ngày nay không gặp nàng là nhờ Hàn Sơn trông chừng, tránh bị nàng quấy rầy.

Ba người vừa nghe liền hiểu, thì ra là thế, nghĩ đến việc Như Phong rước thêm hoa đào về mình.

Dục Tước thở dài: "Như Phong, không thì giao cho Dục Tuyên lo liệu đi, ta biết ngươi nhận nàng ta làm muội muội, nhưng nàng ta không nghĩ như thế, để tránh phiền phức vẫn nên để Dục Tuyên ra mặt là tốt hơn." Thực tế, dù hoài nghi thân phận Như Phong nhưng vạn nhất thật sự là nữ nhi thì chắc chắn không thể đến chỗ phường hoa. Cho dù Như Phong là nam, xuất phát từ tâm lý độc chiếm, Dục Tước cũng không muốn Như Phong đi, không cho phép nữ tử nào quấn lấy bên cạnh.

Chẳng qua, tâm tư này chỉ có thể giấu sâu dưới đáy lòng. Dục Tước chua xót nhìn qua Mộc Vấn Trần, có hoàng thúc ở đây, mình làm gì có cơ hội? Nếu Như Phong không cam tâm tình nguyện còn có thể cướp về, nhưng xem tình huống vừa rồi, hai người họ là lưỡng tình tương duyệt, mình và tiểu tam lại là khách không mời mà tới quấy rầy bọn họ.

Nhưng hai người...khi nào đã tiến tới mức này? Sao ta không phát giác được? Tại sao trước kia cố kị thân phận nam tử của Như Phong, cứ mãi giấu trong lòng không nói, hiện tại Như Phong cũng không thừa nhận

tâm ý của mình, chỉ xem là một ca ca tốt, thậm chí còn mai mối cả tỷ tỷ hắn ình.

Nếu trước kia, không sớm hoài nghi thân phận hắn, đã sớm đến cửa cầu hôn thì giờ sao mất hết hy vọng như vầy?

Không làm được cho nên chỉ có thể một mình ngậm ngùi.

Mấy người thương lượng một hồi, Như Phong vẫn kiên trì ngồi, còn Dục Tuyên vẫn xúi dục Như Phong vẫn nên đi, dù sao sớm hay muộn cũng phải đối mặt mọi chuyện.

Cuối cùng, trừ Dục Tước không thể ra ngoài, Dục Tuyên cùng Mộc Vấn Trần đều chuẩn bị đi theo Như Phong.

"Chính là nơi này, đây là thanh lâu tốt nhất, lớn nhất kinh thành." Dục Tuyên đứng lại trước một tòa nhà thoạt nhìn rất lớn, hướng Như Phong cùng Mộc Vấn Trần nói.

Như Phong ngẩng đầu lên tinh tế đánh giá, chỉ thấy cạnh cửa thượng huyền có tấm biển viết ba chữ thật to "Hương Mãn lâu", hai đèn lồng màu đỏ to cao cao treo hai bên. Nhìn vào bên trong, phòng khách rộng rãi, tĩnh lặng, trong viện trồng đầy hoa cỏ cây xanh, còn bố trí ao hồ bồn đá lạ mắt, núi giả nước chảy, các phòng cũng bố trí hai bên như thế, thật khó tưởng tượng, bên trong nữa là màn che, đệm nằm, mỹ nữ như mây.

A, đúng là một chốn tươi đẹp thanh bình! Như Phong nhìn nhưng trong lòng âm thầm thở dài, nơi này so với chỗ trước kia Vũ Yên ở thì cao nhã hơn, nếu không phải đang truyền ra thanh âm oanh oanh yến yến, nam nhân lui lui tới tới cổng lớn, nơi đây thật đúng là dành cho quan lại, quý tộc.

Suy nghĩ, nghĩ suy, Như Phong giơ ngón tay cái lên tán dương: "Dục Tuyên, ngươi đối với chốn kinh thành thanh lâu rất am hiểu a, hơn cả hiểu biết của ta với thành Việt Châu, về sau người đi thành Việt Châu, có thể dẫn đường cho ta nga."

Lời này vừa nói ra, sắc mặt Dục Tuyên nhất thời tái nhợt, hắn nhìn Như Phong, lắp bắp nói: "Như Phong. . . Ngươi. . . đừng...hiểu lầm, đây là chuyện trước kia, ta đây về sau không đến nữa." Ngữ khí cuối cùng lại kiên định, ánh mắt nóng rực nhìn Như Phong, hướng cho hắn thấy quyết tâm của chính mình.

Như Phong trong lòng thở dài, cười cười. Mộc Vấn Trần xoa xoa đầu nàng, nói: "Chuyện này có cái gì tốt mà khoe! Ta mà còn nhìn thấy ngươi lui tới chỗ này, sẽ nghiêm túc trừng phạt ngươi."

"Cái gì mà trừng phạt?" Như Phong thốt ra, nhìn tia lửa trong ánh mắt quen thuộc, liền hiểu rõ, khuôn mặt trắng noãn phút chốc đỏ ửng lên.

Dục Tuyên đứng một bên nhìn bọn họ thân mật, trong lòng tư vị hỗn lộn, vội lớn tiếng: "Chúng ta vào đi, không khéo trễ giờ."

Như Phong nhìn nét mặt ưu tú của Mộc Vấn Trần, nhìn cửa lớn còn chưa kịp tới, chỉ thấy hai bên cửa ào ào các cô nương, không ngừng nhìn bọn họ chỉ trỏ. Ánh mắt kia, nhìn thẳng, trần trụi, có ngưỡng mộ, có hứng thú, có ai oán, có nhục dục...

Như Phong toàn thân lạnh ngắt, liếc qua Dục Tuyên, liếc qua Vấn Trần, không biết chính xác cái mặt ai được hoan nghênh hơn.

Là Dục Tuyên? Cũng có thể là Vấn Trần ? Nhưng không phải mình.

Nghĩ đến hình ảnh Mộc Vấn Trần bị nữ tử khác sỗ sàng, Như Phong liền một trận không thoải mái, vì thế thừa dịp các nàng chưa đi tới, nhanh tay kéo Mộc Vấn Trần đi ra.

"Làm gì thế? Chúng ta không vào sao?" Dục Tuyên cũng chạy theo, bất mãn nói.

Như Phong phập phồng hai bên má, thở ra một hơi, nói: "Từ đã, ta nên chờ Vũ Yên biểu diễn xong rồi lén vào thì tốt hơn."

"Vì sao chứ? Ta nhớ trước kia ngươi rất hứng thú mà, vé cũng đã mua rồi, không được xem rất đáng tiếc." Dục Tuyên khó hiểu nhìn Như Phong, vì niềm vui của Như Phong, mình phải bỏ số tiền rất lớn, còn mất rất nhiều tâm tư!

Như Phong trừng mắt liếc hắn, nói: "Dù sao đi nữa, ta cũng không muốn đi, chúng ta cứ như thế đi vào, ai biết được có người nhận ra hay không? Gia gia ta hiện thân thể không tốt, sợ nghe được cái gì không hay lại kích động, ta liền trở thành kẻ bất hiếu. Loại chuyện này ta quyết không làm." Rất nhanh, nàng nghĩ ra cái cớ, quang minh chính đại nói ra.

Dục Tuyên không nói gì, Mộc Vấn Trần trong mắt lại hiện vẻ vui sướng, nghiêm túc nói: "Đi nơi khác dạo chơi một chút, chờ nơi này xong rồi thì tính sau. Hoặc nếu Như Phong tin ta, hãy giao chuyện Vũ Yên lại, ta có thể chuộc nàng ta ra."

"Thật không?" Như Phong ánh mắt sáng lên, cao hứng nhìn Mộc Vấn Trần. Mộc Vấn Trần gật gật đầu, làm cho Dục Tuyên ai oán liếc nhìn, hoàng thúc lấy được niềm vui của Như Phong dễ dàng thế, đáng ghét!!

Quả nhiên, sau khi Như Phong buông tay, qua vài ngày sau, Mộc Vấn Trần nói đã an bài rất tốt, đầu tiên phải có một chỗ ở, sau đó sắp xếp Như Phong gặp nàng ta.

Chuyện Vũ Yên tạm thời không nhắc tới, chuyện đáng lo nhất bây giờ là tiệc hoa yến ngày mai.

....

Thưởng Hoa yến ngày mai, tên hoàng đế có cơ hội gây khó dễ Như Phong.

144. Q.3 - Chương 144: Đọ Sắc

Edit: Chayrang

Beta: Lan Hương

Sáng hôm sau, Như Phong bắt đầu thức dậy rửa mặt, chải đầu rồi như thường lệ đến võ đường.

"Như Phong, mọi việc chuẩn bị thế nào rồi ?" Úy Trì Hòe Dương vừa triển khai quyền pháp vừa hỏi.

"Ổn thỏa rồi, không cần chuẩn bị gì nữa." Như Phong uể oải đáp.

Úy Trì Hòe Dương nhíu mày lại, không nói gì thêm.

Mọi người cùng dùng xong điểm tâm, liền tự trở về phòng.

Như Phong ăn mặc bình thường như mọi ngày, thanh sam với ống tay áo rộng, bên hông cài đai lưng bình thường, chỉnh sửa thêm mái tóc là xong.

Ngược lại, Úy Trì Như Tuyết sáng sớm đã tô tô vẽ vẽ, thử hết bộ này đến bộ khác.

Đúng giờ, hai người đồng loạt bước ra khỏi phòng tề tụ tại cổng lớn.

Nhìn Như Tuyết một thân lam sắc, Như Phong nở nụ cười, trên đầu nàng ta được điểm trang sức ngọc bích, ngọc sáng chói mà tinh xảo, sau đầu búi tóc cao, hoa tai ngọc hơi lay động, sau tai thắt bím kéo dài ra trước ngực đến hông, tóc mai hai bên ôm bầu má, tựa vầng trăng non, xinh đẹp tuyệt trần, thoạt nhìn như mười bảy, mười tám.

Rất biết cách ăn mặc a! Như Phong thở dài: "Nụ cười lấy lệ, mắt phượng phiền muộn, này phảng phất giai nhân xa vời, thanh nhã tuyệt thế, làm người ta càng muốn thương yêu!"

Như Tuyết vừa nghe, không hờn giận nhìn thoáng qua Như Phong, nói: "Đệ đệ nói năng ngọt xớt."

Như Phong cười hắc hắc, nhìn sang Úy Trì Hòe Dương vội vàng thu lại nụ cười, giả bộ bộ dáng đứng đắn.

"Tiểu tử ngươi sao lại ăn mặc thế này?" Úy Trì Hòe Dương trừng mắt nhìn đầu tóc Như Phong tiêu dao (không cột gọn gàng) liền nói: "Ngươi là quân nhân vì cái gì lại ăn mặc như là thư sinh hả?"

Như Phong xoa xoa hai gò má, nói: "Gia gia, con từ trước giờ vẫn là thư sinh, hơn nữa người không thấy bộ dạng con rất giống thư sinh sao? Còn nữa, hiện tại đa số nữ tử đều yêu thích vẻ thư sinh." Ai, cảm nhận giữa gia gia và mình có vẻ khác xa quá. Với lại, hôm nay mình vốn không vì lợi ích cá nhân mà quay về nên không cần ăn mặc tỉ mỉ. Chính yếu là phải tự làm xấu bản thân nhưng Như Phong lại không xuống tay

được, cho nên cũng chỉ có thể để bình thường như mọi khi, tuy nhiên chất liệu trang phục là hàng thượng thừa (hàng cao cấp), đầu tóc cũng chỉnh tề hơn nha.

Úy Trì Hòe Dương nhất thời chau đôi mày muối tiêu rậm lại nhưng không nói gì.

Bên cạnh ông, Lâm Dĩ Lam cùng Úy Trì Tùng cũng ngạc nhiên nhìn Như Phong, nàng chỉ mỉm cười, nói: "Cha nương yên tâm đi."

"Thời gian không còn sớm, mau đi đi, nhớ những lời các ngươi đã nói hôm qua đấy." Úy Trì Hòe Dương nhắc, nhìn lướt qua xe ngựa và kiệu đã chuẩn bị chu đáo.

Như Phong cùng Như Tuyết gật gật đầu, chuẩn bị rời đi.

Đột nhiên truyền tới thanh âm chim hót, mọi người theo tiếng chim nhìn lên, đều nhíu mày lại, chỉ thấy trên mái hiên một con quạ đen.

Như phong liền hét lên: "Đúng là quạ đen! Trời ạ, ta muốn thấy từ lâu lắm rồi.

"Như Phong!" Lâm Dĩ Lam khẽ quát một tiếng, không hờn giận nhìn nàng. Quạ đen a, sáng sớm liền thấy nó, khẳng định không có cái gì tốt, Phong nhi thấy thế còn hưng phấn.

Như Phong lúc này mới nhớ tới cổ nhân đối quạ đen kiêng kị, đành phải âm thầm thè lưỡi.

Như Tuyết sắc mặt tái nhợt nhìn quạ đen, nói: "Đệ đệ, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

"Sẽ không có đâu." Như Phong an ủi: "Có đệ ở đây, đệ sẽ bảo vệ tỷ." Như Phong vỗ ngực, ngày hôm qua Túy Nguyệt đến, nói đã nghiên cứu một loại dược có thể đem nội lực Như Phong khôi phục tám phần, đặc biệt khi dùng nội lực sẽ không ảnh hưởng tới miệng vết thương, tạm thời khá tốt. Cho nên mới nói: "Túy Nguyệt là nhân tài nghiên cứu a." Như Phong thầm thở dài.

Như Phong cưỡi ngựa đi bên cạnh kiệu của Như Tuyết, bên người là mười mấy hộ vệ theo hầu, có cả Chu Tiền.

Dọc theo đường đi, anh tuấn tiêu sái, mỹ đắc hùng thư thiếu niên mỉm cười, ánh mắt nhìn phía trước, chợt nhìn sang bên đường thu hút biết bao nhiêu sự chú ý. Dường như nơi người này đi qua đều mang theo cảnh xuân, rõ ràng bây giờ mới đầu thu.

"Trời ạ, đó là Như Phong công tử!" Có cô gái kêu lên, hai tay che hai má, đôi mắt nóng lên.

" Đúng vậy a đúng vậy a!" Có người phụ họa.

"Công tử ấy muốn đi đâu thế? Đã lâu không thấy nha."

"Nghe nói bệ hạ ở Bách Hoa uyển mở hội thưởng hoa, rất nhiều công tử đều đến, đương nhiên công tử Như Phong của chúng ta cũng đến đó.

"Cỗ kiệu kia bên trong là ai?"

"Chắc là tỷ tỷ của công tử." Thanh âm khác xác định.

"Có phải Đệ nhất mỹ nhân thành Việt Châu, Úy Trì Như Tuyết?" Thanh âm mừng rỡ là của nam nhân.

"Đúng rồi, đúng rồi!" Một đám người phụ họa.

Như Phong khóe miệng run rẩy một chút, lại một lần nữa cảm thấy đôi khi có nội lực quá cao cũng không phải là chuyện tốt, bởi vì nghe được rất rõ ràng! Hiện càng ngày càng nhiều người đến vây xem, nàng hy vọng đừng có tắc đường.

Quả nhiên, lo lắng của Như Phong đã xảy ra, chỉ mới đi được hai phần ba lộ trình, mà người vây đến càng nhiều hơn, thậm chí chắn cả lối đi. Nhìn đám người này, Như Phong khẽ nhíu mày, nàng nhớ tới Tây Tấn thời nước Vệ, chính bởi vì ngày thường "Hoa nhất bàn kiều, phấn nhất bàn nộn" (*), mà người này cũng thường ngồi trên xe bạch dương (xe dê kéo) ở Lạc Dương du ngoạn. Xa xa nhìn lại, liền đúng như tượng bạch ngọc, người đương thời thường xưng "Bích Nhân". Một năm khi đến đô thành du ngoạn, không ngờ bị vô số diễm lệ nữ tử tranh nhau vây xem, khiến cho hắn liên tiếp vài ngày đều không thể nào nghỉ ngơi thoải mái được. Vì thể chất yếu nên vị mỹ thiếu niên này đã cực mệt sinh bệnh mà chết.

(*)Hoa bình thường đẹp, phấn bình thường mềm.

May mắn là mình đây thân thể cường thể tráng, Như Phong âm thầm vui mừng.

"Công tử, bây giờ nên làm gì?" Chu Tiền cau mày nói, vì thanh danh phủ Tướng quân, không thể đuổi những người này đi. Trừng phạt không được, mắng cũng không được, nên làm cái gì đây? Thời gian không thể chậm trễ.

Vốn ngồi ở kiệu bên cạnh, Hương Lăng nước mắt lưng tròng nhìn Như Phong, nói: "Tiểu thiếu gia, phải làm gì bây giờ a?"

Như Phong nhìn nàng đã tỏ ra vẻ mặt kinh sợ, liền nói: "Ngươi cùng Như Tuyết tỷ tỷ ngồi yên một chỗ, ta đi ứng phó."

Hương Lăng vừa nghe, xấu hổ nhìn thoáng qua Như Phong rồi đi vào.

Như Phong nhìn quần chúng náo nhiệt, hầu như là người trẻ tuổi, vì thế giơ tay lên, thanh âm truyền nội lực, cất cao giọng nói: "Chư vị huynh đệ tỷ muội, ta là Úy Trì Như Phong, nhân có chuyện quan trọng cần phải đi gấp, cho nên xin mọi người có thể nhường đường được không? Nhìn xem, phía sau còn nhiều xe ngựa phải đi qua nữa, bọn họ có lẽ cũng có việc gấp, vạn nhất chậm trễ sẽ không tốt." Thanh âm trong trẻo hữu lực, đè lên thanh âm ồn ào của mọi người, lập tức an tĩnh lại. Như Phong sau khi nói xong, liền nhân cơ hội ra hiệu ười mấy thân binh kế bên.

Rất nhanh, nhóm thân binh đã kịp khai thông đường.

Như Phong tươi cười, dung nhan xán lạn, chắp tay nói: "Cám ơn các chư vị."

Trong đám người, có người phất ống tay áo họa bức tranh Như Phong, sau đó liền buôn bán kiếm lời.

Đường được mở rộng, Như Phong cùng bọn họ tiếp tục rời đi, qua một đoạn có điểm hẹp hơn đường sau, qua một ngã tư, Như Phong lúc này mới thở phào.

Ở sau nàng, một cỗ kiệu tinh xảo, bốn kiệu phu ánh mắt lợi hại, cước bộ trầm ổn, thoạt nhìn không giống như người thường. Lúc này, người trong kiệu đó hỏi nhỏ: "Ai vậy?" Thanh âm uyển chuyển nhu hòa, làm cho người ta nghe như gió xuân, tâm sinh vui sướng.

"Đó là Úy Trì Như Phong, tiểu Nguyên soái Lạc Nhạn thành, năm nay mới mười tám tuổi." Tỳ nữ bên ngoài cỗ kiệu hồi đáp. Nàng tướng mạo thanh tú, lại ở nơi náo nhiệt này nghe được thanh âm nói nhỏ của chủ tử, tất nhiên không phải người bình thường.

"À." Nhẹ nhàng mà đáp lại một câu, nữ tử tiếp tục nói: "Phải là thiếu niên tuấn tú lắm mới được hoan nghênh như thế."

"Tiểu thư, là cực kỳ tuấn tú, vừa rồi lúc hắn quay đầu, nô tì đã thấy được." Tỳ nữ giải thích.

"Nếu theo lời ngươi nói, như vậy cũng không kém." Nữ tử thì thào thanh âm rất nhanh liền tiêu tán ở trong không khí.

Này chính là một đoạn nhạc đệm, trừ bỏ hữu tâm nhân ngoại, ai cũng sẽ không chú ý tới.

Sau khi tới Bách Hoa uyển, Như Phong mới biết cái gì là yến hội hoa lệ. Lần đến Khánh công yến có khác, toàn là nam nhân, lần này là đại hội rộng hơn, có cả thiếu nam thiếu nữ, thanh niên nam nữ. Bọn họ đều là quý tộc hoặc con gái trọng thần, cho nên cử chỉ hết sức tao nhã, quần áo toàn bộ là trào lưu mới nhất trong triều, đẹp đẽ quý giá. Làm cho cả Bách Hoa uyển đều là một mảnh oanh thanh yến ngữ, ngâm thơ đối nghịch với nhau, ở giữa là các loại hoa đang tranh tài khoe sắc. Không biết là người ngắm hoa, hay là hoa khen người?

Thời điểm Như Phong kéo Như Tuyết vào cuộc, chợt nghe tiểu thái giám ở cửa xướng lên: "Phủ tướng quân, Như Phong công tử cùng Úy Trì tiểu thư đến!" Bởi vì trong triều có Úy Trì Hòe Dương và Úy Trì tướng quân, hai người khác nhau, hơn nữa Dục Tước, Dục Tuyên luôn "Như Phong Như Phong", người ở kinh thành cũng bình thường xưng hô "Như Phong tướng quân" hoặc "Như Phong công tử". Hiện tại chỉ là tình huống bình thường, Như Phong không thèm để ý đến.

Tiểu thái giám vừa dứt lời, bên trong náo nhiệt trong nháy mắt liền im lặng, tất cả không tự chủ mà nhìn ra cửa.

Như Tuyết khi nào lại gặp chuyện này? Nàng ở Việt Châu thành hầu như không ra khỏi cửa, cũng ít ra khỏi phòng, một tháng ra ngoài chưa quá hai lần, chỉ tham gia một vài hội thơ của nữ tử, vân vân. Lần này tới kinh thành, chưa kịp quen thuộc địa phương. Vừa rồi trên đường cũng bị dọa, hiện tại ở trước mặt bao nhiêu người, lại bị nhiều ánh mắt nhìn vào, nhất thời không biết ra sao.

Như Phong cảm nhận được nàng hoảng loạn, vội mỉm cười nói: "Tỷ tỷ, không cần lo sợ, bọn họ chỉ kinh ngạc vì mỹ mạo của tỷ thôi."

Như Tuyết vừa nghe, cười nói: "Yên tâm đi, đệ đệ, ta sao lại như vậy được." Nàng dù sao cũng trải qua sự giáo dưỡng nghiêm khắc dành cho tiểu thư khuê các, cho nên tuy hơi bối rối nhưng rất nhanh đã trấn định lại, lễ độ nhìn mọi người một cái, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười, khôi phục tư thái tao nhã, giành được sự tán thưởng của nam sĩ.

Vừa lúc Mộ Dung Nghênh Hà đi tới, trang phục hoa lệ, trang sức lấp lánh, dây đeo ngọc bội, xinh đẹp bức người. Ánh mắt sáng quắt nhìn Như Phong, sau hướng Như Tuyết nói: "Như Tuyết tỷ tỷ, chúng ta đi cùng nhau đi."

Thấy người quen biết ở Việt Châu. Như Tuyết rất vui mừng. Ở thành Việt Châu, khi Mộ Dung cô nương tới tìm Như Phong, không ít lần cùng Như Tuyết tâm tình, cho nên hai người giao tình khá tốt.

Hai người như hai đóa hồng rực rỡ, đều tao nhã thanh lịch ở nơi trầm mặc, cùng tôn nhau lên, còn mỉm cười nhìn Như Phong, liền trở thành một cảnh đẹp tuyệt vời, hấp dẫn biết bao nhiêu ánh mắt.

Rất nhiều nam tử trẻ tuổi lập tức tới bắt chuyện, tất cả mọi người là người trẻ, có ý kết giao, trong đó có vài người từng học ở Phong Hiện viện, cho nên cùng chung hòa hợp.

Thừa dịp cơ hội, Như Phong vội kéo tay áo Cao Việt Tề chạy tới đất trống: "Bộ dạng này của ngươi là sao? Ta nhớ ngươi không thích mấy chuyện này cơ mà? Sao lại tham gia? Có phải phó soái trở về hay không?"

Cao Việt Tề một thân cẩm y đen giật mình, không tự nhiên mà đáp: "Ngươi đừng có đứng chung một chỗ với ta, ta không thích bị chú ý. Cha ta là đã trở về cho nên mới nhất quyết bắt ta tới nơi này, lệnh hôm nay phải nhìn trúng cô nương nhà nào đó, hối ta mau chóng thành thân." Nói tới đây, Cao Việt Tề lại vuốt nhẹ quần áo.

Như Phong nhìn bộ dáng của hắn, nói: "Ngươi thân cao to, thật sự uy mãnh, cớ gì mặc hắc y? Ai mà nghĩ ra được, đúng là thiên tài a, thân thể cường tráng, khí chất lãnh khốc, một sát thủ thứ thiệt!" Như Phong thấp giọng nói, hai tay nâng khuôn mặt, giống như mê muội.

Cao Việt Tề xấu hổ nhìn Như Phong, nói: "Ngươi đừng giễu cợt ta nữa, ta không quen việc này."

Như Phong đảo mắt một vòng, đã bị phần đông nữ tử xao động rồi mới quay đầu lại nhìn Cao Việt Tề, cười nói: "Hôm nay phần lớn nữ tử tới đây đều rất được, chắc chắn ngươi sẽ tìm được ý trung nhân." Như Phong an ủi, nghĩ rằng không chỉ có mình bị ép buộc, liền âm thầm cao hứng. Đồng bệnh tương lân a, có người cùng mình phiền não giống nhau, thật sự là tốt thiệt.

"Vậy còn ngươi?" Cao Việt Tề liếc mắt nhìn Như Phong, trong kinh thành hiện tại người nào mà không biết Úy Trì lão tướng quân ở hội yến tìm một cháu dâu đem về, dù đến chiều mới thông báo, nhưng mọi người ở đây đều biết hết rồi.

Như Phong méo miệng, không biết nói gì.

Bất chợt, có một nữ tử can đảm xông tới, cùng Như Phong trò chuyện.

Như Phong tay cầm quạt, nói nói cười cười, đứng giữa mấy người nữ tử rất vui vẻ, làm cho tâm trạng bọn họ nhộn nhạo cả lên. Như Phong vốn là nữ nên hiểu rõ tâm lí con gái, hơn nữa trời sinh mỹ mạo cùng tài ăn nói khóe, như cá gặp nước, lòng liền hân hoan, sống cởi mở như một công tử hào hoa. Khiến chúng nam tử nhìn bội phục mãi mà cũng có người ghen ghét không thôi.

Đang đàm tiếu, chợt nghe gặp thái giám hô: "Thái tử điện hạ đến! Nhị điện hạ đến! Tam điện hạ đến!" Mọi người nghe tiếng nói nhìn lại, liền thấy tam huynh đệ bọn họ: Thái tử Hàm Hậu ôn hòa, Dục Tước tuấn nhã quý khí, Dục Tuyên kiêu ngạo bất cần, mặc cẩm y, đầu đội kim quan, thắt lưng khảm bảo ngọc, mỗi người mỗi thần thái, phong thái khác nhau.

Như Phong không thể không thở dài, hoàng đế kia sinh ba đứa con quá soái. Tuy nhiên, việc nên làm phải làm, Như Phong vội vàng đi đến bên người Cao Việt Tề, cùng mọi người hành lễ.

Thái tử tiếp tục nở nụ cười ôn hòa, nói: "Miễn lễ, phụ hoàng nói hôm nay ngày lành, cho nên không cần lễ tiết, mọi người muốn làm gì thì làm cái đó, không cần kiêng kỵ đến chúng ta." Một bên Dục Tước và Dục Tuyên mỉm cười gật đầu.

Ánh mắt Dục Tuyên dạo qua một vòng giữa sân tầm mắt liền chằm chằm vào Như Phong.

Như Phong vội chuyển tầm mắt sang Dục Tước, cười gật đầu chào.

Vừa muốn đi qua hàn huyên vài câu, lại nghe thanh âm vang lên: "Xương Bình công chúa đến!"

Xương Bình công chúa? Không phải Đạm Đài Bối Dao sao? Như Phong nhìn qua, khí chất thanh thuần hoạt bát, gương mặt trắng noãn, nhỏ xinh đáng yêu, quả nhiên là tiểu cô nương lần trước gặp được, so với lần đó khá khác nhau, hôm nay nàng ta chính là một thân phấn hồng quần áo rườm rà, trước ngực thùy nửa vòng đích tua cờ, trên mặt trắng nõn không tô quét gì, nhưng môi có tô chút son, thoạt nhìn ướt át, thêm đôi mắt to linh hoạt nhìn mọi người.

Chúng nam tử lại bị thu hút ánh nhìn, công chúa mà, công chúa đáng yêu, nếu được kết hôn thì…

Đang lúc bọn nam tử ở trong bóng tối u ám (=]]]), so sánh mấy đại mỹ nhân với nhau, lại tiếp tục nghe thanh âm: "Đức Vương gia của Phồn Lũ quốc đến."

Đức Vương gia? Mọi người vốn tưởng rằng chỉ là một lão nhân bình thường, không ngờ bên người lão nhân đó lại có một nam tử tướng mạo khôi ngô, hắn vận hắc y sang trọng, theo sau Vương gia, mắt buông xuống, trông rất băng lãnh. Mà xem ánh mắt cùng thái độ của Vương gia đối với hắn, nghĩ đến người được đồn đại gần đây ở Phồn Lũ quốc, Dung Ức Ảnh, nghe nói là ngoại tôn duy nhất của Đức Vương gia, tương lai sẽ kế thừa địa vị này.

Thời điểm Dung Ức Ảnh xuất hiện, trong đám người rối loạn một chút, có người nhận ra là Dung Ức Ảnh ở Lạc Lâm viện, xét lại tình huống này của hắn, có điểm không phải, liền bàn tán sôi nổi. Như Phong nhìn qua Dung Ức Ảnh đã lâu không gặp, vẫn giống như trước đây, trầm mặc ít lời, dường như hận không thể ẩn mình trong đám người này.

Cao Việt Tề kéo Như Phong, nói: "Tên đáng hận!" Hắn tức giận cũng phải, bởi vì hắn biết Dung Ức Ảnh là gian tế. Nhưng lúc Úy Trì Hòe Dương ghi danh sách nói Dung Ức Ảnh chết trên sa trường, không có công khai thân phận gian tế kia.

Như Phong trấn an nói: "Không có cách nào khác, vì người ta che dấu tốt quá."

Cao Việt Tề trừng mắt nhìn Như Phong, nói: "Đều do ngươi đụng tới một đám người khó lường, toàn thân phận cao quý."

Rất nhanh, Vân Thiên Trạch cũng tới.

"Quốc chủ Xuân Đằng cùng Xuân Hòa công chúa đến." Lại là thanh âm bén nhọn.

Như Phong dùng quạt vỗ vỗ tay, cười khổ nhìn Vân Thiên Trạch cùng công chúa hắn mang tới.

Vân Thiên Trạch không cần phải nói, khuôn mặt tuyệt mỹ, dáng người thon dài, mặc áo lụa Xuân Đằng xanh nhạt vụn vặt áo trắng, thêu chi vàng, hai tròng mắt sáng ngời rồi lại thâm thúy giống như hồ nước sâu u ám, cảm giác chỉ cần liếc mắt một cái sẽ chìm vào trong đó không thể thoát ra.

Còn công chúa bên cạnh hắn ước chừng mười bảy mười tám tuổi, không phải đặc biệt xinh đẹp sắc xảo, so ra kém hơn Như Tuyết, Mộ Dung Nghênh Hà và Đạm Đài Bối Dao, nhưng trên người nàng có khí chất đặc biệt, có thể nói là phong thái người trí thức, nhìn qua rất hiền lành, cả người giống như đắm chìm giữa

cảnh xuân nhu hòa, bị nàng thoáng nhìn một cái, người đang giận dữ cũng sẽ an tĩnh lại. Khó trách kêu là "Xuân Hòa công chúa!"

Như Phong trước mắt sáng ngời, đây là nữ tử cổ đại đầu tiên mình thấy có khí chất nữ tử nhất.

Không đợi Như Phong phục hồi tinh thần lại, chợt nghe một thanh âm lớn hơn: "Hoàng Thượng giá lâm!" Thanh âm ngân nga, làm cho Như Phong da đầu tê rần, dự cảm điềm xấu.

145. Q.3 - Chương 145: Gây Khó Dễ

Edit: Nhoktho

Beta: Lan Hương

"Hoàng hậu nương nương giá lâm!" Lại thêm một quý nhân đến.

Ở đây ngoại trừ Vân Thiên Trạch có đẳng cấp ngang hàng, những con dân Tử La quốc khác đều quỳ xuống toàn bộ.

"Miễn lễ, hôm nay là một dịp đặc biệt, mọi người không nên câu lễ." Tiếng nói uy nghiêm vang lên.

Mọi người vội vàng đứng lên, cúi đầu nghe hoàng đế hàn huyên cùng các vị khách quý.

"Ha ha… Quả nhiên là thiếu niên phong lưu nha, Đức vương gia, diện mạo cháu của ngươi rất tuấn tú đó, ngươi thật có phúc." Tiếng cười vang dội của hoàng đế khiến cho da đầu người ta tê dại.

Võ công người này chắc chắn không kém! Như Phong phán đoán, không ngờ một hoàng đế cũng có võ công cao cường như vậy.

"Đội ơn cát ngôn (lời khen) của bệ hạ." Đức vương gia không kiêu ngạo không siểm nịnh nói.

Hoàng đế lại chuyển hướng về phía Vân Thiên Trạch, nói: "Hiên Viên Quốc chủ, bây giờ xem ra Xuân Hòa công chúa có thể xứng với hoa thơm cỏ lạ, còn Tử La quốc chúng tôi cũng có những thanh niên tốt ở đây, cho nên nhất định công chúa phải bình tĩnh chọn ra một vị Phò mã đó nha."

Trên mặt lại nở nụ cười, đôi mắt quét nhìn toàn sân, lại như có như không mà dừng lại nơi Như Phong đang đứng.

Tiếng Vân Thiên Trạch rõ ràng vang lên: "Quả là như thế." Giọng điệu có vẻ không quan tâm cho lắm.

"Ha ha ha… Vậy bây giờ Thưởng Hoa yến nên bắt đầu thôi, mọi người ngồi xuống đi." Hoàng đế lại cười to một trận. (=_=!!!)

Mọi người nghe vậy thì lần lượt ngồi xuống, chỗ ngồi đều đã an bài tốt, vì tránh phiền phức nên tất cả mọi người đều ngồi thành một vòng tròn trên bãi cỏ, như vậy sẽ không vì chỗ ngồi được an bài mà buồn rầu. Riêng mỗi người có cái ghế đẩu và bàn trà, trên đó đặt một ít hoa quả và điểm tâm với nước trà.

Như Phong quan sát, hoàng hậu ngồi kế bên hoàng đế, Vân Thiên Trạch và Đức vương gia tách ra ngồi hai bên trái phải của bọn họ, bên cạnh hai người lần lượt là Xuân Hòa công chúa và Dung Ức Ảnh, tiếp theo là các hoàng tử, xem ra là tề tụ lại.

Bên trái Như Phong là Như Tuyết, bên phải là Cao Việt Tề.

"Này… Vân Thiên Trạch này là Vân Thiên Trạch trước kia à?" Cao Việt Tề nói nhỏ nói, thân thể áp sát lại Như Phong một chút.

"Ngươi nói xem? Đương nhiên đúng rồi, đáng tiếc người ta bây giờ là hoàng đế rồi, chúng ta chỉ là một tên quan viên nho nhỏ thôi." Như Phong chua xót nói, lúc nãy mình còn đang phiền não làm sao để nói chuyện với Vân Thiên Trạch, ai ngờ rằng người ta ngay cả một cái liếc mắt nhìn cũng không, bực quá.

Cao Việt Tề mỉm cười, nói: "Ta thấy hắn rất quan tâm tới ngươi đó." Lời này của Cao Việt Tề vẫn chưa nói hết, thực tế hắn luôn luôn nhạy cảm cảm thấy lúc mình lại gần Như Phong thì lập tức sẽ bị vài người chú

ý đến, tầm mắt sắc bén tựa như có thể đâm xuyên qua mình. Vì không để tự mình rước lấy phiền toái nên Cao Việt Tề mau chóng ngoan ngoãn trở về chỗ của mình, không dám dựa vào Như Phong gần quá. =))

Như Phong đưa mắt nhìn Vân Thiên Trạch, thấy hắn đang thầm thì với công chúa bên cạnh, thì nói: "Đi chết đi, ta THẤY hắn ước gì không nhận ra ta, thật sự vậy, ta sẽ làm đúng như kỳ vọng của hắn." Như Phong nhớ đến tình cảm Vân Thiên Trạch đối với mình, phỏng chừng bây giờ hắn đã biết thân phận của mình, trông thần sắc của hắn là biết rồi.

Vì thế Cao Việt Tề không nói nữa, hắn cúi đầu, chỉ lo uống trà.

Lúc này, hoàng đế lên tiếng, hắn nói: "Dựa theo tục lệ trước kia, trước rút thăm để người biểu diễn tài nghệ, sau đó Trẫm sẽ rời đi, để lại nơi này cho những người tuổi trẻ các ngươi. Năm nay sửa lại một chút, trước để nữ quyến biểu diễn, rồi mới đến thanh niên tài tuấn ở đây."

Hoàng hậu lúc này cũng tiếp lời hỏi: "Ý của chư vị khách quý như thế nào?"

Những người khác cũng không ý kiến gì, vì vậy một đoạn nhạc khúc vang lên thì có cung nữ cầm thăm chạy một vòng quanh sân.

Đàm Đài Bối Dao sau khi bắt thăm là người đầu tiên lớn tiếng nói: "Phụ hoàng, con sẽ không làm thơ đâu, thay đổi đi, cái này con không làm."

Dục Tuyên liền cười một tràng: "Ta coi ngươi này, cái gì cũng chưa chuẩn bị, cho nên để năm sau đi, dù sao tuổi ngươi còn nhỏ mà." Mặc dù muội muội này không phải do mẫu hậu sinh ra, là do cô cô của Bạch Nhất Quân sinh dưỡng, nhưng Dục Tuyên vẫn khá yêu thích tính tình của nàng, vì với tính cách hoạt bát này trong cung cũng đã là thuộc hàng quý hiếm nên đối với nàng đặc biệt cưng chiều.

Đàm Đài Bối Dao lập tức liếc ngang hắn một cái, dẩu dẩu miệng nói: "Phụ hoàng, người cho con đổi đi mà, để con ca hát nha~." Làm thơ? Vậy không phải là muốn mình xấu mặt sao? Lại là xấu mặt trước người kia, chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra!

Hoàng đế nhíu nhíu mày, cuối cùng nói: "Để Dao nhi đổi thăm đi, thật là tinh nghịch." Vừa nói vừa nhìn quanh một vòng, nói: "Có điều sau này người nào rút phải lá thăm không hài lòng thì không thể nói cũng muốn đổi giống Dao nhi được đâu."

Mọi người vội vàng vâng dạ, trong lòng lại nói, mình đâu phải nữ nhi hoàng đế sủng ái, sao có lá gan lớn mà yêu cầu đổi lại đề? Cho nên vẫn nên dựa vào bản thân mình là hơn.

Chúng nữ tử từng người theo trình tự biểu diễn, ở đây đều là tiểu thư khuê tú …, coi như cũng đã biết chuyện, đồng thời cũng là tài nữ được các gia đình dày công giáo dưỡng cho nên chất lượng biểu diễn rất cao, khiến cho Như Phong đại đại khai nhãn giới, cảm thấy nữ tử cổ đại thật không phải tầm thường, xác thực có nội hàm nha.

Trong các nữ tử, ngoại trừ tỷ tỷ Như Tuyết của mình, Như Phong cũng chỉ ấn tượng với vài người trong đó.

Một là Đàm Đài Bối Dao, nàng có giọng nói thật hay, cho nên cất giọng hát thật uyển chuyển dễ nghe, chiếm được nhiều tiếng vỗ tay mọi người; một người là Mộ Dung Nghênh Hà, mặc một bộ hồng y, nhảy múa hết sức dụ hoặc, rồi lại có vẻ ngượng ngùng và dịu dàng nữ tính, làm cho người ta nhìn không chuyển mắt. Như Phong cũng âm thầm khen đẹp, đương nhiên, nếu như nàng không có hành động đá lông nheo với mình lúc nhảy múa.

Người cuối cùng là Xuân Hòa công chúa, một thân tràn đầy phong thái của người tri thức, làm thơ cũng thuộc loại thượng thừa, ý cảnh khoáng đạt, hiển nhiên là có được trình độ văn học rất cao, rất nhiều thư sinh ở đây kính trọng vài phần với nàng. Lúc đang làm thơ, nàng lại còn liếc mắt nhìn Như Phong. Như Phong nhìn thấy, trong lòng lại không hiểu nàng sao lại nhìn mình. Như Phong đương nhiên sẽ không tự đại mà cho rằng nàng xem trọng mình, dù sao trong mắt của nàng vốn không có vẻ si mê, chỉ có sự tò mò mà thôi.

Màn biểu diễn của chúng nữ tử nhận được từng tràng từ tràng vỗ tay, hoàng đế thoạt nhìn cũng là long tâm đại duyệt, không ngừng cùng hoàng hậu cười nói; thái tử cũng nhếch mép, mỉm cười nhìn tràng diện trước mắt, thỉnh thoảng nở nụ cười quỷ dị với Như Phong; Vân Thiên Trạch vẫn thờ ơ xem, phe phẩy bạch ngọ

phiến giá trị liên thành của hắn, thỉnh thoảng mới liếc nhìn Như Phong; Dục Tước lại không hề liếc nhìn lấy một cái, thoạt nhìn có vẻ là tâm sự trùng trùng, chỉ chăm chú nhìn chén sứ trắng trước mặt mình, đôi khi lại uống hai ba hớp nước trà; còn Dục Tuyên thì lại liên tục vỗ tay khen ngợi, không ngừng phóng điện, trên cơ bản là đối nghịch với Như Phong, chỉ cần là Như Phong thích, hắn liền không thích, càng muốn cảm thấy người đẹp mắt, ánh mắt không ngừng đấu giết với Như Phong.

Sau khi màn biểu diễn đặc sắc kết thúc, thanh niên tài tuấn ở đây hầu hết đã tìm ra giai nhân mình cần tập trung theo đuổi, cho nên kế tiếp liền đến phiên nam tử biểu diễn.

Như Phong nhìn lá thăm trong tay, phía trong có lẽ là thổi tiêu, có lẽ là đánh đàn, có lẽ là làm thơ, có lẽ là luận võ… Nhưng nàng không ngờ tới trong tay mình lại là chữ "Vũ"! (múa) Như Tuyết nghiêng đầu, nhìn viên giấy trên tay Như Phong, kinh ngạc hỏi: "Đệ đệ, đổi lại đi, nam tử vốn không nhảy múa." Trên thực tế, vẫn có vài loại nam tử nhảy múa, có điều với thân phận Như Phong vốn không nên nhảy múa.

Như Phong gật đầu, chính xác, những nam tử có thân phận nơi này đều không thể nhảy múa, múa đều là chuyện nữ nhi gia, hơn nữa nói chung, lá thăm nam và nữ vốn không giống, cho nên theo lý thuyết mình không thể bắt trúng thăm "Vũ" được.

"Bệ hạ, thăm của thần là 'vũ', có phải là nhầm lẫn gì không?" Như Phong đứng lên, cất cao giọng nói.

Mọi người sửng sốt, nhìn hai cung nữ vừa rồi.

Hai vị cung nữ tương đối lớn tuổi lúc này đã đến phía sau hoàng hậu, sau khi cảm nhận được tầm mắt mọi người, mặt không đổi sắc, chỉ nói: "Trước đó kiểm tra không hề sai lầm, chuyện này có lẽ là ngoài ý muốn."

"Ha ha, khen ột lần ngoài ý muốn!" Hoàng đế đột nhiên vỗ tay rồi cười, thân thiết gọi tên Như Phong, nói: "Như Phong à, đây là thiên ý đó! Mặc dù Tử La quốc ta tự khai quốc tới nay không có nam tử có thân phận múa may trước mặt mọi người, nhưng Trẫm thấy Như Phong bộ dáng chung linh dục tú*, cho nên dù có nhảy múa cũng là cảnh đẹp ý vui mà." Vừa nói vừa lộ ra một vẻ mặt chờ mong.

(*đất hiền sinh hiền tài)

Như Phong khóe miệng co quắp xuống, nhìn hoàng đế không nói. Mình thì thật ra đối với vấn đề thân phận hay không thân phận cũng không có gì, chỉ là không lẽ dùng thân thể cứng đơ đơ này mà múa sao? Nàng nhớ đến Vũ Yên và Mộ Dung Nghênh Hà, đó mới là thiên tài nhảy múa nha. Mình mà ra múa vậy không phải là khỉ làm trò mua vui sao? Thể diện hỏng còn chưa nói, phỏng chừng đến sau này cũng bị người ta giễu cợt.

"Phụ hoàng, Như Phong công tử không thể biểu diễn múa đâu, hắn là nam mà, múa may, vậy coi sao được?" Đàm Đài Bối Dao lập tức kêu lên, nhưng lại bị hoàng đế liếc nhìn, nói: "Con gái con đứa lớn tiếng ồn ào còn thể thống gì? Mẫu phi con dạy con thế nào?"

Đàm Đài Bối Dao nghe vậy, đành phải cắn cắn môi, áy náy nhìn Như Phong, uất ức ngồi trở lại vị trí của mình.

Lúc trong bầu không khí khó xử lại nghe thấy Dục Tuyên lên tiếng: "Phụ hoàng, nhảy múa là do những tên đào kép thân phận thấp kém mới làm, nữ tử thì không hạn chế, Như Phong bây giờ thân là tam phẩm tướng quân nước ta, trước mặt mọi người nhảy múa mà nói…" Câu nói kế tiếp không nói ra.

Người có mặt nơi đây an tĩnh lại, trong tai Như Phong chỉ nghe thanh âm của cánh ong mật rung động.

Hoàng đế mỉm cười, nụ cười làm khuôn mặt ông ta hiền hoà hơn không ít, ông cười nói: "Tục truyền hôm nay lúc đi trên đường, Như Phong khiến cho dân chúng vây xem, bởi vậy có thể nói rõ ràng Như Phong được nhiều người theo đuổi, so với Phan An trong truyền thuyết không hề thua kém đó. Cho nên nói Như Phong cũng là một vị Phan An khác rồi."

Khóe miệng Như Phong lại méo thêm một chút, một vị Phan An khác? Nói mình mạo tựa Phan An còn có thể tiếp nhận, nhưng y như Phan An là không được, bởi vì trong lịch sử vị Phan An này sau khi mẹ già và thê tử chết, năm mươi tuổi một lần nữa bước vào quan trường, nhưng lại bợ đỡ, nịnh nọt người quyền quý, lại còn cùng hoàng hậu xấu xí buôn bán nam phong không hề để ý quan hệ hai người, có thể nói thể xác và tinh thần đều bán, linh nhục giai nhục*.

(*linh hồn da thịt đều nhục nhã)

Cho nên nếu như mình thật sự là một vị Phan An khác, cuộc sống sau này làm sao sống hả? Hơn nữa Phan An người ta mới năm mươi ba tuổi đã thẳng cẳng rồi, mình cũng không muốn chết sớm vậy đâu, nàng muốn cũng Mộc Vấn Trần làm một đôi yêu quái già cơ.

Ở đây toàn người hiểu rõ đoạn lịch sử này, nghe vậy cũng đồng cảm mà nhìn Như Phong.

Như Phong chỉ chắp tay nói: "Bệ hạ quá khen." Ngữ khí nhẹ nhàng khéo léo, tựa như không thèm để ý.

"Ha ha, hơn nữa vừa rồi Trẫm đã nói, trừ Dao nhi, những người khác đều không thể sửa đổi. Vua không nói đùa, không lẽ Như Phong tướng quân muốn để Trẫm nuốt lời sao?" Vừa nói vừa thẳng tắp mà nhìn chằm chằm Như Phong.

Như Phong vội vàng cúi đầu nói: "Vi thần không dám."

Xem thái độ kiên quyết của hoàng đế, những người khác muốn nói tình cũng không dám xuất đầu, chỉ có thể âm thầm sốt ruột trong lòng.

Lúc này, Vân Thiên Trạch lại nói: "Quốc chủ, ta cũng góp vui, ta có thể làm bạn tấu với Như Phong." Vẻ mặt của hắn thản nhiên, đôi mắt lại ôn nhu nhìn Như Phong.

Mọi người cả kinh, người đứng đầu một nước lại đồng ý làm bạn tấu cho Như Phong? Hơn nữa dựa theo quy định, hắn thân là người đứng đầu một nước vốn sẽ không phải biểu diễn trước mặt mọi người, không ngờ bây giờ lại yêu cầu như vậy. Hắn với Như Phong...là có quan hệ gì?

Chỉ có vài bạn học ở Phong Hiền viện đoán được một ít, Quốc chủ Xuân Đằng quốc không phải là Vân Thiên Trạch trước kia đó sao? Hắn và Như Phong trước kia quan hệ rất tốt, cho nên cũng không bất ngờ lắm.

Dục Tước và Dục Tuyên cũng cùng nhau thỉnh cầu. Dục Tuyên nói: "Phụ hoàng, dù sao nhi thần cũng muốn biểu diễn, không bằng bây giờ nhân tiện biểu diễn với Như Phong. Thăm con bốc được là ca hát."

Dục Tước cười nói: "Phụ hoàng, nhi thần là đánh đàn."

Sắc mặt Hoàng đế có hơi không tốt, hắn nhìn qua hoàng hậu ngồi kế bên, nhưng nhận thấy hoàng hậu vẫn với khuôn mặt lạnh nhạt, không tỏ ý phản đối, cho nên cũng chỉ có thể miễn cưỡng đồng ý.

Thật hay quá, không khí bắt đầu được đốt nóng. Ngẫm lại, tứ đại mỹ nam đều ở đây, chỉ cần nhìn từng người là đã vui tâm vui mắt lắm rồi, nếu như đứng cũng một chỗ … Đã có nữ tử để đôi mắt thành trái tim rồi kia. (đại khái nói thế lày: o)

Như Phong lúc này cũng ngây ngẫn cả người, cho dù Vân Thiên Trạch và Dục Tước, Dục Tuyên đồng ý thành bạn tấu ca hát ình, nhưng mình nhảy cái gì? Sao mà nhảy?

Không bột đố gột nên hồ, nghĩ vậy, Như Phong xấu hổ nhìn hoàng đế, nói: "Bệ hạ, vi thần không múa được, chỉ có thể khua thương lộng kiếm, vậy thì vi thần nhân tiện biểu diễn một bộ quyền pháp hoặc là một bộ kiếm pháp đi." Đương nhiên, nếu làm như thế thì tốt hơn, vậy thì tư thế sẽ nho nhã hơn cũng không cần đổ mồ hôi.

Hoàng đế nghe vậy, vội vàng mở miệng nói: "Như vậy không được, trong thăm của ngươi rõ ràng là thăm 'vũ' sao có thể tùy ý sửa đổi chứ? Như vậy đi, Trẫm nghe hai người hoàng nhi nói qua..." Hắn nhìn lướt qua Dục Tước và Dục Tuyên, tiếp tục nói: "Bọn chúng nói trí nhớ Như Phong siêu quần, thậm chí là thấy qua sẽ không quên, cho nên Trẫm để cho ngươi xem một đoạn vũ đạo, đến lúc đó ngươi bắt chước đại khái là được, cứ như vậy đi, người đâu!" Trong tiếng nói hoàng đế lại mang theo chút hưng phấn.

Như Phong nghe được, lập tức suy sụp, nhìn Dục Tước với Dục Tuyên, hai tên này không dám đối mặt với ánh mắt Như Phong, chỉ dám chăm chú nhìn lá thăm trên tay mình, tựa như là trên đó vẽ thêm một đóa hoa.

Như Phong chửi thầm, thật không hổ là cùng một mẹ mà ra, động tác cũng nhất trí như vậy!

Đang lúc Như Phong tức giận, người nàng cần học theo đã bước ra.

Nhìn nữ tử đang chầm chậm bước tới, mọi người xôn xao.

Đúng là Vũ Yên! Vũ giả giỏi nhất Tử La quốc! Có điều là… không phải nàng luôn múa trong thanh lâu sao? Sao bây giờ lại đến nơi này.

Vũ Yên một thân bạch y đi đến, dịu dàng cuối xuống, hô: "Dân nữ Vũ Yên tham kiến bệ hạ!"

Hoàng đế khoát khoát tay, nói: "Miễn lễ, người tùy ý nhảy một đoạn để Như Phong tướng quân học hỏi theo đi."

Vũ Yên vuốt cằm, bình tĩnh nhìn lướt qua Như Phong, âm nhạc vang lên, Vũ Yên đi theo tiếng nhạc bắt đầu múa…

Như Phong hai mắt trố ra nhìn nàng, nàng không phải đã được Mộc Vấn Trần chuộc thân rồi sao? Lại an bài đến biệt viện rồi sao bây giờ lại bị hoàng đế gọi đến nơi đây? Rất quái dị mà.

Như Phong hồn bay lên trời, ngẩn ngơ ngồi trên ghế, không nói gì mà nhìn kỹ thuật nhảy múa uyển chuyển của Vũ Yên …

Nửa khúc kết thúc, Vũ Yên nhẹ nhàng cúi đầu, thối lui sang một bên, mọi người cũng tỉnh lại, đôi mắt đều nhìn Như Phong.

Như Phong vẫn đang trong tâm trạng sững sờ, lại đột nhiên nghe được một tiếng nói nhỏ, nói: "Như Phong, ta cũng không biết nàng ấy làm sao đến nơi đây." Giọng điệu có phần ảo não.

Tinh thần Như Phong chấn động, đây không phải truyền âm nhập mật sao? Vậy người này là Mộc Vấn Trần? Không phải hắn nói không đến sao?

Nghĩ vậy Như Phong định quay đầu lại xem thử, rồi lại nghe được: "Không nên tìm ta, ta đang ở phía sau nàng. Bây giờ mọi người nhìn nàng đấy."

Như Phong nghe vậy nhìn xung quanh, quả nhiên, nên mặt liền đỏ lên, vừa rồi mình không thấy cái gì hết nha.

Nghĩ vậy, Như Phong chấn chỉnh lại tinh thần, nhìn sắc mặt bực mình của hoàng đế, nói: "Vũ Yên là vũ giả tốt nhất thần từng xem qua, cho dù Úy Trì Như Phong thần có trí nhớ tốt cũng không thể làm theo y vậy, cho nên xin thứ cho vi thần không thể làm được!"

"Như Phong!" Cao Việt Tề và Như Tuyết bên cạnh khẽ gọi một tiếng, lo lắng nhìn Như Phong.

Như Phong giương mắt nhìn ánh mắt của mọi người lộ vẻ lo lắng nhưng vẫn bướng bỉnh mà đứng yên.

"Không lẽ… Ngươi muốn kháng chỉ?" Sắc mặt hoàng đế càng thêm sa sầm, mọi người đều ngồi nghiêm chỉnh, mắt nhìn mũi, mũi nhìn ngực, không dám tùy ý nhìn quanh, nghĩ đến hôm nay hoàng đế chắc chắn là muốn làm khó Như Phong tướng quân rồi.

Hoàng hậu lạnh lùng mà liếc nhìn hoàng đế, nhận được ánh mắt của Dục Tước và Dục Tuyên, nhưng chỉ khẽ lắc đầu, không mở miệng. Vân Thiên Trạch thu cây quạt, yên lặng nhìn Như Phong, trong mắt hiện lên tâm tình không biết tên.

Trong yên tĩnh, lúc này Như Phong lại nghe được tiếng nói của Mộc Vấn Trần, vì vậy vội vàng cúi người xuống, cười nói: "Bệ hạ, vi thần không dám, vi thần nguyện ý múa một khúc, nguyện cầu Tử La quốc chúng ta phồn vinh hưng thịnh, quốc thái dân an! Ước cho thiên hạ vĩnh viễn hòa bình, dân chúng an cư lạc nghiệp!" Vừa nói vừa cúi đầu thật sâu, nói: "Chỉ là xin bệ hạ cho phép vi thần cầm binh khí của mình đến, bởi vì khi múa sẽ cần đến." Như Phong thở ra một hơi, rõ ràng tên hoàng đế ghê tởm này muốn làm khó mình, nhưng mà kết quả thế nào còn chưa biết được.

Tràng cuộc lại náo nhiệt thêm, mọi người đều ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Như Phong.

Hoàng đế cẩn thận nhìn lướt qua Như Phong, gật đầu.

Vân Thiên Trạch lại nhanh chóng đi đến bên cạnh Như Phong, nói: "Chúng ta cùng nhau thương lượn múa thế nào một chút đi." Lời này vừa nói, Dục Tước và Dục Tuyên cũng đứng lên, đi đến bên người Như Phong, kéo nàng đến một vùng trống bên cạnh đó.

Như Phong nhìn ba người họ, nhỏ giọng nói: "Thật giống như đã quay về viện."

Ba người đồng loạt mỉm cười, đưa lưng về phía mọi người, ôn nhu nhìn Như Phong.

146. Q.3 - Chương 146: Bại Lộ

Edit: Nhoktho

Beta: Lan Hương

Khi tiếng nhạc du dương vang lên, Dục Tuyên cất giọng hát nam tính đầy mê hoặc, một thân thể cao gầy đang múa trong gió, chuyển cổ tay đá chân cúi lưng đều thuận theo tiếng nhạc, nhấc chân, xoay thắt lưng, lúc mạnh mẽ khi mềm mại, ngân kiếm trong tay chợt ngắn chợt dài, khi cứng khi mềm, tay áo màu xanh tung bay trong gió, ống tay áo rộng đôi khi lại che đi khuôn mặt làm điên đảo chúng sinh, đôi khi lại lộ ra, thỉnh thoảng lại có thần thái quyến rũ, kinh diễm toàn sân.

Như Phong múa bảo kiếm của mình dày đặc như mưa, ào ào tạo gió, lúc tựa thương long kích thủy*, khi như thiết ngưu lê đích, lúc lại giống toàn phong tảo diệp*... Đôi mắt mọi người dán sát theo di chuyển của Như Phong, thấy hoa cả mắt, như vừa rớt từ trên mây xuống. (mời mọi người tung hoành trí tưởng tượng)

*thương long kích thủy : rồng xanh bơi trong nước?

*toàn phong tảo diệp: gió xoáy quét lá

Thân pháp Như Phong nhẹ nhanh, phong cách mạnh mẽ. Kiếm tuệ* đính trên bảo kiếm dài đến 1 thước, khi múa, kiếm và tuệ cương nhu kết hợp, biến hóa thất thường, khiến màn múa kiếm đẹp thêm không ít.

*kiếm tuệ: cái tua rua đính ở đuôi kiếm ấy, ai không tưởng tượng được kéo xuống dưới coi hình ha

Không sai, Như Phong chính là đang múa kiếm! Đây là một bộ kiếm pháp Môc Vấn Trần từng dạy Như Phong, kiếm pháp này lúc múa lên, hoa lệ phiêu dật, thay đổi linh hoạt, nhìn rất đẹp mắt, cho nên vừa rồi Mộc Vấn Trần đã đề nghị Như Phong nhảy khúc này, hơn nữa trước kia Như Phong xem qua một ít vũ đạo, cho nên tạm thời có thể thêm thắt vào, cũng không đến nỗi lúng túng.

Nhìn Như Phong múa kiếm, Vân Thiên Trạch không nỡ nhắm mắt lại, cho nên cứ mở to mắt mà thổi tiêu; còn Dục Tước thì lúc đánh đàn, đôi khi đưa mắt nhìn Như Phong, thời gian còn lại cũng cúi đầu tập trung trên cầm huyền; còn Dục Tuyên đứng ở phía sau Dục Tước, đôi mắt mở to nhìn Như Phong, thả lỏng yết hầu ca hát, tiếng ca vang dội, tựa như đang hát quân ca chiến đấu.

Ba người không phải lần đầu phối hợp, trước kia dưới sự lôi kéo của Như Phong đã diễn tấu qua, nhưng mà kể ra thì chỉ có một lần thôi. Nhưng lúc ấy, Như Phong vốn là đạo diễn lại ngủ thiếp đi khiến ba người bọn họ rất buồn bực, sau này không bao giờ đồng ý cầm tiêu hợp tấu nữa, chỉ hát một khúc. Tuy nhiên bọn họ không ngờ dưới sự sắp đặt khéo léo của duyên phận, lại có thêm một cơ hội như thế.

Kỹ thuật múa của Như Phong phóng khoáng oai hùng, hình thức đẹp đẽ uyển chuyển, động tác lúc nhanh nhẹn, khi bất động tư thái trầm ổn sắc bén có cảm giác như điêu khắc; hoặc liên tục không ngừng, như trường hồng du long (rồng bay trên cầu vồng), đầu đuôi nối tiếp, lại như nước chảy mây trôi, đều đều mà có tính bền. Một lúc sau, cuối cùng vì tiêu hao thể lực, Như Phong đã chảy mồ hôi, giọt nước trên trán và chóp mũi, theo động tác của nàng mà bay tán loạn xung quanh. Từ giọt giọt nước trong suốt sáng rực rỡ lóa mắt, khúc xạ ra ánh sáng bảy màu, dường như khiến không khí xung quanh biến thành cầu vồng mộng ảo.

Bốn người phối hợp ăn ý vô cùng, điệu múa kiếm của Như Phong cũng đến phần quan trọng, dường như bọn họ đã luyện tập qua vô số lần. Cuối cùng, thứ khiến mọi người kinh ngạc nhất là cảnh này là dẫn dụ đến một thứ màu vàng, đó là những con ong mật có đôi cánh trong suốt, tuy chỉ vài con, nhưng luôn quanh quẩn bên người Như Phong, xua vẫn không đi, nhưng cũng không để cho Như Phong làm tổn thương chúng.

Mọi người phục hồi tinh thần lại, liếc mắt nhìn nhau một hồi, rồi lại xem càng thêm say mê, có vài nữ tử ánh mắt đã trở nên nóng bỏng, thậm chí ngay cả nam tử cũng nín thở mà nhìn.

Thì ra, màu xanh mới là màu sắc rực rỡ nhất trong thiên hạ, hơn nữa mặc trên người trước mắt này, càng tăng thêm độ rực rỡ, vừa có SỨC SỐNG của thiếu niên, lại có quyến rũ của nữ tử, hai thứ này dung hợp lại một chỗ, thu hút cực kỳ!

Nhưng ở trong góc khuất, có người mặc y phục thái giám, đứng dưới tàng cây tán lá xum xuê, dựa vào hòn non bộ, bàn tay thon gầy nhưng to và mạnh mẽ đang cứng rắn tách một hòn đá cứng xuống. Ánh mặt trời xuyên qua tàn cây xanh tốt, chiếu sáng người hắn, xanh tươi xen vàng rực, có sáng cũng có tối, chớp ẩn chớp hiện. Vốn phong cảnh thiên nhiên xinh đẹp nhu hòa là thế, nhưng lại bị khí tức nguy hiểm cứng rắn lạnh như băng mà vô cùng sắc bén của người nọ đánh vỡ hoàn toàn.

Mộc Vấn Trần nhìn Như Phong, nhìn một hình ảnh vô cùng đẹp đẽ này, ánh mắt buồn bã. Nửa ngày, hắn im lặng nghiền nát hòn đá trong tay, im lặng rời đi.

Kiếm pháp Như Phong hoàn toàn biểu diễn xong, thu lại kiếm hoa, đứng thẳng người, đôi mắt liếc qua nhóm Vân Thiên Trạch, trên mặt nở nụ cười. Như Phong đắm chìm trong tâm trạng kích động, chờ đợi tiếng vỗ tay nhiệt liệt như thủy triều. Bởi vì thực hiện một điệu múa này thật không dễ dàng! Mệt muốn chết luôn. (>_<>

Tiếng vỗ tay không hề vang lên, mọi người vốn đang ngây ngốc, chờ đến lúc muốn vỗ tay lại phát hiện một màn:

Dây cột tóc màu bạc trắng của Như Phong vốn đang cột trên đầu bỗng nhiên bị đứt, mái tóc đen nhánh lập tức xổ ra. Một bộ thanh sam, vài chỗ có mồ hôi mái tóc đen bóng rũ xuống, phủ trên vai và trước ngực. Mi mục như họa (mặt mày như vẽ), da thịt trắng noãn và lông mi dày, đôi mắt to long lanh quyến rũ, cái mũi nhỏ nhắn lại thẳng băng, đôi môi hồng hồng, gương mặt đỏ bừng, không gì mà không tinh tế, lại có vẻ tinh xảo đến quá mức!

Mọi người đang trong lúc ngẩn ngơ, có người đã hiện ra một cái đáp án trong đầu…

Dây cột tóc đột nhiên bị đứt, Như Phong kinh hoảng, vội vàng túm tóc lại, ba người bên cạnh đang trong kinh diễm đột nhiên bừng tỉnh, không nói hai lời, động tác đồng loạt tháo xuống kim quan trên đầu mình, chuẩn bị đưa dây cột tóc qua cho Như Phong.

Lúc này, lại nghe thấy một tiếng hét lớn, giọng điệu nghiêm khắc: "Úy Trì Như Phong, ngươi là nữ cải nam trang, khi quân phạm thượng, phải bị tội gì?"

Toàn sân lập tức an tĩnh lại, im lặng đến nỗi dường như là một sợi tóc rơi xuống cũng nghe thấy tiếng.

Sự tình đột nhiên xảy ra, Như Phong chỉ nghe đến một tiếng vang, lúc này chỉ còn nghe được tiếng ong ong vỗ cánh của những con ong mật.

"Nói thế nào?" Như Phong buông tóc trong tay, nhẹ nhàng mà hỏi một câu.

"Bổn cung cho ngươi một cơ hội giải thích." Thái tử tươi cười ưu nhã đứng dậy, thong thả bước đến cách Như Phong không xa, trên mặt nhanh chóng trầm xuống, thu lại nụ cười.

Bỗng chốc, tiếng nói của thái tử đánh thức mọi người, ai cũng chyển tầm mắt lên người thái tử, đôi khi lại kinh dị nhìn Như Phong.

"Mấy con ong mật bay bên cạnh Như Phong lúc đang nhảy múa là cực kỳ hiếm có, bởi vì chúng nó trước kia chỉ có ở phía bắc Thạch Nam quốc, nếu như một người ra mồ hôi, trên người có mùi thơm, quan trọng nhất là…" Thái tử tiến đến Như Phong bên người, sờ một lọn tóc của Như Phong, rồi lại chẫm rãi cách xa, lúc này mới mở miệng nói, "Quan trọng nhất là, người này phải là nữ tử!"

Ầm ầm một tiếng, mọi người đều rỉ tai thì thầm nghị luận.

Dục Tước và Dục Tuyên nhìn nhau, Dục Tước mạnh mẽ tự trấn định, nhìn qua khuôn mặt bình tĩnh của hoàng đế, trên mặt vừa vui vừa lo; Dục Tuyên lại nhanh chóng tiến lên, bắt lấy tay Như Phong, nói: "Như Phong, nàng thật sự là nữ?"

Vân Thiên Trạch kéo tay hắn ra, nói: "Đừng động tay động chân." Trong lòng lại đang ảo não, thật sự là nữ đó, mình lại lãng phí vô ích nhiều thời gian đến như vậy. Nhưng mà vẫn ôn nhu, nói: "Như Phong, sẽ

không có chuyện gì đâu."

Vân Thiên Trạch đang muốn mở miệng lần nữa, lại nghe hoàng đế trầm giọng nói: "Hoàng hậu, nàng nói chuyện này nên làm thế nào bây giờ?"

Hoàng hậu nhìn lướt qua Như Phong, nhẹ giọng nói: "Hai người các ngươi vào phòng với Như Phong kiểm tra kĩ một lần đi." Ngữ khí là không thể kháng cự.

Như Phong lẳng lặng theo sát bước chân hai vị cung nữ, không giãy dụa. Một màn kịch này, nàng đã suy nghĩ rất nhiều lần trong mộng rồi, chỉ là vẫn không ngờ tới cảnh này thôi.

Hy vọng không liên lụy người nhà là được rồi, Như Phong nhìn về hướng Như Tuyết, phát hiện nàng sắc mặt tái nhợt, tầm mắt lại nhìn Dục Tước, nhưng Dục Tước nhìn mình…

Như Phong không nói gì mà ngẩng đầu lên, không hề liếc nhìn phản ứng của mọi người.

Như Phong đi rồi, những người khác mới phản ứng lại. Bạch Nhất Quân là người đầu tiên kêu lên, lớn tiếng nói: "Tên Như Phong kia là nữ? Không có khả năng! Tuyệt đối không có khả năng! Hắn thô lỗ như vậy, sức lực mạnh mẽ như thế !" Trên mặt hắn vừa xanh lại vừa trắng cùng với Mộ Dung Nghênh Hà bên cạnh giống nhau, lại còn không ngừng quơ hai tay, động tác khoa trương kịch liệt.

Dung Ức Ảnh mặt luôn không có biểu tình hiện tại cũng có khe nứt, hắn ngây ngốc há to miệng, nhìn hướng Như Phong rời đi, Đức Vương gia bên cạnh nhìn hắn một cái, nói: "Hàm răng cũng lộ ra rồi kìa."

Ngược lại với ánh mắt ngây ngốc của đám nam nhân, chúng nữ tử có vẻ rất bi thống, thậm chí có người đỏ vành mắt, âm thầm gạt lệ. =))))

Vân Thiên Trạch nhìn hoàng đế, đánh vỡ không khí bế tắc, nói: "Đàm Đài quốc chủ, Trẫm…" Lần đầu tiên dùng từ trẫm để xưng.

Hoàng đế lại trầm mặt, nói: "Hiên Viên Quốc chủ, Úy Trì Như Phong là người Tử La quốc, về phần khi quân hay không, phải đợi các nàng kiểm tra mới biết. Bây giờ mọi người về đi, chuyện hôm nay trước tiên không nên nói lung tung. Tiểu thuận tử, lập tức truyền Úy Trì lão tướng quân, nhớ kỹ đừng nói lung tung." Câu phía sau giảm nhỏ tiếng nói lại.

Vân Thiên Trạch nhất thời cứng lưỡi. Đúng vậy, đây là quốc sự của nước khác, cho dù mình có lo lắng cho Như Phong, cho dù mình có quyền có thế, cũng là ngoài tầm kiểm soát.

Còn Dục Tuyên và Dục Tước thì yên lặng xiết chặt nắm tay, hung hăng nhìn qua thái tử đang đắc chí thỏa mãn.

Trong bầu không khí nặng nề, khó tin, bi thương, mọi người lần lượt rời sân.

Trong Bách Hoa uyển, hoa tươi vẫn là hoa tươi, bãi cỏ vẫn là bãi cỏ, nhưng lại trống rỗng do mọi người đã rời đi, chỉ còn đồ đạc lưu lại làm vết tích.

Úy Trì Hòe Dương vội vã mặc triều phục, Hoàng thượng đột nhiên triệu kiến ông, không phải bọn họ đang tham dự Thưởng Hoa yến à? Sao lại đột nhiên triệu kiến cái ông già này vậy? Hay là vì phải khai chiến? Nhưng không có khả năng mà, nhân vật quan trọng của Xuân Đằng quốc và Phồn Lũ quốc còn ở nơi này, sao lại đột nhiên phát sinh chiến tranh chứ? Hay Như Phong lại gây họa nữa? Ôi, thằng nhóc đó luôn rước thêm phiền toái cho ông.

Tạm biệt con trai và con dâu đang lo lắng, Úy Trì Hòe Dương vừa nghĩ vừa bước chân đi, Tiểu Thuận tử vốn là người hầu thân cận của hoàng đế, không thể moi được cái gì từ trong miệng của hắn, trừ phi hắn cố ý muốn nói ra.

Bước vào chính điện dù đã thượng triều hằng ngày, Úy Trì Hòe Dương bỗng phát hiện có mấy đại thần đã đến đây, đều là trọng thần trong triều đình. Ông kinh ngạc, bây giờ là giữa trưa, sao lại đột nhiên truyền nhiều người đến như vậy? Huống chi nơi này còn có hai vị khách quý ở nước khác, mà thái tử và hoàng tử khác cũng ở đây, thậm chí Hoàng hậu vốn không vào triều cũng đang ngồi đây.

Mặc dù số người không nhiều lắm, nhưng lúc Úy Trì Hòe Dương đi đến, vẫn cảm thấy một bầu không khí áp lực và kì lạ.

"Lão thần khấu kiến bệ hạ!" Úy Trì Hòe Dương hai chân quỳ xuống.

Lần này không giống lúc trước, lần này ông đợi có hơi lâu, hoàng đế vẫn chưa mở miệng bảo ông đứng lên, lúc ông không chịu được mà ngước nhìn, hoàng đế mới mở miệng, nhưng lạnh lùng: "Lão tướng quân, vốn không nên gọi ngươi tới, nhưng chuyện lớn như thế, ảnh hưởng nghiêm trọng, cho nên mới gọi ngươi đến một chuyến. Đợi Úy Trì Như Phong đến, ngươi xem cho kỹ đi." Ngữ khí có ác ý khó nhận biết.

Nhóm ba người Vân Thiên Trạch nhìn nhau một cái, âm thầm cau mày, rồi lại chờ mong.

Rất nhanh, tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, mọi người nhìn theo hướng tiếng chân, hô hấp nhất thời như bị nghẹn lại.

Giai nhân trước mắt chỉ là mặc một bộ trang phục bình thường của cung nữ, trên đầu búi tóc bình thường như những cung nữ khác, nhưng thân thể của nàng, dung mạo của nàng, khiến người ta không chịu nổi, thậm chí không cách nào dùng ngôn ngữ để miêu tả, cho dù có một đầu đầy từ ngữ mỹ lệ. Bởi vì dù có khả năng tưởng tượng người xinh đẹp nhất, thích hợp nhất, cũng đã thể hiện đầy đủ trên người nàng. Nhìn nàng, chỉ có thể có một ý nghĩ là: khuynh quốc khuynh thành chắc cũng không thể hơn người này!

Nhìn nữ tử trước mắt mới biết được cái gì gọi là hoàn mỹ! Mi mắt của nàng, thân thể của nàng, da dẻ của nàng, dường như là dùng bạch ngọc để điêu khắc thành, hoàn mỹ hòa hợp đến nỗi khiến người ta phải sùng bái khả năng của tạo hóa!

Hoàng đế có hơi thất thần, nhìn nữ tử trước mắt. Khó trách, dung mạo như thế, phong thái như thế… Cũng khó trách hắn chung tình như vậy, nếu là mình… đối với cô gái thế này chắc cũng làm vậy thôi.

Hoàng hậu ho nhẹ một tiếng, đánh vỡ thất thần của mọi người, nói: "Úy Trì Như Phong là nữ sao? Kiểm tra đã kĩ chưa?"

Hai cung nữ bên người Như Phong cung kính khom lưng, tiếng nói rõ ràng rành mạch: "Đúng vậy, nương nương!"

Lúc này, mọi người mới phát hiện thì ra hai nữ tử này nãy giờ đang đứng bên cạnh Như Phong, chỉ là sự tồn tại của Như Phong quá mạnh mẽ, cho nên hai người cung nữ vốn tướng mạo không tầm thường cũng bị bỏ qua.

Như Phong nâng làn váy, khập khiễng mà thi lễ, tận lực không chú ý tới gia gia đang quỳ trên đất, giọng điệu bình tĩnh nói: "Úy Trì Như Phong thần vốn là nữ giả nam, ra trận giết địch, lừa gạt mọi người, nhưng mà chuyện này ngay cả thân nhân cũng không biết, cho nên xin bệ hạ nể tình gia gia đã lớn tuổi, cho ông an hưởng tuổi già, cũng khẩn thiết xin bệ hạ tha cho người nhà của thần, tội khi quân thần xin gánh chịu một mình!" Như Phong nói năng rõ ràng, nếu thật bị phạt, mình còn có thể vượt ngục, tin vào các sư phụ sư đệ sư muội, còn có Vấn Trần cũng sẽ không để mình chết một cách vô ích. Còn mình cũng sẽ không ngồi ngây ngốc ở đây chờ chết.

"Bịch", Úy Trì Hòe Dương vốn đang quỳ trên đất bỗng nhiên té xỉu không kịp rên một tiếng, mặt trắng bệch.

Như Phong kinh hoảng kêu lên, không thể bình tĩnh nữa, vội chạy tới bên cạnh Úy Trì Hòe Dương, lớn tiếng nói: "Gia gia, gia gia!" Ánh mắt bối rối xót xa hối hận cực kỳ, Sao mình lại quên mất gia gia không thể chịu nổi kích động chứ? Đầu heo!

Dục Tước cũng phản ứng lại, lớn tiếng kêu lên: "Phụ hoàng, ngự y!"

Hoàng đế cũng thật chấn động, dù sao Úy Trì Hòe Dương trong dân gian uy vọng rất cao, đối với ông cũng là trung thành tận tâm, nếu không vì chuyện Như Phong, ông cũng không để ông ấy quỳ lâu như vậy, thế nên ngầm đồng ý hành động bay ra ngoài gọi ngự y của Dục Tuyên.

Rất nhanh, thái y bị Dục Tuyên xách vào. Sau một hồi chẩn đoán, đưa ra vài viên thuốc, lúc này mới vuốt vuốt râu mép nói: "Bệ hạ, tướng quân chỉ là bị kinh hách quá độ mới bất tỉnh thế này, không lâu sau sẽ tỉnh lại thôi, chỉ là sau này tốt nhất không nên kích động ông ấy, tránh cho việc đáng tiếc xảy ra."

Mọi người ngây ngẩn cả người, tướng quân uy phong lẫm lẫm, ngồi trên lưng ngựa nửa đời người trên chiến trường không phải có tiếng dù thái sơn sụp xuống cũng không thay đổi sắc mặt sao? Sao lần này đơn giản

chỉ nhìn cháu trong trang phục nữ nhi đã chịu không nổi mà xỉu thế này? (mấy bác suy nghĩ hay ghê ==)

Thái y rất lo lắng, ông biết lão tướng quân đã rất lâu, cho nên lúc ông quay đầu nhìn cô gái đang cúi đầu. Vừa nhìn, dù đã lớn tuổi, vẫn có hơi sửng sốt, lập tức liền phục hồi tinh thần lại, lại vân vê râu mép trắng tuyết, nói: "Thì ra là thế, thì ra là thế. Già như vậy còn không qua được ải mỹ nhân, thật mất thể diện."

Như Phong lại chầm chậm nói: "Lão ngự y, con là Úy Trì Như Phong!"

Cái tay đang vuốt râu của Lão ngự y trợt xuống, kéo theo vài cọng râu mép đứt ra, đơ đơ mà nhìn Như Phong, cuối cùng thở dài một tiếng, nói: "Khó trách, khó trách!"

Một hồi thẩm phán đã vì Úy Trì Hòe Dương bất tỉnh mà đứt đoạn, bây giờ nếu không có việc gì nữa, hoàng đế vội ho một tiếng. Rất nhanh, Úy Trì Hòe Dương được người đưa qua nơi khác, trong chính điện lại khôi phục không khí trang nghiêm lúc đầu.

"Úy Trì Như Phong, ngươi đã thú nhận thẳng thắng, bây giờ trước hết đưa vào thiên lao, chờ hình phạt của Hình Bộ rồi bàn tiếp." Hoàng đế nhìn Như Phong, quét mắt nhìn xung quanh, mặt trầm như nước, đôi mắt sâu không thấy đáy.

Lúc này, có một tiếng nói vang lên báo danh: "Trần Vương gia đến!" Bởi vì bệ hạ từng nói qua, chỉ cần là Trần Vương gia tìm tới mình thì có thể thông qua, thái giám theo mệnh lệnh mà làm. (Nam chính đến >v<>

Hoàng đế nghe thấy, trong mắt hiện lên một mảnh bối rối, nhưng rất nhanh đã trấn định xuống, nhìn bóng người thong thả bước vào, cao gầy to lớn, thoát tục xuất trần, phảng phất như tiên tử lạc vào nhân gian khói lửa, khiến người khác chỉ dám nhìn chứ không dám động. Nhưng tại sao hắn lại phải thích người khác!

Trần Vương gia? Đại thần ở đây đều kinh hãi, là Trần vương gia – Rồng thần thấy đầu không thấy đuôi? Tục truyền hắn là hoàng đệ mà bệ hạ sủng ái nhất, chỉ cần hắn muốn, bệ hạ đều vì hắn làm, nhưng vị Vương gia này cũng rất ít xuất hiện ở trước mặt mọi người, cho nên muốn nịnh hót cũng không có cách nào.

Như vậy bây giờ tại sao hắn lại ở chỗ này? Không lẽ có quan hệ với Úy Trì Như Phong sao? Hôm nay thật sự là kích động lớn.

"Vấn Trần, đệ không ở Vô Trần cư, tới đây tìm ta có việc gì sao?" Hoàng đế hòa ái nói, tự xưng "Ta", còn hoàng hậu bỗng nhiên lại trầm mặt xuống.

Mộc Vấn Trần hai chân quỳ xuống, thanh âm rõ ràng rành mạch: "Bệ hạ, thần lúc ở Phong Hiền viện đã biết Như Phong là nữ, là ta khuyên nàng đi nhập ngũ, cho nên Như Phong vô tội, là ta có tội!"

Kiếm tuệ

147. Q.3 - Chương 147: Trị Tội

Edit: Chayrang

Beta: Lan Hương

Mộc Vấn Trần quỳ hai gối, rành mạch nói: "Bệ hạ, ở học viện thần đã biết Như Phong là nữ, chính thần khuyên nàng đi nhập ngũ, cho nên Như Phong vô tội, là tội của vi thần!"

Mọi người kinh hãi, nhìn Mộc Vấn Trần. Chỉ là bạch sam bình thường, tóc dùng một dây cột tóc tùy tiện cột lên nhưng lại có vẻ nhẹ nhàng khoan khoái và tuấn tú.

Như Phong trừng mắt với hắn một cái, mở miệng nói: "Chàng tới đây xem náo nhiệt à? Đây là chuyện của ta, là tự ta muốn nhập ngũ."

Hoàng đế cũng không vui vẻ gì, tuy rằng hắn thật không muốn Mộc Vấn Trần thay Như Phong cầu tình, nhưng nhìn thấy Như Phong kêu la với Mộc Vấn Trần, nhưng Mộc Vấn Trần lại còn nở nụ cười với nàng, tâm trạng của ông lại càng trầm xuống.

"Úy Trì Như Phong, đừng quên trước mặt ngươi là Vương gia duy nhất của Tử La quốc, là đệ đệ của trẫm, tại sao ngươi dám nói chuyện như vậy?" Âm u nhìn Như Phong, trong mắt hiện lên sát ý.

Như Phong hoảng sợ, liếc mắt nhìn Mộc Vấn Trần, vội cúi đầu, không nói gì.

Lúc này hoàng hậu bỗng mở miệng nói: "Hoàng đệ, ngươi và Úy Trì Như Phong có quan hệ như thế nào? Sao lại bảo nàng nhập ngũ là ý của ngươi?"

"Hoàng hậu, sao lại kéo Vấn Trần vào việc này?" Hoàng Thượng vội vàng lên tiếng.

Hoàng hậu lạnh lùng nghiêm mặt, nói: "Bệ hạ, đây không phải là do Bổn cung nói, là tự Vấn Trần nói ra."

Như Phong cúi đầu, xem ra Hoàng đế này rất thích Vấn Trần, luôn bảo vệ hắn. Vì thế nàng ngẩng đầu nhìn bọn họ, xem xét vẻ mặt Hoàng hậu, lại nhìn Vấn Trần, một ý nghĩ đột nhiên hiện lên trong đầu, nàng nhớ tới ánh mắt Hoàng đế theo dõi nàng và Mộc Vấn Trần, rồi nhớ đến cảm giác quen thuộc đối với hoàng hậu.

Như Phong nở nụ cười kỳ lạ, thì ra là thế !

"Thần thích Như Phong! Thần muốn cưới nàng!" Mộc Vấn Trần bỗng nói lớn tiếng, ánh mắt nhìn thẳng Như Phong, khuôn mặt lành lạnh, nhưng ánh mắt lại nhu hòa.

Mọi người hít một hơi mạnh! Hô, rất mạnh bạo nha!

Như Phong hơi hơi sửng sốt, lập tức vui mừng, có thể thừa nhận thích mình ở trước mặt mọi người, nghĩa là hắn đã chắc chắn. Như Phong cảm thấy nơi đây là xã hội phong kiến mà lại có Mộc Vần Trần đối với mình như vậy thì cũng không uổng mình đã xuyên không tới đây.

Thấy Như Phong nở nụ cười vui sướng, ánh mắt ba người kia trầm xuống, Vân Thiên Trạch tức giận nhìn chằm chằm Mộc Vấn Trần, dường như muốn lửa giận hóa lưỡi dao sắc bén. Còn Vân thúc bên cạnh hắn lại tươi cười. (cái ông mà tùy tùng VTT đó)

Chuyện này có nhiều người muốn Như Phong gặp họa, để bệ hạ quay sang trọng dụng mình, thời điểm ban đầu còn đang suy tính phải làm như thế nào. Bây giờ tốt rồi, mình không cần động thủ cũng giải quyết xong phiền toái, tránh cho khi mình tự ra tay, lại nảy sinh hiềm khích với bệ hạ.

Dục Tước và Dục Tuyên nhìn hoàng thúc, vai vế của mình so với thúc ấy thấp hơn, có thể nói gì đây?

Dục Tước nhìn Dục Tuyên, nhìn lại phụ hoàng, nếu như bây giờ mình đứng ra tranh luận cho Như Phong, chưa nói tới thái độ Như Phong, chỉ riêng phụ hoàng là đã sinh ra địch ý rồi.

Nghĩ đến đây, Dục Tước nhanh tay giữ chặt ống tay áo Dục Tuyên, khẽ lắc đầu.

Dục Tuyên không phục, mình cũng thích Như Phong mà, dựa vào cái gì hoàng thúc có thể quang minh chính đại nói ra, còn mình phải trốn trốn tránh tránh? Hơn nữa nếu lần này không đứng ra, Như Phong lại càng xem nhẹ mình hơn.

Thấy ca ca kéo mình, Dục Tuyên rất bất mãn, nhưng thấy khẩu hình ca ca phát ra, chỉ có thế cố kiềm chế bản thân, xiết chặt tay lại.

Thái tử quỷ dị nhìn thoáng qua Dục Tước và Dục Tuyên, đứng ra chắp tay nói: "Phụ hoàng, nhi thần nghĩ Nhị đệ và Tam đệ cũng yêu thích Úy Trì Như Phong, nghĩ đến ba người bọn họ trước kia sớm chiều ở chung, còn Úy Trì Như Phong lại có dung mạo tuyệt đỉnh …"

Ngụ ý Như Phong và họ xã giao đã lâu, mà bây giờ Như Phong lại cùng Hoàng thúc xảy ra cảm tình, như vậy đã rõ, Úy Trì Như Phong kia không phải là người phóng đãng sao?

Dục Tước nhạy bén, đương nhiên biết ý tứ của hắn, giận dữ, nói: "Thái tử điện hạ, ta và tiểu tam hôm nay mới biết được Như Phong là nữ, trước đây chúng ta vẫn nghĩ nàng là nam, tình cảm nhi nữ là sao? Chúng đệ xem Như Phong như tiểu đệ, huống hồ nàng ấy văn võ song toàn, tính cách còn thẳng thắn hơn so với nam nhi bình thường, ta và tiểu tam kết thân với nàng cũng là chuyện đương nhiên." Nói xong liền chuyển hướng hoàng đế: "Phụ hoàng anh minh, những câu nhi thần vừa nói đều có lý, tuyệt không nửa điểm lừa gạt!" Tâm tư, cùng là một lòng, cũng không dám…nhìn Như Phong nữa.

Dục Tuyên im lặng không nói gì, cúi đầu, không nhúc nhích, trong mắt đang dò xét.

Như Phong nhìn bọn họ, mí mắt rũ xuống, trong lòng không khỏi đau xót. Họ, nói vậy là vì bất đắc dĩ? Đang lúc cảm thán, lại phát hiện Mộc Vấn Trần nắm chặt tay mình, thấy ánh mắt của hắn, tâm liền buông lỏng.

Hắn, hình như đang ghen?

Thời điểm không khí đang vô cùng cứng ngắc, Hoàng hậu vội lên tiếng: "Bệ hạ, bổn cung cũng từng hiểu lầm, huống chi bây giờ không phải lúc nói chuyện này."

Hoàng đế vừa nghe, cảm thấy có lý, liền trách phạt: "Vấn Trần, Úy Trì Như Phong thật là nữ giả nam trang, lẫn vào quân doanh là khi quân phạm thượng, tội không thể tha. Trẫm biết ngươi với nàng coi như có chút giao tình, nhưng trẫm thân vua một nước, ngươi thân lại là Vương gia, tuyệt đối không thể làm chuyện trái pháp luật đâu." Nói xong thì tha thiết nhìn Mộc Vấn Trần.

Mộc Vấn Trần lạnh lùng đáp: "Ca ca, ca bắt giam Như Phong thì cứ giam ta chung với nàng là được rồi, có thể cùng một chỗ với nàng, có chết, ta cũng cam lòng." Lời nói và vẻ mặt của Mộc Vấn Trần hoàn toan không giống nhau.

"Rầm", Hoàng đế đứng lên, đập mạnh tay lên mặt bàn gỗ, nhìn xuống Mộc Vần Trần, trong mắt hiện lên nhiều cảm xúc, nhưng nét mặt hắn vẫn bình tĩnh, rồi sau đó từ từ lắng xuống.

Chậm rãi ngồi xuống, hoàng đế khẽ lắc đầu, nói: "Quốc có quốc pháp, gia có gia quy, chuyện hôm nay tạm thời xử lý như vậy, áp giải Úy Trì Như Phong đến thiên lao trông coi nghiêm ngặt, sau đó tra xét lại. Những người khác cùng trẫm đến thư phòng." Xong hướng hai vị khách quý, nói: "Để nhị vị chê cười rồi."

Vân Thiên Trạch lắc đầu, thoáng nhìn qua Như Phong, phe phẩy cây quạt trong tay, không nói gì.

Dung Ức Ảnh lại đột nhiên mở miệng, nề nếp nói: "Ta thấy chẳng đáng chê cười."

Không khí nhất thời lại cứng ngắc, Đức Vương gia thở dài, trừng mắt liếc Dung Ức Ảnh, hắn vẫn nhìn phía trước, làm như câu kia không phải mình nói.

Như Phong kỳ quái nhìn hắn mở miệng nói: "Bệ hạ, thần biết là thần lừa gạt mọi người, che dấu thân phận mình, nhưng thần giấu diếm thân phận để được nhập quân doanh giết địch lập công, cũng không phải đi làm chuyện xấu. Thần không phục, vì cái gì nữ nhân không thể ra trận giết địch, vì nước lập công! Thần không muốn ngoan ngoãn trong khuê phòng làm những chuyện mình không thích làm, chỉ mong có thể thỏa mãn bản thân ra ngoài rèn luyện một lần!"

"Đúng vậy!" Mộc Vấn Trần ôn nhu nhìn Như Phong, nói: "Ta chính là thích tình tình như thế."

Như Phong nhìn trán hoàng đế nổi gân xanh, nén giận liếc Mộc Vấn Trần, người này, không biết là đang đổ thêm dầu vào lửa sao? Có phải hắn muốn mình mau chết không vậy?

Hoàng đế hừ lạnh một tiếng, nói: "Vậy ngươi giờ đang cùng một nam nhân ở nơi này liếc mắt đưa tình, đó là chuyện nữ nhân nên làm sao?"

Nói đến đây Như Phong thẳng người, cây ngay không sợ chết đứng nói: "Đúng vậy! Thần thích Mộc Vấn Trần, vì cái gì không dám biểu đạt? Hạnh phúc phải do mình nắm chắc, thần thích Mộc Vấn Trần, cho nên mới dám trước mặt nhiều người mà liếc mắt đưa tình với chàng!" Nói xong liền cùng Mộc Vấn Trần hai ánh mắt quấn lấy nhau.

Vân Thiên Trạch ho khan vài tiếng, tần suất phe phẩy cây quạt nhanh hơn rất nhiều.

Phía sau hắn Vân thúc chạy lại khuyên: "Bệ hạ, thân mình ngài còn yếu, nên nghỉ ngơi sớm."

Lúc này, đứng dưới thiên điện, Úy Trì Hòe Dương đã tỉnh lại, nghiêng ngả lảo đảo chạy tới thẳng đến Như Phong, hỏi: "Con thật sự là Như Phong? Là nữ nhi?"

Như Phong gật gật đầu, áy náy nhìn ông, đáp: "Gia gia, người đừng nóng giận a, phải bảo trọng thân thể."

"Ngày chết của ta a! Úy Trì gia tuyệt hậu rồi!" Úy Trì Hòe Dương đột nhiên rống lớn, quỳ xuống, nước mắt đầm đìa hướng Hoàng đế, nói lớn: "Bệ hạ, là lão thần quản giáo không nghiêm, cầu người xem lão thần nhiều năm phụng sự mà để Như Phong toàn thây đi! Để lão thần một đao xử tử tên đại nghịch bất đạo, kẻ

khi quân phạm thượng, tội không thể tha này đi! Sau đó lão thần sẽ tự sát, bệ hạ, lão thần thực có lỗi với người a!"

Nói xong lập tức rút nút buộc đai lưng của Như Phong ra, vận nội lực, đai lưng đột nhiên trở nên cứng rắn lại, hướng thẳng Như Phong.

"Không được!" Giữa sân rất nhiều người hét lớn.

Như Phong đã ngây ngốc cả người, trên thực tế, lúc gia gia xuất hiện mình đã ngây dại, giờ phút này ông còn rút kiếm đâm tới, không tránh né, chỉ ngơ ngác nhìn.

Đương nhiên, Như Phong ngây dại, Mộc Vấn Trần bên cạnh không hề ngốc, không nói hai lời, nhẹ nhàng phẩy tay áo, thanh ảnh lóe lên, Úy Trì Hòe Dương liền đứng lại, đai lưng trong tay cũng mềm xuống, rơi thẳng xuống đất.

Hoàng đế trong mắt tinh quang chợt lóe, nhìn đai lưng kia, gấp gáp hỏi: "Ngươi làm sao có cái kia?"

Như Phong nhìn hoàng đế, nhìn thoáng qua Úy Trì Hòe Dương, chậm rãi nói: "Đúng vậy, là người khác cho thần."

"Là ai?" Hoàng đế vội vàng truy vấn.

Như Phong lắc đầu, nói: "Vốn là tình cờ gặp nhau, trùng hợp cứu người nọ một mạng, nên hắn mới đem tặng kiếm này. Thần cũng không biết tên hắn."

"Vậy bộ dạng của hắn ra sao?" Hoàng đế nhăn mặt, lại hỏi.

Như Phong vẫn lắc đầu: "Toàn thân hắn đều giấu trong áo choàng, thần cũng không rõ."

Hoàng đế lâm vào trầm tư, liếc mắt nhìn Như Phong.

Mọi người bị tình huống trước mắt gây bất ngờ, đây là chuyện gì ? Đai lưng kia có chỗ nào thần kì sao? Tuy nó có thể biến thành trường kiếm, quan trọng là nó và thái độ Hoàng đế có quan hệ gì?"

Như Phong nhìn qua Mộc Vấn Trần, sau đó đến bên Úy Trì Hòe Dương đang bị điểm huyệt, nhẹ giọng nói: "Gia gia, người đừng nóng giận, là con không tốt làm người không có một tôn tử. Nói ra rất dài dòng, còn không phải tại người lúc trước quá mong tôn tử ư? Con cũng không vì thế mà giả nam trang…ai…Là con không tốt." Như Phong thở dài, kỳ thật cũng không biết mình phải nói gì để giải thích cho rõ.

Nhìn ánh mắt Úy Trì Hòe Dương, Như Phong lại thở dài: "Kỳ thật, có cháu gái cũng không tệ mà." Nói xong ra ý Mộc Vấn Trần giải huyệt cho gia gia.

Mộc Vấn Trần gật gật đầu, nghe theo.

Úy Trì Hòe Dương động đậy được, lập tức như già thêm mười tuổi, thần sắc thê lương, không nói gì nhìn Như Phong, vội quỳ xuống, nói: "Bệ hạ, ngài nghĩ muốn làm như thế nào thì làm như thế ấy, là tội thần vô phương dạy dỗ, khiến bọn họ phạm vào tội lớn di thiên."

Như Phong không đành lòng quay đầu đi chỗ khác, nhắm mắt lại.

"Phụ hoàng, Úy Trì Như Phong tuy rằng nữ giả nam trang, nhưng nàng lại có công đánh lui Xuân Đằng quốc, là một công rất lớn, ưu khuyết lẫn nhau, thỉnh phụ hoàng xem nàng vì nước lập công, tha cho nàng, không cần giết nàng." Dục Tuyên đột nhiên đứng ra, lớn tiếng nói.

Vân Thiên Trạch bên cạnh nghe vậy, ho khan vài cái, bất mãn nhìn Dục Tuyên.

Hoàng đế nhìn một màn hỗn loạn này, rục rịch hướng sang Dục Tước, xoa xoa mi tâm (giữa hai lông mày), nhìn vài vị đại thần đang đơ người, nói: "Chư vị ái khanh có ý kiến gì không?"

Mấy người…trọng thần triều đình kia lập tức hồi phục, phát huy uy danh chức trách, hứa hẹn thanh minh cho Như Phong, cho rằng Như Phong nữ giả nam trang cũng là giết địch lập công, cho nên tội không đáng chết. Nhưng cũng có người nói, nếu cho Như Phong thoải mái như nàng muốn, nữ tử trong thiên hạ không phải cũng được nước làm loạn sao, nếu các nàng người nào cũng giả nam nhập ngũ, vậy tương lai thiên hạ chẳng phải cũng loạn sao? Hơn nữa Úy Trì Như Phong lại phạm pháp, tội càng thêm tội.

Dục Tuyên sau khi nghe xong, hừ lạnh một tiếng nói: "Các ngươi nghĩ trên đời còn có ai lợi hại giống Như Phong à? Nữ giả nam trang ư? Các nàng giống nhau sao?" Hừ, ngay cả chính hắn từng thấy vô số nữ tử lừa gạt nam nhân. Ai, nếu như mình sớm biết thân phận của nàng thì tốt rồi, nhất cự ly nhì tốc độ, mình đáng lẽ phải có được nàng.

Mọi người vừa nghe, ngược lại nhìn về phía Như Phong, không khỏi gật đầu cô gái trước mắt tuy có vẻ khuynh quốc, nhưng so với nữ tử bình thường thì khí chất lại khác biệt rất nhiều, bởi vì ánh mắt nàng đang bừng bùng anh khí (khí thái hào hùng), tư thế oai hùng hiên ngang, toàn thân tràn ngập thần thái tự tin, không hổ là con cháu võ tướng! Khó trách lúc nàng mặc nam trang sẽ không nhìn ra thân phận nữ nhi, huống chi nàng lớn lên tính cách khó phân biệt, tài hoa phong lưu, võ công cao cường.

Trên đời này, nam nhân như thế còn ít, huống chi là nữ nhân?

Nhưng mà lão tướng quân sao lại sinh ra đứa cháu gái lớn mật phản nghịch kia? Tư tưởng cùng hành vi không như những nữ nhân khác mà còn không giống người thường.

Hoàng đế hiển nhiên tâm tư đã bị một thanh kiếm đảo loạn, hắn gọi người trình lên thanh kiếm, sờ sờ, nhìn xuống hai phe phái đang tranh cãi ầm ĩ không ngớt, nhìn lại Hoàng đệ mình, giờ phút này đứng bên người Như Phong, mắt nhìn tứ phía, âm thầm bảo hộ Như Phong, không hề để ý mình đang nhìn tới hắn.

Chẳng lẽ đệ ấy thật sự oán hận mình sao? Vì cái gì? Sao hắn phải thích nữ nhân chứ?

"Được rồi, trước áp giải Úy Trì Như Phong đến thiên lao trông coi nghiêm ngặt, sáng ngày mai tiếp tục thảo luận, giờ các ngươi lui xuống đi, lão tướng quân, ngươi cũng nên về trước đi." Ồn ào quá mức! Có Hoàng đệ ở đây mình luôn làm không xong việc, vốn là kế hoạch hôm nay rất hoàn hảo.

Hoàng hậu vừa nghe, tao nhã đứng lên, âm thanh lạnh lùng nói: "Một màn hài kịch!" Nói xong vẫn lạnh lùng liếc về phía hai huynh đệ Dục Tước.

Hai người âm thầm kêu khổ, nhanh chạy theo sau Hoàng hậu.

Những người khác cũng chầm chậm giải tán, tự bàn luận với nhau.

Úy Trì Hòe Dương vẫn ngơ ngác quỳ một chỗ, đến khi ngự y đến nâng dậy thì ông mới đi.

Mà Như Phong sớm đã bị hai tên lính cường tráng áp giải đi, vì có Mộc Vấn Trần đi cùng, do đó không có mang gông, coi như được cử động tự do. Còn Mộc Vấn Trần ở bên cạnh, hai gã lính kia cũng vô phương, Hoàng đế còn bó tay, bọn họ có biện pháp nào? Muốn cưỡng bức tách ra, sử dụng võ công, có thể thành công sao? Cho nên cứ mắt nhắm mắt mở bỏ qua.

Như Phong vừa đi vừa quay qua nhìn Úy Trì Hòe Dương, liền phát hiện đôi mắt vốn ngây dại của ông bỗng nháy liên tục với mình.

Như Phong cả kinh, chân lảo đảo, nếu không có Mộc Vấn Trần nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy nàng, phỏng chừng đã sớm ngã xuống đất.

Dung Ức Ảnh ánh mắt phức tạp nhìn qua Như Phong, nói: "Ngươi giữ gìn sức khỏe cho tốt." Nói xong nhanh chóng đi theo Đức vương gia.

Vân Thiên Trạch phe phẩy cây quạt, trừng mắt nhìn Mộc Vân Trần, nói : "Như Phong, nàng chịu khổ rồi, nhưng mà chuyện này rất nhanh sẽ qua." Nói xong nhíu nhíu lông mày, xoay người rời đi.

Như Phong nhìn ánh mắt nghiêm khắc của Vân thúc hướng tới mình, thì thào tự nói: "Thật không có lương tâm, bây giờ ta phải ngồi tù, hắn thì bộ dáng vui sướng khi thấy người ta gặp họa."

Mộc Vấn Trần sờ tóc nàng, làm rối tung búi tóc của nàng, nói: "Ta thích kiểu tóc ngày xưa của nàng, cái này không đẹp chút nào."

Như Phong cười hắc hắc, kéo cánh tay Mộc Vấn Trần, bộ dáng kiêu ngạo đến cực điểm.

Mộc Vấn Trần sắc mặt ôn hòa như bao ngày, giống như cùng Như Phong đi đến nơi nào ăn uống chứ không phải đến nhà lao.

Ở một nơi bí mật gần đó, Mộc Đồng mặt mũi trắng xanh, âm thầm thở dài: "Chuyện này khi nào thì kết thúc a? Ngày đó còn lâu lắm."

Hơn nữa, chủ tử ơi, giờ không phải bàn về kiểu tóc. Chuyện quan trọng là cái mạng nhỏ của Tiểu Phong rốt cuộc có thể giữ hay không?

Hai người trên đường tới thiên lao, phát hiện một bóng người ở trên con đường nhỏ, là Đạm Đài Bối Dao!

Sắc mặt của nàng tái nhợt, mặc bạch y, môi trắng bệch, nhìn chằm chằm Như Phong, nói: "Ngươi thật sự là nữ?"

Như Phong bất đắc dĩ gật đầu: "Đúng vậy." Công chúa chỉ cố ý tới đây hỏi chuyện này ư?

Nước mắt Đạm Đài Bối Dao bỗng chảy ào ạt, nói: "Oa oa ...tại sao có thể như vậy? Ta thật vất vả mới nhìn trúng một người, oa oa... đau lòng muốn chết."

Mộc Vấn Trần lạnh lùng nghiêm mặt, nói: "Ngươi quậy đủ chưa?"

Công chúa nhìn Mộc Vấn Trần mặt lạnh tanh, uất ức mím môi, nhìn qua Như Phong một thân nữ trang, đột nhiên xoay người chạy, nói nhanh: "Ta hận ngươi!"

Như Phong ngơ ngác nhìn bóng dáng yểu điệu chạy đi, bất giác nói: "Thật sự là câu thoại trong vở kịch mà!" Nàng đột nhiên nhớ tới đêm đó, vị công chúa này cũng là không nói rõ ràng lại đi mất, giống như cách mà nàng đột ngột xuất hiện vậy.

Hai người nhìn nhau liếc mắt một cái, lắc đầu, tiếp tục hướng thiên lao mà đi.

148. Q.3 - Chương 148: Nghĩ Cách Cứu Viện

Edit: Nhoktho + Chayrang

Beta: Lan Hương

Cuộc sống là một tấm lưới được giăng.

Cuộc sống, thật ra chính là một tấm lưới giăng ra, bạn càng giãy dụa, càng không thể thoát ra.

Như Phong đột nhiên nghĩ tới những lời này, từ khi trở lại kinh thành, mình luôn luôn đoán khi nào bị vạch trần thân phận, lúc nào cũng lo lắng , không ngờ rằng bây giờ lại đột nhiên lại bị vạch trần trong tình huống không hề có chuẩn bị, khiến mình ngay cả cơ hội giải thích cũng không có. Mà bây giờ, mình lại lạc trong đó.

Như Phong mỉm cười, mới phát hiện mình đã tới thiên lao.

Như Phong nhìn lướt qua, may mắn là khá sạch sẽ. Tuy chỉ có một cái giường, một cái bàn cùng ghế. Hơn nữa chăn cũng coi như sạch sẽ cho nên Như Phong cũng vừa lòng, chỉ là...

Như Phong nhìn Mộc Vấn Trần, nói: "Ta và chàng chung một phòng?"

Mộc Vấn Trần gật đầu, nói: "Sao, nàng không muốn à?" Chân mày cau lại.

Như Phong dẩu môi, không vui nói: "Ta nghĩ, nếu chúng ta đều muốn đi nhà xí thì sao đây? Ta không muốn xử lí trước mặt chàng, rất mất mặt!"

Mộc Vấn Trần ngừng cởi áo khoác, bên tai từ từ nóng lên, may là ánh sáng trong phòng giam không sáng lắm. Ai đó âm thầm cảm thán.

"Chàng cởi áo xuống làm gì?" Như Phong kỳ quái nhìn hắn, nếu là nam tử khác, nàng sẽ nghĩ hắn muốn dùng sức mạnh với mình, nhưng nếu là Mộc Vấn Trần, thì chỉ có khả năng ngược lại thôi. (ý là chỉ có cô nàng cường bạo Trần Trần thôi chứ Trần Trần thì không dám =_=)

Mộc Vấn Trần đương nhiên nói: "Ta thấy giường không sạch, chúng ta ngồi ở chỗ này thì tốt hơn." Nói xong tiếp tục đem áo khoác ngoài trải ra, sau đó kéo Như Phong ngồi xuống.

Như Phong nhìn bạch sam trên người hắn, bội phục nói: “Chàng thật biết chuẩn bị, nóng thế này còn mặc nhiều như vậy.”

Mộc Vấn Trần lại lấy ra hai cái gói nhỏ từ trong lòng ngực, có giấy thấm dầu bao xung quanh, cẩn thận bóc ra, nói: ”Ta thấy nàng ngoại trừ ăn sáng đến giờ đã không cho gì vào bụng, cho nên giúp nàng chuẩn bị một ít.”

Như Phong liếc nhìn, đều là điểm tâm mình thích ăn, hơn nữa là ngự trù trong hoàng cung làm cho. Bởi vì buổi tối mấy ngày trước mình vô tình nói rằng điểm tâm trong hoàng cung ăn rất ngon, kết quả Mộc Vấn Trần ngay tối hôm đó liền đem điểm tâm ình, còn làm mình ăn đến nghiện, khiến thân hình gần đây có vẻ béo thêm.

Như Phong sờ sờ thắt lưng, không chừng cuộc sống trong lao ngục khiến mình biến thành cục thịt mất thôi.

Nhưng mà nhìn điểm tâm trước mắt, Như Phong rất cảm động nói: “Vấn Trần, chàng đối với ta thật tốt, còn để ý ta chưa ăn cái gì.” Như Phong mắt ngập nước nhìn hắn, quyến rũ nháy mắt vài cái.

Mộc Vấn Trần hài lòng, bị nhìn đến đỏ mặt mới nói: “Mỗi khi có ăn, miệng nàng liền rất ngọt!”

Ngọt đến khảm vào tâm can mình, Mộc Vấn Trần đột nhiên cảm thấy có chút không ổn, mỗi lần chỉ cần Như Phong nói lời ngon ngọt với mình, thì nàng có bảo mình đi giết người thì cũng không do dự. Ai, xem ra về sau cũng là như thế này.

Như Phong cười ngọt ngào, bất ngờ bật dậy, nắm bả vai Mộc Vấn Trần, dùng sức lắc lắc, tuy không có thành công, nhưng vẫn hung tợn nói: “Nói! Chàng chuẩn bị mấy thứ này, chắc chắn biết ta sớm bị bắt, đây là có ý gì? Còn nữa, chàng không quang minh chính đại xuất hiện tại yến tiệc, lại lén lút đứng sau lưng ta? Có phải có âm mưu gì giấu ta hay không? Biết rõ ta gặp nguy hiểm cũng không cứu ta, làm cho ta ngu ngốc bị bắt đi!” Như Phong một hơi nói ra hết, hai tay chống nạnh, hung ác nhìn Mộc Vấn Trần.

Mộc Vấn Trần ngẩn người, lập tức đem tay Như Phong kéo xuống dưới, sau đó cưng chiều ôm nàng vào trong ngực, nói: “Được rồi, ta nói.”

Như Phong vừa nghe, ngừng giãy dụa, ánh mắt sáng hoắc nhìn hắn.

Mộc Vấn Trần cười cười, nói: “Ta vốn chỉ muốn ở yến tiệc tùy tiện quan sát, thế là thấy nàng đang múa kiếm, khi những con ong mật vây bên cạnh nàng liền biết thân phận nàng đã bại lộ. Bởi vì ong mật này là của mẫu thân ta mang tới, sau này không thấy chúng nữa, không ngờ hôm nay lại xuất hiện. Ta không có biện pháp, cho nên mới rời đi, rồi quay về phòng chuẩn bị.” Mộc Vấn Trần đem nói sự tình ngắn gọn, nhưng có một số việc không thể nói ra. Thí như bị ca ca nghiêm khắc nhốt trong phòng.

Như Phong nghe xong, gật gật hiểu rõ, nói: ”Xem ra không phải hoàng đế mà là Thái tử muốn đối phó ta. Lần đi phố ăn vặt, cái tên thư sinh trẻ tuổi đó rốt cuộc là ai?” Như Phong buồn bực nói.

Mộc Vấn Trần xoa đầu Như Phong, nói: “Đừng để ý tới hắn, mục đích bọn họ đã đạt được rồi, lại đây, nhanh ăn đi.” Nói xong ngay lúc Như Phong đang bớt tức liền lấy điểm tâm ra, Như Phong nhìn liền cảm thấy mỹ mãn, cao hứng ăn điểm tâm, he he, Mộc Vấn Trần không thích ăn đồ ngọt, cho nên tất cả đều là của mình.

Mộc Vấn Trần nhìn nàng ăn, mỉm cười.

”Vấn Trần, chàng nói ta có bị bị chặt đầu hay không nhỉ? Ăn ăn, Như Phong đột nhiên sầu lo hỏi.

Mộc Vấn Trần lắc đầu, chắc chắn nói: “Không đâu, ta sẽ không để cho nàng chết, hơn nữa hoàng huynh cũng sẽ không cho ta chết.” Nếu như xảy ra thật, ta sẽ chết cùng nàng.

Như Phong gật đầu, bật cười nói: “Không biết tại sao có chàng bên cạnh ta rất ít khi động não, cảm thấy chuyện gì chàng cũng giúp ta giải quyết được, như vậy không tốt nha, cứ tiếp tục như thế, ta sinh ra ỷ lại chàng mất, hơn nữa đầu óc ta sẽ không còn thông minh nữa.”

Mộc Vấn Trần nghe vậy bật cười, nói: “Không liên quan, chờ nàng quang minh chính đại khôi phục phận nữ, nàng có thể hồi sinh trí tuệ, bây giờ mới chỉ là thời điểm phát sinh thôi.”

Như Phong gật gật đầu, tiếp tục ăn vặt.

Sau một lúc lâu, nàng lại đột nhiên mở miệng nói: "Vấn Trần, có phát hiện ra thái độ ca ca chàng đối với chàng có vấn đề không?"

Mộc Vấn Trần ngừng động tác một chút, nói: "Huynh ấy tốt với ta lắm, nàng từng hỏi vấn đề này rồi mà, ta cũng đã nói cho nàng biết." Mộc Vấn Trần nghĩ một chút rồi tiếp tục nói: "Từ sau khi chúng ta yêu nhau, ta quay lại kinh thành ở cùng ca ca, thì càng ngày càng cảm giác không thích hợp, huynh ấy nhìn ta rất kì quái…"

"Đúng vậy đó, đúng vậy." Như Phong gật mạnh, nói: "Hôm nay, trên chính điện ta vội nghĩ, xem ánh mắt của hắn nhìn chàng rất lạ, hình như thích chàng." Câu cuối cùng chỉ dám cúi xuống nói thầm bên tai Mộc Vấn Trần.

Mộc Vấn Trần bên tai nóng lên, bất thình lình đem Như Phong gắt gao ôm vào trong lòng ngực, đem môi mình áp môi Như Phong, đoạt lấy toàn bộ miệng Như Phong mới bằng lòng buông ra.

Như Phong bị hắn dọa bất ngờ, vừa hồi tỉnh lại thì ai kia cũng buông ra.

"Tên xấu xa!" Như Phong kêu la, da mặt nóng lên. Người này, như thế nào đột nhiên hôn mình?

Mộc Vấn Trần cười, nói: "Miệng nàng rất ngọt!" Nụ cười có điểm đen tối.

Như Phong không vui nói: "Đó là vì ta vừa ăn điểm tâm." Nói xong liền nhéo lung tung trước ngực hắn.

Mộc Vấn Trần sửng sốt, cuối cùng cười cười: "Đừng nói nữa, chúng ta tìm chỗ nào nằm đi." Sau đó yên vị nằm xuống áo khoác trải ra lúc nãy.

Như Phong sờ sờ ngực người nào đang nóng lên, nhìn chung quanh, quên đi, bọn họ lần đầu vẫn là không nên ở phát sinh ngay tại đây, đây không phải địa điểm tốt. Vần Trần à kiên nhẫn đi, Như Phong thông cảm nhìn qua Mộc Vấn Trần, không dám trêu chọc nữa.

"Ai, hiện tại bên ngoài rất loạn chăng?" Như Phong thở dài.

Bên ngoài thật sự rất loạn, Như Phong nói đúng.

Mới một thời gian ngắn, trong kinh thành liền lưu truyền "Tướng quân Úy Trì Như Phong là nữ nhân" đúng là tin rất chấn động. Rất nhiều người không tin, đặc biệt là nữ tử, đúng với câu chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, phải nhìn Như Phong mặc nữ trang mới tin.

Còn nam nhân lại suy nghĩ, nếu Úy Trì Như Phong thật sự là mỹ nữ thì sẽ gặp phải chuyện bi thảm.

Đương nhiên, mọi người lo lắng nhất nếu Như Phong là nữ, chẳng phải phạm phải tội khi quân phạm thượng sao? Tánh mạng phải làm sao bây giờ?

Tin tức truyền ra,mọi người vội vả chạy đến tướng quân phủ, phát hiện cửa chính, cửa sau đều đóng chặt, ai cũng không được ra, vậy tin tức là thật rồi.

Hiện giờ, ai cũng lo lắng cho Như Phong, đặc biệt là phái nữ lại càng ưu sầu. Tuy Như Phong là nữ, nhưng mà dáng vẻ anh tuấn như thế, nếu chết thì thật đáng tiếc, hơn nữa nàng là nữ tử lại có lá gan rất lớn. Tính ra thì chính là Đệ nhất nữ Tướng quân Tử La quốc. Lại còn là nữ môn sinh tốt nghiệp từ Phong Hiền viện, càng nói thật càng hãnh diện! Chuyện này có thể làm nam nhân có cái nhìn khác về nữ tử.

Giờ khắc này Túy Trúc cực kì phẫn nộ, nàng cầm kiếm, nổi giận đùng đùng nói: "Thật tức quá! Sư huynh gạt ta là nữ, nàng xem ta là người ngoài! Ta muốn gặp nàng đòi giải thích!"

Túy Nguyệt ngăn lại: "Sư huynh chỉ là không muốn cho biết thôi."

"Vậy muội làm sao mà biết được?" Túy Trúc không phục kêu lên, sao cái gì cũng là sư muội, Túy Nguyệt biết bí mật của sư huynh, mình thì chẳng biết cái gì! Khó trách sư huynh bị thương dứt khoát không để mọi người nhìn mình, ra là lí do này!

Nam Sơn ban đầu cũng tức giận, nhưng rất nhanh đã lắng xuống, thấy hai cô nàng kia lửa nóng lên đỉnh đầu, vội nói: "Đừng quậy nữa, sư huynh bị lão Hoàng đế giam lại rồi, là tội khi quân phạm thượng đó! Nếu sư huynh không về được, hai người có làm um sùm cũng vô ích!" Nam Sơn hiếm khi lớn tiếng, làm hai cô bé kia ngây ngốc.

"Làm sao bây giờ?" Túy Nguyệt vội vàng hỏi, tuy sớm biết sư huynh không thể giấu được bao lâu, không nghĩ tới lại nhanh như vậy a, vừa trở về kinh thành không lâu, chưa kịp từ quan đã bị phát hiện, uổng cho sư huynh giả trang lừa gạt mọi người mười mấy năm qua.

"Đầu tiên đến phủ Tướng quân xem tình hình Úy Trì gia đã, một cây làm chẳng lên non ba cây chụm lại nên hòn núi cao, cùng tìm cách đưa sư huynh ra ngoài." Trong đầu Nam Sơn đang hỗn loạn, sư huynh là nữ? Cú sốc này thực mạnh. Bây giờ mình đã không còn sư huynh, ngược lại lại có thêm một sư tỷ.

"Hàn Sơn đâu, chết ở đâu rồi?" Túy Trúc nghe Nam Sơn nói như vậy, hạ trường kiếm trong tay xuống, lớn tiếng kêu la.

Lúc này Hàn Sơn vội vã từ ngoài cửa đi vào, nói: "Nhanh lên, xe ngựa xong hết rồi, chúng ta lập tức hướng phủ Tướng quân."

Mọi người vừa nghe liền xuất phát.

Không lâu sau, bốn người đã có mặt tại phủ tướng quân, sau khi Úy Trì Hòe Dương từ hoàng cung trở về liền kết thành mây đen bao quanh. (rất ảm đạm, u ám)

"Oa oa……vốn đã muốn khuyên Như Phong đừng làm quan, kết quả chưa từ quan đã bị lộ hết, …cái này nên làm gì bây giờ đây?" Lâm Ngọc Lan tuy bình thường mạnh mẽ, nhưng gặp chuyện lớn là hoang mang lo sợ, chỉ mong chờ nam nhân trong nhà có biện pháp.

"Đều tại ta, nếu ngày xưa ta không cấm tướng công cưới vợ bé, không để Như Phong giả nam thì hôm nay nó không có việc gì." Lâm Ngọc Lan bổ sung, nước mắt lại một chuỗi rơi xuống.

Úy Trì Tùng đau lòng cùng thê tử, lại hết đường xoay xở, chỉ nhìn cha mà nói: "Phụ thân, Úy Trì gia ta đối với triều đình luôn trung thành tận tụy, bệ hạ sẽ không xuống tay với Như Phong chứ?"

Nam Sơn bên cạnh nhẹ giọng: "Có phải là vì công cao chấn chủ*?" Lời này vừa nói ra, toàn bộ im lặng một hồi.

*công cao hơn chủ, ý nói quyền lực công trạng hơn vua

Úy Trì Hòe Dương cau mày nói: "Hẳn là không, Úy Trì gia ta đã suy yếu, hơn nữa, hiện tại không có nam tôn. Úy Trì gia từng một thời cường thịnh, mà cho dù cường thịnh nhất cũng là chiến sự kết thúc sẽ trả lại binh quyền, tuyệt không dây dưa, đại thần trong triều cũng không quan hệ thân thiết, nhiều lần lại còn cự tuyệt kết thân với hoàng gia. Có thể nói, mấy trăm năm qua, Úy Trì gia luôn an phận thủ thường." Nói xong trừng mắt liếc Lâm Ngọc Lan và Úy Trì Tùng, lừa gạt ta lại còn muốn ta tìm cách cứu Như Phong! Hừ!

"Quân tâm khó lường quá!" Nam Sơn thở dài, nhớ tới một vài chuyện cũ.

Sắc mặt Túy Nguyệt cũng ảm đạm theo.

"Phải làm gì bây giờ a?" Lâm Ngọc Lan thấy mọi người trầm mặc, lại bắt đầu rơi nước mắt.

"Xem ra chỉ có thể tìm người hỗ trợ, ta thấy tánh mạng Như Phong chưa sao, dù gì Trần Vương gia đang ở cùng với nó. Nếu như trước kia, ta không cần lo lắng Như Phong gặp nguy hiểm, bây giờ không dám khẳng định. Hôm nay thấy vẻ mặt bệ hạ bất thường, gần đây ta còn phát hiện Nhị Hoàng tử và Tam Hoàng tử hình như rất có tình cảm với Như Phong, nhất là Xuân Đằng quốc chủ."

"Đây không phải là tốt lắm sao?" Lâm Ngọc Lan vừa nghe, thở một hơi, không ngờ con gái mình như thế lại đụng nhiều nhân vật quan trọng như vậy, toàn là quyền quý.

Úy Trì Hòe Dương trừng mắt, trầm giọng nói: "Tốt cái gì mà tốt, hôm nay Trần Vương gia trong chánh điện muốn kết hôn với Như Phong, nếu Nhị Hoàng tử và Tam Hoàng tử cũng muốn thế, thì bệ hạ nghĩ Như Phong là người gì? Một mình Như Phong khiến nhiều người trong hoàng thất tranh đoạt, càng nghĩ càng lo sợ." Úy Trì Hòe Dương thở dài, ai, cháu gái quá vĩ đại cũng là chuyện phiền toái. Nếu Như Phong không xuất sắc, nàng sẽ không làm nhiều người chú ý, thân phận có lẽ cũng giấu được.

Đứng ở góc phòng, Như Tuyết vừa nghe, nước mắt càng chảy thêm.

Túy Nguyệt an ủi vỗ vỗ bả vai của nàng, nói: "Tỷ tỷ, yên tâm, sư huynh không có việc gì."

Như Tuyết gật gật đầu, trong lòng lại chua sót, không biết mình vì cái gì mà khóc a? Đệ đệ …a không, Như Phong cũng là một chuyện, nhưng nguyên nhân mình phát sầu lại khác a!

Mọi người đang suy nghĩ biện pháp, đột nhiên Lâm Ngọc Lan nói: "Có cần…nhờ cha con giúp không?" Ngữ khí chần chờ: "Cha con là Thừa tướng tiền triều, tuy đã từ quan nhưng học trò rất nhiều, có lẽ sẽ giúp được gì đó." Lâm Ngọc Lan cũng là túng quẫn mới đem nhà mẹ đẻ ra bàn bạc.

Úy Trì Hòe Dương cau mày nói: "Chưa nói đến chuyện trước đây của nhà ta và nhà con, còn có nguyên nhân ta không tiện mở miệng. Các ngươi không biết, trên đường trở về thành, ta thấy nữ oa Dịch Hàm của Lâm gia không có hảo ý với Như Phong, lúc đó không rõ, bây giờ đã rõ, Dịch Hàm kia cũng thích Trần Vương gia, Lâm lão gia rất yêu thương nữ nhi, chỉ sợ lão nhân cơ hội này làm khó dễ chúng ta."

"Cha à, bây giờ là lúc nào rồi! Chúng ta nên đưa Như Phong ra rồi hẳng nói sau." Úy Trì Tùng vội nói.

Túy Nguyệt các nàng hai mặt nhìn nhau, xem ra sư huynh trêu chọc người không ít.

Úy Trì Hòe Dương có chút biểu cảm: "Thật sự không được tìm Khâu lão đầu, ta đi gặp nhị Hoàng tử bọn họ một chút." Thật là muốn mạnh bạo cướp ngục! Ông phát hận nghĩ nghĩ, nói như thế nào vẫn là tôn nữ của mình, yêu thương lâu như vậy, dù là nữ nhưng là một nữ tử vĩ đại a, không chừng sau này còn sinh ra một nam hài vĩ đại hơn!

Úy Trì Hòe Dương loạn tưởng, thỏa mãn chút thôi, việc trước mắt cần phải làm.

Thời điểm Úy Trì Hòe Dương muốn tìm Dục Tước, bọn họ đang suy nghĩ chuyện của Như Phong.

"Ngươi tới làm gì? Không biết đang có người để ý đến chúng ta à? Không chừng người nào đó còn lôi ra nhược điểm, nói huynh đệ bọn ta thông đồng với địch bán nước!" Dục Tuyên bất mãn nói.

Vân Thiên Trạch chậm rãi cởi áo choàng xuống, nói: "Ai biết chúng ta ở trong này gặp nhau đây? Ta an bài tốt lắm. Không để Thái tử phát hiện ra các ngươi. Bất quá xem lại, Dục Tước, ngươi cũng quá khiêm nhường, lâu như vậy không đem Thái tử lật ngược lại, không giống ta.

"Hừ!"

Dục Tước chỉ cười, không nói gì.

"Đó là bởi vì ca ca ta không lòng dạ hiểm độc như ngươi!"

"Đạt mục đích là được." Vân Thiên Trạch không cho là đúng ngồi xuống, rót một chén trà, nói:

"Nói thật, ta còn không muốn làm Hoàng đế, nếu không vì mẫu hậu … ai, ta vốn nên cùng Như Phong ngao du sơn thủy. Như vầy, kế hoạch của ta tốt lắm, chờ cho ta cùng Như Phong có đứa nhỏ, sau đó đem ngôi vị giao cho nó, rồi cùng Như Phong du ngoạn khắp nơi." Nói xong liền lộ ra kinh hỉ, khuôn mặt tuyệt mỹ thế vẫn còn ít tính khí trẻ con.

Dục Tước cùng Dục Tuyên nghe vậy lập tức trừng mắt nhìn Vân Thiên Trạch, Dục Tuyên thậm chí còn tranh thủ tính toán.

Trời ạ, chưa thấy qua nhất sương tình nguyện đích nhân như vậy!

"Ngươi đừng nói nhảm, hai người các ngươi đều phải làm Hoàng đế, Như Phong sống với ta là tốt nhất." Dục Tuyên vội phản bác, đây là lần đầu tiên hắn ở trước mặt ca ca nói như vậy.

Dục Tước không rảnh suy nghĩ, hắn trước mắt chỉ muốn đánh người, từng chữ từng chữ nói ra: "Đây không phải trọng điểm, trọng điểm là chúng ta phải như thế nào để cứu Như Phong ra!"

Nói xong liền hung tợn trừng mắt nhìn hai người bọn họ.

149. Q.3 - Chương 149: Tranh Luận

Edit: Nhoktho

Beta: Lan Hương

"Còn nghĩ ngợi cái gì nữa? Mấy người không thấy hoàng thượng không muốn thả Như Phong à, vì vậy không bằng chúng ta cướp ngục đi, sau khi các ngươi hỗ trợ cứu Như Phong ra thì sẽ cùng ta trở về Xuân Đằng quốc. Hai người các ngươi vốn thông minh mà, chung quy chuyện này có thể thực hiện được chứ." Vân Thiên Trạch không nhanh không chậm mà nói.

Dục Tuyên vuốt cằm, nói: "Đây đúng là biện pháp tốt nhất, chỉ cần không có chuyện khác xảy ra thì có thể thực hiện được. Thế nhưng như vậy có vẻ rất tiện nghi cho tiểu tử nhà ngươi ha."

Dục Tước trừng mắt nhìn hai người, nói: "Việc này chưa tới bước đường cùng thì không được thực hiện, nếu không cả đời Như Phong đều phải trốn tránh."

"Vậy ngươi nói làm sao bây giờ?" Vân Thiên Trạch lập tức không phục mà nói. Bây giờ hắn vốn là quốc chủ một quốc gia, cho dù có tai mắt ở Tử la Quốc nhưng cũng không thể để lộ ra ngoài, vì hiện tại thoạt nhìn hắn và hai người bọn họ rất tốt với nhau, nhưng ai biết được chuyện sau này? Lỡ như trở mặt thành thù, vậy nội ứng mình sắp đặt trong kinh thành Tử La quốc chẳng phải đã lộ rồi sao? Thế nên chỉ có thể dựa vào hai người bọn họ thôi.

Dục Tước đương nhiên cũng hiểu được ít nhiều suy nghĩ của hắn, chỉ là bây giờ không phải lúc nói chuyện này.

"Tội khi quân, cái tội danh này không hề nhỏ đâu." Dục Tuyên trầm tư, nói: "Càng huống chi tội danh này lại bị vạch trần trước công chúng, muốn giấu diếm đã không còn kịp rồi. Vì hoàng thúc, cho dù phụ hoàng nể mặt một nhà trung liệt tướng quân phủ miễn cho Như Phong tội chết, nhưng tội sống khó trốn, nhẹ nhất cũng là phán lưu vong. Nhưng lưu vong ư? Ai biết trên đường gặp phải chuyện gì? Vì vậy bây giờ việc cấp bách chính là để cho Như Phong lập công, khiến phụ hoàng không có cách khác." Dục Tuyên chưa nói ra khỏi miệng, cho dù Như Phong có thể lập công chuộc tội, như vậy cũng phải để phụ hoàng đồng ý cho cơ hội mới được. Với thái độ coi trọng hoàng thúc của phụ hoàng thì khẳng định là phải bắt Như Phong vào tội chết mới được, hoàng thúc dù sao không phải là hoàng thượng, chung quy không thể bảo vệ cho Như Phong cả đời, cho nên lỡ như phụ hoàng nhẫn tâm một chút, thì giáng Như Phong làm tiện dân, như vậy....

Dục Tuyên nghĩ tới liền không rét mà run.

Dục Tuyên nghĩ, đập bàn nói: "Cứ như vậy đi, chúng ta chủ động tạo cơ hội để Như Phong chứng minh chính mình, tin tưởng Như Phong nhất định có thể lần nữa lập công, như vậy có thể miễn trừ xử phạt."

Hai người còn lại nhìn nhau, gật đầu.

"Ôi, bây giờ bây giờ chúng ta ở chỗ này lo lắng cho Như Phong, Như Phong với hoàng thúc trong thiên lao không biết thoải mái biết chừng nào." Dục Tuyên than khóc một tiếng, nhớ tới sự kiên quyết trong mắt hoàng thúc khi nhìn Như Phong và lời thề của hoàng thúc.

Nói ra lời dũng cảm như thế, thẳng thắn như thế, dũng cảm như vậy mình vốn không thể bằng được, hay nói đúng hơn là mình vốn không ngờ tới. Hoàng thúc bình thường là người có phần hiền lành, nhưng ở thời điểm then chốt cũng sẽ không làm qua loa, cứ nhìn vẻ mặt Như Phong lúc đó là biết.

Thật sự là làm mình vừa ghen vừa hận a!

Dục Tước tâm trạng buồn bã, hắn nhớ tới ánh mắt mẫu hậu nhìn hắn sắc bén như vậy, khiến cho hắn không thể tùy tiện nói ra tình cảm của bản thân, chỉ có thể nói ra những điều trái lương tâm. Hoàng thúc, thật sự là khiến hắn hâm mộ!

Vân Thiên Trạch nắm chặt nắm tay, hắn hạ mí mắt, âm thầm hừ lạnh một tiếng: "Hừ, bây giờ là như thế này, nhưng sau này không chắc sẽ vẫn vậy, chuyện tình cảm biến hóa như lật trang giấy, phụ hoàng ta không phải là như thế sao? Lúc đầu yêu mẫu hậu ta đến chết đi sống lại, nhưng không lâu sau có mỹ nhân xuất hiện, thì hết thảy lại thay đổi, coi người từng là thê tử như cặn bã, đâu còn là tình yêu như trước?"

Vậy còn hắn thì sao? Vân Thiên Trạch đột nhiên nhớ tới vấn đề này.

Vậy tình cảm hắn đối với Như Phong lúc này là như thế nào? Sau này có thể bạc tình bạc nghĩa như phụ hoàng không?

Chân mày Vân Thiên Trạch cau lại. Hắn bây giờ quan tâm Như Phong như thế cũng là do ở chung học viện thời gian lâu, hơn nữa ngay lúc đó Như Phong lại đối tốt với hắn như vậy, người cũng rất ưu tú, lúc giơ tay nhấc chân đều có sức sống, ban đầu chỉ là hâm mộ, sau lại biến thành ái mộ và tới bây giờ là yêu say đắm.

Mà thôi, lúc trước hắn vốn là người lạnh lùng, chưa từng nghĩ tới sẽ thích một người, nếu bây giờ thích rồi thì phải tận lực cướp vào trong tay vậy.

Nhưng mà, bây giờ người Như Phong thích…cũng không phải là hắn …

Vân Thiên Trạch đột nhiên cảm thấy rất uất ức, hắn thích Như Phong như vậy, Như Phong sao lại thích tên Mộc Vấn Trần y như đầu gỗ kia chứ? Là vì hắn ta lớn tuổi sao? Nhưng bản thân hắn tuổi còn trẻ lại đẹp trai vừa còn nhiều tiền lại có quyền lực…kể ra, Vân Thiên Trạch đột nhiên cảm thấy hắn có rất nhiều ưu điểm, cho nên Như Phong không lý nào không thích người như hắn. Khẳng định bây giờ là do bị người khác lừa gạt thôi. (tự tin thấy ớn)

Vân Thiên Trạch nghĩ xong thì tức giận bất bình, hồn nhiên không biết ý nghĩ của hắn có bao nhiêu ngây thơ.

Ba người đều lâm vào suy nghĩ riêng của mình, im lặng thật lâu …

****

Trong tẩm cung của Hoàng đế được trang hoàng vô cùng tráng lệ, các loại vật dụng đều làm từ gỗ cây tử đàn chế tác. Trên các vật dụng được chạm khắc hình rồng cùng hình phượng vô cùng tinh xảo, còn có ba ông tiên Phúc Lộc Thọ bằng ngà voi sắc xảo như thật, những thứ này được tinh chế từ vật dụng thô ráp mà thành vậy mà vô cùng tinh tế, đủ biết người chế tác ra nó vô cùng tài hoa.

Hoàng thượng nhìn vật dụng chung quanh, lại lướt ánh nhìn đến đai lưng đang lặng nằm trên bàn, bề ngoài thì nhìn không hề khác với đai lưng bình thường, nhưng nếu cẩn thận sờ một chút sẽ thấy bất đồng, như bạc không phải bạc, sắt cũng không phải sắt, lúc truyền nội lực vào có thể trở thành một thanh trường kiếm, thậm chí cũng có thể bắt nó kéo dài ra.

Trong trí nhớ, từng có một người chế tạo nó trước mặt mình, sau cũng có đeo vài lần, nhưng sau này lại biến mất không thấy, có khả năng sao? Nhưng mà Úy Trì Như Phong lấy được từ đâu? Mình phải làm sao tìm được nàng? Không lẽ nàng thật sự chưa chết? Vậy nàng ở đâu? Bây giờ ra sao rồi?

Nghĩ tới đây, hoàng thượng nhíu mày lại, nhớ tới hai người trong thiên lao.

Ôi, Vấn Trần, sao đệ lại như thế? Như Phong đó có cái gì tốt? Không phải chỉ là đẹp hơn so với cái cô gái bình thường một chút, văn chương hay một chút, võ công ột chút thôi sao?

Nhưng nàng không biết tam tòng tứ đức, không tuân thủ nữ tắc, lại còn bịa lời nói dối gạt trẫm, người như vậy, sao ta có thể tha cho nàng? Huống chi, nàng ta còn không biết hối cải, cư xử kiêu ngạo, tiếp tục như vậy, chẳng phải xem nam nhân của Tử la quốc chúng ta không ra gì? Mặt mũi nam nhân chúng ta đây còn đâu? Không lẽ phải nhận thua một đứa con gái nho nhỏ sao?

Nghĩ tới chuyện này thì lại nhớ tới ánh mắt Mộc Vấn Trần nhìn ông, sắc mặt hoàng thượng bỗng trầm xuống, trong mắt hiện lên một tia suy nghĩ nghiêm túc, thậm chí ẩn hàm sát ý ….

****

Ngày hôm sau, lúc thượng triều, hoàng thượng cùng các đại thần thảo luận về chuyện Như Phong.

Sắc mặt của hoàng thượng vẫn uy nghiêm như bình thường, nhìn các đại thần phía dưới nghị luận.

Tuy nhiên hoàng thượng không ngờ là có rất nhiều đại thần lại đề nghị xử tội nhẹ cho Như Phong?

Chuyện gì đã xảy ra? Nhìn bộ dạng mấy đại thần phía dưới hùng hồn phân giải, lại nhìn thần sắc Dục Tước cùng Dục Tuyên bình tĩnh và khuôn mặt xanh lét của thái tử. Trong lòng hoàng thượng đã có tính toán.

"Phụ hoàng, Úy Trì Như Phong mặc dù có công đẩy lùi địch, nhưng nàng ta vẫn là nữ giả nam trang, phạm vào luật pháp, vi pháp bất dung tình, nhi thần cho rằng hẳn nên xử lý công bằng." Thái tử nhìn thấy không thích hợp, thì vội vàng đứng dậy, lẫm liệt lớn tiếng nói.

Hoàng thượng nghe vậy, tán thành gật đầu.

Các đại thần khác thấy thế, không đúng, không phải bệ hạ thích Trần Vương gia nhất sao? Nghe nói bây giờ Trần Vương gia thích Như Phong, như vậy theo ý này mà nói chắc là muốn tha cho Như Phong một con đường sống mới đúng chứ. Hơn nữa, Úy Trì Như Phong tuy là một nữ tử, nhưng nàng cũng là con gái Úy Trì gia, vốn là con cháu danh môn, thời xưa cũng từng có nữ tử ra chiến trường, vậy Tử La quốc mở một tiền lệ cũng không phải là không có khả năng. Nhưng bây giờ xem ý tứ của hoàng thượng và thái tử...hình như mình đã đoán sai?

Nghĩ tới đây thì rất nhiều đại thần bắt đầu chảy mồ hôi lạnh.

Kế tiếp là một trận bàn luận nhiệt liệt, trừ các người bảo trì trung lập, những người khác đều có quan điểm rõ ràng. Trong đó cầm đầu phái quan võ tỏ vẻ muốn xử lý nhẹ Như Phong, Úy Trì Như Phong che giấu đúng là có sai, nhưng nàng là tướng môn chi hậu, Úy Trì gia là nhà trung liệt, vì Tử La quốc lập nhiều chiến công hiển hách, lại thương tiếc Úy Trì gia vốn đã ít người, mà bản thân Úy Trì Như Phong lại tài hoa hơn người, cho nên vì không để tầng lớp trí thức trong thiên hạ thất vọng, hẳn là nên xử ý nhẹ mới đúng.

Lúc này, Dục Tuyên lại đột nhiên đứng ra, nói: "Phụ hoàng, binh bộ vừa nhận được tình báo, nghe nói tại biên cảnh Bắc Cương cường đạo lại tới cướp bóc, dân chúng nơi biên cảnh ai cũng oán than Huyện lệnh nơi đó thỉnh triều đình xuất binh diệt phỉ lần thứ hai."

Lời này vừa nói ra, trong chính điện bỗng an tĩnh lại, mọi người cúi đầu thật thấp, không dám nói cái gì nữa. Nhất là võ tướng.

Biên cảnh Bắc Cương giáp với Thạch Nam quốc, nhưng nơi đó vốn là khu vực tự trị, sau đó Thạch Nam quốc đã cho Tử La quốc, tỏ vẻ sẽ không nhúng tay, mặc kệ những chuyện ở vùng ấy. Lúc ấy Tử La quốc tưởng rằng đã được một món hời lớn, không ngờ nơi đó có nhiều núi, lại còn có những bãi sa mạc, hóa ra là do cường đạo quá nhiều, lại thường cấu kết với nhau càn quấy cướp đoạt trấn trên. Lúc đầu triều đình cũng có quan tâm, phái một hai tướng quân đi, rồi sau đó cũng không để ý nhiều, không ngờ những người này một đi không trở lại, toàn bộ chết ở nơi biên cảnh.

Sau đó hoàng thượng nhớ tới Úy Trì Hòe Dương, nhưng vậy thật khiến người ta chê cười! Đường đường là một đại tướng quân lại đích thân đi diệt phỉ? Nói ra thật khó nghe. Nhưng trừ Úy Trì Hòe Dương ra có cái năng lực đó, những người khác không ai thích hợp, cho nên lại kéo dài vài năm.

"Phụ hoàng, nhi thần đề nghị để cho Úy Trì Như Phong đi diệt phỉ, nếu như thành công có thể miễn tội của nàng, coi như là lập công chuộc tội, là may mắn của Tử La quốc ta." Sau khi Dục Tuyên nhìn vẻ mặt của mọi người, thì từ tốn nói ra.

150. Q.3 - Chương 150: Chương 152

Edit: Cháy Rang

Beta: Lan Hương

Trong thiên lao.

Như Phong và Mộc Vấn Trần thật nhàn hạ, thoải mái tập quyền, bọn họ không lo ăn uống, cho nên Mộc Vấn Trần bắt đầu dạy Như Phong võ công và quyền pháp.

"Kiếm của nàng đã bị thu mất, không biết có được trả lại không, do đó bây giờ nên học lại một bộ quyền pháp, tương lai có lẽ sẽ dùng." Đây là lời trước khi bắt đầu của Mộc Vấn Trần.

Như Phong ngoan ngoãn tiếp nhận, dù sao trong lao ngục chỉ có tán gẫu không thôi.

Nhìn Như Phong chăm chỉ học quyền pháp, Mộc Vấn Trần nhịn không được liền hỏi: "Như Phong, nàng không lo lắng mình không ra ngoài được sao?"

Như Phong vẫn tiếp tục tập không ngừng, chỉ cười ảm đạm nói: "Dù sao thiếp vẫn cảm thấy mình sẽ không xui xẻo chết mau như thế, lúc trước thiếp luôn lo lắng sự việc bại lộ, chuyện gì đến cũng sẽ đến, nói thật, thiếp không còn cảm thấy căng thẳng đan xen sợ hãi nữa."

Mộc Vấn Trần vừa nghe, cười nói: "Thật không hổ là phu nhân tương lai của ta."

Như Phong trừng mắt, ngừng động tác lại, nói: "Chàng nói lung tung gì đấy? Chuyện tương lai ai biết được?" Miệng là nói vậy, khóe môi cũng lộ ra nụ cười hạnh phúc.

Mộc Vấn Trần tươi cười.

Luyện võ công một hồi, hai người cùng ngồi xuống một chỗ nghỉ ngơi.

"Ai, thật muốn đi ra ngoài, ngày hôm đó tử không có cách nào khác qua." Như Phong lẩm bẩm, tuy không lo không ra được, nơi này cũng coi như là không lo thiếu ăn, nhưng không tự do, vẫn là nên ra ngoài sớm một chút.

"Ở cùng với ta không được sao?" Mộc Vấn Trần có hơi không vui, thời gian bên nhau từ trước đến nay mình và Như Phong thật ít, cho nên lần này muốn ở trong lao ngục cùng Như Phong yên tĩnh nghỉ ngơi vài ngày, thật ra trong đáy lòng rất là hạnh phúc.

"Không phải chuyện đó, ta chỉ muốn quang minh chính đại đứng cạnh chàng thôi." Như Phong vội giải thích, âm thầm suy tư.

Mộc Vấn Trần khẽ thở dài, nói: "Bây giờ bọn họ đang ở bên ngoài tra xét chuyện nàng, ca ca chắc chắn là chưa hạ được quyết tâm. Dù sao thân phận nàng cũng đặc biệt, sợ vì vấn đề của ta gây bất lợi cho nàng thôi. Nàng không biết, đôi khi ca ca rất bất thường, tuy rằng người là Hoàng đế."

"Giống như đối với chàng là ấy hả?" Như Phong ngẩn ngơ chơi nghịch ngón tay của mình, ánh mắt lén nhìn Mộc Vấn Trần.

Mộc Vấn Trần khẽ gật đầu, nói: "Từ sau khi thích nàng, ta cũng cảm giác được ánh mắt ca ca nhìn ta cũng giống như ánh mắt nàng nhìn ta, hoàng tẩu cũng vậy, do đó ta đã biết tình cảm ca ca đối với ta." Nói tới đây, biểu tình Mộc Vấn Trần vẫn thản nhiên, dường như không cảm thấy có cái gì không thích hợp, tiếp tục nói: "Cho nên ta mới nghĩ ca ca có lẽ sẽ gây bất lợi cho nàng, giống như ta làm khó Dục Tước và Dục Tuyên vậy."

Như Phong nghe vậy, mặt cúi xuống run rẩy, người này, thật là có bản lĩnh a, ngay cả lời như thế cũng dùng loại giọng điệu này nói ra.

"Ta và bọn họ không có gì hết, ta chỉ thích chàng thôi." Như Phong thấp giọng lẩm bẩm một câu, gối đầu lên đầu gối Vấn Trần.

"Nhưng mà ta không thích nàng ở bên bọn họ, làm thế ta rất buồn, nhất là buổi trưa ngày nàng múa kiếm, nhìn ánh mắt bọn họ đối với nàng thật làm ta rất tức giận." Mộc Vấn Trần nói thật, bởi vì Như Phong nói nếu trong lòng ai có điều gì, cứ thẳng thắn nói ra, trước kia là bởi vì có rất nhiều người yêu nhau giấu diếm mà tự tra tấn mình, cuối cùng là chia tay nhau.

Ở lĩnh vực tình cảm, Mộc Vấn Trần hầu như là dựa vào bản năng mà thích, mà hắn cảm thấy được tính cách cổ quái của Như Phong, loại chuyện này nghe nàng là đúng nhất, cũng giống như nàng nghe lời mình khi học võ vậy.

"Ha ha, giống như ta cũng không muốn chàng và người khác quá mức thân thiết với nhau ấy." Như Phong ngồi xuống ôm thật chặt cánh tay Vấn Trần, sau lại cọ cọ trong lòng ngực hắn.

Hai người ôm nhau, Mộc Vấn Trần mở miệng nói: "Như Phong, nàng không sao đâu, Dục Tước với Dục Tuyên sẽ cầu xin giúp nàng, bây giờ nàng chỉ thiếu cơ hội lập công chuộc tội mà thôi. Mà tốt nhất là đi đánh giặc, nhưng lại không nên ỷ vào việc này, có thể nàng sẽ bị phái đi tiêu diệt biên cương phía Bắc, nơi đó khó khăn khá lớn." Mộc Vấn Trần thở dài, nghĩ tới tin tình báo thu thập được.

"Cái gì? Tiêu diệt gì?" Như Phong đẩy Mộc Vấn Trần ra, kinh ngạc kêu lên. Để mình đi tiêu diệt? Có thể quá khoa trương hay không, không phải thổ phỉ chỉ cần quân lính vây quét là xong sao?

Mộc Vấn Trần gật đầu, đem tình hình biên cương phía bắc nói một lần, lúc này Như Phong mới hiểu mà gật đầu. Tự hỏi một hồi, Như Phong chậm rãi nói: "Nếu như quả thực là như vậy, chàng sẽ không thể đi cùng ta, theo phân tích của ta, sẽ có người tranh thủ lúc đó ly gián tình cảm chúng ta, nhất là thủ đoạn gây

hiểu lầm, giúp ta tìm một tên nam nhân, giúp chàng tìm một người nữ tử, như vậy có thể đạt tới mục đích tách hai chúng ta ra." Như Phong đắc ý phân tích nói. Đừng tưởng rằng nàng xem TV, tiểu thuyết trước kia là uổng phí, loại chuyện này đã xưa lắm rồi.

Mộc Vấn Trần cái hiểu cái không gật đầu, chăm chú dừng ở khuôn mặt đắc ý của Như Phong, nói: "Như Phong, nàng yên tâm, vô luận như thế nào ta cũng không quan tâm, ta vẫn sẽ thích nàng."

Như Phong cũng hào phóng gật đầu, bổ nhào về phía người Mộc Vấn Trần dây dưa một phen.

Một hồi lâu sau, Như Phong mới buông cánh tay đang ôm cổ Vấn Trần ra, thở hồng hộc nói: "Vấn Trần, ta cũng thích chàng."

Hai người thỏa mãn ôm nhau, Như Phong điều chỉnh một chút hô hấp, nói: "Không biết Dịch Hàm ra sao? Nàng ta thích chàng, ta sợ sau khi mình rời khỏi kinh thành, nàng ta nhanh thừa dịp tiến vào, nàng ta cũng không phải nữ tử bình thường." Tính cách coi như kiên cường, trước mặt người khác là bộ dạng lãnh đạm mạnh mẽ, trước mặt Vấn Trần liền hóa bộ dạng mềm mại, hừ, quỷ cũng biết nàng ta đang suy nghĩ gì. Đối đãi tình địch, tựa như đấu với địch nhân trên chiến trường, ngươi không phải thống khổ thì ta đau đớn, cho nên vì mình, đương nhiên là nàng ta phải chịu thống khổ rồi, không cần chút lưu tình nào.

Mộc Vấn Trần nghe vậy, cười cười, nói: "Yên tâm, ta với nàng sẽ không như thế. Ta phải tận lực tranh thủ bên nàng." Tuy cơ hội không lớn, Mộc Vấn Trần đột nhiên nhớ tới ước định của ca ca, âm thầm thở dài.

Như Phong chỉ nháy mắt, không nói gì thêm. Tên Hoàng đế kia mà không đoán được sao? Làm gì ình và Vấn Trần song túc song phi đơn giản như vậy? Chắc chắn sẽ đem tách ra.

"Yên tâm, ta sẽ vì mình mà giành lấy cơ hội chuộc tội." Như Phong hôn môi chàng, cười nói: "Hắn hẳn rất muốn biết lai lịch thanh kiếm của ta, hắc hắc, năm đó, nàng ấy nói không sai." Như Phong hì hì cười, nhớ tới chuyện trước kia.

Mộc Vấn Trần nhìn nàng, không hỏi gì.

Quả nhiên, vừa mới nói xong không bao lâu, hoàng đế liền phái người tới đón, là Mộc Đồng cùng hai lính Ngự lâm quân, còn Mộc Vấn Trần đương nhiên cũng đi theo ra.

Đứng dưới ánh mặt trời, Như Phong cảm giác giống như chính mình thật lâu chưa thấy thái dương, như đã sống qua mấy đời a! Dù chỉ mới giam có một ngày.

Như Phong ngửi ngửi y phục của mình, hoàn hảo, mùi hôi không quá nồng, đều do việc múa kiếm hôm qua làm xuất ra mồ hôi.

Trái ngược với Như Phong đang vui sướng, Mộc Vấn Trần có điểm không cam tâm tình nguyện, chàng còn muốn nán lại thật lâu với Như Phong.

Như Phong dùng khủy tay chọc chọc cái hông của người bên cạnh, nói:" "Đừng buồn bực, về sau chúng ta cùng ở bên nhau không hiếm đâu."

Mộc Vấn Trần mỉm cười, trong mắt hiện lên vẻ ảm đạm, nhưng vẫn không nói gì.

Mộc Đồng phía sau bọn họ nghe vậy liền cứng đờ, nhìn hai bóng dáng phía trước thủ thỉ: Úy Trì Như Phong này không chút xấu hổ, một cô nương mà cũng nói chuyện lớn mật như vậy. Tuy nhiên nói thật, biết Như Phong là nữ, hắn vội hoài nghi nhãn lực của mình, thậm chí cũng nghi ngờ nam nhân bên cạnh, sợ bọn họ lại là nữ giả trang nam.

Ai, ánh mắt chủ tử thật khác biệt a! Mình không có khả năng nhận biết được.

Như Phong cho rằng mình đang trực tiếp gặp Hoàng đế, lại phát hiện trên đường đi gặp lại cố nhân.

Là Mộ Dung Nghênh Hà. Nhìn nàng tinh thần không phấn chấn, Như Phong ngạc nhiên, vội nói: "Mộ Dung cô nương, cô ở trong này làm gì?"

Mình hiện là phạm nhân a, sao giống như ai cũng có thể tìm đến mình thế này? Mộ Dung Nghênh Hà sắc mặt không tốt, nghe câu sau của Như Phong, nháy mắt ảm đạm nhìn xuống, trong mắt còn mang theo một tia tuyệt vọng cùng cầu xin, đôi môi tái nhợt run rẩy, mấp máy, muốn nói lại thôi…

Như Phong bị bộ dạng nàng ta dọa, vội rời khỏi đám người, đến bên người nàng ta hỏi: "Cô làm sao vậy?"

Mộ Dung Nghênh Hà giật giật miệng, nói: "Là Liên Quý phi thỉnh cầu bệ hạ cho ta được gặp ngươi, nàng là cô cô của ta." Xem như trả lời nghi vấn của Như Phong.

Như Phong nhìn bộ dáng của nàng trong lòng áy náy, chậm rãi nói: "Cô có khỏe không?"

Mộ Dung Nghênh Hà nhìn qua Mộc Vấn Trần, Mộc Vấn Trần mặt nhăn mày nhíu kêu mọi người tránh ra một chút.

"Ngươi…Ngươi thật sự là nữ nhân?!"

Thật vất vả mới bình tĩnh lại nhưng nàng kích động cầm lấy cánh tay Như Phong, không đầu không đuôi nói thẳng một câu như vậy. Như Phong vừa nghe, liền hiểu được, vội cúi đầu, nói: "Là thật, thật xin lỗi đã lừa cô." Bị nàng chật vật lên án cùng ánh mắt tuyệt vọng như vậy, Như Phong cũng hiểu được rất khó chịu, cho dù nàng ta dùng sức nắm lấy tay khiến nàng khó chịu.

"Thì ra đây là sự thật, ta không phải đang nằm mơ. . ." Giật mình trong nửa ngày, trên mặt lộ ra nụ cười làm cho người nhìn so với xem nàng khóc còn khó chịu hơn. "Thật đáng cười! Thật sự là rất buồn cười!…Buồn cười chính ta…Thế nhưng…Thế nhưng tấm lòng này càng đáng chê cười!" Nói tới đây, thanh âm của nàng mang vài tia nghẹn ngào, hai dòng nước mắt lăn trên má nàng!

"Ây da, đừng. . . Đừng khóc mà." Như Phong nhất thời rối loạn, một Mộ Dung Nghênh Hà luôn luôn kiêu căng, hoạt bát, thông minh, xinh đẹp như vậy liền biến thành nữ tử yếu đuối, Như Phong rất không quen. Thích một người giả nam trang, khẳng định thực thương tâm.

An ủi nửa ngày, lại phát hiện Mộc Vấn Trần đã đứng trước mặt các nàng, lạnh lùng nói: "Người Như Phong thích là ta, không phải ngươi, cho nên không cần khóc như vậy đâu. Như Phong, chúng ta đi thôi."

Như Phong kinh ngạc nhìn Mộc Vấn Trần, nói: "Chàng đừng nói như vậy."

Mộc Vấn Trần tuyệt mỹ trong mắt người ta không hiện hờn giận, nhưng thấy Như Phong như vậy cũng liền không nói gì.

Mộ Dung Nghênh Hà lau nước mắt, liền cúi đầu nói: "Nếu vậy, Như Phong công tử, ngươi đi nhanh đi, hy vọng mọi chuyện của ngươi đều tốt." Nói xong chậm rãi rời đi.

Như Phong nhìn bóng dáng của nàng, ngẩn ngơ một chỗ, trong lòng không biết là cảm xúc gì.

151. Q.3 - Chương 151: Chương 151

Edit: Nhoktho

Beta: Lan Hương

"Đây có tính là tự gây họa không?" Như Phong thì thào tự hỏi.

Mộc Vấn Trần chỉ mặt nhăn mày cau nhìn Như Phong yên lặng không nói gì.

Như Phong đột nhiên đến bên cạnh Mộc Vấn Trần, kéo tai hắn xuống, nhẹ giọng nói: "Hai người chúng ta hình như đều có duyên với đồng tính đấy." Nàng nói là hoàng đế.

Mộc Vấn Trần vừa nghe, bực mình nhếch miệng, ánh mắt lóe sáng, không nói gì thêm.

Mộc Đồng ở bên cạnh nháy mắt ra hiệu, lúc này Như Phong và Mộc Vấn Trần mới tiếp tục xuất phát. Nhìn người ở góc khuất, Như Phong thầm thở dài một hơi, vốn tưởng hoàng cung rất lỏng lẻo, không ngờ chỉ là mặt ngoài thôi.

Rốt cục cũng gặp lại hoàng đế trong ngự thư phòng, chỉ có Như Phong cùng ông.

"Rốt cuộc thanh kiếm này tới từ đâu?" Hai người nhìn nhau, cuối cùng hoàng đế không nhịn được mở miệng.

Như Phong cười thầm, chủ nhân thanh kiếm này nhất định là người được hoàng đế coi trọng, nếu không hắn sẽ không thiếu kiên nhẫn như vậy, xem ra mình chiếm được một món hời rồi.

"Chủ nhân thanh kiếm này là một nử tử, dáng vẻ lả lướt, không thấy được mặt nàng, sau khi thần giúp nàng thì cũng không còn gặp lại nữa. Nhưng trước đó nàng đưa thanh kiếm này cho ta, sau đó nói có lẽ có một ngày thanh kiếm này có thể cứu ta một mạng." Lần này Như Phong lại nói thành thật. Nhưng còn về phần người đàn ông cố chấp cuồng ngạo này có tin hay không thì còn tùy.

"Người gặp nàng khi nào? Vậy sao lần trước ngươi nói dối?" Đôi mắt hoàng đế sít sao áp bức, sắc bén nhìn Như Phong.

Như Phong không chút khiếp sợ nhìn hắn, nói: "Thần gặp nàng lúc mười bốn tuổi, chỉ là trong lúc vô ý giúp nàng một chút mà thôi. Hơn nữa vốn là nàng nói không nên ở trước mặt mọi người nói ra việc này, thần cũng chỉ là theo ý muốn của nàng."

Hoàng đế trầm mặc rồi một hồi, gian nan mở miệng, nói: "Người bên cạnh nàng ấy đâu? Không có ai ở bên cạnh nàng sao?" Đôi mắt nhìn chằm chằm Như Phong, tay không tử chủ mà nắm chặt lại.

Như Phong trầm mặc mà lắc đầu, nhìn thẳng vào ánh mắt hoàng đế, bây giờ Như Phong nghi ngờ có vẻ hắn không thích Vấn Trần, nhưng ánh mắt ông nhìn Vấn Trần thật khiến người ta hiểu lầm.

Rốt cuộc người nào mới là người ông ta yêu? Hoàng hậu, Vấn Trần, hay là người phụ nữ thần bí kia?

Như Phong suy tư rồi âm thầm lắc đầu, không nên nghĩ nữa, chỉ cần mình có thể cùng Vấn Trần bên nhau là được rồi.

"Biết lần này trẫm muốn xử phạt người thế nào không?" Hoàng đế thu lại tất cả tâm trạng, khôi phục là dáng vẻ quân vương cao cao tại thượng, dùng thái độ bề trên nhìn Như Phong.

Như Phong vẫn trầm mặc lắc đầu, có đôi khi ở trước mặt hoàng đế giả vờ ngu ngốc mới là tốt.

Hoàng đế nhắm mắt lại, không có biết ông đang suy nghĩ chuyện gì, nhưng khi ông mở mắt, có vẻ đã chọn được cách xử lý. "Úy Trì Như Phong, thực tế thì mọi người luôn cầu xin cho ngươi, Trẫm cũng muốn xem ngươi có năng lực gì, cho nên Trẫm cho ngươi một một cơ hội, ngươi đi Bắc Cương tiêu diệt thổ phỉ đi, lập công chuộc tội, chỉ có như vậy thì Trẫm mới có thể lưu lại ngươi một mạng."

Như Phong vừa nghe, nâng vạt áo, có hơi khuất tất nói: "Bệ hạ, có lẽ tương lai sau này ngài sẽ thấy được ta có bao nhiêu năng lực, có đôi khi chuyện nam tử làm được thì chúng nữ tử cũng có thể làm." Dứt lời thì mỉm cười, nở một nụ cười thật xinh đẹp, nhưng chỉ là phút chốc thoáng qua. Trong lòng lại có hơi kích động, mặc dù biết mình chạy không được, nhưng có một cơ hội chứng minh bản thân mình cũng tốt mà. Chỉ là phải tách biệt với Mộc Vấn Trần, buồn rầu.

Hoàng đế từ chối cho ý kiến mà nhìn nàng, phất tay nói: "Ngươi có thể trở về, ba ngày sau xuất phát."

Như Phong quyến luyến nhìn lướt qua đai lưng trên bàn, đó là vũ khí thuận tay nhất mình dùng mấy năm qua đó, kết quả là bây giờ chớp mắt đã mất luôn.

Hoàng đế làm bộ không thấy được ánh mắt của Như Phong, cũng không tỏ vẻ muốn trả lại, cho nên Như Phong đành phải không cam lòng mà bước ra khỏi ngự thư phòng. Ra đến cửa cung, Như Phong không thấy Mộc Vấn Trần, trong lòng có vẻ hơi mất mát, nhưng nàng lại thấy được Dục Tước và Dục Tuyên.

Đối với bọn họ, Như Phong thật cảm kích, bây giờ có thể đổi lấy kết quả như vậy, bọn họ nhất định là vì mình làm không ít việc nha. Cho nên Như Phong nở nụ cười thật tươi, nói: "Tước ca ca, Tuyên." Xưng hô rất thân mật, dường như vẫn giống như trước kia, tất cả chưa từng phát sinh qua.

Dục Tước vẫn cười dịu dàng như trước, nói: "Như Phong chịu khổ rồi."

"Hừ, chịu khổ gì chứ? Có hoàng thúc ở bên trong không biết nàng được sung sướng bao nhiêu!" Dục Tuyên ghen tuông nói, đôi mắt tham lam dò xét người Như Phong từ trên xuống dưới.

Như Phong thoải mái mà mặc hắn nhìn, nói: "Nhìn đi nhìn đi, thật giống như chưa từng thấy con gái á." Như Phong khinh thường nhìn hắn một cái.

Dục Tuyên nghe vậy, đành phải dời tầm mắt đi, trong lòng lại đang oán giận Như Phong không hiểu chuyện tình cảm. Nàng nghĩ ai cũng muốn nhìn nàng sao? Nếu không phải hắn thích, có ép cũng không thèm.

Dục Tước chỉ nhìn bọn họ cười cười, nói: "Đừng nói chuyện này nữa, mau để Như Phong về đi, lão tướng quân nhất định sốt ruột chờ đấy." Vừa nói vừa ý bảo Như Phong lên xe ngựa.

Sau khi ba người cùng nhau ngồi lên xe ngựa, Như Phong than vãn, nói: "Ta thảm rồi, trở về nhất định sẽ bị ông nội của ta mắng, ta lừa gạt ông mười tám năm."

"Cũng lừa gạt bọn ta mười tám năm!" Dục Tuyên lập tức la lên. Hừ, mười tám năm đấy, sao mình cũng ngu thế chứ không hề phát hiện ra.

Như Phong cười hắc hắc, nói: "Đó là ta lợi hại nha, không phải cố ý lừa các ngươi đâu, hai vị ca ca quân tử đừng tính toán với tiểu nhân, nếu không vì ta nữ giả trang nam, chúng ta có vẻ không trở thành bạn tốt đâu." Như Phong vội vàng xin tha.

Lòng Dục Tước trầm xuống, nói: "Bất kể như thế nào, tình cảm ta đối với Như Phong vẫn sẽ không thay đổi." Trên mặt lại nở nụ cười.

Vì vậy Như Phong đành tươi cười khúc khích, không dám nhìn hai người họ nữa, nhắm mắt giả ngủ.

Tình cảm hiện trong mắt Dục Tước và Dục Tuyên không phải nàng không thấy không biết, nhưng trong lòng nàng chỉ có Mộc Vấn Trần, không còn có vị trí cho người khác nữa, cho nên vẫn là giả vời không biết thì hơn, như vậy có thể duy trì sự bình thản bề ngoài. Như Phong như đà điểu trốn tránh cúi đầu, không dám đối mặt. Cũng chính do chuyện trước kia mà ra, bây giờ người ta lại mới vừa giúp đỡ nàng, nàng không thể nói lời này ra vì không đành lòng. Thôi thôi, sau này bọn họ rồi cũng sẽ hiểu.

Như Phong nặng nề thở dài. Đôi mắt nhắm lại, như ngủ mà không phải ngủ.

Dục Tước và Dục Tuyên thương tiếc Như Phong bị nhốt một ngày, cho nên cũng không làm phiền với nàng. Hai người cùng lúc định lấy áo choàng bên cạnh, lúc động thủ thì lại thấy động tác của đối phương, không khỏi cứng đờ, đưa mắt nhìn lẫn nhau.

Lập tức, Dục Tuyên rụt tay về, lúc này Dục Tước mới đem áo choàng phủ lên người Như Phong.

Tiếp theo không khí bỗng trầm mặc, Như Phong hít thở đều đều, dường như là chưa biết chuyện gì xảy ra.

Không lâu, đã đến tướng quân phủ, Dục Tước nhẹ nhàng lay tỉnh Như Phong, nói: "Như Phong, về đến nhà rồi."

Như Phong vừa nghe, đành phải bất đắc dĩ tỉnh lại, thở dài nói: "Roi của gia gia đang chờ ta."

Dục Tuyên vén sợi tóc bị rơi xuống bên mang tai nàng lên, cười trêu nói: "Ta thật mong một màn lão tướng quân đánh khỉ này!"

Như Phong nghe thấy, lập tức mượn cơ hội một đẩy tay hắn ra, tức giận nói: "Ngươi dám nói ta là khỉ à, có con khỉ nào xinh đẹp bằng ta không?"

Đột nhiên, bên ngoài xe ngựa truyền đến một tiếng rống to: "Đúng vậy, ta chưa từng thấy con khỉ xinh đẹp như vậy, nhưng mà ta đã thấy cái mông hồng hồng của khỉ!" (=_=)

Nghe thấy tiếng hô quen thuộc như thế, da đầu Như Phong tê rần, thân thể lập tức cứng lại, còn Dục Tuyên thì lớn tiếng bật cười.

Dục Tước cũng mỉm cười, vén màn xe lên, nói với Như Phong: "Mau vào đi, tránh cho lão tướng quân càng thêm tức giận." Trên thực tế, hắn cũng đang tức lắm đó, bí mật lớn như thế, lại dấu diếm hắn lâu như vậy, mà hoàng thúc lại sớm biết. Đây là sự phân biệt à? Trong lòng Như Phong vốn không có hắn.

Dục Tuyên cũng không phải là một thiếu niên ngây ngô không hiểu chuyện, trong lòng hắn hiểu được ý muốn của Như Phong, chỉ là giả như không biết mà thôi, vô luận thế nào, chỉ cần chưa đến cuối cùng, hắn sẽ không buông tha hy vọng.

Như Phong le lưỡi, nghênh ngang mà bước xuống xe ngựa, ngoắc ngoắc với bọn họ nói: "Hai người nhanh về đi." Nếu không sẽ thấy cái màn chật vật gia gia gây ra ình, chuyện xấu trong nhà không nên để truyền ra ngoài đâu.

Lúc này, một bên cửa của tướng quân phủ được kéo ra, quản gia cẩn thận nhô đầu ra, nói: "Tiểu thiếu gia, ngài mau vào đi." Suy nghĩ một chút, phát hiện gọi sai rồi, vội vàng sửa lại: "Tiểu thư, lão gia đang chờ đấy." Nói vừa hết lời, lúc này mới thấy người đang đứng trước mặt mình, vội vàng chuẩn bị quỳ xuống.

Dục Tước và Dục Tuyên khoát khoát tay, cười nói: "Không cần đa lễ, Như Phong đã về, bọn ta đi đây." Xem sắc mặt Như Phong, coi bộ Như Phong không muốn bọn họ đứng ở chỗ này nữa, không chừng Như Phong lại thẹn quá hóa giận không chừng. Bỏ đi, coi như tha cho nàng lần này, dù sao nàng cũng vừa thoát chết.

Lúc này Như Phong mới thở dài một hơi, cười tủm tỉm đưa mắt nhìn xe ngựa bọn họ rời đi.

Sau khi quay đầu, khuôn mặt tươi cười của Như Phong hạ xuống, nói: "Quản gia, để phân biệt với tỷ tỷ, ông gọi ta là tiểu thiếu gia là được, dù sao ta cũng quen rồi, ông gọi ta là tiểu thư ngược lại không biết là gọi ai." Như Phong bất đắc dĩ nói, nặng nề bước từng bước vào.

Quản gia không nói, chỉ đóng cửa, mấy ngày nay người đến tướng quân phủ thật quá nhiều, toàn là vì minh oan cho thiếu gia, hơn nữa hầu hết đều là nữ tử, làm hại tướng quân phủ hai ngày này không dám mở cửa. Nhưng mà từ chuyện này cũng thấy tiểu thiếu gia được hoan nghênh chừng nào, chắc hoàng đế sẽ không dễ dàng phán tử thiếu gia, chuyện này cũng giúp lão gia ngủ yên giấc.

Trong vô thức, quản gia lại đem Như Phong goi thành nam nữa rồi.

Cánh cửa vừa đóng lại, không biết từ đâu nhảy ra thật thiều người, có nam có nữ, có già có trẻ, nhìn vào hướng Như Phong đi.

"Vừa rồi thật sự là Như Phong công tử sao? Một ngày không gặp, như cách tam thu, bây giờ hay quá, anh ấy rốt cục đã trở về, hu hu… Cát nhân thiên tướng! Như Phong công tử sẽ không có việc gì." Mỗ nữ lấy tay khăn lau nước mắt, cảm động vui mừng nói.

Nam tử bên cạnh run rẩy, nói: "Cái gì mà Như Phong công tử? Nên gọi Như Phong tiểu thư chứ! Ha ha, thật là tuyệt sắc giai nhân nha!" Dường như có tiếng nuốt nước miếng nữa, kết quả lập tức bị một đám nử tử bao vây phun nước bọt.

Qua hồi lâu, người vây xem mới từ từ rời đi, trong đó không thiếu danh môn khuê các, dưới sự dìu đỡ của các nha hoàn tuy rằng biểu cảm vẫn không đổi, nhưng đến đây có thể nhìn qua được một kỳ nữ như vậy cũng không uổng công phụ thân và ca ca nhắc trong tai họ mấy ngày nay.

Quả nhiên, sau khi Như Phong trở về, mặc dù mọi người bị kinh diễm hay kinh hách một chút, nhưng cuối cùng vẫn bị gia gia hung hăng đánh ột trận, hơn nữa cũng không phải làm trò trước mặt mọi người, đánh đến lúc tiểu pp của Như Phong sưng lên. Nếu không phải ba ngày sau Như Phong còn phải lên đường diệt cướp, coi bộ cũng chưa dừng tay nhanh như vậy. Nhưng Như Phong còn phải đối phó với màn nước mắt tung bay của Lâm Ngọc Lan và ánh mắt như dao cắt của sư muội.

Như Phong cười ngây ngô một chút, nói: "May mà còn sống quay về nếu không mọi người muốn mắng cũng không có ai để mắng."

Vừa dứt lời, Túy Trúc là người đầu tiên vọt tới, ôm Như Phong vừa khóc vừa cười, cuối cùng vẫn là không cam lòng đánh mấy cái, coi như trừng phạt.

Còn Hàn Sơn và Nam Sơn thì có hơi xấu hổ, khi còn trẻ, mình không chỉ một lần mong sư huynh là nữ, nhưng bây giờ biết rồi, lại không còn cảm xúc ngây ngô như trước, cho nên bọn họ cũng chỉ là cười xòa, nói: "Sư huynh giả trang thật là khổ cực rồi."

Như Phong ủy khuất mà gật đầu, nói: "Đúng vậy, các ngươi xem, bây giờ mặc dù ta đã quay về nữ trang rồi, nhưng điệu bộ và bước đi cũng đã quen như nam tử rồi, xem ra muốn thích ứng cũng phải có thời gian." Vừa nói vừa thử đi vài bước.

Bốn người cười to, rốt cuộc vốn là người trẻ tuổi, cũng là người một nhà, cho nên rất nhanh đã tha thứ cho Như Phong, sư huynh người ta ngay cả Úy Trì gia gia cũng lừa, cho nên không lừa gạt bọn họ mới là lạ, cái này cũng đủ thấy chưa có ai phát hiện ra Như Phong là nữ rồi.

"Vậy sao này nên gọi người là sư huynh hay sư tỷ đây?" Túy Trúc nháy mắt mấy cái nói, những người khác cũng là nhìn chằm chằm nàng.

Như Phong trừng mắt liếc mắt nàng, nói: "Sau này các ngươi vẫn gọi ta là sư huynh đi, kêu sư tỷ ta không quen, cũng không trả lời đâu." Nói thật ra, trừ khoảng thời gian đến kinh thành vì lo lắng chuyện bại lộ ra khiến mình thật khó chịu, còn những lúc khác khi Như Phong giả nam trang vẫn rất hài lòng, dẫu gì cũng rất tự do, làm cái gì cũng không bị người ta nói, nhưng bây giờ khác rồi, coi tình huống bây giờ, coi bộ mẹ định bồi dưỡng nàng thành thục nữ như Như Tuyết thì phải.

Nhưng mà nghĩ đến Như Tuyết, Như Phong bây giờ mấy cảm thấy kì lạ, nàng sờ sờ đầu mình, nhìn xuống cái mông đau đớn, nói: "Tỷ tỷ của ta đâu? Ta về lâu như vậy sao còn chưa thấy tỷ ấy? Chẳng lẽ tỷ ấy không chào đón ta từ thiên lao về sao?" Như Phong mím miệng, tủi thân nói, lại đột nhiên nhớ tới ánh mắt Như Tuyết nhìn Dục Tước, tâm trạng trầm xuống, đầu vòng vo suy chuyển, cũng đã đoán được năm sáu phần.

Ai, là họa do tình cảm gây ra nè. Tình cảm tỷ muội có điểm nguy hiểm rồi. Từ cổ chí kim, tỷ muội vì nam tử mà trở mặt thành thù là vô số kể, hy vọng mình và Như Tuyết sẽ không như vậy, mặc dù tỷ tỷ kiếp này không được tốt như kiếp trước, nhưng cũng từng là tỷ muội, hơn nữa cũng do khác biệt thời đại, tư tưởng của nàng cởi mở hơn vì vậy mới cảm thấy tỷ tỷ ở kiếp trước tốt hơn.

Thấy nụ cười trên mặt Như Phong hơi trầm xuống, Túy Nguyệt vội vàng an ủi nói: "Sư huynh, đừng nóng vội, Như Tuyết tỷ tỷ có lẽ còn ở trong phòng thương tâm đấy, hai ngày nay tỷ ấy ăn không ngon, chắc là do lo lắng cho huynh đấy. Không biết khi nàng ấy biết huynh đã trở về, vui đến chừng nào nữa."

Như Phong vừa nghe, cũng chỉ miễn cưỡng cười, nói: "Ừ, có lẽ vậy, hôm nay thì trò chuyện đến đây thôi, ta đi ngủ một giấc đã, ngày mốt còn phải đi đến Bắc Cương diệt phỉ nữa." Như Phong ngáp một cái, chịu đựng đau đớn, chậm rãi đi về phía "khuê phòng". Ai da, gia gia thật là không lưu tình chút nào, nếu không phải mình vận khí ngăn cản, nói không chừng bây giờ đã da tróc thịt bong rồi, ba ngày sau còn phải cưỡi ngựa nữa, không chút thông cảm cho người ta gì hết.

Đêm đó, rất nhiều người đến muốn gặp Như Phong, có Dung Ức Ảnh, Dục Tước, Dục Tuyên và Vân Thiên Trạch, luân phiên đến.

Dung Ức Ảnh đến đầu tiên, nhưng hắn chỉ thâm trầm mà nhìn Như Phong, im lặng không nói.

Như Phong cũng tức hắn vì chuyện đã lừa gạt, cho nên cũng không nói gì, tiếp tục coi sách của mình.

Không ngờ Dung Ức Ảnh lại mở miệng, nói: "Ngươi còn đang trách ta bán đứng Hổ Dực Doanh?"

Như Phong thản nhiên nói: "Có trách gì đâu, chúng ta chỉ là lập trường bất đồng mà thôi, ta vốn chỉ đau lòng rằng sao mình lại luân phiên trêu vào hai bạch nhãn lang*, xem ra mắt nhìn người của ta quá tệ rồi." Nói thì nói như vậy, nhưng ai ai cũng có thể nhận biết oán khí của nàng, cứ coi cách nắm chén trà là biết.

*bạch nhãn lang: Bạch nhãn lang: là một danh từ riêng chỉ loại vong ân bội nghĩa, tâm địa hung tàn.

Dung Ức Ảnh cười khổ một chút, nói: "Cha ta chỉ là một thư sinh rất bình thường của Phồn Lũ quốc, nhưng tài hoa hơn người, do lên kinh thành đi thi, nên quen biết với mẹ ta, nhưng ông ngoại của ta lại không đồng ý, ghét bỏ thân phận cha ta, mẹ của ta đã cùng với cha bỏ trốn. Vì Phồn Lũ quốc không thể ở, nên bọn họ đã chạy đến Xuân Đằng quốc, nơi đó cách Tử La quốc không xa, trong thôn ở biên cương, phụ thân đã có dịp ở đó một thời gian. Nhưng cha ta nói cho ta biết, ông nội bà nội của ta đã bị Hổ Dực doanh huyết tẩy. Ông nội bà nội của ta bị giết trong một trận tàn sát. Lúc ấy, cha ta đáng ra bị chết rồi, nhưng ông ấy tránh thoát một kiếp. Bởi vì lúc đó ông ấy còn nhỏ."

Lúc nói đến đây, Dung Ức Ảnh không nói nữa, Như Phong yên lặng nghe, thở dài, chuyện chiến tranh ai có thể PHÂN rõ chứ? Nhưng mà chuyện xưa này nghe sao có vẻ lạc đề vậy?

Dung Ức Ảnh nhìn qua Như Phong, tiếp tục nói: "Trở lại chuyện sau khi cha mẹ ta sinh ra ta, ta đến được thế giới này, bọn họ cũng được trải qua một cuộc sống hạnh phúc, đáng tiếc sau này chiến tranh nổ ra, cha mẹ cũng đã bị giết chết trong chiến loạn. Ta bị người khác ôm đi, lúc ấy ta sáu tuổi, nhưng vẫn nhớ kỹ chuyện cha đã nói cho ta, cho nên ta nghĩ, có một ngày chắc chắn ta sẽ khiến cho Hổ Dực doanh phải trả giá đắt." Lúc nói tới đây, giọng điệu không chút phập phồng, dường như không chút liên can đến mình.

Trong mắt Như Phong hiện lên một mảnh buồn bã, nghĩ đến những người xương cốt đã vĩnh viễn chôn sâu trong đất, hạ mí mắt. Chiến tranh, ai đúng ai sai, sao có thể phân biệt?

"Ngươi làm được rồi." Như Phong khổ sở nói. Thì ra là thế, đều là họa do chiến tranh, ai~ , ai ngờ tới chỉ là một người giết một người, rồi sau đó lại báo thù như thế? Lúc ấy gia gia khẳng định cũng không ngờ tới. Nhưng mà cũng phải nghĩ lại, nàng cũng có một phần trách nhiệm rất lớn là nàng dẫn sói vào nhà. Nhưng bây giờ nói chuyện này có tác dụng gì? Bọn họ vĩnh viễn cũng không sống lại, tựa như ông nội bà nội và cha mẹ của Dung Ức Ảnh vậy.

Dung Ức Ảnh nhìn nàng, nói: "Chỉ là ta không ngờ rằng ngươi lại là nữ, ôi, thật ra ta muốn xem ngươi như một bằng hữu tốt, chỉ là có đôi khi vận mệnh trêu người, cứ như vậy đi, hy vọng ngươi có thể diệt phỉ thành công, sau đó thì rời xa nơi này, chung quy ta cảm thấy ngươi không thích hợp với chốn thâm cung, ngươi chỉ thích hợp với chuyện tự do hành tẩu trong thiên nhai thôi." Giọng nói lại có chút bi thương.

Như Phong nhớ đến cuộc sống trước kia với Dung Ức Ảnh, mặc dù không phải cùng một trường học, nhưng cũng thường xuyên gặp mặt, hơn nữa trong quân doanh cũng đã cùng tiến cùng lùi giết địch. Một đoạn tình nghĩa này chỉ sợ là rất khó quên, bây giờ nút buột đã mở, mặc dù mình chưa hẳn tha thứ, nhưng tâm trạng tựa hồ cũng không khó chịu như trước kia.

"Bọn họ tới." Nửa ngày, lúc Như Phong đang trầm mặt, Dung Ức Ảnh nói một câu, nhẹ nhàng nhảy ra ngoài cửa sổ, nhanh chóng biến mất, không hề quay đầu nhìn lại.

Như Phong nhìn hướng hắn đi, nặng nề lắc đầu. Ây, sau lần gặp mặt này, còn có thể gặp lại không? Mà nàng nên dùng thái độ thế nào để đối mặt với hắn đây?

Còn đang suy nghĩ, Dục Tước và Dục Tuyên đã đi vào, hai người nhìn thấy trên bàn có hai chén trà nguội, cũng chỉ chớp mắt, không nói gì. Bởi vì có đối phương đang ngồi, hơn nữa phía dưới cái mông của Như Phong là một tấm đệm thật dày, cho nên vì không ảnh hưởng đến sự nghỉ ngơi của Như Phong, bọn họ bỏ lại một đống tư liệu về thổ phỉ thì nhanh chóng rời đi.

Như Phong tưởng rằng không còn ai nữa, nên xoay người định bò lên giường, một bên thật tức giận nghĩ rằng, những người này chẳng lẽ không biết bây giờ mình là khuê nữ hay sao vậy? Khuê phòng của nàng là nơi đàn ông có thể tùy tiện vào sao? Hay là mấy tên đó không thèm coi mình như con gái? Dám tùy tiện như vậy.

Lúc Như Phong đang thở dài, một tiếng cười khẽ vang lên, Như Phong lập tức quay đầu, quả nhiên là tên đó.

Vân Thiên Trạch không biết là vào bằng cách nào, bộ dáng thật tự nhiên, tay cầm cây quạt bằng bạch ngọc, nhẹ nhàng dựa vào cái bàn của Như Phong. Lúc này thấy Như Phong nhìn mình, thì vội đá lông nheo một cái, cong mắt cười nói: "Tiểu Phong Phong, thật nhớ muốn chết, mới không gặp nàng một ngày thôi, ta đã tương tư thành họa rồi." Nói bằng giọng điệu trêu chọc, nhưng hành động lại không phải như vậy. Chỉ thấy Vân Thiên Trạch chậm rãi, từng bước một đi tới, đôi mắt chặt chẽ nhìn chằm chằm Như Phong, ánh mắt chăm chú đến nỗi khiến Như Phong sợ hãi.

Như Phong cười gượng, từ trên giường đứng lên, nói: "Sao ngươi lại tới đây? Cũng đã trễ thế này." Vừa nói vừa nhìn ra cửa sổ.

"Hừ, chỉ cho bọn họ đến mà không cho ta tới sao? Hơn nữa còn để cho tên đầu gỗ kia ngồi trong phòng nàng lâu như vậy nữa." Trong câu nói lại có ý ghen tuông.

Như Phong ai thán một tiếng, nói: "Xem ra ngươi đối với tình hình trong phòng ta rất hiểu rõ nhỉ." Sao nhiều người biết được tình hình của mình quá vậy?

Cảm giác được sự bực bội của Như Phong, Vân Thiên Trạch vội vàng nói sang chuyện khác: "Được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa. Nói thật, ta còn không hề muốn nàng ra tù chút nào, nếu vậy lúc nàng bị chém đầu ta còn có thể cứu nàng, sau đó đưa nàng theo ta về Xuân Đằng quốc là xong." Ánh mắt nhìn Như Phong tỏa sáng khát khao.

Như Phong bĩu môi, nói: "Lại nguyền rủa ta, ta sẽ không đi với ngươi đâu."

Vân Thiên Trạch gấp lại cây quạt, nghiêm túc nói: "Như Phong, ta là nói thật, nếu như cuộc đời này có nàng, ta cũng chỉ cần một mình nàng, không hề tha thiết tới hậu cung ba ngàn gì đó."(thật ra là không đủ sức =)))))) Tính tình hắn luôn ngang bướng, vì bây giờ đã nắm chặt quyền lực trong tay mình, cho nên muốn độc sủng một người cũng không phải không có khả năng, nhưng mà phải xem người ta có cho cơ hội này không đã.

Nghĩ đến đây, Vân Thiên Trạch liền gấp gáp nhìn chằm chằm Như Phong, người cũng từng bước từng bước một đến gần phía Như Phong.

152. Q.3 - Chương 152

Edit & Beta: Lan Hương

Trông dáng vẻ của hắn, Như Phong biết hắn ta nghĩ chuyện gì rồi, vì vậy vội giơ tay lên nói: "Được rồi, ta bây giờ có thương tích trong người, xin ngươi đừng tiến tới đây." Kỳ thật Như Phong cũng không sợ gì hắn ta, dù sao Vân Thiên Trạch cũng không có võ công.

Vân Thiên Trạch tiếc rẻ mà phe phẩy cây quạt, nói: "Thật đúng là ngươi với tên Mộc Vấn Trần kia hết hy vọng rồi." Trong giọng nói có chút tiếc nuối nhưng trong mắt lại hiện lên vẻ quyết tâm.

Như Phong chỉ tươi cười, hỏi thẳng: "Ngươi đến tìm ta có việc gì sao?"

Vân Thiên Trạch thấy sắc mặt Như Phong không tốt cũng chỉ nói: "Nghe nói ngươi muốn đi tiêu diệt phỉ?"

"Việc này người nào cũng biết rồi." Huống chi lại là hắn, suy nghĩ một chút lại nói: "Được rồi, cũng cám ơn Thiên Trạch ngươi ở trên chính điện đã nói giúp ta." Có bằng hữu như vậy cũng coi như là tốt rồi, mặc dù trước kia bọn họ từng làm việc xấu xa.

"Ồ, vậy chúc ngươi thuận buồm xuôi gió." Vân Thiên Trạch thấy dáng vẻ Như Phong e sợ trốn tránh, không giận mà cười, hừ lạnh một tiếng rồi rời đi.

Như Phong nhìn hắn từ từ đi ra cửa, nhẹ nhàng mà thở dài, không nói gì nữa.

Như Phong ngồi ở trên giường điều tức luyện công vì nàng biết sẽ lại có người tới.

Quả nhiên, không lâu Mộc Vấn Trần tới, Như Phong rất vui mừng. Hai người tâm tình một hồi rồi mới đem chuyện chính ra bàn. Đầu tiên Như Phong đem tư liệu của Dục Tước và Dục Tuyên mang đến nhìn qua một lần, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ.

Hắc Thạch Sơn ở phía Bắc biên giới của Tử La quốc, trước kia vốn thuộc biên giới của Thạch Nam quốc, bởi vì Hắc Thạch sơn tựa như một mảnh sa mạc rộng lớn, thân mình vừa là núi non trùng điệp, nhiều đá chông gai, địa thế hiểm yếu, dễ thủ khó công, chỉ có ít người mới đến sinh sống, nhưng trước đó ba năm thì đã đạo phỉ tác quái rồi, ước chừng có khoảng năm sáu trăm người chiếm giữ đỉnh núi kia.

Còn cách Hắc Thạch sơn khoảng ba mươi dặm thì có một nơi tên là "Hoa mai trấn" vừa sát vùng biên giới, là nơi thương nhân hai nước liên hệ trao đổi hàng hóa, được xem như là một thương trấn náo nhiệt. Bình thường thổ phỉ hay cướp bóc nơi này, chúng thường hay cỡi ngựa to cao huyênh hoang đi qua, mỗi lần như vậy cũng không đả thương đến tánh mạng người khác chỉ là cướp đoạt tiền tài mà thôi. Nhưng tốc độ bọn hắn cực nhanh, muốn đuổi theo hay truy tìm cũng không được.

Vì vậy quan viên ở Hoa mai trấn liền cầu viện quân đội đóng cách năm mươi dặm ở biên cương, đáng tiếc mỗi lần bố trí giăng bẫy bọn chúng cũng không mắc mưu, hoặc là sớm biết kế hoạch trong quân nên mỗi lần như vậy không thể thương tổn đến bọn họ. Mấy lần sau, mới đầu triều đình còn giận dữ phái mấy vị võ tướng đi tiêu diệt phỉ, đáng tiếc đều không mang được kết quả gì. Hơn nữa thổ phỉ nơi đó không đả thương đến mạng người, không cưỡng gian con gái, không thương tổn dân chúng, chỉ cướp đoạt một vài thứ ở thị trấn hoặc là lui tới lữ khách hoặc thương nhân, mà thời điểm đó Xuân Đằng quốc cùng Tử La quốc đang xảy ra chiến tranh, cả nước tập trung vào chiến sự, cho nên lâu dần triều đình cũng không nghĩ đến việc này.

Giờ đây chiến sự kết thúc, hơn nữa Như Phong đang gặp sự tình như thế, cho nên Dục Tước và Dục Tuyên liền đem chuyện này lên đầu Như Phong, cơ hội tốt để cho Như Phong lập công chuộc tội.

"Một đám thổ phỉ, thật sự lợi hại!" Như Phong xoa xoa cằm: "Quân đội cũng không làm gì được bọn hắn, trừ ưu thế địa hình ra có lẽ bọn chúng còn có nội gián trong chúng ta, nếu không như thế nào mỗi lần như vậy đều chạy thoát được."

Mộc Vấn Trần gật đầu, nói: "Cũng chỉ có một người có thể."

Như Phong vỗ vào bắp đùi Mộc Vấn Trần, nói: "Bọn chúng cướp đoạt gì có giá trị rất nhiều tiền sao?"

Mộc Vấn Trần chỉ vào bản đồ mình mang đến, nói: "Nàng xem nơi này, cách Hắc Thạch sơn không xa, chỉ có hai mươi dặm đường, nhưng mà gần đường nối Tử La quốc đến Thạch nam quốc, cho nên bọn chúng cũng chỉ cướp bóc ở chỗ này, thu hoạch tài vật hẳn là rất có giá trị xa xỉ."

"Góp ít thành nhiều, kiến tha lâu đầy tổ." Như Phong gật đầu, mắt mở to sáng rỡ, hưng phấn nhìn Mộc Vấn Trần, nói: "Vấn Trần, thiếp cảm giác bây giờ bản thân rất là hưng phấn, chỉ cần tưởng tượng có chuyện làm là thiếp liền thấy vui vẻ rồi." Từ sau khi trở lại kinh thành, Như Phong cảm thấy bản thân hư hỏng, kinh thành không phải như nơi khác, hơn nữa nơi này có Mộc Vấn Trần cho nên chung quy Như Phong cảm thấy không có chuyện gì tới phiên chính mình, nên từ từ mà nhục duệ trí.

Mộc Vấn Trần chăm chú nhìn vào khuôn mặt như tỏa nắng của Như Phong, không tính đến dung mạo, chỉ tính về sự tự tin cùng dũng khí, giờ phút này ở Như Phong chính là tài tử Như Phong ở Phong Hiền viện, với nụ cười tự tin đắc ý cùng sức sống mười phần, dường như không sợ trời đất gì.

Hình như bản thân mình đã làm sai gì rồi sao? Trong khoảng thời gian này, do quan tâm đến Như Phong cho nên rất nhiều chuyện hắn đều âm thầm giúp Như Phong làm, ít khi phiền phức gì đến Như Phong, không ngờ việc này ngược lại làm cho Như Phong không có việc gì, tinh thần hình như cũng không còn sức sống như trước kia.

"Yên tâm, sau này nàng sẽ có rất nhiều chuyện bận rộn mà." Nhìn khuôn mặt Như Phong tươi cười, Mộc Vấn Trần không khỏi vuốt ve khuôn mặt của nàng, dù sao nàng không phải là người cần người khác che chở như gà con, mà là một con chim ưng mạnh mẽ, bản thân có thể vật lộn với bầu trời bao la, nghĩ tới đây liền tiếp tục nói: "Cho dù sau này nàng không phải là tướng quân, cũng có chuyện khác để làm."

Như Phong vừa nghe, mạnh mẽ gật đầu, nói: "Nếu như thiếp và chàng thành thân, vậy chàng không phản đối thiếp đi ra ngoài làm loạn sao?" Vừa nói liền chờ mong nhìn hắn, trước kia bọn họ rất ít thảo luận phương diện chuyện này, bây giờ nếu đã xác định tâm ý của mình thì bắt đầu lo lắng rồi. Thật sự Như Phong sợ Mộc Vấn Trần sẽ muốn nàng ở nhà giúp chồng dạy con, rất có khả năng đó cho nên bây giờ nên đề phòng trước vậy.

Mộc Vấn Trần mỉm cười mà lắc đầu: "Sẽ không như vậy, bất luận nàng muốn làm cái gì ta cũng không can thiệp tới, chỉ cần nàng vui vẻ là tốt rồi." Còn ta, sẽ luôn luôn quan sát đằng sau nàng, sẽ đứng ra khi nàng cần ta bảo vệ. (ngọt ngào quá)

Như Phong vừa nghe xong vội rời các tư liệu trong tay ra mà ôm cổ Mộc Vấn Trần, nói: "Vậy ư! Thật tốt quá, Mộc Vấn Trần, thiếp yêu chàng chết mất!" Nghe hắn vừa nói như vậy, cuộc sống tương lai của nàng hình như rất tốt đây.

Cuối cùng những lời này tựa hồ chạm vào nơi mấu chốt của người nào đó, cho nên Mộc Vấn Trần sửng sốt, lập tức không thể tin mà kinh ngạc mừng rỡ, hắn cũng ôm lấy thân hình mềm mại thơm mát của Như Phong, kiềm chế sự kích động trong lòng, không nói hai lời liền thành thục tìm đôi môi của Như Phong mà hôn xuống!

Không giống với vẻ ngoài ôn hòa lạnh nhạt, nụ hôn này có vẻ kịch liệt mà cường hãn, Mộc Vấn Trần dường như dùng hết toàn bộ khí lực mà hôn Như Phong, hơn nữa tay hắn cũng bắt đầu từ từ bá đạo, từ cổ Như Phong đến ngực của Như Phong, thậm chí còn xé áo trên người Như Phong, chứng kiến hai viên tròn đỏ tươi trên bộ ngực trắng nõn, Mộc Vấn Trần nhất thời cảm giác ý thức ầm ầm rung động, tựa hồ có cái gì đó chặt đứt.

Hắn sững sờ mà nhìn bộ ngực xinh đẹp đó, tay không khỏi run rẩy mà xoa nó, nhẹ nhàng vuốt ve, mặt cũng đã đỏ bừng lên.

Như Phong nửa từ từ nhắm hai mắt, không dám nhìn lại hắn, chung quy cảm thấy Mộc Vấn Trần bây giờ không giống với người điềm tĩnh trước kia (anh í không xịt máu mũi thì thôi chứ điềm tĩnh gì nỗi), có lẽ là do dục vọng của nam nhân đó. Như Phong cũng không quan tâm cái gì, chỉ cần Mộc Vấn Trần muốn thì nàng sẽ cho.

Cho nên nàng chỉ bất động, hình như Mộc Vấn Trần rất quen thuộc lão luyện, nàng bèn để cho hắn tự quyết định, bản thân thì chỉ tự nhiên phản ứng, nhẹ nhàng mà rên rỉ vài tiếng.

Nghe thấy tiếng Như Phong rên rỉ, trong đầu Mộc Vấn Trần càng thêm bối rối, đã không còn kế sách tỉnh táo lạnh nhạt trước kia nữa rồi, giờ phút này khuôn mặt tuấn tú của hắn đỏ bừng, trong mắt hiện lên vẻ không thể kiềm chế. Nhưng bản năng nam nhân của hắn khiến hắn muốn tiếp tục khám phá nhiều hơn nữa, đặc biệt nữ tử trước mắt là người con gái mà trong tim hắn yêu thương.

Nhìn thấy nàng bởi vì cảm xúc mãnh liệt mà khuôn mặt ửng hồng, tựa như bông hoa hồng nộn kiều my, tràn đầy mê hoặc.

Mộc Vấn Trần nuốt nuốt nước miếng, nhớ tới xuân cung đồ mà hắn đã xem qua, lại nhìn Như Phong mắt khép hờ, gương mặt ửng hồng, quần áo nửa hở lộ ra bộ ngực mềm mại, thân hình cô gái kiều my dưới thân hắn giãy dụa, dường như muốn người ta phải thương yêu thật nhiều… Tư thái kiều my hấp dẫn như thế đã khơi dậy dục vọng trong bụng của hắn.

Vì vậy, Mộc Vấn Trần tay run rẩy hướng về phía hạ thân của Như Phong, chui vào trong váy của Như Phong.

Bàn tay nóng như lửa của hắn lướt đến chỗ nào cũng khiến cho Như Phong rên rỉ lên tiếng, cảm giác xa lạ khiến nàng mở mắt, mê hoặc nhìn Mộc Vấn Trần.

Mộc Vấn Trần thấy Như Phong nhìn mình, tay ở trong váy nhất thời cứng lại.

"Chàng… chàng nghĩ thiếp là gì?" Như Phong mơ mơ màng màng mà hỏi, mới vừa rồi Vấn Trần khiến cho nàng có cảm giác khoái lạ nhưng hắn ta lại quần áo chỉnh tề, hình như mình bị thiệt thòi thì phải.

Mộc Vấn Trần nuốt nuốt nước miếng, cúi người hôn Như Phong, nhìn thấy hai mắt Như Phong lấp lánh nhìn mình, Mộc Vấn Trần liền cảm thấy cả người không được tự nhiên, thầm nghĩ phải che hai mắt của Như Phong lại mới tốt. Giờ phút này, hắn nghĩ thời gian tới đều cần phải bịt kín hai mắt của Như Phong lại cho đến khi kỹ thuật của hắn thành thạo rồi mới cho phép Như Phong mở mắt.

Cảm thụ được tay Mộc Vấn Trần từ từ tiến đến chỗ mật của mình, thân hình Như Phong cảm thấy run rẩy, rõ ràng nàng yêu Vấn Trần mà nhưng tại sao tới lúc này rồi thì chính nàng lại có cảm giác vừa sợ hãi vừa thẹn thùng?

Thôi đi, liền làm đi, coi như bị kiếm đâm một lần là xong rồi, dù sao bản thân cũng không bị tổn thương gì. Nghĩ vậy, Như Phong liền tỏ oai phong lẫm liệt, như là nằm giơi tay chịu trói.

Trái lại thì Mộc Vấn Trần lại không hạ thủ được, hắn hôn môi Như Phong, tay thì ở trong váy nàng cũng không dám lộn xộn, chỉ biết là không ngừng mà vuốt.

"Thoải mái không?" Nhớ tới một câu trong xuân cung đồ, Mộc Vấn Trần liền vội vàng hỏi, tự khen mình thông minh linh hoạt.

"Uh… Uh…" Như Phong tùy ý mà hừ vài tiếng, trái tim bang bang bịch mà nhảy, thấy Mộc Vấn Trần dời môi, cũng nhân tiện mà lấy hơi thở. Bây giờ cũng quá… Cái gì kia?

Như Phong nói không nên lời, hay là do nàng và Vấn Trần lần đầu tiên làm chuyện này. Hai người đều là tay mới, cho nên đều chậm rãi tìm hiểu, Như Phong biết rõ nhưng bởi vì thẹn thùng mà không dám di chuyển, còn bản thân Mộc Vấn Trần, đã xem qua xuân cung đồ mà cũng vẫn mơ màng, thỉnh thoảng mới nhớ tới một vài từ.

Mộc Vấn Trần ôm sát thân hình Như Phong, khí tức thở ra nóng bỏng, nói: "Ta rất khó chịu." Vừa nói liền cọ xát vào người Như Phong.

Như Phong cảm giác được, mặt phút chốc đỏ lên, nàng nhìn Mộc Vấn Trần, Mộc Vấn Trần nhìn nàng, động tác hai người cũng cứng lại. Bởi vì giờ phút này cánh cửa truyền đến một tiếng người gọi, hắn nói: "Chủ tử, lão tướng quân tới." Đó là tiếng Mộc Đồng!

Mộc Vấn Trần nhất thời xụi lơ trên người Như Phong, nhẫn nại mà nhìn Như Phong.

Nhưng Như Phong lại bật cười, nói: "Gia gia bắt gian tới, chàng là gian phu đi nhanh đi." Tâm trạng không biết vì sao thở dài một hơi, đó là thất vọng hay là nhẹ nhỏm? Không biết.

Khuôn mặt tuấn tú của Mộc Vấn Trần đỏ bừng, hắn không tình nguyện rút tay ra, nhìn Như Phong khuôn mặt kiều mỵ chỉ có lúc thân mật với nhau, Như Phong anh khí bừng bừng với khuôn mặt nữ tính như thế càng làm cho hắn kinh hỉ cùng tâm động.

"Chủ tử, lão tướng quân sắp đến rồi." Mộc Đồng cũng không biết bên trong xảy ra chuyện gì, chỉ biết là lão tướng quân hẳn là không vui vẻ gì khi tối thế này mà trong phòng lại có nam nhân.

"Đi thôi." Như Phong đẩy đẩy hắn, bản thân cũng vội vàng mặc lại quần áo, còn mặc y bào để che lấp y phục bừa bộn của mình.

Mộc Vấn Trần thấy thế, cũng chỉ cũng thở dài một hơi, nhảy khỏi giường chiếu, nói: "Ta đi đây, lúc rảnh rỗi trở lại tìm nàng." Vừa nói vừa tư thế kỳ quái đi ra khỏi bằng cửa sổ.

Mộc Vấn Trần rời khỏi phủ tướng quân, sau đó dừng cước bộ nhìn Mộc Đồng phía sau, nửa ngày mới nói: "Mộc Đồng, đêm nay ngươi phải lấy xuân cung đồ tốt nhất trong kinh thành cầm đến cho ta, nhớ kỹ, có nam và nữ trong đó, ta không cần nam và nam, còn nữa, nhớ kỹ phải giấu ca ca ta."

Mộc Đồng sững sờ mà đứng lại tại chỗ, đêm gió thổi qua, hắn đánh một cái giật mình, nhìn bóng lưng xa xa, hoài nghi có phải vừa rồi nghe lầm hay không? Xuân cung đồ? Trời ạ, bây giờ cũng hơn nửa đêm rồi thì hắn biết đi đâu mà tìm? Hơn nữa chính hắn cũng không để ý tới chuyện này mà thì làm sao biết nơi nào có cái này? (thương MĐ quá)

Mộc Đồng gãi gãi đầu, hồi tưởng lại tướng đi của chủ tử vừa rồi, hình như… Thật sự có điểm không thích hợp? Lại quay đầu nhìn phủ tướng quân, không nhịn được cười một chút, có thể nào là Như Phong… Thật sự ra tay với chủ tử rồi sao?

Hình như, Mộc Đồng chưa từng nghĩ tới Mộc Vấn Trần sẽ chủ động ra tay với Như Phong.

Hai ngày sau, Như Phong cũng rất buồn bực, bởi vì thân phận của Như Phong đã bị lộ, hơn nữa bây giờ quan hệ với Mộc Vấn Trần cũng liên tiếp bị công khai, vì vậy được Úy Trì hòe Dương vô cùng coi trọng, dường như luôn phòng ngự đề phòng Mộc Vấn Trần đến cướp người, trong hậu viện của Như Phong có rất nhiều người canh giữ, Úy Trì Hòe Dương cũng thường xuyên xoẹt qua một chút, do vậy thời gian Như Phong ở bên cạnh Mộc Vấn Trần càng trở nên ít đi.

Thế là Như Phong đành phải bi phẫn suy tính, lập kế hoạch cùng sư đệ sư muội, thỉnh thoảng lại bàn bạc vài chuyện với Dục Tước và Dục Tuyên.

Ba ngày sau lại trôi qua nhanh, Như Phong phải đi biên cương phía Bắc để tiêu diệt phỉ, nàng được phân một ngàn thuộc hạ, mà những người đó hiện đang đóng quân ở Bắc cương, vì vậy muốn lĩnh người thì trước tiên Như Phong phải một người một ngựa mà đến Bắc cương.

Sáng sớm, ngoài cửa thành đưa tiễn, mọi người đứng cùng nhau lưu luyến không rời.

Như Phong cố để gương mặt bất mãn mà nhìn Mộc Vấn Trần, nói: "Tại sao chàng phải đến Giang Nam chứ? Thiếp còn tưởng có thể cùng chàng đến Bắc cương chứ?" Giang Nam hiện đang bị lũ lụt vì vậy Mộc Vấn Trần bị hoàng đế phái đi giám sát các quan viên xem hoạt động như thế nào, tỷ như có tham ô hay không vân vân. Do vậy hắn không thể cùng Như Phong đến Bắc cương, thậm chí không cùng đường, một người Bắc một người Nam.

Mộc Vấn Trần chỉ lắc đầu, nói: "Mọi chuyện nàng phải cẩn thận đó."

Như Phong cũng chỉ có thể thở dài thôi, đây là chủ ý rõ ràng của hoàng đế muốn tách biệt Như Phong và Mộc Vấn Trần ra. Thật sự từ khi Như Phong ra khỏi ngục, ông ta không cho phép người khác đàm luận chuyện của Như Phong và Mộc Vấn Trần, vì vậy mọi người cũng không dám nói.

Bên kia, Dục Tước tại dặn dò Dục Tuyên, nói: "Tiểu Tam, trên đường nên cẩn thận, phải nhớ bảo vệ Như Phong."

Dục Tuyên kiên định gật đầu, nói: "Được, nhưng ca ca à, võ công Như Phong hình như còn giỏi hơn ta, hy vọng đến lúc đó không phải là nàng bảo vệ ta."

Dục Tước vừa nghe, dở khóc dở cười, nói: "Vậy đệ nhớ cẩn trọng?"

Dục Tuyên chỉ cười cười, trong ánh mắt không che đậy được vẻ vui sướng khiến cho Vân Thiên Trạch buồn bực không thôi. Bây giờ hắn còn chưa thể quay về nước bởi vì hôn sự của muội muội hắn chưa giải quyết xong. Nhưng bây giờ hình như muội muội hợp ý chính là Dục Tuyên, vì vậy Dục Tuyên mới trăm phương ngàn kế mà bỏ chạy ra Bắc cương.

Trong lòng suy nghĩ uội muội của mình, Vân Thiên Trạch cũng không muốn nàng gả cho Dục Tuyên, bởi vì gả ột người trong lòng có người khác thì sẽ rất đau khổ, đáng tiếc muội muội hắn hình như vô cùng tuyệt vọng, cho nên bây giờ hôn sự mới bị đình lại. Nhưng mà trừ Dục Tước và Dục Tuyên, Vân Thiên Trạch còn không biết có thể gả muội muội cho người nào nữa, thái tử sao? Mặc dù bây giờ thái tử rất nguyện ý, nhưng Vân Thiên Trạch chưa muốn, vì vậy bây giờ chính hắn mới khổ não không thôi.

Nhìn thấy tình ý liên tục giữa Như Phong và Mộc đại thúc, Vân Thiên Trạch bất mãn nói: "Như Phong, ngươi tại sao thích hắn như vậy? Chẳng lẽ chúng ta thua kém hắn sao?" Trên mặt tươi cười dường như chỉ là lời đùa giỡn.

Dục Tước vừa nghe liền cho những người khác lui, chỉ để lại mấy người bọn họ.

Như Phong nghe vậy quay đầu nhìn lại Vân Thiên Trạch, nhìn lại thì hình như mọi người đều mang vẻ mặt chờ mong, ngay cả Mộc Vấn Trần cũng không ngoại lệ, gắt gao mà nhìn chằm chằm Như Phong.

Như Phong một bộ thanh sam, trong trang phục nữ nhi, nhưng vẫn dùng cây quạt che khuất miệng, cười hắc hắc, nói: "Ngươi thật muốn biết sao?"

Vân Thiên Trạch nắm chặt cây quạt, khí thế cương quyết nói: "Ngươi nói đi!"

Thế là Như Phong nhỏ giọng nói: "Bởi vì hắn là xử nam!" (trai tơ í)

Dường như sét đánh ngang trời làm cho các vị nam nhân tan tác tại chỗ.

Mộc Vấn Trần mặt đã đỏ bừng lên, hắn nhìn Như Phong, nói: "Ta đi trước đây!" Vừa nói liền biến mất không thấy dạng.

Như Phong cũng không cấp bách, dù sao tối hôm qua bọn họ đã tâm tình cả đêm rồi, ngay cả gia gia cũng không coi vào đâu.

Cáo biệt vài người, Như Phong cùng Dục Tuyên lên đường khởi hành.

153. Q.3 - Chương 153: Sinh Tử

Edit: Nhoktho

Beta: Lan Hương

Mười mấy người đều cưỡi ngựa, trong đó có ba người là nữ, ngoài Như Phong ra thì là Túy Trúc và Túy Nguyệt, không ai câu nệ tiểu tiết cho nên chặng đường đi cũng khá nhanh. Từ kinh thành muốn đến Bắc Cương, ra roi thúc ngựa thì cũng phải mười ba, mười bốn ngày, nhưng nhóm người Như Phong không hề vội vã.

Như Phong cưỡi bảo mã của mình, lúc mới đầu nàng còn nhớ nhung Vấn Trần, hơi rầu rĩ, lại muốn cải trang thành nam, nhưng bị Dục Tuyên và các sư đệ kháng nghị mạnh mẽ, cho nên đành phải tiếp tục vận

nữ trang, chỉ điều khi có nhiều người thì phải đội khăn che mặt. Hơn nữa, Như Phong cũng nhớ đến Như Tuyết, mấy ngày nay chị ấy đối cử với nàng không nóng không lạnh, cử chỉ ôn hòa, thật giống như đối đãi với một người xa lạ, khiến Như Phong buồn bã không thôi.

Hai ngày sau, Như Phong nhận được thư bồ câu của Vấn Trần gửi cho nàng thì trong lòng cũng ổn định hơn. Lúc này, cả người giống như là chim nhỏ được phóng thích, suốt đường đi lúc nào cũng cong môi cười.

Nhưng Dục Tuyên không vui vẻ gì, không hề có sự hưng phấn như lúc ban đầu, hắn nhìn Như Phong muốn nói lại thôi, giống như là có chuyện nhưng lại không nói nên lời. Còn Như Phong cũng thẳng thừng không thèm nhìn đến, coi như không thấy không biết, chỉ cùng người khác nói chuyện, thỉnh thoảng lại cùng Túy Nguyệt học cách phân biệt thảo dược.

Một ngày nọ, vận khí của mọi người thật không tốt, khi màn đêm phủ xuống vẫn chưa đến được trấn nhỏ nào nên đành phải nghỉ ngơi ở ngoài trời.

Tìm một nơi có thể qua đêm, tất cả mọi người bắt đầu chuẩn bị lều vải ..., cũng có người bắt đầu chuẩn bị cơm tối. Ai ai cũng bận rộn vội vàng, nhưng cũng có những người thật nhàn nhã.

"Như Phong!" Dục Tuyên rống to, tức giận trừng mắt nhìn nữ tử xem mình như không khí kia. Thanh âm của hắn khiến nhiều người chú ý, nhưng hắn liếc qua một lần, lập tức không ai dám nhìn tiếp. Người ta là Tam hoàng tử, cái mạng be bé của mình nằm trong tay người ta đó.

"Cái gì?" Như Phong thờ ơ hỏi, mắt vẫn cẩn thận nhìn gốc thảo dược trong tay. Theo Túy Nguyệt nói cây thảo dược nhìn bình thường này có thể cầm máu nhanh chóng, mặc dù rất đau, nhưng mà hiệu quả rất tốt, quả thật là bài thuốc cầm máu tốt nhất ở thôn quê dân dã.

"Hừ, bỏ cây cỏ trong tay nàng xuống đi. Ta có lời muốn nói với nàng." Dục Tuyên khụ một tiếng, giọng nói hạ xuống.

Như Phong liếc mắt nhìn hắn, nói: "Có chuyện nói cứ việc nói thẳng, sao lại phải len lút chứ." giống như ăn trộm.

Dục Tuyên vẫn cứ nhìn chằm chằm Như Phong, thân thể cao to đứng trước mặt Như Phong, nóng bỏng đến nỗi Như Phong muốn không chú ý đến hắn cũng không được.

"Ngươi cản ánh sáng của ta đấy." Như Phong nhìn trời, cũng đã sẩm tối, hắn còn đứng che trước mặt mình, có phải muốn ăn đập không?

Dục Tuyên cũng không để ý tới lời Như Phong, chỉ kéo tay nàng đi tới một nơi bí mật, nhỏ giọng nói: "Như Phong, ta có việc nói với nàng."

Như Phong rút tay ra, lớn tiếng nói: "Có việc cứ việc nói thẳng đi, đừng có động tay động chân, bây giờ ta là nữ đó, cẩn thận kẻo bị đồn đại, hơn nữa sau này ta sẽ là thím của ngươi đó, tôn trọng ta một chút đi." Như Phong hung tợn nói, phủi phủi tay mình.

Dục Tuyên nghe vậy thì nóng nảy, hắn trầm mặt nói: "Nàng còn là một cô gái, đừng có luôn nói bản thân là thím của ta, nàng vẫn chưa cưới mà. Hừ, chuyện sau này ai biết." Thấy Như Phong tỏ vẻ không cho là đúng của Như Phong, trong lòng tức giận nhưng đành chịu, thực tế là do tại hắn đi thích người yêu quái này nên giờ không còn cách nào nữa.

Như Phong bĩu môi, nói: "Ta nói sự thật mà." Vốn dĩ bây giờ nàng rất muốn làm vợ của Vấn Trần, nghĩ đến Mộc Vấn Trần, Như Phong liền thấy ngọt ngào. Ôi, lúc nào có thể gặp mặt hắn đây? Hắn lúc nào mới trở về từ Giang Nam? Tên hoàng đế ghê tởm kia, biết rõ mình và Vấn Trần lưỡng tình tương duyệt lại còn chia rẽ lứa đôi, xã hội phong kiến này đúng là vô nhân quyền, vô nhân đạo!

Dục Tuyên thở dài một hơi, nói: "Được rồi, chúng ta đừng nói tới vấn đề này nữa, bây giờ ta hỏi nàng, lời nàng nói ở ngoại thành có phải thật không?"

Như Phong khó hiểu: "Ngày đó ta nói nhiều như vậy, ngươi muốn hỏi câu nào chứ?"

Dục tuyên nhăn nhó, người này biết rõ còn hỏi, rõ ràng là nữ sao lại khó đối phó quá vậy, nhưng mà vẫn là thành thật nói: "Chính là cái câu lý do ngươi thích hoàng thúc đó!"

Như Phong "À" một tiếng, nói: "Đúng vậy, ta thích Vấn Trần, hắn là xử nam cũng là thật sự." Nói tới đây, Như Phong nghiêng người liếc nhìn Dục Tuyên, nói: "Ta biết các ngươi khẳng định không phải. Hừ, ta thích Vấn Trần vì sự đơn thuần của hắn trên tình trường, bởi vì ta cũng là xử nữ, cho nên dựa vào cái gì Vấn Trần không thể là xử nam?"

Gương mặt Dục Tuyên lập tức đỏ lên vì xấu hổ, hắn lẩm bẩm nói: "Trên đời này đàn ông lớn như thế mà còn thân đồng tử, như vậy khẳng định là có khiếm khuyết gì đó." Trong lời nói có hàm ý, tiếp theo lại còn bổ sung nói: "Ta thấy kinh nghiệm phong phú vẫn tốt hơn, như vậy phụ nữ sẽ không chịu khổ."

Như Phong trừng mắt, dám nói thân thể Mộc Vấn Trần có khiếm khuyết?

"Đó là biểu hiện thân thể sạch sẽ của Vấn Trần, không giống ngươi, luôn đi đến thanh lâu, không chừng ngày nào đó sẽ mang một thân bệnh tật đó."

Dục Tuyên lau lau mồ hôi không tồn tại trên trán, nhớ đến lúc ở học viện trước kia quả thật mình rất hay dạo tới thanh lâu, nhưng khi đó là do mình không biết Như Phong là nữ mà? Nếu như biết, có chết mình cũng không đi. Nghĩ tới đây, Dục Tuyên đau khổ nhìn Như Phong, miệng thì mạnh mẽ biện giải: "Đàn ông trước khi thành thân có thể tùy tiện chơi đùa, nhưng nếu đã gặp được người con gái trong mộng, họ sẽ toàn tâm toàn ý đối đãi, hơn nữa sẽ không dễ bị hấp dẫn." Dục Tuyên vội vàng giải thích.

Như Phong phồng má lên thở ra một hơi, nói: "Nói thì nghe hay đấy, được rồi, cho dù là như thế đi, ta vẫn cảm thấy thân thể sạch sẽ trước khi thành hôn vẫn tốt hơn, sau khi cưới cũng thế. Nếu như sau này Vấn Trần có dũng khí sau lưng ta làm chuyện bậy bạ · · · · · · " Như Phong xiết chặt nắm tay, hung tợn nheo mắt lại.

"Thì thế nào?" Dục Tuyên chờ mong hỏi, đôi mắt tỏa ánh sáng. Tốt nhất là xử lý hoàng thúc luôn, a, không, ý nghĩ này quá ghê rợn, dù sao cũng là hoàng thúc của mình, mặc dù là tình địch, nhưng vẫn nên sử dụng biện pháp ôn hòa một tí. =_=

Như Phong mỉm cười, rất nhanh đã bình tĩnh trở lại, nói: "Có liên quan gì đến ngươi? Đây là chuyện riêng hai vợ chồng ta, sao có thể nói cho người ngoài chứ." Như Phong lạnh lùng nói, muốn nhân cơ hội khiến Dục Tuyên hết hy vọng này cũng là nguyên nhân nàng đối với hắn lãnh đạm thờ ơ suốt dọc đường, không phải là để cho hắn mau chóng không còn ôm ảo tưởng gì với mình sao? Mình thật đúng là người hiền lương thông minh mà, có điều cái tên nam nhân trước mắt này không hiểu được lòng tốt của nàng gì hết. Nghĩ vậy, Như Phong liền trừng mắt nhìn hắn.

Dục Tuyên nghe Như Phong nói, vẻ mặt hoàn toàn sụp đổ, hữu khí vô lực nói: "Như Phong, sao nàng không chịu nói rõ chứ? Nàng không phải thật sự thích hoàng thúc, mà chỉ là thích sự thuần khiết của hoàng thúc mà thôi, cho nên sao nàng không mở to hai mắt nhìn chung quanh xem, tin rằng chắc chắn có người nàng thích, ví dụ như ta." Vừa nói vừa cố gắng uỡn ngực, chờ mong nhìn Như Phong, ánh hoàng hôn phủ lên người hắn, thật cũng có vài phần tư sắc lóa mắt.

Chỉ là bề ngoài này không thể đả động đến Như Phong, thực tế sắc đẹp của Như Phong và Mộc Vấn Trần trên thế gian đã ít có, cho nên một chiêu này của Dục Tuyên đã bị lờn rồi.

Như Phong vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: "Hết hy vọng đi, lời ta nói là thật, sự đơn thuần trong tình yêu của Mộc Vấn Trần là một lý do ta thích hắn, vẻ ngoài của hắn cũng tính là một nguyên nhân, nhưng hơn hết là ta thích con người của hắn." Chẳng lẽ bọn họ vẫn không rõ sao? Ngày đó mình nói cũng chỉ là lấy cớ, hay nói đúng hơn cái đó hoàn toàn không thể xem là một nguyên do.

Vẻ mặt Dục Tuyên lập tức chán nản, khổ sở nhìn Như Phong, nói: "Thật sự không có một chút cơ hội nào sao?" Vậy công sức mình cực nhọc dành lấy cơ hội đồng hành này là vô ích sao?

Như Phong nhìn ánh mắt hắn, dù sao cũng là đồng bọn quen biết từ nhỏ, lại còn từng "Ở chung" một năm, nói không có tình cảm thì tuyệt đối là gạt người, nhưng này dù sao cũng không phải tình yêu nam nữ, cho nên Như Phong rất kiên định mà gật đầu, nói: "Ta chỉ thích Vấn Trần."

Dục Tuyên nghe vậy, im lặng không nói gì, mình thật sự hết hy vọng sao?

"Chát" một tiếng, vang lên từ trong rừng cây yên tĩnh, khiến vài con chim giật mình vỗ cánh bay ra. (hỗ trợ âm thanh: quạc quạc, phạch phạch) =))

Như Phong thở hỗn hển bước ra, thảo dược trong tay đã bị nghiền nát bét.

Sau khi mọi người dồn ánh mắt vào nàng không lâu, Dục Tuyên cũng đi ra, mặt đen thui, trên mặt tựa hồ · · · · · · có một dấu tát?

"Sư huynh, huynh làm sao vậy?" Túy Trúc là người thứ nhất mở miệng hỏi, người ngoài sáng trong tối đều nhìn qua, cho dù là thân vệ Dục Tuyên.

Như Phong chớp chớp mắt, tức giận mà nói: "Không có gì." Có thể có cái gì? Không lẽ nói ọi người biết mình bị kẻ nào đó khinh bạc sao? Sau đó mình tức khí lên não mà tát hắn? Nàng thật không muốn nói, một là sợ Vấn Trần sẽ hiểu lầm khi biết, hai là vì Dục Tuyên dù sao cũng là một hoàng tử, vẫn cho hắn giữ lại vài phần mặt mũi, tránh ình sau này không thể gặp hắn.

Túy Trúc vốn muốn hỏi Dục Tuyên, nhưng thấy sắc mặt hắn không tốt lắm, cũng không dám hỏi.

Một đêm bình an vô sự, mấy ngày kế tiếp Dục Tuyên cũng chỉ dám cùng Như Phong trò chuyện, không dám đánh lén Như Phong như tối hôm đó. Đến đây thì đi thêm vài ngày nữa là sắp đến Bắc cương, bây giờ đã là trời thu, khí hậu cũng bắt đầu lạnh hơn, nhưng chỉ mặc một bộ quần áo cũng không sao, ở đây trừ Túy Nguyệt không có võ công, những người khác hoặc nhiều hoặc ít đều có thể phòng thân, mà trên đường cũng không có gặp phải người nào.

Quá an bình! Như Phong thần sắc bình tĩnh, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn bốn phía, trong miệng ngậm một cây cỏ đề thần, một tay nắm bảo mã của nàng đi đến đường núi. Bây giờ mọi người đã tiến vào khu vực đồi núi, núi càng ngày càng nhiều. Do muốn đi nhanh, bọn họ không đi đường lớn, giảm bớt thời gian, nhưng lại khổ mình. Hai ngày này, gặp được thành trấn càng ngày càng ít, cho nên thường thường phải qua đêm nơi sơn dã. Nhưng dọc đường đi chưa từng gặp phải chuyện gì nguy hiểm, ngay cả một tên sơn tặc cũng không thấy, thật không biết gặp được vận cứt chó gì. (vận cứt chó là vận hên nha ^^)

Hơn nữa mọi người cũng chỉ ăn đồ ăn đơn giản, không có thành trấn nên uống miếng nước cũng khó khăn, nhưng dù sao khiêng xoong nồi đi theo thật không phải hành vi của mấy vị tinh anh này. Vì vậy bây giờ bữa trưa của mọi người đều là thức ăn dân dã trong núi, nhưng cũng may, năng lực sinh hoạt dã ngoại của Như Phong và các sư đệ sư muội rất tốt, những người khác cũng không tồi, cho nên chỉ cần có muối, những thứ khác không phải vấn đề. Hơn nữa vì tránh ọi người không bị ngán, Như Phong cũng sử dụng thân thể rỉ sét của mình, bắt vài con chim nhỏ, thỏ hoang, rắn, cá, thậm chí ngay cả sói cũng bắt lại ăn. Sau khi đi được khoảng mười ngày, bọn họ tới tòa thành ở phía Bắc tên Tuân Châu thành. Lúc này, sắc mặt Dục Tuyên bắt đầu nghiêm túc lại, dặn dò bọn họ: "Đường lúc trước mặc dù rất bình yên, nhưng chúng ta không thể lơ là thiếu cảnh giác, mặc dù chúng ta đã sắp đến Tuân Châu thành, cách quân đội Bắc Cương cũng không phải rất xa, nhưng nơi này người lui tới rất phức tạp, địa hình núi cũng hiểm trở, có lẽ sẽ có thổ phỉ sơn tặc, nên mọi người phải nâng cao đề phòng."

Nói xong thì phân phó một hồi, đội hình bắt đầu có biến đổi, vây chặt chẽ Như Phong và Dục Tuyên ở chính giữa. Thần kinh cứ như thế căng thẳng cả một ngày, ngay cả một bóng người cũng chưa từng thấy, mọi người dần dần buông lỏng cảnh giác. Mãi đến buổi tối, vẫn không gặp phải chuyện gì nguy hiểm, sau khi dừng chân nghỉ ngơi dưới một chân núi, mọi người mau chóng đốt lửa, sau đó ăn cơm tối rồi bắt đầu ngủ, chỉ để lại bốn người dưới trướng Dục Tuyên thay phiên canh gác.

"Như Phong, chúng ta sắp chia tay sao?" Ban đêm, trước khi ngủ Dục Tuyên nhỏ giọng hỏi.

Như Phong ôm áo khoác ngồi dưới tàng cây híp mắt, nghe vậy thì ừ một tiếng, nói: "Đúng vậy, sắp chia tay rồi, ta cũng phải đi tiêu diệt thổ phỉ, nói thật ra, ta muốn gọi bọn họ là sơn tặc hơn."

*sơn tặc: cướp núi

*thổ phỉ: cướp ở đồng bằng

"Cái này không phải trọng điểm, Như Phong, quan trọng là chúng ta sẽ phải chia li." Dục Tuyên có chút buồn bã, ngày đó là mình quá mức xúc động, hơn nữa lại đố kỵ tình yêu của nàng và hoàng thúc, lại nghĩ đến xúc cảm tốt đẹp ngày đó mình cảm nhận được, cho nên đã giở trò cũ. Không ngờ lúc này Như Phong đã có năng lực tự bảo vệ, ngược lại bất ngờ mau chóng cho hắn một cái tát.

Đây có phải là "Ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo" không? Mình không trộm được hương thành công, ngược lại còn làm ình bị lỗ nặng, lần đầu tiên trong cuộc đời ăn phải cái tát của nữ tử, lại còn đánh vào mặt hắn, may là cho dù mọi người nghĩ gì trong lòng, cũng không nói ra khỏi miệng, nếu không hắn nhất định phải người đó đẹp mặt!

"Chia thì chia thôi, dù sao sau này cũng không phải không gặp lại." Như Phong nhẹ nhàng nói. Đôi tai lắng nghe tứ phía. Bây giờ thân thể của nàng dưới sự chăm sóc của Túy Nguyệt cũng đã gần như khỏe hẳn, chỉ cần điều dưỡng thân thể cho tốt, bây giờ chỉ là không thể vận động nội lực mà thôi, Như Phong yêu quý sinh mạng của mình, cho nên mấy ngày nay không hề sử dụng nội lực, nhưng mà lắng nghe tình trạng xung quanh chắc không có gì nghiêm trọng lắm đâu, dù sao an toàn là trên nhất.

Nhìn Như Phong trả lời không đến nơi đến chốn, Dục Tuyên uể oải quay lại chỗ của mình, lầm bầm nói: "Tên Như Phong nhẫn tâm, một mảnh chân tình của ta đó!" Bây giờ hắn cũng chỉ có thể dùng loại giọng điệu khoa trương này để biểu đạt tình cảm của mình thôi. Nếu không chỉ cần mình nghiêm túc, Như Phong sẽ bỏ trốn, không thèm liếc mắt mình đến một cái.

Công tử phong lưu cao giá nhất kinh thành sao phải gặp loại đối xử này chứ? Dục Tuyên cười chua xót. Một đêm bình an vô sự, mọi người vừa lại đi thêm một ngày đêm tiến vào lòng núi, chung quanh đều là đại thụ xanh mướt, bụi cây mây hoang dã, mọi người cũng không dắt ngựa nữa, chỉ thả ngựa đi từ từ, tư tưởng phòng bị cũng từ từ giãn ra. Nhưng ngay lúc mọt người không thể tưởng được thì sơn tặc xuất hiện.

Ra tay bất ngờ, tập kích đột ngột, cách đánh của đám sơn tặc này cũng không tệ. Nhưng bọn họ bị chúng quan sát bao lâu rồi? Cư nhiên không ai phát hiện.

Như Phong và Dục Tuyên liếc nhìn nhau, tiếp theo lại quan sát số sơn tặc đông đảo trước mắt. Bên bọn họ cũng chỉ có hai mươi mấy người, đáng giá bọn họ dùng hơn một trăm người đến vây công sao?

Đúng vậy, là bọn sơn tặc, chỉ thấy hơn một trăm đại hán mặc áo thô xám lao ra từ rừng cây, tay cầm đại đao, cầm đầu là một tên độc nhãn long hơn bốn mươi tuổi, thân hình cao lớn, tướng mạo hung hãn, thấy hắn vung tay lên dứt khoát lưu loát mà nói: "Toàn bộ làm thịt, một người không để lại!" Không cho bọn họ tự hỏi, bọn sơn tặc bắt đầu ùa lên. Mà nhóm bên Như Phong cũng bắt đầu rút vũ khí xong đến.

Như Phong sờ sờ bảo kiếm của mình, đây là của Mộc Vấn Trần đưa ình, mặc dù không dùng tốt bằng trước kia, nhưng cũng là một thanh nhuyễn kiếm cực kỳ nổi danh, Như Phong rất hài lòng.

Mới vào trận, những người khác vốn là hộ vệ nhất đẳng, kể cả Chu Tiền và Chu Hậu. Cho nên Như Phong chỉ cần cùng Hàn Sơn ở bên cạnh Túy Nguyệt bảo hộ, còn Chu Tiền cùng Chu Hậu cũng không cách xa Như Phong. Ngay cả Túy Nguyệt cũng rất bận rộn, bột phấn trong tay như bụi bay tứ phía. Kết quả là do nhóm Như Phong trong mấy ngày nay đã ăn giải dược không có việc gì, nhưng là đối phương thì sao? Dĩ nhiên cũng không có việc gì.

Như Phong và Túy Nguyệt liếc mắt nhìn nhau, thấy sự bất ổn trong mắt đối phương.

Quả nhiên, đưa mắt toàn trận, đều là vài người đối phó một người, hơn nữa thân thủ sơn tặc cũng không thường, khiến cho hộ vệ bị vây chính giữa như trứng chọi đá, trong khoảng thời gian ngắn ứng phó rất chật vật, mãi đến lúc Nam Sơn chỉ bảo mới khá hơn được. Vì thế, Chu Tiền và Chu Hậu ban đầu đành phải tách xa Như Phong, ngược lại đi hỗ trợ.

Những người này không đơn giản! Như Phong thầm nghĩ. Bọn họ thoạt nhìn có qua huấn luyện, không giống một đám sơn tặc, ngược lại như những binh lính trải qua huấn luyện đặc biệt, hành động nhất trí, có xu hướng bao vây, dường như muốn chặt đứt đường lui của nhóm người Như Phong. Quả nhiên, ý nghĩ của Như Phong trong đầu mới lóe lên, liền cảm thấy một luồn khí lạnh thấu xương lao tới, quay đầu lại đã thấy một tia sắc bén lao tới mình, phát ra loại tia này là thanh trường kiếm trong tay Độc Nhãn Long, ánh mắt nhìn theo cũng lạnh như băng, dường như Như Phong đang nhìn một người chết, không hề tức giận.

Không chút do dự, Như Phong hét lớn một tiếng, kéo Túy Nguyệt ra phía sau mình, thân thể đứng thẳng tắp, nhuyễn kiếm trong tay cũng phát ra ánh sáng màu bạc, leng keng một tiếng, nhuyễn kiếm được rót vào nội lực cứng lại, Như Phong vẽ ra một đường vòng cung đẹp mắt, luồng khí do thanh kiếm vung lên làm sợi tóc nàng bay nhẹ.

Keng, lưỡi đao sắc bén trong tay hai người va vào nhau, Như Phong và đối phương cùng lui một bước.

154. Q.3 - Chương 154: Tiêu Diệt Phỉ

Edit: Nhoktho

Beta: Lan Hương

Gặp phải loại tình huống này, ánh mắt Như Phong se lại, đây là lần đầu nàng đụng phải cao thủ ngang tầm.

Hai người không có được một câu nói nhảm, tiếp tục lao vào chiến đấu.

"Sư huynh!" Túy Nguyệt gọi một tiếng, nhìn hai người, chỉ toàn ảnh với bóng, nàng chỉ là một người không biết võ công nên không thể nhìn thấy, chỉ biết là hai người bọn họ đang chuẩn bị vận khí cực đại, hơn nữa bây giờ lại có thêm một người nhảy vào!

Trời ạ, sư huynh nên làm cái gì bây giờ? Túy Nguyệt vội vã xoay quanh.

"Đừng làm ảnh hưởng tới sư huynh!" Hàn Sơn bên cạnh Túy Nguyệt nói một câu, liều mạng nâng kiếm chống đỡ nguy hiểm trước mắt.

Tình huống bên Dục Tuyên có vẻ khá hơn một chút, bởi vì hắn vốn là hoàng tử, cho nên thân vệ vây quanh bên người hắn, không để cho hắn có bất cứ nguy hiểm nào về tính mạng.

Túy Trúc tay múa trường kiếm, trong mắt hiện lên tia hưng phấn, không ngừng thi triển ra vô tình kiếm pháp, trong khoảng thời gian này dưới sự chỉ dạy của Như Phong và Nam Sơn, võ công của nàng lại cao thêm một tầng, lúc này là cơ hội để nàng luyện tập.

Dù sao cũng là người có võ công cao thứ hai trong các huynh muội, cho nên Túy Trúc một mình đối phó bốn người đại hán cũng là thừa sức. Còn Nam Sơn chỉ có khinh công là khá tốt, tránh qua né lại, thấy tình huống đã ổn định, cũng rất mau chạy đến chỗ an toàn dưới sự che chở của mọi người. Ở nơi đầy máu tanh này không ai thấy được bóng dáng của cậu.

Như Phong cầm bảo kiếm trong tay, ánh mắt nghiêm nghị, vút qua trong không khí thanh kiếm dẻo mỏng, uyển chuyển như lưỡi dao thủy tinh sắc bén tung hoành mà tới, nơi đường kiếm đi qua, thì hình thành một áp lực nặng nề.

Hai gã đàn ông kia cũng không phải người thường, bọn họ phối hợp lẫn nhau, đối với sự tấn công của Như Phong, một trong hai người cầm thanh hắc đao to nặng nhưng lại có thể vung múa chém tùy ý, mỗi nhát chém đều là sát chiêu. Còn tên độc nhãn long kia cũng không ngừng múa may trường kiếm, thật ăn ý với tên còn lại, dường như đã thực hiện vô số lần.

Đao kiếm ba người mặc dù không chạm vào nhau nhiều, nhưng sát khí do đao phát ra và kiếm khí do kiếm phóng ra quấn quýt va chạm, khiến cả không gian vang đầy tiếng roạt roạt. Nhờ vào Úy Trì kiếm pháp và Vô tình kiếm pháp đã cải tiến, Như Phong tấn công như bạt mạng, tốc độ nhanh đến khó tin, hơn nữa có bảo kiếm trong tay, cái đầu nàng cũng linh hoạt, kinh nghiệm đối phó trận pháp lại có phong phú, cho nên miễn cưỡng có thể cùng đánh ngang sức với bọn họ.

Nhưng sau khi Độc Nhãn Long huýt gió một tiếng, lại thêm một gã trung niên nhảy vào, khắp người người nọ đầy mùi hôi, tỏa ra khiến Như Phong rất khó chịu, đợi đến lúc Như Phong cảm thấy bất thường đã không còn kịp rồi, cả thế cục nhanh chóng bị lật ngược. Như Phong dần dần cảm thấy mỗi lần vung kiếm, thì dường nhưng có ngàn cân treo trên tay, sau khi liên tục vung kiếm thì có chút khó khăn, một lúc sau, cả người mệt mỏi mồ hôi đầm đìa."Như Phong chạy mau!" Dục Tuyên bên kia vội vàng kêu lên, hắn cũng đầu đầy mồ hôi, bởi vì hắn đã để thân vệ chạy đến bên Như Phong để cứu viện. Bên kia Chu Tiền cùng Chu Hậu cũng nhìn thấy tình huống bất thường, vội vàng chạy lại, đồng thời cũng mang theo vài kẻ địch.

Có mấy người thân vệ và Chu Tiền Chu Hậu hỗ trợ, Như Phong nhanh dừng lại, không nói hai lời thì móc ra một viên thuốc nhanh chóng nuốt xuống.

"Như Phong!" Võ công của Dục Tuyên coi như cũng khá tốt, một đao đã chém được một cái đầu, nhanh chóng chạy đến bên cạnh Như Phong, cùng nàng sóng vai tác chiến.

Thể lực của Như Phong đã khôi phục lại, nàng oán hận trừng mắt với kẻ địch gia nhập cuộc chiến, di chuyển đôi tay không hề lưu tình.

Vô tình, Như Phong và Dục Tuyên đã rời xa những người khác, người ở hiện trường cũng từ từ giảm bớt, máu tươi lan tràn trên mặt đất. Trong thấm thoát, mấy người đã đánh tới một đoạn sườn núi, Như Phong và Dục Tuyên tựa lưng vào nhau đánh với ba người nọ, Như Phong đối phó với hai người, Dục Tuyên ứng phó với một người.

"Ngươi có ổn không?" Như Phong rống lên một câu.

"Tạm được!" Dục Tuyên cậy mạnh nói, mặt đỏ lên, cố hết sức quan sát ứng phó với kẻ địch trước mặt.

Như Phong nhăn mặt, biết thể lực của mình đang dần giảm dần. Nếu không tốc chiến tốc thắng thì chắc chắn sẽ phiền to, vì vậy mặt lập tức trầm xuống, hô to một tiếng, công lực đại tăng, một đường kiếm khí xẹt qua, đối phương nghiêng người, Như Phong nhân cơ hội này nghiêng kiếm đâm tới, chỉa thẳng vào tử huyệt độc nhãn long, Độc Nhãn Long cuống quít chống đỡ, người còn lại thấy vậy liền tận dụng thời cơ, không để ý đến sống chết của Độc Nhãn Long, nhanh chóng nhắm vào sở hở Như Phong để lộ ra mà đâm tới.

Chính là lúc này, bảo kiếm trong tay Như Phong tuột ra, trong tay trái bỗng bắn ra vài phi tiêu, bay thẳng về phía tên đại hán kia.

Tất cả chuyện này xảy ra nhanh như chớp giật, cho nên lúc tên đại hán cầm đao kia bị cắt đứt cổ, trường kiếm của độc nhãn long lập tức lao đến Như Phong.

Thẩn thể của Như Phong nhanh chóng chuyển mình trong không trung, trong thời gian độc nhãn long đang công kích còn dùng mấy cái phi tiêu còn thừa bắn về phía kẻ địch đang đánh với Dục Tuyên.

Chỉ trong phút chốc, Như Phong đã giết chết hai người! Dục Tuyên vui vẻ.

Mặt độc nhãn long trầm xuống, thanh kiếm trong tay quay lại công kích tên yếu ớt ẻo lả Dục Tuyên kia, lúc Như Phong mới rơi xuống đất là đột nhiên chuyển hướng về phía Như Phong, Như Phong bất ngờ không kịp phòng ngự, còn chưa đứng vững đã bị độc nhãn long lao tới kéo đi, cùng rớt xuống sườn núi!

"Đừng mà——" Trong không gian bỗng chốc vang lên tiếng gọi tê tâm liệt phế của Dục Tuyên!

***

Trong kinh thành.

"Ngươi, xác định Úy Trì Như Phong thật sự đã chết sao?" Một tiếng nói âm trầm nặng nề truyền ra từ sau tấm màn che mỏng.

"Đúng vậy chủ tử. Độc nhãn ngay tại thời khắc cuối cùng đã cùng Như Phong lăn xuống vách núi, mà sau đó Tam hoàng tử cùng những người khác tìm tại đoạn sườn núi đó cũng không thấy một bóng người, thậm chí Tam hoàng tử còn muốn nhảy xuống theo, nhưng lại bị người hầu kéo lại, bây giờ bọn họ cũng nhận định Úy Trì Như Phong đã chết." Hắc y nhân quỳ trên mặt đất nhỏ giọng trả lời, thần thái luôn là cung kính.

"Ồ · · · · · · hắn thật là mạng lớn đó!" Nam âm trầm thấp chậm rãi cảm thán một câu, giọng điệu khá bất mãn, tiếp tục nói: "Như vậy người chạy đi đằng nào rồi?" Nếu như cũng nhảy xuống luôn không phải tốt hơn sao! Chướng mắt!

"Bẩm chủ tử, bọn họ vẫn tiếp tục tiến đến nơi đóng quân phương Bắc, nghe nói phải giúp Úy Trì Như Phong báo thù, bọn họ tưởng rằng thổ phỉ đột ngột xuất hiên là do người Hắc Thạch sơn làm."

"Biết rồi, lui xuống đi."

"Vâng!" Hắc y nhân lặng lẽ lui ra ngoài.

Chỉ còn một nam tử nở nụ cười ôn hòa, mơ hồ lộ một tia nguy hiểm và khát máu.

Cái này, xem các ngươi sẽ làm sao? Dám trèo lên đầu ta ngồi sao!

***

"Cái gì? Úy Trì Như Phong đã chết? !" Tiếng nói hoàng đế nâng cao hơn bình thường rất nhiều, có vẻ rất khiếp sợ.

"Đúng vậy, phụ hoàng." Đôi mắt Dục Tước hồng hồng, ánh mắt có sự bi thương khó giấu, quần áo ngoại trừ có thêu vài bông Tử La màu vàng ra thì hoàn toàn là cẩm y màu trắng thuần, khuôn mặt thê lương, cau mày.

Hoàng đế chậm rãi tiêu hóa tin tức này, nữa ngày, hắn nhanh chóng nói: "Sống phải thấy người, chết phải thấy xác. Bây giờ tình hình thế nào?" Trong lòng rất chấn động, đứa nhỏ đó, cứ thế mà chết?

Tiếng nói Dục Tước có hơi khàn khàn, nói: "Từ vách núi té xuống, chỉ có thể tìm được vài xương đầu người dưới chân núi, những thứ khác thì vẫn không thấy. Còn trong sơn cốc đó có rất nhiều sói, bọn họ nói có thể tìm được vài miếng xương cốt đã là không tệ rồi." Vài chữ cuối cùng dường như phải cố hết sức mới nói ra được.

"Nếu như như vậy · · · · · · " Sắc mặt hoàng đế trầm xuống, nói: "Trước tiên đừng truyền tin tức này cho hoàng thúc của ngươi, còn nữa, Úy Trì lão tướng quân biết chưa?"

"Biết rồi, các sư đệ sư muội của Như Phong đã đem tin tức truyền tới kinh thành rồi, bây giờ dường như người trong kinh thành ai ai đều biết."

Hoàng đế nhẹ xoa xoa mi tâm, nói: "Việc này để trẫm nghĩ lại, còn nữa, bây giờ ngươi lập tức đến phủ tướng quân trấn an đi. Rồi thuận tiện gọi thừa tướng đến đây luôn."

"Vâng ạ, phụ hoàng." Dục Tước thất vọng rời khỏi, mới vừa đi vài bước lại nói. "Vậy phụ hoàng, hôn sự của Xuân Hòa công chúa thì thế nào?"

Chân mày Hoàng đế cau lại, nói: "Cứ để đó đi, nếu nàng muốn đính hôn cùng Dục Tuyên thì cứ để Dục Tuyên trở về đã."

Dục Tước lên tiếng, nhìn hoàng đế, muốn nói lại thôi, nhưng vẫn không nói cái gì.

Lúc đi ra cửa cung, Dục Tước vừa lúc chạm vẻ mặt bình tĩnh của thái tử.

Nhìn vẻ mặt Dục Tước uể oải bi thương, đôi mắt của thái tử không dấu nổi niềm vui sướng, hắn nói: "Nhị hoàng đệ, hôm nay hình như tâm trạng không tốt à? Ta nghe nói Úy Trì Như Phong đã xảy ra chuyện, đệ phải nén bi thương nha. Ôi, một đại mỹ nhân quốc sắc thiên hương như thế, sao lại có đi mà không thể về chứ? Thật quá đáng tiếc!" Vừa nói vừa lắc đầu, khuôn mặt có vẻ mang bi thương. (ta muốn thiến thằng cha này >_<>

Dục Tước gật đầu, chắp tay nói: "Thái tử điện hạ, đúng là không tốt." Giọng điệu rất giống, bộ dáng giống như là tâm trạng không tốt, phong độ lúc bình thường đã biến mất hoàn toàn.

Thái tử nhìn hắn giọng điệu có điểm thương tiếc, nói: "Biết ngươi và Như Phong cô nương thân thiết, nhị hoàng đệ hay là hồi phủ nghỉ ngơi đi."

Dục Tước nghe vậy, cũng liền cáo lui.

Chờ thái tử đi rồi, Dục Tước nhìn bóng lưng hắn, âm thầm thở dài: lần này mình sẽ không mềm lòng nữa.

Rất nhanh, tất cả mọi người cũng đã biết tin tức Như Phong gặp nạn, phản ứng mọi người trong kinh thành rất khác nhau, có bi thương, có khiếp sợ, có không tin, có mừng rỡ, có thờ ơ · · · · · · Nhưng trước khi nghe được tin tức này, Dung Ức Ảnh và Đức Vương gia đã đã rời đi. Bây giờ, ngay cả Vân Thiên Trạch cũng chuẩn bị quay về.

"Ngươi tin tưởng Như Phong thật sự đã chết sao?" Tay Vân Thiên Trạch nắm chặt ly rượu, gương mặt như bạch ngọc có màu đỏ mờ nhạt, giọng nói không yên.

Dục Tước ôm một vò rượu, uống một ngụm rượu, cũng không để ý rượu chảy xuống cổ, thấp giọng nói: "Ta không tin, rõ ràng lúc ra khỏi thành Như Phong đã cùng ta nói cười, sao mới đi được mười ngày đã không còn? Võ công của nàng tốt như vậy, chắc chắn là đã chạy thoát rồi." Vừa nói vừa nấc một cái phả ra toàn mùi rượu.

Vân Thiên Trạch vừa nghe, nhãn tình sáng lên, nói: "Đích thị là như vậy." Hắn cẩn thận nhìn Dục Tước, lại nâng thêm một chén.

Hai người nhìn nhau, trong khoảng thời gian ngắn yên lặng không nói gì, chỉ lo uống rượu.

Đêm đã khuya, Vân Thiên Trạch nhẹ giọng nói một câu: "Ta phải về nước rồi, lần này đã đi lâu lắm rồi."

"Về đi về đi." Dục Tước ngồi trong góc tường phất tay, đầu tóc rối bời, tay còn ôm một bình rượu.

Vân Thiên Trạch thở dài một hơi, nói: "Nếu có tin tức của Như Phong thì báo cho ta biết."

Mãi đến lúc bước ra khỏi cánh cửa Hồng Tân lâu, Vân Thiên Trạch cũng chưa nghe được đáp án của Dục Tước.

Đi trên đường cái không hề có bóng người, bước chân Vân Thiên Trạch vẫn rất vững chắc, mặc dù đêm nay hắn uống không ít rượu.

"Chủ tử, ngài cảm thấy Như Phong cô nương thật sự đã chết sao?" Vân thúc cẩn cẩn thận thận mà thăm dò. Trước mặt chủ tử tuyệt đối không thể bất kính với Như Phong, cho dù chỉ là vấn đề xưng hô. Vì để không chạm phải nghịch lân* của hắn, cho nên Vân thúc rất thức thời, mặc dù hắn hận không thể để cho tên Như Phong họa thủy kia chết mau mau một chút. Trên thực tế, lần trước lúc công thành, mình đã tự tiện ám sát Như Phong, cuối cùng là thành công, nếu không phải y thuật đối phương quá inh, Úy Trì Như Phong cũng đâu thể tới kinh thành này, đáng tiếc hậu quả rước được là lửa giận của chủ tử, mình thì không sao, chỉ chịu phạt, nhưng Tiểu Thanh đã lớn lên cùng với công tử thì không thể gặp được nữa.

*nghịch lân: tương truyền rồng rất hiền hòa với người, có thể cưỡi trên người nó mà đi, nhưng phía dưới hàm rồng có những cái vảy ngược, nếu đụng vào đó, rồng sẽ trở nên giận dữ, đại ý ở đây là chạm phải vấn đề khiến chủ tử tức giận(. Nguồn: trí nhớ tồi tệ của bản thân :3)

Bởi vì, mũi tên đã bắn trúng Như Phong là do Tiểu Thanh tự mình ra tay.

Vân Thiên Trạch nghe được câu hỏi Vân thúc, bước chân dừng một lát, chậm rãi lắc đầu, nói: "Ngươi phái người đi theo dõi nhóm Dục Tuyên là được." Hắn nhẹ nhàng thở dài, đôi mắt nhẹ khép lại.

Nếu như Như Phong thật sự chết, Dục Tước, hắn còn có thể là cái phản ứng này sao? Hừ! Thật đúng là xem mình như kẻ ngu mà.

Trên thực tế, mặc kệ Vân Thiên Trạch có tin hay không, ít nhất rất nhiều người tin.

Tướng quân phủ vẫn là bi thương một nhà, Như Tuyết bi thống hơn người nào hết, mỗi một lần nàng nhớ tới Như Phong trước khi đi mình lại còn giận dỗi thì hối hận không thôi.

"Tiểu thư, người ăn chút gì đi." Hương Lăng mặc dù cũng đã đỏ cả hai mắt nhưng cũng tẫn trách mà nhắc nhở.

Như tuyết nằm trong ổ chăn, nước mắt cứ tuôn chảy: "Oa oa · · · · · Sao ta có thể ăn được? Đệ đệ · · · · · · Như Phong bây giờ đã không còn, mà trước khi nó đi ta còn giận dỗi với nó nữa? hu hu · · · · · · · "

Trên đường từ kinh thành đến Bắc Cương, lại có người đang giục ngựa chạy như điên.

"Biểu muội, muội dừng lại! Dừng lại!" Bạch Nhất Quân cưỡi ngựa chạy theo sau, vừa chạy vừa la lớn.

Mộ Dung Nghênh Hà coi như là không nghe, cứ giục ngựa chạy đi.

Rốt cục, ngựa kiệt sức ngã xuống đất, Bạch Nhất Quân cũng thở hỗn hển hồng hộc chạy lại, vội vàng xuống ngựa nâng Mộ Dung Nghênh Hà dậy, nói: "Biểu muội, muội làm gì vậy?" Âm thầm cảm thấy may mắn rằng con ngựa biểu muội thuận tay cướp trên đường không phải ngựa tốt, nếu không hắn cũng không đuổi kịp được.

"Ta muốn giết mấy tên thổ phỉ đó" Mộ Dung Nghênh Hà oán giận nói, dùng tay quệt nước mắt.

Bạch Nhất Quân thở dài, nói: "Ai, Úy Trì Như Phong là nữ mà, biểu muội, muội cần gì cứ chấp nhất không tỉnh chứ?" Trong lòng lại có chút mất mát, trước đó không lâu vừa mới biết thân phận Như Phong, bây giờ

mình còn đang khiếp sợ, không ngờ khó khăn lắm mới tiếp nhận được thì nàng đã mất rồi. Từ lúc còn nhỏ, mình vẫn xem Úy Trì Như Phong như kẻ địch, một đối thủ, nhưng không ngờ nàng lại là nữ, hơn nữa đã không còn.

Cảm giác như vậy · · · · · · ôi, một lời khó nói hết, chỉ cảm thấy như cuộc sống cứ thiếu thiếu cái gì.

"Là nữ thì sao chứ? Có ảnh hưởng gì đến việc ta thích nàng sao. Biểu ca ca nhất định phải giúp nàng báo thù." Mộ Dung Nghênh Hà ngước hai mắt đẫm lệ, xiết chặt áo của Bạch Nhất Quân.

Bạch Nhất Quân gật đầu, nói: "Chỉ cần là việc cần ta, ta nhất định sẽ giúp đỡ, nghe lời, bây giờ đầu tiên chúng ta trở lại kinh thành, sau đó đến tướng quân phủ xem thử có giúp được việc gì không. Muội xem, bây giờ muội có chạy tới Hắc Thạch sơn cũng có giúp được gì đâu, nơi đó có Tam điện hạ, hơn nữa từ đây tới đó phải mất mười ngày đi đường, ta sợ lúc muội đến được, Hắc Thạch sơn đã bị vây tiêu diệt rồi, cho nên không bằng chúng ta trở về kinh thành rồi từ từ suy nghĩ. Hơn nữa, chỉ là đồn đãi, vẫn chưa thấy thi thể của Úy Trì Như Phong mà, võ công nàng cao như vậy, lại là người quỷ kế đa đoan, đầu linh hoạt, sẽ không dễ chết như vậy đâu." Bạch Nhất Quân ôn tồn an ủi. Trong lòng dấy lên nỗi chua xót, hừ, Úy Trì Như Phong đó cũng đã trở thành nữ rồi, sao biểu muội vẫn thích nàng như vậy? Nàng có cái gì tốt, không phải chỉ là lúc giả trang thì hơi tuấn tú một chút thôi sao?

Nhưng lúc này, trong kinh thành cũng có một hồng y nữ tử ngồi ở khách điếm, nghe người khác thảo luận, mặt trầm như nước.

Tin tức này có phải là thật không?

· · · · · ·

Đương nhiên, lúc này Như Phong dĩ nhiên không chết rồi.

Nàng và Nam Sơn nhìn thi thể bị sói cắn xé kia, nhăn mặt, quay đầu đi, nói: "Nam Sơn, chúng ta đi thôi."

Nam Sơn mãi nhìn đến tên đại hán chỉ còn xương cốt kia, lúc này mới đáp: "Được rồi sư huynh, chúng ta có thể đi."

Vì vậy hai người dọc theo còn đường nhỏ bí mật ra khỏi sơn cốc này, trên đường gặp một vài người kiểm tra thi thể.

Nhìn bóng dáng đám hắc y nhân, Như Phong hừ lạnh một tiếng, hừ, sao có thể biết nàng và các sư đệ sư muội trước kia đã sao luyện thành kinh công, lúc đó toàn là do sư phụ ném mình xuống vách núi mới có thể luyện thành, cho nên cái đoạn sườn núi cao này cũng không đủ để cho họ liếc mắt nhìn đến, hơn nữa trước đó Nam Sơn đã bàn tính · · · · · · cho nên, he he, bây giờ hai người bọn họ mới có thể êm đẹp mà đứng ở chỗ này.

Đoạn đường này hai người giả trang đi, Như Phong giả trang thành một nam tử sắc mặt vàng vọt, Nam Sơn biến thành một đại hán khôi ngô. Trên đoạn đường hai người ra roi thúc ngựa chạy đi, rốt cuộc hai ngày sau cũng đã đến nơi cần đến —— Hoa Mai trấn.

Hoa Mai trấn sở dĩ được gọi là Hoa Mai trấn là bởi vì vùng ngoại ô nơi này có những rừng mai lớn, không cần biết là người giàu có hay tầm thường, hàng năm vào mùa đông lúc nở hoa luôn thơm đến nức mũi, trở thành một phong cảnh cực kỳ đẹp, dần dà, người trong trấn cũng bắt đầu trồng hoa mai trong nhà, cho nên bây giờ Hoa Mai trấn đã trở thành một Hoa Mai trấn nổi tiếng như bây giờ.

"Ôi, đáng tiếc bây giờ không phải mùa đông." Như Phong tiếc hận nói, nhìn cái trấn nhỏ này. Dân cư Hoa Mai trấn gần ba chục nghìn người, từ xưa là đường xuyên giữa Tử la quốc và Thạch Nam quốc, khách thương lui tới rất nhiều. Lúc ban đầu chỉ là một cái dịch trạm nhỏ, có người ở lại buôn bán, rồi từ từ hình thành một trấn nhỏ, cũng từ đó hấp dẫn nhiều người đến trấn này, quy mô trấn nhỏ cũng từ từ mở rộng, triều đình Tử La quốc cũng đã phái quan viên tiến hành quản lý. Nhưng quản lý cũng không có tác dụng, bởi vì quá mức xa xôi, quan binh rất ít, bốn phía trấn nhỏ đều bình nguyên bằng phẳng, lại không có thành tường, vì vậy thường xuyên có sơn tặc đến làm phiền, ví dụ như đám sơn tặc Hắc Thạch sơn kia.

"Chúng ta không phải đến để thưởng cảnh." Nam Sơn lẩm bẩm một câu, nhìn dáng vẻ nhàn nhã của Như Phong, trong lòng sốt ruột.

"Như Phong nhướn mày nói: "Không phải là vì người nào đó sao, đệ khẩn trương như vậy để làm chi, không phải chúng ta đã an bài xong rồi sao?"

"Dù sao ta chỉ biết là nếu chúng ta không truyền tin tức đi, nhất định sẽ có người rối loạn đến điên." Nam Sơn đè thấp tiếng nói.

"Không lẽ bọn họ không tin thân thủ của ta sao?" Như Phong nhẹ giọng nói một câu, đôi mắt liếc nhìn những hàng hóa chung quanh, rực rỡ đủ loại, có đồ sứ, lụa, dệt phẩm, lá trà, đường, thi họa, san hô, mã não, trân châu, hồ tiêu, hương liệu, Lưu Ly, nhân sâm, dược liệu, rượu. Cũng thấy được có một bộ phận là của Tử La quốc, cũng có đặc sản Thạch Nam quốc. Xem ra cái trấn nhỏ này cũng có vẻ phồn hoa, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là không có mã tặc đến làm phiền.

Nam Sơn thấy ánh nhìn của Như Phong, bất đắc dĩ mà thở dài, nói: "Sư huynh, chúng ta mau tìm một chỗ nghỉ ngơi thôi, còn phải làm việc nữa, thời gian gấp lắm rồi."

Như Phong nhìn sắc trời, đồng ý với cái nhìn của Nam Sơn.

Vào ban đêm, lúc ánh trăng hạ xuống, Dục Tuyên đang đóng quân ở Bắc Cương thu được một tờ giấy, phía trên có dòng thơ: "Quá giang thiên xích lãng, nhập trúc vạn can tà."

Làm cho sóng trên sông [có khi] cao tới trăm thước.

Thổi vào [rừng] trúc làm cả vạn cây nằm rạp. – Phong- Lý Kiều

Dục Tuyên cười khổ, người này, đã tới nước này rồi còn đưa ình một bài thơ, không biết người ta có bao nhiêu lo lắng cho nàng sao?

"Tình hình như thế nào?" Hàn Sơn vội vàng hỏi .

"Tốt lắm, chúng ta theo kế hoạch làm việc đi." Dục Tuyên nở nụ cười như đã biết trước mọi chuyện, dường như nam nhân xém nữa nổi điên hai ngày trước không phải là hắn.

Ba ngày, danh chấn một thời, thổ phỉ chiếm giữ Hắc Thạch sơn đã lâu bỗng nhiên bị vây công tiêu diệt, người có công lớn nhất lại là Úy Trì Như Phong đã chết theo như lời đồn đại!

Sau khi tin tức truyền tới kinh thành, trong ngoài triều đều hiện lên vẻ kinh sợ!

155. Q.3 - Chương 155: Giam Cầm

Edit: Chayrang

Beta: LHương

Như Phong tức hộc máu, làm nàng rất vất vả cùng Nam Sơn đi suốt hai đêm xuyên qua sa mạc vào hang ổ thổ phỉ, sau đó hạ thuốc vào nguồn nước sinh hoạt rồi gởi thư tín ra ngoài để điều một ngàn người già yếu đích thực gọi là quân đội xông lên trừng phạt từng tên thổ phỉ, cuối cùng vào lúc "mọi chuyện suôn sẻ", "ngoài ý muốn" là phát hiện Thái tử cùng thổ phỉ cấu kết với nhau.

Như Phong nghĩ chuyện này yên ổn xong hết là nàng có thể trở về kinh thành cùng Mộc Vấn Trần song túc song phi (cùng nhau bay đi), dù sao nàng vừa nhận được thư của Mộc Vấn Trần, trong nội dung là nỗi lòng hy vọng nàng nhất định phải trở về sớm, còn nàng cũng muốn gặp hắn.

Chính là, vì cái gì? Vì cái gì mà nàng bị Vân Thiên Trạch bắt được!

Như Phong buồn bực hét lớn một tiếng: "A —— " >O

Một căn phòng xa hoa không giống như phòng ngủ bình thường, Vân Thiên Trạch cười đến tít mắt: "Tiểu Phong, dù nàng có vui vẻ khi nhìn thấy ta, cũng không cần phải kích động như thế chứ."

Như Phong tức hộc máu, nàng oán hận nói: "Ta lý gì lại ở chỗ này?" Nàng không phải đang ở khách điếm của trấn Mai Hoa ngủ ngon lành sao? Như thế nào mới tỉnh dậy Vân Thiên Trạch đã tới đây rồi.

"Nơi này là hành cung của ta, cũng là nơi ta thường tới vui chơi." Vân Thiên Trạch cười hì hì, thoạt nhìn tâm tình tốt lắm.

Như Phong sờ cằm, nói: "Nơi này chính là Xuân Đằng quốc ư?" Nói xong nhìn cảnh xanh mượt bên ngoài cửa sổ của Xuân Đằng.

Vân Thiên Trạch vui vẻ gật đầu, nói: "Ngủ lâu như vậy, ý thức của Như Phong cũng không hồ đồ a."

Như Phong thở dài một tiếng, nói: "Ngươi mang ta theo làm chi? Muốn ôn lại chuyện cũ ư? Lần trước không phải đã nói qua rồi sao?"

"Ta muốn phong nàng làm hoàng hậu." Nửa ngày trôi qua, Như Phong tưởng Vân Thiên Trạch không muốn nói chuyện, thời điểm hắn mở lời, liền nhìn chăm chú vào Như Phong.

"Nếu ta không muốn làm?" Như Phong cũng chăm chú nhìn hắn.

"Việc này đã có người ngầm chấp thuận, bằng không ta dễ gì mang nàng theo." Vân Thiên Trạch cười cười, giống như một con thỏ vô hại, nhưng khóe miệng hắn lại lộ ra nụ cười khác lạ.

"Có phải • • • • • • là Hoàng đế?" Như Phong đột nhiên thốt ra cái từ kia, "Ngươi đã cho hắn lợi lộc gì sao?" >,

Vân Thiên Trạch không trả lời, tiến lại gần Như Phong mà nói: "Như Phong, bất kể như thế nào, ta đối với nàng đều là thật tâm, ta biết nàng luôn muốn một tướng công chỉ yêu thích một thê tử, ta cũng có thể làm được như thế." Rồi hắn gắt gao kéo Như Phong vào lòng.

Như Phong bị ép vào ngực người nam tử này, đành bất đắc dĩ nhắm mắt lại, nặng nề mà thở dài.

"Ngươi là xử nam sao?" Thật lâu, mới cất tiếng hỏi.

Cảm giác được Vân Thiên Trạch thân mình cứng đờ, Như Phong lập tức tiếp lời nói: "Ngươi không phù hợp điều kiện này."

"Ta liền lập tức phái người đi câu dẫn tên Mộc Vấn Trần!" Hắn nghiến răng nghiến lợi nói.

"Nói nhảm!" Như Phong hừ lạnh hai tiếng: "Chuyện này sẽ không xảy ra đâu!"

Vân Thiên Trạch vội nhanh cười nói: "Như Phong, ta tuy rằng không phải, nhưng về sau ta tuyệt đối chỉ tốt với một mình nàng, chỉ cần chúng ta thành thân, sau đó nàng sẽ là hoàng hậu của ta, yên tâm là trong triều không có cố nhân, ta sẽ cho nàng một thân phận giả." Vân Thiên Trạch nghĩ về tương lai liền cười tít mắt.

Nửa ngày, Như Phong khẽ đẩy hắn ra, nhẹ giọng nói: "Cho dù ta hiện tại không phải xử nữ? Cho dù ta từng giết rất nhiều binh lính của ngươi?"

Cánh tay đang ôm Như Phong của Thiên Trạch đột nhiên thắt chặt, người cứng đờ, nâng cằm Như Phong lên, nhíu mày hỏi: "Đó là ý gì? Không lẽ nàng đã cùng Mộc Vấn Trần…" không hề để ý đến câu sau của Như Phong.

Như Phong nghiêm túc thừa nhận: "Đúng vậy." Biểu tình thản nhiên, giống như đang nói tới chuyện không liên quan tới nàng nhưng trên mặt thoáng nét ngượng ngùng.

Vân Thiên Trạch sắc mặt nhất thời đen lại, hắn nhìn Như Phong nửa ngày, cẩn thận đánh giá một phen, cuối cùng nói: "Ta đi giết hắn!" Nói xong buông Như Phong, đá cánh cửa đi ra ngoài.

Nhìn bóng dáng hắn rời đi, Như Phong chống đầu, nhắm mắt lại, thật sự là mệt a, đây rốt cuộc là mê dược gì? Sao có thể làm cho nàng mê đảo? Hơn nữa thân thể là của nàng nhưng không có khí lực?

Xem ra lần này phiền phức lớn, Như Phong nhìn ra ngoài cửa sổ thấy ánh nắng trong trẻo nhưng lạnh lùng, chậm rãi cúi đầu.

Như Phong xoa xoa đầu, vẫn là không rõ bọn họ như thế nào thần không biết quỷ không hay liền đem nàng từ biên giới phía Bắc tới Xuân Đằng quốc, vậy mà nàng không có chút ấn tượng gì hết!

Mọi chuyện này diễn ra quá nhanh! Như Phong cảm thán, lắc lắc cái đầu mờ mịt, tính thử ra khỏi căn phòng, nhưng lập tức có người ở trước cửa hoa viên mang nàng trở về, Như Phong nhìn chân tay yếu ớt của mình, vỗ vỗ hai gò má, hừ, hảo nữ không thèm đấu ác nam! Chờ ta khôi phục võ công rồi tính sau!

Như vậy đã hai ngày trôi qua, Như Phong được nuôi dưỡng toàn mĩ vị, tuy sức lực trong hai ngày này chỉ đủ đi dạo qua dạo lại nhưng Như Phong cho phép mình hoạt động bên ngoài trong phạm vi có thể nên cũng tàn phá không ít hoa cỏ trong khuôn viên.

Hai ngày sau, Vân Thiên Trạch lại tới nữa, chăm chú nhìn Như Phong, nói: "Nàng trông nhàn nhã quá nhỉ?"

Như Phong vặt từng cánh, từng cánh một bông hoa có vẻ rất quý, không chút để ý nói: "Bằng không ngươi còn muốn ta thế nào? Ta còn muốn trở về a." Ánh mắt nhìn qua nhìn lại cũng không thèm liếc Vân Thiên Trạch một cái, rất giống nói chuyện với không khí.

"Nàng còn có thể quay về sao? Nàng đã rời khỏi Tử La quốc mười lăm ngày, ở trong khoảng thời gian này, Dục Tước sắp cưới tỷ tỷ nàng, Dục Tuyên sắp cưới muội muội của ta, còn Mộc Vấn Trần của nàng • • • • • •" Vân Thiên Trạch bên miệng lộ ra nụ cười đắc ý, nói: "Hắn cũng sẽ cưới nữ nhân có tên là Dịch Hàm kia."

Như Phong nghe vậy, dừng việc bứt hoa một chút, rồi tiếp tục tàn phá, nói: "Vấn Trần sẽ không vậy đâu."

Vân Thiên Trạch tức giận nhìn nàng: "Nàng vì cái gì mà tín nhiệm hắn? Dù sao Dịch Hàm có cô là Hoàng hậu, hơn nữa có người nâng đỡ, nàng nói có thể không thành công sao? Nàng tin Mộc Vấn Trần có thể không thỏa hiệp sao? Nàng nghĩ hắn yêu nàng đến vậy sao?"

Như Phong vẫn cứ lắc đầu, nói: "Mộc Vấn Trần không thích Dịch Hàm, Hoàng đế vì cái gì bắt hắn cưới nàng? Có nghĩa Hoàng đế không thích a." Trên thực tế, Như Phong không rõ chính là tại sao Hoàng đế để Mộc Vấn Trần kết hôn? Hắn không phải thích Vấn Trần sao? Theo lý thuyết hẳn là không ới đúng chứ!

"Bởi vì Dịch Hàm sống trong danh môn vọng tộc, cũng là một y học thế gia, nhà bọn họ quyền thế cũng không ít, cho nên hoàng thái hậu mới là hoàng thái hậu, mà không phải hoàng Thái phi." Vân Thiên Trạch ý vị thâm trường nói.

Như Phong lúc này mới nhớ tới Mộc Vấn Trần đã từng nói với mình, hoàng thái hậu trong hoàng cung không phải nương của chàng, cũng không phải nương của Hoàng đế, hơn nữa lại không có một đứa con nào. Nghĩ vậy thì ra gia cảnh của bà ta không tồi cho nên mới được làm Hoàng thái hậu. Nhưng mà không phải nàng không quan tâm đến chuyện đó sao?

"Nàng sao không nói gì?" Thấy Như Phong yên lặng như thế, Vân Thiên Trạch vội vàng hỏi.

Như Phong không nói lời nào, động tác cũng ngừng lại, ngẩn ngơ nhìn những cánh hoa bị vặt kia.

"Như Phong, chúng ta ở bên nhau một lần nữa đi, chuyện trước đây xem như chưa từng xảy ra, chúng ta hãy giống như lúc còn ở học viện ấy • • • • • •" Vân Thiên Trạch thâm tình nhìn Như Phong, trong lòng bất giác đau.

Như Phong cứ như vậy lãnh đạm, mắt không hề sinh khí, chỉ có tin tức về người kia mới làm nàng phản ứng…

"Xảy ra quá nhiều chuyện rồi, muốn quay về đã muộn rồi!" Như Phong đột nhiên đem hoa trước mắt tất cả đều hủy diệt, dồn sức mà quát: "Vân Thiên Trạch, cũng bởi vì ngươi thích ta, cho nên ta phải ở lại nơi quỷ quái này sao? Ngươi có biết ta luôn nghĩ về Mộc Vấn Trần, luôn nghĩ việc quay lại kinh thành!" Nàng một phen đem hoa nở rộ trước mắt tất cả đều hủy diệt, thậm chí không ngừng dùng tay phá hoại cây…

Vân Thiên Trạch thấy nàng kích động liền hoảng sợ, chạy nhanh đến ôm lấy Như Phong, ngăn cản hành vi của nàng hét lớn: "Như Phong, nàng đừng phá nữa ! Đừng phá nữa !"

Khí lực Như Phong không lớn cho nên Vân Thiên Trạch dễ dàng ngăn nàng lại, phát hiện nàng chảy máu, thực đau lòng nhìn nàng. "Nàng vì sao lại kích động đến vậy?" Nói xong muốn rửa sạch vết thương cho nàng.

Như Phong cười lạnh một tiếng, hét lớn: "Hừ, bị đưa đến nơi quỷ quái này, ta cũng đã chịu đủ đau đớn rồi, Vân Thiên Trạch, ngươi thả ta đi được không? Ta quý ngươi như một vị bằng hữu. Người ta yêu là Mộc Vấn Trần!" Cho đến lúc này, Như Phong rốt cục không chỉ thích mà còn vô cùng yêu Mộc Vấn Trần! Những lúc không làm gì lại nhớ tới chàng, vì sao nam nhân khác ôm mình, nàng cũng không tình nguyện? Tức là Vân Thiên Trạch chỉ là bạn tốt của mình?

Vân Thiên Trạch trán nổi gân xanh, bắt lấy bả vai Như Phong, lớn tiếng nói: "Tại sao như vậy? Rõ ràng ta quen biết nàng trước, rõ ràng ta thích nàng trước, rõ ràng điều kiện của ta không hề kém hắn!"

Như Phong đem hết toàn khí lực bỏ tay hắn ra, trên tay bị mất máu làm cho nàng phải cố dùng lực.

"Yêu và không yêu không có điều kiện để nói, ta hiện chỉ yêu một mình Mộc Vấn Trần, ngươi nói sau này phát sinh chuyện gì?"

Vân Thiên Trạch đột nhiên không nói, hắn yên lặng nhìn Như Phong, trong mắt hiện lên tia nguy hiểm.

Như Phong cười lạnh một tiếng, nói: "Ngươi chắc sẽ không giống một tên cẩu tặc đem ta nhốt lại, tìm người trông chừng, ngày đêm cưỡng bạo ta, tốt nhất làm cho ta vì ngươi sinh một đứa nhỏ, như vậy ta sẽ phục tùng sao? Rồi sau đó ngươi sẽ không phải để ta ngoan ngoãn bên cạnh ngươi chứ?"

Vân Thiên Trạch nhất thời sửng sốt, bởi vì trước kia Như Phong ở chung cùng hắn nên nàng không sợ hãi, tiếp tục nói:"Hừ, Úy Trì Như Phong ta sẽ không như thế, ngươi cưỡng bạo ta, ta coi như bị chó điên cắn, ta hạ sinh đứa nhỏ liền đem bóp chết nó, à không, ta không nên làm vậy • • • • • • " nàng thấy Vân Thiên Trạch sắc mặt dịu đi, liền nhìn hắn, từng chữ từng chữ thốt ra: "Ta sẽ không cho đứa bé có cơ hội ra đời!"

"Nói tóm lại, chỉ cần không nguyện ý, ta tuyệt đối không khuất phục!" Như Phong tiếp tục chải tóc, oán hận thốt một câu.

156. Q.3 - Chương 156: Buông Tay

Từ ngày chọc Vân Thiên Trạch tức giận bỏ đi, Như Phong bắt đầu một loạt hành động phản kháng.

Nàng bây giờ không phải là Nguyên soái uy phong lẫm lẫm, không phải Tướng quân Tử La quốc, cũng không phải một người giang hồ võ công cao cường, nàng hiện chỉ là một thiếu nữ trói gà không chặt, cho nên định trước hành vi phản kháng của Như Phong phi thường…ách…nữ tính.

"Đập chết ngươi này, đập chết ngươi này!" Như Phong cố hết sức mà giơ lên một cái bình hoa lớn chừng một cánh tay, dưới ánh mắt đau lòng của các thị nữ, xoảng một cái đập bể nó.

Như Phong vỗ vỗ tay, cười hì hì nói: "Ha ha, chơi thật vui, âm thanh này thật trong trẻo a, làm cho ta toàn thân vui vẻ."

Bên cạnh rốt cục cũng có một thị nữ đủ dũng khí, khiếp sợ nói: "Tiểu thư, bình hoa này trị giá ba nghìn lượng bạc."

Như Phong vừa nghe, nhướng mày nói: "Mới ba nghìn lượng thôi sao? Vân Thiên Trạch thật sự là keo kiệt, ta còn tưởng đáng giá mấy vạn lượng đâu, lớn như vậy lại không đáng nhiêu tiền." Vừa nói đôi mắt liền đảo qua đảo lại ngắm xung quanh.

Thị nữa đó nghe xong tuyệt vọng lui về. Vị khách quý này là người bệ hạ phi thường coi trọng, bệ hạ vừa thấy nàng ấy thì mặt đầy ý cười, nàng ở trong cung hai năm vẫn chưa từng thấy bệ hạ đối tốt như vậy với nữ tử nào khác, chỉ là hình như…người ta không cảm kích nha.

Như Phong chớp chớp mắt, nhìn bình hoa lớn hơn cười âm hiểm, thật ra nàng đau lòng muốn chết a! Vừa rồi nàng đập là tiền là bạc a! Đối với người luôn luôn thiếu bạc như nàng mà nói, bạc tuyệt đối là đồ tốt, cho nên lúc đập bể nó, tim của nàng cũng rỉ máu nha!

Hu hu…bảo bối, xin lỗi nha, ai bảo ngươi có chủ nhân xấu làm chi? Hơn nữa tiền của hắn không phải là tiền của ta nha.

Như Phong vừa tự kỉ ám thị, vừa cố hết sức ôm lấy bình hoa cao hơn nửa người kia…

"Như Phong, nàng đang làm gì?" Vân Thiên Trạch chắp tay sau lưng đi vào, ánh mắt quét một vòng, chúng thị nữ tự động lui xuống.

Như Phong ôm bình hoa, quay đầu nhìn hắn, thiếu niên môi hồng răng trắng a, chẳng qua là quá nham hiểm, bắt mình tới nơi này.

"Vân Thiên Trạch, ngươi tới rồi." Nếu hắn tới, vậy mục đích của mình cũng đạt được rồi, Như Phong buông bình hoa trong tay, chỉnh sửa lại quần áo, có chút thở hồng hộc tới trước mặt hắn.

Vân Thiên Trạch đột nhiên cười, nhìn Như Phong nói: "Nàng a, bây giờ thật giống một con mèo hoa muốn gây chú ý với chủ nhân." Vừa nói vừa lấy ra khăn tay, cẩn thận lau mặt cho Như Phong.

Như Phong trừng hắn một cái, bắt lấy khan tay tự lau mồ hôi. Choáng a, vẫn là thơm như vậy, tên này vẫn giống như trước kia, ngay cả khan tay đều là thơm ngát.

"Đạt được mục đích là được." Như Phong cũng không ngại Vân Thiên Trạch hình dung mình thế nào, dù sao cũng không chết ai, "Được rồi, ngươi chừng nào thì cho ta giải dược? Ta thật sự muốn về. Còn nữa, mấy đêm này đều có người nhìn trộm ta, ta đoán là cái gì Vân thúc của ngươi, hắn luôn luôn nhìn ta không vừa mắt." Vừa nói vừa nhìn thoáng qua Vân thúc đang chờ ngoài cửa.

Vân Thiên Trạch kinh ngạc nói: "Nàng làm sao biết có người trộm nhìn nàng? Nàng không phải không có nội lực sao?" Trong lòng ấy thế mà vẫn cảm thấy vui, bởi vì Như Phong không cự tuyệt khăn tay của mình.

Như Phong tức giận trừng mắt, nói: "Nội lực ta mất rồi nhưng cảm giác của ta vẫn rất nhanh nhạy, ngươi cho rằng không có nội lực thì là phế nhân sao!"

Vân Thiên Trạch thấy thế liền nói sang chuyện khác: "Tốt lắm, nàng vẫn là ngoan ngoãn đợi đi, Mộc Vấn Trần người ta sắp thành thân rồi, nàng mong trở về làm chi nữa."

Như Phong bay qua đánh một quyền vào eo hắn, nói: "Này có là gì, chính là Mộc Vấn Trần thành thân thôi, chỉ cần hắn không thích cô gái kia, ta đây liền đoạt hắn lại!" Ngữ khí vốn là ngang tàng, không quan tâm.

"Ờ, vậy thê tử của Mộc Vấn Trần thì sao đây? Nàng ta là vô tội." Biết Như Phong có đôi khi mềm lòng, cho nên Vân Thiên Trạch sẵn tiện nhất châm kiến huyết* vạch trần.

[*nhất châm kiến huyết: [hình tượng] đâm một kim là thấy ngay mau = đi thẳng vào vấn đề = nói một phát trúng trọng tâm = đánh một cái chết ngay =…]

Như Phong nghẹn họng, giận dữ trừng mắt, nói: "Đây là cuộc chiến giữa ta và nàng ấy, ta cũng không phải là người không có nam nhân không sống nổi. Hơn nữa, ta không muốn ở Xuân Đằng quốc, không có cảm giác an toàn gì cả, thêm vào đó, nhà của ta ở Tử La quốc, ở Việt Châu thành, không phải ở đây. Thiên Trạch, ngươi để ta về thôi, xin ngươi đó." Nói xong lời cuối cùng, Như Phong kéo kéo tay áo Vân Thiên Trạch, ai ai oán oán, bộ dáng mười phần đáng thương hề hề, đôi mắt trong suốt lấp la lấp lánh, mông mông lung lung nhìn hắn.

Tronglòng thế nhưng lại là soàn soạt mài đao, nếu Mộc Vấn Trần thật sự là thích Dịch Hàm, thật sự là cam tâm tình nguyện lấy nàng ta, vậy mình nhất định phải hành hạ Mộc Vấn Trần một phen, mình cũng không rộng lượng như vậy, tốt bụng như vậy, đi tha thứ nam nhân đã bỏ rơi mình. Đầu nghĩ là nghĩ thế nhưng tâm Như Phong lại rất rõ ràng, Mộc Vấn Trần không có khả năng thích Dịch Hàm, cũng không có khả năng cưới nàng ta, trừ khi là bất đắc dĩ, hoặc là bị lừa. Dù sao đi nữa, phân tin tưởng này Như Phong vẫn có.

Thiên Trạch? Tâm lý Vân Thiên Trạch có chút chấn động, Như Phong đã lâu lắm không gọi mình như vậy rồi, hắn nhìn Như Phong, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn kia đỏ bừng, ươn ướt, hiển nhiên mới vừa rồi dùng sức hơi nhiều nên đổ mồ hôi, nhưng nhìn đôi mắt của nàng, mình liền không tự chủ được mà muốn đáp ứng.

"Không được, hắn đã không muốn nàng rồi thì nàng ở lại đây đi, ta sẽ đối xử tốt với nàng, chúng ta có thể giống như hồi còn ở thư viện, nàng có thể đem ta trở thành bằng hữu, chúng ta từng bước tiến tới." Giọng hắn tràn đầy ý cưng chìu, sờ sờ đầu Như Phong, nghĩ đến Như Phong là vì cái tên Mộc Vấn Trần luôn mặc đồ tang kia mà tới cầu xin mình, lòng lại cảm thấy không thoải mái.

Như Phong lập tức bực mình, nàng hất tay Vân Thiên Trạch ra, rầu rầu nói: "Thiên Trạch, ngươi muốn ta nói bao nhiêu lần ngươi mới chịu hiểu đây? Ngươi xem, bây giờ ta chưa hết hi vọng đâu, ta đã thích một

người nam nhân khác rồi, nếu hắn thật sự thành thân, ta sẽ không làm thiếp, cũng không cùng người khác chung chồng, cho nên nếu như lúc đó tâm ta chết, ta mới có thể tiếp nhận cảm tình của người khác, tỷ như của ngươi. Nhưng bây giờ, ta căn bản là không có biện pháp tiếp nhận người, ta chỉ xem ngươi là bằng hữu của ta mà thôi." Trong lòng vẫn là chua xót không nguôi, vạn nhất Mộc Vấn Trần…hừ, thiến hắn! Như Phong âm hiểm cười.

Vân Thiên Trạch suy nghĩ nhìn bộ dáng nàng, hình như…lời Như Phong nói cũng có đạo lý. Tình hình bên kia hiện giờ đã tiến hành đâu vào đấy, mà từ nơi này đến kinh thành Tử La quốc nếu liều mạng chạy thì ít nhất cũng phải tốn hai mươi ngày, mà Mộc Vấn Trần còn mười tám ngày nữa thì thành hôn rồi, cho nên dù Như Phong có trở về, nàng cũng không thể thay đổi điều gì.

Như Phong thấy vẻ mặt Vân Thiên Trạch dãn ra, nhân tiện chêm thêm mấy câu: "Thiên Trạch, ngươi đáp ứng ta đi, nếu không ta phá nơi này gà chó không yên, ta còn có rất nhiều chiêu thức chưa sử dụng đấy, tỷ như nói tuyệt thực, một khóc hai quậy ba thắt cổ…" Như Phong bẻ ngón tay đếm cho hắn xem.

Vân Thiên Trạch cau mày nhìn Như Phong, mất hứng vô cùng, nhưng có thể làm gì khác sao? Nếu như yêu một người là không nỡ để nàng chịu chút thương tổn nào, vậy chắc là mình đã yêu nàng rồi.

Thấy ánh mắt thương cảm của hắn, Như Phong thu hồi biểu tình càn quấy lúc nãy, nghiêm túc nói: "Aii, Thiên Trạch, ta mười sáu tuổi đã quen biết ngươi, ta giờ đã sắp mười chín rồi, tính ra cũng đã được ba năm, lại còn là bạn học với nhau một năm, cho nên tình cảm giữa chúng ta cũng coi như sâu đậm đi, ngoại trừ các sư muội ra thì ta cũng không có bằng hữu nữ nào khác, cho nên các người chính là những bằng hữu mà ta coi trọng, vì thế, hy vọng ngươi có thể niệm tình, thương cảm ta." Giọng điệu mười phần tình thắm ý thiết, thẳng thắng như vậy, ánh mắt đáng thương, ai oán như vậy…

Thấy Vân Thiên Trạch có chút không chống đỡ được, Như Phong thừa cơ hội rèn sắt khi còn nóng, nhân lúc cháy nhà đi hôi của, tiếp tục nói: "Nếu như thật sự không thể cùng Mộc Vấn Trần nên duyên giai ngẫu, ta sẽ đến Xuân Đằng quốc du ngoạn một phen, đến lúc đó ta quên được hắn rồi sẽ lại tới tìm ngươi, được không?" Trong lòng lại nghĩ, ai biết Vân Thiên Trạch lúc đó đã lấy vợ hay chưa? Hơn nữa chỉ cần mình thành thân với Mộc Vấn Trần rồi, hắn sẽ từ bỏ thôi, dù sao hắn vẫn là một hoàng đế, bây giờ trong hậu cung khẳng định cũng có vài người đàn bà.

"Tốt rồi tốt rồi, ngươi cho ta trở về đi mà." Như Phong cố hết sức lắc lắc tay Vân Thiên Trạch, hy vọng kế sách của mình hữu dụng.

Biểu tình của Vân Thiên Trạch thoáng đổi, cuối cùng hoá thành một tiếng thở dài, nói: "Cho ta suy nghĩ một chút đi."

"Chẳng lẽ ngươi chính là không nỡ bỏ mấy thứ gì gì đó đã trao đổi với hoàng đế Tử La quốc sao?" Như Phong bất thình lình hỏi.

Vân Thiên Trạch trong nháy mắt khẽ đông cứng, nhưng hắn vẫn nói: "Nói bậy bạ gì đó? Chúng căn bản không thể so với nàng."

"Thiên Trạch, thời gian không đợi người a, ngươi muốn ta tự hành hạ mình, sau đó lăn vô quan tài phải không?"Như Phong nhíu mày, bực dọc nhìn hắn.

Vân Thiên Trạch đấu tranh nhìn Như Phong, cầm tay nàng, nói: "Nàng thế nào cũng không chịu thích ta phải không?"

Như Phong cũng mặc hắn nắm, nhẹ giọng nói: "Kỳ thực ta cũng thích ngươi, nhưng không phải là tình yêu nam nữ mà thôi, hơn nữa ta cũng biết ngươi đối với ta tốt lắm, chỉ là ta…" Cuối cùng nhìn ánh mắt khó chịu của Vân Thiên Trạch, lời cũng không cách nào ra khỏi miệng. Hành vi hiện giờ của mình cũng là thương tổn với hắn đi? Nhưng chuyện này cũng không có cách nào, người mình yêu, không phải hắn…

Vân Thiên Trạch tựa hồ cũng không vì lời nói của nàng mà xúc động gì, hắn chỉ chăm chăm nhìn nàng, phảng phất như muốn nhìn đến linh hồn của nàng, chậm rãi thì thầm: "Nàng, thật sự, thương hắn đến thế?"

Như Phong không chút do dự gật đầu, mở to mắt nhìn hắn.

"Một đời một kiếp một đôi người, bầu bạn bên nhau đến bạc đầu.

Trên trời nguyện làm chim liền cánh, dưới đất nguyện làm cây liền cành.

Góc biển chân trời có khi tận, đôi tình lưu luyến chẳng lúc lìa.

Biển cạn đá mòn ngày ba bận, còn sống còn gặp, chết – nhớ hoài."

[tạ tội, thơ này là chắp vá, mỗ chém, không hay cũng xin đừng ném đá.]

Vân Thiên Trạch buông tay Như Phong, khẽ than, sắc mặt tái nhợt, chậm rãi bước ra khỏi phòng.

Kỳ thật, ý của Như Phong, hắn vẫn luôn hiểu, chỉ là làm bộ không biết mà thôi…

Dưới ánh mặt trời, Như Phong nhìn theo bóng dáng cô quạnh kia, y bào xanh nhạt mặc trên người hắn lại có vẻ rộng vô củng, khiến người khác cảm thấy hắn rất yếu ớt. Nhìn theo bóng lưng chậm rãi xa dần, nghe hắn ngâm câu thơ mình vô ý viết trên bàn, Như Phong không rõ cảm giác của mình là gì nữa, chỉ thấy mũi xót xót, nước mắt từng giọt vỡ trên mặt đất.

Có đôi khi rơi lệ, không phải vì yêu.

Vân Thiên Trạch ở một nơi mắt người nọ nhìn không đến, lảo đảo vài bước, cười như khóc.

Đến lúc này cũng không có cách nào lừa mình dối người rồi! Như Phong thật sự sẽ không yêu mình…Nàng yêu người khác. Trước kia một mực nghĩ rằng nàng còn nhỏ lắm, không biết cái gì là yêu, chỉ là bị Mộc Vấn Trần lôi cuốn, nhưng giờ thì sao đây? Vẫn là bị lôi cuốn sao? Đôi mắt kia tràn ngập ái tình…giống ánh mắt của mẫu hậu khi nhìn phụ hoàng.

Vân Thiên Trạch dừng chân, tấm lưng gầy luôn thẳng tắp thế nhưng khom xuống. Đời này kiếp này, Như Phong, ta chỉ muốn cùng nàng kết duyên, dù rằng, đó không phải là lương duyên.

Hồi đầu nhìn Tàng Phong các, bi thương chỉ tăng không giảm, qua bao lâu, hắn không biết, chỉ nghe một tiếng thở dài, một bóng dáng lảo đảo bước đi, phía sau chỉ còn lại một bóng dáng cao gầy Vân thúc.

Nhìn theo chủ tử, Vân thúc quay đầu, tàn ác trừng Tàng Phong các, trong mắt hiện lên suy tư cùng quyết tâm.

Lâu sau, Vân Thiên Trạch mới về tới hoàng cung, giấu sạch mọi tâm tình. Hắn chậm rãi nhìn cung điện huy hoàng dát vàng khảm ngọc, miệng khẽ nhếch, lòng lại là gió lạnh vù vù thổi, đầu không chủ ý lại hiện lên hình ảnh Như Phong, thân thể ấm áp cùng nụ cười ôn nhuận.

"Bệ hạ, công chúa cầu kiến." đang lúc Vân Thiên Trạch ngẩn ngơ lại nghe được những lời này.

"Nàng ở đâu? Trẫm đi tìm nàng!" Vân Thiên Trạch lạnh lùng nhìn tiểu thái giám truyền lời, khôi phục bộ dáng thường ngày.

Tên thái giám kia run rẩy, vội vàng cung kính dẫn đường.

Tới tẩm cung Hiên Viên Băng Ngữ, sau khi cho lui những người còn lại, nơi này chỉ còn hai người bọn họ.

"Hoàng muội, tìm huynh có việc gì?" Trước mặt muội muội ruột thịt, Vân Thiên Trạch cũng không muốn tỏ ra quá mức xa cách.

Hiên Viên Băng Ngữ dịu dàng cười, đáp: "Hoàng huynh, muội có việc tìm huynh."

"Nói đi, nếu muội muốn nói muội không muốn hoà thân thì không cần phải nói nữa." Đây là chuyện không có khả năng, dù sao chuyện kia vốn đã thảo luận xong cả rồi, chỉ là trong phạm vi cho phép, Vân Thiên Trạch có thể uội muội mình chọn một người hợp ý."

"Nào có thể như thế?" Hiên Viên Băng Ngữ cười cười, nàng hiểu rõ trách nhiệm của bản thân, cho dù hoàng huynh nuông chìu mình, mình cũng phải biết có chừng mực.

"Hoàng huynh, nghe nói Tàng Phong các của huynh có người vào ở?" Nàng cẩn cẩn thận thận hỏi thăm, quan sát từng cử chỉ của Vân Thiên Trạch.

Vân Thiên Trạch vừa nghe, chén trà đang giơ lên dừng lại một chút, nhẹ nhàng hỏi: "Là ai lắm miệng cáo mật uội?" Thật ra ngẫm lại cũng biết là ai, trừ Vân thúc ra còn có người nào rảnh rỗi như vậy, coi Như Phong như cái đinh trong mắt, đâm trong thịt?

"Muội thế nào rồi cũng sẽ biết thôi, giấy không gói được lửa, càng huống chi là hành tung của ngài, người có tâm tìm hiểu ắt sẻ biết." Hiên Viên Băng Ngữ qua loa đáp, tiếp tục nói. "Hoàng huynh, ở tửu yến thưởng hoa, muội đã trông thấy được Úy Trì Như Phong."

"Ừm, nhìn thấy chỗ nào?" Vân Thiên Trạch ơ hờ hỏi, nhìn muội muội nhà mình.

Hiên Viên Băng Ngữ cười, chậm rãi nói: "Lúc ấy chúng muội chuẩn bị tới tham gia tửu yến thưởng hoa, huynh chậm hơn chúng muội vài bước, cho nên trên đường ta vô tình nghe được tiếng nói của nàng ấy. Lúc ấy ta cũng không biết nàng là thân nữ nhi, chỉ là cảm thấy người nam nhân này nhất định là không bình thường, cho nên có chút hảo cảm đối với hắn." Mặt nàng nổi lên chút ngượng ngùng.

Khoé miệng Vân Thiên Trạch giương cao, nói: "Huynh biết Như Phong lúc nào cũng hấp dẫn sự chú ý của nữ tử."

Hiên Viên Băng Ngữ gật đầu đồng ý, nói: " Sau khi tới tửu yến thưởng hoa liền nhìn thấy hắn, quả nhiên là một nam tử phóng khoáng tiêu sái tựa gió, trên đời có mấy vật có thể giam hãm gió đâu. Lúc ấy ta đã nghĩ, nếu như có thể cùng hắn kết duyên chồng vợ cũng không tồi. Nhưng mà, nàng vốn là nữ tử." Nàng se sẽ thở dài, nói: "Muội ngoại trừ kinh ngạc còn lại đều rất bội phục nàng, một nữ tử có thể đi được tới bước này như nàng rất không dễ dàng."

Vân Thiên Trạch ngẩn ra, nhớ tới trước kia ở thư viện, chuyện Như Phong mỗi ngày dậy sớm luyện công, còn có mỗi lần nàng đau bụng, khó chịu đều muốn giấu diếm, không ình với bọn họ biết.

"Muội rốt cục muốn nói cái gì?" Giọng điệu Vân Thiên Trạch có chút không kiên nhẫn, chuyện hôm nay hắn gặp vốn đã rất nhiều rồi, hoàng muội còn muốn bồi thêm sao?

Bây giờ, hắn cũng không muốn nghe đến cái tên Như Phong nữa.

"Hoàng huynh, muội muốn nói, cho dù huynh giam nàng lại, nàng cũng không thuộc về huynh, trừ khi nàng nguyện ý, nàng vốn là một nữ tử tiêu sái, phóng khoáng, huynh sao không cho nàng một cuộc sống tự do tự tại mà lại đem nàng khoá bên người?"

Vân Thiên Trạch vừa nghe, thuận miệng phản bác: "Chẳng lẽ để nàng bên cạnh Mộc Vấn Trần nàng cũng vui vẻ sao? Tự tại sao?"

Hiên Viên Băng Ngữ nghe giọng điệu không kiên nhẫn của hắn, vội nhẹ giọng giải bày: "Hoàng huynh, ý của muội không phải như vậy. Muội muốn hỏi một câu, nếu như lúc còn ở thư viện, huynh biết được Như Phong vốn là nữ nhân, vậy huynh có để nàng đi nhập ngũ không?"

"Đương nhiên sẽ không." Vân Thiên Trạch theo tiềm thức trả lời: "Như Phong sao lại đi nhập ngũ? Nơi đó nguy hiểm trùng trùng, hơn nữa xung quanh đều là nam nhân."

"Đúng vậy, huynh chính là nghĩ như vậy. Nhưng huynh nhìn Mộc Vấn Trần xem, hắn sau khi khuyên không được liền ủng hộ Như Phong, bởi vì Như Phong không thể không đi, nàng đi là vì gia gia của mình." Hiên Viên Băng Ngữ cười cười nhìn Vân Thiên Trạch, lời nói nhỏ nhẹ lẫn với giọng điệu nhu hoà rất nhanh khiến Vân Thiên Trạch tỉnh táo lại.

Hắn lạnh lùng nhìn Hiên Viên Băng Ngữ, chất vấn: "Muội sao lại biết được những chuyện này?"

Hiên Viên Băng Ngữ cũng không có ý định gạt hắn, thẳng thắng thành khẩn thưa: "Ngày hôm qua Vân thúc tới tìm ta, thúc ấy lo lắng cho huynh, cảm thấy huynh trầm mê sắc đẹp, sợ huynh trúng mỹ nhân kế của Tử La quốc. Huynh nhìn xem, huynh gần đây mặc dù không chậm trễ chuyện triều chính, nhưng mỗi ngày huynh đều ra bên ngoài, sớm muộn sẽ khiến ẫu hậu chú ý. Muội tin mẫu hậu tuyệt đối sẽ không cho phép huynh độc sủng một mình Như Phong, thậm chí muốn cho nàng tiến cung cũng khó. Bởi vì huynh yêu chìu Úy Trì Như Phong quá mức, này đối với một bậc quân vương mà nói là chuyện rất nguy hiểm. Hơn nữa, hiện giờ người Như Phong thích lại là người khác, huynh làm như vậy mất nhiều hơn được. Mẫu hậu và các đại thần không chấp nhận, Như Phong cũng sẽ hận huynh." Nàng từng điểm từng điểm vạch trần,

lặng yên quan sát Vân Thiên Trạch, tin tưởng hoàng huynh hơn ai khác càng hiểu rõ thủ đoạn của mẫu hậu. Hoàng huynh hắn sớm muộn sẽ thấu hiểu, chỉ là hiện giờ hắn nhìn không rõ mà thôi.

Vân thúc nói đúng, Úy Trì Như Phong có ảnh hưởng rất lớn với hắn.

Vân Thiên Trạch lẳng lặng nhìn nàng, lặng một lúc, mới nói: "Như Phong uội chỗ tốt gì sao? Bằng không muội như thế nào lại nói tốt cho nàng?"

"Không có, muội chỉ cảm thấy nàng rất tốt. Hơn nữa, muội nghĩ nói như vậy, Dục Tuyên sau này có thể thay đổi cách nhìn với ta, thậm chí sinh ra thiện cảm." Hiên Viên Băng Ngữ cũng không giấu diếm ý đồ của mình.

Vân Thiên Trạch ngồi trên ghế, rũ mắt, hàng lông mi cong dài se sẽ che khuất đôi mắt của hắn, khiến cho người khác đọc không được những tình tự lưu chuyển nơi kia.

Cuối cùng, lúc Hiên Viên Băng Ngữ sắp hoá thành đá, hắn rốt cục mở miệng nói: "Được rồi, ta buông tay."

Thanh âm trầm thấp mà vô lực, tựa như hắn đã dùng hết khí lực của mình rồi.

Hiên Viên Băng Ngữ nhìn vị hoàng huynh anh minh quyết đoán, tựa như Thái sơn vững chải không gì có thể làm khó được, đôi mắt, dường như có ánh nước…

157. Q.3 - Chương 157: Theo Đuổi

edit: Lam Ngọc

Được Xuân Đằng công chúa tặng ột con ngựa, Như Phong nhanh chóng lao tới biên giới Tử La quốc, hơn nữa còn cùng sư đệ, sư muội hội họp. Khi ấy, vẻ mặt kinh hỉ của bọn họ qua một canh giờ còn chưa chịu tháo xuống, Túy Nguyệt với Túy Trúc thậm chí còn rơi lệ, điều này làm Như Phong chẳng hiểu đầu cua tai heo gì sất. Mình không phải chỉ mất tích vài ngày sao, có cần phải nghiêm trọng như vậy không?

"Tình huống bây giờ thế nào?" Trong thành Lạc Nhạn, Như Phong qua loa ôm ôm bọn họ một chút, cái gì cũng không nghĩ liền hỏi chuyện này trước.

"Còn tốt lắm, Trần Vương gia vẫn không đáp ứng Hoàng thượng tứ hôn, thế cục vẫn như cũ giằng co." Nam Sơn đầy mặt tươi cười, trên thực tếm chỉ cần sư huynh có thể bình an trở về thì tốt rồi, những thứ khác hắn cũng không chú ý tới. Bất quá bởi vì tin tức kia là chuyện sư huynh quan tâm cho nên lúc bọn họ tìm sư huynh đồng thời cũng chú ý tới tin tức bên kinh thành.

Như Phong lúc này mới gật đầu, thở ra một hơi, nói: "Ta còn tưởng không còn kịp nữa."

Túy Trúc nhanh mồm nhanh miệng nói: "Chúng ta nếu còn chưa xuất phát thì sẽ thật sự không còn kịp nữa đó."

"Tại sao?" Như Phong kinh hãi, khó hiểu hỏi, chỉ cần Mộc Vấn Trần không chịu khuất phục là được rồi mà?

"Nghe nói tại lúc đó ở kinh thành thái hậu đã làm chủ thay Trần Vương gia chuẩn bị hôn sự cả rồi, mặc dù Trần Vương gia không đáp ứng nhưng mọi người ai cũng biết chuyện đó vẫn là sớm hay muộn mà thôi." Túy Nguyệt vừa giải thích vừa gắp thức ăn cho Như Phong.

Như Phong cảm kích nhìn nàng, mình quả thực sắp chết đói rồi, từ lúc ở chỗ Vân Thiên Trạch kỵ mã đến đây tổng cộng tốn ba ngày, một đường không ngủ không nghỉ, may mắn là ngựa tốt, càng may mắn là thân thể mình rất khoẻ, bằng không sắp ăn không tiêu rồi.

"Ngựa tốt nha, trị giá ít nhất một ngàn hai!" Hàn Sơn theo ánh mắt Như Phong nhìn thấy con ngựa này, "là bảo mã vô giá a", lại cảm thán thêm một câu, trong mắt tựa hồ loé lên hình vàng thỏi chồng chồng.

Túy Nguyệt trừng mắt, gắt giọng: "Ngươi nhìn vật gì đều nghĩ đến giá trị của nó, cũng không ngẫm lại tâm ý của người ta gì cả."

Hàn Sơn nghe vậy chỉ có thể cười khan hai tiếng rồi im luôn.

Như Phong dời ánh mắt khỏi bàn cơm lên nhìn bọn hắn, âm thầm cười, xem ra trong khoảng thời gian này bọn họ tiến triển không nhỏ a.

Được rồi, các ngươi có đem tin tức của ta nói cho Mộc Vấn Trần không? Còn người nhà của ta nữa?" Nghĩ nghĩ, Như Phong đột nhiên nghĩ tới chuyện này, vì vậy nàng vội vàng hỏi. Trời ạ, vừa rồi hưng phấn quá độ, quên cả chuyện này mất tiêu.

Nam Sơn gật đầu: "Đã truyền tin hết rồi, chỗ cần truyền tin ta cũng đã truyền hết rồi, chính là ngay lúc ta nhìn thấy ngươi đó."

"Làm khổ các ngươi rồi." Như Phong nhìn bọn họ, hốc mắt chua xót, bọn họ cùng mình cùng tiến cùng lui, mình quả thật phi thường may mắn mới có bốn sư đệ sư muội như bọn họ.

Túy Trúc là người không thể chịu được cảnh tượng xúc động nhất, vội nói: "Sư huynh, tất nhiên rồi, ai bảo chúng ta là người một nhà đâu." Vừa nói vừa ngọt ngào cười, "Chúng ta rất vất vả mới có thể ở cùng một chỗ nha."

Thấy Túy Trúc cứu vãn tình hình, Nam Sơn tiếp lời: "Sư huynh, huynh ăn rồi nhớ nghỉ ngơi thật tốt, sớm mai chúng ta đi." Nhìn vành mắt đen thui của Như Phong, lòng hắn đau a.

Những người khác thấy vật cũng giục Như Phong nhanh nhanh dùng bữa, mau mau đi nghỉ.

Như Phong gật đầu, hạnh phúc cười, sờ sờ bụng, những chuyện khác sau này hẵn tính.

Hôm sau, trời còn chưa sáng Như Phong đã muốn xuất phát. Vì chỉ có hai con khoái mã cho nên Như Phong với Nam Sơn đi trước, ba người còn lại đi sau.

Bên này Như Phong liều mạng thúc ngựa, bên kia Mộc Vấn Trần cũng không dễ chịu hơn là bao.

Trong Vô Trần cư, trời xanh nắng ấm, gió thu nhè nhẹ, Vô Trần cư hiện giờ chẳng khác nào thế ngoại đào nguyên.

Mộc Vấn Trần ngồi đánh đàn, tâm thần không yên, tay lướt qua từng cung bậc, ánh mắt không biết nhìn về nơi nao.

Ở phía sau, Hoàng đế vẫn lắng nghe tiếng đàn của hắn, cuối cũng cũng nghe không quen tiếng đàn đứt quãng này, mở miệng nói: "Vấn Trần, trước giờ đệ đàn như vậy sao?" Trong lời nói có điểm trách cứ.

Mộc Vấn Trần nghe vậy, thân thể cứng đờ, tay bất giác dừng lại, cúi đầu, lặng thinh.

"Thật sự không muốn cùng ca ca nói chuyện?" Hoàng đế trêu chọc, cố gắng giữ cho giọng mình thoải mái chút.

Mộc Vấn Trần vẫn im lìm như cũ, mắt nhìn ra xa, không có tiêu cự.

Hoàng đế tiếp tục chờ, dần dần tức giận, trầm giọng mắng: "Úy Trì Như Phong chết rồi, chẳng lẽ ngươi cũng chết theo nàng sao? Ngươi làm con cháu hoàng thất như thế sao?"

Mộc Vấn Trần rốt cục có phản ứng, hắn ngẩng đầu nhìn Hoàng đế, thản nhiên nói: "Nếu nàng thật sự đã chết, ta cũng sẽ theo cùng nàng." Bộ dáng cùng giọng điệu của hắn so với thường ngày cũng không khác nhau mấy, tựa như đang nói đến chuyện dùng cơm, đi ngủ nào đấy.

Hoàng đế cắn môi, nhíu mày nói: "Đệ không tin lời Chu Tiền, Chu Hậu sao? Bọn họ đều là người do đệ tự tay bồi dưỡng cả mà."

"Đấy là bọn họ nhầm lẫn rồi, kia cũng không phải nàng ấy, Như Phong hiện đang còn sống, nàng còn chưa thành thân với ta nữa mà." Mộc Vấn Trần giải thích, ánh mắt toát lên nét quật cường.

"Nhưng tình cảnh tại Mai Hoa trấn khi đấy ai chẳng thấy, Úy Trì Như Phong quả thật đã bị tàn dư thổ phỉ thiêu chết trong trướng bồng*" Hoàng đế nhíu đôi chân mày rậm, nhắc tới trận hoả hoạn kỳ lạ kia.

[*trướng bồng = lều vải]

Nửa đêm hôm đó, Như Phong cùng những người khác đóng quân ở ngoại thành Mai Hoa trấn, giữa khuya, tất cả mọi người đều bị hạ gục bởi một loại thuốc mê đặc biệt, rồi một ngọn đuốc phóng xuống, một ngọn

lửa bùng cháy. Bởi vì trướng của Như Phong cách xa những trướng khác nên chỉ có mỗi Úy Trì Như Phong chết cháy, những người khác đều bình an vô sự. Khi tin tức này truyền tới kinh thành, có người đoán đây là do kẻ thù của Như Phong làm, chẳng hạn như là tàn dư thổ phỉ. Mà hiện giờ, Tướng Quân phủ còn đang khóc lên khóc xuống, trong kinh thành cũng nặng trĩu tiếc thương.

Lúc ấy, Mộc Vấn Trần mới vừa bị Hoàng đế gọi về kinh thành, nghe được lời đồn lập tức chạy tới Bắc Cương, ai ngờ lại bị Hoàng đế cưỡng ép phải ở lại kinh thành.

"Ta đã nói nàng không có chết mà, ca ca, ngươi rốt cục muốn nói với ta cái gì?" Mộc Vấn Trần hô hấp căng thẳng, nhanh chóng phục hồi tinh thần, hắn có chút không kiên nhẫn, giương mắt lên nhìn Hoàng đế rồi lập tức khép mắt.

Hoàng đế thấy thế, ngực phập phồng, khẽ quát: "Hừ, chỉ có Úy Trì Như Phong mới khiến cho ngươi chú ý, ngươi bây giờ cả ca ca cũng không cần, ca ca nói chuyện với ngươi ngươi cũng không để ý, không phải chỉ là một nữ nhân thôi sao? Chỉ cần ngươi muốn, những nữ nhân khác đều dễ dàng có được, mà ta cũng có thể đem tới cho ngươi. Bây giờ thái hậu cũng nói nàng sẽ làm chủ cho ngươi, giúp ngươi tuyển một Vương phi tốt rồi còn gì."

"Nàng cũng không phải mẫu thân thân sinh của ta, nàng quản nhiều thứ như vậy làm gì hả?!" Mộc Vấn Trần mặt mày nhăn nhó cãi lại. Mấy năm nay, thái hậu luôn muốn mình thành thân, phiền toái vô cùng, nếu không kính trọng thái độ làm người của nàng, mà mình lại có chỗ áy náy với nàng, Mộc Vấn Trần thậm chí không muốn để ý tới nàng nữa.

"Đừng quên, đệ là Vương gia duy nhất của Tử La quốc." Hoàng đế cười lạnh, "Lúc trước đệ không muốn lấy vợ, ta cũng không muốn đệ lấy, giúp đệ ngăn cản. Đáng tiếc hiện giờ chuyện cũng không phải do đệ quyết định là được, thái hậu nói đệ cũng lớn như vậy rồi, cũng nên có con nối dòng."

"Như Phong sẽ sinh cho ta, hài tử của ta phải do nàng sinh ra." Mộc Vấn Trần lập tức nói.

"Ta đã nói rồi, Úy Trì Như Phong đã chết, ĐÃ CHẾT!" Hoàng đế nhấn mạnh, tâm tính kích động, giọng nói cũng lớn hơn, "Đệ còn muốn chấp mê bất ngộ tới khi nào?!"

Mộc Vấn Trần vẫn cố chấp lắc đầu: "Nàng không chết, nàng sao có thể chết được? Ta một chút cảm giác cũng không có, nàng nhất định là đi đâu đó rồi, cho nên mọi người mới tưởng rằng nàng đã chết, ta tình nguyện tin tưởng nàng là bị người nào đó bắt đi."

"Bang" một tiếng, bàn đá trước mặt lần nữa vỡ ra, như lần trước, Mộc Vấn Trần cũng không bị thương chỗ nào.

Nhìn khói bụi trước mắt, Mộc Vấn Trần nhăn mày, diện vô biểu tình ôm bạch ngọc cầm đi ra lương đình, tới ngồi cạnh hồ, ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn mặt nước hồ thu.

Hoàng đế vẫn lăng lăng dõi theo hắn, thất bại thở dài, rất không có hình tượng gãi gãi đầu, bất đắc dĩ mở miệng: "Vấn Trần, đệ rốt cục muốn cái gì?"

"Ngươi cho ta ra ngoài, ta tự đi tìm Như Phong." Mộc Vấn Trần nghe vậy, mắt sáng lên, trầm tĩnh nói. Đôi mắt ẩn hiện một tia sáng xanh, chờ đợi nhìn Hoàng đế. [mắt thần laze!]

Hoàng đế lặng đi một chút, nhìn mắt hắn, nói: "Vấn Trần, đệ đã hứa sẽ làm việc cho ta mười lăm năm, giờ chỉ còn ba tháng cuối cùng, ta sẽ không cho đệ đi. Ca ca biết, đệ rất giữ lời hứa." Hắn quét mắt nhìn xung quanh, yên lòng yên dạ.

Nơi này đầy rẫy thiên la địa võng, Vấn Trần sẻ không có khả năng ra được, cho dù võ công của hắn cao đến đâu.

Mộc Vấn Trần ủ rũ cúi đầu, quân tử trọng lời hứa, đáp ứng rồi phải làm cho được, hơn nữa nếu mình làm trái lời hứa...hậu quả đó mình không muốn nhận, nghĩ tới đây, Mộc Vấn Trần thở dài, không muốn nói tiếp.

Hoàng đế nhìn bóng lưng của hắn rồi chậm rãi bước ra lương đình, nói: "Vấn Trần, đệ quên Như Phong đi, nói thật, ta gần đây nhận được tin tức, Úy Trì Như Phong đã ở cùng Hiên Viên Thiên Trạch rồi. Đệ biết đó, bọn họ đồng lứa với nhau dễ dàng phát sinh tình cảm, cho nên đệ vẫn là hết hi vọng đi. Nghe ca ca nói, ngoan ngoãn ở kinh thành, ca ca còn cần đệ hỗ trợ."

"Giờ còn cái gì cần hỗ trợ nữa? Giờ đã là thái bình thịnh thế rồi." Mộc Vấn Trần trào phúng.

"Ai nói không có? Mấy huynh đệ Dục Tước không phải cũng là chuyện phiền toái sao?" Hoàng đế lập tức tiếp lời.

Mộc Vấn Trần nghe xong, ánh mắt lập tức ảm đạm. Mình thật vô năng. Tại sao? Sao mình lại bị nhốt ở chỗ này? Nếu như lúc đầu mình không…Haiz…

"Ca ca, ngươi tram phương ngàn kế muốn ly gián ta với Như Phong, rốt cuộc là tại sao? Ngươi chán ghét Như Phong đến vậy sao? Nàng rốt cuộc đắc tội ngươi chỗ nào?" Mộc Vấn Trần đột nhiên nói, đôi mắt nhìn thẳng vào hắn.

Hoàng đế ngạc nhiên, cũng nhìn Mộc Vấn Trần, cây ngay không sợ chết đứng nói: "Ta cảm thấy nàng không hợp với đệ, đệ đáng ra phải thành thân với người tốt hơn."

Mộc Vấn Trần nghe vậy, không hề dời đi tầm mắt, khẽ nói: "Như Phong là người thích hợp với ta nhất." Nói xong liền ngậm miệng, sau đó vô luận hoàng đế nói thế nào, hắn cũng không mở miệng nữa.

Cuối cùng, Hoàng đế cũng chỉ có thể tức giận rời đi, mà hắn vừa bước ra ngoài, Dịch Hàm đã một bước bước vào.

Dịch Hàm mặc áo cùng màu với chiếc váy dài màu biển xanh, chân đi hài thêu chỉ hồng, trên mặt điểm một tầng son phấn mỏng, trông thanh lệ nhã nhặn mà lại không mất phần quyến rũ, trên tay nàng cầm một cái hộp gỗ nhỏ.

"Trần ca ca." Giống mấy hôm trước, Dịch Hàm ngọt ngào gọi một tiếng.

Mộc Vấn Trần ôm bạch ngọc cầm đứng lên, lãnh đạm nhìn nàng. Nếu là trước đây, Mộc Vấn Trần còn có thể trò chuyện với nàng, dù sao cũng là con gái người quen, nhưng bây giờ, từ khi biết nàng có chủ ý với mình, Mộc Vấn Trần liền đối nàng lãnh đạm, thậm chí còn không muốn gặp nàng.

Dịch Hàm cũng không để ý, chuyện này mới đầu còn làm mình khó chịu, nhưng vì tương lai của mình, khó chịu cũng không còn, học được cách không để ý.

Thấy Mộc Vấn Trần đi vào phòng, Dịch Hàm vội nó: "Trần ca ca, muội làm cho ca vịt tiềm mà ca thích nhất, còn bỏ thêm thảo dược, có thể bổ thân thể, muội nghe nói mấy ngày nay ca không dùng cơm nên cố ý làm món này." Nói xong liền khẩn thiết chờ đợi Mộc Vấn Trần quay đầu. Vì hỏi thăm hắn thích ăn cái gì, mình mất không ít sức lực ở ngự trù phòng. Đương nhiên, may mắn còn có bà cô giúp đỡ.

Mộc Vấn Trần không để ý đến, chỉ nói: "Mộc Đồng, mau đưa người này ra ngoài cho ta, ồn ào quá."

Vừa dứt lời, Mộc Đồng không biết từ đâu đi ra, diện vô biểu tình nói: "Dịch tiểu thư, mời trở về đi thôi, chủ tử hiện giờ không muốn gặp ai hết." Kỳ thật biết trước là không có kết quả gì, nữ tử trước mắt mặt dày có thể sánh với Úy Trì Như Phong.

Dịch Hàm tức giận nhìn Mộc Đồng, nói: "Bệ hạ nói ta có thể tuỳ ý đến Vô Trần cư, hơn nữa Trần ca ca đã nhiều ngày không ăn gì, ngươi không lo lắng cho thân thể của hắn sao?"

Mộc Đồng nghe vậy, mắt lia sang thân hình đã gầy đi rất nhiều của chủ tử, âm thầm thở dài.

Tình cảm thật sự là thứ dày vò người đáng sợ, nhớ tới ban đầu khi chủ tử còn chưa gặp Như Phong, mặt dù vẻ mặt hờ hững, tựa như không có hứng thú với bất cứ cái gì, nhưng ít nhất cũng coi như là vui vẻ tự nhiên, một mình đánh đàn cũng có thể đàn cả ngày, sống cũng có quy luật. Nhưng sau khi gặp Như Phong, nhất là khi Như Phong đi Bắc Cương, nghe nói đã diệt được thổ phỉ, lúc ấy chủ tử ngày đêm không nghỉ gấp rút trở về từ Giang Nam, nếu không phải mình cưỡng bách một hồi, chủ tử còn không muốn ngừng lại ăn cơm. Không nghĩ tới tới kinh thành chỉ nghe được tin dữ của Như Phong, chủ tử càng không muốn ăn gì sất, giờ chỉ mới mười ngày, chủ tử còn sống sờ sờ mà người đã gầy đi trông thấy.

Nhìn Dịch Hàm, nhìn mắt nàng, nhớ lại lời nàng nói, Mộc Đồng yên lặng lui xuống. Bây giờ, chỉ hi vọng Úy Trì Như Phong thật sự không có chuyện gì mới tốt.

Dịch Hàm vừa thấy lập tức mừng rỡ, cảm kích cười cười với Mộc Đồng, vội vàng đi vào phòng.

"Trần ca ca, ca ăn chút đi, nên vì thân thể mà suy nghĩ." Dịch Hàm đau lòng nhìn Mộc Vấn Trần, cắn cắn môi.

Mộc Vấn Trần buông đàn, nhìn bức tranh mình vẽ, trong tai nghe thấy tạp âm, không nhịn được mà trở nên tức giận.

Chỉ động một ngón tay, hộp gỗ trong tay Dịch Hàm thoáng chốc đã rời khỏi tay nàng, "bịch" một tiếng đã chia năm xẻ bảy, nước canh bên trong đổ ra ngoài, vài phần theo nếp y phục của Dịch Hàm chảy xuống.

Mộc Đồng mới thấy, vội vàng ẩn thân, biết chủ tử giận rồi.

"Ngươi thật sự rất phiền, về đi, sau này đừng trở lại nữa, còn nữa, ta không thích ăn vịt tiềm, Như Phong mới thích." Bởi vì có quan hệ với Hoàng thái hậu cho nên Mộc Vấn Trần không muốn quá tuyệt tình, dùng thái độ coi như là tốt của mình đối đãi nàng.

"Vậy ngươi thích ăn cái gì?" Dịch Hàm vội vã hỏ, cố gắng làm cho chính mình quên hắn nhắc tới tên của Như Phong, khoé miệng cùng ánh mắt đều tỏ ra ôn nhu, thân thiết.

Không sao hết, Như Phong chết rồi, chỉ cần mình cố gắng, thế nào cũng có thể cùng Trần ca ca bên nhau.

Mộc Vấn Trần không thèm nhắc lại, trực tiếp xem Dịch Hàm là không khí.

Vài ngày sau, Dịch Hàm lại tới, lần này nàng không mang theo cái gì, một thân y phục màu lam, cử chỉ ưu nhã hào phóng, thoạt như đã khôi phục được khí chất trước kia, trở thành một nữ quân y khôn khéo có năng lực, hoàn toàn không giống với nữ tử ngượng ngùng, khẩn trương ngày hôm trước.

Nàng thản nhiên nhìn Mộc Đồng, nói: "Ta chỉ muốn nói với chủ tử ngươi vài câu, sẽ không làm gì hết."

Mộc Đồng thầm kinh ngạc với sự thay đổi của nàng, vẫn là tránh ra nhường đường.

Sauk hi đối mặt với Mộc Vấn Trần, Dịch Hàm mới mở miệng nói: "Trần ca ca, thật xin lỗi đã quấy rầy ca, haizz, không phải muội cố ý đâu, còn không phải là do bà cô với ông nội của muội, tuổi muội cũng coi như đã lớn, lúc trước muội một lòng muốn ở quân doanh, kế thừa y lý của ông nội với cha mẹ, cho nên ta nói dối rằng muội có người trong lòng rồi, mà muội lại tiếp cận ca. Trước kia không biết thân phận của ca cho nên ông cũng không ép muội, không nghĩ tới lần này về kinh lại gặp ca, ca lại là Vương gia, cho nên hai người họ liền đánh chủ ý lên chúng ta." Nói đến đây, nàng dừng lại một chút, quan sát phản ứng của Mộc Vấn Trần.

Quả nhiên, Mộc Vấn Trần buông sách, nhìn nàng, nói: "Ngươi muốn nói cái gì?"

Dịch Hàm vui vẻ, nói: "Trần ca ca, kỳ thật muội cũng không thích ca, mà muội cũng biết ca không thích muội, cho nên lúc đầu muội định cùng ca làm một cái giao dịch, đoạn tuyệt ý định đem ta gả đi của bà cô cùng ông nội. Trước kia muội cũng không dám nói, không nghĩ tới lần này… ách… Như Phong sẽ gặp chuyện, cho nên muội mới đánh chủ ý với ca."

Mộc Vấn Trần nhíu mày, diện vô biểu tình nhìn nàng.

Dịch Hàm cố lấy dũng khí, nhìn mặt đất dưới chân, tiếp tục nói; "Muội biết ca cũng bị bà cô bức hôn, cho nên chỉ cần ca cùng muội giả thành thân, sau khi thành thân chúng ta ai làm chuyện nấy, không để ý tới chuyện của đối phương, như vậy muội cũng có thể lấy thân phận phụ nhân hành y, mà ca cũng có thể tự do đi lại. Thậm chí có thể đi tìm Như Phong. Ca xem, như vậy được không?" Dịch Hàm cơ hồ một hơi nói hết, nói xong liền nhìn phản ứng của Mộc Vấn Trần.

Thấy Mộc Vấn Trần đang tự hỏi, nàng vội bổ sung thêm: "Muội trước kia làm nhiều trò như vậy, mọi người khẳng định cho rằng hai chúng ta lưỡng tình tương duyệt, cho nên sẽ không hoài nghi chúng ta. Hơn nữa hiện giờ bà cô đã chuẩn bị hôn lễ cho chúng ta cả rồi, vì vậy chi bằng chúng ta đẩy thuồng xuôi dòng, diễn một tuồng kịch cho họ xem."

Mộc Vấn Trần chăm chăm nhìn nàng, lộ ra một cái mỉm cười, thấy Dịch Hàm ngẩn ngơ liền nhẹ nhàng nói: "Ngươi có phải cho rằng ta rất ngốc?"

"Sao…lại nói như vậy?" Dịch Hàm có chút cà lăm hỏi.

Mộc Vấn Trần khôi phục lại vẻ mặt không biểu tình như cũ, lạnh lung nói: "Ngươi tưởng ta ngốc sao, thành thân với ngươi rồi, chờ ngày bị nhện tinh quấn chặt, sau này muốn thoát thân cũng không thể. Hơn nữa, tên của ta, chỉ có thể ở cạnh tên Úy Trì Như Phong. Cho nên bây giờ, thừa dịp ta còn chưa phát hoả, ngươi cút đi."

158. Q.3 - Chương 158: Bức Hôn

edit: Lam Ngọc

Dịch Hàm sắc mặt tái nhợt, giống như bị cái gì doạ sợ, nàng kinh hoàng nhìn Mộc Vấn Trần, miệng khép mở, vẫn là không nói được lời nào.

Mộc Vấn Trần căm ghét nhìn nàng một cái rồi không để ý nàng nữa, tiếp tục làm chuyện của mình.

Mộc Đồng há hốc mồm nhìn theo Dịch Hàm hoảng hốt rời đi, lại trợn mắt nhìn chủ tử nhà mình, kinh ngạc hỏi: "Chủ tử, mới vừa nãy là ngài nói sao?" Sao lại có thể thô lỗ đến vậy, có thể…ngay thẳng đến vậy? (=0=)

Bất quá, cái bộ dáng kia …Thật là không giống người thường mà!

Nếu như Mộc Đồng là người hiện đại, hắn có lẽ sẽ nói: "Đẹp trai chết người!"

Mộc Vấn Trần liếc mắt nhìn Mộc Đồng một cái, mặt nhăn mày nhó.

Mộc Đồng lại hưng phấn nói: "Chủ tử, sao ngươi lại biết nhện tinh vậy?" Giờ hắn cũng quên luôn bản thân mình là đang nghe lén chuyện người ta, cho nên mới hưng phấn như vậy.

"Như Phong nói." Ngoài Mộc Đồng dự liệu, Mộc Vấn Trần cư nhiên hợp tác nói ra đáp án, không xa cách như trước kia.

Mộc Đồng chớp mắt mấy cái, bội phục gật đầu: "Đúng a, Như Phong thiếu gia…nhầm, Như Phong tiểu thư thật sự lợi hại!"

Mộc Vấn Trần tự dưng cảm thấy tự hào, bất quá vẫn nói: "Ngươi ồn quá, im lặng chút đi."

Mộc Đồng y như vừa bị dội một thau nước lạnh, uỷ uỷ khuất khuất nhìn theo Mộc Vấn Trần, tại sao Như Phong ở chỗ này ồn ào ngài không nói gì, mà mình thì luôn bị nói là "ồn ào"?

Chọc Dịch Hàm giận bỏ đi rồi, hôm sau, Thái hậu đích thân tới, dặn dò đôi câu rồi vội vã bỏ đi. Hoàng đế ở lại.

"Vấn Trần, đệ đáp ứng Thái hậu đi, nàng cũng cực nhọc lắm, mấy năm nay vì chuyện hôn sự của đệ đã lo lắng rất nhiều, hơn nữa hiện giờ Dịch Hàm cũng thích đệ, vậy sao đệ không đẩy thuyền xuôi dòng phát một cái nhân tình?" Hoàng đế tủm tỉm cười, tâm tình hắn dạo này hình như tốt lắm.

Mộc Vấn Trần tiếp tục lập lại: "Ta thích Như Phong, những người khác, ta không muốn." Cố chấp mím môi, như một đứa nhỏ mà nhìn Hoàng đế.

Hoàng đế chịu không được vẻ mặt này của hắn nhất, vội vàng mềm nhẹ nói: "Nhưng Như Phong cũng về không được. Đệ xem, nếu nàng còn sống vậy thì nàng hẳn là phải liên lạc với đệ rồi, nhưng giờ cũng đã hơn một tháng lại chẳng có tin tức gì, cho nên nàng chắc đã không còn ở trên nhân thế, mà nếu còn sống đi chăng nữa thì ắt đang ở bên cạnh người khác, như vậy đệ còn chờ nàng để làm chi? Ca ca biết đệ thích nàng, nhưng là cảm tình vốn là được bồi dưỡng mới thành, cho nên ta cảm thấy Dịch Hàm cô nương cũng không tồi đâu."

Mộc Vấn Trần không thèm nhắc lại nữa, hắn tin tưởng Như Phong sẽ trở về. Nhưng thời gian càng dài, tâm của mình cũng ngày càng đau. Như Phong, vì nguyên cớ gì nàng không liên lạc với mình? Bị bệnh rồi? Hay là…

Hoàng đế thấy hắn trầm mặc liền sâu lắng thở dài, trong mắt hiện lên một tia lo lắng: Úy Trì Như Phong, cho dù không có ngươi, nhưng ảnh hưởng của ngươi vẫn còn đó. Rốt cục, ngươi có bản lãnh gì mà lại có thể làm cho Vấn Trần đối với ngươi một lòng một dạ?

Nhớ tới Úy Trì Như Phong, Hoàng đế lại nghĩ tới Úy Trì Hòe Dương. Bởi vì Úy Trì Như Phong ngoài ý muốn tử vong cho nên tội khi quân của nàng ta giờ đã xá miển, thậm chí Hoàng đế vì muốn trấn an người trong thiên hạ cùng với Úy Trì lão tướng quân còn trọng thưởng cho nàng ta, chỉ là bây giờ, lão tướng quân bởi vì mất cháu yêu mà đau đớn, tâm như tro tàn, ý chí nguội lạnh, mấy hôm trước đã thỉnh được giải giáp quy điền, chỉ là vì vài nguyên nhân nên Hoàng đế vẫn chưa ân chuẩn. Dù sao Tướng quân phủ đã tồn tại từ khi lập quốc đến nay, lại còn vì Tử La quốc lập rất nhiều công lao hãn mã, hơn nữa người cũng an phận thủ thường, cho nê Hoàng đế thật sự là không muốn phê chuẩn.

"Mặc kệ thế nào, hôn sự của đệ đã không còn cách nào có thể kéo dài nữa, cho nên ba ngày sau, đệ nhất định phải xuất hiện ở Quần Phương yến, đó là Thái hậu cùng Hoàng hậu đích thân sắp xếp, chính là vì muốn chọn cho đệ vài người thê thiếp." Hoàng đế nói lại một lần nữa, thấy Mộc Vấn Trần nhìn sách không để ý tới mình, cũng biết hắn giận mình không cho hắn xuất kinh.

"Đệ đệ, đệ có giận ta cũng phải nhớ dùng cơm a." Hoàng đế rốt cục không nhịn nổi, trực tiếp nói ra, thuận tiện liếc ngang Mộc Đồng bên cạnh. Mộc Đồng cả kinh quỳ xuống.

Mộc Vấn Trần không phản ứng gì, tựa hồ trước mắt ngoài Mộc Đồng ra thì chẳng có ai.

Hoàng đế cười khổ, không nghĩ tới có một ngày đệ đệ nhà mình sẽ lộ ra biểu tình này với mình. Úy Trì Như Phong, ngươi thật sự có mị lực đến thế? Lại có thể trói chặt…đệ đệ nhà mình.

Mộc Vấn Trần ánh mắt phức tạp nhìn quyển sách, nghe thấy tiếng bước chân của Hoàng đế xa dần, cuối cùng buông sách, chậm rãi đi đến cạnh chiếc đàn.

Tâm đã không còn yên bình như hôm trước, tiếng đàn lần này rõ ràng đầy ắp cảm tình thắm thiết của chủ nhân, tuyệt vọng bi thương…lại ẩn hàm hy vọng.

Còn hai tháng nữa thôi, Như Phong, đợi ta hai tháng nữa thôi, ta sẽ không còn nợ ai gì hết, rồi ta sẽ đi tìm nàng, nàng nhất định phải chờ ta!

Mà trong kinh thành, gần đây náo nhiệt phi phàm a, bởi vì trong vòng mấy tháng, Tử La quốc đã xảy ra vài cái đại sự!

Chuyện đầu tiên, vị tướng quân văn võ toàn tài, đẹp tựa Phan An Úy Trì Như Phong cư nhiên lại là nữ nhi! Tin tức này vừa truyền ra lập tức đập nát bao nhiêu giấc mộng thiếu nữ, nhưng mà sau đó nàng lại lập công chuộc tội, ai ngờ bị kẻ thù sát hại, như vậy càng làm người khác kinh ngạc lẫn đau lòng quá rồi.

Chuyện thứ hai chính là, nghe nói Thái tử cấu kết với thổ phỉ, bởi vì lục xoát được thư từ qua lại giữa hai bên, cho nên địa vị Thái tử hiện giờ đang gặp nguy cơ lớn.

Mà hôm nay, trong kinh thành lại đồn ra tin mới, nghe nói Thái hậu và Hoàng hậu muốn cử hành Quần Phương yến, lần này không phải vì Hoàng đế tuyển tú mà là thay vị Vương gia duy nhất của Tử La quốc chọn người, quan trọng nhất là, vị Vương gia này cư nhiên là tình nhân của Úy Trì Như Phong! Hơn nữa, nghe nói Trần Vương gia diện mạo không hề thua kém Úy Trì Như Phong! Cũng là một mỹ nam tử hiếm thấy trong thiên hạ.

Kinh người a! Chuyện tình giữa Trần Vương gia với Úy Trì Như Phong tất cả mọi người đều nghe qua, giờ đây nếu Úy Trì Như Phong chết rồi, vậy Trần Vương gia kia sẽ thành thân với ai? Có phải là Dịch Hàm tiểu thư tiếng tăm vang dội không? Ai chẳng biết Dịch gia đại tiểu thư vẫn một mực theo đuổi Trần Vương gia. Nghe nói nàng với Úy Trì Như Phong là thân thích.

Cho nên, hiện giờ có người lập tức điều tra tất tần tật mọi đại gia khuê tú trong kinh thành, sau đó mở một sòng bạc.

Cuộc sống của dân chúng, vĩnh viễn đều có chuyện khiến bọn họ sống vui vẻ.

Lúc này, tin tức kinh người đó đã đập vào Như Phong đến mức mắt nổ đom đóm.

"Ba ngày!" Như Phong nghiến răng nghiến lợi nặn ra hai chữ, nhìn phía trước, phun ra một ngụm khí tức.

Nam Sơn đồng dạng toàn thân rã rời, giờ tới kinh thành nhanh nhất cũng phải tốn năm ngày, cho nên muốn về trước khi Quần Phương yến tổ chức là chuyện không thể nào.

"Sư huynh, chúng ta làm sao bây giờ? Chẳng lẽ Mộc Vấn Trần không nhận được tin tức của chúng ta sao?" Hắn chỗ nào cũng không hiểu.

"Hừ, không nhận được tin tức đương nhiên là tại nửa đường có người chặn lại rồi." Như Phong hừ lạnh một tiếng, nói, "Hoàng đế kia vốn thần thông quảng đại, muốn cướp đường có gì khó đâu? Chỉ là không biết người nhà ta có nhận được tin không thôi?" Như Phong sau này mới vỡ lẽ ra mình đã là người chết trong mắt mọi người cho nên cũng rất lo lắng người nhà, đặc biệt là thân thể của gia gia.

"Chắc là nhận được rồi." Nam Sơn vội an ủi, "Sư huynh, chúng ta nhanh nghĩ biện pháp đi, nếu để Quần Phương yến tiến hành, Mộc Vấn Trần không phải sẽ rơi vào vòng tay người khác sao? Nếu như vậy huynh sẽ phải tốn nhiều công sức để loại bỏ nữ nhân đó, trừ phi huynh muốn làm trắc phi*." Lời cuối nói ra rõ ràng mười phần trêu chọc.

[*trắc phi: thiếp của Vương gia, thấp hơn Vương phi một bậc nhưng cao hơn các phi tần khác.]

Như Phong hung hăng trừng hắn, nói: "Quỷ mới muốn làm trắc phi, mợ nó, Mộc Vấn Trần tại sao lại là Vương gia chớ? Nếu hắn không phải là Vương gia thì tốt rồi, ta muốn yêu thế nào thì yêu thế đó, sẽ không phiền toái như vậy." Vừa nói vừa thở dài, cười khổ một tiếng. "Ta trước kia còn nói có chết cũng không bước một bước vào hoàng gia, không nghĩ tới báo ứng tới nhanh như vậy."

"Đúng là cái chức Vương gia chẳng có chỗ nào tốt." Nam Sơn rù rì một câu, đặc biệt là Mộc Vấn Trần, quả thật là một nam nhân tốt thế gian hiếm gặp. đối với sư huynh đều một mực sủng nịch, theo mình thấy, nếu sư huynh muốn trèo lên đầu hắn tác oai tác quái, Mộc Vấn Trần còn muốn vẽ đường cho hươu chạy nữa là.

Đầu óc Như Phong chuyển động thật nhanh, mặc dù không biết Mộc Vấn Trần ở kinh thành gặp chuyện gì mà không đi tìm mình, vì cái gì mình không thể liên lạc với hắn, nhưng mà, dựa theo tính tình của hắn, khẳng định là đã xảy ra chuyện lớn gì rồi, hoặc là không được tự do hành động cho nên hắn mới không liên lạc với mình. Ayy, không nghĩ tới mình thường ngày luôn bực bội Chu Tiền với Chu Hậu loanh quanh lẳn nhẳn bên cạnh, lúc đó còn không cảm thấy gì, giờ bọn họ không có ở đây, mình có muốn liên lạc với Mộc Vấn Trần liền gặp khó khăn trăm bề.

"Sư huynh, có cần cô gái kia giúp đỡ không?" Nam Sơn thử hỏi thăm, "khi chúng ta vừa xuất phát, nửa đêm có một cô gái dáng vẻ không tệ cho chúng ta một bức bản đồ của Hắc Thạch sơn, còn có lộ tuyến sa mạc phía sau nó nữa, vì vậy chúng ta mới dễ dàng vây đánh, tiêu hiệt Hắc Thạch sơn như vậy." Nam Sơn nhắc nhở.

Như Phong gật đầu, nhớ lại cô gái mọi người nói là bạn cũ của mình, Túy Nguyệt cũng nói quá, mùi hương trên người nàng rất giống với người trước kia đã cứu mình, lúc đó nàng ta mặc áo đỏ, ôm mình đang hôn mê ngoài thành Tương Châu tìm tới Túy Nguyệt, nhờ đó mà mình mới được cứu, bằng không không biết sẽ phát sinh ra chuyện gì nữa. Như vậy rõ ràng là cô gái đó quen biết, hiểu rõ những người bên cạnh Như Phong, cho nên mới đem nàng tới chỗ Túy Nguyệt.

Nhớ tới trước khi rời khỏi kinh thành, cả bọn đã nghiên cứu tấm bản đồ đó rất lâu, cuối cùng quyết định tin tưởng cô gái kia, mà sự thật chứng mình, cô gái kia quả thật cố ý giúp đỡ phe mình.

Chỉ là, Như Phong nghĩ mãi không ra, trên đời này có ai lại vô duyên vô cớ giúp đỡ mình, chẳng lẽ lại là người đó sao?

"Nam Sơn, ngươi có cảm thấy rằng cô gái kia chính là sư mẫu của chúng ta không?" Như Phong do dự nói ra suy đoán của mình.

"Có lẽ nào? Chúng ta có sư mẫu sao?" Nam Sơn lại càng hoảng sợ.

Nam Sơn liếc hắn, nói: "Đương nhiên là có, chỉ là vì nàng với sư phụ ầm ĩ một trận cho nên mới bỏ đi, mấy năm nay sư phụ vẫn tiếp tục tìm nàng, chỉ là tìm không thấy mà thôi. Bằng không với tính cách của sư phụ sao lại lãnh khốc như vậy? Cũng không phải lả tại sư mẫu sao!"

Nam Sơn nghe xong lời dạy gật gật đầu, thì ra là thế, sư phụ thật sự có thê tử, chỉ là mình chưa gặp qua thôi.

"Huynh sao lại hỏi như vậy?" Nam Sơn nghi vấn.

"Bởi vì đêm đó ta đuổi theo, đánh với nàng một hồi, võ công của nàng rất giống những gì sư phụ nói với ta, mà ta rõ ràng không có đoán sai, lúc đó sư phụ nói cho ta biết, hắn cũng ở kinh thành, là đang đuổi theo nàng." Như Phong nhớ tới bóng dáng mình nhìn thấy, giống sư phụ đến tám, chín phần mười, cho nên mình mới có thể tin tưởng được cái bản đồ không biết từ đâu ra kia.

Chỉ là, sư phụ với sư mẫu một người chạy một người đuổi không thấy mệt sao?

"Ta quyết định rồi!" Như Phong oang oang nói, lấy ra cây sáo nhỏ chẳng khi nào rời thân đưa cho Nam Sơn, nói, "Lập tức liên lạc với sư phụ, nhờ hắn với sư mẫu tới nhà Dịch Hàm làm chút chuyện, sau đó trì hoãn Quần Phương yến."

Nam Sơn khoé miệng giật giật, hắn nhìn Như Phong, nói: "Sư huynh, biện pháp thật tốt, người đứng ra tổ chức là Thái hậu đấy, không có Dịch Hàm thì bà ta tổ chức Quần Phương yến làm gì nữa?" Này có thể nghỉ ngơi rồi, ôi, mệt chết mất. Mấy ngày nay bị uỷ khuất, sau này phải đòi Mộc Vấn Trần bồi thường hậu hĩnh mới được!

Như Phong thì thào tự nói, rốt cục ôm kiếm tựa vào gốc cây thiếp đi, Nam Sơn thấy thế cũng ngáp một cái, im lặng đi ngủ.

Vì vậy, hùng ưng chở nặng mong đợi của Như Phong đã nhanh chóng tìm được chủ nhân.

Mà Vô Tình Kiếm lúc này đang cau mày, lớn tiến nói: "Vợ ơi, đừng đùa ta nữa, đồ đệ tìm chúng ta có việc rồi." Nhìn tờ giấy trong tay, sáng mai đã là ngày tổ chức Quần Phương yến rồi, tin tức Như Phong hôm nay mới tới, đứa nhỏ này đã xảy ra chuyện gì? Bình thường không liên lạc còn tốt, liên lạc một phát lập tức tặng mình một chuyện khó chơi như vậy.

"Cái gì? Thư của Như Phong? Không phải nàng đã..." Cô gái áo đỏ đang điều chế độc dược bỗng chốc ngừng tay, ánh mắt vui mừng, vung tay một cái, tờ giấy đã ở trên tay nàng.

"Chết?" Vô Tình Kiếm hừ lạnh, nói, "Đệ tử ta dạy làm quái gì dễ chết như thế?" Bất quá cũng phải cảm ơn Như Phong, nếu không nhờ vợ nhà ưng ý đứa nhỏ này thì mình không thể tóm nàng về dễ dàng như vậy.

Cô gái áo đỏ lần này không phản bác lời nào, chỉ nói, "Được, chuyện đồ đệ thông minh đã nhờ vả ta nhất định sẽ làm tốt." Nàng thề son sắc, việc nhỏ này mình khẳng định làm được!

"Chỉ là, hình như chuyện này không tốt lắm?" Vô Tình Kiếm cẩn cẩn thận thận nói, "Dù sao Dịch lão kia cũng có giao tình với ta, ta lại xấu xa đi phá bĩnh chuyện của người ta, còn xuống tay với một nữ tử yếu đuối?" Mình mặc dù không cần danh tiếng, nhưng thế nào thì mình cũng là Cô Tình Kiếm nổi danh giang hồ a! Tuy rằng bình thường không làm việc thiện gì nhưng chuyện xấu như vầy, mình trước giờ chưa từng làm a.

Cô gái áo đỏ vứt cho hắn một cái nhìn xem thường, bực mình nói: "Rốt cục là đồ đệ ngươi quan trọng hay Dịch lão quan trọng? Ta chỉ biết muốn thành công thì phải không từ thủ đoạn, cho nên vì đồ đệ tốt Như Phong, đứa nhỏ Dịch Hàm liền xéo qua một bên hóng gió đi. Hừ, hồ ly tinh, dám đoạt tướng công độ đệ nhà ta!" NÓi xong hình như nhớ tới cái gì, đôi mắt nguy hiểm híp lại, trừng trừng nhìn Vô Tình Kiếm.

Vô Tình Kiếm lui một bước, uy phong ngày xưa trước mặt Như Phong đâu còn xíu xiu na2om ngược lại cúi đầu dụi dụi mắt, chỉ có thể cười khan, không dám nói thêm gì. Hắn thậm chí không dám sửa lời vợ mình, Như Phong vốn là đồ đệ của mình, không phải của nàng đâu.

Quả nhiên, hôm sau, Thái hậu có chỉ, lão nhân gia nàng không thoải mái, cho nên Quần Phương yến dời lại hai ngày. Mặc dù chẳng ai hiểu ra sao nhưng cũng không thể làm khác, dù sao thời gian kéo dài thì có thể chuẩn bị kĩ càng hơn, càng chắc được thành công nhiều hơn.

Rốt cục, Quần Phương yến đã đến trong sự mong mỏi của các nữ tử, sáng sớm, các nhà giàu có, hiển hách một chút trong kinh thành vô cùng náo nhiệt, lần này cũng giống như bữa tiệc ngắm hoa lần trước, chỉ là không có sứ giả ngoại quốc mà thôi. Hơn nữa nam tử cũng ít lại, chỉ còn có Trần Vương gia cùng với Nhị hoàng tử cùng Tam hoàng tử chưa có hôn phối chính thức mà thôi.

Dục Tước và Dục Tuyên trên đường không hẹn mà gặp.

Hai người nhìn nhau, Dục Tuyên thở dài, xuống ngựa ngồi vào xe ngựa của Dục Tước.

"Ca ca." Hắn ỉu xìu gọi một tiếng.

Dục Tước hiểu rõ gật đầu, ánh mắt hai người đều ánh lên chút mệt mỏi.

"Như Phong thật sự xảy ra chuyện sao?" Cũng như ai đấy, bọn họ cũng không tin Như Phong có chuyện, nhưng lại tìm không thấy tung tích của nàng, lo lắng vô cùng. Đương nhiên, bọn họ không biết, lúc này đang rong ruổi trên đường, người mặc nam trang, tóc tai bù xù, mặt mày bẩn thỉu, Như Phong đang chạy về kinh thành.

Dục Tước tỏ ra bình tĩnh, lắc đầu, nói: "Không có chuyện gì đâu."

"Haiz, yến hội tưng bừng lại không có Như Phong, tham gia làm gì?" Dục Tuyên không vui bĩu môi.

"Cho dù Như Phong tham gia, vậy đệ có thể sẽ càng không cảm thấy thú vị, thậm chí càng buồn bực hơn." Dục Tước thành thật nói. Có Hoàng thúc ở đấy, bọn họ đến thì có ích lợi gì?

Dục Tuyên gian trá cười, nói: "Yến hội lần này là muốn đem Hoàng thúc gả ra ngoài đi, vậy Như Phong sẽ không muốn hắn nữa rồi, đệ sẽ có cơ hội."

"Ngây thơ!" Dục Tước lườm hắn, lạnh lùng phun ra hai chữ.

Dục Tuyên hầm hầm nhìn hắn: "Ca ca, ý của ca là gì?"

"Còn có thể là ý gì? Đệ cho rằng Hoàng thúc là loại người để người khác tuỳ ý sắp đặt sao? Nếu là như vậy thì làm gì có chuyện hắn đến giờ còn không có thê thất đây."

"Đó là vì trước kia có phụ hoàng trợ giúp." Dục Tuyên giải thích, nhìn thoáng qua ca ca chậm chạp nhà hắn, nói, "Chỉ là hiện giờ đệ rất tò mò tại sao phụ hoàng lại chấp nhận tổ chức yến hội này." Hắn vuốt vuốt cằm, suy suy tư tư.

"Đó cũng là một nguyên nhân, nhưng nguyên nhân quan trọng nhất vẫn nằm trên người Hoàng thúc." Nhìn ánh mắt của đệ đệ, Dục Tước đành phải giải thích.

Dục Tuyên không thèm để ý tới hắn, chỉ tự suy nghĩ chuyện của mình.

Ngay lập tức, họ đã tới yến hội.

Ngoài dự liệu của bọn họ, Mộc Vấn Trần ngồi ở vị trí của mình, chỉ là hắn biểu tình lạnh lùng, lẳng lặng uống rượu của mình, không có liếc mắt nhìn mấy cô gái muôn hình muôn vẻ kia lấy một cái.

Cả Quần Phương yến, mặc dù đàn sáo không ngừng vang, nhưng không cách nào lôi kéo được sự chú ý của Mộc Vấn Trần.

Mà lực chú ý của Dục Tước với Dục Tuyên cũng bị Mộc Vấn Trần hấp dẫn, người hăng hái bừng bừng ở đây ngược lại chính là Thái hậu và Hoàng hậu.

Vài canh giờ đi qua, nhìn Dịch Hàm đắc thắng, Thái hậu hài lòng cười, nàng hoà ái hỏi Mộc Vấn Trần, "Trần nhi, con thấy Dịch Hàm thế nào? Như vậy đi, ai gia làm chủ cho con, ba ngày sau lập tức thành thân." Vừa nói vừa thân thiết nhìn Mộc Vấn Trần. Trong mắt của nàng, Mộc Vấn Trần có thể tới đây, hơn nữa mấy năm nay lại hiếu thuận với mình, cho nên hiện giờ biểu tình của nàng vô cùng ôn nhu.

Chỉ có Hoàng hậu khoé miệng khẽ nhếch, âm thầm cười lạnh.

Mộc Vấn Trần im lặng không đáp, làm như không nghe Thái hậu nói gì, một chén lại thêm một chén. Mộc Đồng đứng sau hắn cũng cảm thấy bất đắc dĩ, nhưng vẫn nhu thuận phục vụ cho hắn.

Tại lúc không khí cứng nhắc đấy, tại lúc Thái hậu sắp tức giận đấy, tại lúc Dục Tuyên khẩn trương nhìn kỹ đấy, tại lúc Dịch Hàm sắc mặt một hồi trắng một hồi đỏ đấy, ở cửa vang lên một âm thanh sắc bén quen thuộc, "Tướng quân phủ, tiểu thư Như Phong đến!"

159. Q.3 - Chương 159

Edit: Nhoktho

Beta: Lan Hương

Nghe tiếng nói đó, mọi người trong đại sảnh đều ngây dại.

Đúng là Tiểu thư Như Phong phủ tướng quân? Không phải đã chết rồi sao? Ở đâu mà xuất hiện ra đây?

Có người muốn biết mặt mũi của Như Phong ra sao, háo hức mong chờ nhìn về phía cửa.

Trong lúc tất cả đang ngây ngẩn, người đã đi tới.

Mi như viễn sơn*, nhẹ nhàng bâng quơ; khóe mắt xếch cao, đồng tử tựa sao, liếc mắt nhìn những khuôn mặt ở đây; đôi má hồng hồng, quyến rũ động lòng người. Nhìn thấy người mặc nam trang ở trước mắt này, hô hấp mọi người nhất thời cứng lại.

*Lông mày viễn sơn tinh tế mà hơi nhếch lên, màu sắc hơi nhạt, thanh tú sáng sủa.

Một bộ xiêm y xanh nhàn nhạt xen lẫn sắc trắng, tóc buột lại bằng ngọc quan, dây cột tóc màu bạc tung bay phấp phới, trắng đen tương phản, hình như là loại tơ thượng đẳng, lưu quang tràn đầy màu. Như Phong cười dịu dàng, dung mạo như tiên nữ, lại đầy vẻ anh khí tỏa ra xung quanh cùng phong tình vô hạn.

Khuôn mặt tinh xảo như vậy, phong thái khiếp người như thế, nữ tử thế này không phải đệ nhất thiên hạ thì còn ai.

Không quan tâm đến bầu không khí lặng ngắt như tờ này, Như Phong chầm chậm đi đến, trên môi nụ cười dịu dàng, lướt qua Dịch Hàm đã hóa đá, nhanh chóng đến trước mặt hai người phụ nữ địa vị cao nhất Tử La quốc này, nhấc tay để ngang ngực trái, chân phải đưa sau, trang trọng thong thả quỳ gối, xong cúi đầu, nhẹ giọng nói: "Như Phong bái kiến thái hậu, Hoàng hậu nương nương!" Thanh âm có chút trầm thấp nhưng vẫn dễ nghe cực kỳ.

Biết rõ đối phương là nữ tử, mọi người vẫn có cảm giác không thể thở được, loại vẻ đẹp xuất sắc này làm cho người ta kinh diễm không thôi. Lúc này trong đại sảnh, bất kể nam nữ đều bị rung động không nói được lời nào.

Thái hậu là người đầu tiên phục hồi tinh thần lại, theo bản năng mà nói: "Miễn lễ." Lời vừa ra khỏi miệng thì liền hối hận, cũng tại nàng có khuôn mặt đẹp như thế, nếu không sao có thể dễ dàng cho ả qua cửa này được?

Như Phong nghe vậy, cảm kích cười cười, đứng trang nghiêm, đôi mắt nhìn thẳng thái hậu và hoàng hậu. Trong lòng lại dậy sóng mãnh liệt, mình rốt cuộc cũng về kịp, nguy hiểm quá đi!

"Ngươi chính là Úy Trì Như Phong?" Thái hậu nhướng mày, nhìn thoáng qua Dịch Hàm còn đang đứng ngây ngốc một bên, thở dài trong lòng, Hàm nhi sao có thể so với đứa con gái trước mắt này, nữ tử như vậy cả đời hiếm có, nữ tử này ngay cả đấng mày râu cũng phải chịu thua kém, phong thái và khí độ của Úy Trì Như Phong đều hơn Hàm nhi một bậc.

"Đúng vậy, thái hậu." Như Phong bình tĩnh trả lời, đôi mắt dạo quanh đại sảnh một lần, nhưng mà lại không nhìn Mộc Vấn Trần.

"Nghe nói ngươi đã chết?" Thái hậu lại hỏi tiếp, có nàng tồn tại, Hàm nhi của mình phải làm cái gì bây giờ?

Như Phong mỉm cười, tự tin mà cười nói: "Tục ngữ nói, tai họa ngàn năm, Như Phong sao có thể dễ dàng chết vậy chứ?" Thân thể lại cứng ngắc, bởi vì nàng cảm giác nam tử ngồi bên trái nàng đang nhìn nàng với ánh mắt nóng rực có thể thiêu người.

Lúc này, nhóm người Dục Tước và Dục Tuyên rốt cục cũng phản ứng lại. Dục Tuyên người đầu tiên kêu lên: "Như Phong!" Ánh mắt kích động đến cực điểm.

Khuôn mặt hoàng hậu lập tức lạnh lẽo.

Dục Tước kéo Dục Tuyên lại, ngăn cản hắn không chạy lên trước.

Mộc Vấn Trần gầm nhẹ một tiếng, quần áo tung bay, thân thể đột ngột từ mặt đất nhảy lên, trong nháy mắt kéo Như Phong ôm vào lòng.

Nụ hôn này không hề giống với bất kì nụ hôn nào trước đây, giờ khắc này, Như Phong mê loạn, vòng tay hắn chặt chẽ, đôi môi hắn nồng cháy, dường như có thể thiêu đốt người ta thành tro bụi. Dù vậy nàng vẫn mơ hồ cảm thấy được sự tức giận và vui vẻ hắn kiềm nén, và cả sự sợ hãi!

Thanh sam và bạch y quấn quít lẫn nhau, môi lưỡi giao hòa trao đổi sự sống cho nhau, nam nhân mạnh mẽ và nữ tử mềm mại kết hợp cùng một chỗ, tình cảm nồng cháy và kích tình điên cuồng của họ diễn ngay trên đại sảnh, hoàn toàn không để ý những người xung quanh đang vô cùng kinh ngạc, tức giận và cả ghen tỵ.

Đối với Như Phong hôn môi trước mặt người khác thì vẫn có thể chấp nhận được, ở hiện đại chuyện như vậy rất nhiều; đối với Mộc Vấn Trần mà nói, lúc này Như Phong mới là quan trọng nhất, những người khác dường như không hề tồn tại. Cho nên hai người cùng chung ý nghĩ và tiếp tục thân mật. =o=

Dần dần, không khí trong môi dịu lại, quyến luyến ôm ấp, thân thể Như Phong từ từ mềm đi, những rối loạn trong lòng nàng nhẹ lướt qua, tinh thần ngơ ngơ ngẩn ngẩn, dường như có tầng tầng lớp lớp sương mù bao phủ lòng nàng.

Như Phong dựa vào lòng hắn, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ. Trong lòng lập tức ấm áp, dường như mệt mỏi chất chồng bao lâu nay đã được rũ xuống, tâm tư thả lỏng.

Bỗng một tiếng vang chói tai, làm bừng tỉnh một đôi uyên ương hoang dã đang dây dưa kịch liệt.

Dục Tuyên cúi đầu, cái chén trong tay đã bị bóp nát, rơi lả tả trên ngọc thạch trơn nhẵn ở mặt đất.

Dục Tước nhìn bọn họ, nhẹ giọng nói: "Như Phong, nàng đã về!" Đôi mắt sâu hút làm người ta không thể thấu được tấm tư hắn.

Như Phong đẩy Mộc Vấn Trần, sửa sang lại quần áo, ngại ngùng cúi đầu, gật đầu.

Giờ phút này, Như Phong đã tỉnh táo lại, nàng bắt đầu cảm thấy thẹn, trước mặt nhiều ngươi như thế lại diễn cái trò hôn hít này, sau này mặt mũi mình phải để đâu đây? Nghĩ tới đây liền nghiêng mặt liếc Mộc Vấn Trần bên cạnh.

Ánh mắt Mộc Vấn Trần cực kỳ nồng cháy, đôi mắt sáng quắc, lộ ra tâm trạng khác thường, tham lam nhìn Như Phong. Sau khi thấy ánh mắt Như Phong, đưa tay ôm, Như Phong lập tức rơi vào vòng tay của hắn.

Vì vậy đã có những tiểu thư khuê các không chịu nổi kích này, nhanh chóng té xỉu. Những người còn lại thì mở to mắt nhìn Như Phong và Mộc Vấn Trần, người xanh kẻ trắng, một cặp đôi xinh đẹp khiến người ta ngưỡng mộ.

Mộc Vấn Trần đột nhiên lên tiếng, không để ý ánh mắt kinh ngạc của mọi người, nhìn thái hậu, ôm chặt Như Phong, tuyên bố như chém đinh chặt sắt: "Mẫu hậu, đời này kiếp này, con chỉ cần một người con gái này, những người khác con không cần."

Như Phong trong lòng hắn mỉm cười, bây giờ không phải là thời khắc mình chiến đấu, mặc cho Vấn Trần đi.

Giữa chân mày thái hậu nhăn thêm mấy phần, nàng nhìn Mộc Vấn Trần, rồi lại quan sát khuôn mặt nghiêm trang tái nhợt mang vẻ tiếc hận, hai bên đối lập, thật là khó chịu đến cực kỳ.

"Như Phong cũng không nhất định là của thúc." Không để ý tới sự lôi kéo của ca ca, không để ý tới từng ánh mắt nghi hoặc và khó hiểu, Dục Tuyên đứng lên, gương mặt đỏ bừng, trong ánh mắt dao động liên tục, chuyên chú mà chân thành dường trên người Như Phong, trong thanh âm trầm thấp mang theo cả sự kiên định: "Con cũng thích Như Phong, thỉnh cầu thái hậu và mẫu hậu tứ hôn." Giờ khắc này, trái tim Dục Tuyên nhẹ hẫng đi. Rốt cuộc mình cũng nói ra được rồi.

Hoàng thúc cùng hoàng tử! Có người mở to hai mắt, nhìn hình cảnh trước mặt này.

"Choang" một tiếng, hoàng hậu ngồi bên người thái hậu cầm một viên bạch ngọc ném xuống, nhìn chằm chằm Dục Tuyên, trong đôi mắt không giận không vui bình tĩnh không gợn sóng, nhưng những từ thoát ra lại lạnh toát như băng: "Hoang đường!"

Dục Tuyên nghiêng đầu, yên lặng nhìn Như Phong, cho dù chỉ là một chút, một chút tình cảm ít ỏi cũng được, một phản ứng cũng tốt, khích lệ càng tốt, tức giận cũng không sao, hắn nguyện ý vì nàng mà chống đỡ tất cả, vì nàng mà gánh lấy.

Như Phong lẳng lặng nhìn hắn, trong lòng lại thật rõ ràng nàng thích Vấn Trần, cho nên đối với thâm tình của Dục Tuyên, nàng chỉ có thể nói là cảm động, nhưng không thể cho hắn bất cứ cơ hội nào.

Lúc Như Phong định trả lời lại, Mộc Vấn Trần đã ấn mặt Như Phong vào trong lòng mình, nhìn thái hậu, nói: "Không còn chuyện gì nữa , chúng con đi trước."

"Làm càn!" Thái hậu rốt cục rống lên, giận dữ nhìn Mộc Vấn Trần, nói: "Đây là lễ giáo của ngươi sao? Đây là lễ giáo Tử La quốc chúng ta sao? Trước mặt mọi người, lại dám chàng chàng thiếp thiếp, so với một dâm phụ thì có khác gì!"

Như Phong nhẹ nhàng cười, nhéo nhẹ eo của Mộc Vấn Trần, thóat khỏi vòng ôm của hắn, chỉnh sửa lại quần áo, ngoan ngoãn dịu dàng cúi đầu, nói: "Thái hậu, là Như Phong to gan, khó kìm lòng nổi, Úy Trì Như Phong ta thật sự yêu Mộc Vấn Trần, cho nên ta mới như vậy." Như Phong ngẩng đầu, bình tĩnh liếc nhìn chúng nữ tử ở đây, nói: "Là ta thích Vấn Trần! Ta tìm được đường sống trong chỗ chết, gần như là mười ba ngày không ngủ không nghỉ thúc ngựa chạy về, cho nên nhìn thấy người yêu của mình, thật không kìm lòng nổi, ta tin tưởng rất nhiều người ở đây cũng hiểu." Vừa nói vừa đưa mắt nhìn lướt mọi người ở đây.

Lúc nhìn Dục Tuyên, trong mắt là có thêm sự áy náy; khi nhìn về Dịch Hàm, vẻ khiêu khích lại hiện rõ trong đôi mắt.

Ánh mắt Dục Tuyên nhanh chóng ảm đạm lại, cả người phảng phất không còn tỏa sáng, hắn nhìn Như Phong, cười khổ.

Dục Tước đứng lên, vẻ lo lắng vừa rồi đã rút đi, thần sắc trong ánh mắt biến ảo, cất dấu nhiều tâm tình mà Như Phong gần như không thể hiểu nổi. Chỉ thấy hắn nhẹ giọng nói: "Tiểu Tam, đệ say. Như Phong nhặt được mạng trở về, đệ cũng không cần vui đến thế. Lại còn nói năng lung tung, cẩn thận sau khi tỉnh rượu Như Phong tìm đệ tính sổ đấy, nàng vốn có lòng dạ hẹp hòi mà." Ngữ điệu trêu chọc.

Như Phong thấy thế, đôi mắt mở to mà nhìn Dục Tước, Tước ca ca chính là thiên sứ của mình đó nha, đã giúp mình giải quyết một vấn đề khó xử như vậy.

Dục Tước chỉ cười khẽ, nhìn Như Phong nói: "Chúc mừng Như Phong bình an trở về, hôm nào mấy huynh đệ chúng ta sẽ ôn chuyện." Vừa nói vừa vỗ vỗ bả vai Dục Tuyên, Dục Tuyên loạng choạng vài bước, cũng ngã xuống, Dục Tước vội vã đỡ hắn.

Có người hiểu rõ rồi gật đầu, thì ra là uống rượu à. Mà mọi người có mặt ở đây đều biết Như Phong và họ đã học cùng nhau, cho nên tình cảm của bọn họ tốt cũng là đương nhiên. Có người lại nở nụ cười lạnh, nhìn màn diễn khôi hài trước mắt này.

Bên kia, Dịch Hàm nhìn thấy ánh mắt đó của Như Phong, lúc Dục Tước đang nói chuyện, thì rất nhanh xoay người lại, phục hồi tinh thần và bắt đầu suy nghĩ, khôi phục lại cái phong độ của một nữ quân y trước kia, nàng nhìn lướt qua Như Phong, lên tiếng: "Thái hậu, lúc này phải làm thế nào cho phải?" Trong một tháng này, trong kinh thành ai mà không biết mình sắp gả cho Trần ca ca, Úy Trì Như Phong này, một nữ tử thô thiển như thế làm sao xứng đáng với Trần ca ca cao quý tuấn mỹ chứ? (vâng, vậy chị xứng a?)

Trong mắt hiện rõ vẻ đau đớn, một đôi trước mắt này, nhìn họ hòa hợp như thế, mình còn có thể cứng rắn xen vào sao? Lúc nãy khi nàng ta chưa tới, Trần ca ca vốn vẫn lạnh nhạt như băng, nhưng khi nàng ta vừa xuất hiện, thì lập tức bùng cháy thành một ngọn lửa nồng nhiệt, nóng bỏng đến không ai ngờ, sâu sắc như vậy, tình cảm như thế mình làm sao chen vào đây? Không lẽ phải nhất quyết trở thành trò cười ọi người sao?

Nhưng mình không cam lòng! Thật không công bằng, tình cảm sâu đậm mười mấy năm qua, lại bị một nữ tử đoạt được trong ba năm ngắn ngủi! Mình, rốt cuộc thua ở chỗ nào?

Hoàng hậu nói nhỏ vài câu bên tai thái hậu, thái hậu gật đầu, nói: "Chuyện hôm nay xảy ra quá đột ngột, nên dừng ở đây thôi, mọi người lui ra trước đi."

Thái hậu vừa lên tiếng, cho dù không hề không muốn nhưng mọi người cũng chỉ có thể thuận theo mà đi, cuối cùng trong đại sảnh chỉ còn lại Như Phong và Mộc Vấn Trần, Dục Tước và Dục Tuyên đang ngủ, thêm cả thái hậu và hoàng hậu, Dịch Hàm.

Mộc Vấn Trần nhìn chằm chằm vào Như Phong, lúc này nghe thấy vậy, không nói hai lời, liền ôm Như Phong chuẩn bị rời đi.

"Chậm đã!" Thái hậu gọi một tiếng, ngăn cản động tác của Mộc Vấn Trần.

Dục Tước một bên đang dìu Dục Tuyên, mi vừa nhíu, nhìn lướt qua hoàng hậu, đang muốn nói gì đó. Ngay lúc này, chú ý Mộc Vấn Trần cúi đầu, sắc mặt ôn nhu nói gì đó, Như Phong nghiêng đầu thản nhiên cười. Thấy thế, Dục Tước sửng sốt, thở dài, miệng mở ra nhưng lại quên mất ý định nói gì.

Thôi, không cần lo cho họ đâu nhỉ. Hắn đặt Dục Tuyên lên ghế, vỗ về lồng ngực đau đớn, thấp giọng nói: "Vậy thần đi trước."

Thái hậu lại không chịu buông tha Dục Tước, nói: "Tước nhi, con khoan đi vội, con để ai gia nói một chút, đây rốt cuộc là chuyện gì? Kết quả tiệc rượu kết thân này thế nào? Không lẽ điều ai gia làm lại không là gì sao? Đây không phải để người trong thiên hạ cười chê à?"

Dục Tước nhìn thái hậu, không nói. Còn muốn nói gì nữa? Buổi sáng hôm nay vốn là do một mình thái hậu bận rộn tự tác, nhìn sơ đã thấy hoàng thúc vốn không tập trung, mà ai nấy đều thấy tình cảm của Như Phong và hoàng thúc rồi còn gì! Bây giờ nói mấy lời này lại có dụng ý gì?

Dục Tước lần đầu tiên cẩn thận quan sát Dịch Hàm, thở dài lên tiếng: "Ngươi, hay là buông tay đi?"

Mặt Dịch Hàm trắng bệch, lắc đầu thật mạnh, thốt ra: "Ta không phục! Ta muốn được so tài với nàng một lần mới can tâm."

Như Phong nghe vậy, đẩy vòng tay của Mộc Vấn Trần ra, nghiêm nghị nhìn Dịch Hàm, nói: "Dịch Hàm, ta biết cô cũng có tình cảm với Vấn Trần, nhưng tình cảm là chuyện rất khó nói, ép buộc không được. Hôm nay, cho dù cô thắng hay thua, cô cũng sẽ không có cơ hội đâu, bởi vì trái tim của Vấn Trần đâu hề có người là cô, cho nên hành động của cô cũng chỉ vô dụng thôi. Nếu như đổi ngược lại, chỉ cần người Mộc Vấn Trần thích không phải là ta, ta cũng không tranh giành với cô, ta lập tức quay đầu buông tay." Giọng điệu Như Phong như chém đinh chặt sắt.

Mộc Vấn Trần lại hoảng sợ, hắn bước lại, nắm lấy cánh tay Như Phong, tàn nhẫn lên tiếng: "Đừng hòng!" Thanh âm lại có sự ngang ngược hiếm có.

Sắc mặt Dịch Hàm tái nhợt nhìn bọn họ, cầu khẩn nhìn Như Phong, nhỏ giọng nói: "Như Phong, chúng ta vốn là thân thích, ta nguyện ý làm thiếp làm tỳ, chỉ nguyện có thể ở cạnh Trần ca ca làm bạn mãi mãi. Ngươi xin hãy rộng lượng, làm ơn thành toàn ước nguyện nho nhỏ này của ta đi."

Như Phong và Mộc Vấn Trần chưa kịp trả lời, thái hậu nghe thấy vậy lại tức giận phừng phừng, lớn tiếng nói: "Hàm nhi, Dịch gia ta có bao giờ làm thiếp cho người ta đâu? Muốn làm cũng là Ủy Trì Như Phong làm, ngươi xem lại ngươi đi, trang phục của ngươi có chút nào là giống tiểu thư khuê các không? Trọng trách của vương phi Tử La quốc ngươi đảm đương nổi sao?Đúng là nông cạn thô thiển!"

Như Phong hừ lạnh một tiếng, nhìn Mộc Vấn Trần, âm thanh lạnh lùng nói: "Chàng nói xem?" Người này sao giống một tên đầu gỗ thế không biết, sao không hiểu là phải mau chóng dọn dẹp cái việc này đi? Mình mệt muốn chết rồi, chỉ muốn ngủ một lát thôi.

Nghĩ tới đây, Như Phong không nhịn được ngáp một cái.

Hành động này không nói thái hậu, ngay cả hoàng hậu thờ ơ lạnh nhạt cũng không khỏi khẽ nhíu mày.

Mộc Vấn Trần thấy thế, cũng vội vàng nói: "Thái hậu, con chỉ lấy Như Phong, người khác con không lấy." Ánh mắt hắn kiên định mà nhìn Như Phong.

Như Phong mỉm cười, ống tay áo rộng thùng thình phất qua cái bàn, một cái chén thanh hoa xuất hiện trên bàn tay trắng nõn như ngọc của nàng, sau đó Như Phong rất nhanh chóng mạnh mẽ bóp nó thành bột phấn, rồi sau đó nở nụ cười nói: "Thà làm ngọc vỡ không làm ngói lành, nếu như Mộc Vấn Trần đồng ý lấy

ngươi, hoặc là bất cứ người con gái nào khác, Úy Trì Như Phong ta đây hôm nay cũng có thể bước đi mà không quay đầu, coi như hôm nay ta không có tới đây, thậm chí từ nay về sau không hề gặp hắn!"

Như Phong mặc dù vẻ mặt tươi cười, nhưng thanh âm hữu lực, ánh mắt nghiêm nghị, không có người nào cho rằng nàng đang nói giỡn.

Mộc Vấn Trần liền khẩn trương nhìn Như Phong, bất đắc dĩ mà thở dài: "Dịch Hàm, cô sẽ gặp một nam tử tốt hơn ta, ta không thích hợp với cô." (Trần đại gia, anh không có cớ nào hay hơn sao T_T)

Thái hậu nhìn Như Phong kiêu ngạo, lại nhìn đến vẻ mặt nhu tình của Mộc Vấn Trần rồi thấy khuôn mặt tái nhợt tinh thần sa sút của Dịch Hàm, cuối cùng là ngất xỉu cho qua chuyện, tạm thời trốn tránh vấn đề khó khăn này. =)))))))))

Thái hậu ngất xỉu, hoàng hậu cũng bối rối rồi, cung nữ thái giám bên ngoài nhanh chóng đi vào.

Sau khi biết thái hậu không có việc gì, Như Phong và Mộc Vấn Trần liền nhân lúc lộn xộn trốn ra ngoài.

Mộc Vấn Trần gắt gao mà ôm Như Phong, trong hoàng cung trái lừa phải gạt này, Như Phong cũng không thèm để ý, chỉ nằm ở trong lòng hắn, mỉm cười nhìn Mộc Vấn Trần. Trong lòng thật vui sướng, vừa rồi, nàng thật sự sợ hãi hắn sẽ vì nhìn thấy biểu cảm đau đớn tội nghiệp của Dịch Hàm mà mềm lòng đáp ứng nàng, như vậy chẳng phải chọc nàng tức chết sao?

Chờ lúc Như Phong phục hồi tinh thần, bọn họ đã tiến vào một gian phòng kỳ lạ, bây giờ là ban ngày, trong phòng lại không có cửa sổ, chỉ có một viên dạ minh châu cực lớn tỏa ánh sáng dịu nhẹ đẹp đẽ thắp sáng cả căn phòng này.

Mộc Vấn Trần nhân lúc Như Phong đánh giá căn phòng, đã đặt Như Phong an ổn lên chiếc giường, bản thân cũng bỏ áo ngoài, bò lên trên giường, nhìn Như Phong dưới thân.

Hai người nằm trên gường kinh ngạc không hề nhúc nhích mà nhìn đối phương, cứ mặc tư thế như vậy, chỉ là nhìn, một câu cũng không nói.

Lúc này Như Phong mới hồi phục tinh thần lại, cẩn thận nhìn Mộc Vấn Trần, cẩn thận từng chút một, làn da hắn trắng nõn, mặc dù so ra vẫn kém mình nhưng lại trơn bóng khiến cho nữ tử đố kị không thôi, giờ phút này mày kiếm nhập tấn, đôi mắt đen nhánh, sống mũi cao cao, đôi môi hồng hào luôn hơi nhếch, thoạt nhìn có vẻ nghiêm túc, khiến người ta có cảm giác lạnh lùng, nhưng chỉ có bản thân mình biết, có đôi khi hắn "Nhiệt tình" biết bao nhiêu!

Trong phòng, dường như chỉ có mùi hương trong lò đốt chậm rãi bốc lên, cả phòng đều lan tỏa nhiễm vui sướng của người trong phòng.

Lúc này, hai người nằm trên giường, mặt đỏ tim đập nhìn đối phương.

160. Q.3 - Chương 160: Nhu Tình

Edit: Cháy Rang + Nhoktho

Beta: Lan Hương

Giờ khắc này hai thân hình trên giường, mặt đối mặt nhìn nhau.

Qua một lúc lâu, Mộc Vấn Trần bỗng nhiên nhảy xuống giường, ra khỏi phòng mang vào một thùng nước tắm thật lớn.

Như Phong không rõ nên đứng lên hỏi: "Chàng muốn làm gì?"

Mộc Vấn Trần vén tay áo lên, đưa tay cởi ngoại bào của Như Phong…

Như Phong giữ chặt áo, có chút ngượng ngùng, vì thế vội nói: "Cái này chưa cần mà? Không phải sau khi làm xong mới tắm sao? Bây giờ bọn họ đã làm gì đâu. Tên ngốc này…

"Ta đã tắm ở nhà rồi." Như Phong xấu hổ nói, ánh mắt liếc nhanh Mộc Vấn Trần một cái.

Mộc Vấn Trần mặt nhăn nhíu mày, nói: "Ta không thích nàng trang điểm."

Như Phong cúi mặt xuống, nói: "Nhưng như thế sẽ làm cho sắc mặt của ta tốt hơn một chút." Ngẫm lại, bản thân nàng đã bảy tám ngày không ngủ không nghỉ, vì cần lấy lại sức, lúc đang vội trở lại đến kinh thành mới để cho Nam Sơn thuê một chiếc xe ngựa, sau đó nàng trốn ở bên trong ngủ, bằng không cho dù về tới kinh thành sớm đã ngã xuống, làm sao có thể thần thái sáng láng mà tới yến hội?

Mộc Vấn Trần trầm mặc cầm lấy tay nàng, sau đó đem ngoại bào cởi ra, đem giầy cởi ra, lộ ra một đôi chân bạch ngọc, mười đầu ngón chân vừa trắng vừa mềm (tỉ tỉ chỉ bí quyết dưỡng chân uội với TˆT)

Như Phong rụt rụt đầu ngón chân, thực ngượng ngùng: "Chân ta rất to." Vì mình cao như vậy, cho nên chân cũng không khéo léo và đáng yêu giống nữ hài tử khác.

"Chàng đang giúp ta làm cái gì?" Như Phong trong lòng rất vui, kỳ thật đã đoán được người kia muốn làm gì, nhưng không ngờ tới Mộc Vấn Trần ngơ ngơ ngác ngác lại muốn làm việc này. Hắn lấy ý tưởng này đâu ra? Sau này mình nhất định phải hỏi cho kỹ càng một chút mới được.

Mộc Vấn Trần trước dùng khăn mặt nhẹ nhàng tẩy lớp trang điểm trên da mặt mỏng manh của Như Phong. Sau đó đem chân của Như Phong ngâm vào nước ấm, cuối cùng nhẹ nhàng tẩy rửa.

"Hô —— thật thoải mái a." Như Phong thở ra một hơi, nước có chút nóng, nhưng nếu rửa chân thì nhiệt độ này là tốt nhất, nghĩ vậy nàng liền nở nụ cười.

Mộc Vấn Trần thấy thế lại tiếp tục nắn bóp, mãi đến khi nước nguội, hắn mới dùng hai tay lau khô chân, sau đó một lần nữa ôm Như Phong đang mềm nhũn đặt lên giường.

"Chàng gầy đi rất nhiều." Bốn mắt nhìn nhau, Như Phong đau lòng nói, vừa rồi vừa bước vào gian phòng chỉ dám nhìn lướt qua Mộc Vấn Trần một cái, phát hiện y phục của hắn dường như có vẻ rộng hơn một chút, sau lại vì kiềm chế tình cảm của mình nên không dám nhìn hắn, lại luôn cảm thấy được tầm mắt của hắn ở trên người mình đảo quanh, làm cho trong lòng nàng nóng hầm hập.

"Nàng cũng vậy." Mộc Vấn Trần hôn nhẹ khóe miệng Như Phong, sờ sờ hông của nàng, lại nhìn khuôn mặt Như Phong, xoa xoa đôi mắt có quầng thâm của nàng, "Nghỉ ngơi không tốt." Trong lòng nghĩ đợi khi nào ra ngoài nhất định phải giúp nàng mát xa một chút.

Như Phong gật gật đầu: "Ta sợ chàng bị người ta đoạt đi rồi nên liền gấp rút lên đường." Trong lời nói có bất an, nhưng lập tức vui vẻ hẳn lên, nói: "Nhưng vẫn còn kịp lúc, trước kia ta đã nói với chàng, nếu ta yêu một người nam nhân nào, ta đây nhất định phải bảo vệ tình cảm của mình, ai cũng đừng nghĩ đến phá hư!" Hiện tại, nàng làm được. Vội vàng trở lại tướng quân phủ, còn chưa kịp cùng người nhà ôn chuyện, bản thân cũng chỉ tắm rửa rồi thay bộ y phục giản dị đến nơi yến hội, may mắn còn kịp.

Như Phong chu miệng, bất mãn nói: "Ai biết chàng sẽ như vậy? Ta lúc ấy vội muốn chết, hơn nữa ta không phải đã báo tin trở về rồi sao? Chàng hẳn sớm đã nhận được, nhưng mà chàng vẫn tổ chức cái yến hội kia, đương nhiên sẽ gây hiểu lầm, ta liền nghĩ chàng không cần ta nữa." Trong lòng thật sự rất bất an. Một đường chạy vội về, thân thể vô cùng mệt mỏi nhưng tâm lý càng mệt mỏi, khó chịu hơn, ban đêm ngủ cũng tưởng tượng phản ứng của Mộc Vấn Trần, nghĩ nhiều nhất là Vấn Trần cảm thấy nàng phiền hà muốn chết, bởi nàng không phải là một nữ tử hiền thục, không phải là một nữ tử đảm đang…

Như Phong luôn đánh giá cao lý trí của mình, đối với Vấn Trần rất có lòng tin, cho rằng hắn không bao giờ thay lòng đổi dạ, nhưng mà đầu óc luôn miên man suy nghĩ, có đôi khi ức chế không được cảm giác xúc động ân hận, thậm chí có đôi khi một đêm không ngủ mà ngày hôm sau lại muốn tiếp tục lên đường, vì vậy khoảng thời gian kia rất là khó khăn.

Mộc Vấn Trần vừa nghe, lông mày cùng nét mặt nhăn lại, nói: "Có lẽ bị người khác giấu đi, ta ngoài ở Vô Trần cư thì không hề đi nơi khác."

"Khó trách!" Như Phong nhủ thầm.

Mộc Vấn Trần cũng lâm vào trầm tư.

"Xin chào đại nhân!" Như Phong đột nhiên oán giận nói, ánh mắt nhìn Mộc Vấn Trần, vẻ bình thản của hắn thật sự tốt lắm, làm cho nàng cảm giác thực an tâm, nhưng kỳ thật lòng bối rối, làm cho nàng có chút

không biết làm sao.

"Xin chào mỹ nữ!" Mộc Vấn Trần nghe được lời oán giận của Như Phong, ngược lại thấp giọng nói, ánh mắt trong suốt nhìn Như Phong, ngón tay cũng chậm rãi lướt qua ngũ quan Như Phong, theo cái trán đang ửng hồng, đến cái mũi, rồi đến miệng, cuối cùng dừng lại trên bờ môi đỏ thắm.

Như Phong khẩn trương nhắm mắt lại, lông mi thật dài không ngừng rung động, trong lòng có chút sợ hãi, chờ mong…

"Như Phong, mở to mắt nhìn ta." Mộc Vấn Trần nhẹ giọng nói.

Như Phong nghe vậy đành phải mở to mắt, làm bộ không kiên nhẫn nói: "Chàng có gì đáng nhìn chứ?" Ngữ khí thực nghĩ một đằng nói một nẻo.

Mộc Vấn Trần cười rộ lên, chọc chọc hai gò má của Như Phong, nói: "Như Phong, xem nàng thật sự khỏe rồi, ta thực thích." Nói xong liền cúi đầu, chậm rãi chơi đùa hai phiến môi xinh đẹp kia.

Khuôn mặt Như Phong càng ửng hồng lên, nàng đặt tay trên vai Mộc Vấn Trần, trong lòng lại nói ta không quan tâm ánh mắt người đời, chỉ cần trong lòng của chàng, ta vĩnh viễn đẹp nhất tốt nhất, là duy nhất, không gì có thể thay thế được, là đủ rồi.

Dần dần, bị đặt ở dưới thân khiến Như Phong hô hấp không thuận, giờ lại bị Mộc Vấn Trần hôn môi, hô hấp thêm dồn dập, còn hương thơm trên người đang vui vẻ kia càng làm nàng mê muội, chỉ cảm thấy một trận nóng, miệng khô lưỡi khô lại ôm chặt Mộc Vấn Trần, hơi thở lạnh băng của Mộc Vấn Trần dường như đã xua bớt ngọn lửa trong người nàng.

Không ngờ một cử động kia lại khích lệ Mộc Vấn Trần, lửa nóng nổi lên, thậm chí cánh tay ôm người Như Phong chặt đến nỗi khiến nàng cơ hồ thở không được.

Như Phong lẳng lặng thừa nhận, không nói không nói, bởi vì nàng có thể cảm giác được Mộc Vấn Trần rất khẩn trương cùng… Tức giận!

Từ từ, hắn tức giận cái gì chứ? Như Phong cả kinh, vội cố hết sức mở miệng nói: "Chàng ôm chặt ta quá!" Ngữ khí có điểm oán giận, cong đôi môi đỏ thắm lên ủy khuất nhìn Vấn Trần.

Mộc Vấn Trần yên lặng nhìn Như Phong, trong mắt tựa hồ nhìn không ra cảm xúc gì, giống như thực bình tĩnh. Sau đó, hắn mới chậm rãi nới lỏng, vươn tay, lòng bàn tay nhẹ nhàng lướt trên mặt nàng. Động tác của hắn rất ôn nhu, nhưng mà Như Phong vẫn thấy được ẩn chứa trong đôi mắt kia vẻ tức giận. Hình như hắn muốn nói cái gì nhưng lại vẫn trầm mặc không chịu mở miệng. Như Phong cũng không nói gì, chỉ mặc hắn như vậy lẳng lặng mà nhìn.

Hồi lâu.

"Chàng tức giận chuyện gì?" Như Phong hỏi nhẹ, bởi vì cảm xúc của Mộc Vấn Trần vô cùng mẫn cảm. Cho nên Như Phong rất dễ dàng hiểu được tâm tình biến hóa của hắn.

Mộc Vấn Trần nhếch môi, im lặng không nói.

Như Phong nhíu mày, đẩy hắn tránh ra một bên, sau đó trở mình đứng dậy, ngồi ở trên người của hắn, từ trên cao nhìn hắn, lớn tiếng nói: "Chàng rốt cuộc là tức giận cái gì? Nếu chúng ta không nói rõ ràng, mâu thuẫn về sau tích tụ lại, chúng ta cuối cùng chỉ có thể rời đi, ta không bao giờ ở bên người không thương mình." Như Phong chưa bao giờ nghiêm túc như vậy, yên lặng nhìn chằm chằm Mộc Vấn Trần, không buông tha một tia biến hóa của hắn.

Mộc Vấn Trần méo miệng, động tác này đích thực hắn học từ Như Phong. Chỉ là một người luôn đạm bạc, trầm ổn như hắn lại làm chuyện này thật khó tưởng tượng, thậm chí có điểm khôi hài.

Cho nên vẻ mặt nghiêm túc của Như Phong nhất thời vỡ ra, giọng điệu cũng ôn nhu, nói: "Chàng rốt cuộc là phiền não cái gì? Nói ra đi, chúng ta nên rõ ràng với nhau." Như Phong dụ hắn, vì biết Mộc Vấn Trần rất ít tiếp xúc với người khác, hiếm khi thể hiện cảm xúc, đôi khi trông như ngốc tử, Như Phong không hỏi, hắn cũng không buồn nói ra, rất ít nói ra. Huống chi đây là lần đầu tiên hắn yêu say đắm như vậy, mà mình

cũng như thế, cho nên Như Phong thực hy vọng có thể cùng Mộc Vấn Trần giải quyết rõ ràng từng vấn đề chen giữa họ.

"Nói." Như Phong kéo bàn tay to của hắn, ôn nhu hôn một cái.

Mộc Vấn Trần mí mắt nhất thời hạ xuống, ngượng ngùng nhìn về phía Như Phong.

Như Phong có chút vui vẻ, nhưng mà nàng rất nhanh sẽ quay lại vấn đề đang nói đến, tránh ình thấy hắn đáng yêu liền chà đạp hắn, vấn đề này phải hỏi đến nơi.

Mộc Vấn Trần nghe vậy, môi mấp máy, thủy chung im lặng.

"Nói đi, nói xong chúng ta có thể làm chuyện khác." Như Phong thấy hắn chỉ mặc áo mỏng trên người, cảm thụ được cơ thể rắn chắc mạnh khỏe.

Sờ kỹ càng a, cảm giác không tồi!

Như Phong lộ ra sắc mặt vui mừng.

Mộc Vấn Trần nhãn tình sáng lên, rốt cục mở miệng nói: "Như Phong, ta hiện tại tâm tình rối loạn."

Thấy hắn đã chịu mở miệng , Như Phong chớp thời cơ, nói: "Tâm tình loạn như thế nào?" Ặc, sao mình cứ như sắp trở thành bác sĩ tâm lí, nhưng chỉ cần liên quan tới Vấn Trần, nàng không thể dùng thái độ thoải mái không để ý mà đối xử được, cho nên chỉ có thể nhìn chằm chằm cái miệng của hắn mở ra, chờ đợi lão nhân gia này nói nhiều một chút.

"Từ khi thân phận của nàng bị vạch trần, không lần nào ta ngủ yên giấc. Lần đầu tiên, khi nàng đi dẹp loạn, ta không thể đi được, nhưng ta biết kế hoạch của nàng nên không sốt ruột, chẳng qua chỉ không yên lòng, nhưng mà lúc này đây ta không biết nàng có trên đường trở về, nàng có quay lại kinh thành!"

Mộc Vấn Trần tạm dừng một hồi, Như Phong cảm giác được bụng của hắn đang không ngừng phập phồng, rung động đến nàng.

"Khi nghe tin nàng chết, ta không tin lời ca ca, nhưng ám vệ của ta lại không tìm thấy nàng, sau đó không lâu, ca ca đem quyền lợi của ta thu hồi, cảm giác mình thực vô dụng, muốn tìm nàng cũng không thể, võ công cao tới đâu cũng vô dụng." Nói xong Mộc Vấn Trần đột nhiên mệt mỏi đứng lên, hắn nhấc nàng lên, để ở một bên, còn mình thì chân trần đi tới đi lui trên tấm thảm mềm mại, bộ dạng thật giống một con dã thú bị cầm tù.

"Không thấy nàng, không biết tin tức của nàng, mọi người đều nói nàng đã chết, ta không tin, ta muốn đi đến đó, ca ca liền không cho phép, vì trước kia có lời hứa..." Mộc Vấn Trần hai tay ôm đầu, ngồi xổm xuống, ánh mắt nhìn Như Phong, trong mắt biến ảo vô định, chốc lát màu lam lúc màu đen, cuối cùng biến thành màu lam, thậm chí long lanh nước, giống như bên trong ngập nước.

Như Phong chấn động nhìn Mộc Vấn Trần, một lát sau, mới kịp phản ứng, nhìn Mộc Vấn Trần lặng lẽ nói, bộ dạng ngồi xổm bên góc tường của hắn, toàn thân một dòng nước ấm chảy qua, cảm thấy rất là thoải mái, thật giống như sư phụ cùng Vấn Trần thay chính mình đưa vào nội lực giống nhau.

Như Phong xuống giường, di chuyển đến gần hắn, nói: "Chàng cảm thấy mình vô dụng ư? Hay là sợ ta rời đi?" Nói xong liền ngồi xổm xuống, nhìn ánh mắt màu lam của hắn.

Mộc Vấn Trần yên lặng nhìn Như Phong, đột nhiên một tay ôm chầm lấy nàng, đầu gục ở vai nàng, nói: "Như Phong, ta chưa bao giờ sợ hãi như vậy, tuy ta luôn nói nàng không chết, nhưng đôi khi lại nghi ngờ chính mình, ta sợ đó là sự thật, nàng không thể cảm nhận được cảm giác đó đâu... Ta vài lần đố kỵ Dục Tước và Dục Tuyên, luôn luôn tự do hành động, có thể đi nghe ngóng tin tức của ngươi." Hắn ôm chặt lấy Như Phong, thanh âm càng lúc càng nhỏ, Như Phong nghe không rõ, chợt nghe được câu cuối, "Đợi hai tháng nữa, ta được tự do, đến lúc đó chúng ta cùng nhau, không lìa xa nhau, mãi luôn bên nhau."

Như Phong gật đầu thật mạnh, xoa lưng cùng bả vai Mộc Vấn Trần, cảm giác toàn thân được hắn ôm chặt hơn, hơn nữa cảm thấy được hắn thật sự gầy rất nhiều, trong lòng đau xót, nước mắt liền không tự chủ lăn xuống.

Hai người tình cảm lưu luyến luôn luôn thuận lợi, ít khi gặp biến cố, cứ tự nhiên đến với nhau, lòng nàng cũng chỉ biết Vấn Trần, những người khác không để vào mắt. Trước kia chung quy cũng cho là tình cảm nàng và Mộc Vấn Trần sẽ lâu dài, cứ để mặc cho tự nhiên, không cần trải qua cái gì tê tâm liệt phế hay đau xót, nhưng mà không ngờ tới lúc này đây, chẳng qua là nàng phải đi tiêu diệt bọn cướp, ai ngờ tới lúc việc lớn đã hoàn thành thì nàng bị đưa đến Xuân Đằng quốc, không ngờ là tất cả mọi người cho là mình đã chết.

Đổi lại là nàng, mọi người đều nói chàng đã chết, còn nàng thì không thể tự đi kiểm chứng, cảm giác trong nàng lúc đó sẽ như thế nào?

Như Phong nghĩ đến việc như thế thì cả người rét run, Vấn Trần luôn là một người sống nội tâm nên khoảng thời gian này nhất định rất là đau khổ, cả cảm xúc đều giấu ở trong lòng không nói với người khác, không giống nàng, ít nhất còn có Nam Sơn có thể đấu võ mồm phát tiết một chút, hơn nữa nàng có thể gấp rút lên đường, cho nên thời gian suy nghĩ miên man không nhiều, nhưng Vấn Trần thì sao? Hắn cả ngày im lặng ngốc nghếch nơi này, tuy rằng thoải mái nhưng mà tâm tình chỉ sợ không được như vậy. Nghĩ đến đây, Như Phong đành phải càng dùng sức mà ôm lấy Vấn Trần.

"Chúng ta sẽ không bao giờ … xa nhau." Ở trong lòng ấm áp của hắn, Như Phong nhẹ giọng nói.

"Ừm." Mộc Vấn Trần thấy Như Phong như vậy, trong lòng rất ấm áp, cũng liền ý thức được tình cảnh bây giờ, nói: "Chúng ta khi nào thì mới có thể đây?" Nói xong liền ôm Như Phong đặt trên giường.

Như Phong không nói gì, nhìn vào đôi mắt màu lam của hắn, nói: "Chàng hiện tại có điểm rất lạ."

Mộc Vấn Trần mặt liền nóng lên, xấu hổ nhìn Như Phong, nhớ tới những biểu hiện vừa rồi.

Như Phong xoa xoa mũi hắn, vô cùng thân thiết nói: "Nhưng ta thích bộ dạng đáng yêu kia à nha, ta yêu chàng." Tự nhiên lại thốt ra.

Mộc Vấn Trần cả người chấn động, nóng rực nhìn Như Phong, giọng khàn khàn: "Ta cũng vậy, Như Phong, chúng ta sẽ không bao giờ … lìa xa nhau."

Như Phong cười, gật gật đầu, lông mi nàng vướng vài giọt lệ, càng có vẻ động lòng người.

Đột nhiên, hắn hạ môi xuống.

Như Phong vui vẻ nhận, không giống vẻ lo lắng vừa rồi, hiện tại tâm trạng nàng đột nhiên rất bình thản, thầm nghĩ sẽ cảm thụ thật kỹ hết cảm giác này…

Mộc Vấn Trần động tác có chút không suôn sẽ nhưng nhiệt tình, hắn buông Như Phong ra, vội vàng đem áo mỏng trên người Như Phong cởi ra, Như Phong thấy thế, cười duyên nói: "Ta cũng phải nhìn của chàng."

Mắt Mộc Vấn Trần cũng chợt lóe, nói: "Nhìn nàng trước, thật đẹp." Trong mắt lửa nóng dọa người.

"Của chàng cũng vậy." Như Phong lộ ra vẻ tươi cười mê đắm, biết Vấn Trần có một dáng người rất chuẩn.

"Gầy, không đẹp." Mộc Vấn Trần thì thào tự nói, ánh mắt nhìn chằm chằm vào da thịt dần dần lộ ra của Như Phong, trong miệng còn nói: "Nhưng ta sẽ ăn nhiều lên để béo trở lại." Hắn cũng không quên Như Phong trước kia từng nói, nàng thích dáng người hắn như vậy. Vì vậy để vừa lòng nương tử tương lai, hắn nhất định phải rèn luyện thân thể cho tốt.

Như Phong nghe vậy, cười hắc hắc, lại phát hiện trên người có chút đau đớn, sau đó chợt lạnh, cúi đầu vừa thấy, nhất thời xúc động muốn ngất. Nguyên lai khi nàng bất tri bất giác, đã bị ai kia lột sạch, toàn thân trơn nhẵn, tựa như một tiểu hài tử mới sinh, trừ bỏ… Vẫn còn tiết khố màu trắng trên người.

Da thịt bạch ngọc không tỳ vết, nhưng quyến rũ Vấn Trần nhất chính là bộ ngực mềm mại của Như Phong, trắng noãn, mềm mại lại thêm hai quả mơ ửng hồng, đó chính là thứ mình từng nhấm nháp qua, nghĩ đến đây, Mộc Vấn Trần nuốt nuốt nước miếng, yết hầu sượt sượt hai cái.

Tầm mắt dời xuống, làn eo nhỏ đầy đặn, đó là vòng eo mảnh khảnh làm người ta muốn hung hăng nắm lấy, ẩn dưới tiết khố màu trắng là đôi chân ngọc thon dài, mới vừa rửa nước xong nên mười đầu ngón chân hơi co lại, trắng trắng lại mũm mĩm, sạch sẽ, đáng yêu vô cùng.

Cảm giác được ánh mắt háu đói của Vấn Trần, Như Phong có điểm bất an, cho dù vừa lòng dáng người chính mình, nhưng lần đầu tiên trần trụi như vậy, lại còn trước mặt người nam nhân sẽ lấy nàng làm vợ sau này nữa.

Soạt một cái, Mộc Vấn Trần động tác nhanh chóng đem tiết khố Như Phong kéo xuống dưới, động tác thẳng tay chuyên nghiệp như hái hoa tặc (=o="), làm cho Như Phong không có thời gian phản ứng.

Sau một lúc lâu, hai người yên lặng bất động, đầu ngón chân Như Phong thít chặt lại.

Rốt cục Như Phong hoảng hốt nhìn Vấn Trần, trong mắt tràn đầy ý cười, nói: "Vấn Trần, chàng chảy máu mũi kìa!"

161. Q.3 - Chương 161: Nỗi Đau Thầm Kín

Edit: Nhoktho

Beta: Lan Hương

Như Phong khiếp sợ nhìn Vấn Trần, trong mắt hiện lên ý cười, nói: "Vấn Trần, chàng chảy máu mũi kìa."

Mộc Vấn Trần nghe vậy, mặt càng đỏ thêm, hắn xấu hổ nhìn Như Phong, thuận tiện lấy áo lau lau máu mũi, sau đó hung dữ nói: "Không được cười!"

Vì vậy Như Phong liền ngừng cười, nhìn cái áo lót vốn màu xanh nay đã dính đầy máu, Mộc Vấn Trần nhìn theo ánh mắt của nàng, tiếp tục đỏ mặt, gần như đã phát tím.

Như Phong ôm cổ hắn, nói: "Không sao, mấy cái yếm này ta có rất nhiều!"

Mộc Vấn Trần mạnh mẽ đè Như Phong xuống, ngoan độc nói: "Cô nhóc này, ngày hôm nay nhất định ta phải tử hình nàng tại chỗ!" Trong giọng nói có chút cậy mạnh. Để hắn và Như Phong hòa thành một, đó chính là nguyện vọng từ trước đến nay mà! Hôm nay, thoáng cái đã tới lúc gặt hái rồi!

Như Phong cũng cười hì hì, nụ cười trông thật tà ác: "Chàng, làm được sao?" Nói xong lại còn ám chỉ nhìn về hạ thân của hắn.

Dường như có tiếng ùng ục, cả người Mộc Vấn Trần sôi trào lên. Lông mi hắn nâng cao, đôi mắt màu lam lại càng trong hơn, phản chiếu lại nụ cười tinh nghịch của Như Phong.

"Tất nhiên là được." Mộc Vấn Trần thì thào tự nói, dám coi thường mình! Hắn nhìn Như Phong, nữ tử mình đang âu yếm ôm trong lòng, xem ra ngày hôm nay mặc kệ thế nào, cũng phải chinh phục cô nhóc này cho bằng được.

Nhớ lại những tấm tranh mà mình đã xem, thân thể Mộc Vấn Trần nóng dần thêm, đầu tiên hắn nhè nhẹ chạm vào cánh môi của Như Phong, thấy Như Phong mím môi bất mãn, Mộc Vấn Trần cười cười, tiếp tục vì khí khái nam nhi mà nỗ lực.

Lần thứ hai hạ người, phủ lên đôi môi màu đỏ tươi của nàng, nhưng lần này hắn lại điên cuồng mút vào cho đến khi nghe Như Phong ưm một tiếng, Vấn Trần nhanh chóng thừa cơ mở môi nàng.

Cho tới bây giờ Như Phong chưa từng có cảm giác như vậy, dường như trên người nàng có hàng ngàn ngọn lửa đang thiêu đốt, toàn thân nàng nóng ran lên, thậm chí nàng có ảo giác rằng mình đang bị nấu lên. Lúc này đây cái gì nàng cũng không biết, quên đi kỹ thuật trêu chọc Môc Vấn Trần, chỉ biết rằng hắn có một đôi tay ôn nhu, mặc dù có hơi run, lại thêm chút ngây ngô, đôi khi thời gian dừng lại khá lâu, thế nhưng tay hắn liên tục vuốt ve thân thể của nàng, từ đôi gò bồng đào, đến cái bụng thon gọn của nàng, rồi tới hoa viên bí mật của con gái. . .

Lúc đôi tay kia dấy lên ngọn lửa. Nàng cảm thấy bùng phát một sự ham muốn lạ thường, tốt nhất là hòa cùng một thể với Mộc Vấn Trần, rồi sau đó sung sướng mà ôm nhau.

Như Phong nhẹ giọng nàng thốt ra tên Mộc Vấn Trần, trong tim dâng lên một sự bối rối xen lẫn ngượng ngùng, trong lòng lại dường như có ngọn lửa đang thiêu đốt, "Vấn Trần. . . Vấn Trần. . ." Như Phong khẽ kêu.

Mộc Vấn Trần đang khổ sở vùi đầu trên người Như Phong nghe được, chỉ trấn an nàng: "Như Phong. . . Như Phong. . ." thỉnh thoảng hắn gọi nhỏ vài tiếng, thời gian còn lại thì thăm dò nơi mền mại của Như Phong. Vốn nghĩ rằng sẽ cô độc suốt kiếp này, tưởng rằng sẽ không bao giờ gặp được người con gái khiến tâm trí mình rung động. Nhưng người con gái dưới thân này, thân thể mềm mại và hô hấp nóng bỏng của nàng thật kích thích hắn!

Trong bất tri bất giác, đôi mắt lam trong của Mộc Vấn Trần đã nhiễm một tầng sắc động tình khuôn mặt tuấn tú như bạch ngọc đỏ ửng đến mê người dụ hoặc. Hắn không biết vì sao lại có khát vọng giữ lấy nàng mạnh mẽ đến thế, Mộc Vấn Trần khống chế không được, cúi đầu lần thứ hai in vào đôi môi đỏ mọng kia.

Như Phong, đây là Như Phong! Là vợ của hắn! Trong đầu hắn chỉ có một suy nghĩ như vậy, tình cảm dào dạt như thủy triều dâng lên, cuồn cuộn vồ vập như làn sóng mà hắn không hề có năng lực chống lại, thậm chí còn cam tâm tình nguyện làm tù binh của làn sóng tình dục này.

"Như Phong, ta bắt đầu nhé!" Mộc Vấn Trần thấp giọng nói, thấy Như Phong không có phản ứng, lúc này mới đưa tay hạ tấm màn cửa thêu hình uyên ương hí thủy, che khuất đi cảnh xuân nóng bỏng sắp hiện ra. (rồi, hết H. Ta muốn ngắt aaaaa)

Lúc này, đôi mắt Như Phong đã phủ một tầng sương mù. Thân thể trắng noãn mềm mịn ửng lên màu phấn hồng xinh đẹp, nàng khép hờ hai mắt, nhìn Mộc Vấn Trần từ từ cởi xiêm y ra, lộ ra từng tấc da thịt, thân thể khó chịu giãy dụa.

"Ta muốn nhìn!" Khát vọng mãnh liệt khiến Như Phong gầm nhẹ, nhưng chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ nho nhỏ, con mắt sắp mở ra lại bị Mộc Vấn Trần lấy tay che lại. =)))))))

"Không được nhìn!" Mộc Vấn Trần không biết lôi cái khăn từ chỗ nào, nhanh chóng bịt mắt Như Phong lại.

"Ta muốn nhìn!" Như Phong vươn tay chuẩn bị mở ra, nàng muốn nhìn đôi mắt xanh, muốn nhìn vẻ mặt của hắn ! >o

Mộc Vấn Trần ép nàng xuống, thấp giọng nói: "Đừng, đừng Như Phong, bị ánh mắt của nàng nhìn, ta sợ ta sẽ không làm được, xin nàng đó." Giọng nói hắn mang theo khẩn cầu, nửa người trên không mặc gì nóng hổi kín kẽ dán lên người Như Phong, da thịt gần gũi, cảm giác càng lạ thường.

Hai người đều vô thức phát ra một tiếng rên nhẹ.

"Ư.. Ư. . ." Như Phong rên rỉ, không hề tiếp tục yêu cầu tháo khăn, có cái gì có thể bằng mình động tâm khi nghe người yêu cầu xin?

Đang trong suy nghĩ, đôi môi Mộc Vấn Trần bắt đầu phủ xuống, môi dán môi, như địa cầu chạm sao chổi, chạm khẽ liền bùng nổ!

Động tác hôn môi này bọn họ đã làm không biết bao nhiêu lần, vốn dĩ Mộc Vấn Trần rất nhẹ nhàng để khống chế háo hức của mình, để đưa Như Phong vào mơ màng, thần hồn điên đảo, không biết mình đang ở phương nào.

Đôi môi thơm bị hắn hung hăng chà đạp, lưỡi cực nóng trong miệng dây dưa, dẫn ra sợi tuyến màu bạc lấp lánh. Như Phong chỉ cảm thấy trên người khô nóng khó chịu, thân ở trong bóng tối, cảm giác và khứu giác càng thêm linh mẫn, Như Phong gấp gáp đặt tay lên thân thể Vấn Trần, mong đợi có thể làm mát hơn, nhưng bất đắc dĩ lại phát hiện thân thể càng khô nóng thêm.

"Nóng, Trần, ta nóng quá!" Như Phong thấy Mộc Vấn Trần dứt khỏi miệng mình, thì vội vàng làm nũng nói, không ngừng dãy giụa thân thể.

"Phong nhi đừng nhúc nhích." Mộc Vấn Trần hô hấp càng thêm gấp gáp, đôi môi nóng hổi của hắn đi tới trước ngực Như Phong. Không có nhiều kỹ xảo, chỉ dựa vào bản năng nhẹ nhàng gặm cắn.

Như Phong nắm mái tóc dài của hắn, thấp giọng rên rỉ, nhấn đầu hắn thật sát vào ngực mình.

Vớ được động tác khích lệ của nàng, Mộc Vấn Trần cảm thấy thật có thành tựu, càng nhiệt tình gặm cắn, thỉnh thoảng lại như trẻ con bú sữa mẹ, thậm chí phát ra âm thanh chóp chép, dường như là hắn đang ăn mỹ vị.

Như Phong bị thanh âm của hắn làm gợn lên cảm giác xa lạ, dường như nàng cảm thấy phía dưới mình đã ươn ướt.

Chưa ăn thịt heo cũng đã thấy heo chạy, lúc trước Như Phong cũng đã xem qua không ít tiểu thuyết và phim, biết mình đang động tình, nhưng Mộc Vấn Trần thì sao? Không nhìn thấy vẻ mặt của hắn khiến nàng cảm thấy thật bất an.

Nàng không hề biết, so với nàng Mộc Vấn Trần còn khẩn trương hơn, lúc này hắn ngẩng đầu lên, kéo mở hai chân Như Phong, nhìn nơi riêng tư xa lạ, cảm thấy như có ngọn lửa bốc cháy thật lớn, dường như muốn thiêu đốt mình thành tro.

"Trần. . . Ta thật khó chịu, chàng cởi ra được không?" Như Phong cố gắng nói ra, cảm giác hai tay bị hắn chế ngự thật không tốt.

Thân thể Mộc Vấn Trần chấn động mạnh, hô hấp đã bất ổn từ lâu, máu toàn thân như bị chảy ngược, tim đập rất nhanh, nhưng lại trấn an nói: "Đừng, Phong nhi, chút nữa là ổn thôi, nàng nhẫn nại, ta sẽ làm nàng thoải mái mà." Hai con ngươi màu lam trong trẻo đã bắt đầu đục đi, thậm chí bắt đầu hiện lên sắc hồng.

Giọng nói quen thuộc, lại có hơi run rẩy khiến Như Phong an tâm hơn. Biết hắn cũng chỉ lần đầu. Vì vậy thật thoải mái nói: "Từ từ rồi vào, ta không vội."

Được người yêu khích lệ, Mộc Vấn Trần nở nụ cười, run rẩy đưa tay sờ soạn nơi tư mật của Như Phong.

Rốt cục đụng phải, Mộc Vấn Trần toàn thân giật nảy, ngón tay lại nhẹ chạm. . .

Thân thể Như Phong run rẩy, cái miệng đỏ au yêu kiều rên rỉ, mùi hương nam tính thoang thoảng từ thân thể Mộc Vấn Trần càng khiến nàng ý loạn tình mê.

Giọng rên mềm mại, thâm vào xương cốt, so với hình tưởng cởi mở phóng khoáng cua Như Phong lúc trước thật khác biệt, nhưng lại khiến một tia lý trí còn xót lại của Mộc Vấn Trần bay mất tăm hơi. Nơi nào đó trên thân thể hắn đã trướng đến phát đau, nhìn dáng vẻ kiều mị của Như Phong dưới thân, Mộc Vấn Trần thật muốn bứt cương ngựa.

Ánh mắt cuồng nhiệt của hắn nhìn chằm chằm vào thân thể hoàn mỹ của người con gái phía dưới. Thân thể tuyết ngọc đẹp đẽ vô song có lồi có lõm, tinh xảo đầy đặn, cánh tay trắng mịn trơn mềm, eo thon mảnh khảnh và cặp mông cong trong đầy sức mê hoặc, một đôi chân thon dài cân xứng câu hồn người, mái tóc đen dầy óng mượt xõa tung trên giường, tôn thêm vẻ quyến rũ cho Như Phong.

Cảm thấy dưới mũi nóng rực, Mộc Vấn Trần theo thói quen lấy cái yếm của Như Phong lau qua loa, sau đó tiếp tục dò xét, nhìn lại nơi mà tay mình đang đụng chạm, tiếp tục vuốt ve không ngừng. . .

Như Phong vô thức khép lại, cảm thấy một mảnh ướt át, nhịn không được lớn tiếng nói: "Chúng ta tốc chiến tốc thắng đi!"

Động tác Mộc Vấn Trần thoáng ngừng, để lửa nóng của mình ma sát trên đùi Như Phong, nói: "Thật sự có thể chứ?" Thật ra hắn cũng sắp không nhịn được nữa, nhưng mà hắn không biết phải đến lúc nào mới có thể "vi sở dục vi". (làm theo ý muốn)

Như Phong gật đầu, nói: "Chàng cởi cái khăn này ra đi, ta muốn nhìn một chút."

Mộc Vấn Trần cúi đầu nhìn mình, lắc đầu nói: "Không được." Như vậy mình cảm thấy thật thẹn, không thể để Như Phong nhìn được.

"Vậy chàng nhanh lên một chút đi." Như Phong kêu la nói, giọng điệu mềm mại như nước, bỗng nàng ý thức được mình đã thốt ra câu nói tiết lộ xuân ý đang nhộn nhạo, trên mặt nóng bừng, thật muốn động một cái tiến vào cho xong.

Khóe môi Môc Vấn Trần cong lên, nói: "Ta bắt đầu nhé." Vừa nói hắn vừa mở chân Như Phong ra.

Thân thể Mộc Vấn Trần lại một lần nữa dán lên người Như Phong, dùng kiến thức mà mình biết khiến Như Phong trầm mê trong đó, tay kia âm thầm nhẹ nâng cái mông của Như Phong lên, chân sau tách hai cái chân đang khép chặt ra.

Hắn khẩn trương nhìn Như Phong, rốt cục bản năng đàn ông và sự chờ đợi nãy giờ đã khiến hắn kiên quyết hạ quyết tâm, dưới tình huống Như Phong không hề chuẩn bị sau một tiếng hô nhẹ, nhiệt hỏa nóng bỏng như sắt từng tấc mà xuyên vào cánh hoa mềm mại, một cách mạnh mẽ mẽ nhất mà xuyên qua tấm màn mỏng manh tượng trưng cho trinh tiết kia!

"A ——" Bỗng nhiên Như Phong hét ra một tiếng chói tai, hai cánh tay mềm mại gắt gao ôm lấy thân thể Mộc Vấn Trần, hai chân sít sao quấn lấy cái eo thon gọn của hắn. Hạ thân truyền đến cơn đau tê tâm phế liệt khiến người ta hít thở không thông, làm nàng không nhịn nổi mà phải hét ra tiếng, hàm răng ngà liều mạng cắn vào vai Mộc Vấn Trần, để lại một dấu răng thật chỉnh tề!

Đau quá! Như Phong chau mày xoăn tít lại một chỗ, sắc mặt đau đớn đến trắng bệch, mồ hôi tinh mịn họa theo đường nét khuôn mặt nhẹ chảy. MD, vốn biết lần đầu sẽ rất đau, nhưng không ngờ lại đau đến thế.

"Đau quá!" Như Phong hít thở mạnh, ai oán kêu lên, đôi mắt lại không nhìn được, đau lại càng đau thêm.

Mộc Vấn Trần nghe thấy, cũng thở một hơi, động cũng không dám động, chỉ trấn an nói: "Nếu không, ta đi ra nhé?"

Như Phong nghe vậy, gật mạnh đầu: "Mau đi ra, lần sau chúng ta làm." Lần sau chết cũng không làm, uổng ình luôn tự hào rằng có thể chịu đau đớn, không ngờ cái này lại đau đến vậy.

Mộc Vấn Trần tuy rằng khó chịu, thế nhưng lại rất yêu thương Như Phong, vốn dĩ cũng định rút ra, nhưng đang cúi đầu thì lại thấy vết máu, nhịn không được kinh ngạc hô lên: "Như Phong, nàng chảy máu kìa!"

Như Phong nghiến răng nghiến lợi mắng: "Nói thừa, bà đây là lần đầu tiên, đương nhiên chảy máu!" Nếu như không chảy máu hắn lại nổi cơn ghen, đau quá đi! Như Phong nhịn không được phun ra lời thô tục.

Mộc Vấn Trần chợt gật đầu, thân thể không kềm chế được mà mạnh mẽ đẩy vào trong.

"A ——" Như Phong lại hét kinh hãi, lần này không thèm quan tâm gì nữa, đưa tay kéo khăn che xuống, hét lớn: "Đau quá, ngươi đi ra mau, đau quá, oa oa…" Nước mắt không cầm được mà chảy xuống, thì ra lại khó khăn như vậy sao. (Nếu với Dục Tuyên chắc không đến nỗi này đâu ha =))

Mộc Vấn Trần nhìn mắt nàng, chân tay luống cuống, chỉ là lẩm bẩm nói: "Rất nhanh sẽ tốt hơn thôi, ta khó chịu quá."

Lần này rốt cuộc Như Phong cũng thấy rõ mặt của Môc Vấn Trần, thấy gân xanh của hăn nổi lên, trên mặt toàn là mồ hôi,lửa tình trong đôi mắt khiến người ta không dám nhìn thẳng, thật là làm cho Như Phong hơi sợ hãi. Vì vậy định đẩy Mộc Vấn Trần ra, nhưng phát hiện sức lực của mình như bị bốc hơi hết, đành phải đưa đẩy một cách tượng trưng trong ngực hắn.

Mộc Vấn Trần bây giờ đang ngập chìm trong cảm giác thoải mái, vách tường mềm ấm chặt chẽ bên trong u cốc của Như Phong bao lấy lửa nóng của mình, hiện tại đã dùng ý chí tầng cao nhất của hắn kiềm chế cảm giác muốn động đậy, thế nhưng phải đi ra ngoài. . .Hắn thật không muốn chút nào, nhưng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Như Phong nhăn thành một nhúm, cũng rất đau lòng.

Cuối cùng thở dài, cố gắng trấn an: "Ta sẽ đi ra." Nói xong lại co rút, kiềm chế xuống.

Như Phong rên rỉ một tiếng, ai oán nhìn hắn, không ngừng mà hít thở.

Mồ hôi trên đầu Mộc Vấn Trần không ngừng chảy xuống, cảm thấy một cơn thoải máy kéo đến, đầu trống rỗng, cũng nữa chịu không nổi nữa đành đẩy mình tiến vào! Nhận lấy cảm giác sảng khoái kéo đến, dù sao hắn cũng là một nam tử trẻ tuổi, lại còn là lần đầu, lúc nãy đã là nhẫn nại hiếm có, bây giờ đã không nhẫn được nữa, chỉ theo bảo năng mà điên cuồng cử động. . .

Cư động của Mộc Vấn Trần khiến Như Phong nghiến chặt hàm răng, đôi mắt đáng thương như vậy vì một trận tê tâm phế liệt mà mở to ra, khuôn mặt mỹ lệ vì đau đớn mà vặn vẹo.

"Khốn nạn, ngươi đi ra!" Như Phong khàn giọng quát.

Mộc Vấn Trần dường như đã khôi phục lý trí, hắn dừng lại một chút, nhìn khuôn mặt thống khổ của Như Phong, đành phải nói: "Được rồi, ta đi ra." Thế nhưng hắn nói một đường làm một nẻo, động tác lại còn lợi hại hơn.

Như Phong thấy vậy, lập tức khóc lên: "Hu hu. . . Cái tên dã thú này, chỉ lo ình, mặc kệ chết sống của ta. Oa oa . . . Ta không muốn sống nữa." Hai chân lại không tự chủ mà quấn quanh thắt lưng của Mộc Vấn Trần.

Mộc Vấn Trần cảm thấy dường như được cổ vũ, lại càng ra sức khiến tiếng kêu của Như Phong càng thêm thống khổ.

Rốt cục, đang lúc bọn họ dằn vặt lẫn nhau, ngoài cửa truyền tới một tiếng nói nam.

"Vấn Trần, đệ ở đâu?" Tiếng như chuông vang, lập tức làm hai người Như Phong và Mộc Vấn Trần như bị hóa đá.

Như Phong lau lau nước mắt, đáng thương hỏi: "Bây giờ chúng ta đang ở đâu?"

"Mật thất trong tẩm cung của ta, ca ca biết chỗ này." Hắn nhíu mày, mồ hôi vẫn chảy và động tác vẫn cứ tiếp tục.

"Hu hu. . . Chàng dừng lại, ta thật là khó chịu."

"Là nàng không để ta ra." Mộc Vấn Trần nói như người vô tội, lại hàm chứa dụng ý chấn động.

Như Phong chảy nước mắt, rốt cục cũng biết dù là đàn ông thuần khiết nhất dưới tình huống này dù có yêu, có dịu dàng, có nghe lời đi chăng nữa cũng sẽ biến thành dã thú hung bạo, lộ ra một mặt khác mà trước đó bạn không hề biết.

Mộc Vấn Trần đau lòng, nhưng không thể khống chế mình, lại còn thêm tiếng gọi được rót vào nội lực của ca ca, cuối cùng thì tâm không nỡ, lập tức nằm phịch trên người Như Phong.

Cảm thấy một luồng lửa nóng, Như Phong kinh hỉ ngẩng đầu, nói: "Xong rồi?"

Mộc Vấn Trần chưa mãn nguyện những vẫn gật đầu.

Như Phong nghe thấy, lập tức dùng sức đẩy Mộc Vấn Trần ra, sau đó kéo cái mền che lại, tàn bạo nói rằng: "Chàng nhớ cho kỹ hôm nay đã dày vò ta, một ngày nào đó ta sẽ trả đủ."

Nhìn Như Phong bộ dáng ngoài cương trong nhu, Mộc Vấn Trần nở nụ cười cưng chiều, ôm lấy Như Phong, nhẹ giọng nói: "Như Phong, bây giờ ta không còn là thân đồng tử, nàng cũng.. ."

Hắn đỏ mặt, nói: "Rốt cuộc chúng ta cũng là một rồi, nàng sẽ gả cho ta."

Như Phong yếu đuối nhìn hắn, tuy rằng lúc nãy rất đau, thế nhưng… mặt của nàng đỏ lên, rất muốn nhìn thấy thân thể của Mộc Vấn Trần, cũng rất ngại ngùng. Trong lòng tự phỉ nhổ mình, không ngờ người to gan lớn mật vô pháp vô thiên như mình lại không dám nhìn!

Quá thất bại! Mặt nàng nhăn lại.

Mộc Vấn Trần lại không biết suy nghĩ của nàng, chỉ biết là bây giờ hắn đang vui sướng như có thể bay lên, hắn suy nghĩ một chút, rút từ dưới gối một tờ giấy, nhìn một chút, rồi ôn nhu nói: "Như Phong, ta đem nước nóng đến cho nàng nhé." Nhanh chóng phủ thêm áo rồi đi ra ngoài.

Mộc Vấn Trần đi rồi, Như Phong hồ nghi nhấc gối lên, nhìn lén vào, trợn mắt thật to, nàng đang nhìn thấy cái gì vầy nè?

Một đống xuân cung đồ!

Đầu Như Phong ầm ầm đổ vỡ, nàng váng đầu hoa mắt mà nhìn mấy bức tranh, động tác rất nhiều, tư thế rất nhiều, tuy rằng nơi bi ẩn trong tranh không rõ ràng lắm nhưng cũng loáng thoái, chỉ vậy thôi cũng khiến trí tưởng tượng của người ta bay cao.

Nhớ đến động tác của Mộc Vấn Trần, thảo nào hắn lại thành thạo như vậy, thì ra hắn…hắn. . .

Thật không thể tin được!

Rầm một tiếng, hình tượng Mộc Vấn Trần trong cảm nhận Như Phong nhanh chóng đổ vỡ, thậm chí Như Phong có cảm giác rằng mình có thể giẫm lên người hắn mà cuồng tiếu được rồi.

Trong lúc Như Phong đang ngạc nhiên, Mộc Vấn Trần đi đến, nhẹ giọng nói: "Hoàng huynh và hoàng tẩu chờ chúng ta ở bên ngoài."

Như Phong kinh hãi, cũng không để ý đến xưng hô của Mộc Vấn Trần với hoàng đế, nhíu mày nói: "Chúng ta mau ra ngoài thôi."

Mộc Vấn Trần chặn bước chân của nàng, nhẹ giọng nói: "Lau rửa trước đã." Nói xong thì cẩn thận cầm khăn tẩm nước nóng đặt vào giữa hai chân Như Phong.

Mặt Như Phong lập tức đỏ lên, nàng ngượng ngùng nhìn Mộc Vấn Trần, nói: "Để ta tự làm đi."

Mộc Vấn Trần lắc đầu, nhỏ giọng nói: "Ta làm tốt hơn, cứ để ta."

Vì vậy hai người sau một hồi tim đập chân run mới hoàn thành việc rửa ráy.

Sau khi Như Phong mặc quần áo vào, Mộc Vấn Trần rất nghiêm túc nhìn Như Phong nói: "Phong nhi, lần sau ta nhất định sẽ làm tốt hơn."

Như Phong lẩm bẩm một câu: "Thật ra chàng không cần làm cũng được."

Mộc Vấn Trần có nhĩ lực sao chứ, đương nhiên nghe được, hắn đỏ mặt nhìn Như Phong, nói: "Ta muốn làm, hơn nữa phải làm với nàng."

Như Phong hừ lạnh một tiếng: "Muốn cũng đừng hòng." Nàng nhớ đến những lần mình đi kỹ viện, người ở nơi đó rõ ràng rất vui vẻ, làm rồi mới biết, sao lại đau đớn như vậy chứ? Không lẽ kỹ thuật của hai người có vấn đề? Nghĩ tới đây, nàng nhìn Mộc Vấn Trần một cách hoài nghi. =)))))))

Mộc Vấn Trần ủy khuất nhìn Như Phong, khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng, trên người còn mang theo mùi mồ hôi, cả đời này, từ sau khi học võ thành công thì chưa hề bị đổ nhiều mồ hôi như vậy, đã phải ra sức như thế, Phong nhi không cảm kích lại còn ghét bỏ sao. . .

"Được rồi, đừng suy nghĩ nữa, chúng ta mau đi ra ngoài thôi." Như Phong nằm trong lòng , vỗ vỗ ngực hắn.

Bởi vì trên mặt Như Phong vẫn đang ửng đỏ quyến rũ, tính độc chiếm của Mộc Vấn Trần lại thật mạnh mẽ, ngang ngược không muốn để hoàng đế thấy Như Phong, chỉ để hoàng hậu gặp mà thôi, vậy nên bây giờ hắn sẽ đi gặp hoàng đế.

"Đệ mới làm gì vậy?" Nhìn Mộc Vấn Trần thỏa mãn, ngửi mùi mồ hôi trên người hắn rồi lại nhìn sắc mặt của hắn, hoàng đế thân là tay già đời nên hắn hiểu rõ, chỉ là trong miệng vẫn muốn hỏi, ôm ấp một tia hy vọng rằng mình đã đoán sai.

"Ca biết mà." Mộc Vấn Trần chậm rãi nói, tâm tư đều đặt trên người Như Phong, không biết bây giờ nàng thế nào? Thân thể có sao không? Có còn đau không nhỉ? Mình vừa rồi thật sự có hơi thô lỗ, nhưng được cảm thụ Như Phong . . .

Nghĩ tới đây, Mộc Vấn Trần lại thấy thân thể mình nóng lên.

Hoàng đế nhìn bộ dạng của hắn, rốt cục cũng tuyệt vọng, dáng vẻ vừa mới trải qua tình dục.. rõ

ràng họ đã. . .

Hắn yên lặng nhìn Mộc Vấn Trần, trong mắt hiện lên rất nhiều tâm tình, hai tay nắm chặt, trên đầu gân xanh nổi lên. . .

Úy Trì Như Phong! Hắn nghiến răng nghiến lợi nói ra cái tên này.

Không hổ là thân huynh đệ, nhìn dáng vẻ hoàng đế, Mộc Vấn Trần rất nhanh nói: "Hoàng huynh, đừng gây phiền phức cho Như Phong, nàng mà có chuyện gì, ta cũng không muốn sống." Mộc Vấn Trần dường như không để ý người khác đối xử với hắn thế nào, thế nhưng lúc này, chỉ có suy nghĩ này.

Như Phong là người khiến hắn bận lòng nhất, là người mà hắn cẩn thận đặt vào trong tim mình. Hắn chưa bao giờ biết, có một ngày hắn sẽ thích một người như vậy, không hề có một câu oán hận.

"Đệ gọi hoàng huynh? Từ trước đến nay đệ vẫn luôn gọi ta là ca ca mà!" Hoàng đế thương tiếc nhìn Mộc Vấn Trần, thân thể cao lớn đứng thẳng dậy. Là vì chuyện lần đó không cho hắn rời kinh thành sao?

Mộc Vấn Trần nhẹ thở dài.

"Ta muốn cưới Như Phong, cưới ngay lập tức, ca ca. Ở bên Như Phong, là chuyện mà đời này ta muốn làm nhất." Khóe miệng của hắn lại cong lên lộ ra một nụ cười động lòng người.

"Trẫm sẽ không đáp ứng." Cuối cùng hoàng đế nói ra những lời này, xoay người lại, phất áo rời đi.

Mà nơi hắn vừa đứng, lại hằn sâu hai dấu chân người. o_0

162. Q.3 - Chương 162: Dạ Đàm

Edit + Beta : Tên – chết – tiệt – nào – đó

Như Phong nhìn quanh quất, chỗ này hẳn là gần Vô Trần cư, vừa rồi Vấn Trần ôm mình tới đây không tốn bao nhiêu thời gian.

Như Phong nhíu nhíu mày nhìn chân mình, đau chết được! Hic hic… không phải chỉ làm cái kia một chút thôi sao? Sao có thể đau thành như vậy? Nhớ tới dáng vẻ Mộc Vấn Trần khi nãy, nào có cái gì hành động bất tiện đâu, vậy mới nói làm nam nhân vẫn tốt hơn làm nữ nhân a!

Cơ mà, Như Phong nghiêng nghiêng đầu, ngẫm nghĩ hồi lâu, tại sao đôi mắt Mộc Vấn Trần sau khi xong chuyện lại trở về thành màu đen? Mắt hắn thật sự rất kì quái, mặc dù một đôi mắt màu lam rất đẹp nhưng sẽ không phải là bị bệnh chứ? Hôm nào phải hỏi hắn mới được. Bệnh tật thì phải phòng sớm mới tốt.

Như Phong âm thầm đánh giá toà trạch viện xa hoa, sang quý này, cửa lớn đỏ thắm được điêu khắc hoa văn mỏng mảnh tinh tế treo hai chiếc vòng cửa mạ vàng, qua bức tường rào cao cao có thể trông thấy một góc lầu các được những cành cây xanh bảo vệ khỏi nắng trời, mái hiên cong cong, cột trụ chạm hoa, mỹ lệ nhưng không mất phần khí thế. Bề ngoài là thế nhưng không biết bên trong thế nào đây? Trên cổng một tấm biển cũng không có, hơn nữa ngoài cửa cũng không có hạ nhân trông giữ, chuyện thế này ở hoàng cung là rất kì lạ. Hay đây chính là lãnh cung?

Không thể nào! Như Phong âm thầm lắc đầu, nhìn sơ qua cánh cửa này cũng biết hằng ngày sẽ có người đến quét dọn rồi, cho nên hẳn là thường có người đến mới đúng, chỉ là Như Phong nghĩ mãi không ra tại sao Hoàng hậu hẹn gặp mình ở đây.

Nghĩ tới nghĩ lui, Như Phong vẫn là chậm rãi đẩy cửa ra, giữa hai chân lại đau đau, triệu chứng không giống như khi kinh nguyệt tới, cái này khiến Như Phong nhớ tới mình vừa mới làm ra chuyện tốt gì, khuôn mặt trắng noãn thoáng chốc lại đỏ lên.

Đôi tay xoa xoa hai má nóng hổi, Như Phong thở ra một hơi, âm thầm mắng mình, không phải là cái kia cái kia thôi sao? Dù sao cũng là với nam nhân mình yêu thì có gì phải ngượng ngùng đâu? Mình làm cái chi mà nhớ mãi không quên hả trời?!

Mở cửa ra, Như Phong bỗng cảm thấy mình giống như vừa mở ra cánh cửa đến tiên cảnh, bước vào liền trông thấy một mảng rừng lớn, cây cối đa dạng, không phải loại cao to, dáng vẻ tựa như chưa trưởng thành hoàn toàn, xanh non mơn mởn, Như Phong tò mò nhìn những phiến lá nhỏ dài, phát hiện loại cây này hình như chỉ sinh trưởng ở nơi giá lạnh, không nghĩ tới ở đây cũng có. Vốn gần như toàn bộ lãnh thổ Tử La quốc chiếm trọn phía nam, nên dù đến mùa đông, tuyết rơi cũng không lớn, hơn nữa rất mau liền ngừng.

Đi dọc theo con đường nhỏ âm u cuối cùng cũng tới được phòng ở sau rừng cây, cũng không khác phòng ở trong cung điện là mấy. Trong phòng trang hoàng tinh xảo, hoa lệ, sau chính gian là bức tường gỗ lim chạm khắc hoa, trước tường gỗ là một cái bục phẳng, trên bục đặt một cái bình phong gỗ tử đàn, giữa bình phong khảm một chữ "Thọ", trước bình phong bày ra một cái ghế tựa, hương kỉ, cung phiến, lư hương đồng. Mặc dù rất sạch sẽ nhưng tuyệt không có chút nhân khí nào.

Như Phong nhăn mặt nhăn mày, hoàng hậu đâu? Lại đi vào trong xem một chút, là phòng ngủ của chủ nhân nơi này. Ánh vào mắt chính là màn lụa trắng tinh, theo gió nhẹ lay động, tầng tầng lớp lớp màn lụa giăng cao, quang cảnh cứ thế mờ mờ mờ ảo ảo.

Đang lúc Như Phong ngẩn ngơ, một người tay cầm quạt gấp, nhẹ nhàng bước tới, thướt tha vô ngần.

Thấy nàng, Như Phong thở dài, nói: "Nương nương, người ời Như Phong đến chẳng hay có việc gì?"

Hoàng hậu không đáp chỉ nhẹ bước đi, khi nàng bước vào trong màn lụa, ngón tay như hoa lan, chiết phiến theo đầu ngón tay từ từ mở ra, mi mắt chậm rãi nâng lên, ánh mắt vừa động, mê hoặc, quyến rũ. Bộ dáng nhu hòa, xinh đẹp kia huyền bí như trăng trong nước, sáng tựa trăng thu, thần thanh cốt tú, phẳng phất đấy chỉ là một nàng thiếu nữ chứ không phải là một trung niên nữ tử.

Như Phong càng ngạc nhiên, Hoàng hậu không phải lúc nào cũng lạnh như băng sao? Sao lại có một bộ ôn nhu như vầy? Uống lộn thuốc? Tuy lòng nhiều nghi vấn nhưng Như Phong cũng không dám dại dột hỏi ra miệng, dù sao thì Hoàng hậu cũng không phải là Dục Tước, Dục Tuyên.

Mà Hoàng hậu như vậy hình như không có chỗ nào giống Mộc Vấn Trần .

Như Phong đành phải im lặng chờ xem nàng biểu diễn, không nói thêm lời nào, chỉ là cố gắng cố gắng không ngủ gục, haiz…rất muốn ngủ một giấc, tóm lại, sau khi làm cái chuyện đấy không phải nên đánh một giấc ngon lành sao? Thân thể lúc ấy ấy rất không thoải mái nha!!!

Như Phong lén lút ngáp một cái, động tác của nàng rốt cục làm Hoàng hậu chú ý đến.

"Ngồi đi." Hoàng hậu có điểm mơ hồ nhìn Như Phong, dẫn đầu bước ra chỗ màn lụa buông rũ, ra bên ngoài chậm rãi ngồi xuống.

"Biết ta gọi ngươi tới là vì chuyện gì không?" Hoàng hậu thu lại tâm tư xao động, vô cùng thân thiết hỏi Như Phong, không hề bày ra điệu bộ ra oai, chán ghét nào.

Thấy nàng như vậy, Như Phong thở ra một hơi, thành thật lắc đầu.

Hoàng hậu sâu kín thở dài, nhìn mảng rừng lớn ngoài cửa, hỏi: "Biết đây là đâu không?" Nàng không đợi Như Phong trả lời đã nói luôn, "Đây là chỗ ở của vị Hoàng hậu trước, cũng chính là chỗ mẫu thân Mộc Vấn Trần từng ở qua."

Như Phong nhìn chung quanh một chút, nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra Hoàng hậu của một quốc gia lại ở loại địa phương này, không giống như trong tưởng tượng nguy nga tráng lệ, ngoại trừ mảng rừng cây ngoài cửa, những chỗ khác thoạt nhìn rất bình thường.

"Nơi này rất bình thường, nhưng chủ nhân của nó lại không bình thường chút nảo, nữ tử nơi này từng là cô gái được sủng ái nhất, tôn quý nhất Tử La quốc." Hoàng hậu tâm tình bình lặng, ngữ điệu đều đều kể về chuyện năm xưa.

Như Phong sau khi nghe xong cũng có điểm kinh ngạc, cuối cùng cũng biết tại sao Hoàng đế đối với Vấn Trần đặc biệt như vậy rồi.

Đừng nhìn Hoàng đế hiện giờ ngoại hình không tệ, trước kia vốn không như thế. Khi Hoàng đế vừa chào đời, trên mặt phải của hắn có một vết bớt đỏ, lúc đầu chỉ nhỏ như móng tay, theo thời gian hắn lớn lên, khối bớt kia cũng ngày càng lớn, đến khi Hoàng đế mười hai tuổi, vết bớt đỏ kia đã lớn bằng mặt hắn. Bởi vì hình dáng như thế, Hoàng đế gần như đánh mất vị trí thừa kế, dù rằng thế lực nhà mẫu phi của hắn rất lớn nhưng vẫn không thể ra ngoài gặp người, càng huống chi hắn còn có một người anh em ruột thịt.

Đúng lúc này, đệ nhất mỹ nhân Thạch Nam quốc tới, vừa tròn mười sáu nhưng xinh đẹp dị thường. Nàng ta lúc đầu chỉ là một phi tử nhưng được Hoàng đế sủng ái vô cùng, chẳng những mặc cho nàng chọn tòa cung điện hẻo lánh này, còn sai người đem cửa điện đổi thành bộ dạng bình thường như của mấy gia đình giàu có, thậm chí còn tùy nàng nhổ hết tất cả hoa cỏ, trồng cây cối ở quê hương nàng…

Chỉ có thể nói, vị phi tử này được hoàng đế ngàn lần, vạn lần sủng ái.

Ngoài dự liệu của mọi người, vị mỹ nhân này lại rất thích Hoàng đế bây giờ, cũng không ngại dung mạo của hắn, không chê tính cách âm trầm của hắn, ngược lại đối xử với hắn rất tốt, thậm chí cả ngày nghiên cứu, tìm cách chữa trị khối bớt của Hoàng đế.

Lúc này, Hoàng đế mười lăm tuổi, Vấn Trần ba tuổi.

Sau khi vết bớt của Hoàng đế biến mất, lão Hoàng đế không cho Hoàng đế tới nơi này nữa, cũng không cho phép Vấn Trần tới gần mẹ của hắn, cho nên Hoàng đế đành phải ở chung với Vấn Trần. Chuyện này rất

khó tin, nhưng Mộc Vấn Trần thật sự được Hoàng đế một tay nuôi lớn. Lúc Mộc Vấn Trần sáu tuổi, mẹ hắn đột nhiên biến mất, mà Hoàng đế cũng vội vã băng hà, cho nên cuộc tranh đoạt ngôi vị cũng bắt đầu.

Nếu như Như Phong lúc bắt đầu còn không biết ý tứ của hoàng hậu, vậy bây giờ nàng rốt cục biết, bởi vì sắc mặt hoàng hậu đột nhiên thay đổi, nàng lạnh lùng cười, nói: "Ngẫm lại, một bên nữ tử xinh đẹp mười sáu tuổi, một bên thiếu niên mười hai tuổi, ở chung với nhau suốt ba năm."

Như Phong nhíu nhíu mày, nhìn nàng, không nói.

"Biết hắn dạy Mộc Vấn Trần như thế nào không? Từ khi Mộc Vấn Trần vừa sinh ra, hắn chỉ cho phép Mộc Vấn Trần ở cạnh hắn, kẻ hầu người hạ đều là thái giám hoặc thị vệ, không có một nữ nhân nào. Lúc sáu tuổi, Hoàng đế và Hoàng hậu mất, vì an toàn của Mộc Vấn Trần, hắn đưa Vấn Trần đi, giao ột lão hòa thượng để học nghệ, sống trong thâm sơn cùng cốc bảy năm, trong bảy năm đấy cũng chưa từng thấy một người con gái nào. Mười ba tuổi, Mộc Vấn Trần xuống núi, bên cạnh hắn lập tức xuất hiện rất nhiều ám vệ, toàn bộ đều là nam cả. Đồng thời, nơi Mộc Vấn Trần tới cũng rất ít, may mà Mộc Vấn Trần tựa hồ cùng mẹ hắn giống nhau, hầu vô dục vô cầu, hơn nữa cũng không thích tiếp xúc với nhiều người."

Như Phong không nhịn được hỏi: "Này có cái gì không đúng?" Không phải chỉ là để cho đệ đệ nhà mình tiếp quản ám vệ thôi sao? Đó chẳng phải là một mặt hắc ám rất bình thường mà vị hoàng đế nào cũng có sao? Chỉ có điều, tại sao Hoàng hậu lại biết được những chuyện này?

"Hừ, cái gì không đúng?" Tay Hoàng hậu nắm chặt thành ghế, mày ngài chau chặt, trong mắt hiện lên một mạt bi thương, "Ngươi biết không? Hoàng thượng hạn chế Mộc Vấn Trần cùng phụ nữ tiếp xúc, cho dù là hắn hồi cung, Mộc Vấn Trần cũng không nhìn thấy bất kì một người con gái nào, cho dù là ta cũng chỉ có thể thấy qua vài lần. Đáng sợ nhất… đáng sợ nhất chính là… Hoàng thượng cư nhiên đem mấy thứ dơ bẩn, đáng xấu hổ Xuân Cung đồ cho Mộc Vấn Trần xem!"

Như Phong bỗng nhiên nhớ tới đống xuân cung đồ dưới gối Mộc Vấn Trần, còn có tấm màn giường thêu uyên ương hí thủy, nàng bây giờ không khỏi hoài nghi, cái mật thất kia… bình thường Vấn Trần dùng để làm gì?

Lúc Như Phong còn đang tự hỏi, Hoàng hậu đã oán hận nói: "Những bức Xuân Cung đồ kia đều là vẽ hai nam nhân đang làm! Hơn nữa ngươi xem ánh mắt Hoàng thượng nhìn Mộc Vấn Trần…" Nàng không nói được nữa, đôi mắt vô thần nhìn về phía trước, trong mắt không hề có tiêu cự.

Như Phong bừng tỉnh đại ngộ, khó trách Vấn Trần chưa nhìn thấy thân thể phụ nữ, khó trách Vấn Trần lớn như vậy rồi vẫn duy trì tấm thân đồng tử, hóa ra là kết quả của sự bảo vệ tỉ mỉ này đây.

Thật sự là biến thái! Như Phong âm thầm mắng một tiếng.

"Ta còn tưởng mình nhìn lầm rồi đâu, thì ra Hoàng đế thật sự là đối với đệ đệ nhà mình nổi lên tà niệm." Như Phong vỗ đùi, nhìn Hoàng hậu.

"Tuy nói nam nhân thích nam nhân cũng là chuyện bình thường, nhưng là Vấn Trần dù sao cũng là đệ đệ của hắn mà, này quả thật không ổn, không ổn." Như Phong lắc đầu, quan trọng hơn, Vấn Trần là người yêu của mình người đấy, tình địch của mình cư nhiên lại là hoàng đế? Cái này rất là khó chơi nha, khó trách hắn phản đối mình như vậy.

Hoàng hậu phục hồi tinh thần, nhìn Như Phong nói: "Mặc dù ta không biết tại sao lúc này hắn đồng ý tuyển vợ cho Mộc Vấn Trần, cũng không biết tâm tư của hắn rốt cuộc vốn là thích Hoàng hậu tiền nhiệm hay là thích Mộc Vấn Trần, nhưng chuyện hắn không thích ngươi là rõ như ban ngày, Như Phong, thấy ngươi cùng các con ta kết giao một hồi, ngươi cũng nên nhanh nhanh nghĩ biện pháp ở cạnh Mộc Vấn Trần đi." Hoàng hậu cuối cùng nói lên mục đích của mình.

Như Phong gật đầu lia lịa, nói: "Ta cũng rất muốn, ta bây giờ đạ nghĩ lập tức cùng Mộc Vấn Trần thành thân, chỉ là có chút vấn đề nho nhỏ, Thái hậu hình như không thích ta, bà ấy có vẻ thích Dịch Hàm hơn."

Hoàng hậu nheo mắt, cười lạnh nói: "Thái hậu? Hừ, lão bà tai yếu mắt mờ! Như Phong, ta giúp ngươi thuyết phục bà ấy, chỉ cần ngươi mau chóng cùng Mộc Vấn Trần thành thân là được."

Như Phong Hoàng hậu, mơ hồ hiểu được tại sao nàng vội vàng đốc thúc mình thành thân với Mộc Vấn Trần.

“Ngươi thích Hoàng đế.” Như Phong khẳng định. Mặc dù Hoàng hậu đối với việc làm và tâm tình của Hoàng đế đều tỏ ra thờ ơ không quan tâm tới, nhưng bộ dáng vừa rồi của nàng, nhu hòa đến kỳ lạ, thậm chí có đôi lúc lại đố kị.

Hoàng hậu ngạc nhiên mà nhìn Như Phong, rốt cục cười nói: “Tuyên nhi nói ngươi cẩu thả vô tâm, bây giờ xem ra bọn họ nói sai cả rồi, kỳ thật ngươi là trong lơ đễnh lại có tinh tế.”

Như Phong sờ sờ đầu, cười hắc hắc, nói: “Dục Tuyên lúc nào cũng không nói tốt cho ta được một câu, hắn luôn khi dễ ta.”

Vẻ mặt Hoàng hậu ảm đạm, nàng sâu kín nhìn Như Phong, nói: “Tại sao ngươi lại là nữ tử? Nếu như ngươi là nam tử thì ngươi đã là một bằng hữu đáng kết giao rồi.”

Như Phong chẳng hiểu ra sao: “Ta là nữ cũng không có gì ngại cùng người nào kết bằng hữu mà.”

“Ta không tin ngươi không biết hai hoàng nhi của ta cũng thích ngươi.” Hoàng hậu nhẹ nhàng nói một câu, đôi mắt sắc nhìn nhìn Như Phong.

Như Phong lúc này mới hiểu được nàng đang nói cái gì, chỉ có thể xấu hổ mà sờ sờ đầu.

“Ta biết chuyện tình cảm không thể trách ngươi.” Hoàng hậu thản nhiên nói, nhẹ nói, “Cho nên ngươi với Mộc Vấn Trần biến mất trước mặt bọn họ, đối với các ngươi cũng tốt.”

Như Phong kinh ngạc nhìn ánh mắt trở lại lạnh như băng của nàng, yên lặng gục đầu.

“Ngươi trở về đi, chuyện hôm nay không nên nói với bất kì ai.” Hoàng hậu chậm rãi nói, mi mắt nhẹ rũ, không nhìn Như Phong thêm lần nào, trên người tản ra khí lạnh đông cứng người ngoài lại gần trong vòng ngàn dặm.

Như Phong đành phải đứng lên, bước ra khỏi tòa trạch viện, chợt như vừa bừng tỉnh khỏi một giấc mộng dài.

Như Phong lắc đầu cười khổ, này có thể coi là bí mật của hoàng thất đi? Chỉ là không biết tại sao Hoàng hậu lại muốn nói ình nghe?

Mới ra khỏi trạch viên đã trông thấy Mộc Vấn Trần.

“Nàng ta nói gì với nàng?” Mộc Vấn Trần cuống lên hỏi.

“Nàng ấy không cho phép ta nói với người khác.” Như Phong thành thật lắc đầu, nhìn mặt Mộc Vấn Trần bỗng chốc ấm trầm xuống.

Mộc Vấn Trần cuối cùng cũng không nỡ nói nặng nói nhẹ Như Phong liền tới ôm lấy nàng nói: “Ta tiễn nàng xuất cung, gia gia nàng mới vừa vội tới chỗ ta đòi người, ông ấy bây giờ đang đứng ngoài cửa cung chờ đó.”

“Chờ một chút.” Như Phong nghe xong vội nắm lấy áo Mộc Vấn Trần, nói, “Chàng có nói gì với gia gia ta không đấy?”

Mộc Vấn Trần cười cười, hôn môi Như Phong một cái, nói: “Ta nói cho ông ấy, ta chuẩn bị ngày mai đến nhà nàng cầu hôn.”

Như Phong vừa nghe, mặt xụ một cục.

*Lư hương đồng

lư hương đồng

*Bảo tọa

bảo tọa 2

Cung phiến

cung phiến

*Hương kỉ

hương kỉ

Hoàn!!!

163. Q.3 - Chương 163: Thành Thân

Edit + Beta: Cẩn

"Thế nào, nàng không muốn sao?" Mộc Vấn Trần xụ mặt.

Như Phong thấy sắc mặt hắn không tốt, vội vàng trấn an: "Sao thế được? Ta chỉ mong sao ngày nào cũng được ở cạnh chàng, sau đó quanh minh chính đại không xa rời nhau."

Sắc mặt Mộc Vấn Trần lúc này mới khá hơn được một chút, khôi phục phong thái ban đầu, thanh âm nhỏ nhẹ, xấu xa nói: "Ta cũng vậy, Phong nhi, ta rất muốn ôm nàng ngủ."

Như Phong kỳ quái nhìn hắn, cúi đầu, chỉ nói: "Chúng ta mau rời khỏi đây thôi, không nên để cho người khác nhìn thấy ta." Như Phong nhớ lại một màn hoan ái vừa rồi, trời, nếu mỗi ngày đều làm như vậy…mới nghĩ thôi cũng đã thấy toàn thân đau nhứt rồi.

Mộc Vấn Trần đương nhiên không biết được Như Phong đang nghĩ cái gì, cho rằng Như Phong đang xấu hổ, lòng hắn bỗng nhiên thấy rạo rực gì đâu ấy, cứ thế mà bế Như Phong dung dăng dung dẻ đi bộ, trên đường gặp phải mấy tên thái giám, lính gác, cung nữ…cũng không thấy có gì phải ngại ngùng mà tránh né, một đường cứ thế mà đi, hơn thế nữa, vì chất lượng giấc ngủ của Như Phong, hắn còn cố ý đi chậm hơn thường ngày, mà bên phía Như Phong, bởi vì quá mệt mỏi, đã buồn ngủ muốn chết, mơ mơ màng màng chui đầu vào trong ngực hắn, chẳng cần biết mình đang ở chỗ nào.

"Như Phong!" Sét đánh giữa trời quang, gầm to đến nỗi Như Phong lập tức tỉnh cả người.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Như Phong nhừa nhựa nói một câu, xoa xoa mắt.

"Tới rồi." Mộc Vấn Trần thản nhiên nói, ánh mắt quét sang mấy người trước mặt, trong mắt tràn đầy tính độc chiếm, đôi tay ôm Như Phong càng siết chặt.

"Hoàng thúc, ta tin Như Phong có thể tự đi." Dục Tuyên rõ ràng là ăn nói vô lễ. Vừa rồi ca ca dẫn hắn tới Thiên Ân điện nghỉ ngơi, ai ngờ khi hắn tỉnh lại lại nghe nói Như Phong đã đi với Hoàng thúc rồi, bọn họ đành phải ở lại chờ một hồi, chờ tới trời sắp tối vẫn chưa thấy Như Phong trở lại, bọn họ mới chuẩn bị xuất cung, nếu không phải bởi vì ở ngoài cửa cung gặp Úy Trì lão tướng quân, bọn họ đã rời đi từ lâu rồi, sẽ không bắt gặp một cảnh thế này.

Hoàng thúc…một hoàng thúc lúc nào cũng lạnh lùng cư nhiên lộ ra biểu tình đó với Như Phong, thật sự là rất chướng mắt! Cực kì chướng mắt!

Như Phong lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo, nàng mở mắt, nhìn gia gia sắp phun lửa, bên cạnh còn có Dục Tuyên lửa giận bừng bừng cùng Dục Tước tâm tình không rõ.

Như Phong ngây ngô cười, vỗ vỗ tay, nói: "Chào cả nhà."

"Về thôi." Nhìn bộ dáng của Như Phong, Úy Trì Hòe Dương nếu có tức giận nhiều hơn nữa cũng không muốn phát ra, huống chi nơi này không phải là nơi thích hợp để nói chuyện, cho nên ông liền nói: "Xuống mau, ban ngày ban mặt ôm ôm ấp ấp còn ra thể thống gì."

"Không sao cả, dù sao Như Phong cũng sắp gả cho ta rồi."Mộc Vấn Trần lắc đầu một cái, không muốn buông Như Phong xuống.

Thầm thở dài, Như Phong vỗ vỗ ngực Mộc Vấn Trần, nói: "Tự ta đi."

"Không được, thân thể nàng không tốt, ta với nàng cùng về." Mộc Vấn Trần lắc đầu một cái, sâu xa nhìn Dục Tước và Dục Tuyên.

Sắc mặt Dục Tước lẫn Dục Tuyên trắng nhợt, không hẹn cùng trừng mắt nhìn Như Phong, trong ánh mắt tràn đầy dò xét. Chẳng lẽ như mình nghĩ sao?

Như Phong vuốt vuốt mũi, liếc mắt nhìn Úy Trì Hòe Dương, không dám nói lung tung, chỉ có thể nói: "Thả ta xuống đi."

Có lẽ là do ánh mắt Úy Trì Hòe Dương quá mạnh mẽ, Mộc Vấn Trần chỉ nói: "Chúng ta lên xe đi." Thì ra là chẳng biết từ lúc nào, Mộc Đồng đã đem xe ngựa tới, cho nên Mộc Vấn Trần liền nhảy lên xe ngựa, từ đầu đến cuối đều không buông Như Phong ra.

Úy Trì Hòe Dương thở dài, Như Phong coi như mất đi rồi có lại, mà Mộc Vấn Trần cũng lại là người thiếu niên năm xưa đã cứu mình và toàn quân, cho nên…chuyện con cháu thì để con cháu quyết định đi.

"Nhị điện hạ, tam điện hạ, lão phu cáo từ trước." Ông chắp tay, sau cũng nhảy lên ngựa, lững thững đi theo xe ngựa. Aii, thật ra nhị hoàng tử với tam hoàng tử cũng tốt, nhưng so với Mộc Vấn Trần vẫn kém một chút. Nhị hoàng tử cũng sắp trở thành Thái tử rồi, tương lai nhất định sẽ cưới rất nhiều nữ nhi, tam hoàng tử tương lai cũng là một Vương gia, thường ngày phong lưu phóng khoáng, nghe nói công chúa bên Xuân Đằng quốc rất hợp ý hắn, người ta bây giờ đã có hôn ước rồi, Như Phong tốt nhất vẫn là không nên dây vào vũng nước đục này, quan trọng nhất là, người Như Phong thích không phải bọn họ.

Sau lưng ông chỉ còn lại Dục Tước, Dục Tuyên cùng một đống thị vệ, hai người nhìn nhau, Dục Tuyên vội nói: "Ca, chúng ta phải đi sao?"

"Đi đâu, làm gì?" Dục Tước nhìn hắn, ngồi lên xe ngựa của mình, biểu tình không thay đổi nhìn về phương xa. Kể từ lúc mình chọn cái ghế kia thì mình cũng không còn tư cách kia, phải không?

Nhất sinh nhất đại nhất song nhân*, mình đã không thể đảm bảo với Như Phong, mà đệ đệ…nhìn Dục Tuyên cũng đã nhảy lên theo mình, nói: "Tiểu tam, đệ nghĩ thông chút đi, không là của đệ cuối cùng cũng sẽ không là của đệ."

[*nhất sinh nhất đại nhất song nhân : một đời một kiếp một đôi người, câu này xuất phát từ một từ khúc của Nạp Lan Dung Nhược.]

"So với hoàng thúc, đệ cũng không có gì kém cạnh." Dục Tuyên nhỏ giọng nói, tiếng của hắn hoà lẫn vào tiếng bánh xe lộc cộc, chẳng thể nghe rõ ràng.

"Nhưng người Như Phong thích không phải đệ." Dục Tước cũng nhỏ giọng nói, vỗ vỗ vai Dục Tuyên.Vừa rồi, hoàng thúc và Như Phong thế nào mình đã nhìn rõ.Thế giới của hai người đó, mình không thể bước vào.

"Ca, người bỏ được sao?" Dục Tuyên nhìn chằm chằm Dục Tuyên, hắn biết tình ý của ca ca với Như Phong không ít hơn mình.

"Có thể không buông sao? Đây là hạnh phúc Như Phong chọn, ta không muốn phá hoại." Dục Tuyên nhẹ nhàng cười một tiếng, nói."Chúng ta vẫn là nhanh nhanh cho hoàng huynh xuống đài đi, ta chịu đủ rồi." Trong mắt chợt loé một tia tàn nhẫn.

Dục Tuyên gật đầu, dứt ý nghĩ khỏi Như Phong, nói đến chính sự.

***

Như Phong sau khi về đến nhà quả nhiên lại được nhiệt liệt hoan nghênh, chỉ mỗi nước mắt của Lâm Dĩ Lam thôi nàng đã muốn không thở nổi rồi, huống chi bên cạnh còn có một người có trọng lượng như Mộc Vấn Trần.

Nhìn Mộc Vấn Trần bị mẫu thân với bọn Tuý Nguyệt vây quanh, mà Mộc Vấn Trần lại là một bộ không nói không rằng. Mắt thấy không khí đang thời lúng túng, Như Phong đành phải lên tiếng: "Chàng về trước đi." Nói xong liền nháy mắt mấy cái với Mộc Vấn Trần.

Mộc Vấn Trần thở ra, mình không muốn cùng các nàng nói chuyện, nhưng các nàng lại là thân nhân của Như Phong, bởi vì trách không được đuổi không xong nên chỉ có thể trầm mặc.

Hắn đến gần Như Phong, tỉ mỉ nhìn Như Phong một hồi, vuốt vuốt mặt nàng, nói: "Nàng nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai ta đến cầu hôn."

Lời này vừa ra, một mảnh xôn xao, Lâm Dĩ Lam là người đầu tiên thốt lên: "Cầu hôn? Ngày mai?"

"Đúng vậy, bá mẫu." Mộc Vấn Trần coi như là tao nhã, lễ phép trả lời.

"Nhưng chúng ta một chút cũng không biết gì về ngươi hết."Lâm Dĩ Lam phụng phịu nói, Úy Trì Tùng vội vàng trừng nàng một cái.

Úy Trì Hòe Dương trầm mặc ngồi một bên, thấy mọi người loạn cả lên liền lớn tiếng nói: "Về đi, chuyện này mai hẵn nói." Xong liền dẫn đầu đi ra ngoài.

Mộc Vấn Trần thấy vậy cũng theo đi ra, Úy Trì Hòe Dương như vậy hẳn là có lời muốn nói.

"Ngươi trước hết cầu bệ hạ đồng ý đi, lão phu không muốn để Như Phong chịu uỷ khuất." Úy Trì Hòe Dương thở dài, lúc đầu bị lừa gạt, không thể không tức giận, mà Như Phong trận này sinh tử không rõ, lửa giận này có thể không tắt sao, hắn chỉ là một người già mà thôi, ai chẳng mong đứa cháu gái mà mình kiêu ngạo có nơi chốn tốt đâu?

Mộc Vấn Trần thoáng sửng sốt, vội nói: "Lão tướng quân, xin ngài yên tâm, ta sẽ làm tốt."

Mộc Vấn Trần kiên định nhìn Úy Trì Hòe Dương, hai mắt nhìn nhau một hồi, Úy Trì Hòe Dương mới khẽ gật đầu, trở vào phòng khách. Mà Mộc Vấn Trần liếc mắt nhìn Như Phong bị vây quanh vài lần mới bước ra khỏi đình viện, Mộc Đồng theo sát phía sau.

Hai người cùng nhau lên xe ngựa, Mộc Đồng lập tức mở miệng: "Chủ tử, bệ hạ hình như không muốn đồng ý." Tuy nấu được Úy Trì Như Phong rồi, nhưng nhìn bệ hạ không có vẻ gì là vui vẻ cả.

"Ta sẽ thuyết phục hắn." Mộc Vấn Trần liếc Mộc Đồng một cái, nói, "Ngươi có phải rất không thích Phong nhi?"

Mộc Đồng vừa nghe, khoé miệng co quắp một cái, gọi Phong nhi a, gọi thuận miệng đến thế a, sẽ không phải là chiều nay chủ tử ở trong mật thất làm cái gì với Như Phong đi, cái mật thất đó ngay cả mình cũng rất ít khi có thể vào, hơn nữa khoảng thời gian chủ tử bị "tứ cấm" trước kia, kêu mình cầm vào mấy thứ chăn, màng gì gì đó thêu "uyên ương hí thuỷ", còn có mấy thứ xuân cung, đông cung đồ gì gì đó, chính là một nơi "vui vẻ" điển hình. Chỉ không biết chủ tử có làm hay không thôi.

Mộc Đồng hoài nghi liếc mắt nhìn Mộc Vấn Trần, nhớ lại lúc đó chủ tử gọi mình bưng nước nóng vào, chớ không phải…thật là làm cái gì cái gì đi?

Ông trời ơi! Mộc Đồng bị tưởng tượng của chính mình doạ sợ, hắn che miệng, vừa kinh ngạc vừa vui vẻ nhìn Mộc Vấn Trần, không nghĩ tới chủ tử nhà mình cũng sẽ làm loại chuyện như vậy? Tội cho hắn còn nghĩ chủ tử nhà mình sẽ một thân một mình suốt cả đời này a. Thì ra là…chủ tử dù sao vẫn là nam tử a, lại có mỹ nhân Như Phong ở…hắc hắc.

"Ngươi cười ngu cái gì?" Mộc Vấn Trần không vui nhìn vẻ mặt cười trộm của Mộc Đồng, ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn, "Ngươi gần đây hình như rất thích ngẩn người?"

Mộc Đồng vừa nghe, mặt trắng toát, vội quỳ xuống nói: "Chủ tử, ta tuyệt đối không có, vừa rồi ta đang suy nghĩ nên chuẩn bị hôn lễ thế nào. Thời gian quá gấp chỉ sợ là không làm kịp."

Mộc Vấn Trần nghe xong, phủi phủi tay áo, sắc bén nhìn hắn một cái, tựa hồ có thể nhìn đến linh hồn của Mộc Đồng, lúc này mới chậm rãi nói: "Đứng lên đi."

Mộc Đồng lúc này mới yên lòng đứng dậy, cẩn thận ngồi một bên, nhỏ giọng nói: "Chủ tử, ngày mai đi cầu hôn có thể là sớm quá không? Còn có rất nhiều chuyện cần chuẩn bị, phu gia* cho bao nhiêu sính lễ liên quan đến mặt mũi tân nương, chủ tử có thể gia hạn thêm vài ngày để cho tất cả mọi người chuẩn bị chu đáo không?" Nói xong cẩn cẩn thận thận nhìn hắn, quyết định sau này tuyệt đối không thể ở trước mặt chủ tử mà ngẩn người, cũng không thể không biết lớn nhỏ nữa, dào này chuyện tình cảm giữa chủ tử với Như Phong mình lại sơ suất, sau này nhất định không thể như vậy nữa!

Mộc Đồng âm thầm thề, gương mặt kiên định.

Mộc Vấn Trần đột nhiên nói: "Sính lễ của Phong nhi, ta đã chuẩn bị xong rồi."

"A?!" Mộc Đồng vừa nghe, cả người trượt khỏi ghế, cẩn thận hỏi: "Chủ tử chuẩn bị lúc nào?" Sao mình lại không biết? Mình với chủ tử luôn luôn như hình với bóng, thật là quá thất bại mà! Chủ tử chẳng lẽ chán ghét mình gần đây biểu lộ tâm tình sao?

"Hai năm trước." Mộc Vấn Trần lạnh nhạt nói, kể từ sau khi ly biệt Như Phong ở Phong Hiền viện, mình vẫn tự mình chuẩn bị cái này, chỉ vì ngày mai thôi. Tưởng tượng ra biểu tình Phong nhi khi thấy mình cho nàng những thứ đó, Mộc Vấn Trần không nhịn được mỉm cười, bắt đầu suy nghĩ xem tối nay có nên đi nhìn Phong nhi một chút hay không, thật là nhớ nàng a.

Mộc Đồng hoàn toàn ngây dại, hắn há hốc mồm, lẳng lặng nhìn Mộc Vấn Trần, trên mặt tràn đầy bội phục, nói: "Chủ tử, người thật lợi hại." Lúc đó đã bắt đầu chuẩn bị sính lễ rồi, chẳng lẽ ngài xác định Như Phong chắc chắn sẽ gả cho ngài sao? Nên biết rằng tiểu thư Như Phong có rất nhiều người theo đuổi nha! [đồng chí, không chỉ có ngươi ngạc nhiên đâu ___"____|||]

"Cho nên ngươi chỉ cần chuẩn bị một chút là được rồi, những thứ quý trọng ta tự mình làm." Mộc Vấn Trần lạnh nhạt nói, từ trong ngực lấy ra một tờ giấy, "Chuẩn bị những thứ này là được."Đây chính là những thứ mình xem rất nhiều sách mới biết được, đối với hôn lễ Mộc Vấn Trần hi vọng có thể làm đến thập toàn thập mỹ.

Không để ý tới Mộc Đồng hoá đá bên cạnh, Mộc Vấn Trần xuống xe ngựa lập tức trực tiếp tới tẩm cung hoàng đế.

"Đệ sao lại rảnh rỗi tới đây?Ta nhớ đệ luôn không thích tới chỗ của ta mà." Hoàng đế nhìn Mộc Vấn Trần, trong mắt xoẹt qua vài tia ngạc nhiên nhưng nhanh chóng thu về, không nóng không lạnh nhìn Mộc Vấn Trần, lập tức cho lui những người xung quanh.

Mộc Vấn Trần tuỳ ý tìm một chỗ ngồi xuống, nhìn hoàng đế, nghiêm túc nói: "Ca ca, đệ muốn lấy vợ."

"Lấy vợ?" Hoàng đế lạnh lùng hỏi lại, hắn tức giận nhìn Mộc Vấn Trần, lớn tiếng la lên: "Ta tuyệt đối không cho phép!"

"Ngươi là ca ca của ta, ta đến chỉ để báo cho ngươi biết một tiếng mà thôi, không ai muốn ngươi cho phép." Mộc Vấn Trần lạnh lẽo nhìn hắn.

Bị mắt lạnh của Mộc Vấn Trần nhìn chằm chằm, hoàng đế nhanh chóng trấn định lại, hắn ngồi đối diện Mộc Vấn Trần, chăm chăm nhìn hắn, dò xét: "Ta là hoàng đế, ta nói ngươi không thể cưới thì ngươi không thể cưới. Đừng quên, ta không chỉ là ca ca của ngươi, ta còn là hoàng đế của quốc gia này."Hắn khôi phục khí độ ung dung, nhìn Mộc Vấn Trần.

"Ta biết ngươi là hoàng đế, nhưng chuyện ta cưới Như Phong không ảnh hưởng gì đến ngươi, ngươi không phải vẫn luôn muốn kết thân với Úy Trì gia sao?" Mộc Vấn Trần sắc bén nhìn hoàng đế.

"Cho dù là như vậy, ta cũng hi vọng là hai nhi tử của ta cưới, tuyệt đối không phải là ngươi." Hoàng đế rành mạch thẳng thắng, biết trước hắn sẽ không cưới cô nương nào ngoại trừ Úy Trì Như Phong, cho nên mới để hai nữ tử tới quấy rối, cũng muốn nhân cơ hội này đánh gảy ý niệm của những người khác.

Không nghĩ tới, đang lúc mình và những đại thần khác đang thương thảo quân tình, lúc kết thúc Quần Phương yến, Úy Trì Như Phong đột nhiên xuất hiện, đảo loạn thế cục mình tạo ra.

"Ta chỉ muốn cưới Như Phong." Mộc Vấn Trần lập lại lần nữa, đôi mắt đen sáng như sao trời kiên định nhìn hoàng đế, không chịu lùi bước.

"Không cho phép."Hoàng đế cũng không nhượng bộ.

Hồi lâu, hai người im lặng không nói, hương thơm lượn lờ toả ra từ lư hương bao phủ tẩm cung, trấn an tâm tình người khác.

"Giao dịch giữa ngươi với Hiên Viên Thiên Trạch là gì?"Cuối cùng, Mộc Vấn Trần phá vỡ yên lặng, "Chính là đem Như Phong giao cho Hiên Viên Thiên Trạch!"

"Ý ngươi là gì?"Hoàng đế tựa hồ bị doạ, nhưng trên mặt vẫn là bình tĩnh như thường.

"Ngươi biết, ca ca." Mộc Vấn Trần lẳng lặng nói, chẳng phải trong lòng mọi người đều biết sao?

“Ta không biết.” Hoàng đế lầm bầm nói, không hiểu Vấn Trần tại sao lại biết ý đồ của mình.

“Ca ca, ta bây giờ có chút hiểu ngươi, ngươi là thân nhân của ta, ta sẽ không làm gì.” Mộc Vấn Trần nhớ lại chuyện lúc trước, có chút mềm lòng, nhỏ nhẹ nói, “Chẳng lẽ ngươi không biết tin tức của “nàng” sao?”

Mộc Vấn Trần thuận thế đứng lên, đẩy tay hắn ra, nhẹ nói: “Ca ca, đây là một giao dịch. Ta biết ngươi hiện giờ tìm không được “nàng”, mà Như Phong bây giờ cũng trở lại rồi, cho nên chuyện trước kia ta liền không để tâm nữa, nhưng ta hy vọng, ta và Như Phong có thể thuận lợi thành thân.” Hắn nói ra yêu cầu của mình.Vừa rồi, lúc mình nói muốn tới nhà Như Phong cầu hôn, trong mắt Như Phong là bối rối, là lo âu, mà mình cũng không muốn để Như Phong chịu uỷ khuất.Hắn muốn nàng có thể quang minh chính đại gả ình, trước mặt thế nhân.

“Ca ca, ta nói đều là thật!” Mộc Vấn Trần cường điệu một lần nữa, không chớp mắt nhìn hoàng đế.

Hoáng đế mất đi tỉnh táo, run sợ nhìn Mộc Vấn Trần.

***

Buổi tối, thật vất vả mới thoát khỏi đủ loại truy hỏi của người nhà, Như Phong rốt cục cũng có thời gian riêng tư.

Ngồi trong dục bồn to tướng, Như Phong nhẹ nhàng cười, nhớ lại cuộc đối thoại với Như Tuyết vừa rồi, trên thực tế, sau khi biết Mộc Vấn Trần sắp cầu hôn mình, thái độ của Như Tuyết đã khá hơn nhiều, mặc dù không thể thân mật như hồi còn là tỷ đệ trước kia, nhưng Như Phong thoả mãn rồi, dù sao sau này cũng có thời gian bồi đắp.

A —— Như Phong đột nhiên nhớ lại một chuyện, mình bây giờ là muội muội, tỷ tỷ còn chưa gả, mình sao có thể gả đi đây? Như Phong che miệng, đừng để lúc đó xảy ra chuyện lộn xộn gì là tốt rồi.

Chẳng qua, nàng suy nghĩ một chút, chẳng qua là đính hôn thôi mà, không có gì đáng ngại.

Tình tình nhẹ bẫng, Như Phong thả lỏng người, lấy khăn ấm đắp mặt, thoải mái nhắm mắt lại, hồn nhiên không phát hiện có một bóng đen đẩy cửa tiến vào.

Cho đến khi có đôi tay rẽ nước mà vào, Như Phong mới giật mình tỉnh lại, một tay gạt khan trên mặt, tay kia liền quơ lên bắt người.

“Là ta.” Bên tay truyền tới âm thanh quen thuộc.

“Tại sao lại là chàng?” Như Phong thở ra một hơi, nhìn sang cửa chính với cửa sổ, buồn bực nói, “Chàng vào bằng cách nào?”

Mộc Vấn Trần niết niết gương mặt Như Phong, không vui nói: “Cánh cửa này sao có thể làm khó được ta? Ngược lại là ngươi đó, sao lúc tắm không cẩn thận một chút.”

Như Phong hắc hắc cười, nói: “Không phải có Chu Tiền, Chu Hậu bên ngoài sao? Cho nên ta mới yên tâm.” Hơn nữa rõ ràng võ công của chàng cao hơn mình rất nhiều, vì vậy muốn qua mặt mình là chuyện tương đối dễ dàng.

“Bọn họ?” Mộc Vấn Trần cau mày, nói, “Bọn họ là nam, ta vẫn không yên tâm.” Mặc dù hai người bọn họ là do mình một tay dạy dỗ, cũng tuyệt đối trung thành, nhưng bọn họ dù sao cũng là nam nhân. Nghĩ tới đây, Mộc Vấn Trần không khỏi tự trách mình tại sao lại không có nữ thủ hạ.

“Tốt lắm, chàng đừng nghĩ nữa, đừng để ý tới chuyện này,” Như Phong cắt đứt suy nghĩ của hắn, Chu Tiền với Chu Hậu giúp đỡ mình rất nhiều, thật sự là không hề nghĩ bọn họ sẽ làm sai chuyện gì, vì vậy đành hỏi: “Đêm đã khuya, chàng tới đây làm gì?”

164. Q.3 - Chương 164: Kết Thúc [hồi Cuối]

Edit +Beta: Cẩn

Mộc Vấn Trần nghe vậy, ánh mắt lập tức sáng lên, nhìn mặt nước tràn ngập cánh hoa tươi, vui vẻ nói: "Ta nhớ nàng, cho nên ta tính tới thâu hương."

Như Phong câm nín nhìn hắn, mà Mộc Vấn Trần lại theo trường phái hành động, từng lớp y phục được thoát xuống.

"Chàng có phải muốn ta mệt chết hay không?" Như Phong nhìn Mộc Vấn Trần, chu miệng, thoạt nhìn rất chi là bất mãn, cơ mà, đôi mắt lại mở to y như trứng gà nhìn chằm chằm Mộc Vấn Trần, đánh giá dáng người của hắn.

Vai rộng, ngực chắc, hông nhỏ, bụng phẳng, da trắng...còn nửa thân dưới còn ẩn khuất dưới lớp khố trắng cho nên cái gì xuân cái gì quang đều không nhìn thấy, điều này khiến Như Phong không vừa lòng vô cùng, nằm trong dục bồn kế bên nói: "Da chàng trắng quá, không có khí khái nam tử hán gì cả, ta thích nam tử có da màu đồng cổ, rất đẹp trai! Nhìn sơ qua liền có cảm giác mạnh khoẻ, rất có sức sống..." Như Phong híp mắt, chưng ra khuôn mặt háo sắc.

Mộc Vấn Trần nghe xong lập tức mất hứng, hắn nâng đầu Như Phong lên: "Phong nhi, nàng đây là ở trước mặt ta mà nhớ tới nam nhân khác sao? Mặc dù da ta hiện giờ là màu trắng, nhưng ta có thể đi phơi đen." Giấm lên men, chua vô cùng, hắn chực nhớ tới Dục Tuyên, hình như tiểu tử kia sở hữu màu da Như Phong thích, chẳng lẽ Như Phong thật sự thích màu da của Dục Tuyên sao? Vậy hắn xếp thứ mấy đây hả?

"Nhaaa, ta chẳng qua chỉ tuỳ tiện nói một chút thôi mà." Như Phong cười khan, nói, "Thật ra thì ta thích chàng nhất, bất kể dáng vẻ của chàng ra sao." Sau đó nàng chân thành nhìn hắn, nếu như nói thuở ban đầu là vì bị dung mạo Mộc Vấn Trần hấp dẫn, vậy bây giờ tuyệt đối là không phải.

"Vậy thì tốt." Mộc Vấn Trần cũng không có ý định hiếp người quá đáng, cho nên hắn rất nhanh liền duỗi hai tay ra, mục đích chính là —— thùng nước tắm của Như Phong.

"A —— chàng muốn làm gì?" Như Phong kêu lên khe khẽ, chụp tay hắn lại, lần này thì vai và một cánh tay trắng nõn đã lộ ra ngoài, khuôn mặt bị hơi nước hun đỏ giờ lại càng đỏ hơn, tròng mắt loạn chuyển.

"Ta chỉ là muốn nàng mà thôi." Mộc Vấn Trần thành thật nói, đôi mắt dán trên mảng da thịt Như Phong lộ ra ngoài.

"Chàng muốn..." Như Phong siết chặc tay, ánh mắt đảo một vòng, mập mờ nói, "Chàng muốn làm chuyện hồi chiều sao?" Nhìn đôi mắt sắp biến thành màu lam của hắn thì rõ rồi!

" Ừ ừ." Mộc Vấn Trần gật đầu, không nói hai lời liền giở mánh khoé cũ, từ trong mớ quần áo đã cởi lấy ra chiếc khăn mỏng mảnh dùng hồi chiều, xấu hổ nhìn Như Phong, "Mông nàng còn đau hay không?"

Như Phong không nói nên lời, nàng nhìn thẳng vào Mộc Vấn Trần, thanh âm có chút u ám: "Chàng tính sau này mỗi lần chúng ta thân thiết đều làm như vậy sao?"

"Nhưng mà nếu ngươi nhìn ta, ta sẽ..." phần sau hắn không nói, chỉ khẩn khiết nhìn Như Phong, dĩ nhiên, vì ánh mắt Như Phong chứ đầy tiếu ý, cho nên hắn không dám trắng trợn dán mắt vào mảng da thịt lộ ra ngoài kia nữa, chỉ đành nhìn vào đôi mắt Như Phong, cố gắng trấn định.

Lực chú ý của Như Phong lại bị một bộ vị khác hấp dẫn, Như Phong ngó chăm chăm hạ thân Mộc Vấn Trần, nhìn chỗ đó dựng lên một cái lều, biết hắn vì mình mà có phản ứng, rốt cục không nể mặt ha ha cười lớn.

"Nàng cười ta!" Sắc mặt Mộc Vấn Trần có chút thay đổi, hắn lần này cũng không định cho Như Phong nhìn, trực tiếp moi Như Phong ra khỏi dục bồn, đôi mắt tham lam nhìn thân thể Như Phong, giọng nói có chút run rẩy. "Như Phong, chúng ta làm đi, ta thích."Nhớ lại tư vị hồi chiều, ánh mắt Mộc Vấn Trần bắt đầu biến thành màu lam.

"Không muốn!" Như Phong công khai cự tuyệt, nói, "Ta đau."Ánh mắt bốc lửa phừng phừng trừng hắn, cứ như vậy nhìn mình sao?Cho là mình không có cảm giác sao? Hay ình là đầu gỗ?

Mộc Vấn Trần dù mê đắm nhìn thân thể Như Phong nhưng vẫn nhanh chóng giúp Như Phong lau khô tóc rồi lau khô thân thể, chỉ sợ nàng bị lạnh.

Lúc đầu Như Phong còn có chút xấu hổ, nhưng dù sao da mặt nàng cũng tương đối dày, hơn nữa hiện giờ có chỗ khác hấp dẫn lực chú ý của nàng hơn, cho nên nàng cũng không quan tâm toàn thân mình bị sờ mó, ngẩng đầu lên, tỏ ra thiên chân vô tà nói, "Chàng cởi quần cho ta nhìn chút đi." Như Phong đột nhiên nhớ tới, mình đã bị hắn thấy hết trơn rồi, nhưng người này lại giống như che che đậy đậy, giống như không để người khác nhìn thấy mình.

"Không được!" Mộc Vấn Trần dứt khoát từ chối, đặt Như Phong lên giường nhỏ, mình lập tức cúi người đè lên.

"Chúng ta đi thanh lâu đi!"Thấy Mộc Vấn Trần bộc phát dục hoả, Như Phong có chút sợ hãi, vội vàng kêu lên.

"Thanh lâu?" Mộc Vấn Trần cau mày, "Sao lại muốn tới đó?"

"Chàng tới đó lần nào chưa?"Như Phong nhìn hắn chăm chăm.

Mộc Vấn Trần lắc đầu, chuyện gì dính tới thanh lâu luôn không cần mình nhúng tay vào, đều đã có người phụ trách chuyên biệt.

Như Phong thở phào, cười nói: "Trong thanh lâu có rất nhiều nam nữ, chúng ta có thể tới đó xem xem người ta làm gì, chúng ta đi đi." Lúc này chính là giờ cao điểm của thanh lâu nha.

Mộc Vấn Trần nghe vậy, ánh mắt lập tức trầm xuống, hắn không vui nhìn Như Phong, nói: "Nàng đang chê ta!"

"Ta không có." Như Phong lắc đầu ngoầy ngoạy, chỉ tay lên trời thề, "Tuyệt đối không có ý này, ta chỉ là cảm thấy chuyện phu thêthế này rất quan trọng, vì sự hoà hợp sau này của chúng ta, cho nên cả hai ta nên tới đó nghiêm túc học tập một phen." Nói xong liền dùng ánh mắt mong đợi nhìn Mộc Vấn Trần, nhìn đến lúc hắn đáp ứng thì thôi, có như vậy mới có thể tránh khỏi "cực hình" đêm nay.

Mộc Vấn Trần vẫn là lắc đầu, nhỏ nhẹ nói: "Ta không đi, nàng cũng đừng hòng đi!" Loại địa phương đó dù mình chưa từng vào nhưng cũng biết đó là nơi toàn những phụ nữ không đàng hoàng, hơn nữa nhìn người khác…Mặt Mộc Vấn Trần thoáng hiện nét âm lãnh, "Chẳng lẽ, nàng muốn tới gặp Dục Tuyên?" tên tiểu tử Dục Tuyên trước kia là khách quen của thanh lâu!

Như Phong nghe xong, yếu ớt than một tiếng, thừa cơ đẩy hắn ra, kéo chăn qua, cuộn người lại, nhân tiện lăn một vòng, biến khỏi phạm vi thế lực của Mộc Vấn Trần, sau đó mới thở dài nói: "Chàng muốn đi đâu? Ta thấy mình là một bạn gái hào phóng lắm lắm mới có thể mời chàng tới thanh lâu vậy mà chàng không đi! Sau khi tới đó, chúng ta cùng nhau tiến bộ, như vậy sinh hoạt sau này của chúng ta càng thêm mỹ mãn." Nói xong liền tiếc nuối lắc đầu một cái.

Tay Mộc Vấn Trần chộp tới, trực tiếp ôm Như Phong vào lòng, trầm ngâm một lát mới mở miệng nói: "Nàng nói cũng có lý, Phong nhi, vì sau này của chúng ta, chúng ta bây giờ liền làm đi, ta sẽ làm tốt hơn mà."

"Không làm không làm, chúng ta trước phải đi học hỏi kinh nghiệm của người khác!" Như Phong nằm trong ngực hắn giãy giụa, mặt đỏ bừng.

Mộc Vấn Trần nắm tay Như Phong lại, khẽ cau mày, giống như đang nghĩ ngợi điều gì.

"Có được không?" Như Phong đáng thương nhìn hắn, thật hận võ công mình không cao bằng hắn, mà tại sao võ công Mộc Vấn Trần lại cao đến thế?Nếu không phải vậy, mình đã…khoé miệng Như Phong câu lên xấu xa cười, vậy mình không phải muốn làm gì thì làm rồi sao? Bao gồm những việc có muốn XXOO hay không.

Mộc Vấn Trần suy suy tính tính, thấy biểu tình không ngừng thay đổi của Như Phong, cuối cùng nói: "Được, chúng ta cùng nghiên cứu." Nói xong cũng không đợi Như Phong hoan hô, chẳng biết từ nơi nào cầm tới vài cuốn sách đưa tới trước mặt Như Phong, nhẹ giọng nói, "Xem, cái này là tốt nhất."

Như Phong chẳng rõ ra sao nhận lấy, đưa mắt nhìn nhìn, tức khắc liền không nói nên lời, nàng ngẩng đầu lên nhìn Mộc Vấn Trần sắc mặt bình thản, thân thể lại không an tĩnh mà yếu ớt thở dài: "Đông cung đồ?"

"Đúng! Thứ này là Mộc Đồng lấy từ trong thanh lâu ra đưa ta xem, cho nên chúng ta không cần thiết phải tới thanh lâu, chúng ta có thể y theo mấy tư thế trong này, sau đó tập luyện từng cái, làm chuyện này giống như luyện võ vậy, cần phải không ngừng luyện tập, hai chúng ta đều là những người thông minh, cho nên ta cảm thấy chúng ta rất nhanh sẽ học được thôi."

Nếu không phải Mộc Vấn Trần bày ra dáng vẻ nghiêm trang, Như Phong thật muốn một chưởng PIA hắn, có người sẽ nói chuyện này ra như vậy sao? Thật không thể tưởng tượng nổi!

"Tính cách của chàng thay đổi rất nhiều." Như Phong không để ý tới móng vuốt sói du di trước ngực mình, trực tiếp nói, "Trước kia ở Phong Hiền thư viên, nhìn thấy ngươi trong viện tử, ngươi thuần khiết như vậy, vô tà như vậy, lạnh lung như vậy, ưu nhã như vậy…" Như Phong ngâm nga nói, nhớ lại bóng lưng ai đó ngồi đánh đàn, chống cằm si mê nói, "Mà lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, ta đến nay còn nhớ, khi đó ngươi rất là đẹp trai a!" Nói xong liền len lén liếc nhìn thần sắc người trong cuộc kia.

"Này! Chàng có nghe ta nói không đó?!" Như Phong kêu lên, đẩy người nào đó đang nhiệt tình tác quai tác quái trên người mình.

Mộc Vấn Trần đầu cũng không ngẩng lên, trực tiếp xoa nắn nụ hoa của Như Phong, cảm thấy Như Phong không ngừng đẩy đẩy mình, chỉ đành ngẩng đầu lên nói: "Phong nhi, nàng an tĩnh chút đi." Nói xong liền cầm lên bầu rượu chẳng rõ hắn đã để đó khi nào, ngửa đầu uống một ngụm, trong nháy mắt liền hôn lên đôi môi hoa của Như Phong.

Thoáng chốc, hương vị ngọt ngào ập tới, tư vị ấm áp tràn vào khiến Như Phong giật mình kinh ngạc, Như Phong không thuận theo, đẩy Mộc Vấn Trần ra, ánh mắt loé sáng hỏi: "Đây là cái gì?" Nói rồi vô cùng tự nhiên liếm liếm đôi môi hoa mềm mại hồng nhuận.

Mộc Vấn Trần không bỏ sót động thái nào của nàng, nhìn nàng liếm môi, nhìn đôi ngực căng tròn theo từng nhịp thở mà phập phồng lên xuống, nhìn đôi mắt quyến rũ đang dán vào mình, nhìn thần thái của nàng…như một vuốt mèo gãi gãi tâm hắn, khó nhịn vô cùng.

"Phong nhi, nàng đang mê hoặc ta, kỳ thật không cần thiết, ta sớm đã không cách nào tự kiềm chế rồi!" Mộc Vấn Trần vùi đầu vào cổ Như Phong, tiếp một trận liếm mút. Như Phong lúc này, mỹ nhân chếnh choáng, mặt mày đỏ hồng, tựa như một đoá sen thuần khiết do linh khí trời đất tạo thành, mỹ lệ khác nào phù dung chớm nở, lại đang uống rượu, gò má đỏ hây hây như đào hoa cười nhìn gió xuân. Mà Như Phong lại đáp lại tình yêu của mình, khiến Mộc Vấn Trần hắn có một loại cảm giác an toàn, để cho kẻ đói khát đã lâu như hắn dường như tìm được mưa ngọt, làm dịu trái tim hừng hực liệt hoả của hắn.

Mẫu thân, có lẽ ta bây giờ đã hiểu rõ tâm tình của người!

Như Phong triệt để câm lặng, nàng nhìn Vấn Trần, nhìn gương mặt khát vọng của hắn, cuối cùng cũng bị mềm lòng, tích cực phản ứng lại.

Mộc Vấn Trần mừng rỡ nhìn Như Phong, cam đoan: "Phong nhi, ta sẽ làm tốt hơn!" Lập tức cởi bỏ hạ khố, lột sạch hạ thân.

Không nhanh không chậm, Như Phong ngước mắt nhìn hắn, đôi mắt thoáng chốc mở to, bật thốt lên, nói: "Thật xấu xí!" Trời ơi, nàng vừa thấy cái kia của nam nhân! Như Phong trừng to mắt, trước kia ở hiện đại từng nghe qua vật đó của nam nhân rất khó coi, cho nên nàng cũng không có ý định nhìn, sau khi tới thời đại này, cho dù có vào thanh lâu, cũng theo bản năng không nhìn tới cái đó, mà lần hoan ái đó cũng bị che mắt lại, cho nên trước giờ cũng không chân chính thấy qua chỗ đó của nam tử.

"Thật sự xấu lắm a!" không nghĩ tới Vấn Trần là người tuấn nhã như vậy mà lại có chỗ xấu như vậy, Như Phong âm thầm cảm thán, ánh mắt tiếc rẻ nhìn…hạ thân Mộc Vấn Trần.

Mặt Mộc Vấn Trần đỏ đến xuất huyết, hắn lúng túng nhìn Như Phong, nhịn không được gầm nhẹ: "Ta bảo nàng không được nhìn!" Mặc dù mình cũng không cảm thấy xấu xí, nhưng mà ánh mắt của Như Phong…

"Để ta nhìn một chút đi." Như Phong tiếc rẻ nhìn xuân quang bị che kín, tầm mắt đành phải chuyển sang đùi Mộc Vấn Trần, chỉ thấy một đôi bắp đùi thon dài tráng kiện thoăn thoắt chuyển động, chờ tới lúc Như Phong phản ứng kịp, người đã bị đặt dưới thân hắn rồi.

“Nha…a~, nhột quá…” Như Phong cười, tránh được nụ hôn tựa xuân phong của Mộc Vấn Trần.

“Không được, ta phải làm!” Mộc Vấn Trần cố chấp nói, không thể phủ nhận, “lời nói thật lòng” vừa rồi của Như Phong làm hắn rất khó chịu, hơn nữa như vậy thật sự rất tổn thương tự ái nam nhân, cho nên lần này tuyệt đối phải kiên trì tới cùng! Mộc Vấn Trần vì bản thân mình tìm cái cớ vững chắc.

Như Phong như có như không kháng cự, Mộc Vấn Trần tuyệt đối cường thế, hia người cứ thế cọ xát, tóc mai quấn nhau, từ ngữ tương giao, thân thể hoà hợp, hơi thở giao triền. Đôi người tình nồng ý mật, lửa nóng thiêu người, từ từ quen thuộc thân thể của nhau…

Như Phong chìm đắm trong khoái cảm Mộc Vấn Trần đem tới, nàng theo bản năng ưỡn ngực để cho hắn càng dễ dàng vỗ về mình. Mộc Vấn Trần ngạc nhiên với sự chủ động của Như Phong, đôi môi nóng bỏng từ từ chuyển dần xuống, ngậm vào đoá hồng xinh xắn. Như Phong cảm giác nụ hôn của Mộc Vấn Trần ngày càng đi xuống, cuối cùng dừng ở cái rốn của nàng mà đảo quanh liếm lộng, nàng chỉ cảm thấy từng luồng khí nóng từ bụng truyền lên, giãy giụa muốn né tránh, hai tay Vấn Trần ngược lại vuốt ve hông nàng, từ nơi dưới xương sống đột nhiên truyền tới khoái cảm khiến eo, lưng nàng mềm nhũn. Như Phong thở dốc từng đợt, bàn tay Vấn Trần cũng chầm chậm lần xuống dưới, du di ở nới phía dưới mẫn cảm nhất lúc này của Như Phong.

Như Phong chỉ cảm thấy toàn thân mình bốc cháy, nàng hoảng hốt nghe Mộc Vấn Trần nói, “Phong nhi, ta muốn bắt đầu!”

Trong lúc ngẩn ngơ, không biết mình đã trả lời cái gì, nhưng ở thời điểm thần hôn chao đảo lại cảm thấy người phía trên động thân một cái, rốt cuộc hung hăng tiến vào chỗ sâu thẳm trong thân thể nàng.

Cảm giác đột nhiên bị nhét đầy khiến Như Phong kinh hô thành tiếng, cảm giác có một chút đau đớn truyền tới, nhịn không được kêu lên: “Nếu như không có bước cuối cùng này thì thoải mái hơn nhiều a!”

Mộc Vấn Trần vừa nghe, mặt nhất thời nhăn nhó, nhìn thân thể mê người phía dưới, không nói thêm gì, chỉ càng ra sức hơn nữa…

Khi bầu trời lộ ra một tia sáng, hai người lúc này mới chịu mây tan mưa tạnh. Như Phong vô lực, ngoan ngoãn nằm trên người Mộc Vấn Trần, cảm giác vô cùng mệt mỏi, thân thể nhúc nhích một cái cũng không nổi, chỉ có thể mặc cho Vấn Trần ôm vào lòng hắn ngủ.

“Ta muốn tắm!”Như Phong rì rà rì rầm, cứ nghĩ là phải lớn giọng lắm, ai nhè lại nhỏ nhẹ như muỗi kêu.

“Nàng còn muốn làm sao?” giọng nói mừng rỡ của Mộc Vấn Trần truyền tới, lửa nóng còn trú trong người Như Phong lại bắt đầu rục rà rục rịch, biết ngay mà, Như Phong nhất định sẽ thích.

Như Phong mắt trợn trắng, nàng bây giờ cả người đau nhứt y nhưu thân thể này chẳng còn là của mình nữa, cảm giác bị xe tải cán qua cán lại vẫn còn rõ một một đây này, thể lực qua mấy lần “giao hảo” cũng không càn sót lại bao nhiêu, giờ vừa nghe âm thanh mừng húm của Mộc Vấn Trần, hơn nữa nhận thấy ngọn lửa nóng đó rục rịch muốn động, nàng cuối cùng quyết định tránh né thực tế, vì vậy đôi mắt đảo một vòng, ngất đi.

Mộc Vấn Trần thấy vậy đánh phải kiềm chế mình “động tình”, yêu thương nhìn Như Phong, vươn tay bắt mạch nàng, ảo não.

Biết rõ Như Phong rất mệt mỏi, nhưng mình vẫn còn muốn quấn nàng nữa…

Thấy Như Phong chìm sâu vào giấc ngủ, Mộc Vấn Trần tinh thần phấn chấn đứng dậy mặc quần áo đi ra khỏi phòng, liếc mắt nhìn gốc đa, lập tức, Mộc Đồng với Chu Tiền, Chu Hậu liền bay xuống.

“Tối qua có người đến?” Mộc Vấn Trần sau trận mây mưa âm thanh có chút khan khan mờ ám, mặc dùng ánh mắt bình tĩnh không gợn sóng, nhưng trên mặt thoả mãn lồ lộ.

Mộc Đồng nhướng mày một cái, kinh ngạc không thôi, nói: “Nhị Hoàng tử và tam Hoàng tử đều từng tới, theo phân phó của chủ tử, chúng ta đều không ngăn cản, bọn họ chỉ ghé một chút rồi nhanh chóng rời đi.”

Mộc Vấn Trần hài lòng gật đầu một cái, mở miệng nói: “Sính lễ đã đem đến đủ chưa?”

“đến đủ rồi, đang chờ ngoài cửa Tướng quân phủ.” Mộc Đồng nhất mực cung kính đáp.

"Vậy thì ra ngoài đợi đi." Mộc Vấn Trần nghe vậy liền dẫn đầu phi thân rời khỏi viện tử của Như Phong.

Mộc Đồng không nói gì nhìn cùng Chu Tiền, Chu Hậu nhìn nhau, nhìn mặt trời còn chưa ló dạng.Sớm như vậy đã tới cầu hôn, trong Tướng quân phủ còn chưa có ai rời giường, như vậy có phải... sớm quá hay không?

Nói tóm lại, ngày đó, trong kinh thành lên thêm một giai thoại. nghe nói, Vương gia tuấn nhã xuất trần từ sáng sớm đã tự mình tới Tướng quân phủ cần thân Như Phong tiểu thư, phần sính lễ nha, ai nhìn đều phải hoa cả mắt, phú quý cực kì, vừa nhìn là ngưỡng mộ, mà nghe nói là, lễ vật Trần Vương gia tự tay trao cho Như Phong tiểu thư càng quý giá hơn gấp bội, chẳng qua là không ai thấy được thôi.

Lại có người nói, buổi sáng cầu thân hôm đó, Như Phong tiểu thư từ đầu tới cuối xấu hổ trốn trong khuê phòng, một mực không xuất đầu lộ diện.

Lại có người nói, mối nhân duyên này được đương kim bệ hạ đích thân tứ hôn, còn ban cho rất nhiều lễ vật.

Lại có người nói,vị Thái hậu lúc đầu muốn chỉ hôn với Dịch phủ cũng âm thầm chấp nhận hôn lễ này.

Lại có người nói, người hữu tình nổi danh khắp Tử La quốc cuối cùng cũng thành quyến thuộc, ba ngày sau khi cầu thân sẽ cử hành hôn lễ! Điều này làm cho người ta không thể không cảm thán Trần Vương gia xuất thủ mau lẹ.

Ngày thứ hai, chẳng biết tại sao, nhị Hoàng tử cùng tam Hoàng tử đột nhiên trên điện kim loan chủ động xuất kích, dõng dạc vạch tội Thái tử, bóc trần sự thật hấn cấu kết với thổ phỉ Bắc Cương cùng với những chuyện phạm pháp Thái tử đã làm. Thủ đoạn tàn ác, không chút tính người, cực kì lạnh lung, hoàn toàn không hề có chút gì ôn hoà, nho nhã.

Chuyện này một khi được vạch trần, qua ngày thứ ba, kết quả đã rõ mồn một, bởi vì Thái tử tội chứng đã rõ, trực tiếp bị quyển cấm, đời này kiếp này cũng không thể ra khỏi thiên lao một bước. Mà nhị Hoàng tử Dục Tước lập tức trở thành Thái tử.

Bách tính đang tiêu hoá sự thật này, rồi lại bị chuyện vui ở Tướng quân phủ hấp dẫn lực chú ý, bởi vì đệ nhất nữ tướng quân Tử La quốc chuẩn bị xuất giá rồi! Đối tượng chính là vị Trần Vương gia thần long kiến thủ bất kiến vĩ kia.

165. Q.3 - Chương 165

Edit+Beta: Cẩn

"Như Phong, nàng là một cơn gió phóng khoáng không chịu cảnh tù túng, mà ta, đã bỏ lỡ một cơ hội tốt nhất để giam cầm nàng."

Đêm trước ngày thành thân là một đêm không yên tĩnh.

Đẩy bọn sư đệ sư muội sắp vui đến phát điênkia đi chỗ khác, Như Phong cũng không tài nào ngủ được, đều tại hai ngày này Mộc Vấn Trần không hề tới quấy rối mình, ngoan ngoãn ngồi chờ trong phủ đệ của chính hắn. Bởi vì đây là đại hôn cho nên hoàng đế đã tặng Mộc Vấn Trần một toà phủ đệ, thế nên Như Phong hiện tại rảnh rỗi vô vàn.

"Tỷ tỷ, ta có chuyện muốn nói với ngươi."Như Phong trực tiếp tới sân bên cạnh tìm Như Tuyết.Quan hệ tỷ muội của hai người mấy hôm nay đã tốt hơn khá nhiều, nhưng mà những lời nhẹ nhàng một câu cũng chưa nói với nhau.

Như Tuyết ngẩng đầu rời mắt khỏi giá thêu, nhìn Như Phong một cái rồi nói: "Ta còn muốn thêu gối đầu hình "uyên ương hí thuỷ" tặng ngươi, ngươi muốn nói gì thì nói nhanh đi."

Như Phong lúng túng sờ mũi, nói: "Vấn Trần không phải đã bảo người trong phường thêu hỗ trợ sao? Tỷ tỷ, ngươi không cần thêu cũng được mà." Nàng nhìn cảnh tượng trước mắt, dạ minh châu phát ra ánh sáng lóng lánh nhu hoà, tóc Như Tuyết tựa mây đen được tỉ mỉ vấn lên cao cao, đầu nàng cúi thấp, cái cổ mảnh

khảnh trắng nõn liền thuận thế lộ ra ngoài. Giờ khắc này, ánh mắt của nàng chăm chú nhìn vào giá thêu, những sợi chỉ đặc biệt trong tay không ngừng thay đổi, Hương Lăng bên cạnh hầu hạ, giúp đỡ.

"Dù sao ngươi cũng là muội muội ta, ngươi có đặt làm rồi thì thôi, nhưng mà dù sao bên nhà mẹ cũng phải tặng cho chút gì đó chứ." Như Tuyết lẳng lặng nói, đầu cũng không ngẩng lên.

"Tỷ tỷ, người nào có phúc lắm mới cưới được tỷ đó." Như Phong bật thốt lên, than thở. Tỷ tỷ của mình thật sự là một tài nữ, cầm kỳ thư hoạ, nữ công gia chánh, không môn nào là không tinh thong.

Như Tuyết cuối cùng cũng ngẩng đầu lên nhìn Như Phong, ánh mắt phức tạp nói: "Nếu là trước kia, ta sẽ cảm thấy ta rất tốt, nhưng bây giờ thì không đúng rồi, Như Phong, ngươi tuy là thân nữ nhi nhưng lại đạt được những thành tựu như vậy, những cô gái khuê các như chúng ta tự thấy mình không cách nào có thể so sánh tới." Hiện tại ở Tử La quốc ai mà không biết ở Tướng quân phủ có một nữ tướng văn võ song toàn, hơn nữa còn có một tướng mạo khuynh thành, dung nhan bế nguyệt tu hoa, khiến cho biết bao nhiêu nam tử Tử La quốc ao ước, tơ tưởng? Chẳng qua là vì Như Phong sớm đã có nơi trao thân gửi phận mà thôi.

Nhìn người muội muội không tô phấn điểm son trước mắt, chẳng qua chỉ khoác vào một bộ y phục hồng sắc do bị mẫu thân cưỡng ép mặc vào, mái tóc đen tuyền đơn giản cột lên, trên đầu lại không mang vật sức, mộc mạc như thế nhưng lại khiến người ta không cách nào thu lại tầm mắt, rồi lại có cảm giác những thiếu nữ khác mày vẽ, má phấn, môi son đều là dong chi tục phấn, tục diễm cực kì.

Mình chắc cũng là một trong số những cô gái dong chi tục phấn kia đi, nếu không phải thì tại sao chàng chưa từng nhìn thấy điểm tốt nào của mình? Như Tuyết khổ sở nghĩ.

"Ta và các ngươi không giống nhau, tư tưởng của chúng ta khác nhau rất nhiều."Hồi lâu sau Như Phong mới mở miệng nói, những thứ nàng đã trải qua chính là không giống với các thiếu nữ ở nơi đây, nàng vốn xuyên qua mà tới.May mà gặp được những người bạn tốt, còn có Vấn Trần bên cạnh bầu bạn, bao dung những hành động khác người của mình.

"Thật ra thì nữ phẫn nam trang cũng không dễ dàng gì đâu a." Như Phong nhớ tới quãng thời gian khó khăn nơi chiến trường ngày ấy, có một thời gian dài mình thậm chí không có nổi một giấc ngủ yên, đặc biệt là lúc vừa mới bắt đầu giết người, khi ấy không có đêm nào chợp mắt được. Sau đó mình mới tâm sự với Vấn Trần chuyện này, chàng liền trấn an mình, tiếp đó mình mới biết, thì ra Vấn Trần cũng từng ra chiến trường, từng giúp đỡ gia gia, mặc dù chàng chưa từng đích thân ra trận nhưng mưu kế của chàng đã khiến rất nhiều địch binh phải bỏ mạng.

Vào khắc đó, Như Phong bỗng cảm thấy mình với tâm Vấn Trần tựa hồ đã ở ngay sát bên.

"Đúng vậy, chẳng qua là ngươi có được một cơ hội như thế mà thôi." Như Tuyết lạnh nhạt nói, giơ tay lên ý bảo Hương Lăng đi ra ngoài.

Hương Lăng thắm thiết nhìn Như Phong một lần, sau đó ngoan thuận gật đầu, xoay người rời đi.

Như Phong nhìn theo bóng lưng của nàng, nghĩ mãi không ra nỗi ai oán trong mắt Hương Lăng từ đâu mà tới.

"Như Phong, ngươi thật sự không thích Thái tử điện hạ sao?" Thanh âm của Như Tuyết kéo lại trí não đang lơ lửng của Như Phong.

"Thái tử?Ai đời thích hắn chứ?" Như Phong nghe hỏi lập tức khinh miệt đáp, ngay sau đó dường như lại nghĩ đến cái gì, vội vàng mở miệng cười cười, nói: "A a, sai rồi sai rồi, Thái tử hiện giờ là Dục Tước ca ca, ta còn tưởng đâu tỷ đang nói tới tên khốn trước kia nữa đấy. Dục Tước giống như một người anh lớn, ta rất thích hắn." Như Phong gật đầu lia lịa còn không quên trộm nhìn phản ứng của Như Tuyết.

"Đúng đó, ngươi thích hắn, hắn cũng thích ngươi." Trong mắt Như Tuyết xoẹt qua một tia thống khổ, "Người như vậy, ta có thể gả vào sao?" Mình thế nhưng đã chung tình với chàng được mấy năm, từ lúc Như Phong đi học trở về.

"Nhưng mà..." Như Phong chậm rãi kéo giọng. "Ta hiện tại đã sắp thành thân rồi, chuyện trước kia mọi người đều nên quên hết đi." Như Phong cũng không biết phải làm sao để xoả bỏ những khó chịu trong lòng Như Tuyết.Chuyện như thế này, nàng sống qua hai đời rồi vẫn là lần đầu tiên đụng phải.

“Thôi, nếu đã yêu rồi vậy thì kiên trì tới cùng thôi.” Như Tuyết cười nhạt, cuối cùng cũng bỏ được gánh nặng trong lòng, nói, “Rất nhiều người trên thế gian này không thể ở cùng với người mình thích, mà nay ta đã có được cơ hội này, đời chúng ta hẳn còn rất dài, cho nên sau này chàng cũng chưa chắc sẽ không thích ta.”

“Vậy là dung rồi!” Như Tuyết vỗ tay cười, nói, “Tỷ tỷ, ngươi tốt như vậy, chắc chắn có thể.” Mấy ngày trước gia gia đã bàn chuyện hôn sự với Dục Tước rồi, không biết kết quả ra sao đây?

“Vậy…tỷ tỷ, ta về trước ha.” Như Phong nhỏ giọng nói, ở trước mặt Như Tuyết luôn có cảm thấy rằng mình nợ nàng, cảm giác không tốt lắm, cho nên vẫn nhanh chân về sớm thì hơn.

Như Tuyết nhìn Như Phong một hồi, gật đầu nói: “Ngày mai ngươi đã thành tân nương tử, đúng là nên ngủ sớm một chút.”

Sau khi tạm biệt Như Tuyết, Như Phong vui vẻ nghĩ, mình dù sao cũng là tỷ muội của Như Tuyết, cho nên không có chuyện thù dai nhớ lâu, sau này nhất định sẽ tốt thôi. Chỉ là…nàng vuốt vuốt cằm, ngày mai là mình lập gia đình rồi, còn chưa đủ mười chín tuổi đâu, quá sớm!

Một đường vừa đi vừa nghĩ, bất giác đã về tới phòng mình, bất chợt phát hiện trong phòng sớm đã có người đang đợi.

“Sư phụ, người tới rồi!”Như Tuyết vui vẻ nhào tới, lần này mình có thể cùng với Vấn Trần ở bên nhau không thể không kể tới công của sư phụ đaâu nha. Vị vậy, dù mặt sư phụ lúc nào cũng lạnh như băng nhưng Như Phong vẫn dung cảm liều mình nhào qua, cùng lắm là bị hắn “bặc bặc” mấy phát bay đi.

[*nguyên văn: Pia – đây là ngôn ngữ mạng, dân cư mạng thường thường nói “Tặng ngươi một cái tát!” mà tát qua một cái tất nhiên sẽ phát ra tiếng vang, Pia chính là từ tương thanh được hình thành từ cái hành động văn nhã này.]

“Tiểu nha đầu, đây là nam nhân của ta, ngươi vẫn nên nhào vào ta đi.”Thanh âm của một nữ tử truyền tới, đầu Như Phong tức khắc chạm vào ngực nàng.

Cảm giác mềm mại truyền tới làm Như Phong không khỏi dụi dụi một hồi, sau mới rề rề rà rà nói: “Ta phải gọi người là sư nương hay vẫn như cũ gọi là Lan đại nương?”

“Ha ha… tiểu nha đầu, ta biết thế nào mình cũng không qua mặt được ngươi mà!”Lan đại nương ha ha cười to, sờ sờ đầu Như Phong.

“Hai người quen nhau khi nào?” Vô Tình Kiếm híp mắt nhìn Như Phong, ánh mắt còn mang theo ý vị dò xét.

Như Phong cười khan một tiếng, vội vàng giải thích: “Sư phụ, con gặp sư nương ở Phong Hiền thư viện, khi đó con cũng đâu biết thân phận của sư nương đâu.” Cho nên sự thật là mình không hề cố ý giấu giếm đâu à nha.

“Chàng muốn làm gì?”Sư nương cũng híp mắt lại, không vui nhìn Vô Tình Kiếm.

Vô Tình Kiếm thấy vậy đành phải cười trừ, mắt lại trừng Như Phong.

Như Phong vô tội chớp chớp mắt, nhìn Lan đại nương trước mặt, dáng vẻ chừng ba chục tuổi đầu, thân hình tinh tế, nhanh nhẹn, da mặt trơn nhẵn không có lấy một nếp nhăn dù là bé tẹo, đôi mắt hẹp dài, khoé mắt cong cong, là một cô gái cổ điển điển hình nhất, nhưng nét anh khí giữa mi tâm làm cho nàng không giống với các cô nương khác.

“Sư nương, người thật trẻ a, tính ra sư phụ cũng đã có thể làm cha của người lận đó.” Như Phong với sư nương tầm mắt ngang nhau, hai người cơ hồ cao xấp xỉ nhau.

“Úy Trì Như Phong, đừng tưởng rằng ngươi đã xuất sư rồi ta liền không quản được ngươi, ngươi hồ ngôn loạn ngữ cái gì?” Vô Tình Kiếm mắng, thấy nương tử nhà mình sủng ái nhìn Như Phong, thì ra các nàng đã sớm quen nhau, khó trách Lan nhi đối với Như Phong tốt như vậy.

Như Phong hì hì cười một tiếng, nàng biết hết rồi, sư phụ chẳng qua chỉ là một con cọp giấy, có sư nương ở đây còn sợ cái gì?

Tiếp theo, Vô Tình Kiếm bị quăng sang một bên, Như Phong và sư nương hai người trò chuyện với nhau vui vẻ vô cùng, để cho ai đó bốc mùi chua không ngớt.

"Nói như vậy, sư nương trước kia lúc người nữ cải nam trang cũng chỉ có mỗi sư phụ phát hiện thôi sao?" Như Phong kinh ngạc hỏi.

"Đúng vậy, cho nên ta mới gả cho hắn."Lan nương cười nói, sờ sờ đầu Như Phong, giải thích, "bởi vì sư phụ ngươi biết y thuật."

Như Phong nghe vậy, bẹt miệng nói: "Vấn Trần cũng biết y thuật đây nè, cho nên hắn cũng phát hiện ra thân phận thật của con." Nếu không biết thì hay rồi, mình sẽ đùa một phen, đáng tiếc.

Nhìn Như Phong than thở, Lan nương cười: "Ngươi đó, còn không biết đủ, ta thấy tiểu tử kia tốt vô bờ mà."

"Chính là tốt vô bờ bến." Như Phong mặt khổ qua chêm thêm một câu trái ngược, " Cái đồ phẫn trư ăn lão hổ, con cảm thấy mình đã lên nhầm thuyền giặc." Lúc đầu cảm thấy Vấn Trần cửa đơn thuần vừa đáng yêu, dáng người lại đẹp đến không có thiên lý như vậy, ngỡ là mình đã nhặt được bảo bối rồi, không nghĩ tới mấy ngày nay hắn liền lộ ra nguyên hình, phương diện bá đạo cũng từ từ hiện rõ, tỷ như nói…chuyện giường chiếu.

"A a, phu thê chung sống là chuyện đại sự cả đời, sau này ngươi từ từ sẽ hiểu thôi." Lan nương liếc nhìn Vô Tình Kiếm đang nhàm chán ngồi một chỗ, nói: "Chúng ta đi trước, ta đoán một lát nữa sẽ có người tới tìm ngươi. Còn có, hôn lễ của ngươi chúng ta không tham gia được, có chuyện gấp phải làm, sư phụ ngươi với ta định đi một chuyến sang Thạch Nam quốc, tìm hiểu một vài chuyện cũ."

Như Phong vừa nghe, vội vàng kéo tay của nàng, kêu lên: "Sư nương, người còn chưa nói nữ nhân cứu con ở ngoài thành Tương Châu năm xưa có phải là sư nương hay không mà?" Như Phong nhìn bộ hồng y trên người nàng, mặc dù đã đoán được nhưng vẫn muốn xác nhận một lần.

"Haha, chuyện này có gì hay đâu mà hỏi? Chúng ta đi đây, chờ đến lúc ngươi sinh con rồi chúng ta sẽ trở lại thăm ngươi." Nói xong liền nhẹ nhàng hất tay Như Phong ra, củng Vô Tình Kiếm một trước một sau nhảy cửa sổ ra ngoài.

"Hai người cư nhiên đều không tham gia hôn lễ của ta!!!" Như Phong bất mãn nhìn bóng lưng của họ biến mất trong bóng đêm, ngay cả lễ vật cũng không có, cứ như vậy tay không mà tới?! Còn có, sư phụ a, cho dù gia gia giận ngươi không nói cho ông nghe thân phận của ta, ngươi cũng không cần vì vậy mà không tới tham gia hôn lễ của ta a. Thiệt là làm người ta buồn bực mà!

Đang lúc Như Phong trề môi oán trách lại trông thấy trên bàn có thứ gì đó, vôi vàng cầm lên nhìn, nhất thời hết ý kiến ý còn. Đó là một cái bình nhỏ màu trắng, bên trong đựng dược hoàn, vừa mở nắm bình liền có một mùi thơm xộc vào mũi.

Như Phong ngửi một cái, không rõ thứ này có tác dụng gì, nhìn lại, thì ra phía dưới còn có một tờ giấy, sau khi xem xong, Như Phong nhịn không được liên cười ha hả: " Ha ha, sư nương thật hiểu lòng người a." Lần này xem ra mình không thể nhanh có con rồi.

Mới vừa mừng trộm không thôi lập tức bên ngoài truyền vào tiếng gõ cửa, ngỡ là cha nương tới nên Như Phong vội nói to: "Vào đi, cửa không khoá."

Qua một hồi, ngoài cửa vẫn không có thanh âm, Như Phong quay đầu nhìn lại lại ngoài dự liệu nhìn thấy Dục Tước và Dục Tuyên.

Tước ca ca, Tuyên, ngọn gió nào đưa các ngươi tới đây a?" Như Phong mừng rỡ nói, lần trước từ biệt ngoài cửa cung xong đến giờ bọn họ vẫn chưa gặp lại nhau, Như Phong trong lòng thấp thỏm bất an, nàng trước sau vẫn cảm thấy áy náy với hai người này.

Dục Tuyên miễn cưỡng cười cười, bước tới nhìn Như Phong, nói: "Ngày mai ngươi xuất giá rồi, ta luyến tiếc ngươi, cho nên mới tới nhìn một chút."

Dục Tước cũng bước tới, nhìn Như Phong chằm chằm, nói: "Đúng vậy, không nghĩ tới người thành thân sớm nhất trong chúng ta lại chính là Như Phong nàng, ngày trước gặp ngươi mới nhỏ xíu xiu, y như đứa

trẻ trẻ người non dạ, vậy mà chớp mắt một cái ngươi đã thành thân."

Như Phong sờ sờ mũi, ngượng ngùng nói: "Sắp sang năm mới rồi, sang năm ta cũng đã mười chín, nương ta nói mười chín tuổi không thể lập gia đình, Vấn Trần cũng không muốn chờ, vậy nên cũng đành gấp rút thành thân thôi."

"Như Phong!" Dục Tuyên đột nhiên ôm Như Phong vào lòng, ghì chặc, nói: "Như Phong, ta thật sự rất thích ngươi."

Như Phong căng cứng mình, suy nghĩ một hồi, ngó sang Dục Tước đang nhìn chỗ khác, lúc này mới vươn tay ra ôm lại Dục Tuyên, nói: "Tuyên, cảm ơn ngươi." Vào giờ khắc này, nàng cũng không biết nên nói cái gì nữa.

"Yên tâm, ta sẽ không sao đâu, Như Phong, nếu hoàng thúc đối ngươi không tốt, ngươi có thể tới tìm ta, ta lúc nào cũng chào đón ngươi."Dục Tuyên trêu chọc, ấy mà giọng nói lại nghiêm túc chưa từng thấy.

Như Phong gật mạnh đầu, nói: "Được, cảm ơn Tuyên." Gì thì gì cũng nên an ủi trước đi, chuyện sau này để sau này nói.

Sau khi phát tiết xong, Dục Tuyên nói: "Ta ra ngoài trước, ngươi với ca ca trò chuyện đi." Dục Tuyên nhẹ nhàng hôn má Như Phong một cái, hơn nữa còn thừa dịp Như Phong không chú ý bất chợt liếm môi Như Phong thêm một cái, lúc này mới hài lòng nói, "Còn đây là lễ vật ta tặng ngươi."

Như Phong đưa tay nhận lấy, nhìn nhìn, là một bức hoạ, đang muốn mở ra xem, Dục Tuyên lại hôn mặt nàng thêm một cái, không cam lòng nói: "Thật muốn cướp ngươi đi, sau đó hai chúng ta lưu lạc thiên nhai, không trở về đây nữa. Ayy, đáng tiếc, ca ca lại đang nhìn ta."Nói xong lập tức xoay người bước đi.

Như Phong nhìn bóng lưng của hắn mà dở khóc dở cười, may là Vấn Trần không có ở đây, không thì mình thảm rồi, tuy tên kia hai ngày nay không thể tới, nhưng mỗi ngày đều bảo Chu Tiền báo cáo tin tức bên này, quan trọng nhất chính là không được để cho Dục Tước với Dục Tuyên thừa cơ hội tiến vào, chiếm tiện nghi.

Đáng tiếc, vô ích rồi, Như Phong cười khổ.

"Tiểu tam, ta rất hâm mộ dung khí của hắn." Dục Tước lẳng lặng mở miệng.

Như Phong dời tầm mắt về, nhìn Dục Tước một thân bạch y, cười hỏi: "Tên đó lúc nào cũng vậy, Tước ca ca, chúc mừng ngươi trở thành Thái tử."

Dục Tước trầm mặc, cũng đến gần Như Phong, từ trong ngực lấy ra một cây trâm bạch ngọc, phía trên khắc cành mai hoa đang đón gió, xinh đẹp vô ngần, tinh khiết tựa hoa sen. Hắn ôn nhu cười một tiếng, cầm trâm cài lên tóc Như Phong, trên đầu Như Phong không có vật sức nào, giờ lại cài một cây trâm bạch ngọc khắc hoa, lập tức tôn lên suối tóc đen mượt, động lòng người biết bao.

"Mặc dù nói tục vật trần gian không xứng với nàng, nhưng ta vẫn cho người chế tạo ra cái này, coi như là người ca ca này vì nàng mà chuẩn bị lễ vật, ngày sau ta đăng cơ, nếu nàng có chuyện muốn giúp đỡ, có thể cầm nó đến tìm ta." Dục Tước nhẹ nhàng thở dài, ấn cái đầu đang ủ rũ cúi thấp của Như Phong vào ngực mình.

"Như Phong, nàng là một cơn gió phóng khoáng không chịu cảnh tù lung, mà ta, đã bỏ lỡ một cơ hội tốt nhất để giam cầm nàng." Hắn thật thở dài thật dài.

Chuyện mười mấy năm trước tựa hồ còn phảng phất đâu đây, tiểu nhân nhi ngày ấy tinh nghịch, phá phách, tiểu nhân nhi ngày đó rung đùi đắc ý ngâm thơ trong gió xuân lồng lộng, tiểu nhân nhi giật dây mình đánh nhau với người khác trên đường phố, thiếu niên tràn đầy nhiệt huyết, phong lưu phóng khoáng ở Phong Hiền viện, người ngọt ngào gọi mình "Tước ca ca"…

Bất tri bất giác, nàng đã trở thành một cô nương nghiêng nước nghiêng thành, sắp trở thành nương tử của người ta.Từ đó về sau, nàng đem tóc vấn thành búi*, ở trong lòng người nam nhân khác cười duyên, mình cũng không thể lại được gặp nàng thường xuyên nữa, cũng không thể giống như bây giờ ôm nàng vào lòng.

Mình, phát hiện quá muộn…cũng đã tới quá muộn!

Dục Tước rũ mắt, ôm Như Phong, siết chặc hơn, the thẻ nói: "Như Phong, nàng nhất định phải hạnh phúc." Từ nay về sau, mình trở thành Thái tử của quốc gia này, lại thêm mấy năm, mình trở thành vua một nước, sau này, không thể tuỳ hứng như bây giờ nữa, cũng không thể tuỳ ý biểu đạt tâm tình của mình.

"Ta sẽ hạnh phúc mà, Tước ca ca." Nước mắt Như Phong lặng lẽ rơi, nàng vẫn luôn biết rõ tình cảm Dục Tước dành ình, hắn đau sủng, hắn dung túng, hắn ở kinh thành vì mình lên tiếng nói, hắn giúp đỡ mình, hắn nhượng bộ, e rằng mình tại nơi chiến trường còn phải lo thêm nhiều việc, cũng không dễ dàng có được hạnh phúc như vậy.

"Có thể có được một giọt lệ của nàng, ta mãn nguyện rồi." Dục Tước nhìn vào mắt Như Phong, ôn nhu lau đi nước mắt của nàng, cuối cùng nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán, nói: "Như Phong, nàng nhất định sẽ mãi hạnh phúc." Bởi vì có ta ở đây dõi theo nàng.

"Như Phong, rảnh thì đến chỗ ta chơi, ta đã trồng rất nhiều hoa sen trong hồ, cũng xây một cầu bắt ngang, ta nghĩ nàng sẽ thích." Dục Tước nhẹ nhàng nói, buông Như Phong ra, dặn dò: "Nhớ là hôm nay phải ngủ sớm biết không, có lẽ vào ngày mai ta sẽ thấy được tân nương đẹp nhất thế gian."

Như Phong chỉ có thể gật đầu, nhìn Dục Tước từng bước rời khỏi phòng mình.Mình ngày sau, có lẽ hết thảy đều đổi khác, mình sẽ trở thành thẩm thẩm của bọn họ, hắn sau này cũng trở thành bậc quân vương, người ca ca hồi bé vì mình mà đánh người có lẽ sẽ không còn nữa, vị thiếu niên ở Phong Hiền thư viện quan tâm mình, luôn yên lặng đứng phía sau ủng hộ mình có lẽ cũng sẽ không còn nữa.[không đâu, sẽ còn đấy]

Nghĩ tới đây, nước mắt Như Phong tràn khỏi khoé mắt, lệ như mưa sa.

Lệ rơi, có lúc cũng không phải vì tình yêu, có lẽ là vì tình bằng hữu, tình thân cốt nhục…

Buông tay, có lúc cũng không phải vì không yêu nữa, có lẽ là vì quá yêu!

Ngoài ô cửa sổ mở rộng, trên cây đa, Chu Tiền khẽ hỏi: "Chuyện này…có nên nói cho chủ tử biết hay không?"

Chu Tiền lắc lắc đầu, nhỏ tiếng đáp: "Thôi đi, bọn họ cũng đủ khổ rồi a." Ai bảo nữ chủ tử có mị lực quá làm chi, hơn nữa nàng chỉ có một, cho nên, định trước là sẽ có người đau khổ với không cam lòng.

Chu Tiền tiếc nhìn vẻ mặt nặng nề của Chủ Hậu, cũng lắc lắc đầu, không nói.

Lúc này, trên đường lớn của Tướng quân phủ, Dục Tước cùng Dục Tuyên sóng vai mà đi.

"Ca ca, thật không cam tâm a, tâm ta đau quá." Dục Tuyên nhìn bầu trời đêm không có lấy một vì sao, xoa ngực, hướng về phía trăng sáng, thở dài thườn thượt.

"Chúng ta không sáng bằng Hoàng thúc." Dục Tước thở dài nói, lời nói nhẹ tênh phiêu tán giữa trời đêm.

"Chúng ta chẳng qua là bỏ lỡ thời cơ."Dục Tuyên không cam lòng càu nhàu, nhưng lại cũng không có cách nào khác đâu.

"Vẫn là hâm mộ tên Vân Thiên Trạch kia, hôn lễ cũng không chịu tới dự, nói là bận nhiều việc lắm, hừ, cái đồ hẹp hòi, ngay cả quà mừng cũng không chịu tặng." Âm lượng của Dục Tuyên bỗng dưng to hơn, thấy Dục Tước không có phản ứng gì liền nói tiếp: "Ta cũng muốn làm như vậy một phen."

"Chúng ta còn chưa đủ năng lực đâu, Hoàng thúc hắn rất tinh vi a." Dục Tước se sẽ thở dài, nhớ lại Hoàng thúc khi xưa, thường ngày yên lặng ít nói, ấy vậy mà sau khi phát hiện ra thân phận Như Phong rồi theo đuổi Như Phong, sau đó còn giấu mọi người, đợi khi mọi người phát hiện ra, hắn đã cùng Như Phong tình nồng ý mật, sau nữa hắn lấy thế sét đánh không kịp che tai đính ước với Như Phong, khiến cho bọn họ muốn cùng Như Phong sống chung mấy năm cũng không được.

Cho nên, sự giáo dục của phụ hoàng, vẫn là thành công.Chính là quá thành công mới tạo thành tình cảnh chán ngán như thế này đây.

Trong hoàng cung Xuân Đằng quốc.

Vân Thiên Trạch một thân bạch y đơn bạc, cô độc nằm trên thàng y, ngước nhìn trời đêm trăng sáng, tay cầm tửu bôi, thẩn thờ trút vào miệng.

Xa xa, Xuân Đằng công chúa Hiên Viên Băng Ngữ chậm rãi bước tới, nàng vẫy lui hạ nhân, kỹ lưỡng nhìn Vân Thiên Trạch, trong mắt thoáng có vẻ xót xa.

Hoàng huynh gầy đi rất nhiều, kể từ khi Úy Trì Như Phong rời đi, hoàng huynh lại càng thích không cười, có lúc một mình ở trong Tàng Phong các không nói tiếng nào.

Tuy rằng không có cách nào, nhưng nàng vẫn lên tiếng nói: "Hoàng huynh, huynh thật sự định không đi sao? Ngay cả quà cũng không tặng?"

Vân Thiên Trạch vừa nghe, ly rượu được tinh tế điêu khắc trên tay lập tức bị ném ra xa, hớn lớn tiếng: "Ta đã quyết định rồi, ngươi còn muốn làm gì nữa? Chuyện mà ta đã quyết thì sẽ không thay đổi, ta chính là không đi!" Vất vả lắm mình mới ra được quyết định này, hừ, mình cũng không rộng lượng đến như thế, Như Phong thành thân, mình không tới cướp hôn đã là tốt lắm rồi, còn muốn mình đi chúc mừng? Không có cửa đâu, ,mình chết cũng không đi! Cái gì cũng không tặng! Có bản lĩnh…Như Phong liền…liền tới tìm mình đòi đi. [trời em, sao em đau lòng mà cũng dễ thương quá vậy *lắc đầu khóc*]

Hiên Viên Băng Ngữ vạn phần bất đắc dĩ, chỉ có thể nói: "Thế này thì, có lẽ Như Phong tiểu thư sẽ tiếc nuối lắm đây."

"Ta chính là muốn nàng tiếc nuối, hừ, ta có cái gì kém cây gỗ mục kia? Dựa vào cái gì nàng ấy chọn hắn mà không chọn ta?Ta chính là muốn nàng nhớ ta, vĩnh viễn cũng không quên được ta."Gương mặt tuyệt mỹ của Vân Thiên Trạch lộ ra một nụ cười, cười…so với khóc càng khó coi hơn.

Hiên Viên Băng Ngữ không đành lòng, quay mặt sang chỗ khác, nàng bỗng nhớ đến Dục Tuyên, có lẽ hắn hiện giờ cũng đau khổ như vậy đi, đáng tiếc, thế gian rộng lớn này chỉ có một Úy Trì Như Phong. Mà mình, thật ra cũng không khác vậy là bao.Xem ra đường tình mình khó đi rồi.

"Ca ca, ta đi đây, ngươi nhớ ngủ sớm một chút, còn nữa, chú ý thân thể, đêm khuya sương phủ, chủ ý thân thể." Biết rõ hắn đêm nay sẽ không ngủ, nhưng Hiên Viên Băng Ngữ vẫn dặn dò, "Mẫu hậu nói, đây là lần cuối cùng huynh tuỳ ý làm càn, sau này không thể như thế." Nói xong liền quét mắt nhìn tới một góc nhỏ tối tăm, thấy Vân thúc đứng đấy gật đầu mới yên lòng.

Thấy Vân Thiên Trạch đối với lời mình nói không có phản ứng gì, chỉ xụi lơ nằm trên thảng y. Hiên Viên Nguyệt tiếc hận cách mấy cũng chỉ có thể hoá thành lời than nhẹ, xoay người rời đi, cũng mang theo sự náo nhiệt của cả một mảnh trời, chỉ còn lại Vân Thiên Trạch nhắm mắt bầu bạn với đêm đông lạnh lẽo.

Tối nay quả thực chính là một đêm không ngủ.

Dịch Hàm nhoài người trên bệ cửa sổ, nhìn trăng sáng trên cao, nước mắt cầm không được lại tuôn dài.

Ông lão đứng sau lưng nàng, thương tiếc nói: "Hàm nhi, Trần Vương gia nếu đã sắp thành thân, con cũng đừng quá đau buồn. Con là cô nương tốt, lỡ mất con là tổn thất của hắn." Nói xong liền đem áo khoác khoác lên người nàng.

"Nhưng gia gia à, con không cam tâm, con đã yêu hắn nhiều năm như thế." Dịch Hàm lệ rơi đầy mặt, kêu khóc.

"Chỉ có thể nói đây là duyên phận a!" Ông lão nhớ lại cô gái mình yêu, mình rõ ràng là người biết nàng trước, nhưng cuối cùng vẫn là bị Úy Trì Hòe Dương nhanh chân giành trước, mà bây giờ, cháu gái của mình cũng bại bởi cháu gái của lão già kia, chẳng lẽ đây chính là vận mệnh sao?

"Hu hu…" Dịch Hàm chỉ khóc, không nói thêm gì.

Ông lão không có cách nào khác chỉ đành tiếp tục an ủi: "Con ngày mai vẫn là không nên đi dự đi. Hàm nhi, ta thấy Cao Việt Tề kia rất tốt, trước kia ở quân doanh thường tới tìm con, gia gia nhìn ra được hắn thích con rồi, cho nên con…" Lời tiếp theo không ra khỏi miệng, ông biết Dịch Hàm sẽ hiểu ý mình.

Dịch Hàm cũng chỉ khóc, không đáp lời ông.

Ông lão thúc thủ bó tay, những chuyện thế này cũng chỉ có thể dựa vào bản thân từ từ thông suốt, hoặc là cháu gái sẽ cần người giúp đỡ, xem ra, lần sau tiểu tử Cao Việt Tề kia tới mình không nên để hắn đứng ngoài cửa rồi.

Trong phủ vương gia.

Mộc Vấn Trần không ngừng đi qua đi lại trong vườn hoa, Mộc Đồng đứng ở góc tường bên cạnh nhàm chán đợi.

"Mộc Đồng, ngươi nói xem Như Phong có thể hay không đột nhiên chạy mất? Không biết Chu Tiền, Chu Hậu có cản nàng được hay không nữa?" Mộc Vấn Trần nhịn không được lên tiếng hỏi.[anh thì vui rồi, những người còn lại đang khóc tang kìa]

Mộc Đồng nghe xong tâm thần chấn động, vội nói: "Chủ tử, sẽ không đâu, Như Phong tiểu thư yêu người như vậy, sao có thể chạy được?" Hơn nữa ngài đều đã đem nàng ăn sạch rồi, nàng còn có thể chạy đi đâu? Hơn hơn nữa, nếu mà Chu Tiền, Chu Hậu không ngăn được, cả đống ám vệ bên ngoài cũng không ngăn được sao?Cho dù Như Phong võ công lợi hại hơn nữa cũng vậy mà thôi.

"Nhưng mà ta sợ Dục Tước với Dục Tuyên chưa từ bỏ ý định, còn có thêm một Vân Thiên Trạch nữa, bọn họ cũng có tâm tư kia với Như Phong, vạn nhất..." Mộc Vấn Trần hiện giờ thật hận lắm lắm lắm lắm không thể đích thân tới trông Như Phong.

"Chủ tử, không có chuyện gì đâu, bây giờ Chu Tiền với Chu Hậu không có truyền tin gì tới, cho nên hết thảy đều rất tốt, việc mà ngài phải làm bây giờ là lập tức đi ngủ, sau đó ngày mai tinh thần phấn chấn, mê hoặc Như Phong tiểu thư thần hồn điên đảo." Mộc Đồng kiến nghị.Chủ tử không ngủ, hắn cũng không thể ngủ nhaaaaaa.

Không nghĩ tới, Mộc Vấn Trần nghiêm mặt y chang hổ, nói: "Cái gì Như Phong tiểu thư? Sau này phải gọi phu nhân, gọi là Vương phi cũng được."

Mộc Đồng vừa nghe, chỉ có thể cười nói phải.

Lúc này lại có một giọng nói truyền tới: "Thì ra không chỉ có ta không ngủ được." Lời còn chưa dứt, một bóng dáng đã đạp gió bay tới.[*gào*con anh anh không lo, anh đi lo cho cái tên được hời còn khoe mẽ này là sao?!]

Nghe được âm thanh này, Mộc Đồng vội vàng ẩn thân.

Mộc Vấn Trần nhẹ nhàng thở dài, hai tay chắp sau lưng, nói: "Ca ca, ngươi đến rồi?"

Hoàng đế một thân thường phục xuất hiện trước mặt hắn, thanh âm trầm thấp, nghe không rõ tâm tình: "Mai là hôn lễ của ngươi, ta không tới được. Hơn nữa, một năm sau, ta sẽ đi tìm nàng."

Mộc Vấn Trần gật đầu một cái, nói: "Sau khi thành thân xong, ta với Như Phong sẽ rời khỏi kinh thành, lần tới gặp mặt không biết là khi nào?"

Hoàng đế nghe vậy, đồng ý nói: "Các ngươi đi cũng tốt, các ngươi ở đây thì kinh thành cũng không được an bình, đi đi thôi, một năm này, tốt nhất không nên xuất hiện trước mặt ta."

Mộc Vấn Trần chỉ có thể lặng lẽ gật đầu, nếu như không tính tới tình cảm ca ca đối với mình, hắn không hổ là một ca ca tốt.Từ ngày mai trở đi, hết thảy đều bất đồng.

Hoàng đế nhìn kĩ Mộc Vấn Trần một lần cuối cùng rồi xoay người phi thân đi.

Thật ra thì, mình cũng không rõ là mình thích nàng hay là thích hắn?Nhưng giờ phút này, vì không thể trở mặt thành thù, vẫn là nên thả hắn đi thôi. Có lúc, làm một ca ca khoan dung so với làm một tình nhân xấu xa càng làm cho người ta vui vẻ, hoặc là...bất đắc dĩ.

Mộc Vấn Trần nhìn theo hướng hắn rời đi, sau đó phất tay áo trở về lương đình, khảy đàn. Đêm nay là một đêm không ngủ, vậy để tiếng đàn cùng mình trải qua đi.

Ngày thứ hai, mặc dù là đầu đông nhưng nhiệt độ cũng khá cao, ông mặt trời vẫn rất nể mặt trồi lên, phủ nắng ấm xuống thân người, ngay cả lòng người cũng ấm áp hẳn lên.

Lúc này, ở tướng quân phủ, từ trên xuống dưới đều đã dậy từ sớm, Úy Trì Hòe Dương một thân áo đỏ, cao hứng đi tới đi lui.

Lâm Dĩ Lam đang ủ nước mắt, Úy Trì Tùng bên cạnh lại là mặt mày hớn hở.

“Tướng công, ta vui quá, một chút nữa ta khóc không được thì làm sao đây?Ta còn tưởng đâu Như Phong không ai thèm lấy, không nghĩ tới nó lại là người xuất giá trước, còn được gả tới một nới tốt như vậy.” Lâm Dĩ Lam vui mừng nói, kể từ sau khi mình quyết định để Như Phong nữ phẫn nam trang, mỗi tối mình không biết đã rớt bao nhiêu nước mắt, đặc biết là lúc Như Phong ra chiến trường, mình càng càm thấy mình nợ con rất nhiều, nếu Như Phong không ai thèm ấy, mình cũng không thấy ngoài dự định, không ngờ hiện giờ…

Nhất minh kinh nhân* a!

[* - Nhất minh kinh nhân: gáy một tiếng khiến mọi người kinh hoảng - bình thời không có biểu hiện nổi trội, đột nhiên đạt được thành tích khiến thế nhân kinh ngạc!]

“Tướng công, ta thật sự khóc không được, ta vui lắm lắm lắm đó.”Lâm Dĩ Lam nói lại một lần.

Úy Trì Tùng cũng vui vẻ ra mặt, cười trêu nói: “Đừng nói là nàng khóc không nói, ta thấy Như Phong cũng cười từ đầu đến cuối a, ta thấy hai mẹ con nàng a, hôm nay chắc phải dùng tới thủ đoạn khác để khóc ly biệt rồi.”

Lâm Dĩ Lam chỉ cười khan, lại nhìn thấy bóng dáng Như Tuyết, liền nhíu mày nói: “Thái tử kia chừng nào mới thú Như Tuyết của chúng ta a? Đã kéo dài lâu lắm rồi.”

Úy Trì Tùng lắc lắc đầu, nói: “một người muốn đánh, một người muốn chịu đòn.Aii, chuyện còn con trẻ chúng ta cũng đừng quản đi, mặc cho Như Tuyết quyết định, ta không muốn xen vào, con cháu tự có phúc của con cháu.”

Lâm Dĩ Lam nghe xong cũng cảm thấy có lý, lại nhìn nhìn mọi người đang vội vội vàng vàng, tâm tình lại lần nữa hưng phấn, nói: “Ta tới nhìn Như Phong một chút, phỏng chừng con nó còn chưa thức đâu.”

Lo lắng của Lâm Dĩ Lam là sai lầm hoàn toàn, Như Phong hôm nay thật sớm đã tỉnh dậy, tối hôm qua nàng cơ hồ một đêm không ngủ.

Tảng sáng, Như Tuyết còn chưa tới, tiểu nha đầu Mộ Dung Nghênh Hà đã tới rồi, khóc lóc sướt mướt, giống như rất không đành lòng để Như Phong xuất giá.

“Hu hu…Như Phong ta không bỏ được ngươi, ngươi không muốn gả đi, ta cũng vậy, chúng ta ở chung đi, ta sẽ đối tốt với ngươi.”Nàng ôm Như Phong khóc, không nhìn xem sắc mặt Như Phong thế nào.[…bách hợp?]

Mặt Như Phong lập tức hiện lên ba đường hắc tuyến, Túy Nguyệt đứng kê bên ra sức nháy mắt với Túy Trúc.

Túy Trúc đẩy nàng ta ra, nói: “Sư huynh của ta sắp giả xuất giá rồi, ngươi tới náo loạn cái gì?”

“Đúng đó, Túy Trúc, bảo người gọi Bạch Thiếu Quân tới đi.”Túy Nguyệt cẩn thận xoa xao gương mặt Như Phong, hôm nay là ngày tốt của sư huynh, cũng không thể vì tiểu nha đầu này mà khiến sắc mặt sư huynh không tốt.Tân nương nha, phải thật xinh đẹp mới được, cả đời chỉ có một lần mà thôi.

Tiếng Nam Sơn từ ngoài cửa truyền vào, nói: “Túy Trúc, có người tới tìm Mộ Dung tiểu thư, là Bạch thiếu gia.”

Túy Trúc vừa nghe, vôi vàng ném Mộ Dung Nghênh hà ra ngoài, nói: “Chờ sư huynh thành thân xong rồi hẵn tâm sự với tỷ ấy, còn bây giờ, không rảnh.”

Như Phong bởi vì trên mặt đang thoa mấy thứ làm dịu da cho nên cũng chỉ có thể giả bộ không biết gì sất.

Sau khi thoa xong, mặc vào đại hỉ phục đỏ thắm, Túy Trúc sờ hỉ phục, nhìn Như Phong, chảy nước miếng: “Sư huynh, đẹp quá đi a~”

“Là y phục đẹp hay là người đẹp?” Như Phong cười hì hì. Mặc dù mình không biết nhìn hang, nhưng dựa vào cảm xúc tuyệt diệu khi sờ vào, bộ hỷ phục này hẳn là Vấn Trần cố ý tìm ình.

“Y tựa ráng chiều, người tựa ngọc, phấn hồng man mác thắm duyên hoa*. Muội muội, muội so với y phục càng đẹp hơn.”Ngoài cửa tuyền vào một giọng nói thanh thuý, là Như Tuyết.

Tỷ tỷ, ngươi đến rồi.” Như Tuyết cao hứng nói.

Như Tuyết cười cười, nói: "ta cũng tới giúp ngươi trang điểm một phen, mẫu thân bận rộn ở bên ngoài, nơi này liền giao cho chúng ta đi."

"Trang điểm?" mặt Như Phong nhăn lại như khỉ, nói: "Ta không thích bội mấy thứ gì gì ấy lên mặt, nhột lắm." Lần trước vì đi Quần Phương yến nên phải trang điểm một chút, kết quả vẫn là cảm thấy không dễ chịu.

Túy Nguyệt hiểu ý Như Phong, liền cười nói: "Vậy thì mang vài phục sức đi, dù sao sư huynh không cần trang điểm cũng đã đẹp."

"Lời này ta thích nghe." Như Phong hắc hắc cười.

"Tuỳ các ngươi vậy, chỉ cần Như Phong vui là được rồi, hôm nay là ngày vui của ngươi a." Bị mọi người lây, Như Tuyết cũng lọ ra nụ cười vui mừng.

Đang lúc cười nói, Túy Nguyệt với Túy Trúc mỗi người một bên đeo vào tay Như Phong chiếc vòng được điêu khắc tinh xảo, cảm giác nặng nặng, khiến Như Phong chân thật nhận ra: mình, thật sự phải xuất giá rồi!

Choàng vào khăn đỏ, Như Phong nhìn cô gái trong gương đồng, mi mục như hoạ, mày liễu mũi quỳnh, nốt ruồi son giữa mi tâm được vẽ thành một đoá mai hoa, kết hợp với màu đỏ của hỉ phục, quả nhiên là cùng tôn nhau lên, tực rỡ sáng chói.

"Sư huynh thật là đẹp!" Túy Trúc nâng mặt, thở dài nói, trong này có một phần công lao của mình đó nha.

Như Tuyết đang ngốc lăng ra nhìn giựt mình tỉnh lại, cười nói: "dung là xinh đẹp, tân lang thật có phúc, cưới được Như Phong nhà chúng ta."

"không dung, không dung, từ hôm nay trở đi, chúng ta phải gọi sư huynh là Vương phi rồi! Chúc mừng sư huynh, chúc mừng Vương phi!" Túy Nguyệt đột nhiên cất tiếng, nhanh chóng hi hi ha ha đùa giỡn với Túy Trúc rôm rả cả phòng.

Đang lúc cười đùa lại nghe thấy bên ngoài chiêng trống nổi lên, giờ lành đã đến.

Lâm Dĩ Lam vọt vào, nhìn Như Phong, ngẩn người một chút, ngay sau đó lập tức vui mừng nói: "Như Phong, một chút nữa nhớ phải đi từ từ, phải ưu nhã, giống tỷ tỷ của con vậy đó, vạn lần không thể long hành hổ bộ* như trước đây, trảnh để người ta chê cười." Vừa nói vừa vội vã đi.

[*đi như rồng, hổ; ý nói tướng đi mạnh mẽ, uy vũ]

Túy Nguyệt nghe xong cũng liền miệng dặn dò: "Đúng đó, sư huynh, phải nhớ kĩ nha."

Như Phong cười nói: "Yên tâm, ta cũng không phải lần đầu mặc nữ trang." Mình có lúc nào làm người ta không yên lòng sao?

Lúc này, hai bà hỉ nương tô son trét phấn đi một bước lắc một cái đủng đỉnh bước vào, vừa đi vừa giục: "Tới rồi tới rồi, kiệu lớn tám người khiêng tới rồi! Ây nha, Vương phi sao còn chưa đội phượng quan a, người đâu người đâu, bọn nha đầu tay chân nhanh nhẹn chút đi, mau đội lên cho Vương phi a…"

Mũ phượng đính đầy bảo thạch nặng chình ịch đè xuống đầu Như Phong, giữa mũ còn khảm một viên minh châu lớn bằng trứng ngỗng, bức rèm châu gồm mười hai chuỗi ngọc dài rũ xuống, khiến cho tuyệt thế dung quang lúc ẩn lúc hiện. Như Phong cứ như vậy níu tay bà mối, dẫn đầu sáu người thị nữ thành thành thật thật bước khỏi ngưỡng cửa khuê phòng.

Như Tuyết cùng bọn Túy Nguyệt, Túy Trúc vẫn như cũ đứng tại chỗ nhìn theo vạt áo Như Phong tựa như dòng suối lướt trên mặt đất, dáng người ưu nhã càng lúc càng xa, đột nhiên đều cảm giác được một trận mất mác.

Muội muội, phải xuất giá rồi ——

Sư huynh, phải xuất giá rồi ——

166. Q.3 - Chương 166

Edit + Beta: Cẩn muội muội

Như Phong không rõ hôn lễ ở cổ đại là như thế nào nên người khác bảo nàng làm gì thì nàng làm nấy.

Tiếng khóc nấc của mẫu thân truyền đến từ một nơi nào đó, niềm vui của Như Phong cũng theo đó mà vơi đi một ít, cái khăn trùm đầu đáng hận, che hết tầm nhìn rồi!

"Phong nhi, ta tới đây!" Nghe được tiếng nói quen thuộc, hỉ nương lên tiếng chỉ điểm, Như Phong run run chìa tay ra.

Tay khẽ chạm vào ngực Mộc Vấn Trần, cảm nhận được độ ấm quen thuộc, Như Phong hạnh phúc mỉm cười. Từ nay về sau mình sẽ có một ngôi nhà mới, ngôi nhà mà mình cùng người yêu chung tay xây đắp.

Người vây xem hoan hô ầm cả lên, tầm mắt của tất cả mọi người đều đổ bộ lên bàn tay đang lộ ra ngoài của tân nương tử, woa, trắng nõn như ngọc, từng ngón thon dài, móng tay sơn đỏ, đỏ trắng tương phản, không phải đẹp bình thường nha.

Xem ra Úy Trì Như Phong phiên bản nữ trang có vẻ đẹp khuynh thành trong truyền thuyết không phải là xạo nha.

Còn Như Phong, toàn bộ tâm tư của nàng đều đã đặt ở nơi khác hết rồi, cảm giác độ ấm của người nào đó liên tục truyền tới, ấm đến tận tim. Bây giờ phượng quan có vẻ như cũng không còn nặng đến thế nữa.

Được đỡ lên kiệu, Như Phong thở phào, không nói hai lời lập tức kéo khăn hồng trùm đầu xuống, sau đó là phượng quan cũng được tháo xuống theo, lắc lắc đầu, khẽ cằn nhằn một tiếng.

Bên ngoài là một mảnh náo nhiệt.

Bởi vì nhà của Như Phong và Mộc Vấn Trần đều ở kinh thành nên đội ngũ rước dâu chỉ cần đi một vòng trong thành là được.

Ngoài kiệu hoa náo nhiệt lắm nha. Mười dặm hồng trang* tỏ rõ phủ tướng quân cùng phủ vương gia hợp thành một nhà, khiến bao nhiêu nữ tử chưa chồng phải ước ao.

(*trong đội ngũ rước dâu ai cũng mặc quần áo màu đỏ, nên mười dặm hồng trang này có nghĩa là số lượng người của đội ngũ rước dâu trải dài đến mười dặm, 1 dặm = 1,609344 km, 10 dặm gần bằng 16.1km)

"Như Phong giao cho ngươi, phải đối tốt với nó đó." Úy Trì Hòe Dương ngưng trọng dặn dò mấy câu, nhìn bóng dáng cao lớn thẳng tắp trước mắt.

Mộc Vấn Trần trên người mặc hồng bào, dung mạo tuấn tú cũng vì thành thân mà tràn ngập nét vui mừng, nghe được lời dặn dò của Úy Trì Hòe Dương, kiên định gật đầu đáp ứng, nói: "lão tướng quân, ngài yên tâm, ta sẽ chiếu cố Như Phong thật tốt."

"Đúng vậy, cha, chúng ta có thể yên tâm rồi." Úy Trì Tùng cao hứng nói, Lâm Dĩ Lam đứng bên cạnh hài lòng nhìn con rể trước mắt.

Lời dặn dò, gửi gắm của mọi người lại nối tiếp nhau mà đến, giữa chừng lại nghe có người xướng lên: "Giờ lành đã đến, khởi kiệu!" Theo tiếng xướng cao, tiếng chiêng trống cùng những âm thanh hỉ nhạc khác trổi dậy, dọc theo đường đi không ngừng có người ném tiền đồng và các loại hỉ quả. Vì vậy, sau khi đoàn kiệu hoa đi qua, mọi người ùa tới tranh nhau nhặt tiền, hi hi ha ha, phi thường náo nhiệt a.

Vô số người nhìn tân lang cưỡi ngựa dẫn đầu, chỉ thấy hắn bộ dáng hưng phấn, lại nhìn cỗ đại kiệu tám người khiêng phía sau, ai ai cũng lộ ra ánh mắt ngưỡng mộ khôn cùng.

Như Phong nhịn không được nữa rồi, len lén liếc nhìn qua khe hở cửa kiệu, nhìn một hồi cũng chỉ thấy bóng lưng Mộc Vấn Trần đang ngồi trên ngựa.

Đây chính là phu quân của mình, người sẽ cùng mình nâng đỡ nhau đến suốt một đời! Như Phong nhịn không được lại mỉm cười, tiếng cười se sẽ phát ra.

Túy Trúc đi bên cạnh kiệu hiếu kỳ hỏi: "Sư huynh, ngươi cười cái gì nha?"

“Còn cái gì với cái gì nữa, sư huynh lập gia đình rồi, khẳng định là phi thường hài lòng vị phu quân này rồi.” Túy Nguyệt cười nói.

“Ha ha, nói vậy cũng đúng.” Túy Trúc ngẫm lại cũng cười. Mặc dù người sư huynh lấy hình như không thích nói chuyện lắm, nhưng hắn đối với sư huynh tốt khôn kể.

“Các ngươi không cần cười ta, chờ sau khi ta thành thân rồi thì đến phiên các ngươi đó.” Như Phong thính lực tốt, rất nhanh liền phản bác lại.

“Ta không vội.” Túy Nguyệt chậm rì rì đáp, Hàn Sơn hiện giờ đang mê say kiếm tiền, mà mình thì cũng không vội.

“Ta cũng không vội.” Túy Trúc cũng hùa theo, người vội chỉ có mình Nam Sơn mà thôi. [Nam Sơn à, *vỗ vai*]

“Ta sẽ đốc thúc bọn họ.” Như Phong nhỏ giọng nói.

Hôn lễ không thể nghi ngờ là vô cùng náo nhiệt, Như Phong cũng không thể nghi ngờ là mệt đến đứt hơi, từ khi nàng trở lại kinh thành thì không đêm nào được ngủ ngon, mà hôm nay từ lúc sáng tinh mơ đã phải tỉnh dậy chuẩn bị, bây giờ lại phải đi một vòng kinh thành, nàng nhịn không được nghiêng người nằm lên cái đệm mềm mềm, nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ.

Chờ đến lúc nghe tiếng Túy Nguyệt gọi, Như Phong vội vàng đội phượng quan lại, phủ khăn đỏ kín đầu, sau đó người bên cạnh đỡ nàng xuống kiệu.

Trong lúc còn mơ mơ màng màng Như Phong đã đến nơi bái thiên địa, cơ hồ là mặc cho người định đoạt, bày bố, phượng quan nặng muốn chết, mở mắt nhìn ra chỉ thấy một mảnh đỏ rực, cuối cùng, Như Phong quyết định nhắm mắt lại, nghe theo chỉ huy.

Do đây là hôn lễ ngự ban, cho nên dù hoàng đế không có xuất hiện thì trên lễ đường vẫn có hoàng hậu và thái tử, tam hoàng tử hiện diện, bá quan văn võ trong triều cũng đến dự đủ đầy, cả vương phủ cũng vì vậy mà phá lệ náo nhiệt, phá lệ trang trọng.

“Nhất bái thiên địa!” Như Phong kéo hỉ phục quỳ xuống.

“Nhị bái cao đường!” Lại quỳ xuống.

“Phu thê giao bái!” Hai người đến gần nhau, Như Phong nghe được tiếng thì thầm nhỏ như muỗi kêu: “Phong nhi, nhẫn một chút, rất nhanh sẽ xong thôi.”

Như Phong cũng nhịn không được xuất ra truyền âm nhập mật, nói: “Nhưng ta cảm thấy rất chóng mặt a.”

“Không sao đâu, sẽ tốt thôi.” Mộc Vấn Trần vội vàng trấn an.

“Vậy chàng phải về phòng sớm đó.” Như Phong dặn dò, ghét nhất nam nhân ở ngoài uống rượu, để tân nương ở trong phòng chờ đợi mỏi mòn.

Mộc Vấn Trần chỉ cười không nói.

Dục Tước cùng Dục Tuyên đứng cạnh, nhìn Mộc Vấn Trần và Như Phong giao bái, nhìn những người chung quanh vui mừng, trên mặt cũng lộ ra mỉm cười, thế nhưng trong ánh mắt chỉ có một màu ảm đạm.

“Lễ thành! Đưa vào động phòng!” Người chủ trì lớn tiếng xướng, thanh âm át tiếng nói của tất cả mọi người ở đây.

Như Phong được đưa vào phòng tân hôn, bên trong ồn ào cực độ, không lâu sau, bọn Túy Nguyệt vào liền đuổi hết thị nữ và hỉ nương đi, Như Phong lúc này mới có thể an tĩnh.

“Sư huynh, giờ chỉ còn lại chúng ta thôi.” Túy Trúc cười nói, “Bên ngoài rất náo nhiệt nha, có rất nhiều người đến dự đó.”

“Đúng vậy đó! Sư huynh, có muốn ăn chút gì không?”

Như Phong vội vàng gật đầu, đỡ lấy phượng quan trên đầu, nặng quá a! Bất quá vào đêm tân hôn đợi Mộc Vấn Trần đến gỡ xuống mới tốt, cho nên bây giờ vẫn phải an phận làm tân nương tử đi thôi.

Kết quả Túy Nguyệt đưa điểm tâm đến, Như Phong bắt đầu ăn nuốt ngấu nghiến, một hồi lâu sau mới nói: "Thành thân thật sự phiền chết được, ta từ sáng đến giờ một giọt nước cũng chưa được uống, bây giờ đói quá a."

Túy Nguyệt che miệng cười, nói: "Ai kêu phu quân của ngươi lại là vương gia, nữ tử khắp thiên hạ đều hậm mộ ngươi đó."

"Túy Nguyệt nói bậy, ta thấy nữ tử khắp thiên hạ đều khóc đến sưng cả mắt mới đúng, mới rồi ở trên đường ta phát hiện rất nhiều người nhìn cỗ kiệu mà nước mắt như mưa sa." Túy Trúc nhanh miệng phản bác.

"Không thể nào." Như Phong nuốt xuống một cái điểm tâm, uống một ngụm trà, nói tiếng, "Các nàng có phải nhìn Mộc Vấn Trần đến chảy nước miếng hay không? Hừ, Vấn Trần thú ta rồi không thể thú nữ tử khác nữa đâu."

Túy Nguyệt cười cười, sư huynh sao có thể minh bạch tâm tư tinh tế của nữ tử? Nàng trước giờ luôn luôn tùy tùy tiện tiện, trước kia nàng vận nam trang đã khiến nhiều nữ tử âm thầm tơ tưởng, giờ lại nghe nói nàng là thân nữ nhi sao có thể không khiến người ta cảm thấy mất mác đây? Mình lúc trước cũng không phải như vậy sao? May mắn mình phát hiện sớm, bằng không e rằng hôm nay mình cũng nằm trong nhóm người khóc thầm thôi.

"Sư huynh, đến lúc động phòng..." Túy Trúc lời còn chưa dứt đã ha ha cười.

Như Phong bĩu môi, nói: "Mấy thứ đó ta biết, không cần nhiều lời." Mình trước đó cũng đã động phòng rồi, cho nên một chút mong đợi cũng không có, trái lại, nếu như Mộc Vấn Trần đồng ý ình đến thanh lâu tham quan học tập một chút thì mình còn có cái để chờ mong.

Không biết qua bao lâu, chờ Như Phong ăn no ngủ đủ hết rồi, ngoài cửa rốt cục cũng truyền tới âm thanh.

"Tới đây tới đây!" Tinh thần những người bên trong phòng rung lên, Như Phong ngồi thẳng lưng.

Mộc Vấn Trần bước đến trong vòng vây của mọi người, mới vừa rồi ở ngoài có rất nhiều người đến kính rượu, nhất là các đại thần, hơn nữa có Dục Tuyên hồ nháo bên cạnh, lá gan của mọi người cũng lớn hơn, Mộc Vấn Trần bởi vì hôm nay rất chi là cao hứng cũng uống đến mấy chén, lúc sau thì không muốn uống nữa, vì nhớ tới Như Phong đang chờ ở trong phòng, cho nên liền ngừng uống, nhanh chóng chạy tới tân phòng, những người trẻ tuổi muốn nháo động phòng cũng nhanh chân kéo tới.

Lúc này đã là giờ tuất, mùa đông ngày ngắn, đêm tối kịt, vậy mà bên trong Vương phủ đèn đóm sáng trưng như ban ngày. Trong tân phòng lộng lẫy, ngọn nến to bằng cánh tay trẻ con sáng bừng bừng, bảy tầng sa liêm phủ kín lối đi, mỗi tầng đều có hai thị nữ đứng giữa, các nàng rũ mi an tĩnh đứng đấy giống như không hề tồn tại.

Tầng tầng sa liêm được người kéo ra, Như Phong ngẩng đầu, đợi Mộc Vấn Trần.

"Như Phong, chờ đến sốt ruột rồi đi?" Là tiếng của Dục Tuyên.

Như Phong mỉm cười, cứ tưởng đâu hắn không tới, ai ngờ lại tới rồi.

Mộc Vấn Trần nhu tình nhìn hồng y nữ tử đang ngồi ngay ngắn bên giường, hắn tưởng đâu lúc vào sẽ thấy Như Phong ngã trái ngã phải, hoặc là đã gỡ phượng quan xuống, hay là đã ăn xong mấy thứ ở trên bàn...duy nhất không nghĩ tới chính là, nàng cư nhiên ngồi ngay ngắn chờ mình tới.

"Nhanh vén khăn đỏ đi a, cho chúng ta ngắm tân nương tử một chút coi nào!" Có người ồn ào nói, bởi vì Mộc Vấn Trần hôm nay phá lệ nói chuyện rất tốt, cho nên có một nam tử lớn mật kêu lên. Bạch Nhất Quân là một người trong số đó, hừ, nợ nần hồi bé không tính, nhưng Úy Trì Như Phong động phòng mình không thế không nháo, tiểu tử này lừa gạt mình lâu như vậy, lừa gạt cảm tình của biểu muội lâu như vậy, tội không thể tha nhá!

Mọi người vừa nghe cũng bắt đầu ồn ào cả lên!

"Phong nhi." Mộc Vấn Trần thấp giọng gọi một tiếng, cầm lấy hỉ xứng vén lên khăn hồng.

Như Phong chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, ngẩng đầu lên nhìn nam tử tuấn nhã cao lớn vận hồng sắc cẩm bào trước mắt, dưới ánh nến sáng trưng, đôi mắt hắn thoạt nhìn sâu thẳm lạ, trong mắt thoáng xẹt qua tia lam quang, khóe miệng câu lên một nụ cười nhạt.

Hai người nhìn nhau đắm đuối, Như Phong khẽ mỉm cười, mình cuối cùng cũng gả cho hắn!

Nhìn Như Phong trước mắt, Mộc Vấn Trần phát ngốc.

Một bộ hỉ khánh hồng y, da trắng hơn tuyết, nõn nà mềm mại, một đôi hoa tai vàng óng ánh, dưới chân mày dài cong cong là cặp mắt yêu kiều trong như nước, phảng phất chứa đựng toàn bộ linh khí của thanh thủy trong thiên hạ, tuy muốn nói nhưng còn e thẹn, trên cái trán trắng nõn vốn chỉ có một vệt hồng chí, nhưng giờ phút này lại được vẽ thành một đóa hoa mai hồng diễm, che lại nét anh khí trên trán, hô hấp nhẹ nhàng qua cánh mũi thẳng như ngọc điêu, lại nhìn đến đôi môi cánh hoa đỏ bừng cùng gương mặt phấn hồng…

Cho dù phượng quan sáng lóng lánh tới đâu cũng sẽ không đoạt được một phần tuyệt đại phong hoa của nữ tử trước mắt này đâu!

Nữ tử như vậy, tựa hồ chỉ tồn tại trong tranh vẽ, tựa hồ chỉ tồn tại trong truyền thuyết, mà không phải sống sờ sờ mà xuất hiện trước mắt bọn họ!

Như Phong nhẹ nhàng cười như xuân hoa đua nở, ôn nhu xinh đẹp, nhẹ nhàng gọi một tiếng: "Phu quân!" Lời này thật sự là không được tự nhiên lắm, nếu là "Chồng à" thì tốt hơn một chút.

Tiếng gọi của Như Phong đánh vỡ trầm mê của mọi ngời, Mộc Vấn Trần nhanh nhẩu xoay người lại, tức giận trừng mắt nhìn mọi ngời: "Các ngươi có thể đi!" Vẻ đẹp của Như Phong chỉ có thể ình mình nhìn, những người khác đừng mơ thấy được!

Mọi người nhìn tân lang trước mắt, không cam lòng, xoay qua nhìn Dục Tuyên, ngóng trông hắn nói được mấy lời "công đạo" để ọi người được lưu lại.

Thời gian dường như qua lâu lắm, lại dường như chỉ là trong nháy mắt, chỉ nghe Dục Tuyên đột nhiên nói: "Hoàng thúc, chúng ta đang nháo động phòng!" Bên môi nhưng lại nhoẻn nụ cười cay đắng, sau khi nói xong cũng không dám quay đầu lại, xoay người bước đi.

Những người khác thấy vậy cũng không còn cách nào, nhìn Mộc Vấn Trần phất tay áo, chỉ có thể thân bất do kỷ đi ra ngoài.

Túy Nguyệt cùng Túy Trúc che miệng cười, thay đôi tình nhân đóng cửa sổ lại.

Mộc Vấn Trần cùng Như Phong nhìn nhau cười, tình ý miên man, ý cười ngập tràn, trong lòng vui sướng khôn xiết.

Mộc Vấn Trần nâng lên ly rượu hợp cẩn, nhìn Như Phong, nói: "Vạn trượng hồng trần, chỉ có Phong nhi." Phong nhi, từ nay về sau ta sẽ là phu quân của nàng, là người nàng cả đời dựa dẫm.

Như Phong cũng nâng lên một ly khác, đưa mắt nhìn hắn: "Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.*" Một câu nói xa xưa bỗng nhiên lại làm mình xúc động, Vấn Trần, từ nay về sau ta là thê tử của chàng rồi.

[*nắm tay nhau cả đời, ở cạnh nhau đến già]

Tay hai người rất nhanh liền vòng qua nhau, quấn cùng một chỗ, uống cạn ly rượu thề.

Bất tri bất giác, Như Phong cảm thấy mình cũng Mộc Vấn Trần ngã xuống giường, xiêm y hai người cũng lập tức cởi xuống.

Rượu kia cay quá, Như Phong nhịn không được nghĩ tới, nếu không tại sao mình lại mơ mơ màng màng đây?[đây là cái gọi là tửu bất túy nhân, nhân tự túy]

Đang mơ mơ hồ hồ suy nghĩ, Như Phong cảm thấy môi Mộc Vấn Trần rời khỏi môi mình, trượt xuống cổ rồi đến bộ ngực trần trụi, ngậm lấy nhũ hoa mà liếm cắn, khiến cho thân thể nàng từng đợt run rẩy, tay kia lại vuốt ve một bên mềm mại còn lại, không biết qua bao lâu, chỉ cảm thấy hạ thể vô cùng hư không khô nóng.

Từng có kinh nghiệm, nàng rất nhanh hiểu rõ nàng muốn cái gì, nàng vươn cánh tay ngọc ôm cổ Vấn Trần, ghé vào tai hắn nhẹ kêu: "Vấn Trần, ta rất khó chịu…"

"Suỵt…đừng nóng vội, sẽ tốt thôi." Mộc Vấn Trần trầm thấp thở gấp, nụ hôn ướt át cũng chuyển tới bụng dưới của Như Phong.

"Ân…a…" Như Phong nhẹ nhàng rên rỉ, đột ngột phát hiện tay hắn nhân cơ hội xâm nhập vào nơi u mật giữa hai chân nàng thăm dò, ôn nhu đùa bỡn nơi tư mật mẫn cảm nhất của nàng.

Dưới tình cảnh chưa hề chuẩn bị gì hết, Như Phong khẽ kêu lên: "Không nên…" vừa nói vừa chụp tay hắn lại.

"Ta sẽ rất ôn nhu." Trên trán Mộc Vấn Trần đã đầy mồ hôi, hắn nhìn Như Phong, nói: "Đêm nay là đêm tân hôn của chúng ta, chẳng lẽ nàng không muốn ta yêu nàng sao?"

"Nhưng mà…" Như Phong ấp úng nói. "Chỗ đó xấu lắm!" Thật sự không có cách nào tiếp nhận, Vấn Trần tuấn mỹ đến thế sao lại làm chuyện xấu đến vậy? Hay là tại kiến thức hiện đại của mình ít quá rồi?

Như Phong rất là hối hận trước kia tại sao không tìm hiểu một chút, nói như vậy sẽ biết mà kháng cự cái gì rồi.

Mộc Vấn Trần tà tà cười, cúi người xuống nói bên tai Như Phong: "Phong nhi, đây chính là suối nguồn hạnh phúc sau này của nàng nha! Nó không xấu đâu." Tổn thương nha, Như Phong sao lại nói chính mình như thế?

"Chúng ta tới thanh lâu nhìn một chút đi." Như Phong đột nhiên phát biểu.

Mặt Mộc Vấn Trần thoáng chốc trầm xuống, úa ám nói: "Nàng muốn tức chết ta phải không? Vừa mới thành thân liền muốn tới thanh lâu hử?"

Biểu tình Mộc Vấn Trần không giống xưa nhất thời làm Như Phong hoàn toàn tỉnh lại, vội đẩy ra nói: "Thiếp có việc muốn nói cùng chàng."

Mộc Vấn Trần hôn hôn ngực nàng, nói: "Có chuyện gì chúng ta ngày mai hẵn nói đi, đêm đã khuya." Vừa nói vừa buông phù dung trướng.*

[*hẳn là bức màn che có thêu hoa sen.]

"Không được, chúng ta phải nói ngay bây giờ." Như Phong lấy ra một tờ giấy dưới gối đầu, đây là do mình vừa mới bỏ vào hồi nãy. [nhớ kỹ tờ giấy này nha]

"Chàng nhìn cái này trước đi, nếu như chàng đồng ý, chúng ta liền dễ bàn." Như Phong lộ ra một nụ cười như kẻ trộm, chờ mong nhìn Mộc Vấn Trần.

Mộc Vấn Trần nhìn cũng không thèm nhìn một cái, chỉ lo ôm lấy thân thể mềm mại của Như Phong, đôi mắt đã biến lam, hô hấp nóng rực phun trên cổ Như Phong, hàm hồ nói: "Ta cái gì cũng đáp ứng nàng."

"Không cho đổi ý!" Như Phong cao hứng vội nói, thu hồi tờ giấy, lúc này mới phát hiện mình lại bị hắn đặt ở dưới thân.

Tay Mộc Vấn Trần giống như một con rắn nhỏ vô cùng linh hoạt, rất nhanh chui vào giữa hai chân nàng, tiếp theo, hắn không để cho nàng có thời gian chuẩn bị tâm lý, ngón tay lập tức đâm vào cơ thể nàng.

"Hay là chúng ta trò truyện trước đi!" Như Phong đẩy cái người đang cúi xuống hôn thân thể mềm mại của mình.

Mộc Vấn Trần cười nhẹ: "Phong nhi, đêm nay ta sẽ không bỏ qua cho nàng đâu, ta nhất định phải hảo hảo mà yêu nàng, rửa sạch nhục trước!"

"không cần phải nghiêm trọng như vậy!" Như Phong cười khan, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai đem tay hắn rút ra, không nói hai lời liền nhảy xuống giường chạy. Động tác của người này sao lại thuần thục như vậy rồi? Mấy hôm trước hắn rõ ràng là xử nam a, tiến bộ nhanh quá chừng.

"Niềm vui nơi phòng phu thê a!" Mộc Vấn Trần thì thào tự nói, rất nhanh đã chộp được Như Phong về, thấp giọng nói, "Phong nhi, nàng trốn không được đâu, võ công của ta cao hơn nàng."

"Nói bậy!" Như Phong hờn dỗi một câu, mị nhãn trừng hắn.

Mộc Vấn Trần chỉ mỉm cười nhìn nàng, ánh mắt gợi tình, ôn nhu vô hạn.

Dưới ánh mắt của hắn, mặt Như Phong nóng bừng, cảm thấy mình giống như đóa hoa trong mùa xuân, thể xác và tinh thần đều mềm mại, chỉ ngóng gió xuân có thể chạm nhẹ vào người mình…

"Phong nhi, ta yêu nàng." Mộc Vấn Trần ủng nàng vào lòng, cúi đầu nói một câu. Vừa mới dứt lời, môi đã ngạm lấy nơi mềm mại của Như Phong, nhẹ nhàng liếm mút, tay kia đã đặt trên thân thể nõn nà yêu kiều của Như Phong mà quạt gió thổi lửa, đốt lên dục hỏa.

Mộc Vấn Trần mí mắt vừa nâng, nhìn thấy Như Phong mở ra miệng nhỏ hồng nộn, nhẹ nhàng mà rên rỉ, trên mặt nhịn không được lộ ra nụ cười đắc ý, cố gắng của mình cuối cùng cũng không có uổng phí, đêm nay nhất định phải tóm được tiểu gia hỏa này, tránh để nàng trốn tránh mình thân mật! Mộc Vấn Trần nhả ra bộ ngực non mềm của Như Phong, khóa môi nàng, nhẹ nhàng tách ra hai chân nàng, ngón tay thon dài dò xét nhụy hoa ướt át, nhẹ nhàng khuấy động.

"A!" Miệng Như Phong kêu lên một tiếng, thân thể run lên bần bật, hai chân kẹp chặt, giữ chặt tay hắn.

Mộc Vấn Trần cũng không để ý tới, thâm tình chặn đôi môi Như Phong, không ngừng cùng nàng lời lẽ giao triền, làm mưa làm gió, Như Phong thở dốc liên hồi, không hề có năng lực phản kháng. Mà ngón tay hắn vẫn tiếp tục ở nơi sâu nhất của Như Phong chuyển chuyển, cào cào.

Như Phong cơ hồ bị khiến cho hôn mê bất tỉnh! Khoái cảm mãnh liệt khiến nàng muốn há miệng la lên, nhưng miệng vừa mở ra thì Mộc Vấn Trần hôn vào càng sâu, hoàn toàn phong bế âm thanh của nàng. Bởi vậy, nàng trừ run rẩy ra chỉ còn có thể run rẩy.

Mộc Vấn Trần không để ý tới Như Phong, hắn rất nhanh liền đem hai chân Như Phong tách ra, ánh mắt sáng rực chăm chăm nhìn nàng, nhìn cánh hoa xinh đẹp từ từ nở rộ, cánh hoa hồng sắc làm hắn đầu óc trống rỗng, đột nhiên cúi đầu hôn mút. "A…a…a…" Cái miệng cuối cùng cũng được tự do khẽ kêu lên, Như Phong không thể nào tin nổi, Vấn Trần cư nhiên dùng miệng hôn bộ phận tư mật nhất của nàng, làm cho nàng rung động thật lâu không có cách nào hồi thần.

"Vấn Trần!" Như Phong kinh hô, cố gắng đẩy đầu của hắn ra.

"Ai dạy chàng như vậy?" Như Phong toàn thân lửa nóng, lửa tình bốc lên hừng hực, nhưng vẫn cố nén xuống hỏi ra miệng.

Trên mặt Mộc Vấn Trần vừa đắc ý vừa thống khổ, hắn thở gấp, nói: "Phu quân nàng thông minh hơn người, vô sự tự thông!"hắn bây giờ có thể cảm thấy nơi kia sưng trướng không chịu được nữa rồi, nhìn Như Phong, không biết bây giờ đã tới lúc chưa? Chắc là rồi đi? Hắn khẽ ngâm một tiếng, động tác trên tay nhanh hơn, không ngừng xoa nắn đè ép nơi mật huyệt của nàng, khiến cho Như Phong lớn tiếng rên rỉ…cảm giác thần hồn đã phiêu đãng trong không trung, mình không còn là mình nữa, Như Phong ôm chặc Mộc Vấn Trần, rên rỉ không ngừng…

"Phong nhi, đến!" Mộc Vấn Trần đỏ mặt, đem tay nhỏ của Như Phong kéo xuống dưới.

Như Phong kinh ngạc, nhưng lửa nóng trong tay đã kinh tỉnh nàng, nàng cảm thấy vật thể trong tay nóng đến dọa người!

"Thật kỳ quái!" Như Phong đột nhiên bật cười.

Tự tôn của Mộc Vấn Trần lại bị thương rồi. Hắn không nói hai lời lập tức cầm lấy tay nhỏ của nàng, dẫn nàng chà xát trên dưới, cùng nhau hưởng thụ tư vị khoái cảm khi được vuốt ve.

Trong lòng Như Phong kinh hoảng nhiều, thẹn thùng càng nhiều hơn, nàng mở to mắt nhìn động tác của Mộc Vấn Trần, không ngừng mở thở dốc. Mà thời khắc này hắn trong mắt nàng, ánh mắt tỏa ra lam quang hừng hực liệt hỏa, sắc mặt đỏ hồng, ngực phập phồng, vô vàn mị lực hấp dẫn, làm cho Như Phong kinh diễm không thôi.

Mộc Vấn Trần bị nàng nhìn như vậy cả người liền không được tự nhiên, vội nói: "Phong nhi, ta muốn nàng!" Âm thanh khàn khan cất giấu nồng cháy cùng thống khổ.

Đang lúc Như Phong còn ngốc lăng ra đấy, Mộc Vấn Trần đột nhiên xoay người, lây thân ngăn chặn Như Phong, hai chân gắt gao cố định người nàng, làm nàng không cách nào chạy thoát.

"Trần…" Như Phong sợ hãi kêu lên, lời còn chưa nói hết đã bị Vấn Trần chặn miệng, chỉ có thể phát ra âm thanh "ân ân….". Trong lòng thầm than, người này cư nhiên tiến bộ nhanh đến thế!

Nụ hôn của Mộc Vấn Trần rất nồng cháy, thậm chí còn có chút cuồng loạng, nhiệt độ thân thể phảng phất như có thể thiêu cháy người. một chân đè lấy Như Phong, chân khác luồng vào giữa hai chân Như Phong, lửa nóng đặt tại hoa viên của nàng, thoáng chần chừ rồi đột nhiên đâm thẳng vào, tiến quân thần tốc, một lần nuốt trọn!

Kích thích vô cùng mãnh liệt làm thân thể Như Phong run lên, trong nháy máy muốn ngất đi, cùng lúc, Vấn Trần ngâm một tiếng, quấn nàng càng chặt. Theo thân thể phập phồng của Mộc Vấn Trần, lửa nóng lúc đâm vào khi lại rút ra, khoái cảm lớn lao lan tràn khắp mọi bộ phận, đánh sâu vào đại não thần kinh Như Phong. Vấn Trần cọ xát trong cơ thể nàng, làm nàng bắt đầu cảm nhận được ma lực tình dục, thậm chí không hề kháng cự. Nàng thậm chí có thể cảm giác được, nguyên bản bóng ma đã bị khoái cảm theo từng luật động của hắn thay thế.

"A…" Lúc này đây, nàng rốt cục cũng kêu lên cảm thụ chân thật nhất của cơ thể! Nhìn gương mặt tuấn nhã của Mộc Vấn Trần lúc này đã lắp đầy dục vọng, mồ hôi dọc theo thái dương rỏ xuống, cực kỳ gợi cảm.

Kìm lòng không đặng, Như Phong vươn tay vuốt ve khuôn mặt hắn…

Cử động này hiển nhiên càng khiến cho Mộc Vấn Trần kích động, động tác càng thêm kịch liệt, hận không thể khảm Như Phong vào trong xương tủy mình.

"Phong nhi!" Hắn gầm nhẹ, mồ hôi trên người không ngừng tuôn đổ…

Xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim, giờ phút này vô thanh thắng hữu thanh.

"Kết tóc chung chăn, đến bạc đầu vĩnh viễn không xa rời, Phong nhi, nàng và ta, giống như những sợi tóc này, vĩnh viễn triền miên cùng một chỗ, đời đời kiếp kiếp."

"Vấn Trần, nhất sinh nhất đại nhất song nhân, chúng ta từ nay về sau chích tiện uyên ương, bất tiện tiên!*"

[*nhất sinh nhất đại nhất song nhân: một đời, một kiếp, một đôi người.

* chích tiện uyên ương, bất tiện tiên: chỉ nguyện làm uyên ương, không làm tiên.]

* * *

Một năm sau, Tử La quốc có tân hoàng đế, dưới sự chỉ huy của Dục Tước, quốc lực như mặt trời lên cao, Tử La quốc quốc có cục diện tươi sáng nhất.

Mà giờ khắc này ở Phong Hiền thư viện cũng xảy ra biến hóa rất lớn, không chỉ có môn học truyền thụ thay đổi, chính là lão sư dạy học cũng đã đổi thay.

Lúc khai giảng, Phong Hiền thư viện cùng Lạc Lâm thư viện đồng thời chiêu sinh.

"Ngươi tên là gì?" một thư sinh mặc bạch y thoáng nhìn như học trò đầu ngẩng cũng không ngẩng lên hỏi, bút trong tay hí hoáy viết cái gì đó.

"Mộ Phong!" Nam tử trẻ tuổi đáp, thanh âm có chút tận lực trầm thấp.

Bạch y thư sinh nhìn thoáng qua ông cụ ngồi cạnh hắn, nói: "Bước tới trước cho ông ấy nhìn một chút."

Mộ Phong nghe vậy liền nghi hoặc bước tới trước mặt ông cụ, lộ ra một nụ cười đẹp mắt.

Ông cụ cũng không thèm nhìn hắn một cái, trực tiếp nắm lấy tay hắn rồi bỏ ra, mặt không chút thay đổi mà nói: "Đã là nữ tử thì thỉnh đến học viện khác dành cho nữ tử để báo danh!"

"Hả?" Mộ Phong knh ngạc há miệng, nhìn ông cụ.

Bạch y đệ tử khinh thường nói: "Bây giờ là lúc nào rồi? Còn muốn phẫn nam trang đến Phong Hiền thư viện? Vẫn là tới thư viện nữ tử đi, nọ vậy cũng là do Như Phong tướng quân sáng lập." Phong Hiền thư viện này cũng không chiêu nữ tử, nam nữ phân biệt vẫn phải có.

Mộ Dung vừa nghe thì thất vọng bước qua một bên. Bạch Nhất Quân đứng chờ bên cạnh trêu ghẹo: "Nhìn xem, còn muốn bắt chước cái tên Úy Trì Như Phong trà trộn vào? Người ta đã chuẩn bị hết rồi."

Mộ Dung Nghênh Hà một thân nam trang, tức giận nhìn phu quân mình, nói: "Ta mù rồi mới gả cho ngươi, ngươi nào có đẹp như Như Phong người ta? Hết lần này đến lần khác còn không tự biết mình, luôn cười nhạo ta!"

Bạch Nhất Quân nghe vậy liền bị nghẹn, chỉ có thể bất đắc dĩ trừng mắt nhìn cửa Phong Hiền thư viện, lắc đầu thở dài. Hắn quyết định, Úy Trì Như Phong chính là tình địch cường hãn nhất đời hắn!

Cùng lúc đó, nam tử bộ dáng thư sinh thấp giọng hỏi: "Đại phu, đây là người thứ mấy rồi?"

Ông cụ đáp: "Đã là người thứ tư. Sơn trưởng nói nhất định phải giữ cửa nghiêm ngặc, tuyệt đối không để một con cá lọt lưới."

Lời này vừa ra, người xếp hàng lập tức ít đi một chút.

Các nam tử khác đắc ý cười.

Trong Phong Hiền thư viện, lúc này là thời gian học môn bắn tên.

Như Phong một thân trang phục màu lam, cùng lúc trước khi còn đi học không có gì khác biệt, nếu như nói có khác nhau thì đó chính là vấn đề khí chất, Như Phong lúc này đã không còn nét ngây ngô và anh khí của nam nhỉ, trên trán tràn đầy khí tức mềm mại. Đương nhiên, lúc nàng dạy học, nàng lại biến về một Úy Trì Như Phong anh khí bừng bừng.

"Khi bắn cần phải chuyên tâm hết mực, đặt bản thân vào góc độ bên ngoài, một lòng muốn bắn trúng!" Như Phong cầm một cung tên, trên cỏ xanh đi qua đi lại, trong miệng thuyết giảng bí quyết trọng tâm của môn bắn cung, đôi mắt dò xét bọn học trò đang cầm cung.

Bỗng dưng…

"Chung vô cực! Ngươi đang nhìn cái gì?" Như Phong quát to, thân hình chợt lóe, trong nháy mắt đã đứng trước một thiếu niên vận trang phục trắng.

Thiếu niên không tập trung xui xẻo bị chộp trúng ngước mắt nhìn lão sư, gương mặt trắng nỏn nhất thời đỏ lên, sợ hãi nói: "Lão sư, ta đang nhìn ngươi."

Như Phong cau mày, nhìn một lớp đã đem tầm mắt đặt lên người học trò mới này, lại nhìn thiếu niên da trắng thịt dày trước mắt, trầm giọng nói: "Ta dạy các ngươi bắn tên, ngươi nhìn ta làm cái gì? Nhìn ta cũng không thể khiến tài bắn cung của ngươi giỏi lên được!"

"Lão sư, ngươi thật xinh đẹp!" Chung Vô Cực hai tay nâng má, ngốc lăng nhìn chằm chằm Như Phong.

Bên cạnh có một thư sinh cấp lớn đi ngang qua, hắn đồng tình nhìn Chung Vô Cực một cái, thấp giọng nói cùng đồng bọn: "Người này thật sự là không biết sống chết, cư nhiên trong lúc học lại nhìn Như Phong lão sư đến ngẩn người!"

"Lần này hắn lại khiến cho chúng ta chế nhạo rồi!" Đồng bọn giọng điệu có chút hả hê, nhướng nhướng mày, nhìn bốn phía.

Mà Như Phong nghe xong lời Chung Vô Cực nói, đôi mắt theo tiềm thức nhìn chung quanh một chút, phát hiện không có Chu Tiền, lúc này mới thở dài một hơi, nói: "Ngươi lần sau đừng nói như vậy, ta là lão sư của ngươi, tuy nói cái đẹp thì người nào cũng thích, nhưng ta là sư trưởng, cho nên ngươi nói ở trong lòng là được rồi, không cần phải nói ra miệng, miễn gặp phải bất trắc." Khẩu khí là lời nói thấm thía tận đáy lòng.

Chung Vô Cực vẫn cố chấp nhìn nàng, nói: "Ta ngàn dặm xa xôi đến Phong Hiền thư viện chính là để nhìn ngươi, lão sư, ngươi thật sự là rất đẹp! Ta rất xinh hạnh có thể trở thành đệ tử của ngươi!"

Lời này vừa ra, đệ tử lớp bên cạnh cũng vây lại đây, mồm năm miệng mười kể tới quá khứ huy hoàng của Như Phong.

"Lão sư, bản du lịch chép tay do ngài biên soạn kỳ nào ta cũng mua đủ, thật sự là rất hay. Lần sau ta có thể đi cùng ngươi đến ngắm những địa phương đó hay không?" một vài đệ tử vội vàng hỏi.

Như Phong khóe miệng co giật một chút, không thể làm gì khác hơn là uyển chuyển nói: "Các người còn phải đi học." Hơn nữa mình với Vấn Trần đi du sơn ngoạn thủy, đột nhiên gia tăng thêm người, chỉ sợ Vấn Trần mất hứng.

Tiếng chuông hết giờ lên lớp vang lên, Như Phong bị vây quanh thở dài một hơi, nói: "Hôm nay học đến đây thôi, lần sau gặp lại." Nói xong nhặt lấy mũi tên, bước chân thoăn thoắt rời xa tầm mắt mọi người.

"Thật hy vọng lão sư mặc nữ trang a! Nghe nói là phi thường xinh đẹp!" Có người nói.

"Nam trang như bây gờ cũng đẹp a!" Chung Vô Cực phản bác, lão sư mình nhìn trúng không giống lão sư thường, học thức phong phú, võ nghệ cao cường, cách cư xử tựa như xuân phong, lại còn đẹp đến vậy…nghĩ đến đây, mặt hắn đột nhiên xấu hổ đỏ cả lên, hồn nhiên không biết mình đã lọt vào danh sách đen của người nào đó,

Kết quả ngày thứ hai, Chung Vô Cực bị một tên đầu đá nào đánh trúng, gãy xương một chút, nằm trên giường mười ngày. Hỏi ra mới biết, hễ là trên lớp học người nào nhìn Như Phong chảy nước dãi, sau đó đều đã "ngã bệnh" như vậy một chút.

Ngày thứ hai, Như Phong dạy xong trở về, ngoài dự liệu của nàng chính là, Vấn Trần đi đâu mất rồi? Thường thì hắn ở nhà chờ mình mà. [thì anh đi đánh ghen đó!]

Ngày thứ hai, Như Phong thượng hết khóa trở về, ngoài nàng dự liệu chính là, hỏi trần như thế nào không có ở đây? Dĩ vãng hắn cũng ở nhà chờ chính mình địa.

"Mộc Đồng, Vấn Trần đâu?" Như Phong thấy Mộc Đồng đi ngang qua liền túm lại hỏi.

Mộc Đồng lắc đầu: "Chủ tử hình như là đã ra ngoài luyện công rồi." Biểu tình nhưng lại giống như đang nghẹn cười.

Như Phong đáp một tiếng, nghi ngờ nhìn hắn.

Ở trên lương đình đợi một hồi, đang lúc Như Phong hiu hiu ngủ thì Vấn Trần rốt cục đã trở về.

"Trần" Như Phong hoan hô, phi thân nhào vào lòng hắn, nói: "Ta nhớ chàng muốn chết."

Mộc Vấn Trần nghe vậy rất chi là cao hứng, cũng ôm lấy Như Phong, nói: "Ta cũng vậy."

"Chàng đi đâu thế?" Như Phong cong khóe miệng, hỏi, "Chàng đáp ứng ta hôm nay cùng ta ngắm mặt trời lặn mà giờ này mới về, mặt trờ đều đã xuống núi hết rồi, bây giờ bò lên trên núi cũng không còn kịp."

Mộc Vấn Trần không tình nguyện nói: "Có người đến nhà chúng ta, cho nên tar a ngoài nghênh đón một chút." Vừa nói vừa nghiêng người, lộ ra những người đứng phía sau."

Như Phong mở to mắt ngạc nhiên.

Dục Tuyên phe phẩy chiết phiến trông vô cùng nhàn nhã, cười nói: "Như Phong, ta tới!" Vừa nói vừa dang tay ra, chờ Như Phong đến yêu thương nhung nhớ.

Vấn Trần đạp hắn qua một bên, chắp tay sau lưng, cười nói: "Như Phong, ta tới." Cũng nở một nụ cười dụ dỗ, cười nhìn Như Phong.

Như Phong vừa thấy, kinh hỉ nảy lên, đẩy Mộc Vấn Trần qua một bên lập tức bước tới, nắm tay bọn họ liều mạng lắc, nói: "Đã một năm không gặp rồi, ta rất nhớ các ngươi! Các người như thế nào tới cũng không nói cho ta biết trước một tiếng?" Hồn nhiên quên luôn phu quân đang đứng sau lưng nàng, lúc này nghe được lời nàng liền bốc hỏa.

Mộc Đồng bên cạnh cũng đồng tình liếc nhìn chủ tử một cái, phu nhân bình thường cùng bọn họ thư từ qua lại chủ tử còn nhịn không nổi, không nghĩ tới bây giờ càng tuyệt hơn, trực tiếp ngay trước mặt chủ tử nói "rất nhớ". Xem ra, tình địch của chủ tử là phi thường nhiều a.

Mộc Vấn Trần ho nhẹ một tiếng, nói: "Như Phong, còn không mời khách ngồi."

Như Phong vừa nghe được tiếng ho nhẹ cảnh cáo liền vội nói: "Chúng ta ngồi xuống đi." Vừa nói vừa bước vào cánh cổng được làm bằng cây trúc bẻ cong, nói: "Bên này."

Mộc hỏi trần ho nhẹ một tiếng, nói: "Như gió, còn không mời khách người đi ngồi ngồi."

Dục Tuyên cười thầm, nói: "Như Phong, ngươi hình như rất sợ hoàng thúc nha." Mặc dù mình không thể cưới Như Phong, nhưng cũng không thể làm cho Như Phong cùng hoàng thúc sống khá giả đâu nhá.

Như Phong chỉ cười khan vài tiếng, nàng cuối cùng cũng minh bạch rồi, Mộc Vấn Trần chính là một thùng dấm chua, bất quá lại là một bình dấm chua ngầm, bởi vì trước mặt người khác rất ít khi phát tác, nhưng sau khi người đi cả thì tình hình cực kì nghiêm trọng rồi, mà chiêu lợi hại nhất của hắn chính là...khụ khụ...trên giường.

"Thế nào lại vậy?" Như Phong cười cười, nói sang chuyện khác, "Các ngươi sao lại rảnh rỗi tới đây?" Còn chưa có trả lời câu hỏi của mình đâu.

Vân Thiên Trạch thu hồi ánh mắt đánh giá xung quanh, nói: "Ta hộ tống hoàng muội đến đây hòa thân."

Như Phong vừa nghe liền chuyển hướng sang Dục Tuyên, nói: "Chúc mừng Tuyên, lấy được kiều nương như ý."

Dục Tuyên thoáng nhìn qua vẻ mặt tỉnh táo của Mộc Vấn Trần, cắn cắn môi, nói: "Đúng vậy đúng vậy! bất quá cũng phải chúc mừng Thiên Trạch, muội muội Bối nhi của ta thích hắn vô cùng."

Vân Thiên Trạch trừng mắt liếc hắn một cái, không nói gì.

Không khí có điểm cứng nhắc, Như Phong đành phải hỏi tiếp: "Sao Tước không tới?" Trước kia còn gọi Dục Tước ca ca, nhưng bây giờ mình là thẩm thẩm của bọn hắn, cho nên Như Phong giống như cá mặn trở mình, trực tiếp gọi tên bọn họ.

"Ca ca ta cùng tỷ tỷ ngươi thành thân không lâu, không tiện tới đây." Một tháng trước ca ca đăgn cơ làm hoàng đế, sau đó nghênh cưới Như Tuyết làm phi tử.

Như Phong đáp một tiếng, bởi vì lúc đó hoàng đế còn tại, còn chưa có đi vân du tứ hải, cho nên Như Phong cùng Vấn Trần cũng không trở về, đây là chuyện tiếc nuối nhất của Như Phong. Nhưng vừa nghĩ tới tỷ tỷ thành vợ nhỏ Dục Tước, Như Phong bỗng có một cảm giác không được tự nhiên, bất quá tỷ tỷ là tự nguyện, cho nên Như Phong cũng không có biện pháp. [bởi vì Như Phong là người hiện đại nên ở đây mới dùng từ "vợ nhỏ"]

"Chàng cũng nói chút gì đó đi chứ!" Như Phong chọc chọc thắt lưng Mộc Vấn Trần, người này ngồi ở một bên không nói một lời, đôi mắt lại nhìn chằm chằm người ta, này là ý gì?

"Nói cái gì?" Mộc Vấn Trần chậm rì trả lời, lại nhìn sang Mộc Đồng, nói, "Chuẩn bị cơm tối, hôm nay các ngươi ở chỗ này dùng cơm đi."

Dục Tước và Vân Thiên Trạch đương nhiên đồng ý.

Như Phong nhìn gương mặt bọn họ, đã đẹp hơn trước, nhiều hơn một phần thành thục, bất giác cảm khái: "Mới có một năm mà mọi người trưởng thành rất nhiều."

Dục Tuyên nhìn khí chất hoạt bát của nàng, nói: "Ngươi vẫn không thay đổi chút nào."

Vân Thiên Trạch chen ngang, nói: "Không, anh khí trước kia mất hết rồi, đã có mùi thiếu phụ." Vừa nói vừa nháy mắt vài cái với Như Phong.

Mặt Như Phong thoáng chốc đỏ cả lên, Mộc Vấn Trần lại kiêu ngạo cười.

"Nói bậy bạ gì đó?" Như Phong liếc hắn một phát.

Vân Thiên Trạch mở chiết phiến bạch ngọc, phe phẩy phe phẩy, nói: "Như Phong, có bảo bảo chưa?"

Tầm mắt Dục Tuyên nhất thời cũng bắn tới.

Như Phong nghe vậy gãi gãi đầu, nhìn thoáng qua Vân Thiên Trạch, nói: "Còn chưa tới lúc, ta cảm thấy mình còn nhỏ lắm, qua mấy năm rồi tính tiếp." Dù sao Vấn Trần không vội, người nhà hắn cũng không vội, nhưng gia gia nhà mình thì vội muốn chết, mỗi lần thấy mặt đều liếc nhìn bụng mình. Gia gia bây giờ chỉ là tướng quân trên danh nghĩa trong triều, cơ hồ là không màn triều chính rồi. Cho nên bên Lạc Nhạn thành hầu như đều trông cậy vào Cao Càng Tề, bất quá tiểu tử kia mạng khổ, theo đuổi Dịch Hàm lâu như vậy mà còn chưa thành công, khiến cho Như Phong hận không thể tự mình bay tới dạy hắn.

"Còn chưa có? Như Phong, ta đã hai mươi mốt tuổi rồi." Vân Thiên Trạch rất ý tứ nói.

Mộc Vấn Trần nãy giờ vẫn trầm mặc đột nhiên mở miệng nói: "Đã có, ba tháng rồi," Đôi mắt nhưng lại chằm chằm nhìn Vân Thiên Trạch, sau đó hoài nghi nhìn sắc mặt mất tự nhiên của Như Phong.

Mọi người kinh hãi, kể cả Như Phong.

Sau bảy tháng, dưới ánh mắt trông mong của mọi người, Như Phong sinh ra một đôi long phượng thai.

Nhìn nữ nhi của mình, Như Phong khóc, Vân Thiên Trạch cười.

Mộc Vấn Trần mặt âm trầm, hỏi: "Này là chuyện gì xảy ra?"

Vân Thiên Trạch cười đến vô lại: "Lần trước ta thả Như Phong trở về vốn là có điều kiện, đó chính là nếu như các ngươi sinh ra một nữ nhi thì phải cho nàng làm lão bà* ta."

[*vợ]

Bối Dao đứng cạnh nghe xong, thét chói tai: "Ta không đồng ý, ta muốn làm lão bà của ngươi!"

Mà Như Phong, vẻ mặt đau khổ nhìn Mộc Vấn Trần hé ra bộ mặt diêm vương, còn có gia gia tức giận đến râu ria vểnh cả lên, hoàn toàn hết chỗ nói rồi.

Trời ạ, lại loạn thành một đoàn rồi.

(Chính văn hoàn)

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/leng-keng-hong-nhan-phong-thai-hanh-thien-ha